LA SANKTA BIBLIO

MALNOVA KAJ NOVA TESTAMENTOJ

TRADUKITAJ EL LA ORIGINALAJ LINGVOJ

LONDONO
BRITA KAJ ALILANDA BIBLIA SOCIETO

EDINBURGO
NACIA BIBLIA SOCIETO DE SKOTLANDO

LA MALNOVA TESTAMENTO

EL LA HEBREA ORIGINALO TRADUKIS

LAZARO LUDOVIKO ZAMENHOF

LIBROJ DE LA MALNOVA TESTAMENTO

GENEZO

UNUA LIBRO DE MOSEO

---

1 EN la komenco Dio kreis la
ĉielon kaj la teron. 2 Kaj la
tero estis senforma kaj dezerta,
kaj mallumo estis super la abismo;
kaj la spirito de Dio ŝvebis super la
akvo. 3 Kaj Dio diris: Estu lumo;
kaj fariĝis lumo. 4 Kaj Dio vidis
la lumon, ke ĝi estas bona; kaj Dio
apartigis la lumon de la mallumo.
5 Kaj Dio nomis la lumon Tago, kaj
la mallumon Li nomis Nokto. Kaj
estis vespero, kaj estis mateno, unu
tago.
6 Kaj Dio diris: Estu firmaĵo inter
la akvo, kaj ĝi apartigu akvon de
akvo. 7 Kaj Dio kreis la firmaĵon,
kaj apartigis la akvon, kiu estas sub
la firmaĵo, de la akvo, kiu estas super
la firmaĵo; kaj fariĝis tiel. 8 Kaj
Dio nomis la firmaĵon Ĉielo. Kaj
estis vespero, kaj estis mateno, la
dua tago.
9 Kaj Dio diris: Kolektiĝu la akvo
de sub la ĉielo en unu lokon, kaj
aperu la sekaĵo; kaj fariĝis tiel.
10 Kaj Dio nomis la sekaĵon Tero,
kaj la kolektiĝojn de la akvo Li
nomis Maroj. Kaj Dio vidis, ke ĝi
estas bona. 11 Kaj Dio diris:
Kreskigu la tero verdaĵon, herbon,
kiu naskas semon, fruktarbon, kiu
donas laŭ sia speco frukton, kies
semo estas en ĝi mem, sur la tero;
kaj fariĝis tiel. 12 Kaj la tero
elkreskigis verdaĵon, herbon, kiu
naskas semon laŭ sia speco, kaj
arbon, kiu donas frukton, kies semo
estas en ĝi mem laŭ sia speco. Kaj
Dio vidis, ke ĝi estas bona. 13 Kaj
estis vespero, kaj estis mateno, la tria
tago.
14 Kaj Dio diris: Estu lumaĵoj en
la ĉiela firmaĵo, por apartigi la tag-
on de la nokto, kaj ili prezentu
signojn, tempojn, tagojn, kaj jarojn;
15 kaj ili estu lumaĵoj en la ĉiela
firmaĵo, por lumi super la tero; kaj
fariĝis tiel. 16 Kaj Dio faris la du
grandajn lumaĵojn: la pli grandan
lumaĵon, por regi la tagon, kaj la
malpli grandan lumaĵon, por regi la
nokton, kaj la stelojn. 17 Kaj Dio
starigis ilin sur la ĉiela firmaĵo, por
ke ili lumu sur la teron, 18 kaj por
ke ili regu la tagon kaj la nokton kaj
faru diferencon inter la lumo kaj la
mallumo. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas
bona. 19 Kaj estis vespero, kaj
estis mateno, la kvara tago.
20 Kaj Dio diris: La akvo aperigu
moviĝantaĵojn, vivajn estaĵojn, kaj
birdoj ekflugu super la tero, sub la
ĉiela firmaĵo. 21 Kaj Dio kreis la
grandajn balenojn, kaj ĉiujn vivajn
estaĵojn moviĝantajn, kiujn aperigis
la akvo, laŭ ilia speco, kaj ĉiujn flugil-
havajn birdojn laŭ ilia speco. Kaj
Dio vidis, ke ĝi estas bona. 22 Kaj
Dio ilin benis, dirante: Fruktu kaj
multiĝu, kaj plenigu la akvon en la
maroj, kaj la birdoj multiĝu sur la
tero. 23 Kaj estis vespero, kaj
estis mateno, la kvina tago.
24 Kaj Dio diris: La tero aperigu
vivajn estaĵojn, laŭ ilia speco, bru-
tojn kaj rampaĵojn kaj surterajn
bestojn, laŭ ilia speco; kaj fariĝis
tiel. 25 Kaj Dio kreis la bestojn de
la tero, laŭ ilia speco, kaj la brutojn,
laŭ ilia speco, kaj ĉiujn rampaĵojn
de la tero, laŭ ilia speco. Kaj Dio
vidis, ke ĝi estas bona. 26 Kaj Dio
diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo,
similan al Ni; kaj ili regu super la
fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de
la ĉielo kaj super la brutoj, kaj super
ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la
tero. 27 Kaj Dio kreis la homon
laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li
kreis lin; en formo de viro kaj virino
Li kreis ilin. 28 Kaj Dio benis
ilin, kaj Dio diris al ili: Fruktu kaj
multiĝu, kaj plenigu la teron kaj
submetu ĝin al vi, kaj regu super la

fiŝoj de la maro kaj super la birdoj
de la ĉielo, kaj super ĉiuj bestoj,
kiuj moviĝas sur la tero. 29 Kaj
Dio diris: Jen Mi donis al vi ĉiujn
herbojn, kiuj semas semon, kiuj
troviĝas sur la tuta tero, kaj ĉiujn
arbojn, kiuj havas en si arban frukt-
on, kiu semas semon; tio estu por
vi manĝaĵo. 30 Kaj al ĉiuj bestoj
de la tero kaj al ĉiuj birdoj de la ĉielo
kaj al ĉiuj rampaĵoj sur la tero, kiuj
havas en si vivan animon, la tutan
verdan herbaĵon kiel manĝaĵon.
Kaj fariĝis tiel. 31 Kaj Dio ri-
gardis ĉion, kion Li kreis, kaj vidis,
ke ĝi estas tre bona. Kaj estis
vespero, kaj estis mateno, la sesa
tago.

2 KAJ estis finitaj la ĉielo kaj la
tero kaj ĉiuj iliaj apartenaĵoj.
2 Kaj Dio finis en la sepa tago
Sian laboron, kiun Li faris, kaj Li
ripozis en la sepa tago de la tuta
laboro, kiun Li faris. 3 Kaj Dio
benis la sepan tagon kaj sanktigis
ĝin, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta
laboro, kiun Li faris kreante.

4 Tia estas la naskiĝo de la ĉielo
kaj la tero, kiam ili estis kreitaj, kiam
Dio la Eternulo faris la teron kaj
la ĉielon. 5 Kaj nenia kampa arbet-
aĵo ankoraŭ estis sur la tero, kaj
nenia kampa herbo ankoraŭ kreskis,
ĉar Dio la Eternulo ne pluvigis sur
la teron, kaj ne ekzistis homo, por
prilabori la teron. 6 Sed nebulo
leviĝadis de la tero kaj donadis mal-
sekecon al la tuta supraĵo de la tero.
7 Kaj Dio la Eternulo kreis la homon
el polvo de la tero, kaj Li enblovis en
lian nazon spiron de vivo, kaj la homo
fariĝis viva animo. 8 Kaj Dio la
Eternulo plantis ĝardenon en Eden
en la Oriento, kaj Li metis tien la
homon, kiun Li kreis. 9 Kaj Dio
la Eternulo elkreskigis el la tero ĉiun
arbon ĉarman por la vido kaj bonan
por la manĝo, kaj la arbon de vivo
en la mezo de la ĝardeno, kaj la
arbon de sciado pri bono kaj malbono.
10 Kaj rivero eliras el Eden, por akvo-
provizi la ĝardenon, kaj de tie ĝi
dividiĝas kaj fariĝas kvar ĉefpartoj.
11 La nomo de unu estas Piŝon; ĝi
estas tiu, kiu ĉirkaŭas la tutan landon
Ĥavila, kie estas la oro. 12 Kaj la
oro de tiu lando estas bona; tie
troviĝas bedelio kaj la ŝtono onikso.
13 Kaj la nomo de la dua rivero estas
Giĥon; ĝi estas tiu, kiu ĉirkaŭas la
tutan landon Etiopujo. 14 Kaj la
nomo de la tria rivero estas Ĥidekel;
ĝi estas tiu, kiu fluas antaŭ Asirio.
Kaj la kvara rivero estas Eŭfrato.
15 Kaj Dio la Eternulo prenis la
homon kaj enloĝigis lin en la ĝardeno
Edena, por ke li prilaboradu ĝin kaj
gardu ĝin. 16 Kaj Dio la Eternulo
ordonis al la homo, dirante: De
ĉiu arbo de la ĝardeno vi manĝu;
17 sed de la arbo de sciado pri bono
kaj malbono vi ne manĝu, ĉar en la
tago, en kiu vi manĝos de ĝi, vi
mortos.

18 Kaj Dio la Eternulo diris: Ne
estas bone, ke la homo estu sola; Mi
kreos al li helpanton similan al li.
19 Kaj Dio la Eternulo kreis el la
tero ĉiujn bestojn de la kampo kaj
ĉiujn birdojn de la ĉielo, kaj venigis
ilin al la homo, por vidi, kiel li nomos
ilin; kaj kiel la homo nomis ĉiun vivan
estaĵon, tiel restis ĝia nomo. 20 Kaj
la homo donis nomojn al ĉiuj brutoj kaj
al la birdoj de la ĉielo kaj al ĉiuj bestoj
de la kampo; sed por la homo ne trov-
iĝis helpanto simila al li. 21 Kaj
Dio la Eternulo faligis profundan
dormon sur la homon, kaj ĉi tiu en-
dormiĝis; kaj Li prenis unu el liaj
ripoj kaj fermis la lokon per karno.
22 Kaj Dio la Eternulo konstruis el la
ripo, kiun Li prenis de la homo,
virinon, kaj Li venigis ŝin al la homo.
23 Kaj la homo diris: Jen nun ŝi
estas osto el miaj ostoj kaj karno el
mia karno; ŝi estu nomata Virino,
ĉar el Viro ŝi estas prenita. 24 Tial
viro forlasos sian patron kaj sian
patrinon, kaj aliĝos al sia edzino,
kaj ili estos unu karno. 25 Kaj ili
ambaŭ estis nudaj, la homo kaj lia
edzino, kaj ili ne hontis.

3 KAJ la serpento estis pli ruza,
ol ĉiuj kampaj bestoj, kiujn
kreis Dio la Eternulo. Kaj ĝi
diris al la virino: Ĉu Dio diris, ke vi
ne manĝu de ĉiuj arboj de la ĝar-
deno? 2 Kaj la virino diris al la
serpento: La fruktojn de la arboj de
la ĝardeno ni povas manĝi; 3 sed
pri la fruktoj de la arbo, kiu estas
en la mezo de la ĝardeno, Dio diris:
Ne manĝu ion de ili kaj ne tuŝu ilin,
por ke vi ne mortu. 4 Kaj la ser-
pento diris al la virino: Ne, vi ne
mortos; 5 sed Dio scias, ke en la
tago, en kiu vi manĝos ion de ili,

malfermiĝos viaj okuloj kaj vi estos
kiel Dio, vi scios bonon kaj malbonon.
6 Kaj la virino vidis, ke la arbo estas
bona por manĝi kaj ĝi estas ĉarma
por la okuloj, kaj la arbo estas de-
zirinda por saĝiĝi; kaj ŝi prenis de
ĝiaj fruktoj, kaj ŝi manĝis, kaj ŝi
donis kune ankaŭ al sia edzo, kaj li
manĝis. 7 Kaj malfermiĝis la okul-
oj de ili ambaŭ, kaj ili sciiĝis, ke ili
estas nudaj; kaj ili kunkudris foliojn
de figarbo kaj faris al si zonaĵojn.
8 Kaj ili aŭdis la voĉon de Dio la
Eternulo, kiu marŝis en la ĝardeno
dum la malvarmeto de la tago; kaj
Adam kaj lia edzino kaŝiĝis de Dio
la Eternulo inter la arboj de la ĝar-
deno. 9 Kaj Dio la Eternulo vokis
Adamon, kaj diris al li: Kie vi estas?
10 Kaj tiu diris: Vian voĉon mi aŭdis
en la ĝardeno, kaj mi ektimis, ĉar
mi estas nuda; kaj mi kaŝis min.
11 Kaj Dio diris: Kiu diris al vi,
ke vi estas nuda? ĉu vi ne manĝis
de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi,
ke vi ne manĝu de ĝi? 12 Kaj
Adam diris: La edzino, kiun Vi donis
al mi kiel kunulinon, ŝi donis al mi
de la arbo, kaj mi manĝis. 13 Kaj
Dio la Eternulo diris al la virino:
Kial vi tion faris? Kaj la virino
diris: La serpento tromplogis min,
kaj mi manĝis. 14 Kaj Dio la
Eternulo diris al la serpento: Ĉar
vi tion faris, tial estu malbenita inter
ĉiuj brutoj kaj inter ĉiuj bestoj de la
kampo; sur via ventro vi irados kaj
teron vi manĝados dum via tuta vivo.
15 Kaj Mi metos malamikecon inter
vi kaj la virino kaj inter via idaro kaj
ŝia idaro; ĝi frapados vian kapon,
kaj vi pikados ĝian kalkanon. 16 Al
la virino Li diris: Mi multigos viajn
suferojn dum via gravedeco; en do-
loro vi naskados infanojn; kaj al via
viro vi vin tiros, kaj li regos super vi.
17 Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi obeis
la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis
de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi,
dirante, ke vi ne manĝu de ĝi, tial
malbenita estu la tero pro vi; kun
suferoj vi manĝados de ĝi dum via
tuta vivo. 18 Kaj dornojn kaj pikaĵ-
ojn ĝi kreskigos por vi, kaj vi manĝ-
ados herbojn de kampo. 19 En la
ŝvito de via vizaĝo vi manĝados pa-
non, ĝis vi revenos en la teron, el
kiu vi estas prenita; ĉar vi estas polvo
kaj refariĝos polvo. 20 Kaj Adam
donis al sia edzino la nomon Eva,
ĉar ŝi estis patrino de ĉiuj vivantoj.
21 Kaj Dio la Eternulo faris por
Adam kaj por lia edzino vestojn el
felo, kaj Li vestis ilin.
22 Kaj Dio la Eternulo diris: Jen
Adam fariĝis kiel unu el Ni, sciante
bonon kaj malbonon; nun eble li
etendos sian manon kaj prenos ankaŭ
de la arbo de vivo kaj manĝos kaj
vivos eterne. 23 Kaj Dio la Etern-
ulo eligis lin el la Edena ĝardeno,
por ke li prilaboradu la teron, el kiu
li estis prenita. 24 Kaj Li elpelis
Adamon, kaj lokis antaŭ la Edena
ĝardeno la kerubon kaj la turniĝant-
an flaman glavon, por gardi la vojon
al la arbo de vivo.
4 KAJ Adam ekkonis Evan, sian
edzinon, kaj ŝi gravediĝis, kaj
ŝi naskis Kainon; kaj ŝi diris:
Mi akiris homon de la Eternulo.
2 Kaj plue ŝi naskis lian fraton
Habel. Kaj Habel fariĝis ŝafpaŝt-
isto, kaj Kain fariĝis terlaboristo.
3 Kaj post ia tempo fariĝis, ke Kain
alportis el la fruktoj de la tero donac-
oferon al la Eternulo. 4 Kaj Habel
ankaŭ alportis el la unuenaskitoj de
siaj ŝafoj kaj el ilia graso. Kaj la
Eternulo atentis Habelon kaj lian
donacoferon; 5 sed Kainon kaj lian
donacoferon Li ne atentis. Kaj Kain
tre ekkoleris, kaj lia vizaĝo kliniĝis.
6 Kaj la Eternulo diris al Kain: Kial
vi koleras? kaj kial kliniĝis via
vizaĝo? 7 Ja se vi agos bone, vi
estos forta; sed se vi agos malbone,
la peko kuŝos ĉe la pordo, kaj vin
ĝi aspiros, sed vi regu super ĝi.
8 Kaj Kain parolis kun sia frato
Habel; kaj kiam ili estis sur la kampo,
Kain leviĝis kontraŭ sian fraton
Habel kaj mortigis lin. 9 Kaj la
Eternulo diris al Kain: Kie estas
via frato Habel? Kaj tiu diris: Mi
ne scias; ĉu mi estas gardisto de mia
frato? 10 Kaj Li diris: Kion vi
faris? la voĉo de la sango de via
frato krias al Mi de la tero. 11 Kaj
nun estu malbenita de sur la tero,
kiu malfermis sian buŝon, por preni
la sangon de via frato el via mano.
12 Kiam vi prilaboros la teron, ĝi ne
plu donos al vi sian forton; vaganto
kaj forkuranto vi estos sur la tero.
13 Kaj Kain diris al la Eternulo: Pli
granda estas mia puno, ol kiom mi
povos elporti. 14 Jen Vi forpelas

min hodiaŭ de sur la tero, kaj mi devas
min kaŝi de antaŭ Via vizaĝo, kaj
mi estos vaganto kaj forkuranto sur
la tero, kaj iu ajn, kiu min renkontos,
mortigos min. 15 Kaj la Eternulo
diris al li : Sciu, ke al iu, kiu mortigos
Kainon, estos venĝite sepoble. Kaj
la Eternulo faris sur Kain signon, ke
ne mortigu lin iu, kiu lin renkontos.
16 Kaj Kain foriris de antaŭ la
Eternulo, kaj loĝiĝis en la lando Nod,
oriente de Eden. 17 Kaj Kain ek-
konis sian edzinon, kaj ŝi gravediĝis,
kaj ŝi naskis Ĥanoĥon. Kaj li kon-
struis urbon, kaj li donis al la urbo
nomon laŭ la nomo de sia filo : Ĥanoĥ.
18 Kaj al Ĥanoĥ naskiĝis Irad, kaj
al Irad naskiĝis Meĥujael, kaj al
Meĥujael naskiĝis Metuŝael, kaj al
Metuŝael naskiĝis Lemeĥ. 19 Kaj
Lemeĥ prenis al si du edzinojn : unu
havis la nomon Ada, kaj la dua havis
la nomon Cila. 20 Kaj Ada naskis
Jabalon ; li estis la patro de tiuj, kiuj
loĝas en tendoj kaj paŝtas brutojn.
21 Kaj la nomo de lia frato estis
Jubal ; li estis la patro de ĉiuj, kiuj
ludas harpon kaj fluton. 22 Cila
ankaŭ naskis Tubal-Kainon, forĝant-
on de diversaj majstraĵoj el kupro
kaj fero. Kaj la fratino de Tubal-
Kain estis Naama. 23 Kaj Lemeĥ
diris al siaj edzinoj Ada kaj Cila :

Aŭskultu mian voĉon, edzinoj de Lemeĥ,
Atentu mian parolon !
Ĉar viron mi mortigis por vundo al mi
Kaj junulon por tubero al mi ;
24 Se sepoble estos venĝite por Kain,
Por Lemeĥ estos sepdek-sepoble.

25 Kaj denove Adam ekkonis sian
edzinon, kaj ŝi naskis filon, kaj donis
al li la nomon Set : Ĉar Dio metis al
mi alian semon anstataŭ Habel, kiun
mortigis Kain. 26 Kaj al Set an-
kaŭ naskiĝis filo, kaj li donis al li la
nomon Enoŝ. Tiam oni komencis
alvokadi la nomon de la Eternulo.

5 JEN estas la libro de naskoj de
Adam. Kiam Dio kreis la ho-
mon, Li faris lin laŭ la bildo de
Dio ; 2 kiel viron kaj virinon Li
kreis ilin, kaj Li benis ilin kaj donis
al ili la nomon Homo en la tago de
ilia naskiĝo. 3 Kaj Adam vivis cent
tridek jarojn, kaj al li naskiĝis filo
laŭ lia bildo kaj simileco, kaj li donis
al li la nomon Set. 4 Kaj Adam
vivis, post kiam naskiĝis al li Set,
okcent jarojn, kaj naskiĝis al li filoj
kaj filinoj. 5 Kaj la tuta vivo, kiun
travivis Adam, estis naŭcent tridek
jaroj, kaj li mortis.

6 Kaj Set vivis cent kvin jarojn, kaj
naskiĝis al li Enoŝ. 7 Kaj Set vivis,
post kiam naskiĝis al li Enoŝ, okcent
sep jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj. 8 Kaj la tuta vivo de Set
estis naŭcent dek du jaroj, kaj li
mortis.

9 Kaj Enoŝ vivis naŭdek jarojn, kaj
naskiĝis al li Kenan. 10 Kaj Enoŝ
vivis, post kiam naskiĝis al li Kenan,
okcent dek kvin jarojn, kaj naskiĝis
al li filoj kaj filinoj. 11 Kaj la tuta
vivo de Enoŝ estis naŭcent kvin jaroj,
kaj li mortis.

12 Kaj Kenan vivis sepdek jarojn,
kaj naskiĝis al li Mahalalel. 13 Kaj
Kenan vivis, post kiam naskiĝis al li
Mahalalel, okcent kvardek jarojn, kaj
naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 14 Kaj
la tuta vivo de Kenan estis naŭcent
dek jaroj, kaj li mortis.

15 Kaj Mahalalel vivis sesdek kvin
jarojn, kaj naskiĝis al li Jared.
16 Kaj Mahalalel vivis, post kiam
naskiĝis al li Jared, okcent tridek
jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj. 17 Kaj la tuta vivo de
Mahalalel estis okcent naŭdek kvin
jaroj, kaj li mortis.

18 Kaj Jared vivis cent sesdek du
jarojn, kaj naskiĝis al li Ĥanoĥ.
19 Kaj Jared vivis, post kiam nask-
iĝis al li Ĥanoĥ, okcent jarojn, kaj
naskiĝis al li filoj kaj filinoj. 20 Kaj
la tuta vivo de Jared estis naŭcent
sesdek du jaroj, kaj li mortis.

21 Kaj Ĥanoĥ vivis sesdek kvin
jarojn, kaj naskiĝis al li Metuŝelaĥ.
22 Kaj Ĥanoĥ iradis kun Dio, post
kiam naskiĝis al li Metuŝelaĥ, tricent
jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj. 23 Kaj la tuta vivo de Ĥanoĥ
estis tricent sesdek kvin jaroj. 24 Kaj
Ĥanoĥ iradis kun Dio ; kaj li malaperis,
ĉar Dio lin prenis.

25 Kaj Metuŝelaĥ vivis cent okdek
sep jarojn, kaj naskiĝis al li Lemeĥ.
26 Kaj Metuŝelaĥ vivis, post kiam
naskiĝis al li Lemeĥ, sepcent okdek
du jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj. 27 Kaj la tuta vivo de
Metuŝelaĥ estis naŭcent sesdek naŭ
jaroj, kaj li mortis.

28 Kaj Lemeĥ vivis cent okdek du
jarojn, kaj naskiĝis al li filo. 29 Kaj
li donis al li la nomon Noa, dirante:
Ĉi tiu konsolos nin en niaj faroj kaj
en la laboroj de niaj manoj sur la
tero, kiun la Eternulo malbenis.
30 Kaj Lemeĥ vivis, post kiam nask-
iĝis al li Noa, kvincent naŭdek kvin
jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
31 Kaj la tuta vivo de Lemeĥ estis
sepcent sepdek sep jaroj, kaj li mortis.
32 Kaj Noa havis la aĝon de kvin-
cent jaroj, kaj al Noa naskiĝis Ŝem,
Ĥam, kaj Jafet.

6 KAJ kiam la homoj komencis
multiĝi sur la tero kaj al ili nask-
iĝis filinoj, 2 tiam la filoj de
Dio vidis la filinojn de la homoj, ke
ili estas belaj; kaj ili prenis al si
edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis.
3 Kaj la Eternulo diris: Ne regos
Mia spirito inter la homoj eterne, pro
iliaj pekoj, ĉar ili estas karno; ilia
vivo estu cent dudek jaroj. 4 Gi-
gantoj estis sur la tero en tiu tempo,
eĉ post kiam la filoj de Dio venis al
la filinoj de la homoj kaj ĉi tiuj naskis
al ili. Tio estis la fortuloj, tre famaj
de plej antikva tempo. 5 Kaj la
Eternulo vidis, ke granda estas la
malboneco de la homoj sur la tero
kaj ke ĉiuj pensoj kaj intencoj de
iliaj koroj estas nur malbono en ĉiu
tempo; 6 tiam la Eternulo pentis,
ke Li kreis la homon sur la tero, kaj
Li afliktiĝis en Sia koro. 7 Kaj la
Eternulo diris: Mi ekstermos de sur
la tero la homon, kiun Mi kreis, de la
homo ĝis la brutoj, ĝis la rampaĵoj,
kaj ĝis la birdoj de la ĉielo; ĉar Mi
pentas, ke Mi ilin kreis. 8 Sed
Noa akiris plaĉon en la okuloj de la
Eternulo.

9 Jen estas la historio de Noa: Noa
estis homo virta kaj senmakula en
sia generacio; kun Dio Noa iradis.
10 Kaj naskiĝis al Noa tri filoj: Ŝem,
Ĥam, kaj Jafet. 11 Kaj la tero
malvirtiĝis antaŭ Dio, kaj la tero
pleniĝis de maljustaĵoj. 12 Kaj Dio
vidis la teron, ke ĝi malvirtiĝis, ĉar ĉiu
karno malvirtigis sian vojon sur la tero.
13 Kaj Dio diris al Noa: La fino de
ĉiu karno venis antaŭ Min, ĉar la
tero pleniĝis de maljustaĵoj per ili,
kaj jen Mi pereigos ilin kun la tero.
14 Faru al vi arkeon el ligno gofera;
apartaĵojn faru en la arkeo, kaj ŝmiru
ĝin per peĉo interne kaj ekstere.
15 Kaj faru ĝin tiamaniere: tricent
ulnoj estu la longo de la arkeo, kvin-
dek ulnoj ĝia larĝo, kaj tridek ulnoj
ĝia alto. 16 Fenestron faru en la
arkeo, supre, kun la alto de unu ulno,
kaj la pordon de la arkeo vi faros en
la flanko; malsupran spacon, duan
spacon, kaj trian spacon faru en ĝi.
17 Kaj jen Mi venigos akvan diluvon
sur la teron, por ekstermi ĉiun karnon,
kiu havas en si spiriton de vivo sub
la ĉielo; ĉio, kio estas sur la tero,
pereos. 18 Kaj Mi starigos Mian
interligon kun vi; kaj vi eniros en la
arkeon, vi kaj viaj filoj kaj via edzino
kaj la edzinoj de viaj filoj kune kun vi.
19 Kaj el ĉiuj vivaĵoj, el ĉiu karno,
enkonduku po unu paro el ĉiuj en la
arkeon, ke ili restu vivaj kun vi; vir-
besto kaj virinbesto ili estu. 20 El
la birdoj laŭ iliaj specoj, kaj el la
brutoj laŭ iliaj specoj, el ĉiuj ramp-
aĵoj de la tero laŭ iliaj specoj, po
paro el ĉiuj eniru kun vi, por resti
vivaj. 21 Kaj vi prenu al vi el ĉiuj
manĝaĵoj, kiuj estas manĝataj, kaj
kolektu al vi; kaj ĝi estu por vi kaj
por ili por manĝi. 22 Kaj Noa tion
faris; ĉion, kiel Dio al li ordonis, tiel
li faris.

7 KAJ la Eternulo diris al Noa:
Eniru vi kaj via tuta familio
en la arkeon, ĉar vin Mi vidis,
ke vi estas virtulo antaŭ Mi en ĉi tiu
generacio. 2 El ĉiuj brutoj puraj
prenu al vi po sep paroj, virbestojn
kaj iliajn inojn; kaj el la brutoj, kiuj
ne estas puraj, po du, virbeston kaj
ĝian inon. 3 Ankaŭ el la birdoj de
la ĉielo po sep paroj, virbestojn kaj
virinbestojn, por ke semo restu sur
la tuta tero. 4 Ĉar post sep tagoj
Mi pluvigos sur la teron dum kvardek
tagoj kaj kvardek noktoj, kaj Mi
ekstermos de sur la tero ĉiujn ek-
zistaĵojn, kiujn Mi kreis. 5 Kaj Noa
faris ĉion, kion la Eternulo al li ordonis.
6 Kaj Noa havis la aĝon de sescent
jaroj, kiam la akva diluvo venis sur la
teron. 7 Kaj eniris Noa kaj liaj filoj kaj
lia edzino kaj la edzinoj de liaj filoj
kune kun li en la arkeon, pro la akvo de
la diluvo. 8 El la brutoj puraj, kaj
el la brutoj, kiuj ne estas puraj, kaj
el la birdoj, kaj el ĉiuj rampaĵoj sur
la tero, 9 po paro venis al Noa en
la arkeon, virbesto kaj ino, kiel Dio
ordonis al Noa. 10 Kaj kiam pasis

la sep tagoj, la diluva akvo venis sur
la teron. 11 En la sescenta jaro
de la vivo de Noa, en la dua monato,
en la dek-sepa tago de la monato, en
tiu tago disfendiĝis ĉiuj fontoj de la
granda abismo kaj la aperturoj de la
ĉielo malfermiĝis. 12 Kaj estis pluvo
sur la tero dum kvardek tagoj kaj
kvardek noktoj. 13 Ĝuste en tiu
tago eniris en la arkeon Noa, kaj Ŝem
kaj Ĥam kaj Jafet, la filoj de Noa, kaj
la edzino de Noa, kaj la tri edzinoj
de liaj filoj kune kun ili; 14 ili, kaj
ĉiuj bestoj laŭ siaj specoj, kaj ĉiuj
brutoj laŭ siaj specoj, kaj ĉiuj ramp-
aĵoj, kiuj rampas sur la tero, laŭ siaj
specoj, kaj ĉiuj flugaĵoj laŭ siaj spec-
oj, ĉiuj birdoj, ĉiuj flugilhavantoj.
15 Kaj eniris al Noa en la arkeon po
du el ĉiu karno, kiu havas en si
spiriton de vivo. 16 Kaj la venintoj,
virbesto kaj ino el ĉiu karno, eniris,
kiel ordonis al ili Dio; kaj la Eternulo
fermis post ili. 17 Kaj estis diluvo
dum kvardek tagoj sur la tero; kaj
multiĝis la akvo kaj levis la arkeon,
kaj ĝi estis alte super la tero. 18 Kaj
la akvo fortiĝis sur la tero, kaj la
arkeo naĝis sur la supraĵo de la akvo.
19 Kaj la akvo treege fortiĝis kaj tre
multiĝis sur la tero; kaj kovriĝis ĉiuj
altaj montoj, kiuj estas sub la ĉielo.
20 Dek kvin ulnojn pli alte leviĝis la
akvo kaj kovris la montojn. 21 Kaj
pereis ĉiu karno, kiu moviĝas sur la
tero, la birdoj kaj la brutoj kaj la bestoj,
kaj ĉiuj rampaĵoj, kiuj rampas sur la
tero, kaj ĉiuj homoj. 22 Ĉio, kio
havis en si spiriton de vivo, el ĉio,
kio estis sur la seka tero, mortis.
23 Kaj ekstermiĝis ĉiuj ekzistaĵoj,
kiuj estis sur la tero, de homo ĝis
brutoj kaj rampaĵoj kaj birdoj de la
ĉielo; ili ekstermiĝis de sur la tero;
kaj restis nur Noa kaj kio estis kun
li en la arkeo. 24 Kaj la akvo okupis
la teron dum cent kvindek tagoj.

8 KAJ Dio rememoris Noan, kaj
ĉiujn bestojn kaj ĉiujn brutojn,
kiuj estis kun li en la arkeo; kaj
Dio venigis venton sur la teron, kaj
la akvo kvietiĝis 2 Kaj fermiĝis la
fontoj de la abismo kaj la aperturoj de
la ĉielo, kaj ĉesiĝis la pluvo el la ĉielo.
3 Kaj iom post iom reforiĝis la akvo
de sur la tero, kaj la akvo komencis
malmultiĝi post la paso de cent kvin-
dek tagoj. 4 Kaj la arkeo haltis en
la sepa monato, en la dek-sepa tago
de la monato, sur la montoj Ararat.
5 Kaj la akvo konstante malpliiĝadis
ĝis la deka monato; en la unua tago
de la deka monato montriĝis la suproj
de la montoj. 6 Kaj post kvardek
tagoj Noa malfermis la fenestron de
la arkeo, kiun li faris. 7 Kaj li
ellasis korvon, kaj ĝi elflugis, for-
flugadis kaj revenadis, ĝis forsekiĝis
la akvo sur la tero. 8 Kaj li ellasis
de si kolombon, por vidi, ĉu jam
malfortiĝis la akvo sur la tero.
9 Sed la kolombo ne trovis ripozejon
por siaj piedoj, kaj ĝi revenis al li en
la arkeon, ĉar akvo estis sur la su-
praĵo de la tuta tero. Kaj li etendis
sian manon kaj prenis la kolombon
kaj envenigis ĝin al si en la arkeon.
10 Kaj li atendis ankoraŭ aliajn sep
tagojn, kaj li denove ellasis la kolom-
bon el la arkeo. 11 Kaj revenis al
li la kolombo en tempo vespera, kaj
jen ĝi havis en sia buŝo deŝiritan
folion de olivarbo; kaj Noa konvink-
iĝis, ke la akvo malfortiĝis sur la
tero. 12 Kaj li atendis ankoraŭ
aliajn sep tagojn, kaj li ellasis la
kolombon, kaj ĉi tiu jam ne plu re-
venis al li. 13 Kaj en la sescent-
unua jaro, en la unua tago de la unua
monato, forsekiĝis la akvo sur la
tero; kaj Noa malfermis la tegmenton
de la arkeo, kaj li vidis, ke sekiĝis la
supraĵo de la tero. 14 Kaj en la dua
monato, en la dudek-sepa tago de la
monato, la tero elsekiĝis.
15 Kaj Dio diris al Noa jene:
16 Eliru el la arkeo, vi kaj via edzino
kaj viaj filoj kaj la edzinoj de viaj
filoj kune kun vi; 17 ĉiujn bestojn,
kiuj estas kun vi, el ĉiu karno, el la
birdoj kaj brutoj, kaj el ĉiuj ramp-
aĵoj, kiuj rampas sur la tero, elirigu
kune kun vi; kaj ili moviĝu sur la
tero kaj fruktu kaj multiĝu sur la
tero. 18 Kaj eliris Noa kaj liaj
filoj kaj lia edzino kaj la edzinoj de
liaj filoj kune kun li. 19 Ĉiuj bestoj,
ĉiuj rampaĵoj, kaj ĉiuj birdoj, ĉio, kio
moviĝas sur la tero, laŭ siaj familioj,
eliris el la arkeo. 20 Kaj Noa
konstruis altaron al la Eternulo, kaj
li prenis el ĉiuj puraj brutoj kaj el
ĉiuj puraj birdoj kaj oferis bruloferojn
sur la altaro. 21 Kaj la Eternulo
flaris la agrablan odoron, kaj la
Eternulo diris en Sia koro: Mi ne plu
malbenos la teron pro la homo, ĉar
la penso de la homa koro estas mal-

bona jam de lia juneco; kaj Mi ne
batos plu ĉion vivantan, kiel Mi faris.
22 De nun tiel longe, kiel la tero
ekzistos, semado kaj rikoltado,
malvarmo kaj varmo, somero kaj
vintro, tago kaj nokto ne ĉesiĝos.

9 Kaj Dio benis Noan kaj liajn
filojn, kaj diris al ili: Fruktu
kaj multiĝu, kaj plenigu la
teron. 2 Kaj ili timu vin kaj tremu
antaŭ vi, ĉiuj bestoj de la tero kaj
ĉiuj birdoj de la ĉielo, ĉio, kio moviĝas
sur la tero, kaj ĉiuj fiŝoj de la maro;
en viajn manojn ili estas transdonitaj.
3 Ĉio, kio moviĝas kaj vivas, servu
al vi kiel manĝaĵo; kiel verdan herb-
on, Mi donis al vi ĉion. 4 Nur
karnon kune kun ĝia animo, la sango,
ne manĝu. 5 Ankaŭ vian sangon
kaj animon Mi repostulos, el la manoj
de ĉiuj bestoj Mi ĝin repostulos, kaj
el la manoj de homo, el la manoj de
ĉiu homo pro lia frato Mi repostulos
la animon de homo. 6 Se iu verŝos
sangon de homo, lia sango ankaŭ
estos verŝita de homo; ĉar laŭ la
bildo de Dio estas farita la homo.
7 Kaj vi fruktu kaj multiĝu, mov-
iĝadu sur la tero kaj multiĝu sur ĝi.
8 Kaj Dio diris al Noa kaj al liaj
filoj kune kun li jene: 9 Jen Mi
starigas Mian interligon kun vi kaj
kun via idaro post vi; 10 kaj kun
ĉiu viva ekzistaĵo, kiu estas kun vi,
el birdoj, el brutoj, kaj el ĉiuj bestoj
de la tero kun vi, el ĉiuj, kiuj eliris
el la arkeo, kun ĉiuj bestoj de la
tero. 11 Kaj Mi starigas Mian in-
terligon kun vi, ke ne ekstermiĝos
plu ĉiu karno per akvo de diluvo, kaj
ne estos plu diluvo, por pereigi la
teron. 12 Kaj Dio diris: Ĉi tio
estas la signo de la interligo, kiun Mi
metas inter Mi kaj inter vi kaj inter
ĉiu viva ekzistaĵo, kiu estas kun vi,
por eternaj generacioj: 13 Mian
arkon Mi metas en la nubon, kaj ĝi
estu signo de la interligo inter Mi
kaj la tero. 14 Kaj kiam Mi venigos
nubon super la teron, montriĝos la
arko en la nubo; 15 kaj Mi reme-
moros Mian interligon, kiu ekzistas
inter Mi kaj vi kaj ĉiu viva ekzistaĵo
el ĉiu karno, kaj la akvo ne fariĝos
plu diluvo, por pereigi ĉiun karnon.
16 Kaj la arko estos en la nubo; kaj
Mi ĝin vidos, por memori pri la eterna
interligo inter Dio kaj ĉiu viva ek-
zistaĵo el ĉiu karno, kiu estas sur la
tero. 17 Kaj Dio diris al Noa: Ĉi
tio estas la signo de la interligo, kiun
Mi starigis inter Mi kaj ĉiu karno, kiu
estas sur la tero.
18 Kaj la filoj de Noa, kiuj eliris
el la arkeo, estis: Ŝem, Ĥam, kaj
Jafet; kaj Ĥam estis la patro de
Kanaan. 19 Tio estis la tri filoj
de Noa; kaj de ili diskreskis la tuta
loĝantaro de la tero.
20 Kaj Noa komencis terkultivan
laboron kaj plantis vinberĝardenon.
21 Kaj li trinkis el la vino kaj ebriiĝis,
kaj nudiĝis en sia tendo. 22 Kaj
Ĥam, la patro de Kanaan, vidis la
nudecon de sia patro, kaj li diris tion
al siaj du fratoj ekstere. 23 Kaj
Ŝem kaj Jafet prenis la veston kaj
metis ĝin sur siajn ŝultrojn, kaj iris
dorsdirekte kaj kovris la nudecon de
sia patro; kaj iliaj vizaĝoj estis
turnitaj malantaŭen, kaj la nudecon
de sia patro ili ne vidis. 24 Kaj
Noa vekiĝis de sia ebrieco, kaj li
sciiĝis, kiel agis kun li lia pli juna
filo. 25 Kaj li diris:
Malbenita estu Kanaan;
Sklavo de sklavoj li estu ĉe siaj
fratoj.
26 Kaj li diris:
Glorata estu la Eternulo, la Dio
de Ŝem;
Kaj Kanaan estu sklavo al ili;
27 Dio disvastigu Jafeton,
Kaj li loĝu en la tendoj de Ŝem,
Kaj Kanaan estu sklavo al ili.
28 Kaj Noa vivis post la diluvo tri-
cent kvindek jarojn. 29 Kaj la tuta
vivo de Noa estis naŭcent kvindek
jaroj, kaj li mortis.

10 JEN estas la generaciaro de la
filoj de Noa: Ŝem, Ĥam, kaj
Jafet. Kaj naskiĝis al ili
filoj post la diluvo.
2 La filoj de Jafet: Gomer kaj
Magog kaj Madaj kaj Javan kaj
Tubal kaj Meŝeĥ kaj Tiras. 3 Kaj
la filoj de Gomer: Aŝkenaz kaj
Rifat kaj Togarma. 4 Kaj la filoj
de Javan: Eliŝa kaj Tarŝiŝ, Kitim
kaj Dodanim. 5 De ĉi tiuj dis-
semiĝis la insuloj da popoloj en
siaj landoj, ĉiu laŭ sia lingvo, laŭ
siaj gentoj kaj nacioj.
6 Kaj la filoj de Ĥam: Kuŝ kaj
Micraim kaj Put kaj Kanaan. 7 Kaj
la filoj de Kuŝ: Seba kaj Ĥavila kaj
Sabta kaj Raama kaj Sabteĥa; kaj

la filoj de Raama : Ŝeba kaj Dedan.
8 Kaj Kuŝ naskigis Nimrodon, kiu
komencis esti potenca sur la tero.
9 Li estis potenca ĉasisto antaŭ la
Eternulo ; tial oni diras : Kiel Nimrod,
potenca ĉasisto antaŭ la Eternulo.
10 Kaj la komenco de lia regno estis
Babel kaj Ereĥ kaj Akad kaj Kalne
en la lando Ŝinar. 11 El ĉi tiu
lando li eliris en Asirion kaj konstruis
la urbojn Nineve kaj Reĥobot kaj
Kalaĥ, 12 kaj Resen inter Nineve
kaj Kalaĥ (ĝi estis la granda urbo).
13 Kaj Micraim naskigis la Ludidojn
kaj la Anamidojn kaj la Lehabidojn
kaj la Naftuĥidojn 14 kaj la Pa-
trusidojn kaj la Kasluĥidojn (de
kiuj devenis la Filiŝtoj) kaj la Kaftor-
idojn.
15 Kaj de Kanaan naskiĝis Cidon,
lia unuenaskito, kaj Ĥet, 16 kaj la
Jebusidoj kaj la Amoridoj kaj la
Girgaŝidoj 17 kaj la Ĥividoj kaj
la Arkidoj kaj la Sinidoj 18 kaj la
Arvadidoj kaj la Cemaridoj kaj la
Ĥamatidoj ; kaj poste la gentoj
Kanaanaj disiĝis. 19 Kaj la limoj
de la Kanaanidoj estis de Cidon ĝis
Gerar kaj Gaza, ĝis Sodom kaj
Gomora, Adma kaj Ceboim ĝis Laŝa.
20 Tio estas la filoj de Ĥam laŭ siaj
gentoj kaj lingvoj, en siaj landoj kaj
nacioj.
21 Naskiĝis infanoj ankaŭ al Ŝem,
la patro de ĉiuj Eberidoj, pli maljuna
frato de Jafet. 22 La filoj de Ŝem :
Elam kaj Aŝur kaj Arpaĥŝad kaj Lud
kaj Aram. 23 Kaj la filoj de Aram :
Uc kaj Ĥul kaj Geter kaj Maŝ.
24 Kaj al Arpaĥŝad naskiĝis Ŝelaĥ,
kaj al Ŝelaĥ naskiĝis Eber. 25 Kaj
al Eber naskiĝis du filoj : la nomo
de unu estis Peleg, ĉar dum lia vivo
dividiĝis la tero ; kaj la nomo de lia
frato estis Joktan. 26 Kaj al Joktan
naskiĝis Almodad kaj Ŝelef kaj
Ĥacarmavet kaj Jeraĥ 27 kaj Ha-
doram kaj Uzal kaj Dikla 28 kaj
Obal kaj Abimael kaj Ŝeba 29 kaj
Ofir kaj Ĥavila kaj Jobab. Ĉiuj ĉi
tiuj estis filoj de Joktan. 30 Kaj
ilia loĝloko estis de Meŝa ĝis Sefar,
la orienta monto. 31 Tio estas
la filoj de Ŝem laŭ siaj gentoj kaj
lingvoj, en siaj landoj, laŭ siaj nacioj.
32 Tio estas la gentoj de la filoj de
Noa, laŭ siaj generacioj, en siaj na-
cioj ; kaj de ili disiĝis la popoloj sur
la tero post la diluvo.

11 SUR la tuta tero estis unu
lingvo kaj unu parolmaniero.
2 Kaj kiam ili ekiris de la
oriento, ili trovis valon en la lando
Ŝinar kaj tie ekloĝis. 3 Kaj ili diris
unu al alia : Venu, ni faru brikojn kaj
ni brulpretigu ilin per fajro. Kaj la
brikoj fariĝis por ili ŝtonoj, kaj la
bitumo fariĝis por ili kalko. 4 Kaj
ili diris : Venu, ni konstruu al ni urbon,
kaj turon, kies supro atingos la ĉielon,
kaj ni akiru al ni gloron, antaŭ ol ni
disiĝos sur la supraĵo de la tuta tero.
5 Kaj la Eternulo malleviĝis, por
vidi la urbon kaj la turon, kiujn kon-
struis la homidoj. 6 Kaj la Eternulo
diris : Jen estas unu popolo, kaj unu
lingvon ili ĉiuj havas ; kaj jen, kion
ili komencis fari, kaj ili ne estos
malhelpataj en ĉio, kion ili decidis
fari. 7 Ni malleviĝu do, kaj Ni
konfuzu tie ilian lingvon, por ke unu
ne komprenu la parolon de alia.
8 Kaj la Eternulo disiĝis ilin de tie
sur la supraĵon de la tuta tero, kaj
ili ĉesis konstrui la urbon. 9 Tial
oni donis al ĝi la nomon Babel, ĉar
tie la Eternulo konfuzis la lingvon de
la tuta tero kaj de tie la Eternulo
disigis ilin sur la supraĵon de la tuta
tero.

10 Jen estas la generaciaro de Ŝem :
Ŝem havis la aĝon de cent jaroj, kaj
naskiĝis al li Arpaĥŝad, du jarojn
post la diluvo. 11 Kaj Ŝem vivis
post la naskiĝo de Arpaĥŝad kvincent
jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj.
12 Kaj Arpaĥŝad vivis tridek kvin
jarojn, kaj naskiĝis al li Ŝelaĥ.
13 Kaj Arpaĥŝad vivis post la nask-
iĝo de Ŝelaĥ kvarcent tri jarojn,
kaj naskiĝis al li filoj kaj filinoj.
14 Kaj Ŝelaĥ vivis tridek jarojn,
kaj naskiĝis al li Eber. 15 Kaj Ŝelaĥ
vivis post la naskiĝo de Eber kvarcent
tri jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj.
16 Kaj Eber vivis tridek kvar jarojn,
kaj naskiĝis al li Peleg. 17 Kaj
Eber vivis post la naskiĝo de Peleg
kvarcent tridek jarojn, kaj naskiĝis al
li filoj kaj filinoj.
18 Kaj Peleg vivis tridek jarojn, kaj
naskiĝis al li Reu. 19 Kaj Peleg
vivis post la naskiĝo de Reu ducent
naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li filoj kaj
filinoj.

20 Kaj Reu vivis tridek du jarojn,
kaj naskiĝis al li Serug. 21 Kaj
Reu vivis post la naskiĝo de Serug
ducent sep jaroin, kaj naskiĝis al li
filoj kaj filinoj.
22 Kaj Serug vivis tridek jarojn,
kaj naskiĝis al li Naĥor. 23 Kaj
Serug vivis post la naskiĝo de Naĥor
ducent jarojn, kaj naskiĝis al li filoj
kaj filinoj.
24 Kaj Naĥor vivis dudek naŭ jarojn,
kaj naskiĝis al li Teraĥ. 25 Kaj
Naĥor vivis post la naskiĝo de Teraĥ
cent dek naŭ jarojn, kaj naskiĝis al li
filoj kaj filinoj.
26 Kaj Teraĥ vivis sepdek jarojn,
kaj naskiĝis al li Abram, Naĥor, kaj
Haran.
27 Kaj jen estas la generaciaro de
Teraĥ: al Teraĥ naskiĝis Abram,
Naĥor, kaj Haran; kaj al Haran
naskiĝis Lot. 28 Kaj Haran mortis
antaŭ sia patro Teraĥ en sia lando de
naskiĝo, en Ur la Ĥaldea. 29 Kaj
Abram kaj Naĥor prenis al si edzin-
ojn; la nomo de la edzino de Abram
estis Saraj, kaj la nomo de la edzino
de Naĥor estis Milka, filino de Haran,
kiu estis la patro de Milka kaj la
patro de Jiska. 30 Kaj Saraj estis
senfrukta kaj ne havis infanon.
31 Kaj Teraĥ prenis sian filon Abram
kaj sian nepon Lot, filo de Haran,
kaj sian bofilinon Saraj, edzino de lia
filo Abram; kaj ili eliris kune el Ur la
Ĥaldea, por iri en la landon Kana-
anan; kaj ili venis ĝis Ĥaran kaj en-
loĝiĝis tie. 32 Kaj Teraĥ atingis
la aĝon de ducent kvin jaroj, kaj
Teraĥ mortis en Ĥaran.

12 KAJ la Eternulo diris al
Abram: Iru el via lando, el
inter via parencaro, kaj el la
domo de via patro, al la lando, kiun
Mi montros al vi. 2 Kaj Mi faros
vin granda popolo, kaj Mi benos vin
kaj grandigos vian nomon, kaj vi
estos beno. 3 Kaj Mi benos viajn
benantojn, kaj viajn malbenantojn Mi
malbenos, kaj beniĝos per vi ĉiuj
gentoj de la tero. 4 Kaj Abram iris,
kiel la Eternulo diris al li, kaj kun li
iris Lot. Kaj Abram havis la aĝon
de sepdek kvin jaroj, kiam li eliris
el Ĥaran. 5 Kaj Abram prenis sian
edzinon Saraj kaj sian nevon Lot,
kaj ilian tutan havon, kiun ili akiris,
kaj la homojn, kiujn ili akiris en Ĥa-
ran; kaj ili eliris, por iri al la lando
Kanaana; kaj ili venis en la landon
Kanaanan. 6 Kaj Abram trapasis
la landon ĝis la loko Ŝeĥem, ĝis la
kverko More; kaj la Kanaanidoj tiam
loĝis en la lando. 7 Kaj la Eternulo
aperis al Abram, kaj diris: Al via
idaro Mi donos ĉi tiun teron. Kaj li
konstruis tie altaron al la Eternulo,
kiu aperis al li. 8 Kaj de tie li
transloĝiĝis al la monto, kiu estas
oriente de Bet-El, kaj aranĝis sian
tendon tiamaniere, ke Bet-El estis
okcidente kaj Aj oriente; kaj li kon-
struis tie altaron al la Eternulo kaj
preĝadis al la Eternulo. 9 Kaj
Abram iris pluen, ĉiam pluen al sudo.
10 Kaj estis malsato en la lando.
Kaj Abram malsupreniris Egiptujon,
por tie loĝi kelktempe, ĉar malfacila
estis la malsato en la lando. 11 Kaj
kiam li estis jam proksime de Egipt-
ujo, li diris al sia edzino Saraj: Mi
scias ja, ke vi estas virino belas-
pekta; 12 kaj kiam la Egiptoj vin
vidos, ili diros: Tio estas lia edzino;
kaj ili mortigos min, kaj vin ili lasos
viva. 13 Diru do, ke vi estas mia
fratino, por ke al mi estu bone pro vi
kaj por ke mia animo restu viva pro
vi. 14 Kaj kiam Abram venis Egipt-
ujon, la Egiptoj vidis, ke la virino
estas tre bela; 15 kaj vidis ŝin la
eminentuloj de Faraono, kaj ili laŭdis
ŝin al Faraono; kaj oni prenis la
virinon en la domon de Faraono.
16 Kaj al Abram estis bone pro ŝi,
kaj li havis ŝafojn kaj bovojn kaj
azenojn kaj sklavojn kaj sklavinojn
kaj azeninojn kaj kamelojn. 17 Kaj
la Eternulo punis per grandaj suferoj
Faraonon kaj lian domon pro Saraj,
la edzino de Abram. 18 Kaj Fa-
raono alvokis Abramon, kaj diris:
Kion vi faris al mi? kial vi ne diris al
mi, ke ŝi estas via edzino? 19 kial
vi diris: Ŝi estas mia fratino? Kaj
mi prenis ŝin al mi kiel edzinon.
Kaj nun jen estas via edzino; prenu
kaj foriru. 20 Kaj Faraono ordonis
pri li al homoj, kaj ili forkondukis
lin kaj lian edzinon kaj lian tutan
havon.

13 KAJ Abram supreniris el
Egiptujo, li kaj lia edzino,
kaj ĉio, kio estis kun li, kaj
kun li ankaŭ Lot, direktante sin al
sudo. 2 Kaj Abram estis tre riĉa
je brutoj, arĝento, kaj oro. 3 Kaj

li daŭrigis sian migradon de sudo
ĝis Bet-El, ĝis la loko, kie antaŭe
estis lia tendo inter Bet-El kaj Aj,
4 al la loko de la altaro, kiun li tie
faris antaŭe; kaj Abram tie preĝis al
la Eternulo. 5 Kaj ankaŭ Lot, kiu
iris kun Abram, havis ŝafojn kaj
bovojn kaj tendojn. 6 Kaj ne sufiĉ-
is por ili la tero, ke ili loĝu kune, ĉar
ilia havo estis granda kaj ili ne povis
loĝi kune. 7 Kaj estis malpaco
inter la paŝtistoj de la brutaro de
Abram kaj la paŝtistoj de la brutaro
de Lot; kaj la Kanaanidoj kaj Periz-
idoj tiam loĝis en la lando. 8 Kaj
Abram diris al Lot: Ne estu malpaco
inter mi kaj vi kaj inter miaj paŝtist-
oj kaj viaj paŝtistoj, ĉar ni estas
fratoj. 9 La tuta tero estas ja antaŭ
vi; apartiĝu do de mi: se vi iros
maldekstren, mi iros dekstren; se vi
iros dekstren, mi iros maldekstren.
10 Kaj Lot levis siajn okulojn kaj
vidis, ke la tuta ĉirkaŭaĵo de Jordan,
antaŭ ol la Eternulo pereigis Sodomon
kaj Gomoran, tuta estas akvumata
kiel ĝardeno de la Eternulo, kiel la
lando Egipta, ĝis Coar. 11 Kaj
Lot elektis al si la tutan ĉirkaŭaĵon
de Jordan; kaj Lot ekiris orienten;
kaj ili apartiĝis unu de la alia:
12 Abram enloĝiĝis en la lando
Kanaana, kaj Lot enloĝiĝis en la
urboj de la ĉirkaŭaĵo kaj starigis
siajn tendojn ĝis Sodom. 13 Kaj la
loĝantoj de Sodom estis malbonaj kaj
tre pekaj kontraŭ la Eternulo.
14 Kaj la Eternulo diris al Abram,
post kiam Lot apartiĝis de li: Levu
viajn okulojn, kaj rigardu de la loko,
sur kiu vi nun estas, norden kaj suden
kaj orienten kaj okcidenten; 15 ĉar
la tutan teron, kiun vi vidas, Mi donos
al vi kaj al via idaro por eterne.
16 Kaj Mi faros vian idaron kiel
polvo de la tero; se iu povos kalkuli
la polvon de la tero, li kalkulos ankaŭ
vian idaron. 17 Leviĝu, trairu la
landon laŭlonge kaj laŭlarĝe, ĉar al vi
Mi ĝin donos. 18 Kaj Abram for-
prenis sian tendon, kaj iris kaj ek-
loĝis en la arbareto Mamre, kiu estas
en Ĥebron; kaj li konstruis tie altaron
al la Eternulo.

14 KAJ estis en la tempo de
Amrafel, reĝo de Ŝinar, Arjoĥ,
reĝo de Elasar, Kedorla-
omer, reĝo de Elam, kaj Tidal, reĝo
de Gojim; 2 ili faris militon kon-
traŭ Bera, reĝo de Sodom, kaj Birŝa,
reĝo de Gomora, Ŝinab, reĝo de
Adma, kaj Ŝemeber, reĝo de Ceboim,
kaj la reĝo de Bela, kiu estas Coar.
3 Ĉiuj ĉi tiuj kunvenis en la valo
Sidim, kiu nun estas la Sala Maro.
4 Dek du jarojn ili servis al Kedor-
laomer, kaj en la dek-tria ili ribeliĝis.
5 Kaj en la dek-kvara jaro venis
Kedorlaomer, kaj la reĝoj, kiuj estis
kun li, kaj ili venkobatis la Rataidojn
en Aŝterot-Karnaim, kaj la Zuzidojn
en Ham, kaj la Emidojn en Ŝave-
Kirjataim, 6 kaj la Ĥoridojn sur
ilia monto Seir ĝis El-Paran, kiu estas
ĉe la dezerto. 7 Kaj ili reiris kaj
venis al En-Miŝpat, kiu estas Kadeŝ,
kaj venkobatis la tutan kampon de la
Amalekidoj, kaj ankaŭ la Amoridojn,
kiuj loĝis en Ĥacacon-Tamar. 8 Kaj
eliris la reĝo de Sodom kaj la reĝo de
Gomora kaj la reĝo de Adma kaj la
reĝo de Ceboim, kaj la reĝo de Bela,
kiu estas Coar, kaj komencis batalon
kontraŭ ili en la valo Sidim, 9 kon-
traŭ Kedorlaomer, reĝo de Elam, kaj
Tidal, reĝo de Gojim, kaj Amrafel,
reĝo de Ŝinar, kaj Arjoĥ, reĝo de
Elasar; kvar reĝoj kontraŭ kvin.
10 Kaj en la valo Sidim estis multe
da bitumaj kavoj; kaj la reĝoj de
Sodom kaj Gomora forkuris kaj falis
tien, kaj la restintoj kuris sur la
monton. 11 Kaj ili prenis la tutan
havon de Sodom kaj Gomora kaj ilian
tutan manĝeblaĵon, kaj foriris. 12 Ili
prenis Loton, la nevon de Abram,
kaj lian havon, ĉar li loĝis en Sodom,
kaj ili foriris. 13 Kaj venis forsav-
iĝinto kaj diris al Abram la Hebreo,
kiu loĝis en la arbareto de Mamre la
Amorido, frato de Eŝkol kaj frato
de Aner, kiuj estis en interligo kun
Abram. 14 Kaj Abram aŭdis, ke lia
frato estas kaptita, kaj li elkondukis
siajn ekzercitojn, naskitajn en lia
domo, tricent dek ok, kaj persekutis
ĝis Dan. 15 Kaj li dividis sin
kontraŭ ili en la nokto, li kaj liaj
domanoj, kaj venkobatis ilin, kaj
persekutis ilin ĝis Ĥoba, kiu estas
maldekstre de Damasko. 16 Kaj
li revenigis la tutan havon, kaj an-
kaŭ sian fraton Lot kaj lian havon li
revenigis, kaj ankaŭ la virinojn kaj
la popolon. 17 Kaj la reĝo de
Sodom eliris al li renkonte, kiam li
revenis, venkinte Kedorlaomeron kaj
la reĝojn, kiuj estis kun li, en la valon

Ŝave, kiu estas Valo de la Reĝo.
18 Kaj Melkicedek, reĝo de Salem,
elportis panon kaj vinon. Li estis
pastro de Dio Plejsupra. 19 Kaj
li benis lin kaj diris: Benata estu
Abram de Dio Plejsupra, la Kreinto
de la ĉielo kaj la tero; 20 kaj ben-
ata estu Dio Plejsupra, kiu trans-
donis viajn malamikojn en viajn
manojn. Kaj Abram donis al li dek-
onaĵon el ĉio. 21 Kaj la reĝo de
Sodom diris al Abram: Donu al mi la
homojn, kaj la havon prenu al vi.
22 Kaj Abram diris al la reĝo de
Sodom: Mi levas mian manon al la
Eternulo, Dio Plejsupra, la Kreinto
de la ĉielo kaj la tero, 23 ke eĉ
fadenon aŭ rimenon de ŝuo mi ne
prenos el ĉio, kio apartenas al vi,
por ke vi ne diru: Mi riĉigis Abramon;
24 escepto estos nur tio, kion manĝ-
is la junuloj, kaj la parto de la
homoj, kiuj iris kun mi: Aner, Eŝkol,
kaj Mamre; ili prenu sian parton.

15 POST tiuj fariĝoj la Eternulo
diris al Abram en vizio jene:
Ne timu, Abram, Mi estas via
ŝildo; via rekompenco estas tre
granda. 2 Kaj Abram diris: Ho
Eternulo, mia Sinjoro, kion Vi donos
al mi? mi vagas ja seninfane, kaj
la administranto de mia domo estas
Eliezer el Damasko. 3 Kaj Abram
diris: Al mi Vi ne donis ja idaron, kaj
jen mia domano estos mia heredanto.
4 Kaj tiam la Eternulo diris al li
jene: Ĉi tiu ne estos via heredanto;
nur tiu, kiu eliros el via internaĵo,
estos via heredanto. 5 Kaj Li elir-
igis lin eksteren, kaj diris: Rigardu
al la ĉielo kaj kalkulu la stelojn, se vi
povas ilin kalkuli. Kaj Li diris al li:
Tiel estos via idaro. 6 Kaj li kredis
al la Eternulo; kaj tio estis kalkulita
al li kiel virto. 7 Kaj Li diris al li:
Mi estas la Eternulo, kiu elirigis vin
el Ur la Ĥaldea, por doni al vi ĉi tiun
landon kiel posedaĵon. 8 Kaj li
diris: Ho Eternulo, mia Sinjoro, per
kio mi povas scii, ke mi ĝin posedos?
9 Kaj Li diris al li: Prenu por Mi
bovinon trijaran kaj kaprinon trijar-
an kaj ŝafon trijaran kaj turton kaj
junan kolombon. 10 Kaj li alportis
al Li ĉion ĉi tion, kaj Li distranĉis ilin
laŭ la mezo kaj metis ĉiujn partojn
unu kontraŭ la alia, sed la birdojn
Li ne distranĉis. 11 Kaj la rabo-
birdoj malleviĝis sur la kadavrojn,
sed Abram ilin forpelis. 12 Ĉe la
subiro de la suno profunda dormo
falis sur Abramon; kaj jen timego pro
la granda mallumo atakis lin. 13 Kaj
Li diris al Abram: Sciu, ke via idaro
estos fremduloj en lando, kiu ne
apartenos al ili; kaj oni sklavigos kaj
turmentos ilin dum kvarcent jaroj.
14 Tamen la popolon, ĉe kiu ili estos
sklavoj, Mi juĝos; kaj poste ili eliros
kun granda havo. 15 Kaj vi for-
iros al viaj prapatroj en paco; vi es-
tos entombigita en bona maljuneco.
16 Kaj en la kvara generacio ili
revenos ĉi tien; ĉar la krimoj de la
Amoridoj ankoraŭ ne atingis plenecon.
17 Kiam la suno subiris kaj fariĝis
mallumo, subite forna fumo kaj fajra
flamo trakuris inter tiuj distranĉitaĵoj.
18 En tiu tago la Eternulo faris inter-
ligon kun Abram, dirante: Al via
idaro Mi donos ĉi tiun landon, de la
rivero de Egiptujo ĝis la granda riv-
ero, la rivero Eŭfrato: 19 la Kenid-
ojn kaj la Kenizidojn kaj la Kad-
monidojn 20 kaj la Ĥetidojn kaj
la Perizidojn kaj la Rafaidojn
21 kaj la Amoridojn kaj la Kanaan-
idojn kaj la Girgaŝidojn kaj la Jebus-
idojn.

16 KAJ Saraj, la edzino de
Abram, ne naskis al li; sed
ŝi havis sklavinon, Egiptinon,
kies nomo estis Hagar. 2 Kaj Saraj
diris al Abram: Jen la Eternulo
ŝlosis min, ke mi ne nasku; eniru do
al mia sklavino, eble mi havos in-
fanojn per ŝi. Kaj Abram obeis la
voĉon de Saraj. 3 Kaj Saraj, la
edzino de Abram, prenis Hagaron la
Egiptinon, sian sklavinon, kiam pasis
dek jaroj de la tempo, kiam Abram
ekloĝis en la lando Kanaana, kaj ŝi
donis ŝin al sia edzo Abram kiel
edzinon. 4 Kaj li venis al Hagar,
kaj ŝi gravediĝis. Kaj ŝi vidis, ke
ŝi gravediĝis, kaj tiam ŝia sinjorino
senvaloriĝis en ŝiaj okuloj. 5 Kaj
Saraj diris al Abram: Vi estas mal-
justa kontraŭ mi; mi donis mian
sklavinon en viajn brakojn, sed kiam
ŝi vidis, ke ŝi gravediĝis, mi senvalor-
iĝis en ŝiaj okuloj; la Eternulo juĝu
inter mi kaj vi. 6 Kaj Abram diris
al Saraj: Jen via sklavino estas en
viaj manoj, faru kun ŝi ĉion, kio
plaĉas al vi. Kaj Saraj komencis
premi ŝin, kaj ŝi forkuris. 7 Kaj
trovis ŝin anĝelo de la Eternulo ĉe

akva fonto en la dezerto, ĉe la fonto
sur la vojo al Ŝur. 8 Kaj li diris:
Hagar, sklavino de Saraj, de kie vi
venas kaj kien vi iras? Kaj ŝi
diris: De Saraj, mia sinjorino, mi
forkuras. 9 Kaj la anĝelo de la
Eternulo diris al ŝi: Reiru al via
sinjorino, kaj humiliĝu sub ŝiaj manoj.
10 Kaj la anĝelo de la Eternulo diris
al ŝi: Mi multigos vian idaron tiel,
ke pro multeco oni ne povos ĝin
kalkuli. 11 Kaj la anĝelo de la
Eternulo diris al ŝi: Jen vi estas gra-
veda, kaj vi naskos filon; kaj vi donos
al li la nomon Iŝmael, ĉar la Eternulo
aŭdis vian suferon. 12 Kaj li estos
homo sovaĝa; lia mano estos kon-
traŭ ĉiuj, kaj la manoj de ĉiuj kon-
traŭ li, kaj li loĝos antaŭ ĉiuj siaj
fratoj. 13 Kaj la Eternulon, kiu
parolis al ŝi, ŝi nomis: Dio-kiu-min-
vidis; ĉar ŝi diris: Ĉi tie mi vidis Tiun,
kiu min vidas; kaj ĉu mi poste vivas?
14 Tial oni nomis tiun puton puto
de la Vivanto-Vidanto; ĝi estas inter
Kadeŝ kaj Bered. 15 Kaj Hagar
naskis al Abram filon; kaj Abram
donis al sia filo, kiun naskis Hagar,
la nomon Iŝmael. 16 Kaj Abram
havis la aĝon de okdek ses jaroj, kiam
Hagar naskis Iŝmaelon al Abram.

17 KIAM Abram havis la aĝon
de naŭdek naŭ jaroj, aperis la
Eternulo al Abram, kaj diris
al li: Mi estas Dio la Plejpotenca;
iradu antaŭ Mi kaj estu senpeka.
2 Kaj Mi faros Mian interligon inter
Mi kaj vi, kaj Mi multigos vin
tre forte. 3 Kaj Abram ĵetis sin
vizaĝaltere, kaj Dio parolis al li,
dirante: 4 Jen estas Mia inter-
ligo kun vi: vi estos patro de multe
da popoloj. 5 Kaj via nomo ne
estos plu Abram, sed via nomo estos
Abraham, ĉar Mi faris vin patro de
multe da popoloj. 6 Kaj Mi frukt-
igos vin tre multe, kaj Mi devenigos
de vi popolojn, kaj reĝoj devenos de
vi. 7 Kaj Mi starigos Mian inter-
ligon inter Mi kaj vi kaj via idaro post
vi en iliaj generacioj, eternan inter-
ligon, ke Mi estos Dio por vi kaj por
via idaro post vi. 8 Kaj Mi donos al
vi kaj al via idaro post vi la landon,
en kiu vi loĝas kiel fremdulo, la tutan
landon Kanaanan, por eterna posedaĵo,
kaj Mi estos Dio por ili. 9 Kaj Dio
diris al Abraham: Kaj vi gardu Mian
interligon, vi kaj via idaro post vi en
iliaj generacioj. 10 Jen estas Mia
interligo, kiun vi devas gardi inter
Mi kaj vi kaj via idaro post vi: ĉiu
virseksulo ĉe vi estu cirkumcidata.
11 Kaj cirkumcidu la karnon de via
prepucio, kaj tio estu signo de inter-
ligo inter Mi kaj vi. 12 Kaj en la
aĝo de ok tagoj estu cirkumcidata
ĉe vi en viaj generacioj ĉiu virseksulo
naskita en la domo aŭ aĉetita per
mono ĉe iu aligentulo, kiu ne estas
el via idaro. 13 Cirkumcidata estu
ĉiu naskita en via domo aŭ aĉetita
per via mono, kaj Mia interligo estu
sur via karno kiel interligo eterna.
14 Kaj se estos prepucihava virseks-
ulo, kiu ne cirkumcidos la karnon
de sia prepucio, tiu animo eksterm-
iĝos el sia popolo: Mian interligon
ĝi rompis.

15 Kaj Dio diris al Abraham: Vian
edzinon Saraj ne nomu Saraj, sed
ŝia nomo estu Sara. 16 Kaj Mi benos
ŝin, kaj Mi donos de ŝi al vi filon;
kaj Mi benos ŝin, kaj de ŝi devenos
popoloj, reĝoj de popoloj devenos
de ŝi. 17 Kaj Abraham ĵetis sin
vizaĝaltere, kaj ekridis, kaj diris
en sia koro: Ĉu de homo cent-
jara fariĝos nasko, kaj ĉu Sara la
naŭdekjara naskos? 18 Kaj Abra-
ham diris al Dio: Ho, ke Iŝmael vivu
antaŭ Vi! 19 Kaj Dio diris: Efek-
tive Sara, via edzino, naskos al vi
filon, kaj vi donos al li la nomon
Isaak; kaj Mi starigos Mian interligon
kun li kiel interligon eternan por lia
idaro post li. 20 Ankaŭ pri Iŝmael
Mi aŭdis vin: jen Mi benis lin, kaj
Mi fruktigos lin kaj Mi multigos lin
tre forte; dek du princoj naskiĝos
de li, kaj Mi devenigos de li grandan
popolon. 21 Sed Mian interligon
Mi starigos kun Isaak, kiun naskos al
vi Sara en ĉi tiu tempo en la venonta
jaro. 22 Kaj Li ĉesis paroli kun li,
kaj Dio leviĝis for de Abraham.
23 Kaj Abraham prenis sian filon
Iŝmael kaj ĉiujn naskitajn en lia
domo kaj ĉiujn aĉetitajn per lia mono,
ĉiun virseksulon el la homoj de la
domo de Abraham, kaj li cirkumcidis
la karnon de ilia prepucio en tiu sama
tago, kiel diris al li Dio. 24 Kaj
Abraham havis la aĝon de naŭdek
naŭ jaroj, kiam li cirkumcidis la karn-
on de sia prepucio. 25 Kaj lia
filo Iŝmael havis la aĝon de dek tri
jaroj, kiam la karno de lia prepucio

estis cirkumcidita. 26 En tiu sama
tago estis cirkumciditaj Abraham kaj
lia filo Iŝmael; 27 kaj ĉiuj liaj
domanoj, kiuj naskiĝis en la domo
aŭ estis aĉetitaj per mono ĉe aligent-
ulo, estis cirkumciditaj kune kun li.
18 KAJ aperis al li la Eternulo
en la arbareto Mamre, kiam
li sidis ĉe la pordo de la
tendo dum la varmego de la tago.
2 Kiam li levis siajn okulojn, li vidis,
ke jen tri viroj staras antaŭ li. Ekvid-
inte, li kuris al ili renkonte de la
pordo de la tendo kaj kliniĝis antaŭ
ili ĝis la tero. 3 Kaj li diris: Mia
sinjoro! se mi trovis plaĉon en viaj
okuloj, ne pasu preter vian sklavon.
4 Oni alportos iom da akvo, kaj vi
lavu viajn piedojn kaj ripozu sub la
arbo. 5 Kaj mi alportos pecon da
pano, por ke vi fortigu viajn korojn;
poste vi foriros; ĉar por tio vi pasis
preter via sklavo. Kaj ili diris: Faru
tiel, kiel vi diris. 6 Kaj Abraham
rapidis en la tendon al Sara, kaj diris:
Rapide prenu tri mezurojn da plej
bona faruno, knedu, kaj faru kukojn.
7 Kaj ankaŭ al la bovoj Abraham
kuris, kaj li prenis bovidon delikatan
kaj bonan kaj donis al la junulo, kaj
tiu rapide pretigis ĝin. 8 Kaj li
prenis buteron kaj lakton kaj la pret-
igitan bovidon kaj metis antaŭ ilin,
kaj li staris apud ili sub la arbo, kaj ili
manĝis. 9 Kaj ili diris al li: Kie
estas Sara, via edzino? Kaj li res-
pondis: Jen ŝi estas en la tendo.
10 Kaj Li diris: Mi revenos al vi en
la sama jartempo, kaj tiam estos filo
ĉe Sara, via edzino. Kaj Sara aŭs-
kultis ĉe la pordo de la tendo, kiu
estis malantaŭ Li. 11 Kaj Abraham
kaj Sara estis maljunuloj de profunda
aĝo; ĉe Sara ĉesiĝis la virinaj ord-
inaraĵoj. 12 Kaj Sara ekridis in-
terne, dirante: Ĉu kiam mi kadukiĝis,
mi havus ankoraŭ volupton? kaj mia
sinjoro estas ja maljuna! 13 Kaj la
Eternulo diris al Abraham: Kial do
Sara ridas, dirante: Ĉu efektive mi
naskos, kiam mi maljuniĝis? 14 Ĉu
por la Eternulo io estas malfacila?
en la difinita tempo Mi revenos al vi en
la venonta jaro, kaj Sara havos filon.
15 Sed Sara malkonfesis, dirante:
Mi ne ridis; ĉar ŝi timis. Sed Li diris:
Ne, vi ridis.
16 Kaj leviĝis de tie la viroj kaj
direktiĝis al Sodom: kaj Abraham iris
kun ili, por akompani ilin. 17 Kaj
la Eternulo diris: Ĉu Mi kaŝos antaŭ
Abraham, kion Mi faras? 18 Abra-
ham fariĝos ja popolo granda kaj
potenca, kaj per li beniĝos ĉiuj popol-
oj de la tero. 19 Ĉar Mi lin elektis,
por ke li ordonu al siaj filoj kaj al sia
domo post si, ke ili observu la vojon
de la Eternulo, agante virte kaj juste;
por ke la Eternulo plenumu pri
Abraham, kion Li diris pri li. 20 Kaj
la Eternulo diris: Ĉar la kriado de
Sodom kaj Gomora estas granda kaj
ilia pekado estas tre peza, 21 tial
Mi malsupreniros, kaj rigardos, ĉu ili
plene agas tiel, kiel estas la kriado,
kiu venis al Mi, aŭ ne; Mi sciiĝos.
22 Kaj la viroj turniĝis de tie kaj
iris al Sodom; kaj Abraham staris
ankoraŭ antaŭ la Eternulo. 23 Kaj
Abraham alproksimiĝis, kaj diris:
Ĉu Vi ankaŭ pereigos virtulon kune
kun malvirtulo? 24 Eble ekzistas
kvindek virtuloj en la urbo: ĉu Vi
tiam pereigos kaj ne indulgos la lokon
pro la kvindek virtuloj, kiuj estas en
ĝi? 25 Ne decas por Vi agi tia-
maniere, ke Vi mortigu virtulon kune
kun malvirtulo, ke virtulo estu kiel
malvirtulo; ne decas por Vi, ke la
Juĝanto de la tuta tero agu maljuste.
26 Kaj la Eternulo diris: Se Mi trovos
en Sodom kvindek virtulojn en la
urbo, Mi indulgos la tutan lokon pro
ili. 27 Kaj Abraham respondis, dir-
ante: Jen mi ekkuraĝis paroli al mia
Sinjoro, kvankam mi estas polvo kaj
cindro; 28 eble al la kvindeko da
virtuloj mankos kvin: ĉu Vi pereigos
pro la kvin la tutan urbon? Kaj Li
diris: Mi ne pereigos, se Mi trovos
tie kvardek kvin. 29 Kaj li plue
parolis al Li kaj diris: Eble troviĝos
tie kvardek? Kaj Li diris: Mi ne
faros tion pro la kvardek. 30 Kaj
li diris: Ne koleru, mia Sinjoro, ke mi
parolos plue: eble troviĝos tie tridek?
Kaj Li diris: Mi ne faros, se Mi trovos
tie tridek. 31 Kaj li diris: Jen mi
ekkuraĝis paroli al mia Sinjoro: eble
troviĝos dudek? Kaj Li diris: Mi
ne pereigos pro la dudek. 32 Kaj
li diris: Ne koleru, mia Sinjoro, ke
mi parolos ankoraŭ nur unu fojon:
eble troviĝos tie dek? Kaj Li diris:
Mi ne pereigos pro la dek. 33 Kaj
la Eternulo foriris, kiam Li ĉesis par-
oli kun Abraham; kaj Abraham reiris
al sia loko.

19 KAJ la du anĝeloj venis
Sodomon vespere, kaj Lot
tiam sidis ĉe la pordego de
Sodom. Kiam Lot ilin ekvidis, li
leviĝis renkonte al ili kaj kliniĝis
vizaĝaltere. 2 Kaj li diris: Mi
petas vin, sinjoroj, envenu en la
domon de via sklavo kaj pasigu la
nokton kaj lavu viajn piedojn, kaj vi
leviĝos matene kaj iros vian vojon.
Kaj ili diris: Ne, ni pasigos la nokton
sur la strato. 3 Kaj li tre petegis
ilin, kaj ili direktis sin al li kaj envenis
en lian domon; kaj li faris al ili festen-
on, kaj li bakis macojn, kaj ili manĝ-
is. 4 Antaŭ ol ili kuŝiĝis, la homoj
de la urbo, la homoj de Sodom, ĉir-
kaŭis la domon, de la junuloj ĝis la
maljunuloj, la tuta popolo, de ĉiuj
finoj. 5 Kaj ili vokis Loton, kaj
diris al li: Kie estas la viroj, kiuj
venis al vi dum la nokto? elirigu ilin
al ni, por ke ni ilin ekkonu. 6 Kaj
Lot eliris al ili antaŭ la sojlon, kaj
la pordon li ŝlosis post si. 7 Kaj li
diris: Ho, miaj fratoj, ne agu mal-
bone! 8 Jen mi havas du filinojn,
kiuj ankoraŭ ne ekkonis viron; mi
elirigos ilin al vi, kaj faru kun ili,
kion vi deziras; nur al tiuj viroj
nenion faru, ĉar por tio ili venis sub
la ombron de mia tegmento. 9 Sed
ili diris; Iru for! Kaj ili diris plue:
Vi venis ĉi tien kiel fremdulo, kaj vi
volas juĝi! nun ni pli malbone agos
kun vi, ol kun ili. Kaj ili tre insiste
postulis de la viro, de Lot, kaj ili
aliris, por elrompi la pordon. 10 Ti-
am tiuj viroj etendis siajn manojn kaj
envenigis Loton al si en la domon,
kaj la pordon ili ŝlosis; 11 kaj la
homojn, kiuj estis antaŭ la sojlo de
la domo, ili frapis per blindeco, de
la malgrandaj ĝis la grandaj, tiel ke
tiuj laciĝis, serĉante la pordon.
12 Kaj la viroj diris al Lot: Kiun vi
havas ĉi tie? bofilon, aŭ viajn filojn
aŭ viajn filinojn, aŭ ĉiun ajn, kiun vi
havas en la urbo, elirigu ilin el ĉi
tiu loko; 13 ĉar ni ekstermos ĉi
tiun lokon, ĉar granda fariĝis ilia
kriado antaŭ la Eternulo, kaj la
Eternulo sendis nin, por ĝin pereigi.
14 Kaj Lot eliris, kaj parolis kun siaj
bofiloj, prenontaj liajn filinojn, kaj
diris: Leviĝu, eliru el ĉi tiu loko, ĉar
la Eternulo pereigos la urbon. Sed
liaj bofiloj rigardis lin kiel ŝercanton.
15 Kiam leviĝis la matenruĝo, la
anĝeloj rapidigis Loton, dirante:
Leviĝu, prenu vian edzinon kaj am-
baŭ viajn filinojn, kiuj ĉi tie troviĝas,
por ke vi ne pereu pro la krimeco de
la urbo. 16 Sed ĉar li malrapidis,
tial la viroj kaptis lian manon kaj
la manon de lia edzino kaj la manojn
de liaj du filinoj, pro kompato de la
Eternulo al li, kaj ili elirigis lin kaj
metis lin ekster la urbon. 17 Kaj
kiam ili elkondukis lin eksteren, ili
diris al li: Savu vin pro via animo;
ne rigardu malantaŭen kaj haltu
nenie en la tuta ĉirkaŭaĵo; sur la
monton savu vin, por ke vi ne pereu.
18 Kaj Lot diris al ili: Ho, ne, mia
Sinjoro! 19 Jen Via sklavo plaĉis
al Vi, kaj granda estas la favorkor-
eco, kiun Vi montris al mi, konserv-
ante la vivon al mia animo; sed mi
ne povas savi min sur la monton, ĉar
povus trafi min malfeliĉo kaj mi mort-
us. 20 Jen ĉi tiu urbo estas sufiĉe
proksima, por kuri tien, kaj ĝi estas
malgranda; mi savos min tien; ĝi
estas ja malgranda; kaj mia animo
restos viva. 21 Kaj Li diris al li:
Jen Mi komplezos al vi ankaŭ en ĉi tiu
afero, kaj Mi ne renversos la urbon,
pri kiu vi parolis. 22 Rapide savu
vin tien, ĉar Mi nenion povas fari, ĝis
vi venos tien. Tial tiu urbo ricevis
la nomon Coar. 23 La suno leviĝis
super la teron, kiam Lot venis Coaron.
24 Kaj la Eternulo pluvigis sur
Sodomon kaj Gomoran sulfuron kaj
fajron de la Eternulo el la ĉielo.
25 Kaj Li ruinigis tiujn urbojn kaj la
tutan ĉirkaŭaĵon kaj ĉiujn loĝantojn
de la urboj kaj la kreskaĵojn de la
tero. 26 Kaj lia edzino ekrigardis
malantaŭen, kaj ŝi fariĝis kolono el
salo. 27 Kaj matene Abraham lev-
iĝis kaj iris al la loko, kie li estis
starinta antaŭ la Eternulo; 28 kaj
li ekrigardis en la direkto al Sodom
kaj Gomora kaj al la tuta lando de la
ĉirkaŭaĵo, kaj li vidis, ke jen fumo
leviĝas de la tero kiel fumo el forno.
29 Kaj kiam Dio estis pereiganta la
urbojn de la ĉirkaŭaĵo, Li rememoris
pri Abraham, kaj Li elirigis Loton el
la mezo de la ruinigado, kiam Li estis
ruiniganta la urbojn, en kiuj loĝis
Lot.
30 Kaj Lot eliris el Coar kaj ekloĝis
sur la monto, kaj liaj du filinoj kun
li; ĉar li timis loĝi en Coar. Kaj li
loĝis en kaverno, li kaj liaj du filinoj.

31 Kaj la pli maljuna diris al la pli
juna: Nia patro estas maljuna, kaj
en la lando ne ekzistas viro, kiu en-
venus al ni laŭ la moro de la tuta
tero; 32 tial ni ebriigu nian patron
per vino, kaj ni kuŝu kun li, por ke ni
aperigu de nia patro idaron. 33 Kaj
ili ebriigis sian patron per vino en
tiu nokto; kaj venis la pli maljuna
kaj kuŝis kun sia patro; kaj li ne
sciis, kiam ŝi kuŝiĝis kaj kiam ŝi
leviĝis. 34 La morgaŭan tagon la
pli maljuna diris al la pli juna: Jen
mi kuŝis hieraŭ kun mia patro; ni
ebriigu lin per vino ankaŭ en ĉi tiu
nokto, kaj vi venu, kuŝu kun li, por
ke ni aperigu de nia patro idaron.
35 Kaj ili ankaŭ en ĉi tiu nokto
ebriigis sian patron per vino; kaj la
pli juna iris kaj kuŝis kun li; kaj li
ne sciis, kiam ŝi kuŝiĝis kaj kiam
ŝi leviĝis. 36 Kaj ambaŭ filinoj de
Lot gravediĝis de sia patro. 37 Kaj
la pli maljuna naskis filon, kaj ŝi don-
is al li la nomon Moab; li estas la
prapatro de la Moabidoj ĝis nun.
38 Kaj la pli juna ankaŭ naskis filon,
kaj ŝi donis al li la nomon Ben-Ami;
li estas la prapatro de la Amonidoj
ĝis nun.

20 KAJ Abraham ekmigris de
tie al la lando suda, kaj li
ekloĝis inter Kadeŝ kaj Ŝur;
kaj li loĝis kiel fremdulo en Gerar.
2 Kaj Abraham diris pri sia edzino
Sara: Ŝi estas mia fratino. Kaj
Abimeleĥ, reĝo de Gerar, sendis kaj
prenis Saran. 3 Kaj Dio venis al
Abimeleĥ nokte en la sonĝo, kaj
diris al li: Vi mortos pro la virino,
kiun vi prenis, ĉar ŝi estas edzino de
edzo. 4 Sed Abimeleĥ ne alproks-
imiĝis al ŝi, kaj li diris: Mia Sinjoro!
ĉu vi mortigos ankaŭ senkulpan
popolon? 5 Li diris ja al mi: Ŝi
estas mia fratino; kaj ŝi ankaŭ diris
al mi: Li estas mia frato. En sen-
kulpeco de mia koro kaj en pureco
de miaj manoj mi faris tion. 6 Kaj
Dio diris al li en la sonĝo: Mi ankaŭ
scias, ke en senkulpeco de via koro
vi tion faris, kaj tial Mi detenis vin,
ke vi ne peku kontraŭ Mi, tial Mi ne
lasis, ke vi kuntuŝiĝu kun ŝi. 7 Kaj
nun redonu la edzinon al la edzo, ĉar
li estas profeto, kaj li preĝos pri vi,
kaj vi restos viva; sed se vi ne re-
donos, tiam sciu, ke vi mortos, vi kaj
ĉiuj viaj. 8 Kaj Abimeleĥ leviĝis
frue matene, kaj li vokis ĉiujn siajn
sklavojn kaj rakontis ĉion ĉi tion al
iliaj oreloj; kaj la homoj tre ektimis.
9 Kaj Abimeleĥ vokis Abrahamon,
kaj diris al li: Kion vi faris al ni?
kaj per kio mi pekis antaŭ vi, ke vi
venigis sur min kaj sur mian regnon
grandan pekon? aferojn, kiuj ne
estas farataj, vi faris kontraŭ mi.
10 Kaj Abimeleĥ diris al Abraham:
Kion vi vidis, kiam vi faris tiun afer-
on? 11 Kaj Abraham diris: Mi
pensis, ke ne ekzistas timo antaŭ
Dio en ĉi tiu loko, kaj ke oni mortigos
min pro mia edzino. 12 Kaj efek-
tive ŝi estas mia fratino, filino de mia
patro, nur ne filino de mia patrino;
kaj ŝi fariĝis mia edzino. 13 Kaj
kiam Dio elmigrigis min el la domo
de mia patro, mi diris al ŝi: Faru al
mi ĉi tiun komplezon, en kian ajn
lokon ni venos, diru pri mi: Li estas
mia frato. 14 Kaj Abimeleĥ prenis
ŝafojn kaj bovojn kaj sklavojn kaj
sklavinojn kaj donis al Abraham, kaj
li redonis al li lian edzinon Sara.
15 Kaj Abimeleĥ diris: Jen mia
lando estas antaŭ vi; kie plaĉas al
vi, tie loĝiĝu. 16 Kaj al Sara li diris:
Jen mi donis mil arĝentajn mon-
erojn al via frato; tio estu al vi kovro
por la okuloj antaŭ ĉiuj, kiuj estas
kun vi, kaj antaŭ ĉiuj vi estas prav-
igita. 17 Kaj Abraham ekpreĝis
al Dio; kaj Dio sanigis Abimeleĥon
kaj lian edzinon kaj liajn sklavinojn,
kaj ili komencis naski. 18 Ĉar la
Eternulo estis ŝlosinta ĉiujn uterojn
en la domo de Abimeleĥ pro Sara,
la edzino de Abraham.

21 KAJ la Eternulo rememoris
Saran, kiel Li diris, kaj la
Eternulo faris al Sara, kiel
Li parolis. 2 Kaj Sara gravediĝis
kaj naskis al Abraham filon en lia
maljuneco, en la difinita tempo, pri
kiu Dio al li diris. 3 Kaj Abraham
donis al sia filo, kiu naskiĝis al li,
kiun naskis al li Sara, la nomon Isaak.
4 Kaj Abraham cirkumcidis sian filon
Isaak, kiam tiu havis la aĝon de ok
tagoj, kiel ordonis al li Dio. 5 Kaj
Abraham havis la aĝon de cent jaroj,
kiam naskiĝis al li lia filo Isaak.
6 Kaj Sara diris: Ridindaĵon faris al
mi Dio; ĉiu, kiu aŭdos, ridos pri mi.
7 Kaj ŝi diris: Kiu dirus al Abraham,
ke Sara mamnutros infanojn? ĉar mi
naskis filon en lia maljuneco.

8 Kaj la infano kreskis, kaj ĝi estis
demamigita, kaj Abraham faris grand-
an festenon en la tago, en kiu Isaak
estis demamigita. 9 Kaj Sara vidis,
ke la filo de Hagar la Egiptino, kiun
ĉi tiu naskis al Abraham, mokas.
10 Kaj ŝi diris al Abraham: Forpelu
ĉi tiun sklavinon kaj ŝian filon; ĉar
la filo de ĉi tiu sklavino ne heredos
kun mia filo, kun Isaak. 11 Kaj la
afero forte malplaĉis al Abraham pro
lia filo. 12 Kaj Dio diris al Abra-
ham: Ĝi ne malplaĉu al vi pro la
knabo kaj pro via sklavino; pri ĉio,
kion diros al vi Sara, obeu ŝian voĉon;
ĉar per Isaak oni nomos vian idaron.
13 Sed ankaŭ el la filo de la sklavino
Mi kreskigos popolon, ĉar li estas via
semo. 14 Kaj Abraham leviĝis frue
matene, kaj prenis panon kaj felsakon
kun akvo kaj donis al Hagar, metante
ĝin sur ŝian ŝultron, ankaŭ la infanon,
kaj foririgis ŝin; kaj ŝi iris, kaj ŝi
erarvagis en la dezerto Beer-Ŝeba.
15 Kaj konsumiĝis la akvo de la
felsako, kaj ŝi ĵetis la infanon sub unu
el la arbetaĵoj. 16 Kaj ŝi iris kaj
sidiĝis kontraŭe, en la malproksimeco
de pafo el pafarko; ĉar ŝi diris: Mi
ne povas rigardi la morton de la
infano. Kaj ŝi sidiĝis kontraŭe, kaj
ŝi komencis laŭte plori. 17 Kaj Dio
aŭdis la voĉon de la knabo; kaj an-
ĝelo de Dio vokis Hagaron el la ĉielo,
kaj diris al ŝi: Kio estas al vi, Hagar?
ne timu, ĉar Dio aŭdis la voĉon de la
knabo el la loko, kie li estas. 18 Lev-
iĝu, prenu la knabon kaj tenu lin
per via mano, ĉar grandan popolon
Mi faros el li. 19 Kaj Dio malfermis
ŝiajn okulojn, kaj ŝi ekvidis puton
kun akvo, kaj ŝi iris kaj plenigis la
felsakon per akvo kaj trinkigis la
knabon. 20 Kaj Dio estis kun la
knabo, kaj li grandiĝis kaj loĝis en
la dezerto kaj fariĝis arkpafisto.
21 Kaj li loĝis en la dezerto Paran;
kaj lia patrino prenis al li edzinon el
la lando Egipta.

22 Kaj en tiu tempo Abimeleĥ kaj
lia militestro Piĥol diris al Abraham
jene: Dio estas kun vi en ĉio, kion
vi faras; 23 nun ĵuru do al mi per
Dio, ke vi ne agos malfidele kun mi,
nek kun mia filo, nek kun mia nepo;
ke tiel same favorkore, kiel mi agis
kun vi, vi agos kun mi, kaj kun la
lando, en kiu vi loĝas kiel fremdulo.
24 Kaj Abraham diris: Mi ĵuras.
25 Kaj Abraham riproĉis Abimeleĥon
pro la akva puto, kiun perforte for-
prenis la sklavoj de Abimeleĥ.
26 Kaj Abimeleĥ diris: Mi ne scias,
kiu faris tion, kaj ankaŭ vi ne diris
al mi; mi eĉ ne aŭdis pri tio ĝis ho-
diaŭ. 27 Kaj Abraham prenis ŝaf-
ojn kaj bovojn kaj donis al Abimeleĥ,
kaj ili ambaŭ starigis inter si inter-
ligon. 28 Kaj Abraham starigis sep
ŝafidojn aparte. 29 Kaj Abimeleĥ
diris al Abraham: Por kio estas tiuj
sep ŝafidoj, kiujn vi starigis aparte?
30 Kaj tiu diris: Sep ŝafidojn prenu
el mia mano, por ke ili estu por mi
atesto, ke mi elfosis tiun puton.
31 Tial tiu loko havas la nomon
Beer-Ŝeba, ĉar tie ili ambaŭ ĵuris.
32 Kaj ili starigis interligon en
Beer-Ŝeba. Kaj Abimeleĥ kaj lia
militestro Piĥol leviĝis kaj reiris en
la landon de la Filiŝtoj. 33 Kaj
Abraham plantis tamariskon en Beer-
Ŝeba, kaj preĝis tie al la Eternulo, la
Dio eterna. 34 Kaj Abraham loĝis
en la lando de la Filiŝtoj longan
tempon.

22 POST tiuj okazintaĵoj Dio
provis Abrahamon, kaj diris
al li: Abraham! Kaj tiu
respondis: Jen mi estas. 2 Kaj Li
diris: Prenu vian filon, vian solan,
kiun vi amas, Isaakon, kaj iru en la
landon Morija, kaj oferu lin tie kiel
bruloferon sur unu el la montoj, kiun
Mi montros al vi. 3 Kaj Abraham
leviĝis frue matene kaj selis sian
azenon kaj prenis siajn du junulojn
kun si kaj sian filon Isaak; kaj li
fendis lignon por brulofero, kaj leviĝis
kaj iris al tiu loko, pri kiu diris al li
Dio. 4 En la tria tago Abraham
levis siajn okulojn kaj ekvidis la
lokon de malproksime. 5 Kaj Abra-
ham diris al siaj junuloj: Restu ĉi tie
kun la azeno, kaj mi kun la knabo
iros tien, kaj ni adorkliniĝos kaj
revenos al vi. 6 Kaj Abraham prenis
la lignon por la brulofero kaj metis
ĝin sur sian filon Isaak, kaj li prenis
en sian manon la fajron kaj la tran-
ĉilon; kaj ili iris ambaŭ kune. 7 Kaj
Isaak diris al sia patro Abraham:
Mia patro! Kaj tiu respondis: Jen
mi estas, mia filo. Kaj li diris: Jen
estas la fajro kaj la ligno, sed kie
estas la ŝafo por la brulofero?
8 Kaj Abraham diris: Dio antaŭvidos
al Si la ŝafon por la brulofero, mia

filo. Kaj ili iris ambaŭ kune. 9 Kaj
ili venis al la loko, pri kiu diris al li
Dio; kaj Abraham konstruis tie la
altaron kaj surmetis la lignon, kaj
ligis sian filon Isaak kaj metis lin sur
la altaron super la ligno. 10 Kaj
Abraham etendis sian manon kaj
prenis la tranĉilon, por buĉi sian filon.
11 Kaj ekvokis al li anĝelo de la
Eternulo el la ĉielo, kaj diris: Abra-
ham, Abraham! Kaj li respondis:
Jen mi estas. 12 Kaj Tiu diris: Ne
etendu vian manon sur la knabon,
kaj faru al li nenion; ĉar nun Mi scias,
ke vi timas Dion kaj vi ne indulgis
pro Mi vian filon, la solan. 13 Kaj
Abraham levis siajn okulojn, kaj vidis,
ke jen virŝafo malantaŭe implikiĝis
per la kornoj en la arbetaĵoj. Kaj
Abraham iris kaj prenis la virŝafon,
kaj oferis ĝin kiel bruloferon anstataŭ
sia filo. 14 Kaj Abraham donis al
tiu loko la nomon: La Eternulo Vidas;
tial oni ankoraŭ nun diras: Sur la
monto, kie la Eternulo aperas.
15 Kaj denove anĝelo de la Eternulo
vokis al Abraham el la ĉielo, 16 kaj
diris: Mi ĵuras per Mi, diras la
Eternulo, ke ĉar vi faris tiun aferon
kaj ne indulgis vian filon, la solan;
17 tial Mi benos vin kaj Mi multigos
vian idaron simile al la steloj de la
ĉielo kaj al la sablo sur la bordo de
la maro; kaj via idaro posedos la
pordegojn de siaj malamikoj. 18 Kaj
beniĝos per via idaro ĉiuj popoloj de
la tero, pro tio, ke vi obeis Mian
voĉon. 19 Kaj Abraham revenis al
siaj junuloj, kaj ili leviĝis kaj iris
kune al Beer-Ŝeba; kaj Abraham
loĝis en Beer-Ŝeba.
20 Post tiuj okazintaĵoj oni sciigis
al Abraham, dirante: Jen ankaŭ
Milka naskis infanojn al via frato
Naĥor: 21 la unuenaskiton Uc,
kaj lian fraton Buz, kaj Kemuelon, la
patron de Aram; 22 kaj Kesedon
kaj Ĥazon kaj Pildaŝon kaj Jidlafon
kaj Betuelon. 23 Kaj de Betuel
naskiĝis Rebeka. Ĉi tiujn ok naskis
Milka al Naĥor, la frato de Abraham.
24 Kaj lia kromvirino, nome Reuma,
ankaŭ naskis: Tebaĥon kaj Gaĥamon
kaj Taĥaŝon kaj Maaĥan.

23 KAJ la vivo de Sara estis cent
dudek sep jaroj; tiom estis
la jaroj de la vivo de Sara.
2 Kaj Sara mortis en Kirjat-Arba, kiu
estas Ĥebron, en la lando Kanaana
Kaj Abraham venis, por funebri pri
Sara kaj plori pri ŝi. 3 Kaj Abraham
leviĝis for de sia mortintino, kaj diris
al la filoj de Ĥet jene: 4 Fremd-
ulo kaj pasloĝanto mi estas ĉe vi;
donu al mi posedotan lokon por
tombo inter vi, por ke mi enterigu
mian mortintinon, kiu estas antaŭ
mi. 5 Kaj la filoj de Ĥet respondis
al Abraham, dirante al li: 6 Aŭs-
kultu nin, nia sinjoro! vi estas
princo de Dio inter ni; en la plej
elektitaj niaj tomboj enterigu vian
mortintinon; neniu el ni rifuzos al vi
sian tomblokon, por enterigi vian
mortintinon. 7 Kaj Abraham lev-
iĝis, kaj profunde kliniĝis antaŭ la
popolo de la lando, antaŭ la filoj de
Ĥet. 8 Kaj li diris al ili jene: Se
plaĉas al vi, ke mi enterigu mian
mortintinon, kiu estas antaŭ mi, tiam
aŭskultu min kaj petu por mi Efronon,
la filon de Coĥar, 9 ke li donu al mi
la duoblan kavernon, kiun li havas
en la fino de sia kampo; por plena
sumo da mono li donu ĝin al mi inter
vi por tomba posedaĵo. 10 Kaj Efron
sidis inter la filoj de Ĥet, kaj respond-
is Efron la Ĥetido al Abraham aŭd-
eble por la filoj de Ĥet, antaŭ ĉiuj,
kiuj venis en la pordegon de lia urbo,
dirante: 11 Ne, mia sinjoro, aŭs-
kultu min! la kampon mi donas al vi,
kaj la kavernon, kiu estas sur ĝi, al vi
mi donas, antaŭ la okuloj de la filoj
de mia popolo mi donas ĝin al vi;
enterigu vian mortintinon. 12 Kaj
Abraham profunde kliniĝis antaŭ la
popolo de la lando. 13 Kaj li diris
al Efron aŭdeble por la popolo de
la lando jene: Mi petas, aŭskultu min:
mi donas monon por la kampo; prenu
de mi, kaj mi enterigos tie mian
mortintinon. 14 Kaj Efron respond-
is al Abraham, dirante al li: 15 Mia
sinjoro, aŭskultu min: la tero valoras
kvarcent siklojn; sed kio ĝi estas
inter mi kaj vi? enterigu vian mort-
intinon. 16 Kaj Abraham aŭskultis
Efronon, kaj Abraham pesis al Efron
la monon, pri kiu li parolis aŭdeble
por la filoj de Ĥet, kvarcent siklojn
da arĝento, uzata en la komerco.
17 Kaj la kampo de Efron kun la
duobla kaverno, kiu estis antaŭ
Mamre, la kampo kaj la kaverno
sur ĝi kaj ĉiuj arboj sur la kampo,
inter ĉiuj ĝiaj limoj ĉirkaŭe, fariĝis
18 posedaĵo de Abraham antaŭ la

okuloj de la filoj de Ĥet, de ĉiuj, kiuj
venis en la pordegon de lia urbo.
19 Kaj post tio Abraham enterigis
sian edzinon Sara en la duobla ka-
verno de la kampo, antaŭ Mamre, kiu
estas Ĥebron, en la lando Kanaana.
20 Kaj la kampo kaj la kaverno sur
ĝi fariĝis tomba posedaĵo de Abra-
ham, kiun li akiris de la filoj de
Ĥet.

24 KAJ Abraham estis maljuna
kaj en profunda aĝo. Kaj la
Eternulo benis Abrahamon
en ĉio. 2 Kaj Abraham diris al sia
sklavo, la administranto de lia domo,
kiu regis ĉion, kio apartenis al li:
Metu vian manon sub mian femuron;
3 kaj mi ĵurigas vin per la Eternulo,
la Dio de la ĉielo kaj la Dio de la
tero, ke vi ne prenos edzinon por
mia filo el la filinoj de la Kanaanidoj,
inter kiuj mi loĝas; 4 sed en mian
landon kaj en mian patrujon vi iros
kaj vi prenos edzinon por mia filo
Isaak. 5 Kaj la sklavo diris al li:
Eble la virino ne volos iri kun mi en
ĉi tiun landon; ĉu mi tiam devas
revenigi vian filon en la landon, el kiu
vi eliris? 6 Kaj Abraham diris al
li: Gardu vin, ne revenigu mian filon
tien. 7 La Eternulo, la Dio de la
ĉielo, kiu prenis min el la domo de
mia patro kaj el mia patrujo, kaj diris
al mi kaj ĵuris al mi, dirante: Al via
idaro Mi donos ĉi tiun landon—Li
sendos Sian anĝelon antaŭ vi, kaj
vi prenos edzinon por mia filo el tie.
8 Kaj se la virino ne volos iri kun vi,
tiam vi fariĝos libera de ĉi tiu mia
ĵuro; nur mian filon ne revenigu
tien. 9 Kaj la sklavo metis sian
manon sub la femuron de sia sinjoro
Abraham kaj ĵuris al li pri tiu afero.
10 Kaj la sklavo prenis dek kamelojn
el la kameloj de sia sinjoro, kaj li
iris; kaj ĉiaj bonaĵoj de lia sinjoro
estis en liaj manoj. Kaj li leviĝis
kaj iris Mezopotamion, al la urbo
Naĥor. 11 Kaj li genuigis la kamel-
ojn ekstere de la urbo, ĉe puto kun
akvo, en vespera tempo, en la tempo,
kiam eliras la virinoj, por ĉerpi akvon.
12 Kaj li diris: Ho Eternulo, Dio de
mia sinjoro Abraham, sukcesigu min
hodiaŭ kaj faru favorkoraĵon al mia
sinjoro Abraham. 13 Jen mi staras
apud la fonto da akvo, kaj la filinoj de
la urbanoj eliras, por ĉerpi akvon;
14 kaj la junulinon, al kiu mi diros:
Volu klini vian kruĉon, ke mi trinku,
kaj ŝi diros: Trinku, kaj mi trinkigos
ankaŭ viajn kamelojn—ŝin Vi destinis
por Via sklavo Isaak; kaj per tio mi
sciiĝos, ke Vi faris favorkoraĵon al
mia sinjoro. 15 Kaj antaŭ ol li finis
paroli, jen eliras Rebeka, kiu estis
naskita al Betuel, la filo de Milka, edz-
ino de Naĥor, frato de Abraham;
kaj ŝia kruĉo estis sur ŝia ŝultro.
16 Kaj la junulino estis tre belas-
pekta, virgulino, kiun ankoraŭ ne
ekkonis viro. Kaj ŝi malsupreniris
al la fonto kaj plenigis sian kruĉon
kaj iris supren. 17 Kaj la sklavo
kuris al ŝi renkonte, kaj diris: Volu
lasi min trinki iom da akvo el via
kruĉo. 18 Kaj ŝi diris: Trinku, mia
sinjoro; kaj ŝi rapide mallevis la
kruĉon sur sian manon, kaj ŝi donis
al li trinki. 19 Kaj kiam ŝi sufiĉe lin
trinkigis, ŝi diris: Ankaŭ por viaj
kameloj mi ĉerpos, ĝis ili finos trinki.
20 Kaj rapide ŝi elverŝis el sia
kruĉo en la trinkujon, kaj kuris de-
nove al la puto, por ĉerpi por ĉiuj
liaj kameloj. 21 Kaj la viro ad-
miris ŝin silente, por konvinkiĝi, ĉu
la Eternulo prosperigis lian vojon
aŭ ne. 22 Kaj kiam la kameloj ĉesis
trinki, tiam la viro prenis oran ringon,
havantan la pezon de duono de siklo,
kaj du braceletojn por ŝiaj manoj,
havantajn la pezon de dek sikloj da
oro. 23 Kaj li diris: Kies filino vi
estas? volu diri al mi; ĉu en la domo
de via patro estas loko por ni, por
tradormi la nokton? 24 Kaj ŝi
diris al li: Mi estas filino de Betuel,
filo de Milka, kiun ŝi naskis al Naĥor.
25 Kaj ŝi diris al li: Ankaŭ da pajlo
kaj da furaĝo ni havas multe, kaj
ankaŭ lokon, por ke vi tradormu la
nokton. 26 Kaj la viro kliniĝis kaj
faris adoron al la Eternulo. 27 Kaj
li diris: Glorata estu la Eternulo, la
Dio de mia sinjoro Abraham, kiu ne
lasis sen Sia favorkoreco kaj vereco
mian sinjoron. Per la vojo, kiun mi
iris, la Eternulo alkondukis min al
la domo de la frato de mia sinjoro.
28 Kaj la junulino kuris, kaj rakont-
is tiujn aferojn en la domo de sia
patrino. 29 Kaj Rebeka havis fra-
ton, kiu estis nomata Laban. Kaj
Laban kuris al la viro eksteren, al
la fonto. 30 Kaj kiam li vidis la
ringon kaj la braceletojn sur la manoj
de sia fratino, kaj kiam li aŭdis la

vortojn de sia fratino Rebeka, kiu
diris: Tiel parolis kun mi tiu viro—
tiam li iris al la viro, kaj jen tiu staras
ĉe la kameloj apud la fonto. 31 Kaj
li diris: Venu, benita de la Eternulo;
kial vi staras ekstere? mi pretigis
la domon kaj ankaŭ lokon por la
kameloj. 32 Kaj li venigis la viron
en la domon, kaj malligis la kamelojn,
kaj donis pajlon kaj furaĝon al la
kameloj, kaj akvon por lavi liajn
piedojn, kaj la piedojn de la homoj,
kiuj estis kun li. 33 Kaj estis
metita antaŭ li manĝo; sed li diris:
Mi ne manĝos, antaŭ ol mi diros
mian aferon. Kaj tiu diris: Parolu.
34 Kaj li diris: Sklavo de Abraham
mi estas. 35 Kaj la Eternulo forte
benis mian sinjoron, kaj li fariĝis
granda; kaj Li donis al li ŝafojn kaj
bovojn kaj arĝenton kaj oron kaj
sklavojn kaj sklavinojn kaj kamelojn
kaj azenojn. 36 Kaj Sara, la edzino
de mia sinjoro, naskis filon al mia
sinjoro, kiam ŝi maljuniĝis; kaj li
donis al li ĉion, kion li havis. 37 Kaj
mia sinjoro ĵurigis min, dirante: Ne
prenu edzinon por mia filo el la filinoj
de la Kanaanidoj, en kies lando mi
loĝas. 38 Nur al la domo de mia
patro iru kaj al mia familio, kaj prenu
edzinon por mia filo. 39 Kaj mi
diris al mia sinjoro: Eble la virino
ne volos iri kun mi? 40 Kaj li
diris al mi: La Eternulo, antaŭ kiu
mi iradis, sendos Sian anĝelon kun
vi kaj sukcesigos vian vojon; kaj vi
prenos edzinon por mia filo el mia
familio kaj el la domo de mia patro.
41 Tiam vi estos libera de mia ĵuro,
kiam vi venos al mia familio; kaj se
ili ne donos al vi, vi estos libera de
mia ĵuro. 42 Kaj mi venis hodiaŭ
al la fonto, kaj mi diris: Eternulo,
Dio de mia sinjoro Abraham! ho, se
Vi volus sukcesigi mian vojon, kiun
mi nun iras! 43 Jen mi staras apud
la fonto da akvo; la virgulino, kiu
eliros, por ĉerpi, kaj al kiu mi diros:
Lasu min trinki iom da akvo el via
kruĉo, 44 kaj kiu diros al mi:
Trinku vi, kaj ankaŭ por viaj kameloj
mi ĉerpos—tio estas la virino, kiun
la Eternulo destinis por la filo de mia
sinjoro. 45 Antaŭ ol mi finis paroli
en mia koro, jen Rebeka eliras, kaj
ŝia kruĉo estas sur ŝia ŝultro; kaj ŝi
malsupreniris al la fonto kaj ĉerpis.
Kaj mi diris al ŝi: Volu trinkigi min.
46 Kaj rapide ŝi deprenis sian kruĉ-
on de la ŝultro, kaj diris: Trinku, kaj
ankaŭ viajn kamelojn mi trinkigos.
Kaj mi trinkis, kaj ankaŭ la kamelojn
ŝi trinkigis. 47 Kaj mi demandis
ŝin, kaj mi diris: Kies filino vi estas?
Kaj ŝi diris: Filino de Betuel, filo de
Naĥor, kiun naskis al li Milka. Kaj
mi metis la ringon sur ŝian nazon kaj
la braceletojn sur ŝiajn manojn.
48 Kaj mi kliniĝis kaj faris adoron al
la Eternulo, kaj mi gloris la Etern-
ulon, la Dion de mia sinjoro Abraham,
kiu kondukis min per ĝusta vojo, por
ke mi prenu la filinon de la frato de
mia sinjoro por lia filo. 49 Kaj nun
se vi volas fari favorkoraĵon kaj
ĝustaĵon al mia sinjoro, diru al mi;
kaj se ne, vi ankaŭ diru al mi, kaj mi
turnos min dekstren aŭ maldekstren.
50 Tiam respondis Laban kaj Betuel,
kaj diris: De la Eternulo venis ĉi
tiu afero; ni ne povas diri al vi ion
malbonan aŭ bonan. 51 Jen Re-
beka estas antaŭ vi; prenu ŝin kaj
iru, kaj ŝi estu edzino al la filo de via
sinjoro, kiel diris la Eternulo. 52 Kaj
kiam la sklavo de Abraham aŭdis
iliajn vortojn, li kliniĝis ĝis la tero
al la Eternulo. 53 Kaj la sklavo
elprenis arĝentaĵojn kaj oraĵojn kaj
vestojn kaj donis al Rebeka; kaj
donacojn li donis al ŝia frato kaj al
ŝia patrino. 54 Kaj manĝis kaj
trinkis li kaj la homoj, kiuj estis kun
li, kaj ili tradormis tie la nokton.
Kaj kiam ili leviĝis matene, li diris:
Lasu min for al mia sinjoro. 55 Ti-
am ŝia frato kaj ŝia patrino diris: La
junulino restu kun ni almenaŭ dek
tagojn, poste vi iros. 56 Kaj li diris
al ili: Ne retenu min, ĉar la Eternulo
sukcesigis mian vojon. Lasu min
for, kaj mi iros al mia sinjoro 57 Kaj
ili diris: Ni vokos la junulinon, kaj ni
demandos, kion ŝi diros. 58 Kaj ili
alvokis Rebekan, kaj diris al ŝi: Ĉu
vi iros kun ĉi tiu viro? Kaj ŝi diris:
Mi iros. 59 Kaj ili forsendis sian
fratinon Rebeka kaj ŝian nutrint-
inon kaj la sklavon de Abraham kaj
liajn homojn. 60 Kaj ili benis Re-
bekan, kaj diris al ŝi: Nia fratino!
miloj da miloj elkresku el vi, kaj via
idaro posedu la pordegojn de siaj
malamikoj. 61 Kaj leviĝis Rebeka
kaj ŝiaj servistinoj kaj sidiĝis sur la
kameloj, kaj ili iris post tiu viro; kaj
la sklavo prenis Rebekan kaj foriris.

62 Kaj Isaak venis de la vojo, kiu
kondukas al la puto de la Vivanto-
Vidanto; li loĝis en la suda lando.
63 Kaj Isaak eliris, por mediti sur
la kampo, kiam komenciĝis vespero;
kaj li levis siajn okulojn kaj vidis,
ke jen venas kameloj. 64 Kaj Re-
beka levis siajn okulojn, kaj ŝi ek-
vidis Isaakon kaj desaltis de la ka-
melo. 65 Kaj ŝi diris al la sklavo:
Kiu estas tiu viro, kiu iras sur la
kampo renkonte al ni? Kaj la
sklavo diris: Tio estas mia sinjoro.
Kaj ŝi prenis la kovrotukon kaj kovris
sin. 66 Kaj la sklavo rakontis al
Isaak ĉion, kion li faris. 67 Kaj
Isaak enkondukis ŝin en la tendon de
sia patrino Sara; kaj li prenis Re-
bekan, kaj ŝi fariĝis lia edzino, kaj li
ekamis ŝin. Kaj Isaak konsoliĝis
pri sia patrino.

25 KAJ Abraham prenis alian
edzinon, kiu estis nomata
Ketura. 2 Kaj ŝi naskis al
li Zimranon kaj Jokŝanon kaj Medan-
on kaj Midjanon kaj Jiŝbakon kaj
Ŝuaĥon. 3 Kaj de Jokŝan naskiĝis
Ŝeba kaj Dedan. Kaj la filoj de De-
dan estis la Aŝuridoj, Letuŝidoj, kaj
Leumidoj. 4 Kaj la filoj de Midjan
estis Efa kaj Efer kaj Ĥanoĥ kaj
Abida kaj Eldaa. Ĉiuj ĉi tiuj estis la
filoj de Ketura. 5 Kaj Abraham
fordonis ĉion, kion li havis, al Isaak.
6 Kaj al la filoj de siaj kromvirinoj
Abraham donis donacojn, kaj foririgis
ilin de sia filo Isaak, ankoraŭ dum
sia vivo, orienten, en landon orientan.
7 Kaj la nombro de la jaroj de vivo
de Abraham, kiujn li travivis, estis
cent sepdek kvin jaroj. 8 Kaj Abra-
ham konsumiĝis kaj mortis en bona
maljuneco, profundaĝa kaj sata de
vivo, kaj li alkolektiĝis al sia popolo.
9 Kaj enterigis lin liaj filoj Isaak kaj
Iŝmael en la duobla kaverno, kiu
troviĝas antaŭ Mamre, sur la kampo
de Efron, filo de Coĥar, la Ĥetido.
10 Sur la kampo, kiun aĉetis Abra-
ham de la filoj de Ĥet, tie estas
enterigitaj Abraham kaj lia edzino
Sara. 11 Kaj post la morto de
Abraham Dio benis lian filon Isaak.
Kaj Isaak loĝis ĉe la puto de la
Vivanto-Vidanto.

12 Kaj jen estas la generaciaro de
Iŝmael, filo de Abraham, kiun Hagar,
la Egiptino, sklavino de Sara, naskis
al Abraham; 13 kaj jen estas la
nomoj de la filoj de Iŝmael, laŭ iliaj
nomoj kaj generacioj: Nebajot, la
unuenaskito de Iŝmael, kaj Kedar
kaj Adbeel kaj Mibsam 14 kaj
Miŝma kaj Duma kaj Masa, 15 Ĥa-
dad kaj Tema, Jetur, Nafiŝ, kaj
Kedma. 16 Tio estas la filoj de
Iŝmael, kaj tio estas iliaj nomoj en
iliaj vilaĝoj kaj tendaroj, dek du
princoj super siaj gentoj. 17 Kaj
la daŭro de la vivo de Iŝmael estis
cent tridek sep jaroj; kaj li konsum-
iĝis kaj mortis kaj alkolektiĝis al
sia popolo. 18 Kaj ili loĝis de
Ĥavila ĝis Ŝur, kiu estas antaŭ
Egiptujo, sur la vojo al Asirio.
Antaŭ ĉiuj siaj fratoj li loĝis.

19 Kaj jen estas la generaciaro de
Isaak, filo de Abraham: de Abraham
naskiĝis Isaak. 20 Kaj Isaak havis
la aĝon de kvardek jaroj, kiam li
prenis kiel edzinon Rebekan, filinon
de Betuel la Siriano, el Mezopotamio,
fratinon de Laban la Siriano. 21 Kaj
Isaak preĝis al la Eternulo pri sia
edzino, ĉar ŝi estis senfrukta; kaj la
Eternulo cedis al lia preĝo, kaj lia
edzino Rebeka gravediĝis. 22 Kaj
la infanoj interpuŝiĝis en ŝia interno,
kaj ŝi diris: Se estas tiel, por kio do
mi gravediĝis? Kaj ŝi iris, por de-
mandi la Eternulon. 23 Kaj la Eter-
nulo diris al ŝi:

Du popoloj estas en via ventro,
Kaj du gentoj disapartiĝos el via
interno;
Kaj unu popolo estos pli forta ol
la dua,
Kaj la pli granda servos la malpli
grandan.

24 Kaj kiam venis la tempo, ke ŝi
nasku, tiam montriĝis, ke ĝemeloj
estas en ŝia ventro. 25 Kaj la unua
eliris ruĝa, li estis tuta kiel harkovr-
ita felo; kaj oni donis al li la nomon
Esav. 26 Kaj poste eliris lia frato,
tenante per la mano la kalkanon
de Esav; kaj oni donis al li la nomon
Jakob. Kaj Isaak havis la aĝon de
sesdek jaroj, kiam ili naskiĝis.
27 Kaj la knaboj grandiĝis; kaj Esav
fariĝis lerta ĉasisto, kampisto, kaj
Jakob fariĝis homo kvieta, sidanta
en la tendo. 28 Kaj Isaak amis
Esavon, ĉar li manĝadis lian ĉasaĵon;
sed Rebeka amis Jakobon. 29 Kaj
Jakob kuiris kuiraĵon; kaj Esav venis
de la kampo kaj estis laca. 30 Kaj
Esav diris al Jakob: Donu al mi

manĝi de ĉi tiu ruĝa kuiraĵo, ĉar mi
estas laca. Tial oni donis al li la
nomon Edom. 31 Kaj Jakob diris :
Vendu al mi hodiaŭ vian unuenaskit-
econ. 32 Kaj Esav diris : Jen mi
tuj mortos ; por kio do mi bezonas
la unuenaskitecon ? 33 Kaj Jakob
diris : Ĵuru al mi hodiaŭ ; kaj tiu ĵuris
al li kaj vendis sian unuenaskitecon
al Jakob. 34 Kaj Jakob donis al
Esav panon kaj kuiraĵon el lentoj, kaj
li manĝis kaj trinkis, kaj leviĝis kaj
foriris. Kaj Esav malŝatis la unue-
naskitecon.

26 ESTIS malsato en la lando,
krom la antaŭa malsato, kiu
estis en la tempo de Abraham.
Kaj Isaak iris al Abimeleĥ, la reĝo
de la Filiŝtoj, en Gerar. 2 Kaj la
Eternulo aperis al li, kaj diris : Ne iru
Egiptujon, loĝu en la lando, pri kiu
Mi diros al vi. 3 Vivu kiel fremdulo
en ĉi tiu lando, kaj Mi estos kun vi,
kaj Mi benos vin ; ĉar al vi kaj al via
idaro Mi donos ĉiujn ĉi tiujn landojn,
kaj Mi plenumos la ĵuron, kiun Mi
ĵuris al via patro Abraham. 4 Kaj
Mi multigos vian idaron simile al la
steloj de la ĉielo, kaj Mi donos al via
idaro ĉiujn ĉi tiujn landojn, kaj ben-
iĝos per via idaro ĉiuj popoloj de
la tero ; 5 pro tio, ke Abraham
obeis Mian voĉon, kaj plenumadis
Miajn aranĝojn, Miajn leĝojn, kaj
Miajn instruojn. 6 Kaj Isaak ek-
loĝis en Gerar. 7 Kaj kiam la
homoj de tiu loko demandis pri lia
edzino, li diris : Ŝi estas mia fratino ;
ĉar li timis diri : Mia edzino ; por ke
la homoj de la loko ne mortigu lin pro
Rebeka, ĉar ŝi estis belaspekta.
8 Unu fojon, kiam li estis tie jam de
longa tempo, Abimeleĥ, la reĝo de la
Filiŝtoj, rigardis tra la fenestro, kaj
vidis, ke Isaak amuziĝas kun sia
edzino Rebeka. 9 Tiam Abimeleĥ
vokis Isaakon, kaj diris : Jen, ŝi estas
ja via edzino ; kial do vi diris : Ŝi
estas mia fratino ? Kaj Isaak diris
al li : Ĉar mi pensis, ke eble mi mortos
pro ŝi. 10 Kaj Abimeleĥ diris :
Kion do vi faris al ni ! preskaŭ jam
kuŝiĝis unu el la popolo kun via
edzino, kaj vi venigus sur nin krim-
on. 11 Kaj Abimeleĥ faris ordon-
on al la tuta popolo jene : Kiu tuŝos
ĉi tiun viron aŭ lian edzinon, tiu
mortos. 12 Kaj Isaak semis en tiu
lando, kaj havis en tiu jaro centoble-
mezuran rikolton ; kaj la Eternulo lin
benis. 13 Kaj tiu homo grandiĝis
kaj ĉiam pli kaj pli grandiĝadis,
ĝis li fariĝis tre granda. 14 Kaj li
havis tre multe da brutoj malgrandaj
kaj brutoj grandaj kaj grandan ser-
vistaron ; kaj la Filiŝtoj enviis lin.
15 Kaj ĉiujn putojn, kiujn elfosis la
sklavoj de lia patro en la tempo de
lia patro Abraham, la Filiŝtoj ŝtopis
kaj plenigis ilin per tero. 16 Tiam
Abimeleĥ diris al Isaak : Foriru de
ni, ĉar vi fariĝis multe pli forta ol ni.
17 Kaj Isaak foriris de tie kaj aranĝis
siajn tendojn en la valo de Gerar,
kaj tie li ekloĝis. 18 Kaj Isaak
denove elfosis la akvoputojn, kiujn
oni elfosis en la tempo de lia patro
Abraham kaj la Filiŝtoj ŝtopis post la
morto de Abraham ; kaj li donis al ili
tiujn samajn nomojn, kiujn donis
al ili lia patro. 19 Kaj la sklavoj
de Isaak fosis en la valo kaj trovis tie
puton kun freŝa akvo. 20 Kaj dis-
putis la paŝtistoj de Gerar kun la
paŝtistoj de Isaak, dirante : Al ni
apartenas la akvo. Kaj oni donis al
la puto la nomon Esek, ĉar oni dis-
putis pri ĝi. 21 Kaj ili elfosis
alian puton, kaj ankaŭ pri ĝi ili dis-
putis ; kaj oni donis al ĝi la nomon
Sitna. 22 Kaj li foriĝis de tie kaj
elfosis alian puton, kaj pri ĝi oni
ne disputis. Kaj li donis al ĝi la
nomon Reĥobot, dirante : Nun la
Eternulo donis al ni vastan lokon,
kaj ni multiĝos sur la tero. 23 Kaj
de tie li formigris al Beer-Ŝeba.
24 Kaj aperis al li la Eternulo en tiu
nokto, kaj diris : Mi estas la Dio de
via patro Abraham ; ne timu, ĉar Mi
estas kun vi, kaj Mi benos vin kaj
Mi multigos vian idaron pro Abraham,
Mia servanto. 25 Kaj li konstruis
tie altaron kaj preĝis al la Eternulo.
Kaj li aranĝis tie sian tendon, kaj
la sklavoj de Isaak elfosis tie puton.
26 Kaj Abimeleĥ iris al li el Gerar,
kaj ankaŭ lia amiko Aĥuzat kaj lia
militestro Piĥol. 27 Kaj Isaak diris
al ili : Por kio vi venis al mi ? vi min
ja malamas kaj forpelis min de vi.
28 Kaj ili diris : Ni vidis, ke la
Eternulo estas kun vi ; tial ni diris :
Estu ĵuro inter ni, inter ni kaj vi, kaj
ni faru interligon kun vi, 29 ke
vi ne faru al ni malbonon, kiel ni vin
ne tuŝis kaj kiel ni faris al vi nur
bonon kaj lasis vin foriri en paco ; vi

estas nun benito de la Eternulo.
30 Kaj li faris por ili festenon, kaj
ili manĝis kaj trinkis. 31 Kaj ili
leviĝis frue matene kaj ĵuris al si
reciproke. Kaj Isaak lasis ilin foriri,
kaj ili foriris de li en paco. 32 Kaj
en tiu tago venis la sklavoj de Isaak,
kaj raportis al li pri la puto, kiun ili
elfosis, kaj diris al li : Ni trovis akvon.
33 Kaj li donis al ĝi la nomon Ŝiba ;
pro tio la nomo de la urbo estas
Beer-Ŝeba ĝis hodiaŭ.

34 Kiam Esav havis la aĝon de
kvardek jaroj, li prenis kiel edzinojn
Jehuditon, filinon de Beeri la Ĥetido,
kaj Basmaton, filinon de Elon la
Ĥetido. 35 Kaj ili multe ĉagrenis
Isaakon kaj Rebekan.

27 KIAM Isaak maljuniĝis kaj
la vidado de liaj okuloj mal-
akriĝis, li vokis Esavon, sian
pli maljunan filon, kaj diris al li : Mia
filo ! Kaj tiu diris al li : Jen mi estas.
2 Kaj li diris : Jen mi maljuniĝis ;
mi ne scias, kiam mi mortos ; 3 pre-
nu do nun viajn armilojn, vian sag-
ujon kaj vian pafarkon, kaj iru sur la
kampon kaj ĉasu por mi ĉasaĵon ;
4 kaj faru por mi bongustan manĝ-
aĵon, kian mi amas, kaj alportu al mi,
kaj mi ĝin manĝos, por ke mia animo
vin benu, antaŭ ol mi mortos. 5 Sed
Rebeka aŭdis, kiam Isaak parolis al
sia filo Esav. Kaj Esav iris sur la
kampon, por ĉasi ĉasaĵon kaj alporti.
6 Kaj Rebeka diris al sia filo Jakob
jene : Mi aŭdis, ke via patro diris al
via frato Esav jene : 7 Alportu al
mi ĉasaĵon kaj faru por mi bongustan
manĝaĵon, kaj mi manĝos, kaj mi
benos vin antaŭ la Eternulo antaŭ
mia morto. 8 Kaj nun, mia filo,
aŭskultu mian voĉon, kion mi ordonas
al vi : 9 iru al la brutaro kaj alportu
al mi de tie du bonajn kapridojn, kaj
mi faros el ili bongustan manĝaĵon
por via patro, kian li amas ; 10 kaj
vi alportos al via patro, kaj li manĝos,
por ke li benu vin antaŭ sia morto.
11 Kaj Jakob diris al sia patrino
Rebeka : Mia frato Esav estas ja
homo harkovrita, kaj mi estas homo
glata ; 12 eble mia patro min palp-
os, tiam mi estos en liaj okuloj kiel
trompanto, kaj mi venigos sur min
malbenon, sed ne benon. 13 Kaj
lia patrino diris al li : Sur mi estu
tiu malbeno, mia filo ; nur aŭskultu
mian voĉon kaj iru, alportu al mi.
14 Kaj li iris kaj prenis kaj alportis
al sia patrino, kaj lia patrino faris
bongustan manĝaĵon, kian amis lia
patro. 15 Kaj Rebeka prenis la
luksajn vestojn de sia pli maljuna
filo Esav, kiujn ŝi havis ĉe si en la
domo, kaj ŝi vestis sian pli junan
filon Jakob ; 16 kaj per la feloj de
la kapridoj ŝi vestis liajn manojn kaj
la glataĵon de lia kolo. 17 Kaj ŝi
donis la bongustan manĝaĵon kaj la
panon, kiujn ŝi pretigis, en la manon
de sia filo Jakob. 18 Kaj li venis al
sia patro, kaj diris : Mia patro ! Kaj
tiu diris : Jen mi estas ; kiu vi estas,
mia filo ? 19 Kaj Jakob diris al sia
patro : Mi estas Esav, via unuenask-
ito ; mi faris, kiel vi diris al mi ; volu
leviĝi, sidiĝu, kaj manĝu mian ĉas-
aĵon, por ke via animo min benu.
20 Kaj Isaak diris al sia filo : Kia-
maniere vi tiel rapide trovis, mia filo ?
Kaj tiu diris : Ĉar la Eternulo, via
Dio, sendis al mi renkonte. 21 Kaj
Isaak diris al Jakob : Alproksimiĝu,
kaj mi vin palpos, mia filo, ĉu tio
estas vi, mia filo Esav, aŭ ne. 22 Kaj
Jakob alproksimiĝis al sia patro
Isaak, kaj tiu lin palpis, kaj diris :
La voĉo estas voĉo de Jakob, sed la
manoj estas manoj de Esav. 23 Kaj
li ne rekonis lin, ĉar liaj manoj estis
kiel la manoj de lia frato Esav, har-
kovritaj ; kaj li benis lin. 24 Kaj li
diris : Ĉu tio estas vi, mia filo Esav ?
Kaj tiu diris : Mi. 25 Kaj li diris :
Alŝovu al mi, kaj mi manĝos la ĉasaĵon
de mia filo, por ke mia animo vin
benu. Kaj li alŝovis al li, kaj tiu
manĝis ; kaj li alportis al li vinon, kaj
tiu trinkis. 26 Kaj lia patro Isaak
diris al li : Alproksimiĝu kaj kisu
min, mia filo. 27 Kaj li alproks-
imiĝis kaj kisis lin, kaj tiu flaris la
odoron de liaj vestoj, kaj li benis lin,
kaj diris :

Vidu, la odoro de mia filo
Estas kiel la odoro de kampo,
kiun la Eternulo benis ;
28 Dio donu al vi roson ĉielan
Kaj grason de la tero
Kaj multe da greno kaj mosto.
29 Popoloj vin servu,
Kaj gentoj kliniĝu antaŭ vi ;
Estu sinjoro super viaj fratoj,
Kaj kliniĝu antaŭ vi la filoj de via
patrino ;
Viaj malbenantoj estu malbenataj,
Kaj viaj benantoj estu benataj.

30 Kaj kiam Isaak finis beni Jakobon
kaj apenaŭ Jakob eliris de antaŭ sia
patro Isaak, lia frato Esav venis de
sia ĉasado. 31 Kaj ankaŭ li faris
bongustan manĝaĵon kaj alportis al
sia patro, kaj diris al sia patro:
Leviĝu, mia patro, kaj manĝu la ĉas-
aĵon de via filo, por ke via animo min
benu. 32 Kaj lia patro Isaak diris
al li: Kiu vi estas? Kaj li diris:
Mi estas via unuenaskita filo Esav.
33 Tiam Isaak ektremis per tre
granda tremo, kaj diris: Kiu do estas
tiu, kiu ĉasis ĉasaĵon kaj alportis al
mi, kaj mi manĝis de ĉio, antaŭ ol vi
venis, kaj mi benis lin? kaj li restos
ja benita! 34 Kiam Esav aŭdis la
vortojn de sia patro, li ekkriis per tre
granda kaj maldolĉa krio, kaj diris
al sia patro: Benu ankaŭ min, ho
mia patro! 35 Kaj tiu diris: Via
frato venis kun ruzo kaj prenis vian
benon. 36 Kaj li diris: Ĝuste do lia
nomo estas Jakob, ĉar li submetis al
mi la piedon jam du fojojn; mian unue-
naskitecon li prenis, kaj jen li nun
prenis mian benon! Kaj li diris:
Ĉu vi ne rezervis por mi benon?
37 Kaj Isaak respondis kaj diris al
Esav: Jen mi faris lin sinjoro super
vi, kaj ĉiujn liajn fratojn mi donis al li
kiel servantojn, kaj grenon kaj moston
mi havigis al li; kion do mi faros por
vi, mia filo? 38 Kaj Esav diris al
sia patro: Ĉu ĝi estas la sola beno,
kiun vi havas? benu ankaŭ min, ho
mia patro! Kaj Esav ekploris per
laŭta voĉo. 39 Kaj lia patro Isaak
respondis kaj diris al li:

Jen la graso de la tero estu en
via loko de loĝado
Kaj la ĉiela roso de supre;
40 Kaj per via glavo vi vivos, kaj
vian fraton vi servos;
Sed kiam vi kontraŭbatalos,
Vi deĵetos lian jugon de via kolo.

41 Kaj Esav ekmalamis Jakobon pro
la beno, per kiu benis lin lia patro;
kaj Esav diris en sia koro: Baldaŭ
venos la tagoj de funebro pro mia
patro, tiam mi mortigos mian fraton
Jakob. 42 Kaj oni raportis al Re-
beka la vortojn de ŝia pli maljuna
filo Esav; tiam ŝi sendis kaj vokis
sian pli junan filon Jakob, kaj diris
al li: Jen via frato Esav minacas
mortigi vin; 43 tial nun, mia filo,
aŭskultu mian voĉon; kaj leviĝu,
forkuru al mia frato Laban en Ĥaran;
44 kaj loĝu ĉe li kelkan tempon, ĝis
kvietiĝos la furiozo de via frato;
45 ĝis la kolero de via frato deturn-
iĝos de vi, kaj li forgesos, kion vi faris
al li. Tiam mi sendos kaj prenos vin
de tie. Kial mi perdu vin ambaŭ
en unu tago?
46 Kaj Rebeka diris al Isaak:
Tedis al mi la vivo pro la Ĥetid-
inoj; se Jakob prenos edzinon el
ĉi tiuj Ĥetidinoj, el la filinoj de
la lando, tiam por kio mi vivu?

28 Tiam Isaak alvokis Jakobon
kaj benis lin, kaj ordonis al li,
dirante: Ne prenu edzinon el
la filinoj Kanaanaj. 2 Leviĝu, iru
Mezopotamion, al la domo de Betuel,
la patro de via patrino, kaj prenu al
vi el tie edzinon el la filinoj de Laban,
la frato de via patrino. 3 Kaj Dio
la Plejpotenca benu vin kaj fruktigu
vin kaj multigu vin, kaj kreskigu el
vi amason da popoloj. 4 Kaj Li
donu al vi la benon de Abraham, al vi
kaj al via idaro kune kun vi, por ke vi
heredu la landon de via fremdeloĝ-
ado, kiun Dio donis al Abraham.
5 Kaj Isaak forsendis Jakobon, kaj
tiu iris Mezopotamion, al Laban, la
filo de Betuel la Siriano, frato de
Rebeka, patrino de Jakob kaj Esav.
6 Kiam Esav vidis, ke Isaak benis
Jakobon kaj sendis lin en Mezopota-
mion, por ke li prenu al si el tie
edzinon, kaj ke, benante lin, li ordonis
al li, dirante: Ne prenu edzinon el la
filinoj Kanaanaj; 7 kaj ke Jakob
obeis sian patron kaj sian patrinon
kaj iris Mezopotamion: 8 tiam Esav
vidis, ke ne plaĉas la filinoj Kana-
anaj al lia patro Isaak. 9 Kaj
Esav iris al Iŝmael kaj prenis al si
Maĥalaton, filinon de Iŝmael, filo de
Abraham, fratinon de Nebajot, kiel
edzinon krom siaj aliaj edzinoj.
10 Kaj Jakob eliris el Beer-Ŝeba kaj
iris en la direkto al Ĥaran. 11 Li
venis al iu loko kaj restis tie, por pasigi
la nokton, ĉar la suno subiris. Kaj li
prenis unu el la ŝtonoj de tiu loko kaj
metis ĝin sub sian kapon kaj kuŝiĝis
en tiu loko. 12 Kaj li sonĝis: jen
ŝtuparo staras sur la tero, kaj ĝia
supro atingas la ĉielon, kaj jen an-
ĝeloj de Dio iras sur ĝi supren kaj
malsupren. 13 Kaj jen la Eternulo
staras sur ĝi, kaj diras: Mi estas la
Eternulo, la Dio de via patro Abraham
kaj la Dio de Isaak; la teron, sur

kiu vi kuŝas, Mi donos al vi kaj al via
idaro. 14 Kaj via idaro estos kiel
la polvo de la tero, kaj vi disvastiĝos
okcidenten kaj orienten kaj norden
kaj suden, kaj beniĝos per vi kaj per
via idaro ĉiuj gentoj de la tero.
15 Kaj Mi estas kun vi, kaj Mi gardos
vin ĉie, kien vi iros, kaj Mi revenigos
vin sur ĉi tiun teron; ĉar Mi ne for-
lasos vin, ĝis Mi estos farinta tion,
kion Mi diris al vi. 16 Kaj Jakob
vekiĝis el sia dormo, kaj li diris: Vere,
la Eternulo estas en ĉi tiu loko, kaj
mi ne sciis. 17 Kaj li ektimis, kaj
diris: Kiel timinda estas ĉi tiu loko!
ĝi estas nenio alia ol domo de Dio,
kaj ĉi tie estas la pordego de la ĉielo.
18 Kaj Jakob leviĝis frue matene,
kaj prenis la ŝtonon, kiun li estis
metinta sub sian kapon, kaj starigis
ĝin kiel monumenton, kaj verŝis
oleon sur ĝian supron. 19 Kaj li
donis al tiu loko la nomon Bet-El;
sed antaŭe la nomo de la urbo estis
Luz. 20 Kaj Jakob faris sanktan
promeson, dirante: Se Dio estos
kun mi, kaj gardos min sur ĉi tiu
vojo, kiun mi iras, kaj donos al mi
panon por manĝi kaj veston por
porti sur mi, 21 kaj mi revenos en
paco al la domo de mia patro, kaj la
Eternulo estos por mi Dio: 22 tiam
ĉi tiu ŝtono, kiun mi starigis kiel
monumenton, estos domo de Dio,
kaj de ĉio, kion Vi donos al mi, mi
oferos al Vi dekonon.

29 KAJ Jakob levis siajn pied-
ojn kaj iris al la lando de la
orientanoj. 2 Kaj li vidis:
jen estas puto sur la kampo, kaj tri
gregoj da ŝafoj kuŝas apud ĝi; ĉar
el tiu puto oni trinkigadis la gregojn;
kaj granda ŝtono estis sur la aperturo
de la puto. 3 Kaj kiam tie kunvenis
ĉiuj gregoj, tiam oni deruladis la
ŝtonon de sur la aperturo kaj trink-
igadis la ŝafojn kaj denove remetadis
la ŝtonon sur ĝian lokon, sur la aper-
turon de la puto. 4 Kaj Jakob
diris al ili: Fratoj miaj, de kie vi
estas? Kaj ili diris: Ni estas el
Ĥaran. 5 Kaj li diris al ili: Ĉu vi
konas Labanon, filon de Naĥor?
Kaj ili diris: Ni konas. 6 Kaj li
diris al ili: Ĉu li bone fartas? Kaj
ili diris: Li fartas bone, kaj jen lia
filino Raĥel venas kun la ŝafoj.
7 Kaj li diris: De la tago restas ja
ankoraŭ multe, ankoraŭ ne estas la
tempo, por kolekti la gregojn;
trinkigu la ŝafojn kaj iru, paŝtu.
8 Kaj ili diris: Ni ne povas, ĝis
kolektiĝos ĉiuj gregoj kaj oni derulos
la ŝtonon de sur la aperturo de la
puto kaj ni trinkigos la ŝafojn.
9 Dum li ankoraŭ parolis kun ili,
venis Raĥel kun la ŝafoj de sia patro,
ĉar ŝi paŝtis ilin. 10 Kaj kiam
Jakob ekvidis Raĥelon, la filinon de
Laban, frato de lia patrino, kaj la
ŝafojn de Laban, frato de lia patrino,
tiam Jakob alproksimiĝis, derulis la
ŝtonon de sur la aperturo de la puto,
kaj trinkigis la ŝafojn de Laban, la
frato de lia patrino. 11 Kaj Jakob
kisis Raĥelon kaj laŭte ekploris.
12 Kaj Jakob diris al Raĥel, ke li
estas parenco de ŝia patro kaj filo de
Rebeka. Kaj ŝi kuris kaj diris al
sia patro. 13 Kaj kiam Laban aŭdis
la sciigon pri Jakob, filo de lia fratino,
li kuris al li renkonte kaj ĉirkaŭprenis
lin kaj kisis lin kaj venigis lin en sian
domon. Kaj tiu rakontis al Laban
ĉion. 14 Kaj Laban diris al li:
Vi estas ja mia osto kaj mia karno!
Kaj li loĝis ĉe li tutan monaton.
15 Kaj Laban diris al Jakob: Ĉu
pro tio, ke vi estas mia parenco, vi
devas servi min senpage? diru
al mi, kion mi devas pagi al vi?
16 Sed Laban havis du filinojn; la
nomo de la pli maljuna estis Lea,
kaj la nomo de la pli juna estis Raĥel.
17 La okuloj de Lea estis malsanaj,
sed Raĥel estis belforma kaj belvi-
zaĝa. 18 Kaj Jakob ekamis Raĥ-
elon, kaj diris: Mi servos vin sep
jarojn pro Raĥel, via pli juna filino.
19 Tiam Laban diris: Pli bone estas,
ke mi donu ŝin al vi, ol ke mi donu
ŝin al alia viro; loĝu ĉe mi. 20 Kaj
Jakob servis pro Raĥel sep jarojn,
kaj ili estis en liaj okuloj kiel kelke
da tagoj, ĉar li amis ŝin. 21 Kaj
Jakob diris al Laban: Donu mian
edzinon, ĉar finiĝis mia tempo, kaj
mi envenos al ŝi. 22 Kaj Laban
kunvenigis ĉiujn homojn de tiu loko
kaj faris festenon. 23 Sed vespere
li prenis sian filinon Lea kaj enirigis
ŝin al li; kaj tiu envenis al ŝi. 24 Kaj
Laban donis sian sklavinon Zilpa
al Lea kiel sklavinon. 25 Sed mat-
ene montriĝis, ke tio estas Lea.
Tiam li diris al Laban: Kion do vi
faris al mi! ĉu ne pro Raĥel mi serv-
is vin? kial do vi min trompis?

26 Tiam Laban diris : En nia loko
ne estas moro, ke oni donu la pli junan
antaŭ ol la pli maljunan. 27 Pasigu
semajnon kun ĉi tiu, tiam mi donos
al vi ankaŭ tiun, pro servo, kiun vi
servos ĉe mi ankoraŭ aliajn sep jarojn.
28 Kaj Jakob faris tiel kaj pasigis
semajnon kun ĉi tiu. Kaj Laban
donis al li sian filinon Raĥel kiel
edzinon. 29 Kaj Laban donis al sia
filino Raĥel sian sklavinon Bilha
kiel sklavinon. 30 Kaj Jakob en-
venis ankaŭ al Raĥel, kaj li amis
Raĥelon pli ol Lean, kaj li servis ĉe
li ankoraŭ aliajn sep jarojn.
31 Kiam la Eternulo vidis, ke Lea
estas malamata, Li malŝlosis ŝian
uteron ; sed Raĥel estis senfrukta.
32 Kaj Lea gravediĝis kaj naskis
filon, kaj ŝi donis al li la nomon
Ruben, ĉar ŝi diris : La Eternulo vidis
mian mizeron, kaj nun mia edzo min
amos. 33 Kaj ŝi denove gravediĝis
kaj naskis filon. Kaj ŝi diris : La
Eternulo aŭdis, ke mi estas mal-
amata, tial Li donis al mi ankaŭ ĉi
tiun ; kaj ŝi donis al li la nomon
Simeon. 34 Kaj ŝi denove gravediĝis
kaj naskis filon. Kaj ŝi diris : La
nunan fojon mia edzo aliĝos al mi,
ĉar mi naskis al li tri filojn ; tial al li
estis donita la nomo Levi. 35 Kaj
ŝi denove gravediĝis kaj naskis filon.
Kaj ŝi diris : Nun mi dankos la
Eternulon ; tial ŝi donis al li la nomon
Jehuda. Kaj ŝi ĉesis naski.

30 KIAM Raĥel vidis, ke ŝi ne
naskas al Jakob, ŝi enviis
sian fratinon, kaj ŝi diris al
Jakob ; Donu al mi infanojn, ĉar alie
mi mortos. 2 Kaj Jakob forte ek-
koleris Raĥelon, kaj li diris : Ĉu mi
anstataŭas Dion, kiu rifuzis al vi
frukton de ventro ? 3 Kaj ŝi diris :
Jen estas mia sklavino Bilha ; en-
venu al ŝi, ke ŝi nasku sur miaj
genuoj kaj ke mi ankaŭ ricevu filojn
per ŝi. 4 Kaj ŝi donis al li sian
sklavinon Bilha kiel edzinon, kaj
Jakob envenis al ŝi. 5 Kaj Bilha
gravediĝis kaj naskis al Jakob filon.
6 Kaj Raĥel diris : Dio min juĝis
kaj aŭdis mian voĉon kaj donis al mi
filon ; tial ŝi donis al li la nomon Dan.
7 Kaj Bilha, la sklavino de Raĥel,
denove gravediĝis kaj naskis duan
filon al Jakob. 8 Tiam Raĥel diris :
Per Dia lukto mi luktis kun mia
fratino, kaj mi venkis ; kaj ŝi donis al
li la nomon Naftali. 9 Kiam Lea
vidis, ke ŝi ĉesis naski, ŝi prenis sian
sklavinon Zilpa kaj donis ŝin al Jakob
kiel edzinon. 10 Kaj Zilpa, la sklav-
ino de Lea, naskis al Jakob filon.
11 Kaj Lea diris : Venis feliĉo ! kaj
ŝi donis al li la nomon Gad. 12 Kaj
Zilpa, la sklavino de Lea, naskis
duan filon al Jakob. 13 Kaj Lea
diris : Por mia bono ; ĉar la virinoj
diros, ke estas al mi bone. Kaj ŝi
donis al li la nomon Aŝer. 14 Ruben
iris en la tempo de rikoltado de tritiko
kaj trovis mandragorojn sur la kampo,
kaj li alportis ilin al sia patrino Lea.
Kaj Raĥel diris al Lea : Donu al mi
el la mandragoroj de via filo. 15 Sed
tiu diris al ŝi : Ĉu ne sufiĉas al vi, ke
vi prenis mian edzon, kaj vi volas
preni ankaŭ la mandragorojn de mia
filo ? Tiam Raĥel diris : Nu, li kuŝu
kun vi ĉi tiun nokton por la mandra-
goroj de via filo. 16 Kiam Jakob
venis de la kampo vespere, Lea
eliris al li renkonte, kaj diris : Al mi
venu, ĉar mi aĉetis vin per la mandra-
goroj de mia filo. Kaj li kuŝis kun
ŝi en tiu nokto. 17 Kaj Dio aŭdis
Lean, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis al
Jakob kvinan filon. 18 Kaj Lea diris :
Dio donis al mi rekompencon por
tio, ke mi donis mian sklavinon al mia
edzo ; kaj ŝi donis al li la nomon
Isaĥar. 19 Kaj Lea denove graved-
iĝis kaj naskis sesan filon al Jakob.
20 Kaj Lea diris : Havigis al mi Dio
bonan havon ; nun mia edzo loĝos
ĉe mi, ĉar mi naskis al li ses filojn.
Kaj ŝi donis al li la nomon Zebulun.
21 Kaj poste ŝi naskis filinon, kaj ŝi
donis al ŝi la nomon Dina. 22 Kaj
Dio rememoris Raĥelon, kaj Dio
elaŭdis ŝin kaj malŝlosis ŝian uteron.
23 Kaj ŝi gravediĝis kaj naskis filon.
Kaj ŝi diris : Dio forprenis mian mal-
honoron. 24 Kaj ŝi donis al li la
nomon Jozef, dirante : La Eternulo
aldonos al mi alian filon.
25 Kiam Raĥel naskis Jozefon,
Jakob diris al Laban : Forliberigu
min, kaj mi iros al mia loko kaj al mia
lando. 26 Donu miajn edzinojn kaj
miajn infanojn, pro kiuj mi servis vin,
kaj mi iros ; ĉar vi konas la servon,
per kiu mi vin servis. 27 Kaj La-
ban diris al li : Ho, se mi povus akiri
vian favoron ! mi spertis, ke la Etern-
ulo benis min pro vi. 28 Kaj li
diris : Difinu, kian rekompencon mi

ŝuldas al vi, kaj mi donos. 29 Kaj
tiu diris al li : Vi scias, kiel mi servis
vin kaj kia fariĝis via brutaro ĉe mi ;
30 ĉar malmulte vi havis antaŭ mi,
sed nur ĝi multe vastiĝis ; kaj la
Eternulo benis vin post mia veno ;
kaj nun kiam mi laboros ankaŭ por
mia domo ? 31 Kaj Laban diris :
Kion mi donu al vi ? Kaj Jakob
diris : Donu al mi nenion ; sed se vi
faros al mi jenon, tiam mi denove
paŝtos kaj gardos viajn ŝafojn :
32 mi pasos hodiaŭ tra via tuta
ŝafaro ; apartigu el ĝi ĉiun ŝafon
mikskoloran kaj makulitan kaj ĉiun
bruton nigran inter la ŝafoj, kaj
makulitan kaj mikskoloran inter la
kaproj ; kaj ili estu mia rekompenco.
33 Kaj respondos por mi mia justeco
en la morgaŭa tago, kiam vi venos
vidi mian rekompencon ; ĉiu el la
kaproj, kiu ne estos mikskolora aŭ
makulita, kaj ĉiu el la ŝafoj, kiu
ne estos nigra, estu rigardata kiel
ŝtelita de mi. 34 Kaj Laban diris :
Ĝi estu, kiel vi diris. 35 Kaj li
apartigis en tiu tago la virkaprojn
striitajn kaj makulitajn kaj ĉiujn
kaprinojn mikskolorajn kaj makul-
itajn, ĉiujn, kiuj havis sur si iom da
blankaĵo, kaj ĉiujn nigrajn ŝafojn ;
kaj li transdonis ilin en la manojn
de siaj filoj. 36 Kaj li faris inter-
spacon de tritaga irado inter si kaj
Jakob. Kaj Jakob paŝtis la restint-
ajn ŝafojn de Laban. 37 Kaj Jakob
prenis al si bastonojn el verdaj poploj,
migdalarboj, kaj platanarboj, kaj
senŝeligis sur ili blankajn striojn tia-
maniere, ke la blankaĵo sur la bas-
tonoj elmontriĝis. 38 Kaj li metis
la skrapitajn bastonojn antaŭ la ŝafoj
en la akvotrinkigajn kanalojn, al kiuj
la ŝafoj venadis por trinki, kaj ili
gravediĝadis, kiam ili venadis trinki.
39 Kaj la ŝafoj gravediĝis super la
bastonoj, kaj ili naskis ŝafidojn
striitajn, mikskolorajn, kaj makul-
itajn. 40 Kaj la ŝafidojn Jakob apart-
igis, kaj li turnis la vizaĝojn de la
brutoj kontraŭ la striitajn kaj kon-
traŭ la nigrajn brutojn de Laban ;
sed siajn brutarojn li apartigis kaj
ne almiksis ilin al la brutoj de Laban.
41 Ĉiufoje, kiam pasiiĝis brutoj fort-
aj, Jakob metis la bastonojn en la
kanalojn antaŭ la okuloj de la brutoj,
por ke ili pasiiĝu antaŭ la bastonoj ;
42 sed kiam la brutoj estis malfort-
aj, li ne metis. Tiamaniere la mal-
fortaj fariĝis apartenaĵo de Laban,
kaj la fortaj fariĝis apartenaĵo de
Jakob. 43 Kaj tiu homo fariĝis
eksterordinare riĉa, kaj li havis
multe da brutoj kaj sklavinojn kaj
sklavojn kaj kamelojn kaj azenojn.

31 LI aŭdis, ke la filoj de Laban
parolis jene : Jakob forprenis
la tutan havon de nia patro,
kaj el la havo de nia patro li akiris la
tutan riĉecon. 2 Kaj Jakob vidis
laŭ la vizaĝo de Laban, ke li ne estas
rilate al li tia, kia li estis hieraŭ kaj
antaŭhieraŭ. 3 Kaj la Eternulo diris
al Jakob : Reiru en la landon de viaj
patroj kaj en vian naskiĝlandon, kaj
Mi estos kun vi. 4 Tiam Jakob
sendis kaj vokis Raĥelon kaj Lean sur
la kampon al sia brutaro ; 5 kaj li
diris al ili : Mi vidas laŭ la vizaĝo de
via patro, ke li ne estas rilate al mi
tia, kia li estis hieraŭ kaj antaŭ-
hieraŭ ; sed la Dio de mia patro estis
kun mi. 6 Vi scias, ke per ĉiuj
miaj fortoj mi servis vian patron.
7 Sed via patro trompis min kaj dekfoje
ŝanĝis mian laborpagon ; tamen Dio
ne lasis lin fari al mi malbonon.
8 Kiam li diris : Mikskoloraj estu via
rekompenco—ĉiuj brutoj naskis idojn
mikskolorajn ; kaj kiam li diris :
Striitaj estu via rekompenco—ĉiuj
brutoj naskis striitajn. 9 Tiaman-
iere Dio forprenis la brutojn de
via patro kaj donis al mi. 10 En
la tempo, kiam la brutoj pasiiĝis, mi
levis miajn okulojn kaj vidis en sonĝo,
ke la virbestoj, kiuj leviĝis sur la
brutojn, estas striitaj, mikskoloraj,
kaj makulitaj. 11 Kaj anĝelo de
Dio diris al mi en la sonĝo : Jakob !
kaj mi diris : Jen mi estas. 12 Kaj
li diris : Levu viajn okulojn kaj vidu :
ĉiuj virbestoj, kiuj leviĝis sur la brut-
ojn, estas striitaj, mikskoloraj, kaj
makulitaj, ĉar Mi vidis ĉion, kion
Laban faras al vi. 13 Mi estas la
Dio el Bet-El, kie vi verŝis oleon sur
la monumenton kaj kie vi faris sankt-
an promeson al Mi. Nun leviĝu,
eliru el ĉi tiu lando kaj reiru en la
landon de via naskiĝo. 14 Kaj
Raĥel kaj Lea respondis kaj diris al
li : Ĉu ni havas ankoraŭ parton kaj
heredon en la domo de nia patro ?
15 Li rigardas ja nin kiel fremdul-
inojn ; ĉar li vendis nin kaj eĉ for-
manĝis nian monon. 16 Ĉar la tuta

riĉo, kiun Dio forprenis de nia patro,
apartenas al ni kaj al niaj infanoj.
Kaj nun ĉion, kion Dio al vi diris,
faru. 17 Jakob leviĝis, kaj metis
siajn infanojn kaj siajn edzinojn sur
la kamelojn. 18 Kaj li forkondukis
sian tutan brutaron kaj sian tutan
havon, kiun li akiris, sian propraĵon,
kiun li akiris en Mezopotamio, por iri
al sia patro Isaak en la landon
Kanaanan. 19 Laban estis foririnta,
por tondi siajn ŝafojn; tiam Raĥel
ŝtelis la domajn diojn de sia patro.
20 Jakob trompis la atenton de Laban
la Siriano, ne dirante al li, ke li for-
kuras. 21 Kaj li rapide foriris kune
kun ĉio, kion li havis. Kaj li transpasis
la Riveron kaj direktiĝis al la monto
Gilead.

22 Oni diris al Laban en la tria
tago, ke Jakob forkuris. 23 Tiam
li prenis kun si siajn fratojn, kaj
kuris post li distancon de sep tagoj
kaj kuratingis lin sur la monto Gilead.
24 Tiam Dio aperis al Laban la
Siriano nokte en la sonĝo, kaj diris
al li: Gardu vin, ke vi ne parolu kun
Jakob bone nek malbone. 25 Laban
kuratingis Jakobon. Jakob starigis
sian tendon sur la monto, kaj Laban
aranĝis siajn fratojn ankaŭ sur la
monto Gilead. 26 Kaj Laban diris
al Jakob: Kion vi faris? vi trompis
min kaj forkondukis miajn filinojn
kvazaŭ militkaptitojn! 27 Kial vi
forkuris sekrete kaj kaŝe de mi, kaj
ne diris al mi? Mi foririgus vin en
gajeco kaj kun kantoj, kun tamburino
kaj harpo. 28 Vi eĉ ne lasis min
kisi miajn infanojn kaj filinojn!
malsaĝe vi agis. 29 Mi havas fort-
on en mia mano, por fari al vi mal-
bonon; sed la Dio de via patro hie-
raŭ diris al mi jene: Gardu vin, ke
vi ne parolu kun Jakob bone aŭ
malbone. 30 Kaj se vi nun foriris,
ĉar vi forte deziris esti en la domo
de via patro, kial do vi ŝtelis miajn
diojn? 31 Tiam Jakob respondis kaj
diris al Laban: Mi timis; mi pensis,
ke eble vi forrabos de mi viajn filin-
ojn. 32 Sed tiu, ĉe kiu vi trovos
viajn diojn, mortu. En la ĉeesto
de niaj parencoj serĉu ĉe mi tion, kio
estas via, kaj prenu al vi. Jakob
ne sciis, ke Raĥel ilin ŝtelis. 33 Tiam
Laban eniris en la tendon de Jakob
kaj en la tendon de Lea kaj en la
tendon de la du sklavinoj, kaj li ne
trovis. Kaj li eliris el la tendo de
Lea kaj eniris en la tendon de Raĥel.
34 Sed Raĥel prenis la domajn diojn
kaj metis ilin sub la selon de la
kamelo kaj sidiĝis sur ili. Kaj Laban
palpe esploris la tutan tendon kaj
ne trovis. 35 Kaj ŝi diris al sia
patro: Mia sinjoro ne koleru, ke mi
ne povas stariĝi antaŭ vi, ĉar mi
havas la virinan ordinaraĵon. Kaj li
serĉis kaj ne trovis la domajn diojn.
36 Kaj Jakob ekkoleris kaj disputis
kun Laban. Kaj Jakob diris al La-
ban: Kia estas mia kulpo, kia estas
mia peko, ke vi persekutas min?
37 Vi trapalpis ĉiujn miajn aparten-
aĵojn; kion vi trovis el la apartenaĵoj
de via domo? elmetu ĉi tie antaŭ
miaj parencoj kaj viaj, kaj ili juĝu
inter ni ambaŭ. 38 Jam dudek
jarojn mi estas ĉe vi; viaj ŝafoj kaj
kaproj ne estis seninfanaj; la vir-
ŝafojn el via brutaro mi ne manĝis;
39 kion sovaĝaj bestoj disŝiris, tion
mi ne alportis al vi: ĝi estis mia mal-
profito; de mi vi postulis ĉion, kio
estis ŝtelita en tago aŭ ŝtelita en
nokto; 40 dum la tago min kon-
sumis la varmego, kaj dum la nokto
la malvarmo; kaj dormo kuris for de
miaj okuloj. 41 Tiaj estis la dudek
jaroj, dum kiuj mi servis vin en via
domo, dek kvar jarojn pro viaj du
filinoj kaj ses jarojn pro viaj brutoj;
kaj vi ŝanĝis mian laborpagon dek-
foje. 42 Se ne estus kun mi la
Dio de mia patro, la Dio de Abra-
ham kaj Timo de Isaak, vi nun forir-
igus min kun nenio. Mian mizeron
kaj la laboron de miaj manoj vidis
Dio kaj ĝustigis vin hieraŭ. 43 Ti-
am Laban respondis kaj diris al
Jakob: La filinoj estas miaj filinoj,
kaj la infanoj estas miaj infanoj,
kaj la brutoj estas miaj brutoj, kaj
ĉio, kion vi vidas, estas mia; sed kion
mi povas fari hodiaŭ al miaj filinoj,
kaj al iliaj infanoj, kiujn ili naskis?
44 Nun ni faru interligon, mi kaj
vi, kaj ĝi estu atesto inter mi kaj
vi. 45 Tiam Jakob prenis ŝtonon
kaj starigis ĝin kiel memorsignon.
46 Kaj Jakob diris al siaj parencoj:
Kolektu ŝtonojn. Kaj ili prenis ŝton-
ojn kaj faris monteton; kaj ili manĝ-
is tie sur la monteto. 47 Kaj
Laban donis al ĝi la nomon Jegar-
Sahaduta, sed Jakob donis al ĝi la
nomon Galeed. 48 Laban diris: Ĉi

tiu monteto estu nun atesto inter mi
kaj vi; tial ĝi ricevis la nomon Galeed;
49 ankaŭ la nomon Micpa; ĉar li
diris: Dio observu inter mi kaj vi,
kiam ni malaperos unu de la alia.
50 Se vi agos malbone kontraŭ miaj
filinoj kaj se vi prenos aliajn edzinojn
krom miaj filinoj, tiam, se neniu
estos ĉe ni, vidu, ke Dio estas atest-
anto inter mi kaj vi. 51 Kaj Laban
diris al Jakob: Jen estas ĉi tiu mont-
eto, kaj jen estas la memorsigno,
kiun mi starigis inter mi kaj vi;
52 atesto estu ĉi tiu monteto, kaj
atesto estu la memorsigno, ke mi ne
transiros al vi trans ĉi tiun monteton
kaj vi ne transiros al mi trans ĉi tiun
monteton kaj trans la memorsignon
por malbono. 53 La Dio de Abra-
ham kaj la Dio de Naĥor juĝu inter
ni, la Dio de ilia patro. Kaj Jakob
ĵuris al li per la Timo de sia patro
Isaak. 54 Kaj Jakob oferbuĉis of-
eron sur la monto, kaj li invitis siajn
parencojn manĝi panon; kaj ili
manĝis panon kaj tradormis la nokton
sur la monto. 55 Laban leviĝis
frue matene kaj kisis siajn infanojn
kaj siajn filinojn kaj benis ilin, kaj
foriris; kaj Laban revenis al sia loko.

32 Kaj Jakob iris sian vojon.
Kaj renkontiĝis kun li an-
ĝeloj de Dio. 2 Kaj Jakob
diris, kiam li ilin vidis: Tio estas
militistaro de Dio; kaj li donis al tiu
loko la nomon Maĥanaim.

3 Jakob sendis antaŭ si senditojn
al sia frato Esav, en la landon Seir,
en la regionon de Edom. 4 Kaj li
ordonis al ili jene: Tiele diru al mia
sinjoro Esav: Jen kion diris via
sklavo Jakob: Mi loĝis ĉe Laban kaj
restis tie ĝis nun. 5 Mi havas bov-
ojn kaj azenojn, ŝafojn kaj sklavojn
kaj sklavinojn; kaj mi sendas, por
sciigi mian sinjoron, por ke mi akiru
vian favoron. 6 Kaj la senditoj re-
venis al Jakob, kaj diris: Ni venis al
via frato Esav; li iras renkonte al vi,
kaj kvarcent homoj iras kune kun li.
7 Tiam Jakob tre ektimis kaj aflikt-
iĝis. Kaj li dividis la homojn, kiuj
estis kun li, kaj la ŝafojn kaj la bovojn
kaj la kamelojn, en du taĉmentojn;
8 kaj li diris: Se Esav venos al unu
taĉmento kaj venkobatos ĝin, tiam
la restinta taĉmento sin savos.
9 Kaj Jakob diris: Dio de mia patro
Abraham kaj Dio de mia patro Isaak,
Eternulo, kiu diris al mi: Reiru en
vian landon kaj en vian naskiĝlokon,
kaj Mi faros al vi bonon; 10 mi
estas tro malgranda por ĉiuj favor-
koraĵoj kaj por la tuta bonaĵo, kiun
Vi faris al Via sklavo; ĉar kun mia
bastono mi transiris ĉi tiun Jordan-
on, kaj nun mi havas du taĉmentojn.
11 Savu min de la mano de mia frato,
de la mano de Esav; ĉar mi timas lin,
ke li eble venos kaj mortigos ĉe mi
patrinon kun la infanoj. 12 Vi diris
ja: Mi faros al vi bonon, kaj Mi faros
vian idaron tia, kia estas la apudmara
sablo, kiun oni ne povas kalkuli pro
multegeco. 13 Kaj li pasigis tie la
nokton. Kaj li prenis el tio, kion li
havis sub la mano, donacon por sia
frato Esav: 14 ducent kaprinojn kaj
dudek virkaprojn, ducent ŝafinojn
kaj dudek virŝafojn, 15 tridek mam-
nutrantajn kamelojn kun iliaj idoj,
kvardek bovinojn kaj dek virbovojn,
dudek azeninojn kaj dek azenidojn.
16 Kaj li transdonis en la manojn de
siaj sklavoj ĉiun gregon aparte, kaj li
diris al siaj sklavoj: Iru antaŭ mi kaj
lasu liberan interspacon inter unu
grego kaj alia. 17 Kaj al la unua li
ordonis jene: Se vin renkontos mia
frato Esav, kaj demandos vin: Kies
vi estas? kaj kien vi iras? kaj al kiu
apartenas tio, kio estas antaŭ vi?
18 tiam diru: Al via sklavo Jakob;
ĝi estas donaco, sendata al mia sin-
joro Esav, kaj jen li ankaŭ mem estas
post ni. 19 Kaj li ordonis ankaŭ al
la dua, ankaŭ al la tria, ankaŭ al
ĉiuj, kiuj iris post la gregoj, dirante:
Tiamaniere parolu al Esav, kiam vi
lin renkontos. 20 Kaj diru: Jen
ankaŭ via sklavo Jakob iras post ni.
Ĉar li pensis: Mi pardonemigos lin
per la donaco, kiu iras antaŭ mi, kaj
poste mi vidos lian vizaĝon; eble li
akceptos min favore. 21 Kaj la
donaco pasis antaŭ li; sed li pasigis
tiun nokton en la tendaro.
22 Kaj li leviĝis en tiu nokto, kaj
prenis siajn du edzinojn kaj siajn
du sklavinojn kaj siajn dek unu in-
fanojn, kaj transpasis la vadejon de
Jabok. 23 Kaj li prenis ilin kaj
transirigis ilin trans la riveron, kaj
transigis tion, kion li havis. 24 Kaj
Jakob restis sola. Kaj iu luktis kun
li ĝis la apero de la matenruĝo.
25 Vidinte, ke li ne povas lin venki,

tiu tuŝis la artikon de lia femuro; kaj
la femuro de Jakob elartikiĝis, dum
li luktis kun tiu. 26 Kaj tiu diris:
Forliberigu min, ĉar leviĝis la maten-
ruĝo. Sed li diris: Mi ne forliberigos
vin, antaŭ ol vi min benos. 27 Kaj
tiu diris al li: Kia estas via nomo?
Kaj li respondis: Jakob. 28 Tiam
tiu diris: Ne Jakob estu de nun via
nomo, sed Izrael; ĉar vi luktis kun
Dio kaj kun homoj, kaj vi venkis.
29 Kaj Jakob demandis, dirante:
Diru vian nomon. Sed tiu diris: Por
kio vi demandas mian nomon? Kaj
li benis lin tie. 30 Kaj Jakob donis
al tiu loko la nomon Penuel, dirante:
Ĉar mi vidis Dion vizaĝon kontraŭ
vizaĝo, kaj mia animo saviĝis. 31 La
suno leviĝis antaŭ li, kiam li trapasis
Penuelon; kaj li lamis per sia femuro.
32 Tial la Izraelidoj ne manĝas ĝis
la nuna tempo la tendenon, kiu estas
sur la artiko de la femuro, ĉar tiu
tuŝis la femuran artikon de Jakob
ĉe la tendeno.

33 JAKOB levis siajn okulojn,
kaj vidis, ke jen venas Esav
kaj kun li kvarcent homoj.
Tiam li dividis la infanojn de Lea
kaj de Raĥel kaj de la du sklavinoj.
2 Kaj li starigis la sklavinojn kaj
iliajn infanojn antaŭe, Lean kun ŝiaj
infanoj poste, kaj Raĥelon kun Jozef
en la fino. 3 Kaj li mem pasis preter
ilin, kaj kliniĝis ĝis la tero sep foj-
ojn, antaŭ ol li atingis sian fraton.
4 Sed Esav kuris al li renkonte kaj
ĉirkaŭprenis lin, kaj ĵetis sin sur lian
kolon kaj kisis lin; kaj ili ploris.
5 Esav levis siajn okulojn kaj ekvidis
la virinojn kaj la infanojn, kaj diris:
Kiuj estas ĉe vi ĉi tiuj? Jakob
respondis: La infanoj, kiujn Dio
favore donis al via sklavo. 6 Tiam
alproksimiĝis la sklavinoj, ili kaj
iliaj infanoj, kaj profunde kliniĝis.
7 Poste alproksimiĝis ankaŭ Lea kaj
ŝiaj infanoj kaj kliniĝis; fine alproks-
imiĝis Jozef kaj Raĥel kaj kliniĝis.
8 Tiam Esav diris: Kio estas tiu
tuta taĉmento, kiun mi renkontis?
Kaj Jakob respondis: Por akiri la
favoron de mia sinjoro. 9 Sed Esav
diris: Mi havas multe, mia frato; kio
apartenas al vi, tio restu ĉe vi.
10 Kaj Jakob diris: Ho ne! se mi
akiris vian favoron, prenu mian
donacon el mia mano; ĉar mi vidis
vian vizaĝon, kvazaŭ mi vidus la
vizaĝon de Dio, kaj vi montriĝis
favora al mi. 11 Prenu mian benon,
kiu estas alportita al vi; ĉar Dio
favore donis al mi kaj mi havas ĉion.
Kaj li insistis, kaj tiu prenis. 12 Kaj
Esav diris: Ni leviĝu kaj iru, kaj mi
iros apud vi. 13 Sed Jakob diris
al li: Mia sinjoro scias, ke la infanoj
estas malfortaj, kaj la ŝafoj kaj bovoj
ĉe mi estas tro junaj; se oni pelos
ilin dum unu tago, la brutaro mortos.
14 Mia sinjoro iru antaŭ sia sklavo,
kaj mi kondukos malrapide, kiel iros
la brutoj, kiuj estas antaŭ mi, kaj
kiel iros la infanoj, ĝis mi venos al
mia sinjoro en Seir. 15 Tiam Esav
diris: Mi restigos ĉe vi iujn el la
homoj, kiuj estas kun mi. Sed Jakob
diris: Por kio? lasu min nur posedi
la favoron de mia sinjoro. 16 Kaj en
tiu tago Esav returne foriris sian
vojon al Seir. 17 Kaj Jakob ekiris
al Sukot kaj konstruis al si domon,
kaj por siaj brutoj li faris kabanojn;
tial la loko ricevis la nomon Sukot.
18 Veninte el Mezopotamio, Jakob
alvenis bonstate en la urbo de Ŝe-
ĥem, kiu estas en la lando Kanaana;
kaj li starigis sian tendaron antaŭ la
urbo. 19 Kaj la kampoparton, sur
kiu li starigis sian tendon, li aĉetis
el la manoj de la filoj de Ĥamor, la
patro de Ŝeĥem, por cent kesitoj.
20 Kaj li starigis tie altaron, kaj li
nomis ĝin El, la Dio de Izrael.

34 DINA, la filino de Lea, kiun
ŝi naskis al Jakob, eliris, por
vidi la filinojn de la lando.
2 Kaj vidis ŝin Ŝeĥem, filo de Ĥamor
la Ĥivido, princo de la lando, kaj li
prenis ŝin kaj kuŝis kun ŝi kaj faris
al ŝi perfortaĵon. 3 Kaj algluiĝis
lia animo al Dina, la filino de Jakob,
kaj li ekamis la junulinon kaj parolis
al la koro de la junulino. 4 Kaj
Ŝeĥem diris al sia patro Ĥamor jene:
Prenu por mi ĉi tiun knabinon kiel
edzinon. 5 Jakob aŭdis, ke li sen-
honorigis lian filinon Dina; sed liaj
filoj estis kun liaj brutoj sur la kampo,
tial Jakob silentis ĝis ilia veno.
6 Kaj Ĥamor, la patro de Ŝeĥem,
eliris al Jakob, por paroli kun li.
7 Sed la filoj de Jakob venis de la
kampo. Kiam ili aŭdis, la viroj
ĉagreniĝis kaj forte koleriĝis, ke li
faris malnoblaĵon en Izrael, kuŝinte
kun la filino de Jakob, kio ne devis
esti farata. 8 Ĥamor ekparolis al

ili, dirante: Ŝeĥem, mia filo, deziregas
per sia animo vian filinon; donu ŝin al
li kiel edzinon. 9 Kaj boparenciĝu
kun ni: viajn filinojn donu al ni, kaj
niajn filinojn prenu al vi. 10 Kaj
loĝu kun ni, kaj la lando estos antaŭ
vi; loĝu kaj faru negocojn kaj akiru
posedaĵojn en ĝi. 11 Kaj Ŝeĥem
diris al ŝia patro kaj al ŝiaj fratoj:
Estu favoraj al mi; kaj kion vi diros
al mi, mi donos. 12 Postulu de mi
tre grandan doton kaj donacojn, kaj
mi donos, kion vi diros al mi; nur
donu al mi la junulinon kiel edzinon.
13 Kaj la filoj de Jakob respondis
al Ŝeĥem kaj al lia patro Ĥamor ruze,
kaj parolis tiel pro tio, ke li senhonor-
igis ilian fratinon Dina; 14 kaj ili
diris al ili: Ni ne povas fari tion kaj
doni nian fratinon al viro, kiu ne
estas cirkumcidita; ĉar tio estus por
ni hontindaĵo. 15 Nur tiam ni donos
al vi nian konsenton, se vi estos
kiel ni kaj cirkumcidos ĉe vi ĉiun
virseksulon. 16 Tiam ni donos niajn
filinojn al vi kaj viajn filinojn ni
prenos al ni, kaj ni loĝos kun vi, kaj
ni estos unu popolo. 17 Sed se vi
ne konsentos lasi cirkumcidi vin, tiam
ni prenos nian filinon kaj foriros.
18 Ilia parolo plaĉis al Ĥamor, kaj al
Ŝeĥem, la filo de Ĥamor. 19 Kaj
la junulo ne prokrastis fari la aferon,
ĉar li deziris la filinon de Jakob; kaj
li estis la plej honorata inter ĉiuj
domanoj de sia patro. 20 Kaj Ĥa-
mor kaj lia filo Ŝeĥem venis al la
pordego de sia urbo, kaj ekparolis al
la loĝantoj de sia urbo, dirante:
21 Tiuj homoj estas pacaj kun ni;
tial ili loĝu en la lando kaj faru en
ĝi negocojn; la lando estas ja grand-
spaca por ili. Iliajn filinojn ni
prenu al ni kiel edzinojn, kaj niajn
filinojn ni donu al ili. 22 Sed nur
en tia okazo tiuj homoj konsentas
loĝi kun ni kaj esti unu popolo, se ni
cirkumcidos ĉe ni ĉiun virseksulon,
kiel ili estas cirkumciditaj. 23 Ilia
akiritaĵo kaj havaĵo kaj ĉiuj iliaj
brutoj fariĝos ja niaj, se ni nur donos
al ili nian konsenton kaj ili loĝos kun
ni. 24 Kaj obeis al Ĥamor kaj al lia
filo Ŝeĥem ĉiuj elirantaj el la pordego
de lia urbo; kaj cirkumcidiĝis ĉiuj
virseksuloj, ĉiuj elirantaj el la pordego
de lia urbo. 25 En la tria tago,
kiam ili estis malsanaj, du filoj de
Jakob, Simeon kaj Levi, fratoj de
Dina, prenis ĉiu sian glavon kaj venis
sentime en la urbon kaj mortigis
ĉiujn virseksulojn. 26 Kaj Ĥamoron
kaj lian filon Ŝeĥem ili mortigis per
glavo, kaj prenis Dinan el la domo
de Ŝeĥem kaj eliris. 27 La filoj de
Jakob venis al la mortigitoj, kaj
prirabis la urbon pro tio, ke ili sen-
honorigis ilian fratinon. 28 Iliajn
ŝafojn kaj iliajn bovojn kaj iliajn
azenojn, kaj ĉion, kio estis en la
urbo, kaj tion, kio estis sur la kampo,
ili prenis. 29 Kaj ilian tutan riĉon
kaj ĉiujn iliajn infanojn kaj iliajn
edzinojn ili malliberigis, kaj rabis
ĉion, kio estis en la domoj. 30 Tiam
Jakob diris al Simeon kaj al Levi:
Vi afliktis min kaj faris min mal-
aminda por la loĝantoj de la lando,
por la Kanaanidoj kaj Perizidoj.
Mi havas ja malmulte da homoj; kiam
ili kolektiĝos kontraŭ mi kaj venko-
batos min, tiam estos ekstermita
mi kaj mia domo. 31 Sed ili diris:
Ĉu estas permesite agi kun nia
fratino kiel kun publikulino?

35 KAJ Dio diris al Jakob:
Leviĝu, iru al Bet-El kaj loĝu
tie; kaj faru tie altaron al Dio,
kiu aperis al vi, kiam vi kuris de via
frato Esav. 2 Tiam Jakob diris al
sia domanaro, kaj al ĉiuj, kiuj estis
kun li: Forigu la fremdajn diojn, kiuj
estas inter vi, kaj puriĝu kaj ŝanĝu
viajn vestojn. 3 Kaj ni leviĝu, kaj
ni iru al Bet-El; kaj mi faros tie altaron
al Dio, kiu atentis min en la tago de
mia mizero, kaj estis kun mi sur la
vojo, kiun mi iris. 4 Kaj ili donis al
Jakob ĉiujn fremdajn diojn, kiuj
estis en iliaj manoj, kaj la ringojn,
kiuj estis en iliaj oreloj; kaj Jakob
enfosis ilin sub la kverko, kiu estis
apud Ŝeĥem. 5 Kaj ili ekiris. Kaj
timo de Dio venis sur la urbojn, kiuj
estis ĉirkaŭ ili, kaj ili ne persekutis
la filojn de Jakob. 6 Jakob venis
al la urbo Luz, kiu estas en la lando
Kanaana kaj havas ankaŭ la nomon
Bet-El, li kaj ĉiuj homoj, kiuj estis
kun li. 7 Kaj li konstruis tie altaron,
kaj donis al la loko la nomon El-Bet-
El; ĉar tie aperis al li Dio, kiam li
kuris de sia frato. 8 Tiam mortis
Debora, la mamnutrintino de Rebeka,
kaj oni ŝin enterigis apud Bet-El,
sub la kverko. Kaj tiu loko ricevis
la nomon Alon-Baĥut.
9 Kaj denove Dio aperis al Jakob,

kiam li revenis el Mezopotamio, kaj
benis lin. 10 Kaj Dio diris al li:
Via nomo estas Jakob; tamen ne plue
estu nomata Jakob, sed Izrael estu
via nomo. Kaj Li donis al li la nomon
Izrael. 11 Kaj Dio diris al li: Mi
estas Dio la Plejpotenca; fruktu kaj
multiĝu; popolo kaj popolaro fariĝos
el vi, kaj reĝoj eliros el via lumbo.
12 Kaj la landon, kiun Mi donis al
Abraham kaj al Isaak, Mi donos al vi,
kaj al via idaro post vi Mi donos
la landon. 13 Kaj Dio forleviĝis
de li sur la loko, kie Li parolis kun li.
14 Jakob starigis monumenton sur la
loko, kie Li parolis kun li, monu-
menton ŝtonan; kaj li verŝis sur ĝin
verŝoferon kaj verŝis sur ĝin oleon.
15 Kaj al la loko, kie Dio parolis kun
li, Jakob donis la nomon Bet-El.
16 Kaj ili forlasis Bet-Elon. Kiam
restis ankoraŭ negranda interspaco,
por veni al Efrata, Raĥel naskis, kaj
ŝia akuŝiĝo estis malfacila. 17 Dum
ŝia akuŝiĝa suferado la akuŝistino
diris al ŝi: Ne timu, ĉar ankaŭ ĉi tiu
ĉe vi estas filo. 18 Dum la elirado
de ŝia animo, ĉar ŝi estis mortanta,
ŝi donis al li la nomon Ben-Oni; sed
lia patro donis al li la nomon Benja-
men. 19 Kaj Raĥel mortis, kaj oni
enterigis ŝin sur la vojo al Efrata,
kiu estas Bet-Leĥem. 20 Kaj Jakob
starigis monumenton super ŝia tombo.
Tio estas la tomba monumento de
Raĥel ĝis la nuna tago. 21 Kaj
Izrael formigris, kaj starigis sian
tendon transe de la turo Eder.
22 En la tempo, kiam Izrael loĝis en
tiu lando, Ruben iris kaj kuŝis kun
Bilha, la kromvirino de lia patro.
Kaj pri tio aŭdis Izrael.
La filoj de Jakob estis dek du:
23 la filoj de Lea: Ruben, la unue-
naskito de Jakob, kaj Simeon kaj Levi
kaj Jehuda kaj Isaĥar kaj Zebulun;
24 la filoj de Raĥel: Jozef kaj
Benjamen; 25 kaj la filoj de Bilha,
sklavino de Raĥel: Dan kaj Naftali;
26 kaj la filoj de Zilpa, sklavino de
Lea: Gad kaj Aŝer. Tio estas la
filoj de Jakob, kiuj naskiĝis al li en
Mezopotamio. 27 Kaj Jakob venis
al sia patro Isaak en Mamre, al Kir-
jat-Arba (tio estas Ĥebron), kie
vivis fremdule Abraham kaj Isaak.
28 Isaak havis la aĝon de cent okdek
jaroj. 29 Kaj Isaak konsumiĝis kaj
mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo,
estante maljuna kaj sata de vivo.
Kaj lin enterigis liaj filoj Esav kaj
Jakob.

36 JEN estas la generaciaro de
Esav, kiu ankaŭ estas Edom.
2 Esav prenis siajn edzinojn
el la Kanaanidinoj: Adan, filinon de
Elon la Ĥetido, kaj Oholibaman, fil-
inon de Ana, filino de Cibeon la
Ĥivido, 3 kaj Basmaton, filinon de
Iŝmael, fratinon de Nebajot. 4 Kaj
Ada naskis al Esav Elifazon, kaj
Basmat naskis Reuelon. 5 Kaj Ohol-
ibama naskis Jeuŝon kaj Jalamon
kaj Koraĥon. Tio estas la filoj de
Esav, kiuj naskiĝis al li en la lando
Kanaana. 6 Kaj Esav prenis siajn
edzinojn kaj siajn filojn kaj siajn fil-
inojn kaj ĉiujn siajn domanojn kaj
sian havon kaj ĉiujn siajn brutojn kaj
sian tutan akiritaĵon, kiun li akiris
en la lando Kanaana; kaj foriris en
alian landon, for de sia frato Jakob.
7 Ĉar ilia havo estis tiel granda, ke
ili ne povis loĝi kune; kaj la lando,
en kiu ili vivis fremdule, ne povis
teni ilin pro la grandeco de iliaj
brutaroj. 8 Kaj Esav ekloĝis sur
la monto Seir; Esav estas ankaŭ
Edom. 9 Kaj jen estas la gener-
aciaro de Esav, la patro de la Edom-
idoj, sur la monto Seir: 10 jen estas
la nomoj de la filoj de Esav: Elifaz,
filo de Ada, edzino de Esav; Reuel,
filo de Basmat, edzino de Esav.
11 Kaj la filoj de Elifaz estis: Te-
man, Omar, Cefo kaj Gatam kaj
Kenaz. 12 Kaj Timna estis krom-
virino de Elifaz, filo de Esav, kaj ŝi
naskis al Elifaz Amalekon. Tio estas
la filoj de Ada, edzino de Esav.
13 Kaj jen estas la filoj de Reuel:
Naĥat kaj Zeraĥ, Ŝama kaj Miza.
Tio estas la filoj de Basmat, edzino
de Esav. 14 Kaj jen estas la filoj
de Oholibama, filino de Ana, filino
de Cibeon, edzino de Esav: ŝi naskis
al Esav Jeuŝon kaj Jalamon kaj
Koraĥon. 15 Jen estas la ĉefoj de
la filoj de Esav: la filoj de Elifaz,
unuenaskito de Esav: ĉefo Teman,
ĉefo Omar, ĉefo Cefo, ĉefo Kenaz,
16 ĉefo Koraĥ, ĉefo Gatam, ĉefo
Amalek. Tio estas la ĉefoj de Elifaz
en la lando de Edom. Tio estas
la filoj de Ada. 17 Kaj jen estas
la filoj de Reuel, filo de Esav: ĉefo
Naĥat, ĉefo Zeraĥ, ĉefo Ŝama, ĉefo
Miza. Tio estas la ĉefoj de Reuel en

la lando de Edom. Tio estas la filoj
de Basmat, edzino de Esav. 18 Kaj
jen estas la filoj de Oholibama, edzino
de Esav: ĉefo Jeuŝ, ĉefo Jalam, ĉefo
Koraĥ. Tio estas la ĉefoj de
Oholibama, filino de Ana, edzino de
Esav. 19 Tio estas la filoj de Esav,
kaj tio estas iliaj ĉefoj. Tio estas
Edom.
20 Jen estas la filoj de Seir la Ĥor-
ido, kiuj loĝis en la lando: Lotan
kaj Ŝobal kaj Cibeon kaj Ana
21 kaj Diŝon kaj Ecer kaj Diŝan.
Tio estas la ĉefoj de la Ĥoridoj, filoj
de Seir, en la lando de Edom. 22 La
filoj de Lotan estis: Ĥori kaj Hemam;
kaj la fratino de Lotan estis Timna.
23 Kaj jen estas la filoj de Ŝobal:
Alvan kaj Manaĥat kaj Ebal, Ŝefo
kaj Onam. 24 Kaj jen estas la
infanoj de Cibeon: Aja kaj Ana.
Tio estas tiu Ana, kiu trovis la var-
majn akvojn en la dezerto, kiam li
paŝtis la azenojn de sia patro Cibeon.
25 Kaj jen estas la infanoj de Ana:
Diŝon, kaj Oholibama, filino de Ana.
26 Kaj jen estas la filoj de Diŝon:
Ĥemdan kaj Eŝban kaj Jitran kaj
Keran. 27 Jen estas la filoj de
Ecer: Bilhan kaj Zaavan kaj Akan.
28 Jen estas la filoj de Diŝan: Uc
kaj Aran. 29 Jen estas la ĉefoj
de la Ĥoridoj: ĉefo Lotan, ĉefo Ŝobal,
ĉefo Cibeon, ĉefo Ana, 30 ĉefo
Diŝon, ĉefo Ecer, ĉefo Diŝan. Tio
estas la ĉefoj de la Ĥoridoj, laŭ la
ordo de ilia ĉefeco en la lando Seir.
31 Kaj jen estas la reĝoj, kiuj reĝis
en la lando de Edom, antaŭ ol aperis
reĝoj ĉe la Izraelidoj: 32 En Edom
reĝis Bela, filo de Beor, kaj la nomo
de lia urbo estis Dinhaba. 33 Kiam
Bela mortis, ekreĝis anstataŭ li
Jobab, filo de Zeraĥ el Bocra.
34 Kiam mortis Jobab, ekreĝis an-
stataŭ li Ĥuŝam el la lando de la
Temananoj. 35 Kiam mortis Ĥu-
ŝam, ekreĝis anstataŭ li Hadad, filo
de Bedad, kiu venkobatis la Midjan-
idojn sur la kampo de Moab; kaj la
nomo de lia urbo estis Avit. 36 Kiam
mortis Hadad, ekreĝis anstataŭ li
Samla el Masreka. 37 Kiam mortis
Samla, ekreĝis anstataŭ li Ŝaul el
Reĥobot ĉe la Rivero. 38 Kiam
mortis Ŝaul, ekreĝis anstataŭ li Baal-
Ĥanan, filo de Aĥbor. 39 Kiam
mortis Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor,
ekreĝis anstataŭ li Hadar; la nomo
de lia urbo estis Pau, kaj la nomo
de lia edzino estis Mehetabel, filino
de Matred, filino de Me-Zahab.
40 Kaj jen estas la nomoj de la ĉefoj
de Esav, laŭ iliaj gentoj, lokoj, kaj
nomoj: ĉefo Timna, ĉefo Alva, ĉefo
Jetet, 41 ĉefo Oholibama, ĉefo Ela,
ĉefo Pinon, 42 ĉefo Kenaz, ĉefo
Teman, ĉefo Mibcar, 43 ĉefo Magdiel,
ĉefo Iram. Tio estas la ĉefoj de Edom,
kiel ili loĝis en la lando, posedata de ili.
Esav estis la patro de la Edomidoj.

37 JAKOB loĝis en la lando, en
kiu lia patro loĝis fremdule,
en la lando Kanaana. 2 Jen
estas la generaciaro de Jakob. Jo-
zef, havante la aĝon de dek sep jaroj,
paŝtis kune kun siaj fratoj la brut-
aron; li estis knabo kune kun la filoj
de Bilha kaj la filoj de Zilpa, la edzinoj
de lia patro; kaj malbonajn famojn
pri ili Jozef raportadis al ilia patro.
3 Kaj Izrael amis Jozefon pli ol
ĉiujn siajn filojn, ĉar li estis por li
filo naskita en maljuneco; kaj li faris
al li mikskoloran veston. 4 Ĉar la
fratoj vidis, ke lin ilia patro amas pli
ol ĉiujn liajn fratojn, tial ili malamis
lin kaj ne povis paroli kun li pace.
5 Jozef havis sonĝon, kaj li rakontis
ĝin al siaj fratoj; tiam ili ekmalamis
lin ankoraŭ pli. 6 Li diris al ili:
Aŭskultu la sonĝon, kiun mi sonĝ-
is: 7 ni ligis garbojn meze de la
kampo; kaj jen mia garbo stariĝis
kaj restis starante, kaj viaj garboj
ĝin ĉirkaŭis kaj profunde kliniĝis
antaŭ mia garbo. 8 Tiam liaj fratoj
diris al li: Ĉu vi estos reĝo super ni?
aŭ ĉu vi regos super ni? Kaj ili
ankoraŭ pli ekmalamis lin pro liaj
sonĝoj kaj pro liaj vortoj. 9 Kaj
li sonĝis ankoraŭ alian sonĝon kaj
rakontis ĝin al siaj fratoj, kaj diris:
Mi sonĝis ankoraŭ unu sonĝon: jen
la suno kaj la luno kaj dek unu steloj
kliniĝas antaŭ mi. 10 Kaj li rakont-
is al sia patro kaj al siaj fratoj; kaj
lia patro faris al li riproĉon, kaj diris al
li: Kion vi volas kun tiu sonĝo, kiun
vi sonĝis? ĉu mi kaj via patrino kaj
viaj fratoj venos, por kliniĝi antaŭ
vi ĝis la tero? 11 Kaj liaj fratoj
lin enviis, sed lia patro konservis en
la memoro la aferon. 12 Liaj fratoj
iris paŝti la ŝafojn de sia patro en
Ŝeĥem. 13 Kaj Izrael diris al Jo-
zef: Viaj fratoj paŝtas ja en Ŝeĥem;
venu do, mi sendos vin al ili. Kaj

tiu respondis al li: Jen mi estas.
14 Kaj Izrael diris al li: Iru, rigardu,
kiel fartas viaj fratoj kaj kiel fartas
la ŝafoj, kaj alportu al mi respondon.
Kaj li forsendis lin el la valo de Ĥeb-
ron, kaj tiu venis Ŝeĥemon. 15 Kaj
iu viro trovis lin, kaj vidis, ke li
erarvagas sur la kampo; kaj la viro
demandis lin: Kion vi serĉas?
16 Kaj li diris: Miajn fratojn mi
serĉas; diru al mi, kie ili paŝtas.
17 Kaj la viro diris: Ili foriris de ĉi
tie; ĉar mi aŭdis, ke ili diris: Ni iru
al Dotan. Kaj Jozef iris serĉi siajn
fratojn, kaj trovis ilin en Dotan.
18 Kaj ili ekvidis lin de malproksime;
kaj antaŭ ol li alproksimiĝis al ili,
naskiĝis en ili la malbona intenco
mortigi lin. 19 Kaj ili diris unu al
alia: Jen tiu songisto venas;
20 nun ni iru kaj mortigu lin, kaj
ni ĵetu lin en unu el la putoj, kaj ni
diru, ke sovaĝa besto lin formanĝis;
kaj ni vidos, kio fariĝos el liaj songoj.
21 Sed tion aŭdis Ruben kaj savis
lin el iliaj manoj, kaj diris: Ni ne
mortigu lin. 22 Kaj Ruben diris al
ili: Ne verŝu sangon; ĵetu lin en ĉi
tiun puton, kiu estas en la dezerto,
sed manon ne metu sur lin. Ĉar li
intencis savi lin el iliaj manoj kaj
revenigi lin al sia patro. 23 Kaj
kiam Jozef venis al siaj fratoj, ili
deprenis de li lian veston, la miks-
koloran veston, kiu estis sur li;
24 kaj ili prenis lin kaj ĵetis lin en la
puton; sed la puto estis malplena,
akvo ne estis en ĝi. 25 Kiam ili
sidiĝis, por manĝi panon, ili levis
siajn okulojn, kaj ekvidis, ke jen
karavano da Iŝmaelidoj venas el
Gilead, kaj iliaj kameloj portas
aromaĵojn kaj balzamon kaj mirhon;
ili iras, direktante sin al Egiptujo.
26 Kaj Jehuda diris al siaj fratoj:
Kian profiton ni havos, se ni mortigos
nian fraton kaj kaŝos lian sangon?
27 Venu, ni vendos lin al la Iŝmael-
idoj, por ke nia mano ne metiĝu sur
lin; ĉar li estas nia frato, nia karno.
Kaj liaj fratoj akceptis lian pro-
ponon. 28 Kaj kiam la Midjanidoj, la
komercistoj, preteriris, ili eltiris kaj
levis Jozefon el la puto kaj vendis
Jozefon al la Iŝmaelidoj por dudek
arĝentaj moneroj; kaj tiuj forkon-
dukis Jozefon al Egiptujo. 29 Kiam
Ruben revenis al la puto, li vidis,
ke Jozef ne estas en la puto. Kaj li
disŝiris siajn vestojn. 30 Kaj li
reiris al siaj fratoj, kaj diris: La
knabo forestas, kaj kien mi nun iros?
31 Kaj ili prenis la veston de Jozef
kaj buĉis kapron kaj trempis la vest-
on en la sango. 32 Kaj ili sendis
la mikskoloran veston kaj venigis
ĝin al sia patro, kaj dirigis: Ĉi tion
ni trovis; rigardu, ĉu ĝi estas la
vesto de via filo aŭ ne. 33 Kaj li
rekonis ĝin, kaj diris: Ĝi estas la
vesto de mia filo! sovaĝa besto lin
formanĝis! disŝirita estas Jozef!
34 Kaj Jakob disŝiris siajn vestojn
kaj metis sakaĵon ĉirkaŭ sian lumb-
on kaj funebris pri sia filo multe da
tagoj. 35 Kaj ĉiuj liaj filoj kaj filinoj
penis konsoli lin, sed li ne volis
konsoliĝi, kaj diris: En funebro mi
iros en Ŝeolon al mia filo. Tiel
ploris pri li lia patro. 36 Sed la
Midjanidoj vendis lin en Egiptujo
al Potifar, kortegano de Faraono,
estro de la korpogardistoj.

38 EN tiu tempo Jehuda apart-
iĝis for de siaj fratoj, kaj
ekloĝis apud iu Adulamano,
kiu estis nomata Ĥira. 2 Kaj Jehuda
vidis tie filinon de iu Kanaanido,
nomata Ŝua, kaj li prenis ŝin kaj
envenis al ŝi. 3 Kaj ŝi gravediĝis
kaj naskis filon; kaj li donis al li la
nomon Er. 4 Kaj ŝi denove graved-
iĝis kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li
la nomon Onan. 5 Kaj ankoraŭ plue
ŝi naskis filon, kaj donis al li la nomon
Ŝela. Sed Jehuda estis en Kezib,
kiam ŝi naskis tiun. 6 Kaj Jehuda
prenis edzinon por sia unuenaskito
Er, kaj ŝia nomo estis Tamar. 7 Sed
Er, la unuenaskito de Jehuda, estis
malbona antaŭ la okuloj de la Etern-
ulo, kaj la Eternulo lin mortigis.
8 Tiam Jehuda diris al Onan: En-
venu al la edzino de via frato, kaj
boedziĝu kun ŝi kaj naskigu idaron
al via frato. 9 Sed Onan sciis,
ke ne por li estos la idaro; tial, en-
venante al la edzino de sia frato, li
elverŝadis la semon sur la teron, por
ne doni idaron al sia frato. 10 Kaj
malplaĉis al la Eternulo tio, kion li
faris, kaj Li mortigis ankaŭ lin.
11 Tiam Jehuda diris al sia bofilino
Tamar: Restu kiel vidvino en la
domo de via patro, ĝis grandiĝos mia
filo Ŝela. Ĉar li timis, ke eble li
ankaŭ mortos, kiel liaj fratoj. Kaj
Tamar iris kaj ekloĝis en la domo

de sia patro. 12 Pasis multe da
tempo, kaj mortis la filino de Ŝua,
la edzino de Jehuda. Kiam Jehuda
konsoliĝis, li iris Timnan, al la tond-
antoj de liaj ŝafoj, li kaj lia amiko,
Ĥira la Adulamano. 13 Kaj oni
sciigis al Tamar, dirante: Jen via
bopatro iras Timnan, por tondi siajn
ŝafojn. 14 Tiam ŝi demetis de si
siajn vestojn de vidvineco kaj kovris
sin per kovrotuko kaj vualis sin, kaj
sidiĝis apud la pordo de Enaim, kiu
troviĝas sur la vojo al Timna. Ĉar
ŝi vidis, ke Ŝela grandiĝis kaj ŝi ne
estas donita al li kiel edzino. 15 Kaj
Jehuda ŝin vidis, kaj li pensis, ke ŝi
estas publikulino, ĉar ŝi kovris sian
vizaĝon. 16 Kaj li turnis sin al ŝi
ĉe la vojo, kaj diris: Lasu min enveni
al vi. Ĉar li ne sciis, ke tio estas
lia bofilino. Kaj ŝi diris: Kion vi
donos al mi, se vi envenos al mi?
17 Kaj li diris: Mi sendos al vi kapron
el la brutaro. Sed ŝi diris: Donu al
mi garantiaĵon, ĝis vi sendos. 18 Kaj
li diris: Kian garantiaĵon mi donu al
vi? Ŝi diris: Vian sigelilon kaj
vian ŝnureton, kaj vian bastonon, kiu
estas en via mano. Kaj li donis al ŝi
kaj envenis al ŝi, kaj ŝi gravediĝis de
li. 19 Kaj ŝi leviĝis kaj iris, kaj
formetis de si sian kovrotukon kaj
surmetis sur sin siajn vestojn de
vidvineco. 20 Kaj Jehuda sendis la
kapron per sia amiko la Adulamano,
por preni la garantiaĵon el la manoj
de la virino; sed li ŝin ne trovis.
21 Kaj li demandis la homojn de ŝia
loko, dirante: Kie estas la publikul-
ino, kiu sidis en Enaim ĉe la vojo?
Kaj ili diris: Ĉi tie ne estis publikul-
ino. 22 Kaj li revenis al Jehuda,
kaj diris: Mi ŝin ne trovis, kaj ankaŭ
la homoj de la loko diris, ke tie ne
estis publikulino. 23 Tiam Jehuda
diris: Ŝi prenu ĝin al si, por ke ni ne
estu mokataj; mi sendis ja ĉi tiun
kapron, sed vi ŝin ne trovis. 24 Post
la paso de tri monatoj oni sciigis al
Jehuda, dirante: Tamar, via bofilino,
malĉastiĝis, kaj ŝi eĉ gravediĝis de
malĉasteco. Tiam Jehuda diris: El-
konduku ŝin, kaj oni ŝin brulmortigu.
25 Kiam oni ŝin kondukis, ŝi sendis,
ke oni diru al ŝia bopatro: Mi graved-
iĝis de la viro, al kiu apartenas ĉi
tio. Kaj ŝi diris: Rekonu, al kiu
apartenas la sigelilo kaj la ŝnuretoj
kaj ĉi tiu bastono. 26 Kaj Jehuda
rekonis, kaj li diris: Ŝi estas pli prava
ol mi, ĉar mi ne donis ŝin al mia filo
Ŝela. Kaj li ŝin ne plue konis.
27 Kiam ŝi devis naski, montriĝis,
ke ĝemeloj estas en ŝia ventro.
28 Kaj kiam ŝi estis naskanta, el-
ŝoviĝis la mano de unu infano; kaj
la akuŝistino prenis kaj alligis al la
mano ruĝan fadenon, dirante: Ĉi
tiu eliris la unua. 29 Sed kiam li
retiris sian manon, eliris lia frato. Kaj
ŝi diris: Kial vi faris por vi traŝiron?
Kaj oni donis al li la nomon Perec.
30 Poste eliris lia frato, kiu havis sur
sia mano la ruĝan fadenon. Kaj oni
donis al li la nomon Zeraĥ.

39 JOZEF estis forkondukita en
Egiptujon, kaj lin aĉetis Po-
tifar, kortegano de Faraono,
estro de la korpogardistoj, Egipto, el
la manoj de la Iŝmaelidoj, kiuj venigis
lin tien. 2 Kaj la Eternulo estis
kun Jozef, kaj li estis sukcesulo;
kaj li estis en la domo de sia sinjoro,
la Egipto. 3 Kaj lia sinjoro vidis,
ke la Eternulo estas kun li, kaj ke
ĉion, kion li faras, la Eternulo suk-
cesigas en lia mano. 4 Kaj Jozef
akiris lian favoron kaj servis lin; kaj
li estrigis lin super sia domo, kaj
transdonis en liajn manojn ĉion, kion
li havis. 5 Kaj de tiu tempo, kiam
li estrigis lin super sia domo, kaj
super ĉio, kion li havis, la Eternulo
benis la domon de la Egipto pro
Jozef, kaj la beno de la Eternulo
estis super ĉio, kion li havis, en la
domo kaj sur la kampo. 6 Kaj li
lasis ĉion, kion li havis, en la manoj
de Jozef, kaj li sciis pri nenio, krom
nur pri la pano, kiun li manĝis. Kaj
Jozef estis gracia kaj bela. 7 Post
kelka tempo la edzino de lia sinjoro
ĵetis siajn rigardojn sur Jozefon,
kaj diris: Kuŝiĝu kun mi. 8 Sed li
rifuzis, kaj li diris al la edzino de
sia sinjoro: Jen, mia sinjoro kon-
trolas ĉe mi nenion en la domo, kaj
ĉion, kion li havas, li transdonis en
miajn manojn; 9 neniu en ĉi tiu
domo estas pli granda ol mi, kaj li
retenis de mi nenion, krom vi, ĉar
vi estas lia edzino. Kiel do mi faros
ĉi tiun grandan malbonagon kaj pek-
os antaŭ Dio? 10 Dum ŝi parol-
adis al Jozef ĉiutage kaj li ne volis
obei ŝin kaj kuŝiĝi kun ŝi kaj esti
kun ŝi, 11 okazis unu tagon, ke li
venis en la domon, por fari sian

laboron, kaj neniu el la domanoj estis
en la domo; 12 tiam ŝi kaptis lin
je lia vesto, dirante: Kuŝiĝu kun
mi. Sed li lasis sian veston en ŝiaj
manoj kaj forkuris for el la domo.
13 Kaj kiam ŝi vidis, ke li lasis sian
veston en ŝia mano kaj forkuris el la
domo, 14 ŝi vokis siajn domanojn,
kaj diris al ili: Rigardu, li venigis al
ni Hebreon, por moki nin; ĉi tiu venis
al mi, por kuŝiĝi kun mi; sed mi
ekkriis per laŭta voĉo; 15 kaj
kiam li aŭdis, ke mi ekkriis per laŭta
voĉo, li lasis sian veston ĉe mi kaj
forkuris for el la domo. 16 Kaj
ŝi kuŝigis lian veston apud si, ĝis
lia sinjoro venis en sian domon.
17 Kaj ŝi rakontis al li tion saman,
dirante: La sklavo, la Hebreo, kiun
vi venigis al ni, venis al mi, por petoli
kun mi; 18 sed kiam mi laŭte
ekkriis, li lasis sian veston ĉe mi kaj
elkuris el la domo. 19 Kiam lia
sinjoro aŭdis la vortojn de sia edzino,
kiujn ŝi diris al li, parolante: Tiel
agis kun mi via sklavo—tiam li forte
ekkoleris. 20 Kaj la sinjoro de
Jozef prenis lin kaj fordonis lin en
malliberejon, en la lokon, kie la
malliberuloj de la reĝo estis tenataj;
kaj li estis tie en la malliberejo.
21 Kaj la Eternulo estis kun Jozef
kaj estis favorkora al li kaj havigis
al li la favoron de la estro de la
malliberejo. 22 Kaj la estro de la
malliberejo transdonis en la manojn
de Jozef ĉiujn malliberulojn, kiuj estis
en la malliberejo; kaj ĉio, kion ili
tie faris, estis farata sub lia kontrolo.
23 La estro de la malliberejo rigardis
nenion, kio estis sub lia disponado,
ĉar la Eternulo estis kun li; kaj ĉion,
kion li faris, la Eternulo sukcesigis.

40 POST tiuj okazintaĵoj la vin-
isto de la reĝo de Egiptujo
kaj la bakisto kulpiĝis antaŭ
sia sinjoro, la reĝo de Egiptujo.
2 Kaj Faraono koleriĝis kontraŭ siaj
du korteganoj, kontraŭ la vinistestro
kaj kontraŭ la bakistestro. 3 Kaj
li metis ilin sub gardon en la domon
de la estro de la korpogardistoj, en
la malliberejon, en la lokon, kie Jozef
estis malliberigita. 4 Kaj la estro
de la korpogardistoj destinis por ili
Jozefon, kaj li servis ilin. Kaj ili
restis kelkan tempon en la malli-
berejo. 5 Kaj ambaŭ sonĝis sonĝ-
on, ĉiu sian apartan sonĝon en la
sama nokto, ĉiu kun aparta signifo de
la sonĝo, la vinisto kaj la bakisto de
la reĝo de Egiptujo, kiuj estis tenataj
en la malliberejo. 6 Kiam Jozef
venis al ili matene, li vidis, ke ili
estas ĉagrenitaj. 7 Kaj li demandis
la korteganojn de Faraono, kiuj estis
kun li en malliberejo en la domo de lia
sinjoro, dirante: Kial viaj vizaĝoj
estas ĉagrenitaj hodiaŭ? 8 Kaj ili
diris al li: Ni sonĝis sonĝon, sed estas
ĉi tie neniu, kiu ĝin signifoklarigus.
Kaj Jozef diris al ili: La signifoklar-
igoj apartenas ja al Dio; tamen ra-
kontu al mi. 9 Tiam la vinistestro
rakontis sian sonĝon al Jozef, kaj
diris al li: En mia sonĝo mi vidis
antaŭ mi vinbertrunkon; 10 la
trunko havis tri branĉojn; apenaŭ ĝi
ekfloris, tuj aperis sur ĝi beraroj kun
maturaj beroj; 11 kaj la pokalo de
Faraono estis en mia mano; kaj mi
prenis la berojn, kaj mi elpremis ilin
en la pokalon de Faraono, kaj mi donis
la pokalon en la manon de Faraono.
12 Kaj Jozef diris al li: Jen estas
ĝia signifoklarigo: la tri branĉoj
estas tri tagoj; 13 post tri tagoj
Faraono levos vian kapon kaj redon-
os al vi vian oficon, kaj vi donos la
pokalon de Faraono en lian manon
laŭ la maniero de antaŭe, kiam vi
estis lia vinisto. 14 Sed memoru
min, kiam estos bone al vi, kaj faru
al mi favorkoraĵon kaj memorigu pri
mi Faraonon kaj eligu min el ĉi
tiu domo. 15 Ĉar oni ŝtelis min el
la lando de la Hebreoj, kaj ankaŭ ĉi
tie mi faris nenion, pro kio oni metis
min en la malliberejon. 16 Kiam
la bakistestro vidis, ke la signifo-
klarigo estas bona, li diris al Jozef:
Mi ankaŭ havis sonĝon; jen tri
blankaj korboj estis sur mia kapo;
17 kaj en la supra korbo estis ĉia-
specaj manĝaĵoj de Faraono, bakitaĵoj,
kaj la birdoj manĝis ilin el la korbo
sur mia kapo. 18 Kaj Jozef res-
pondis, dirante: Jen estas ĝia signifo-
klarigo: la tri korboj estas tri
tagoj; 19 post tri tagoj Faraono
deprenos de vi vian kapon kaj pend-
igos vin sur arbo, kaj la birdoj for-
manĝos de vi vian karnon. 20 En
la tria tago, tago de naskiĝo de
Faraono, li faris festenon por ĉiuj
siaj servantoj; kaj li venigis la vinist-
estron kaj la bakistestron en la
mezon de siaj servantoj. 21 Kaj li

redonis al la vinistestro lian oficon,
kaj tiu donis la pokalon en la manon
de Faraono; 22 sed la bakist-
estron li pendigis, kiel sonĝoklarigis
al ili Jozef. 23 Kaj la vinistestro
ne rememoris Jozefon, sed forgesis
lin.

41 POST du jaroj Faraono havis
sonĝon, ke jen li staras apud
la Rivero. 2 Kaj jen el la
Rivero eliras sep bovinoj belaspektaj
kaj grasaj, kaj ili paŝtiĝas en la
kanejo. 3 Kaj jen sep aliaj bovinoj
eliras post ili el la Rivero, malbel-
aspektaj kaj malgrasaj, kaj ili stariĝ-
as apud tiuj bovinoj sur la bordo
de la Rivero. 4 Kaj la bovinoj
malbelaspektaj kaj malgrasaj formanĝ-
is la sep bovinojn belaspektajn
kaj grasajn. Kaj Faraono vekiĝis.
5 Kaj li endormiĝis kaj denove havis
sonĝon: jen sep spikoj leviĝas sur
unu spiktrunko, dikaj kaj bonaj.
6 Sed jen sep spikoj, maldikaj kaj
bruligitaj de la orienta vento, el-
kreskas post ili. 7 Kaj la maldikaj
spikoj englutis la sep spikojn dikajn
kaj plenajn. Kaj Faraono vekiĝis,
kaj vidis, ke tio estis sonĝo. 8 En
la mateno lia spirito afliktiĝis; kaj li
sendis kaj vokigis ĉiujn sorĉistojn de
Egiptujo kaj ĉiujn ĝiajn saĝulojn, kaj
Faraono rakontis al ili sian sonĝon;
sed neniu povis signifoklarigi ĝin al
Faraono. 9 Tiam la vinistestro ek-
parolis al Faraono, dirante: Miajn
pekojn mi rememoras hodiaŭ. 10 Fa-
raono koleris siajn sklavojn, kaj
metis min en malliberejon en la
domon de la estro de la korpogardist-
oj, min kaj la bakistestron. 11 Kaj ni
sonĝis sonĝon en unu nokto, mi kaj li;
ĉiu havis sonĝon kun aparta signifo.
12 Kaj tie estis kun ni Hebrea
junulo, sklavo de la estro de la
korpogardistoj; kaj ni rakontis al
li, kaj li signifoklarigis al ni niajn
sonĝojn, al ĉiu li klarigis laŭ lia sonĝo.
13 Kaj kiel li klarigis al ni, tiel far-
iĝis: min oni revenigis al mia ofico,
kaj lin oni pendigis. 14 Tiam Fa-
raono sendis alvoki Jozefon; kaj
oni rapide eligis lin el la malliberejo,
kaj li sin razis kaj ŝanĝis siajn vestojn
kaj venis al Faraono. 15 Kaj Fa-
raono diris al Jozef: Mi sonĝis sonĝ-
on, kaj neniu povas ĝin klarigi;
sed pri vi mi aŭdis, ke kiam vi aŭdas
sonĝon, vi tuj ĝin klarigas. 16 Kaj
Jozef respondis al Faraono, dirante:
Ĝi ne dependas de mi; Dio respondos
bonon al Faraono. 17 Kaj Faraono
diris al Jozef: Mi sonĝis, ke jen mi
staras sur la bordo de la Rivero;
18 kaj jen el la Rivero eliris sep
bovinoj grasaj kaj belaspektaj kaj
paŝtiĝis en la kanejo; 19 sed jen
sep aliaj bovinoj eliris post ili, maldik-
aj, tre malbonaspektaj kaj malgras-
aj; tiajn malbelajn, kiel ili, mi ne
vidis en la tuta Egipta lando; 20 kaj
la malgrasaj kaj malbelaj bovinoj for-
manĝis la sep antaŭajn grasajn
bovinojn; 21 kaj tiuj eniĝis en
ilian internon, sed oni ne povis ri-
marki, ke ili eniĝis en ilian internon,
kaj ilia aspekto estis tiel maldika,
kiel antaŭe. Kaj mi vekiĝis. 22 Kaj
mi vidis en sonĝo: jen sep spikoj
elkreskis sur unu spiktrunko, plenaj
kaj bonaj; 23 sed jen sep spikoj,
maldikaj, malgrasaj, kaj bruligitaj de
la orienta vento, elkreskis post ili;
24 kaj la malgrasaj spikoj englutis
la sep bonajn spikojn. Kaj mi ra-
kontis al la sorĉistoj, sed neniu klar-
igis al mi. 25 Tiam Jozef diris al
Faraono: La sonĝo de Faraono estas
unu; kion Dio estas faronta, Li diris
al Faraono. 26 La sep bonaj bovin-
oj estas sep jaroj, kaj la sep bonaj
spikoj estas sep jaroj; ĝi estas unu
sonĝo. 27 Kaj la sep bovinoj mal-
grasaj kaj malbelaj, kiuj eliris post ili,
estas sep jaroj; kaj la sep spikoj, mal-
plenaj kaj bruligitaj de la orienta
vento, estos sep jaroj de malsato.
28 Tio estas, pri kio mi diris al
Faraono, ke kion Dio estas faronta,
Li montris al Faraono. 29 Jen
venos sep jaroj de granda abundeco
en la tuta Egipta lando. 30 Sed ven-
os sep jaroj de malsato post ili;
kaj forgesiĝos la tuta abundeco en la
Egipta lando, kaj la malsato konsum-
os la teron. 31 Kaj ne restos
postesigno de la abundeco en la lando,
pro tiu malsato, kiu venos poste, ĉar
ĝi estos tre malfacila. 32 Kaj se
la sonĝo dufoje ripetiĝis al Faraono,
tio montras, ke la afero estas firme
decidita de Dio, kaj Dio rapidos
plenumi tion. 33 Kaj nun Faraono
elserĉu homon kompetentan kaj saĝan
kaj estrigu lin super la Egipta lando;
34 Faraono ordonu, ke li starigu
observistojn en la lando kaj prenadu
kvinonon de ĉiuj produktoj de la

Egipta tero dum la sep jaroj de abund-
eco. 35 Kaj oni kolektu la tutan
manĝaĵon de tiuj venontaj bonaj
jaroj, kaj oni amasigu manĝeblan
grenon en la urboj sub la disponon
de Faraono, kaj oni ĝin konservu.
36 Kaj tiu manĝaĵo estos provizo
por la lando por la sep jaroj de mal-
sato, kiuj estos en la Egipta lando,
por ke la lando ne pereu de malsato.
37 Kaj tio plaĉis al Faraono kaj al
ĉiuj liaj servantoj. 38 Kaj Faraono
diris al siaj servantoj: Ĉu ni povus
trovi tian homon, kiel li, en kiu estas
la spirito de Dio? 39 Kaj Faraono
diris al Jozef: Ĉar Dio sciigis al vi
ĉion ĉi tion, ne ekzistas kompetent-
ulo kaj saĝulo tia, kiel vi. 40 Vi
estos super mia domo, kaj viajn
vortojn obeos mia tuta popolo; nur
per la trono mi estos pli alta ol vi.
41 Kaj Faraono diris al Jozef: Vidu,
mi estrigis vin super la tuta Egipta
lando. 42 Kaj Faraono deprenis
sian ringon de sia mano kaj metis
ĝin sur la manon de Jozef; kaj li
vestis lin per bisinaj vestoj kaj metis
oran ĉenon sur lian kolon. 43 Kaj
li veturigis lin sur sia dua ĉaro; kaj
oni kriis antaŭ li: Genuiĝu! Kaj li
estrigis lin super la tuta Egipta
lando. 44 Kaj Faraono diris al
Jozef: Mi estas Faraono; sed sen via
ordono neniu levos sian manon aŭ
sian piedon en la tuta Egipta lando.
45 Kaj Faraono donis al Jozef la
nomon Cafnat-Paneaĥ, kaj li donis al li
kiel edzinon Asnaton, filinon de
Poti-Fera, pastro el On. Kaj Jozef
komencis veturadon tra la Egipta
lando. 46 Jozef havis la aĝon de
tridek jaroj, kiam li stariĝis antaŭ
Faraono, la reĝo de Egiptujo. Kaj
Jozef foriris de Faraono kaj trapasis
la tutan Egiptan landon. 47 Kaj
la tero alportis en la sep jaroj de
abundeco grandegajn amasojn da
greno. 48 Kaj li kolektis la tutan
grenon de la sep jaroj, kiuj estis
en la Egipta lando, kaj li metis la
grenon en la urbojn; la grenon de
ĉiuj kampoj, kiuj estis ĉirkaŭ iu urbo,
li metis en ĝin. 49 Kaj Jozef kol-
ektis tre multe da greno, kiel la mar-
borda sablo, ĝis li ĉesis kalkuli, ĉar
oni ne plu povis kalkuli. 50 Antaŭ
ol venis la jaroj de malsato, al Jozef
naskiĝis du filoj, kiujn naskis al
li Asnat, filino de Poti-Fera, pastro
el On. 51 Kaj al la unuenaskito
Jozef donis la nomon Manase, ĉar,
li diris, Dio forgesigis al mi ĉiujn
miajn suferojn kaj la tutan domon de
mia patro. 52 Kaj al la dua li donis
la nomon Efraim, ĉar, li diris, Dio
faris min fruktoporta en la lando de
mia suferado. 53 Kaj finiĝis la sep
jaroj de abundeco, kiuj estis en la
Egipta lando. 54 Kaj komenciĝis
la sep jaroj de malsato, kiel diris
Jozef; kaj estis malsato en ĉiuj land-
oj, sed en la tuta lando Egipta estis
pano. 55 Kiam la tuta Egipta lando
eksuferis malsaton, la popolo kriis
al Faraono pri pano; tiam Faraono
diris al ĉiuj Egiptoj: Iru al Jozef,
kaj kion li diros al vi, tion faru.
56 La malsato estis en la tuta lando.
Jozef malfermis ĉiujn grenejojn, kaj
vendadis al la Egiptoj. Kaj la mal-
sato estis tre granda en la Egipta
lando. 57 Kaj el ĉiuj landoj oni
venadis Egiptujon, por aĉeti de Jozef,
ĉar la malsato estis tre granda en ĉiuj
landoj.

42 KIAM Jakob sciiĝis, ke oni
vendas grenon en Egiptujo,
li diris al siaj filoj: Kion vi
rigardas? 2 Kaj li diris: Mi aŭdis,
ke oni vendas grenon en Egiptujo;
veturu do tien kaj aĉetu por ni tie
grenon, por ke ni vivu kaj ne mortu.
3 Kaj forveturis dek fratoj de Jozef,
por aĉeti grenon en Egiptujo. 4 Sed
Benjamenon, la fraton de Jozef,
Jakob ne sendis kun liaj fratoj; ĉar
li timis, ke eble lin trafos malfeliĉo.
5 Kaj la filoj de Izrael venis, por
aĉeti grenon, kune kun aliaj venint-
oj; ĉar estis malsato en la lando
Kanaana. 6 Kaj Jozef estis la estro
super la lando, kaj li estis la vend-
anto de la greno por la tuta popolo de
la lando. Kaj la fratoj de Jozef venis
kaj kliniĝis al li vizaĝaltere. 7 Kiam
Jozef ekvidis siajn fratojn, li rekonis
ilin; sed li ŝajnigis sin fremda al ili
kaj parolis kun ili malafable, kaj
diris al ili: El kie vi venis? Kaj ili
diris: El la lando Kanaana, por aĉeti
manĝaĵon. 8 Jozef rekonis siajn
fratojn, sed ili lin ne rekonis. 9 Kaj
Jozef rememoris la sonĝojn, kiujn li
sonĝis pri ili. Kaj li diris al ili: Vi
estas spionoj: vi venis, por vidi la
malfortajn lokojn de la lando. 10 Kaj
ili diris al li: Ne, mia sinjoro! viaj
sklavoj venis, por aĉeti manĝaĵon.

11 Ni ĉiuj estas filoj de unu homo;
ni estas honestaj; viaj sklavoj nen-
iam estis spionoj. 12 Sed li diris
al ili: Ne, vi venis, por vidi la mal-
fortajn lokojn de la lando. 13 Ili
diris: Ni, viaj sklavoj, estas dek du
fratoj, filoj de unu homo en la lando
Kanaana; la plej juna estas nun
kun nia patro, kaj unu malaperis.
14 Kaj Jozef diris al ili: Estas tio,
kion mi diris al vi, vi estas spionoj.
15 Per tio mi vin elprovos: mi ĵuras
per la vivo de Faraono, ke vi foriros
el ĉi tie nur tiam, kiam venos ĉi tien
via plej juna frato. 16 Sendu unu
el vi, ke li alkonduku vian fraton; sed
vi estos malliberigitaj, kaj oni es-
ploros viajn vortojn, ĉu vi diris la
veron; se ne, tiam mi ĵuras per la
vivo de Faraono, ke vi estas spionoj.
17 Kaj li metis ilin sub gardon por
la daŭro de tri tagoj. 18 Kaj Jozef
diris al ili en la tria tago: Tion faru,
kaj vi restos vivaj, ĉar mi havas timon
antaŭ Dio. 19 Se vi estas homoj
honestaj, tiam unu el viaj fratoj restu
malliberigita en la domo, en kiu oni
vin gardas, kaj vi iru kaj forportu
hejmen la grenon, kiun vi aĉetis
kontraŭ la malsato. 20 Sed vian
plej junan fraton venigu al mi, por ke
pruviĝu la vereco de viaj vortoj kaj
por ke vi ne mortu. Kaj ili faris tiel.
21 Kaj ili diris unu al alia: Vere ni
estas kulpaj pro nia frato; ĉar ni
vidis la suferadon de lia animo, kiam
li petegis nin, sed ni ne aŭskultis;
por tio venis sur nin ĉi tiu sufero.
22 Kaj Ruben respondis al ili, dirante:
Mi diris ja al vi: Ne peku rilate la
infanon; sed vi ne obeis; nun lia
sango estas repostulata. 23 Kaj ili
ne sciis, ke Jozef komprenas; ĉar
inter ili estis tradukanto. 24 Kaj li
deturnis sin de ili kaj ekploris; poste
li denove returnis sin al ili kaj parolis
kun ili, kaj li prenis el inter ili Sime-
onon kaj ligis lin antaŭ iliaj okuloj.
25 Kaj Jozef ordonis plenigi iliajn
sakojn per greno kaj redoni ilian
monon al ĉiu en lian sakon kaj doni
al ili manĝaĵon por la vojo. Tiel oni
faris al ili. 26 Kaj ili metis sian
grenon sur siajn azenojn kaj foriris.
27 Kaj unu el ili malfermis sian
sakon, por doni furaĝon al sia azeno
dum la nokta halto, kaj li ekvidis
sian monon, kiu estis en la aperturo
de lia sako. 28 Kaj li diris al siaj
fratoj: Mia mono estas redonita; jen
ĝi estas en mia sako. Tiam kon-
sterniĝis iliaj koroj, kaj kun tremo
ili diris unuj al la aliaj: Kial Dio
faris tion al ni? 29 Kiam ili venis
al sia patro Jakob en la landon
Kanaanan, ili rakontis al li ĉion, kio
okazis al ili, dirante: 30 La homo,
kiu estas sinjoro super tiu lando, par-
olis kun ni malafable, kaj diris, ke ni
estas spionoj en la lando. 31 Kaj
ni diris al li: Ni estas homoj honest-
aj, ni neniam estis spionoj; 32 ni
estas dek du fratoj, filoj de nia patro;
unu malaperis, kaj la plej juna estas
nun kun nia patro en la lando Ka-
naana. 33 Tiam diris al ni la homo,
kiu estas sinjoro super la lando:
Per tio mi konvinkiĝos, ke vi estas
homoj honestaj: unu el viaj fratoj
lasu ĉe mi, kaj la necesan grenon por
via hejmo prenu kaj iru; 34 kaj
venigu al mi vian plej junan fraton;
tiam mi scios, ke vi ne estas spionoj,
ke vi estas honestaj homoj; vian
fraton mi redonos al vi, kaj vi povos
negoci en la lando. 35 Kiam ili
malplenigis siajn sakojn, montriĝis,
ke ĉiu el ili havas sian ligaĵon da
mono en sia sako. Kaj ili vidis siajn
ligaĵojn da mono, ili kaj ilia patro,
kaj ili timiĝis. 36 Kaj ilia patro
Jakob diris al ili: Vi min seninfan-
igis; Jozef forestas, kaj Simeon for-
estas, kaj Benjamenon vi volas for-
preni! sur min ĉio falis! 37 Tiam
Ruben diris al sia patro jene: Miajn
du filojn mortigu, se mi ne revenigos
lin al vi; donu lin en mian manon, kaj
mi revenigos lin al vi. 38 Sed li
diris: Mia filo ne iros kun vi; ĉar lia
frato mortis, kaj li sola restis. Se
lin trafos malfeliĉo sur la vojo,
kiun vi iros, tiam vi enirigos miajn
grizajn harojn kun malĝojo en
Ŝeolon.

43 LA malsato estis tre prem-
anta en la lando. 2 Kiam ili
formanĝis la grenon, kiun ili
venigis el Egiptujo, ilia patro diris
al ili: Iru denove kaj aĉetu por ni iom
da pano. 3 Tiam Jehuda diris al
li jene: Tiu homo tre severe diris al
ni: Ne aperu antaŭ mi, se via frato
ne estos kun vi. 4 Se vi sendos
nian fraton kun ni, tiam ni iros kaj
aĉetos por vi panon; 5 sed se vi
ne sendos, tiam ni ne iros; ĉar tiu
homo diris al ni: Ne aperu antaŭ mi,

se via frato ne estos kun vi. 6 Kaj
Izrael diris: Kial vi faris al mi tian
malbonon, kaj diris al la homo, ke vi
havas ankoraŭ fraton? 7 Kaj ili
diris: La homo severe demandis pri
ni kaj pri nia familio, dirante: Ĉu
via patro ankoraŭ vivas? ĉu vi havas
fraton? Kaj ni respondis al li tiujn
demandojn. Ĉu ni povis scii, ke li
diros: Venigu vian fraton? 8 Kaj
Jehuda diris al sia patro Izrael:
Sendu la knabon kun mi, tiam ni
leviĝos kaj iros, por ke ni vivu kaj ne
mortu, ni kaj vi kaj niaj infanoj.
9 Mi garantios por li, el miaj manoj vi
lin postulos. Se mi ne revenigos lin
al vi kaj ne starigos antaŭ via viz-
aĝo, tiam mi estos kulpa antaŭ vi
dum la tuta vivo. 10 Se ni ne
prokrastus, ni jam du fojojn estus
revenintaj. 11 Tiam diris al ili ilia
patro Izrael: Se estas tiel, tiam faru
jene: prenu el la plej bonaj fruktoj
de la lando en viajn vazojn, kaj al-
portu al la homo donacon: iom da
balzamo kaj iom da mielo, aromaĵon
kaj mirhon, pistakojn kaj migdalojn.
12 Kaj da mono prenu duoblan sum-
on en viajn manojn, kaj la monon,
kiu estis metita returne en la aper-
turojn de viaj sakoj, redonu per viaj
manoj: eble okazis eraro. 13 Kaj
vian fraton prenu, kaj leviĝu kaj iru
returne al tiu homo. 14 Kaj Dio la
Plejpotenca akirigu al vi kompaton
de tiu homo, ke li resendu kun vi
vian alian fraton kaj Benjamenon;
sed mi, se mi seninfaniĝis, mi restu
seninfana.

15 Kaj la homoj prenis tiujn donac-
ojn, kaj da mono ili prenis duoblan
sumon en siajn manojn, kaj ankaŭ
Benjamenon; kaj ili leviĝis kaj iris
Egiptujon kaj stariĝis antaŭ Jozef.
16 Kiam Jozef vidis kun ili Benja-
menon, li diris al la estro de sia
domo: Enkonduku tiujn homojn en la
domon, kaj buĉu bruton kaj pretigu;
ĉar kun mi manĝos tiuj homoj hodiaŭ
tagmeze. 17 Kaj la homo faris, kiel
diris Jozef, kaj la homo enkondukis
tiujn homojn en la domon de
Jozef. 18 Kaj tiuj homoj ektimis,
kiam oni enkondukis ilin en la
domon de Jozef, kaj ili diris: Pro
la mono, kiu antaŭe estis metita
returne en niajn sakojn, oni en-
kondukis nin, por ĵeti sur nin kalum-
nion kaj ataki nin, kaj preni nin
kiel sklavojn kune kun niaj azenoj.
19 Kaj ili aliris al la homo, kiu estis
estro super la domo de Jozef, kaj
ekparolis al li ĉe la pordo de la domo.
20 Kaj ili diris: Pardonu, nia sinjoro!
ni estis venintaj, por aĉeti panon;
21 sed kiam ni venis al la noktohalt-
ejo kaj ni malfermis niajn sakojn,
ni ekvidis, ke la mono de ĉiu el ni
estas en la aperturo de lia sako, nia
mono laŭ ĝia plena pezo; tial ni ĝin
realportis per niaj manoj. 22 Kaj
alian monon ni alportis per niaj
manoj, por aĉeti panon. Ni ne scias,
kiu metis nian monon en niajn sakojn.
23 Kaj li diris: Estu trankvilaj, ne
timu. Via Dio kaj la Dio de via
patro donis al vi trezoron en viajn
sakojn; vian monon mi ricevis. Kaj
li elkondukis al ili Simeonon. 24 Kaj
tiu homo enkondukis ilin en la domon
de Jozef kaj donis akvon, kaj ili lavis
siajn piedojn; kaj li donis manĝon al
iliaj azenoj. 25 Kaj ili pretigis la
donacojn por la veno de Jozef tag-
meze; ĉar ili aŭdis, ke tie ili manĝos
panon. 26 Kaj Jozef venis hejm-
en; kaj ili alportis al li en la domon
la donacojn, kiujn ili havis en la
manoj, kaj kliniĝis al li ĝis la tero.
27 Kaj li demandis ilin pri ilia farto,
kaj diris: Ĉu bone fartas via maljuna
patro, pri kiu vi diris al mi? ĉu li
vivas ankoraŭ? 28 Kaj ili diris:
Via sklavo nia patro fartas bone; li
vivas ankoraŭ. Kaj ili kliniĝis kaj
ĵetis sin antaŭ li sur la teron. 29 Kaj
li levis siajn okulojn, kaj ekvidis sian
fraton Benjamen, la filon de lia pa-
trino, kaj li diris: Ĉu tio estas via
plej juna frato, pri kiu vi diris al mi?
Kaj li diris: Dio vin favoru, mia filo.
30 Kaj Jozef forrapidis, ĉar ekflamis
lia interno pro lia frato kaj li volis
plori. Kaj li eniris en internan ĉam-
bron kaj ploris tie. 31 Sed li lavis
sian vizaĝon kaj eliris, kaj tenis sin
forte, kaj diris: Surtabligu panon!
32 Kaj oni surtabligis por li aparte,
kaj por ili aparte, kaj por la Egiptoj,
kiuj manĝis kun li, aparte; ĉar la
Egiptoj ne povas manĝi panon kun
Hebreoj: tio estas abomenindaĵo por
ili. 33 Kaj ili sidiĝis antaŭ li, pli
maljuna laŭ sia maljuneco kaj pli
juna laŭ sia juneco; kaj la homoj
miris unu antaŭ alia. 34 Kaj oni
portis al ili manĝaĵon de lia tablo;
sed la porcio de Benjamen estis

kvinoble pli granda, ol la porcioj
de ĉiuj. Kaj ili trinkis kaj ebriiĝis
kun li.

44 KAJ Jozef ordonis al la estro
de sia domo jene: Plenigu la
sakojn de tiuj homoj per
greno tiom, kiom ili nur povas porti,
kaj metu la monon de ĉiu en la aper-
turon de lia sako; 2 kaj mian
pokalon, la arĝentan pokalon, metu
en la aperturon de la sako de la plej
juna, kune kun la mono por lia greno.
Kaj tiu faris, kiel Jozef diris. 3 Ki-
am eklumis la mateno, oni forsendis
la homojn, ilin kaj iliajn azenojn.
4 Kiam ili eliris el la urbo kaj anko-
raŭ ne estis malproksime, Jozef diris
al la estro de sia domo: Leviĝu, kuru
post tiuj homoj, kaj kiam vi atingos
ilin, diru al ili: Kial vi pagis malbon-
on por bono? 5 Ĝi estas ja tiu
pokalo, el kiu trinkas mia sinjoro,
kaj li ankaŭ aŭguras sur ĝi! vi agis
malbone! 6 Kaj li kuratingis ilin
kaj diris al ili tiujn vortojn. 7 Kaj
ili diris al li: Kial mia sinjoro parolas
tiajn vortojn? Dio gardu viajn sklav-
ojn de farado de tia afero! 8 Jen
la monon, kiun ni trovis en la aper-
turoj de niaj sakoj, ni realportis al vi
el la lando Kanaana; kiel do ni ŝtelus
el la domo de via sinjoro arĝenton aŭ
oron? 9 Tiu el viaj sklavoj, ĉe kiu
oni ĝin trovos, mortu, kaj ankaŭ
ni fariĝu sklavoj al mia sinjoro.
10 Kaj li diris: Ĝi estu laŭ viaj vort-
oj: tiu, ĉe kiu ĝi troviĝos, estu
mia sklavo, sed vi estos senkulpaj.
11 Kaj rapide ĉiu el ili mallevis sian
sakon sur la teron, kaj ĉiu malfermis
sian sakon. 12 Kaj li serĉis; de la
plej maljuna li komencis, kaj per la
plej juna li finis. Kaj la pokalo trov-
iĝis en la sako de Benjamen.
13 Tiam ili disŝiris siajn vestojn, kaj
ĉiu metis la ŝarĝon sur sian azenon,
kaj ili reiris en la urbon. 14 Kaj
Jehuda kaj liaj fratoj venis en la
domon de Jozef, kiu estis ankoraŭ
tie, kaj ili ĵetis sin antaŭ li sur la
teron. 15 Kaj Jozef diris al ili:
Kian aferon vi faris! ĉu vi ne scias,
ke tia homo, kiel mi, facile divenos?
16 Tiam Jehuda diris: Kion ni diru
al mia sinjoro? kion ni parolu kaj
per kio ni nin pravigu? Dio trovis
la pekon de viaj sklavoj! jen ni estas
sklavoj al mia sinjoro, ni kaj ankaŭ
tiu, en kies manoj troviĝis la pokalo.
17 Sed li diris: Dio min gardu de tia
faro! la homo, en kies mano troviĝis
la pokalo, estos sklavo al mi, sed vi
iru en paco al via patro.
18 Tiam Jehuda aliris al li, kaj diris:
Permesu, mia sinjoro, ke via sklavo
diru vorton en la orelojn de mia
sinjoro, kaj ne koleriĝu kontraŭ via
sklavo, ĉar vi estas kiel Faraono.
19 Mia sinjoro demandis siajn sklav-
ojn, dirante: Ĉu vi havas patron aŭ
fraton? 20 Kaj ni diris al mia
sinjoro: Ni havas maljunan patron,
kaj malgrandan knabon, naskitan en
lia maljuneco; kaj lia frato mortis, kaj
li restis sola de sia patrino, kaj lia
patro lin amas. 21 Tiam vi diris
al viaj sklavoj: Venigu lin al mi,
ke mi lin rigardu. 22 Sed ni diris
al mia sinjoro: La knabo ne povas
forlasi sian patron; ĉar se li forlasos
sian patron, tiu mortos. 23 Tiam
vi diris al viaj sklavoj: Se ne venos
kun vi via plej juna frato, tiam ne
aperu plu antaŭ mia vizaĝo. 24 Kaj
kiam ni venis al via sklavo nia patro,
ni diris al li la vortojn de mia sinjoro.
25 Nia patro diris: Reiru, aĉetu por
ni iom da greno. 26 Sed ni diris:
Ni ne povas iri; se estos kun ni nia
plej juna frato, tiam ni iros; ĉar ni ne
povas aperi antaŭ la vizaĝo de tiu
homo, se nia plej juna frato ne estos
kun ni. 27 Tiam via sklavo nia
patro diris al ni: Vi scias, ke mia
edzino naskis al mi du; 28 sed unu
foriris de mi, kaj mi diris: Li estas
disŝirita; kaj mi ne vidis lin ĝis nun;
29 se vi ankaŭ ĉi tiun prenos de mi
kaj lin trafos malfeliĉo, tiam vi enir-
igos miajn grizajn harojn kun mal-
ĝojo en Ŝeolon. 30 Kaj nun se mi
venos al via sklavo mia patro kaj ne
estos kun ni la knabo, al kies animo
estas alligita lia animo, 31 tiam,
ekvidinte, ke la knabo forestas, li
mortos; kaj viaj sklavoj enirigos la
grizajn harojn de via sklavo nia patro
kun malĝojo en Ŝeolon. 32 Ĉar mi,
via sklavo, garantiis por la knabo
antaŭ mia patro, dirante: Se mi ne
revenigos lin al vi, mi estos kulpa
antaŭ mia patro por ĉiam. 33 Tial
mi, via sklavo, restu anstataŭ la
knabo kiel sklavo ĉe mia sinjoro, sed
la knabo iru kun siaj fratoj. 34 Ĉar
kiel mi iros al mia patro, se la knabo
ne estos kun mi? mi tiam vidus la
malfeliĉon, kiu trafos mian patron.

45 TIAM Jozef ne povis plu sin
deteni antaŭ ĉiuj, kiuj staris
ĉirkaŭ li, kaj li ekkriis: Elir-
igu ĉiujn for de mi. Kaj neniu restis
ĉe li, kiam Jozef rekonigis sin al siaj
fratoj. 2 Kaj li laŭte ekploris, kaj
aŭdis la Egiptoj, kaj aŭdis la domo
de Faraono. 3 Kaj Jozef diris al
siaj fratoj: Mi estas Jozef; ĉu mia
patro vivas ankoraŭ? Sed liaj fratoj
ne povis respondi al li, ĉar ili konfuz-
iĝis antaŭ li. 4 Kaj Jozef diris al
siaj fratoj: Aliru do al mi. Kaj ili
aliris. Kaj li diris: Mi estas Jozef,
via frato, kiun vi vendis en Egiptujon.
5 Sed nun ne afliktiĝu, kaj ne bedaŭru,
ke vi vendis min ĉi tien; ĉar por la
savo de via vivo Dio sendis min antaŭ
vi. 6 Ĉar nun jam du jarojn daŭras
la malsato en la lando, sed ankoraŭ
dum kvin jaroj ne estos plugado nek
rikoltado. 7 Kaj Dio sendis min
antaŭ vi, por vin restigi sur la tero kaj
por konservi vian vivon per granda
savo. 8 Sciu do, ne vi sendis min
ĉi tien, sed Dio; kaj Li faris min patro
al Faraono, kaj sinjoro super lia tuta
domo, kaj reganto super la tuta Egipta
lando. 9 Iru rapide al mia patro,
kaj diru al li: Tiele diris via filo
Jozef: Dio faris min sinjoro super la
tuta Egiptujo; venu al mi, ne pro-
krastu. 10 Vi loĝos en la lando
Goŝen, kaj vi estos proksime de mi,
vi kaj viaj filoj kaj la filoj de viaj filoj,
kaj viaj ŝafoj kaj viaj bovoj, kaj ĉio,
kion vi havas. 11 Kaj mi nutros vin
tie, ĉar ankoraŭ kvin jarojn daŭros
la malsato; por ke ne mizeriĝu vi kaj
via domo, kaj ĉio, kion vi havas.
12 Kaj jen viaj okuloj nun vidas, kaj
ankaŭ la okuloj de mia frato Benja-
men, ke mia buŝo parolas al vi.
13 Kaj rakontu al mia patro pri mia
tuta gloro en Egiptujo, kaj ĉion, kion
vi vidis; kaj rapide venigu mian
patron ĉi tien. 14 Kaj li ĵetis sin
sur la kolon de sia frato Benjamen
kaj ploris, kaj Benjamen ploris sur
lia kolo. 15 Kaj li kisis ĉiujn siajn
fratojn kaj ploris super ili. Poste
liaj fratoj ekparolis kun li.
16 Kaj la famo venis en la domon
de Faraono, ke venis la fratoj de
Jozef. Kaj tio plaĉis al Faraono kaj
al liaj servantoj. 17 Kaj Faraono
diris al Jozef: Diru al viaj fratoj:
Faru tion, ŝarĝu viajn brutojn kaj
iru en la landon Kanaanan; 18 kaj
prenu vian patron kaj viajn familiojn,
kaj venu al mi; mi donos al vi ĉion
bonan en la Egipta lando, kaj vi
manĝos la grasaĵon de la lando.
19 Kaj ordonu al ili jene: Prenu al vi
el la Egipta lando veturilojn por viaj
infanoj kaj virinoj, kaj kunprenu vian
patron kaj venu. 20 Kaj ne tro
zorgu pri viaj aĵoj; ĉar ĉio bona en la
Egipta lando estas al via dispono.
21 Kaj la filoj de Izrael faris tiel.
Kaj Jozef donis al ili veturilojn laŭ
la ordono de Faraono, kaj li donis al
ili provizojn por la vojo. 22 Al ĉiuj
li donis novajn vestojn, sed al Ben-
jamen li donis tricent arĝentajn
monerojn kaj kvin novajn vestojn.
23 Kaj por sia patro li sendis dek
azenojn, ŝarĝitajn per bonaĵo el
Egiptujo, kaj dek azeninojn, ŝarĝitajn
per greno, pano, kaj manĝaĵo por lia
patro por la vojo. 24 Kaj li for-
sendis siajn fratojn, kaj ili iris. Kaj
li diris al ili: Ne malpacu dum la
vojo. 25 Kaj ili eliris el Egiptujo
kaj venis en la landon Kanaanan
al sia patro Jakob. 26 Kaj ili
sciigis al li, dirante: Jozef vivas
ankoraŭ, kaj li regas nun super la
tuta Egipta lando. Kaj lia koro
konfuziĝis, ĉar li ne kredis al ili.
27 Kaj ili rediris al li ĉiujn vortojn
de Jozef, kiujn li diris al ili; kaj li
vidis la veturilojn, kiujn Jozef send-
is, por veturigi lin, kaj tiam la
spirito de ilia patro Jakob reviviĝis.
28 Kaj Izrael diris: Sufiĉas, ke mia
filo Jozef ankoraŭ vivas: mi iros kaj
vidos lin, antaŭ ol mi mortos.

46 IZRAEL ekiris kun ĉio, kion
li havis, kaj li venis en Beer-
Ŝeban, kaj li alportis oferojn
al la Dio de sia patro Isaak. 2 Kaj Dio
diris al Izrael en nokta vizio: Jakob!
Jakob! Kaj tiu diris: Jen mi estas.
3 Kaj Li diris: Mi estas Dio, la Dio
de via patro. Ne timu iri Egiptujon,
ĉar Mi tie faros vin granda popolo.
4 Mi iros kun vi Egiptujon, kaj Mi
ankaŭ revenigos vin; kaj Jozef metos
sian manon sur viajn okulojn. 5 Kaj
Jakob leviĝis el Beer-Ŝeba; kaj la
filoj de Izrael ekveturigis sian patron
Jakob kaj siajn infanojn kaj siajn
edzinojn sur la veturiloj, kiujn sendis
Faraono, por alveturigi lin. 6 Kaj ili
prenis siajn brutojn, kaj sian havon,
kiun ili akiris en la lando Kanaana,
kaj venis Egiptujon, Jakob kaj lia

tuta idaro kun li. 7 Siajn filojn kaj
nepojn, siajn filinojn kaj nepinojn,
kaj sian tutan idaron li venigis kun
si en Egiptujon.
8 Jen estas la nomoj de la filoj de
Izrael, kiuj venis Egiptujon: Jakob
kaj liaj filoj. La unuenaskito de
Jakob, Ruben. 9 Kaj la filoj de
Ruben: Ĥanoĥ kaj Palu kaj Ĥecron
kaj Karmi. 10 Kaj la filoj de Si-
meon: Jemuel kaj Jamin kaj Ohad
kaj Jaĥin kaj Coĥar, kaj Ŝaul, filo de
Kanaanidino. 11 Kaj la filoj de
Levi: Gerŝon, Kehat, kaj Merari.
12 Kaj la filoj de Jehuda: Er kaj
Onan kaj Ŝela kaj Perec kaj Zeraĥ;
sed Er kaj Onan mortis en la lando
Kanaana. Kaj la filoj de Perec estis:
Ĥecron kaj Ĥamul. 13 Kaj la filoj
de Isaĥar: Tola kaj Puva kaj Job
kaj Ŝimron. 14 Kaj la filoj de
Zebulun: Sered kaj Elon kaj Jaĥleel.
15 Tio estas la filoj de Lea, kiujn
ŝi naskis al Jakob en Mezopotamio,
kaj lia filino Dina. La nombro de
ĉiuj animoj de liaj filoj kaj filinoj estis
tridek tri. 16 Kaj la filoj de Gad:
Cifjon kaj Ĥagi, Ŝuni kaj Ecbon, Eri
kaj Arod kaj Areli. 17 Kaj la filoj
de Aŝer: Jimna kaj Jiŝva kaj Jiŝvi
kaj Beria, kaj Seraĥ, ilia fratino; kaj
la filoj de Beria: Ĥeber kaj Malkiel.
18 Tio estas la filoj de Zilpa, kiun
Laban donis al sia filino Lea; kaj ŝi
naskis ilin al Jakob, dek ses animojn.
19 La filoj de Raĥel, edzino de Jakob:
Jozef kaj Benjamen. 20 Kaj al
Jozef en la lando Egipta naskiĝis
Manase kaj Efraim, kiujn naskis al
li Asnat, filino de Poti-Fera, pastro el
On. 21 Kaj la filoj de Benjamen:
Bela kaj Beĥer kaj Aŝbel, Gera kaj
Naaman, Eĥi kaj Roŝ, Mupim kaj
Ĥupim kaj Ard. 22 Tio estas la
filoj de Raĥel, kiuj naskiĝis al Jakob,
kune dek kvar animoj. 23 Kaj la
filoj de Dan: Ĥuŝim. 24 Kaj la
filoj de Naftali: Jaĥceel kaj Guni kaj
Jecer kaj Ŝilem. 25 Tio estas la
filoj de Bilha, kiun donis Laban al sia
filino Raĥel; ŝi naskis ilin al Jakob,
kune sep animojn. 26 La nombro
de ĉiuj animoj, kiuj venis kun Jakob
en Egiptujon, kiuj eliris el lia lumbo,
krom la edzinoj de la filoj de Jakob,
estis sesdek ses. 27 Kaj la filoj
de Jozef, kiuj naskiĝis al li en Egipt-
ujo, estis du animoj. La nombro
de ĉiuj animoj de la domo de
Jakob, kiuj venis Egiptujon, estis
sepdek.
28 Jehudan li sendis antaŭ si al
Jozef, por ke li informu lin antaŭe
pri Goŝen. Kaj ili venis en la landon
Goŝen. 29 Kaj Jozef jungis sian
ĉaron kaj veturis renkonte al sia
patro Izrael en la landon Goŝen.
Kaj kiam li ekvidis lin, li ĵetis sin sur
lian kolon kaj longe ploris sur lia
kolo. 30 Kaj Izrael diris al Jozef:
Nun mi volonte mortos, vidinte vian
vizaĝon, ĉar vi vivas ankoraŭ.
31 Kaj Jozef diris al siaj fratoj kaj
al la domo de sia patro: Mi iros kaj
rakontos al Faraono, kaj diros al li:
Miaj fratoj kaj la domo de mia patro,
kiuj estis en la lando Kanaana, venis
al mi; 32 kaj tiuj homoj estas
paŝtistoj, ĉar ili estas brutedukistoj;
kaj siajn malgrandajn kaj grandajn
brutojn, kaj ĉion, kion ili havas, ili
kunportis. 33 Kaj se Faraono vin
alvokos, kaj diros: Kio estas via
okupo? 34 tiam diru: Viaj sklavoj
estis brutedukistoj de nia juneco ĝis
nun, kiel ni, tiel ankaŭ niaj patroj;
por ke vi enloĝiĝu en la lando Goŝen;
ĉar ĉiu paŝtisto estas abomenindaĵo
por la Egiptoj.

47 JOZEF venis kaj sciigis al
Faraono, kaj diris: Mia patro
kaj miaj fratoj kaj iliaj mal-
grandaj kaj grandaj brutoj, kaj ĉio,
kio apartenas al ili, venis el la lando
Kanaana, kaj nun ili estas en la lando
Goŝen. 2 Kaj el inter siaj fratoj li
prenis kvin homojn kaj starigis ilin
antaŭ Faraono. 3 Kaj Faraono diris
al liaj fratoj: Kio estas via okupo?
Kaj ili diris al Faraono: Viaj sklavoj
estas brutedukistoj, kiel ni, tiel ankaŭ
niaj patroj. 4 Kaj ili diris al Farao-
no: Ni venis, por loĝi en la lando; ĉar
ne ekzistas paŝtaĵo por la brutoj de
viaj sklavoj, ĉar forta estas la malsato
en la lando Kanaana; permesu do,
ke viaj sklavoj loĝu en la lando
Goŝen. 5 Tiam Faraono diris al
Jozef jene: Via patro kaj viaj fratoj
venis al vi; 6 la lando Egipta estas
antaŭ vi; en la plej bona loko de la
lando loĝigu vian patron kaj viajn
fratojn; ili loĝu en la lando Goŝen;
kaj se vi scias, ke estas inter ili
kapablaj homoj, faru ilin administr-
antoj de miaj brutoj. 7 Kaj Jozef
enkondukis sian patron Jakob kaj
starigis lin antaŭ Faraono; kaj Jakob

benis Faraonon. 8 Faraono diris al
Jakob : Kian aĝon vi havas ? 9 Kaj
Jakob diris al Faraono : La nombro
de la jaroj de mia migrado estas cent
tridek jaroj ; malmultaj kaj malbonaj
estis la jaroj de mia vivo, kaj ili ne
atingis la nombron de la jaroj de la
vivo de miaj patroj dum ilia migrado.
10 Kaj Jakob benis Faraonon kaj
foriris de Faraono. 11 Kaj Jozef
enloĝigis sian patron kaj siajn fratojn,
kaj donis al ili posedaĵon en la Egipta
lando, en la plej bona parto de la
lando, en la lando Rameses, kiel
Faraono ordonis. 12 Kaj Jozef hav-
igis panon al sia patro kaj al siaj
fratoj kaj al la tuta domo de sia patro,
laŭ la nombro de la infanoj.
13 Ne estis pano sur la tuta tero,
ĉar la malsato estis tre forta ; kaj
senfortiĝis de la malsato la lando
Egipta kaj la lando Kanaana. 14 Kaj
Jozef kolektis la tutan monon, kiu
troviĝis en la lando Egipta kaj en la
lando Kanaana, pro la greno, kiun
oni aĉetadis ; kaj Jozef enportis la
tutan monon en la domon de Faraono.
15 Kiam ne estis plu mono en la
lando Egipta kaj en la lando Kanaana,
ĉiuj Egiptoj venis al Jozef, kaj diris :
Donu al ni panon ; kial ni mortu
antaŭ vi pro tio, ke ni jam ne havas
monon ? 16 Tiam Jozef diris : Donu
viajn brutojn ; kaj mi donos al vi
panon pro viaj brutoj, se vi jam ne
havas monon. 17 Kaj ili alkondukis
siajn brutojn al Jozef ; kaj Jozef donis
al ili panon pro ĉevaloj, ŝafoj, bovoj,
kaj azenoj, kaj li provizadis al ili
panon pro ĉiuj iliaj brutoj en tiu jaro.
18 Kiam finiĝis tiu jaro, ili venis al
li en la dua jaro, kaj diris al li : Ni ne
kaŝos antaŭ nia sinjoro, ke monon
ni jam ne havas, kaj la brutoj estas
ĉe nia sinjoro ; nenio restis antaŭ nia
sinjoro krom niaj korpoj kaj nia tero ;
19 kial ni pereu antaŭ viaj okuloj,
ni kaj nia tero ? aĉetu nin kaj nian
teron pro la pano, kaj ni kaj nia tero
estu sklavoj al Faraono ; kaj donu
semon, por ke ni vivu kaj ne mortu
kaj la tero ne dezertiĝu. 20 Kaj
Jozef aĉetis la tutan Egiptan teron
por Faraono ; ĉar la Egiptoj vendis
ĉiu sian kampon, ĉar forte premis ilin
la malsato. Kaj la tero fariĝis
propraĵo de Faraono. 21 Kaj la
popolon li transirigis en la urbojn,
de unu fino de Egiptujo ĝis la alia.
22 Nur la teron de la pastroj li ne
aĉetis ; ĉar la pastroj havis parton,
difinitan de Faraono, kaj ili manĝadis
sian parton, kiun donis al ili Faraono,
tial ili ne vendis sian teron. 23 Kaj
Jozef diris al la popolo : Jen mi aĉetis
vin hodiaŭ kaj vian teron por Fara-
ono ; jen mi donas al vi semon,
kaj prisemu la teron. 24 Kaj kiam
vi havos rikolton, vi donos kvinonon
al Faraono, kaj kvar partoj apartenos
al vi, por prisemi la kampon kaj por
manĝi, por vi, por ĉio, kio estas en
viaj domoj, kaj por viaj infanoj.
25 Kaj ili diris : Vi konservis nian
vivon ; ni akiru favoron de nia sinjoro,
kaj ni estu sklavoj al Faraono.
26 Kaj Jozef faris ĝin leĝo ĝis la
hodiaŭa tago : de la tero Egipta
kvinono de la produktoj apartenas al
Faraono. Nur la tero de la pastroj
ne fariĝis propraĵo de Faraono.
27 Kaj Izrael ekloĝis en la lando
Egipta, en la lando Goŝen ; kaj ili
posedis ĝin kaj fruktis kaj multiĝis
forte.
28 Kaj Jakob vivis en la lando
Egipta dek sep jarojn. Kaj la daŭro
de la vivo de Jakob estis cent kvar-
dek sep jaroj. 29 Kiam alproksim-
iĝis la tempo, kiam Izrael devis
morti, li alvokis sian filon Jozef, kaj
diris al li : Se mi akiris vian favoron,
metu vian manon sub mian femuron
kaj faru al mi favorkoraĵon kaj fidel-
aĵon, ne enterigu min en Egiptujo ;
30 sed mi kuŝu kun miaj patroj ;
elportu min el Egiptujo kaj entombigu
min en ilia tombujo. Kaj tiu diris :
Mi faros, kiel vi diris. 31 Kaj li
diris : Ĵuru al mi. Kaj tiu ĵuris.
Kaj Izrael adorkliniĝis sur la kapa
parto de la lito.

48 POST tiuj okazintaĵoj oni
sciigis al Jozef : Jen, via
patro estas malsana. Kaj li
prenis kun si siajn du filojn, Manase
kaj Efraim. 2 Kaj oni sciigis al
Jakob, dirante : Jen via filo Jozef
venas al vi. Tiam Izrael streĉis
siajn fortojn kaj sidiĝis sur la lito.
3 Kaj Jakob diris al Jozef : Dio la
Plejpotenca aperis al mi en Luz, en
la lando Kanaana, kaj benis min.
4 Kaj Li diris al mi : Mi fruktigos vin
kaj multigos vin kaj faros vin amaso
da popoloj, kaj Mi donos ĉi tiun land-
on al via idaro post vi kiel eternan
posedaĵon. 5 Kaj nun viaj du filoj,

kiuj naskiĝis al vi en la lando Egipta
antaŭ mia alveno al vi en Egiptujon,
estas miaj ; Efraim kaj Manase estu
al mi, kiel Ruben kaj Simeon.
6 Sed viaj infanoj, kiuj naskiĝos al
vi post ili, estu viaj ; per la nomo de
siaj fratoj ili estos nomataj en sia
hereda parto 7 Kiam mi venis el
Mezopotamio, mortis ĉe mi Raĥel
en la lando Kanaana, dum la vojo,
kiam restis ankoraŭ iom da tero ĝis
Efrata ; kaj mi enterigis ŝin tie sur la
vojo al Efrata, kiu estas nomata
ankaŭ Bet-Leĥem. 8 Kaj Izrael ek-
vidis la filojn de Jozef, kaj diris :
Kiuj estas ĉi tiuj ? 9 Kaj Jozef
diris al sia patro : Ili estas miaj filoj,
kiujn donis al mi Dio ĉi tie. Kaj tiu
diris : Alkonduku ilin al mi, kaj mi
benos ilin. 10 La okuloj de Izrael
malfortiĝis de maljuneco, li ne povis
bone vidi. Jozef alkondukis ilin al li,
kaj li kisis ilin kaj ĉirkaŭprenis ilin.
11 Kaj Izrael diris al Jozef : Vidi vian
vizaĝon mi ne esperis, kaj jen Dio
vidigis al mi eĉ vian idaron. 12 Kaj
Jozef forigis ilin de liaj genuoj, kaj
kliniĝis antaŭ li vizaĝaltere. 13 Kaj
Jozef prenis ambaŭ, Efraimon per
sia dekstra mano, kontraŭ la maldek-
stra de Izrael, kaj Manasen per sia
maldekstra mano, kontraŭ la dekstra
de Izrael, kaj alkondukis ilin al li.
14 Sed Izrael etendis sian dekstran
manon kaj metis ĝin sur la kapon
de Efraim, kvankam li estis la pli
juna, kaj sian maldekstran sur la
kapon de Manase ; li intence tiel faris
per siaj manoj, ĉar Manase estis la
unuenaskito. 15 Kaj li benis Jozef-
on, kaj diris : Dio, antaŭ kiu iradis
miaj patroj Abraham kaj Isaak, Dio,
kiu paŝtis min de mia naskiĝo ĝis
la nuna tago, 16 la anĝelo, kiu
savis min de ĉia malbono—Li benu la
knabojn ; oni nomu ilin per mia
nomo kaj per la nomo de miaj patroj
Abraham kaj Isaak, kaj ili kresku kaj
multiĝu sur la tero. 17 Jozef vidis,
ke lia patro metis sian dekstran man-
on sur la kapon de Efraim, kaj tio
ne plaĉis al li ; kaj li prenis la manon
de sia patro, por deturni ĝin de la
kapo de Efraim sur la kapon de Ma-
nase. 18 Kaj Jozef diris al sia
patro : Ne tiel, mia patro, ĉar ĉi tiu
estas la unuenaskito ; metu vian
dekstran manon sur lian kapon.
19 Sed lia patro rifuzis, kaj diris :
Mi scias, mia filo, mi scias ; li ankaŭ
fariĝos popolo kaj li ankaŭ fariĝos
granda, sed lia pli juna frato estos pli
granda ol li, kaj lia idaro estos multe-
nombra inter la popoloj. 20 Kaj li
benis ilin en tiu tago, dirante : Per
vi benados Izrael, dirante : Dio vin
faru kiel Efraim kaj Manase. Kaj
li metis Efraimon antaŭ Manase.
21 Kaj Izrael diris al Jozef : Jen mi
mortas ; kaj Dio estos kun vi kaj
revenigos vin en la landon de viaj
patroj. 22 Kaj mi donas al vi unu
pecon da lando preferece antaŭ
viaj fratoj, kiun mi prenis el la manoj
de la Amoridoj per mia glavo kaj
pafarko.

49 KAJ Jakob alvokis siajn filojn, kaj diris : Kolektiĝu, kaj mi sciigos al vi, kio fariĝos al vi en la tempo venonta.

2 Kunvenu kaj aŭskultu, filoj de Jakob,
Kaj aŭskultu Izraelon, vian patron.
3 Ruben, vi estas mia unuenaskito,
Mia forto kaj komenco de mia vireco,
Supro de digno kaj supro de potenco ;
4 Rapidema kiel akvo, vi ne staros plej alte,
Ĉar vi supreniris sur la liton de via patro ;
Tiam vi malhonoris mian liton per la supreniro.
5 Simeon kaj Levi, fratoj ;
Iloj kruelaj estas iliaj glavoj.
6 En ilian konsilon mia animo ne iru,
Al ilia kunveno ne aliĝu mia honoro ;
Ĉar en sia kolero ili mortigis viron
Kaj pro sia kaprico ili kripligis bovon.
7 Malbenita estu ilia kolero, ĉar ĝi estas forta,
Kaj ilia furiozo, ĉar ĝi estas kruela.
Mi dividos ilin en Jakob,
Kaj mi disĵetos ilin en Izrael.
8 Jehuda, vin laŭdos viaj fratoj ;
Via mano estas sur la nuko de viaj malamikoj ;
Kliniĝos antaŭ vi la filoj de via patro.
9 Juna leono estas Jehuda ;

De ĉasakiro, mia filo, vi leviĝis.
Li genuiĝis, kuŝiĝis kiel leono kaj kiel leonino;
Kiu lin levos?
10 Ne forpreniĝos sceptro de Jehuda,
Nek regbastono de inter liaj piedoj,
Ĝis venos paco
Kaj al li humiliĝos la popoloj.
11 Li alligas al la vinbertrunko sian azenidon
Kaj al la delikata vinberbranĉo la filon de sia azenino;
Li lavas en vino sian veston
Kaj en sango de vinberoj sian mantelon.
12 Liaj okuloj estas ruĝaj de vino
Kaj la dentoj blankaj de lakto.
13 Zebulun loĝos ĉe la bordo de maro,
Ĉe albordiĝejo de ŝipoj,
Kaj lia limo atingos Cidonon.
14 Isaĥar estas fortosta azeno;
Li kuŝos inter la baraĵoj.
15 Kaj li vidis, ke ripozo estas bona
Kaj la tero estas agrabla;
Kaj li klinis sian ŝultron por portado
Kaj fariĝis laboristo por tributo.
16 Dan juĝos sian popolon,
Kiel unu el la triboj de Izrael.
17 Dan estos serpento ĉe la vojo,
Cerasto ĉe la irejo,
Mordanto de kalkano de ĉevalo,
Ke ĝia rajdanto falas malantaŭen.
18 Vian helpon mi esperas, ho Eternulo.
19 Gadon premos amaso,
Sed li repremos ĝin je la kalkano.
20 Ĉe Aŝer estas grasa lia pano,
Kaj li liverados frandaĵojn al reĝoj.
21 Naftali estas belkura cervo;
Li donas belajn parolojn.
22 Fruktoporta arbo estas Jozef,
Fruktoporta arbo super fonto;
La branĉoj etendiĝis super la muron.
23 Ĉagrenis lin pafistoj
Kaj pafis kaj malamikis kontraŭ li;
24 Sed forta restis lia pafarko
Kaj elastaj estas liaj brakoj,
Per la manoj de la Potenculo de Jakob,
Per la Paŝtisto, la Roko de Izrael.
25 La Dio de via patro donos al vi helpon,
La Plejpotenculo benos vin
Per benoj de la ĉielo supre,
Per benoj de la abismo, kiu kuŝas malsupre,
Per benoj de la mamoj kaj de la utero.
26 La benoj de via patro estas pli fortaj,
Ol la benoj de miaj gepatroj,
Ĝis la limo de la eternaj altaĵoj.
Ili estu sur la kapo de Jozef
Kaj sur la verto de la elektito inter liaj fratoj.
27 Benjamen estas lupo karnoŝira;
Matene li manĝos ĉasakiron,
Kaj vespere li dividos rabaĵon.
28 Tio estas ĉiuj dek du triboj de
Izrael; kaj tio estas, kion diris al ili
ilia patro; kaj li benis ilin, ĉiun per
aparta beno li benis. 29 Kaj li
ordonis al ili, kaj diris al ili: Mi al-
kolektiĝas al mia popolo; enterigu
min apud miaj patroj en la kaverno,
kiu troviĝas sur la kampo de Efron
la Ĥetido, 30 en la duobla kampa
kaverno, kiu troviĝas antaŭ Mamre
en la lando Kanaana kaj kiun Abra-
ham aĉetis kune kun la kampo de
Efron la Ĥetido kiel tomban posed-
aĵon. 31 Tie oni enterigis Abra-
hamon kaj lian edzinon Sara, tie
oni enterigis Isaakon kaj lian edzin-
on Rebeka, kaj tie mi enterigis
Lean, 32 sur la kampo kaj en la
kaverno sur ĝi, kiuj estas aĉetitaj
de el la filoj de Ĥet. 33 Kaj Jakob
finis la ordonadon al siaj filoj, kaj li
kunigis siajn piedojn sur la lito, kaj
mortis kaj alkolektiĝis al sia popolo.

50 Tiam Jozef ĵetis sin sur la
vizaĝon de sia patro, kaj
ploris super li kaj kisis lin.
2 Kaj Jozef ordonis al siaj servantoj
kuracistoj, balzami lian patron; kaj la
kuracistoj balzamis Izraelon. 3 Kaj
pasis super li kvardek tagoj; ĉar tiel
longe daŭras la tagoj de balzamado.
Kaj la Egiptoj ploris pri li sepdek
tagojn.
4 Kiam pasis la tagoj de lia priplor-
ado, Jozef ekparolis al la domanoj
de Faraono, dirante: Se mi akiris
vian favoron, diru al Faraono jene:
5 Mia patro ĵurigis min, dirante:
Jen mi mortas; en mia tombo, kiun
mi elfosis al mi en la lando Kanaana,
tie vi min enterigu. Nun mi volus
iri, enterigi mian patron, kaj reveni.
6 Kaj Faraono diris: Iru kaj enterigu

vian patron, kiel li ĵurigis vin. 7 Kaj
Jozef iris, por enterigi sian patron;
kaj kun li iris ĉiuj servantoj de Fara-
ono, la ĉefoj de lia domo kaj ĉiuj ĉefoj
de la lando Egipta, 8 kaj la tuta
domo de Jozef, kaj liaj fratoj kaj la
domo de lia patro; nur siajn infanojn
kaj siajn malgrandajn kaj grandajn
brutojn ili restigis en la lando Goŝen.
9 Kun ili iris ankaŭ ĉaroj kaj rajdant-
oj; kaj la anaro estis tre granda.
10 Ili venis al la placo Atad, kiu estas
transe de Jordan, kaj ili faris tie
grandan kaj fortan priploradon; kaj
li funebris pri sia patro dum sep tagoj.
11 Kiam la loĝantoj de la lando
Kanaana vidis la funebron sur la
placo Atad, ili diris: Ĝi estas granda
funebro ĉe la Egiptoj; tial la loko
ricevis la nomon Abel-Micraim. Ĝi
estas transe de Jordan. 12 Kaj
liaj infanoj faris kun li, kiel li ordonis
al ili. 13 Kaj liaj filoj forportis lin
en la landon Kanaanan, kaj enterigis
lin en la kampa duobla kaverno, kiun
Abraham aĉetis kune kun la kampo
kiel tomban posedaĵon de el Efron la
Ĥetido, antaŭ Mamre.

14 Kaj Jozef revenis Egiptujon, li
kaj liaj fratoj, kaj ĉiuj, kiuj iris kun li,
por enterigi lian patron, post kiam ili
enterigis lian patron. 15 Kiam la
fratoj de Jozef vidis, ke ilia patro
mortis, ili diris: Eble Jozef ekmal-
amos nin, kaj repagos al ni pro la
tuta malbono, kiun ni faris al li?
16 Tial ili sendis al Jozef, por diri
al li: Via patro ordonis antaŭ sia
morto jene: 17 Tiel diru al Jozef:
Mi petas vin, pardonu la kulpon de
viaj fratoj kaj ilian pekon, ĉar ili
faris al vi malbonon. Nun pardonu
do la kulpon de la sklavoj de la Dio
de via patro. Kaj Jozef ploris, kiam
ili parolis al li. 18 Kaj iris liaj
fratoj mem kaj ĵetis sin teren antaŭ
li, kaj diris: Jen ni estas sklavoj al
vi. 19 Sed Jozef diris al ili: Ne
timu; ĉar ĉu mi estas anstataŭ Dio?
20 Vi intencis fari al mi malbonon;
sed Dio aranĝis de tio bonon, por
fari tiel, kiel nun estas, por konservi
la vivon de multe da homoj. 21 Kaj
nun ne timu; mi nutros vin kaj viajn
infanojn. Kaj li konsolis ilin kaj
parolis al ili kore.

22 Kaj Jozef loĝis en Egiptujo, li
kaj la domo de lia patro; kaj Jozef
vivis cent dek jarojn. 23 Kaj Jozef
vidis ĉe Efraim infanojn ĝis la tria
generacio; ankaŭ la infanoj de Maĥir,
filo de Manase, naskiĝis sur la genuoj
de Jozef. 24 Kaj Jozef diris al
siaj fratoj: Mi mortas, sed Dio reme-
moros vin, kaj elkondukos vin el ĉi
tiu lando en la landon, pri kiu Li
ĵuris al Abraham, Isaak, kaj Jakob.
25 Kaj Jozef ĵurigis la filojn de Izrael,
dirante: Kiam Dio rememoros vin,
tiam elportu miajn ostojn el ĉi tie.
26 Kaj Jozef mortis en la aĝo de
cent dek jaroj; kaj oni balzamis
lin kaj metis lin en ĉerkon en
Egiptujo.

ELIRO

DUA LIBRO DE MOSEO

1 JEN estas la nomoj de la filoj
de Izrael, kiuj venis Egiptujon
kun Jakob; ĉiu venis kun siaj
domanoj: 2 Ruben, Simeon, Levi,
kaj Jehuda; 3 Isaĥar, Zebulun, kaj
Benjamen; 4 Dan kaj Naftali, Gad
kaj Aŝer. 5 Kaj la nombro de ĉiuj
animoj, kiuj eliris el la lumbo de
Jakob, estis sepdek; kaj Jozef estis
jam en Egiptujo. 6 Kaj mortis Jozef
kaj ĉiuj liaj fratoj kaj tiu tuta
generacio. 7 Kaj la Izraelidoj fruktis
kaj diskreskis kaj multiĝis kaj
treege fortiĝis, kai la lando pleniĝis
de ili.

8 Aperis en Egiptujo nova reĝo, kiu
ne konis Jozefon. 9 Kaj li diris al
sia popolo: Jen la popolo de la
Izraelidoj estas pli multenombra kaj

pli forta ol ni; 10 ni uzu do ruzon
kontraŭ ĝi, por ke ĝi ne multiĝu, ĉar
se okazos milito, tiam ankaŭ tiu
popolo aliĝos al niaj malamikoj kaj
militos kontraŭ ni kaj foriros el la
lando. 11 Kaj oni metis super ilin
laborestrojn, por premi ilin per mal-
facilaj laboroj. Kaj ili konstruis por
Faraono provizejajn urbojn Pitom
kaj Rameses. 12 Sed ju pli oni
premis ilin, des pli ili multiĝis kaj
kreskis; kaj la Izraelidoj fariĝis
teruraĵo. 13 Kaj la Egiptoj labor-
igis la Izraelidojn kruele. 14 Kaj ili
maldolĉigis al ili la vivon per mal-
facila laboro super argilo kaj brikoj,
kaj per ĉia laboro sur la kampo, per
ĉiaj laboroj, kiujn ili kruele metis sur
ilin.

15 Kaj la reĝo de Egiptujo parolis
al la Hebreaj akuŝistinoj, el kiuj unu
estis nomata Ŝifra kaj la dua estis
nomata Pua. 16 Li diris: Kiam vi
akuŝigos la Hebreinojn, rigardu la
kuŝejon; se estas filo, mortigu lin, kaj
se estas filino, lasu ŝin vivi. 17 Sed
la akuŝistinoj timis Dion, kaj ili ne
faris, kiel diris al ili la reĝo de Egipt-
ujo; kaj ili lasis la vivon al la vir-
seksaj infanoj. 18 Kaj la reĝo de
Egiptujo alvokis la akuŝistinojn, kaj
diris al ili: Kial vi tion faras kaj lasas
la vivon al la virseksaj infanoj?
19 Tiam la akuŝistinoj diris al Fara-
ono: Ne kiel la Egiptaj virinoj estas la
Hebreinoj; ili estas viglaj: antaŭ ol
venas al ili la akuŝistino, ili jam estas
naskintaj. 20 Kaj Dio faris bonon
al la akuŝistinoj, kaj la popolo mult-
iĝis kaj tre fortiĝis. 21 Kaj ĉar la
akuŝistinoj timis Dion, Li konstruis
al ili domojn. 22 Kaj Faraono or-
donis al sia tuta popolo, dirante:
Ĉiun filon, kiu naskiĝis, ĵetu en
la Riveron, kaj ĉiun filinon lasu
viva.

2 KAJ iris unu homo el la domo
de Levi kaj prenis edzinon Leviid-
inon. 2 Kaj la virino graved-
iĝis, kaj naskis filon; kaj ŝi vidis,
ke li estas bela, kaj ŝi kaŝis lin dum
tri monatoj. 3 Sed ŝi ne povis plu
kaŝi lin, tial ŝi prenis por li keston el
kanoj kaj ĉirkaŭŝmiris ĝin per as-
falto kaj peĉo, kaj metis tien la in-
fanon kaj metis ĝin inter la kanojn
sur la bordo de la Rivero. 4 Kaj lia
fratino stariĝis malproksime, por
sciiĝi, kio fariĝos kun li. 5 Kaj la
filino de Faraono malsupreniris, por
lavi sin en la Rivero, kaj ŝiaj serv-
antinoj iradis sur la bordo de la
Rivero. Ŝi ekvidis la keston meze de
la kanoj, kaj ŝi sendis sian sklavinon,
ke ŝi ĝin prenu. 6 Ŝi malfermis,
kaj ekvidis la infanon; ĝi estis knab-
eto, kiu ploris. Kaj ŝi kompatis lin,
kaj diris: Ĝi estas el la Hebreaj
infanoj. 7 Tiam lia fratino diris al la
filino de Faraono: Ĉu mi iru kaj
voku al vi virinon nutrantinon el la
Hebreinoj, ke ŝi nutru por vi la in-
fanon? 8 Kaj la filino de Faraono
diris al ŝi: Iru. Kaj la knabino iris
kaj vokis la patrinon de la infano.
9 Kaj la filino de Faraono diris al ŝi:
Prenu ĉi tiun infanon kaj nutru ĝin
por mi, kaj mi pagos al vi. Kaj la
virino prenis la infanon kaj nutris
ĝin. 10 Kiam la infano grandiĝis,
ŝi alportis lin al la filino de Faraono,
kaj li fariĝis filo por ŝi, kaj ŝi donis
al li la nomon Moseo, dirante: El la
akvo mi lin eltiris.

11 En la tempo, kiam Moseo estis
jam granda, li eliris al siaj fratoj kaj
vidis iliajn malfacilajn laborojn; kaj
li vidis, ke Egipto batas iun Heb-
reon el liaj fratoj. 12 Tiam li turnis
sin unuflanken kaj aliflanken, kaj
vidinte, ke estas neniu, mortigis la
Egipton kaj kaŝis lin en la sablo.
13 Kaj li eliris en la sekvanta tago,
kaj vidis, ke du Hebreoj malpacas.
Kaj li diris al la ofendanto: Kial vi
batas vian proksimulon? 14 Kaj
tiu diris: Kiu faris vin estro kaj
juĝanto super ni? ĉu vi intencas
mortigi min, kiel vi mortigis la Egipt-
on? Tiam Moseo ektimis, kaj
diris: Videble la afero fariĝis sciata.
15 Kaj Faraono aŭdis pri tiu afero kaj
deziris mortigi Moseon. Sed Moseo
forkuris de Faraono kaj ekloĝis en
la lando Midjana, kaj li loĝis apud
puto. 16 La pastro Midjana havis
sep filinojn. Kaj ili venis kaj ĉerpis
akvon kaj plenigis la trogojn, por
trinkigi la ŝafojn de sia patro.
17 Sed venis la paŝtistoj kaj forpelis
ilin. Tiam Moseo leviĝis kaj help-
is ilin kaj trinkigis iliajn ŝafojn.
18 Kiam ili venis al sia patro Reuel, li
diris: Kial vi tiel baldaŭ venis ho-
diaŭ? 19 Kaj ili diris: Iu Egipto
savis nin el la manoj de la paŝtistoj,
kaj li eĉ ĉerpis por ni kaj trinkigis
la ŝafojn. 20 Tiam li diris al siaj

filinoj: Kie do li estas? kial vi for-
lasis tiun homon? voku lin, ke li
manĝu panon. 21 Kaj Moseo kon-
sentis loĝi ĉe tiu homo; kaj tiu donis
sian filinon Cipora al Moseo. 22 Kaj
ŝi naskis filon, kaj li donis al li la
nomon Gerŝom, ĉar li diris: Fremdulo
mi estis en lando fremda.

23 Post longa tempo mortis la reĝo
de Egiptujo. Kaj la Izraelidoj ĝemis
pro la laboroj kaj kriis, kaj ilia kriado
pro la laboroj venis supren al Dio.
24 Kaj Dio aŭdis ilian ĝemadon, kaj
Dio rememoris Sian interligon kun
Abraham, Isaak, kaj Jakob. 25 Kaj
Dio rigardis la Izraelidojn, kaj Dio
rememoris ilin.

3 MOSEO paŝtis la ŝafojn de Jitro,
sia bopatro, pastro Midjana.
Kaj li forkondukis la ŝafojn en
malproksiman parton de la dezerto
kaj venis al la Dia monto Ĥoreb.
2 Kaj aperis al li anĝelo de la Etern-
ulo en flama fajro el la mezo de
arbetaĵo. Kaj li vidis, ke jen la
arbetaĵo brulas en la fajro, kaj tamen
la arbetaĵo ne forbrulas. 3 Kaj
Moseo diris: Mi iros kaj rigardos
tiun grandan fenomenon, kial la
arbetaĵo ne forbrulas. 4 La Etern-
ulo vidis, ke li iras, por rigardi, kaj
Dio vokis al li el la mezo de la arb-
etaĵo, kaj diris: Moseo, Moseo! Kaj
tiu diris: Jen mi estas. 5 Kaj Li
diris: Ne alproksimiĝu ĉi tien; de-
prenu viajn ŝuojn de viaj piedoj, ĉar
la loko, sur kiu vi staras, estas tero
sankta. 6 Ankoraŭ Li diris: Mi
estas la Dio de via patro, la Dio de
Abraham, la Dio de Isaak, kaj la Dio
de Jakob. Kaj Moseo kovris sian
vizaĝon, ĉar li timis rigardi Dion.
7 Kaj la Eternulo diris: Mi vidis la
mizeron de Mia popolo, kiu estas en
Egiptujo, kaj Mi aŭdis ĝian kriadon
kaŭze de ĝiaj premantoj; Mi scias
ĝiajn suferojn. 8 Kaj Mi malsu-
preniris, por savi ĝin el la manoj de la
Egiptoj kaj elirigi ĝin el tiu lando en
landon bonan kaj vastan, en landon,
en kiu fluas lakto kaj mielo, sur
la lokon de la Kanaanidoj kaj la
Ĥetidoj kaj la Amoridoj kaj la
Perizidoj kaj la Ĥividoj kaj la Jeb-
usidoj. 9 Nun la krioj de la Izrael-
idoj venis al Mi; kaj Mi vidis la
turmentojn, per kiuj la Egiptoj tur-
mentas ilin. 10 Iru do, Mi sendos
vin al Faraono, kaj elkonduku Mian
popolon la Izraelidojn el Egiptujo.
11 Kaj Moseo diris al Dio: Kiu mi
estas, ke mi iru al Faraono kaj mi
elkonduku la Izraelidojn el Egipt-
ujo? 12 Kaj Li diris: Mi estos
kun vi; kaj tio estu por vi signo, ke
Mi vin sendis: kiam vi estos elkon-
dukinta Mian popolon el Egiptujo,
vi faros servon al Dio sur ĉi tiu
monto. 13 Kaj Moseo diris al Dio:
Jen mi venos al la Izraelidoj, kaj
diros al ili: La Dio de viaj patroj
sendis min al vi; tiam ili diros al
mi: Kia estas Lia nomo? Kion mi
diru al ili? 14 Kaj Dio diris al
Moseo: MI ESTAS, KIU ESTAS. Kaj
Li diris: Tiel diru al la Izraelidoj:
La Estanto sendis min al vi. 15 Kaj
plue Dio diris al Moseo: Tiel diru al
la Izraelidoj: La Eternulo, la Dio de
viaj patroj, la Dio de Abraham, la Dio
de Isaak, kaj la Dio de Jakob, sendis
min al vi. Tia estas Mia nomo por
eterne, kaj tia estas memoraĵo pri Mi
por ĉiuj generacioj. 16 Iru, kaj
kunvenigu la ĉefojn de Izrael, kaj
diru al ili: La Eternulo, la Dio de viaj
patroj, aperis al mi, la Dio de Abra-
ham, Isaak, kaj Jakob, kaj Li diris:
Mi atentis vin, kaj tion, kio estas
farita al vi en Egiptujo. 17 Kaj Mi
diris: Mi elirigos vin el la mizero
de Egiptujo en la landon de la
Kanaanidoj kaj la Ĥetidoj kaj la
Amoridoj kaj la Perizidoj kaj la
Ĥividoj kaj la Jebusidoj, en landon,
en kiu fluas lakto kaj mielo. 18 Kaj
ili aŭskultos vian voĉon, kaj vi venos,
vi kaj la ĉefoj de Izrael, al la reĝo de
Egiptujo, kaj vi diros al li: La Etern-
ulo, la Dio de la Hebreoj, vokis nin;
lasu do nin iri vojon de tri tagoj
en la dezerton, por ke ni faru oferon
al la Eternulo, nia Dio. 19 Sed Mi
scias, ke la reĝo de Egiptujo ne per-
mesos al vi iri, se ne devigos lin forta
mano. 20 Kaj Mi etendos Mian
manon, kaj Mi batos Egiptujon per
ĉiuj Miaj mirakloj, kiujn Mi faros
meze de ĝi; kaj poste li lasos vin iri.
21 Kaj Mi donos al tiu popolo favoron
de la Egiptoj; kaj kiam vi iros, vi ne
iros kun malplenaj manoj. 22 Ĉiu
virino petos de sia najbarino kaj de
sia samdomanino vazojn arĝentajn
kaj vazojn orajn kaj vestojn; kaj vi
metos tion sur viajn filojn kaj sur viajn
filinojn, kaj vi senhavigos la Egiptojn.

4 Moseo respondis kaj diris : Sed
se ili ne kredos al mi kaj ne
aŭskultos mian voĉon, kaj se ili
diros : Ne aperis al vi la Eternulo ?
2 Kaj la Eternulo diris al li : Kion vi
tie havas en via mano ? Kaj li diris :
Bastonon. 3 Kaj Li diris : Ĵetu ĝin
sur la teron. Kaj li ĵetis ĝin sur la
teron, kaj ĝi fariĝis serpento ; kaj
Moseo forkuris de ĝi. 4 Sed la
Eternulo diris al Moseo : Etendu vian
manon, kaj kaptu ĝin je ĝia vosto
(kaj li etendis sian manon kaj kaptis
ĝin, kaj ĝi fariĝis bastono en lia
mano), 5 por ke ili kredu, ke
aperis al vi la Eternulo, la Dio de
iliaj patroj, la Dio de Abraham, la
Dio de Isaak, kaj la Dio de Jakob.
6 Kaj la Eternulo diris al li plue :
Metu vian manon en vian sinon.
Kaj li metis sian manon en sian sin-
on ; kaj kiam li elprenis ĝin, jen lia
mano estis leprokovrita kvazaŭ neĝo.
7 Kaj Li diris : Remetu vian manon
en vian sinon (kaj li remetis sian
manon en sian sinon ; kaj kiam li
elprenis ĝin el sia sino, jen ĝi
denove fariĝis kiel lia karno) ;
8 kaj se ili ne kredos al vi kaj ne
aŭskultos la voĉon de la unua signo,
ili kredos al la voĉo de la alia
signo. 9 Kaj se ili ne kredos eĉ al
ambaŭ tiuj signoj kaj ne aŭskultos
vian voĉon, tiam prenu akvon el la
Rivero kaj verŝu ĝin sur la sekan
teron ; kaj tiam la akvo, kiun vi prenis
el la Rivero, fariĝos sango sur la seka
tero. 10 Kaj Moseo diris al la
Eternulo : Ho, mia Sinjoro, mi ne
estas elokventa, nek de hieraŭ, nek
de antaŭhieraŭ, nek de tiu tempo,
kiam Vi komencis paroli al Via
sklavo ; ĉar mi havas nelertan buŝon
kaj nelertan langon. 11 Kaj la
Eternulo diris al li : Kiu faris buŝon
al la homo ? aŭ kiu faras muta aŭ
surda aŭ vidanta aŭ blinda ? ĉu ne
Mi, la Eternulo ? 12 Kaj nun iru,
kaj Mi estos kun via buŝo, kaj Mi
instruos vin, kion vi devas paroli.
13 Kaj li diris : Ho, mia Sinjoro,
sendu iun alian. 14 Tiam ekflamis
la kolero de la Eternulo kontraŭ
Moseo, kaj Li diris : Mi scias ja, ke via
frato Aaron, la Levido, estas elo-
kventa ; kaj jen li eĉ iras al vi ren-
konte, kaj kiam li vidos vin, li ek-
ĝojos en sia koro. 15 Kaj vi par-
olos al li kaj metos la vortojn en lian
buŝon ; kaj Mi estos kun via buŝo kaj
kun lia buŝo, kaj Mi instruos vin,
kion vi devas fari. 16 Kaj li parolos
por vi al la popolo ; kaj li estos via
buŝo, kaj vi estos por li anstataŭ
Dio. 17 Kaj ĉi tiun bastonon prenu
en vian manon ; per ĝi vi faros la
signojn.
18 Moseo iris kaj revenis al sia
bopatro Jitro, kaj diris al li : Mi volas
iri kaj reveni al miaj fratoj, kiuj estas
en Egiptujo, kaj vidi, ĉu ili vivas
ankoraŭ. Kaj Jitro diris al Moseo :
Iru en paco. 19 Kaj la Eternulo
diris al Moseo en Midjanujo : Iru,
revenu Egiptujon ; ĉar mortis ĉiuj
homoj, kiuj volis vin mortigi. 20 Ti-
am Moseo prenis sian edzinon kaj
siajn filojn kaj sidigis ilin sur azeno,
kaj ekiris al la lando Egipta. Kaj
Moseo prenis la bastonon de Dio en
sian manon. 21 Kaj la Eternulo
diris al Moseo : Kiam vi revenos
Egiptujon, tiam rigardu, ĉiujn mirakl-
ojn, kiujn Mi donis en vian manon,
faru antaŭ Faraono. Sed Mi mal-
moligos lian koron, kaj li ne permesos
al la popolo foriri. 22 Kaj vi diru
al Faraono : Tiel diris la Eternulo :
Mia filo unuenaskita estas Izrael ;
23 kaj Mi diras al vi : Permesu, ke
Mia filo iru kaj faru al Mi servon ;
se vi ne permesos al li iri, tiam Mi
mortigos vian unuenaskitan filon.
24 Sur la vojo, en la noktohaltejo,
renkontis lin la Eternulo kaj volis
mortigi lin ; 25 sed Cipora prenis
akran ŝtonon, kaj detranĉis la pre-
pucion de sia filo kaj ektuŝis liajn
piedojn, kaj diris : Sanga fianĉo vi
estas por mi. 26 Tiam Li forlasis
lin. Kaj ŝi diris : Sanga fianĉo per la
cirkumcido.
27 Kaj la Eternulo diris al Aaron :
Iru renkonte al Moseo en la dezerton.
Kaj li iris kaj renkontis lin ĉe la
monto de Dio, kaj kisis lin. 28 Kaj
Moseo diris al Aaron ĉiujn vortojn
de la Eternulo, kiu sendis lin, kaj
ĉiujn signojn, pri kiuj Li ordonis al li.
29 Kaj iris Moseo kaj Aaron kaj kun-
venigis ĉiujn ĉefojn de la Izraelidoj.
30 Kaj Aaron diris ĉiujn vortojn,
kiujn la Eternulo diris al Moseo, kaj
li faris la signojn antaŭ la popolo.
31 Kaj la popolo kredis. Kaj ili
aŭdis, ke la Eternulo rememoris la
Izraelidojn kaj vidis ilian mizeron,
kaj ili kliniĝis kaj faris adoron.

5 Poste venis Moseo kaj Aaron,
kaj diris al Faraono: Tiel diris
la Eternulo, la Dio de Izrael:
Permesu, ke Mia popolo iru kaj faru
al Mi feston en la dezerto. 2 Sed
Faraono diris: Kiu estas la Eternulo,
kies voĉon mi devas obei kaj lasi
Izraelon iri? mi ne konas la Etern-
ulon, kaj al Izrael mi ne permesos iri.
3 Kaj ili diris: La Dio de la Hebreoj
vokis nin; permesu, ke ni iru vojon
de tri tagoj en la dezerton kaj ni
alportu oferon al la Eternulo, nia Dio,
por ke Li ne frapu nin per pesto
aŭ glavo. 4 Sed la reĝo de Egipt-
ujo diris al ili: Kial vi, Moseo kaj
Aaron, fortiras la popolon de ĝiaj
laboroj? iru al viaj laboroj. 5 Kaj
Faraono diris: Jen multenombra
estas nun la popolo de la lando, kaj
vi volas liberigi ilin de iliaj laboroj!
6 Kaj Faraono ordonis en tiu tago
al la voktoj de la popolo kaj al ĝiaj
kontrolistoj, dirante: 7 Ne donu
plu pajlon al la popolo por la farado
de la brikoj, kiel ĝis nun; ili mem iru
kaj kolektu al si pajlon. 8 Sed la
nombron de la brikoj, kiun ili pret-
igas ĝis nun, postulu de ili, ne mal-
grandigu ĝin; ĉar ili vagas senlabore,
tial ili krias: Ni iru kaj alportu oferon
al nia Dio. 9 Oni devas premi tiujn
homojn per la laboro, por ke ili estu
okupitaj de ĝi kaj ne atentu mensog-
ajn vortojn. 10 Tiam eliris la vokt-
oj de la popolo kaj ĝiaj kontrolistoj,
kaj diris al la popolo: Tiel diras
Faraono: Mi ne donos al vi pajlon;
11 iru mem, prenu al vi pajlon, kie
vi trovos; sed el via laboro nenio
estos deprenata. 12 Tiam la popolo
disiĝis en la tuta lando Egipta, por
kolekti pecojn da pajlo. 13 Kaj la
voktoj insistadis, dirante: Pretigu
vian ĉiutagan laboron, kiel tiam, kiam
vi havis pajlon. 14 Kaj la kontrol-
istojn Izraelidojn, starigitajn super
ili de la voktoj de Faraono, oni bat-
adis, dirante: Kial vi ne pretigis
vian ordonitan nombron da brikoj
hieraŭ kaj hodiaŭ, kiel ĝis nun?
15 La kontrolistoj Izraelidoj venis
kaj kriis al Faraono, dirante: Kial vi
agas tiel kun viaj sklavoj? 16 Pajlo
ne estas donata al viaj sklavoj, kaj
brikojn oni ordonas al ni fari; kaj
nun viaj sklavoj estas batataj, kaj
via popolo pekas. 17 Sed li diris:
Mallaboruloj vi estas, mallaboruloj,
tial vi diras: Ni iru, ni alportu oferon al
la Eternulo. 18 Kaj nun iru, laboru,
kaj pajlon oni ne donos al vi, kaj la
difinitan nombron da brikoj liveru.
19 Kaj la kontrolistoj Izraelidoj vidis,
ke estas al ili malbone, ĉar estas
dirite: Ne malgrandigu la ĉiutagan
nombron de viaj brikoj. 20 Ili ren-
kontis Moseon kaj Aaronon, kiuj
staris antaŭ ili, kiam ili eliris de
Faraono. 21 Kaj ili diris al tiuj:
La Eternulo rigardu vin, kaj juĝu vin
por tio, ke vi malbonodorigis nian
odoron antaŭ Faraono kaj antaŭ liaj
servantoj, kaj donis glavon en iliajn
manojn, por mortigi nin. 22 Tiam
Moseo turnis sin al la Eternulo, kaj
diris: Mia Sinjoro! kial Vi faris
malbonon al tiu popolo? kial Vi
sendis min? 23 De tiu tempo, kiam
mi venis al Faraono, por paroli en Via
nomo, li fariĝis pli malbona kontraŭ tiu
popolo, kaj Vi ne savis Vian popolon.

6 Sed la Eternulo diris al Moseo:
Nun vi vidos, kion Mi faros al
Faraono; ĉar pro mano forta li
foririgos ilin kaj pro mano forta li
elpelos ilin el sia lando.
2 Kaj Dio ekparolis al Moseo kaj
diris al li: Mi estas la ETERNULO.
3 Mi aperis al Abraham, al Isaak, kaj
al Jakob kiel Dio la Plejpotenca, sed
Mian nomon ETERNULO Mi ne
sciigis al ili. 4 Mi starigis Mian
interligon kun ili, ke Mi donos al ili la
landon Kanaanan, la landon de ilia
migrado, en kiu ili loĝis kiel fremd-
uloj. 5 Kaj Mi aŭdis la ĝemadon de
la Izraelidoj, kiujn la Egiptoj premas
per laboroj, kaj Mi rememoris Mian
interligon. 6 Tial diru al la Izrael-
idoj: Mi estas la Eternulo, kaj Mi el-
irigos vin el sub la jugo de Egiptujo,
kaj Mi liberigos vin el ilia sklaveco,
kaj Mi savos vin per etendita brako
kaj grandaj juĝoj. 7 Kaj Mi prenos
vin kiel Mian popolon, kaj Mi estos
via Dio; kaj vi scios, ke Mi estas la
Eternulo, via Dio, kiu elirigas vin el
sub la jugo de Egiptujo. 8 Kaj Mi
venigos vin en la landon, pri kiu Mi,
levinte Mian manon, promesis, ke Mi
donos ĝin al Abraham, al Isaak, kaj al
Jakob, kaj Mi donos ĝin al vi kiel
posedaĵon, Mi, la Eternulo. 9 Mo-
seo parolis tiel al la Izraelidoj; sed ili
ne aŭskultis Moseon pro malforteco
de spirito kaj pro la malfacilaj lab-
oroj.

10 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 11 Eniru, diru al
Faraono, la reĝo de Egiptujo, ke li
ellasu la Izraelidojn el sia lando.
12 Moseo ekparolis antaŭ la Eternulo,
dirante: Jen la Izraelidoj ne aŭskult-
as min, kiel do min aŭskultos Fara-
ono? kaj mi havas nelertajn lipojn.
13 Sed la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, kaj donis al ili
ordonojn por la Izraelidoj, kaj por
Faraono, reĝo de Egiptujo, por elirigi
la Izraelidojn el la lando Egipta.

14 Jen estas la ĉefoj de iliaj famili-
oj: la filoj de Ruben, unuenaskito de
Izrael: Ĥanoĥ kaj Palu, Ĥecron kaj
Karmi. Tio estas la familioj de
Ruben. 15 Kaj la filoj de Simeon:
Jemuel kaj Jamin kaj Ohad kaj
Jaĥin kaj Coĥar, kaj Ŝaul, filo de
Kanaanidino. Tio estas la familioj
de Simeon. 16 Kaj jen estas la
nomoj de la filoj de Levi laŭ ilia
naskiĝo: Gerŝon kaj Kehat kaj
Merari. La daŭro de la vivo de Levi
estis cent tridek sep jaroj. 17 La
filoj de Gerŝon: Libni kaj Ŝimei, kun
iliaj familioj. 18 Kaj la filoj de
Kehat: Amram kaj Jichar kaj Ĥebron
kaj Uziel. La daŭro de la vivo de
Kehat estis cent tridek tri jaroj.
19 Kaj la filoj de Merari: Maĥli kaj
Muŝi. Tio estas la familioj de Levi
laŭ ilia naskiĝo. 20 Amram prenis
al si sian onklinon Joĥebed kiel
edzinon, kaj ŝi naskis al li Aaronon
kaj Moseon. La daŭro de la vivo de
Amram estis cent tridek sep jaroj.
21 Kaj la filoj de Jichar: Koraĥ kaj
Nefeg kaj Ziĥri. 22 Kaj la filoj de
Uziel: Miŝael kaj Elcafan kaj Sitri.
23 Aaron prenis al si Eliŝeban,
filinon de Aminadab kaj fratinon de
Naĥŝon, kiel edzinon, kaj ŝi naskis al
li Nadabon kaj Abihun, Eleazaron
kaj Itamaron. 24 Kaj la filoj de
Koraĥ: Asir kaj Elkana kaj Abiasaf.
Tio estas la familioj de la Koraĥidoj.
25 Eleazar, la filo de Aaron, prenis al
si edzinon el la filinoj de Putiel, kaj
ŝi naskis al li Pineĥason. Tio estas
la ĉefoj de la Leviidoj laŭ iliaj familioj.
26 Tio estas tiuj Aaron kaj Moseo,
al kiuj la Eternulo diris: Elirigu la
Izraelidojn el la lando Egipta laŭ
iliaj taĉmentoj. 27 Tio estas ili,
kiuj parolis al Faraono, reĝo de
Egiptujo, por elirigi la Izraelidojn el
Egiptujo; tio estas Moseo kaj Aaron.
28 En tiu tago, kiam la Eternulo
parolis al Moseo en la lando Egipta,
29 la Eternulo diris al Moseo jene:
Mi estas la Eternulo. Diru al Faraono,
reĝo de Egiptujo, ĉion, kion Mi diras
al vi. 30 Kaj Moseo diris antaŭ la
Eternulo: Jen mi havas nelertajn
lipojn; kiel do Faraono min aŭskultos?

7 Sed la Eternulo diris al Moseo:
Vidu, Mi faris vin dio por Fara-
ono; kaj via frato Aaron estos via
profeto. 2 Vi parolos ĉion, kion Mi
ordonos al vi; kaj via frato Aaron
parolos al Faraono, ke li ellasu la
Izraelidojn el sia lando. 3 Sed Mi
malmoligos la koron de Faraono, kaj
Mi multigos Miajn signojn kaj Miajn
miraklojn en la lando Egipta. 4 Kaj
Faraono vin ne aŭskultos, kaj Mi
metos Mian manon sur Egiptujon,
kaj Mi elirigos Mian militistaron,
Mian popolon, la Izraelidojn, el la
lando Egipta per grandaj juĝoj.
5 Kaj la Egiptoj sciiĝos, ke Mi estas
la Eternulo, kiam Mi etendos Mian
manon super la Egiptojn kaj elirigos
la Izraelidojn el inter ili. 6 Kaj
Moseo kaj Aaron faris, kiel ordonis
al ili la Eternulo; tiel ili faris.
7 Moseo havis la aĝon de okdek jaroj,
kaj Aaron havis la aĝon de okdek
tri jaroj, kiam ili parolis al Faraono.

8 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo
kaj al Aaron, dirante: 9 Se Fara-
ono diros al vi, ke vi faru miraklon,
tiam diru al Aaron: Prenu vian bas-
tonon kaj ĵetu ĝin antaŭ Faraonon;
ĝi fariĝos serpento. 10 Moseo kaj
Aaron venis al Faraono, kaj faris tiel,
kiel ordonis la Eternulo. Aaron ĵetis
sian bastonon antaŭ Faraonon kaj
antaŭ liajn servantojn, kaj ĝi fariĝis
serpento. 11 Tiam ankaŭ Faraono
alvokis la saĝulojn kaj sorĉistojn;
kaj ankaŭ ili, la Egiptaj sorĉistoj, per
siaj sorĉoj faris tiel. 12 Ĉiu el ili
ĵetis sian bastonon, kaj ili fariĝis
serpentoj; sed la bastono de Aaron
englutis iliajn bastonojn. 13 Kaj mal-
moliĝis la koro de Faraono, kaj li ne
aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo.

14 Tiam la Eternulo diris al Moseo:
Obstina estas la koro de Faraono, li
ne volas forliberigi la popolon.
15 Iru al Faraono matene; li eliros
al la akvo; stariĝu renkonte al li sur
la bordo de la rivero, kaj la bastonon,
kiu transformiĝis en serpenton, prenu

en vian manon. 16 Kaj diru al li:
La Eternulo, Dio de la Hebreoj,
sendis min al vi, por diri: Permesu
al Mia popolo iri kaj fari al Mi servon
en la dezerto; sed jen vi ĝis nun ne
obeis. 17 Tiel diris la Eternulo:
Per tio vi sciiĝos, ke Mi estas la
Eternulo: jen per la bastono, kiu
estas en mia mano, mi frapos la
akvon, kiu estas en la rivero, kaj ĝi
transformiĝos en sangon. 18 Kaj
la fiŝoj, kiuj estas en la rivero, mort-
os, kaj la rivero malbonodoros, kaj
la Egiptoj abomenos trinki akvon el
la rivero. 19 Kaj la Eternulo diris
al Moseo: Diru al Aaron: Prenu
vian bastonon, kaj etendu vian man-
on super la akvojn de la Egiptoj,
super iliajn riverojn, super iliajn
torentojn kaj super iliajn lagojn kaj
super ĉian kolektiĝon de iliaj akvoj,
kaj ili fariĝu sango; kaj estu sango en
la tuta lando Egipta, en la vazoj
lignaj kaj en la vazoj ŝtonaj. 20 Kaj
Moseo kaj Aaron faris tiel, kiel or-
donis la Eternulo. Kaj li levis la
bastonon, kaj frapis la akvon, kiu
estis en la rivero, antaŭ la okuloj de
Faraono kaj antaŭ la okuloj de liaj
servantoj; kaj la tuta akvo, kiu estis
en la rivero, transformiĝis en sangon.
21 Kaj la fiŝoj, kiuj estis en la rivero,
mortis, kaj la rivero fariĝis malbon-
odora, kaj la Egiptoj ne povis trinki
akvon el la rivero; kaj estis sango en
la tuta lando Egipta. 22 Sed tiel
same faris la sorĉistoj de Egiptujo
per siaj sorĉoj. Kaj malmoliĝis la
koro de Faraono, kaj li ne aŭskultis
ilin, kiel diris la Eternulo. 23 Kaj
Faraono turniĝis kaj eniris en sian
domon, kaj lia koro ne atentis eĉ
tion. 24 Kaj ĉiuj Egiptoj ekfosis
ĉirkaŭ la rivero pro akvo por trinki,
ĉar ili ne povis trinki la akvon el la
rivero. 25 Pasis sep tagoj, post
kiam la Eternulo frapis la riveron.

8 KAJ la Eternulo diris al Moseo:
Iru al Faraono, kaj diru al li:
Tiel diris la Eternulo: Permesu
al Mia popolo iri, por ke ĝi faru servon
al Mi. 2 Kaj se vi ne volos permesi
tion, jen Mi frapos vian tutan
regionon per ranoj; 3 kaj eksvarm-
os la rivero per ranoj, kaj ili elramp-
os kaj venos en vian domon kaj en
vian dormoĉambron kaj sur vian liton
kaj en la domojn de viaj servantoj
kaj de via popolo kaj en viajn forn-
ojn kaj en viajn pastujojn; 4 kaj
sur vin kaj sur vian popolon kaj sur
ĉiujn viajn servantojn rampos la
ranoj. 5 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Diru al Aaron: Etendu vian
manon kun via bastono super la
riverojn, super la torentojn, kaj super
la lagojn, kaj eliriĝu la ranojn sur la
landon Egiptan. 6 Kaj Aaron etend-
is sian manon super la akvojn de
Egiptujo, kaj la ranoj eliris kaj
kovris la landon Egiptan. 7 Tion
saman faris la sorĉistoj per siaj
sorĉoj, kaj ili elirigis la ranojn sur la
landon Egiptan. 8 Tiam Faraono
alvokis Moseon kaj Aaronon, kaj
diris: Preĝu al la Eternulo, ke Li
forigu la ranojn for de mi kaj de mia
popolo; tiam mi forliberigos la popol-
on, ke ĝi alportu oferon al la Eternulo.
9 Kaj Moseo diris al Faraono: Or-
donu al mi, por kiu tempo mi devas
preĝi pro vi kaj pro viaj servantoj
kaj pro via popolo, ke malaperu la
ranoj for de vi kaj el viaj domoj kaj
nur en la rivero ili restu. 10 Tiu
diris: Por morgaŭ. Kaj li diris:
Ĝi estu, kiel vi diris, por ke vi sciu,
ke ekzistas neniu tia, kiel la Eternulo,
nia Dio. 11 Kaj foriĝos la ranoj for
de vi kaj de viaj domoj kaj de viaj
servantoj kaj de via popolo; nur en
la rivero ili restos. 12 Moseo kaj
Aaron eliris for de Faraono, kaj
Moseo ekvokis al la Eternulo pri la
ranoj, kiujn li venigis sur Faraonon.
13 Kaj la Eternulo faris laŭ la vortoj
de Moseo; kaj mortis la ranoj en la
domoj, en la kortoj, kaj sur la kampoj.
14 Kaj oni kunŝovelis ilin en multajn
amasojn, kaj la lando malbonodoriĝis.
15 Sed kiam Faraono vidis, ke fariĝis
faciliĝo, li malmoligis sian koron kaj
ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo.
16 Tiam la Eternulo diris al Moseo:
Diru al Aaron: Etendu vian bastonon,
kaj frapu la polvon de la tero, kaj el
ĝi fariĝos pikmuŝoj en la tuta lando
Egipta. 17 Ili faris tiel: Aaron
etendis sian manon kun sia bastono
kaj frapis la polvon de la tero, kaj
aperis pikmuŝoj sur la homoj kaj
la brutoj. La tuta polvo de la tero
fariĝis pikmuŝoj en la tuta lando
Egipta. 18 Tiel faris la sorĉistoj
per siaj sorĉoj, por elirigi pikmuŝojn,
sed ili ne povis. Kaj la pikmuŝoj
estis sur la homoj kaj sur la brutoj.
19 Tiam la sorĉistoj diris al Faraono:

Ĝi estas fingro de Dio. Sed la koro
de Faraono restis obstina, kaj li ne
aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo.
20 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Leviĝu frue matene, kaj stariĝu antaŭ
Faraono, kiam li iros al la akvo, kaj
diru al li: Tiel diris la Eternulo:
Forliberigu Mian popolon, ke ĝi
faru servon al Mi. 21 Ĉar se vi ne
forliberigos Mian popolon, jen Mi
venigos sur vin kaj sur viajn servant-
ojn kaj sur vian popolon kaj en viajn
domojn fiinsektojn; kaj pleniĝos de
la fiinsektoj la domoj de la Egiptoj,
kaj ankaŭ la tero, sur kiu ili estas.
22 Kaj Mi distingos en tiu tago la
teron de Goŝen, sur kiu troviĝas Mia
popolo, ke tie ne estu fiinsektoj; por
ke vi sciiĝu, ke Mi estas la Eternulo
meze de la tero. 23 Kaj Mi faros
apartigon inter Mia popolo kaj via
popolo; morgaŭ okazos tiu signo.
24 Kaj la Eternulo faris tiel, kaj
aperis multego da fiinsektoj en la
domo de Faraono kaj en la domoj
de liaj servantoj kaj en la tuta lando
Egipta; difektiĝis la tero kaŭze de la
fiinsektoj. 25 Tiam Faraono alvokis
Moseon kaj Aaronon, kaj diris: Iru,
alportu oferon al via Dio en la lando.
26 Sed Moseo diris: Ne estas opor-
tune fari tiel; ĉar abomenindaĵo por
la Egiptoj estus nia oferado al la
Eternulo, nia Dio; se oferadon
abomenindan por la Egiptoj ni faros
antaŭ iliaj okuloj, ĉu ili tiam nin ne
ŝtonmortigos? 27 Vojon de tri tagoj
ni iros en la dezerton, kaj ni faros
oferon al la Eternulo, nia Dio, kiel
Li diros al ni. 28 Tiam Faraono
diris: Mi forliberigos vin, kaj vi faros
oferon al la Eternulo, via Dio, en la
dezerto; nur ne foriru malproksime;
preĝu pro mi. 29 Kaj Moseo diris:
Jen mi foriras de vi, kaj mi preĝos al
la Eternulo, ke foriĝu la fiinsektoj
for de Faraono, de liaj servantoj, kaj de
lia popolo morgaŭ; sed Faraono ne
plu trompu, ne forliberigante la
popolon, por fari oferon al la Eternulo.
30 Moseo eliris for de Faraono kaj
preĝis al la Eternulo. 31 Kaj la
Eternulo faris, kiel diris Moseo, kaj
forigis la fiinsektojn for de Faraono,
de liaj servantoj, kaj de lia popolo;
ne restis eĉ unu. 32 Sed Faraono
obstinigis sian koron ankaŭ ĉi tiun
fojon, kaj ne forliberigis la popolon.

9 KAJ la Eternulo diris al Moseo:
Iru al Faraono, kaj diru al li:
Tiel diris la Eternulo, Dio de la
Hebreoj: Forliberigu Mian popolon,
ke ĝi faru al Mi servon. 2 Ĉar se vi
ne volos forliberigi kaj vi plue ilin
retenos, 3 jen la mano de la
Eternulo estos sur viaj brutoj, kiuj
estas sur la kampo, sur la ĉevaloj,
sur la azenoj, sur la kameloj, sur la
bovoj, kaj sur la ŝafoj; estos sur ili
tre forta pesto. 4 Kaj la Eternulo
faros apartigon inter la brutoj de la
Izraelidoj kaj la brutoj de la Egiptoj;
kaj el ĉio, kio apartenas al la Izrael-
idoj, mortos nenio. 5 Kaj la Etern-
ulo difinis tempon, dirante: Morgaŭ
la Eternulo faros tiun aferon en la
lando. 6 Kaj la Eternulo faris tion
en la sekvanta tago, kaj mortis ĉiuj
brutoj de la Egiptoj, sed el la brutoj
de la Izraelidoj ne mortis eĉ unu.
7 Faraono sendis, kaj oni vidis, ke el
la brutoj de la Izraelidoj ne mortis
eĉ unu. Sed la koro de Faraono
estis obstina, kaj li ne forliberigis la
popolon.
8 Tiam la Eternulo diris al Moseo
kaj al Aaron: Prenu al vi plenmanojn
da cindro el la forno, kaj Moseo ĵetu
ĝin al la ĉielo antaŭ la okuloj de
Faraono. 9 Kaj ĝi fariĝos polvo
super la tuta lando Egipta, kaj sur la
homoj kaj sur la bestoj fariĝos el ĝi
brulumaj abscesoj en la tuta lando
Egipta. 10 Kaj ili prenis cindron
el la forno kaj stariĝis antaŭ Fara-
ono, kaj Moseo ĵetis ĝin al la ĉielo,
kaj aperis brulumaj abscesoj sur la
homoj kaj sur la bestoj. 11 Kaj
la sorĉistoj ne povis teni sin antaŭ
Moseo pro la abscesoj, ĉar la abscesoj
estis sur la sorĉistoj kaj sur ĉiuj
Egiptoj. 12 Sed la Eternulo ob-
stinigis la koron de Faraono, kaj li
ne aŭskultis ilin, kiel diris la Eternulo
al Moseo.
13 Tiam la Eternulo diris al Moseo:
Leviĝu frue matene kaj stariĝu antaŭ
Faraono, kaj diru al li: Tiel diris la
Eternulo, Dio de la Hebreoj: For-
liberigu Mian popolon, ke ĝi faru
al Mi servon. 14 Ĉar ĉi tiun fojon
Mi sendos ĉiujn Miajn frapojn en vian
koron kaj sur viajn servantojn kaj
sur vian popolon, por ke vi sciu, ke
ne ekzistas simila al Mi sur la tuta
tero. 15 Ĉar nun Mi etendus Mian
manon kaj batus vin kaj vian popolon

per pesto, kaj vi malaperus de la
tero ; 16 sed nur por tio Mi vin
konservis, ke Mi montru sur vi Mian
forton, kaj por ke oni rakontu pri Mia
nomo sur la tuta tero. 17 Ankoraŭ
vi retenas Mian popolon, kaj ne for-
liberigas ĝin. 18 Jen morgaŭ en ĉi
tiu tempo Mi pluvigos tre grandan
hajlon, tian, ke simila al ĝi ne estis
en Egiptujo de post la tago de ĝia
fondiĝo ĝis nun. 19 Kaj nun sendu,
kolektu viajn brutojn, kaj ĉion, kion
vi havas sur la kampo ; sur ĉiun homon
kaj bruton, kiuj troviĝos sur la kampo
kaj ne kolektiĝos en la domon, falos
la hajlo, kaj ili mortos. 20 Kiu el la
servantoj de Faraono timis la vorton
de la Eternulo, tiu rapide envenigis
siajn sklavojn kaj brutojn en la
domojn ; 21 sed kiu ne atentis la
vorton de la Eternulo, tiu lasis siajn
sklavojn kaj siajn brutojn sur la
kampo.
22 Kaj la Eternulo diris al Moseo :
Etendu vian manon al la ĉielo, kaj
venos hajlo en la tuta lando Egipta,
sur la homojn kaj sur la brutojn kaj
sur ĉiujn herbojn de la kampo en la
lando Egipta. 23 Kaj Moseo etend-
is sian bastonon al la ĉielo ; kaj la
Eternulo aperigis tondrojn kaj hajlon,
kaj fajro iris sur la teron, kaj la Etern-
ulo pluvigis hajlon sur la landon
Egiptan. 24 Kaj estis hajlo, kaj
fajro ekflamadis meze de la hajlo, en
tiel forta grado, ke io simila neniam
estis en la tuta lando Egipta de post
la tempo, kiam en ĝi aperis popolo.
25 Kaj la hajlo batdifektis en la tuta
lando Egipta ĉion, kio estis sur la
kampo ; homojn kaj brutojn kaj ĉiun
herbon de la kampo batdifektis la
hajlo, kaj ĉiujn arbojn de la kampo
ĝi rompis. 26 Nur en la lando
Goŝen, kie estis la Izraelidoj, ne estis
hajlo. 27 Tiam Faraono sendis, kaj
alvokis Moseon kaj Aaronon, kaj
diris al ili : Mi pekis la nunan fojon ;
la Eternulo estas la pravulo, mi kaj
mia popolo estas la malpravuloj.
28 Preĝu al la Eternulo, ke ĉesiĝu la
tondroj de Dio kaj la hajlo ; tiam mi
forliberigos vin, kaj vi ne plu restos.
29 Kaj Moseo diris al li : Kiam mi eliros
el la urbo, mi etendos miajn manojn
al la Eternulo ; la tondroj ĉesiĝos kaj
la hajlo ne plu estos, por ke vi sciiĝu,
ke al la Eternulo apartenas la tero.
30 Sed mi scias, ke vi kaj viaj
servantoj ankoraŭ ne timas Dion, la
Eternulon. 31 La lino kaj la hordeo
estis batdifektitaj, ĉar la hordeo havis
spikojn kaj la lino havis burĝon-
ojn ; 32 sed la tritiko kaj la spelto
ne estis batdifektitaj, ĉar ili estis
malfrusezonaj. 33 Moseo eliris de
Faraono el la urbo kaj etendis siajn
manojn al la Eternulo ; tiam ĉesiĝis
la tondroj kaj la hajlo, kaj pluvo ne
plu verŝiĝis sur la teron. 34 Kiam
Faraono vidis, ke ĉesiĝis la pluvo
kaj la hajlo kaj la tondroj, tiam li plue
pekis kaj obstinigis sian koron, li kaj
liaj servantoj. 35 La koro de Fara-
ono restis obstina, kaj li ne for-
liberigis la Izraelidojn, kiel diris la
Eternulo per Moseo.

10 KAJ la Eternulo diris al
Moseo : Iru al Faraono, ĉar
Mi obstinigis lian koron kaj
la korojn de liaj servantoj, por ke Mi
faru ĉi tiujn Miajn signojn inter ili ;
2 kaj por ke vi rakontu al via filo
kaj al via nepo, kion Mi plenumis sur
la Egiptoj, kaj pri Miaj signoj, kiujn
Mi faris inter ili ; kaj por ke vi sciu,
ke Mi estas la Eternulo. 3 Moseo
kaj Aaron venis al Faraono, kaj diris
al li : Tiel diris la Eternulo, Dio de la
Hebreoj : Ĝis kiam vi rifuzos humiliĝi
antaŭ Mi ? forliberigu Mian popolon,
ke ĝi faru al Mi servon. 4 Ĉar se
vi rifuzos forliberigi Mian popolon,
jen Mi venigos morgaŭ akridojn en
vian regionon ; 5 kaj ili kovros la
supraĵon de la tero tiel, ke oni ne
povos vidi la teron ; kaj ili formanĝos
ĉion, kio restis ĉe vi savita kontraŭ
la hajlo, kaj ili ĉirkaŭmanĝos ĉiujn
arbojn, kiuj kreskas ĉe vi sur la
kampo ; 6 kaj ili plenigos viajn
domojn kaj la domojn de ĉiuj viaj
servantoj kaj la domojn de ĉiuj Egipt-
oj tiel, kiel ne vidis viaj patroj kaj
viaj prapatroj de post la tago, kiam
ili aperis sur la tero ĝis la nuna tago.
Kaj li turniĝis kaj eliris for de Fa-
raono. 7 Tiam la servantoj de Fa-
raono diris al li : Ĝis kiam tiu homo
estos por ni suferilo ? forliberigu
tiujn homojn, por ke ili faru servon
al la Eternulo, ilia Dio ; ĉu vi ankoraŭ
ne vidas, ke Egiptujo pereas ? 8 Kaj
oni revenigis denove Moseon kaj
Aaronon al Faraono, kaj ĉi tiu diris
al ili : Iru, faru servon al la Eternulo,
via Dio ; sed kiuj estas la irontoj ?
9 Tiam Moseo diris : Kun niaj jun-

uloj kaj maljunuloj ni iros, kun niaj
filoj kaj niaj filinoj, kun niaj ŝafoj
kaj niaj bovoj ni iros, ĉar ni havas
feston de la Eternulo. 10 Kaj li
diris al ili : Tiel la Eternulo estu kun
vi, se mi forliberigos vin kaj viajn
infanojn ! ĉu vi ne havas ian mal-
bonan intencon ? 11 Ne ; iru nur
la viroj kaj faru servon al la Eternulo,
ĉar tion vi petas. Kaj oni elpelis ilin
for de Faraono.

12 Tiam la Eternulo diris al Moseo :
Etendu vian manon super la landon
Egiptan pro la akridoj, ke ili venu sur
la landon Egiptan, kaj formanĝu
ĉiujn herbojn de la tero, ĉion, kion
restigis la hajlo. 13 Kaj Moseo
etendis sian bastonon super la landon
Egiptan, kaj la Eternulo direktis
orientan venton sur la landon dum
tiu tuta tago kaj dum la tuta nokto.
Kiam fariĝis mateno, la orienta vento
alportis la akridojn. 14 Kaj la ak-
ridoj venis sur la tutan landon Egiptan
kaj sidiĝis en la tuta Egipta regiono
en tre granda amaso ; antaŭ ili neniam
estis akridaro simila al ili, kaj poste
neniam estos tia. 15 Kaj ili kovris
la tutan supraĵon de la tero, kaj la
tero fariĝis malluma ; kaj ili formanĝis
la tutan herbon de la kampo, kaj
ĉiujn arbajn fruktojn, kiujn restigis
la hajlo ; kaj restis nenia verdaĵo
sur la arboj aŭ inter la herboj de la
kampo en la tuta lando Egipta.
16 Tiam Faraono rapide alvokis
Moseon kaj Aaronon, kaj diris : Mi
pekis antaŭ la Eternulo, via Dio,
kaj antaŭ vi. 17 Sed nun pardonu
mian pekon nur ĉi tiun fojon, kaj
preĝu al la Eternulo, via Dio, ke Li
forigu de mi nur ĉi tiun morton.
18 Kaj li eliris for de Faraono kaj
preĝis al la Eternulo. 19 Kaj la
Eternulo venigis de la kontraŭa
flanko venton okcidentan tre fortan,
kaj ĝi levis la akridojn kaj ĵetis ilin
en la Ruĝan Maron ; ne restis eĉ
unu akrido en la tuta Egipta regiono.
20 Sed la Eternulo obstinigis la
koron de Faraono, kaj li ne forliberigis
la Izraelidojn.

21 Tiam la Eternulo diris al Moseo :
Etendu vian manon al la ĉielo, kaj
fariĝos mallumo en la lando Egipta,
palpebla mallumo. 22 Kaj Moseo
etendis sian manon al la ĉielo, kaj
fariĝis densa mallumo en la tuta lando
Egipta dum tri tagoj. 23 Oni ne
vidis unu alian, kaj neniu leviĝis de
sia loko dum tri tagoj ; sed ĉiuj
Izraelidoj havis lumon en siaj loĝejoj.
24 Tiam Faraono alvokis Moseon,
kaj diris : Iru, faru servon al la
Eternulo ; nur viaj ŝafoj kaj viaj bovoj
restu ; ankaŭ viaj infanoj iru kun vi.
25 Sed Moseo diris : Vi devas ankaŭ
doni en niajn manojn oferojn kaj
bruloferojn, kiujn ni alportos al la
Eternulo, nia Dio. 26 Ankaŭ niaj
brutoj iros kun ni, ne restos eĉ unu
hufo ; ĉar el ili ni prenos, por fari
servon al la Eternulo, nia Dio ; kaj
ni ne scias, per kio ni devas servi al la
Eternulo, ĝis ni venos tien. 27 Kaj
la Eternulo obstinigis la koron de
Faraono, kaj li ne volis forliberigi ilin.
28 Kaj Faraono diris al li : Iru for de
mi ! gardu vin, ke vi ne venu plu
antaŭ mian vizaĝon ; ĉar en la tago,
en kiu vi venos antaŭ mian vizaĝon,
vi mortos. 29 Tiam Moseo diris :
Tiel vi diris ; mi ne venos do plu antaŭ
vian vizaĝon.

11 KAJ la Eternulo diris al
Moseo : Ankoraŭ unu punon
Mi venigos sur Faraonon kaj
sur Egiptujon ; post tio li forliberigos
vin el ĉi tie ; kaj forliberigante, li tute
elpelos vin el ĉi tie. 2 Diru nun al
la popolo, ke ili petu ĉiu viro de sia
proksimulo kaj ĉiu virino de sia
proksimulino vazojn arĝentajn kaj
vazojn orajn. 3 Kaj la Eternulo
donis al la popolo favoron ĉe la Egipt-
oj ; kaj ankaŭ Moseo estis tre granda
homo en la lando Egipta, en la okuloj
de la servantoj de Faraono kaj en la
okuloj de la popolo.

4 Kaj Moseo diris: Tiel diris la
Eternulo : En la mezo de la nokto
Mi iros internen de Egiptujo. 5 Kaj
mortos ĉiu unuenaskito en la lando
Egipta, de la unuenaskito de Faraono,
kiu sidas sur sia trono, ĝis la unue-
naskito de la sklavino, kiu sidas
malantaŭ la muelejo; kaj ĉiu unuenask-
ito el la brutoj. 6 Kaj estos granda
kriado en la tuta lando Egipta, tia,
ke simila al ĝi neniam estis kaj neniam
plu estos. 7 Sed ĉe ĉiuj Izraelidoj
ne movos hundo sian langon, nek
kontraŭ homon, nek kontraŭ bruton ;
por ke vi sciu, kiel la Eternulo faras
apartigon inter la Egiptoj kaj la
Izraelidoj. 8 Kaj venos ĉiuj viaj
sklavoj al mi kaj terĵetiĝos antaŭ mi,

dirante: Eliru vi kaj la tuta popolo,
kiu vin sekvas. Post tio mi eliros.
Kaj li eliris for de Faraono kun granda
kolero.
9 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Faraono vin ne aŭskultos; por ke
multiĝu Miaj mirakloj en la lando
Egipta. 10 Kaj Moseo kaj Aaron
faris ĉiujn tiujn miraklojn antaŭ
Faraono; sed la Eternulo obstinigis
la koron de Faraono, kaj li ne for-
liberigis la Izraelidojn el sia lando.

12 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo kaj al Aaron en la
lando Egipta, dirante: 2 Ĉi
tiu monato estu por vi komenco de la
monatoj; la unua ĝi estu por vi inter
la monatoj de la jaro. 3 Diru al la
tuta komunumo de Izrael: En la
deka tago de ĉi tiu monato prenu al
si ŝafidon ĉiu patro de familio, po
unu ŝafido por domo. 4 Kaj se en
la domo estas tro malmulte da per-
sonoj por tuta ŝafido, tiam li prenu
kune kun sia najbaro plej proksima
al lia domo; laŭ la nombro de la
animoj, laŭ la kvanto de manĝado de
ĉiu, ili kalkulu sin por la ŝafido.
5 La ŝafido estu sendifekta, vir-
seksa, havanta la aĝon de unu jaro;
el la ŝafoj aŭ el la kaproj vi povas
preni. 6 Konservu ĝin ĝis la dek-
kvara tago de ĉi tiu monato; kaj la
tuta komunumo de Izrael buĉu ĝin
en la komenco de vespero. 7 Kaj
ili prenu iom el la sango, kaj ŝmiru
sur ambaŭ fostoj kaj sur la supra
sojlo de la domoj, en kiuj ili ĝin manĝ-
os. 8 Kaj ili manĝu la viandon
en tiu nokto, rostitan sur fajro; kaj
macojn kun maldolĉaj herboj ili
manĝu. 9 Ne manĝu ĝin duonkrud-
an, nek kuiritan en akvo, sed nur
rostitan sur fajro kun ĝiaj kapo, krur-
oj, kaj internaĵoj. 10 Ne restigu
iom el ĝi ĝis la mateno; kio restos
el ĝi ĝis la mateno, tion bruligu per
fajro. 11 Kaj tiele manĝu ĝin:
via lumbo estu zonita, viaj ŝuoj sur
viaj piedoj, kaj via bastono en via
mano; kaj manĝu ĝin rapidante;
ĝi estas Pasko de la Eternulo.
12 Kaj Mi trairos la landon Egiptan
en tiu nokto, kaj Mi batos ĉiun unue-
naskiton en la lando Egipta, de la
homoj ĝis la brutoj; kaj super ĉiuj
dioj de Egiptujo Mi faros juĝon, Mi,
la Eternulo. 13 Kaj la sango ĉe
vi estos signo sur la domoj, en kiuj vi
troviĝas; kiam Mi vidos la sangon,
Mi pasos preter vi, kaj ne estos inter
vi la eksterma puno, kiam Mi batos
la landon Egiptan. 14 Kaj tiu tago
estu por vi memoraĵo; kaj festu ĝin
kiel feston de la Eternulo en viaj
generacioj, kiel leĝon por eterne
festu ĝin. 15 Dum sep tagoj manĝu
macojn; en la unua tago forigu la
fermentaĵon el viaj domoj; ĉar kiu
manĝos fermentaĵon de la unua tago
ĝis la sepa tago, ties animo estos
ekstermita el Izrael. 16 Kaj en la
unua tago faru al vi sanktan kun-
venon, kaj en la sepa tago faru al vi
sanktan kunvenon; nenia laboro
estu farata en tiuj tagoj; nur kio estas
necesa por manĝi por ĉiu, nur tio
sola povas esti farata de vi. 17 Kaj
observu la ordonon pri la macoj, ĉar
ĝuste en tiu tago Mi elkondukis viajn
taĉmentojn el la lando Egipta; kaj
observu tiun tagon en viaj generacioj
kiel leĝon eternan. 18 De post la
vespero de la dek-kvara tago de
la unua monato manĝu macojn ĝis la
vespero de la dudek-unua tago de la
monato. 19 Dum sep tagoj fer-
mentaĵo ne troviĝu en viaj domoj;
ĉar kiu manĝos fermentaĵon, ties
animo ekstermiĝos el la komunumo
de Izrael, ĉu li estas fremdulo, aŭ ĉu
li estas indiĝeno de la lando. 20 Nen-
ion fermentintan manĝu; en ĉiuj
viaj loĝlokoj manĝu macojn.
21 Moseo alvokis ĉiujn ĉefojn de
Izrael, kaj diris al ili: Elektu kaj
prenu al vi ŝafidojn laŭ viaj familioj,
kaj buĉu la Paskon. 22 Kaj prenu
faskon da hisopo, kaj trempu ĝin en
la sango, kiu estos en la pelvo, kaj
tuŝu la supran sojlon kaj ambaŭ fost-
ojn per la sango, kiu estos en la
pelvo; kaj neniu el vi eliru el la pordo
de sia domo ĝis la mateno. 23 Kaj
la Eternulo trairos, por puni la Egipt-
ojn; kiam Li vidos la sangon sur la
supra sojlo kaj ambaŭ fostoj, tiam la
Eternulo preterpasos la pordon kaj
ne permesos al la ekstermanto veni
en viajn domojn por puni. 24 Kaj
observu ĉi tion kiel leĝon por vi kaj
por viaj filoj eterne. 25 Kaj kiam vi
venos en la landon, kiun la Eternulo
donos al vi, kiel Li diris, observu ĉi
tiun servon. 26 Kaj kiam diros al
vi viaj filoj: Kion signifas ĉi tiu via
servo? 27 tiam diru: Ĝi estas
ofero de Pasko al la Eternulo, kiu

preterpasis la domojn de la Izraelidoj
en Egiptujo, kiam Li punis la Egipt-
ojn, sed niajn domojn savis. Kaj la
popolo kliniĝis kaj faris adoron.
28 Kaj la Izraelidoj iris, kaj faris,
kiel ordonis la Eternulo al Moseo kaj
Aaron; tiel ili faris.
29 Kiam venis la noktomezo, la
Eternulo batis ĉiujn unuenaskitojn
en la lando Egipta, de la unuenaskito
de Faraono, sidanta sur sia trono,
ĝis la unuenaskito de malliberulo,
sidanta en malliberejo; kaj ĉiujn
unuenaskitojn el la brutoj. 30 Tiam
Faraono leviĝis en la nokto, li kaj
ĉiuj liaj servantoj kaj ĉiuj Egiptoj;
kaj fariĝis granda kriado en Egipt-
ujo; ĉar ne estis domo, en kiu ne
estis mortinto. 31 Kaj li alvokis
Moseon kaj Aaronon en la nokto, kaj
diris: Leviĝu, foriru el inter mia pop-
olo, vi kaj la Izraelidoj; kaj iru, faru
servon al la Eternulo, kiel vi diris.
32 Ankaŭ viajn ŝafojn kaj viajn
bovojn prenu, kiel vi diris, kaj iru;
kaj benu ankaŭ min. 33 Kaj la
Egiptoj urĝis sur la popolon, por pli
rapide elirigi ilin el la lando; ĉar ili
diris: Ni ĉiuj mortos. 34 Kaj la
popolo forportis sian paston, antaŭ
ol ĝi fermentis; iliaj pastujoj, ligitaj
en iliaj vestoj, estis sur iliaj ŝultroj.
35 Kaj la Izraelidoj faris, kiel diris
Moseo; kaj ili petis de la Egiptoj
vazojn arĝentajn kaj vazojn orajn kaj
vestojn. 36 Kaj la Eternulo favor-
igis al la popolo la Egiptojn, kaj ĉi
tiuj pruntedonis al ili; kaj ili multe
prenis de la Egiptoj.

37 Kaj la Izraelidoj ekiris el Rame-
ses al Sukot, en la nombro de ĉirkaŭ
sescent mil piedirantaj viroj, krom la
infanoj. 38 Kaj ankaŭ granda am-
aso da diversgentaj homoj eliris kun
ili, kaj da ŝafoj kaj bovoj tre granda
brutaro. 39 Kaj el la pasto, kiun
ili elportis el Egiptujo, ili bakis mac-
ajn platpanojn, ĉar ĝi ankoraŭ ne
fermentis; ĉar ili estis elpelitaj el
Egiptujo kaj ne povis prokrasti, kaj
ili eĉ ne pretigis al si manĝaĵon.
40 La daŭro de la tempo, kiun la
Izraelidoj loĝis en Egiptujo, estis
kvarcent tridek jaroj. 41 Kiam fin-
iĝis kvarcent tridek jaroj, ĝuste en
la sama tago, ĉiuj taĉmentoj de la
Eternulo eliris el la lando Egipta.
42 Ĝi estas nokto dediĉata al la
Eternulo, ĉar Li elkondukis ilin el la
lando Egipta; ĝi estas tiu nokto, kiu
estas dediĉata al la Eternulo de ĉiuj
Izraelidoj en iliaj generacioj.
43 Kaj la Eternulo diris al Moseo
kaj Aaron: Ĉi tio estas la leĝo pri la
Pasko: neniu fremdulo manĝu ĝin.
44 Sed ĉiu sklavo, kiun iu aĉetis per
mono, se vi cirkumcidis lin, tiam li
povas manĝi ĝin. 45 Pasloĝanto
kaj dungito ne manĝu ĝin. 46 En
unu domo ĝi estu manĝata; ne el-
portu el la domo iom el la viando
eksteren, kaj oston en ĝi ne rompu.
47 La tuta komunumo de Izrael faru
ĝin. 48 Kaj se enloĝiĝos ĉe vi
aligentulo kaj li volos fari Paskon al
la Eternulo, tiam cirkumcidu ĉe li
ĉiujn virseksulojn, kaj tiam li povas
prepari sin, por fari ĝin, kaj li estos
kiel indiĝeno de la lando; sed neniu
ne cirkumcidita manĝu ĝin. 49 La
sama leĝo estu por la indiĝeno, kaj
por la aligentulo, kiu enloĝiĝis inter
vi. 50 Kaj ĉiuj Izraelidoj faris, kiel
ordonis la Eternulo al Moseo kaj al
Aaron; tiel ili faris. 51 En tiu
sama tago la Eternulo elkondukis la
Izraelidojn el la lando Egipta laŭ
iliaj taĉmentoj.

13 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Dediĉu
al Mi ĉiun unuenaskiton, kiu
malfermas ĉiun uteron inter la Izrael-
idoj, el la homo kaj el la brutoj: al
Mi li apartenas.
3 Kaj Moseo diris al la popolo:
Memoru ĉi tiun tagon, en kiu vi eliris
el Egiptujo, el la domo de sklaveco;
ĉar per forta mano la Eternulo el-
kondukis vin el tie; kaj ne manĝu
fermentaĵon. 4 Hodiaŭ vi eliras,
en la monato Abib. 5 Kaj kiam la
Eternulo venigos vin en la landon de
la Kanaanidoj kaj la Ĥetidoj kaj la
Amoridoj kaj la Ĥividoj kaj la Jebus-
idoj, pri kiu Li ĵuris al viaj patroj, ke
Li donos al vi, en la landon, en kiu
fluas lakto kaj mielo, tiam servu ĉi
tiun servon en ĉi tiu monato. 6 Dum
sep tagoj manĝu macojn, kaj en la
sepa tago estu festo de la Eternulo.
7 Macoj estu manĝataj dum la sep
tagoj, kaj ne vidiĝu ĉe vi fermentaĵo
kaj ne vidiĝu ĉe vi fermentinta pasto,
en la tuta regiono, kiu apartenas al vi.
8 Kaj sciigu al via filo en tiu tago,
dirante: Ĝi estas pro tio, kion la
Eternulo faris al mi ĉe mia elirado el

Egiptujo. 9 Kaj tio estu ĉe vi kiel
signo sur via mano kaj kiel memor-
igaĵo inter viaj okuloj, por ke la in-
struo de la Eternulo estu en via buŝo;
ĉar per forta mano la Eternulo elkon-
dukis vin el Egiptujo. 10 Plenumu
ĉi tiun leĝon en ĝia tempo en ĉiu
jaro.

11 Kaj kiam la Eternulo venigos
vin en la landon de la Kanaanidoj,
kiel Li ĵuris al vi kaj al viaj patroj,
kaj donos ĝin al vi, 12 tiam trans-
donadu ĉiun utermalferminton al la
Eternulo, kaj ĉiun unuenaskiton el
la brutoj, virseksulon, al la Eternulo.
13 Kaj ĉiun unuenaskiton el la azenoj
elaĉetu per ŝafido; kaj se vi ne elaĉ-
etos, tiam rompu al ĝi la kolon; kaj
ĉiun homan unuenaskiton inter viaj
filoj elaĉetu. 14 Kaj kiam via filo
morgaŭ vin demandos, dirante: Kio
tio estas? tiam diru al li: Per forta
mano la Eternulo elkondukis nin
el Egiptujo, el la domo de sklaveco;
15 kaj kiam Faraono obstine rifuzis
forliberigi nin, tiam la Eternulo mort-
igis ĉiun unuenaskiton en la lando
Egipta, de la unuenaskito de homo
ĝis la unuenaskito de bruto; tial mi
oferas al la Eternulo ĉiun utermal-
fermintan virseksulon, kaj ĉiun unue-
naskiton el miaj filoj mi elaĉetas.
16 Kaj tio estu kiel signo sur via
mano kaj kiel memorigaĵo inter viaj
okuloj; ĉar per forta mano la Eternulo
elkondukis nin el Egiptujo.
17 Kiam Faraono forliberigis la
popolon, Dio ne irigis ilin per la vojo
de la lando Filiŝta, kiu estis proks-
ima; ĉar Dio diris: Eble la popolo
pentos, kiam ĝi ekvidos militon, kaj
ĝi reiros Egiptujon. 18 Kaj Dio
kondukis la popolon ĉirkaŭire, per la
vojo tra la dezerto, al la Ruĝa Maro.
Kaj armitaj la Izraelidoj eliris el la
lando Egipta. 19 Kaj Moseo prenis
kun si la ostojn de Jozef, ĉar tiu
ĵurigis la Izraelidojn, dirante: Kiam
Dio rememoros vin, tiam elportu
miajn ostojn el ĉi tie kun vi. 20 Kaj
ili elmoviĝis el Sukot, kaj starigis
sian tendaron en Etam, en la fino
de la dezerto. 21 Kaj la Eternulo
iradis antaŭ ili dum la tago en nuba
kolono, por konduki ilin laŭ la ĝusta
vojo, kaj dum la nokto en kolono
fajra, por lumi al ili, ke ili povu iri
tage kaj nokte. 22 Ne foriĝadis de
antaŭ la popolo la nuba kolono dum
la tago nek la fajra kolono dum la
nokto.

14 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Diru al
la Izraelidoj, ke ili iru re-
turne, kaj starigu sian tendaron antaŭ
Pi-Haĥirot, inter Migdol kaj la maro,
apud Baal-Cefon; tie ili starigu
tendare super la maro. 3 Faraono
diros pri la Izraelidoj: Ili perdis la
vojon en la lando, la dezerto ilin
ŝlosis. 4 Kaj Mi obstinigos la kor-
on de Faraono, kaj li kuros post
ili; kaj Mi gloriĝos per Faraono kaj
per lia tuta militistaro, kaj la Egiptoj
sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo.
Kaj ili faris tiel. 5 Kiam oni diris al
la reĝo de Egiptujo, ke la popolo
forkuris, tiam la koro de Faraono
kaj de liaj servantoj turniĝis kontraŭ
la popolon, kaj ili diris: Kion ni faris,
forliberiginte la Izraelidojn de serv-
ado al ni? 6 Kaj li jungis sian
ĉaron kaj prenis kun si sian popolon.
7 Kaj li prenis sescent plej bonajn
ĉarojn kaj ĉiujn ĉarojn de Egiptujo
kaj la ĉefojn de la tuta militistaro.
8 Kaj la Eternulo obstinigis la koron
de Faraono, la reĝo de Egiptujo, kaj li
postkuris la Izraelidojn; sed la
Izraelidojn elirigis mano alta. 9 La
Egiptoj postkuris ilin, kaj ĉiuj ĉeval-
oj kaj ĉaroj de Faraono kaj liaj rajd-
antoj kaj lia militistaro atingis ilin,
kiam ili staris tendare super la maro,
apud Pi-Haĥirot antaŭ Baal-Cefon.
10 Kiam Faraono alproksimiĝis, tiam
la Izraelidoj levis siajn okulojn, kaj
ekvidis, ke jen la Egiptoj iras post
ili; kaj ili tre ektimis, kaj la Izraelidoj
ekkriis al la Eternulo. 11 Kaj ili
diris al Moseo: Ĉu ne ekzistis tomb-
oj en Egiptujo, ke vi prenis nin, por
morti en la dezerto? kion vi faris al
ni, elkondukinte nin el Egiptujo?
12 Tion ni diris ja al vi en Egiptujo:
Lasu nin, kaj ni servu la Egiptojn; ĉar
pli bone estus por ni servi la Egiptojn,
ol morti en la dezerto. 13 Tiam
Moseo diris al la popolo: Ne timu;
staru, kaj vidu la savon de la Etern-
ulo, kiun Li faros al vi hodiaŭ; ĉar
la Egiptojn, kiujn vi vidas hodiaŭ,
vi eterne neniam plu vidos. 14 La
Eternulo militos por vi, kaj vi silentu.
15 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Kion vi krias al Mi? diru al la
Izraelidoj, ke ili ekiru. 16 Kaj vi

levu vian bastonon kaj etendu vian
manon super la maron kaj disfendu
ĝin, por ke la Izraelidoj iru tra la
mezo de la maro sur seka tero.
17 Kaj jen, Mi obstinigos la korojn de
la Egiptoj, kaj ili iros post vi; kaj Mi
gloriĝos per Faraono kaj per lia
tuta militistaro, per liaj ĉaroj kaj liaj
rajdantoj. 18 Kaj la Egiptoj sciiĝos,
ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi
gloriĝos per Faraono, per liaj ĉaroj
kaj liaj rajdantoj. 19 Kaj la Dia
anĝelo, kiu iradis antaŭ la tendaro
de la Izraelidoj, formoviĝis kaj ekiris
post ili; kaj la nuba kolono formov-
iĝis de antaŭ ili kaj stariĝis post ili;
20 kaj ĝi aperis inter la tendaro de la
Egiptoj kaj la tendaro de la Izraelidoj,
kaj ĝi estis nubo malluma, kaj lumis
dum la nokto tiamaniere, ke unuj al la
aliaj ne povis alproksimiĝi dum la
tuta nokto. 21 Kaj Moseo etendis
sian manon super la maron; kaj la
Eternulo pelis la maron per forta
orienta vento dum la tuta nokto kaj
faris la maron seka tero; kaj la akvo
disfendiĝis. 22 Kaj la Izraelidoj
ekiris tra la mezo de la maro sur seka
tero, kaj la akvo estis por ili muro
dekstre kaj maldekstre. 23 Kaj la
Egiptoj postkuris kaj venis post ili,
ĉiuj ĉevaloj de Faraono, liaj ĉaroj kaj
liaj rajdantoj, en la mezon de la maro.
24 Kiam venis la matena gardotempo,
la Eternulo ekrigardis la tendaron de
la Egiptoj el la fajra kaj nuba ko-
lono, kaj Li tumultigis la tendaron
de la Egiptoj. 25 Kaj Li depuŝis
la radojn de iliaj ĉaroj kaj malrap-
idigis ilian iradon. Tiam la Egiptoj
diris: Ni forkuru for de la Izraelidoj,
ĉar la Eternulo militas por ili kontraŭ
la Egiptoj.
26 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Etendu vian manon super la maron,
por ke la akvo revenu sur la Egiptojn,
sur iliajn ĉarojn kaj iliajn rajdantojn.
27 Kaj Moseo etendis sian manon
super la maron, kaj la maro revenis
en la komenco de la mateno, sur sian
lokon, kaj la Egiptoj kuris renkonte
al ĝi. Kaj la Eternulo ĵetis la Egipt-
ojn en la mezon de la maro. 28 Kaj
la akvo revenis, kaj kovris la ĉarojn
kaj la rajdantojn de la tuta militist-
aro de Faraono, kiu venis post ili
en la maron; ne restis el ili eĉ unu.
29 Sed la Izraelidoj iris sur seka
tero tra la mezo de la maro, kaj la
akvo estis por ili muro dekstre kaj
maldekstre. 30 Kaj la Eternulo sav-
is en tiu tago la Izraelidojn el la
mano de la Egiptoj; kaj la Izraelidoj
vidis la Egiptojn mortintaj sur la
bordo de la maro. 31 Kaj la Izrael-
idoj vidis la grandan manon, kiun la
Eternulo aperigis sur la Egiptoj, kaj
la popolo ektimis la Eternulon kaj
ekkredis al la Eternulo kaj al Lia
sklavo Moseo.

15 TIAM Moseo kaj la Izraelidoj
kantis ĉi tiun kanton al la
Eternulo, kaj parolis jene:
Mi kantos al la Eternulo, ĉar Li
alte leviĝis;
Ĉevalon kaj ĝian rajdanton Li
ĵetis en la maron.
2 Mia forto kaj glorkanto estas la
Eternulo,
Kaj Li estis por mi savo.
Li estas mia Dio, kaj mi Lin gloros,
La Dio de mia patro, kaj mi Lin
altigos.
3 La Eternulo estas viro de milito,
Eternulo estas Lia nomo.
4 La ĉarojn de Faraono kaj lian
militistaron Li ĵetis en la mar-
on;
Kaj liaj elektitaj militestroj dronis
en la Ruĝa Maro.
5 Abismoj ilin kovris;
Ili falis en la profundojn kiel
ŝtono.
6 Via dekstra mano, ho Eternulo,
estas glora per forto,
Via dekstra mano, ho Eternulo,
disbatas malamikon.
7 Per Via granda majesto Vi fra-
kasas Viajn kontraŭulojn;
Vi sendas Vian koleron, kaj ĝi
forbruligas ilin kiel pajlon.
8 De Via kolera blovo montiĝis
akvo,
Amasigite stariĝis fluaĵo,
Densiĝis abismoj en la mezo de
la maro.
9 La malamiko diris: Mi perse-
kutos,
Mi atingos, mi dividos milit-
akiron;
Satiĝos de ili mia animo;
Mi eltiros mian glavon, eksterm-
os ilin mia mano.
10 Vi blovis per Via spirito, kaj
ilin kovris la maro;
Kiel plumbo ili iris al fundo en
la akvo potenca.

11 Kiu estas kiel Vi inter la dioj,
ho Eternulo ?
Kiu estas kiel Vi, majesta en
sankteco,
Timinda kaj laŭdinda, faranta
miraklojn ?
12 Vi etendis Vian dekstran manon,
Kaj ilin englutis la tero.
13 Vi kondukis kun Via favorkor-
eco tiun popolon, kiun Vi li-
berigis ;
Vi kondukis ĝin per Via forto al
Via sankta loĝejo.
14 Aŭdis popoloj kaj ektremis ;
Teruro atakis la loĝantojn de
Filiŝtujo.
15 Tiam ektimis la ĉefoj de Edom ;
La potenculojn de Moab atakis
tremo ;
Perdis la kuraĝon ĉiuj loĝantoj
de Kanaan.
16 Falas sur ilin timo kaj teruro pro
la grandeco de Via brako ;
Ili mutiĝas kiel ŝtono, ĝis pasas
Via popolo, ho Eternulo,
Ĝis pasas la popolo, kiun Vi
akiris.
17 Vi venigos ilin, kaj plantos ilin
Sur la monto de Via heredo,
Sur la loko, ho Eternulo, kiun
Vi faris Via sidejo,
En la sanktejo, ho Sinjoro, kiun
pretigis Viaj manoj.
18 La Eternulo reĝos ĉiam kaj
eterne.
19 Ĉar la ĉevaloj de Faraono kun
liaj ĉaroj kaj rajdantoj eniĝis en la
maron, kaj la Eternulo turnis sur ilin
la akvon de la maro ; sed la Izraelidoj
iris sur seka tero tra la mezo de
la maro. 20 Mirjam, la profetino,
fratino de Aaron, prenis tamburinon en
sian manon, kaj ĉiuj virinoj eliris
post ŝi kun tamburinoj kaj dancante.
21 Kaj Mirjam antaŭkantis al ili :
Kantu al la Eternulo, ĉar Li alte
leviĝis ;
Ĉevalon kaj ĝian rajdanton Li
ĵetis en la maron.
22 Moseo ekkondukis la Izraelidojn
for de la Ruĝa Maro, kaj ili eliris al
la dezerto Ŝur ; ili iris dum tri tagoj
tra la dezerto kaj ne trovis akvon.
23 Ili venis al Mara, sed ili ne povis
trinki la akvon en Mara, ĉar ĝi estis
maldolĉa ; tial oni donis al la loko
la nomon Mara. 24 Kaj la popolo
ekmurmuris kontraŭ Moseo, dirante :
Kion ni trinkos ? 25 Tiam li kriis
al la Eternulo, kaj la Eternulo mon-
tris al li arbon, kaj li ĵetis ĝin en la
akvon, kaj la akvo fariĝis dolĉa. Tie
Li donis al ili leĝon kaj juĝon, kaj
tie Li ilin elprovis. 26 Kaj Li diris :
Se vi aŭskultados la voĉon de la
Eternulo, via Dio, kaj farados tion,
kio plaĉas al Li, kaj vi atentados
Liajn ordonojn kaj observados ĉiujn
Liajn leĝojn, tiam Mi venigos sur
vin neniun el tiuj malsanoj, kiujn Mi
venigis sur la Egiptojn ; ĉar Mi estas
la Eternulo, via saniganto.
27 Kaj ili venis al Elim ; tie estis
dek du fontoj de akvo, kaj sep-
dek daktilpalmoj. Kaj ili starigis
tie sian tendaron ĉe la akvo.
16 Ili elmoviĝis el Elim, kaj la
tuta komunumo de la Izrael-
idoj venis en la dezerton Sin,
kiu troviĝas inter Elim kaj Sinaj, en
la dek-kvina tago de la dua monato,
post sia eliro el la lando Egipta.
2 Kaj la tuta komunumo de la Izrael-
idoj ekmurmuris kontraŭ Moseo kaj
Aaron en la dezerto. 3 Kaj la
Izraelidoj diris al ili : Ho, ni dezirus
morti per la mano de la Eternulo en
la lando Egipta, sidante super la
potoj kun viando, manĝante panon
ĝissate ! vi elkondukis nin en ĉi tiun
dezerton, por mortigi ĉi tiun tutan
komunumon per malsato. 4 Tiam
la Eternulo diris al Moseo : Jen Mi
pluvigos por vi panon el la ĉielo ;
kaj la popolo eliru kaj kolektu ĉiu-
tage tiom, kiom ĝi bezonas por la
tago, por ke Mi esploru ĝin, ĉu ĝi
sekvos Mian leĝon aŭ ne. 5 Sed
en la sesa tago ili preparu tion, kion
ili devas enporti, kaj tiam estos duobla
porcio kompare kun tio, kion ili
kolektas ĉiutage. 6 Kaj Moseo kaj
Aaron diris al ĉiuj Izraelidoj : Vespere
vi sciiĝos, ke la Eternulo elkondukis
vin el la lando Egipta. 7 Kaj
matene vi vidos la gloron de la
Eternulo ; ĉar Li aŭdis vian mur-
muradon kontraŭ la Eternulo. Sed
kio estas ni, ke vi murmuras kontraŭ
ni ? 8 Kaj Moseo diris : La Etern-
ulo donos al vi vespere viandon
por manĝi kaj matene panon por
satiĝi ; ĉar la Eternulo aŭdis vian
murmuradon, kiun vi murmuris kon-
traŭ Li. Sed ni, kio ni estas ? ne
kontraŭ ni estas via murmurado, sed
kontraŭ la Eternulo. 9 Kaj Moseo
diris al Aaron : Diru al la tuta komun-

umo de la Izraelidoj : Alproksimiĝu
antaŭ la Eternulon, ĉar Li aŭdis vian
murmuradon. 10 Kaj dum Aaron
estis parolanta al la tuta komunumo
de la Izraelidoj, ili turniĝis al la
dezerto, kaj jen la gloro de la Eternulo
aperis en nubo. 11 Kaj la Eternulo
parolis al Moseo, dirante : 12 Mi
aŭdis la murmuradon de la Izraelidoj ;
diru al ili jenon : En la komenco de
la vespero vi manĝos viandon, kaj
matene vi satiĝos per pano, kaj vi
sciiĝos, ke Mi estas la Eternulo, via
Dio. 13 Kiam venis la vespero,
alflugis koturnoj kaj kovris la tend-
aron, kaj matene estis tavolo da roso
ĉirkaŭ la tendaro. 14 Kiam la tavolo
da roso forleviĝis, tiam montriĝis,
ke sur la supraĵo de la dezerto
kuŝas io delikata, senŝela, delikata
kiel prujno sur la tero. 15 Kiam
la Izraelidoj ekvidis, ili diris unuj al
la aliaj : Kio ĝi estas ? ĉar ili ne sciis,
kio ĝi estas. Kaj Moseo diris al ili :
Ĝi estas la pano, kiun la Eternulo
donis al vi por manĝi. 16 Jen estas
tio, kion ordonis la Eternulo : Kolektu
ĝin ĉiu en tia kvanto, kiom li bezonas
por manĝi ; prenu po unu omero por
ĉiu kapo, laŭ la nombro de viaj
animoj, kiujn ĉiu havas en sia tendo.
17 Kaj tiel faris la Izraelidoj, kaj ili
kolektis, unu pli, alia malpli. 18 Kaj
oni mezuris per omero ; kaj kiu kolekt-
is pli, ne havis superflue, kaj kiu
kolektis malpli, ne havis mankon ;
ĉiu kolektis tiom, kiom li povis manĝi.
19 Kaj Moseo diris al ili : Neniu rest-
igu iom el ĝi ĝis la mateno. 20 Sed
ili ne obeis Moseon, kaj kelkaj rest-
igis iom el ĝi ĝis la mateno ; kaj aperis
en ĝi vermoj, kaj ĝi malbonodoriĝis ;
kaj Moseo ekkoleris ilin. 21 Ili
kolektadis ĝin ĉiumatene, ĉiu tiom,
kiom li bezonis por manĝi ; kaj kiam
la suno fariĝis pli varma, tio fand-
iĝadis. 22 Kiam venis la sesa tago,
ili kolektis duoble da pano, po du
omeroj por ĉiu ; kaj ĉiuj ĉefoj de la
komunumo venis kaj diris tion al
Moseo. 23 Kaj li diris al ili : Jen
estas, kion diris la Eternulo : ripozo
de sankta sabato de la Eternulo
estas morgaŭ ; kion vi estas bakontaj,
baku, kaj kion vi estas kuirontaj,
kuiru ; sed ĉion superfluan formetu,
por ke ĝi estu konservata ĝis la ma-
teno. 24 Kaj ili formetis ĝin ĝis la
mateno, kiel ordonis Moseo, kaj ĝi
ne malbonodoriĝis, kaj vermoj ne
aperis en ĝi. 25 Kaj Moseo diris :
Manĝu ĝin hodiaŭ, ĉar hodiaŭ estas
sabato de la Eternulo ; hodiaŭ vi ne
trovos ĝin sur la kampo. 26 Dum
ses tagoj kolektu ĝin, sed la sepa
tago estas sabato, en tiu tago ĝi ne
troviĝos. 27 En la sepa tago eliris
kelkaj el la popolo, por kolekti, sed
ili ne trovis. 28 Kaj la Eternulo
diris al Moseo : Ĝis kiam vi rifuzos
observi Miajn ordonojn kaj Mian in-
struon ? 29 Rigardu, la Eternulo
donis al vi la sabaton, tial Li donas
al vi en la sesa tago panon por du
tagoj ; restu ĉiu hejme, neniu eliru
for de sia loko en la sepa tago.
30 Kaj la popolo ripozis en la sepa
tago. 31 Kaj la domo de Izrael
donis al ĝi la nomon manao ; ĝi estis
kiel la semo de koriandro, blanka,
kaj ĝia gusto estis kiel blankpaneto
kun mielo. 32 Kaj Moseo diris :
Jen estas tio, kion ordonis la Etern-
ulo : Plenigu per ĝi omeron, ke ĝi
estu konservata en viaj generacioj,
por ke oni vidu la panon, kiun Mi
manĝigis al vi en la dezerto, kiam Mi
elkondukis vin el la lando Egipta.
33 Kaj Moseo diris al Aaron : Prenu
unu vazon kaj enmetu tien plenan
omeron da manao kaj starigu ĝin
antaŭ la Eternulo, por ke ĝi estu
konservata en viaj generacioj. 34 Ki-
el la Eternulo ordonis al Moseo,
Aaron starigis ĝin antaŭ la Atesto,
por konserviĝi. 35 Kaj la Izraelid-
oj manĝis la manaon dum kvardek
jaroj, ĝis ili venis en landon loĝ-
eblan ; la manaon ili manĝis, ĝis ili
venis al la limo de la lando Kana-
ana. 36 Kaj omero estas dekono
de efo.

17 LA tuta komunumo de la
Izraelidoj elmoviĝis el la de-
zerto Sin laŭ siaj tagvojoj,
kiel ordonis la Eternulo ; kaj ili
starigis sian tendaron en Refidim, kaj
la popolo ne havis akvon por trinki.
2 Kaj la popolo malpacis kontraŭ
Moseo, kaj ili diris : Donu al ni akvon
por trinki. Kaj Moseo diris al ili :
Kial vi malpacas kontraŭ mi ? kial
vi provas la Eternulon ? 3 Sed la
popolo tie suferis pro manko de akvo,
kaj la popolo murmuris kontraŭ
Moseo, kaj diris : Kial vi elkondukis
nin el Egiptujo, por mortigi nin kaj
niajn infanojn kaj niajn brutojn per

soifo ? 4 Tiam Moseo kriis al la
Eternulo, dirante : Kion mi faros
kun ĉi tiu popolo? baldaŭ povas okazi,
ke ili min ŝtonmortigos. 5 Kaj la
Eternulo diris al Moseo : Preteriru
antaŭ la popolo, kaj prenu kun vi
kelkajn el la ĉefoj de Izrael, kaj
vian bastonon, per kiu vi frapis la
riveron, prenu en vian manon, kaj
iru. 6 Jen Mi staros antaŭ vi tie
super roko sur Ĥoreb ; kaj vi frapos
la rokon, kaj eliros el ĝi akvo, kaj la
popolo trinkos. Kaj Moseo faris tiel
antaŭ la okuloj de la ĉefoj de Izrael.
7 Kaj li donis al tiu loko la nomon
Masa kaj Meriba, pro la malpaco de
la Izraelidoj, kaj pro tio, ke ili provis
la Eternulon, dirante : Ĉu la Eternulo
estas inter ni, aŭ ne ?
8 Venis la Amalekidoj, kaj ekmilitis
kontraŭ la Izraelidoj en Refidim.
9 Tiam Moseo diris al Josuo : Elektu
al ni virojn, kaj eliru, batalu kontraŭ
la Amalekidoj. Morgaŭ mi staros
sur supro de monteto, kaj la Dian
bastonon mi havos en mia mano.
10 Kaj Josuo faris, kiel diris al li
Moseo, kaj batalis kontraŭ la Amalek-
idoj ; kaj Moseo, Aaron, kaj Ĥur
supreniris sur la supron de la mont-
eto. 11 Kaj ĉiufoje, kiam Moseo
levis sian manon, venkis Izrael ; kaj
kiam li mallevis sian manon, venkis
Amalek. 12 Sed la manoj de Moseo
estis pezaj ; tial ili prenis ŝtonon
kaj metis ĝin sub lin, kaj li sidiĝis
sur ĝi ; kaj Aaron kaj Ĥur subtenis
liajn manojn, unu de unu flanko, la
dua de la dua flanko ; kaj liaj manoj
estis en ĝusta teniĝo ĝis la subiro
de la suno. 13 Kaj Josuo senfort-
igis Amalekon kaj lian popolon per
la glavo. 14 Kaj la Eternulo diris
al Moseo : Skribu ĉi tion por memoro
en libron kaj enmetu ĉi tion en la
orelojn de Josuo, ke Mi ekstermos la
memoron pri Amalek sub la ĉielo.
15 Moseo konstruis altaron, kaj donis
al ĝi la nomon : La Eternulo mia
Standardo. 16 Ĉar li diris : Estas
promesite per la altaro de la Eternulo,
ke la Eternulo militos kontraŭ Amalek
de generacio al generacio.

18 JITRO, la Midjana pastro,
la bopatro de Moseo, aŭdis
ĉion, kion la Eternulo faris
al Moseo kaj al Sia popolo Izrael,
ke la Eternulo elkondukis Izraelon
el Egiptujo. 2 Kaj Jitro, la bopatro
de Moseo, prenis Ciporan, la edzinon
de Moseo, kiun tiu forlasis ; 3 kaj
ŝiajn du filojn, el kiuj unu havis la
nomon Gerŝom ; ĉar la patro diris :
Mi estis fremdulo en fremda lando ;
4 kaj la dua havis la nomon Eliezer,
ĉar tiu diris : La Dio de mia patro
helpis min, kaj savis min kontraŭ
la glavo de Faraono. 5 Kaj Jitro,
la bopatro de Moseo, kun liaj filoj
kaj lia edzino venis al Moseo en la
dezerton, kie li staris tendare ĉe la
monto de Dio. 6 Kaj li dirigis al
Moseo : Mi, via bopatro Jitro, venas
al vi, kaj ankaŭ via edzino kaj ŝiaj
du filoj kun ŝi. 7 Tiam Moseo
eliris renkonte al sia bopatro kaj
profunde salutis lin kaj kisis lin, kaj
ili demandis sin reciproke pri la farto
kaj eniris en la tendon. 8 Kaj
Moseo rakontis al sia bopatro ĉion,
kion la Eternulo faris al Faraono kaj
al la Egiptoj pro Izrael, kaj ĉiujn
malfacilaĵojn, kiuj trafis ilin dum
la vojo kaj el kiuj la Eternulo ilin
savis. 9 Jitro ĝojis je la tuta bono,
kiun la Eternulo faris al Izrael,
savinte lin el la mano de la Egiptoj.
10 Kaj Jitro diris : Benata estu la
Eternulo, kiu savis vin el la manoj
de la Egiptoj kaj el la mano de
Faraono, kaj kiu savis la popolon el
sub la mano de la Egiptoj. 11 Nun
mi scias, ke la Eternulo estas pli
granda ol ĉiuj dioj ; ĝi estas pro tio,
ke tiuj malbonintencis kontraŭ ili.
12 Kaj Jitro, la bopatro de Moseo,
alportis al Dio bruloferon kaj buĉ-
oferojn ; kaj Aaron kaj ĉiuj ĉefoj de
Izrael venis, por manĝi panon kun
la bopatro de Moseo antaŭ Dio.
13 La sekvantan tagon Moseo sidiĝis,
por juĝi la popolon ; kaj la popolo
staris antaŭ Moseo de la mateno ĝis
la vespero. 14 Kaj la bopatro de
Moseo vidis ĉion, kion li faras por la
popolo, kaj diris : Kio estas tio, kion
vi faras al la popolo ? kial vi sola sidas
kaj la tuta popolo staras antaŭ vi
de mateno ĝis vespero ? 15 Tiam
Moseo diris al sia bopatro : La popolo
venas al mi, por demandi Dion.
16 Kiam fariĝas inter ili ia afero,
ili venas al mi ; kaj mi juĝas inter unu
kaj alia, kaj mi sciigas la leĝojn de
Dio kaj Liajn instruojn. 17 Sed
la bopatro de Moseo diris al li : Ne
bona estas la afero, kiun vi faras

18 Senfortiĝos vi kaj ĉi tiu popolo,
kiu estas kun vi; ĉar la afero estas
tro malfacila por vi; vi ne povas
plenumi ĝin sola. 19 Aŭskultu mian
voĉon, mi donos al vi konsilon,
kaj Dio estos kun vi. Vi estu por
la popolo perulo antaŭ Dio, kaj pre-
zentu la aferojn al Dio. 20 Instruu
al ili la leĝojn kaj instruojn, kaj
montru al ili la vojon, kiun ili devas
iri, kaj la farojn, kiujn ili devas fari.
21 Kaj vi elserĉu inter la tuta popolo
homojn bravajn, timantajn Dion, hom-
ojn veramajn, neprofitamajn; kaj
starigu ilin super la popolo kiel
milestrojn, centestrojn, kvindekestr-
ojn, kaj dekestrojn. 22 Kaj ili
juĝadu la popolon en ĉiu tempo; ĉiun
grandan aferon ili venigu al vi, sed
ĉiun malgrandan aferon juĝu ili; tiel
fariĝos pli facile al vi, kaj ili portos
kun vi. 23 Se vi tion faros kaj Dio
al vi ordonos, tiam vi povos resti
forta, kaj ankaŭ ĉi tiu tuta popolo
venos al sia loko en paco. 24 Moseo
obeis la voĉon de sia bopatro, kaj
faris ĉion, kion tiu diris. 25 Kaj
Moseo elektis bravajn homojn inter
la tuta Izrael, kaj faris ilin estroj
super la popolo, milestroj, centestroj,
kvindekestroj, kaj dekestroj. 26 Kaj
ili juĝadis la popolon en ĉiu tempo;
malfacilan aferon ili venigadis al
Moseo, kaj ĉiun aferon malgrandan
juĝadis ili. 27 Kaj Moseo lasis
sian bopatron foriri, kaj tiu iris en
sian landon.

19 EN la tria monato post la
eliro de la Izraelidoj el la
lando Egipta, en tiu tago ili
venis en la dezerton Sinaj. 2 Ili
eliris el Refidim, kaj venis en la
dezerton Sinaj kaj starigis sian
tendaron en la dezerto; kaj Izrael
stariĝis tie tendare antaŭ la monto.
3 Kaj Moseo supreniris al Dio; kaj
la Eternulo vokis al li de la monto,
dirante: Tiel diru al la domo de
Jakob kaj sciigu al la filoj de Izrael:
4 Vi vidis, kion Mi faris al la Egiptoj
kaj kiel Mi portis vin sur aglaj flug-
iloj kaj venigis vin al Mi. 5 Kaj
nun se vi obeos Mian voĉon kaj
observos Mian interligon, vi estos
Mia amata propraĵo inter ĉiuj popoloj,
ĉar al Mi apartenas la tuta tero.
6 Kaj vi estos por Mi regno de pastr-
oj kaj popolo sankta. Tio estas la
vortoj, kiujn vi diru al la Izraelidoj.
7 Moseo venis, kaj alvokis la ĉefojn
de la popolo, kaj prezentis al ili
ĉiujn tiujn vortojn, pri kiuj la Etern-
ulo ordonis al li. 8 Kaj la tuta
popolo respondis kune kaj diris:
Ĉion, kion la Eternulo diris, ni faros.
Kaj Moseo raportis la vortojn de la
popolo al la Eternulo. 9 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Jen Mi venos
al vi en densa nubo, por ke la popolo
aŭdu, kiam Mi parolos kun vi, kaj
por ke ili kredu al vi eterne. Kaj
Moseo sciigis la vortojn de la popolo
al la Eternulo. 10 Kaj la Eternulo
diris al Moseo: Iru al la popolo kaj
sanktigu ĝin hodiaŭ kaj morgaŭ,
kaj ili lavu siajn vestojn. 11 Kaj
ili estu pretaj por la tria tago, ĉar en
la tria tago la Eternulo malsupreniros
antaŭ la okuloj de la tuta popolo sur la
monton Sinaj. 12 Kaj difinu limon
por la popolo ĉirkaŭe, dirante: Gardu
vin, ke vi ne supreniru sur la monton
nek tuŝu ĝian bazon; ĉiu, kiu tuŝos
la monton, estu mortigita. 13 Mano
lin ne tuŝu, sed per ŝtonoj li estu
mortigita, aŭ li estu pafmortigita;
ĉu tio estos bruto, ĉu tio estos homo,
li ne vivu. Kiam eksonos longa
trumpetado, tiam ili povas supreniri
sur la monton. 14 Kaj Moseo mal-
supreniris de la monto al la popolo
kaj sanktigis la popolon, kaj ili lavis
siajn vestojn. 15 Kaj li diris al la
popolo: Estu pretaj por la tria tago;
ne alproksimiĝu al virino. 16 En
la tria tago, tuj matene, komenciĝis
tondroj kaj fulmoj, kaj densa nubo
estis super la monto, kaj aŭdiĝis tre
forta sonado de korno; kaj ektremis
la tuta popolo, kiu estis en la tend-
aro. 17 Kaj Moseo elirigis la po-
polon el la tendaro renkonte al Dio,
kaj ili stariĝis antaŭ la bazo de la
monto. 18 Kaj la monto Sinaj tuta
fumiĝis kaŭze de tio, ke la Eternulo
malsupreniris sur ĝin en fajro; kaj
ĝia fumo leviĝadis kiel fumo el forno,
kaj la tuta monto forte tremis.
19 Kaj la sonado de la korno far-
iĝadis ĉiam pli kaj pli forta; Moseo
paroladis, kaj Dio respondadis al li
per voĉo. 20 Kaj la Eternulo mal-
supreniris sur la monton Sinaj, sur
la supron de la monto; kaj la Etern-
ulo vokis Moseon sur la supron
de la monto, kaj Moseo supreniris.
21 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Iru malsupren, avertu la popolon, ke

ili ne translimiĝu perforte al la
Eternulo, por vidi, ĉar tiam multaj
el ili falus. 22 Eĉ la pastroj, kiuj
alproksimiĝos al la Eternulo, sanktigu
sin, por ke la Eternulo ne frakasu
ilin. 23 Kaj Moseo diris al la Etern-
ulo: La popolo ne povas supreniri
sur la monton Sinaj, ĉar Vi avertis
nin, dirante: Faru limon ĉirkaŭ la
monto, kaj sanktigu ĝin. 24 Sed
la Eternulo diris al li: Iru malsupren,
poste supreniru vi kaj Aaron kun vi;
sed la pastroj kaj la popolo ne penu
perforte supreniri al la Eternulo,
por ke Li ne frakasu ilin. 25 Kaj
Moseo malsupreniris al la popolo kaj
diris tion al ili.

20 KAJ Dio diris ĉiujn sekvant-
ajn vortojn:
2 Mi estas la Eternulo, via
Dio, kiu elkondukis vin el la lando
Egipta, el la domo de sklaveco.
3 Ne ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ
Mi.
4 Ne faru al vi idolon, nek bildon
de io, kio estas en la ĉielo supre aŭ
sur la tero malsupre aŭ en la akvo
sub la tero; 5 ne kliniĝu antaŭ ili
kaj ne servu ilin; ĉar Mi, la Eternulo,
via Dio, estas Dio severa, kiu la
malbonagon de la patroj punas sur la
idoj en la tria kaj kvara generacioj ĉe
Miaj malamantoj, 6 kaj kiu faras
favorkorajon por miloj al Miaj amant-
oj kaj al la plenumantoj de Miaj
ordonoj.
7 Ne malbonuzu la nomon de la
Eternulo, via Dio; ĉar la Eternulo ne
lasos senpuna tiun, kiu malbonuzas
Lian nomon.
8 Memoru pri la tago sabata, ke vi
tenu ĝin sankta. 9 Dum ses tagoj
laboru kaj faru ĉiujn viajn aferojn;
10 sed la sepa tago estas sabato de
la Eternulo, via Dio; faru nenian
laboron, nek vi, nek via filo, nek via
filino, nek via sklavo, nek via sklav-
ino, nek via bruto, nek via fremd-
ulo, kiu estas inter viaj pordegoj;
11 ĉar dum ses tagoj la Eternulo
kreis la ĉielon kaj la teron, la maron,
kaj ĉion, kio estas en ili, sed en la
sepa tago Li ripozis. Tial la Eternulo
benis la tagon sabatan kaj sanktigis
ĝin.
12 Respektu vian patron kaj vian
patrinon, por ke longe daŭru via
vivo sur la tero, kiun la Eternulo,
via Dio, donas al vi.
13 Ne mortigu.
14 Ne adultu.
15 Ne ŝtelu.
16 Ne parolu kontraŭ via proksim-
ulo malveran ateston.
17 Ne deziru la domon de via prok-
simulo; ne deziru la edzinon de via
proksimulo, nek lian sklavon, nek
lian sklavinon, nek lian bovon, nek
lian azenon, nek ion, kio apartenas
al via proksimulo.
18 Kaj la tuta popolo vidis la tondr-
ojn kaj la fulmojn kaj la sonadon
de la korno kaj la fumiĝadon de la
monto; kaj la popolo vidis, kaj re-
tiriĝis kun teruro kaj stariĝis mal-
proksime. 19 Kaj ili diris al Mo-
seo: Parolu vi kun ni, kaj ni aŭs-
kultos, sed Dio ne parolu kun ni,
por ke ni ne mortu. 20 Kaj Moseo
diris al la popolo: Ne timu; ĉar por
vin elprovi venis Dio, kaj por ke la
timo antaŭ Li estu antaŭ via vizaĝo,
por ke vi ne peku. 21 Kaj la pop-
olo staris malproksime; sed Moseo
alproksimiĝis al la mallumo, kie
estis Dio.
22 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Tiel diru al la Izraelidoj: Vi vidis,
kiel Mi parolis kun vi el la ĉielo.
23 Ne faru antaŭ Mi diojn arĝentajn,
kaj diojn orajn ne faru al vi. 24 Al-
taron el tero faru al Mi, kaj oferu sur
ĝi viajn bruloferojn kaj pacoferojn,
viajn ŝafojn kaj viajn bovojn; sur ĉiu
loko, kie Mi memorigos Mian nomon,
Mi venos al vi kaj benos vin. 25 Kaj
se vi faros al Mi altaron el ŝtonoj, ne
konstruu ĝin el ŝtonoj hakitaj; ĉar se
vi levos sur ĝin vian hakilon, vi ĝin
malsanktigos. 26 Kaj ne supreniru
per ŝtupoj al Mia altaro, por ke ne
malkovriĝu via nudeco antaŭ ĝi.

21 KAJ jen estas la juĝoj, kiujn
vi proponos al ili:
2 Se vi aĉetos sklavon He-
breon, li servu dum ses jaroj; sed
en la sepa li eliru libera senpage.
3 Se li venis sola, li eliru sola; se li
estas edzigita, tiam lia edzino eliru
kune kun li. 4 Se lia sinjoro donis
al li edzinon kaj ŝi naskis al li filojn
aŭ filinojn, tiam la edzino kaj ŝiaj
infanoj restu ĉe sia sinjoro, kaj li
eliru sola. 5 Sed se la sklavo diros:
Mi amas mian sinjoron, mian edzinon,
kaj miajn infanojn, mi ne volas li-
beriĝi; 6 tiam lia sinjoro alkon-
duku lin antaŭ la potenculojn kaj

starigu lin apud la pordo aŭ apud
la fosto, kaj lia sinjoro trapiku lian
orelon per aleno, kaj li estu lia sklavo
por ĉiam.
7 Kaj se iu vendos sian filinon kiel
sklavinon, ŝi ne eliru kiel eliras la
sklavoj. 8 Se ŝi ne plaĉas al sia
sinjoro, al kiu ŝi estis fordonita, tiam
li donu al ŝi la eblon elaĉetiĝi; al
fremda popolo ŝin vendi li ne havas
la rajton, ĉar li kondutis ne honeste
kontraŭ ŝi. 9 Se li transdonos ŝin
al sia filo, li agu kun ŝi laŭ la rajto de
filinoj. 10 Se li prenos por li alian
edzinon, tiam nutraĵo, vestoj, kaj
edzina vivo ne devas esti rifuzataj
al ŝi. 11 Kaj se tiujn tri aferojn li
ne faros por ŝi, tiam ŝi eliru senpage,
sen elaĉeto.
12 Se iu batos homon kaj tiu mortos,
li estu mortigita. 13 Sed se li ne
agis malbonintence, nur Dio puŝis
tiun sub lian manon, Mi difinas al vi
lokon, kien li povas forkuri. 14 Sed
se iu intence mortigis sian proksim-
ulon per ruzo, tiam eĉ de Mia altaro
forprenu lin, ke li mortu.
15 Kiu batas sian patron aŭ sian
patrinon, tiu devas esti mortigita.
16 Kaj se iu ŝtelas homon por vendi
lin, aŭ oni trovas tiun en lia mano,
li devas esti mortigita.
17 Kiu malbenas sian patron aŭ
sian patrinon, tiu devas esti mort-
igita.
18 Se homoj kverelos, kaj unu
batos la alian per ŝtono aŭ per pugno
kaj tiu ne mortos, sed devos kuŝi en
lito: 19 se li leviĝos kaj irados
ekstere per apogilo, tiam la batinto
estu senkulpa; li nur kompensu al li
lian malliberigitecon kaj zorgu pri
lia kuracado.
20 Se iu batos sian sklavon aŭ sian
sklavinon per bastono, kaj tiu mortos
sub lia mano, tiam oni devas lin puni;
21 sed se tiu restos viva dum unu
aŭ du tagoj, tiam oni ne devas lin
puni; ĉar tio estas lia mono.
22 Se viroj kverelos kaj frapos
gravedan virinon, kaj ŝi abortos, sed
ne fariĝos malfeliĉo, tiam oni punu
lin per monpuno, kian metos sur lin
la edzo de la virino, kaj li pagu ĝin
laŭ decido de juĝantoj. 23 Sed
se fariĝos malfeliĉo, tiam donu
animon pro animo, 24 okulon pro
okulo, denton pro dento, manon pro
mano, piedon pro piedo, 25 bruldi-
fekton pro bruldifekto, vundon pro
vundo, kontuzon pro kontuzo.
26 Kaj se iu batos okulon de sia
sklavo aŭ de sia sklavino kaj difektos
ĝin, tiam li forliberigu tiun kompense
pro la okulo. 27 Kaj se li elbatos
denton de sia sklavo aŭ denton de sia
sklavino, li forliberigu tiun kompense
pro la dento.
28 Se bovo kornobatos viron aŭ
virinon kaj tiu mortos, tiam oni ŝton-
mortigu la bovon kaj ĝia viando ne
estu manĝata, sed la mastro de la
bovo restu senkulpa. 29 Sed se la
bovo estis kornobatema antaŭe kaj
oni tion sciigis al ĝia mastro kaj li
ĝin ne gardis kaj ĝi mortigis viron
aŭ virinon, tiam la bovon oni ŝton-
mortigu kaj ĝian mastron oni mortigu.
30 Se oni metos sur lin elaĉeton, tiam
li donu pro sia animo tian elaĉetan
sumon, kia estos metita sur lin.
31 Se filo aŭ filino estos kornobatita,
oni agu kun li en la sama maniero.
32 Se iun sklavon aŭ sklavinon korno-
batos la bovo, tiam tridek sikloj da
mono devas esti pagitaj al ties mastro
kaj la bovo devas esti ŝtonmortigita.
33 Se iu malfermos kavon, aŭ el-
fosos kavon, kaj ne kovros ĝin, kaj
falos tien bovo aŭ azeno, 34 tiam
la mastro de la kavo devas kompensi
per mono al ĝia mastro, kaj la kadavro
apartenu al li.
35 Se la bovo de iu homo korno-
batos bovon de lia proksimulo tiel, ke
ĝi mortos, tiam ili vendu la vivan
bovon kaj dividu inter si egalparte
la monon pro ĝi, kaj ankaŭ la kadavr-
on ili dividu. 36 Sed se oni sciis,
ke la bovo estis kornobatema an-
taŭe, kaj ĝia mastro ĝin ne gardis,
tiam ili pagu bovon pro la bovo, kaj
la kadavro apartenu al li.

22 SE iu ŝtelos bovon aŭ ŝafon
kaj buĉos ĝin aŭ vendos ĝin,
tiam li pagu kvin bovojn pro
la bovo kaj kvar ŝafojn pro la ŝafo.
2 Se iu trovos ŝtelanton ĉe sub-
fosado kaj batos lin kaj tiu mortos,
tiam oni ne juĝu lin pro la sango.
3 Sed se lumis super li la suno, tiam
oni juĝu lin pro la sango. La ŝtelinto
pagu kompenson; se li ne havas,
tiam oni lin vendu pro lia ŝtelo.
4 Se la ŝtelitaĵo, ĉu ĝi estas bovo,
ĉu azeno, ĉu ŝafo, estos trovita en
liaj manoj viva, tiam li kompensu
duoble.

5 Se iu difektos kampon aŭ vin-
berejon, lasante sian bruton, ke ĝi
difektu kampon de aliulo, tiam li
devas pagi per plejbonaĵo el sia
kampo kaj per plejbonaĵo el sia
vinberejo.
6 Se eliros fajro kaj trafos dornojn
kaj ekstermos garbojn aŭ starantan
grenon aŭ kampon, tiam tiu kom-
pensu, kiu kaŭzis la brulon.
7 Se iu donos al sia proksimulo
monon aŭ uzataĵojn, por konservi,
kaj ili estos ŝtelitaj el la domo de tiu
homo, tiam, se la ŝtelinto estos trov-
ita, li kompensu duoble. 8 Se la
ŝtelinto ne estos trovita, tiam la
mastro de la domo venu al la potenc-
uloj, kaj ĵuru, ke li ne etendis sian
manon sur la apartenaĵon de sia
proksimulo. 9 Pri ĉiu maljustaĵo,
ĉu ĝi estos pri bovo, ĉu pri azeno, ĉu
pri ŝafo, ĉu pri vesto, pri ĉiu perd-
itaĵo, pri kiu iu diros, ke ĝi estas lia,
la afero de ambaŭ devas esti prezent-
ita al la potenculoj; kiun la potenc-
uloj trovos kulpa, tiu kompensu
duoble al sia proksimulo.
10 Se iu donos al sia proksimulo
azenon aŭ bovon aŭ ŝafon aŭ alian
bruton, por konservi, kaj ĝi mortos
aŭ estos difektita aŭ forkaptita, kaj
neniu tion vidos, 11 tiam ĵuro an-
taŭ la Eternulo estu inter ili, ke
li ne etendis sian manon sur la
apartenaĵon de sia proksimulo, kaj
ĝia mastro ĝin prenos kaj li ne kom-
pensos. 12 Sed se oni ĝin ŝtelos
de li, tiam li devas kompensi al ĝia
mastro. 13 Se ĝi estos disŝirita, li
prezentu ateston, kaj la disŝiritaĵon
li ne kompensos.
14 Se iu ĝin prenos prunte de sia
proksimulo, kaj ĝi estos difektita aŭ
mortos dum foresto de sia mastro,
tiam li devas kompensi. 15 Se
ĝia mastro estis apud ĝi, tiam li ne
devas kompensi. Se ĝi estis dung-
ita, li perdis sian dungomonon.
16 Se iu forlogos virgulinon, kiu ne
estas fianĉinigita, kaj kuŝos kun ŝi,
tiam li donu al ŝi doton kaj prenu ŝin
al si kiel edzinon. 17 Se ŝia patro
ne volos doni ŝin al li, tiam li pagu
tiom da mono, kiom virgulinoj ordin-
are ricevas dote.
18 Sorĉistinon ne lasu vivi.
19 Ĉiu, kiu kuŝis kun bruto, estu
mortigita.
20 Kiu alportas oferojn al dioj, krom
al la Eternulo sole, tiu estu eksterm-
ita. 21 Fremdulon ne ofendu, nek
premu lin; ĉar fremduloj vi estis en
la lando Egipta. 22 Vidvinon kaj
orfon ne premu. 23 Se vi ilin
premos kaj ili krios al Mi, tiam Mi
aŭdos ilian krion; 24 kaj ekflamos
Mia kolero, kaj Mi mortigos vin per
glavo, kaj viaj edzinoj estos vidvinoj
kaj viaj infanoj estos orfoj.
25 Se vi pruntedonos monon al iu
el Mia popolo, al iu malriĉulo apud vi,
ne estu por li premanto, ne metu sur
lin procentojn. 26 Se vi prenos
de via proksimulo veston kiel garanti-
aĵon, tiam antaŭ la subiro de la suno
redonu ĝin al li; 27 ĉar ĝi estas
lia sola kovro, ĝi estas la vesto por
lia korpo; en kio li dormos? kaj kiam
li krios al Mi, Mi aŭdos, ĉar Mi estas
favorkora.
28 Potenculojn ne malbenu, kaj
estron de via popolo ne insultu.
29 Vian abundon kaj sukon ne re-
tenu; la unuenaskiton el viaj filoj vi
devas doni al Mi. 30 Tiel same
agu kun via bovo kaj via ŝafo; sep
tagojn ĝi restu kun sia patrino, en la
oka tago donu ĝin al Mi. 31 Estu
por Mi sanktaj homoj; kaj viandon,
disŝiritan sur la kampo, ne manĝu;
al hundo ĵetu ĝin.

23 NE disvastigu malveran fam-
on; ne kunigu vian manon
kun malvirtulo, por esti atest-
anto de malbonago. 2 Ne sekvu
la amason por malbonaĵoj; kaj en
juĝo ne kliniĝu al la opinio de la
plimulto, por dekliniĝi de la vero.
3 Ankaŭ malriĉulon ne favoru en lia
juĝa afero.
4 Se vi renkontos bovon de via
malamiko aŭ lian azenon erarvagant-
an, rekonduku ĝin al li. 5 Se vi
vidos, ke azeno de via malamiko falis
sub sia ŝarĝo, ne forlasu ĝin, sed al-
portu helpon kune kun li.
6 Ne forklinu la rajton de via mal-
riĉulo en lia juĝa afero. 7 De
mensogaĵo malproksimiĝu, kaj sen-
kulpulon kaj virtulon ne mortigu;
ĉar Mi ne pravigos maljustulon.
8 Donacojn ne akceptu; ĉar donacoj
blindigas vidantojn kaj malĝustigas
la aferojn de virtuloj. 9 Fremdulon
ne premu; vi konas ja la animon de
fremdulo, ĉar fremduloj vi estis en la
lando Egipta.
10 Dum ses jaroj prisemu vian

teron kaj rikoltu ĝiajn produktaĵojn;
11 sed en la sepa jaro ripozigu ĝin
kaj ne tuŝu ĝin, por ke manĝu la
malriĉuloj el via popolo, kaj la rest-
aĵon manĝu la bestoj de la kampo.
Tiel same agu kun via vinberejo kaj
kun via olivarbejo. 12 Dum ses
tagoj faru viajn laborojn, kaj en la
sepa tago festu, por ke ripozu via
bovo kaj via azeno kaj por ke re-
freŝiĝu la filo de via sklavino kaj la
fremdulo. 13 Kaj ĉion, kion Mi
diris al vi, observu; kaj la nomon de
aliaj dioj ne citu, ĝi ne estu aŭdata
el via buŝo.

14 Tri fojojn festu al Mi dum la
jaro. 15 La feston de la macoj
observu; dum sep tagoj manĝu
macojn, kiel Mi ordonis al vi, en la
difinita tempo en la monato Abib
(ĉar en tiu tempo vi eliris el Egipt-
ujo); kaj oni ne aperu antaŭ Mi kun
malplenaj manoj; 16 ankaŭ la fest-
on de la rikolto de la unuaj fruktoj
de via laboro, de tio, kion vi semos
sur la kampo; kaj la feston de kol-
ekto en la fino de la jaro, kiam vi
kolektos viajn laborfruktojn el la
kampo. 17 Tri fojojn ĉiujare aperu
ĉiuj viaj virseksuloj antaŭ la Sinjoro,
la Eternulo.

18 Ne verŝu sur fermentaĵon la
sangon de Mia ofero; kaj la graso
de Mia festofero ne restu ĝis mateno.
19 La komencaĵon de la unuaj frukt-
oj de via tero alportu en la domon
de la Eternulo, via Dio. Ne kuiru
kapridon en la lakto de ĝia patrino.

20 Jen Mi sendas anĝelon antaŭ
vi, por gardi vin sur la vojo, kaj por
venigi vin al la loko, kiun Mi pretigis.
21 Gardu vin antaŭ lia vizaĝo kaj
aŭskultu lian voĉon; ne incitu lin,
ĉar li ne pardonos vian pekon; ĉar
Mia nomo estas en li. 22 Sed se vi
aŭskultos lian voĉon, kaj faros ĉion,
kion Mi diros, tiam Mi malamikos
kontraŭ viaj malamikoj kaj premos
viajn premantojn. 23 Kiam Mia an-
ĝelo iros antaŭ vi, kaj Mi venigos vin
al la Amoridoj, la Ĥetidoj, la Periz-
idoj, la Kanaanidoj, la Ĥividoj, kaj
la Jebusidoj, kaj Mi ilin ekstermos:
24 ne adoru iliajn diojn kaj ne servu
ilin, kaj ne agu kiel ili agas, sed fra-
kasu ilin kaj detruu iliajn statuojn.
25 Kaj servu la Eternulon, vian Dion,
kaj Li benos vian panon kaj vian
akvon; kaj Mi forigos malsanon el
via mezo. 26 Ne estos seninfana
nek sennaska en via lando; la nombr-
on de viaj tagoj Mi faros plena.
27 Mian teruron Mi sendos antaŭ vi,
kaj Mi konfuzos ĉiun popolon, al kiu
vi venos, kaj ĉiujn viajn malamikojn
Mi turnos al vi dorse. 28 Kaj Mi
sendos krabrojn antaŭ vi, kaj ili for-
pelos la Ĥividojn kaj la Kanaanidojn
kaj la Ĥetidojn de antaŭ vi. 29 Mi
ne forpelos ilin de antaŭ vi en unu
jaro, por ke la tero ne fariĝu senhoma
kaj por ke ne multiĝu kontraŭ vi la
bestoj de la kampo. 30 Iom post
iom Mi forpelos ilin de antaŭ vi, ĝis
vi multiĝos kaj posedos la landon.
31 Kaj Mi faros viajn limojn de la
Ruĝa Maro ĝis la Maro Filiŝta, kaj
de la dezerto ĝis la Rivero; ĉar Mi
transdonos en viajn manojn la loĝ-
antojn de la lando, kaj vi forpelos
ilin de antaŭ vi. 32 Ne faru inter-
ligon kun ili nek kun iliaj dioj.
33 Ili ne loĝu en via lando, por ke ili
ne pekigu vin kontraŭ Mi; se vi
servos iliajn diojn, tio fariĝos kaptilo
por vi.

24 KAJ al Moseo Li diris: Su-
preniru al la Eternulo, vi
kaj Aaron, Nadab kaj Abihu,
kaj sepdek el la ĉefoj de Izrael, kaj
faru adoron de malproksime. 2 Kaj
Moseo sola alproksimiĝu al la Etern-
ulo; sed ili ne alproksimiĝu, kaj la
popolo ne supreniru kun li. 3 Kaj
Moseo venis kaj rakontis al la popolo
ĉiujn vortojn de la Eternulo kaj
ĉiujn leĝojn. Kaj la tuta popolo
respondis per unu voĉo, kaj ili diris:
Ĉion, kion diris la Eternulo, ni faros.
4 Kaj Moseo skribis ĉiujn vortojn de
la Eternulo, kaj li leviĝis frue matene
kaj konstruis altaron sub la monto
kaj dek du kolonojn laŭ la dek du
triboj de Izrael. 5 Kaj li sendis
junulojn el la Izraelidoj, kaj ili al-
portis bruloferojn kaj buĉis pac-
oferojn al la Eternulo, bovidojn.
6 Moseo prenis duonon de la sango
kaj enverŝis en pelvojn, kaj duonon
de la sango li ŝprucigis sur la altaron.
7 Kaj li prenis la libron de la inter-
ligo kaj laŭtlegis ĝin al la popolo,
kaj ili diris: Ĉion, kion diris la
Eternulo, ni faros kaj obeos. 8 Kaj
Moseo prenis la sangon kaj ŝprucigis
sur la popolon, kaj diris: Jen estas
sango de la interligo, kiun la Eternulo
faris kun vi pri ĉiuj tiuj vortoj.

9 Kaj supreniris Moseo kaj Aaron,
Nadab kaj Abihu, kaj sepdek el la
ĉefoj de Izrael. 10 Kaj ili vidis la
Dion de Izrael; kaj sub Liaj piedoj
estis io, kiel faritaĵo el brilanta
safiro, kaj kiel la ĉielo mem, kiam ĝi
estas klara. 11 Li ne etendis Sian
manon kontraŭ la ĉefojn de Izrael; kaj
ili vidis Dion, kaj manĝis kaj trinkis.
12 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Supreniru al Mi sur la monton kaj
estu tie; kaj Mi donos al vi ŝtonajn
tabelojn, kaj la instruon kaj ordonojn,
kiujn Mi skribis, por instrui ilin.
13 Kaj leviĝis Moseo kaj lia servanto
Josuo, kaj Moseo supreniris sur la
monton de Dio. 14 Kaj al la ĉefoj
li diris: Restu ĉi tie, ĝis ni revenos al
vi; kaj jen Aaron kaj Ĥur estas kun
vi; kiu havas ian aferon, tiu venu
al ili. 15 Kaj Moseo supreniris sur
la monton, kaj nubo kovris la monton.
16 Kaj la majesto de la Eternulo
loĝis sur la monto Sinaj, kaj la nubo
ĝin kovris dum ses tagoj; kaj Li
vokis Moseon en la sepa tago el
interne de la nubo. 17 Kaj la as-
pekto de la majesto de la Eternulo
estis kiel fajro flamanta sur la supro
de la monto antaŭ la okuloj de la
Izraelidoj. 18 Kaj Moseo eniris en
la mezon de la nubo, kaj supreniris
sur la monton; kaj Moseo estis sur
la monto dum kvardek tagoj kaj
kvardek noktoj.

25 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Diru
al la Izraelidoj, ke ili alportu
por Mi oferdonon; de ĉiu homo, kies
koro deziros doni, prenu la oferdonon
por Mi. 3 Kaj jen estas la ofer-
dono, kiun vi prenos de ili: oro kaj
arĝento kaj kupro, 4 kaj blua teks-
aĵo kaj purpura kaj ruĝa, kaj bisino
kaj kapra lano, 5 kaj virŝafaj feloj
ruĝe kolorigitaj kaj antilopaj feloj,
kaj akacia ligno, 6 oleo por lum-
igado, aromaĵoj por la sankta oleo kaj
por la bonodoraj incensoj, 7 ŝtonoj
oniksaj kaj ŝtonoj enkadrigeblaj por
la efodo kaj por la surbrustaĵo.
8 Kaj ili faru por Mi sanktejon, por
ke Mi loĝu inter ili. 9 Laŭ ĉio, kiel
Mi montros al vi la bildon de la
Loĝejo kaj la bildon de ĉiuj ĝiaj
objektoj, tiel faru.
10 Kaj ili faru keston el akacia
ligno; du ulnoj kaj duono estu ĝia
longo, kaj unu ulno kaj duono ĝia
largo, kaj unu ulno kaj duono ĝia
alto. 11 Kaj tegu ĝin per pura oro,
interne kaj ekstere tegu ĝin, kaj faru
sur ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 12 Kaj
fandu por ĝi kvar orajn ringojn, kaj
alfortikigu ilin sur ĝiaj kvar anguloj:
du ringojn sur unu ĝia flanko kaj du
ringojn sur ĝia alia flanko. 13 Kaj
faru stangojn el akacia ligno kaj tegu
ilin per oro. 14 Kaj metu la stang-
ojn en la ringojn sur la flankoj de
la kesto, por porti la keston per ili.
15 En la ringoj de la kesto devas esti
la stangoj; ili ne estu prenataj for de
ĝi. 16 Kaj en la keston enmetu
la Ateston, kiun Mi donos al vi.
17 Kaj faru fermoplaton el pura oro;
du ulnoj kaj duono estu ĝia longo,
kaj unu ulno kaj duono ĝia larĝo.
18 Kaj faru du kerubojn el oro; per
forĝa laboro faru ilin ĉe la du randoj
de la fermoplato. 19 Faru unu
kerubon ĉe unu flanko kaj unu kerub-
on ĉe la alia flanko; elstarantaj el la
fermoplato faru la kerubojn, sur ĝiaj
du flankoj. 20 Kaj la keruboj estu
etendantaj siajn flugilojn supren,
kovrante per siaj flugiloj la fermo-
platon, kaj iliaj vizaĝoj estu unu
kontraŭ la alia; al la fermoplato estu
turnitaj la vizaĝoj de la keruboj.
21 Kaj metu la fermoplaton sur la
keston supre, kaj en la keston metu
la ateston, kiun Mi donos al vi.
22 Kaj Mi aperados al vi tie, kaj Mi
parolados kun vi super la fermoplato,
el inter la du keruboj, kiuj estos super
la kesto de atesto, pri ĉio, kion Mi
ordonos al vi por la Izraelidoj.
23 Kaj faru tablon el akacia ligno;
du ulnoj estu ĝia longo, kaj unu ulno
ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj duono
ĝia alto. 24 Kaj tegu ĝin per pura
oro, kaj faru al ĝi oran kronon ĉir-
kaŭe. 25 Kaj faru ĉirkaŭ ĝi man-
larĝan listelon, kaj faru oran kronon
ĉirkaŭ la listelo. 26 Kaj faru por ĝi
kvar orajn ringojn, kaj alfortikigu la
ringojn en la kvar anguloj, ĉe ĝiaj
kvar piedoj. 27 Apud la listelo estu
la ringoj, kiel ingoj por stangoj, por
porti la tablon. 28 Kaj faru la
stangojn el akacia ligno, kaj tegu ilin
per oro, ke per ili oni portu la tablon.
29 Kaj faru ĝiajn pladojn kaj ĝiajn
kulerojn, kaj ĝiajn kalikojn kaj ĝiajn
kruĉojn, per kiuj oni verŝos; el pura oro
faru ilin. 30 Kaj metu sur la tablon
panon de propono antaŭ Mi ĉiam.

31 Kaj faru kandelabron el pura
oro, per forĝa laboro estu farita la
kandelabro; ĝia trunko kaj ĝiaj
branĉoj, ĝiaj kalikoj, ĝiaj kapetoj,
kaj ĝiaj floroj elstaru el ĝi. 32 Kaj
ses branĉoj devas elstari el ĝiaj
flankoj: tri branĉoj de la kandelabro
el unu flanko, kaj tri branĉoj de la
kandelabro el la alia flanko; 33 tri
migdalformaj kalikoj, kapeto, kaj
floro, sur unu branĉo, kaj tri migdal-
formaj kalikoj, kapeto, kaj floro, sur
la alia branĉo; tiel sur la ses branĉoj,
kiuj elstaras el la kandelabro. 34 Kaj
sur la kandelabro estu kvar migdal-
formaj kalikoj kun kapetoj kaj floroj.
35 Kaj kapeto sub unu paro da
branĉoj, kapeto sub la dua paro da
branĉoj, kaj kapeto sub la tria paro
da branĉoj; tiel por la ses branĉoj,
kiuj elstaras el la kandelabro. 36 La
kapetoj kaj branĉoj devas elstari el
ĝi; ĉio devas esti unu forĝita tutaĵo
el pura oro. 37 Kaj faru por ĝi sep
lucernojn; kaj starigu sur ĝi ĝiajn
lucernojn, ke ili lumu sur ĝian an-
taŭan flankon. 38 Kaj ĝiaj preniloj
kaj cindrujoj estu el pura oro. 39 El
kikaro da pura oro oni faru ĝin kaj
ĉiujn tiujn apartenaĵojn. 40 Kaj ri-
gardu kaj faru laŭ ilia modelo, kiu
estis montrita al vi sur la monto.

26 LA tabernaklon faru el dek
tapiŝoj el tordita bisino, kaj
el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo; kerubojn artiste laboritajn
faru sur ili. 2 La longo de ĉiu ta-
piŝo estu dudek ok ulnoj, kaj la larĝo
de ĉiu tapiŝo estu kvar ulnoj; unu
mezuro estu por ĉiuj tapiŝoj. 3 Kvin
tapiŝoj estu kunigitaj unu kun
la alia, kaj la kvin ceteraj tapiŝoj
estu ankaŭ kunigitaj unu kun la alia.
4 Kaj faru maŝojn el blua teksaĵo
sur la rando de unu tapiŝo, sur la
rando de la kuniĝo, kaj tiel same
faru sur la rando de la ekstrema
tapiŝo, sur la dua rando de kuniĝo.
5 Kvindek maŝojn faru sur unu
tapiŝo, kaj kvindek maŝojn faru sur
la rando de tiu tapiŝo, sur kiu estas
la dua flanko de la kuniĝo; la maŝoj
devas esti reciproke aranĝitaj unu
kontraŭ alia. 6 Kaj faru kvindek
orajn hoketojn, kaj kunigu la tapiŝ-
ojn unu kun la alia per la hoketoj,
por ke la tabernaklo fariĝu unu tutaĵo.
7 Kaj faru tapiŝojn el kapra lano
kiel kovron super la tabernaklo;
dek unu tiajn tapiŝojn faru. 8 La
longo de ĉiu tapiŝo estu tridek ulnoj,
kaj la larĝo de ĉiu tapiŝo estu kvar
ulnoj; unu mezuro estu por la dek unu
tapiŝoj. 9 Kaj kunigu kvin tapiŝojn
aparte kaj ses tapiŝojn aparte, kaj
la sesan tapiŝon faldu duige antaŭ
la tabernaklo. 10 Kaj faru kvindek
maŝojn sur la rando de la ekstrema
tapiŝo, sur la rando de la kuniĝo, kaj
kvindek maŝojn sur la rando de la dua
kuniĝa tapiŝo. 11 Kaj faru kvindek
kuprajn hoketojn, kaj metu la hok-
etojn en la maŝojn, por ke vi kunigu
la tendon kaj ĝi estu unu tutaĵo.
12 Kaj el la superflua pendanta
parto de la tapiŝoj de la kovro, duono
de la superflua tapiŝa parto super-
pendu super la malantaŭa flanko de
la tabernaklo. 13 Kaj po unu ulno
ĉiuflanke el la superflua longo de la
tapiŝoj superpendu super ambaŭ
flankoj de la tabernaklo, por kovri
ĝin. 14 Kaj faru kovron por la
tendo el ruĝaj virŝafaj feloj kaj an-
koraŭ kovron el antilopaj feloj supre.
15 Kaj faru starantajn tabulojn por
la tabernaklo el akacia ligno.
16 Dek ulnoj estu la longo de ĉiu
tabulo, kaj unu ulno kaj duono la
larĝo de ĉiu tabulo. 17 Du pivotoj
estu ĉe ĉiu tabulo, alĝustigitaj unu
al la alia; tiel faru ĉe ĉiuj tabuloj de
la tabernaklo. 18 Kaj faru la tabul-
ojn por la tabernaklo: dudek tabuloj
staru sur la flanko suda. 19 Kaj
kvardek arĝentajn bazojn faru sub
la dudek tabuloj: du bazojn sub ĉiu
tabulo, por ĝiaj du pivotoj. 20 Kaj
sur la dua flanko de la tabernaklo,
sur la flanko norda, estu dudek
tabuloj, 21 kaj kvardek arĝentaj
bazoj por ili, po du bazoj sub ĉiu
tabulo. 22 Kaj sur la malantaŭa
flanko de la tabernaklo, okcidente,
faru ses tabulojn. 23 Kaj du tabul-
ojn faru en la anguloj de la taber-
naklo sur la malantaŭa flanko. 24 Ili
estu kunigitaj malsupre kaj kunigitaj
supre per unu ringo; tiel ĝi estu kun
ili ambaŭ; por ambaŭ anguloj ili
estu. 25 Tiel estu ok tabuloj, kaj
ĉe ili dek ses arĝentaj bazoj, po du
bazoj sub ĉiu tabulo. 26 Kaj faru
riglilojn el akacia ligno, kvin por la
tabuloj de unu flanko de la taber-
naklo, 27 kaj kvin riglilojn por la
tabuloj de la dua flanko de la taber-
naklo, kaj kvin riglilojn por la tabuloj

de la malantaŭa flanko de la taber-
naklo, okcidente. 28 Kaj la meza
riglilo meze de la tabuloj ŝoviĝu de
unu fino ĝis la alia. 29 Kaj la tabul-
ojn tegu per oro, kaj iliajn ringojn,
ingojn por la rigliloj, faru el oro, kaj
la riglilojn tegu per oro. 30 Starigu
la tabernaklon lau ĝia modelo, kiu
estis montrita al vi sur la monto.
31 Kaj faru kurtenon el blua, pur-
pura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita
bisino; artiste laboritaj keruboj estu
faritaj sur ĝi. 32 Kaj pendigu ĝin
sur kvar akaciaj kolonoj, tegitaj per
oro kaj havantaj orajn hokojn kaj
arĝentajn bazojn. 33 Kaj pendigu la
kurtenon sub la hokoj, kaj enportu
tien internen de la kurteno la keston
de atesto; kaj la kurteno faru por vi
apartigon inter la sanktejo kaj la
plejsanktejo. 34 Kaj metu la fermo-
platon sur la keston de atesto en
la plejsanktejo. 35 Kaj starigu la
tablon ekster la kurteno, kaj la kan-
delabron kontraŭ la tablo, en la suda
parto de la tabernaklo; la tablon
starigu en la norda parto. 36 Kaj
faru kovrotukon por la pordo de la
tabernaklo, el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino, kun
brodaĵoj; 37 kaj faru por la kovro-
tuko kvin kolonojn el akacia ligno,
kaj tegu ilin per oro, kaj iliaj hoketoj
estu el oro; kaj fandu por ili kvin
kuprajn bazojn.

27 KAJ faru la altaron el akacia
ligno, havantan la longon de
kvin ulnoj kaj la larĝon de
kvin ulnoj; kvarangula estu la altaro;
kaj ĝia alto estu tri ulnoj. 2 Kaj
faru ĝiajn kornojn sur ĝiaj kvar
anguloj; el ĝi elstaru ĝiaj kornoj;
kaj tegu ĝin per kupro. 3 Kaj faru
por ĝi potojn por ĝia cindro kaj ŝovel-
ilojn kaj kalikojn kaj forkojn kaj
karbujojn; ĉiujn ĝiajn vazojn faru el
kupro. 4 Kaj faru por ĝi kradon
en formo de kupra reto, kaj faru
sur la reto kvar kuprajn ringojn sur
ĝiaj kvar anguloj. 5 Kaj metu ĝin
sub la kornicon de la altaro, malsupr-
en, tiel, ke la reto atingu ĝis la mezo
de la altaro. 6 Kaj faru stangojn
por la altaro, stangojn el akacia
ligno, kaj tegu ilin per kupro. 7 Kaj
metu ĝiajn stangojn en ringojn, tiel,
ke la stangoj estu ĉe ambaŭ flankoj
de la altaro, kiam oni ĝin portos.
8 Interne malplena faru ĝin el tab-
uloj; kiel estis montrite al vi sur la
monto, tiel oni faru.
9 Kaj faru korton por la tabernaklo:
sur la flanko suda estu kurtenoj por
la korto, el tordita bisino; unu flanko
havu la longon de cent ulnoj; 10 kaj
ĝiaj dudek kolonoj kaj iliaj dudek
bazoj estu el kupro; la hokoj de la
kolonoj kaj iliaj ligiloj estu el ar-
ĝento. 11 Tiel same ankaŭ sur
la norda flanko laŭlonge estu kur-
tenoj, havantaj la longon de cent
ulnoj; kaj dudek kolonoj, kaj por ili
dudek bazoj el kupro; la hokoj de la
kolonoj kaj iliaj ligiloj estu el arĝento.
12 Sed laŭlarĝe de la korto, sur la
flanko okcidenta, estu kurtenoj, hav-
antaj la longon de kvindek ulnoj;
dek kolonoj, kaj por ili dek bazoj.
13 Kaj laŭlarĝe de la korto, sur la
flanko orienta, estu kurtenoj, hav-
antaj la longon de kvindek ulnoj.
14 Kaj kurtenoj, havantaj la longon
de dek kvin ulnoj, estu por unu latero;
ankaŭ tri kolonoj, kaj por ili tri bazoj.
15 Kaj por la dua latero estu kur-
tenoj, havantaj la longon de dek kvin
ulnoj; ankaŭ tri kolonoj, kaj por ili
tri bazoj. 16 Kaj por la pordego
de la korto estu kovrotuko, havanta
la longon de dudek ulnoj, el blua,
purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino, kun brodaĵoj; kvar
kolonoj, kaj por ili kvar bazoj.
17 Ĉiuj kolonoj ĉirkaŭ la korto havu
ligilojn el arĝento, hokojn el arĝento,
kaj bazojn el kupro. 18 La longo
de la korto estu cent ulnoj, la larĝo
ĉie kvindek, kaj la alto kvin ulnoj;
ĉio estu farita el tordita bisino, kaj
la bazoj estu el kupro. 19 Ĉiuj
vazoj de la tabernaklo, por ĉiuj serv-
oj, kaj ĉiuj ĝiaj najloj kaj ĉiuj najloj
de la korto, estu el kupro.
20 Kaj vi ordonu al la Izraelidoj,
ke ili alportu al vi oleon olivan, puran,
pistitan, por lumigado, por ke lucerno
brulu ĉiam. 21 En la tabernaklo de
kunveno, ekstere de la kurteno, kiu
pendas antaŭ la atesto, aranĝadu ĝin
Aaron kaj liaj filoj de vespero ĝis
mateno antaŭ la Eternulo. Tio estu
eterna leĝo en la generacioj de la
Izraelidoj.

28 KAJ vi alproksimigu al vi
vian fraton Aaron kaj liajn
filojn kun li el inter la Izrael-
idoj, por ke li estu Mia pastro:
Aaron, kaj Nadab, Abihu, Eleazar,

kaj Itamar, la filoj de Aaron. 2 Kaj
faru sanktajn vestojn por via frato
Aaron, por honoro kaj ornamo.
3 Kaj diru al ĉiuj, kiuj havas saĝan
koron kaj kiujn Mi plenigis per
spirito de saĝo, ke ili faru por Aaron
vestojn, por sanktigi lin, ke li estu
Mia pastro. 4 Kaj jen estas la
vestoj, kiujn ili devas fari: sur-
brustaĵo, efodo, tuniko, ĥitono teks-
ita, cidaro, kaj zono. Kaj ili faru
sanktajn vestojn por via frato Aaron
kaj por liaj filoj, ke li estu Mia pastro.
5 Kaj ili prenu oron, kaj bluan, purpur-
an, kaj ruĝan teksaĵon, kaj bisinon.
6 Kaj ili faru la efodon el oro, el
blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj
el tordita bisino, en artista maniero.
7 Du surŝultraĵojn kunigantajn ĝi
havu sur siaj du finoj, por ke ĝi estu
ligita. 8 Kaj la ĉirkaŭliganta zono
sur ĝi estu la sama laboraĵo, kiel
ĝia kontinuaĵo, el oro, el blua, pur-
pura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tord-
ita bisino. 9 Kaj prenu du oniksajn
ŝtonojn, kaj gravuru sur ili la nomojn
de la filoj de Izrael: 10 ses el iliaj
nomoj sur unu ŝtono kaj la ses ceter-
ajn nomojn sur la dua ŝtono, laŭ la
ordo de ilia naskiĝo. 11 Per laboro
de gravuristoj, kiel sigelila gravurado,
gravurigu sur la du ŝtonoj la nomojn
de la filoj de Izrael; faru ilin ĉir-
kaŭataj per kadretoj el oro. 12 Kaj
metu la du ŝtonojn sur la surŝultr-
aĵojn de la efodo, kiel ŝtonojn de
memoro pri la filoj de Izrael; kaj
Aaron portu iliajn nomojn antaŭ la
Eternulo sur siaj du surŝultraĵoj por
memoro.
13 Kaj faru kadretojn el oro;
14 kaj du ĉenetojn el pura oro; faru
ilin kuniĝantaj per siaj finoj, plekt-
itaj; kaj alfortikigu la plektitajn
ĉenetojn al la kadretoj. 15 Kaj
faru juĝan surbrustaĵon per artista
laboro; simile al la laboro de la efodo
faru ĝin; el oro, el blua, purpura,
kaj ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino
faru ĝin. 16 Kvarangula ĝi estu
kaj duobla; manstreĉo estu ĝia longo,
kaj manstreĉo ĝia larĝo. 17 Kaj
enmetu en ĝin enmetaĵon el ŝtonoj
en kvar vicoj. La ŝtonoj de vico:
rubeno, topazo, kaj smeraldo estu
la unua vico; 18 kaj la dua vico:
hiacinto, safiro, kaj jaspiso; 19 kaj
la tria vico; ligurio, agato, kaj amet-
isto; 20 kaj la kvara vico: krizo-
lito, kaj onikso, kaj berilo. En oraj
kadretoj ili estu laŭ siaj vicoj.
21 Kaj la ŝtonoj estu laŭ la nomoj de
la filoj de Izrael; dek du, laŭ iliaj
nomoj, gravuritaj sigelile, ĉiu kun
sia nomo, por la dek du triboj.
22 Kaj faru al la surbrustaĵo plekt-
itajn ĉenetojn, kuniĝantajn per siaj
finoj, el pura oro. 23 Kaj faru por
la surbrustaĵo du orajn ringojn, kaj
alfortikigu la du ringojn al la du
finoj de la surbrustaĵo. 24 Kaj
metu la du orajn plektitajn ĉenetojn
en la du ringojn ĉe la finoj de la
surbrustaĵo. 25 Kaj la du finojn
de la du plektitaj ĉenetoj enfortikigu
en la du kadretojn, kaj alfortikigu ilin
al la surŝultraĵoj de la efodo sur la
antaŭa flanko. 26 Kaj faru du orajn
ringojn, kaj alfortikigu ilin al la du
aliaj finoj de la surbrustaĵo, sur in-
terna ĝia rando, direktita al la efodo.
27 Kaj faru du orajn ringojn, kaj
alfortikigu ilin al la du surŝultraĵoj
de la efodo malsupre, sur la antaŭa
flanko, ĉe ĝia kuniĝo, super la zono
de la efodo. 28 Kaj oni alligu la
surbrustaĵon per ĝiaj ringoj al la
ringoj de la efodo per laĉo el blua
ŝtofo, por ke ĝi estu super la zono
de la efodo kaj por ke la surbrustaĵo
ne forŝoviĝu de sur la efodo. 29 Kaj
Aaron portu la nomojn de la filoj de
Izrael sur la juĝa surbrustaĵo sur
sia koro, kiam li eniros en la sankt-
ejon, por ĉiama memoro antaŭ la
Eternulo. 30 Kaj metu sur la juĝan
surbrustaĵon la signojn de lumo kaj
la signojn de justo, por ke ili estu
sur la koro de Aaron, kiam li eniros
antaŭ la Eternulon; kaj Aaron ĉiam
portu la juĝon de la filoj de Izrael
sur sia koro antaŭ la Eternulo.
31 Kaj faru la tunikon de la efodo
tutan el blua teksaĵo. 32 La aper-
turo por la kapo estu en ĝia mezo;
ĉirkaŭ la aperturo estu teksita bor-
dero, kiel ĉe aperturo de ŝildo, por
ke ĝi ne disŝiriĝu. 33 Sur ĝia
malsupra rando faru granatojn el
blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo,
ĉirkaŭe sur ĝia malsupra rando, kaj
inter ili ĉirkaŭe orajn tintilojn.
34 Ora tintilo kaj granato, ora tintilo
kaj granato estu ĉirkaŭe sur la mal-
supra rando de la tuniko. 35 Ĝi
estu sur Aaron dum lia servado; por
ke oni aŭdu sonon de li, kiam li
eniros en la sanktejon antaŭ la

Eternulon kaj kiam li eliros, kaj por
ke li ne mortu.
36 Kaj faru tabuleton el pura oro,
kaj gravuru sur ĝi en sigelila man-
iero: SANKTA AL LA ETERNULO.
37 Kaj alfortikigu ĝin per laĉo el
blua ŝtofo, ke ĝi estu sur la cidaro;
sur la antaŭa flanko de la cidaro ĝi
devas esti. 38 Ĝi estu sur la frunto
de Aaron; kaj Aaron portados la
pekon kontraŭ la sanktaĵoj, kiujn
sanktigos la Izraelidoj en ĉiuj siaj
sanktaj donoj; kaj ĝi estos sur lia
frunto ĉiam, por ke la Eternulo ilin
favoru. 39 Kaj teksu la ĥitonon
el bisino, kaj faru la cidaron el bisino,
kaj faru broditan zonon. 40 Kaj
por la filoj de Aaron faru ĥitonojn,
kaj faru por ili zonojn, kaj mitrojn
faru por ili, por honoro kaj ornamo.
41 Kaj vestu per ili vian fraton
Aaron kaj liajn filojn kune kun li;
kaj sanktoleu ilin kaj konsekru ilin
kaj sanktigu ilin, por ke ili estu
pastroj al Mi. 42 Kaj faru por
ili linajn pantalonojn, por kovri la
nudecon de ilia karno; de la lumbo
ĝis la femuroj ili estu. 43 Kaj ili
estu sur Aaron kaj sur liaj filoj, kiam
ili eniros en la tabernaklon de kun-
veno, aŭ kiam ili alproksimiĝos al la
altaro, por servi en la sanktejo; por
ke ili ne faru pekon kaj ne mortu.
Eterna leĝo ĝi estu por li kaj por lia
idaro post li.

29 KAJ jen estas tio, kion vi
devas fari al ili, por sanktigi
ilin, ke ili estu pastroj al
Mi: prenu unu virbovidon kaj du
virŝafojn sendifektajn; 2 kaj macan
panon, kaj macajn kukojn, miksit-
ajn kun oleo, kaj macajn flanojn,
ŝmiritajn per oleo; el delikata trit-
ika faruno faru ilin. 3 Kaj metu
ilin en unu korbon, kaj venigu ilin
en la korbo, kaj ankaŭ la bovidon kaj
la du virŝafojn. 4 Kaj Aaronon kaj
liajn filojn alvenigu al la pordo de la
tabernaklo de kunveno, kaj lavu ilin
per akvo. 5 Kaj prenu la vestojn,
kaj metu sur Aaronon la ĥitonon kaj
la tunikon de la efodo kaj la efodon
kaj la surbrustaĵon, kaj zonu lin per
la zono de la efodo. 6 Kaj metu la
cidaron sur lian kapon, kaj metu la
sanktan kronon sur la cidaron.
7 Kaj prenu la oleon de sanktoleado,
kaj verŝu sur lian kapon kaj sankt-
oleu lin. 8 Kaj liajn filojn alven
igu, kaj vestu ilin per la ĥitonoj.
9 Kaj zonu ilin per zono, Aaronon
kaj liajn filojn, kaj alligu sur ili
mitrojn, por ke al ili apartenu la
pastreco laŭ eterna leĝo; kaj kon-
sekru Aaronon kaj liajn filojn. 10 Kaj
alvenigu la bovidon antaŭ la tab-
ernaklon de kunveno, kaj Aaron
kaj liaj filoj metu siajn manojn sur
la kapon de la bovido. 11 Kaj buĉu
la bovidon antaŭ la Eternulo, ĉe la
pordo de la tabernaklo de kunveno.
12 Kaj prenu iom el la sango de la
bovido kaj metu per viaj fingroj sur
la kornojn de la altaro, kaj la tutan
ceteran sangon elverŝu ĉe la bazo de
la altaro. 13 Kaj prenu la tutan
sebon, kiu kovras la internaĵon, kaj la
reton de la hepato, kaj la du renojn,
kaj la sebon, kiu estas sur ili, kaj
incense bruligu ilin sur la altaro.
14 Kaj la karnon de la bovido kaj
ĝian felon kaj ĝian malpuraĵon for-
bruligu per fajro ekster la tendaro;
ĝi estas pekofero. 15 Kaj unu vir-
ŝafon prenu, kaj Aaron kaj liaj filoj
metu siajn manojn sur la kapon
de la virŝafo. 16 Kaj buĉu la vir-
ŝafon, kaj prenu ĝian sangon kaj as-
pergu la altaron ĉirkaŭe. 17 Kaj la
virŝafon dishaku en partojn, kaj lavu
ĝian internaĵon kaj ĝiajn krurojn, kaj
metu ilin sur ĝiajn partojn kaj sur
ĝian kapon. 18 Kaj forbruligu la
tutan virŝafon sur la altaro; ĝi estas
brulofero por la Eternulo; agrabla
odoraĵo, fajrofero por la Eternulo
ĝi estas. 19 Kaj prenu la duan
virŝafon, kaj Aaron kaj liaj filoj metu
siajn manojn sur la kapon de la vir-
ŝafo. 20 Kaj buĉu la virŝafon, kaj
prenu iom el ĝia sango kaj metu
sur la malsupran randon de la dek-
stra orelo de Aaron kaj sur la mal-
supran randon de la dekstra orelo
de liaj filoj kaj sur la dikan fingron de
ilia dekstra mano kaj sur la dikan
fingron de ilia dekstra piedo; kaj
aspergu per la sango la altaron
ĉirkaŭe. 21 Kaj prenu el la sango,
kiu estos sur la altaro, kaj sanktan
oleon, kaj aspergu Aaronon kaj liajn
vestojn kaj liajn filojn kaj la vestojn
de liaj filoj kune kun li; kaj sanktiĝos
li kaj liaj vestoj kaj liaj filoj kaj la
vestoj de liaj filoj kune kun li. 22 Kaj
prenu de la virŝafo la sebon kaj la
voston, kaj la sebon, kiu kovras la
internaĵon, kaj la reton de la hepato,

kaj la du renojn, kaj la sebon, kiu
estas sur ili, kaj la dekstran femuron,
ĉar tio estas virŝafo de konsekrado;
23 kaj unu bulon da pano kaj unu
kukon kun oleo kaj unu flanon, el la
korbo kun macoj, kiu staras antaŭ
la Eternulo; 24 kaj metu ĉion sur la
manojn de Aaron kaj sur la manojn
de liaj filoj, kaj skuu tion kiel sku-
oferon antaŭ la Eternulo. 25 Kaj
prenu tion el iliaj manoj, kaj forbrul-
igu ĝin sur la altaro kune kun la
brulofero, kiel agrablan odoraĵon
antaŭ la Eternulo; ĝi estas fajrofero
por la Eternulo. 26 Kaj prenu la
brustaĵon de la virŝafo de konsekrado
de Aaron, kaj skuu ĝin kiel skuoferon
antaŭ la Eternulo; kaj tio estos via
parto. 27 Kaj sanktigu la brust-
aĵon de skuado kaj la femuron de
levado, kiuj estis skuitaj kaj levitaj
el la virŝafo de konsekrado de Aaron
kaj de liaj filoj; 28 kaj tio estu por
Aaron kaj por liaj filoj porĉiama des-
tinitaĵo de la Izraelidoj; ĉar ĝi estas
levofero, kaj levofero ĝi estu de la
Izraelidoj, el iliaj pacoferoj ilia lev-
ofero al la Eternulo. 29 Kaj la sankt-
aj vestoj de Aaron estu por liaj filoj
post li, por ke ili estu sanktoleataj
en ili kaj por ke ili estu konsekrataj
en ili. 30 Dum sep tagoj portu
ilin sur si tiu el liaj filoj, kiu estos
pastro anstataŭ li, kaj kiu venos
en la tabernaklon de kunveno, por
servi en la sanktejo. 31 Kaj la
virŝafon de konsekrado prenu, kaj
kuiru ĝian viandon sur sankta loko.
32 Kaj Aaron kaj liaj filoj manĝu la
viandon de la virŝafo, kaj la panon,
kiu estas en la korbo, ĉe la pordo de
la tabernaklo de kunveno. 33 Kaj
ili tion manĝu, ĉar per tio ili pur
iĝis, por ke ili estu konsekritaj
kaj por ke ili estu sanktigitaj. Laiko
tion ne manĝu, ĉar tio estas sankta.
34 Se el la viando de konsekrado
kaj el la pano restos iom ĝis la mateno,
tiam forbruligu la restaĵon per fajro;
ĝi ne estu manĝata, ĉar ĝi estas
sankta. 35 Kaj agu kun Aaron kaj
kun liaj filoj tiel, kiel Mi ĉion ordonis
al vi; dum sep tagoj konsekru ilin.
36 Kaj propekan bovidon oferu ĉiu-
tage por senpekiĝo; kaj senpekigu
la altaron, oferante sur ĝi, kaj
oleu ĝin, por ĝin sanktigi. 37 Dum
sep tagoj senpekigu la altaron kaj
sanktigu ĝin; kaj la altaro fariĝu
plejsanktaĵo; ĉio, kio ektuŝos la
altaron, fariĝos sankta.
38 Jen tio, kion vi metos sur la
altaron: du jaraĝajn ŝafidojn ĉiutage,
ĉiam; 39 unu ŝafidon oferu mat-
ene, kaj la duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ
la vespero; 40 kaj por unu ŝafido
dekonon de efo da delikata faruno,
miksita kun kvarono de hino da el-
pistita oleo, kaj kvaronon de hino da
vino por verŝoferi. 41 La duan
ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero; faru
kun ĝi kiel kun la matena donofero
kaj verŝofero, ke ĝi estu agrabla
odoraĵo, fajrofero por la Eternulo,
42 ĉiama brulofero en viaj gener-
acioj ĉe la pordo de la tabernaklo de
kunveno antaŭ la Eternulo, kie Mi
aperados antaŭ vi, por paroli tie kun
vi. 43 Kaj Mi aperados tie antaŭ
la Izraelidoj, kaj la loko sanktiĝos
per Mia gloro. 44 Kaj Mi sanktigos
la tabernaklon de kunveno kaj la
altaron; kaj Aaronon kaj liajn filojn
Mi sanktigos, por ke ili estu Miaj
pastroj. 45 Kaj Mi loĝos inter la
Izraelidoj, kaj Mi estos por ili Dio.
46 Kaj ili sciu, ke Mi estas la Etern-
ulo, ilia Dio, kiu elirigis ilin el la
lando Egipta, por ke Mi loĝu inter
ili, Mi, la Eternulo, ilia Dio.

30 KAJ faru altaron, por fumigi
incenson; el akacia ligno
faru ĝin. 2 Unu ulno estu
ĝia longo, kaj unu ulno ĝia larĝo;
ĝi estu kvarangula; kaj du ulnoj
estu ĝia alto; kornoj elstaru el ĝi.
3 Kaj tegu ĝin per pura oro, ĝian
supran platon kaj ĝiajn flankojn
ĉirkaŭe kaj ĝiajn kornojn; kaj faru
al ĝi oran kronon ĉirkaŭe. 4 Kaj
du orajn ringojn faru al ĝi sub ĝia
krono, sur ĝiaj du lateroj; sur du
flankoj faru ilin; kaj ili estu ingoj por
stangoj, per kiuj oni portu ĝin.
5 Kaj faru la stangojn el akacia
ligno, kaj tegu ilin per oro. 6 Kaj
starigu ĝin antaŭ la kurteno, kiu
estas antaŭ la kesto de atesto, kon-
traŭ la fermoplato de la kesto de
atesto, kie Mi aperados al vi. 7 Kaj
Aaron incensadu sur ĝi aroman in-
censon; ĉiumatene, kiam li ordigos
la lucernojn, li incensu. 8 Kaj kiam
Aaron ekbruligos la lucernojn ĉirkaŭ
vespero, li incensu; ĝi estu ĉiama
incensado antaŭ la Eternulo en viaj
generacioj. 9 Ne alportu sur ĝi
incenson alian, nek bruloferon nek

donoferon, kaj verŝoferon ne verŝu
sur ĝin. 10 Kaj ĉiopardonan oferon
Aaron alportos sur ĝiaj kornoj unu
fojon en jaro; el la sango de la ĉio-
pardona pekofero unu fojon en jaro li
alportu sur ĝi ĉiopardonan oferon en
viaj generacioj; tio estos plej granda
sanktaĵo antaŭ la Eternulo.
11 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 12 Kiam vi kal-
kulos la kapojn de la Izraelidoj, tiam
ĉiu donu liberigan pagon por sia
animo al la Eternulo, kiam ili estos
kalkulataj; kaj tiam ne estos inter ili
epidemio dum la kalkulado. 13 Jen
kion devas doni ĉiu, kiu pasas la
kalkulon: duonon de siklo laŭ la
grandeco de la sankta siklo (siklo
enhavas dudek gerojn); duono de
siklo estu oferdono por la Eternulo.
14 Ĉiu, kiu pasas la kalkulon, de la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, devas doni
la oferdonon al la Eternulo. 15 La
riĉulo ne donu pli kaj la malriĉulo
ne donu malpli ol duonon de siklo,
donante la oferdonon por la Eternulo,
por liberigi viajn animojn. 16 Kaj
prenu la monon de la liberigo de la
Izraelidoj kaj uzu ĝin por la servado
en la tabernaklo de kunveno, kaj tio
estos por la Izraelidoj kiel memor-
igaĵo antaŭ la Eternulo, por liberigi
viajn animojn.
17 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 18 Faru kupran
lavujon kun kupra piedestalo, por
lavado; kaj starigu ĝin inter la taber-
naklo de kunveno kaj la altaro, kaj
enverŝu tien akvon. 19 Kaj Aaron
kaj liaj filoj lavu per ĝi siajn manojn
kaj piedojn: 20 kiam ili iros en la
tabernaklon de kunveno, ili lavu sin
per akvo, por ke ili ne mortu; aŭ
kiam ili alproksimiĝos al la altaro,
por servi, por incensi fajroferon al la
Eternulo, 21 ili lavu siajn manojn
kaj piedojn, por ke ili ne mortu; kaj
tio estu por ili leĝo eterna, por li kaj
por lia idaro en iliaj generacioj.
22 Plue la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 23 Prenu al vi
plej bonajn aromaĵojn: da bonodora
mirho kvincent siklojn, kaj da aroma
cinamo duonon de tio, ducent kvin-
dek, kaj da aroma kano ducent kvin-
dek, 24 kaj da kasio kvincent sikl-
ojn laŭ la mezuro de la sankta siklo,
kaj da olivoleo unu hinon. 25 Kaj
faru el tio oleon por sanktoleado,
kunmetitan ŝmiraĵon laŭ la arto de
la ŝmiraĵisto; ĝi estu oleo por sankt-
oleado. 26 Kaj sanktoleu per ĝi
la tabernaklon de kunveno kaj la
keston de atesto, 27 kaj la tablon
kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la
kandelabron kaj ĝiajn apartenaĵ-
ojn, kaj la altaron de incensado,
28 kaj la altaron de bruloferoj kaj
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la lav-
ujon kaj ĝian piedestalon. 29 Kaj
sanktigu ilin, ke ili fariĝu plejsankt-
aĵo; ĉiu, kiu ektuŝos ilin, sanktiĝos.
30 Kaj Aaronon kaj liajn filojn sankt-
oleu, kaj sanktigu ilin, ke ili estu
Miaj pastroj. 31 Kaj al la Izrael-
idoj diru jene: Tio estu por Mi oleo
de sanktoleado en viaj generacioj.
32 Sur homan karnon ĝi ne estu
verŝata, kaj laŭ ĝia konsisto ne faru
ion similan; ĝi estas sankta, ĝi estu
sankta por vi. 33 Se iu konsistigos
ion similan kaj ŝmiros per ĝi laikon,
li ekstermiĝu el sia popolo.
34 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Prenu al vi aromaĵojn: balzamon kaj
stakton kaj galbanon bonodoran kaj
puran olibanon, po egalaj partoj el
ĉio; 35 kaj faru el tio incensaĵon
kunmetitan laŭ la arto de la ŝmiraĵ-
isto, bone frotmiksitan, puran, sankt-
an. 36 Kaj pistu el tio subtilan
pulvoron, kaj metu iom el ĝi antaŭ
la keston de atesto en la tabernaklo
de kunveno, kie Mi aperados al vi;
plejsanktaĵo ĝi estu por vi. 37 Kaj
laŭ la incensaĵo, kiun vi faros, ne
faru al vi alian similan; sankta ĝi
estu al vi por la Eternulo. 38 Se iu
faros ion similan, por odorigi per ĝi,
li ekstermiĝos el sia popolo.

31 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Jen, Mi
vokis per la nomo Becalelon,
filon de Uri, filo de Hur, el la tribo
de Jehuda; 3 kaj Mi plenigis lin
per Dia spirito, per saĝo kaj prudento
kaj scio kaj ĉia arto, 4 por pripensi
ideojn, por labori el oro kaj el ar-
ĝento kaj el kupro, 5 kaj por ĉizi
ŝtonojn por enkadrigo, kaj por ĉizi
lignon, por fari ĉian laboron. 6 Kaj
jen Mi donis al li kiel helpanton Oho-
liabon, filon de Aĥisamaĥ, el la tribo
de Dan; kaj en la koron de ĉiu kom-
petentulo Mi enmetis saĝon, por ke ili
faru ĉion, kion Mi ordonis al vi:
7 la tabernaklon de kunveno kaj la
keston de atesto kaj la fermoplaton

sur ĝi kaj ĉiujn apartenaĵojn de la
tabernaklo, 8 kaj la tablon kaj
ĝiajn apartenaĵojn kaj la puran kan-
delabron kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn
kaj la altaron de incensado, 9 kaj
la altaron de bruloferoj kaj ĉiujn
ĝiajn apartenaĵojn kaj la lavujon kaj
ĝian piedestalon, 10 kaj la oficajn
vestojn kaj la sanktajn vestojn por la
pastro Aaron kaj la pastrajn vestojn
de liaj filoj, 11 kaj la sanktan
oleon kaj la aroman incensaĵon por la
sanktejo; ĉion konforme al tio, kiel
Mi ordonis al vi, ili faros.

12 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 13 Diru al la Izrael-
idoj jene: Nepre observu Miajn
sabatojn; ĉar tio estas signo inter
Mi kaj vi en viaj generacioj, por ke vi
sciu, ke Mi estas la Eternulo, kiu vin
sanktigas. 14 Kaj observu la sab-
aton, ĉar ĝi estas sankta por vi;
kiu ĝin malsanktigos, tiu mortu; ĉar
se iu faros en ĝi laboron, tiu animo
ekstermiĝu el la mezo de sia popolo.
15 Dum ses tagoj oni faru laboron,
sed la sepan tagon estas sabato de
ripozo, sankta por la Eternulo; ĉiu,
kiu faros laboron en la tago sabata,
estu mortigita. 16 Kaj la Izraelidoj
observu la sabaton, por fari la sabat-
on en siaj generacioj eterna inter-
ligo. 17 Inter Mi kaj la Izraelidoj
ĝi estu signo por ĉiam; ĉar dum ses
tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj
la teron, sed en la sepa tago Li ĉesis
kaj ripozis.

18 Kaj, fininte paroli al li sur la monto
Sinaj, la Eternulo donis al Moseo
du tabelojn de atesto, tabelojn ŝton-
ajn, skribitajn per la fingro de Dio.

32 KIAM la popolo vidis, ke
Moseo longe ne malsupren-
venas de la monto, la popolo
kolektiĝis antaŭ Aaron, kaj diris al
li: Leviĝu, faru al ni diojn, kiuj irus
antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, la viro,
kiu elkondukis nin el la lando Egipta,
ni ne scias, kio fariĝis kun li. 2 Ti-
am diris al ili Aaron: Elprenu la
orajn orelringojn, kiuj estas en la
oreloj de viaj edzinoj, de viaj filoj,
kaj de viaj filinoj, kaj alportu al mi.
3 Kaj la tuta popolo elprenis la
orajn orelringojn, kiuj estis en iliaj
oreloj, kaj alportis al Aaron. 4 Kaj
li prenis tion el iliaj manoj kaj formis
ĝin per ĉizilo kaj faris el ĝi fanditan
bovidon. Kaj ili diris: Jen estas
viaj dioj, ho Izrael, kiuj elirigis vin
el la lando Egipta. 5 Kiam Aaron
tion vidis, li konstruis altaron antaŭ
ĝi; kaj Aaron proklamis kaj diris:
Morgaŭ estos festo de la Eternulo.
6 Kaj ili leviĝis frue la sekvantan
tagon kaj oferis bruloferojn kaj al-
portis pacoferojn; kaj la popolo
sidiĝis, por manĝi kaj trinki, kaj ili
leviĝis, por ludi.

7 Tiam la Eternulo diris al Moseo:
Iru, iru malsupren; ĉar malvirtiĝis
via popolo, kiun vi elkondukis el la
lando Egipta. 8 Rapide ili forflankiĝis
de la vojo, kiun Mi ordonis al ili;
ili faris al si fanditan bovidon kaj ador-
kliniĝis al ĝi kaj alportis al ĝi oferojn,
kaj diris: Jen estas viaj dioj, ho Izrael,
kiuj elirigis vin el la lando Egipta.
9 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Mi
vidas ĉi tiun popolon, ĝi estas popolo
malmolnuka. 10 Lasu do Min, kaj
ekflamos Mia kolero kontraŭ ilin,
kaj Mi ilin ekstermos, kaj Mi faros
vin granda popolo. 11 Sed Moseo
ekpetegis la Eternulon, sian Dion,
kaj diris: Por kio, ho Eternulo, Via
kolero estas ekflamonta kontraŭ Vian
popolon, kiun Vi elirigis el la lando
Egipta per granda forto kaj per
potenca mano? 12 Por kio la Egipt-
oj diru: Por malbono Li elirigis ilin,
por mortigi ilin en la montoj kaj por
ekstermi ilin de sur la tero? Forlasu
Vian flaman koleron kaj fordecidu la
malbonon kontraŭ Via popolo. 13 Re-
memoru Abrahamon, Isaakon, kaj
Izraelon, Viajn sklavojn, al kiuj Vi
ĵuris per Vi, kaj al kiuj Vi diris: Mi
multigos vian semon kiel la steloj
de la ĉielo, kaj la tutan tiun landon,
pri kiu Mi parolis, Mi donos al viaj
idoj, kaj ili posedos ĝin eterne.
14 Kaj la Eternulo fordecidis la
malbonon, pri kiu Li diris, ke Li faros
ĝin al Sia popolo.

15 Moseo sin returnis kaj malsu-
preniris de la monto, kaj la du tabeloj
de atesto estis en liaj manoj, tabeloj,
sur kiuj estis skribite ambaŭflanke;
sur unu flanko kaj sur la alia estis
skribite sur ili. 16 Kaj la tabeloj
estis faritaĵo de Dio, kaj la skribo
estis skribo de Dio, gravurita sur la
tabeloj. 17 Kaj Josuo aŭdis la bru-
on de la popolo ĝojkrianta, kaj li
diris al Moseo: Bruo de batalo estas
en la tendaro. 18 Sed tiu diris:
Tio ne estas kriado de venko, nek

kriado de malvenko, sed bruon de
kantantoj mi aŭdas. 19 Kiam li
alproksimiĝis al la tendaro kaj ekvidis
la bovidon kaj la dancadon, tiam ek-
flamis la kolero de Moseo, kaj li for-
ĵetis el siaj manoj la tabelojn kaj
disrompis ilin sub la monto. 20 Kaj
li prenis la bovidon, kiun ili faris, kaj
disbruligis ĝin per fajro kaj disfra-
kasis ĝis pulvoreco kaj disŝutis sur
akvo kaj trinkigis ĝin al la Izrael-
idoj. 21 Kaj Moseo diris al Aaron:
Kion faris al vi ĉi tiu popolo,
ke vi venigis sur ĝin grandan
pekon? 22 Kaj Aaron diris: Ne
ekflamu la kolero de mia sinjoro;
vi scias, ke la popolo havas in-
klinon al malbono; 23 ili diris al
mi: Faru al ni diojn, kiuj irus antaŭ
ni; ĉar pri tiu Moseo, la viro, kiu el-
kondukis nin el la lando Egipta, ni ne
scias, kio fariĝis kun li. 24 Kaj mi
diris al ili: Kiu havas oron, tiu de-
prenu ĝin; kaj ili donis al mi, kaj mi
ĵetis ĝin en fajron, kaj eliris ĉi tiu
bovido. 25 Ĉar Moseo vidis, ke la
popolo estas sendisciplina, ĉar Aaron
sendisciplinigis ĝin ĝis honto antaŭ
la malamikoj, 26 tial Moseo stariĝis
ĉe la pordego de la tendaro, kaj diris:
Kiu estas partiano de la Eternulo, tiu
venu al mi. Kaj kolektiĝis al li ĉiuj
idoj de Levi. 27 Kaj li diris al ili:
Tiel diris la Eternulo, la Dio de
Izrael: Metu ĉiu sian glavon sur sian
femuron, trairu tien kaj reen de pord-
ego ĝis pordego tra la tendaro, kaj
ĉiu mortigu sian fraton, sian amikon,
sian proksimulon. 28 Kaj la idoj
de Levi faris, kiel diris Moseo; kaj
estis mortigitaj el la popolo en tiu
tago ĉirkaŭ tri mil homoj. 29 Kaj
Moseo diris: Konsekru vin hodiaŭ
al la Eternulo, ĉiu sur sia filo kaj
sur sia frato, por ke estu donata al
vi hodiaŭ beno. 30 La sekvantan
tagon Moseo diris al la popolo: Vi
pekis per granda peko; nun mi sup-
reniros al la Eternulo, eble mi akiros
pardonon por via peko. 31 Kaj
Moseo revenis al la Eternulo, kaj
diris: Ho ve! tiu popolo pekis per
granda peko kaj faris al si orajn diojn;
32 nun volu pardoni ilian pekon;
kaj se ne, tiam volu elstreki min el
Via libro, kiun Vi skribis. 33 Sed
la Eternulo diris al Moseo; Kiu ajn
pekis antaŭ Mi, tiun Mi elstrekos el
Mia libro. 34 Kaj nun iru, konduku
la popolon tien, kien Mi diris al vi.
Jen Mia anĝelo iros antaŭ vi; kaj
en la tago de Mia rememorigado Mi
rememorigos sur ili ilian pekon.
35 Kaj la Eternulo frapis la popolon
pro tio, ke ili faris la bovidon, kiun
faris Aaron.

33 KAJ la Eternulo diris al
Moseo: Iru, eliru el ĉi tie,
vi kaj la popolo, kiun vi el-
kondukis el la lando Egipta, al la
lando, pri kiu Mi ĵuris al Abraham,
al Isaak, kaj al Jakob, dirante: Al via
idaro Mi ĝin donos. 2 Kaj Mi send-
os antaŭ vi anĝelon, kaj Mi forpelos
la Kanaanidojn, la Amoridojn kaj la
Ĥetidojn kaj la Perizidojn, la Ĥiv-
idojn kaj la Jebusidojn. 3 Iru al
lando, en kiu fluas lakto kaj mielo.
Mi ne iros meze de vi; ĉar vi estas
popolo malmolnuka, kaj Mi eble
ekstermus vin dum la vojo. 4 Kaj
la popolo aŭdis tiun malbonan sciigon,
kaj ili ekfunebris, kaj neniu metis
sur sin siajn ornamaĵojn. 5 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Diru al la
Izraelidoj: Vi estas popolo malmol-
nuka; se Mi nur unu momenton irus
meze de vi, Mi vin ekstermus;
nun demetu de vi viajn ornamaĵojn,
kaj Mi rigardos, kion Mi faru kun
vi. 6 Kaj la Izraelidoj demetis de
si siajn ornamaĵojn antaŭ la monto
Ĥoreb.

7 Moseo prenis la tabernaklon, kaj
starigis ĝin ekster la tendaro, mal-
proksime de la tendaro, kaj nomis
ĝin Tabernaklo de Kunveno; kaj ĉiu,
kiu volis peti la Eternulon, devis eliri
al la tabernaklo de kunveno, kiu estis
ekstere de la tendaro. 8 Kaj kiam
Moseo eliradis al la tabernaklo, la
tuta popolo leviĝadis, kaj ĉiu star-
iĝadis ĉe la pordo de sia tendo kaj
rigardadis post Moseo, ĝis li eniris
en la tabernaklon. 9 Kaj kiam
Moseo eniradis en la tabernaklon,
malleviĝadis nuba kolono kaj star-
iĝadis ĉe la pordo de la tabernaklo
kaj paroladis kun Moseo. 10 Kaj
la tuta popolo vidadis la nuban kolon-
on, kiu staris ĉe la pordo de la taber-
naklo; kaj la tuta popolo leviĝadis
kaj adorkliniĝadis ĉiu ĉe la pordo de
sia tendo. 11 Kaj la Eternulo par-
oladis kun Moseo vizaĝon kontraŭ
vizaĝo, kiel parolas homo kun sia
amiko. Kaj kiam li reiradis en la
tendaron, tiam lia servanto Josuo,

filo de Nun, junulo, ne foriĝadis el la
tabernaklo.
12 Kaj Moseo diris al la Eternulo:
Vidu, Vi diras al mi: Konduku ĉi
tiun popolon; kaj Vi ne sciigis al mi,
kiun Vi sendos kun mi, kvankam Vi
diris: Mi konas vin laŭ via nomo, kaj
vi akiris Mian favoron. 13 Nun, se
mi akiris Vian favoron, volu sciigi al
mi Vian vojon, por ke mi konu Vin, por
akiri Vian favoron; kaj vidu, ke ĉi tiu
popolo estas Via popolo. 14 Tiam
Li diris: Mia vizaĝo iros antaŭe,
kaj Mi donos al vi ripozon. 15 Kaj
li diris al Li: Se Via vizaĝo ne iros,
tiam ne forkonduku nin de ĉi tie.
16 Per kio do montriĝos, ke mi kaj
Via popolo akiris Vian favoron?
ĉu ne per tio, ke Vi irados kun ni?
tiam mi kaj Via popolo distingiĝos
de ĉiu popolo, kiu estas sur la tero.
17 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Ankaŭ tion, kion vi diris, Mi faros;
ĉar vi akiris Mian favoron kaj Mi
konas vin laŭ via nomo. 18 Kaj li
diris: Volu montri al mi Vian gloron.
19 Kaj Li diris: Mi preterpasigos
antaŭ vi Mian tutan bonecon, kaj Mi
alvokos la nomon de la Eternulo
antaŭ vi; kaj Mi favorkoros tiun, kiun
Mi favorkoros, kaj Mi kompatos tiun,
kiun Mi kompatos. 20 Kaj Li diris:
Vi ne povas vidi Mian vizaĝon, ĉar
ne povas homo vidi Min kaj resti viva.
21 Kaj la Eternulo diris: Jen estas
loko ĉe Mi; stariĝu sur la roko.
22 Kaj kiam preteriros Mia gloro,
Mi metos vin en fendon de la roko,
kaj Mi ŝirmos vin per Mia mano, ĝis
Mi pasos. 23 Kaj kiam Mi formetos
Mian manon, vi vidos Mian malan-
taŭan flankon, sed Mia vizaĝo ne
estos videbla.

34 KAJ la Eternulo diris al
Moseo: Skulptu al vi du
ŝtonajn tabelojn kiel la unuaj;
kaj Mi skribos sur la tabeloj la vort-
ojn, kiuj estis sur la unuaj tabeloj,
kiujn vi rompis. 2 Kaj estu preta
por la mateno, kaj supreniru matene
sur la monton Sinaj kaj stariĝu antaŭ
Mi tie sur la pinto de la monto.
3 Kaj neniu supreniru kun vi, kaj
ankaŭ neniu montriĝu sur la tuta
monto; eĉ ŝafo aŭ bovo ne paŝtiĝu
antaŭ tiu monto. 4 Kaj li skulptis
du ŝtonajn tabelojn kiel la unuaj;
kaj Moseo leviĝis frue matene kaj
supreniris sur la monton Sinaj, kiel
ordonis al li la Eternulo, kaj li prenis
en siajn manojn la du ŝtonajn tab-
elojn. 5 Kaj la Eternulo malleviĝis
en nubo, kaj Moseo stariĝis apud Li
tie kaj alvokis la nomon de la Etern-
ulo. 6 Kaj la Eternulo preteriris
antaŭ li, kaj li ekkriis: Eternulo,
Eternulo, Dio indulgema kaj kom-
patema, multepacienca, favorkora,
kaj verema; 7 kiu konservas favor-
korecon por miloj, pardonas kulpon
kaj krimon kaj pekon, sed antaŭ kiu
neniu estas senkulpa; kiu punas la
kulpon de patroj sur filoj kaj nepoj,
en la tria kaj kvara generacioj!
8 Kaj rapide Moseo kliniĝis ĝis la
tero kaj faris adoron. 9 Kaj li
diris: Ho, se mi akiris Vian favoron,
mia Sinjoro, tiam mia Sinjoro volu iri
en nia mezo, ĉar tio estas popolo
malmolnuka; kaj pardonu niajn kulp-
ojn kaj niajn pekojn kaj faru nin
Via posedaĵo. 10 Kaj Li diris: Jen
Mi faros interligon; antaŭ via tuta
popolo Mi faros miraklojn, kiuj neniam
ekzistis sur la tuta tero nek ĉe iuj
gentoj; kaj la tuta popolo, en kies
mezo vi estas, vidos la faron de la
Eternulo; ĉar terura estos tio, kion
Mi faros por vi. 11 Observu tion,
kion Mi ordonas al vi hodiaŭ. Jen
Mi forpelas antaŭ vi la Amoridojn
kaj la Kanaanidojn kaj la Ĥetidojn
kaj la Perizidojn kaj la Ĥividojn kaj
la Jebusidojn. 12 Gardu vin, ke vi
ne faru interligon kun la loĝantoj
de la lando, en kiun vi venos, por ke
tio ne fariĝu falilo inter vi; 13 sed
iliajn altarojn detruu kaj iliajn statu-
ojn rompu kaj iliajn sanktajn stangojn
dishaku. 14 Ĉar vi ne devas adori
alian dion; ĉar la Eternulo, koler-
emulo estas Lia nomo, estas Dio
kolerema. 15 Ne faru interligon kun
la loĝantoj de la lando; ĉar, mal-
ĉastante kun siaj dioj kaj alportante
oferojn al siaj dioj, ili eble vokos vin
kaj vi manĝos de iliaj oferoj, 16 kaj
vi prenos iliajn filinojn por viaj filoj,
kaj iliaj filinoj malĉastos por siaj dioj
kaj malĉastigos viajn filojn por siaj
dioj. 17 Diojn fanditajn ne faru
al vi. 18 La feston de macoj ob-
servu; dum sep tagoj manĝu mac-
ojn, kiel Mi ordonis al vi, en la
difinita tempo de la monato Abib,
ĉar en la monato Abib vi eliris el
Egiptujo. 19 Ĉio, kio malfermas
unue la uteron, apartenas al Mi; ĉiu

virseksulo el viaj brutoj, kiu malfermas unue la uteron, bovo aŭ ŝafo.
20 Utermalferminton el azenoj elaĉetu per ŝafido: kaj se vi ne elaĉetos, tiam rompu al ĝi la kolon. La unuenaskiton el viaj filoj elaĉetu. Kaj oni ne montriĝu antaŭ Mi kun malplenaj manoj.
21 Dum ses tagoj laboru, kaj en la sepa tago ripozu; en la tempo de la plugado kaj de la rikoltado ripozu.
22 Kaj feston de semajnoj faru al vi en la komenco de la rikoltado de tritiko, kaj feston de kolektado de fruktoj en la fino de la jaro.
23 Tri fojojn en la jaro ĉiuj viaj virseksuloj aperu antaŭ la Sinjoro, la Eternulo, Dio de Izrael.
24 Ĉar Mi forpelos gentojn antaŭ vi kaj vastigos viajn limojn, kaj neniu deziros havi vian landon, kiam vi iros, por montriĝi antaŭ la Eternulo, via Dio, tri fojojn en la jaro.
25 Ne buĉverŝu sur fermentintaĵon la sangon de Mia ofero, kaj ne devas resti ĝis mateno la ofero de la festo de Pasko.
26 La komencaĵon de la unuaj produktoj de via tero alportu en la domon de la Eternulo, via Dio. Ne kuiru kapridon en la lakto de ĝia patrino.
27 Kaj la Eternulo diris al Moseo: Skribu al vi ĉi tiujn vortojn, ĉar laŭ ĉi tiuj vortoj Mi faris interligon kun vi kaj kun Izrael.
28 Kaj li estis tie kun la Eternulo kvardek tagojn kaj kvardek noktojn; panon li ne manĝis kaj akvon li ne trinkis; kaj li skribis sur la tabeloj la vortojn de la interligo, la dek ordonojn.
29 Kiam Moseo estis malsuprenironta de la monto Sinaj kaj la du tabeloj de atesto estis en la manoj de Moseo dum lia malsuprenirado de la monto, Moseo ne sciis, ke la haŭto de lia vizaĝo lumradiis pro tio, ke li parolis kun Li.
30 Kaj Aaron kaj ĉiuj Izraelidoj ekvidis Moseon, kaj jen la haŭto de lia vizaĝo lumradias; kaj ili timis alproksimiĝi al li.
31 Sed Moseo vokis ilin, kaj returniĝis al li Aaron kaj ĉiuj ĉefoj de la komunumo, kaj Moseo ekparolis al ili.
32 Poste alproksimiĝis ĉiuj Izraelidoj; kaj li ordonis al ili ĉion, kion diris al li la Eternulo sur la monto Sinaj.
33 Kiam Moseo ĉesis paroli al ili, li metis sur sian vizaĝon kovrotukon.
34 Kiam Moseo venadis antaŭ la Eternulon, por paroli kun Li, li formetadis la kovrotukon ĝis sia eliro; kaj elirinte, li diradis al la Izraelidoj tion, kio estis ordonita al li.
35 Kaj la Izraelidoj vidis, ke la haŭto de la vizaĝo de Moseo lumradias; kaj tiam Moseo denove metis la kovrotukon sur sian vizaĝon, ĝis li eniris, por paroli kun Li.

35 KAJ Moseo kunvenigis la tutan komunumon de la Izraelidoj, kaj diris al ili: Jen kion la Eternulo ordonis al vi fari:
2 Dum ses tagoj faru laboron, sed la sepa tago estu por vi sankta, sabato de ripozo al la Eternulo; ĉiu, kiu faros en ĝi laboron, estu mortigita.
3 Ne bruligu fajron en ĉiuj viaj loĝejoj en la tago sabata.
4 Kaj Moseo ekparolis al la tuta komunumo de la Izraelidoj, dirante: Jen kion ordonis la Eternulo:
5 Prenu inter vi oferdonon por la Eternulo: ĉiu memvole alportu la oferdonon por la Eternulo: oron kaj arĝenton kaj kupron,
6 kaj bluan teksaĵon kaj purpuran kaj ruĝan, kaj bisinon kaj kapran lanon,
7 kaj virŝafajn felojn ruĝe kolorigitajn, kaj antilopajn felojn, kaj akacian lignon,
8 kaj oleon por lumigado, kaj aromaĵojn por la sankta oleo kaj por la bonodoraj incensoj,
9 kaj ŝtonojn oniksajn kaj ŝtonojn enkadrigeblajn por la efodo kaj por la surbrustaĵo.
10 Kaj ĉiu el vi, kiu estas kompetentulo, venu kaj faru ĉion, kion ordonis la Eternulo:
11 la tabernaklon kaj ĝian tendon kaj ĝian kovron, ĝiajn hoketojn kaj ĝiajn tabulojn, ĝiajn riglilojn, ĝiajn kolonojn kaj ĝiajn bazojn;
12 la keston kaj ĝiajn stangojn, la fermoplaton kaj la kurtenon;
13 la tablon kaj ĝiajn stangojn kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn kaj la panojn de propono;
14 kaj la kandelabron por lumigi kaj ĝiajn apartenaĵojn kaj ĝiajn lucernojn kaj la oleon por lumigi;
15 kaj la altaron de incensado kaj ĝiajn stangojn kaj la sanktan oleon kaj la bonodoran incenson kaj la pordan kovrotukon antaŭ la pordo de la tabernaklo;
16 la altaron de bruloferoj kaj ĝian kupran kradon, ĝiajn stangojn kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, la lavujon kaj ĝian piedestalon;
17 la kurtenojn de la korto, ĝiajn kolonojn kaj bazojn kaj la kovrotukon de la pordego de la korto;
18 la najlojn de la tabernaklo kaj la najlojn de la

korto kaj iliajn ŝnurojn ; 19 la ofic-
ajn vestojn por servado en la sankt-
ejo, la sanktajn vestojn por la pastro
Aaron kaj la pastrajn vestojn de liaj
filoj.
20 Kaj la tuta komunumo de la
Izraelidoj eliris de antaŭ Moseo.
21 Kaj venis ĉiuj homoj, kiujn tiris
la koro ; kaj ĉiu, kiun inklinigis lia
spirito, alportis la oferdonon por la
Eternulo, por la aranĝo de la taber-
naklo de kunveno kaj por ĝia tuta
servado kaj por la sanktaj vestoj.
22 Kaj venis la viroj kaj la virinoj ;
ĉiuj, kiujn inklinigis la koro, alportis
bukojn kaj orelringojn kaj ringojn
kaj kolringojn, diversajn orajn objekt-
ojn ; kaj ĉiu alportis oran oferdonon
al la Eternulo. 23 Kaj ĉiu, ĉe kiu
troviĝis blua teksaĵo, aŭ purpura,
aŭ ruĝa, aŭ bisino, aŭ kapra lano,
aŭ ŝafaj feloj ruĝaj, aŭ antilopaj
feloj, alportis. 24 Ĉiu, kiu oferis ar-
ĝenton aŭ kupron, alportis la ofer-
donon por la Eternulo ; kaj ĉiu, ĉe kiu
troviĝis akacia ligno por ĉia bezono
de la servado, alportis ĝin. 25 Kaj
ĉiu virino, kiu havis ian kompetent-
econ, ŝpinis kaj alportis ŝpinitan
lanon bluan kaj purpuran kaj ruĝan
kaj bisinon. 26 Kaj ĉiuj virinoj,
kiuj havis deziron kaj kompetentecon,
ŝpinis kapran lanon. 27 Kaj la
princoj alportis ŝtonojn oniksajn kaj
ŝtonojn enkadrigeblajn por la efodo
kaj por la surbrustaĵo, 28 kaj la
aromaĵon kaj la oleon por lumigi kaj
por la sankta oleo kaj por la bon-
odoraj incensoj. 29 Ĉiu viro kaj
virino el la Izraelidoj, kiujn inklinigis
ilia koro alporti por ĉia laboro, kiun
la Eternulo per Moseo ordonis fari,
alportis oferon al la Eternulo.
30 Kaj Moseo diris al la Izraelidoj :
Jen, la Eternulo vokis per la nomo
Becalelon, filon de Uri, filo de Ĥur,
el la tribo de Jehuda ; 31 kaj Li
plenigis lin per Dia spirito, per saĝo
kaj prudento, kaj scio kaj per ĉia
arto, 32 por pripensi ideojn, por
labori el oro kaj el arĝento kaj el
kupro, 33 kaj por ĉizi ŝtonojn por
enkadrigo, kaj por ĉizi lignon, por
fari ĉian artistan laboron. 34 Kaj
Li donis al li la kapablon instrui, al li
kaj al Oholiab, filo de Aĥisamaĥ, el
la tribo de Dan. 35 Li plenigis ilin
per kompetenteco por farado de ĉia
majstra laboro, por ĉia talenta brod-
ado sur teksaĵo blua kaj purpura kaj
ruĝa kaj sur bisino, por teksado de
ĉia laboraĵo kaj pripensado de ideoj.

36 Kaj laboros Becalel kaj
Oholiab kaj ĉiuj kompetent-
uloj, en kiujn la Eternulo
enmetis saĝon kaj prudenton, por
ke ili sciu fari ĉiun laboron por la
servado en la sanktejo, laŭ ĉio, kion
ordonis la Eternulo.
2 Kaj Moseo alvokis Becalelon kaj
Oholiabon, kaj ĉiun kompetentulon,
al kiu la Eternulo enmetis saĝon en la
koron, ĉiun, kiun tiris lia koro entre-
preni la laboron kaj fari ĝin. 3 Kaj
ili prenis de Moseo ĉiujn oferdonojn,
kiujn alportis la Izraelidoj por la
bezonoj de la servado en la sanktejo,
por ellabori ilin. Kaj tiuj alportadis
al li ankoraŭ plue oferdonojn ĉiu-
matene. 4 Kaj venis ĉiuj saĝuloj, kiuj
estis farantaj la tutan laboron por la
sanktejo, ĉiu venis de sia laboro, kiun
li faris. 5 Kaj ili diris al Moseo
jene : La popolo alportas pli multe, ol
bezonas la laboroj, kiujn la Eternulo
ordonis fari. 6 Tiam Moseo ordonis,
kaj oni elkriis en la tendaro jene :
Neniu viro kaj neniu virino faru plue
laboraĵon, por oferdoni al la sanktejo.
Kaj la popolo ĉesis alporti. 7 Kaj
la alportitaĵo estis sufiĉa por la tuta
farota laboro, kaj eĉ superflua.
8 Kaj ĉiuj kompetentuloj inter tiuj,
kiuj estis farantaj la laboron por la
tabernaklo, faris dek tapiŝojn el
tordita bisino kaj el blua, purpura,
kaj ruĝa teksaĵo ; kerubojn artiste
laboritajn ili faris sur ili. 9 La longo
de ĉiu tapiŝo estis dudek ok ulnoj,
kaj la larĝo de ĉiu tapiŝo estis kvar
ulnoj ; unu mezuro estis por ĉiuj tapiŝoj.
10 Kaj li kunigis kvin tapiŝojn unu
kun la alia, kaj la kvin ceterajn ankaŭ
unu kun la alia. 11 Kaj li faris
maŝojn el blua teksaĵo sur la rando de
unu tapiŝo, sur la rando de la kuniĝo ;
tiel same li faris sur la rando de la
ekstrema tapiŝo, sur la dua rando de
kuniĝo. 12 Kvindek maŝojn li faris
sur unu tapiŝo, kaj kvindek maŝojn
li faris sur la rando de tiu tapiŝo, sur
kiu estis la dua flanko de la kuniĝo ;
la maŝoj estis reciproke aranĝitaj
unu kontraŭ alia. 13 Kaj li faris
kvindek orajn hoketojn, kaj li kunigis
la tapiŝojn unu kun la alia per la
hoketoj ; kaj la tabernaklo fariĝis unu
tutaĵo. 14 Kaj li faris tapiŝojn el

kapra lano kiel kovron super la taber-
naklo ; dek unu tiajn tapiŝojn li faris.
15 La longo de ĉiu tapiŝo estis tridek
ulnoj, kaj kvar ulnoj estis la larĝo de
ĉiu tapiŝo ; unu mezuro estis por la
dek unu tapiŝoj. 16 Kaj li kunigis
kvin tapiŝojn aparte kaj la ceterajn
ses tapiŝojn aparte. 17 Kaj li faris
kvindek maŝojn sur la rando de la
ekstrema tapiŝo, sur la rando de la
kuniĝo, kaj kvindek maŝojn li faris
sur la rando de la dua kuniĝa tapiŝo.
18 Kaj li faris kvindek kuprajn
hoketojn, por kunigi la tendon, por
ke ĝi estu unu tutaĵo. 19 Kaj li
faris kovron por la tendo el ruĝaj
virŝafaj feloj kaj ankoraŭ kovron el
antilopaj feloj supre.

20 Kaj li faris la tabulojn por la
tabernaklo, starantajn, el akacia ligno.
21 Dek ulnoj estis la longo de ĉiu
tabulo, kaj unu ulno kaj duono la
larĝo de ĉiu tabulo. 22 Ĉiu tabulo
havis du pivotojn, alĝustigitajn unu
al la alia ; tiel li faris ĉe ĉiuj tabuloj
de la tabernaklo. 23 Kaj li faris la
tabulojn por la tabernaklo ; dudek
tabulojn sur la flanko suda. 24 Kaj
kvardek arĝentajn bazojn li faris sub
la dudek tabuloj, du bazojn sub ĉiu
tabulo, por ĝiaj du pivotoj. 25 Kaj
sur la dua flanko de la tabernaklo,
sur la flanko norda, li faris dudek
tabulojn, 26 kaj kvardek arĝent-
ajn bazojn por ili, du bazojn sub
ĉiu tabulo. 27 Kaj sur la malantaŭa
flanko de la tabernaklo, okcidente,
li faris ses tabulojn. 28 Kaj du tab-
ulojn li faris en la anguloj de la
tabernaklo sur la malantaŭa flanko.
29 Kaj ili estis kunigitaj malsupre
kaj kunigitaj supre per unu ringo ; tiel
li faris kun ambaŭ en la du anguloj.
30 Kaj estis ok tabuloj, kaj ĉe ili dek
ses arĝentaj bazoj, po du bazoj sub
ĉiu tabulo. 31 Kaj li faris riglilojn
el akacia ligno : kvin por la tabuloj
de unu flanko de la tabernaklo,
32 kaj kvin riglilojn por la tabuloj de
la dua flanko de la tabernaklo, kaj
kvin riglilojn por la tabuloj de la
malantaŭa flanko de la tabernaklo,
okcidente. 33 Kaj li faris mezan
riglilon, kiu ŝoviĝis meze de la tabuloj
de unu fino ĝis la alia. 34 Kaj la
tabulojn li tegis per oro, kaj iliajn
ringojn, ingojn por la rigliloj, li faris
el oro, kaj la riglilojn li tegis per oro.
35 Kaj li faris la kurtenon el blua,
purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj el
tordita bisino ; per artista laboro li
faris sur ĝi kerubojn. 36 Kaj li
faris por ĝi kvar kolonojn el akacia
ligno, kaj li tegis ilin per oro, kaj
iliaj hoketoj estis el oro ; kaj li fandis
por ili kvar arĝentajn bazojn. 37 Kaj
li faris kovrotukon por la pordo de
la tabernaklo, el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino,
kun brodaĵoj ; 38 kaj kvin kolon-
ojn por ĝi kun iliaj hoketoj ; kaj li
tegis iliajn kapojn kaj ligaĵojn per
oro ; kaj por ili kvin kuprajn bazojn.

37 KAJ Becalel faris la keston
el akacia ligno ; du ulnoj kaj
duono estis ĝia longo, kaj
unu ulno kaj duono ĝia larĝo, kaj unu
ulno kaj duono ĝia alto. 2 Kaj li
tegis ĝin per pura oro interne kaj
ekstere, kaj li faris al ĝi oran kronon
ĉirkaŭe. 3 Kaj li fandis por ĝi kvar
orajn ringojn sur ĝiaj kvar anguloj :
du ringojn sur unu ĝia flanko kaj du
ringojn sur ĝia alia flanko. 4 Kaj
li faris stangojn el akacia ligno kaj
tegis ilin per oro. 5 Kaj li metis la
stangojn en la ringojn sur la flankoj
de la kesto, por porti la keston.
6 Kaj li faris fermoplaton el pura oro ;
du ulnoj kaj duono estis ĝia longo,
kaj unu ulno kaj duono ĝia larĝo.
7 Kaj li faris du kerubojn el oro ; per
forĝa laboro li faris ilin, sur la du
randoj de la fermoplato : 8 unu
kerubon ĉe unu flanko kaj la duan
kerubon ĉe la dua flanko ; elstarantaj
el la fermoplato li faris la kerubojn,
sur ĝiaj du flankoj. 9 Kaj la kerub-
oj estis etendantaj siajn flugilojn
supren, kovrante per siaj flugiloj la
fermoplaton, kaj iliaj vizaĝoj estis
unu kontraŭ la alia ; al la fermoplato
estis turnitaj la vizaĝoj de la keruboj.

10 Kaj li faris la tablon el akacia
ligno ; du ulnoj estis ĝia longo, kaj
unu ulno ĝia larĝo, kaj unu ulno kaj
duono ĝia alto. 11 Kaj li tegis ĝin
per pura oro, kaj li faris al ĝi oran
kronon ĉirkaŭe. 12 Kaj li faris ĉir-
kaŭ ĝi manlarĝan listelon, kaj li
faris oran kronon ĉirkaŭ la listelo.
13 Kaj li fandis por ĝi kvar orajn
ringojn, kaj li alfortikigis la ringojn
sur la kvar anguloj, ĉe ĝiaj kvar
piedoj. 14 Apud la listelo estis la
ringoj, kiel ingoj por la stangoj, por
porti la tablon. 15 Kaj li faris la
stangojn el akacia ligno, kaj li tegis

ilin per oro, por porti la tablon.
16 Kaj ankaŭ la vazojn por la tablo,
ĝiajn pladojn kaj ĝiajn kulerojn, kaj
ĝiajn kruĉojn kaj la kalikojn, per kiuj
oni verŝas, li faris el pura oro.
17 Kaj li faris la kandelabron el
pura oro, per forĝa laboro li faris la
kandelabron; ĝia trunko kaj ĝiaj
branĉoj, ĝiaj kalikoj, ĝiaj kapetoj,
kaj ĝiaj floroj elstaris el ĝi. 18 Kaj
ses branĉoj elstaris el ĝiaj flankoj:
tri branĉoj de la kandelabro el unu
flanko, kaj tri branĉoj de la kandel-
abro el la dua flanko; 19 tri migdal-
formaj kalikoj, kapeto, kaj floro estis
sur unu branĉo, kaj tri migdalformaj
kalikoj, kapeto, kaj floro sur la dua
branĉo; tiel estis sur la ses branĉoj,
kiuj elstaris el la kandelabro. 20 Kaj
sur la kandelabro estis kvar migdal-
formaj kalikoj kun siaj kapetoj kaj
floroj. 21 Kaj kapeto estis sub
unu paro da branĉoj, kaj kapeto sub
la dua paro da branĉoj, kaj kapeto
sub la tria paro da branĉoj; tiel estis
ĉe la ses branĉoj, kiuj elstaris el ĝi.
22 La kapetoj kaj branĉoj elstaris
el ĝi; ĉio estis unu forĝita tutaĵo el
pura oro. 23 Kaj li faris ĝiajn sep
lucernojn kaj ĝiajn prenilojn kaj
cindrujojn el pura oro. 24 El kik-
aro da pura oro li faris ĝin kaj ĉiujn
ĝiajn apartenaĵojn.
25 Kaj li faris la altaron por la in-
censado el akacia ligno; unu ulno
estis ĝia longo, kaj unu ulno ĝia larĝo;
kvarangula ĝi estis; du ulnoj estis
ĝia alto; el ĝi elstaris ĝiaj kornoj.
26 Kaj li tegis ĝin per pura oro, ĝian
supran platon kaj ĝiajn muretojn
ĉirkaŭe kaj ĝiajn kornojn; kaj li
faris al ĝi oran kronon ĉirkaŭe.
27 Kaj du orajn ringojn li faris al ĝi
sub ĝia krono, sur ĝiaj du flankoj,
kiel ingojn por stangoj, per kiuj oni
portu ĝin. 28 Kaj li faris la stang-
ojn el akacia ligno kaj tegis ilin
per oro. 29 Kaj li faris la oleon por
la sanktoleado kaj la puran bon-
odoran incenson laŭ la arto de ŝmir-
aĵisto.

38 KAJ li faris la altaron por la
bruloferoj el akacia ligno;
kvin ulnoj estis ĝia longo, kaj
kvin ulnoj ĝia larĝo; kvarangula ĝi
estis; kaj tri ulnoj estis ĝia alto.
2 Kaj li faris ĝiajn kornojn sur ĝiaj
kvar anguloj; el ĝi elstaris ĝiaj korn-
oj; kaj li tegis ĝin per kupro. 3 Kaj
li faris ĉiujn vazojn de la altaro; la
potojn, la ŝovelilojn, la kalikojn, la
forkojn, la karbujojn; ĉiujn ĝiajn
vazojn li faris el kupro. 4 Kaj li
faris por la altaro kradon en formo
de kupra reto, sub ĝia kornico, mal-
supre, ĝis la mezo. 5 Kaj li fandis
kvar ringojn en la kvar anguloj de la
kupra krado, ke ili estu ingoj por la
stangoj. 6 Kaj li faris la stangojn
el akacia ligno kaj tegis ilin per
kupro. 7 Kaj li metis la stangojn
en la ringojn sur la flankoj de la
altaro, por ke oni povu porti ĝin per
ili; li faris ĝin interne malplena, el
tabuloj.
8 Kaj li faris la lavujon el kupro kaj
ĝian piedestalon el kupro, el la speg-
uloj de la virinoj, kiuj kolektiĝis am-
ase antaŭ la pordo de la tabernaklo
de kunveno.
9 Kaj li faris la korton: sur la
flanko suda estis la kurtenoj de la
korto el tordita bisino, cent ulnoj,
10 kaj al ili dudek kolonoj kun dudek
kupraj bazoj; la hokoj de la kolonoj
kaj iliaj ligaĵoj estis el arĝento.
11 Kaj sur la norda flanko ankaŭ
cent ulnoj, kaj al ili dudek kolonoj
kaj dudek kupraj bazoj; la hokoj de
la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj estis el
arĝento. 12 Kaj sur la okcidenta
flanko estis kurtenoj de kvindek uln-
oj, kaj al ili dek kolonoj kun dek
bazoj; la hokoj de la kolonoj kaj iliaj
ligaĵoj estis el arĝento. 13 Kaj sur
la orienta flanko kvindek ulnoj.
14 Kurtenoj de dek kvin ulnoj sur unu
latero, kaj al tio tri kolonoj kun tri
bazoj, 15 Kaj sur la dua latero,
sur ambaŭ flankoj de la pordego de
la korto estis kurtenoj po dek kvin
ulnoj, kaj al ili po tri kolonoj kun tri
bazoj. 16 Ĉiuj kurtenoj de la korto
ĉirkaŭe estis el tordita bisino. 17 Kaj
la bazoj de la kolonoj estis el kupro,
la hokoj de la kolonoj kaj iliaj ligaĵoj
el arĝento, kaj iliaj kapoj estis tegitaj
per arĝento, kaj ĉiuj kolonoj de la
korto estis kunigitaj per arĝentaj
ligaĵoj. 18 Kaj la kovrotuko de la
pordego de la korto estis brodita
laboraĵo el blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj el tordita bisino; kaj
dudek ulnoj estis ĝia longo, kaj kvin
ulnoj ĝia larĝo, laŭ la mezuro de la
kurtenoj de la korto. 19 Kaj al ĝi
apartenis kvar kolonoj kun kvar
kupraj bazoj; iliaj hokoj estis el ar-

ĝento, iliaj kapoj estis tegitaj per
arĝento, kaj iliaj ligaĵoj estis el ar-
ĝento. 20 Kaj ĉiuj najloj en la
tabernaklo kaj en la korto ĉirkaŭe
estis el kupro.
21 Jen estas la kalkulo pri la taber-
naklo, la tabernaklo de atesto, kiu
estis kalkulita laŭ la ordono de Moseo,
por la servo de la Levidoj, sub la
kontrolo de Itamar, filo de la pastro
Aaron. 22 Kaj Becalel, filo de Uri,
filo de Ĥur, el la tribo de Jehuda,
faris ĉion, kion ordonis la Eternulo
al Moseo; 23 kaj kun li Oholiab,
filo de Aĥisamaĥ, el la tribo de
Dan, artista skulptisto, teksisto, kaj
brodisto sur blua, purpura, kaj ruĝa
teksaĵo, kaj sur bisino.
24 La tuta oro, kiu estis uzita por
ĉiuj laboroj de la sanktejo, la oro,
kiu estis alportita kiel oferdonoj,
prezentis la kvanton de dudek naŭ
kikaroj kaj sepcent tridek sikloj laŭ
la mezuro de la sankta siklo. 25 Kaj
la arĝento, akirita per la kalkulado
de la komunumo, prezentis la kvant-
on de cent kikaroj kaj mil sepcent
sepdek kvin sikloj laŭ la sankta
siklo: 26 po unu bek'o, tio estas
po duono de siklo laŭ la sankta siklo,
por ĉiu kapo, de ĉiuj, kiuj trapasis
la kalkulon, kiuj havis la aĝon de
dudek jaroj kaj pli, de sescent tri
mil kvincent kvindek homoj. 27 Cent
kikaroj da arĝento estis uzitaj por
elfandi la bazojn de la sanktejo kaj
la bazojn de la kurteno; cent bazoj
el cent kikaroj, po unu kikaro por
bazo. 28 Kaj el mil sepcent sepdek
kvin sikloj estis faritaj hokoj por la
kolonoj kaj estis tegitaj iliaj kapoj
kaj estis faritaj ligaĵoj inter ili.
29 Kaj da oferdonita kupro estis
sepdek kikaroj kaj du mil kvarcent
sikloj. 30 Kaj li faris el ĝi la bazojn
por la pordo de la tabernaklo de kun-
veno kaj la kupran altaron kaj la
kupran kradon por ĝi kaj ĉiujn apar-
tenaĵojn de la altaro, 31 kaj la
bazojn de la korto ĉirkaŭe kaj la
bazojn de la pordego de la korto
kaj ĉiujn najlojn de la tabernaklo
kaj ĉiujn najlojn de la korto ĉirkaŭe.

39 KAJ el la blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo ili faris la oficajn
vestojn por la servado en la
sanktejo; kaj ili faris la sanktajn
vestojn por Aaron, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.
2 Kaj li faris la efodon el oro, el
blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo,
kaj el tordita bisino. 3 Kaj ili
batetendis foliojn da oro kaj tranĉis
ilin en formo de fadenoj, por enteksi
internen de la blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo kaj de la bisino per
artista laboro. 4 Surŝultraĵojn kun-
igantajn ili faris al ĝi; sur siaj du
finoj ĝi estis ligita. 5 Kaj la ĉirkaŭ-
liganta zono sur ĝi estis kontinuaĵo
de ĝi, la sama laboraĵo, el oro, el
blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo, kaj
el tordita bisino; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.
6 Kaj ili faris la oniksajn ŝtonojn,
ĉirkaŭe enkadrigitajn per oro, grav-
uritajn per sigelila gravurado laŭ
la nomoj de la filoj de Izrael. 7 Kaj
li metis ilin sur la surŝultraĵojn de la
efodo, kiel ŝtonojn de memoro pri
la filoj de Izrael; kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.
8 Kaj li faris la surbrustaĵon per
artista laboro, simile al la laboro de
la efodo, el oro, el blua, purpura, kaj
ruĝa teksaĵo, kaj el tordita bisino.
9 Ĝi estis kvarangula; ili faris la
surbrustaĵon duobla; manstreĉo estis
ĝia longo, kaj manstreĉo ĝia larĝo;
ĝi estis duobla. 10 Kaj ili enmetis
en ĝin kvar vicojn da ŝtonoj. La
unua vico estis: rubeno, topazo, kaj
smeraldo; 11 kaj la dua vico: hia-
cinto, safiro, kaj jaspiso; 12 kaj la
tria vico: ligurio, agato, kaj amet-
isto: 13 kaj la kvara vico: kriz-
olito, onikso, kaj berilo. Ĉiuj vicoj
estis en oraj kadretoj. 14 Kaj la
ŝtonoj estis laŭ la nomoj de la filoj de
Izrael; dek du, laŭ iliaj nomoj, grav-
uritaj sigelile, ĉiu kun sia nomo,
por la dek du triboj. 15 Kaj ili faris
al la surbrustaĵo plektitajn ĉenetojn,
kuniĝantajn per siaj finoj, el pura oro.
16 Kaj ili faris du orajn kadretojn
kaj du orajn ringojn, kaj alfortikigis
la du ringojn al la du finoj de la sur-
brustaĵo. 17 Kaj ili metis la du
orajn plektitajn ĉenetojn en la du
ringojn ĉe la finoj de la surbrustaĵo.
18 Kaj la du finojn de la du plektitaj
ĉenetoj ili alfortikigis al la du kadr-
etoj, kaj alfortikigis ilin al la surŝultr-
aĵoj de la efodo sur la antaŭa
flanko. 19 Kaj ili faris du orajn
ringojn, kaj alfortikigis ilin al la du
aliaj finoj de la surbrustaĵo, sur ĝia
rando interna, direktita al la efodo.

20 Kaj ili faris du orajn ringojn, kaj
alfortikigis ilin al la du surŝultraĵoj
de la efodo malsupre, sur la antaŭa
flanko, ĉe ĝia kuniĝo, super la zono
de la efodo. 21 Kaj ili alligis la sur-
brustaĵon per ĝiaj ringoj al la ringoj
de la efodo per laĉo el blua ŝtofo,
por ke ĝi estu super la zono de la
efodo kaj por ke la surbrustaĵo ne
forŝoviĝu de sur la efodo; kiel la
Eternulo ordonis al Moseo.
22 Kaj li faris la tunikon por la
efodo, teksitan, tutan el blua teksaĵo.
23 Kaj la aperturo de la tuniko estis
en la mezo, kiel aperturo de ŝildo;
borderon havis la aperturo ĉirkaŭe,
por ke ĝi ne disŝiriĝu. 24 Kaj ili
faris sur la malsupra rando de la
tuniko granatojn el blua, purpura,
kaj ruĝa ŝtofo, tordita. 25 Kaj ili
faris tintilojn el pura oro, kaj metis
la tintilojn mezen de la granatoj sur
la malsupra rando de la tuniko,
ĉirkaŭe inter la granatoj; 26 tint-
ilon kaj granaton, tintilon kaj gran-
aton sur la malsupra rando de la
tuniko, ĉirkaŭe, por la servado; kiel
la Eternulo ordonis al Moseo.
27 Kaj ili faris la ĥitonon el bisino,
teksitan, por Aaron kaj liaj filoj,
28 kaj la cidaron el bisino, kaj la
ornamajn mitrojn el bisino, kaj la
linajn pantalonojn el tordita bisino,
29 kaj la zonon el tordita bisino kaj
el blua, purpura, kaj ruĝa teksaĵo,
broditan; kiel la Eternulo ordonis al
Moseo.
30 Kaj ili faris la tabuleton, la
sanktan kronon, el pura oro, kaj ili
skribis sur ĝi skribon gravuritan:
SANKTA AL LA ETERNULO. 31
Kaj ili alfortikigis al ĝi laĉon el
blua ŝtofo, por alfortikigi al la cidaro
supre; kiel la Eternulo ordonis al
Moseo.
32 Tiel finiĝis la tuta laboro por la
konstruaĵo de la tabernaklo de kun-
veno. Kaj la Izraelidoj faris kon-
forme al ĉio, kion la Eternulo ordonis
al Moseo; tiel ili faris.
33 Kaj ili alportis la konstruaĵon
al Moseo, la tabernaklon kaj ĉiujn
ĝiajn apartenaĵojn: hokojn, tabulojn,
riglilojn, kolonojn, kaj bazojn; 34 kaj
la kovron el ruĝaj virŝafaj feloj kaj
la kovron el antilopaj feloj kaj la
kurtenon; 35 la keston de atesto
kaj ĝiajn stangojn kaj la fermoplat-
on; 36 la tablon, ĉiujn ĝiajn apar-
tenaĵojn, kaj la panon de propono;
37 la puran kandelabron, ĝiajn lucern-
ojn, la lucernojn vice starantajn,
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, kaj la oleon
por lumigado; 38 kaj la oran altar-
on kaj la sanktan oleon kaj la bon-
odoran incenson kaj la kovrotukon
por la pordo de la tabernaklo;
39 la kupran altaron kaj la kupran
kradon por ĝi, ĝiajn stangojn kaj
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn, la lavujon
kaj ĝian piedestalon; 40 la kur-
tenojn de la korto, ĝiajn kolonojn kaj
bazojn, la kovrotukon por la pordego
de la korto, ĝiajn ŝnurojn kaj najlojn,
kaj ĉion, kio apartenas al la servado
en la konstruaĵo de la tabernaklo de
kunveno; 41 la oficajn vestojn por
la servado en la sanktejo, la sankt-
ajn vestojn por la pastro Aaron kaj
la pastrajn vestojn por liaj filoj.
42 Konforme al ĉio, kion la Eternulo
ordonis al Moseo, tiel la Izraelidoj
faris la tutan laboron. 43 Kaj Mo-
seo vidis la tutan laboron, li vidis,
ke ili faris ĝin tute tiel, kiel la Etern-
ulo ordonis; kaj Moseo benis ilin.

40 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 En la
unua monato, en la unua tago
de la monato starigu la konstruaĵon
de la tabernaklo de kunveno. 3 Kaj
metu tien la keston de atesto kaj
ŝirmu la keston per la kurteno.
4 Kaj enportu la tablon kaj aranĝu
sur ĝi ĝian aranĝotaĵon, kaj enportu
la kandelabron kaj ekbruligu ĝiajn
lucernojn. 5 Kaj starigu la oran
altaron por la incensado antaŭ la
kesto de atesto, kaj pendigu la kovro-
tukon ĉe la eniro de la tabernaklo.
6 Kaj starigu la altaron de brulofer-
oj antaŭ la eniro en la konstruaĵon
de la tabernaklo de kunveno. 7 Kaj
starigu la lavujon inter la tabernaklo
de kunveno kaj la altaro kaj enverŝu
en ĝin akvon. 8 Kaj aranĝu la
korton ĉirkaŭe, kaj pendigu la kovro-
tukon ĉe la pordego de la korto.
9 Kaj prenu la sanktan oleon, kaj
sanktoleu la loĝejon, kaj ĉion, kio
estas en ĝi, kaj sanktigu ĝin kun ĉiuj
ĝiaj apartenaĵoj, por ke ĝi estu
sankta. 10 Kaj sanktoleu la altar-
on de bruloferoj kun ĉiuj ĝiaj apar-
tenaĵoj, kaj sanktigu la altaron, ke
la altaro estu tre sankta. 11 Kaj
sanktoleu la lavujon kaj ĝian piedes-
talon, kaj sanktigu ĝin. 12 Kaj

alkonduku Aaronon kaj liajn filojn
al la eniro de la tabernaklo de kun-
veno, kaj lavu ilin per akvo. 13 Kaj
vestu Aaronon per la sanktaj vestoj
kaj sanktoleu lin kaj sanktigu lin,
ke li estu Mia pastro. 14 Kaj liajn
filojn alkonduku, kaj vestu ilin per
ĥitonoj. 15 Kaj sanktoleu ilin, kiel
vi sanktoleis ilian patron, ke ili estu
Miaj pastroj ; kaj ilia sanktoleiteco
estu por ili por eterna pastreco en
iliaj generacioj. 16 Kaj Moseo faris
konforme al ĉio, kion la Eternulo al
li ordonis ; tiel li faris.

17 En la unua monato de la dua
jaro, en la unua tago de la monato
estis starigita la tabernaklo. 18 Kaj
Moseo starigis la tabernaklon kaj
metis ĝiajn bazojn kaj starigis ĝiajn
tabulojn kaj aranĝis ĝiajn riglilojn
kaj starigis ĝiajn kolonojn. 19 Kaj
li etendis tendon super la tabernaklo
kaj metis la kovron de la tendo sur
ĝin supre, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 20 Kaj li prenis kaj metis
la ateston en la keston, kaj almetis
la stangojn al la kesto kaj surmetis
la fermoplaton sur la keston supre.
21 Kaj li envenigis la keston en la
tabernaklon, kaj pendigis la kurtenon
kaj ŝirmis la keston de atesto, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 22 Kaj
li starigis la tablon en la tabernaklo
de kunveno, en la norda parto de la
tabernaklo, ekster la kurteno. 23 Kaj
li aranĝis sur ĝi vicon da panoj antaŭ
la Eternulo, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. 24 Kaj li starigis la
kandelabron en la tabernaklo de
kunveno kontraŭ la tablo, en la suda
parto de la tabernaklo. 25 Kaj li
ekbruligis la lucernojn antaŭ la
Eternulo, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 26 Kaj li starigis la oran
altaron en la tabernaklo de kunveno
antaŭ la kurteno. 27 Kaj li bruligis
sur ĝi bonodoran incenson, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 28 Kaj
li pendigis la kovrotukon ĉe la pordo
de la tabernaklo. 29 Kaj la altaron
de bruloferoj li starigis ĉe la eniro de
la tabernaklo de kunveno, kaj li
alportis sur ĝi la bruloferon kaj la
farunoferon, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. 30 Kaj li starigis la
lavujon inter la tabernaklo de kun-
veno kaj la altaro, kaj enverŝis tien
akvon por sin lavi. 31 Kaj lavis per
ĝi Moseo kaj Aaron kaj liaj filoj siajn
manojn kaj siajn piedojn ; 32 kiam
ili eniradis en la tabernaklon de
kunveno kaj aliradis al la altaro, ili
lavadis sin ; kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. 33 Kaj li aranĝis la
korton ĉirkaŭe de la tabernaklo kaj
de la altaro, kaj li pendigis la kovro-
tukon ĉe la pordego de la korto.
Tiamaniere Moseo finis la laboron.

34 Kaj nubo kovris la tabernaklon
de kunveno, kaj la majesto de la
Eternulo plenigis la tabernaklon.
35 Kaj Moseo ne povis eniri en la
tabernaklon de kunveno, ĉar kuŝis
sur ĝi la nubo kaj la majesto de la
Eternulo plenigis la tabernaklon.
36 Kaj kiam la nubo leviĝadis de sur la
tabernaklo, la Izraelidoj ekmarŝadis,
por fari ĉiujn siajn marŝojn. 37 Sed
se la nubo ne leviĝis, ili ne ekmarŝis
ĝis la tago de ĝia leviĝo. 38 Ĉar
nubo de la Eternulo estis super la
tabernaklo dum la tago, kaj fajro estis
dum la nokto super ĝi, antaŭ la okuloj
de ĉiuj Izraelidoj en ĉiuj iliaj marŝoj.

LEVIDOJ

TRIA LIBRO DE MOSEO

1 LA Eternulo vokis Moseon, kaj
ekparolis al li el la tabernaklo
de kunveno, dirante : 2 Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al ili : Se iu
el vi volas alporti oferon al la Etern-
ulo, el la brutoj, el la bovoj, kaj el
la ŝafoj alportu vian oferon.
3 Se lia ofero estas brulofero el
bovoj, li oferu virseksulon sendifekt-
an ; al la pordo de la tabernaklo de
kunveno li alkonduku ĝin, por favorigi
al si la Eternulon. 4 Kaj li metu
sian manon sur la kapon de la brul-
ofero, kaj li akiros favoron kaj pek-

pardonon. 5 Kaj li buĉu la bovidon
antaŭ la Eternulo; kaj la filoj de Aaron,
la pastroj, alportu la sangon kaj as-
pergu per la sango ĉirkaŭe la altaron,
kiu estas ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno. 6 Kaj oni senfeligu
la bruloferon kaj dishaku ĝin en
pecojn. 7 Kaj la filoj de la pastro
Aaron metu fajron sur la altaron kaj
metu lignon sur la fajron. 8 Kaj
la filoj de Aaron, la pastroj, metu la
pecojn, la kapon, kaj la grason, sur
la lignon, kiu estas sur la fajro sur la
altaro. 9 Kaj la internaĵon kaj la
krurojn oni lavu per akvo; kaj la
pastro forbruligu ĉion sur la altaro
kiel bruloferon; ĝi estas fajrofero,
agrabla odoraĵo al la Eternulo.

10 Kaj se lia ofero estas el la mal-
grandaj brutoj, el la ŝafoj aŭ el la
kaproj, brulofero, li alportu ĝin vir-
seksan, sendifektan. 11 Kaj li buĉu
ĝin sur la norda flanko de la altaro
antaŭ la Eternulo; kaj la filoj de
Aaron, la pastroj, aspergu per ĝia
sango la altaron ĉirkaŭe. 12 Kaj
oni dishaku ĝin en pecojn, apartig-
inte la kapon kaj la grason, kaj la
pastro metu ilin sur la lignon, kiu
estas sur la fajro sur la altaro. 13 Kaj
la internaĵon kaj la krurojn oni lavu
per akvo; kaj la pastro ĉion alportu
kaj forbruligu sur la altaro kiel
bruloferon; ĝi estas fajrofero, agrabla
odoraĵo al la Eternulo.

14 Kaj se el la birdoj estas lia brul-
ofero al la Eternulo, li alportu sian
oferon el turtoj aŭ el kolombidoj.
15 Kaj la pastro alportu ĝin al la
altaro kaj fortordu ĝian kapon kaj
forbruligu ĝin sur la altaro kaj el-
fluigu ĝian sangon super la muro
de la altaro. 16 Kaj ĝian kropon
kun ĝiaj plumoj li forigu kaj ĵetu ĝin
apud la altaron sur la orientan flankon
en la cindrejon. 17 Kaj li disfendu
ĝiajn flugilojn, sed ne derompu; kaj la
pastro forbruligu ĝin sur la altaro,
sur la ligno, kiu estas sur la fajro;
ĝi estas brulofero, fajrofero, agrabla
odoraĵo al la Eternulo.

2 SE iu alportos farunoferon al la
Eternulo, lia ofero estu el delik-
ata faruno, kaj li verŝu sur ĝin
oleon kaj metu sur ĝin olibanon.
2 Kaj li alportu ĝin al la filoj de Aaron,
la pastroj; kaj la pastro prenu el ĝi
plenmanon el la faruno kun la oleo
kaj kun la olibano, kaj li ekbruligu
tiun parton promemoran sur la altaro;
ĝi estas fajrofero, agrabla odoraĵo
al la Eternulo. 3 Kaj la restaĵo el
la farunofero estu por Aaron kaj por
liaj filoj; plejsanktaĵo ĝi estas el la
fajroferoj de la Eternulo.

4 Se vi alportos farunoferon el io,
kio estas bakita en forno, ĝi estu
macokukoj el plej bona faruno, miks-
itaj kun oleo, kaj macoflanoj, ŝmiritaj
per oleo. 5 Kaj se via ofero estos
farunofero farita sur pato, ĝi estu el
delikata faruno, miksita kun oleo,
ne fermentinta. 6 Dispecigu ĝin
kaj verŝu sur ĝin oleon; ĝi estas
farunofero. 7 Kaj se via ofero
estos farunofero el kaserolo, ĝi estu
farita el delikata faruno kun oleo.
8 Kaj alportu la farunoferon, kiu estas
farita el ĝi, al la Eternulo, kaj prezentu
ĝin al la pastro, kaj li alportu ĝin al
la altaro. 9 Kaj la pastro prenos el
la farunofero la parton promemoran
kaj bruligos ĝin sur la altaro; ĝi estas
fajrofero, agrabla odoraĵo al la Etern-
ulo. 10 Kaj la restaĵo el la farun-
ofero estu por Aaron kaj por liaj
filoj; ĝi estas plejsanktaĵo el la fajr-
oferoj de la Eternulo. 11 Nenia
farunofero, kiun vi alportos al la
Eternulo, estu farita el fermentintaĵo;
ĉar nenion fermentintan kaj nenian
mielon vi devas bruligi kiel fajroferon
al la Eternulo. 12 Kiel oferon de
unuaaĵoj vi povas alporti tion al la
Eternulo, sed sur la altaron ili ne
venu kiel agrabla odoraĵo. 13 Kaj
ĉiun vian farunoferon salu per salo,
kaj ne estigu vian farunoferon sen
salo de interligo de via Dio; kun ĉiu
via ofero alportu salon.

14 Se vi alportos al la Eternulo
farunoferon el la unuaj terprodukt-
aĵoj, tiam spikojn, rostitajn sur fajro,
grajnaĵon el freŝaj grajnoj alportu
kiel farunoferon el viaj unuaj terpro-
duktaĵoj. 15 Kaj verŝu sur ĝin
oleon kaj metu sur ĝin olibanon; ĝi
estas farunofero. 16 Kaj la pastro
bruligos la promemoran parton el
ĝia grajnaĵo kaj el ĝia oleo kun ĝia
tuta olibano, kiel fajroferon al la
Eternulo.

3 SE lia ofero estas pacofero, se
li alportas el la grandaj brutoj,
ĉu ĝi estas virseksa, ĉu virin-
seksa, sendifektan li alportu ĝin
antaŭ la Eternulon. 2 Kaj li metu
sian manon sur la kapon de sia ofero

kaj buĉu ĝin ĉe la pordo de la taber-
naklo de kunveno; kaj la filoj de
Aaron, la pastroj, aspergu per la
sango la altaron ĉirkaŭe. 3 Kaj li
alportu el la pacofero kiel fajroferon
al la Eternulo la sebon, kiu kovras la
internaĵojn, kaj la tutan sebon, kiu
estas sur la internaĵoj, 4 kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili,
kiu estas ĉe la lumbo, kaj la reton sur
la hepato, kune kun la renoj li ĝin
apartigu. 5 Kaj la filoj de Aaron
forbruligu tion sur la altaro, kune kun
la brulofero, kiu estas sur la ligno,
sur la fajro; ĝi estas fajrofero, agrabla
odoraĵo al la Eternulo.
6 Kaj se el la malgrandaj brutoj
estas lia ofero, kiel pacofero al la
Eternulo, ĉu ĝi estas virseksa, ĉu
virinseksa, sendifektan li ĝin alportu.
7 Se ŝafidon li alportas kiel sian
oferon, li alportu ĝin antaŭ la Etern-
ulon; 8 kaj li metu sian manon
sur la kapon de sia ofero, kaj li buĉu
ĝin antaŭ la tabernaklo de kunveno;
kaj la filoj de Aaron aspergu per ĝia
sango la altaron ĉirkaŭe. 9 Kaj li
alportu el la pacofero kiel fajroferon
al la Eternulo ĝian sebon, la tutan
voston, detranĉitan ĉe la sakro, kaj
la sebon, kiu kovras la internaĵojn,
kaj la tutan sebon, kiu estas sur la
internaĵoj, 10 kaj ambaŭ renojn,
kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu
estas ĉe la lumbo, kaj la reton sur
la hepato, kune kun la renoj li ĝin
apartigu. 11 Kaj la pastro bruligu
tion sur la altaro; ĝi estas manĝaĵo,
fajrofero al la Eternulo.
12 Kaj se lia ofero estas kapro, li
alportu ĝin antaŭ la Eternulon.
13 Kaj li metu sian manon sur ĝian
kapon, kaj li buĉu ĝin antaŭ la taber-
naklo de kunveno; kaj la filoj de
Aaron aspergu per ĝia sango la alt-
aron ĉirkaŭe. 14 Kaj li alportu el
ĝi ofere, kiel fajroferon al la Eternulo,
la sebon, kiu kovras la internaĵojn,
kaj la tutan sebon, kiu estas sur la
internaĵoj, 15 kaj ambaŭ renojn,
kaj la sebon, kiu estas sur ili, kiu
estas ĉe la lumbo, kaj la reton sur la
hepato, kune kun la renoj li ĝin apart-
igu. 16 Kaj la pastro bruligu tion sur
la altaro; ĝi estas manĝaĵo, fajrofero,
agrabla odoraĵo; la tuta sebo estu por
la Eternulo. 17 Ĝi estu eterna leĝo
por viaj generacioj en ĉiuj viaj loĝlokoj:
sebon kaj sangon neniam manĝu.

4 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Diru al la
Izraelidoj jene: Se iu pekos per
eraro kontraŭ la ordonoj de la Etern-
ulo, malpermesantaj fari diversajn
aferojn, kaj li faros iun el ili; 3 se
pastro sanktoleita pekos, ĵetante
kulpon sur la popolon, tiam li alportu
pro sia peko, kiun li pekis, bovidon
sendifektan al la Eternulo, kiel oferon
propekan. 4 Li venigu la bovidon
al la pordo de la tabernaklo de kun-
veno antaŭ la Eternulon, kaj li metu
sian manon sur la kapon de la bovido,
kaj li buĉu la bovidon antaŭ la Etern-
ulo. 5 Kaj la sanktoleita pastro
prenu iom el la sango de la bovido
kaj enportu ĝin en la tabernaklon de
kunveno. 6 Kaj la pastro trempu
sian fingron en la sango, kaj aspergu
per la sango sepfoje antaŭ la Eternulo,
antaŭ la kurteno de la sanktejo.
7 Kaj la pastro metu iom el la sango
sur la kornojn de la altaro de bon-
odora incenso antaŭ la Eternulo en la
tabernaklo de kunveno, kaj la tutan
ceteran sangon de la bovido li el-
verŝu ĉe la bazo de la altaro de brul-
oferoj, kiu estas ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno. 8 Kaj la
tutan sebon de la propeka bovido
li forlevu el ĝi, la sebon, kiu kovras
la internaĵojn, kaj la tutan sebon,
kiu estas sur la internaĵoj, 9 kaj
ambaŭ renojn, kaj la sebon, kiu estas
sur ili, kiu estas ĉe la lumbo, kaj la
reton sur la hepato, kune kun la
renoj li ĝin apartigu, 10 tiel same,
kiel estas forlevata pacofero el bovo;
kaj la pastro bruligu tion sur la altaro
de bruloferoj. 11 Kaj la felon de
la bovido kaj ĝian tutan viandon kun
ĝia kapo kaj kruroj kaj ĝiajn intern-
aĵojn kaj malpuraĵon, 12 la tutan
bovidon li elportu ekster la tendaron
sur puran lokon, kier oni ŝutas la
cindron, kaj li forbruligu tion sur
ligno per fajro; sur la cindrejo tio
estu forbruligata.
13 Kaj se la tuta komunumo de la
Izraelidoj pekos per eraro kaj la
afero estos kaŝita antaŭ la okuloj de la
anaro, kaj ili faros iun el la agoj, kiujn
la Eternulo malpermesis, kaj ili far-
iĝos kulpaj; 14 kaj ili sciiĝos pri
la peko, kiun ili pekis: tiam la anaro
alportu bovidon kiel propekan oferon
kaj venigu ĝin antaŭ la tabernaklon
de kunveno. 15 Kaj la plejaĝuloj

de la komunumo metu siajn manojn
sur la kapon de la bovido antaŭ la
Eternulo, kaj oni buĉu la bovidon
antaŭ la Eternulo. 16 Kaj la sankt-
oleita pastro enportu iom el la sango
de la bovido en la tabernaklon de
kunveno. 17 Kaj la pastro trempu
sian fingron en la sango, kaj aspergu
sep fojojn antaŭ la Eternulo, antaŭ
la kurteno. 18 Kaj iom el la
sango li metu sur la kornojn de
la altaro, kiu estas antaŭ la Etern-
ulo en la tabernaklo de kunveno,
kaj la tutan ceteran sangon li elverŝu
ĉe la bazo de la altaro de bruloferoj,
kiu estas ĉe la pordo de la taber-
naklo de kunveno. 19 Kaj ĝian tutan
sebon li forlevu el ĝi kaj bruligu sur
la altaro. 20 Kaj li faru kun la
bovido; kiel li faris kun la propeka
bovido, tiel li faru kun ĝi; kaj pek-
liberigos ilin la pastro, kaj estos
pardonite al ili. 21 Kaj li elportu
la bovidon ekster la tendaron, kaj
forbruligu ĝin, kiel li forbruligis la
unuan bovidon; ĝi estas propeka
ofero de la komunumo.

22 Se princo pekos, kaj per eraro
faros iun el la agoj, kiujn la Eternulo,
lia Dio, malpermesis fari, kaj li fariĝos
kulpa; 23 kaj li sciiĝos pri sia
peko, kiun li pekis: tiam li alportu
kiel sian oferon virkapron sendifekt-
an. 24 Kaj li metu sian manon sur
la kapon de la kapro, kaj buĉu ĝin
sur la loko, sur kiu estas buĉataj
bruloferoj antaŭ la Eternulo; ĝi estas
propeka ofero. 25 Kaj la pastro
prenos iom el la sango de la propeka
ofero per sia fingro, kaj li metos ĝin
sur la kornojn de la altaro de brul-
oferoj, kaj la ceteran sangon li elverŝ-
os ĉe la bazo de la altaro de brul-
oferoj. 26 Kaj ĝian tutan sebon li
bruligos sur la altaro, kiel la sebon
de pacofero; kaj la pastro liberigos
lin de lia peko, kaj estos pardonite
al li.

27 Se iu el la popolo per eraro
pekos, farante iun el la agoj, kiujn
la Eternulo malpermesis, kaj li far-
iĝos kulpa; 28 kaj li sciiĝos pri sia
peko, kiun li pekis: tiam li alportu
kiel sian oferon kaprinon sendifektan
pro sia peko, kiun li pekis. 29 Kaj
li metu sian manon sur la kapon de la
propeka ofero, kaj li buĉu la propekan
oferon sur la loko de la bruloferoj.
30 Kaj la pastro prenos iom el ĝia
sango per sia fingro kaj metos sur la
kornojn de la altaro de bruloferoj,
kaj la tutan ceteran sangon li elverŝ-
os ĉe la bazo de la altaro. 31 Kaj
ĝian tutan sebon li apartigos, kiel
estas apartigata la sebo de la pac-
oferoj, kaj la pastro bruligos ĝin sur la
altaro, kiel agrablan odoraĵon al la
Eternulo; kaj la pastro pekliberigos
lin, kaj estos pardonite al li.

32 Se ŝafon li alportos kiel sian
propekan oferon, li alportu virinseks-
an, sendifektan. 33 Kaj li metu
sian manon sur la kapon de la propeka
ofero, kaj buĉu ĝin kiel propekan
oferon sur la loko, kie oni buĉas
bruloferon. 34 Kaj la pastro prenos
per sia fingro iom el la sango de la
propeka ofero kaj metos ĝin sur la
kornojn de la altaro de bruloferoj,
kaj ĝian tutan ceteran sangon li
elverŝos ĉe la bazo de la altaro.
35 Kaj ĝian tutan sebon li apartigos,
kiel estas apartigata la sebo de la
ŝafo el la pacoferoj, kaj la pastro
bruligos ĝin sur la altaro kun la
fajroferoj al la Eternulo; kaj la pastro
liberigos lin de la peko, kiun li pekis,
kaj estos pardonite al li.

5 SE iu pekos per tio, ke li aŭdos
ĵuron kaj estos atestanto, aŭ ke
li vidos aŭ scios, sed ne sciigos
kaj portos sur si la pekon; 2 aŭ
se iu ektuŝos ion malpuran, aŭ kad-
avraĵon de malpura besto, aŭ kadavr-
aĵon de malpura bruto, aŭ kadavraĵon
de malpura rampaĵo, kaj li tion ne
scios, kaj li malpuriĝos kaj kulpiĝos;
3 aŭ se iu ektuŝos malpuraĵon de
homo, kia ajn estus tiu malpuraĵo,
per kiu oni malpuriĝas, kaj li tion ne
scios, kaj poste li sciiĝos, kaj li estos
kulpa; 4 aŭ se iu per nesingarda
buŝo ĵuros fari ion malbonan aŭ
bonan, kion ajn homo elesprimas per
ĵuro, kaj li tion ne rimarkos, kaj
poste li sciiĝos, kaj li estos kulpa pri
io el tiuj aferoj: 5 se iu estos kulpa
pri io el tiuj aferoj, li faru konfeson
pri tio, kion li pekis; 6 kaj pro sia
peko, kiun li pekis, li alportu al la
Eternulo kiel propekan oferon inon
el la malgrandaj brutoj, ŝafinon aŭ
kaprinon; kaj la pastro liberigos lin
de lia peko. 7 Kaj se li ne estos
sufiĉe bonstata, por alporti ŝafinon,
li alportu pro sia peko, kiun li pekis,
du turtojn aŭ du kolombidojn al
la Eternulo, unu kiel propekan oferon,

la duan kiel bruloferon. 8 Li al-
portu ilin al la pastro, kaj ĉi tiu pre-
zentos antaŭe tiun, kiu estos pro-
peka ofero, kaj li tordorompos ĝian
kapon ĉe la nuko, sed ne apartigos
ĝin; 9 kaj li aspergos per la sango
de la propeka ofero la muron de
la altaro, kaj la restintan sangon li
elpremos ĉe la bazo de la altaro;
tio estas propeka ofero. 10 Kaj el
la dua li faros bruloferon laŭ la reg-
uloj; kaj la pastro liberigos lin de la
peko, kiun li pekis, kaj estos pardon-
ite al li.

11 Se li ne estos sufiĉe bonstata,
por alporti du turtojn aŭ du kolomb-
idojn, tiam li alportu kiel oferon
pro sia peko dekonon de efo da
delikata faruno, kiel propekan of-
eron; li ne verŝu sur ĝin oleon kaj
ne metu sur ĝin olibanon, ĉar ĝi
estas propeka ofero. 12 Kaj li al-
portu ĝin al la pastro, kaj la pastro
prenos el ĝi plenmanon kiel memor-
parton kaj bruligos sur la altaro kun
la fajroferoj al la Eternulo; ĝi estas
propeka ofero. 13 Kaj la pastro
liberigos lin de lia peko, kiun li
pekis koncerne iun el tiuj aferoj,
kaj estos pardonite al li; la rest-
aĵo estu por la pastro, kiel farun-
ofero.

14 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 15 Se iu kulpiĝos,
pekante per eraro kontraŭ la sankt-
aĵoj de la Eternulo, tiam li alportu
kiel prokulpan oferon al la Eternulo
virŝafon sendifektan el la malgrandaj
brutoj, havantan laŭ via taksado la
valoron de du sikloj, laŭ la sankta
siklo; ĝi estu prokulpa ofero. 16 Kaj
pro la sanktaĵo, kontraŭ kiu li pekis,
li pagu, kaj li aldonu kvinonon de ĝia
valoro kaj donu tion al la pastro; kaj
la pastro pekliberigos lin per la
prokulpa virŝafo, kaj estos pardonite
al li.

17 Kaj se iu pekos, farante iun el
tiuj aferoj, kiujn la Eternulo malper-
mesis, sed li ne sciis kaj fariĝis
kulpa, kaj li portos sur si sian pekon:
18 tiam li alportu virŝafon sendifektan
el la malgrandaj brutoj, laŭ via taks-
ado, kiel kulpoferon al la pastro;
kaj la pastro pekliberigos lin kon-
cerne lian eraron, kiun li faris ne
sciante, kaj estos pardonite al li.
19 Ĝi estas prokulpa ofero; li kulp-
iĝis antaŭ la Eternulo.

6 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Se iu pekos
kaj krimos antaŭ la Eternulo,
neante al sia proksimulo koncerne
konfiditaĵon aŭ deponitaĵon aŭ rabit-
aĵon, aŭ se li trompe forprenos ion de
sia proksimulo, 3 aŭ se li trovos
perditaĵon kaj neos tion, aŭ se li
ĵuros mensoge pri io, kion homo faras,
kaj per tio pekas: 4 tiam, se li
pekis kaj kulpiĝis, li redonu la rabit-
aĵon, kiun li rabis, aŭ tion, kion li
trompe forprenis, aŭ la deponitaĵon,
kiu estis deponita ĉe li, aŭ la perdit-
aĵon, kiun li trovis; 5 aŭ ĉion, pri
kio li mensoge ĵuris, li repagu per
ĝia plena valoro kaj aldonu plie
kvinonon de ĝi; al tiu, kies tio estas,
li donu ĝin en la tago, kiam li alportas
sian kulpoferon. 6 Kaj kiel sian
kulpoferon li alportu al la Eternulo
sendifektan virŝafon el la malgrandaj
brutoj, laŭ via taksado, kiel kulp-
oferon, por la pastro. 7 Kaj la
pastro pekliberigos lin antaŭ la
Eternulo, kaj estos pardonite al li
pri ĉio, kion li faris kaj per kio li
kulpiĝis.

8 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 9 Ordonu al Aaron
kaj al liaj filoj, dirante: Jen estas
la leĝo pri la brulofero: la brulofero
restu sur la fajrujo sur la altaro dum
tuta nokto, ĝis la mateno, kaj la fajro
de la altaro restu brulanta sur ĝi.
10 Kaj la pastro metu sur sin sian
linan veston, kaj siajn linajn pantal-
onojn li surmetu sur sian korpon,
kaj li deprenu la cindron, kiun la
fajro elbruligis el la brulofero sur la
altaro, kaj li metu ĝin apud la altaron.
11 Kaj li demetu siajn vestojn kaj
metu sur sin aliajn vestojn kaj elportu
la cindron ekster la tendaron sur
puran lokon. 12 Kaj la fajro sur la
altaro restu brulanta sur ĝi kaj ne
estingiĝu; kaj la pastro bruligu sur
ĝi lignon ĉiumatene, kaj aranĝu sur
ĝi la bruloferon kaj bruligu sur ĝi la
sebon de la pacoferoj. 13 Eterna
fajro brulu sur la altaro, ne estingiĝu.

14 Kaj jen estas la leĝo pri la farun-
ofero: la filoj de Aaron alportu ĝin
antaŭ la Eternulon sur la antaŭan
parton de la altaro. 15 Kaj la
pastro prenu el ĝi plenmanon el la
delikata faruno de la farunofero kaj
el ĝia oleo, kaj la tutan olibanon.

kiu estas sur la farunofero, kaj li
bruligu sur la altaro kiel agrablan
odoraĵon, memorajon al la Eternulo.
16 Kaj la restajon el ĝi manĝu
Aaron kaj liaj filoj; senfermente
ili ĝin manĝu sur sankta loko, sur la
korto de la tabernaklo de kunveno
ili ĝin manĝu. 17 Ĝi ne estu bakata
fermentinte; kiel ilian parton Mi
donis ĝin el Miaj fajroferoj; ĝi estas
plejsanktaĵo, simile al pekofero kaj
kulpofero. 18 Ĉiu virseksulo el la
Aaronidoj povas ĝin manĝi kiel etern-
an destinitaĵon en viaj generacioj
el la fajroferoj de la Eternulo; ĉiu,
kiu ektuŝos ilin, devos esti sankta.
19 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 20 Jen estas la
ofero de Aaron kaj liaj filoj, kiun ili
alportos al la Eternulo en la tago de
sia sanktoleateco: dekono de efo da
delikata faruno kiel konstanta farun-
ofero, unu duono matene kaj la dua
duono vespere. 21 Sur pato kun
oleo ĝi devas esti preparita; bone
bakitan alportu ĝin; en formo de
dispecigita farunofero alportu ĝin
kiel agrablan odoraĵon al la Eternulo.
22 Kaj la pastro, kiu el liaj filoj estos
sanktoleita anstataŭ li, plenumos tion;
ĝi estu eterna leĝo antaŭ la Etern-
ulo; ĝi tuta devas esti forbruligata.
23 Kaj ĉiu farunofero de pastro estu
forbruligata tuta; ĝi ne estu manĝata.
24 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 25 Diru al Aaron
kaj al liaj filoj jene: Jen estas la leĝo
pri la pekofero: sur tiu loko, sur kiu
estas buĉata la brulofero, oni buĉu
la pekoferon antaŭ la Eternulo;
plejsanktaĵo ĝi estas. 26 La pastro,
kiu plenumas la pekoferon, manĝu
ĝin; sur sankta loko ĝi estu manĝata,
sur la korto de la tabernaklo de kun-
veno. 27 Ĉiu, kiu ektuŝos ĝian
viandon, devas esti sankta; kaj se
iu aspergos per ĝia sango la veston,
li lavu la aspergitan pecon sur sankta
loko. 28 Kaj la argilan vazon, en
kiu ĝi estis kuirita, oni disrompu;
kaj se ĝi estis kuirita en kupra vazo,
oni purigu ĉi tiun kaj lavu ĝin per
akvo. 29 Ĉiu virseksulo el la pastr-
oj povas ĝin manĝi; ĝi estas plej-
sanktaĵo. 30 Sed ĉiu pekofero, el
kies sango oni enportos en la taber-
naklon de kunveno por pekliberigo
en la sanktejo, ne estu manĝata:
per fajro oni ĝin forbruligu.

7 KAJ jen estas la leĝo pri la
kulpofero: plejsanktaĵo ĝi estas.
2 Sur la loko, sur kiu estas
buĉata la brulofero, oni buĉu la
kulpoferon, kaj per ĝia sango oni
aspergu la altaron ĉirkaŭe. 3 Kaj
ĝian tutan sebon oni alportu el ĝi
ofere, la voston, kaj la sebon, kiu
kovras la internaĵojn, 4 kaj ambaŭ
renojn, kaj la sebon, kiu estas sur ili,
kiu estas ĉe la lumbo, kaj la reton
sur la hepato, kune kun la renoj oni
ĝin apartigu. 5 Kaj la pastro brul-
igu ilin sur la altaro kiel fajroferon
al la Eternulo; ĝi estas kulpofero.
6 Ĉiu virseksulo el la pastroj povas
ĝin manĝi; sur sankta loko ĝi estu
manĝata; ĝi estas plejsanktaĵo.
7 Kiel por la pekofero, tiel ankaŭ
por la kulpofero estu la sama leĝo;
al la pastro, kiu pekliberigas per ĝi,
al li ĝi apartenu. 8 Al la pastro,
kiu plenumas ies bruloferon, al tiu
pastro apartenu la felo de la brul-
ofero, kiun li plenumis. 9 Kaj ĉiu
farunofero, kiu estas bakita en forno
aŭ pretigita en kaserolo aŭ sur pato,
apartenu al la pastro, kiu prezentis
ĝin. 10 Kaj ĉiu farunofero, miksita
kun oleo aŭ seka, apartenu al ĉiuj
Aaronidoj, al ĉiuj egale.
11 Kaj jen estas la leĝo pri la pac-
ofero, kiu estas alportata al la Etern-
ulo: 12 se iu ĝin alportas kiel dankon,
li alportu kun la danka ofero nefer-
mentintajn kukojn, miksitajn kun
oleo, kaj nefermentintajn flanojn,
ŝmiritajn per oleo, kaj el delikata
faruno kukojn fritItajn, miksitajn kun
oleo. 13 Kune kun kukoj el pano
fermentinta li alportu sian oferon,
ĉe sia danka pacofero. 14 Kaj li
alportu unu el ili, el ĉiu ofero, kiel
oferdonon al la Eternulo; al la pastro,
kiu aspergas la sangon de la pacofero,
ĝi apartenu. 15 Kaj la viando de la
danka pacofero estu manĝata en la
tago de la oferado; oni ne devas
restigi iom el ĝi ĝis la mateno.
16 Sed se lia ofero estas sankta
promeso aŭ memvola ofero, ĝi estu
manĝata en la tago de la alportado
de la ofero; kaj ankaŭ en la sekvanta
tago oni povas manĝi tion, kio restis el
ĝi. 17 Kaj kio restis el la viando
de la ofero ĝis la tria tago, tio estu
forbruligata per fajro. 18 Se iu
manĝos el la viando de sia pacofero
en la tria tago, ĝi ne akiros plaĉon;

kiu alportos ĝin, al tiu ĝi ne estos
kalkulata; ĝi estos abomenindaĵo,
kaj kiu ĝin manĝos, tiu havos pekon.
19 La viando, kiu ektuŝis ion mal-
puran, ne estu manĝata, oni ĝin
forbruligu per fajro. La ceteran
viandon povas manĝi ĉiu purulo.
20 Se iu, havante sur si malpuraĵon,
manĝos viandon el la pacofero, kiu
estis destinita por la Eternulo, ties
animo ekstermiĝos el sia popolo.
21 Se iu ektuŝos ion malpuran, ĉu
malpuraĵon de homo, ĉu malpuran
beston, ĉu ian malpuran abomenind-
aĵon, kaj manĝos el la viando de
pacofero, kiu estis destinita por la
Eternulo, ties animo ekstermiĝos
el sia popolo.
22 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 23 Diru al la Iz-
raelidoj jene: Sebon de bovo kaj de
ŝafo kaj de kapro neniam manĝu.
24 La sebon de kadavraĵo kaj la
sebon de besto disŝirita oni povas
uzi por ĉia laboro, sed manĝi ĝin vi
ne devas. 25 Ĉar ĉiu, kiu manĝos
sebon de brutoj, el kiuj oni alportas
fajroferon al la Eternulo, la manĝinto
ekstermiĝos el sia popolo. 26 Kaj
nenian sangon manĝu en ĉiuj viaj
loĝejoj, nek el birdoj, nek el brutoj.
27 Ĉiu, kiu manĝos ian sangon, eks-
termiĝos el sia popolo.
28 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 29 Diru al la Iz-
raelidoj jene: Kiu alportas sian
pacoferon al la Eternulo, tiu alportu
mem al la Eternulo tion, kio aparten-
as el liaj pacoferoj; 30 propramane
li alportu la fajroferon al la Eternulo;
la sebon kune kun la brustaĵo li
alportu; la brustaĵon, por skui ĝin
kiel skuoferon antaŭ la Eternulo.
31 Kaj la pastro bruligos la sebon
sur la altaro, kaj la brustaĵo estos
por Aaron kaj por liaj filoj. 32 Kaj
la dekstran femuron el viaj pacoferoj
donu kiel levoferon al la pastro.
33 Kiu el la Aaronidoj alportas la
sangon de la pacoferoj kaj la sebon,
al tiu apartenu la dekstra femuro kiel
lia parto: 34 ĉar la brustaĵon-sku-
oferon kaj la femuron-levoferon Mi
prenis de la Izraelidoj el iliaj pacofer-
oj, kaj Mi donis ilin al la pastro Aaron
kaj al liaj filoj kiel eternan destinit-
aĵon de la flanko de la Izraelidoj.
35 Tio estas la sankta parto de
Aaron kaj la sankta parto de liaj
filoj el la fajroferoj de la Eternulo
de post la tago, en kiu ili estis alig-
itaj, por esti pastroj al la Eternulo,
36 parto, kiun la Eternulo ordonis
doni al ili de la Izraelidoj en la tago,
en kiu Li sanktoleis ilin. Tio estas
eterna leĝo en iliaj generacioj.
37 Tio estas la leĝo pri la brulofero,
pri la farunofero, pri la pekofero,
pri la kulpofero, pri la ofero de kon-
sekro, kaj pri la pacofero; 38 kiun
la Eternulo donis al Moseo sur la
monto Sinaj, kiam Li ordonis al la
Izraelidoj en la dezerto Sinaja, ke ili
alportadu siajn oferojn al la Eternulo.

8 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Prenu Aa-
ronon kaj liajn filojn kune kun li
kaj la vestojn kaj la sanktan oleon
kaj bovidon por pekofero kaj du virŝaf-
ojn kaj korbon da macoj. 3 Kaj
la tutan komunumon kunvenigu ĉe
la eniro de la tabernaklo de kunveno.
4 Kaj Moseo faris, kiel la Eternulo al
li ordonis; kaj la komunumo kolekt-
iĝis ĉe la eniro de la tabernaklo de
kunveno. 5 Kaj Moseo diris al
la komunumo: Jen estas tio, kion la
Eternulo ordonis fari. 6 Kaj Moseo
alvenigis Aaronon kaj liajn filojn, kaj li
lavis ilin per akvo. 7 Kaj li metis
sur lin la ĥitonon kaj zonis lin per
zono kaj vestis lin per la tuniko kaj
metis sur lin la efodon kaj zonis lin
per la zono de la efodo kaj alfortikigis
per ĝi la efodon sur li. 8 Kaj li
metis sur lin la surbrustaĵon, kaj sur
la surbrustaĵon la signojn de lumo
kaj de justo. 9 Kaj li metis la cidar-
on sur lian kapon, kaj sur la cidaron
sur la antaŭa flanko li metis la oran
tabuleton, la sanktan kronon, kiel
la Eternulo ordonis al Moseo. 10 Kaj
Moseo prenis la sanktan oleon, kaj
sanktoleis la tabernaklon, kaj ĉion,
kio estis en ĝi, kaj li sanktigis ilin.
11 Kaj li aspergis per tio la altaron
sep fojojn, kaj li sankteŝmiris la
altaron kaj ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn,
kaj la lavujon kaj ĝian piedestalon,
por sanktigi ilin. 12 Kaj li verŝis
iom el la sankta oleo sur la kapon
de Aaron, kaj li ŝmiris lin, por sanktigi
lin. 13 Kaj Moseo alvenigis la filojn
de Aaron kaj vestis ilin per ĥitonoj
kaj zonis ilin per zonoj kaj alligis
sur ili mitrojn, kiel la Eternulo or-
donis al Moseo. 14 Kaj li alkon-

dukis la propekan bovidon, kaj
Aaron kaj liaj filoj metis siajn manojn
sur la kapon de la propeka bovido.
15 Kaj Moseo ĝin buĉis, kaj li prenis
iom el la sango kaj metis per sia
fingro sur la kornojn de la altaro
ĉirkaŭe kaj pekliberigis la altaron;
kaj la ceteran sangon li elverŝis ĉe
la bazo de la altaro, kaj sanktigis
ĉi tiun, por pekliberigi ĝin. 16 Kaj
li prenis la tutan sebon, kiu estis
sur la internaĵoj, kaj la reton de la
hepato, kaj ambaŭ renojn kaj ilian
sebon, kaj Moseo bruligis tion sur
la altaro. 17 Kaj la bovidon kaj
ĝian felon kaj ĝian karnon kaj ĝian
malpuraĵon li forbruligis per fajro
ekster la tendaro, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. 18 Kaj li alkon-
dukis la virŝafon de brulofero; kaj
Aaron kaj liaj filoj metis siajn manojn
sur la kapon de la virŝafo. 19 Kaj
Moseo ĝin buĉis, kaj aspergis per la
sango la altaron ĉirkaŭe. 20 Kaj
la virŝafon li dishakis en partojn,
kaj Moseo ekbruligis la kapon kaj
la partojn kaj la grason. 21 La
internaĵojn kaj la krurojn li lavis per
akvo; kaj Moseo forbruligis la tutan
ŝafon sur la altaro; ĝi estis brulofero
por agrabla odoraĵo, fajrofero al la
Eternulo, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 22 Kaj li alkondukis la
duan virŝafon, la virŝafon de kon-
sekrado; kaj Aaron kaj liaj filoj metis
siajn manojn sur la kapon de la vir-
ŝafo. 23 Kaj li ĝin buĉis, kaj Moseo
prenis iom el ĝia sango kaj metis sur
la malsupran randon de la dekstra
orelo de Aaron kaj sur la dikan fingron
de lia dekstra mano kaj sur la dikan
fingron de lia dekstra piedo. 24 Kaj
li alkondukis la filojn de Aaron, kaj
Moseo metis iom el la sango sur la
malsupran randon de ilia dekstra
orelo kaj sur la dikan fingron de ilia
dekstra mano kaj sur la dikan fingron
de ilia dekstra piedo; kaj Moseo
aspergis per la sango la altaron
ĉirkaŭe. 25 Kaj li prenis la sebon
kaj la voston, kaj la tutan sebon, kiu
estis sur la internaĵoj, kaj la reton
de la hepato, kaj ambaŭ renojn kaj
ilian sebon, kaj la dekstran femuron.
26 Kaj el la korbo da macoj, kiu estis
antaŭ la Eternulo, li prenis unu mac-
an kukon kaj unu kukon kun oleo
kaj unu flanon, kaj metis ilin sur la
sebojn kaj sur la dekstran femuron.
27 Kaj li metis ĉion ĉi tion sur la
manojn de Aaron kaj sur la manojn
de liaj filoj, kaj li skuis tion kiel
skuoferon antaŭ la Eternulo. 28 Kaj
Moseo prenis tion for de iliaj manoj
kaj ekbruligis sur la altaro kune kun
la brulofero: tio estis ofero de
konsekrado, por agrabla odoraĵo;
ĝi estis fajrofero al la Eternulo.
29 Kaj Moseo prenis la brustaĵon
kaj skuis ĝin kiel skuoferon antaŭ
la Eternulo: de la ŝafo de konsekr-
ado ĝi estis la destinita parto por
Moseo, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 30 Kaj Moseo prenis iom
el la sankta oleo, kaj el la sango, kiu
estis sur la altaro, kaj aspergis Aar-
onon, liajn vestojn, liajn filojn, kaj la
vestojn de liaj filoj kune kun li; kaj li
sanktigis Aaronon, liajn vestojn, liajn
filojn, kaj la vestojn de liaj filoj kune
kun li. 31 Kaj Moseo diris al
Aaron kaj al liaj filoj: Kuiru la viand-
on ĉe la pordo de la tabernaklo de
kunveno; kaj tie manĝu ĝin, kaj ankaŭ
la panon, kiu estas en la korbo de
konsekrado, kiel mi ordonis, dirante:
Aaron kaj liaj filoj ĝin manĝu.
32 Kaj la restaĵon el la viando kaj
el la pano forbruligu per fajro.
33 Kaj for de la pordo de la taber-
naklo de kunveno ne foriru dum sep
tagoj, ĝis la tago, en kiu finiĝos la
tempo de via konsekrado; ĉar
sep tagojn daŭros via konsekrado.
34 Kiel estis farite hodiaŭ, tiel la
Eternulo ordonis fari, por pekliberigi
vin. 35 Kaj ĉe la pordo de la taber-
naklo de kunveno restu tage kaj nokte
dum sep tagoj, kaj vi observos la
servadon al la Eternulo, por ke vi ne
mortu; ĉar tiel estas ordonite al mi.
36 Kaj Aaron kaj liaj filoj faris ĉion,
kion la Eternulo ordonis per Moseo.

9 EN la oka tago Moseo vokis
Aaronon kaj liajn filojn kaj la
plejaĝulojn de Izrael. 2 Kaj
li diris al Aaron: Prenu al vi junan
bovidon por pekofero kaj virŝafon
por brulofero, sendifektajn, kaj al-
konduku ilin antaŭ la Eternulon.
3 Kaj al la Izraelidoj diru jene: Prenu
virkapron por propeka ofero, kaj
bovidon kaj ŝafidon jaraĝajn, sendi-
fektajn, por brulofero, 4 kaj vir-
bovon kaj virŝafon por pacofero,
por fari oferon antaŭ la Eternulo,
kaj farunoferon, miksitan kun oleo;
ĉar hodiaŭ la Eternulo aperos antaŭ

sed ne havas distranĉan sulkon kaj
ne remaĉas maĉitaĵon, estas malpura
por vi; ĉiu, kiu ektuŝos ilin, estos
malpura. 27 Kaj el ĉiuj bestoj
kvarpiedaj ĉiuj, kiuj iras sur siaj
plandoj, estas malpuraj por vi; ĉiu,
kiu ektuŝos ilian kadavron, estos
malpura ĝis la vespero. 28 Kaj kiu
portos kadavraĵon de ili, lavu siajn
vestojn, kaj li estos malpura ĝis la
vespero: malpuraj ili estas por vi.
29 Kaj jen, kio estas malpura por
vi inter la rampaĵoj, kiuj rampas sur
la tero: la talpo kaj la muso kaj la
lacerto kun ĝia speco 30 kaj la
geko kaj la monitoro kaj la uro-
mastiko kaj la skinko kaj la ĥamele-
ono. 31 Tiuj estas la malpuraj por vi
inter ĉiuj rampaĵoj; ĉiu, kiu ektuŝos
ilin post ilia morto, estos malpura ĝis
la vespero. 32 Kaj ĉio, sur kion
falos io el ili malviva, estos malpura;
ĉu ĝi estos ia ligna vazo, ĉu vesto,
ĉu felo, ĉu sako, ĉu ia ilo, per kiu
oni faras laboron—oni metu ĝin en
akvon, kaj ĝi estos malpura ĝis la
vespero, kaj tiam ĝi fariĝos pura.
33 Kaj se en ian argilan vazon io el
ili falos internen, tiam ĉio, kio estas
interne, fariĝos malpura; kaj la vazon
rompu. 34 Ĉiu manĝaĵo, kiun oni
manĝas, se ŝprucos sur ĝin tia akvo,
fariĝos malpura; kaj ĉiu trinkaĵo,
kiun oni trinkas, en tia vazo fariĝos
malpura. 35 Kaj ĉio, sur kion falos
io el ilia kadavraĵo, fariĝos malpura;
se ĝi estos forno aŭ kaldrono, oni
ĝin disrompu; malpuraj ili estas
kaj malpuraj ili estu por vi. 36 Nur
fonto kaj puto kaj akvejoj restos puraj.
Kiu ektuŝos ilian kadavraĵon, fariĝos
malpura. 37 Kaj se io el ilia kad-
avraĵo falos sur ian semeblan semon,
kiu estas semota, ĝi restos pura.
38 Sed se estos verŝita akvo sur la
semon kaj io el ilia kadavraĵo falos
sur ĝin, tiam ĝi estos malpura por vi.
39 Kaj se mortos ia bruto el tiuj,
kiujn vi uzas por manĝi, tiam tiu, kiu
ektuŝos ĝian kadavron, estos mal-
pura ĝis la vespero. 40 Kaj tiu,
kiu manĝos ion el ĝia kadavraĵo,
lavu siajn vestojn, kaj li estos mal-
pura ĝis la vespero; kaj tiu, kiu portos
ĝian kadavron, lavu siajn vestojn,
kaj li estos malpura ĝis la vespero.
41 Ĉia rampaĵo, kiu rampas sur la
tero, estas abomenindaĵo, ĝi ne estu
manĝata. 42 Ĉio, kio rampas sur
la ventro, kaj ĉio, kio iras sur kvar
piedoj aŭ sur pli da piedoj, sed estas
rampaĵo, kiu rampas sur la tero—
ilin ne manĝu, ĉar ili estas abomen-
indaĵo. 43 Ne abomenindigu viajn
animojn per iaj bestoj rampantaj,
kaj ne malpuriĝu per ili, farante vin
mem malpuraj. 44 Ĉar Mi, la Etern-
ulo, estas via Dio; tial sanktigu
vin kaj estu sanktaj, ĉar Mi estas
sankta; kaj ne malpurigu viajn an-
imojn per ia rampaĵo, kiu rampas sur
la tero. 45 Ĉar Mi estas la Etern-
ulo, kiu elkondukis vin el la lando
Egipta, por esti Dio por vi; estu do
sanktaj, ĉar Mi estas sankta.
46 Tio estas la leĝo pri la brutoj
kaj pri la birdoj, kaj pri ĉiuj bestoj,
moviĝantaj en la akvo, kaj pri ĉiuj
bestoj, kiuj rampas sur la tero,
47 por fari diferencon inter la mal-
puraĵo kaj puraĵo, kaj inter la bestoj,
kiujn oni povas manĝi, kaj la bestoj,
kiujn oni devas ne manĝi.

12 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Diru al
la Izraelidoj jene: Se virino
fruktigos semon kaj naskos knab-
eton, tiam ŝi estos malpura dum sep
tagoj; kiel en la tagoj de sia mon-
ataĵa suferado ŝi estos malpura.
3 Kaj en la oka tago oni cirkumcidu
la karnon de lia prepucio. 4 Tridek
tri tagojn ŝi restu en la sango de sia
puriĝo; nenion sanktan ŝi tuŝu kaj
en la sanktejon ŝi ne venu, ĝis finiĝos
la tagoj de ŝia puriĝo. 5 Se ŝi
naskos knabineton, tiam ŝi estu mal-
pura dum du semajnoj kiel ĉe sia
monataĵo, kaj sesdek ses tagojn ŝi
restu en la sango de sia puriĝo.
6 Kaj kiam finiĝos la tagoj de ŝia
puriĝo post filo aŭ filino, ŝi alportu
jaraĝan ŝafidon kiel bruloferon, kaj
kolombidon aŭ turton kiel pekoferon,
al la pordo de la tabernaklo de kun-
veno, al la pastro. 7 Kaj li tion
alportos antaŭ la Eternulon kaj pek-
liberigos ŝin, kaj ŝi puriĝos de sia
sangofluado. Tio estas la leĝo pri
naskintino, ĉu de knabo, ĉu de knab-
ino. 8 Kaj se ŝi ne estas sufiĉe
bonstata, por alporti ŝafidon, tiam
ŝi prenu du turtojn aŭ du kolomb-
idojn, unu kiel bruloferon kaj la duan
kiel pekoferon; kaj la pastro pek-
liberigos ŝin, kaj ŝi puriĝos.

13 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, dirante:
2 Se ĉe iu homo sur la haŭto
de lia korpo aperos ŝvelaĵo aŭ pustulo
aŭ makulo tiamaniere, ke sur la
haŭto de lia korpo fariĝos kvazaŭ
infektaĵo de lepro, tiam oni alkon-
duku lin al la pastro Aaron aŭ al unu
el liaj filoj, la pastroj. 3 Kaj la
pastro rigardos la infektaĵon sur la
haŭto de la korpo, kaj se li vidos, ke
la haroj sur la infektaĵo fariĝis
blankaj kaj la infektaĵo aspektas pli
profunda ol la haŭto de lia korpo,
tiam ĝi estas infektaĵo de lepro; kaj
la pastro ĝin pririgardos, kaj deklaros,
ke ĝi estas malpura. 4 Kaj se ĝi estos
blanka makulo sur la haŭto de lia
korpo, sed ĝi ne aspektos pli profunda
ol la haŭto, kaj la haroj sur ĝi ne far-
iĝis blankaj, tiam la pastro enŝlosu
la infektiton por sep tagoj. 5 Kaj
la pastro rigardos lin en la sepa tago,
kaj se li vidos, ke la infektaĵo restis
en la antaŭa stato, kaj ke la infekt-
aĵo ne disvastiĝis sur la haŭto, tiam
la pastro enŝlosu lin por pluaj sep
tagoj. 6 Kaj la pastro rigardos lin
en la plua sepa tago, kaj se li vidos,
ke la infektaĵo fariĝis malpli rimark-
ebla kaj ĝi ne disvastiĝis sur la haŭto,
tiam la pastro deklaru lin pura: ĝi
estas likeno: li lavu siajn vestojn,
kaj li estos pura. 7 Sed se la likeno
tre disvastiĝis sur la haŭto, post
kiam li montris sin al la pastro, ke
tiu deklaru lin pura, tiam li duan
fojon devas sin montri al la pastro.
8 Kaj se la pastro vidos, ke la likeno
disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro
deklaros lin malpura: ĝi estas lepro.
9 Se sur iu homo estos infektaĵo
de lepro, oni alkonduku lin al la
pastro. 10 Kaj se la pastro vidos,
ke estas blanka ŝvelaĵo sur la haŭto
kaj ke de ĝi la haroj fariĝis blankaj
kaj sur la ŝvelaĵo estas kruda karno,
11 tiam tio estas malnova lepro sur
la haŭto de lia korpo; kaj la pastro
deklaros lin malpura, ne enŝlosos
lin; ĉar li estas malpura. 12 Se la
lepro disfloros sur la haŭto kaj la
lepro kovros la tutan haŭton de la
infektito, de lia kapo ĝis la piedoj,
ĉion, kion povas vidi la okuloj de la
pastro; 13 kaj la pastro vidos, ke
la lepro kovris lian tutan korpon,
tiam li deklaros la infektaĵon pura:
ĉio fariĝis blanka, tial ĝi estas pura.
14 Sed en la tago, en kiu montriĝos
sur li kruda karno, li estos malpura.
15 Kiam la pastro vidos la krudan
karnon, li deklaros lin malpura; la
kruda karno estas malpura: ĝi
estas lepro. 16 Tamen se la kruda
karno ŝanĝiĝos kaj fariĝos blanka,
tiam li venu al la pastro. 17 Kaj
kiam la pastro lin rigardos, kaj vidos,
ke la infektaĵo aliformiĝis en blank-
aĵon, tiam la pastro deklaros la
infektaĵon pura; li estos pura.
18 Kaj se sur ies korpo estos ab-
sceso kaj resaniĝos, 19 kaj sur la
loko de la absceso estos blanka ŝvel-
aĵo aŭ ruĝete-blanka makulo, tiam
li devas sin montri al la pastro.
20 Kaj la pastro rigardos, kaj se li
vidos, ke ĝi aspektas pli profunda ol
la haŭto kaj ĝiaj haroj fariĝis blankaj,
tiam la pastro deklaros lin malpura:
ĝi estas infektaĵo de lepro, ĝi ekfloris
en la absceso. 21 Kaj se la pastro
vidos, ke ne estas sur ĝi blankaj haroj
kaj ĝi ne estas pli profunda ol la haŭto
kaj ĝi estas ne tre rimarkebla, tiam
la pastro enŝlosos lin por sep tagoj.
22 Sed se ĝi disvastiĝos sur la haŭto,
tiam la pastro deklaros lin malpura:
tio estas infektaĵo. 23 Se la makulo
restos sur sia loko kaj ne disvastiĝos,
ĝi estas brulumo de absceso; kaj
la pastro deklaros ĝin pura.
24 Aŭ se sur la haŭto de lia korpo
estos brulvundo kaj sur la karno de
la brulvundo aperos makulo ruĝete-
blanka aŭ blanka, 25 kaj la pastro
ĝin rigardos, kaj vidos, ke la haroj
sur la makulo fariĝis blankaj kaj ĝi
aspektas pli profunda ol la haŭto,
tiam ĝi estas lepro, kiu ekfloris sur la
brulvundo; kaj la pastro deklaros
ĝin malpura: ĝi estas infektaĵo de
lepro. 26 Se la pastro vidos, ke sur
la makulo ne estas blankaj haroj
kaj ĝi ne estas pli profunda ol la
haŭto kaj ĝi estas malmulte rimark-
ebla, tiam la pastro enŝlosos lin por
sep tagoj. 27 Kaj la pastro lin
rigardos en la sepa tago; se ĝi
disvastiĝis sur la haŭto, tiam la pastro
deklaros lin malpura: ĝi estas infekt-
aĵo de lepro. 28 Sed se la makulo
restis sur sia loko kaj ne disvastiĝis
sur la haŭto kaj estas malmulte
rimarkebla, tiam ĝi estas ŝvelaĵo de
la brulvundo; kaj la pastro deklaros
lin pura, ĉar ĝi estas brulumo de
la brulvundo.

29 Se ĉe viro aŭ ĉe virino estos
infektaĵo sur la kapo aŭ sur la barbo,
30 kaj la pastro rigardos la infekt-
aĵon, kaj vidos, ke ĝi aspektas pli
profunda ol la haŭto kaj sur ĝi estas
haroj flavetaj kaj maldikaj, tiam la
pastro deklaros lin malpura: tio
estas favo, tio estas lepro de la kapo
aŭ de la barbo. 31 Sed se la pastro
rigardos la infektaĵon de la favo,
kaj vidos, ke ĝi ne aspektas pli pro-
funda ol la haŭto kaj ne estas sur
ĝi nigraj haroj, tiam la pastro enŝlosos
la favo-infektiton por sep tagoj.
32 Kaj la pastro rigardos la infektiton
en la sepa tago, kaj se li vidos, ke
la favo ne disvastiĝis kaj ne estas
sur ĝi flavetaj haroj kaj la favaĵo ne
aspektas pli profunda ol la haŭto,
33 tiam oni lin razu, sed la favaĵon
oni ne razu; kaj la pastro enŝlosos
la favulon denove por sep tagoj.
34 Kaj la pastro rigardos la favulon
en la sepa tago, kaj se li vidos, ke
la favo ne disvastiĝis sur la haŭto
kaj ĝi ne aspektas pli profunda ol la
haŭto, tiam la pastro deklaros lin
pura; kaj li lavu siajn vestojn, kaj li
estos pura. 35 Sed se la favo dis-
vastiĝos sur la haŭto, post kiam li
estis deklarita pura, 36 kaj la pastro
vidos, ke la favo disvastiĝis sur
la haŭto, tiam la pastro ne serĉu
flavetajn harojn: li estas malpura.
37 Sed se la favo haltis en sia stato
kaj nigraj haroj elkreskis sur ĝi,
tiam la favo saniĝis; li estas pura,
kaj la pastro deklaros lin pura.

38 Se sur la haŭto de la korpo de
iu viro aŭ virino aperos makuloj,
makuloj blankaj, 39 kaj la pastro
rigardos, kaj vidos, ke sur la haŭto
de ilia korpo la makuloj estas pale-
blankaj, tiam ĝi estas likeno, kiu
ekfloris sur la haŭto; li estas pura.

40 Se ĉe iu elfalis la haroj sur la
kapo, li estas senharulo; li estas
pura 41 Se lia kapo senhariĝas
sur la antaŭa parto, li estas kalvulo;
li estas pura. 42 Sed se sur la
senharaĵo aŭ sur la kalvaĵo estos
infektaĵo blanke-ruĝeta, tiam ĝi estas
lepro, kiu ekfloris sur lia senharaĵo
aŭ sur lia kalvaĵo. 43 Kaj la pastro
lin rigardos, kaj se li vidos, ke la
ŝvelaĵo de la infektaĵo estas blanke-
ruĝeta sur lia senharaĵo aŭ sur lia
kalvaĵo, kiel aspektas lepro sur la
haŭto de la korpo, 44 tiam tio estas
leprulo, li estas malpura; la pastro
deklaru lin malpura: sur lia kapo
estas lia infektaĵo.

45 Kaj la vestojn de la leprulo,
sur kiu estos tiu infektaĵo, oni devas
disŝiri, kaj lia kapo devas esti nekovr-
ita, kaj ĝis la lipoj li devas esti
ĉirkaŭkovrita, kaj li devas kriadi:
Malpura, malpura! 46 La tutan
tempon, dum la infektaĵo estos sur li,
li estu rigardata kiel malpura; mal-
pura li estas; li estu izolita, ekster la
tendaro estu lia loĝejo.

47 Kaj se estos infektaĵo de lepro
sur vesto lana aŭ sur vesto lina,
48 ĉu sur la fundamentaĵo, ĉu sur la
enteksitaĵo, el lino aŭ el lano, ĉu sur
felo, ĉu sur ia felaĵo, 49 kaj la
infektaĵo estos verdeta aŭ ruĝeta sur
la vesto aŭ sur la felo, sur la funda-
mentaĵo aŭ sur la enteksitaĵo aŭ sur
la felaĵo, tiam ĝi estas infektaĵo de
lepro, kaj oni devas montri ĝin al la
pastro. 50 Kaj la pastro ririgard-
os la infektitaĵon kaj enŝlosos la
infektitaĵon por sep tagoj. 51 Kaj
li rigardos la infektitaĵon en la sepa
tago; se li vidos, ke la infektaĵo
disvastiĝis sur la vesto, aŭ sur la
fundamentaĵo, aŭ sur la enteksitaĵo,
aŭ sur ia felaĵo, tiam la infektaĵo
estas lepro pereiga; ĝi estas malpura.
52 Kaj oni forbruligu la veston aŭ
la fundamentaĵon aŭ la enteksitaĵon
el lano aŭ el lino aŭ ĉian felaĵon, sur
kiu estos la infektaĵo; ĉar ĝi estas
lepro pereiga, per fajro oni devas
ĝin forbruligi. 53 Sed se la pastro
vidos, ke la infektaĵo ne disvastiĝis
sur la vesto aŭ sur la fundamentaĵo
aŭ sur la enteksitaĵo aŭ sur ia felaĵo,
54 tiam la pastro ordonos, ke oni
lavu tion, sur kio estas la infektaĵo,
kaj li enŝlosos ĝin denove por sep
tagoj. 55 Kaj la pastro rigardos
la infektaĵon post la lavo, kaj se li
vidos, ke la infektaĵo ne ŝanĝis sian
aspekton kaj la infektaĵo ne disvast-
iĝis, tiam ĝi estas malpura, per fajro
oni ĝin forbruligu; ĝi estas penetriĝ-
intaĵo sur la antaŭa aŭ malantaŭa
flanko. 56 Sed se la pastro vidos,
ke la infektaĵo fariĝis malpli rimark-
ebla post la lavo, tiam li deŝiru ĝin
de la vesto aŭ de la felo aŭ de la
fundamentaĵo aŭ de la enteksitaĵo.
57 Se ĝi denove aperos sur la vesto
aŭ sur la fundamentaĵo aŭ sur la
enteksitaĵo aŭ sur ia felaĵo, tiam ĝi

estas florantaĵo; per fajro oni for-
bruligu tion, sur kio estas la infekt-
aĵo. 58 Sed la veston aŭ la funda-
mentaĵon aŭ la enteksitaĵon aŭ ĉian
felaĵon, de kiuj post la lavo foriĝos
la infektaĵo, oni lavu duan fojon, kaj
ĝi estos pura. 59 Tio estas la
leĝo pri la infektaĵo de lepro sur vesto
lana aŭ lina, ĉu sur fundamentaĵo,
ĉu sur enteksitaĵo, aŭ sur ia felaĵo,
por deklari ĝin pura aŭ malpura.

14 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Jen estas
la leĝo pri la leprulo, en la
tago, kiam oni devos purigi lin:
oni venigu lin al la pastro; 3 kaj
la pastro eliros ekster la tendaron,
kaj la pastro rigardos, kaj se li vidos,
ke la infektaĵo de la lepro saniĝis
ĉe la leprulo, 4 tiam la pastro
ordonos preni por la purigoto du
birdojn vivajn, purajn, kaj cedran
lignon kaj ruĝan ŝnureton kaj hisop-
on. 5 Kaj la pastro ordonos buĉi
unu birdon super argila vazo, super
fluakvo. 6 Kaj la vivan birdon li
prenos kaj ankaŭ la cedran lignon
kaj la ruĝan ŝnureton kaj la hisop-
on, kaj li trempos ilin kune kun la
viva birdo en la sango de la birdo
buĉita super la fluakvo. 7 Kaj li
aspergos la purigaton je la lepro sep
fojojn, kaj li deklaros lin pura, kaj
li lasos la vivan birdon forflugi sur
la kampon. 8 Kaj la purigato lavos
siajn vestojn kaj forrazos ĉiujn siajn
harojn kaj banos sin en akvo, kaj li
estos pura; kaj poste li iros en la
tendaron kaj restos ekster sia tendo
dum sep tagoj. 9 En la sepa tago
li forrazos ĉiujn siajn harojn, sian
kapon kaj sian barbon kaj la brovojn
de siaj okuloj, ĉiujn siajn harojn li
forrazos, kaj li lavos siajn vestojn
kaj banos sian korpon en akvo, kaj li
fariĝos pura. 10 Kaj en la oka tago
li prenos du ŝafidojn sendifektajn
kaj unu ŝafidinon sendifektan, jar-
aĝan, kaj tri dekonojn de efo da deli-
kata faruno, miksita kun oleo, kiel
farunoferon, kaj unu log'on da oleo.
11 Kaj la pastro puriganta starigos
la homon purigatan kaj ilin antaŭ la
Eternulo, ĉe la pordo de la tabernaklo
de kunveno. 12 Kaj la pastro pren-
os unu el la ŝafidoj kaj alportos ĝin
kiel kulpoferon kune kun la log'o da
oleo, kaj skuos tion kiel skuoferon
antaŭ la Eternulo. 13 Kaj li buĉos
la ŝafidon sur la loko, sur kiu oni
buĉas pekoferon kaj bruloferon, sur
la sankta loko; ĉar, kiel la pekofero,
la kulpofero apartenas al la pastro;
ĝi estas plejsanktaĵo. 14 Kaj la
pastro prenos iom el la sango de la
kulpofero, kaj la pastro metos tion
sur la malsupran randon de la dekstra
orelo de la purigato kaj sur la dikan
fingron de lia dekstra mano kaj sur
la dikan fingron de lia dekstra piedo.
15 Kaj la pastro prenos iom el la
log'o da oleo kaj verŝos sur sian
maldekstran manplaton. 16 Kaj la
pastro trempos sian dekstran fingron
en la oleo, kiu estos sur lia maldek-
stra manplato, kaj li aspergos per
la oleo de sia fingro sep fojojn antaŭ
la Eternulo. 17 Kaj el la restaĵo
de la oleo, kiu estos sur lia manplato,
la pastro metos iom sur la malsupran
randon de la dekstra orelo de la
purigato kaj sur la dikan fingron de
lia dekstra mano kaj sur la dikan
fingron de lia dekstra piedo, sur la
sangon de la kulpofero. 18 Kaj la
restaĵon de la oleo, kiu estos sur la
manplato de la pastro, ĉi tiu metos
sur la kapon de la purigato; kaj la
pastro pekliberigos lin antaŭ la
Eternulo. 19 Kaj la pastro plenum-
os la pekoferon, kaj li pekliberigos
la purigaton koncerne lian mal-
purecon, kaj poste li buĉos la brul-
oferon. 20 Kaj la pastro metos la
bruloferon kaj la farunoferon sur la
altaron; kaj la pastro pekliberigos
lin, kaj li estos pura.
21 Se li estas malriĉa kaj ne havas
sufiĉe da bonstato, tiam li prenu unu
ŝafidon, kiel pekoferon-skuataĵon, por
pekliberiĝi, kaj unu dekonon de efo
da delikata faruno, miksita kun oleo,
kiel farunoferon, kaj log'on da oleo;
22 kaj du turtojn aŭ du kolombidojn,
kiel lia stato permesos, kaj unu el ili
estos pekofero kaj la dua estos brul-
ofero. 23 Kaj li alportos ilin en la
oka tago de sia purigado al la pastro,
al la pordo de la tabernaklo de kun-
veno, antaŭ la Eternulon. 24 Kaj
la pastro prenos la ŝafidon de la
kulpofero kaj la log'on da oleo, kaj la
pastro skuos ilin kiel skuoferon antaŭ
la Eternulo. 25 Kaj li buĉos la
ŝafidon de la kulpofero, kaj la pastro
prenos iom el la sango de la kulp-
ofero kaj metos ĝin sur la malsupran

randon de la dekstra orelo de la pur-
igato kaj sur la dikan fingron de lia
dekstra mano kaj sur la dikan fingron
de lia dekstra piedo. 26 Kaj el la
oleo la pastro verŝos sur sian maldek-
stran manplaton. 27 Kaj la pastro
aspergos per sia dekstra fingro, per
la oleo, kiu estos sur lia maldekstra
manplato, sep fojojn antaŭ la Eternulo.
28 Kaj la pastro metos iom el la
oleo, kiu estos sur lia manplato, sur
la malsupran randon de la dekstra
orelo de la purigato kaj sur la dikan
fingron de lia dekstra mano kaj sur
la dikan fingron de lia dekstra piedo,
sur la lokon de la sango de la kulp-
ofero. 29 Kaj la restaĵon de la oleo,
kiu estos sur la manplato de la pastro,
li metos sur la kapon de la purigato,
por pekliberigi lin antaŭ la Eternulo.
30 Kaj li faros el unu el la turtoj aŭ
el la kolombidoj, laŭ la grado de lia
bonstato, 31 kiom permesos lia bon-
stato—el unu li faros pekoferon kaj
el la dua li faros bruloferon kune kun
la farunofero; kaj la pastro pekliber-
igos la purigaton antaŭ la Eternulo.
32 Tio estas la leĝo pri persono, kiu
havas infektaĵon de lepro kaj kiu ne
estas sufiĉe bonstata dum sia puriĝado.
33 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, dirante: 34 Ki-
am vi venos en la landon Kanaanan,
kiun Mi donas al vi kiel posedaĵon,
kaj Mi ĵetus infektaĵon de lepro sur
iun domon en la lando, kiun vi posed-
os, 35 tiam tiu, al kiu apartenas
la domo, devas veni, kaj diri al la
pastro jene: Sur mia domo aperis
io simila al infektaĵo. 36 Tiam la
pastro ordonos, ke oni malplenigu
la domon, antaŭ ol venos la pastro,
por rigardi la infektaĵon, por ke ne
malpuriĝu ĉio, kio estas en la domo;
kaj post tio eniros la pastro, por ĉir-
kaŭrigardi la domon. 37 Kaj li ri-
gardos la infektaĵon, kaj se li vidos, ke
estas infektaĵo sur la muroj de la
domo, kavetoj verdetaj aŭ ruĝetaj, kaj
ili aspektas pli profundaj ol la supraĵo
de la muro, 38 tiam la pastro eliros
el la domo antaŭ la pordon de la
domo, kaj li ŝlosos la domon por sep
tagoj. 39 Kaj revenos la pastro
en la sepa tago kaj rigardos; kaj se
li vidos, ke la infektaĵo disvastiĝis
sur la muroj de la domo, 40 tiam
la pastro ordonos, ke oni elrompu la
ŝtonojn, sur kiuj estas la infektaĵo,
kaj oni ĵetu ilin ekster la urbon, sur
lokon malpuran. 41 Kaj la domon
oni priskrapu interne ĉirkaŭe, kaj
la kalkaĵon, kiun oni deskrapis, oni
ĵetu ekster la urbon, sur lokon mal-
puran. 42 Kaj oni prenu aliajn
ŝtonojn kaj enmetu ilin sur la lokon
de tiuj ŝtonoj, kaj oni prenu alian
kalkaĵon kaj kalku la domon. 43 Se
la infektaĵo reaperos kaj floros sur
la domo, post kiam oni elrompis la
ŝtonojn kaj ĉirkaŭskrapis la domon
kaj kalkis, 44 kaj la pastro venos,
kaj vidos, ke la infektaĵo disvastiĝis
sur la domo, tiam tio estas pereiga
lepro sur la domo; ĝi estas malpura.
45 Kaj oni detruu la domon, ĝiajn
ŝtonojn kaj lignon kaj la tutan kalk-
aĵon de la domo, kaj oni elportu
tion ekster la urbon, sur lokon mal-
puran. 46 Kaj kiu eniros en la
domon, dum la tuta tempo, en kiu ĝi
estos ŝlosita, tiu estos malpura ĝis
la vespero. 47 Kaj kiu dormis en
tiu domo, tiu lavu siajn vestojn; kaj
kiu manĝis en tiu domo, tiu lavu
siajn vestojn. 48 Sed se la pastro
venos, kaj vidos, ke la infektaĵo ne
disvastiĝis sur la domo, post kiam
oni kalkis la domon, tiam la pastro
deklaros la domon pura, ĉar la infekt-
aĵo saniĝis. 49 Tiam, por senpek-
igi la domon, li prenu du birdojn
kaj cedran lignon kaj ruĝan ŝnureton
kaj hisopon; 50 kaj li buĉu unu
el la birdoj super argila vazo, super
fluakvo; 51 kaj li prenu la cedran
lignon kaj la hisopon kaj la ruĝan
ŝnureton kaj la vivan birdon, kaj
li trempu ilin en la sango de la
birdo buĉita kaj en la fluakvo kaj
aspergu la domon sep fojojn. 52 Kaj
li senpekigos la domon per la sango
de la birdo kaj per la fluakvo kaj per
la viva birdo kaj per la cedra ligno
kaj per la hisopo kaj per la ruĝa
ŝnureto. 53 Kaj li lasos la vivan
birdon forflugi ekster la urbon, sur
la kampon; kaj li pekliberigos la
domon, kaj ĝi estos pura.
54 Tio estas la leĝo pri ĉiu infekt-
aĵo de lepro kaj pri favo, 55 kaj
pri lepro sur vesto kaj sur domo,
56 kaj pri ŝvelaĵo kaj pri likeno kaj
pri makulo; 57 por instrui, kiam
oni devas deklari malpura kaj kiam
oni devas deklari pura. Tio estas
la leĝo pri la lepro.

15 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo kaj al Aaron, dir-
ante: 2 Parolu al la Iz-
raelidoj, kaj diru al ili: Ĉiu, kiu
havos elfluon el sia korpo, estos
malpura pro sia elfluo. 3 Kaj tia
estos lia malpureco pro lia elfluo:
kiam fluas el lia korpo lia elfluo aŭ
kiam ŝtopiĝis lia korpo per lia elfluo,
ĝi estas lia malpureco. 4 Ĉiu lito,
sur kiu kuŝos tiu, kiu havas elfluon,
estos malpura; kaj ĉiu objekto, sur
kiu li sidos, estos malpura. 5 Kaj
se iu ektuŝos lian liton, li lavu siajn
vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li
estos malpura ĝis la vespero. 6 Kaj
se iu sidiĝos sur ia objekto, sur kiu
sidis la elfluulo, li lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 7 Kaj kiu
ektuŝos la korpon de la elfluulo, tiu
lavu siajn vestojn kaj banu sin en
akvo, kaj li estos malpura ĝis la ves-
pero. 8 Se la elfluulo kraĉos sur
purulon, tiam ĉi tiu lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 9 Kaj ĉiu
veturilo, sur kiu veturis la elfluulo,
estos malpura. 10 Kaj ĉiu, kiu
ektuŝos ion, kio estis sub tiu, estos
malpura ĝis la vespero; kaj kiu
portos tion, tiu lavu siajn vestojn
kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 11 Kaj ĉiu,
kiun ektuŝos la elfluulo, ne lavinte
siajn manojn per akvo, lavu siajn
vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li
estos malpura ĝis la vespero. 12 Kaj
argilan vazon, kiun ektuŝos la el-
fluulo, oni rompu; kaj ĉiun lignan
vazon oni lavu per akvo. 13 Kaj
kiam la elfluulo puriĝos de sia elfluo,
tiam li kalkulu al si sep tagojn de
post la tago de sia puriĝo, kaj li lavu
siajn vestojn kaj banu sian korpon
en fluakvo, kaj li estos pura. 14 Kaj
en la oka tago li prenu al si du turt-
ojn aŭ du kolombidojn, kaj li venu
antaŭ la Eternulon al la pordo de la
tabernaklo de kunveno kaj donu ilin
al la pastro. 15 Kaj la pastro ofer-
faros ilin, unu kiel pekoferon kaj la
duan kiel bruloferon; kaj la pastro
pekliberigos lin antaŭ la Eternulo
koncerne lian elfluon.

16 Se ĉe iu okazos elfluo de la semo,
tiam li banu en akvo sian tutan
korpon, kaj li estos malpura ĝis la
vespero. 17 Kaj ĉiun veston kaj
ĉiun felon, sur kiun elverŝiĝis semo,
oni lavu per akvo, kaj ĝi estos mal-
pura ĝis la vespero. 18 Kaj kiam
kun virino kuŝis viro kun elverŝo
de semo, tiam ili banu sin en akvo,
kaj ili estos malpuraj ĝis la vespero.

19 Kaj kiam virino havos elfluon,
sango fluos el ŝia korpo, tiam ŝi dum
sep tagoj restu en sia malpureco;
kaj ĉiu, kiu ŝin ektuŝos, estos mal-
pura ĝis la vespero. 20 Kaj ĉio,
sur kio ŝi kuŝos dum sia malpureco,
estos malpura; kaj ĉio, sur kio ŝi
sidos, estos malpura. 21 Kaj ĉiu,
kiu ektuŝos ŝian liton, lavu siajn
vestojn kaj banu sin en akvo, kaj li
estos malpura ĝis la vespero. 22 Kaj
ĉiu, kiu ektuŝos ian objekton, sur
kiu ŝi sidis, lavu siajn vestojn kaj
banu sin en akvo, kaj li estos malpura
ĝis la vespero. 23 Kaj se io estos
sur la lito, aŭ sur objekto, sur kiu
ŝi sidis, kaj iu tion ektuŝos, tiam
li estos malpura ĝis la vespero.
24 Kaj se viro kuŝos kun ŝi kaj ŝia
malpureco estos sur li, tiam li estos
malpura dum sep tagoj; kaj ĉiu kuŝ-
ejo, sur kiu li kuŝos, estos mal-
pura.

25 Se ĉe virino fluos ŝia sango dum
multaj tagoj ne en la tempo de ŝia
monataĵo, aŭ se ŝi havos elfluon
krom sia monataĵo, tiam dum la tuta
tempo de elfluado de ŝia malpuraĵo,
simile kiel dum la tempo de ŝia
monataĵo, ŝi estos malpura. 26 Ĉiu
kuŝejo, sur kiu ŝi kuŝos dum la tuta
tempo de sia elfluado, estos kiel la
kuŝejo dum ŝia monataĵo; kaj ĉiu
objekto, sur kiu ŝi sidos, estos mal-
pura, simile al la malpureco dum ŝia
monataĵo. 27 Kaj ĉiu, kiu ektuŝos
ilin, estos malpura; li lavu siajn vest-
ojn kaj banu sin en akvo, kaj li estos
malpura ĝis la vespero. 28 Kaj
kiam ŝi puriĝos de sia elfluo, tiam ŝi
kalkulu al si sep tagojn, kaj poste
ŝi estos pura. 29 Kaj en la oka
tago ŝi prenu al si du turtojn aŭ du
kolombidojn, kaj ŝi alportu ilin al la
pastro, al la pordo de la tabernaklo
de kunveno. 30 Kaj la pastro ofer-
faros unu kiel pekoferon kaj la duan
kiel bruloferon; kaj la pastro pek-
liberigos ŝin antaŭ la Eternulo kon-
cerne la elfluon de ŝia malpureco.

31 Tiel antaŭgardu la Izraelidojn
kontraŭ ilia malpureco, por ke ili
ne mortu en sia malpureco, malpur-

igante Mian loĝejon, kiu estas inter
ili.
32 Tio estas la leĝo pri la havanto
de elfluo, kaj pri tiu, kiu havas el-
verŝiĝon de semo, per kio li fariĝas
malpura; 33 kaj pri malsanulino pro
sia monataĵo; kaj pri havanto de
elfluo, ĉu tio estas viro, ĉu virino; kaj
pri viro, kiu kuŝos kun malpurulino.

16 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo post la morto de la
du filoj de Aaron, kiam ili
venis antaŭ la Eternulon kaj mortis.
2 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Diru al via frato Aaron, ke li ne en
ĉiu tempo eniru en la sanktejon mal-
antaŭ la kurtenon, antaŭ la fermo-
platon, kiu estas sur la kesto, por
ke li ne mortu; ĉar en nubo Mi aper-
ados super la fermoplato. 3 Kun
jeno Aaron venadu en la sanktejon:
kun bovido por pekofero kaj kun
virŝafo por brulofero. 4 Sanktan
linan ĥitonon li surmetu sur sin, kaj
linaj pantalonoj estu sur lia korpo,
kaj per lina zono li zonu sin, kaj linan
cidaron li havu sur la kapo: tio estas
sanktaj vestoj. Kaj li banu en akvo
sian korpon kaj surmetu ilin sur sin.
5 Kaj de la komunumo de la Izrael-
idoj li prenu du kaprojn por pekofero
kaj unu virŝafon por brulofero.
6 Kaj Aaron alportos sian bovidon
de pekofero, kaj pekliberigos sin kaj
sian domon. 7 Kaj li prenos la du
kaprojn, kaj starigos ilin antaŭ la
Eternulo, ĉe la pordo de la taber-
naklo de kunveno. 8 Kaj Aaron
faros lotojn pri la du kaproj: unu
loton por la Eternulo kaj la duan
loton por Azazel. 9 Kaj Aaron
alportos la kapron, sur kiun falis la
loto por la Eternulo, kaj li oferfaros
ĝin kiel pekoferon. 10 Kaj la kapr-
on, sur kiun falis la loto por Azazel,
li starigu vivan antaŭ la Eternulo,
por fari super ĝi pekliberigon kaj
forsendi ĝin al Azazel en la dezert-
on. 11 Kaj Aaron alportos sian
bovidon de pekofero, kaj pekliberigos
sin kaj sian domon, kaj buĉos sian
bovidon de pekofero. 12 Kaj li
prenos plenan incensujon da ardant-
aj karboj de la altaro, kiu staras antaŭ
la Eternulo, kaj plenajn plenmanojn
da bonodora pistita incenso, kaj li
enportos tion malantaŭ la kurtenon.
13 Kaj li metos la incenson sur la
fajron antaŭ la Eternulon, kaj nubo
de la incenso kovros la fermoplaton,
kiu estas sur la kesto de atesto, por
ke li ne mortu. 14 Kaj li prenos
iom el la sango de la bovido kaj
aspergos per sia fingro la antaŭan
parton de la fermoplato, kaj antaŭ la
fermoplato li aspergos sep fojojn
per la sango, kiu estos sur lia fingro.
15 Kaj li buĉos la pekoferan kapron
de la popolo, kaj li enportos ĝian
sangon malantaŭ la kurtenon, kaj
agos kun ĝia sango tiel same, kiel li
agis kun la sango de la bovido, kaj li
aspergos per ĝi sur la fermoplaton
kaj antaŭ la fermoplato. 16 Kaj li
pekliberigos la sanktejon koncerne
la malpuraĵojn de la Izraelidoj kaj
iliajn krimojn, en ĉiuj iliaj pekoj;
kaj tiel li agos kun la tabernaklo de
kunveno, kiu estas inter ili, meze de
iliaj malpuraĵoj. 17 Neniu homo estu
en la tabernaklo de kunveno, kiam
li eniros, por pekliberigi la sankt-
ejon, ĝis li eliros. Kaj li pekliberigos
sin kaj sian domon kaj la tutan komun-
umon de Izrael. 18 Kaj li eliros
al la altaro, kiu estas antaŭ la Etern-
ulo, kaj pekliberigos ĝin; kaj li
prenos iom el la sango de la bovido
kaj el la sango de la kapro, kaj metos
ĝin sur la kornojn de la altaro ĉir-
kaŭe. 19 Kaj li aspergos ĝin sep
fojojn per la sango, kiu estas sur lia
fingro, kaj li purigos ĝin kaj sankt-
igos ĝin de la malpuraĵoj de la Izrael-
idoj. 20 Kiam li finos la pekliber-
igadon de la sanktejo kaj de la taber-
naklo de kunveno kaj de la altaro,
li alkondukos la vivan kapron;
21 kaj Aaron metos siajn ambaŭ
manojn sur la kapon de la viva kapro
kaj konfesos super ĝi ĉiujn malbon-
agojn de la Izraelidoj kaj ĉiujn iliajn
krimojn kaj ĉiujn iliajn pekojn, kaj li
metos ilin sur la kapon de la kapro
kaj forsendos ĝin per speciala homo
en la dezerton. 22 Kaj la kapro
forportos sur si ĉiujn iliajn malbon-
agojn en landon senkomunikiĝan;
kaj li foririgos la kapron en la dezert-
on. 23 Kaj Aaron eniros en la
tabernaklon de kunveno, kaj demetos
de si la linajn vestojn, kiujn li sur-
metis, enirante en la sanktejon, kaj
li restigos ilin tie. 24 Kaj li banos
sian korpon en akvo sur sankta loko,
kaj li surmetos sur sin siajn vestojn,
kaj eliros kaj oferfaros sian bruloferon

kaj la bruloferon de la popolo, kaj
li pekliberigos sin kaj la popolon.
25 Kaj la sebon de la pekofero li
fumbruligu sur la altaro. 26 Kaj
tiu, kiu forkondukis la kapron por
Azazel, lavu siajn vestojn kaj banu
sian korpon en akvo, kaj poste li
povas eniri en la tendaron. 27 Kaj
la propekan bovidon kaj la propekan
kapron, kies sango estis enportita,
por pekliberigi la sanktejon, oni
elportu ekster la tendaron, kaj oni
forbruligu per fajro ilian felon kaj
ilian karnon kaj ilian malpuraĵon.
28 Kaj tiu, kiu forbruligis ilin, lavu
siajn vestojn kaj banu sian korpon
en akvo, kaj poste li povas eniri en
la tendaron.

29 Kaj tio estu por vi eterna leĝo:
en la sepa monato, en la deka tago
de la monato, premu viajn animojn,
kaj faru nenian laboron, nek la in-
diĝeno, nek la fremdulo, kiu loĝas
inter vi. 30 Ĉar en tiu tago oni vin
pekliberigos, por purigi vin; de
ĉiuj viaj pekoj antaŭ la Eternulo vi
fariĝos puraj. 31 Sabato de plena
ripozo ĝi estu por vi; kaj premu viajn
animojn; ĝi estu leĝo por eterne.
32 Pekliberigos la pastro, kiu estas
sanktoleita, kaj kiu estas konsekrita,
por pastri anstataŭ sia patro; kaj li
surmetos sur sin la linajn vestojn,
la sanktajn vestojn. 33 Kaj li pek-
liberigos la plej sanktan sanktejon
kaj la tabernaklon de kunveno, kaj
la altaron li pekliberigos; kaj la
pastrojn kaj la tutan popolon de la
komunumo li pekliberigos. 34 Kaj
tio estu por vi leĝo eterna: pekliberigi
la Izraelidojn koncerne iliajn pekojn
unu fojon en jaro. Kaj li faris, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo.

17 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Par-
olu al Aaron kaj al liaj filoj kaj
al ĉiuj Izraelidoj, kaj diru al ili:
Jen estas tio, kion la Eternulo or-
donis: 3 Se iu el la domo de
Izrael buĉos bovon aŭ ŝafon aŭ
kapron en la tendaro, aŭ se li buĉos
ĝin ekster la tendaro, 4 kaj ne
alkondukos ĝin al la pordo de la
tabernaklo de kunveno, por prezenti
ĝin kiel oferon al la Eternulo, antaŭ
la loĝejo de la Eternulo, tiam tiu
homo estos kulpa pri sango: li verŝis
sangon, kaj tiu homo ekstermiĝos
el inter sia popolo. 5 Por ke la
Izraelidoj alkondukadu siajn buĉot-
ojn, kiujn ili volas buĉi sur la kampo,
kaj ili alkonduku ilin antaŭ la Etern-
ulon, al la pordo de la tabernaklo
de kunveno, al la pastro, kaj ili buĉu
ilin kiel pacoferojn al la Eternulo.
6 Kaj la pastro aspergos per la sango
la altaron de la Eternulo ĉe la pordo
de la tabernaklo de kunveno, kaj li
fumbruligos la sebon kiel agrablan
odoraĵon al la Eternulo. 7 Ili ne
buĉu plu siajn oferbrutojn al la de-
monoj, kiujn ili malĉaste adoras.
Leĝo eterna tio estu por ili en iliaj
generacioj.

8 Kaj diru al ili: Se iu el la domo de
Izrael, aŭ el la fremduloj, kiuj loĝas
inter ili, alportos bruloferon aŭ sim-
plan oferon, 9 kaj ne alkondukos
ĝin al la pordo de la tabernaklo de
kunveno, por oferfari ĝin al la Etern-
ulo, tiam tiu homo ekstermiĝos el
sia popolo.

10 Se iu el la domo de Izrael, aŭ el
la fremduloj, kiuj loĝas inter ili,
manĝos ian sangon, tiam Mi turnos
Mian vizaĝon kontraŭ tiun, kiu
manĝis la sangon, kaj Mi ekstermos
lin el inter lia popolo. 11 Ĉar la
animo de korpo estas en la sango;
kaj Mi destinis al vi ĉi tion por la
altaro, por pekliberigi viajn animojn,
ĉar la sango pekliberigas per la an-
imo. 12 Tial Mi diris al la Izrael-
idoj: Neniu el vi manĝu sangon,
kaj ankaŭ la fremdulo, kiu loĝas
inter vi, ne manĝu sangon.

13 Se iu el la Izraelidoj, aŭ el la
fremduloj, kiuj loĝas inter ili, ĉas-
kaptos beston aŭ birdon, kiun oni
povas manĝi, tiam li elfluigu ĝian
sangon kaj kovru ĝin per polvo.
14 Ĉar la animo de ĉiu korpo estas
ĝia sango, en ĝia animo ĝi estas.
Tial Mi diris al la Izraelidoj: La
sangon de ia korpo ne manĝu,
ĉar la animo de ĉiu korpo estas
ĝia sango; ĉiu, kiu ĝin manĝos,
ekstermiĝos. 15 Kaj ĉiu, kiu manĝ-
os mortintaĵon aŭ disŝiritaĵon, ĉu
li estas indiĝeno, ĉu fremdulo,
lavu siajn vestojn kaj banu sin en
akvo, kaj li estos malpura ĝis la
vespero, kaj poste li estos pura.
16 Sed se li ne lavos kaj sian korpon
ne banos, li portos sur si sian mal-
bonagon.

18 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Par-
olu al la Izraelidoj, kaj diru
al ili: Mi estas la Eternulo, via Dio.
3 Laŭ la agoj de la lando Egipta, en
kiu vi loĝis, ne agu; kaj laŭ la agoj
de la lando Kanaana, en kiun Mi ven-
igas vin, ne agu; laŭ iliaj leĝoj ne kon-
dutu. 4 Miajn decidojn plenumu
kaj Miajn leĝojn observu, por kon-
duti laŭ ili: Mi estas la Eternulo,
via Dio. 5 Kaj observu Miajn leĝ-
ojn kaj Miajn decidojn, kiujn plenum-
ante, la homo vivas per ili: Mi estas
la Eternulo.
6 Neniu alproksimiĝu al iu sia
korpoparencino, por malkovri nud-
econ: Mi estas la Eternulo. 7 La
nudecon de via patro kaj la nudecon
de via patrino ne malkovru: ŝi estas
via patrino, ne malkovru ŝian nudecon.
8 La nudecon de via patredzino ne
malkovru: ĝi estas la nudeco de via
patro. 9 La nudecon de via frat-
ino, filino de via patro aŭ filino de
via patrino, ĉu ŝi naskiĝis en la domo,
ĉu ŝi naskiĝis ekstere, ne malkovru
ilian nudecon. 10 La nudecon de
filino de via filo aŭ de filino de via
filino, ne malkovru ilian nudecon; ĉar
tio estas via nudeco. 11 La nud-
econ de filino de via patredzino, kiu
naskiĝis de via patro, ŝi estas via
fratino, ne malkovru ŝian nudecon.
12 La nudecon de fratino de via
patro ne malkovru: ŝi estas korpo-
parencino de via patro. 13 La nud-
econ de fratino de via patrino ne
malkovru; ĉar ŝi estas korpoparencino
de via patrino. 14 La nudecon de
frato de via patro ne malkovru, al lia
edzino ne alproksimiĝu: ŝi estas via
onklino. 15 La nudecon de via
bofilino ne malkovru: ŝi estas edz-
ino de via filo, ne malkovru ŝian
nudecon. 16 La nudecon de edzino
de via frato ne malkovru: ĝi estas
nudeco de via frato. 17 La nudecon
de virino kaj de ŝia filino ne mal-
kovru: filinon de ŝia filo kaj filinon
de ŝia filino ne prenu, por malkovri
ilian nudecon: ili estas korpoparenc-
inoj; tio estas malĉasteco. 18 Kaj
virinon kune kun ŝia fratino ne prenu
kiel konkurantinon, por malkovri
ŝian nudecon apud ŝi, dum ŝia vivo.
19 Kaj al virino dum ŝia monata
malpureco ne alproksimiĝu, por mal-
kovri ŝian nudecon. 20 Kaj kun
la edzino de via proksimulo ne kuŝu
pro semo, malpuriĝante kun ŝi.
21 Kaj el via idaro ne fordonu oferon
al Moleĥ, kaj ne malhonoru la nomon
de via Dio: Mi estas la Eternulo.
22 Kaj kun virseksulo ne kuŝu, kiel
oni kuŝas kun virino: tio estas
abomenaĵo. 23 Kaj kun nenia bruto
kuŝu, malpuriĝante per ĝi; kaj virino
ne stariĝu antaŭ bruto, por kuniĝi:
tio estas fiaĵo.
24 Ne malpuriĝu per ĉio ĉi tio; ĉar
per ĉio ĉi tio malpuriĝis la pop-
oloj, kiujn Mi forpelas de antaŭ vi.
25 Kaj malpuriĝis la tero, kaj Mi
postulas respondon pri ĝia malbon-
agado, kaj la tero elĵetas siajn loĝant-
ojn. 26 Sed vi observu Miajn
leĝojn kaj Miajn decidojn, kaj ne
faru iujn el tiuj abomenaĵoj, nek la
indiĝeno, nek la fremdulo, kiu loĝas
inter vi 27 (ĉar ĉiujn tiujn abomen-
aĵojn faris la homoj de tiu tero, kiuj
loĝis antaŭ vi, kaj la tero malpuriĝis);
28 por ke la tero ne elĵetu ankaŭ vin,
kiam vi malpurigos ĝin, kiel ĝi el-
ĵetis la popolon, kiu estis antaŭ vi.
29 Ĉar se iu faros ion el ĉiuj tiuj
abomenaĵoj, la farantoj ekstermiĝos
el sia popolo. 30 Observu do Miajn
ordonojn, por ke vi ne agu laŭ la
abomenindaj leĝoj, laŭ kiuj oni agis
antaŭ vi, kaj por ke vi ne malpuriĝu
per ili: Mi estas la Eternulo, via
Dio.

19 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Parolu
al la tuta komunumo de la
Izraelidoj, kaj diru al ili: Sanktaj
estu, ĉar sankta estas Mi, la Eternulo,
via Dio. 3 Ĉiu el vi timu sian
patrinon kaj sian patron, kaj Miajn
sabatojn observu: Mi estas la Etern-
ulo, via Dio. 4 Ne turnu vin al
idoloj, kaj diojn fanditajn ne faru al
vi: Mi estas la Eternulo, via Dio.
5 Kaj kiam vi buĉos pacoferon al la
Eternulo, buĉu ĝin, por akiri plaĉon.
6 En la tago de la oferado ĝi estu
manĝata kaj en la morgaŭa tago; sed
tion, kio restis ĝis la tria tago, oni
forbruligu per fajro. 7 Sed se oni
ĝin manĝos en la tria tago, ĝi estos
abomenaĵo, ĝi ne plaĉos. 8 Kaj ĝia
manĝinto portos sur si sian malbon-
agon, ĉar li malhonoris la sanktaĵon
de la Eternulo; kaj tiu animo eksterm-
iĝos el sia popolo.

9 Kaj kiam vi rikoltos rikoltaĵon
de via tero, ne rikoltu ĉion ĝis la
rando de via kampo, kaj la restaĵon
de via rikoltaĵo ne forkolektu. 10 Kaj
vian vinberejon ne tute senberigu,
kaj la falintajn berojn en via vin-
berejo ne forkolektu; por la malriĉ-
ulo kaj por la fremdulo restigu ilin:
Mi estas la Eternulo, via Dio. 11 Ne
ŝtelu, kaj ne mensogu, kaj ne trompu
unu alian. 12 Kaj ne ĵuru per
Mia nomo mensoge, malhonorante la
nomon de via Dio: Mi estas la Etern-
ulo. 13 Ne premu vian proks-
imulon kaj ne rabu; la pago por dung-
ito ne noktorestu ĉe vi ĝis mateno.
14 Ne malbenu surdulon, kaj antaŭ
blindulo ne kuŝigu falilon; timu vian
Dion: Mi estas la Eternulo. 15 Ne
faru maljustaĵon en la juĝado, ne
estu partia por malriĉulo kaj ne
estimu potenculon; juste juĝu vian
proksimulon. 16 Ne disportu kalum-
niojn inter via popolo, ne staru kon-
traŭ la sango de via proksimulo: Mi
estas la Eternulo. 17 Ne malamu
vian fraton en via koro; admonu
vian proksimulon, por ke vi ne portu
sur vi pekon pro li. 18 Ne faru
venĝon kaj ne portu koleron kontraŭ
la filoj de via popolo; amu vian proks-
imulon kiel vin mem: Mi estas la
Eternulo. 19 Miajn leĝojn observu.
Vian bruton ne parigu miksospece,
vian kampon ne prisemu miksospece,
kaj veston miksospecan el lano kaj
lino ne surmetu sur vin. 20 Se viro
kuŝas kun virino pro semo, kaj ŝi
estas sklavino, ordonita al viro, sed
ankoraŭ ne elaĉetita aŭ ne ricevinta
liberecon, tiam devas esti enketo,
sed ili ne mortu, ĉar ŝi ne estis libera.
21 Li alportu pro sia kulpo al la
Eternulo antaŭ la pordon de la taber-
naklo de kunveno virŝafon kiel pek-
oferon. 22 Kaj la pastro pekliberigos
lin per la virŝafo de pekofero antaŭ
la Eternulo koncerne la pekon, kiun
li pekis, kaj pardonita estos al li la
peko, kiun li pekis. 23 Kaj kiam
vi venos en la landon kaj plantos ian
arbon manĝodonan, tiam rigardu
ĝiajn fruktojn kvazaŭ konsekritaj;
dum tri jaroj ili estu por vi kvazaŭ
konsekritaj, ili ne estu manĝataj.
24 En la kvara jaro ĉiuj ĝiaj fruktoj
estu sanktaj, dankoferoj al la Etern-
ulo. 25 Sed en la kvina jaro vi
povas manĝi ĝiajn fruktojn, kolekt-
ante por vi ĝiajn produktaĵojn: Mi
estas la Eternulo, via Dio. 26 Ne
manĝu kun sango; ne aŭguru kaj ne
antaŭdiru sorĉe. 27 Ne ĉirkaŭtondu
la flankojn de via kapo kaj ne for-
difektu la flankojn de via barbo.
28 Entranĉojn pro mortinto ne faru
sur via korpo kaj skribon enpikitan
ne faru sur vi: Mi estas la Eternulo.
29 Ne senhonorigu vian filinon, pros-
tituante ŝin; por ke la lando ne fariĝu
prostituista kaj por ke la lando ne
pleniĝu de malĉasteco. 30 Miajn
sabatojn gardu kaj Mian sanktejon
respektu: Mi estas la Eternulo.
31 Ne turnu vin al magiistoj nek al
sorĉistoj, ne provu malpuriĝi per ili:
Mi estas la Eternulo, via Dio.
32 Antaŭ grizulo stariĝu, kaj res-
pektu la vizaĝon de maljunulo,
kaj timu vian Dion: Mi estas la
Eternulo. 33 Kaj se ekloĝos ĉe
vi fremdulo en via lando, ne premu
lin. 34 Kiel indiĝeno el inter vi
estu por vi la fremdulo, kiu ekloĝis
ĉe vi, kaj amu lin kiel vin mem, ĉar
fremduloj vi estis en la lando Egipta:
Mi estas la Eternulo, via Dio. 35 Ne
faru maljustaĵon en la juĝo, en la
mezuro, en la peso, en la amplekso.
36 Pesilo ĝusta, peziloj ĝustaj, efo
ĝusta, kaj hino ĝusta estu ĉe vi:
Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu
elkondukis vin el la lando Egipta.
37 Kaj observu ĉiujn Miajn leĝojn
kaj ĉiujn Miajn decidojn kaj plenumu
ilin: Mi estas la Eternulo.

20 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Al la
Izraelidoj diru: Ĉiu el la
Izraelidoj, kaj el la fremduloj, kiuj
loĝas inter la Izraelidoj, kiu donos
iun el siaj idoj al Moleĥ, mortu; la
popolo de la lando mortigu lin per
ŝtonoj. 3 Mi turnos Mian vizaĝon
kontraŭ tiun homon, kaj Mi ekstermos
lin el inter lia popolo pro tio, ke el siaj
idoj li donis al Moleĥ, por malpurigi
Mian sanktejon kaj malhonori Mian
sanktan nomon. 4 Kaj se la popolo
de la lando kovros siajn okulojn for
de tiu homo, kiam li donos iun el siaj
idoj al Moleĥ, kaj ne mortigos lin:
5 tiam Mi turnos Mian vizaĝon kon-
traŭ tiun homon kaj kontraŭ lian
familion, kaj Mi ekstermos lin, kaj
ĉiujn, kiuj malĉastos, imitante lin en
la malĉastado por Moleĥ, el inter ilia
popolo. 6 Kaj se iu animo sin turn-

os al magiistoj kaj sorĉistoj, por
malĉasti sub ilia gvido, tiam Mi turnos
Mian vizaĝon kontraŭ tiun animon
kaj ekstermos ĝin el inter ĝia popolo.
7 Sanktigu vin kaj estu sanktaj, ĉar
Mi estas la Eternulo, via Dio. 8 Kaj
observu Miajn leĝojn kaj plenumu
ilin : Mi estas la Eternulo, kiu sankt-
igas vin. 9 Ĉiu, kiu malbenas sian
patron aŭ sian patrinon, estu mort-
igita : sian patron kaj sian patrinon
li malbenis, lia sango estu sur li.
10 Kaj se iu adultis kun edzinigita
virino, se iu adultis kun la edzino de
sia proksimulo, estu mortigitaj la
adultinto kaj la adultintino. 11 Kaj
se iu kuŝis kun la edzino de sia
patro, li malkovris la nudecon de sia
patro ; ambaŭ ili estu mortigitaj, ilia
sango estu sur ili. 12 Kaj se iu
kuŝis kun sia bofilino, ili ambaŭ estu
mortigitaj : abomenaĵon ili faris, ilia
sango estu sur ili. 13 Kaj se iu
kuŝis kun viro kiel kun virino, ab-
omenaĵon ili ambaŭ faris : ili estu
mortigitaj, ilia sango estu sur ili.
14 Kaj se iu prenis virinon kaj ŝian
patrinon, tio estas malĉastegeco : per
fajro oni forbruligu lin kaj ilin, por
ke ne estu malĉasteco inter vi.
15 Kaj se iu kuŝis kun bruto, li estu
mortigita, kaj ankaŭ la bruton mort-
igu. 16 Kaj se virino alproksimiĝis
al ia bruto, por sekskuniĝi kun ĝi,
tiam mortigu la virinon kaj la bruton :
ili estu mortigitaj, ilia sango estu sur
ili. 17 Kaj se iu prenis sian frat-
inon, filinon de sia patro aŭ filinon
de sia patrino, kaj li vidis ŝian nud-
econ kaj ŝi vidis lian nudecon, tio
estas maldecaĵo ; kaj ili devas esti
ekstermitaj antaŭ la okuloj de sia
popolo : la nudecon de sia fratino
li malkovris, li portu sian pekon.
18 Kaj se iu kuŝis kun virino dum
ŝia malsano kaj malkovris ŝian nud-
econ, li vidatigis ŝian elfluejon kaj ŝi
malkovris la elfluejon de sia sango :
ili ambaŭ estu ekstermitaj el inter sia
popolo. 19 Kaj la nudecon de la
fratino de via patrino kaj de la fratino
de via patro ne malkovru ; ĉar li nud-
igis sian korpoparencinon, ili portu
sian pekon. 20 Kaj se iu kuŝis kun
sia onklino, li malkovris la nudecon
de sia onklo: ili portu sian pekon,
ili mortos seninfanaj. 21 Kaj se iu
prenis la edzinon de sia frato, tio
estas malpuraĵo : la nudecon de sia
frato li malkovris, seninfanaj ili
estos.
22 Kaj observu ĉiujn Miajn leĝojn
kaj ĉiujn Miajn decidojn kaj plenumu
ilin, por ke ne elĵetu vin la lando, en
kiun Mi kondukas vin, por tie loĝi.
23 Kaj ne agu laŭ la leĝoj de la
popolo, kiun Mi forpelas de antaŭ vi,
ĉar ĉion ĉi tion ili faris kaj Mi ek-
abomenis ilin. 24 Kaj Mi diris al vi :
Vi heredos ilian landon, kaj Mi ĝin
donos al vi, por ke vi posedu ĝin,
la landon, en kiu fluas lakto kaj mielo.
Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu
distingis vin el inter la popoloj.
25 Kaj faru diferencon inter bruto
pura kaj malpura kaj inter birdo
malpura kaj pura ; kaj ne malpurigu
viajn animojn per bruto kaj per birdo,
kaj per ĉio, kio moviĝas sur la tero,
kion Mi apartigis por vi, ke vi ri-
gardu ilin kiel malpurajn. 26 Kaj
estu antaŭ Mi sanktaj, ĉar sankta
estas Mi, la Eternulo, kaj Mi apartigis
vin el inter la popoloj, por ke vi estu
Miaj.
27 Kaj viro aŭ virino, se ili estos
magiistoj aŭ sorĉistoj, estu mort-
igitaj ; per ŝtonoj oni ilin mortigu, ilia
sango estu sur ili.

21 KAJ la Eternulo diris al
Moseo : Parolu al la pastroj,
la Aaronidoj, kaj diru al ili :
Neniu el ili malpurigu sin per mort-
into en sia popolo ; 2 krom nur
per sia proksima parenco, per sia
patrino, per sia patro, per sia filo,
per sia filino, kaj per sia frato ;
3 kaj per sia fratino-virgulino, proks-
ima al li, kiu ne estis edzinigita,
per ŝi li povas sin malpurigi. 4 Li
ne malpurigu sin, kiel estro en sia
popolo, malsanktigante sin. 5 Ili
ne faru al si senharaĵon sur sia kapo,
kaj la flankojn de sia barbo ili ne
razu, kaj sur sia korpo ili ne faru
entranĉojn. 6 Sanktaj ili estu an-
taŭ sia Dio, kaj ili ne malsanktigu
la nomon de sia Dio ; ĉar la fajr-
oferojn al la Eternulo, la panon al sia
Dio ili alportas ; tial ili estu sanktaj.
7 Virinon malĉastan aŭ senhonorig-
itan ili ne prenu, kaj virinon, for-
puŝitan de sia edzo, ili ne prenu ;
ĉar pastro estas sankta al sia Dio.
8 Tial tenu lin sankte, ĉar la panon
de via Dio li alportas ; sankta li estu
por vi, ĉar sankta estas Mi, la Etern-

ulo, kiu sanktigas vin. 9 Se filino
de pastro senhonoriĝis per malĉast-
ado, ŝi senhonorigas sian patron:
oni forbruligu ŝin per fajro.
10 La granda pastro inter siaj
fratoj, tiu, sur kies kapon estas verŝ-
ita la sankta oleo, kaj kiu estas
konsekrita, por porti la vestojn, ne
devas nudigi sian kapon nek disŝiri
siajn vestojn. 11 Kaj al neniu mort-
into li venu; eĉ per sia patro aŭ sia
patrino li sin ne malpurigu. 12 Kaj
el la sanktejo li ne eliru, kaj li ne
malhonoru la sanktejon de sia Dio;
ĉar sanktigo per la sankta oleo de lia
Dio estas sur li: Mi estas la Etern-
ulo. 13 Edzinon li prenu al si
virgulinon. 14 Vidvinon, forpuŝitin-
on, senhonorigitinon, aŭ malĉastul-
inon li ne prenu, sed nur virgulinon
el sia popolo li prenu kiel edzinon.
15 Kaj li ne senhonorigu sian semon
en sia popolo, ĉar Mi estas la Etern-
ulo, kiu lin sanktigas.
16 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 17 Diru al Aaron
jene: Se iu el via idaro en iliaj
generacioj havos ian kriplaĵon, li ne
alproksimiĝu, por alporti la panon
de sia Dio. 18 Ĉar neniu, kiu havas
ian kriplaĵon, alproksimiĝu: nek
blindulo, nek lamulo, nek platnazulo,
nek monstrulo, 19 nek homo, kiu
havas rompitan kruron aŭ rompitan
brakon, 20 nek ĝibulo, nek ftizulo,
nek makulokululo, nek aknulo, nek
favulo, nek herniulo. 21 Neniu, kiu
havas kriplaĵon el la idaro de Aaron
la pastro, alproksimiĝu, por alporti
la fajroferojn de la Eternulo: li havas
kriplaĵon, tial li ne alproksimiĝu,
por alporti la panon de sia Dio.
22 La panon de sia Dio el la plej-
sanktaĵoj kaj el la sanktaĵoj li povas
manĝi. 23 Sed al la kurteno li ne
aliru kaj al la altaro li ne alproksim-
iĝu, ĉar li havas kriplaĵon; por ke
li ne malhonoru Miajn sanktejojn,
ĉar Mi, la Eternulo, ilin sanktigas.
24 Kaj Moseo tion diris al Aaron kaj
al liaj filoj kaj al ĉiuj Izraelidoj.

22 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Diru al
Aaron kaj al liaj filoj, ke ili
agu singarde koncerne la sanktaĵojn
de la Izraelidoj, kaj ili ne malhonoru
Mian sanktan nomon en tio, kion ili
konsekras al Mi: Mi estas la Etern-
ulo. 3 Diru al ili: Se iu en viaj
generacioj el via tuta idaro aliros
al la sanktaĵoj, kiujn la Izraelidoj
konsekras al la Eternulo, kaj li havos
sur si malpuraĵon, tiam tiu animo
ekstermiĝos de antaŭ Mi: Mi estas la
Eternulo. 4 Se iu el la idaro de
Aaron havos lepron aŭ elfluon, tiu ne
manĝu la sanktaĵojn, ĝis li puriĝos.
Kiu ektuŝis iun, kiu malpuriĝis per
mortinto, aŭ kiu havas elfluon de
semo; 5 aŭ kiu ektuŝis ian ramp-
aĵon, per kiu li malpuriĝis, aŭ iun
homon, de kiu li malpuriĝis per ia
lia malpuraĵo; 6 tiu, ektuŝinte tion,
estos malpura ĝis la vespero, kaj li ne
manĝu la sanktaĵojn, antaŭ ol li
estos lavinta sian korpon per akvo.
7 Post la subiro de la suno li fariĝos
pura, kaj tiam li povas manĝi la sankt-
aĵojn, ĉar tio estas lia manĝaĵo.
8 Kadavraĵon kaj ion, kion disŝiris
bestoj, li ne manĝu, por ke li ne mal-
puriĝu per tio: Mi estas la Eternulo.
9 Kaj ili observu Miajn ordonojn, por
ke ili ne portu sur si pekon kaj ne
mortu en ĝi, se ili tion malhonoros:
Mi estas la Eternulo, kiu ilin sankt-
igas. 10 Kaj neniu laiko manĝu
sanktaĵon; loĝanto ĉe pastro kaj
ankaŭ dungito ne manĝu sanktaĵon.
11 Se pastro aĉetis homon per sia
mono, tiu povas manĝi tion; kaj
tiuj, kiuj naskiĝis en lia domo,
povas manĝi lian panon. 12 Se filino
de pastro edziniĝis kun viro laika,
ŝi ne manĝu el la levataj sankt-
aĵoj. 13 Sed se filino de pastro
fariĝis vidvino aŭ eksedzino kaj ŝi ne
havas infanojn, kaj ŝi revenis en la
domon de sia patro, kiel ŝi estis
en sia juneco, tiam ŝi povas manĝi
la panon de sia patro; sed neniu
laiko devas ĝin manĝi. 14 Se iu
manĝis sanktaĵon per eraro, li al-
donu al ĝi kvinonon de la valoro
kaj redonu al la pastro la sanktaĵon.
15 Ili ne malhonoru la sanktaĵojn
de la Izraelidoj, kiujn ili oferlevas
al la Eternulo. 16 Kaj ili ne ŝarĝu
sur sin la kulpon de la krimo, manĝ-
ante siajn sanktaĵojn; ĉar Mi estas
la Eternulo, kiu ilin sanktigas.
17 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 18 Parolu al Aaron
kaj al liaj filoj kaj al ĉiuj Izraelidoj,
kaj diru al ili: Se iu el la domo de
Izrael aŭ el la fremduloj inter Izrael
alportas sian oferon, ĉu ĝi estas
promesitaĵo aŭ ĉu ĝi estas ofero mem-

vola, kiun ili alportas al la Eternulo
kiel bruloferon, 19 tiam, por ke vi
akiru plaĉon, ĝi devas esti sendifekta,
virseksa, el grandaj brutoj, el ŝafoj,
aŭ el kaproj. 20 Neniun beston,
kiu havas difektaĵon, alportu, ĉar
ĝi ne akirigos al vi plaĉon. 21 Kaj
se iu alportas pacoferon al la Etern-
ulo, por plenumi promeson aŭ
memvole, el grandaj aŭ malgrandaj
brutoj, ĝi estu sendifekta, por ke ĝi
plaĉu; nenia difekto estu sur ĝi.
22 Beston blindan aŭ difektitan aŭ
kriplan aŭ absceshavan aŭ aknohavan
aŭ favan ne alportu al la Eternulo;
kaj ne donu ilin kiel fajroferon sur la
altaron de la Eternulo. 23 Bovon
aŭ ŝafon, kiu havas tro longajn aŭ
tro mallongajn membrojn, vi povas
alporti kiel oferon memvolan, sed kiel
promesita ofero ĝi ne akiros plaĉon.
24 Beston, kiu havas testikon kun-
premitan, disbatitan, deŝiritan, aŭ
fortranĉitan, ne alportu al la Eternulo,
kaj en via lando ne faru tion. 25 Kaj
el la manoj de alilandulo ne alportu
tiajn kiel panon de via Dio; ĉar
kriplaĵo estas sur ili, difektaĵo estas
sur ili: ili ne akiros al vi plaĉon.
26 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 27 Kiam naskiĝos
bovido aŭ ŝafido aŭ kaprido, tiam ĝi
restu dum sep tagoj sub sia patrino,
kaj de post la oka tago kaj plue ĝi
povas akiri plaĉon kiel fajrofero al
la Eternulo. 28 Sed nek bovon,
nek ŝafon buĉu kun ĝia ido en unu
tago. 29 Se vi alportas dank-
oferon al la Eternulo, oferu ĝin tiel,
ke ĝi akiru por vi plaĉon. 30 En la
sama tago oni devas ĝin manĝi; ne
lasu iom el ĝi ĝis la mateno: Mi estas
la Eternulo. 31 Kaj observu Miajn
ordonojn kaj plenumu ilin: Mi estas
la Eternulo. 32 Kaj ne malhonoru
Mian sanktan nomon, kaj Mi estu
sankta inter la Izraelidoj: Mi estas
la Eternulo, kiu sanktigas vin, 33 kiu
elkondukis vin el la lando Egipta,
por esti por vi Dio. Mi estas la
Eternulo.

23 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Par-
olu al la Izraelidoj, kaj diru
al ili: La festoj de la Eternulo, kiujn
vi nomos sanktaj kunvenoj, jen ili
estas, Miaj festoj. 3 Dum ses tagoj
faru laboron; sed la sepan tagon estas
sabato de ripozo, sankta kunveno,
nenian laboron faru; ĝi estu sabato
al la Eternulo en ĉiuj viaj loĝejoj.
4 Jen estas la festoj de la Eternulo,
sanktaj kunvenoj, kiujn vi kunvok-
ados en ilia tempo: 5 en la unua
monato, en la dek-kvara tago de la
monato, ĉirkaŭ la vespero, estas
Pasko al la Eternulo. 6 Kaj en la
dek-kvina tago de tiu monato estas
la festo de macoj al la Eternulo;
dum sep tagoj manĝu macojn. 7 En
la unua tago estu ĉe vi sankta kun-
veno, faru nenian laboron. 8 Kaj
alportadu fajroferojn al la Eternulo
dum sep tagoj; en la sepa tago estu
sankta kunveno, faru nenian laboron.
9 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 10 Parolu al la
Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi
venos en la landon, kiun Mi donas
al vi, kaj vi rikoltos ĝian rikolton,
tiam alportu al la pastro la unuan
garbon el via rikolto. 11 Kaj li
skuos la garbon antaŭ la Eternulo,
por ke vi akiru plaĉon; en la morgaŭa
tago post la festo la pastro ĝin skuos.
12 Kaj vi pretigu en la tago, kiam
estos skuata via garbo, sendifektan
ŝafidon jaraĝan kiel bruloferon al la
Eternulo. 13 Kaj kun ĝi, kiel farun-
oferon, du dekonojn de efo da deli-
kata faruno, miksita kun oleo, kiel
fajroferon al la Eternulo, kiel agrabl-
an odoraĵon, kaj kun ĝi, kiel verŝ-
oferon, kvaronon de hino da vino.
14 Kaj panon kaj rostitajn grajnojn
kaj freŝajn grajnojn ne manĝu ĝis
tiu tago mem, en kiu vi alportos la
oferon al via Dio; ĝi estu eterna leĝo
por viaj generacioj en ĉiuj viaj loĝ-
ejoj.
15 Kaj kalkulu al vi de post la mor-
gaŭa tago post la festo, de post la
tago, en kiu vi alportis la garbon
por skuado, sep plenajn semajnojn.
16 Ĝis la morgaŭa tago post la sepa
semajno kalkulu kvindek tagojn, kaj
tiam vi alportos novan farunoferon al
la Eternulo. 17 El viaj loĝejoj al-
portu du panojn de skuofero; el du
dekonoj de efo da delikata faruno ili
estu; fermente ili estu bakitaj;
tio estos unuaj produktoj por la Etern-
ulo. 18 Kaj alportu kune kun la
panoj sep ŝafidojn sendifektajn jar-
aĝajn kaj unu bovidon kaj du virŝaf-
ojn; ili estu brulofero al la Etern-
ulo; kaj kune kun ili farunoferon

kaj verŝoferon, fajroferon, agrablan
odoraĵon al la Eternulo. 19 Pretigu
ankaŭ unu kapron kiel pekoferon, kaj
du jaraĝajn ŝafidojn kiel pacoferon.
20 Kaj la pastro skuu ilin kune kun
la unuaproduktaj panoj kiel skuoferon
antaŭ la Eternulo, kun la du ŝafidoj;
ĝi estu sanktaĵo al la Eternulo por la
pastro. 21 Kaj proklamu en tiu
tago: sankta kunveno estu ĉe vi,
faru nenian laboron; tio estu eterna
leĝo en ĉiuj viaj loĝejoj en viaj
generacioj.
22 Kaj kiam vi rikoltos la rikolton
en via lando, ne rikoltu ĉion ĝis la
rando de via kampo dum via rikolt-
ado, kaj la postrestaĵon de via ri-
kolto ne kolektu; por la malriĉulo
kaj por la fremdulo lasu tion: Mi
estas la Eternulo, via Dio.
23 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 24 Diru al la Iz-
raelidoj jene: En la sepa monato, en
la unua tago de la monato, estu ĉe vi
festo, memorigado per trumpetado,
sankta kunveno. 25 Faru nenian
laboron; kaj alportu fajroferon al la
Eternulo.
26 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 27 Sed en la deka
tago de tiu sepa monato estu tago
de pekliberigo, sankta kunveno estu
ĉe vi; kaj humiligu vian animon kaj
alportu fajroferon al la Eternulo.
28 Kaj faru nenian laboron en tiu
tago, ĉar ĝi estas tago de pekliberigo,
por pekliberigi vin antaŭ la Eternulo,
via Dio. 29 Ĉiu animo, kiu ne hu-
miligos sin en tiu tago, ekstermiĝos
el inter sia popolo. 30 Se iu animo
faros ian laboron en tiu tago, Mi
ekstermos tiun animon el inter ĝia
popolo. 31 Faru nenian laboron;
ĝi estu eterna leĝo en viaj generacioj
en ĉiuj viaj loĝejoj. 32 Granda
sabato ĝi estu por vi; kaj humiligu
viajn animojn; vespere en la naŭa
tago de la monato, de vespero ĝis
vespero festu vian sabaton.
33 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 34 Diru al la Iz-
raelidoj jene: Komencante de la dek-
kvina tago de tiu sepa monato estu
festo de laŭboj dum sep tagoj al la
Eternulo. 35 En la unua tago estu
sankta kunveno, faru nenian laboron.
36 Dum sep tagoj alportadu fajr-
oferojn al la Eternulo; en la oka tago
estu ĉe vi sankta kunveno, kaj alportu
fajroferon al la Eternulo; ferma festo
ĝi estas, faru nenian laboron.
37 Tio estas la festoj de la Eternulo,
kiujn vi nomos sanktaj kunvenoj,
por alporti fajroferon al la Eternulo,
bruloferon kaj farunoferon, buĉ-
oferon kaj verŝoferojn, ĉiun en ĝia
tago; 38 krom la sabatoj de la
Eternulo kaj krom viaj donoj kaj
krom ĉiuj viaj promesoj, kaj krom
ĉiuj viaj memvolaj oferoj, kiujn vi
donos al la Eternulo.
39 Kaj en la dek-kvina tago de la
sepa monato, kiam vi kolektos la
produktaĵon de la tero, festu la feston
de la Eternulo dum sep tagoj; en la
unua tago estu festo kaj en la oka
tago estu festo. 40 Kaj prenu al vi
en la unua tago fruktojn de belaj
arboj, branĉojn de palmoj kaj branĉ-
ojn de densaj arboj kaj de apud-
riveraj salikoj; kaj gajigu vin antaŭ
la Eternulo, via Dio, dum sep tagoj.
41 Kaj festu tiun feston de la Etern-
ulo dum sep tagoj en la jaro; eterna
leĝo tio estu en viaj generacioj; en la
sepa monato festu ĝin. 42 En laŭb-
oj loĝu dum sep tagoj, ĉiu indiĝeno
en Izrael loĝu en laŭboj; 43 por
ke sciu viaj generacioj, ke en laŭboj
Mi loĝigis la Izraelidojn, kiam Mi
elkondukis ilin el la lando Egipta:
Mi estas la Eternulo, via Dio. 44 Kaj
Moseo diris pri la festoj de la Etern-
ulo al la Izraelidoj.

24 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Or-
donu al la Izraelidoj, ke ili
alportadu al vi oleon olivan, puran,
pistitan, por lumigado, por ke lu-
cerno brulu ĉiam. 3 Ekster la kur-
teno de la atesto en la tabernaklo
de kunveno Aaron ĝin ĉiam aranĝadu
de vespero ĝis mateno antaŭ la
Eternulo; tio estu eterna leĝo en viaj
generacioj. 4 Sur la pure ora kan-
delabro li aranĝadu la lumojn antaŭ
la Eternulo ĉiam.

5 Kaj prenu delikatan farunon kaj
baku el ĝi dek du panojn; el du dek-
onoj de efo estu ĉiu pano; 6 kaj
aranĝu ilin en du vicoj, po ses en
vico, sur la pure ora tablo antaŭ la
Eternulo. 7 Kaj metu sur ĉiun
vicon puran olibanon, kaj tio estos
ĉe la pano memorofero, fajrofero al
la Eternulo. 8 En ĉiu tago sabata

oni ĉiam aranĝu tior antaŭ la Etern-
ulo; de la Izraelidoj ĝi estu eterna
interligo. 9 Kaj ĝi estu por Aaron
kaj por liaj filoj, kaj ili manĝu ĝin
sur sankta loko, ĉar tio estas plej-
sanktaĵo por li el la fajroferoj de la
Eternulo; tio estu eterna leĝo.

10 Kaj eliris iu filo de virino Izrael-
ida kaj de viro Egipta inter la Izrael-
idojn, kaj en la tendaro la filo de la
Izraelidino ekkverelis kun Izraelido;
11 kaj la filo de la Izraelidino insultis
la nomon de Dio kaj blasfemis; kaj
oni venigis lin al Moseo. La nomo
de lia patrino estis Ŝelomit, filino de
Dibri el la tribo de Dan. 12 Kaj
oni metis lin en malliberejon, ĝis
oni ricevos precizan decidon de la
Eternulo.
13 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 14 Elirigu la blas-
feminton ekster la tendaron; kaj
ĉiuj, kiuj aŭdis, metu siajn manojn
sur lian kapon, kaj la tuta komunumo
mortigu lin per ŝtonoj. 15 Kaj al la
Izraelidoj diru jene: Ĉiu, kiu blas-
femos sian Dion, portos sian pekon.
16 Kiu insultas la nomon de la Etern-
ulo, tiu estu mortigita; per ŝtonoj
mortigu lin la tuta komunumo. Ĉu
fremdulo, ĉu indiĝeno, se li blasfemos
la nomon de la Eternulo, estu mort-
igita. 17 Se iu mortigos iun hom-
on, oni lin mortigu. 18 Kiu mort-
igos bruton, tiu pagu pro ĝi: beston
pro besto. 19 Se iu faris difekton
al sia proksimulo, oni faru al li tiel,
kiel li faris: 20 rompon pro rompo,
okulon pro okulo, denton pro dento;
kian difekton li faris al homo, tian
oni faru al li. 21 Kaj kiu mortigis
bruton, pagu pro ĝi; sed kiu mortigis
homon, estu mortigita. 22 La sama
juĝo estu ĉe vi ĉu por fremdulo, ĉu
por indiĝeno; ĉar Mi estas la Etern-
ulo, via Dio. 23 Kaj Moseo diris
al la Izraelidoj, kaj oni elirigis la blas-
feminton ekster la tendaron kaj mort-
igis lin per ŝtonoj; kaj la Izraelidoj
faris, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo.

25 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo sur la monto Sinaj,
dirante: 2 Parolu al la Iz-
raelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi venos
en la landon, kiun Mi donas al vi,
tiam la tero ripozu sabaton al la
Eternulo. 3 Dum ses jaroj prisemu
vian kampon kaj dum ses jaroj pri-
tranĉu vian vinberĝardenon kaj ko-
lektu iliajn produktaĵojn; 4 sed en
la sepa jaro estu sabato de ripozo
por la tero, sabato al la Eternulo:
vian kampon ne prisemu kaj vian
vinberĝardenon ne pritranĉu. 5 Kio
mem elkreskos post via rikolto, tion
ne rikoltu, kaj la vinberojn de viaj
nepritranĉitaj branĉoj ne deprenu:
tio estu jaro de ripozo por la tero.
6 Kaj la produktaĵoj de la sabata
tero estu manĝaĵo por vi ĉiuj: por vi,
por via sklavo, por via sklavino, kaj
por via dungito kaj por via kunloĝ-
anto, kiuj loĝas ĉe vi. 7 Kaj por
via bruto kaj por la bestoj, kiuj estas
sur via tero, ĉiuj ĝiaj produktaĵoj
estu kiel manĝaĵo.
8 Kaj kalkulu al vi sep sabatajn
jarojn, sep fojojn po sep jaroj, ke vi
havu en la sep sabataj jaroj kvardek
naŭ jarojn. 9 Kaj proklamu per
trumpetado en la sepa monato, en la
deka tago de la monato; en la tago
de pekliberigo trumpetu en via tuta
lando. 10 Kaj sanktigu la kvindek-
an jaron, kaj proklamu liberecon en
la lando por ĉiuj ĝiaj loĝantoj: jubileo
ĝi estu por vi; kaj revenu ĉiu al sia
posedaĵo, kaj ĉiu revenu al sia fa-
milio. 11 Jubileo ĝi estu por vi,
la kvindeka jaro; ne semu, kaj ne
rikoltu tion, kio mem elkreskis, kaj
ne deprenu la berojn de la nepritranĉ-
itaj vinberbranĉoj. 12 Ĉar jubileo
ĝi estas, sankta ĝi estu por vi; de la
kampo manĝu ĝiajn produktaĵojn.
13 En tiu jubilea jaro ĉiu revenu al
sia posedaĵo. 14 Kaj se vi ion vendos
al via proksimulo, aŭ se vi aĉetos el
la manoj de via proksimulo, unu ne
malprofitigu la alian. 15 Laŭ la kal-
kulo de la jaroj post la jubileo aĉetu
de via proksimulo; laŭ la kalkulo de
la jaroj de produktado li vendu al vi.
16 Laŭ la multeco de la jaroj pli-
grandigu la prezon, kaj ju pli mal-
multaj estas la jaroj, des pli mal-
grandigu la prezon; ĉar la nombron de
la rikoltoj li vendas al vi. 17 Kaj ne
malprofitigu unu la alian, kaj timu
vian Dion; ĉar Mi estas la Eternulo,
via Dio. 18 Kaj plenumu Miajn
leĝojn, kaj Miajn decidojn observu
kaj plenumu ilin, kaj tiam vi loĝos
en la lando sendanĝere. 19 Kaj la
tero donados siajn fruktojn, kaj vi

manĝados ĝissate, kaj vi loĝos sur ĝi
sendanĝere. 20 Kaj se vi diros:
Kion ni manĝos en la sepa jaro, kiam
ni ne semos kaj ne enkolektos niajn
produktaĵojn? 21 Mi sendos al vi
Mian benon en la sesa jaro, kaj ĝi
alportos produktaĵojn por tri jaroj.
22 Kaj vi semos en la oka jaro, sed
vi manĝos la produktaĵojn malnovajn
ĝis la naŭa jaro; ĝis venos la rikolto
de ĝiaj produktaĵoj, vi manĝos mal-
novajn. 23 Kaj la tero ne estu
vendata por ĉiam; ĉar al Mi apar-
tenas la tero, ĉar vi estas fremduloj
kaj pasloĝantoj ĉe Mi. 24 Kaj sur
la tuta tero de via posedado permesu
liberigon de la tero.
25 Se via frato malriĉiĝos kaj vend-
os ion de sia posedaĵo, sed venos
reaĉetanto, lia proksima parenco,
tiam li povu reaĉeti la venditaĵon de
sia frato. 26 Kaj se iu ne trovos
por si reaĉetanton, sed li mem fariĝos
sufiĉe bonstata, kaj havos tiom, ke li
povos reaĉeti, 27 tiam li kalkulu
la jarojn de la venditeco, kaj la restaĵ-
ojn li redonu al tiu, al kiu li vendis;
kaj li revenu al sia posedado. 28 Sed
se li ne havos sufiĉe, por redoni al li,
tiam lia venditaĵo restu en la manoj
de la aĉetinto ĝis la jubilea jaro; sed
en la jubilea jaro ĝi foriru, kaj li
revenu al sia posedado.
29 Kaj se iu vendos loĝeblan dom-
on en urbo, kiun ĉirkaŭas muro,
tiam ĝi estas reaĉetebla ĝis la fino
de jaro post ĝia vendo; en la daŭro
de jaro ĝi estas reaĉetebla. 30 Sed
se ĝi ne estos reaĉetita antaŭ la fino
de tuta jaro, tiam la domo, kiu estas
en urbo ĉirkaŭita de muro, restas
por ĉiam ĉe ĝia aĉetinto en liaj gener-
acioj; ĝi ne foriras en jaro jubilea.
31 La domoj en la vilaĝoj ne ĉir-
kaŭitaj de muro estu kalkulataj kiel
kampo da tero; oni povas ilin re-
aĉeti, kaj en jubilea jaro ili foriras.
32 Koncerne la urbojn de la Levidoj,
la domojn en la urboj de ilia posedado,
la Levidoj ĉiam havas la rajton de
reaĉeto. 33 Se iu elaĉetos ion de la
Levidoj, tiam la vendita domo aŭ
la urba posedaĵo foriras en la jubilea
jaro; ĉar la domoj en la urboj de la
Levidoj estas ilia posedaĵo inter la
Izraelidoj. 34 Kaj la kampoj ĉir-
kaŭ iliaj urboj ne estu vendataj,
ĉar tio estas ilia porĉiama posedaĵo.
35 Se via frato malriĉiĝos kaj lia
brako malfortiĝos apud vi, tiam sub-
tenu lin; ĉu li estas fremdulo, ĉu
pasloĝanto, li vivu kun vi. 36 Ne
prenu de li procentojn nek alkreskon,
kaj timu vian Dion, ke via frato vivu
kun vi. 37 Donante al li monon,
ne postulu de li procentojn, kaj don-
ante al li manĝaĵon, ne postulu ĝian
pligrandigon. 38 Mi estas la Etern-
ulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la
lando Egipta, por doni al vi la landon
Kanaanan, por esti via Dio.
39 Kiam malriĉiĝos apud vi via
frato kaj li estos vendita al vi, tiam
ne ŝarĝu lin per laborado sklava;
40 kiel dungito, kiel pasloĝanto li
estu ĉe vi; ĝis la jubilea jaro li servu
ĉe vi; 41 kaj tiam li foriru de vi,
li mem kaj ankaŭ liaj filoj kun li,
kaj li revenu al sia familio kaj al la
posedaĵo de siaj patroj. 42 Ĉar
ili estas Miaj sklavoj, kiujn Mi el-
kondukis el la lando Egipta; ili ne
estu vendataj, kiel oni vendas sklav-
ojn. 43 Ne regu ilin kun krueleco,
kaj timu vian Dion. 44 Via sklavo
kaj via sklavino, kiujn vi povas havi,
devas esti el la popoloj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi; el ili aĉetu sklavon kaj
sklavinon. 45 Ankaŭ el la idoj de
la pasloĝantoj, kiuj fremdule loĝas
ĉe vi, el ili vi povas aĉeti, kaj el iliaj
familioj, kiuj estas ĉe vi kaj kiuj nask-
iĝis en via lando; ili povas esti via
posedaĵo. 46 Kaj vi povas trans-
doni ilin herede al viaj filoj post vi
kiel porĉiaman posedaĵon; ilin vi
povas uzi kiel sklavojn, sed super viaj
fratoj, super Izraelidoj, ne regu unuj
super aliaj kun krueleco.
47 Kaj se fremdulo aŭ pasloĝanto
ĉe vi estos bonstata, kaj via frato
malriĉiĝos antaŭ li kaj vendos sin al
la fremdulo aŭ pasloĝanto ĉe vi aŭ
al ido de familio de fremdulo:
48 post la vendo restas al li rajto
de elaĉeto; iu el liaj fratoj elaĉetu
lin. 49 Aŭ lia onklo, aŭ filo de lia
onklo elaĉetu lin, aŭ iu el lia parenc-
aro, el lia familio elaĉetu lin; aŭ
se lia stato sufiĉos, li mem sin el-
aĉetos. 50 Kaj li faru prikalkulon
kun sia aĉetinto, de la jaro, en kiu
li sin vendis, ĝis la jaro jubilea; kaj
la mono, pro kiu li vendis sin, devas
esti redonita laŭ la nombro de la
jaroj; kiel dungito li estu ĉe li.
51 Se restas ankoraŭ multe da jaroj,
tiam proporcie al ili li redonu elaĉet-

on pro si el la mono, pro kiu li estis
aĉetita. 52 Se restas malmulte da
jaroj ĝis la jubilea jaro, tiam li kal-
kulu tion al li kaj proporcie al la jaroj
li redonu pro si elaĉeton. 53 Kiel
laŭjara dungito li estu ĉe li, kaj ĉi
tiu ne regu lin kruele antaŭ viaj
okuloj. 54 Kaj se li ne elaĉetiĝos
tiamaniere, tiam li foriru en la jubilea
jaro, li kune kun siaj infanoj. 55 Ĉar
Miaj sklavoj estas la Izraelidoj; ili
estas Miaj sklavoj, kiujn Mi elkon-
dukis el la lando Egipta: Mi estas la
Eternulo, via Dio.

26 NE faru al vi idolojn, kaj
figurojn kaj statuojn ne star-
igu ĉe vi, kaj ŝtonojn kun
bildoj ne kuŝigu en via lando, por
adorkliniĝi super ili: ĉar Mi estas la
Eternulo, via Dio. 2 Miajn sabat-
ojn observu, kaj Mian sanktejon
respektegu: Mi estas la Eternulo.
3 Se vi agos laŭ Miaj leĝoj kaj ob-
servos Miajn ordonojn kaj plenumos
ilin, 4 tiam Mi donos al vi pluvojn
iliatempe, kaj la tero donos siajn pro-
duktaĵojn, kaj la kampa arbo donos
siajn fruktojn. 5 Kaj la tempo de
draŝado daŭros ĉe vi ĝis la enkolekt-
ado de la vinberoj, kaj la enkolekt-
ado de vinberoj daŭros ĝis la sem-
ado, kaj vi manĝos vian panon sate
kaj vi loĝos sendanĝere en via lando.
6 Kaj Mi donos pacon al via lando,
kaj kiam vi kuŝos, neniu vin timigos;
kaj Mi forigos la malbonajn bestojn
el la lando, kaj glavo ne trapasos vian
landon. 7 Kaj vi pelos viajn mal-
amikojn, kaj ili falos antaŭ vi de glavo.
8 Kaj kvin el vi pelos centon, kaj
cent el vi pelos dekmilon; kaj viaj
malamikoj falos antaŭ vi de glavo.
9 Kaj Mi turnos Min al vi kaj kresk-
igos vin kaj multigos vin, kaj Mi fortik-
igos Mian interligon kun vi. 10 Kaj
vi manĝos grenon malnovan pasint-
jaran, kaj vi elportos la malnovan
pro la nova. 11 Kaj Mi starigos
Mian loĝejon inter vi, kaj Mia animo
vin ne abomenos. 12 Kaj Mi iros
inter vi, kaj Mi estos via Dio, kaj vi
estos Mia popolo. 13 Mi estas la
Eternulo, via Dio, kiu elkondukis
vin el la lando Egipta, por ke vi ne
estu iliaj sklavoj; kaj Mi rompis la
bastonojn de via jugo kaj ekirigis
vin kun levita kapo.

14 Sed se vi ne obeos Min kaj ne
faros ĉiujn ĉi tiujn ordonojn; 15 kaj
se vi malestimos Miajn leĝojn kaj
se via animo abomenos Miajn decid-
ojn, kaj vi ne plenumos ĉiujn Miajn
ordonojn, rompante Mian interligon:
16 tiam ankaŭ Mi faros al vi tion:
Mi sendos sur vin teruron, maldik-
iĝon, kaj febron, kiuj konsumas la
okulojn kaj senfortigas la animon;
kaj vi semos viajn semojn vane, ilin
manĝos viaj malamikoj. 17 Kaj Mi
turnos Mian vizaĝon kontraŭ vin,
kaj vi falos antaŭ viaj malamikoj,
kaj regos vin viaj malamantoj, kaj
vi kuros, kiam neniu pelos vin.
18 Kaj se vi malgraŭ ĉi tio ne obeos
Min, tiam Mi sepoble pligrandigos
la punon pro viaj pekoj. 19 Kaj
Mi rompos vian fieran obstinecon,
kaj Mi faros vian ĉielon kiel fero kaj
vian teron kiel kupro. 20 Kaj vane
konsumiĝos via forto; via tero ne
donos siajn produktaĵojn, kaj la
arboj de la tero ne donos siajn frukt-
ojn. 21 Kaj se vi malgraŭ tio
spitos Min kaj ne volos obei Min,
tiam Mi aldonos sepoble da frapoj
laŭ viaj pekoj. 22 Kaj Mi venigos
sur vin la sovaĝajn bestojn, kaj ili
formanĝos viajn infanojn kaj eksterm-
os viajn brutojn kaj malmultigos
vin tiel, ke viaj vojoj dezertiĝos.
23 Se ankaŭ per tio vi ne humiliĝos,
sed plue agos kontraŭ Mi: 24 tiam
ankaŭ Mi agos kontraŭ vi, kaj Mi
ankaŭ frapos vin sepoble pro viaj
pekoj. 25 Kaj Mi venigos sur vin
venĝan glavon, kiu venĝos pro la
interligo; kaj vi kolektiĝos en viaj
urboj, kaj Mi sendos peston en vian
mezon, kaj vi estos fordonitaj en la
manojn de la malamiko. 26 Kiam
Mi rompos al vi la apogon de la pano,
tiam dek virinoj bakos vian panon en
unu forno kaj redonos vian panon
pesante, kaj vi manĝos kaj ne satiĝos.
27 Kaj se vi malgraŭ tio ne obeos
Min, kaj spitos Min: 28 tiam Mi
iros kontraŭ vin kolere, kaj Mi punos
vin sepoble pro viaj pekoj. 29 Kaj
vi manĝos la karnon de viaj filoj,
kaj la karnon de viaj filinoj vi manĝos.
30 Kaj Mi detruos viajn altaĵojn kaj
ruinigos viajn kolonojn de la suno,
kaj Mi ĵetos viajn kadavrojn sur la
rompitaĵojn de viaj idoloj, kaj Mia
animo abomenos vin. 31 Kaj Mi
faros el viaj urboj dezerton, kaj Mi
ruinigos viajn sanktejojn, kaj Mi

ne flaros viajn agrablajn odoraĵojn.
32 Kaj Mi dezertigos la teron, ke
miregos pri ĝi viaj malamikoj, kiuj
eklo ĝos sur ĝi. 33 Kaj vin Mi
disĵetos inter la popolojn, kaj Mi
nudigos post vi glavon; kaj via tero
estos dezerta kaj viaj urboj estos
ruinigitaj. 34 Tiam la tero ricevos
kontentigon pri siaj sabatoj dum la
tuta tempo de sia dezerteco, kiam vi
estos en la lando de viaj malamikoj;
tiam ripozos la tero kaj kontentigos
sin pri siaj sabatoj. 35 Dum la tuta
tempo de dezerteco ĝi ripozos, kiom
ĝi ne ripozis en viaj sabatoj, kiam vi
loĝis sur ĝi. 36 Kaj al la restintoj
el vi Mi sendos timon en ilian koron
en la lando de iliaj malamikoj; kaj
pelos ilin brueto de falanta folio, kaj
ili kuros, kiel oni kuras de glavo,
kaj ili falos, kiam neniu ilin perse-
kutos. 37 Kaj ili falos unu sur
alian, kiel de glavo, dum neniu ilin
pelos; kaj vi ne havos forton por stari
antaŭ viaj malamikoj. 38 Kaj vi
pereos inter la popoloj, kaj formanĝ-
os vin la lando de viaj malamikoj.
39 Kaj la restintoj el vi senfortiĝos
pro siaj pekoj en la landoj de viaj
malamikoj, kaj ankaŭ pro la pekoj
de siaj patroj ili senfortiĝos. 40 Ti-
am ili konfesos sian kulpon kaj la
kulpon de siaj patroj en la malbon-
agoj, kiujn ili faris kontraŭ Mi kaj pri
kio ili spitis Min. 41 Ankaŭ Mi
iris kontraŭ ilin kaj envenigis ilin
en la landon de iliaj malamikoj; kaj
se tiam humiliĝos ilia koro ne cir-
kumcidita kaj se ili donos kontentigon
pri siaj pekoj, 42 tiam Mi remem-
oros Mian interligon kun Jakob,
kaj Mian interligon kun Isaak kaj
Mian interligon kun Abraham Mi
rememoros, kaj la landon Mi remem-
oros. 43 La lando estos forlasita
de ili kaj ricevos kontentigon pri
siaj sabatoj, kiam ĝi dezertiĝos post
ili; kaj ili donos kontentigon pri siaj
kulpoj, ĉar ili malrespektis Miajn
decidojn kaj Miajn leĝojn ilia animo
abomenis. 44 Kaj tamen, kiam ili
estos en la lando de siaj malamikoj,
Mi ne malestimos ilin, kaj ne abom-
enos ilin tiom, por ekstermi ilin,
por neniigi Mian interligon kun
ili; ĉar Mi estas la Eternulo, ilia
Dio. 45 Kaj Mi rememoros por ili
la interligon kun la antaŭuloj,
kiujn Mi elkondukis el la lando
Egipta antaŭ la okuloj de la popoloj,
por esti ilia Dio: Mi estas la
Eternulo.
46 Tio estas la leĝoj kaj decidoj
kaj instruoj, kiujn starigis la Eternulo
inter Si kaj la Izraelidoj sur la monto
Sinaj per Moseo.

27 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al ili:
Se iu faros sanktan promeson dediĉi
animon laŭ via taksado al la Eternulo,
3 tiam via taksado devas esti: pro
virseksulo en la aĝo de dudek jaroj
ĝis sesdek jaroj via taksado estu
kvindek sikloj da arĝento laŭ la
sankta siklo. 4 Kaj se tio estos
virino, tiam via taksado estu tridek
sikloj. 5 Kaj se tio estos aĝulo
de kvin jaroj ĝis dudek jaroj, via
taksado estu pro viro dudek sikloj
kaj pro virino dek sikloj. 6 Se tio
estos aĝulo de unu monato ĝis kvin
jaroj, tiam via taksado estu pro viro
kvin sikloj da arĝento kaj pro virino
via taksado estu tri sikloj da arĝento.
7 Kaj se en la aĝo de sesdek jaroj
kaj pli, tiam, se tio estos viro, via
taksado estu dek kvin sikloj kaj pro
virino dek sikloj. 8 Kaj se li estas
tro malriĉa por tia taksado, tiam oni
starigu lin antaŭ la pastro kaj la
pastro taksu lin: konforme al la
bonhaveco de la promesinto la pastro
lin taksu.
9 Se tio estas bruto el tiaj, kiajn
oni ofere alportas al la Eternulo,
tiam ĉio, kio estas donita al la Etern-
ulo, estu sankta. 10 Oni ne devas
ĝin ŝanĝi nek anstataŭigi ĝin, bonan
per malbona aŭ malbonan per bona;
se tamen iu anstataŭigos bruton per
bruto, tiam ĝi kaj ankaŭ ĝia anstataŭ-
igito fariĝu konsekrita. 11 Se tio
estas ia bruto malpura, el tiaj, kiajn
oni ne alportas ofere al la Eternulo,
tiam oni starigu la bruton antaŭ la
pastro; 12 kaj la pastro taksos
ĝin, ĉu ĝi estas bona, ĉu malbona;
kiel taksos la pastro, tiel ĝi estu.
13 Se la promesinto volos ĝin elaĉeti,
li aldonu kvinonon al via takso.
14 Se iu dediĉos sian domon kiel
sanktaĵon al la Eternulo, tiam la
pastro ĝin taksu, ĉu ĝi estas bona,
ĉu malbona; kiel la pastro ĝin taksos,
tiel ĝi restu. 15 Sed se la dediĉ-
into volos elaĉeti sian domon, tiam

li aldonu kvinonon de la mono de via
takso, kaj ĝi restos lia.
16 Se el sia posedata kampo iu
dediĉos ion al la Eternulo, tiam via
taksado devas esti proporcia al ĝia
semitaĵo: pro semitaĵo en la kvanto
de ĥomero da hordeo estu la takso
kvindek sikloj da arĝento. 17 Se
de jubilea jaro li dediĉas sian kamp-
on, tiam la afero restu laŭ via taks-
ado. 18 Sed se post la jubilea
jaro li dediĉos sian kampon, tiam la
pastro kalkulu al li la monon laŭ la
jaroj, kiuj restas ĝis la jubilea jaro,
kaj tion oni deprenu de via takso.
19 Se la dediĉinto volos elaĉeti la
kampon, tiam li aldonu kvinonon de
la mono laŭ via taksado, kaj ĝi restos
lia. 20 Sed se li ne elaĉetos la
kampon kaj la kampo estos vendita
al alia homo, tiam ĝi ne estos plu
elaĉetebla. 21 Kaj tiu kampo, kiam
ĝi foriros en la jubilea jaro, estos
konsekrita al la Eternulo, kiel kampo
priĵurita: ĝi fariĝos posedaĵo de
la pastro. 22 Kaj se iu dediĉos al la
Eternulo kampon, kiun li aĉetis kaj
kiu ne estas el la kampoj de lia hereda
posedaĵo, 23 tiam la pastro kal-
kulu al li la takson ĝis la jubilea jaro,
kaj li donu la takson en tiu tago, kiel
konsekritaĵon al la Eternulo. 24 En
la jubilea jaro la kampo revenos al tiu,
de kiu oni ĝin aĉetis, al kiu apartenas
hereda posedado de tiu tero. 25 Ĉiu
via taksado estu laŭ la sankta siklo:
el dudek geroj konsistu la siklo.

26 Nur unuenaskiton, kiu el la
brutoj apartenas al la Eternulo pro
sia nuenaskiteco, neniu dediĉu:
ĉu ĝi estas bovo, ĉu ĝi estas ŝafo,
ĝi apartenas al la Eternulo. 27 Se
ĝi estas bruto malpura, tiam oni devas
elaĉeti ĝin laŭ via taksado kaj aldoni
al la valoro kvinonon; se ĝi ne estos
elaĉetita, oni vendu ĝin laŭ via taks-
ado.

28 Nur ĉio konsekrita, kion iu
konsekris al la Eternulo, el ĉio, kio
apartenas al li, ĉu ĝi estas homo, ĉu
bruto, ĉu posedata kampo, ne estu
vendata nek elaĉetata. Ĉio konsekr-
ita estas plejsanktaĵo de la Etern-
ulo. 29 Ĉiu konsekrita, kiu estos
konsekrita el la homoj, ne estu elaĉet-
ita; li devas morti.

30 Ĉiu dekonaĵo el la tero, el la
semitaĵo de la tero, el la fruktoj de
la arboj apartenas al la Eternulo;
ĝi estas sanktaĵo de la Eternulo.
31 Se iu volos elaĉeti ion el sia dek-
onaĵo, li aldonu al la valoro kvinonon.
32 Kaj ĉiu dekono el la bovoj kaj
ŝafoj, el ĉio, kio pasas sub la bastono
de paŝtanto, la deka estu konsekrita
al la Eternulo. 33 Oni ne devas
esplori, ĉu ĝi estas bona aŭ malbona,
kaj oni ĝin devas ne anstataŭigi;
se iu ĝin anstataŭigos, tiam ĝi kaj
ĝia anstataŭaĵo estu sanktaĵoj kaj
ne estu elaĉetataj.

34 Tio estas la ordonoj, kiujn la
Eternulo ordonis al Moseo por la
Izraelidoj sur la monto Sinaj.

NOMBROJ

KVARA LIBRO DE MOSEO

1 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo en la dezerto Sinaj en la
tabernaklo de kunveno en la
unua tago de la dua monato de la
dua jaro post ilia eliro el la lando
Egipta, dirante: 2 Prikalkulu la
tutan komunumon de la Izraelidoj
laŭ iliaj familioj, laŭ iliaj patrodomoj,
laŭ la nombro de la nomoj de ĉiuj
virseksuloj laŭkape. 3 De la aĝuloj
de dudek jaroj kaj pli, ĉiujn, kiuj
taŭgas por milito en Izrael, prikal-
kulu ilin laŭ iliaj taĉmentoj, vi kaj
Aaron. 4 Kaj kun vi estu po unu
homo el ĉiu tribo, homo, kiu estas
ĉefo en sia patrodomo. 5 Kaj jen
estas la nomoj de la viroj, kiuj staros
kun vi: de Ruben staru Elicur, filo
de Ŝedeur; 6 de Simeon, Ŝelumiel,
filo de Curiŝadaj; 7 de Jehuda,
Naĥŝon, filo de Aminadab; 8 de
Isaĥar, Netanel, filo de Cuar; 9 de

Zebulun, Eliab, filo de Ĥelon ; 10 de
la filoj de Jozef : de Efraim, Eliŝama,
filo de Amihud ; de Manase, Gamliel,
filo de Pedacur ; 11 de Benjamen,
Abidan, filo de Gideoni ; 12 de
Dan, Aĥiezer, filo de Amiŝadaj ;
13 de Aŝer, Pagiel, filo de Oĥran ;
14 de Gad, Eljasaf, filo de Deuel ;
15 de Naftali, Aĥira, filo de Enan.
16 Tio estas la distingitoj el la
komunumo, la estroj de la triboj de
siaj patroj, la ĉefoj de la miloj de
Izrael. 17 Kaj Moseo kaj Aaron
prenis tiujn virojn, cititajn laŭ iliaj
nomoj. 18 Kaj la tutan komunumon
ili kunvenigis en la unua tago de
la dua monato ; kaj la kunvenintoj
legitimis sin laŭ siaj familioj, laŭ
siaj patrodomoj, laŭ la nombroj de la
nomoj, de la aĝuloj de dudek jaroj
kaj pli, laŭkape, 19 kiel la Eternulo
ordonis al Moseo. Kaj li prikalkulis
ilin en la dezerto Sinaj.
20 Kaj montriĝis, ke la filoj de
Ruben, la unuenaskito de Izrael,
laŭ sia deveno, laŭ siaj familioj, laŭ
siaj patrodomoj, laŭ la nombro da
nomoj laŭkape, ĉiuj virseksuloj en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 21 prezentis en la tribo
de Ruben la nombron de kvardek ses
mil kvincent.
22 La filoj de Simeon laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
kalkulitaj laŭ la nombro da nomoj
laŭkape, ĉiuj virseksuloj en la aĝo
de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 23 prezentis en la tribo
de Simeon la nombron de kvindek
naŭ mil tricent.
24 La filoj de Gad laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo
de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 25 prezentis en la tribo de
Gad la nombron de kvardek kvin
mil sescent kvindek.
26 La filoj de Jehuda laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo
de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 27 prezentis en la tribo
de Jehuda la nombron de sepdek
kvar mil sescent.
28 La filoj de Isaĥar laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo
de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 29 prezentis en la tribo
de Isaĥar la nombron de kvindek kvar
mil kvarcent.
30 La filoj de Zebulun laŭ sia de-
veno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patro-
domoj, laŭ la nombro da nomoj, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 31 prezentis en la tribo
de Zebulun la nombron de kvindek
sep mil kvarcent.
32 La filoj de Jozef, la filoj de
Efraim laŭ sia deveno, laŭ siaj famili-
oj, laŭ siaj patrodomoj, laŭ la nombro
da nomoj, en la aĝo de dudek jaroj
kaj pli, ĉiuj militkapablaj, 33 pre-
zentis en la tribo de Efraim la
nombron de kvardek mil kvincent.
34 La filoj de Manase laŭ sia de-
veno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patro-
domoj, laŭ la nombro da nomoj, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 35 prezentis en la tribo
de Manase la nombron de tridek du
mil ducent.
36 La filoj de Benjamen laŭ sia de-
veno, laŭ siaj familioj, laŭ siaj patro-
domoj, laŭ la nombro da nomoj, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj
militkapablaj, 37 prezentis en la
tribo de Benjamen la nombron de
tridek kvin mil kvarcent.
38 La filoj de Dan laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 39 prezentis en la tribo
de Dan la nombron de sesdek du
mil sepcent.
40 La filoj de Aŝer laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo
de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 41 prezentis en la tribo
de Aŝer la nombron de kvardek unu
mil kvincent.
42 La filoj de Naftali laŭ sia deveno,
laŭ siaj familioj, laŭ siaj patrodomoj,
laŭ la nombro da nomoj, en la aĝo
de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj, 43 prezentis en la tribo
de Naftali la nombron de kvindek tri
mil kvarcent.
44 Tio estas la kalkulitoj, kiujn
kalkulis Moseo kaj Aaron kaj la
princoj de Izrael, dek du homoj,
po unu el ĉiu patrodomo. 45 Kaj
la nombro de ĉiuj kalkulitoj el la
Izraelidoj laŭ iliaj patrodomoj, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, ĉiuj milit-
kapablaj en Izrael, 46 la nombro

de ĉiuj kalkulitoj estis sescent tri
mil kvincent kvindek.
47 Sed la Levidoj laŭ sia patro-
domo ne estis kalkulitaj inter ili.
48 Ĉar la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 49 Nur la tribon
de Levi ne prikalkulu, kaj ne metu
ilian nombron mezen de la Izraelidoj.
50 Sed vi komisiu al la Levidoj la
tabernaklon de atesto kaj ĉiujn
ĝiajn objektojn, kaj ĉion, kio apar-
tenas al ĝi; ili portadu la tabernaklon
kaj ĉiujn ĝiajn objektojn, kaj ili
priservu ĝin, kaj ĉirkaŭ la tabernaklo
ili starigu siajn tendojn. 51 Kaj
kiam la tabernaklo devos forlasi
sian lokon, tiam la Levidoj ĝin levu;
kaj kiam la tabernaklo devos resti
sur loko, tiam la Levidoj ĝin starigu;
sed se laiko alproksimiĝos, li estu
mortigita. 52 Kaj la Izraelidoj aranĝ-
os sin ĉiu en sia tendaro kaj ĉiu
apud sia standardo, laŭ siaj taĉment-
oj. 53 Sed la Levidoj starigu siajn
tendojn ĉirkaŭ la tabernaklo de
atesto, por ke ne trafu kolero la
komunumon de la Izraelidoj; kaj la
Levidoj plenumos la gardadon de la
tabernaklo de atesto. 54 Kaj tiel
faris la Izraelidoj; konforme al ĉio,
kion la Eternulo ordonis al Moseo,
tiel ili faris.

2 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, dirante:
2 La Izraelidoj starigu siajn
tendojn ĉiu apud sia standardo,
apud la signoj de sia patrodomo; iom
malproksime ĉirkaŭ la tabernaklo
de kunveno ili starigu siajn tendojn.
3 En la antaŭa parto, oriente, staros
tendare la standardo de la tendaro
de Jehuda, laŭ iliaj taĉmentoj; kaj la
princo de la Jehudaidoj estas Naĥŝon,
filo de Aminadab; 4 kaj lia taĉ-
mento kaj ĝiaj kalkulitoj estas sep-
dek kvar mil sescent. 5 Apude
staru la tribo de Isaĥar; kaj la princo
de la Isaĥaridoj estas Netanel, filo
de Cuar; 6 kaj lia taĉmento kaj
ĝiaj kalkulitoj estas kvindek kvar
mil kvarcent. 7 Poste la tribo de
Zebulun; kaj la princo de la Zebulun-
idoj estas Eliab, filo de Ĥelon;
8 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj
estas kvindek sep mil kvarcent.
9 Ĉiuj kalkulitoj de la tendaro de
Jehuda estas cent okdek ses mil
kvarcent laŭ iliaj taĉmentoj; ili
elmoviĝu la unuaj.
10 La standardo de la tendaro de
Ruben estu sude, laŭ iliaj taĉmentoj;
kaj la princo de la Rubenidoj estas
Elicur, filo de Ŝedeur; 11 kaj lia
taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
kvardek ses mil kvincent. 12 Apude
staru la tribo de Simeon; kaj la
princo de la Simeonidoj estas Ŝelu-
miel, filo de Curiŝadaj; 13 kaj lia
taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
kvindek naŭ mil tricent. 14 Poste
la tribo de Gad; kaj la princo de la
Gadidoj estas Eljasaf, filo de Deuel;
15 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkul-
itoj estas kvardek kvin mil sescent
kvindek. 16 Ĉiuj kalkulitoj de la
tendaro de Ruben estas cent kvindek
unu mil kvarcent kvindek laŭ iliaj
taĉmentoj; ili elmoviĝu la duaj.
17 Poste elmoviĝu kun la taber-
naklo de kunveno la tendaro de
la Levidoj inter la tendaroj; kiel ili
staros tendare, tiel ili elmoviĝu, ĉiu
laŭ sia loko kun siaj standardoj.
18 La standardo de la tendaro de
Efraim, laŭ iliaj taĉmentoj, estu
okcidente; kaj la princo de la Efraim-
idoj estas Eliŝama, filo de Amihud;
19 kaj lia taĉmento kaj ĝiaj kalkul-
itoj estas kvardek mil kvincent.
20 Apude estu la tribo de Manase;
kaj la princo de la Manaseidoj estas
Gamliel, filo de Pedacur; 21 kaj
lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
tridek du mil ducent. 22 Poste la
tribo de Benjamen; kaj la princo de la
Benjamenidoj estas Abidan, filo de
Gideoni; 23 kaj lia taĉmento kaj
ĝiaj kalkulitoj estas tridek kvin
mil kvarcent. 24 Ĉiuj kalkulitoj de
la tendaro de Efraim estas cent ok
mil cent laŭ iliaj taĉmentoj; ili el-
moviĝu la triaj.
25 La standardo de la tendaro de
Dan estu norde, laŭ iliaj taĉmentoj;
kaj la princo de la Danidoj estas
Aĥiezer, filo de Amiŝadaj; 26 kaj
lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
sesdek du mil sepcent. 27 Apude
staru tendare la tribo de Aŝer; kaj
la princo de la Aŝeridoj estas Pagiel,
filo de Oĥran; 28 kaj lia taĉmento
kaj ĝiaj kalkulitoj estas kvardek unu
mil kvincent. 29 Poste la tribo de
Naftali; kaj la princo de la Naftaliidoj
estas Aĥira, filo de Enan; 30 kaj
lia taĉmento kaj ĝiaj kalkulitoj estas
kvindek tri mil kvarcent. 31 Ĉiuj
kalkulitoj de la tendaro de Dan estas

cent kvindek sep mil sescent; ili
elmoviĝu la lastaj kun siaj standardoj.
32 Tio estas la kalkulitoj de la
Izraelidoj laŭ iliaj patrodomoj. Ĉiuj
kalkulitoj de la tendaroj, laŭ iliaj
taĉmentoj, estis sescent tri mil kvin-
cent kvindek. 33 Sed la Levidoj
ne estis kalkulitaj inter la Izraelidoj;
kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
34 Kaj la Izraelidoj faris konforme
al ĉio, kion la Eternulo ordonis al
Moseo: tiel ili stariĝis tendare kun
siaj standardoj, kaj tiel ili elmov-
iĝadis, ĉiu laŭ sia familio, laŭ sia
patrodomo.

3 KAJ jen estas la genealogio de
Aaron kaj Moseo en tiu tempo,
kiam la Eternulo parolis al
Moseo sur la monto Sinaj. 2 Jen
estas la nomoj de la filoj de Aaron:
la unuenaskito Nadab, kaj Abihu,
Eleazar, kaj Itamar. 3 Tio estas
la nomoj de la filoj de Aaron, la pastr-
oj sanktoleitaj, kiujn li konsekris
por pastri. 4 Sed Nadab kaj Abihu
mortis antaŭ la Eternulo, kiam ili
oferalportis fremdan fajron antaŭ
la Eternulon en la dezerto Sinaj;
kaj filojn ili ne havis. Kaj pastris
Eleazar kaj Itamar apud Aaron ilia
patro.
5 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 6 Alvenigu la trib-
on de Levi, kaj starigu ĝin antaŭ
la pastro Aaron, ke ili servu lin.
7 Kaj ili plenumu gardon koncerne
lin kaj koncerne la tutan komunumon
antaŭ la tabernaklo de kunveno, por
servi la servojn de la tabernaklo.
8 Kaj ili gardu ĉiujn objektojn de la
tabernaklo de kunveno kaj la gard-
otaĵon de la Izraelidoj, por servi la
servojn de la tabernaklo. 9 Kaj
donu la Levidojn al Aaron kaj al liaj
filoj; ili estu fordonitaj al li el la
Izraelidoj. 10 Kaj Aaronon kaj liajn
filojn oficialigu, ke ili plenumadu
sian pastradon; se laiko en tion
enmiksiĝos, li estu mortigita.
11 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 12 Jen Mi prenis
la Levidojn el inter la Izraelidoj an-
stataŭ ĉiuj unuenaskitoj utermalferm-
intoj el la Izraelidoj; la Levidoj
estu do Miaj; 13 ĉar al Mi apar-
tenas ĉiuj unuenaskitoj; en la tago,
en kiu Mi batis ĉiujn unuenaskitojn
en la lando Egipta, Mi dediĉis al Mi
ĉiujn unuenaskitojn en Izrael, de
homo ĝis bruto; Miaj ili estu: Mi
estas la Eternulo.
14 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo en la dezerto Sinaj, dirante:
15 Prikalkulu la Levidojn laŭ iliaj
patrodomoj, laŭ iliaj familioj; ĉiun
virseksulon en la aĝo de unu monato
kaj pli prikalkulu. 16 Kaj Moseo
prikalkulis ilin laŭ la diro de la Etern-
ulo, kiel estis ordonite. 17 Kaj
jenaj estis la filoj de Levi laŭ iliaj
nomoj: Gerŝon kaj Kehat kaj Merari.
18 Kaj jen estas la nomoj de la filoj
de Gerŝon laŭ iliaj familioj: Libni
kaj Ŝimei. 19 Kaj la filoj de Kehat
laŭ iliaj familioj: Amram kaj Jichar,
Ĥebron kaj Uziel. 20 Kaj la filoj
de Merari laŭ iliaj familioj: Maĥli
kaj Muŝi. Tio estas la familioj de
Levi laŭ iliaj patrodomoj.
21 De Gerŝon la familio de la Libni-
idoj kaj la familio de la Ŝimeiidoj;
tio estas la familioj de la Gerŝonidoj.
22 Iliaj kalkulitoj laŭ la nombro de
ĉiuj virseksuloj en la aĝo de unu
monato kaj pli prezentas la nombron
de sep mil kvincent. 23 La familioj
de la Gerŝonidoj devas havi siajn
tendojn malantaŭ la tabernaklo, ok-
cidente. 24 Kaj la estro de la
patrodomo de la Gerŝonidoj estas
Eljasaf, filo de Lael. 25 Kaj sub la
gardado de la Gerŝonidoj en la taber-
naklo de kunveno estas la tabernaklo,
kaj la tendo, ĝiaj kovriloj, kaj la
kovrotuko de la pordo de la taber-
naklo de kunveno, 26 kaj la kur-
tenoj de la korto, kaj la kovrotuko
de la pordo de la korto, kiu estas
ĉirkaŭ la tabernaklo kaj ĉirkaŭ la
altaro, kaj la ŝnuroj kun ĉiuj aranĝ-
aĵoj.
27 Kaj de Kehat estas la familio
de la Amramidoj kaj la familio de la
Jicharidoj kaj la familio de la Ĥebron-
idoj kaj la familio de la Uzielidoj; tio
estas la familioj de la Kehatidoj.
28 Laŭ la nombro de ĉiuj virseks-
uloj en la aĝo de unu monato kaj pli ili
estas ok mil sescent, plenumantaj
gardadon de la sanktejo. 29 La
familioj de la Kehatidoj devas havi
siajn tendojn flanke de la tabernaklo,
sude. 30 Kaj la estro de la patro-
domo de la familioj de la Kehatidoj
estas Elcafan, filo de Uziel. 31 Kaj
sub ilia gardado estu la kesto kaj la
tablo kaj la kandelabro kaj la altaroj,
kaj la sanktaj vazoj, per kiuj oni faras

la servadon, kaj la kurteno kaj ĉiuj
ĝiaj apartenaĵoj. 32 Kaj la estro de
la estroj de la Levidoj estas Eleazar,
filo de la pastro Aaron; li kontrolas
la plenumantojn de la gardado de la
sanktejo.
33 De Merari estas la familio de la
Maĥliidoj kaj la familio de la Muŝiidoj:
tio estas la familioj de Merari.
34 Kaj iliaj kalkulitoj laŭ la nombro
de ĉiuj virseksuloj en la aĝo de unu
monato kaj pli estas ses mil ducent.
35 Kaj la estro de la patrodomo de la
familioj de Merari estas Curiel, filo
de Abiĥail; ili devas havi siajn tend-
ojn flanke de la tabernaklo, norde.
36 Kaj sub la kontrolo kaj gardado
de la filoj de Merari estas la tabuloj
de la tabernaklo kaj ĝiaj stangoj kaj
ĝiaj kolonoj kaj ĝiaj bazoj kaj ĉiuj
ĝiaj vazoj kaj ĝia tuta aranĝaĵo,
37 kaj la kolonoj de la korto ĉirkaŭe
kaj iliaj bazoj kaj iliaj najloj kaj iliaj
ŝnuroj. 38 Kaj antaŭ la tabernaklo,
en la antaŭa parto de la tabernaklo
de kunveno, oriente, havos siajn
tendojn Moseo kaj Aaron kaj liaj
filoj, plenumante la gardadon de la
sanktejo, por gardi la Izraelidojn;
sed se laiko alproksimiĝos, li estu
mortigita. 39 Ĉiuj kalkulitaj Levid-
oj, kiujn prikalkulis Moseo kaj
Aaron laŭ la ordono de la Eternulo,
laŭ iliaj familioj, ĉiuj virseksuloj
en la aĝo de unu monato kaj pli,
estis dudek du mil.
40 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Prikalkulu ĉiujn unuenaskitajn vir-
seksulojn inter la Izraelidoj en la aĝo
de unu monato kaj pli, kaj faru regist-
ron de iliaj nomoj. 41 Kaj prenu la
Levidojn por Mi, kiu estas la Eternulo,
anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la Izrael-
idoj, kaj la brutojn de la Levidoj
anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la brut-
oj de la Izraelidoj. 42 Kaj Moseo
prikalkulis, kiel ordonis al li la
Eternulo, ĉiujn unuenaskitojn el la
Izraelidoj. 43 Kaj estis ĉiuj unue-
naskitaj virseksuloj laŭ la nombro de
iliaj nomoj en la aĝo de unu monato
kaj pli laŭ la kalkulo dudek du mil
ducent sepdek tri.
44 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 45 Prenu la Levid-
ojn anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj el la
Izraelidoj, kaj la brutojn de la Levidoj
anstataŭ iliaj brutoj, kaj la Levidoj
apartenu al Mi: Mi estas la Etern-
ulo. 46 Kaj elaĉete pro la ducent
sepdek tri, kiuj estas superfluaj kom-
pare kun la nombro de la Levidoj
el la unuenaskitoj el la Izraelidoj,
47 prenu po kvin sikloj pro ĉiu kapo,
laŭ la sankta siklo prenu, po dudek
geroj en siklo; 48 kaj donu la
monon al Aaron kaj al liaj filoj,
elaĉete pro la superfluaj inter ili.
49 Kaj Moseo prenis la monon de la
elaĉeto de la superfluaj kompare
kun tiuj, kiuj estis elaĉetitaj per la
Levidoj. 50 De la unuenaskitoj de
la Izraelidoj li prenis la monon, mil
tricent sesdek kvin siklojn laŭ la
sankta siklo. 51 Kaj Moseo donis
la monon de la elaĉetitoj al Aaron
kaj al liaj filoj, laŭ la diro de la Etern-
ulo, kiel ordonis la Eternulo al
Moseo.

4 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, dirante:
2 Prikalkulu la filojn de Kehat
el inter la Levidoj laŭ iliaj familioj,
laŭ iliaj patrodomoj, 3 en la aĝo
de tridek jaroj kaj pli, ĝis la aĝo de
kvindek jaroj, ĉiujn kapablajn por
servi, por fari laboron en la taber-
naklo de kunveno. 4 Tio estas
la servado de la Kehatidoj en la
tabernaklo de kunveno, en la plej-
sanktejo. 5 Aaron kaj liaj filoj eniru,
kiam la tendaro devos elmoviĝi,
kaj ili deprenu la kovrantan kurtenon
kaj kovru per ĝi la keston de atesto.
6 Kaj ili metu sur ĝin tegon el ant-
ilopaj feloj, kaj ili sternu supre bluan
tukon, kaj ili enmetu ĝiajn stangojn.
7 Kaj sur la tablo de la panoj de
propono ili sternu bluan tukon, kaj
ili metu sur ĝin la pladojn kaj la
kulerojn kaj la tasojn kaj la pokalojn
de la verŝoferoj; kaj ĝia konstanta
pano estu sur ĝi. 8 Kaj ili sternu
sur tio ruĝan tukon kaj kovru ĝin
per tego el antilopaj feloj, kaj ili
enmetu ĝiajn stangojn. 9 Kaj ili
prenu bluan tukon kaj kovru la
kandelabron de lumigado kaj ĝiajn
lucernojn kaj ĝiajn prenilojn kaj
ĝiajn cindrujojn, kaj ĉiujn ĝiajn
oleujojn, kiuj estas uzataj ĉe ĝi.
10 Kaj ili metu ĝin kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn en tegon el antilopaj
feloj, kaj ili metu tion sur portilon.
11 Kaj sur la ora altaro ili sternu
bluan tukon kaj tegu ĝin per tego el
antilopaj feloj, kaj ili enmetu ĝiajn
stangojn. 12 Kaj ili prenu ĉiujn

objektojn de servado, per kiuj oni
servas en la sanktejo, kaj ili metu tion
en bluan tukon kaj tegu tion per tego
el antilopaj feloj kaj metu sur port-
ilon. 13 Kaj ili purigu la altaron
de la cindro kaj sternu sur ĝi pur-
puran tukon. 14 Kaj ili metu sur
ĝin ĉiujn ĝiajn objektojn, per kiuj
oni servas sur ĝi, la karbujojn, la
forkojn kaj la ŝovelilojn kaj la kalik-
ojn, ĉiujn objektojn de la altaro,
kaj ili sternu sur ĝi tegon el antilopaj
feloj, kaj ili enmetu ĝiajn stangojn.
15 Kiam Aaron kaj liaj filoj finos la
kovradon de la sanktejo kaj de ĉiuj
objektoj de la sanktejo ĉe la elmoviĝo
de la tendaro, tiam venos la filoj de
Kehat, por porti; sed ili ne ektuŝu
la sanktaĵojn, por ke ili ne mortu.
Tio estas la portaĵo de la filoj de
Kehat ĉe la tabernaklo de kunveno.
16 Sub la gardado de Eleazar, filo
de la pastro Aaron, estas la oleo por
la lumigado kaj la bonodoraj incensoj
kaj la konstanta farunofero kaj la
oleo de sanktigado, la gardado de la
tuta tabernaklo, kaj de ĉio, kio estas
en ĝi, de la sanktejo kaj de ĝiaj
objektoj.
17 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, dirante: 18 Ne
pereigu la tribon de la familioj
Kehatidaj inter la Levidoj; 19 sed
tion faru al ili, por ke ili vivu kaj ne
mortu, kiam ili alproksimiĝos al la
plejsanktejo: Aaron kaj liaj filoj
eniru kaj starigu ilin ĉiun ĉe lia servo
kaj ĉe lia portotaĵo; 20 sed ili ne
aliru, por rigardi, kiel oni dismetas
la sanktaĵojn, por ke ili ne mortu.
21 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 22 Prikalkulu an-
kaŭ la filojn de Gerŝon laŭ iliaj
patrodomoj, laŭ iliaj familioj. 23 De
la havantaj la aĝon de tridek jaroj
kaj pli ĝis la havantaj la aĝon de
kvindek jaroj kalkulu ilin, ĉiujn, kiuj
estas kapablaj por la servado, por
plenumi laboron en la tabernaklo
de kunveno. 24 Tio estas la laboro
de la familioj Gerŝonidaj, por servi
kaj por porti: 25 ili portu la tap-
iŝojn de la tabernaklo, kaj la taber-
naklon de kunveno, ĝian kovrilon,
kaj la tegon el la antilopaj feloj, kiu
estas super ĝi supre, kaj la kovrotukon
de la pordo de la tabernaklo de kun-
veno, 26 kaj la kurtenojn de la
korto, kaj la kovrotukon de la pord-
ego de la korto, kiu estas ĉirkaŭ
la tabernaklo kaj ĉirkaŭ la altaro,
kaj iliajn ŝnurojn kaj ĉiujn iliajn
servajn objektojn; kaj ĉion, kion oni
devas fari ĉe ili, ili faru. 27 Laŭ
la ordono de Aaron kaj de liaj filoj
estu la tuta laborado de la Gerŝon-
idoj, koncerne ĉian ilian portadon
kaj ĉian ilian laboradon; kaj metu sub
ilian gardadon ĉion, kion ili portas.
28 Tio estas la laboro de la familioj
de la Gerŝonidoj en la tabernaklo
de kunveno; kaj la kontrolon super
ili havas Itamar, filo de la pastro
Aaron.
29 La filojn de Merari prikalkulu
laŭ iliaj familioj, laŭ ilia patrodomo.
30 De la havantaj la aĝon de tridek
jaroj kaj pli ĝis la havantaj la aĝon
de kvindek jaroj prikalkulu ilin,
ĉiujn servokapablajn, por plenumi
la laborojn de la tabernaklo de kun-
veno. 31 Kaj jen estas la ofico de
ilia portado ĉe ilia tuta laborado en
la tabernaklo de kunveno: ili portu
la tabulojn de la tabernaklo kaj ĝiajn
riglilojn kaj ĝiajn kolonojn kaj ĝiajn
bazojn; 32 kaj la kolonojn de la
korto ĉirkaŭe kaj iliajn bazojn kaj la
najlojn kaj la ŝnurojn kun ĉiuj iliaj
apartenaĵoj kaj kun ĉiuj iliaj servob-
jektoj; kaj laŭnome prikalkulu ĉiujn
objektojn, kiujn ili ofice devas porti.
33 Tio estas la laboro de la familioj
de la Merariidoj ĉe ilia tuta laborado
en la tabernaklo de kunveno, sub la
kontrolo de Itamar, filo de la pastro
Aaron.
34 Kaj Moseo kaj Aaron kaj la
estroj de la komunumo prikalkulis
la Kehatidojn laŭ iliaj familioj kaj laŭ
ilia patrodomo, 35 de la havantaj
la aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la
havantaj la aĝon de kvindek jaroj,
ĉiujn servokapablajn por la laborado
en la tabernaklo de kunveno. 36 Kaj
ilia kalkulita nombro laŭ iliaj familioj
estis du mil sepcent kvindek. 37 Tio
estas la kalkulitoj de la familioj Ke-
hatidaj, de ĉiuj laborantoj en la taber-
naklo de kunveno, kiujn prikalkulis
Moseo kaj Aaron laŭ la diro de la
Eternulo per Moseo.
38 Kaj la kalkulitoj de la filoj de
Gerŝon laŭ iliaj familioj kaj laŭ ilia
patrodomo, 39 de la havantaj la
aĝon de tridek jaroj kaj pli ĝis la
havantaj la aĝon de kvindek jaroj,
ĉiuj servokapablaj por la laborado

en la tabernaklo de kunveno, 40 ilia
nombro laŭ iliaj familioj, laŭ ilia
patrodomo, estis du mil sescent
tridek. 41 Tio estas la kalkulitoj
de la familioj de la filoj de Gerŝon,
de ĉiuj laborantoj en la tabernaklo
de kunveno, kiujn prikalkulis Moseo
kaj Aaron laŭ la ordono de la Etern-
ulo.

42 Kaj la kalkulitoj de la familioj
de la filoj de Merari laŭ iliaj familioj,
laŭ ilia patrodomo, 43 de la hav-
antaj la aĝon de tridek jaroj kaj pli
ĝis la havantaj la aĝon de kvindek
jaroj, ĉiuj servokapablaj por la lab-
orado en la tabernaklo de kunveno,
44 ilia nombro laŭ iliaj familioj estis
tri mil ducent. 45 Tio estas la
kalkulitoj de la familioj de la filoj de
Merari, kiujn prikalkulis Moseo kaj
Aaron laŭ la diro de la Eternulo per
Moseo.

46 Ĉiuj kalkulitoj, kiujn prikalkulis
Moseo kaj Aaron kaj la estroj de
Izrael, la Levidoj laŭ iliaj familioj
kaj laŭ ilia patrodomo, 47 de la
havantaj la aĝon de tridek jaroj kaj
pli ĝis la havantaj la aĝon de kvindek
jaroj, ĉiuj servokapablaj por plenumi
laboron kaj plenumi porton en la taber-
naklo de kunveno, 48 ilia nombro
estis ok mil kvincent okdek. 49 Laŭ
la diro de la Eternulo per Moseo ili
estis kalkulitaj, ĉiu laŭ sia laboro
kaj portado, kalkulitaj, kiel la Etern-
ulo ordonis al Moseo.

5 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Ordonu al
la Izraelidoj, ke ili elsendu el la
tendaro ĉiujn leprulojn, kaj ĉiujn,
kiuj havas elfluon, kaj ĉiujn, kiuj
malpuriĝis de mortinto. 3 Kiel vir-
ojn, tiel ankaŭ virinojn elsendu,
ekster la tendaron elsendu ilin, por
ke ili ne malpurigu siajn tendarojn,
inter kiuj Mi loĝas. 4 Kaj la Izrael-
idoj faris tiel, kaj ili elsendis ilin
ekster la tendaron; kiel diris la
Eternulo al Moseo, tiel faris la Izrael-
idoj.

5 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 6 Diru al la Izraelidoj:
Se viro aŭ virino faros ian pekon kon-
traŭ homo, farante per tio krimon
kontraŭ la Eternulo, kaj tiu animo
kulpiĝos, 7 tiam ili konfesu sian
pekon, kiun ili faris, kaj ili kompensu
sian kulpon plene kaj aldonu ĝian
kvinonon, kaj donu al tiu, kontraŭ kiu
ili kulpiĝis. 8 Sed se tiu homo ne
havas parencon, al kiu oni povus
kompensi la kulpon, tiam la kom-
penso de la kulpo apartenas al la
Eternulo, por la pastro, krom la
virŝafo de pekliberigo, per kiu li
estos pekliberigita. 9 Kaj ĉiu ofer-
dono el ĉiuj sanktaĵoj de la Izraelidoj,
kiujn ili alportas al la pastro, apar-
tenas al li. 10 Kaj ĉies sanktigitaĵo
al li apartenas. Se iu ion donas al la
pastro, ĝi apartenu al li.

11 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 12 Parolu al la
Izraelidoj, kaj diru al ili: Se ies edz-
ino forflankiĝos kaj pekos kontraŭ
li, 13 kaj iu viro kuŝos kun ŝi
sekskuniĝe, kaj tio estos kaŝita an-
taŭ ŝia edzo, ĉar ŝi malpuriĝis kaŝe,
kaj ne estos atestanto pri ŝi kaj ŝi
ne estos kaptita; 14 sed atakos
lin spirito de ĵaluzo kaj li ĵaluzos
sian edzinon, kiam ŝi estos malpur-
iĝinta, aŭ atakos lin spirito de ĵaluzo
kaj li ĵaluzos sian edzinon, kiam ŝi
ne estos malpuriĝinta: 15 tiam la
edzo alkonduku sian edzinon al la
pastro, kaj alportu pro ŝi kiel oferon
dekonon de efo da hordea faruno;
li ne verŝu sur ĝin oleon kaj ne metu
sur ĝin olibanon, ĉar tio estas farun-
ofero de ĵaluzo, farunofero de memor-
igo, memorigante pri malbonago.
16 Kaj la pastro alproksimigos ŝin
kaj starigos ŝin antaŭ la Eternulo;
17 kaj la pastro prenos sanktan
akvon en argila vazo, kaj iom da
tero, kiu estos sur la planko de la
tabernaklo, la pastro prenos kaj ĵetos
en la akvon. 18 Kaj la pastro star-
igos la virinon antaŭ la Eternulo kaj
disliberigos la harojn sur la kapo
de la virino kaj donos en ŝiajn manojn
la farunoferon de la memorigo, tiun
farunoferon de ĵaluzo, kaj en la
mano de la pastro estos akvo mal-
dolĉa, malbeniga. 19 Kaj la pastro
ŝin ĵurligos, kaj diros al la virino:
Se neniu viro kuŝis kun vi kaj se vi
ne forflankiĝis per malpuriĝo kun
alia viro anstataŭ via edzo, tiam
restu sendifekta de ĉi tiu maldolĉa
malbeniga akvo; 20 sed se vi for-
flankiĝis kun alia viro anstataŭ via
edzo kaj se vi malpuriĝis kaj iu viro
kuŝis kun vi krom via edzo— 21 la
pastro ĵurligos la virinon per ĵuro de
malbeno, kaj la pastro diros al la
virino: Tiam la Eternulo fordonu

vin al malbeno kaj al ĵuro inter via
popolo, farante vian femuron mal-
dikiĝinta kaj vian ventron ŝvelinta;
22 kaj ĉi tiu malbeniga akvo eniru
en viajn internaĵojn, por ke ŝvelu via
ventro kaj maldikiĝu via femuro.
Kaj la virino diros: Amen, amen!
23 Kaj la pastro enskribos tiun ĵur-
ligon en libro kaj lavos ĝin per la
maldolĉa akvo. 24 Kaj li trinkigos
al la virino la maldolĉan malbenigan
akvon, kaj eniros en ŝin la malben-
iga akvo por maldolĉo. 25 Kaj la
pastro prenos el la mano de la virino
la farunoferon de ĵaluzo, kaj li skuos
la farunoferon antaŭ la Eternulo kaj
portos ĝin al la altaro. 26 Kaj la
pastro prenos plenmanon el la farun-
ofero, ĝian parton de memorigo, kaj
bruligos sur la altaro, kaj poste li
trinkigos al la virino la akvon.
27 Kaj kiam li estos trinkiginta al ŝi
la akvon, tiam, se ŝi malpuriĝis kaj
pekis kontraŭ sia edzo, eniros en ŝin
la malbeniga akvo por maldolĉo, kaj
ŝvelos ŝia ventro kaj maldikiĝos ŝia
femuro; kaj la virino fariĝos malbeno
inter sia popolo. 28 Sed se la vir-
ino ne malpuriĝis kaj ŝi estas pura,
tiam ŝi restos sendifekta kaj povos
naski infanojn. 29 Tio estas la
leĝo pri la ĵaluzo, kiam virino for-
flankiĝos kun alia viro anstataŭ sia
edzo kaj malpuriĝos, 30 aŭ kiam
viron atakos spirito de ĵaluzo kaj li
ĵaluzos sian edzinon; tiam li starigu
la edzinon antaŭ la Eternulo, kaj la
pastro agu kun ŝi laŭ la tuta tiu leĝo.
31 Kaj la edzo estos pura de kulpo,
kaj la edzino portos sian pekon.

6 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Parolu al
la Izraelidoj, kaj diru al ili: Se
viro aŭ virino decidos fari sanktan
promeson de konsekriĝo, por kon-
sekri sin al la Eternulo, 3 tiam li
devas deteni sin de vino kaj de ebri-
igaĵo, vinagron vinan kaj vinagron de
ebriigaĵoj li ne devas trinki, kaj
nenian trinkaĵon el vinberoj li devas
trinki, kaj vinberojn freŝajn aŭ sek-
igitajn li ne devas manĝi. 4 Dum
la tuta tempo de sia konsekriteco
li devas manĝi nenion, kio estas
farita el vinberoj, de la kernoj ĝis la
ŝelo. 5 Dum la tuta tempo de la
promesita konsekriteco razilo ne
devas ektuŝi lian kapon; ĝis la finiĝo
de la tempo, por kiu li konsekris
sin al la Eternulo, li estas sankta;
li lasu libere kreski la harojn de sia
kapo. 6 Dum la tuta tempo, por
kiu li konsekris sin al la Eternulo,
li ne aliru al mortinta korpo. 7 Nek
ĉe sia patro, nek ĉe sia patrino, nek
ĉe sia frato, nek ĉe sia fratino li
malpuriĝu, se ili mortis; ĉar konsekro
al lia Dio estas sur lia kapo. 8 Dum
la tuta tempo de sia konsekriteco li
estas sankta al la Eternulo. 9 Kaj
se iu mortos apud li subite, neatend-
ite, kaj li malpurigos sian konsekr-
itan kapon, li pritondu sian kapon
en la tago de sia puriĝo, en la sepa
tago li ĝin pritondu; 10 kaj en la
oka tago li alportu du turtojn aŭ du
kolombidojn al la pastro, al la pordo
de la tabernaklo de kunveno. 11 Kaj
la pastro faros el unu pekoferon kaj
el la dua bruloferon, kaj li peklib-
erigos lin de tio, kion li pekis per
la mortinta korpo, kaj li sanktigos
lian kapon en tiu tago. 12 Kaj li
konsekros sin al la Eternulo por la
tempo de sia konsekriteco, kaj li
alportos jaraĝan ŝafidon kiel kulp-
oferon; kaj la tempo antaŭa perdos
sian valoron, ĉar lia konsekriteco
malpuriĝis.
13 Kaj jen estas la leĝo pri la kon-
sekrito: kiam finiĝos la tempo de lia
konsekriteco, oni venigu lin al la
pordo de la tabernaklo de kunveno;
14 kaj li alportu kiel oferon al la
Eternulo unu jaraĝan ŝafidon sen-
difektan kiel bruloferon, kaj unu jar-
aĝan ŝafidinon sendifektan kiel pek-
oferon, kaj unu virŝafon sendifektan
kiel pacoferon, 15 kaj korbon da
macoj el delikata faruno, kukojn
miksitajn kun oleo, kaj flanojn
nefermentintajn, ŝmiritajn per oleo,
kaj ilian farunoferon kaj verŝoferon.
16 Kaj la pastro prezentos tion antaŭ
la Eternulon kaj faros lian pekoferon
kaj lian bruloferon. 17 Kaj el la vir-
ŝafo li faros pacoferon al la Eternulo
kune kun la korbo da macoj, kaj la
pastro faros lian farunoferon kaj
lian verŝoferon. 18 Kaj la konsekr-
ito pritondos ĉe la pordo de la
tabernaklo de kunveno sian konsekr-
itan kapon, kaj li prenos la harojn
de sia konsekrita kapo, kaj metos
sur la fajron, kiu estas sub la pac-
ofero. 19 Kaj la pastro prenos la
kuiritan ŝultron de la virŝafo kaj
unu nefermentintan kukon el la

korbo kaj unu nefermentintan flanon,
kaj li metos tion sur la manon de
la konsekrito, kiam tiu estos pri-
tondinta sian konsekritan kapon.
20 Kaj la pastro skuos tion kiel
skuoferon antaŭ la Eternulo; sankt-
igita ĝi estu por la pastro, krom la
brustaĵo de skuado kaj la femuro de
levado. Poste la konsekrito povas
trinki vinon. 21 Tio estas la leĝo
pri konsekrito, kiu donis sanktan
promeson; lia ofero apartenas al la
Eternulo pro lia konsekriteco, krom
tio, kion permesos al li lia bonhavo;
konforme al sia promeso, kiun li
promesis, li faru, laŭ la leĝo pri lia
konsekriteco.

22 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 23 Diru al Aaron
kaj al liaj filoj jene: Tiamaniere
benu la Izraelidojn; diru al ili:

24 La Eternulo vin benu kaj vin
gardu;

25 La Eternulo lumu al vi per Sia
vizaĝo kaj favorkoru vin;

26 La Eternulo turnu Sian vizaĝon
al vi kaj donu al vi pacon.

27 Tiel ili metu Mian nomon sur
la Izraelidojn, kaj Mi ilin benos.

7 EN la tago, kiam Moseo finis la
starigadon de la tabernaklo,
kiam li sanktoleis ĝin kaj sankt-
igis ĝin kaj ĉiujn ĝiajn aparten-
aĵojn kaj la altaron kaj ĉiujn ĝiajn
apartenaĵojn kaj sanktoleis ilin kaj
sanktigis ilin, 2 tiam alportis la
estroj de Izrael, la ĉefoj de siaj patro-
domoj, tiuj estroj de la triboj, tiuj,
kiuj administris la kalkuladon—
3 ili alportis siajn oferojn antaŭ la
Eternulon, ses kovritajn veturilojn
kaj dek du bovojn, po unu veturilo de
du estroj kaj po unu bovo de ĉiu, kaj
ili venigis tion antaŭ la tabernaklon.
4 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 5 Prenu de ili, kaj tio
estu por la plenumado de la laboroj
ĉe la tabernaklo de kunveno; kaj
donu tion al la Levidoj, al ĉiu laŭ
la speco de lia laborado. 6 Kaj
Moseo prenis la veturilojn kaj la
bovojn kaj donis ilin al la Levidoj.
7 Du veturilojn kaj kvar bovojn li
donis al la filoj de Gerŝon laŭ la speco
de ilia laborado; 8 kaj kvar vetur-
ilojn kaj ok bovojn li donis al la
filoj de Merari laŭ la speco de ilia
laborado, sub la kontrolo de Itamar,
filo de la pastro Aaron. 9 Sed al
la filoj de Kehat li ne donis, ĉar ili
havis laboradon sanktan; sur la
ŝultroj ili devis porti. 10 Kaj la
estroj alportis oferojn por inaŭgura
dono de la altaro, en la tago, en kiu
ĝi estis sanktoleita; kaj la estroj al-
portis sian oferon antaŭ la altaron.
11 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Po unu estro en tago ili alportu sian
oferon por la inaŭguro de la altaro.

12 En la unua tago la alportanto
de sia ofero estis Naĥŝon, filo de
Aminadab, de la tribo de Jehuda.
13 Kaj lia ofero estis: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tridek
sikloj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 14 unu
ora kulero deksikla, plena de in-
censo; 15 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brul-
ofero; 16 unu kapro por pekofero;
17 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Naĥŝon,
filo de Aminadab.

18 En la dua tago alportis Netanel,
filo de Cuar, estro de Isaĥar. 19 Li
alportis sian oferon, kiu estis: unu
arĝenta plado, havanta la pezon de
cent tridek sikloj, unu arĝenta kaliko
de sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno,
miksita kun oleo, por farunofero;
20 unu ora kulero deksikla, plena de
incenso; 21 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brul-
ofero; 22 unu kapro por pekofero;
23 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Net-
anel, filo de Cuar.

24 En la tria tago—la estro de la
Zebulunidoj, Eliab, filo de Ĥelon.
25 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikl-
oj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 26 unu
ora kulero deksikla, plena de incenso;
27 unu bovido, unu virŝafo, unu
jaraĝa ŝafido por brulofero; 28 unu
kapro por pekofero; 29 kaj por
pacofero du bovoj, kvin virŝafoj,
kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la ofero de Eliab, filo de
Ĥelon.

30 En la kvara tago—la estro de la
Rubenidoj, Elicur, filo de Ŝedeur.
31 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikloj,
unu arĝenta kaliko de sepdek sikloj,
laŭ la sankta siklo, ambaŭ plenaj de
delikata faruno, miksita kun oleo,
por farunofero; 32 unu ora kulero
deksikla, plena de incenso; 33 unu
bovido, unu virŝafo, unu jaraĝa ŝafido
por brulofero; 34 unu kapro por
pekofero; 35 kaj por pacofero du
bovoj, kvin virŝafoj, kvin virkaproj,
kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio estis la
ofero de Elicur, filo de Ŝedeur.
36 En la kvina tago—la estro de la
Simeonidoj, Ŝelumiel, filo de Curi-
ŝadaj. 37 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tri-
dek sikloj, unu arĝenta kaliko de
sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miks-
ita kun oleo, por farunofero; 38 unu
ora kulero deksikla, plena de incenso;
39 unu bovido, unu virŝafo, unu jar-
aĝa ŝafido por brulofero; 40 unu
kapro por pekofero; 41 kaj por
pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin
virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la ofero de Ŝelumiel, filo de
Curiŝadaj.
42 En la sesa tago—la estro de la
Gadidoj, Eljasaf, filo de Deuel.
43 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikl-
oj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 44 unu
ora kulero deksikla, plena de in-
censo; 45 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero;
46 unu kapro por pekofero; 47 kaj
por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj,
kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la ofero de Eljasaf, filo de
Deuel.
48 En la sepa tago—la estro de la
Efraimidoj, Eliŝama, filo de Amihud.
49 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikl-
oj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 50 unu
ora kulero deksikla, plena de in-
censo; 51 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brul-
ofero; 52 unu kapro por pekofero;
53 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Eliŝama,
filo de Amihud.
54 En la oka tago—la estro de la
Manaseidoj, Gamliel, filo de Peda-
cur. 55 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tri-
dek sikloj, unu arĝenta kaliko de
sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno, miks-
ita kun oleo, por farunofero; 56 unu
ora kulero deksikla, plena de in-
censo; 57 unu bovido, unu virŝafo,
unu jaraĝa ŝafido por brulofero;
58 unu kapro por pekofero; 59 kaj
por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj,
kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la ofero de Gamliel, filo de
Pedacur.
60 En la naŭa tago—la estro de la
Benjamenidoj, Abidan, filo de Gide-
oni. 61 Lia ofero: unu arĝenta
plado, havanta la pezon de cent tri-
dek sikloj, unu arĝenta kaliko de
sepdek sikloj, laŭ la sankta siklo,
ambaŭ plenaj de delikata faruno,
miksita kun oleo, por farunofero;
62 unu ora kulero deksikla, plena de
incenso; 63 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero;
64 unu kapro por pekofero; 65 kaj
por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj,
kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la ofero de Abidan, filo de
Gideoni.
66 En la deka tago—la estro de la
Danidoj, Aĥiezer, filo de Amiŝadaj.
67 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikl-
oj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 68 unu
ora kulero deksikla, plena de in-
censo; 69 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brulofero;
70 unu kapro por pekofero; 71 kaj
por pacofero du bovoj, kvin virŝafoj,
kvin virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la ofero de Aĥiezer, filo de
Amiŝadaj.
72 En la dek-unua tago—la estro
de la Aŝeridoj, Pagiel, filo de Oĥran.
73 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikl-
oj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita

kun oleo, por farunofero, 74 unu
ora kulero deksikla, plena de incenso;
75 unu bovido, unu virŝafo, unu
jaraĝa ŝafido por brulofero; 76 unu
kapro por pekofero; 77 kaj por
pacofero du bovoj, kvin virŝafoj, kvin
virkaproj, kvin jaraĝaj ŝafidoj. Tio
estis la ofero de Pagiel, filo de Oĥran.
78 En la dek-dua tago — la estro de
la Naftaliidoj, Aĥira, filo de Enan.
79 Lia ofero: unu arĝenta plado,
havanta la pezon de cent tridek sikl-
oj, unu arĝenta kaliko de sepdek
sikloj, laŭ la sankta siklo, ambaŭ
plenaj de delikata faruno, miksita
kun oleo, por farunofero; 80 unu
ora kulero deksikla, plena de in-
censo; 81 unu bovido, unu vir-
ŝafo, unu jaraĝa ŝafido por brul-
ofero; 82 unu kapro por pekofero;
83 kaj por pacofero du bovoj, kvin
virŝafoj, kvin virkaproj, kvin jaraĝaj
ŝafidoj. Tio estis la ofero de Aĥira,
filo de Enan.
84 Tia estis la inaŭgura dono de la
altaro, en la tago, en kiu ĝi estis
sanktoleita, de la estroj de Izrael:
dek du arĝentaj pladoj, dek du ar-
ĝentaj kalikoj, dek du oraj kuleroj;
85 po cent tridek sikloj da arĝento
havis ĉiu plado, kaj po sepdek ĉiu
kaliko; la tuta arĝento de tiuj vazoj
estis du mil kvarcent sikloj laŭ la
sankta siklo. 86 Da oraj kuleroj
plenaj de incenso estis dek du; po dek
sikloj havis ĉiu kulero, laŭ la sankta
siklo; la tuta oro de la kuleroj estis
cent dudek sikloj. 87 Ĉiuj brutoj
por brulofero estis: dek du bovidoj,
dek du virŝafoj, dek du jaraĝaj ŝafidoj,
kaj al ili farunoferoj; kaj dek du
kaproj por pekofero. 88 Kaj ĉiuj
brutoj por pacofero estis: dudek
kvar bovoj, sesdek virŝafoj, sesdek
virkaproj, sesdek jaraĝaj ŝafidoj.
Tio estis la inaŭgura dono de la
altaro, post kiam ĝi estis sanktoleita.
89 Kaj kiam Moseo eniris en la taber-
naklon de kunveno, por paroli kun
Li, li aŭdis la Voĉon, parolantan al li
de super la fermoplato, kiu estas sur
la kesto de atesto, inter la du kerub-
oj; kaj estis parolate al li.

8 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Parolu al
Aaron, kaj diru al li: Kiam vi
ekbruligos la lucernojn, tiam sur la
antaŭan flankon de la kandelabro
lumu la sep lucernoj. 3 Kaj Aaron
tiel faris: sur la antaŭan flankon de
la kandelabro li lumigis la lucernojn,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
4 Kaj jen estas la aranĝo de la kan-
delabro: forĝita el oro, de ĝia trunko
ĝis ĝiaj floroj, forĝita ĝi estis; laŭ la
modelo, kiun montris la Eternulo al
Moseo, tiel li faris la kandelabron.
5 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 6 Prenu la Levid-
ojn el inter la Izraelidoj kaj purigu
ilin. 7 Kaj tiel agu kun ili, por purigi
ilin: aspergu ilin per akvo propeka,
kaj ili prirazu sian tutan korpon kaj
lavu siajn vestojn kaj purigu sin.
8 Kaj ili prenu bovidon kaj al ĝi farun-
oferon, delikatan farunon, miksit-
an kun oleo, kaj duan bovidon prenu
por pekofero. 9 Kaj venigu la Lev-
idojn antaŭ la tabernaklon de kun-
veno, kaj kunvenigu la tutan komun-
umon de la Izraelidoj. 10 Kaj
alvenigu la Levidojn antaŭ la Etern-
ulon, kaj la Izraelidoj metu siajn
manojn sur la Levidojn. 11 Kaj
Aaron faru super la Levidoj skuon
antaŭ la Eternulo en la nomo de la
Izraelidoj, por ke ili komencu fari
la servon al la Eternulo. 12 Kaj
la Levidoj metu siajn manojn sur la
kapojn de la bovidoj, kaj faru el unu
pekoferon kaj el la dua bruloferon
al la Eternulo, por pekliberigi la
Levidojn. 13 Kaj starigu la Lev-
idojn antaŭ Aaron kaj antaŭ liaj filoj,
kaj faru super ili skuon antaŭ la
Eternulo. 14 Kaj tiel apartigu la
Levidojn el inter la Izraelidoj, kaj la
Levidoj apartenu al Mi. 15 Kaj post
tio la Levidoj eniros, por servi en la
tabernaklo de kunveno, kiam vi
estos puriginta ilin kaj plenuminta
super ili la skuon. 16 Ĉar ili estas
fordonitaj al Mi el inter la Izraelidoj;
anstataŭ ĉiuj utermalfermintoj unue-
naskitoj el ĉiuj Izraelidoj Mi prenis
ilin por Mi. 17 Ĉar al Mi apartenas
ĉiuj unuenaskitoj de la Izraelidoj,
el la homoj kaj el la brutoj; en la
tago, en kiu Mi batis ĉiujn unuenask-
itojn en la lando Egipta, Mi sankt-
igis ilin por Mi. 18 Kaj Mi prenis
la Levidojn anstataŭ ĉiuj unuenaskitoj
inter la Izraelidoj. 19 Kaj Mi for-
donis la Levidojn al Aaron kaj al
liaj filoj el inter la Izraelidoj, por ke
ili faru servon pro la Izraelidoj en
la tabernaklo de kunveno kaj por
pekliberigi la Izraelidojn; por ke

ne trafu la Izraelidojn frapo, se la
Izraelidoj alproksimiĝus al la sankt-
ejo. 20 Kaj Moseo kaj Aaron kaj
la tuta komunumo de la Izraelidoj
agis kun la Levidoj konforme al ĉio,
kion la Eternulo ordonis al Moseo
pri la Levidoj; tiel agis kun ili la
Izraelidoj. 21 Kaj la Levidoj sin
purigis kaj lavis siajn vestojn, kaj
Aaron faris super ili skuon antaŭ la
Eternulo, kaj Aaron pekliberigis ilin,
por purigi ilin. 22 Kaj post tio la
Levidoj eniris, por plenumi sian
servon en la tabernaklo de kunveno
antaŭ Aaron kaj antaŭ liaj filoj; kiel
la Eternulo ordonis al Moseo pri
la Levidoj, tiel oni agis kun ili.
23 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 24 Jen estas, kio
koncernas la Levidojn: de la aĝo de
dudek kvin jaroj kaj pli ili devas eniri
en sian oficon pri la servado en la
tabernaklo de kunveno. 25 Kaj de
la aĝo de kvindek jaroj ili retiriĝos
el la ofico de la servado kaj ne servos
plu. 26 Tiam ili servos siajn frat-
ojn en la tabernaklo de kunveno,
plenumante gardadon, sed ne farante
servadon. Tiel agu kun la Levidoj
koncerne ilian oficon.

9 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo en la dezerto Sinaj en la
dua jaro post ilia eliro el la
lando Egipta, en la unua monato,
dirante: 2 La Izraelidoj faru la
Paskon en la difinita tempo. 3 En
la dek-kvara tago de ĉi tiu monato,
ĉirkaŭ la vespero, faru ĝin en ĝia
tempo; laŭ ĉiuj ĝiaj leĝoj kaj laŭ
ĉiuj ĝiaj instrukcioj faru ĝin. 4 Kaj
Moseo diris al la Izraelidoj, ke ili
faru la Paskon. 5 Kaj ili faris la
Paskon en la unua monato, en la dek-
kvara tago de la monato, ĉirkaŭ la
vespero, en la dezerto Sinaj; kon-
forme al ĉio, kion la Eternulo ordonis
al Moseo, tiel faris la Izraelidoj.
6 Sed estis homoj, kiuj estis malpuraj
pro ektuŝo de mortinta homo kaj ne
povis fari la Paskon en tiu tago; ili
venis antaŭ Moseon kaj Aaronon en
tiu tago; 7 kaj tiuj homoj diris al
li: Ni estas malpuraj pro ektuŝo de
mortinta homo; kial ni estu escept-
ataj, ke ni ne alportu la oferon al
la Eternulo en ĝia tempo inter la
Izraelidoj? 8 Kaj Moseo diris al
ili: Staru; mi aŭskultos, kion la
Eternulo ordonos koncerne vin.
9 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 10 Parolu al la
Izraelidoj, dirante: Se iu el vi aŭ el
viaj estontaj generacioj estos mal-
pura pro ektuŝo de mortinta homo,
aŭ se iu estos en malproksima vojiro,
tamen li faru Paskon al la Eternulo.
11 En la dua monato, en la dek-kvara
tago, ĉirkaŭ la vespero ili faru ĝin;
kun macoj kaj maldolĉaj herboj ili
ĝin manĝu. 12 Ili ne lasu iom el
ĝi ĝis la mateno, kaj oston ili ne rompu
en ĝi; laŭ ĉiuj ritoj de la Pasko ili
faru ĝin. 13 Sed se iu estas pura
kaj ne troviĝas en vojiro kaj tamen
ne faras la Paskon, ties animo eks-
termiĝos el inter sia popolo, ĉar
oferon al la Eternulo li ne alportis
en ĝia tempo; sian pekon portos
tiu homo. 14 Kaj se loĝos ĉe vi
fremdulo, li ankaŭ faru Paskon al la
Eternulo; laŭ la rito de la Pasko kaj
laŭ ĝia regularo li faru: sama regul-
aro estu por vi, kiel por la fremdulo,
tiel por la indiĝeno.
15 En la tago, en kiu estis starigita
la tabernaklo, nubo kovris la taber-
naklon super la tendo de atesto, kaj
vespere estis super la tabernaklo
kvazaŭ aspekto de fajro ĝis la mateno.
16 Tiel estis ĉiam: nubo ĝin kovris,
kaj fajra aspekto en la nokto. 17 Kaj
kiam leviĝadis la nubo de super la
tabernaklo, tuj poste elmoviĝadis
la Izraelidoj; kaj sur la loko, kie
haltadis la nubo, tie starigadis sian
tendaron la Izraelidoj. 18 Laŭ la
ordono de la Eternulo la Izraelidoj
elmoviĝadis, kaj laŭ la ordono de la
Eternulo ili starigadis sian tendaron;
dum la tuta tempo, kiam la nubo restis
super la tabernaklo, ili staradis
tendare. 19 Kaj se la nubo rest-
adis super la tabernaklo longan
tempon, la Izraelidoj plenumadis la
instrukcion de la Eternulo kaj ne
elmoviĝadis. 20 Iufoje la nubo rest-
adis kelke da tagoj super la taber-
naklo, sed ili laŭ la ordono de la
Eternulo restadis tendare kaj laŭ
la ordono de la Eternulo elmov-
iĝadis. 21 Iufoje la nubo restadis
de vespero ĝis mateno; tiam, kiam
la nubo leviĝis matene, ili elmov-
iĝadis; iufoje tagon kaj nokton—kiam
la nubo leviĝis, ili elmoviĝadis.
22 Iufoje du tagojn aŭ monaton aŭ
pli longan tempon—kiel longe la
nubo super la tabernaklo restis super

ĝi, la Izraelidoj restadis tendare kaj
ne elmoviĝadis; sed kiam ĝi leviĝis,
ili elmoviĝadis. 23 Laŭ la ordono
de la Eternulo ili restadis tendare,
kaj laŭ la ordono de la Eternulo ili
elmoviĝadis; ili plenumadis la in-
strukcion de la Eternulo, konforme
al tio, kiel la Eternulo ordonis per
Moseo.

10 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Faru al
vi du arĝentajn trumpetojn,
forĝitaj faru ilin; kaj ili servu al vi
por kunvokado de la komunumo kaj
por elmoviĝado de la tendaroj.
3 Kiam oni simple trumpetos per ili,
tiam kolektiĝu al vi la tuta komun-
umo antaŭ la pordo de la tabernaklo
de kunveno. 4 Kaj se oni trumpetos
per unu el ili, tiam kolektiĝu al vi
la princoj, la milestroj de Izrael.
5 Kaj kiam vi trumpetos tambursone,
tiam elmoviĝu la tendaroj, kiuj staras
oriente. 6 Kaj kiam vi trumpetos
tambursone duan fojon, tiam elmov-
iĝu la tendaroj, kiuj staras sude;
oni trumpetu tambursone, kiam ili
devos elmoviĝi. 7 Sed kiam oni
devas kunvenigi la komunumon, tiam
trumpetu simple, sed ne tambursone.
8 Kaj la filoj de Aaron, la pastroj,
trumpetu per la trumpetoj; tio estu
por vi leĝo eterna en viaj generacioj.
9 Kaj kiam vi komencos militon en via
lando kontraŭ malamiko, kiu premas
vin, tiam trumpetu tambursone per
trumpetoj; kaj tiam vi estos remem-
oritaj antaŭ la Eternulo, via Dio, kaj
vi estos helpitaj kontraŭ viaj mal-
amikoj. 10 Kaj en la tago de via
ĝojo kaj en viaj festoj kaj en viaj
novmonataj tagoj trumpetu per trum-
petoj ĉe viaj bruloferoj kaj ĉe viaj
pacoferoj; kaj tio estos memorigo pri
vi antaŭ via Dio: Mi estas la Etern-
ulo, via Dio.

11 En la dua jaro, en la dua monato,
en la dudeka tago de la monato, lev-
iĝis la nubo de super la tabernaklo
de atesto. 12 Kaj elmoviĝis la
Izraelidoj en sian vojiron el la dezerto
Sinaj, kaj la nubo haltis en la dezerto
Paran. 13 Kaj ili elmoviĝis la unu-
an fojon konforme al la ordono de
la Eternulo per Moseo. 14 Kaj
unue elmoviĝis la standardo de la
tendaro de la Jehudaidoj laŭ iliaj
taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento
estis Naĥŝon, filo de Aminadab.
15 Kaj super la taĉmento de la tribo
de la Isaĥaridoj estis Netanel, filo de
Cuar. 16 Kaj super la taĉmento
de la tribo de la Zebulunidoj estis
Eliab, filo de Ĥelon. 17 Kaj oni
dismetis la tabernaklon, kaj elmoviĝis
la filoj de Gerŝon kaj la filoj de Mer-
ari, portantaj la tabernaklon. 18 Kaj
elmoviĝis la standardo de la tendaro
de Ruben laŭ iliaj taĉmentoj, kaj
super ĝia taĉmento estis Elicur, filo
de Ŝedeur. 19 Kaj super la taĉmento
de la tribo de la Simeonidoj estis
Ŝelumiel, filo de Curiŝadaj. 20 Kaj
super la taĉmento de la tribo de la
Gadidoj estis Eljasaf, filo de Deuel.
21 Kaj elmoviĝis la Kehatidoj, port-
antaj la sanktaĵojn; sed oni starigis
la tabernaklon antaŭ ilia alveno.
22 Kaj elmoviĝis la standardo de la
tendaro de la Efraimidoj laŭ iliaj
taĉmentoj, kaj super ĝia taĉmento
estis Eliŝama, filo de Amihud. 23 Kaj
super la taĉmento de la tribo de la
Manaseidoj estis Gamliel, filo de
Pedacur. 24 Kaj super la taĉmento
de la tribo de la Benjamenidoj estis
Abidan, filo de Gideoni. 25 Kaj
elmoviĝis la standardo de la tendaro
de la Danidoj, la finulo de ĉiuj tend-
aroj, laŭ iliaj taĉmentoj, kaj super ĝia
taĉmento estis Aĥiezer, filo de Ami-
ŝadaj. 26 Kaj super la taĉmento
de la tribo de la Aŝeridoj estis Pagi-
el, filo de Oĥran. 27 Kaj super la
taĉmento de la tribo de la Naftali-
idoj estis Aĥira, filo de Enan.
28 Tiaj estis la marŝoj de la Izrael-
idoj laŭ iliaj taĉmentoj. Kaj ili el-
moviĝis.

29 Kaj Moseo diris al Ĥobab, filo de
Reuel la Midjanido, la bopatro de
Moseo: Ni vojiras al tiu loko, pri kiu
la Eternulo diris: Ĝin Mi donos al vi;
iru kun ni, kaj ni faros al vi bonon,
ĉar la Eternulo promesis bonon al
Izrael. 30 Sed tiu diris al li: Mi
ne iros, sed al mia lando kaj al mia
parencaro mi iros. 31 Kaj li diris:
Ho, ne forlasu nin; ĉar vi scias, kie
ni povas starigi tendaron en la de-
zerto, kaj vi estos por ni kiel okuloj;
32 se vi iros kun ni, tiam la bonon,
kiun la Eternulo faros al ni, ni faros
al vi.

33 Kaj ili ekvojiris for de la monto
de la Eternulo vojon de tri tagoj; kaj
la kesto de la interligo de la Eternulo
iris antaŭ ili la tritagan vojon, por

esplori por ili lokon de ripozo.
34 Kaj la nubo de la Eternulo estis
super ili dum la tago, kiam ili iris el
la tendaro.
35 Kaj ĉiufoje, kiam la kesto el-
moviĝis, Moseo diradis: Leviĝu,
ho Eternulo, kaj disĵetiĝu Viaj mal-
amikoj, kaj forkuru Viaj malamantoj
for de Via vizaĝo. 36 Kaj kiam ĝi
haltis, li diradis: Revenu, ho Etern-
ulo, al la multegaj miloj de Izrael.

11 KAJ la popolo komencis mur-
muri pri sia malfeliĉo al la
oreloj de la Eternulo; kaj
kiam la Eternulo tion aŭdis, Lia
kolero ekflamis; kaj ekbrulis inter
ili fajro de la Eternulo, kaj ĝi ko-
mencis ekstermadon en la rando de la
tendaro. 2 Tiam la popolo ekkriis
al Moseo, kaj Moseo preĝis al la
Eternulo, kaj la fajro estingiĝis.
3 Kaj li donis al tiu loko la nomon
Tabera, ĉar brulis inter ili la fajro
de la Eternulo.
4 Kaj la aliĝinta popolamaso inter
ili komencis aperigi kapricojn; kaj
ankaŭ la Izraelidoj ekploris, kaj
diris: Kiu manĝigos al ni viandon?
5 Ni memoras la fiŝojn, kiujn ni
manĝis en Egiptujo senpage, la kuk-
umojn kaj la melonojn kaj la pore-
ojn kaj la bulbojn kaj la ajlojn. 6 Kaj
nun nia animo velkas; estas nenio
krom ĉi tiu manao antaŭ niaj okuloj.
7 Kaj la manao estis kiel semo de
koriandro, kaj ĝia aspekto estis kiel
la aspekto de bedelio. 8 La popolo
disiradis kaj kolektadis kaj mueladis
per muelŝtonoj aŭ pistadis en pistujo,
kaj kuiradis en kaldrono kaj faradis
el ĝi kukojn; kaj ĝia gusto estis kiel
la gusto de oleaj kukoj. 9 Kaj
kiam la roso faladis sur la tendaron
en la nokto, tiam faladis sur ĝin an-
kaŭ la manao. 10 Moseo aŭdis, ke
la popolo ploras en siaj familioj, ĉiu
ĉe la pordo de sia tendo; kaj forte
ekflamis la kolero de la Eternulo,
kaj Moseon tio afliktis. 11 Kaj
Moseo diris al la Eternulo: Kial Vi
faris malbonon al Via sklavo? kaj
kial mi ne plaĉis al Vi, ke Vi metis
la ŝarĝon de tiu tuta popolo sur min?
12 Ĉu mi embriigis tiun tutan popol-
on? aŭ ĉu mi ĝin naskis, ke Vi
diris al mi: Portu ĝin sur via brusto,
kiel portas nutristino suĉinfanon, en
la landon, pri kiu Vi ĵuris al ĝiaj
patroj? 13 Kie mi prenos viandon,
por doni al tiu tuta popolo? ĉar ili
ploras antaŭ mi, dirante: Donu al ni
viandon por manĝi. 14 Ne povas mi
sola porti tiun tutan popolon, ĉar ĝi
estas tro peza por mi. 15 Kaj se
Vi tiel agas kun mi, tiam mortigu
min, se mi plaĉas al Vi, por ke mi ne
vidu mian malfeliĉon.
16 Tiam la Eternulo diris al Mo-
seo: Kolektu al Mi sepdek virojn el
la plejaĝuloj de Izrael, pri kiuj vi
scias, ke ili estas la plejaĝuloj de la
popolo kaj ĝiaj gvidantoj, kaj prenu
ilin al la tabernaklo de kunveno, ke
ili stariĝu tie kun vi. 17 Kaj Mi
malleviĝos kaj parolos tie kun vi,
kaj Mi deprenos iom de la spirito,
kiu estas sur vi, kaj Mi metos sur
ilin, por ke ili portu kun vi la ŝarĝ-
on de la popolo kaj por ke vi ne
portu sola. 18 Kaj al la popolo
diru: Prepariĝu por morgaŭ, kaj vi
manĝos viandon; ĉar vi ploris al la
oreloj de la Eternulo, dirante: Kiu
manĝigos al ni viandon? bone estis
al ni en Egiptujo—tial la Eternulo
donos al vi viandon, kaj vi manĝos.
19 Ne dum unu tago vi manĝos, kaj
ne dum du tagoj kaj ne dum kvin
tagoj kaj ne dum dek tagoj kaj ne
dum dudek tagoj; 20 sed dum tuta
monato, ĝis ĝi eliros tra viaj nazotruoj
kaj fariĝos al vi abomenaĵo, pro tio,
ke vi malŝatis la Eternulon, kiu estas
inter vi, kaj vi ploris antaŭ Li, dirante:
Por kio ni eliris el Egiptujo? 21 Kaj
Moseo diris: El sescent mil pied-
irantoj konsistas la popolo, en kies
mezo mi estas; kaj Vi diras: Mi donos
al ili viandon, ke ili manĝos dum
tuta monato! 22 Ĉu oni buĉu por
ili ŝafojn kaj bovojn, por ke suficu
por ili? aŭ ĉu ĉiujn fiŝojn de la maro
oni kolektu por ili, por ke suficu por
ili?
23 Tiam la Eternulo diris al Moseo:
Ĉu la brako de la Eternulo estas tro
mallonga? nun vi vidos, ĉu plenum-
iĝos al vi Mia vorto, aŭ ne. 24 Kaj
Moseo eliris, kaj transdiris al la po-
polo la vortojn de la Eternulo; kaj
li kolektis sepdek virojn el la plej-
aĝuloj de la popolo, kaj li starigis ilin
ĉirkaŭ la tabernaklo. 25 Kaj la
Eternulo malleviĝis en nubo kaj
parolis kun li, kaj Li deprenis iom
de la spirito, kiu estis sur li, kaj
metis sur la sepdek virojn plej-
aĝulojn. Kaj kiam haltis sur ili la

spirito, ili ekprofetis kaj ne ĉesis.
26 Sed restis du viroj en la tendaro;
la nomo de unu estis Eldad, kaj la
nomo de la dua estis Medad; kaj
suriris sur ilin la spirito—ĉar ili estis
inter la enskribitaj, sed ne eliris al la
tabernaklo—kaj ili ekprofetis en la
tendaro. 27 Tiam kuris junulo kaj
raportis al Moseo, kaj diris: Eldad
kaj Medad profetas en la tendaro.
28 Kaj respondis Josuo, filo de Nun,
kaj servanto de Moseo detempe de lia
juneco, kaj diris: Mia sinjoro Moseo,
malpermesu al ili. 29 Sed Moseo
diris al li: Ĉu vi ĵaluzas pri mi?
estus dezirinde, ke la tuta popolo de
la Eternulo fariĝu profetoj, se la
Eternulo metus Sian spiriton sur
ilin. 30 Kaj revenis Moseo en la
tendaron, li kaj la plejaĝuloj de Izrael.
31 Kaj vento elmoviĝis de la Etern-
ulo, kaj alportis de la maro koturn-
ojn kaj ĵetis ilin sur la tendaron, sur
la spaco de unutaga irado sur unu
flanko kaj sur la spaco de unutaga
irado sur la dua flanko, ĉirkaŭ la
tendaro kaj en denseco de du ulnoj
super la tero. 32 Kaj la popolo staris
tiun tutan tagon kaj la tutan nokton
kaj la tutan morgaŭan tagon kaj
kolektis la koturnojn; kiu kolektis
plej malmulte, kolektis dek ĥomer-
ojn; kaj ili diskuŝigis ilin al si ĉir-
kaŭ la tendaro. 33 Kiam la viando
estis ankoraŭ inter iliaj dentoj kaj
ankoraŭ ne estis konsumita, ekflamis
kontraŭ la popolo la kolero de la
Eternulo, kaj la Eternulo frapis la
popolon per tre granda frapo. 34 Kaj
oni donis al tiu loko la nomon Kibrot-
Hataava, ĉar tie oni enterigis la hom-
ojn, kiuj kapricis. 35 De Kibrot-
Hataava la popolo ekvojiris al Ĥacerot
kaj restis en Ĥacerot.

12 KAJ ekparolis Mirjam kaj
Aaron kontraŭ Moseo pro la
edzino Etiopino, kiun li pren-
is; ĉar li prenis al si edzinon Etiopin-
on. 2 Kaj ili diris: Ĉu nur kun
Moseo parolis la Eternulo? Li pa-
rolis ja ankaŭ kun ni. Kaj la Etern-
ulo tion aŭdis. 3 Sed Moseo estis
homo tre modesta, pli ol ĉiuj homoj
sur la tero. 4 Kaj subite diris la
Eternulo al Moseo kaj al Aaron kaj
al Mirjam: Eliru vi tri al la tabernaklo
de kunveno. Kaj ili eliris ĉiuj tri.
5 Kaj la Eternulo malleviĝis en
nuba kolono kaj stariĝis ĉe la pordo
de la tabernaklo, kaj Li vokis Aaron-
on kaj Mirjamon, kaj ili ambaŭ
eliris. 6 Kaj Li diris: Aŭskultu
Miajn vortojn: se iu el vi estas pro-
feto de la Eternulo, Mi aperas al li
en vizio, Mi parolas kun li en sonĝo;
7 sed ne tiel estas kun Mia sklavo
Moseo: en Mia tuta domo li estas
konfidato. 8 Buŝon kontraŭ buŝo
Mi parolas kun li, kaj malkaŝe, ne per
enigmoj; kaj la bildon de la Eternulo
li vidas. Kial vi ne timis paroli
kontraŭ Mia sklavo Moseo? 9 Kaj
ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ ili, kaj Li foriris. 10 Kaj
la nubo forturniĝis de super la taber-
naklo, kaj jen Mirjam kovriĝis per
lepro, kiel per neĝo. Kaj Aaron turn-
iĝis al Mirjam, kaj li ekvidis, ke ŝi
estas lepra. 11 Kaj Aaron diris al
Moseo: Mi petas, mia sinjoro, ne
kalkulu al ni kiel pekon, ke ni agis
malsaĝe kaj ke ni pekis; 12 ho,
ŝi ne estu kiel malvivulo, ĉe kiu tuj
post la eliro el la ventro de sia patrino
forkonsumiĝis jam duono de la korpo.
13 Kaj Moseo ekkriis al la Eternulo,
dirante: Mi petas Vin, ho Dio, sanigu
ŝin. 14 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Se ŝia patro estus kraĉinta
sur ŝian vizaĝon, ĉu ŝi tiam ne hont-
us sep tagojn? ŝi estu do enŝlosita
dum sep tagoj ekster la tendaro, kaj
poste ŝi revenu. 15 Kaj Mirjam
estis enŝlosita ekster la tendaro dum
sep tagoj; kaj la popolo ne elmoviĝis,
ĝis Mirjam revenis. 16 Poste la
popolo ekvojiris de Ĥacerot kaj
haltis tendare en la dezerto Paran.

13 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 2 Sendu
virojn, ke ili esplorrigardu la
landon Kanaanan, kiun Mi donas al
la Izraelidoj; po unu viro el ĉiu tribo
de iliaj patroj sendu, ĉiu estu emi-
nentulo inter ili. 3 Kaj Moseo send-
is ilin el la dezerto Paran laŭ la
ordono de la Eternulo; ĉiuj ili estis
eminentuloj inter la Izraelidoj. 4 Kaj
jen estas iliaj nomoj: el la tribo de
Ruben, Ŝamua, filo de Zakur; 5 el
la tribo de Simeon, Ŝafat, filo de
Ĥori; 6 el la tribo de Jehuda,
Kaleb, filo de Jefune; 7 el la
tribo de Isaĥar, Jigal, filo de Jozef;
8 el la tribo de Efraim, Hoŝea, filo
de Nun; 9 el la tribo de Benjamen,
Palti, filo de Rafu; 10 el la
tribo de Zebulun, Gadiel, filo de

Sodi; 11 el la tribo de Jozef, el la
tribo de Manase, Gadi, filo de Susi;
12 el la tribo de Dan, Amiel, filo de
Gemali; 13 el la tribo de Aŝer,
Setur, filo de Miĥael; 14 el la
tribo de Naftali, Naĥbi, filo de
Vofsi; 15 el la tribo de Gad,
Geuel, filo de Maĥi. 16 Tio estas
la nomoj de la viroj, kiujn Moseo
sendis, por esplorrigardi la landon.
Kaj Moseo donis al Hoŝea, filo de
Nun, la nomon Josuo. 17 Kaj Mo-
seo sendis ilin, por esplorrigardi la
landon Kanaanan, kaj diris al ili:
Iru tien tra la Sudo kaj suriru sur la
monton; 18 kaj rigardu la landon,
kia ĝi estas; kaj la popolon, kiu loĝas
en ĝi, ĉu ĝi estas forta aŭ malforta,
ĉu ĝi estas malgrandnombra aŭ
grandnombra; 19 kaj kia estas la
tero, sur kiu ĝi sidas, ĉu ĝi estas
bona aŭ malbona; kaj kiaj estas la
urboj, en kiuj ĝi loĝas, ĉu en tendaroj
aŭ en fortikaĵoj; 20 kaj kia estas
la tero, ĉu ĝi estas grasa aŭ malgrasa,
ĉu estas sur ĝi arboj aŭ ne estas;
kaj estu kuraĝaj, kaj prenu iom el la
fruktoj de la lando. Kaj tiam estis
la tempo de maturiĝado de vinberoj.
21 Kaj ili iris kaj esplorrigardis la
landon de la dezerto Cin ĝis Reĥob
antaŭ Ĥamat. 22 Kaj ili iris tra la
Sudo, kaj venis ĝis Ĥebron, kie loĝis
Aĥiman, Ŝeŝaj, kaj Talmaj, idoj de
Anak. (Ĥebron estis konstruita sep
jarojn antaŭ ol Coan de Egiptujo.)
23 Kaj ili venis ĝis la valo Eŝkol,
kaj ili detranĉis tie branĉon kun unu
peniko da vinberoj, kaj ili ekportis
ĝin sur stango duope; ankaŭ iom
da granatoj kaj da figoj. 24 Al tiu
loko oni donis la nomon Eŝkol, pro
la peniko da vinberoj, kiun de-
tranĉis tie la Izraelidoj. 25 Kaj ili
revenis post la esplorrigardo de la
lando post kvardek tagoj. 26 Kaj
ili iris kaj venis al Moseo kaj al Aaron
kaj al la tuta komunumo de la Izrael-
idoj en la dezerton Paran, en la
lokon Kadeŝ, kaj donis al ili ra-
porton kaj al la tuta komunumo kaj
montris al ili la fruktojn de la
lando. 27 Kaj ili rakontis al li,
kaj diris: Ni venis en la landon, en
kiun vi sendis nin, kaj efektive en ĝi
fluas lakto kaj mielo, kaj jen estas
ĝiaj fruktoj; 28 sed forta estas la
popolo, kiu loĝas en la lando, kaj la
urboj estas fortikigitaj, tre grandaj;
kaj ankaŭ la idojn de Anak ni vidis
tie. 29 Amalek loĝas en la suda
parto de la lando, kaj la Ĥetidoj kaj
Jebusidoj kaj Amoridoj loĝas sur la
monto, kaj la Kanaanidoj loĝas apud
la maro kaj sur la bordo de Jordan.
30 Kaj Kaleb trankviligis la popolon
antaŭ Moseo, kaj diris: Ni iros, kaj
ni ekposedos ĝin, ĉar ni povas ĝin
venki. 31 Sed la viroj, kiuj iris
kun li, diris: Ni ne povas iri al tiu
popolo, ĉar ĝi estas pli forta ol ni.
32 Kaj pri la lando, kiun ili esplorri-
gardis, ili disvastigis inter la Izrael-
idoj malbonan famon, dirante: La
lando, kiun ni trapasis por esplorri-
gardi ĝin, estas lando, kiu formanĝas
siajn loĝantojn, kaj la tuta popolo,
kiun ni vidis en ĝi, estas homoj
grandkreskaj; 33 kaj tie ni vidis
la gigantojn, la idojn de Anak el la
gigantoj, kaj ni estis en niaj okuloj
kiel lokustoj, kaj tiaj ni estis ankaŭ
en iliaj okuloj.

14 TIAM tumultiĝis la tuta ko-
munumo kaj ekkriis, kaj la
popolo ploris en tiu nokto.
2 Kaj ekmurmuris kontraŭ Moseo
kaj kontraŭ Aaron ĉiuj Izraelidoj,
kaj la tuta komunumo diris al ili:
Ho, se ni estus mortintaj en la lando
Egipta, aŭ se ni mortus en ĉi tiu
dezerto! 3 Kaj por kio la Eternulo
irigas nin en tiun landon, por ke ni
falu de glavo? niaj edzinoj kaj in-
fanoj fariĝos militakiro. Ĉu ne estas
pli bone, ke ni revenu Egiptujon?
4 Kaj ili diris unu al alia: Ni starigu
al ni estron, kaj ni reiru Egiptujon.
5 Tiam Moseo kaj Aaron ĵetiĝis
vizaĝaltere antaŭ la tuta anaro de la
komunumo de la Izraelidoj. 6 Kaj
Josuo, filo de Nun, kaj Kaleb, filo de
Jefune, el tiuj, kiuj esplorrigardis la
landon, disŝiris siajn vestojn, 7 kaj
ili diris al la tuta komunumo de la
Izraelidoj jene: La lando, kiun ni
trapasis, por esplorrigardi ĝin, tiu
lando estas tre, tre bona. 8 Se la
Eternulo estos favorkora al ni, Li
venigos nin en tiun landon kaj donos
ĝin al ni, tiun landon, en kiu fluas
lakto kaj mielo. 9 Nur ne ribelu
kontraŭ la Eternulo, kaj ne timu la
popolon de la lando, ĉar nia manĝ-
otaĵo ili estas; ilia ŝirmo foriĝis de
ili, kaj la Eternulo estas kun ni; ne
timu ilin. 10 Kaj la tuta komunumo
diris, ke oni mortigu ilin per ŝtonoj.

Sed la majesto de la Eternulo aperis
en la tabernaklo de kunveno antaŭ
ĉiuj Izraelidoj.
11 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Ĝis kiam incitados Min ĉi tiu popolo?
kaj ĝis kiam ĝi ne kredos al Mi, mal-
graŭ ĉiuj pruvosignoj, kiujn Mi faris
meze de ĝi? 12 Mi frapos ĝin
per pesto kaj ekstermos ĝin, kaj Mi
faros el vi popolon pli grandan kaj
pli fortan ol ĝi. 13 Sed Moseo diris
al la Eternulo: Aŭdos la Egiptoj, el
inter kiuj Vi elkondukis ĉi tiun popol-
on per Via forto, 14 kaj ili diros al
la loĝantoj de tiu lando, kiuj aŭdis, ke
Vi, la Eternulo, estas meze de ĉi tiu
popolo, kaj ke Vi, la Eternulo, montris
Vin al ili okulon kontraŭ okulo, kaj ke
Via nubo staras super ili, kaj ke Vi
iras antaŭ ili dum la tago en nuba
kolono kaj dum la nokto en kolono
fajra; 15 se Vi ekstermos ĉi tiun
popolon kiel unu homon, tiam la
popoloj, kiuj aŭdis la famon pri Vi,
dirus: 16 Ĉar la Eternulo ne povis
venigi ĉi tiun popolon en la landon,
pri kiu Li ĵuris al ili, tial Li buĉis
ilin en la dezerto. 17 Nun montriĝu
do granda la forto de mia Sinjoro,
laŭ la parolo, kiun Vi diris: 18 La
Eternulo estas longepacienca kaj
multe favorkora; Li pardonas kulpon
kaj krimon, sed antaŭ Li neniu estas
senkulpa; Li punas la kulpon de
patroj sur filoj kaj nepoj, en la tria
kaj kvara generacioj. 19 Ho, par-
donu la kulpon de ĉi tiu popolo laŭ
Via granda favorkoreco kaj kiel Vi
pardonadis al ĉi tiu popolo de
Egiptujo ĝis nun. 20 Kaj la Etern-
ulo diris: Mi pardonis konforme al
via diro; 21 sed kiel Mi vivas kaj
kiel de la gloro de la Eternulo estas
plena la tuta tero, 22 ĉiuj homoj,
kiuj vidis Mian gloron kaj Miajn
pruvosignojn, kiujn Mi faris en Egipt-
ujo kaj en la dezerto, kaj provis
Min jam dek fojojn kaj ne aŭskultis
Mian voĉon, 23 ne vidos la landon,
pri kiu Mi ĵuris al iliaj patroj, kaj
ĉiuj, kiuj incitis Min, ne vidos ĝin.
24 Sed Mian sklavon Kaleb, ĉar
estis en li spirito alia kaj li estis
obeema al Mi, lin Mi venigos en la
landon, en kiun li iris, kaj lia idaro
heredos ĝin. 25 Sed la Amalekidoj
kaj Kanaanidoj loĝas en la valo;
morgaŭ turnu vin kaj ekiru en la de-
zerton sur la vojo al la Ruĝa Maro.
26 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo kaj al Aaron, dirante: 27 Ĝis
kiam ĉi tiu malbona komunumo mur-
muros kontraŭ Mi? la murmuradon
de la Izraelidoj, kiun ili murmuras
kontraŭ Mi, Mi aŭdis. 28 Diru al
ili: Kiel Mi vivas, diras la Eternulo,
kiel vi parolis al Miaj oreloj, tiel Mi
faros al vi: 29 en ĉi tiu dezerto
falos viaj kadavroj, kaj el ĉiuj viaj
kalkulitoj, laŭ via tuta kalkulo, en la
aĝo de dudek jaroj kaj pli, kiuj mur-
muris kontraŭ Mi, 30 neniu venos
en la landon, pri kiu Mi levis Mian
manon, ke Mi loĝigos vin en ĝi, neniu
krom Kaleb, filo de Jefune, kaj
Josuo, filo de Nun. 31 Viajn in-
fanojn, pri kiuj vi diris, ke ili fariĝos
militakiro, Mi venigos tien, kaj ili
ekkonos la landon, kiun vi malŝatis.
32 Sed vi—viaj kadavroj falos en ĉi
tiu dezerto. 33 Kaj viaj filoj estos
paŝtistoj en la dezerto dum kvardek
jaroj, kaj portos vian malĉastecon,
ĝis kiam viaj kadavroj konsumiĝos
en la dezerto. 34 Laŭ la nombro
de la tagoj, dum kiuj vi esplorrigardis
la landon, kvardek tagoj, po jaro pro
ĉiu tago, vi portos la punon pro via
malbonago dum kvardek jaroj, por
ke vi ekkonu Mian malfavoron.
35 Mi, la Eternulo, tion diris: tion
Mi faros al tiu tuta malbona komun-
umo, kiu ribelis kontraŭ Mi; en ĉi
tiu dezerto ili pereos kaj ĉi tie ili
mortos. 36 Kaj la viroj, kiujn Moseo
sendis, por esplorrigardi la landon,
kaj kiuj revenis kaj murmurigis kon-
traŭ li la tutan komunumon, disvastig-
ante malbonan famon pri la lando—
37 tiuj viroj, kiuj disvastigis mal-
bonan famon pri la lando, mortis de
pesto antaŭ la Eternulo. 38 Sed
Josuo, filo de Nun, kaj Kaleb, filo
de Jefune, restis vivaj el tiuj viroj,
kiuj iris, por esplorrigardi la landon.
39 Kaj Moseo diris tiujn vortojn al
ĉiuj Izraelidoj, kaj la popolo tre
malĝojis. 40 Kaj ili leviĝis fru-
matene, kaj iris sur la supron de la
monto, dirante: Jen ni estas, kaj ni
iru sur la lokon, pri kiu parolis la
Eternulo; ĉar ni pekis. 41 Sed
Moseo diris: Por kio vi kontraŭagas
al la vortoj de la Eternulo? tio ja ne
sukcesos. 42 Ne iru, ĉar la Etern-
ulo ne estas inter vi; kaj ne estu
frapataj antaŭ viaj malamikoj. 43 Ĉar
la Amalekidoj kaj la Kanaanidoj estas

tie antaŭ vi, kaj vi falos de glavo;
ĉar pro tio, ke vi deturniĝis de la
Eternulo, la Eternulo ne estos kun
vi. 44 Sed ili obstinis, kaj iris sur
la supron de la monto; tamen la
kesto de la interligo de la Eternulo
kaj Moseo ne eliris el la tendaro.
45 Kaj malsupreniris la Amalekidoj
kaj la Kanaanidoj, kiuj loĝis sur la
monto, kaj batis ilin kaj persekutis
ilin ĝis Ĥorma.

15 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al
ili: Kiam vi venos en la landon de
via loĝado, kiun Mi donas al vi,
3 kaj vi faros fajroferon al la Eternulo,
bruloferon aŭ buĉoferon, plenumante
sanktan promeson aŭ farante mem-
volan oferon, aŭ en viaj festoj, por fari
agrablan odoraĵon al la Eternulo el
grandaj brutoj aŭ el malgrandaj:
4 tiam la oferdonanto devas alporti al
la Eternulo farunoferon el dekono de
efo da delikata faruno, miksita kun
kvarono de hino da oleo; 5 kaj da
vino por verŝofero kvaronon de hino
aldonu al la brulofero aŭ al la buĉ-
ofero al ĉiu ŝafido. 6 Kaj ĉe ŝafo
alportu farunoferon el du dekonoj
de efo da delikata faruno, miksita
kun triono de hino da oleo. 7 Kaj
da vino por verŝofero trionon de
hino; alportu tion kiel agrablan
odoraĵon al la Eternulo. 8 Kaj se
bovidon vi alportos kiel bruloferon
aŭ buĉoferon, por plenumi sanktan
promeson, aŭ kiel pacoferon al la
Eternulo, 9 tiam kun la bovido
oni devas alporti farunoferon el tri
dekonoj de efo da delikata faruno,
miksita kun duono de hino da oleo;
10 kaj da vino por verŝofero alportu
duonon de hino kiel fajroferon,
agrablan odoraĵon al la Eternulo.
11 Tiel oni devas fari ĉe ĉiu bovo aŭ
ĉe ĉiu ŝafo aŭ ĉe brutido el ŝafoj aŭ
kaproj. 12 Laŭ la nombro de la
oferoj, kiujn vi faros, agu tiel ĉe ĉiu,
laŭ ilia nombro. 13 Ĉiu indiĝeno
faru tion tiamaniere, alportante fajr-
oferon, agrablan odoraĵon al la Etern-
ulo. 14 Kaj se loĝas inter vi fremd-
ulo aŭ kiu ajn estas inter vi en viaj
generacioj, kaj li alportos fajroferon,
agrablan odoraĵon al la Eternulo,
tiam li faru tiel, kiel vi faras. 15 Por
la tuta komunumo devas esti unu
leĝo, por vi kaj por la fremdulo inter
vi; leĝo eterna en viaj generacioj,
kiel por vi, tiel ankaŭ por la fremdulo,
estu antaŭ la Eternulo. 16 Unu
leĝo kaj unu rajto estu por vi, kaj
por la fremdulo, kiu loĝas kun vi.
17 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 18 Parolu al la
Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam vi
venos en la landon, en kiun Mi vin
kondukas, 19 kaj vi manĝos la
panon de tiu lando, tiam donu ofer-
donon al la Eternulo. 20 Kiel unua-
aĵon el via pasto alportu oferdone
kukon; kiel oferdonon el la grenejo,
tiel oferdonu ĝin. 21 El la unuaaĵoj
de via pasto donu al la Eternulo
oferdonon en viaj generacioj.
22 Kaj se vi eraros, kaj ne plenumos
ĉiujn tiujn ordonojn, kiujn la Eternulo
diris al Moseo, 23 ĉion, kion la
Eternulo ordonis al vi per Moseo,
de la tago, en kiu la Eternulo ordonis,
kaj plue, en viaj generacioj: 24 ti-
am se pro neatento de la komunumo
estis farita la eraro, la tuta komun-
umo alportu unu bovidon kiel brul-
oferon, kiel agrablan odoraĵon al la
Eternulo, kun ĝia farunofero kaj ĝia
verŝofero laŭ la regularo, kaj unu
kapron kiel pekoferon. 25 Kaj la
pastro pekliberigos la tutan komun-
umon de la Izraelidoj, kaj estos par-
donite al ili; ĉar tio estis eraro, kaj
ili alportis sian oferon, fajroferon al
la Eternulo, kaj sian pekoferon antaŭ
la Eternulo pro sia peko. 26 Kaj
estos pardonite al la tuta komunumo
de la Izraelidoj, kaj al la fremdulo,
kiu loĝas inter ili; ĉar la tuta popolo
eraris. 27 Kaj se unu homo pekos
per eraro, tiam li alportu kaprinon
jaraĝan kiel pekoferon. 28 Kaj la
pastro pekliberigos la homon, kiu
eraris, pekante per eraro antaŭ la
Eternulo; li pekliberigos lin, kaj estos
pardonite al li. 29 Kiel por la in-
diĝeno el la Izraelidoj, tiel ankaŭ
por la fremdulo, kiu loĝas inter ili,
unu leĝo estu por vi por tiu, kiu eraris.
30 Sed se iu faris ion per mano mal-
humila, ĉu li estas indiĝeno, ĉu fremd-
ulo, li blasfemis kontraŭ la Etern-
ulo; kaj ekstermiĝos tiu homo el
inter sia popolo; 31 ĉar la vorton de
la Eternulo li malestimis kaj Lian
ordonon li malobeis; ekstermiĝu
tiu homo, lia peko estas sur li.
32 Kiam la Izraelidoj estis en la

dezerto, ili trovis homon, kiu kolektis lignon en tago sabata.
33 Kaj tiuj, kiuj trovis lin, kiam li kolektis lignon, alkondukis lin al Moseo kaj al Aaron kaj al la tuta komunumo.
34 Kaj oni metis lin en gardejon, ĉar ne estis ankoraŭ klarigite, kion oni devas fari al li.
35 Kaj la Eternulo diris al Moseo : Tiu homo mortu ; per ŝtonoj mortigu lin la tuta komunumo ekster la tendaro.
36 Kaj la tuta komunumo elkondukis lin ekster la tendaron kaj mortigis lin per ŝtonoj, kaj li mortis ; kiel la Eternulo ordonis al Moseo.

37 Kaj la Eternulo diris al Moseo jene :
38 Parolu al la Izraelidoj, kaj diru al ili, ke ili faru al si kvastojn sur la randoj de siaj vestoj en siaj generacioj, kaj ili enmetu en la kvaston de la rando fadenon bluan.
39 Kaj ĝi estu por vi kvasto, kiun rigardante, vi rememoros ĉiujn ordonojn de la Eternulo kaj plenumos ilin kaj ne iros laŭ viaj koroj kaj viaj okuloj, kiujn vi malĉaste sekvadas ;
40 por ke vi memoru kaj plenumu ĉiujn Miajn ordonojn kaj estu sanktaj antaŭ via Dio.
41 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, por ke Mi estu via Dio. Mi estas la Eternulo, via Dio.

16 KAJ entreprenis Koraĥ, filo de Jichar, filo de Kehat, ido de Levi, kaj Datan kaj Abiram, filoj de Eliab, kaj On, filo de Pelet, idoj de Ruben,
2 kaj stariĝis antaŭ Moseo, kaj kun ili el la Izraelidoj ducent kvindek viroj, estroj de la komunumo, vokataj al la kunvenoj ; homoj eminentaj ;
3 kaj ili kolektiĝis kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron, kaj diris al ili : Sufiĉe por vi ! la tuta komunumo, ĉiuj estas ja sanktaj, kaj inter ili estas la Eternulo ; kial do vi estrigas vin super la komunumo de la Eternulo ?
4 Kaj Moseo tion aŭdis, kaj ĵetis sin vizaĝaltere.
5 Kaj li ekparolis al Koraĥ kaj al lia tuta anaro, dirante : Morgaŭ la Eternulo montros, kiu estas Lia kaj kiu estas sankta, por ke Li alproksimigu lin al Si ; kaj kiun Li elektos, tiun Li alproksimigos al Si.
6 Faru jenon : prenu al vi incensujojn, Koraĥ kaj lia tuta anaro,
7 kaj metu sur ilin fajron kaj metu sur ilin incenson antaŭ la Eternulo morgaŭ ; kaj kiun la Eternulo elektos, tiu estos la sanktulo. Estas troe, ho Levidoj !
8 Kaj Moseo diris al Koraĥ : Aŭskultu do, idoj de Levi :
9 ĉu ne sufiĉas al vi, ke la Dio de la Izraelidoj distingis vin inter la komunumo de Izrael, por alproksimigi vin al Si, por ke vi plenumu la servojn en la tabernaklo de la Eternulo kaj por ke vi staru antaŭ la komunumo, por servi al ĝi ?
10 Kaj Li alproksimigis vin kaj ĉiujn viajn fratojn, la idojn de Levi, kun vi ; kaj nun vi postulas eĉ pastrecon !
11 Tiamaniere vi kaj via tuta anaro ekribelis kontraŭ la Eternulo ; sed kio estas Aaron, ke vi murmuras kontraŭ li ?
12 Kaj Moseo sendis voki Datanon kaj Abiramon, filojn de Eliab ; sed ili diris : Ni ne iros !
13 Ĉu ne sufiĉas, ke el lando, en kiu fluas lakto kaj mielo, vi elirigis nin, por pereigi nin en la dezerto ? kaj vi volas ankoraŭ regi super ni ?
14 Ja ne en landon, en kiu fluas lakto kaj mielo, vi venigis nin, kaj vi ne donis al ni posedaĵon el kampoj kaj vinberĝardenoj ! ĉu vi volas blindigi la okulojn de ĉi tiuj homoj ? ni ne iros.
15 Kaj tio tre kolerigis Moseon, kaj li diris al la Eternulo : Ne turnu Vin al ilia ofero ; eĉ unu azenon mi ne prenis de ili, kaj al neniu el ili mi faris ian malbonon.
16 Kaj Moseo diris al Koraĥ : Vi kaj via tuta anaro estu antaŭ la Eternulo morgaŭ, vi kaj ili kaj Aaron.
17 Kaj prenu ĉiu sian incensujon kaj metu sur ĝin incenson, kaj alportu antaŭ la Eternulon ĉiu sian incensujon, ducent kvindek incensujojn ; ankaŭ vi kaj Aaron, ĉiu sian incensujon.
18 Kaj ili prenis ĉiu sian incensujon kaj metis sur ĝin fajron kaj ŝutis sur ĝin incenson, kaj ili stariĝis ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno, ankaŭ Moseo kaj Aaron.
19 Kaj kunvenigis kontraŭ ili Koraĥ la tutan anaron ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno ; kaj montriĝis la majesto de la Eternulo al la tuta komunumo.

20 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj al Aaron, dirante :
21 Apartiĝu de ĉi tiu anaro, kaj Mi ekstermos ilin en momento.
22 Kaj ili ĵetis sin vizaĝaltere, kaj diris : Ho Dio, Dio de la spiritoj de ĉia karno ! unu pekis, kaj Vi volas koleri la

tutan komunumon ? 23 Kaj la Etern-
ulo ekparolis al Moseo, dirante :
24 Diru al la komunumo jene : Foriru
de ĉirkaŭ la loĝejo de Koraĥ, Datan,
kaj Abiram. 25 Kaj Moseo leviĝis
kaj iris al Datan kaj Abiram, kaj post
li iris la plejaĝuloj de Izrael. 26 Kaj
li diris al la komunumo : Foriru do
de la tendoj de tiuj malbonaj homoj,
kaj tuŝu nenion, kio apartenas al ili,
por ke vi ne pereu pro ĉiuj iliaj
pekoj. 27 Kaj ili foriris de ĉirkaŭ
la loĝejo de Koraĥ, Datan, kaj Abi-
ram ; sed Datan kaj Abiram eliris,
kaj staris ĉe la pordo de siaj tendoj
kune kun siaj edzinoj, filoj, kaj mal-
grandaj infanoj. 28 Kaj Moseo diris :
Per tio vi ekscios, ke la Eternulo
sendis min, por fari ĉiujn tiujn afer-
ojn, kaj ke mi ne faris laŭ mia koro :
29 se per la ordinara morto de ĉiuj
homoj mortos ĉi tiuj, aŭ ilin trafos
la sorto, kiu povas trafi ĉiun homon,
tiam ne la Eternulo sendis min.
30 Sed se novan aperon kreos la
Eternulo, kaj la tero malfermos sian
buŝon, kaj englutos ilin, kaj ĉion,
kio apartenas al ili, kaj ili vivaj mal-
supreniros en Ŝeolon, tiam sciu,
ke ĉi tiuj homoj blasfemis kontraŭ
la Eternulo. 31 Apenaŭ li finis
paroli ĉion tion, disfendiĝis la tero,
kiu estis sub ili ; 32 kaj la tero
malfermis sian buŝon kaj englutis
ilin kaj iliajn domojn kaj ĉiujn hom-
ojn de Koraĥ kaj la tutan havon.
33 Kaj ili, kaj ĉio, kio apartenis al
ili, malsupreniris vivaj en Ŝeolon,
kaj fermiĝis super ili la tero, kaj ili
forpereis el inter la komunumo.
34 Kaj ĉiuj Izraelidoj, kiuj estis
ĉirkaŭ ili, forkuris ĉe ilia krio ; ĉar
ili diris : Ke nin ankaŭ la tero ne en-
glutu. 35 Kaj fajro eliris de la
Eternulo, kaj ĝi forbruligis tiujn
ducent kvindek homojn, kiuj alportis
la incenson.

36 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante : 37 Diru al Eleazar,
filo de la pastro Aaron, ke li levu la
incensujojn el la brulintaĵo, sed la
fajron disĵetu malproksimen ; ĉar
sanktiĝis 38 la incensujoj de tiuj,
kiuj per sia vivo pagis pro la peko ;
kaj oni faru el ili tavoletojn, por tegi
la altaron ; ĉar oni alportis ilin antaŭ
la Eternulon, kaj ili sanktiĝis ; kaj
ili estu memoriga signo por la
Izraelidoj. 39 Kaj Eleazar, la pastro,
prenis la kuprajn incensujojn,
kiujn alportis la bruligitaj, kaj ta-
voligis ilin, por tegi la altaron
40 memorige por la Izraelidoj, ke
laiko, kiu ne estas el la idoj de Aaron,
ne alproksimiĝu, por incensi antaŭ la
Eternulo, por ke li ne fariĝu kiel
Koraĥ kaj lia anaro, kiel diris la
Eternulo al li per Moseo.

41 Kaj en la sekvanta tago la tuta
komunumo de la Izraelidoj ekmurmuris
kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Aaron,
dirante : Vi mortigis la popolon de la
Eternulo. 42 Kaj kiam kolektiĝis
la komunumo kontraŭ Moseo kaj
kontraŭ Aaron, ili turniĝis al la taber-
naklo de kunveno ; kaj jen kovris
ĝin la nubo kaj aperis la majesto de
la Eternulo. 43 Kaj eniris Moseo
kaj Aaron en la antaŭan parton de la
tabernaklo de kunveno. 44 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo, dirante :
45 Foriĝu el inter ĉi tiu komunumo,
kaj Mi pereigos ilin en momento.
Sed ili ĵetiĝis vizaĝaltere. 46 Kaj
Moseo diris al Aaron : Prenu vian
incensujon kaj metu sur ĝin fajron
de la altaro kaj ŝutu sur ĝin incenson
kaj iru rapide al la komunumo kaj
pekliberigu ĝin ; ĉar eliris kolero
de antaŭ la Eternulo, komenciĝis
la frapado. 47 Tiam Aaron prenis,
kiel diris Moseo, kaj kuris en la
mezon de la komunumo ; kaj jen
komenciĝis jam la frapado en la
popolo. Kaj li metis la incenson kaj
pekliberigis la popolon. 48 Li star-
iĝis inter la mortintoj kaj la vivantoj,
kaj la frapado ĉesiĝis. 49 Kaj la
nombro de la mortintoj de la frapado
estis dek kvar mil sepcent, krom tiuj,
kiuj mortis pro Koraĥ. 50 Kaj Aaron
revenis al Moseo al la pordo de la
tabernaklo de kunveno ; kaj la frap-
ado ĉesiĝis.

17 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante : 2 Parolu al
la Izraelidoj, kaj prenu de ili
po unu bastono de ĉiu tribo, de ĉiuj
iliaj triboj dek du bastonojn, kaj ĉies
nomon skribu sur lia bastono. 3 Sed
la nomon de Aaron skribu sur la
bastono de Levi ; ĉar unu bastono
devas esti de la estro de ilia tribo.
4 Kaj kuŝigu ilin en la tabernaklo
de kunveno antaŭ la kesto de atesto,
kie Mi aperas al vi. 5 Kaj kiun
viron Mi elektos, ties bastono ek-

floros; kaj tiel Mi silentigos antaŭ
Mi la murmuradon de la Izraelidoj,
kiun ili murmuras kontraŭ vi. 6 Kaj
Moseo parolis al la Izraelidoj, kaj
ĉiuj iliaj estroj donis al li po unu
bastono de ĉiu tribo, laŭ iliaj triboj
dek du bastonojn; kaj la bastono
de Aaron estis inter iliaj bastonoj.
7 Kaj Moseo kuŝigis la bastonojn
antaŭ la Eternulo en la tabernaklo
de atesto. 8 Kaj en la sekvanta
tago Moseo venis en la tabernaklon
de atesto; kaj jen ekfloris la bastono
de Aaron de la domo de Levi, kaj
ĝi elirigis burĝonojn kaj donis florojn
kaj maturigis migdalojn. 9 Kaj Mo-
seo elportis ĉiujn bastonojn de antaŭ
la Eternulo al ĉiuj Izraelidoj; kaj ili
vidis, kaj ĉiu prenis sian bastonon.
10 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Remetu la bastonon de Aaron antaŭ
la keston de atesto, por ke ĝi estu
gardata kiel memorsigno por la ribel-
emuloj, por ke ĉesiĝu ilia murmurado
kontraŭ Mi, kaj por ke ili ne mortu.
11 Kaj Moseo faris tion; kiel la
Eternulo ordonis al li, tiel li faris.

12 Kaj la Izraelidoj diris al Moseo:
Jen ni mortas, ni pereas, ni ĉiuj pereas;
13 ĉiu, kiu alproksimiĝas al la taber-
naklo de la Eternulo, mortas; ĉu
ni ĉiuj mortos?

18 KAJ la Eternulo diris al
Aaron: Vi kaj viaj filoj kaj
la domo de via patro kune kun
vi portos sur vi la kulpon pri la taber-
naklo, kaj vi kaj viaj filoj kune kun vi
portos la kulpon pri via pastrado.
2 Ankaŭ viajn fratojn, la tribon de
Levi, la genton de via patro, alproks-
imigu al vi; ili aliĝu al vi kaj servu
vin; kaj vi kune kun viaj filoj estos
ĉe la tabernaklo de atesto. 3 Kaj ili
prizorgu la gardadon de vi kaj la
gardadon de la tuta tabernaklo; nur
al la objektoj de la sanktejo kaj al la
altaro ili ne alproksimiĝu, por ke ili
ne mortu, kiel ili, tiel ankaŭ vi.
4 Ili aliĝu al vi kaj plenumu la zorg-
adon pri la tabernaklo de kunveno,
koncerne ĉiujn servojn en la taber-
naklo; sed laiko ne alproksimiĝu al
vi. 5 Kaj plenumu la zorgadon
pri la sanktejo kaj la zorgadon pri la
altaro, por ke ne estu plu kolero
kontraŭ la Izraelidoj. 6 Kaj Mi
prenis viajn fratojn, la Levidojn, el
inter la Izraelidoj; donace al vi ili
estas donitaj por la Eternulo, por
plenumi la servojn en la tabernaklo
de kunveno. 7 Kaj vi kune kun
viaj filoj plenumu vian pastradon en
ĉio, kio koncernas la altaron, kaj
tion, kio estas malantaŭ la kurteno,
kaj servu; kiel donacon Mi donas al
vi la servadon de via pastrado; sed
laiko, kiu alproksimiĝos, estu mort-
igita.

8 Kaj la Eternulo diris al Aaron:
Mi donis al vi la zorgadon pri Miaj
oferdonoj: ĉion, kion konsekras la
Izraelidoj, Mi donis al vi kaj al viaj
filoj, kiel sanktan apartenaĵon per
leĝo eterna. 9 Jen kio apartenas
al vi el la plejsanktaĵoj, el la brulig-
ataĵo: ĉiu ilia ofero, kiel ĉiu ilia farun-
ofero, tiel ankaŭ ĉiu ilia pekofero
kaj ĉiu ilia kulpofero, kiun ili donos
al Mi, estas plejsanktaĵo por vi kaj
por viaj filoj. 10 Sur la plej sankta
loko manĝu tion; ĉiu virseksulo povas
tion manĝi. Sankta ĝi estu por vi.
11 Kaj jen kio apartenas al vi: iliaj
donacataj oferdonoj el ĉiuj skuoferoj
de la Izraelidoj; al vi Mi donis ilin
kaj al viaj filoj kaj al viaj filinoj kune
kun vi, per leĝo eterna; ĉiu pura
en via domo povas tion manĝi.
12 Ĉion plej bonan el oleo kaj ĉion
plej bonan el mosto kaj el greno, iliajn
unuaaĵojn, kiujn ili donas al la Etern-
ulo, Mi fordonis al vi. 13 La unuaj
produktoj de ĉio, kio estas sur ilia
tero, kiujn ili alportos al la Etern-
ulo, apartenas al vi; ĉiu pura en
via domo povas tion manĝi. 14 Ĉio,
kio estas konsekrita en Izrael, apar-
tenas al vi. 15 Ĉiu utermalferminto
el ĉiuj vivaj estaĵoj, kiun ili alportas
al la Eternulo, kiel el homoj, tiel
ankaŭ el brutoj, apartenas al vi;
tamen prenu elaĉeton pro unuenask-
ito el homoj, kaj ankaŭ pro unue-
naskito el malpuraj brutoj prenu el-
aĉeton. 16 Ilia elaĉeto estas: post la
aĝo de unu monato prenu elaĉeton
laŭ via takso, kvin siklojn da arĝento
laŭ la sankta siklo, kiu konsistas el
dudek geroj. 17 Nur pro unuenask-
ito el bovoj aŭ pro unuenaskito el
ŝafoj aŭ pro unuenaskito el kaproj
ne prenu elaĉeton: ili estas sanktaĵo;
per ilia sango aspergu la altaron,
kaj ilian sebon bruligu kiel fajr-
oferon, agrablan odoraĵon al la Etern-
ulo. 18 Sed ilia viando apartenas
al vi; kiel la brustaĵo de skuofero

kaj la dekstra femuro, ĝi apartenas al
vi. 19 Ĉiujn sanktajn oferdonojn,
kiujn alportas la Izraelidoj al la
Eternulo, Mi donis al vi kaj al viaj
filoj kaj al viaj filinoj kune kun vi,
per leĝo eterna. Tio estas interligo
de salo por eterne antaŭ la Eternulo
por vi kaj por via idaro kune kun vi.
20 Kaj la Eternulo diris al Aaron:
En ilia tero vi ne havos heredaĵon,
kaj parton vi ne havos inter ili; Mi
estas via parto kaj via heredaĵo meze
de la Izraelidoj.
21 Kaj al la filoj de Levi Mi donis
kiel heredaĵon dekonaĵon de ĉio en
Izrael, rekompence pro ilia servado,
kiun ili faras, la servado en la taber-
naklo de kunveno. 22 Kaj la Izrael-
idoj ne alproksimiĝu plu al la taber-
naklo de kunveno, por ke ili ne portu
pekon kaj ne mortu. 23 Nur la
Levidoj mem plenumu la servadon
en la tabernaklo de kunveno kaj
portu sur si ilian pekon; leĝo eterna
tio estu en viaj generacioj; kaj inter
la Izraelidoj ili ne havos posedaĵon.
24 Ĉar la dekonaĵon de la Izraelidoj,
kiun ili alportos al la Eternulo ofer-
done, Mi donis al la Levidoj kiel
posedaĵon; tial Mi diris al ili, ke inter
la Izraelidoj ili ne havu posedaĵon.
25 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 26 Al la Levidoj
parolu, kaj diru al ili: Kiam vi prenos
de la Izraelidoj la dekonaĵon, kiun
Mi donas al vi de ili kiel posedaĵon,
tiam levu el ĝi oferdonon por la
Eternulo, dekonaĵon el la dekonaĵo.
27 Kaj estos kalkulata al vi via
oferdono, kiel greno el la garbejo
kaj kiel abundaĵo el la vinpremejo.
28 Tiamaniere vi ankaŭ alportos
oferdonon al la Eternulo el ĉiuj viaj
dekonaĵoj, kiujn vi prenos de la
Izraelidoj; kaj vi donos el ili la ofer-
donon, destinitan por la Eternulo,
al la pastro Aaron. 29 El ĉiuj
ricevataj donacoj alportu oferdonon
al la Eternulo, el ĉio plej bona en ĝi
ĝian parton konsekritan. 30 Kaj
diru al ili: Kiam vi alportos el tio la
plej bonan parton, tiam ĝi estos
kalkulata al la Levidoj kiel enspezo
el la garbejo kaj kiel enspezo el la
vinpremejo. 31 Kaj vi povas tion
manĝi sur ĉiu loko, vi kaj via domo;
ĉar tio estas pago al vi pro via serv-
ado en la tabernaklo de kunveno.
32 Kaj vi ne portos pri tio pekon,
kiam vi alportos la plej bonan parton
el tio; kaj vi ne malsanktigos la
konsekritaĵon de la Izraelidoj, kaj
vi ne mortos.

19 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo kaj al Aaron, dir-
ante: 2 Jen estas la in-
strukcio de la leĝo, kiun la Eternulo
starigis, dirante: Diru al la Izrael-
idoj, ke ili venigu al vi bovinon ruĝan,
sanan, kiu ne havas difekton kaj sur
kiun ne estis metita jugo. 3 Kaj
donu ĝin al Eleazar, la pastro, kaj li
elkonduku ĝin ekster la tendaron,
kaj oni buĉu ĝin antaŭ li. 4 Kaj
Eleazar, la pastro, prenu iom el ĝia
sango per sia fingro kaj aspergu sep
fojojn per ĝia sango en la direkto al
la antaŭa parto de la tabernaklo de
kunveno. 5 Kaj oni forbruligu la
bovinon antaŭ liaj okuloj: ĝian felon
kaj ĝian karnon kaj ĝian sangon
kune kun ĝia sterko oni forbruligu.
6 Kaj la pastro prenu cedran lignon
kaj hisopon kaj ruĝan lanon kaj ĵetu
en la brulaĵon de la bovino. 7 Kaj la
pastro lavu siajn vestojn kaj banu
sian korpon en akvo, kaj poste li
venu en la tendaron, kaj la pastro
restos malpura ĝis la vespero. 8 Kaj
tiu, kiu ĝin forbruligis, lavu siajn
vestojn per akvo kaj banu sian korp-
on en akvo, kaj li restos malpura
ĝis la vespero. 9 Kaj viro pura
kolektu la cindron de la bovino kaj
metu ĝin ekster la tendaro sur puran
lokon, kaj ĝi estos konservata por la
komunumo de la Izraelidoj por la
akvo puriga: tio estas ofero pro-
peka. 10 Kaj la kolektinto de la
cindro de la bovino lavu siajn vest-
ojn, kaj li restos malpura ĝis la ves-
pero. Tio estos leĝo eterna por la
Izraelidoj, kaj por la fremduloj, kiuj
loĝas inter ili. 11 Kiu ektuŝis la
kadavron de la homo, tiu restos
malpura dum sep tagoj; 12 li sen-
pekigos sin per ĝi en la tria tago kaj
en la sepa tago, kaj li fariĝos pura;
kaj se li ne senpekigos sin en la tria
tago kaj en la sepa tago, li ne fariĝos
pura. 13 Ĉiu, kiu ektuŝis la kad-
avron de homo, kiu mortis, kaj ne
senpekigos sin, tiu malpurigas la
loĝejon de la Eternulo; kaj tiu homo
ekstermiĝos el inter Izrael; ĉar li
ne estas aspergita per puriga akvo,
li estas malpura, lia malpureco estas

ankoraŭ sur li. 14 Jen estas la
leĝo: se homo mortis en tendo,
tiam ĉiu, kiu venas en la tendon,
kaj ĉio, kio troviĝas en la tendo,
estos malpura dum sep tagoj.
15 Kaj ĉiu nefermita vazo, sur kiu
ne estas kovrilo kun ŝnureto, estas
malpura. 16 Kaj ĉiu, kiu ektuŝis
sur kampo glavmortigiton aŭ mort-
inton aŭ oston de homo aŭ tombon,
estos malpura dum sep tagoj. 17 Oni
prenu por la malpurulo iom el la
cindro de la bruligita pekofero kaj
verŝu sur ĝin akvon vivan en vazon;
18 kaj viro pura prenu hisopon kaj
trempu ĝin en akvo, kaj aspergu la
tendon kaj ĉiujn vazojn, kaj la hom-
ojn, kiuj tie estis, kaj la tuŝinton
de la osto aŭ de la mortigito aŭ de la
mortinto aŭ de la tombo. 19 Kaj la
purulo aspergu la malpurulon en la
tria tago kaj en la sepa tago kaj
senpekigu lin en la sepa tago; kaj
li lavu siajn vestojn kaj banu sin en
akvo, kaj vespere li estos pura.
20 Kaj se iu estos malpura kaj ne
senpekigos sin, tiu ekstermiĝos el
inter la komunumo, ĉar li malpurigis
la sanktejon de la Eternulo: li ne
estas aspergita per puriga akvo, li
estas malpura. 21 Kaj tio estu por
vi leĝo eterna. Kaj tiu, kiu aspergis
per la puriga akvo, lavu siajn vestojn;
kaj la ektuŝinto de la puriga akvo
estos malpura ĝis la vespero. 22 Kaj
ĉio, kion ektuŝos la malpurulo, estos
malpura; kaj la homo, kiu ektuŝis,
estos malpura ĝis la vespero.

20 KAJ venis la Izraelidoj, la
tuta komunumo, en la dezert-
on Cin en la unua monato;
kaj la popolo ekloĝis en Kadeŝ, kaj
tie mortis Mirjam kaj estis tie enter-
igita. 2 Kaj ne estis akvo por la
komunumo, kaj ili kolektiĝis kontraŭ
Moseo kaj Aaron. 3 Kaj la popolo
malpacis kontraŭ Moseo, kaj ili diris
jene: Ho, kial ni ne mortis tiam, kiam
mortis niaj fratoj antaŭ la Eternulo!
4 Kaj kial vi venigis la komunumon
de la Eternulo en ĉi tiun dezerton,
por ke ni mortu ĉi tie kune kun niaj
brutoj? 5 Kaj por kio vi elirigis
nin el Egiptujo, por venigi nin al ĉi
tiu malbona loko, kie oni ne povas
semi, kie ne ekzistas figarboj nek
vinberoj nek granatoj, kaj kie ne
ekzistas akvo por trinki? 6 Tiam
Moseo kaj Aaron iris de antaŭ la
komunumo al la pordo de la taber-
naklo de kunveno kaj ĵetiĝis vizaĝ-
altere, kaj la majesto de la Etern-
ulo aperis al ili. 7 Kaj la Eternulo
ekparolis al Moseo, dirante: 8 Prenu
la bastonon kaj kunvenigu la kom-
unumon, vi kaj via frato Aaron,
kaj parolu antaŭ iliaj okuloj al la
roko, kaj ĝi donos sian akvon; kaj vi
elirigos por ili akvon el la roko, kaj
vi trinkigos la komunumon kaj ĝiajn
brutojn. 9 Kaj Moseo prenis la
bastonon de antaŭ la Eternulo, kiel
Li ordonis al li. 10 Kaj Moseo kaj
Aaron kunvenigis la komunumon
antaŭ la rokon, kaj li diris al ili:
Aŭskultu, ho ribeluloj, ĉu el ĉi tiu
roko ni elirigu por vi akvon? 11 Kaj
Moseo levis sian manon kaj frapis la
rokon per sia bastono du fojojn; kaj
ekfluis multe da akvo, kaj trinkis la
komunumo kaj ĝiaj brutoj. 12 Tiam
la Eternulo diris al Moseo kaj al
Aaron: Pro tio, ke vi ne kredis je
Mi, por montri Min sankta en la
okuloj de la Izraelidoj, tial vi ne ven-
igos ĉi tiun komunumon en la landon,
kiun Mi donas al ili. 13 Tio estas
la Akvo de Malpaco, ĉe kiu la Izrael-
idoj malpacis kontraŭ la Eternulo
kaj per kiu Li montris Sin sankta al
ili.

14 Kaj Moseo sendis senditojn el
Kadeŝ al la reĝo de Edom, por diri:
Tiel diras via frato Izrael: Vi scias
ĉiujn malfacilaĵojn, kiuj trafis nin;
15 niaj patroj foriris en Egiptujon, kaj
ni loĝis en Egiptujo longan tempon,
kaj la Egiptoj agis malbone kontraŭ
ni kaj kontraŭ niaj patroj; 16 kaj
ni ekkriis al la Eternulo, kaj Li aŭdis
nian voĉon, kaj Li sendis anĝelon
kaj elkondukis nin el Egiptujo; kaj
jen ni estas en Kadeŝ, urbo ĉe la fino
de viaj limoj; 17 permesu do al ni
trairi vian landon; ni ne iros tra
kampo nek tra vinberĝardeno, kaj
ni ne trinkos akvon el la putoj; laŭ
la ĉefa publika vojo ni iros, ni ne
flankiĝos dekstren nek maldekstren,
ĝis ni trapasos viajn limojn. 18 Sed
Edom diris al li: Vi ne trapasos min,
alie mi eliros kun glavo renkonte al
vi. 19 Kaj la Izraelidoj diris al li:
Laŭ la granda vojo ni iros; kaj se ni
trinkos vian akvon, mi kaj miaj brut-
oj, mi pagos pro ĝi; nenio pli, sole
per miaj piedoj mi trairos. 20 Sed

li diris : Ne trairu. Kaj Edom elpaŝis
kontraŭ lin kun popolo multenombra
kaj kun mano forta. 21 Kaj Edom
ne volis permesi al Izrael trapasi
liajn limojn ; kaj Izrael iris flanke de li.
22 Kaj ili elmoviĝis el Kadeŝ ; kaj
la Izraelidoj, la tuta komunumo,
venis al la monto Hor. 23 Kaj la
Eternulo ekparolis al Moseo kaj al
Aaron sur la monto Hor, ĉe la limo de
la lando Edoma, dirante : 24 Aaron
alkolektiĝu al sia popolo ; ĉar pro
tio, ke vi malobeis Mian ordonon ĉe
la Akvo de Malpaco, li ne venos en la
landon, kiun Mi donas al la Izrael-
idoj. 25 Prenu Aaronon, kaj Elea-
zaron, lian filon, kaj suririgu ilin sur
la monton Hor ; 26 kaj deprenu
de Aaron liajn vestojn, kaj surmetu
ilin sur Eleazaron, lian filon ; kaj
Aaron alkolektiĝu al sia popolo kaj
mortu tie. 27 Kaj Moseo faris, kiel
ordonis la Eternulo ; kaj ili suriris
sur la monton Hor antaŭ la okuloj de
la tuta komunumo. 28 Kaj Moseo
deprenis de Aaron liajn vestojn,
kaj surmetis ilin sur Eleazaron, lian
filon. Kaj Aaron mortis tie sur la
supro de la monto. Kaj Moseo kaj
Eleazar malsupreniris de la monto.
29 Kaj la tuta komunumo vidis, ke
Aaron mortis, kaj la tuta domo de
Izrael priploris Aaronon dum tridek
tagoj.

21 KAJ la Kanaanido, la reĝo
de Arad, kiu loĝis en la
Sudo, aŭdis, ke Izrael venas
per la vojo de Atarim ; kaj li ekbatalis
kontraŭ Izrael kaj kaptis kelkajn
kiel militkaptitojn. 2 Tiam Izrael
faris sanktan promeson al la Eternulo,
kaj diris : Se Vi donos ĉi tiun popolon
en mian manon, tiam mi detruos
iliajn urbojn. 3 Kaj la Eternulo el-
aŭskultis la voĉon de Izrael kaj for-
donis la Kanaanidojn ; kaj oni pere-
igis ilin kaj iliajn urbojn kaj donis al
la loko la nomon Ĥorma.
4 Kaj ili elmoviĝis de la monto Hor
laŭ la vojo al la Ruĝa Maro, por ĉir-
kaŭiri la landon de Edom. Kaj
senkuraĝiĝis la animo de la popolo
sur la vojo. 5 Kaj la popolo ek-
parolis kontraŭ Dio kaj kontraŭ
Moseo : Kial vi elkondukis nin el
Egiptujo, por ke ni mortu en la
dezerto ? ĉar ekzistas nek pano nek
akvo, kaj al nia animo naŭzas la
mizera nutraĵo. 6 Tiam la Eternulo
sendis sur la popolon venenajn ser-
pentojn, kaj ili mordis la popolon,
kaj mortis multe da homoj el Izrael.
7 Kaj la popolo venis al Moseo, kaj
diris : Ni pekis, parolante kontraŭ
la Eternulo kaj kontraŭ vi ; preĝu
al la Eternulo, ke Li forigu de ni la
serpentojn. Kaj Moseo preĝis pri
la popolo. 8 Kaj la Eternulo diris
al Moseo : Faru al vi serpenton
kupran kaj metu ĝin sur stangon ;
kaj ĉiu mordita, kiu ekrigardos ĝin,
restos viva. 9 Kaj Moseo faris
kupran serpenton kaj metis ĝin sur
stangon ; kaj se serpento mordis iun
kaj ĉi tiu ekrigardis la kupran ser-
penton, li restis viva. 10 Kaj la
Izraelidoj elmoviĝis, kaj starigis
sian tendaron en Obot. 11 Kaj ili
elmoviĝis el Obot, kaj starigis sian
tendaron en Ije-Abarim en la dezerto,
kiu estas kontraŭ Moab, en la oriento.
12 De tie ili elmoviĝis, kaj starigis
sian tendaron en la valo de Zared.
13 De tie ili elmoviĝis, kaj starigis
sian tendaron apud tiu parto de
Arnon en la dezerto, kiu estas ekster
la limoj de la Amoridoj ; ĉar Arnon
estas la limo de Moab, inter Moab
kaj la Amoridoj. 14 Tial estas dirite
en la Libro de la Militoj de la Etern-
ulo :

Vaheb en Sufa,
Kaj la valoj de Arnon,
15 Kaj la deklivo de la valoj,
Kiu turniĝas al la kolonio Ar
Kaj apogiĝas al la limo de Moab.

16 Kaj de tie al Beer ; tio estas tiu
puto, pri kiu la Eternulo diris al
Moseo : Kunvenigu la popolon, kaj
Mi donos al ili akvon.
17 Tiam kantis Izrael ĉi tiun kanton :
Leviĝu, puto, ni kantu pri ĝi ;
18 Puto, kiun fosis princoj,
Boris eminentuloj de la popolo,
Per la sceptro, per siaj bastonoj.
Kaj el tiu dezerto al Matana, 19 kaj
el Matana al Naĥaliel, kaj el Naĥaliel
al Bamot, 20 kaj el Bamot al la
valo, kiu estas sur la kampo de Moab,
ĉe la supro de Pisga, kiu estas turn-
ita al la dezerto.
21 Kaj Izrael sendis senditojn al
Siĥon, reĝo de la Amoridoj, por diri :
22 Mi dezirus trairi vian landon ; ni
ne devojiĝos sur kampon aŭ en
vinberĝardenon, ni ne trinkos akvon
el puto ; laŭ la ĉefa publika vojo ni
iros, ĝis ni trapasos viajn limojn.

23 Sed Siĥon ne permesis al Izrael
trapasi liajn limojn; kaj Siĥon kol-
ektis sian tutan popolon kaj eliris
kontraŭ Izraelon en la dezerton kaj
venis ĝis Jahac kaj ekbatalis kontraŭ
Izrael. 24 Kaj Izrael frapis lin per
la glavo, kaj ekposedis lian landon
de Arnon ĝis Jabok, ĝis la Amon-
idoj; ĉar forta estis la limo de la
Amonidoj. 25 Kaj Izrael prenis ĉi-
ujn tiujn urbojn; kaj Izrael eklogis
en ĉiuj urboj de la Amoridoj, en Ĥeŝ-
bon kaj en ĉiuj ĝiaj dependantaĵoj.
26 Ĉar Ĥeŝbon estis la urbo de Si-
ĥon, la reĝo de la Amoridoj, kaj li
militis kontraŭ la antaŭa reĝo de
Moab kaj prenis el lia mano lian tutan
landon ĝis Arnon. 27 Tial diras
alegoriistoj:

Iru Ĥeŝbonon;
Konstruiĝu kaj fortikiĝu la urbo
de Siĥon.
28 Ĉar fajro eliris el Ĥeŝbon,
Flamo el la urbo de Siĥon;
Ĝi formanĝis Ar-Moabon,
La mastrojn de la altaĵoj de
Arnon.
29 Ve al vi, Moab!
Vi pereis, ho popolo de Kemoŝ!
Li faris el siaj filoj forkurintojn
Kaj el siaj filinoj kaptitinojn
De la reĝo de la Amoridoj Siĥon.
30 Ni faligis ilin; pereis Ĥeŝbon
ĝis Dibon;
Kaj ni ruinigis ilin ĝis Nofaĥ,
Kiu estas apud Medba.

31 Kaj Izrael loĝis en la lando de la
Amoridoj. 32 Kaj Moseo sendis,
por esplorrigardi Jazeron, kaj ili
militakiris ĝiajn vilaĝojn, kaj for-
pelis la Amoridojn, kiuj tie estis.
33 Kaj ili forturniĝis kaj ekiris laŭ
la vojo al Baŝan. Tiam eliris al ili
renkonte Og, la reĝo de Baŝan, li
kaj lia tuta popolo, por batali ĉe
Edrei. 34 Kaj la Eternulo diris al
Moseo: Ne timu lin, ĉar en vian man-
on Mi fordonos lin kaj lian tutan
popolon kaj lian landon, kaj vi agos
kun li, kiel vi agis kun Siĥon, la reĝo
de la Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon.
35 Kaj ili venkobatis lin kaj liajn
filojn kaj lian tutan popolon, ĝis neniu
restis; kaj ili ekposedis lian landon.

22 Kaj la Izraelidoj elmoviĝis,
kaj haltis tendare en la stepoj
de Moab, transe de Jordan,
kontraŭ Jeriĥo.
2 Balak, filo de Cipor, vidis ĉion,
kion Izrael faris al la Amoridoj.
3 Kaj Moab tre timis tiun popolon,
ĉar ĝi estis multenombra; kaj Moab
ektremis antaŭ la Izraelidoj. 4 Kaj
Moab diris al la ĉefoj de Midjan:
Nun tiu popolo formanĝos nian tutan
ĉirkaŭaĵon, kiel bovo formanĝas la
herbon de la kampo. Kaj Balak,
filo de Cipor, estis reĝo de Moab en
tiu tempo. 5 Kaj li sendis senditojn
al Bileam, filo de Beor, en Petoron,
kiu estis ĉe la Rivero, en la landon
de sia popolo, por voki lin, kaj diri:
Jen popolo eliris el Egiptujo, jen ĝi
kovris la vizaĝon de la tero, kaj
ĝi loĝas kontraŭ mi. 6 Nun venu do,
malbenu al mi tiun popolon, ĉar ĝi
estas pli forta ol mi; eble tiam mi
povos venkobati ĝin kaj elpeli ĝin el
la lando; ĉar mi scias, ke kiun vi
benas, tiu estas benita, kaj kiun vi
malbenas, tiu estas malbenita. 7 Kaj
iris la plejaĝuloj de Moab kaj la plej-
aĝuloj de Midjan, havante en siaj
manoj la donacojn pro la sorĉado, kaj
ili venis al Bileam kaj diris al li la
vortojn de Balak. 8 Kaj li diris al
ili: Tradormu ĉi tie la nokton, kaj
mi donos al vi respondon, konforme
al tio, kion diros al mi la Eternulo.
Kaj la ĉefoj de Moab restis ĉe Bi-
leam. 9 Kaj Dio venis al Bileam,
kaj diris: Kiuj estas tiuj viroj ĉe vi?
10 Kaj Bileam diris al Dio: Balak,
filo de Cipor, reĝo de Moab, sendis
al mi, dirante: 11 Jen estas la
popolo, kiu eliris el Egiptujo, kaj ĝi
kovris la vizaĝon de la tero; venu do,
malbenu ĝin al mi, eble tiam mi povos
batali kontraŭ ĝi kaj forpeli ĝin.
12 Tiam Dio diris al Bileam: Ne
iru kun ili; ne malbenu la popolon,
ĉar ĝi estas benita. 13 Kaj Bileam
leviĝis matene, kaj diris al la ĉefoj
de Balak: Iru en vian landon, ĉar la
Eternulo ne volas permesi al mi iri
kun vi. 14 Kaj leviĝis la ĉefoj de
Moab kaj venis al Balak, kaj diris:
Bileam ne volas iri kun ni. 15 Balak
sendis plue ĉefojn, pli grandajn kaj
pli eminentajn ol tiuj. 16 Kaj ili
venis al Bileam, kaj diris al li: Tiel
diris Balak, filo de Cipor: Ne rifuzu
do iri al mi; 17 ĉar mi tre honoros
vin, kaj ĉion, kion vi diros al mi, mi
faros; venu do, malbenu al mi tiun
popolon. 18 Sed Bileam respondis
kaj diris al la servantoj de Balak:
Eĉ se Balak donos al mi sian plenan

domon da arĝento kaj oro, mi ne
povas malobei la ordonon de la Etern-
ulo, mia Dio, farante ion malgrand-
an aŭ grandan. 19 Tamen restu
ĉi tie ankaŭ vi dum la nokto, kaj mi
sciiĝos, kion plue diros al mi la Etern-
ulo. 20 Kaj Dio venis al Bileam
en la nokto, kaj diris al li: Se tiuj
viroj venis, por voki vin, leviĝu, iru
kun ili, sed faru nur tion, kion Mi
diros al vi. 21 Kaj Bileam leviĝis
matene kaj selis sian azeninon kaj
iris kun la ĉefoj de Moab. 22 Kaj
ekflamis la kolero de Dio pro tio,
ke li iris; kaj anĝelo de la Eternulo
stariĝis sur la vojo, por malhelpi lin.
Li rajdis sur sia azenino, kaj du liaj
junuloj estis kun li. 23 Kaj la
azenino ekvidis la anĝelon de la
Eternulo, starantan sur la vojo kun
elingigita glavo en la mano, kaj la
azenino forturniĝis de la vojo kaj
iris sur la kampon; kaj Bileam ek-
batis la azeninon, por returni ĝin
sur la vojon. 24 Tiam la anĝelo de
la Eternulo stariĝis sur la vojeto inter
vinberĝardenoj, kie estis barilo sur
unu flanko kaj barilo sur la dua
flanko. 25 Kaj la azenino ekvidis
la anĝelon de la Eternulo, kaj al-
premis sin al la muro kaj alpremis la
piedon de Bileam al la muro; kaj li
denove ĝin batis. 26 Kaj la anĝelo
de la Eternulo denove forlasis sian
lokon, kaj stariĝis sur malvasta
loko, kie oni ne povas flankeniri
dekstren, nek maldekstren. 27 Ki-
am la azenino ekvidis la anĝelon de
la Eternulo, ĝi kuŝiĝis sub Bileam.
Kaj ekflamis la kolero de Bileam, kaj
li batis la azeninon per la bastono.
28 Tiam la Eternulo malŝlosis la
buŝon de la azenino, kaj ĝi diris al
Bileam: Kion mi faris al vi, ke vi
batis min jam tri fojojn? 29 Kaj
Bileam diris al la azenino: Ĉar vi
mokis min; se mi havus glavon en
mia mano, mi nun mortigus vin.
30 Kaj la azenino diris al Bileam: Ĉu
mi ne estas via azenino, sur kiu vi
rajdadis de longatempe ĝis la nuna
tago? ĉu mi kutimis tiel fari al vi?
Kaj li diris: Ne. 31 Tiam la Etern-
ulo malkovris la okulojn de Bileam,
kaj li ekvidis la anĝelon de la Etern-
ulo, starantan sur la vojo kun eling-
igita glavo en sia mano; kaj li kliniĝ-
is, kaj ĵetiĝis vizaĝaltere. 32 Kaj
la anĝelo de la Eternulo diris al li:
Kial vi batis vian azeninon jam tri
fojojn? jen Mi eliris, por malhelpi,
ĉar malbona estas via vojo antaŭ Mi.
33 La azenino ekvidis Min, kaj for-
turniĝis antaŭ Mi jam tri fojojn; se
ĝi ne forturniĝus de Mi, tiam Mi vin
mortigus kaj ĝin Mi lasus vivi.
34 Tiam Bileam diris al la anĝelo
de la Eternulo: Mi pekis, ĉar mi ne
sciis, ke Vi staras kontraŭ mi sur la
vojo; nun, se tio ne plaĉas al Vi, mi
iros returne. 35 Sed la anĝelo de
la Eternulo diris al Bileam: Iru kun
la viroj; sed nur tion, kion Mi diros
al vi, vi diru. Kaj Bileam iris kun
la ĉefoj de Balak. 36 Kiam Balak
aŭdis, ke Bileam venis, li eliris ren-
konte al li ĝis tiu Moaba urbo, kiu
troviĝas ĉe la limo apud Arnon, kiu
estas ĉe la fino de la limo. 37 Kaj
Balak diris al Bileam: Mi sendis ja
al vi, por voki vin; kial do vi ne iris
al mi? ĉu efektive mi ne povas
honori vin? 38 Sed Bileam diris al
Balak: Jen mi venis al vi; tamen ĉu
mi povas ion diri al vi? kion Dio
enmetos en mian buŝon, tion mi
diros. 39 Kaj Bileam iris kun
Balak, kaj ili venis al Kirjat-Ĥucot.
40 Kaj Balak buĉis bovojn kaj ŝaf-
ojn, kaj sendis al Bileam, kaj al la
ĉefoj, kiuj estis kun li. 41 En la
sekvanta mateno Balak prenis Bile-
amon kaj surkondukis lin sur la
altaĵojn de Baal, kaj li ekvidis de
tie la finan parton de la popolo.

23 Kaj Bileam diris al Balak:
Konstruu al mi ĉi tie sep
altarojn, kaj pretigu al mi ĉi
tie sep bovidojn kaj sep virŝafojn.
2 Kaj Balak faris, kiel diris Bileam;
kaj Balak kaj Bileam oferis po unu
bovido kaj po unu virŝafo sur ĉiu
altaro. 3 Kaj Bileam diris al Balak:
Staru ĉe via brulofero, kaj mi iros;
eble la Eternulo venos al mi ren-
konte, kaj kion Li montros al mi, tion
mi diros al vi. Kaj li iris sur la
altaĵon. 4 Kaj Dio renkontiĝis al
Bileam, kaj ĉi tiu diris al Li: La sep
altarojn mi pretigis, kaj mi oferis po
unu bovido kaj po unu virŝafo sur ĉiu
altaro. 5 Kaj la Eternulo enmetis
vorton en la buŝon de Bileam, kaj
diris: Reiru al Balak kaj parolu tiel.
6 Kaj li revenis al tiu, kaj jen tiu
staras ĉe sia brulofero, li kaj ĉiuj
ĉefoj de Moab. 7 Kaj li komencis
sian inspiritaĵon, kaj diris:

El Aram venigis min Balak,
Reĝo de Moab, el la montoj orientaj:
Venu, malbenu al mi Jakobon,
Kaj venu, malbondiru kontraŭ Izrael.
8 Kiel mi tiun malbenos, kiun ne malbenas Dio?
Kiel mi tiun malbondiros, kiun ne malbondiras la Eternulo?
9 De la supro de rokoj mi vidas lin,
Kaj de altaĵoj mi rigardas lin;
Jen la popolo loĝas aparte
Kaj ne estas kalkulata inter la nacioj.
10 Kiu kalkulis la polvon de Jakob
Kaj la nombron de kvarono de Izrael?
Mortu mia animo per la morto de justuloj,
Kaj mia fino estu simila al ilia!
11 Tiam Balak diris al Bileam: Kion
vi faris al mi? por malbeni miajn
malamikojn mi prenis vin, kaj jen vi
ilin benas. 12 Kaj li respondis kaj
diris: Ĉu ne tion, kion la Eternulo
metas en mian buŝon, mi devas pre-
cize diri? 13 Kaj Balak diris al li:
Venu do kun mi al alia loko, de kiu
vi ilin vidos; nur ilian parton vi vidos,
la tutan vi ilin ne vidos; kaj malbenu
ilin al mi de tie. 14 Kaj li prenis
lin sur la kampon de ĉirkaŭrigard-
antoj, sur la supron de Pisga, kaj li
konstruis sep altarojn kaj oferis po
unu bovido kaj unu virŝafo sur ĉiu
altaro. 15 Kaj li diris al Balak:
Staru ĉi tie ĉe via brulofero, kaj mi
iros renkonte tien. 16 Kaj la Etern-
ulo renkontiĝis al Bileam kaj metis
vorton en lian buŝon, kaj diris: Reiru
al Balak kaj parolu tiel. 17 Kaj li
venis al li, kaj jen li staras ĉe sia
brulofero, kaj kun li la ĉefoj de Moab.
Kaj Balak diris al li: Kion parolis la
Eternulo? 18 Kaj li komencis sian
inspiritaĵon, kaj diris:
Leviĝu, Balak, kaj aŭskultu;
Atentu min, filo de Cipor.
19 Dio ne estas homo, ke Li mensogus,
Kaj ne homido, ke Li pentus.
Ĉu Li dirus kaj ne farus,
Parolus kaj ne plenumus?
20 Jen beno estas komisiita al mi;
Li benas, kaj mi ne povas tion ŝanĝi.
21 Li ne vidis pekon ĉe Jakob,
Kaj Li ne rimarkis malpiecon ĉe Izrael;
La Eternulo, lia Dio, estas kun li,
Kaj reĝa aklamado estas ĉe li.
22 Dio, kiu elkondukis ilin el Egiptujo,
Estas por ili kiel la forto de bubalo.
23 Ĉar ne ekzistas sorĉado en Jakob,
Nek aŭgurado en Izrael;
Siatempe estas dirate al Jakob kaj al Izrael, kion faras Dio.
24 Jen la popolo stariĝas kiel leonino
Kaj leviĝas kiel leono;
Ĝi ne kuŝiĝos, antaŭ ol ĝi manĝos rabakiron
Kaj antaŭ ol ĝi trinkos sangon de mortigitoj.
25 Kaj Balak diris al Bileam: Nek
per malbeno malbenu ilin, nek per
beno benu ilin. 26 Sed Bileam
respondis kaj diris al Balak: Ĉu mi
ne diris al vi, ke ĉion, kion diros
la Eternulo, tion mi faros? 27 Kaj
Balak diris al Bileam: Venu, mi
prenos vin sur alian lokon; eble
plaĉos al Dio, kaj vi malbenos
ilin al mi de tie. 28 Kaj Balak
prenis Bileamon sur la supron de
Peor, kiu estas turnita al la dezerto.
29 Kaj Bileam diris al Balak: Kon-
struu al mi ĉi tie sep altarojn, kaj pret-
igu al mi ĉi tie sep bovidojn kaj sep
virŝafojn. 30 Kaj Balak faris, kiel
diris Bileam, kaj oferis po unu bovido
kaj po unu virŝafo sur ĉiu altaro.

24 Ĉar Bileam vidis, ke al la
Eternulo plaĉas beni Izra-
elon, li ne iris, kiel antaŭe,
por aŭguri, sed li turnis sian vizaĝon
al la dezerto. 2 Kaj Bileam levis
siajn okulojn, kaj ekvidis Izraelon,
starantan laŭ siaj triboj; kaj la spirito
de Dio venis sur lin. 3 Kaj li ek-
parolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
Parolas Bileam, filo de Beor,
Kaj parolas viro kun malfermita okulo;
4 Parolas tiu, kiu aŭdas la vortojn de Dio,
Kaj kiu vidas la vizion de la Plejpotenculo;
Li falas, sed malfermitaj estas liaj okuloj.
5 Kiel belaj estas viaj tendoj, ho Jakob,
Viaj loĝejoj, ho Izrael!

6 Kiel valoj ili etendiĝas,
Kiel ĝardenoj apud rivero,
Kiel arboj aloaj, plantitaj de la Eternulo,
Kiel cedroj apud akvo.
7 Fluos akvo el liaj siteloj,
Kaj lia semo estos ĉe multaj akvoj;
Superos Agagon lia reĝo,
Kaj altiĝos lia regno.
8 Dio, kiu elkondukis lin el Egiptujo,
Estas por li kiel la forto de bubalo;
Li formanĝas la popolojn, kiuj estas malamikaj al li,
Kaj iliajn ostojn li frakasas
Kaj per siaj sagoj disbatas.
9 Li genuiĝis, li kuŝiĝis,
Kiel leono kaj kiel leonino;
Kiu lin levos?
Viaj benantoj estas benataj,
Kaj viaj malbenantoj estas malbenataj.
10 Tiam ekflamis la kolero de Balak
kontraŭ Bileam, kaj li kunefrapis siajn
manojn; kaj Balak diris al Bileam:
Por malbeni miajn malamikojn mi
vokis vin, kaj vi nun benis ilin jam tri
fojojn! 11 Kaj nun foriĝu sur vian
lokon; mi intencis honori vin, sed jen
la Eternulo senigis vin je la honoro.
12 Kaj Bileam diris al Balak: Ĉu eĉ
al viaj senditoj, kiujn vi sendis al mi,
mi ne parolis jene: 13 Se Balak
eĉ donus al mi sian plenan domon da
arĝento kaj oro, mi ne povus malobei
la ordonon de la Eternulo, farante
bonon aŭ malbonon laŭ mia deziro?
kion diros la Eternulo, tion mi diros.
14 Kaj nun mi iras al mia popolo;
venu, mi sciigos al vi, kion faros tiu
popolo al via popolo en la malproksima
venonta tempo. 15 Kaj li
ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
Parolas Bileam, filo de Beor,
Kaj parolas viro kun malfermita okulo;
16 Parolas tiu, kiu aŭdas la vortojn de Dio
Kaj scias la penson de la Plejaltulo,
Kaj kiu vidas la vizion de la Plejpotenculo;
Li falas, sed malfermitaj estas liaj okuloj.
17 Mi vidas lin, sed ne nun;
Mi rigardas lin, sed ne proksime.
Eliros stelo el Jakob,
Kaj leviĝos sceptro el Izrael,
Detruos la randojn de Moab
Kaj frakasos ĉiujn filojn de malordo.
18 Kaj Edom estos submetito,
Kaj Seir estos submetito de siaj malamikoj;
Sed Izrael havos venkon.
19 Kaj la reganto eliros el Jakob,
Kaj li pereigos la restintojn el la urbo.
20 Kaj li ekvidis Amalekon, kaj li
ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
La unua el la popoloj estis Amalek,
Sed lia fino estos pereo.
21 Kaj li ekvidis la Kenidojn, kaj li
ekparolis sian inspiritaĵon, kaj diris:
Fortika estas via loĝejo,
Kaj aranĝita sur roko estas via nesto;
22 Sed ruinigita estos Kain,
Baldaŭ Aŝur vin kaptos.
23 Kaj li ekparolis sian inspiritaĵon,
kaj diris:
Ve! kiu vivos, kiam Dio tion faros?
24 Kaj venos ŝipoj de la lando de la Kitidoj,
Kaj ili humiligos Aŝuron kaj humiligos Eberon;
Sed ankaŭ ili pereos.
25 Kaj Bileam leviĝis, kaj foriris kaj
revenis al sia loko; kaj ankaŭ Balak
iris sian vojon.

25 KAJ Izrael loĝis en Ŝitim, kaj
la popolo komencis malĉastadi
kun la filinoj de Moab.
2 Kaj ili invitadis la popolon al la
oferoj de siaj dioj, kaj la popolo
manĝadis kaj kliniĝadis antaŭ iliaj
dioj. 3 Kaj Izrael aliĝis al Baal-
Peor; kaj ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Izrael. 4 Kaj la
Eternulo diris al Moseo: Prenu ĉiujn
estrojn de la popolo kaj pendigu ilin
al la Eternulo kontraŭ la suno, kaj
deturniĝos de Izrael la furiozo de la
kolero de la Eternulo. 5 Kaj Moseo
diris al la juĝistoj de Izrael: Mortigu
ĉiu siajn homojn, kiuj aliĝis al Baal-
Peor. 6 Kaj jen iu el la Izraelidoj
venis kaj alkondukis al siaj fratoj
Midjanidinon antaŭ la okuloj de
Moseo kaj antaŭ la okuloj de la tuta
komunumo de Izrael, dum ili ploris
ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno.
7 Kiam tion vidis Pineĥas,

filo de Eleazar, la filo de la pastro
Aaron, li leviĝis el inter la komunumo
kaj prenis ponardegon en sian manon.
8 Kaj li iris post la Izraelido en la
dormejon, kaj trapikis ilin ambaŭ, la
Izraelidon kaj la virinon tra ŝia ven-
tro; kaj tiam ĉesiĝis la punfrapado
de la Izraelidoj. 9 Kaj la nombro
de la mortintoj per la punfrapado
estis dudek kvar mil.
10 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 11 Pineĥas, filo
de Eleazar, la filo de la pastro Aaron,
deturnis Mian koleregon de la Izrael-
idoj, ĉar li fervoris pri Mi inter ili,
kaj Mi ne ekstermis la Izraelidojn en
Mia severeco. 12 Tial diru: Jen
Mi donas al li Mian interligon pri
paco; 13 kaj ĝi estu por li kaj por
lia idaro post li interligo de eterna
pastreco, pro tio, ke li fervoris pri
sia Dio kaj pekliberigis la Izraelidojn.
14 La nomo de la mortigita Izraelido,
kiu estis mortigita kune kun la
Midjanidino, estis Zimri, filo de Salu,
ĉefo de patrodomo el la Simeonidoj;
15 kaj la nomo de la mortigita
Midjanidino estis Kozbi, filino de
Cur, estro de la anoj de patrodomo
en Midjan.
16 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 17 Estu malamik-
oj al la Midjanidoj kaj batu ilin;
18 ĉar ili estas malamikoj al vi per
sia insido, kiun ili faris al vi per Peor,
kaj per Kozbi, la filino de la Midjana
estro, ilia fratino mortigita en la tago
de la punfrapado pro Peor.

26 KAJ post la punfrapado la
Eternulo ekparolis al Moseo,
kaj al Eleazar, filo de la
pastro Aaron, dirante: 2 Kalkulu
la tutan komunumon de la Izraelidoj
en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, laŭ
iliaj patrodomoj, ĉiujn militkapablajn
en Izrael. 3 Kaj ekparolis al ili
Moseo kaj la pastro Eleazar sur la
stepoj de Moab apud la Jeriĥa Jordan,
dirante: 4 Kalkulu la popolon en
la aĝo de dudek jaroj kaj pli, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo kaj al la
Izraelidoj, kiuj eliris el la lando
Egipta.
5 Ruben, la unuenaskito de Izrael.
La filoj de Ruben: de Ĥanoĥ, la
familio de la Ĥanoĥidoj; de Palu, la
familio de la Paluidoj; 6 de Ĥecron,
la familio de la Ĥecronidoj; de Karmi,
la familio de la Karmiidoj. 7 Tio
estas la familioj de la Rubenidoj; kaj
ilia nombro estis kvardek tri mil sep-
cent tridek. 8 Kaj la filoj de Palu:
Eliab. 9 Kaj la filoj de Eliab:
Nemuel kaj Datan kaj Abiram; tio
estas tiuj Datan kaj Abiram, eminent-
uloj de la komunumo, kiuj ribelis
kontraŭ Moseo kaj Aaron en la anaro
de Koraĥ, kiam ili ribelis kontraŭ la
Eternulo 10 kaj la tero malfermis
sian buŝon kaj englutis ilin kaj Koraĥ-
on ĉe la morto de la anaro, kiam la
fajro ekstermis la ducent kvindek
homojn, kaj ili fariĝis averto. 11 Sed
la filoj de Koraĥ ne mortis.
12 La filoj de Simeon laŭ iliaj
familioj: de Nemuel, la familio de la
Nemuelidoj; de Jamin, la familio de
la Jaminidoj; de Jaĥin, la familio de
la Jaĥinidoj; 13 de Zeraĥ, la fam-
ilio de la Zeraĥidoj; de Ŝaul, la
familio de la Ŝaulidoj. 14 Tio estas
la familioj de la Simeonidoj, dudek
du mil ducent.
15 La filoj de Gad laŭ iliaj familioj:
de Cefon, la familio de la Cefonidoj;
de Ĥagi, la familio de la Ĥagiidoj;
de Ŝuni, la familio de la Ŝuniidoj;
16 de Ozni, la familio de la Ozniidoj;
de Eri, la familio de la Eriidoj;
17 de Arod, la familio de la Arodid-
oj; de Areli, la familio de la Areliidoj.
18 Tio estas la familioj de la Gadidoj,
laŭ ilia nombro kvardek mil kvincent.
19 La filoj de Jehuda: Er kaj Onan;
sed Er kaj Onan mortis en la lando
Kanaana. 20 Kaj la filoj de Je-
huda laŭ iliaj familioj estis: de Ŝela,
la familio de la Ŝelaidoj; de Perec,
la familio de la Perecidoj; de Zeraĥ,
la familio de la Zeraĥidoj. 21 Kaj
la filoj de Perec estis: de Ĥecron, la
familio de la Ĥecronidoj; de Ĥamul,
la familio de la Ĥamulidoj. 22 Tio
estas la familioj de Jehuda, laŭ ilia
nombro sepdek ses mil kvincent.
23 La filoj de Isaĥar laŭ iliaj fam-
ilioj: de Tola, la familio de la Tola-
idoj; de Puva, la familio de la Puva-
idoj; 24 de Jaŝub, la familio de la
Jaŝubidoj; de Ŝimron, la familio de
la Ŝimronidoj. 25 Tio estas la fam-
ilioj de Isaĥar, laŭ ilia nombro ses-
dek kvar mil tricent.
26 La filoj de Zebulun laŭ iliaj
familioj: de Sered, la familio de la
Seredidoj; de Elon, la familio de la
Elonidoj; de Jaĥleel, la familio de la
Jaĥleelidoj. 27 Tio estas la familioj

de la Zebulunidoj, laŭ ilia nombro
sesdek mil kvincent.
28 La filoj de Jozef laŭ iliaj familioj :
Manase kaj Efraim. 29 La filoj de
Manase : de Maĥir, la familio de la
Maĥiridoj ; kaj de Maĥir naskiĝis
Gilead ; de Gilead, la familio de la
Gileadidoj. 30 Jen estas la filoj
de Gilead : de Iezer, la familio de la
Iezeridoj ; de Ĥelek, la familio de
la Ĥelekidoj ; 31 kaj de Asriel, la
familio de la Asrielidoj ; kaj de Ŝeĥem,
la familio de la Ŝeĥemidoj ; 32 kaj
de Ŝemida, la familio de la Ŝem-
idaidoj ; kaj de Ĥefer, la familio de
la Ĥeferidoj. 33 Kaj Celofĥad, filo de
Ĥefer, ne havis filojn, sed nur filinojn ;
kaj la nomoj de la filinoj de Celofĥad
estis : Maĥla kaj Noa kaj Ĥogla kaj
Milka kaj Tirca. 34 Tio estas la
familioj de Manase, laŭ ilia nombro
kvindek du mil sepcent.
35 Jen estas la filoj de Efraim laŭ
iliaj familioj : de Ŝutelaĥ, la familio de
la Ŝutelaĥidoj ; de Beĥer, la familio
de la Beĥeridoj ; de Taĥan, la familio
de la Taĥanidoj. 36 Kaj jen estas
la filoj de Ŝutelaĥ : de Eran, la familio
de la Eranidoj. 37 Tio estas la
familioj de la filoj de Efraim, laŭ ilia
nombro tridek du mil kvincent.
Tio estas la filoj de Jozef laŭ iliaj
familioj.
38 La filoj de Benjamen laŭ iliaj
familioj : de Bela, la familio de la
Belaidoj ; de Aŝbel, la familio de la
Aŝbelidoj ; de Aĥiram, la familio de
la Aĥiramidoj ; 39 de Ŝefufam, la
familio de la Ŝefufamidoj ; de Ĥufam
la familio de la Ĥufamidoj. 40 Kaj la
filoj de Bela estis : Ard kaj Naaman ;
de Ard, la familio de la Ardidoj ;
de Naaman, la familio de la Naaman-
idoj. 41 Tio estas la filoj de Benja-
men laŭ iliaj familioj, kaj ilia nombro
estis kvardek kvin mil sescent.
42 Jen estas la filoj de Dan laŭ
iliaj familioj : de Ŝuĥam, la familio de
la Ŝuĥamidoj. Tio estas la familioj
de Dan laŭ iliaj familioj. 43 Ĉiuj
familioj de la Ŝuĥamidoj prezentis la
nombron de sesdek kvar mil kvarcent.
44 La filoj de Aŝer laŭ iliaj familioj :
de Jimna, la familio de la Jimnaidoj ;
de Jiŝvi, la familio de la Jiŝviidoj ; de
Beria, la familio de la Beriaidoj.
45 De la filoj de Beria : de Ĥeber, la
familio de la Ĥeberidoj ; de Malkiel,
la familio de la Malkielidoj. 46 Kaj
la nomo de la filino de Aŝer estis
Seraĥ. 47 Tio estas la familioj de
la filoj de Aŝer, laŭ ilia nombro
kvindek tri mil kvarcent.
48 La filoj de Naftali laŭ iliaj
familioj : de Jaĥceel, la familio de la
Jaĥceelidoj ; de Guni, la familio de
la Guniidoj ; 49 de Jecer, la familio
de la Jeceridoj ; de Ŝilem la familio
de la Ŝilemidoj. 50 Tio estas la
familioj de Naftali laŭ iliaj familioj,
kaj ilia nombro estis kvardek kvin
mil kvarcent.
51 Tia estis la kalkulita nombro de
la Izraelidoj : sescent unu mil sepcent
tridek.
52 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 53 Al tiuj estu divid-
ita la tero kiel posedaĵo laŭ la
nombro de la nomoj. 54 Al la pli-
nombra donu pli grandan posedaĵon,
kaj al la malplinombra donu malpli
grandan posedaĵon ; al ĉiu laŭ lia
nombro estu donita lia posedaĵo.
55 Sed per loto oni dividu la teron ;
laŭ la nomo de siaj patraj triboj ili
ricevu posedaĵon. 56 Per la loto
oni dividu al ĉiu lian posedaĵon,
kiel al la plinombraj, tiel al la mal-
plinombraj.
57 Kaj jen estas la kalkulitoj de Levi
laŭ iliaj familioj : de Gerŝon, la familio
de la Gerŝonidoj ; de Kehat, la familio
de la Kehatidoj ; de Merari, la familio
de la Merariidoj. 58 Jen estas la
familioj de Levi : la familio de la
Libniidoj, la familio de la Ĥebronidoj,
la familio de la Maĥliidoj, la familio de
la Muŝiidoj, la familio de la Koraĥ-
idoj. Kaj de Kehat naskiĝis Amram.
59 Kaj la nomo de la edzino de
Amram estis Joĥebed, filino de Levi,
kiu estis naskita al Levi en Egiptujo ;
kaj ŝi naskis al Amram Aaronon kaj
Moseon kaj ilian fratinon Mirjam.
60 Kaj al Aaron naskiĝis Nadab kaj
Abihu kaj Eleazar kaj Itamar. 61 Sed
Nadab kaj Abihu mortis, kiam ili
alportis fremdan fajron antaŭ la
Eternulon. 62 Kaj la nombro de
iliaj kalkulitoj estis dudek tri mil,
ĉiuj virseksuloj en la aĝo de pli ol
unu monato ; ĉar ili ne estis kalkul-
itaj kune kun la Izraelidoj, ĉar al ili
ne estis donita posedaĵo inter la
Izraelidoj.
63 Tio estas la nombro, kiun kal-
kulis Moseo kaj la pastro Eleazar,
kiuj kalkulis la Izraelidojn sur la

stepoj de Moab ĉe la Jeriĥa Jordan.
64 Kaj inter ili estis neniu el tiuj,
kiujn kalkulis Moseo kaj la pastro
Aaron, kiam ili kalkulis la Izraelidojn
en la dezerto Sinaj. 65 Ĉar la
Eternulo diris pri ili : Ili mortos en la
dezerto. Kaj restis el ili neniu,
krom Kaleb, filo de Jefune, kaj
Josuo, filo de Nun.

27 KAJ aliris la filinoj de Celof-
ĥad, filo de Ĥefer, filo de
Gilead, filo de Maĥir, filo de
Manase, el la familioj de Manase,
filo de Jozef ; kaj jen estas la nomoj
de liaj filinoj : Maĥla kaj Noa kaj
Ĥogla kaj Milka kaj Tirca ; 2 kaj
ili stariĝis antaŭ Moseo kaj antaŭ la
pastro Eleazar kaj antaŭ la estroj
kaj la tuta komunumo ĉe la pordo de
la tabernaklo de kunveno, kaj diris :
3 Nia patro mortis en la dezerto, kaj
li ne estis inter la anaro, kiu ribelis
kontraŭ la Eternulo en la anaro de
Koraĥ ; sed pro sia peko li mortis,
kaj filojn li ne havis. 4 Kial mal-
aperu la nomo de nia patro el inter lia
familio, ĉar li ne havis filon ? Donu
al ni posedaĵon inter la fratoj de nia
patro. 5 Kaj Moseo prezentis ilian
aferon antaŭ la Eternulon. 6 Kaj
la Eternulo diris al Moseo jene :
7 Prave parolas la filinoj de Celofĥad ;
efektive donu al ili heredan posed-
aĵon inter la fratoj de ilia patro, kaj
transirigu la posedaĵon de ilia patro
al ili. 8 Kaj al la Izraelidoj diru
jene : Se iu mortos, ne havante filon,
tiam transirigu lian posedaĵon al lia
filino ; 9 kaj se li ne havas filinon,
tiam donu lian posedaĵon al liaj
fratoj ; 10 kaj se li ne havas frat-
ojn, donu lian posedaĵon al la fratoj
de lia patro ; 11 kaj se lia patro
ne havas fratojn, donu lian posedaĵon
al lia proksima parenco el lia familio,
ke li heredu ĝin. Kaj tio estu por la
Izraelidoj leĝa juro, kiel la Eternulo
ordonis al Moseo.
12 Kaj la Eternulo diris al Moseo :
Supreniru sur ĉi tiun monton Abarim,
kaj rigardu la landon, kiun Mi donis
al la Izraelidoj. 13 Kaj kiam vi
estos vidinta ĝin, vi alkolektiĝos al
via popolo, vi ankaŭ, kiel alkolektiĝis
via frato Aaron ; 14 ĉar vi malobeis
Mian ordonon en la dezerto Cin, dum
la malpaco de la komunumo, ke vi
montru ĉe la akvo Mian sanktecon
antaŭ iliaj okuloj—tiu Akvo de Mal-
paco ĉe Kadeŝ en la dezerto Cin.
15 Kaj Moseo ekparolis al la Etern-
ulo, dirante : 16 La Eternulo, Dio
de la spiritoj de ĉiu karno, starigu
super la komunumo viron, 17 kiu
eliradus antaŭ ili kaj kiu eniradus
antaŭ ili kaj kiu elkondukadus ilin
kaj kiu enkondukadus ilin, por ke
ne estu la komunumo de la Eternulo
kiel ŝafoj, kiuj ne havas paŝtiston.
18 Kaj la Eternulo diris al Moseo :
Prenu al vi Josuon, filon de Nun,
viron, kiu havas en si spiriton, kaj
metu vian manon sur lin ; 19 kaj
starigu lin antaŭ Eleazar, la pastro,
kaj antaŭ la tuta komunumo, kaj
donu al li instrukciojn antaŭ iliaj
okuloj ; 20 kaj metu sur lin parton
de via majesto, por ke aŭskultu lin
la tuta komunumo de la Izraelidoj.
21 Kaj li staru antaŭ la pastro
Eleazar kaj demandu lin pri decido per
la signoj de lumo antaŭ la Eternulo ;
laŭ lia vorto devas eliri kaj laŭ lia
vorto devas eniri li kaj ĉiuj Izraelidoj
kun li kaj la tuta komunumo. 22 Kaj
Moseo faris, kiel ordonis al li la
Eternulo ; kaj li prenis Josuon kaj
starigis lin antaŭ la pastro Eleazar
kaj antaŭ la tuta komunumo ; 23 kaj
li metis sur lin siajn manojn kaj
donis al li instrukciojn, kiel la Etern-
ulo parolis per Moseo.

28 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante : 2 Ordonu
al la Izraelidoj kaj diru al
ili : Mian oferon, Mian panon, Miajn
fajroferojn, Mian agrablan odoraĵon
observu, por alportadi al Mi en ilia
tempo. 3 Kaj diru al ili : Jen estas
la fajrofero, kiun vi devas alportadi
al la Eternulo : ŝafidojn jaraĝajn
sendifektajn po du en ĉiu tago,
kiel konstantan bruloferon. 4 Unu
ŝafidon oferu matene, kaj la duan
ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero ;
5 kaj dekonon de efo da delikata
faruno kiel farunoferon, miksitan
kun kvarono de hino da elpistita
oleo. 6 Tio estas brulofero kon-
stanta, kia estis farata ĉe la monto
Sinaj, kiel agrabla odoraĵo, fajrofero
al la Eternulo. 7 Kaj ĝia verŝofero
estu po kvarono de hino ĉe unu
ŝafido ; en la sanktejo vi devas verŝi
la vinon al la Eternulo. 8 Kaj la
duan ŝafidon oferu ĉirkaŭ la vespero ;
kun tia farunofero, kiel matene, kaj

kun tia verŝofero faru fajroferon,
agrablan odoraĵon al la Eternulo.
9 Sed en la tago sabata du ŝafidojn
jaraĝajn sendifektajn kaj du dekon-
ojn de efo da delikata faruno kiel
farunoferon, miksitan kun oleo, kaj
ĝian verŝoferon; 10 tio estas la
brulofero de ĉiu sabato, krom la
konstanta brulofero kaj ĝia verŝofero.
11 Kaj en viaj monatkomencoj al-
portu bruloferon al la Eternulo: du
bovidojn kaj unu virŝafon, sep jar-
aĝajn sendifektajn ŝafidojn; 12 kaj
tri dekonojn de efo da delikata faruno
kiel farunoferon, miksitan kun oleo,
por ĉiu bovido, kaj du dekonojn da
delikata faruno kiel farunoferon,
miksitan kun oleo, por la unu vir-
ŝafo; 13 kaj po unu dekono da
delikata faruno kiel farunoferon,
miksitan kun oleo, por ĉiu ŝafido;
tio estas brulofero, agrabla odoraĵo,
fajrofero al la Eternulo. 14 Kaj
iliaj verŝoferoj estu: duono de hino
da vino por bovido, kaj triono de hino
por virŝafo, kaj kvarono de hino por
ŝafido. Tio estas ĉiumonata brulofero
por ĉiuj monatoj de la jaro. 15 Kaj
unu virkapro, kiel pekofero al la
Eternulo, krom la konstanta brul-
ofero, estu oferata kune kun sia
verŝofero.
16 Kaj en la unua monato, en la
dek-kvara tago de la monato, estas
Pasko al la Eternulo. 17 Kaj en la
dek-kvina tago de tiu monato estas
festo; dum sep tagoj oni manĝu
macojn. 18 En la unua tago estas
sankta kunveno; faru nenian servan
laboron; 19 kaj alportu fajroferon,
bruloferon al la Eternulo: du bovidojn
kaj unu virŝafon kaj sep jaraĝajn
ŝafidojn; sendifektaj ili estu ĉe vi;
20 kaj kiel ilian farunoferon alportu
delikatan farunon, miksitan kun oleo,
tri dekonojn por bovido kaj du dek-
onojn por la virŝafo; 21 po unu
dekono alportu por ĉiu el la sep
ŝafidoj; 22 kaj unu virkapron, por
pekliberigi vin. 23 Krom la matena
brulofero, kiu estas konstanta brul-
ofero, alportu tion. 24 Tiel faru en
ĉiu el la sep tagoj; tio estas manĝ-
aĵo, fajrofero, agrabla odoraĵo al la
Eternulo; krom la konstanta brul-
ofero oni tion alportu kune kun ĝia
verŝofero. 25 Kaj en la sepa tago
estu ĉe vi sankta kunveno; faru
nenian servan laboron.
26 Kaj en la tago de la unuaj fruktoj,
kiam vi alportos novan farunoferon
al la Eternulo en via festo de sem-
ajnoj, estu ĉe vi sankta kunveno; faru
nenian servan laboron; 27 kaj al-
portu bruloferon, kiel agrablan odor-
aĵon al la Eternulo: du bovidojn,
unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn;
28 kaj kiel ilian farunoferon delikatan
farunon, miksitan kun oleo, tri dek-
onojn por ĉiu bovido, du dekonojn
por la unu virŝafo; 29 po unu
dekono por ĉiu el la sep ŝafidoj;
30 unu virkapron, por pekliberigi vin.
31 Krom la konstanta brulofero kaj
ĝia verŝofero alportu tion; sen-
difektaj ili estu ĉe vi kaj kun siaj
verŝoferoj.

29 KAJ en la sepa monato, en
la unua tago de la monato,
estu ĉe vi sankta kunveno;
faru nenian servan laboron; tago de
trumpetado ĝi estu por vi. 2 Kaj
alportu bruloferon, kiel agrablan
odoraĵon al la Eternulo: unu bovidon,
unu virŝafon, sep jaraĝajn ŝafidojn
sendifektajn; 3 kaj ilian farun-
oferon: delikatan farunon, miksitan
kun oleo, tri dekonojn por la bovido,
du dekonojn por la virŝafo; 4 kaj po
unu dekono por ĉiu el la sep ŝafidoj;
5 kaj unu virkapron, kiel pekofer-
on, por pekliberigi vin; 6 krom la
monata brulofero kaj ĝia farun-
ofero kaj la konstanta brulofero kaj
ĝia farunofero; kaj iliajn verŝoferojn
laŭ ilia regularo; kiel agrablan
odoraĵon, fajroferon al la Eternulo.
7 Kaj en la deka tago de tiu sepa
monato estu ĉe vi sankta kunveno;
kaj premu viajn animojn; faru nenian
laboron; 8 kaj alportu bruloferon
al la Eternulo, agrablan odoraĵon:
unu bovidon, unu virŝafon, sep jar-
aĝajn ŝafidojn; sendifektaj ili estu ĉe
vi; 9 kaj ilian farunoferon: delikat-
an farunon, miksitan kun oleo, tri
dekonojn por la bovido, du dekonojn
por la unu virŝafo; 10 po unu
dekono por ĉiu el la sep ŝafidoj;
11 unu virkapron, kiel pekoferon,
krom la pekofero de pekliberigo kaj
la konstanta brulofero kaj ĝia farun-
ofero kaj iliaj verŝoferoj.
12 Kaj en la dek-kvina tago de la
sepa monato estu ĉe vi sankta kun-
veno; faru nenian servan laboron, kaj
festu feston al la Eternulo dum sep
tagoj; 13 kaj alportu bruloferon, fajr-

oferon, agrablan odorajon al la Etern-
ulo: dek tri bovidojn, du virŝafojn,
dek kvar jaraĝajn ŝafidojn, sendifektaj
ili estu; 14 kaj ilian farunoferon:
delikatan farunon, miksitan kun oleo,
po tri dekonoj por ĉiu el la dek tri
bovidoj, po du dekonoj por ĉiu el la du
virŝafoj; 15 kaj po unu dekono
por ĉiu el la dek kvar ŝafidoj;
16 kaj unu virkapron, kiel pek-
oferon, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
17 Kaj en la dua tago: dek du
bovidojn, du virŝafojn, dek kvar jar-
aĝajn ŝafidojn sendifektajn; 18 kaj
ilian farunoferon kaj iliajn verŝofer-
ojn por la bovidoj, por la virŝafoj,
kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro,
laŭ la regularo; 19 kaj unu vir-
kapron, kiel pekoferon, krom la
konstanta brulofero kaj ĝia farun-
ofero kaj iliaj verŝoferoj.
20 Kaj en la tria tago: dek unu
bovidojn, du virŝafojn, dek kvar
jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn;
21 kaj ilian farunoferon kaj iliajn
verŝoferojn por la bovidoj, por la
virŝafoj, kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia
nombro, laŭ la regularo; 22 kaj
unu virkapron pekoferan, krom la
konstanta brulofero kaj ĝia farun-
ofero kaj ĝia verŝofero.
23 Kaj en la kvara tago: dek bovid-
ojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 24 ilian farun-
oferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la
ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regul-
aro; 25 kaj unu virkapron pek-
oferan, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
26 Kaj en la kvina tago: naŭ bovid-
ojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 27 kaj ilian
farunoferon kaj iliajn verŝoferojn
por la bovidoj, por la virŝafoj, kaj
por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 28 kaj unu virkapron pek-
oferan, krom la konstanta brulofero
kaj ĝia farunofero kaj ĝia verŝofero.
29 Kaj en la sesa tago: ok bovidojn,
du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn ŝafid-
ojn sendifektajn; 30 kaj ilian farun-
oferon kaj iliajn verŝoferojn por la
bovidoj, por la virŝafoj, kaj por la
ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la regul-
aro; 31 kaj unu virkapron pek-
oferan, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
32 Kaj en la sepa tago: sep bovid-
ojn, du virŝafojn, dek kvar jaraĝajn
ŝafidojn sendifektajn; 33 kaj ilian
farunoferon kaj iliajn verŝoferojn
por la bovidoj, por la virŝafoj, kaj por
la ŝafidoj, laŭ ilia nombro, laŭ la
regularo; 34 kaj unu virkapron pek-
oferan, krom la konstanta brulofero,
ĝia farunofero, kaj ĝia verŝofero.
35 En la oka tago estu ĉe vi sankta
kunveno; faru nenian servan lab-
oron; 36 kaj alportu bruloferon,
fajroferon, agrablan odoraĵon al la
Eternulo; unu bovidon, unu virŝafon,
sep jaraĝajn ŝafidojn sendifektajn;
37 ilian farunoferon kaj iliajn verŝ-
oferojn por la bovido, por la virŝafo,
kaj por la ŝafidoj, laŭ ilia nombro,
laŭ la regularo; 38 kaj unu vir-
kapron pekoferan, krom la konstanta
brulofero kaj ĝia farunofero kaj ĝia
verŝofero.
39 Tion faru al la Eternulo en viaj
festoj, krom viaj sanktaj promesitaĵoj
kaj viaj propravolaj donacoj, viaj
bruloferoj kaj viaj farunoferoj kaj
viaj verŝoferoj kaj viaj pacoferoj.
40 Kaj Moseo raportis al la Izraelidoj
konforme al ĉio, kion la Eternulo
ordonis al Moseo.

30 KAJ Moseo ekparolis al la
tribestroj de la Izraelidoj,
dirante: Jen kion ordonis la
Eternulo: 2 Se iu faros sanktan
promeson al la Eternulo aŭ ĵuros
ĵuron, ligante sian animon, li ne
rompu sian vorton, sed konforme al
ĉio, kio eliris el lia buŝo, li faru.
3 Kaj se virino faros sanktan promes-
on al la Eternulo aŭ ligos sin en
la domo de sia patro, en sia juneco,
4 kaj ŝia patro aŭdos ŝian promeson,
kaj la ligon, kiun ŝi metas sur sian
animon, kaj ŝia patro silentos pri
tio; tiam valoras ĉiuj ŝiaj promesoj,
kaj ĉiu ligo, kiun ŝi metis sur sian
animon, valoras. 5 Sed se ŝia patro
malpermesos al ŝi en la tago, kiam li
aŭdis, tiam ĉiuj ŝiaj promesoj kaj
ĉiuj ŝiaj ligoj, per kiuj ŝi ligis sian
animon, ne valoras; kaj la Eternulo
pardonos al ŝi, ĉar ŝia patro malper-
mesis al ŝi. 6 Se ŝi fariĝos edzino,
kaj sur ŝi estos ŝiaj promesoj, aŭ
vorto, kiu elglitis el ŝia buŝo kaj ligis
ŝian animon, 7 kaj ŝia edzo aŭdos,
kaj li silentos en la tago, kiam li
aŭdis; tiam valoras ŝiaj promesoj, kaj
ŝiaj ligoj, per kiuj ŝi ligis sian anim-

on, valoras. 8 Sed se en la tago,
kiam ŝia edzo aŭdis, li malpermesas
al ŝi, tiam li neniigas ŝian promeson,
kiu estas sur ŝi, kaj tion, kio elglitis
el ŝia buŝo kaj per kio ŝi ligis
sian animon; kaj la Eternulo par-
donos al ŝi. 9 La promeso de
vidvino kaj de eksedzino, ĉio, per
kio ŝi ligis sian animon, valoras sur ŝi.
10 Se virino en la domo de sia edzo
faris sanktan promeson aŭ per ĵuro
metis ligon sur sian animon, 11 kaj
ŝia edzo aŭdis kaj silentis, ne mal-
permesis al ŝi; tiam valoras ĉiuj
ŝiaj promesoj, kaj ĉiu ligo, kiun
ŝi metis sur sian animon, valoras.
12 Sed se ŝia edzo neniigis ilin en
la tago, kiam li aŭdis; tiam ĉio, kio
eliris el ŝia buŝo, ŝiaj promesoj kaj
la ligoj de ŝia animo, ne valoras:
ŝia edzo ilin neniigis; kaj la Eternulo
pardonos al ŝi. 13 Ĉiun promeson
kaj ĉiun ligiĝon per ĵuro fari premon
al sia animo ŝia edzo povas valorigi
aŭ ŝia edzo povas neniigi. 14 Se
ŝia edzo silentis tagon post tago, tiam
li valorigas ĉiujn ŝiajn promesojn,
aŭ ĉiujn ligiĝojn, kiuj estas sur ŝi,
li valorigas; ĉar li silentis en la tago,
kiam li aŭdis. 15 Kaj se li neniigis
ilin, post kiam li aŭdis, tiam li prenis
sur sin ŝian kulpon. 16 Tio estas
la leĝoj, kiujn la Eternulo donis al
Moseo pri la rilatoj inter edzo kaj lia
edzino, inter patro kaj lia filino en
ŝia juneco en la domo de ŝia patro.

31 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Faru
venĝon pro la Izraelidoj sur
la Midjanidoj; kaj poste alkolektiĝu
al via popolo. 3 Kaj Moseo ekpar-
olis al la popolo, dirante: Armu
inter vi virojn por milito, ke ili iru
kontraŭ Midjan, por fari venĝon de la
Eternulo sur Midjan. 4 Po mil el
tribo, el ĉiuj triboj de Izrael, sendu
en militon. 5 Kaj oni eligis el la
miloj de la Izraelidoj, po mil el
ĉiu tribo, dek du mil armitojn por
milito. 6 Kaj Moseo sendis ilin,
po mil el tribo, en militon, ilin kaj
Pineĥason, filon de la pastro Eleazar,
en militon, kaj la sanktaj vazoj kaj
alarmaj trumpetoj estis en lia mano.
7 Kaj ili militis kontraŭ Midjan, kiel
la Eternulo ordonis al Moseo, kaj
ili mortigis ĉiujn virseksulojn. 8 Kaj
la reĝojn de Midjan ili mortigis inter
la aliaj mortigitoj: Evin, Rekemon,
Curon, Ĥuron, kaj Reban, la kvin
reĝojn de Midjan, kaj Bileamon, filon
de Beor, ili mortigis per glavo.
9 Kaj la Izraelidoj prenis en mal-
liberecon la virinojn Midjanajn kaj
iliajn infanojn; kaj ĉiujn iliajn brutojn
kaj ilian tutan posedaĵon kaj havon
ili rabis. 10 Kaj ĉiujn iliajn urbojn
en iliaj lokoj de loĝado kaj ĉiujn ili-
ajn kastelojn ili forbruligis per fajro.
11 Kaj ili prenis la tutan kaptitaĵon
kaj rabitaĵon, kiel la homojn, tiel
ankaŭ la brutojn. 12 Kaj ili venigis
al Moseo kaj al la pastro Eleazar kaj
al la komunumo de la Izraelidoj la
kaptitojn kaj la prenitaĵon kaj la
rabitaĵon en la tendaron sur la stepoj
de Moab apud la Jeriĥa Jordan.

13 Kaj eliris Moseo kaj la pastro
Eleazar kaj ĉiuj estroj de la komun-
umo renkonte al ili ekster la tend-
aron. 14 Kaj Moseo ekkoleris kon-
traŭ la militestroj, la milestroj kaj
centestroj, kiuj venis el la milito.
15 Kaj Moseo diris al ili: Vi lasis vivi
ĉiujn virinojn! 16 Jen ili estis ja
por la Izraelidoj, laŭ la vortoj de
Bileam, instigo por deturniĝi de la
Eternulo al Peor; kaj pro tio estis ja
la punfrapado en la komunumo de la
Eternulo. 17 Kaj nun mortigu ĉiun
virseksan infanon; kaj ĉiun virinon,
kiu ekkonis viron sur kuŝejo de viro,
mortigu. 18 Sed ĉiun infanon virin-
seksan, kiu ne ekkonis kuŝejon de
viro, lasu viva por vi. 19 Kaj vi restu
ekster la tendaro dum sep tagoj; ĉiu
el vi kaj viaj kaptitoj, kiu mortigis
homon, kaj ĉiu, kiu ektuŝis mortigiton,
pekpurigu sin en la tria tago kaj en la
sepa tago. 20 Kaj ĉiun veston kaj
ĉiun objekton el felo kaj ĉion faritan
el kapra lano kaj ĉiun lignan vazon
pekpurigu. 21 Kaj la pastro Eleazar
diris al la militistoj, kiuj iris en la
militon: Tio estas la leĝa instrukcio,
kiun la Eternulo ordonis al Moseo:
22 Nur oron, arĝenton, kupron, feron,
stanon, kaj plumbon, 23 ĉion, kio
povas iri en fajron, trairigu tra fajro,
kaj ĝi estos pura, tamen per puriga
akvo oni ĝin pekpurigu; ĉion, kio ne
povas iri en fajron, trairigu tra akvo.
24 Kaj lavu viajn vestojn en la sepa
tago kaj fariĝu puraj, kaj poste vi
povas veni en la tendaron.

25 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 26 Kalkulu la
kvanton de la prenita kaptitaĵo, kiel

de la homoj, tiel ankaŭ de la brutoj, vi
kaj la pastro Eleazar kaj la estroj de
la familioj de la komunumo. 27 Kaj
dividu la prenitaĵon po duono inter
tiuj, kiuj partoprenis en la milito kaj
iris batali, kaj inter la tuta komunumo.
28 Kaj prenu imposton por la Etern-
ulo de la militistoj, kiuj iris batali,
po unu animo el kvincent, kiel el la
homoj, tiel el la bovoj kaj el la azenoj
kaj el la ŝafoj. 29 Prenu tion el ilia
duono, kaj donu al la pastro Eleazar,
kiel oferdonon por la Eternulo.
30 Kaj el la duono, apartenanta al la
Izraelidoj, prenu po unu kaptito el
kvindek, kiel el la homoj, tiel ankaŭ
el la bovoj, el la azenoj, kaj el la
ŝafoj, el ĉiuj brutoj, kaj donu ilin al la
Levidoj, kiuj plenumas la oficojn en
la tabernaklo de la Eternulo. 31 Kaj
faris Moseo kaj la pastro Eleazar,
kiel la Eternulo ordonis al Moseo.
32 Kaj la kvanto de la kaptitaĵo,
krom la rabitaĵo, kiun rabis la milit-
istoj, estis: da ŝafoj sescent sepdek
kvin mil; 33 kaj da bovoj sepdek du
mil; 34 kaj da azenoj sesdek unu
mil; 35 kaj da homoj, el virinoj,
kiuj ne ekkonis kuŝejon de viro,
la nombro de ĉiuj estis tridek du mil.
36 La duono, la parto de tiuj, kiuj
iris en la militon, estis: da ŝafoj tri-
cent tridek sep mil kvincent; 37 kaj
la tributo por la Eternulo estis el la
ŝafoj sescent sepdek kvin; 38 kaj
da bovoj estis tridek ses mil, kaj el
ili la tributo al la Eternulo sepdek
du; 39 kaj da azenoj estis tridek
mil kvincent, kaj el ili la tributo al la
Eternulo sesdek unu; 40 kaj da
homoj estis dek ses mil, kaj el ili la
tributo por la Eternulo tridek du
animoj. 41 Kaj Moseo donis la
tributon, la oferdonon por la Etern-
ulo, al la pastro Eleazar, kiel la
Eternulo ordonis al Moseo. 42 Kaj
el la duono, apartenanta al la Izrael-
idoj, kiun apartigis Moseo de la viroj,
kiuj militis 43 (kaj la duono, aparten-
anta al la komunumo, estis: da
ŝafoj tricent tridek sep mil kvincent,
44 kaj da bovoj tridek ses mil,
45 kaj da azenoj tridek mil kvincent,
46 kaj da homoj dek ses mil)—
47 Kaj Moseo prenis el la duono,
apartenanta al la Izraelidoj, unu
prenitaĵon el kvindek, kiel el la
homoj, tiel ankaŭ el la brutoj, kaj li
donis ilin al la Levidoj, kiuj plenumas
oficojn en la tabernaklo de la Etern-
ulo, kiel la Eternulo ordonis al
Moseo. 48 Kaj aliris al Moseo la
estroj de la miloj da militistoj, la
milestroj kaj la centestroj; 49 kaj
ili diris al Moseo: Viaj servantoj
kalkulis la militistojn, kiuj estis kom-
isiitaj al ni, kaj mankas el ili neniu;
50 tial ni alportas oferon al la Etern-
ulo, kion ĉiu el ni trovis, orajn
vazojn, ĉenetojn, braceletojn, ring-
ojn, orelornamojn, kaj kolringojn,
por pekliberigi niajn animojn antaŭ
la Eternulo. 51 Kaj Moseo kaj
la pastro Eleazar prenis de ili la oron
en la formo de diversaj objektoj.
52 Kaj la kvanto de la tuta oro
oferdona, kiun ili oferdonis al la
Eternulo, estis dek ses mil sepcent
kvindek sikloj de la milestroj kaj de
la centestroj. (53 Ĉar la militistoj
rabis ĉiu por si.) 54 Kaj Moseo kaj
la pastro Eleazar prenis la oron de la
milestroj kaj centestroj, kaj alportis
ĝin en la tabernaklon de kunveno,
kiel memorigaĵon de la Izraelidoj
antaŭ la Eternulo.

32 LA filoj de Ruben kaj la
filoj de Gad havis tre multe
da brutaroj; kaj ili vidis, ke
la lando Jazer kaj la lando Gilead
estas lokoj bonaj por brutaroj. 2 Kaj
venis la filoj de Gad kaj la filoj de
Ruben, kaj diris al Moseo kaj al la
pastro Eleazar kaj al la estroj de la
komunumo jene: 3 Atarot kaj Dib-
on kaj Jazer kaj Nimra kaj Ĥeŝbon
kaj Eleale kaj Sibma kaj Nebo kaj
Beon—4 tiu lando, kiun la Eternulo
venkobatis antaŭ la komunumo de
Izrael—estas lando bona por brutaroj,
kaj viaj servantoj havas brutarojn.
5 Kaj ili diris: Se vi estas favoraj al ni,
tiam tiu lando estu donata al viaj
servantoj kiel posedaĵo; ne irigu nin
trans Jordanon. 6 Kaj Moseo diris
al la filoj de Gad kaj al la filoj de
Ruben: Ĉu viaj fratoj iru en la militon
kaj vi sidos ĉi tie? 7 Kaj kial vi
deklinas la koron de la Izraelidoj
de la transiro en la landon, kiun donas
al ili la Eternulo? 8 Tiel agis viaj
patroj, kiam mi sendis ilin el Kadeŝ-
Barnea, por rigardi la landon. 9 Ili
iris ĝis la valo Eŝkol kaj vidis la
landon, kaj deklinis la koron de la
Izraelidoj, ke ili ne iru en la landon,
kiun donas al ili la Eternulo. 10 Kaj

ekflamis en tiu tago la kolero de la
Eternulo, kaj Li ĵuris, dirante:
11 Tiuj homoj, kiuj eliris el Egiptujo,
en la aĝo de dudek jaroj kaj pli, ne
vidos la landon, pri kiu Mi ĵuris al
Abraham, al Isaak, kaj al Jakob;
ĉar ili ne sekvis Min; 12 krom
Kaleb, filo de Jefune, la Kenizido,
kaj Josuo, filo de Nun, ĉar ili sekvis
Min. 13 Kaj ekflamis la kolero de
la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li
igis ilin vagadi en la dezerto dum
kvardek jaroj, ĝis mortis la tuta
generacio, kiu faris malbonon en la
okuloj de la Eternulo. 14 Kaj jen
vi leviĝis anstataŭ viaj patroj, nova
generacio da pekuloj, por ankoraŭ
plifortigi la flaman koleron de la
Eternulo kontraŭ Izrael. 15 Se vi
deturniĝos de Li, tiam Li denove
restigos ilin en la dezerto; kaj vi
pereigos tiun tutan popolon. 16 Kaj
ili aliris al li, kaj diris: Baraĵojn por
ŝafoj ni konstruos ĉi tie por niaj
brutaroj kaj urbojn por niaj infanoj;
17 sed ni mem rapidos armitaj antaŭ
la Izraelidoj, ĝis ni alkondukos ilin
al iliaj lokoj; kaj niaj infanoj loĝos
en la fortikigitaj urboj pro la loĝantoj
de la lando. 18 Ni ne revenos al
niaj domoj, ĝis la Izraelidoj ekposed-
os ĉiu sian posedaĵon. 19 Ni ne
prenos kun ili posedaĵon transe de
Jordan kaj plue; ĉar ni ricevos nian
posedaĵon sur ĉi tiu orienta flanko de
Jordan. 20 Kaj Moseo diris al ili:
Se vi tion faros, se vi iros armitaj
antaŭ la Eternulo en la militon,
21 kaj ĉiu el vi armita transiros
Jordanon antaŭ la Eternulo, ĝis Li
forpelos Siajn malamikojn antaŭ Si,
22 kaj la lando estos militakirita
antaŭ la Eternulo, tiam vi poste re-
venos, kaj vi estos senkulpaj antaŭ
la Eternulo kaj antaŭ Izrael, kaj ĉi
tiu lando estos via posedaĵo antaŭ
la Eternulo. 23 Sed se vi ne agos
tiel, tiam vi pekos antaŭ la Eternulo,
kaj vi suferos vian punon, kiu trafos
vin. 24 Konstruu al vi urbojn por
viaj infanoj kaj baraĵojn por viaj
ŝafoj; kaj faru tion, kio eliris el via
buŝo. 25 Kaj la filoj de Gad kaj
la filoj de Ruben diris al Moseo
jene: Viaj servantoj faros, kiel nia sin-
joro ordonas. 26 Niaj infanoj, niaj
edzinoj, niaj brutaroj, kaj ĉiuj niaj
brutoj estos ĉi tie, en la urboj de
Gilead; 27 sed viaj servantoj, ĉiuj
armitaj militiste, iros antaŭ la Etern-
ulo en la militon, kiel nia sinjoro
diras.
28 Kaj Moseo ordonis pri ili al la
pastro Eleazar, kaj al Josuo, filo de
Nun, kaj al la estroj de la triboj de
la Izraelidoj; 29 kaj Moseo diris
al ili: Se la filoj de Gad kaj la filoj de
Ruben transiros kun vi Jordanon,
ĉiuj armitaj por la milito antaŭ la
Eternulo, kaj la lando estos milit-
akirita antaŭ vi, tiam donu al ili
la landon Gilead kiel posedaĵon;
30 sed se ili ne transiros kun vi
armitaj, tiam ili ricevos posedaĵon
inter vi en la lando Kanaana. 31 Kaj
la filoj de Gad kaj la filoj de Ruben
respondis, dirante: Kion la Eternulo
diris al viaj servantoj, tion ni faros.
32 Ni transiros armitaj antaŭ la
Eternulo en la landon Kanaanan,
kaj nia hereda posedaĵo estos sur
ĉi tiu flanko de Jordan. 33 Kaj
Moseo donis al ili, al la filoj de Gad
kaj al la filoj de Ruben, kaj al duono
de la tribo de Manase, filo de Jozef,
la regnon de Siĥon, reĝo de la Amor-
idoj, kaj la regnon de Og, reĝo de
Baŝan, la landon kun ĝiaj urboj laŭ
la limoj de la urboj de la lando
ĉirkaŭe. 34 Kaj la filoj de Gad
rekonstruis Dibonon kaj Ataroton kaj
Aroeron 35 kaj Atrot-Ŝofanon kaj
Jazeron kaj Jogbehan 36 kaj Bet-
Nimran kaj Bet-Haranon, fortikigitajn
urbojn, kaj baraĵojn por ŝafoj. 37 Kaj
la filoj de Ruben rekonstruis Ĥeŝ-
bonon kaj Elealen kaj Kirjataimon,
38 kaj Nebon kaj Baal-Meonon, kies
nomojn oni ŝanĝis, kaj Sibman; kaj
ili donis nomojn al la urboj, kiujn ili
konstruis. 39 Kaj la filoj de Maĥir,
filo de Manase, iris Gileadon kaj
militakiris ĝin, kaj forpelis la Amor-
idojn, kiuj estis tie. 40 Kaj Moseo
donis Gileadon al Maĥir, filo de
Manase, kaj tiu ekloĝis tie. 41 Kaj
Jair, filo de Manase, iris kaj milit-
akiris iliajn vilaĝojn, kaj li donis al ili
la nomon Vilaĝoj de Jair. 42 Kaj
Nobaĥ iris kaj militakiris Kenaton
kaj ĝiajn vilaĝojn, kaj donis al ĝi
la nomon Nobaĥ, laŭ sia nomo.

33 JEN estas la iroj de la Izrael-
idoj, per kiuj ili eliris el la
lando Egipta, laŭ siaj taĉ-
mentoj, sub la kondukado de Moseo
kaj Aaron. 2 Kaj Moseo priskribis

iliajn lokojn de eliro, laŭ ilia irado,
konforme al la ordono de la Etern-
ulo; kaj jen estas ilia irado laŭ
iliaj lokoj de eliro: 3 el Rameses
ili eliris en la unua monato, en la dek-
kvina tago de la unua monato; en
la dua tago de Pasko la Izraelidoj
eliris kun forta mano antaŭ la okuloj
de la tuta Egiptujo. 4 Dume la
Egiptoj estis enterigantaj ĉiujn unue-
naskitojn, kiujn la Eternulo mortigis
inter ili; kaj super iliaj dioj la Eternulo
faris juĝon. 5 Kaj la Izraelidoj
eliris el Rameses kaj haltis tendare en
Sukot. 6 Kaj ili eliris el Sukot,
kaj haltis tendare en Etam, kiu estas
ĉe la rando de la dezerto. 7 Kaj
ili eliris el Etam, kaj turnis sin al
Pi-Haĥirot, kiu estas kontraŭ Baal-
Cefon, kaj ili haltis tendare antaŭ
Migdol. 8 Kaj ili eliris el Pi-Haĥirot
kaj transiris meze de la maro en la
dezerton, kaj ili iris tritagan vojon
tra la dezerto Etam kaj haltis tendare
en Mara. 9 Kaj ili eliris el Mara
kaj venis Elimon; en Elim estis
dek du fontoj de akvo kaj sepdek
daktilaj palmoj, kaj ili haltis tie
tendare. 10 Kaj ili eliris el Elim
kaj haltis tendare ĉe la Ruĝa Maro.
11 Kaj ili foriris de la Ruĝa Maro
kaj haltis tendare en la dezerto
Sin. 12 Kaj ili foriris el la dezerto
Sin kaj haltis tendare en Dofka.
13 Kaj ili eliris el Dofka kaj haltis
tendare en Aluŝ. 14 Kaj ili eliris
el Aluŝ kaj haltis tendare en Refidim,
kaj tie ne estis akvo por la popolo
por trinki. 15 Kaj ili eliris el Refid-
im kaj haltis en la dezerto Sinaj.
16 Kaj ili eliris el la dezerto Sinaj
kaj haltis tendare en Kibrot-Hataava.
17 Kaj ili eliris el Kibrot-Hataava kaj
haltis tendare en Ĥacerot. 18 Kaj
ili eliris el Ĥacerot kaj haltis tendare
en Ritma. 19 Kaj ili eliris el Ritma
kaj haltis tendare en Rimon-Perec.
20 Kaj ili eliris el Rimon-Perec kaj
haltis tendare en Libna. 21 Kaj
ili eliris el Libna kaj haltis tendare
en Risa. 22 Kaj ili eliris el Risa
kaj haltis tendare en Kehelata.
23 Kaj ili eliris el Kehelata kaj
haltis tendare ĉe la monto Ŝefer.
24 Kaj ili foriris de la monto Ŝefer
kaj haltis tendare en Ĥarada. 25 Kaj
ili eliris el Ĥarada kaj haltis tendare
en Makhelot. 26 Kaj ili eliris el
Makhelot kaj haltis tendare en
Taĥat. 27 Kaj ili eliris el Taĥat kaj
haltis tendare en Teraĥ. 28 Kaj
ili eliris el Teraĥ kaj haltis tendare en
Mitka. 29 Kaj ili eliris el Mitka
kaj haltis tendare en Ĥaŝmona.
30 Kaj ili eliris el Ĥaŝmona kaj haltis
tendare en Moserot. 31 Kaj ili
eliris el Moserot kaj haltis tendare
en Bene-Jaakan. 32 Kaj ili eliris
el Bene-Jaakan kaj haltis tend-
are en Ĥor-Hagidgad. 33 Kaj ili
eliris el Ĥor-Hagidgad kaj haltis
tendare en Jotbata. 34 Kaj ili eliris
el Jotbata kaj haltis tendare en
Abrona. 35 Kaj ili eliris el Abrona
kaj haltis tendare en Ecjon-Geber.
36 Kaj ili eliris el Ecjon-Geber kaj
haltis tendare en la dezerto Cin
(tio estas Kadeŝ). 37 Kaj ili eliris
el Kadeŝ, kaj haltis tendare ĉe la
monto Hor, ĉe la rando de la lando
de Edom. 38 Kaj la pastro Aaron
supreniris sur la monton Hor laŭ la
ordono de la Eternulo, kaj mortis
tie en la jaro kvardeka post la eliro
de la Izraelidoj el la lando Egipta,
en la kvina monato, en la unua tago
de la monato. 39 Kaj Aaron havis
la aĝon de cent dudek tri jaroj, kiam
li mortis sur la monto Hor. 40 Kaj
la Kanaanido, la reĝo de Arad, kiu
loĝis en la sudo de la lando Kanaana,
aŭdis, ke venas la Izraelidoj. 41 Kaj
ili foriris de la monto Hor kaj haltis
tendare en Calmona. 42 Kaj ili
eliris el Calmona kaj haltis tendare
en Punon. 43 Kaj ili eliris el Punon
kaj haltis tendare en Obot. 44 Kaj
ili eliris el Obot, kaj haltis tendare
en Ije-Abarim, ĉe la limo de Moab.
45 Kaj ili eliris el Ije-Abarim kaj
haltis tendare en Dibon-Gad. 46 Kaj
ili eliris el Dibon-Gad kaj haltis
tendare en Almon-Diblataim. 47 Kaj
ili eliris el Almon-Diblataim, kaj
haltis tendare ĉe la montoj Abarim,
antaŭ Nebo. 48 Kaj ili foriris de la
montoj Abarim, kaj haltis tendare
en la stepoj de Moab, ĉe la Jeriĥa
Jordan. 49 Kaj ili aranĝis sian
tendaron ĉe Jordan, de Bet-Jeŝimot
ĝis Abel-Ŝitim, en la stepoj de Moab.
50 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo en la stepoj de Moab ĉe la
Jeriĥa Jordan, dirante: 51 Parolu
al la Izraelidoj, kaj diru al ili: Kiam
vi transiros Jordanon en la landon
Kanaanan, 52 tiam forpelu de
antaŭ vi ĉiujn loĝantojn de la lando,

kaj detruu ĉiujn iliajn figurojn, kaj
ĉiujn iliajn fanditajn bildojn detruu,
kaj ĉiujn iliajn altaĵojn ekstermu;
53 kaj ekposedu la landon kaj ekloĝu
en ĝi, ĉar al vi Mi donas la landon,
ke vi posedu ĝin. 54 Kaj dispartigu
al vi la landon per loto konforme al
viaj familioj; al la plinombra donu pli
grandan posedaĵon, kaj al la malpli-
nombra donu malpli grandan posed-
aĵon; kie al iu trafos la loto, tie
estu lia posedaĵo; laŭ la triboj de
viaj patroj prenu al vi posedaĵojn.
55 Sed se vi ne forpelos de antaŭ
vi la loĝantojn de la lando, tiam tiuj,
kiujn vi restigos el ili, estos dornoj
por viaj okuloj kaj pikiloj por viaj
flankoj, kaj ili premos vin en la lando,
en kiu vi loĝos. 56 Kaj tiam tion,
kion Mi intencis fari al ili, Mi faros
al vi.

34 KAJ la Eternulo ekparolis
al Moseo, dirante: 2 Ord-
onu al la Izraelidoj, kaj diru
al ili: Kiam vi venos en la landon
Kanaanan, tiu lando fariĝu via posed-
aĵo, la lando Kanaana laŭ siaj limoj.
3 La rando suda estu por vi de la
dezerto Cin, apud Edom, kaj la suda
limo estu por vi de la fino de la Sala
Maro oriente; 4 kaj la suda limo
turniĝos ĉe vi al la altaĵo Akrabim
kaj iros tra Cin, kaj ĝiaj elstaraĵoj
iros suden ĝis Kadeŝ-Barnea kaj
atingos ĝis Ĥacar-Adar kaj pasos tra
Acmon; 5 kaj de Acmon la limo
turniĝos al la Egipta torento, kaj
ĝiaj elstaraĵoj estos ĝis la maro.
6 Kaj por okcidenta limo estu por
vi la Granda Maro kiel limo; tio estos
por vi la limo okcidenta. 7 Kaj tia
estu por vi la limo norda: de la
Granda Maro vi tiros ĝin al vi ĝis la
monto Hor; 8 de la monto Hor
tiru ĝin ĝis Ĥamat, kaj la elstaraĵoj
de la limo iros al Cedad; 9 kaj la
limo iros ĝis Zifron, kaj ĝiaj elstaraĵoj
iros ĝis Ĥacar-Enan; tio estu por
vi la limo norda. 10 Kaj la limon
orientan vi tiros al vi de Ĥacar-Enan
ĝis Ŝefam; 11 de Ŝefam la limo
iros ĝis Ribla, orienten de Ain; poste
la limo iros malsupren kaj tuŝos la
bordon de la maro Kineret oriente;
12 kaj pluen la limo iros ĝis Jordan,
kaj ĝiaj elstaraĵoj estos ĝis la Sala
Maro. Tia estos via lando laŭ ĝiaj
limoj ĉirkaŭe. 13 Kaj Moseo ord-
onis al la Izraelidoj, dirante: Tio
estas la lando, kiun vi dividos inter
vi per loto kaj kiun la Eternulo ord-
onis doni al naŭ triboj kaj al duon-
tribo; 14 ĉar la tribo de la Ruben-
idoj laŭ iliaj patrodomoj, kaj la tribo
de la Gadidoj laŭ iliaj patrodomoj,
kaj duono de la tribo de la Manaseidoj
prenis sian parton; 15 la du triboj
kaj la duontribo prenis sian parton
transe de la Jeriĥa Jordan, oriente,
sur la flanko de sunleviĝo.
16 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo, dirante: 17 Jen estas la
nomoj de la viroj, kiuj disdividos inter
vi la landon: Eleazar, la pastro, kaj
Josuo, filo de Nun. 18 Kaj po unu
estro el ĉiu tribo prenu por la divid-
ado de la lando. 19 Kaj jen estas
la nomoj de la viroj: por la tribo de
Jehuda, Kaleb, filo de Jefune;
20 kaj por la tribo de la Simeonidoj,
Ŝemuel, filo de Amihud; 21 por la
tribo de Benjamen, Elidad, filo de
Kislon; 22 kaj por la tribo de la
Danidoj, la estro Buki, filo de Jogli;
23 por la filoj de Jozef: por la tribo
de la Manaseidoj, la estro Ĥaniel,
filo de Efod, 24 kaj por la tribo
de la Efraimidoj, la estro Kemuel,
filo de Ŝiftan; 25 kaj por la tribo
de la Zebulunidoj, la estro Elicafan,
filo de Parnaĥ; 26 kaj por la tribo
de la Isaĥaridoj, la estro Paltiel, filo
de Azan; 27 kaj por la tribo de la
Aŝeridoj, la estro Aĥihud, filo de
Ŝelomi; 28 kaj por la tribo de la
Naftaliidoj, la estro Pedahel, filo
de Amihud. 29 Tio estas tiuj, al
kiuj la Eternulo ordonis, ke ili
disdonu la posedaĵojn al la Izrael-
idoj en la lando Kanaana.

35 KAJ la Eternulo ekparolis al
Moseo en la stepoj de Moab
ĉe la Jeriĥa Jordan, dirante:
2 Ordonu al la Izraelidoj, ke ili donu
al la Levidoj el siaj posedaĵoj urbojn
por loĝi; ankaŭ la kampojn ĉirkaŭ
tiuj urboj donu al la Levidoj. 3 Kaj
la urboj estos por ili por loĝi, kaj la
kampoj estos por iliaj brutoj kaj por
ilia havo kaj por ĉiuj iliaj bezonoj de
la vivo. 4 Kaj la kampoj de tiuj
urboj, kiujn vi donos al la Levidoj,
devas etendiĝi mil ulnojn ekster la
muroj de la urboj ĉirkaŭe. 5 Kaj
mezuru ekster la urbo sur la orienta
flanko du mil ulnojn kaj sur la suda
flanko du mil ulnojn kaj sur la okcid-
enta flanko du mil ulnojn kaj sur la

norda flanko du mil ulnojn, kaj la
urbo estos en la mezo; tiaj estu por
ili la kampoj de la urboj. 6 Kaj el
la urboj, kiujn vi donos al la Levidoj,
estos ses urboj de rifuĝo, en kiujn vi
al mortiginto permesos forkuri; kaj
krom tiuj donu kvardek du urbojn.
7 La nombro de ĉiuj urboj, kiujn vi
devas doni al la Levidoj, estas kvardek
ok urboj kune kun iliaj kampoj.
8 La urbojn, kiujn vi donos el la
posedaĵoj de la Izraelidoj, de la pli-
multaj prenu pli multe kaj de la mal-
plimultaj prenu malpli multe; ĉiu kon-
forme al sia posedaĵo, kiun li ricevos,
devas doni el siaj urboj al la Levidoj.
9 Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo,
dirante: 10 Parolu al la Izraelidoj,
kaj diru al ili: Kiam vi transiros
Jordanon en la landon Kanaanan,
11 tiam elektu al vi urbojn, kiuj estu
ĉe vi urboj de rifuĝo, kien povas for-
kuri mortiginto, kiu mortigis homon
senintence. 12 Kaj tiuj urboj estos
ĉe vi rifuĝejo kontraŭ venĝanto, por
ke ne mortu la mortiginto, antaŭ ol
li staros antaŭ la komunumo por juĝo.
13 Kaj el la urboj, kiujn vi donos,
ses urboj de rifuĝo estu ĉe vi. 14 Tri
urbojn donu transe de Jordan kaj
tri urbojn donu en la lando Kanaana;
urboj de rifuĝo ili estu. 15 Por la
Izraelidoj kaj por la fremdulo kaj
por la pasloĝanto inter ili estu tiuj
ses urboj por rifuĝo, por ke forkuru
tien ĉiu, kiu mortigis homon senin-
tence. 16 Sed se per fera objekto
li batis lin kaj ĉi tiu mortis, tiam
li estas mortiginto; la mortiginton
oni devas mortigi. 17 Kaj se li
batis lin per mana ŝtono, de kiu oni
povas morti, kaj ĉi tiu mortis, tiam li
estas mortiginto; la mortiginton oni
devas mortigi. 18 Aŭ se li batis lin
per mana objekto ligna, de kiu oni
povas morti, kaj ĉi tiu mortis, tiam
li estas mortiginto; la mortiginton
oni devas mortigi. 19 La venĝanto
de la sango mem povas mortigi la
mortiginton; kiam li renkontos lin,
li povas mortigi lin. 20 Se iu puŝis
lun pro malamo aŭ sin kaŝinte ĵetis
ion sur lin kaj ĉi tiu mortis, 21 aŭ
se li malamike per sia mano batis lin
kaj ĉi tiu mortis, tiam oni devas mort-
igi la batinton: li estas mortiginto;
la venĝanto de la sango povas mortigi
la mortiginton, kiam li renkontos lin.
22 Sed se per hazardo kaj ne pro mal-
amikeco li puŝis lin, aŭ se li ĵetis sur
lin ian objekton sen malbonintenco,
23 aŭ se ŝtonon, de kiu oni povas morti,
li ĵetis sur lin ne vidante, kaj ĉi tiu
mortis, sed li ne estis lia malamiko kaj
ne deziris al li malbonon: 24 tiam
la komunumo devas juĝi inter la
batinto kaj la venĝanto de la sango
laŭ ĉi tiuj leĝoj; 25 kaj la komun-
umo devas savi la mortiginton el la
mano de la venĝanto de la sango, kaj
la komunumo revenigos lin en lian
urbon de rifuĝo, kien li forkuris; kaj
li devas loĝi tie ĝis la morto de la
granda pastro, kiu estas oleita per
sankta oleo. 26 Sed se la mortig-
into eliris el la limoj de sia urbo de
rifuĝo, kien li forkuris, 27 kaj la
venĝanto de la sango trovis lin ekster
la limoj de lia urbo de rifuĝo kaj la
venĝanto de la sango mortigis la
mortiginton, tiam li ne estas kulpa
pri la sango; 28 ĉar en sia urbo
de rifuĝo li devas resti ĝis la morto de
la granda pastro, kaj post la morto
de la granda pastro la mortiginto
povas reveni sur la teron de sia
posedaĵo. 29 Kaj tio estu por vi
leĝa regulo en viaj generacioj, en
ĉiuj viaj lokoj de loĝado. 30 Ĉiun,
kiu mortigis homon, tiun mortiginton
oni devas mortigi, se raportis pri li
atestantoj; sed unu atestanto ne
sufiĉas, por kondamni homon al
morto. 31 Ne prenu elaĉeton pro
animo de mortiginto, kiu estas mal-
bonagulo mortiginda; oni devas lin
mortigi. 32 Kaj ne prenu elaĉeton
pro homo, kiu forkuris en urbon
de rifuĝo, ke li povu reveni kaj loĝi
sur sia tero antaŭ la morto de la
pastro. 33 Kaj ne malhonoru la
teron, sur kiu vi estos, ĉar sango
malhonoras la teron, kaj nur per la
sango de tiu, kiu verŝis sangon, la
tero povas puriĝi de la sango, kiu
estas verŝita sur ĝi. 34 Kaj ne
malpurigu la landon, en kiu vi loĝas
kaj en kies mezo Mi restas; ĉar
Mi, la Eternulo, restas inter la
Izraelidoj.

36 KAJ aliris la familiestroj de
la familio de Gilead, filo de
Maĥir, filo de Manase, el la
familioj de la Jozefidoj, kaj ekparolis
antaŭ Moseo kaj antaŭ la eminent-
uloj, la familiestroj de la Izraelidoj;
2 kaj ili diris: Al nia sinjoro la Etern-

ulo ordonis disdoni la teron kiel
posedaĵon per loto al la Izraelidoj,
kaj al nia sinjoro la Eternulo ordonis
doni la parton de nia frato Celofĥad
al liaj filinoj. 3 Sed se ili fariĝos
edzinoj de iu el la filoj de alia tribo
de la Izraelidoj, tiam ilia posedaĵo
estos forprenita el la posedaĵo de niaj
patroj, kaj aliĝos al la posedaĵo de
tiu tribo, al kiu ili ekapartenos, kaj
el nia lote ricevita posedaĵo ĝi estos
forprenita. 4 Kaj kiam eĉ estos
jubilea jaro ĉe la Izraelidoj, ilia
posedaĵo restos aligita al la posedaĵo
de tiu tribo, al kiu ili apartenos; kaj
el la posedaĵo de la tribo de niaj
patroj ilia posedaĵo restos forprenita.
5 Tiam Moseo donis ordonon al la
Izraelidoj laŭ la instrukcio de la
Eternulo, dirante: Prave parolas la
tribo de la Jozefidoj. 6 Jen kion
ordonis la Eternulo koncerne la
filinojn de Celofĥad: Ili povas fariĝi
edzinoj de tiuj, kiuj plaĉos al ili,
sed nur en familio el la tribo de siaj
patroj ili edziniĝu; 7 por ke ne
transiru hereda posedaĵo de la
Izraelidoj el unu tribo en alian tribon,
ĉar ĉiu el la Izraelidoj devas resti
fortike ĉe la posedaĵo de la tribo de
liaj patroj. 8 Kaj ĉiu filino, kiu
heredas posedaĵon en la triboj de la
Izraelidoj, devas edziniĝi kun iu el la
familioj de la tribo de ŝia patro, por
ke la Izraelidoj heredu ĉiu la posed-
aĵon de siaj patroj; 9 kaj por ke
posedaĵo ne transiru el unu tribo en
alian tribon, sed ĉiu tribo de la
Izraelidoj restu fortike ĉe sia posed-
aĵo. 10 Kiel la Eternulo ordonis
al Moseo, tiel faris la filinoj de Celof-
ĥad; 11 kaj Maĥla, Tirca kaj Ĥogla
kaj Milka kaj Noa, la filinoj de Cel-
ofĥad, edziniĝis kun filoj de siaj
onkloj. 12 En la familioj de la filoj
de Manase, filo de Jozef, ili edziniĝis,
kaj ilia posedaĵo restis en la tribo de
la familio de ilia patro.
13 Tio estas la ordonoj kaj la leĝoj,
kiujn la Eternulo donis per Moseo al
la Izraelidoj en la stepoj de Moab,
ĉe la Jeriĥa Jordan.

READMONO

KVINA LIBRO DE MOSEO

1 JEN estas la vortoj, kiujn diris
Moseo al la tuta Izrael transe de
Jordan, en la dezerto, en la stepo
antaŭ Suf, inter Paran kaj Tofel kaj
Laban kaj Ĥacerot kaj Di-Zahab,
2 dek unu tagojn malproksime de
Ĥoreb, sur la vojo de la monto Seir
al Kadeŝ-Barnea. 3 Tio estis en
la kvardeka jaro, en la dek-unua
monato, en la unua tago de la mon-
ato, Moseo parolis al la Izraelidoj
konforme al ĉio, kion la Eternulo
ordonis al li por ili. 4 Post kiam li
venkobatis Siĥonon, la reĝon de la
Amoridoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon, kaj
Ogon, la reĝon de Baŝan, kiu loĝis
en Aŝtarot kaj en Edrei; 5 transe
de Jordan, en la lando de Moab,
Moseo komencis klarigi ĉi tiun in-
struon, kaj diris: 6 La Eternulo,
nia Dio, diris al ni sur Ĥoreb jene:
Sufiĉe vi loĝis sur ĉi tiu monto;
7 turniĝu kaj elmoviĝu, kaj iru sur
la monton de la Amoridoj kaj al ĉiuj
iliaj najbaroj en la stepo, sur la
monto kaj en la valo kaj en la sudo
kaj sur la bordo de la maro, en la
landon de la Kanaanidoj kaj sur Leb-
anonon, ĝis la granda rivero, la rivero
Eŭfrato. 8 Vidu, Mi donas al vi la
landon; iru kaj ekposedu la landon,
pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj,
al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob,
ke Li donos ĝin al ili kaj al ilia idaro
post ili. 9 Kaj mi diris al vi en tiu
tempo jene: Mi ne povas sola porti
vin; 10 la Eternulo, via Dio, mult-
igis vin, kaj jen vi estas nun multego,
kiel la steloj de la ĉielo. 11 La
Eternulo, la Dio de viaj patroj, multigu
vin miloble kontraŭ via nuna nombro,
kaj Li benu vin, kiel Li diris al vi!
12 Kiel mi povus sola porti la pen-
adon pri vi kaj vian ŝarĝon kaj viajn

disputojn ? 13 Elektu al vi el viaj
triboj virojn saĝajn kaj kompetentajn
kaj konatajn, kaj mi starigos ilin,
kiel viajn estrojn. 14 Kaj vi res-
pondis al mi kaj diris : Bona estas la
afero, kiun vi proponis fari. 15 Tiam
mi prenis la ĉefojn de viaj triboj,
virojn saĝajn kaj konatajn, kaj mi
faris ilin estroj super vi, milestroj
kaj centestroj kaj kvindekestroj kaj
dekestroj kaj kontrolistoj en viaj
triboj. 16 Kaj mi ordonis al viaj
juĝistoj en tiu tempo, dirante : Aŭs-
kultu viajn fratojn kaj juĝu juste
inter homo kaj lia frato kaj fremdulo.
17 Ne distingu vizaĝojn ĉe la juĝo ;
malgrandan kaj grandan egale aŭs-
kultu ; timu neniun, ĉar la juĝo estas
afero de Dio ; kaj aferon, kiu estos
malfacila por vi, venigu al mi, kaj
mi ĝin aŭskultos. 18 Kaj mi donis
al vi ordonon en tiu tempo pri ĉio,
kion vi devas fari.
19 Kaj ni foriris de Ĥoreb, kaj
trairis tiun tutan grandan kaj teruran
dezerton, kiun vi vidis, sur la vojo
al la monto de la Amoridoj, kiel
ordonis al ni la Eternulo, nia Dio ;
kaj ni venis al Kadeŝ-Barnea. 20 Kaj
mi diris al vi : Vi venis al la monto
de la Amoridoj, kiun la Eternulo, nia
Dio, donas al ni ; 21 vidu, la Etern-
ulo, via Dio, donas al vi la landon ;
iru, ekposedu ĝin, kiel diris al vi la
Eternulo, la Dio de viaj patroj ; ne
timu kaj ne tremu. 22 Sed vi ĉiuj
aliris al mi, kaj diris : Ni sendu antaŭ
ni virojn, ke ili esploru por ni la
landon, kaj alportu al ni sciigon pri
la vojo, per kiu ni devas iri, kaj pri la
urboj, al kiuj ni devas veni. 23 Kaj
tio plaĉis al mi, kaj mi prenis el vi
dek du virojn, po unu viro el tribo ;
24 kaj ili iris kaj supreniris sur la
monton, kaj venis al la valo Eŝkol
kaj esplorrigardis ĝin. 25 Kaj ili
prenis en siajn manojn iom el la
fruktoj de la lando kaj liveris al ni,
kaj alportis al ni sciigon, kaj diris :
Bona estas la lando, kiun la Eternulo,
nia Dio, donas al ni. 26 Sed vi ne
volis iri, kaj vi malobeis la vortojn
de la Eternulo, via Dio ; 27 kaj
vi murmuris en viaj tendoj, kaj diris :
Pro la malamo de la Eternulo kontraŭ
ni, Li elkondukis nin el la lando
Egipta, por transdoni nin en la manon
de la Amoridoj, por ke ili ekstermu
nin ; 28 kien ni iru ? Niaj fratoj
ektimigis nian koron, dirante : La
popolo estas pli granda kaj pli alt-
kreska ol ni, la urboj estas grandaj
kaj fortikigitaj ĝis la ĉielo, kaj ankaŭ
Anakidojn ni tie vidis. 29 Kaj mi
diris al vi : Ne tremu kaj ne timu ilin ;
30 la Eternulo via Dio, kiu iras antaŭ
vi, Li batalos por vi, simile al ĉio,
kion Li faris por vi en Egiptujo
antaŭ viaj okuloj, 31 kaj en la
dezerto, kie, kiel vi vidis, la Etern-
ulo, via Dio, portis vin, kiel homo
portas sian filon, sur la tuta vojo, kiun
vi iris, ĝis vi venis al ĉi tiu loko.
32 Sed eĉ ĉe tio vi ne fidas la Etern-
ulon, vian Dion, 33 kiu iras antaŭ
vi sur la vojo, por serĉi por vi lokon,
kie vi povus halti tendare, nokte en
fajro, por montri al vi la vojon, kiun
vi devas iri, kaj tage en nubo.
34 Kaj la Eternulo aŭdis viajn vort-
ojn, kaj Li ekkoleris kaj ĵuris, dir-
ante : 35 Neniu el ĉi tiuj homoj,
el ĉi tiu malbona generacio, vidos
la bonan landon, kiun Mi ĵuris doni
al viaj patroj ; 36 nur Kaleb, filo de
Jefune, vidos ĝin ; kaj pro tio, ke li
sekvis la Eternulon, Mi donos al li
kaj al liaj filoj la landon, kiun li
trairis. 37 Ankaŭ kontraŭ mi la
Eternulo ekkoleris pro vi, dirante :
Vi ankaŭ ne venos tien ; 38 Josuo,
filo de Nun, kiu staras antaŭ vi, li
venos tien ; lin fortigu, ĉar li donos
ĝin al Izrael kiel posedaĵon. 39 Kaj
viaj infanoj, pri kiuj vi diris, ke ili
fariĝos militakiraĵo, kaj viaj filoj,
kiuj nun ankoraŭ ne scias bonon nek
malbonon, ili venos tien, kaj al ili
Mi donos ĝin, kaj ili ekposedos ĝin.
40 Sed vi turniĝu, kaj iru en la dez-
erton en la direkto al la Ruĝa Maro.
41 Kaj vi respondis kaj diris al mi :
Ni pekis antaŭ la Eternulo ; ni iros
kaj batalos, konforme al ĉio, kion
ordonis al ni la Eternulo, nia Dio ;
kaj ĉiu el vi zonis sin per siaj batal-
iloj, kaj vi pretigis vin, por iri sur la
monton. 42 Sed la Eternulo diris
al mi : Diru al ili : Ne iru kaj ne batalu,
ĉar Mi ne estas inter vi ; por ke vi
ne estu frapitaj de viaj malamikoj.
43 Kaj mi diris al vi, sed vi ne aŭs-
kultis ; kaj vi malobeis la vortojn
de la Eternulo, kaj vi estis malhum-
ilaj kaj iris sur la monton. 44 Tiam
eliris kontraŭ vin la Amoridoj, kiuj
loĝis sur tiu monto, kaj ili pelis
vin tiel, kiel faras la abeloj, kaj batis

vin sur Seir ĝis Ĥorma. 45 Kaj vi
revenis kaj ploris antaŭ la Eternulo;
sed la Eternulo ne aŭskultis vian
voĉon kaj ne atentis vin. 46 Kaj
vi loĝis en Kadeŝ longan tempon,
la tempon, dum kiu vi loĝis.

2 KAJ ni turnis nin kaj elmoviĝis
en la dezerton en la direkto al la
Ruĝa Maro, kiel la Eternulo diris
al mi; kaj ni ĉirkaŭiris la monton Seir
dum longa tempo. 2 Kaj la Eternulo
diris al mi jene: 3 Sufiĉe vi ĉir-
kaŭiris ĉi tiun monton; turnu vin
norden; 4 kaj al la popolo donu
tian ordonon: Vi preteriros la limon
de viaj fratoj la Esavidoj, kiuj loĝas
sur Seir, kaj ili timos vin; sed gardu
vin forte. 5 Ne komencu batalon
kontraŭ ili, ĉar Mi ne donos al vi el
ilia lando eĉ larĝecon de plando;
ĉar al Esav Mi donis, kiel heredaĵon,
la monton Seir. 6 Manĝaĵon aĉetu
de ili pro mono kaj manĝu; kaj eĉ
akvon aĉetu de ili pro mono kaj
trinku; 7 ĉar la Eternulo, via Dio,
benis vin en ĉiu faro de viaj manoj;
Li gvidis vian iradon tra ĉi tiu granda
dezerto; jen jam kvardek jarojn la
Eternulo estas kun vi, kaj nenio
mankis al vi. 8 Kaj ni preteriris
flanke de niaj fratoj la Esavidoj,
kiuj loĝas sur Seir, flanke de la
vojo stepa, de Elat kaj de Ecjon-
Geber.

Kaj ni turnis nin kaj iris laŭ la vojo
al la dezerto de Moab. 9 Kaj la
Eternulo diris al mi: Ne faru mal-
amikaĵon al Moab kaj ne komencu
militon kontraŭ ili, ĉar Mi ne donos
al vi heredaĵon el ilia lando; ĉar
al la filoj de Lot Mi donis Aron
kiel heredan posedaĵon. (10 La
Emidoj antaŭe loĝis tie, popolo
granda kaj grandnombra, kaj alt-
kreska kiel la Anakidoj. 11 Ankaŭ
ilin oni kalkulis inter la Rafaidoj,
kiel la Anakidojn; kaj la Moabidoj
nomas ilin Emidoj. 12 Kaj sur Seir
loĝis antaŭe la Ĥoridoj; sed la
Esavidoj forpelis ilin kaj ekstermis
ilin de antaŭ si kaj ekloĝis sur ilia
loko, kiel agis Izrael kun la lando de
sia posedaĵo, kiun la Eternulo donis
al ili.) 13 Nun leviĝu kaj transiru
la valon Zared. Kaj ni transiris
la valon Zared. 14 Kaj la tempo,
dum kiu ni iris de Kadeŝ-Barnea, ĝis
ni transiris la valon Zared, estis
tridek ok jaroj, ĝis formortis el la
tendaro la tuta generacio de milit-
istoj, kiel ĵuris al ili la Eternulo.
15 Kaj ankaŭ la mano de la Eternulo
estis sur ili, por ekstermi ilin el inter
la tendaro, ĝis ili ĉiuj formortis.

16 Kaj kiam formortis ĉiuj militistoj
el inter la popolo, 17 tiam la
Eternulo ekparolis al mi, dirante:
18 Vi iras nun preter la limo de
Moab, preter Ar, 19 kaj vi alproksim-
iĝas al la Amonidoj; ne faru al ili
malamikaĵon kaj ne batalu kontraŭ
ili, ĉar Mi ne donos al vi heredaĵon
el la lando de la Amonidoj; ĉar al la
filoj de Lot Mi donis ĝin kiel heredan
posedaĵon. (20 Kiel landon de Rafa-
idoj oni rigardas ankaŭ ĝin; Rafa-
idoj loĝis en ĝi antaŭe; kaj la Amon-
idoj nomas ilin Zamzumoj; 21 tio
estis popolo granda kaj grandnombra,
kaj altkreska kiel la Anakidoj; sed
la Eternulo ekstermis ilin antaŭ ili,
kaj ili forpelis ilin kaj ekloĝis sur
ilia loko; 22 kiel Li faris por la
Esavidoj, kiuj loĝas sur Seir, antaŭ
kiuj Li ekstermis la Ĥoridojn, kaj ili
forpelis ilin kaj loĝis sur ilia loko ĝis
la nuna tago. 23 Kaj la Avidojn, kiuj
loĝis en vilaĝoj ĝis Gaza, ekstermis
la Kaftoridoj, kiuj eliris el Kaftor,
kaj ili ekloĝis sur ilia loko.) 24 Lev-
iĝu, elmoviĝu kaj transiru la torent-
on Arnon; rigardu, Mi transdonas
en vian manon Siĥonon, la reĝon
de Ĥeŝbon, la Amoridon, kaj lian
landon; komencu ekposedi kaj militu
kontraŭ li. 25 De la nuna tago Mi
komencos ĵetadi teruron kaj timon
antaŭ vi sur la popolojn sub la tuta
ĉielo; tiuj, kiuj aŭdos la famon pri
vi, ektremos kaj ektimos antaŭ vi.

26 Kaj mi sendis senditojn el la
dezerto Kedemot al Siĥon, la reĝo
de Ĥeŝbon, kun vortoj de paco,
dirante: 27 Mi dezirus iri tra via
lando; mi iros nur laŭ la vojo, mi ne
forflankiĝos dekstren nek mal-
dekstren; 28 manĝaĵon vendu al mi
pro mono, kaj mi manĝos, kaj akvon
donu al mi pro mono, kaj mi trinkos:
nur per miaj piedoj mi trairos—
29 kiel faris al mi la Esavidoj, kiuj
loĝas sur Seir, kaj la Moabidoj, kiuj
loĝas en Ar—ĝis mi transiros Jordan-
on en la landon, kiun la Eternulo,
nia Dio, donas al ni. 30 Sed ne
volis Siĥon, la reĝo de Ĥeŝbon, tralasi
nin, ĉar la Eternulo, via Dio, obstin-
igis lian spiriton kaj malcedemigis

lian koron, por transdoni lin en vian
manon, kiel nun. 31 Kaj la Eternulo
diris al mi: Rigardu, Mi komencas
transdoni al vi Siĥonon kaj lian
landon; komencu posedpreni lian
landon. 32 Kaj Siĥon eliris kontraŭ
nin, li kaj lia tuta popolo, por batalo
apud Jahac. 33 Kaj transdonis lin
la Eternulo, nia Dio, al ni, kaj ni
venkobatis lin kaj liajn filojn kaj lian
tutan popolon. 34 Kaj ni milit-
akiris en tiu tempo ĉiujn liajn urbojn,
kaj ni ekstermis en ĉiu urbo la virojn
kaj la virinojn kaj la infanojn, ni
restigis neniun; 35 nur la brutojn
ni prenis al ni, kiel militakiraĵon,
kaj la rabaĵon el la urboj, kiujn ni
militakiris. 36 De Aroer, kiu estas
sur la bordo de la torento Arnon, kaj
la urbo, kiu estas en la valo, ĝis
Gilead ne estis urbo, kiu povus
kontraŭstari al ni: ĉion transdonis al
ni la Eternulo, nia Dio; 37 nur al la
lando de la Amonidoj vi ne alproksim-
iĝis, al la tuta bordo de la torento
Jabok, kaj al la urboj de la monto,
kaj al ĉio, pri kio malpermesis la
Eternulo, nia Dio.

3 KAJ ni turnis nin kaj ekiris laŭ
la vojo al Baŝan. Kaj eliris
kontraŭ nin Og, la reĝo de
Baŝan, li kaj lia tuta popolo, por bat-
alo apud Edrei. 2 Kaj la Eternulo
diris al mi: Ne timu lin; ĉar en vian
manon Mi transdonis lin kaj lian
tutan popolon kaj lian landon, kaj vi
faros al li, kiel vi faris al Siĥon, la
reĝo de la Amoridoj, kiu loĝis en
Ĥeŝbon. 3 Kaj la Eternulo, nia Dio,
transdonis en nian manon ankaŭ
Ogon, la reĝon de Baŝan, kaj lian
tutan popolon; kaj ni batis lin tiel,
ke neniu restis ĉe li. 4 Kaj ni
militakiris tiam ĉiujn liajn urbojn;
ne estis urbo, kiun ni ne prenis de
ili: sesdek urbojn, la tutan distrikton
de Argob, la regnon de Og la Baŝana.
5 Ĉiuj tiuj urboj estis fortikigitaj
per alta muro, per pordegoj kaj
rigliloj, krom la tre multaj urboj ne
fortikigitaj. 6 Kaj ni ekstermis ilin,
kiel ni faris al Siĥon, la reĝo de
Ĥeŝbon, ni ekstermis en ĉiu urbo la
virojn, la virinojn, kaj la infanojn;
7 sed ĉiujn brutojn kaj la rabaĵon
el la urboj ni prenis al ni, kiel milit-
akiraĵon. 8 Kaj ni prenis tiam el la
manoj de la du reĝoj de la Amoridoj
la landon, kiu estas transe de Jordan,
de la torento Arnon ĝis la monto
Ĥermon (9 la Cidonanoj nomas
Ĥermonon Sirjon, kaj la Amoridoj
nomas ĝin Senir), 10 ĉiujn urbojn
sur la ebenaĵo, kaj la tutan Gileadon
kaj la tutan Baŝanon ĝis Salĥa kaj
Edrei, urboj de la regno de Og la
Baŝana. (11 Ĉar nur Og, la reĝo
de Baŝan, estis restinta el la resto
de la Rafaidoj. Jen estas lia lito,
fera lito, jen ĝi estas en Raba de la
Amonidoj: naŭ ulnoj estas ĝia longeco
kaj kvar ulnoj estas ĝia larĝeco, laŭ
la ulnoj de viro.) 12 Kaj tiun
landon ni ekposedis en tiu tempo: de
Aroer, kiu estas apud la torento
Arnon, kaj duonon de la monto Gilead
kun ĝiaj urboj mi donis al la Ruben-
idoj kaj al la Gadidoj; 13 kaj la
ceteran parton de Gilead kaj la tutan
Baŝanon, la regnon de Og, mi donis
al duono de la tribo de Manase, la
tutan distrikton de Argob. (La tutan
tiun Baŝanon oni nomas lando de
Rafaidoj. 14 Jair, filo de Manase,
prenis la tutan distrikton de Argob
ĝis la limo de la Geŝuridoj kaj Maaĥ-
atidoj, kaj li donis al Baŝan laŭ sia
nomo la nomon Vilaĝoj de Jair, tiel
estas ĝis nun.) 15 Kaj al Maĥir
mi donis Gileadon. 16 Kaj al la
Rubenidoj kaj al la Gadidoj mi donis
de Gilead ĝis la torento Arnon, kun
la mezo de la valo por limo; ankaŭ
ĝis la torento Jabok, limo de la Amon-
idoj; 17 kaj la stepon, kun Jordan
por limo, de Kineret ĝis la maro de la
ebenaĵo, la Sala Maro, ĉe la bazo de
Pisga en la oriento.

18 Kaj mi faris al vi ordonon en tiu
tempo, dirante: La Eternulo, via
Dio, donis al vi ĉi tiun landon, por
ke vi posedu ĝin; armitaj iru antaŭ
viaj fratoj la Izraelidoj, ĉiuj milit-
kapablaj. 19 Nur viaj edzinoj kaj
viaj infanoj kaj viaj brutaroj—mi
scias, ke vi havas grandnombrajn
brutarojn—restu en viaj urboj, kiujn
mi donis al vi; 20 ĝis la Eternulo
donos ripozon al viaj fratoj, kiel al
vi, kaj ili ankaŭ ekposedos la landon,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al
ili transe de Jordan; tiam vi reiros
ĉiu al sia posedaĵo, kiun mi donis al
vi. 21 Kaj al Josuo mi ordonis en tiu
tempo, dirante: Viaj okuloj vidis
ĉion, kion la Eternulo, via Dio, faris
al tiuj du reĝoj; tiel la Eternulo
faros al ĉiuj regnoj, kiujn vi trairos.

22 Ne timu ilin; ĉar la Eternulo, via
Dio, batalas por vi.
23 Kaj mi preĝis al la Eternulo en
tiu tempo, dirante: 24 Mia Sinjoro,
ho Eternulo! Vi komencis montradi
al Via servanto Vian grandecon kaj
Vian fortan manon; ĉar kie estas dio
en la ĉielo aŭ sur la tero, kiu povus
fari simile al Viaj faroj kaj al Via
potenco? 25 Mi dezirus transiri
kaj vidi tiun bonan landon, kiu estas
transe de Jordan, tiun belan monton
kaj Lebanonon. 26 Sed la Eternulo
ekkoleris kontraŭ mi pro vi kaj ne
aŭskultis min; kaj la Eternulo diris
al mi: Sufiĉe, ne parolu al Mi plu
pri tio. 27 Supreniru sur la supron
de Pisga, kaj direktu viajn okulojn
al okcidento kaj al nordo kaj al sudo
kaj al oriento kaj rigardu per viaj
okuloj; ĉar vi ne transiros ĉi tiun
Jordanon. 28 Kaj donu instrukci-
ojn al Josuo kaj fortigu kaj kuraĝ-
igu lin, ĉar li transiros antaŭ ĉi tiu
popolo, kaj li posedigos al ili la
landon, kiun vi vidos. 29 Kaj ni
restis en la valo, kontraŭ Bet-Peor.
4 KAJ nun, ho Izrael, aŭskultu la
leĝojn kaj la regulojn, kiujn mi
instruas al vi, ke vi ilin plenumu,
por ke vi vivu kaj venu kaj heredu
la landon, kiun la Eternulo, la Dio
de viaj patroj, donas al vi. 2 Ne
aldonu al tio, kion mi ordonas al vi,
kaj ne deprenu de ĝi; sed observu
la ordonojn de la Eternulo, via Dio,
kiujn mi ordonas al vi. 3 Viaj
okuloj vidis, kion la Eternulo faris
pro Baal-Peor; ĉar ĉiun homon, kiu
sekvis Baal-Peoron, la Eternulo, via
Dio, ekstermis el inter vi; 4 sed
vi, kiuj restis aliĝintaj al la Eternulo,
via Dio, vi ĉiuj vivas hodiaŭ. 5 Ri-
gardu, mi instruis al vi leĝojn kaj
regulojn, kiel ordonis al mi la Etern-
ulo, mia Dio, ke vi agu tiel en la
lando, en kiun vi venas, por ekposedi
ĝin. 6 Kaj observu kaj plenumu
ilin; ĉar tio estas via saĝo kaj via
prudento en la okuloj de la popoloj,
kiuj aŭdos pri ĉiuj ĉi tiuj leĝoj, kaj
diros: Efektive, popolo saĝa kaj
prudenta estas tiu granda popolo.
7 Ĉar kie estas granda popolo, al
kiu dioj estas tiel proksimaj, kiel la
Eternulo, nia Dio, ĉiufoje, kiam ni
vokas al Li? 8 Kaj kie estas granda
popolo, kiu havas leĝojn kaj regulojn
justajn, kiel la tuta ĉi tiu instruo,
kiun mi donas al vi hodiaŭ? 9 Nur
gardu vin kaj forte gardu vian
animon, ke vi ne forgesu la aferojn,
kiujn vidis viaj okuloj, kaj ke ili ne
eliru el via koro dum via tuta vivo;
kaj rakontu al viaj filoj kaj al la filoj
de viaj filoj 10 pri la tago, en kiu
vi staris antaŭ la Eternulo, via Dio,
ĉe Ĥoreb, kiam la Eternulo diris al
mi: Kunvenigu al Mi la popolon,
kaj Mi aŭdigos al ili Miajn vortojn,
per kiuj ili lernos timi Min dum la
tuta tempo, kiun ili vivas sur la tero,
kaj ili lernigos siajn filojn. 11 Tiam
vi alproksimiĝis kaj stariĝis ĉe la
bazo de la monto, kaj la monto brulis
per fajro ĝis la mezo de la ĉielo, en
mallumo, nubo, kaj nebulo. 12 Kaj
la Eternulo parolis al vi el meze de
la fajro; la voĉon de la vortoj vi aŭdis,
sed figuron vi ne vidis, nur la voĉon.
13 Kaj Li sciigis al vi Sian interligon,
kiun Li ordonis al vi plenumi, la dek
ordonojn; kaj Li skribis ilin sur du
ŝtonaj tabeloj. 14 Kaj al mi la
Eternulo en tiu tempo ordonis instrui
al vi la leĝojn kaj regulojn, por ke vi
plenumadu ilin en la lando, en kiun
vi iras, por ekposedi ĝin. 15 Gardu
do bone viajn animojn: ĉar vi vidis
nenian figuron en tiu tago, kiam la
Eternulo parolis al vi sur Ĥoreb el
meze de la fajro; 16 vi do ne mal-
ĉastiĝu, kaj ne faru al vi ian skulpt-
aĵon, bildon de ia idolo, figuron de
viro aŭ virino, 17 figuron de ia bruto,
kiu estas sur la tero, figuron de ia
flugilhava birdo, kiu flugas sub la
ĉielo, 18 figuron de io, kio rampas
sur la tero, figuron de ia fiŝo, kiu estas
en akvo, malsupre de la tero. 19 Kaj,
levinte viajn okulojn al la ĉielo kaj
vidinte la sunon kaj la lunon kaj la
stelojn kaj la tutan armeon de la
ĉielo, ne forlogiĝu, kaj ne adorklin-
iĝu antaŭ ili kaj ne servu ilin, kiujn
la Eternulo, via Dio, destinis por ĉiuj
popoloj sub la tuta ĉielo. 20 Kaj
vin la Eternulo prenis, kaj elkon-
dukis vin el la fera forno, el Egipt-
ujo, por ke vi estu al Li popolo
herede apartenanta, kiel nun. 21 Kaj
la Eternulo ekkoleris min pro vi,
kaj ĵuris, ke mi ne transiros Jordanon,
kaj mi ne venos en la bonan landon,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi
kiel posedaĵon; 22 ĉar mi mortos
en ĉi tiu lando, mi ne transiros Jor-
danon, sed vi transiros kaj ekposedos

tiun bonan landon. 23 Gardu vin,
ke vi ne forgesu la interligon de la
Eternulo, via Dio, kiun Li faris kun
vi, kaj ke vi ne faru al vi ian skulpt-
aĵon, figuron de io, kiel ordonis al vi
la Eternulo, via Dio. 24 Ĉar la
Eternulo, via Dio, estas fajro kon-
sumanta, Dio severa.
25 Se vi naskos filojn kaj filojn de
filoj, kaj, longe vivinte sur la tero,
vi malĉastiĝos kaj faros skulptitan
figuron de io kaj faros malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, via
Dio, kolerigante Lin: 26 mi atest-
igas al vi hodiaŭ la ĉielon kaj la teron,
ke vi rapide pereos de sur la tero,
por kies eksposedo vi transiras Jordan-
on; ne longe vi loĝos sur ĝi, sed vi
estos ekstermitaj. 27 Kaj la Etern-
ulo dissemos vin inter la popoloj,
kaj vi restos en malgranda nombro
inter la popoloj, al kiuj la Eternulo
vin foririgos. 28 Kaj vi servos tie
al dioj, kiuj estas faritaĵo de homaj
manoj, ligno kaj ŝtono, kiuj ne vidas
kaj ne aŭdas kaj ne manĝas kaj ne
flaras. 29 Kaj vi serĉos el tie la
Eternulon, vian Dion; kaj vi trovos,
se vi serĉos Lin per via tuta koro kaj
per via tuta animo. 30 Kiam vi
estos en mizero kaj kiam vin trafos
ĉio ĉi tio en la malproksima venonta
tempo, tiam vi revenos al la Eternulo,
via Dio, kaj vi aŭskultos Lian voĉon;
31 ĉar la Eternulo, via Dio, estos Dio
kompatema; Li ne forlasos vin nek
pereigos vin, kaj ne forgesos la inter-
ligon kun viaj patroj, pri kiu Li ĵuris
al ili. 32 Ĉar demandu la tempojn
antaŭajn, kiuj estis antaŭ vi de post
tiu tago, en kiu la Eternulo kreis
homon sur la tero, kaj de unu rando
de la ĉielo ĝis la alia rando: Ĉu estis
io, kiel ĉi tiu granda afero, aŭ ĉu
oni aŭdis pri io simila? 33 Ĉu
aŭdis ia popolo la voĉon de Dio,
parolantan el meze de fajro, kiel vi
aŭdis, kaj restis vivanta? 34 Aŭ
ĉu provis ia dio iri kaj preni al si unu
popolon el inter alia popolo per provoj,
per signoj, kaj per mirakloj, kaj per
milito kaj per forta mano kaj per
etendita brako kaj per grandaj terur-
aĵoj, simile al ĉio, kion faris al vi la
Eternulo, via Dio, en Egiptujo, antaŭ
viaj okuloj? 35 Al vi tio estis
montrita, por ke vi sciu, ke la Eternulo
estas Dio, ke ne ekzistas alia krom
Li. 36 El la ĉielo Li aŭdigis al vi
Sian voĉon, por instrui vin, kaj sur la
tero Li montris al vi Sian grandan
fajron, kaj Liajn vortojn vi aŭdis el
meze de la fajro. 37 Kaj ĉar Li
amis viajn patrojn, tial Li elektis
ilian idaron post ili, kaj elkondukis
vin per Sia vizaĝo, per Sia granda
forto el Egiptujo, 38 por forpeli
de antaŭ vi popolojn, kiuj estas pli
grandaj kaj pli fortaj ol vi, por envenigi
vin kaj doni al vi ilian landon kiel
posedaĵon, kiel nun. 39 Sciu do
nun kaj enmetu en vian koron, ke la
Eternulo estas Dio en la ĉielo supre
kaj sur la tero malsupre; ne ekzistas
alia. 40 Kaj observu Liajn leĝojn
kaj Liajn ordonojn, kiujn mi ordonas
al vi hodiaŭ, por ke estu bone al vi
kaj al viaj filoj post vi, kaj por ke
vi longe vivu sur la tero, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi por ĉiam.
41 Tiam Moseo apartigis tri urbojn
transe de Jordan, sur la flanko de
sunleviĝo, 42 por ke tien forkuru
mortiginto, kiu mortigis sian proksim-
ulon senintence, ne estinte mal-
amika al li de antaŭe, kaj forkurinte
al unu el tiuj urboj, li restu viva:
43 Becer en la dezerto, sur la eben-
aĵo, por la Rubenidoj, kaj Ramot en
Gilead por la Gadidoj, kaj Golan
en Baŝan por la Manaseidoj.
44 Kaj jen estas la instruo, kiun
Moseo proponis al la Izraelidoj;
45 jen estas la atestoj kaj la leĝoj
kaj la reguloj, kiujn Moseo eldiris
al la Izraelidoj post ilia eliro el Egipt-
ujo, 46 transe de Jordan, en la
valo kontraŭ Bet-Peor, en la lando
de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kiu
loĝis en Ĥeŝbon kaj kiun venkobatis
Moseo kaj la Izraelidoj post sia eliro
el Egiptujo; 47 kaj ili ekposedis
lian landon, kaj la landon de Og, reĝo
de Baŝan, la du reĝoj de la Amoridoj,
kiuj estis transe de Jordan, sur la
flanko de sunleviĝo, 48 de Aroer,
kiu estas sur la bordo de la torento
Arnon, ĝis la monto Sion (kiu ankaŭ
nomiĝas Ĥermon); 49 kaj la tutan
stepon transe de Jordan oriente kaj
ĝis la maro de la stepo ĉe la bazo de
Pisga.

5 KAJ Moseo kunvokis ĉiujn
Izraelidojn, kaj diris al ili:
Aŭskultu, ho Izrael, la leĝojn kaj
la regulojn, kiujn mi diras en viajn
orelojn hodiaŭ, kaj lernu ilin kaj

observu plenumi ilin. 2 La Etern-
ulo, nia Dio, faris kun ni interligon
sur Ĥoreb. 3 Ne kun niaj patroj
la Eternulo faris tiun interligon, sed
kun ni, kun ni, kiuj nun ĉi tie ĉiuj
vivas. 4 Vizaĝon kontraŭ vizaĝo
la Eternulo parolis kun vi sur la
monto el meze de la fajro; 5 mi
tiam staris inter la Eternulo kaj vi,
por transdiri al vi la vorton de la Eternulo, ĉar vi timis la fajron kaj ne supreniris sur la monton. Kaj Li diris:
6 Mi estas la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis vin el la lando Egipta, el la domo de sklaveco.
7 Ne ekzistu ĉe vi aliaj dioj antaŭ Mi.
8 Ne faru al vi idolon, nek bildon de io, kio estas en la ĉielo supre aŭ sur la tero malsupre aŭ en la akvo
sub la tero; 9 ne kliniĝu antaŭ ili
kaj ne servu ilin; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio severa, kiu la malbonagon de la patroj punas sur la idoj en la tria kaj kvara generacioj
ĉe Miaj malamantoj, 10 kaj kiu
faras favorkorajôn por miloj al Miaj amantoj kaj al la plenumantoj de Miaj ordonoj.
11 Ne malbonuzu la nomon de la Eternulo, via Dio; ĉar la Eternulo ne lasos senpuna tiun, kiu malbonuzas Lian nomon.
12 Observu la tagon sabatan, ke vi tenu ĝin sankta, kiel ordonis al vi la
Eternulo, via Dio. 13 Dum ses
tagoj laboru kaj faru ĉiujn viajn
aferojn; 14 sed la sepa tago estas
sabato de la Eternulo, via Dio; faru nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bovo, nek via azeno, nek ia via bruto, nek via fremdulo, kiu estas inter viaj pordegoj; por ke ripozu via sklavo kaj via sklavino,
kiel vi. 15 Kaj memoru, ke vi estis
sklavo en la lando Egipta, kaj la Eternulo, via Dio, elkondukis vin el tie per mano forta kaj per brako etendita; pro tio ordonis al vi la Eternulo, via Dio, observi la tagon sabatan.
16 Respektu vian patron kaj vian patrinon, kiel ordonis al vi la Eternulo, via Dio; por ke longe daŭru via vivo, kaj por ke estu al vi bone sur la tero, kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi.
17 Ne mortigu.
18 Kaj ne adultu.
19 Kaj ne ŝtelu.
20 Kaj ne parolu kontraŭ via proksimulo malveran ateston.
21 Kaj ne deziru la edzinon de via proksimulo; kaj ne deziru la domon de via proksimulo, nek lian kampon, nek lian sklavon, nek lian sklavinon, nek lian bovon, nek lian azenon, nek ion, kio apartenas al via proksimulo.
22 Tiujn vortojn diris la Eternulo al via tuta anaro sur la monto, el meze de la fajro, nubo, kaj nebulo, per voĉo laŭta; kaj Li nenion plu aldonis. Kaj Li skribis ilin sur du ŝtonaj tabeloj kaj donis ilin al mi.
23 Kaj kiam vi aŭdis la voĉon el la mallumo, dum la monto brulis per fajro, tiam vi aliris al mi, ĉiuj viaj
tribestroj kaj plejaĝuloj; 24 kaj vi
diris: Jen la Eternulo, nia Dio, montris al ni Sian majeston kaj Sian grandecon, kaj Lian voĉon ni aŭdis el meze de la fajro; en tiu tago ni vidis, ke parolas Dio al homo, kaj
ĉi tiu restas vivanta. 25 Sed nun
por kio ni mortu? nin ja formanĝos ĉi tiu granda fajro; se ni plue aŭskultos la voĉon de la Eternulo, nia
Dio, ni mortos. 26 Ĉar kie ekzistas
ia karno, kiu aŭdis la voĉon de la vivanta Dio, parolantan el meze de fajro, kiel ni, kaj restis vivanta?
27 Alproksimiĝu vi, kaj aŭskultu ĉion, kion diros la Eternulo, nia Dio; kaj vi transdiros al ni ĉion, kion diros la Eternulo, nia Dio, kaj ni aŭskultos
kaj ni plenumos. 28 Kaj la Eternulo
aŭdis la voĉon de viaj vortoj, kiam vi parolis al mi; kaj la Eternulo diris al mi: Mi aŭdis la voĉon de la vortoj de ĉi tiu popolo, kiujn ili diris al vi;
bona estas ĉio, kion ili diris. 29 Ho,
se ilia koro restus ĉe ili tia, ke ili timu Min kaj observu ĉiujn Miajn ordonojn ĉiutempe, por ke estu bone
al ili kaj al iliaj filoj eterne! 30 Iru,
diru al ili: Reiru en viajn tendojn.
31 Kaj vi ĉi tie restu kun Mi, kaj Mi eldiros al vi ĉiujn ordonojn kaj leĝojn kaj regulojn, kiujn vi instruos al ili, por ke ili plenumadu ilin en la lando, kiun Mi donas al ili kiel pos-
edaĵon. 32 Kaj observu, ke vi faru,
kiel ordonis al vi la Eternulo, via Dio; ne forflankiĝu dekstren, nek
maldekstren. 33 Laŭ tiu tuta vojo,

kiun ordonis al vi la Eternulo, via
Dio, iradu, por ke vi vivu kaj por ke
estu bone al vi, kaj por ke longe
daŭru via restado en la lando, kiun
vi ekposedos.

6 KAJ jen estas la ordonoj, la
leĝoj, kaj la reguloj, kiujn la
Eternulo, via Dio, ordonis instrui
al vi, por ke vi plenumadu ilin en
la lando, en kiun vi transiras, por
ekposedi ĝin ; 2 por ke vi timu la
Eternulon, vian Dion, observante
ĉiujn Liajn leĝojn kaj Liajn ordonojn,
kiujn mi ordonas al vi, vi kaj via filo
kaj la filo de via filo, dum via tuta
vivo, por ke vi longe vivu. 3 Aŭs-
kultu do, Izrael, kaj observu, ke vi
plenumu, por ke estu al vi bone, kaj
por ke vi tre multiĝu, kiel diris al vi
la Eternulo, la Dio de viaj patroj, en la
lando, en kiu fluas lakto kaj mielo.

4 Aŭskultu, ho Izrael ! la Eternulo,
nia Dio, la Eternulo estas unu sola.
5 Kaj amu la Eternulon, vian Dion,
per via tuta koro kaj per via tuta
animo kaj per via tuta forto. 6 Kaj
ĉi tiuj vortoj, kiujn mi ordonas al vi
hodiaŭ, estu en via koro ; 7 kaj
ripetadu ilin al viaj infanoj, kaj parolu
pri ili, kiam vi sidas en via domo kaj
kiam vi iras sur vojo kaj kiam vi
kuŝiĝas kaj kiam vi leviĝas ; 8 kaj
alligu ilin kiel signon al via mano,
kaj ili estu kiel memorigaĵo inter viaj
okuloj ; 9 kaj skribu ilin sur la fostoj
de via domo kaj sur viaj pordegoj.

10 Kaj kiam la Eternulo, via Dio,
venigos vin en la landon, pri kiu Li
ĵuris al viaj patroj, al Abraham, al
Isaak, kaj al Jakob, ke Li donos al
vi grandajn kaj bonajn urbojn, kiujn
vi ne konstruis, 11 kaj domojn
plenajn de ĉia bonaĵo, kiujn vi ne
plenigis, kaj putojn, elhakitajn en
ŝtono, kiujn vi ne elhakis, vinberej-
ojn kaj olivarbojn, kiujn vi ne
plantis ; kaj vi manĝos kaj estos sata :
12 tiam gardu vin, ke vi ne forgesu
la Eternulon, kiu elkondukis vin el
la lando Egipta, el la domo de sklav-
eco. 13 La Eternulon, vian Dion,
timu, kaj al Li servu, kaj per Lia
nomo ĵuru. 14 Ne sekvu aliajn
diojn el la dioj de la popoloj, kiuj
estas ĉirkaŭ vi ; 15 ĉar la Eternulo,
via Dio inter vi, estas Dio severa ;
povas ekflami la kolero de la Eternulo,
via Dio, kontraŭ vin, kaj Li ekstermos
vin de sur la tero.

16 Ne provu la Eternulon, vian Dion,
kiel vi provis Lin en Masa. 17 Pre-
cize observu la ordonojn de la Etern-
ulo, via Dio, kaj Liajn atestojn kaj
Liajn leĝojn, kiujn Li ordonis al vi.
18 Kaj faru juston kaj bonon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, por ke estu
bone al vi, kaj por ke vi venu kaj
ekposedu la bonan landon, pri kiu
la Eternulo ĵuris al viaj patroj ;
19 por ke Li forpelu ĉiujn viajn
malamikojn antaŭ vi, kiel la Eternulo
diris.

20 Se via filo vin demandos morgaŭ :
Kion signifas la atestoj kaj leĝoj kaj
reguloj, kiujn la Eternulo, nia Dio,
ordonis al vi ? 21 tiam diru al via
filo : Ni estis sklavoj al Faraono en
Egiptujo, sed la Eternulo elkondukis
nin el Egiptujo per forta mano ;
22 kaj la Eternulo aperigis signojn
kaj miraklojn grandajn kaj suferigajn
en Egiptujo, sur Faraono kaj sur lia
tuta domo, antaŭ niaj okuloj ; 23 kaj
nin Li elkondukis el tie, por venigi
nin kaj doni al ni la landon, pri kiu
Li ĵuris al niaj patroj. 24 Kaj la
Eternulo ordonis al ni plenumi ĉiujn
ĉi tiujn leĝojn, timi la Eternulon, nian
Dion, por ke estu al ni bone ĉiam,
por konservi al ni la vivon, kiel en la
nuna tago. 25 Kaj tio estos nia
justeco, se ni observos plenumi ĉi
tiun tutan ordonon antaŭ la Etern-
ulo, nia Dio, kiel Li ordonis al ni.

7 KIAM la Eternulo venigos vin
en la landon, al kiu vi iras, por
ekposedi ĝin, kaj Li forpelos
antaŭ vi grandnombrajn popolojn, la
Ĥetidojn kaj la Girgaŝidojn kaj la
Amoridojn kaj la Kanaanidojn kaj
la Perizidojn kaj la Ĥividojn kaj
la Jebusidojn, sep popolojn pli
grandnombrajn kaj pli fortajn ol vi ;
2 kaj kiam la Eternulo, via Dio,
transdonos ilin al vi, kaj vi venko-
batos ilin : tiam anatemu ilin, ne faru
kun ili interligon kaj ne indulgu ilin.
3 Kaj ne boparenciĝu kun ili : vian
filinon ne donu al ilia filo, kaj ilian
filinon ne prenu por via filo ; 4 ĉar
ili forturnos viajn filojn de Mi, ke ili
servu al aliaj dioj, kaj ekflamos
kontraŭ vi la kolero de la Eternulo,
kaj Li ekstermos vin rapide. 5 Sed
tiele agu kun ili : iliajn altarojn
detruu kaj iliajn statuojn rompu kaj
iliajn sanktajn stangojn dishaku kaj
iliajn idolojn forbruligu per fajro.

6 Ĉar popolo sankta vi estas al la
Eternulo, via Dio; vin elektis la
Eternulo, via Dio, ke vi estu Lia
popolo propra el ĉiuj popoloj, kiuj
estas sur la tero. 7 Ne pro tio,
ke vi estas la plej grandnombra el
ĉiuj popoloj, la Eternulo ekdeziris
vin kaj elektis vin, ĉar vi estas ja
malpli grandnombra ol ĉiuj popoloj;
8 sed pro la amo de la Eternulo al
vi, kaj por ke Li plenumu la ĵuron,
kiun Li ĵuris al viaj patroj, la Etern-
ulo elkondukis vin per forta mano
kaj liberigis vin el la domo de sklav-
eco, el la mano de Faraono, reĝo de
Egiptujo. 9 Sciu do, ke la Etern-
ulo, via Dio, nur Li estas Dio, Dio
fidinda, kiu konservas la interligon
kaj favorkorecon rilate al Liaj am-
antoj kaj al la plenumantoj de Liaj
ordonoj dum mil generacioj, 10 kaj
kiu repagas al Siaj malamantoj per-
sone, pereigante ilin, ne prokrastas
al Sia malamanto, al li persone Li
repagas. 11 Observu do la ordon-
ojn kaj la leĝojn kaj la regulojn,
kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, por
plenumi ilin.

12 Kaj pro tio, ke vi aŭskultos
tiujn regulojn kaj observos ilin kaj
plenumos ilin, la Eternulo, via Dio,
konservos al vi la interligon kaj la
favorkorecon, pri kiuj Li ĵuris al
viaj patroj; 13 kaj Li amos vin kaj
benos vin kaj multigos vin, kaj benos
la frukton de via ventro kaj la frukton
de via tero, vian grenon kaj vian most-
on kaj vian oleon, la frukton de viaj
bovinoj kaj la frukton de viaj ŝafinoj,
sur la tero, pri kiu Li ĵuris al viaj
patroj, ke Li donos ĝin al vi. 14 Vi
estos benita pli ol ĉiuj popoloj; ne
estos inter vi senfruktulo aŭ sen-
fruktulino, ankaŭ inter viaj brutoj.
15 Kaj la Eternulo forturnos de vi
ĉian malsanon, kaj ĉiun malbonan
epidemiaĵon de Egiptujo, kiun vi
konas; Li ne metos ilin sur vin, sed
Li metos ilin sur ĉiujn viajn malam-
antojn. 16 Kaj vi konsumos ĉiujn
popolojn, kiujn la Eternulo, via
Dio, transdonas al vi; ne indulgu ilin
via okulo, kaj vi ne servu al iliaj
dioj, ĉar tio estus falilo por vi.
17 Eble vi diros en via koro: Tiuj
popoloj estas pli grandnombraj ol mi,
kiel mi povos forpeli ilin? 18 Ne
timu ilin: memoru, kion faris la
Eternulo, via Dio, al Faraono kaj
al la tuta Egiptujo, 19 la grandajn
provojn, kiujn vidis viaj okuloj, kaj
la signojn kaj la miraklojn kaj la
fortan manon kaj la etenditan brakon,
per kiuj elkondukis vin la Eternulo,
via Dio; tiel la Eternulo, via Dio,
faros al ĉiuj popoloj, kiujn vi timas.
20 Kaj ankaŭ krabrojn sendos la
Eternulo, via Dio, sur ilin, ĝis pereos
la restintoj, kaj tiuj, kiuj kaŝiĝis antaŭ
vi. 21 Ne sentu teruron antaŭ ili,
ĉar la Eternulo, via Dio, estas inter
vi, la Dio granda kaj timinda. 22 Kaj
la Eternulo, via Dio, forpelos tiujn
popolojn de antaŭ vi iom post iom;
vi ne povas ekstermi ilin rapide, por
ke ne multiĝu kontraŭ vi la sovaĝaj
bestoj. 23 Kaj la Eternulo, via
Dio, transdonos ilin al vi, kaj Li
tumultigos ilin antaŭ vi per granda
tumulto, ĝis ili estos ekstermitaj.
24 Kaj Li transdonos iliajn reĝojn en
viajn manojn, kaj vi ekstermos ilian
nomon el sub la ĉielo; neniu restos
stare antaŭ vi, ĝis vi ekstermos ilin.
25 La figurojn de iliaj dioj forbruligu
per fajro; ne deziru preni al vi la
arĝenton aŭ oron, kiu estas sur ili,
por ke vi ne kaptiĝu per tio; ĉar tio
estas abomenaĵo por la Eternulo,
via Dio. 26 Kaj ne enportu abom-
enaĵon en vian domon, por ke vi ne
anatemiĝu kiel ĝi; malestimu kaj
abomenu ĝin, ĉar ĝi estas anatemaĵo.

8 ĈIUJN ordonojn, kiujn mi ord-
onas al vi hodiaŭ, observu, por
plenumi ilin, por ke vi vivu kaj
multiĝu, kaj venu kaj ekposedu la
landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj
patroj. 2 Kaj memoru la tutan voj-
on, laŭ kiu kondukis vin la Eternulo,
via Dio, dum kvardek jaroj tra la
dezerto, por humiligi vin, por elprovi
vin, por sciiĝi, kio estas en via koro,
ĉu vi obeos Liajn ordonojn aŭ ne.
3 Kaj Li humiligis vin kaj malsatigis
vin, kaj nutris vin per manao, kiun
vi ne konis kaj kiun ne konis viaj
patroj, por montri al vi, ke ne per la
pano sole vivas homo, sed per ĉio,
kio eliras el la buŝo de la Eternulo,
homo povas vivi. 4 Via vesto ne
sentaŭgiĝis sur vi kaj via piedo ne
ŝvelis dum ĉiuj kvardek jaroj. 5 Kaj
sciu en via koro, ke kiel homo in-
struas sian filon, tiel la Eternulo, via
Dio, instruas vin. 6 Observu do la
ordonojn de la Eternulo, via Dio,
irante laŭ Liaj vojoj kaj timante Lin.

7 Ĉar la Eternulo, via Dio, kondukas
vin en landon bonan, en landon, en
kiu torentoj da akvo, fontoj, kaj lagoj
eliras el la valoj kaj el la montoj,
8 en landon de tritiko kaj hordeo kaj
vinberoj kaj figarboj kaj granatarboj,
en landon de olivarboj kaj mielo,
9 en landon, en kiu vi manĝos panon
sen neceso de ŝparado kaj en kiu
nenio al vi mankos, en landon, kies
ŝtonoj estas fero kaj en kies mont-
oj vi elhakados kupron. 10 Kaj vi
manĝos kaj satiĝos, kaj vi benos la
Eternulon, vian Dion, pro la bona
tero, kiun Li donis al vi. 11 Gardu
vin, ke vi ne forgesu la Eternulon,
vian Dion, ne observante Liajn ord-
onojn kaj instrukciojn kaj leĝojn,
kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ;
12 kiam vi manĝos kaj satiĝos kaj
konstruos bonajn domojn kaj enloĝ-
iĝos, 13 kaj kiam viaj grandaj
kaj malgrandaj brutoj multiĝos kaj
vi havos multe da arĝento kaj oro kaj
via tuta havo grandiĝos, 14 tiam
ne altiĝu via koro, kaj ne forgesu
la Eternulon, vian Dion, kiu elkon-
dukis vin el la lando Egipta, el la
domo de sklaveco; 15 kaj kiu
trakondukis vin tra la granda kaj
terura dezerto, kie estis serpentoj,
aspidoj kaj skorpioj kaj sekaj lokoj
senakvaj; kaj kiu eligis por vi akvon
el granita roko; 16 kaj kiu nutris
vin en la dezerto per manao, kiun ne
konis viaj patroj, por humiligi vin
kaj por elprovi vin, por fari al vi
bonon en la tempo estonta. 17 Ne
diru en via koro: Mia forto kaj la
potenco de mia mano akiris al mi ĉi
tiun grandan havon; 18 sed mem-
oru la Eternulon, vian Dion, ĉar
Li estas Tiu, kiu donas al vi forton,
por akiri grandan havon, por plenumi
Sian interligon, pri kiu Li ĵuris al viaj
patroj, kiel vi vidas nun. 19 Kaj
mi avertas vin hodiaŭ, ke, se vi
forgesos la Eternulon, vian Dion,
kaj sekvos aliajn diojn kaj servos al
ili kaj kliniĝos antaŭ ili, tiam vi pere-
os; 20 simile al la popoloj, kiujn
la Eternulo pereigas antaŭ vi, tiel
vi pereos; pro tio, ke vi ne obeos la
voĉon de la Eternulo, via Dio.

9 AŬSKULTU, ho Izrael! vi trans-
iras nun Jordanon, por iri kaj
ekposedi popolojn, kiuj estas pli
grandaj kaj pli fortaj ol vi, urbojn
grandajn kaj fortikigitajn ĝis la
ĉielo, 2 popolon grandan kaj alt-
kreskan, la Anakidojn, kiujn vi konas,
kaj pri kiuj vi aŭdis: Kiu povas kon-
traŭstari al la filoj de Anak? 3 Sciu
do nun, ke la Eternulo, via Dio, mem
iras antaŭ vi, kiel fajro konsumanta;
Li ekstermos ilin kaj Li submetos
ilin antaŭ vi, kaj vi forpelos ilin kaj
pereigos ilin rapide, kiel la Eternulo
diris al vi. 4 Ne diru en via koro,
kiam la Eternulo, via Dio, forpelos
ilin de antaŭ vi: Pro mia virteco la
Eternulo venigis min por ekposedi
ĉi tiun landon; pro la malvirteco de
ĉi tiuj popoloj la Eternulo forpelas
ilin de antaŭ vi. 5 Ne pro via virt-
eco kaj pro la honesteco de via koro
vi venas por ekposedi ilian landon;
sed pro la malvirteco de ĉi tiuj popol-
oj la Eternulo, via Dio, forpelas ilin
de antaŭ vi, kaj por plenumi tion, kion
la Eternulo ĵuris al viaj patroj, al
Abraham, al Isaak, kaj al Jakob.
6 Sciu do, ke ne pro via virteco la
Eternulo, via Dio, donas al vi tiun
bonan landon por ekposedi ĝin; ĉar
vi estas popolo malmolnuka. 7 Mem-
oru, ne forgesu, kiel vi kolerigis la
Eternulon, vian Dion, en la dezerto;
de post la tago, en kiu vi eliris el la
lando Egipta, ĝis via veno al ĉi tiu
loko, vi estis malobeemaj kontraŭ la
Eternulo. 8 Kaj ĉe Ĥoreb vi incitis
la Eternulon, kaj la Eternulo ekkoleris
kontraŭ vi tiel, ke Li volis ekstermi
vin. 9 Kiam mi supreniris sur la
monton, por preni la ŝtonajn tabelojn,
la tabelojn de la interligo, kiun la
Eternulo faris kun vi, kaj mi restis
sur la monto kvardek tagojn kaj
kvardek noktojn, panon mi ne manĝ-
is kaj akvon mi ne trinkis: 10 tiam
la Eternulo donis al mi la du ŝtonajn
tabelojn skribitajn per la fingro de
Dio, kaj sur ili estis ĉiuj vortoj, kiujn
diris al vi la Eternulo sur la monto
el meze de fajro en la tago de kun-
veno. 11 Kaj tio estis post la paso
de kvardek tagoj kaj kvardek noktoj,
ke la Eternulo donis al mi la du
ŝtonajn tabelojn, la tabelojn de la
interligo. 12 Kaj la Eternulo diris
al mi: Leviĝu, rapide iru malsupren
de ĉi tie, ĉar malmoraliĝis via popolo,
kiun vi elkondukis el Egiptujo;
rapide ili forflankiĝis de la vojo, kiun
Mi ordonis al ili: ili faris al si fanditan
idolon. 13 Kaj la Eternulo diris al
mi jene: Mi vidas ĉi tiun popolon,

Mi vidas, ke ĝi estas popolo malmol-
nuka; 14 lasu Min, Mi ekstermos
ilin, kaj Mi forviŝos ilian nomon el
sub la ĉielo, kaj Mi faros el vi popolon
pli fortan kaj pli grandnombran ol ili.
15 Kaj mi turnis min kaj malsupreniris
de la monto, kaj la monto brulis per
fajro; kaj la du tabeloj de la interligo
estis en miaj du manoj. 16 Kaj mi
vidis, ke vi pekis kontraŭ la Eternulo,
via Dio, vi faris al vi fanditan bovidon,
vi rapide forflankiĝis de la vojo,
kiun la Eternulo ordonis al vi;
17 kaj mi prenis la du tabelojn kaj
forĵetis ilin el miaj ambaŭ manoj kaj
disrompis ilin antaŭ viaj okuloj.
18 Kaj mi ĵetis min antaŭ la Etern-
ulo, kiel antaŭe, dum kvardek tagoj
kaj kvardek noktoj mi panon ne
manĝis kaj akvon ne trinkis, pro ĉiuj
viaj pekoj, kiujn vi pekis, farante
malbonon antaŭ la okuloj de la
Eternulo, kolerigante Lin; 19 ĉar
mi timis la koleron kaj furiozon, per
kiuj la Eternulo ekkoleris kontraŭ vi,
dezirante ekstermi vin. Kaj la
Eternulo aŭskultis min ankaŭ ĉi tiun
fojon. 20 Ankaŭ kontraŭ Aaron la
Eternulo tre ekkoleris kaj volis ek-
stermi lin; sed mi preĝis ankaŭ por
Aaron en tiu tempo. 21 Kaj vian
pekon, kiun vi faris, la bovidon, mi
prenis kaj forbruligis ĝin per fajro
kaj disbatis ĝin, disfrakasante tiel, ke
ĝi fariĝis malgrandpeca kiel polvo, kaj
mi ĵetis ĝian polvon en la torenton,
kiu defluas de la monto. 22 Ankaŭ
en Tabera kaj en Masa kaj en Kibrot-
Hataava vi kolerigis la Eternulon.
23 Kaj kiam la Eternulo sendis vin
el Kadeŝ-Barnea, dirante: Iru kaj
ekposedu la landon, kiun Mi donas al
vi; tiam vi malobeis la vortojn de la
Eternulo, via Dio, kaj vi ne kredis al
Li kaj ne aŭskultis Lian voĉon.
24 Malobeemaj vi estis kontraŭ la
Eternulo de la tago, kiam mi ek-
konis vin. 25 Mi do kuŝis antaŭ la
Eternulo dum la kvardek tagoj kaj
kvardek noktoj, kiujn mi kuŝis; ĉar
la Eternulo intencis ekstermi vin.
26 Kaj mi preĝis al la Eternulo, kaj
diris: Mia Sinjoro, ho Eternulo, ne
pereigu Vian popolon kaj Vian pos-
edaĵon, kiun Vi liberigis per Via
grandeco kaj kiun Vi elkondukis el
Egiptujo per forta mano. 27 Remem-
oru Viajn servantojn Abraham, Isaak,
kaj Jakob; ne atentu la obstinecon
de ĉi tiu popolo nek ĝian malvirtecon
nek ĝiajn pekojn; 28 por ke ne
diru la loĝantoj de tiu lando, el kiu
Vi elkondukis nin: Pro tio, ke la
Eternulo ne povis venigi ilin en
la landon, pri kiu Li parolis al ili,
kaj pro malamo al ili Li elkondukis
ilin, por mortigi ilin en la dezerto.
29 Kaj ili estas ja Via popolo kaj Via
posedaĵo, kiun Vi elkondukis per Via
granda forto kaj per Via etendita
brako.

10 EN tiu tempo la Eternulo
diris al mi: Skulptu al vi
du ŝtonajn tabelojn kiel la
antaŭaj, kaj supreniru al Mi sur la
monton, kaj faru al vi lignan keston.
2 Kaj Mi skribos sur la tabeloj la
vortojn, kiuj estis sur la antaŭaj
tabeloj, kiujn vi disrompis, kaj vi
metos ilin en la keston. 3 Tiam mi
faris keston el akacia ligno, kaj mi
skulptis du ŝtonajn tabelojn kiel la
antaŭaj, kaj mi iris sur la monton,
kaj la du tabeloj estis en miaj manoj.
4 Kaj Li skribis sur la tabeloj, kiel
estis skribite antaŭe, la dek ordonojn,
kiujn la Eternulo diris al vi sur la
monto el meze de la fajro en la tago
de kunveno, kaj la Eternulo donis
ilin al mi. 5 Kaj mi turnis min kaj
malsupreniris de la monto, kaj metis
la tabelojn en la keston, kiun mi faris,
kaj ili restis tie, kiel la Eternulo
ordonis al mi. (6 Kaj la Izraelidoj
ekvojiris de Beerot-Bene-Jaakan al
Mosera; tie mortis Aaron, kaj tie li
estis enterigita; kaj lia filo Eleazar
fariĝis pastro anstataŭ li. 7 De tie
ili ekvojiris al Gudgod, kaj el Gudgod
al Jotbata, en la landon, en kiu
troviĝas torentoj da akvoj. 8 En tiu
tempo la Eternulo apartigis la tribon
de Levi, por porti la keston de la
interligo de la Eternulo, por stari
antaŭ la Eternulo, servi al Li, kaj
beni en Lia nomo, ĝis la nuna tago.
9 Tial Levi ne ricevis parton kaj
heredan posedaĵon kun siaj fratoj:
la Eternulo estas lia heredaĵo, kiel la
Eternulo, via Dio, diris al li.) 10 Kaj
mi staris sur la monto, kiel en la
antaŭa tempo, dum kvardek tagoj kaj
kvardek noktoj; kaj la Eternulo
aŭskultis min ankaŭ tiun fojon: la
Eternulo ne volis pereigi vin. 11 Kaj
la Eternulo diris al mi: Leviĝu,
ekvojiru antaŭ la popolo, por ke ili
venu kaj ekposedu la landon, pri kiu

Mi ĵuris al iliaj patroj, ke Mi donos
ĝin al ili.
12 Kaj nun, Izrael, kion la Eternulo,
via Dio, postulas de vi? nur ke vi
timu la Eternulon, vian Dion, ke vi
iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj, ke vi amu Lin,
kaj ke vi servu al la Eternulo, via
Dio, per via tuta koro kaj per via tuta
animo; 13 ke vi observu la ordon-
ojn de la Eternulo kaj Liajn leĝojn,
kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ,
por ke estu bone al vi. 14 Jen al la
Eternulo, via Dio, apartenas la ĉielo
kaj la ĉielo de la ĉieloj, la tero, kaj
ĉio, kio estas sur ĝi; 15 tamen nur
pri viaj patroj plaĉis al la Eternulo
ekami ilin, kaj Li elektis vin, ilian
idaron post ili, el ĉiuj popoloj, kiel vi
vidas nun. 16 Cirkumcidu do la
prepucion de via koro, kaj ne estu
plu malmolnukaj. 17 Ĉar la Etern-
ulo, via Dio, estas Dio de dioj kaj
Sinjoro de sinjoroj, la Dio granda,
potenca, kaj timinda, kiu ne atentas
personojn kaj ne prenas subaĉeton,
18 kaj kiu zorgas pri justeco por orfo
kaj vidvino, kaj amas fremdulon,
donante al li panon kaj veston.
19 Amu do la fremdulon; ĉar fremd-
uloj vi estis en la lando Egipta.
20 La Eternulon, vian Dion, timu; al
Li servu kaj al Li algluiĝu kaj per
Lia nomo ĵuru. 21 Li estas via
gloro, kaj Li estas via Dio, kiu
faris por vi tiujn grandajn kaj timind-
ajn aferojn, kiujn vidis viaj okuloj.
22 En la nombro de sepdek animoj
viaj patroj foriris en Egiptujon, kaj nun
la Eternulo, via Dio, faris vin grand-
nombraj kiel la steloj de la ĉielo.

11 AMU do la Eternulon, vian
Dion, kaj observu Liajn aranĝ-
ojn kaj leĝojn kaj instrukciojn
kaj ordonojn en ĉiu tempo. 2 Kaj
sciu hodiaŭ, ĉar mi parolas ne al viaj
filoj, kiuj ne scias kaj ne vidis la
punon de la Eternulo, via Dio, Lian
grandecon, Lian fortan manon, kaj
Lian etenditan brakon, 3 kaj Liajn
signojn kaj Liajn farojn, kiujn Li
faris interne de Egiptujo al Faraono,
reĝo de Egiptujo, kaj al lia tuta lando;
4 kaj kion Li faris al la militistaro
de Egiptujo, al ĝiaj ĉevaloj kaj ĉaroj,
kiujn Li superverŝis per la akvo de
la Ruĝa Maro, kiam ili postkuris vin;
kaj la Eternulo pereigis ilin ĝis la
nuna tago; 5 kaj kion Li faris al
vi en la dezerto, ĝis vi venis al ĉi
tiu loko; 6 kaj kion Li faris al
Datan kaj Abiram, filoj de Eliab,
filo de Ruben, kiam la tero malfermis
sian buŝon kaj englutis ilin kaj iliajn
familiojn kaj iliajn tendojn, kaj ĉion,
kio ekzistis ĉe ili, meze de la tuta
Izrael. 7 Viaj okuloj vidis ja ĉiujn
grandajn farojn de la Eternulo, kiujn
Li faris. 8 Observu do ĉiujn ordon-
ojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ,
por ke vi fortiĝu, kaj por ke vi venu
kaj ekposedu la landon, en kiun vi
transiras, por ekposedi ĝin, 9 kaj
por ke vi longe vivu sur la tero, pri
kiu la Eternulo ĵuris al viaj patroj,
ke Li donos ĝin al ili kaj al ilia idaro,
landon, en kiu fluas lakto kaj mielo.
10 Ĉar la lando, en kiun vi iras, por
ekposedi ĝin, ne estas kiel la lando
Egipta, el kiu vi eliris, kie, seminte
vian semon, vi devis akvumi ĝin per
viaj piedoj, kiel legoman ĝardenon.
11 La lando, en kiun vi transiras,
por ekposedi ĝin, estas lando kun
montoj kaj valoj; de la pluvo ĉiela
ĝi trinkas akvon; 12 lando, pri kiu
zorgas la Eternulo, via Dio; ĉiam
la okuloj de la Eternulo, via Dio,
estas sur ĝi, de la komenco de la jaro
ĝis la fino de la jaro.
13 Kaj se vi obeos Miajn ordonojn,
kiujn Mi ordonas al vi hodiaŭ, amante
la Eternulon, vian Dion, kaj servante
al Li per via tuta koro kaj per via
tuta animo: 14 tiam Mi donos al via
lando pluvon ĝiatempe, fruan kaj
malfruan; kaj vi kolektos vian grenon
kaj vian moston kaj vian oleon. 15 Kaj
Mi donos herbon sur via kampo por
via bruto; kaj vi manĝos kaj estos
sata. 16 Gardu vin, ke ne forlogiĝu
via koro, kaj ke vi ne forflankiĝu,
kaj ke vi ne servu al aliaj dioj kaj
ne kliniĝu antaŭ ili. 17 Alie
ekflamos kontraŭ vi la kolero de la
Eternulo, kaj Li ŝlosos la ĉielon, kaj
ne estos pluvo, kaj la tero ne donos
siajn produktaĵojn, kaj vi rapide
forpereos el la bona lando, kiun la
Eternulo donas al vi. 18 Metu do
ĉi tiujn miajn vortojn en vian koron
kaj en vian animon, kaj alligu ilin
kiel signon al via mano, kaj ili estu
kiel memorigaĵo inter viaj okuloj.
19 Kaj instruu ilin al viaj filoj, par-
olante pri ili, kiam vi sidos en via
domo kaj kiam vi iros sur la vojo kaj
kiam vi kuŝiĝos kaj kiam vi leviĝos;
20 kaj skribu ilin sur la fostoj de via

domo kaj sur viaj pordegoj ; 21 por
ke longiĝu via vivo kaj la vivo de viaj
infanoj sur la tero, pri kiu la Eternulo
ĵuris al viaj patroj, ke Li donos ĝin al
ili, kiel longe estas la ĉielo super la
tero. 22 Se vi observos ĉiujn ĉi
tiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al vi
plenumi, amante la Eternulon, vian
Dion, irante laŭ ĉiuj Liaj vojoj, kaj
algluiĝante al Li : 23 tiam la Etern-
ulo forpelos de antaŭ vi ĉiujn tiujn
popolojn, kaj vi ekposedos popolojn
pli grandajn kaj pli fortajn ol vi.
24 Ĉiu loko, sur kiu ekpaŝos via
piedo, fariĝos via ; de la dezerto
kaj Lebanon, de la rivero, la rivero
Eŭfrato, ĝis la ekstrema maro estos
viaj limoj. 25 Neniu povos kon-
traŭstari al vi : timon kaj teruron
antaŭ vi la Eternulo venigos sur ĉiun
teron, sur kiu vi ekpaŝos, kiel Li
diris al vi.

26 Rigardu, mi proponas al vi ho-
diaŭ benon kaj malbenon : 27 benon,
se vi aŭskultos la ordonojn de la
Eternulo, via Dio, kiujn mi ordonas al
vi hodiaŭ ; 28 kaj malbenon, se vi
ne aŭskultos la ordonojn de la Etern-
ulo, via Dio, sed forflankiĝos de la
vojo, kiun mi ordonas al vi hodiaŭ,
kaj sekvos diojn aliajn, kiujn vi ne
konas.

29 Kiam la Eternulo, via Dio, ven-
igos vin en la landon, en kiun vi iras,
por ekposedi ĝin, tiam vi esprimos
la benon sur la monto Gerizim kaj la
malbenon sur la monto Ebal ; 30 ili
estas transe de Jordan, malantaŭ
la vojo al la okcidento, en la lando
de la Kanaanidoj, kiuj loĝas en la
stepo, kontraŭ Gilgal, apud la kverko
More. 31 Ĉar vi transiras Jordan-
on, por veni ekposedi la landon,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi, kaj vi ekposedos ĝin kaj ekloĝos
en ĝi. 32 Observu do, ke vi plen-
umu ĉiujn leĝojn kaj instrukciojn,
kiujn mi donas al vi hodiaŭ.

12 JEN estas la leĝoj kaj reg-
uloj, kiujn vi devas observi
por plenumi en la lando, kiun
la Eternulo, la Dio de viaj patroj,
donas al vi kiel posedaĵon, dum la
tuta tempo, kiun vi vivos sur la tero.
2 Ekstermu ĉiujn lokojn, kie la
popoloj, kiujn vi ekposedos, servis
al siaj dioj sur la altaj montoj kaj sur
la montetoj kaj sub ĉiu verda arbo.
3 Kaj detruu iliajn altarojn, kaj
rompu iliajn monumentojn, kaj iliajn
sanktajn stangojn forbruligu per
fajro, kaj la figurojn de iliaj dioj
disbatu, kaj ekstermu ilian nomon
de tiu loko. 4 Ne faru tiele al la
Eternulo, via Dio ; 5 sed al la loko,
kiun elektos la Eternulo, via Dio,
inter ĉiuj viaj triboj, por meti tien
Sian nomon, al Lia loĝejo direktu
vin kaj venu tien, 6 kaj tien alportu
viajn bruloferojn kaj viajn buĉoferojn
kaj viajn dekonaĵojn kaj la oferdonojn
de viaj manoj kaj viajn promesitaĵojn
kaj viajn memvolajn oferojn kaj la
unuenaskitojn el viaj grandaj kaj
malgrandaj brutoj. 7 Kaj manĝu
tie antaŭ la Eternulo, via Dio, kaj
estu gajaj, vi kaj viaj familioj, en ĉiu
entrepreno de viaj manoj, per kiu
benis vin la Eternulo, via Dio.
8 Ne faru simile al ĉio, kion ni faras
ĉi tie hodiaŭ, ĉiu tion, kio plaĉas al li ;
9 ĉar vi nun ankoraŭ ne venis al la
ripozo kaj al la posedaĵo, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi.
10 Sed kiam vi transiros Jordanon
kaj ekloĝos en la lando, kiun la Etern-
ulo, via Dio, posedigas al vi, kaj Li
ripozigos vin de ĉiuj viaj malamikoj
ĉirkaŭe kaj vi loĝos sendanĝere :
11 tiam sur la lokon, kiun elektos la
Eternulo, via Dio, por loĝigi tie Sian
nomon, tien alportu ĉion, kion mi
ordonas al vi : viajn bruloferojn kaj
viajn buĉoferojn, viajn dekonaĵojn
kaj la oferdonojn de viaj manoj, kaj
ĉion elektitan laŭ viaj promesoj,
kiujn vi promesis al la Eternulo ;
12 kaj estu gajaj antaŭ la Eternulo,
via Dio, vi kaj viaj filoj kaj viaj filinoj
kaj viaj servantoj kaj viaj servantinoj,
kaj la Levido, kiu estas inter viaj
pordegoj, ĉar li ne havas parton kaj
posedaĵon kun vi. 13 Gardu vin,
ke vi ne alportu viajn bruloferojn sur
ĉiu loko, kiun vi vidos ; 14 nur sur
tiu loko, kiun elektos la Eternulo,
inter unu el viaj triboj, tie alportu
viajn bruloferojn, kaj tie faru ĉion,
kion mi ordonas al vi. 15 Tamen,
kiom deziros via animo, vi povas
buĉi kaj manĝi viandon laŭ la beno
de la Eternulo, via Dio, kiun Li donos
al vi en ĉiuj viaj urboj ; purulo kaj
malpurulo povas manĝi ĝin, kiel
gazelon aŭ cervon. 16 Nur la sang-
on ne manĝu ; sur la teron elverŝu
ĝin, kiel akvon. 17 Vi ne devas
manĝi en viaj urboj la dekonaĵon el

via greno kaj el via mosto kaj el via
oleo, kaj la unuenaskitojn el viaj
grandaj kaj malgrandaj brutoj, kaj
ĉiujn viajn promesitaĵojn, kiujn vi
promesos, kaj viajn memvolajn oferojn
kaj la oferdonojn de viaj manoj;
18 sed nur antaŭ la Eternulo, via
Dio, manĝu tion sur la loko, kiun
elektos la Eternulo, via Dio, vi kaj
via filo kaj via filino kaj via servanto
kaj via servantino, kaj la Levido, kiu
estas inter viaj pordegoj; kaj estu
gajaj antaŭ la Eternulo, via Dio,
en ĉiu entrepreno de viaj manoj.
19 Gardu vin, ke vi ne forlasu la
Levidon dum via tuta vivo sur via
tero.

20 Kiam la Eternulo, via Dio, vast-
igos viajn limojn, kiel Li diris al vi,
kaj vi diros: Mi manĝos viandon—
ĉar via animo ekdeziros manĝi viand-
on: tiam laŭ la tuta deziro de via
animo manĝu viandon. 21 Se estos
malproksima de vi tiu loko, kiun
elektos la Eternulo, via Dio, por meti
tien Sian nomon, tiam buĉu el viaj
grandaj kaj malgrandaj brutoj, kiujn
la Eternulo donis al vi, kiel mi ord-
onis al vi, kaj manĝu en viaj urboj
laŭ la tuta deziro de via animo.
22 Sed manĝu tion tiel, kiel oni manĝ-
as gazelon kaj cervon; malpurulo
kaj purulo egale povas tion manĝi.
23 Nur detenu vin, ke vi ne manĝu
la sangon; ĉar la sango estas la animo,
kaj vi ne devas manĝi la animon kun
la viando; 24 ne manĝu ĝin, sur
la teron elverŝu ĝin, kiel akvon;
25 ne manĝu ĝin, por ke estu bone
al vi kaj al viaj idoj post vi, se vi
faros plaĉantaĵon antaŭ la okuloj de
la Eternulo. 26 Sed viajn sanktaĵ-
ojn, kiujn vi havos, kaj viajn promes-
itaĵojn portu, kaj venu sur la
lokon, kiun elektos la Eternulo.
27 Kaj oferfaru viajn bruloferojn,
la viandon kaj la sangon, sur la
altaro de la Eternulo, via Dio; sed la
sango de viaj buĉoferoj estu elverŝ-
ata sur la altaron de la Eternulo,
via Dio, kaj la viandon vi povas
manĝi. 28 Observu kaj obeu ĉiujn
ĉi tiujn vortojn, kiujn mi ordonas
al vi, por ke estu bone al vi kaj al
viaj idoj post vi eterne, se vi faros
tion, kio estas bona kaj plaĉa antaŭ
la okuloj de la Eternulo, via Dio.

29 Kiam la Eternulo, via Dio, eks-
termos de antaŭ vi la popolojn, al
kiuj vi iras, por forpeli ilin, kaj vi
forpelos ilin kaj ekloĝos en ilia lando:
30 tiam gardu vin, ke vi ne enretiĝu
per ili, post kiam ili estos ekstermitaj
de antaŭ vi, kaj ke vi ne serĉu iliajn
diojn, dirante: Kiel ĉi tiuj popoloj
servis al siaj dioj, tiel mi ankaŭ faros.
31 Ne agu tiel koncerne la Etern-
ulon, vian Dion; ĉar ĉion, kion
abomenas la Eternulo, kion Li mal-
amas, ili faras por siaj dioj, kaj eĉ
siajn filojn kaj filinojn ili forbruligas
per fajro al siaj dioj.

32 Ĉion, kion mi ordonas al vi,
tion observu, ke vi ĝin plenumu; ne
aldonu al tio, kaj ne deprenu de tio.

13 SE aperos inter vi profeto
aŭ sonĝisto kaj prezentos al
vi signon aŭ miraklon, 2 kaj
plenumiĝos la signo aŭ miraklo, pri
kiu li parolis al vi, kaj li diros: Ni
sekvu aliajn diojn, kiujn vi ne konas,
kaj ni servu al ili: 3 tiam ne aŭs-
kultu la vortojn de tiu profeto aŭ de
tiu sonĝisto, ĉar tiam elprovas vin la
Eternulo, via Dio, por sciiĝi, ĉu vi
amas la Eternulon, vian Dion, per
via tuta koro kaj per via tuta animo.
4 La Eternulon, vian Dion, sekvu,
kaj Lin timu, kaj Liajn ordonojn
observu, kaj Lian voĉon aŭskultu,
kaj al Li servu, kaj al Li alteniĝu.
5 Kaj tiun profeton aŭ tiun sonĝiston
oni devas mortigi; ĉar li predikis
defalon de la Eternulo, via Dio, kiu
elkondukis vin el la lando Egipta
kaj liberigis vin el la domo de sklav-
eco—por delogi vin de la vojo, laŭ
kiu la Eternulo, via Dio, ordonis al
vi iri; kaj ekstermu la malbonon el
inter vi.

6 Se logos vin sekrete via frato,
filo de via patrino, aŭ via filo, aŭ via
filino, aŭ la edzino en viaj brakoj, aŭ
via amiko plej intima, dirante: Ni
iru kaj servu al aliaj dioj, kiujn ne
konis vi nek viaj patroj, 7 el la dioj
de la popoloj, kiuj estas ĉirkaŭ vi,
la proksimaj de vi aŭ la malproksimaj
de vi, de unu fino de la lando ĝis la
alia: 8 tiam ne konsentu kun li
kaj ne aŭskultu lin; ne indulgu lin
via okulo, ne kompatu kaj ne kaŝu
lin, 9 sed mortigu lin; via mano
devas esti sur li la unua, por mortigi
lin, kaj la manoj de la tuta popolo
poste. 10 Kaj ĵetu sur lin ŝtonojn,
ke li mortu; ĉar li volis forlogi vin de
la Eternulo, via Dio, kiu elkondukis

vin el la lando Egipta, el la domo
de sklaveco. 11 Kaj la tuta Izrael
tion aŭdos kaj ektimos, kaj oni ne
plu faros tian malbonan agon inter vi.
12 Se vi aŭdos pri iu el viaj urboj,
kiujn la Eternulo, via Dio, donas al vi
por loĝado, ke oni diras : 13 Eliris
el inter vi homoj sentaŭgaj kaj forlog-
is la loĝantojn de sia urbo, dirante :
Ni iru kaj servu al aliaj dioj, kiujn
vi ne konis ; 14 kaj vi serĉos kaj
esploros kaj bone pridemandos ; kaj
montriĝos, ke tio estas preciza vero,
ke la abomenaĵo estas farita inter vi :
15 tiam mortigu la loĝantojn de tiu
urbo per glavo, detruu ĝin, kaj ĉion,
kio estas en ĝi, kaj ankaŭ ĝiajn
brutojn mortigu per glavo. 16 Kaj
ĝian tutan havon kolektu sur la
mezon de placo, kaj forbruligu per
fajro la urbon kaj ĝian tutan havon,
absolute ĉion, al la Eternulo, via
Dio ; kaj ĝi estu eterna ruino, oni
neniam ĝin rekonstruu. 17 Kaj
nenio el la anatemaĵo algluiĝu al via
mano, por ke la Eternulo forlasu Sian
flaman koleron kaj donu al vi favor-
korecon kaj indulgu vin kaj multigu
vin, kiel Li ĵuris al viaj patroj,
18 se vi aŭskultos la voĉon de la
Eternulo, via Dio, observante ĉiujn
Liajn ordonojn, kiujn mi ordonas al
vi hodiaŭ, farante plaĉantaĵon antaŭ
la okuloj de la Eternulo, via Dio.

14 VI estas filoj de la Eternulo,
via Dio : ne faru sur vi en-
tranĉojn kaj ne faru senhar-
aĵon super viaj okuloj pro mortinto ;
2 ĉar vi estas popolo sankta al la
Eternulo, via Dio, kaj vin la Etern-
ulo elektis, ke vi estu Lia popolo
propra, el ĉiuj popoloj, kiuj estas sur
la tero.
3 Neniun abomenaĵon manĝu.
4 Jen estas la brutoj, kiujn vi povas
manĝi : bovo, ŝafo, kaj kapro, 5 cervo
kaj gazelo kaj kapreolo kaj ibekso kaj
antilopo kaj uro kaj tragelafo. 6 Ĉian
bruton, kiu havas disfenditajn hufojn
kaj distranĉan sulkon inter la du
duonhufoj kaj kiu remaĉas maĉitaĵon,
tian el la brutoj vi povas manĝi.
7 Nur ĉi tiujn ne manĝu el la remaĉ-
antaj maĉitaĵon kaj el la havantaj
disfenditajn hufojn kun distranĉa
sulko : la kamelon kaj la leporon kaj
la hirakon ; ĉar ili remaĉas maĉitaĵon,
sed iliaj hufoj ne estas disfenditaj,
malpuraj ili estas por vi ; 8 kaj la
porkon, ĉar ĝiaj hufoj estas disfendit-
aj, sed ĝi ne remaĉas maĉitaĵon, mal-
pura ĝi estas por vi ; ilian viandon ne
manĝu, kaj ilian kadavron ne ektuŝu.
9 Ĉi tiujn vi povas manĝi el ĉiuj
bestoj, kiuj estas en la akvo : ĉiujn,
kiuj havas naĝilojn kaj skvamojn,
vi povas manĝi ; 10 sed ĉiujn, kiuj
ne havas naĝilojn kaj skvamojn, ne
manĝu : malpura tio estas por vi.
11 Ĉian birdon puran vi povas
manĝi. 12 Sed ĉi tiujn el ili ne
manĝu : la aglon kaj la gipaeton
kaj la pandionon 13 kaj la vulturon
kaj la falkon kaj la milvon kun ĝia
speco 14 kaj ĉian korvon kun ĝia
speco 15 kaj la struton kaj la
strigon kaj la mevon kaj la akcip-
itron kun ĝia speco, 16 la noktuon
kaj la ibison kaj la cignon 17 kaj la
pelikanon kaj la perknopteron kaj la
mergulon 18 kaj la cikonion kaj la
ardeon kun ĝia speco kaj la upupon
kaj la vesperton. 19 Kaj ĉia ramp-
aĵo flugilhava estas por vi malpura ;
oni ne devas ilin manĝi. 20 Ĉian
puran birdon vi povas manĝi.
21 Manĝu nenian kadavraĵon ; al la
fremdulo, kiu estas en via urbo, vi
povas ĝin doni, ke li ĝin manĝu ; aŭ
vi povas vendi al alilandulo ; ĉar vi
estas popolo sankta al la Eternulo,
via Dio. Ne kuiru kapridon en la
lakto de ĝia patrino.
22 Apartigu dekonaĵon el ĉiuj pro-
duktaĵoj de via semado, kiuj venas
de la kampo ĉiujare. 23 Kaj manĝu
antaŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko,
kiun Li elektos, por loĝigi tie Sian
nomon, dekonaĵon el via greno, el
via mosto, kaj el via oleo, kaj la unue-
naskitojn el viaj grandaj kaj malgrand-
aj brutoj ; por ke vi lernu timi ĉiam
la Eternulon, vian Dion. 24 Kaj se
tro longa estos por vi la vojo kaj vi
ne povos porti, ĉar tro malproksima
estos de vi la loko, kiun elektos la
Eternulo, via Dio, por meti tien Sian
nomon, kaj la Eternulo, via Dio, vin
benis : 25 tiam vi povas tion mon-
igi, kaj vi prenos la monon en vian
manon, kaj iros al la loko, kiun la
Eternulo, via Dio, elektos ; 26 kaj
vi aĉetos pro tiu mono ĉion, kion
ekdeziros via animo, el grandaj aŭ
malgrandaj brutoj, el vino aŭ el
drinkaĵo, aŭ el ĉio, kion postulos via
animo ; kaj vi manĝos tie antaŭ la
Eternulo, via Dio, kaj vi estos gajaj,

vi kaj via familio. 27 Kaj la Levidon,
kiu estas en via urbo, ne forlasu;
ĉar li ne havas parton kaj heredaĵon
ĉe vi.
28 Post paso de tri jaroj apartigu
la tutan dekonaĵon de viaj produkt-
aĵoj de tiu jaro kaj metu tion ĉe viaj
pordegoj; 29 kaj venos la Levido—
ĉar li ne havas parton kaj heredaĵon
ĉe vi—kaj la fremdulo kaj la orfo
kaj la vidvino, kiuj estas en via urbo,
kaj ili manĝos kaj satiĝos; por ke
benu vin la Eternulo, via Dio, en ĉiu
faro de viaj manoj, kiun vi faros.

15 POST paso de sep jaroj faru
forlason. 2 Jen estas la
esenco de la forlaso: ĉiu kred-
itoro, kiu pruntedonis ion al sia proks-
imulo, forlasu tion, li ne postulu tion
de sia proksimulo aŭ de sia frato;
ĉar estas proklamita forlaso pro la
Eternulo. 3 De alilandulo vi povas
postuli; sed kion vi havos ĉe via frato,
tion via mano forlasu. 4 Cetere
ne estos ĉe vi malriĉulo (ĉar la Etern-
ulo benos vin en la lando, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
heredan posedaĵon), 5 se vi nur
obeos la voĉon de la Eternulo, via
Dio, por observi kaj plenumi ĉiujn
ĉi tiujn ordonojn, kiujn mi ordonas al
vi hodiaŭ. 6 Ĉar la Eternulo, via
Dio, benos vin, kiel Li diris al vi;
kaj vi pruntedonos al multaj popoloj,
sed vi ne prunteprenos; kaj vi regos
super multaj popoloj, sed super vi ili
ne regos.
7 Se estos inter vi malriĉulo iu el
viaj fratoj en iu el viaj urboj en via
lando, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi, tiam ne malmoligu vian
koron kaj ne fermu vian manon
antaŭ via frato, la malriĉulo; 8 sed
malfermu al li vian manon, kaj prunte-
donu al li laŭmezure de lia manko,
kio mankos al li. 9 Gardu vin, ke
ne aperu en via koro malpia penso:
Alproksimiĝas la sepa jaro, la jaro
de forlaso; kaj via okulo fariĝos
malfavora kontraŭ via malriĉa frato
kaj vi ne donos al li, kaj li plendos
pri vi al la Eternulo, kaj peko estos
sur vi. 10 Donu al li, kaj ne ĉagrenu
vin via koro, kiam vi donos al li; ĉar
pro tio benos vin la Eternulo, via
Dio, en ĉiuj viaj faroj kaj en ĉiu
entrepreno de via mano. 11 Ĉar
ne mankos malriĉuloj en la lando, tial
mi ordonas al vi jene: malfermu vian
manon al via frato, al via senhavulo,
kaj al via malriĉulo en via lando.
12 Se vendos sin al vi via frato,
Hebreo aŭ Hebreino, li servu vin
dum ses jaroj, sed en la sepa jaro
forsendu lin de vi en libereco.
13 Kaj kiam vi forsendos lin de vi
en libereco, ne forsendu lin kun
malplenaj manoj; 14 sed havigu al
li iom el viaj brutoj kaj el via garbejo
kaj el via vinpremejo; per kio benis
vin la Eternulo, via Dio, tion donu al
li. 15 Memoru, ke vi estis sklavo
en la lando Egipta, kaj la Eternulo,
via Dio, liberigis vin; tial mi ordonas
al vi tion hodiaŭ. 16 Kaj se li diros
al vi: Mi ne foriros de vi, ĉar mi amas
vin kaj vian domon—ĉar estas al li
bone ĉe vi: 17 tiam prenu alenon
kaj enpiku en lian orelon kaj en la
pordon, kaj li estos sklavo al vi por
ĉiam. Ankaŭ kun via sklavino agu
tiel. 18 Tio ne ŝajnu al vi malfacila,
kiam vi forsendos lin de vi en liber-
eco; ĉar duoblan pagon de dungito
li perlaboris ĉe vi dum ses jaroj; kaj
la Eternulo, via Dio, benos vin en
ĉio, kion vi faros.
19 Ĉiun virseksan unuenaskiton,
kiu naskiĝos el viaj grandaj kaj
malgrandaj brutoj, dediĉu al la Etern-
ulo, via Dio; ne laboru per la unue-
naskito de via bovo, kaj ne tondu la
unuenaskiton de via ŝafo. 20 An-
taŭ la Eternulo, via Dio, manĝu ĝin
ĉiujare, sur la loko, kiun elektos la
Eternulo, vi kaj via familio; 21 sed
se ĝi havos ian difekton, se ĝi estos
lama aŭ blinda, aŭ se ĝi havos kian
ajn malbonan difekton, tiam ne buĉu
ĝin ofere al la Eternulo, via Dio.
22 Sed inter viaj pordegoj vi povas
ĝin manĝi, malpurulo kaj purulo
egale, kiel gazelon kaj cervon.
23 Nur ĝian sangon ne manĝu; sur
la teron elverŝu ĝin, kiel akvon.

16 OBSERVU la monaton Abib,
kaj faru Paskon al la Etern-
ulo, via Dio; ĉar en la mon-
ato Abib elkondukis vin la Eternulo,
via Dio, el Egiptujo en la nokto.
2 Kaj buĉu Paskon al la Eternulo,
via Dio, el grandaj kaj malgrandaj
brutoj, sur la loko, kiun la Eternulo
elektos, por loĝigi tie Sian nomon.
3 Ne manĝu kun tio fermentintaĵon;
dum sep tagoj manĝu kun tio macojn,
panon de mizero—ĉar rapidece vi
eliris el la lando Egipta—por ke vi

memoru dum la tuta tempo de via
vivo la tagon de via eliro el la lando
Egipta. 4 Oni ne vidu ĉe vi ferment-
intaĵon en via tuta limitaĵo dum
sep tagoj ; kaj el la viando, kiun vi
oferbuĉos vespere en la unua tago,
neniom restu ĝis la mateno. 5 Vi
ne povas buĉi la Paskon en iu el la
urboj, kiujn la Eternulo, via Dio,
donos al vi ; 6 nur sur la loko,
kiun elektos la Eternulo, via Dio, por
loĝigi tie Sian nomon, buĉu la Paskon
vespere, ĉe la subiro de la suno—
tempo de via eliro el Egiptujo.
7 Kaj kuiru kaj manĝu sur tiu loko,
kiun elektos la Eternulo, via Dio;
kaj en la sekvanta tago vi povas vin
turni kaj iri al viaj tendoj. 8 Dum
ses tagoj manĝu macojn, kaj en la
sepa tago estu sankta kunveno antaŭ
la Eternulo, via Dio ; ne faru laboron.
9 Sep semajnojn kalkulu al vi ; de
post la apero de la rikoltilo en la
spikoj komencu kalkuli la sep semajn-
ojn. 10 Kaj faru feston de semajn-
oj al la Eternulo, via Dio, kun liber-
vola dono el via mano, kiun vi don-
os konforme al tio, kiom benis vin
la Eternulo, via Dio. 11 Kaj estu
gajaj antaŭ la Eternulo, via Dio,
vi kaj via filo kaj via filino kaj via
servanto kaj via servantino, kaj la
Levido, kiu estas en viaj pordegoj,
kaj la fremdulo kaj la orfo kaj la
vidvino, kiuj estas inter vi, sur la
loko, kiun elektos la Eternulo, via
Dio, por loĝigi tie Sian nomon.
12 Kaj memoru, ke vi estis sklavo
en Egiptujo; kaj observu kaj plenumu
ĉi tiujn leĝojn.
13 Feston de laŭboj faru al vi dum
sep tagoj, kiam vi kolektos el via
draŝejo kaj el via vinpremejo. 14 Kaj
estu gajaj en via festo, vi kaj via filo
kaj via filino kaj via servanto kaj via
servantino, kaj la Levido kaj la fremd-
ulo kaj la orfo kaj la vidvino, kiuj
estas inter viaj pordegoj. 15 Dum
sep tagoj festu al la Eternulo, via
Dio, sur la loko, kiun elektos la Etern-
ulo ; ĉar benos vin la Eternulo, via
Dio, en ĉiuj viaj produktaĵoj kaj en
ĉiuj faroj de viaj manoj, kaj vi estos
tute gaja. 16 Tri fojojn en la jaro
ĉiu via virseksulo devas aperi antaŭ
la Eternulo, via Dio, sur la loko,
kiun Li elektos : en la festo de macoj
kaj en la festo de semajnoj kaj en la
festo de laŭboj ; kaj li ne aperu antaŭ
la Eternulo kun malplenaj manoj ;
17 ĉiu kun donaco en sia mano,
konforme al la beno de la Eternulo,
via Dio, kiun Li donis al vi.
18 Juĝistojn kaj kontrolistojn star-
igu al vi en ĉiuj viaj urboj, kiujn la
Eternulo, via Dio, donos al vi laŭ
viaj triboj ; kaj ili juĝu la popolon
per juĝo justa. 19 Ne klinu la
leĝon, ne atentu personojn ; kaj
ne prenu subaĉeton, ĉar subaĉeto
blindigas la okulojn de saĝuloj kaj
konfuzas la aferojn de justuloj.
20 Justecon, justecon sekvu, por ke
vi vivu kaj posedu la landon, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi.
21 Ne plantu al vi sanktan stangon
el ia arbo apud la altaro de la
Eternulo, via Dio, kiun vi faros al
vi ; 22 kaj ne starigu al vi statuon,
kion malamas la Eternulo, via Dio.

17 NE oferbuĉu al la Eternulo,
via Dio, bovon aŭ ŝafon, kiu
havas sur si difekton, kian
ajn malbonaĵon ; ĉar tio estas abomen-
aĵo por la Eternulo, via Dio.
2 Se troviĝos inter vi en iu el viaj
urboj, kiujn la Eternulo, via Dio,
donas al vi, viro aŭ virino, kiu faras
malbonon antaŭ la Eternulo, via Dio,
malobeante Lian interligon ; 3 kaj
li iros kaj servos al aliaj dioj, kaj
adorkliniĝos antaŭ ili aŭ antaŭ la
suno aŭ antaŭ la luno aŭ antaŭ la
tuta armeo de la ĉielo, kion mi ne
ordonis ; 4 kaj estos dirite al vi,
kaj vi aŭdos kaj bone esploros, kaj
montriĝos, ke la afero estas preciza
vero, ke tiu abomenaĵo estas farita
en Izrael : 5 tiam elkonduku tiun
viron aŭ tiun virinon, kiuj faris tiun
malbonan aferon, al via pordego, la
viron aŭ la virinon, kaj ĵetu sur ilin
ŝtonojn, ke ili mortu. 6 Laŭ la
akuzo de du atestantoj aŭ tri atest-
antoj la mortigoto estu ekzekutita ; li
ne estu mortigita laŭ la akuzo de unu
atestanto. 7 La mano de la atest-
antoj estu sur li plej antaŭe, por
mortigi lin, kaj la mano de la tuta
popolo poste ; tiel ekstermu la mal-
bonon el inter vi.
8 Se estos por vi tro malfacila ia
juĝa afero inter sango kaj sango,
inter proceso kaj proceso, inter frapo
kaj frapo, en disputaj aferoj en via
urbo: tiam leviĝu, kaj iru al la loko,
kiun elektos la Eternulo, via Dio ;
9 kaj venu al la pastroj Levidoj, kaj

al la juĝisto, kiu estos en tiu tempo,
kaj demandu, kaj ili diros al vi la
juĝan decidon. 10 Kaj agu laŭ la
vorto, kiun ili diros al vi de tiu loko,
kiun la Eternulo elektos ; kaj observu,
ke vi faru ĉion, kion ili instruos al vi.
11 Laŭ la instruo, kiun ili donos al
vi, kaj laŭ la decido, kiun ili diros
al vi, agu ; de tio, kion ili diros al vi,
ne dekliniĝu dekstren nek maldek-
stren. 12 Kiu agos arogante, kaj
ne obeos la pastron, kiu staras tie,
por servi al la Eternulo, via Dio, aŭ
la juĝiston, tiu homo devas morti ;
kaj vi ekstermos la malbonon el
Izrael. 13 Kaj la tuta popolo aŭdos
kaj ektimos, kaj ili ne plu agos arog-
ante.
14 Kiam vi venos en la landon,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al
vi, kaj vi ekposedos ĝin kaj ekloĝos
en ĝi, kaj diros : Mi starigos super mi
reĝon, kiel ĉiuj popoloj ĉirkaŭ mi :
15 tiam starigu super vi reĝon, kiun
elektos la Eternulo, via Dio ; el inter
viaj fratoj starigu super vi reĝon ;
vi ne povas starigi super vi homon
aligentan, kiu ne estas via frato.
16 Sed li ne multigu al si ĉevalojn,
kaj li ne revenigu la popolon en
Egiptujon, por multigi ĉevalojn ; la
Eternulo diris al vi : Ne iru plu re-
turne laŭ tiu vojo. 17 Kaj li ne mult-
igu al si edzinojn, por ke ne deklin-
iĝu lia koro ; kaj arĝenton kaj oron
li ne tro multigu al si. 18 Sed kiam
li sidiĝos sur la trono de sia regno, li
transskribu al si kopion de ĉi tiu
instruo en libron laŭ tio, kio troviĝas
ĉe la pastroj Levidoj ; 19 kaj ĝi
estu ĉe li, kaj li legadu en ĝi dum sia
tuta vivo, por ke li lernu timi la Etern-
ulon, sian Dion, observante ĉiujn
vortojn de ĉi tiu instruo kaj ĉi tiujn
leĝojn, por plenumi ilin ; 20 por ke
ne altiĝu lia koro super liaj fratoj kaj
por ke li ne dekliniĝu de la ordono
dekstren nek maldekstren, por ke li
restu longe en sia reĝeco, li kaj liaj
filoj, inter Izrael.

18 NE havos la pastroj Levidoj,
la tuta tribo de Levi, parton
kaj heredaĵon kun Izrael : la
fajroferojn de la Eternulo kaj Lian
apartenaĵon ili manĝados. 2 Hered-
aĵon ili ne havos inter siaj fratoj : la
Eternulo estas ilia heredaĵo, kiel Li
diris al ili. 3 Jen estas tio, kion
devas doni al la pastroj la popolo, la
oferbuĉantoj de bovo aŭ ŝafo : oni
donu al la pastro la ŝultron kaj la
makzelojn kaj la stomakon ; 4 la
unuaaĵon de via greno, de via mosto,
kaj de via oleo, kaj la unuaaĵon de
la tonditaĵo de viaj ŝafoj donu al li.
5 Ĉar lin elektis la Eternulo, via
Dio, el ĉiuj viaj triboj, ke li staru kaj
servu en la nomo de la Eternulo, li
kaj liaj filoj en ĉiu tempo.
6 Kaj se venos Levido el iu el viaj
urboj, el la tuta Izrael, kie li loĝas,
kaj li venos pro la tuta deziro de sia
animo al la loko, kiun elektos la
Eternulo, 7 kaj li servos en la
nomo de la Eternulo, lia Dio, kiel
ĉiuj liaj fratoj, la Levidoj, kiuj staras
tie antaŭ la Eternulo : 8 tiam ili
manĝu egalajn partojn, krom tio,
kion donas al li la vendo de la patra
havo.
9 Kiam vi venos en la landon, kiun
la Eternulo, via Dio, donas al vi,
tiam ne lernu fari ion similan al la
abomenaĵoj de tiuj popoloj : 10 ne
devas troviĝi inter vi iu, kiu trairigas
sian filon aŭ filinon tra fajro, aŭgur-
isto, antaŭdiristo, magiisto, sorĉisto,
11 nek subĵurigisto, nek elvokisto
de spiritoj, nek signoklarigisto, nek
esploristo de mortintoj ; 12 ĉar ab-
omenaĵo por la Eternulo estas ĉiu,
kiu faras tion, kaj pro tiuj abomenaĵoj
la Eternulo, via Dio, forpelas ilin de
antaŭ vi. 13 Senmakula estu antaŭ
la Eternulo, via Dio ; 14 ĉar tiuj
popoloj, kiujn vi forpelas, aŭskult-
as antaŭdiristojn kaj aŭguristojn ;
sed al vi ne tion donis la Etern-
ulo, via Dio. 15 Profeton el via
mezo, el viaj fratoj, similan al mi,
starigos por vi la Eternulo, via Dio ;
lin aŭskultu, 16 konforme al tio,
kion vi petis de la Eternulo, via Dio,
ĉe Ĥoreb en la tago de la kunveno,
dirante : Mi ne aŭdu plu la voĉon
de la Eternulo, mia Dio, kaj ĉi tiun
grandan fajron mi ne vidu plu, por
ke mi ne mortu. 17 Kaj la Eternulo
diris al mi : Bona estas tio, kion ili
diris. 18 Profeton Mi starigos por
ili el la mezo de iliaj fratoj, similan
al vi ; kaj Mi metos Miajn vortojn en
lian buŝon, kaj li parolos al ili ĉion,
kion Mi ordonos al li. 19 Kaj se iu
homo ne aŭskultos Miajn vortojn,
kiujn li parolos en Mia nomo, tiun Mi
punos. 20 Sed profeton, kiu arogos
diri en Mia nomo ion, kion Mi ne

ordonis al li diri, aŭ kiu parolos en la
nomo de aliaj dioj, tiun profeton oni
mortigu. 21 Kaj se vi diros en via
koro: Kiel ni ekkonos la vorton, kiun
ne diris la Eternulo? 22 Kion la
profeto diros en la nomo de la Etern-
ulo kaj la afero ne fariĝos kaj ne
plenumiĝos—tio estas la vortoj, kiujn
la Eternulo ne diris; pro aroganteco
diris tion la profeto; ne timu lin.

19 KIAM la Eternulo, via Dio,
ekstermos la popolojn, kies
landon la Eternulo, via Dio,
donas al vi, kaj vi forpelos ilin kaj
ekloĝos en iliaj urboj kaj en iliaj
domoj: 2 tiam apartigu el vi tri
urbojn en via lando, kiun la Eternulo,
via Dio, donas al vi kiel posedaĵon.
3 Aranĝu al vi la vojon, kaj dividu
en tri partojn la spacon de via lando,
kiun havigos al vi la Eternulo, via
Dio; kaj ili estos por tio, ke tien
forkuru ĉiu mortiginto. 4 Kaj jen
estas la afero pri mortiginto, kiu povas
forkuri tien kaj resti vivanta: se iu
mortigos sian proksimulon senint-
ence, ne estinte lia malamiko antaŭe;
5 aŭ se iu iros kun sia proksimulo en
arbaron, por haki lignon, kaj eksving-
iĝos lia mano kun la hakilo, por haki
la arbon, kaj la fero desaltos de la
tenilo kaj trafos la proksimulon kaj
tiu mortos—li forkuru al unu el tiuj
urboj, por resti vivanta; 6 por ke
ne postkuru la sangovenĝanto la
mortiginton, kiam ekflamos lia koro,
kaj ne kuratingu lin, se la vojo estos
longa, kaj ne mortigu lin; ĉar li ne
meritas morton, ĉar li ne estis lia
malamiko antaŭe. 7 Tial mi ord-
onas al vi, dirante: Tri urbojn
apartigu al vi. 8 Kaj kiam la Etern-
ulo, via Dio, plilarĝigos viajn limojn,
kiel Li ĵuris al viaj patroj, kaj donos
al vi la tutan landon, kiun Li promesis
doni al viaj patroj; 9 se ĉiujn ĉi tiujn
ordonojn, kiujn mi donas al vi ho-
diaŭ, vi observos kaj plenumos, amante
la Eternulon, vian Dion, kaj irante
laŭ Liaj vojoj en ĉiu tempo: tiam
aldonu al vi ankoraŭ tri urbojn krom
tiuj tri; 10 por ke ne estu verŝata
senkulpa sango meze de via lando,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al vi
kiel posedaĵon, kaj por ke vi ne estu
kulpa pri sango. 11 Sed se iu
estos malamiko al sia proksimulo
kaj insidos lin kaj leviĝos kontraŭ lin
kaj mortigos lin kaj forkuros al unu
el tiuj urboj: 12 tiam la plejaĝul-
oj en lia urbo sendu kaj prenigu
lin el tie kaj transdonu lin en la
manon de la sangovenĝanto, por ke li
mortu. 13 Via okulo ne indulgu lin;
forviŝu la sangon de senkulpulo el
Izrael, kaj estos al vi bone.
14 Ne forŝovu la limon de via proks-
imulo, kiun difinis la antaŭuloj en
via posedaĵo, kiun vi ricevos en la
lando, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi kiel posedaĵon.
15 Ne valoras unu atestanto kon-
traŭ homo en ĉia kulpo, en ĉia krimo,
kaj en ĉia peko, kiun li pekos: laŭ
la diro de du atestantoj aŭ laŭ la
diro de tri atestantoj oni povas fari
proceson. 16 Se kontraŭ iu star-
iĝos atestanto maljusta, akuzante lin
pri krimo, 17 tiam la du homoj,
kiuj havas inter si juĝan disputon,
stariĝu antaŭ la Eternulo, antaŭ la
pastroj kaj la juĝistoj, kiuj estos en
tiu tempo; 18 kaj la juĝistoj bone
esploru; kaj se montriĝos, ke la
atestanto estas atestanto malvera,
ke li akuzis malvere sian fraton:
19 tiam agu kun li tiel, kiel li intencis
agi kun sia frato; kaj tiel ekstermu
la malbonon el inter vi. 20 Kaj la
aliaj aŭdos kaj ektimos, kaj ili ne faros
plu tian malbonon inter vi. 21 Kaj
via okulo ne indulgu: animon pro
animo, okulon pro okulo, denton pro
dento, manon pro mano, piedon pro
piedo.

20 KIAM vi iros milite kontraŭ
vian malamikon kaj vi vidos
ĉevalojn kaj ĉarojn kaj pli
multe da homoj ol ĉe vi, ne timu ilin;
ĉar kun vi estas la Eternulo, via Dio,
kiu elkondukis vin el la lando Egipta.
2 Kaj kiam vi alproksimiĝos al la
batalo, tiam elpaŝu la pastro kaj parolu
al la popolo; 3 kaj li diru al ili:
Aŭdu, ho Izrael! vi iras nun en bat-
alon kontraŭ viajn malamikojn; ne
malfortiĝu via koro, ne timu, ne kon-
fuziĝu, kaj ne tremu antaŭ ili; 4 ĉar
la Eternulo, via Dio, iras kun vi, por
batali pro vi kontraŭ viaj malamikoj
kaj por helpi vin. 5 Kaj la kon-
trolistoj parolu al la popolo, dirante:
Kiu konstruis novan domon kaj ne
inaŭguris ĝin, tiu iru kaj revenu al
sia domo, ĉar eble li mortos en la
batalo kaj alia homo ĝin inaŭgur-
os; 6 kaj kiu plantis vinberĝard-
enon kaj ne ĝuis ĝiajn fruktojn, tiu

iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble
li mortos en la batalo kaj alia homo
ĝuos ĝiajn fruktojn; 7 kaj kiu fianĉ-
iĝis kun virino kaj ne prenis ŝin, tiu
iru kaj revenu al sia domo, ĉar eble
li mortos en la batalo kaj alia viro
ŝin prenos. 8 Kaj plue la kontrol-
istoj parolu al la popolo, kaj diru:
Kiu estas timema kaj senkuraĝa, tiu
iru kaj revenu al sia domo, por ke li
ne senkuraĝigu la koron de siaj fratoj,
kiel lia koro estas. 9 Kaj kiam la
kontrolistoj finos paroli al la popolo,
tiam oni starigu militestrojn super la
popolo.
10 Kiam vi aliros al urbo, por batali
kontraŭ ĝi, tiam proponu al ĝi pacon.
11 Kaj se ĝi respondos al vi per paco
kaj malfermos sin antaŭ vi, tiam la
tuta popolo, kiu troviĝos en ĝi, pagu
al vi tributon kaj servu vin. 12 Sed
se ĝi ne faros pacon kun vi, sed militos
kontraŭ vi, tiam sieĝu ĝin; 13 kaj
kiam la Eternulo, via Dio, transdonos
ĝin en vian manon, tiam mortigu
ĉiujn ĝiajn virseksulojn per glavo;
14 nur la virinojn kaj la infanojn kaj
la brutojn, kaj ĉion, kio estos en la
urbo, la tutan militakiraĵon prenu al
vi, kaj konsumu la militakiraĵon de
viaj malamikoj, kiujn la Eternulo, via
Dio, transdonis al vi. 15 Tiel agu
kun ĉiuj urboj, kiuj estas tre mal-
proksime de vi kaj kiuj ne apartenas
al la urboj de tiuj popoloj. 16 Sed el
tiuj urboj de tiuj popoloj, kiujn la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
posedaĵon, lasu la vivon al neniu
animo; 17 sed ekstermu ilin: la
Ĥetidojn kaj la Amoridojn, la Kana-
anidojn kaj la Perizidojn, la Ĥividojn
kaj la Jebusidojn, kiel ordonis al vi
la Eternulo, via Dio; 18 por ke ili
ne instruu al vi fari simile al ĉiuj
iliaj abomenaĵoj, kiujn ili faris por
siaj dioj, kaj por ke vi ne peku antaŭ
la Eternulo, via Dio.
19 Se vi dum longa tempo sieĝos
urbon, por militakiri ĝin kaj preni
ĝin, ne ruinigu ĝiajn arbojn, levante
kontraŭ ilin hakilon; ĉar vi povas
manĝi fruktojn de ili, tial ne forhaku
ilin; ĉar ĉu arbo de kampo estas
homo, ke ĝi povus foriri de vi en la
fortikaĵon? 20 Nur tian arbon, pri
kiu vi scios, ke ĝi ne estas arbo frukto-
dona, vi povas ruinigi kaj forhaki, por
konstrui bastionojn kontraŭ la urbo,
kiu militas kontraŭ vi, ĝis vi ĝin venkos.

21 SE estos trovita mortigito sur
la tero, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al vi kiel posed-
aĵon, kuŝanta sur la kampo, kaj oni
ne scios, kiu lin mortigis: 2 tiam
eliru viaj plejaĝuloj kaj viaj juĝistoj,
kaj ili mezuru ĝis la urboj, kiuj trov-
iĝas ĉirkaŭe de la mortigito. 3 Kaj
kiu urbo estos plej proksime de la
mortigito, ties plejaĝuloj prenu bovid-
inon, per kiu oni ne laboris kaj kiu
ne portis jugon; 4 kaj la plejaĝuloj
de tiu urbo forkonduku la bovidinon
al valo kun fluanta akvo, valo, kiu ne
estas plugita nek prisemita, kaj ili
rompu tie la kolon de la bovidino en la
valo; 5 kaj aliru la pastroj, idoj de Levi
(ĉar ilin elektis la Eternulo, via Dio,
por servi al Li kaj por beni en la nomo
de la Eternulo, kaj laŭ ilia diro devas
esti decidata ĉiu disputo kaj ĉiu dif-
ekto); 6 kaj ĉiuj plejaĝuloj de tiu
urbo, kiuj estos la plej proksimaj de la
mortigito, lavu siajn manojn super la
bovidino, al kiu oni rompis la kolon
en la valo, 7 kaj ili sciigu kaj diru:
Niaj manoj ne verŝis ĉi tiun sangon,
kaj niaj okuloj ne vidis; 8 pekliber-
igu Vian popolon Izrael, kiun Vi
liberigis, ho Eternulo, kaj ne kalkulu
sangon senkulpan inter Via popolo
Izrael. Kaj estos pardonita al ili la
sango. 9 Kaj vi elviŝu el inter vi
la sangon de senkulpulo, por ke vi
faru plaĉantaĵon antaŭ la Eternulo.
10 Kiam vi eliros en militon kontraŭ
viajn malamikojn, kaj la Eternulo,
via Dio, transdonos ilin en viajn
manojn, kaj vi prenos de ili kaptitojn,
11 kaj vi vidos inter la kaptitoj vir-
inon belaspektan kaj ekamos ŝin kaj
prenos ŝin al vi kiel edzinon: 12 tiam
venigu ŝin internen de via domo, kaj
ŝi pritondu sian kapon kaj pritranĉu
siajn ungojn, 13 kaj ŝi deprenu de
si siajn vestojn de kaptiteco, kaj ŝi
loĝu en via domo, kaj ŝi priploru sian
patron kaj sian patrinon en la daŭro
de unu monato; kaj post tio vi povas
eniri al ŝi kaj fariĝi ŝia edzo, kaj ŝi
estos por vi edzino. 14 Kaj se ŝi
ne plaĉos al vi, tiam forliberigu ŝin,
kien ŝi volas; sed ne vendu ŝin pro
mono, ne premu ŝin per via forto,
pro tio, ke vi humiligis ŝin.
15 Se viro havos du edzinojn, unu
amatan kaj duan ne amatan, kaj ili
naskos al li filojn, la amata kaj la ne
amata, kaj la filo unuenaskita estos

de la ne amata: 16 tiam ĉe la
disdono de sia havo al la filoj li ne
povas doni unuaecon al la filo de la
amata antaŭ la filo de la ne amata, la
unuenaskito; 17 sed la unuenask-
iton, la filon de la ne amata, li devas
estkonfesi, por doni al li duoblan
parton el ĉio, kio troviĝas ĉe li; ĉar
li estas la unua frukto de lia forto, li
havas la rajton de unuenaskiteco.
18 Se iu havos filon obstinan kaj
malobean, kiu ne aŭskultas la voĉon
de sia patro nek la voĉon de sia
patrino, kaj ili punadis lin, sed li ne
aŭskultas ilin: 19 tiam lia patro kaj
lia patrino prenu lin kaj alkonduku
lin al la plejaĝuloj de lia urbo kaj
al la pordego de lia loĝloko; 20 kaj
ili diru al la plejaĝuloj de lia urbo:
Ĉi tiu nia filo estas obstina kaj mal-
obea, li ne aŭskultas nian voĉon, li
estas manĝegemulo kaj drinkemulo.
21 Tiam ĉiuj homoj de lia urbo priĵetu
lin per ŝtonoj, ke li mortu; tiel eks-
termu la malbonon el inter vi, kaj ĉiuj
Izraelidoj aŭdos kaj ektimos.
22 Se iu fariĝos kulpa pri peko, kiu
meritas morton, kaj li estos mort-
igita kaj vi pendigos lin sur arbo:
23 tiam lia kadavro ne devas resti
dum la nokto sur la arbo, sed vi devas
lin enterigi en la sama tago; ĉar
pendigito estas malbenita antaŭ Dio;
kaj ne makulu vian teron, kiun la
Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
posedaĵon.

22 KIAM vi vidos, ke bovo de
via frato aŭ lia ŝafo erarvagas,
ne forturnu vin de ili, sed
rekonduku ilin al via frato. 2 Se via
frato ne estas proksime de vi aŭ se
vi lin ne konas, tiam enpelu ilin en
vian domon, kaj ili estu ĉe vi, ĝis via
frato ilin serĉos, kaj tiam redonu ilin
al li. 3 Tiel same agu kun lia azeno,
tiel same agu kun lia vesto, kaj tiel
same agu kun ĉia perditaĵo de via
frato, kun ĉio, kio estos perdita de
li kaj kion vi trovos: vi ne devas
forturni vin.
4 Kiam vi vidos, ke azeno de via
frato aŭ lia bovo falis sur la vojo, ne
forturnu vin de ili; levu ilin kune
kun li.
5 Ne devas esti apartenaĵo de viro
sur virino, kaj viro ne surmetu sur
sin veston de virino; ĉar abomenaĵo
por la Eternulo, via Dio, estas ĉiu,
kiu faras tion.
6 Se vi trovos neston de birdo antaŭ
vi sur la vojo, sur iu arbo aŭ sur la
tero, kun birdidoj aŭ kun ovoj, kaj la
patrino sidas sur la birdidoj aŭ sur
la ovoj, ne prenu la patrinon kune kun
la idoj; 7 la patrinon forliberigu,
kaj la idojn vi povas preni al vi; por
ke estu al vi bone kaj por ke vi longe
vivu.
8 Kiam vi konstruos novan domon,
faru balustradon ĉirkaŭ via tegmento,
por ke vi ne venigu sangon sur vian
domon, se iu defalos de ĝi. 9 Ne
prisemu vian vinberĝardenon per
miksospecaj semoj, por ke ne mal-
beniĝu la tuta rikolto, la semo, kiun
vi semis, kaj la fruktoj de la vinber-
ĝardeno.
10 Ne plugu per bovo kaj azeno
kune. 11 Ne surmetu sur vin mikso-
specan veston el lano kaj lino kune.
12 Kvastojn faru al vi sur la kvar
anguloj de via kovrilo, per kiu vi vin
kovras.
13 Se iu prenos edzinon kaj envenos
al ŝi kaj ekmalamos ŝin, 14 kaj li
akuzos ŝin kalumnie kaj kurigos pri
ŝi malbonan famon, kaj diros: Ĉi
tiun virinon mi prenis, kaj mi al-
proksimiĝis al ŝi kaj ne trovis ĉe ŝi
virgecon: 15 tiam la patro de la
junulino kaj ŝia patrino prenu kaj
elportu la signojn de virgeco de la
junulino al la plejaĝuloj de la urbo
al la pordego; 16 kaj la patro de
la junulino diru al la plejaĝuloj:
Mian filinon mi donis al ĉi tiu viro
kiel edzinon, kaj li ekmalamis ŝin;
17 kaj jen li akuzis ŝin kalumnie,
dirante: Mi ne trovis ĉe via filino
virgecon; sed jen estas la signoj de
virgeco de mia filino. Kaj ili etendos
la veston antaŭ la plejaĝuloj de la
urbo. 18 Tiam la plejaĝuloj de tiu
urbo prenu la edzon kaj punu lin;
19 kaj ili kondamnu lin al punpago
de cent arĝentaj moneroj, kaj ili
donu tion al la patro de la junulino
pro tio, ke tiu kurigis malbonan
famon pri junulino Izraelida; kaj ŝi
restu lia edzino, li ne povas forigi
ŝin de si dum sia tuta vivo. 20 Sed
se tiu afero estos vera kaj ne troviĝos
signoj de virgeco ĉe la junulino:
21 tiam oni alkonduku la junulinon
al la pordo de ŝia patro, kaj la loĝantoj
de ŝia urbo priĵetu ŝin per ŝtonoj,
ke ŝi mortu; ĉar ŝi faris malhonoraĵon
en Izrael, malĉastante en la domo de

sia patro. Tiel ekstermu la malbonon
el inter vi.
22 Se estos trovita viro, kuŝanta
kun virino edziniĝita, tiam oni mort-
igu ambaŭ, la viron, kiu kuŝis kun la
virino, kaj la virinon. Tiel ekstermu
la malbonon el Izrael.
23 Se juna virgulino estos fianĉiĝita
kun viro, kaj iu renkontos ŝin en la
urbo kaj kuŝos kun ŝi: 24 tiam
konduku ilin ambaŭ al la pordego
de tiu urbo, kaj priĵetu ilin per ŝtonoj,
ke ili mortu; la junulinon pro tio, ke
ŝi ne kriis en la urbo, kaj la viron pro
tio, ke li senhonorigis la edzinon
de sia proksimulo. Tiel ekstermu la
malbonon el inter vi.
25 Sed se sur kampo renkontos la
viro la fianĉiĝitan junulinon, kaj la
viro ŝin kaptos kaj kuŝos kun ŝi:
tiam oni mortigu sole la viron, kiu
kuŝis kun ŝi; 26 sed al la junulino
faru nenion; la junulino ne havas
mortomeritan pekon, ĉar tiu afero
estas tia, kiel se iu leviĝas kontraŭ
sian proksimulon kaj mortigas lin;
27 li renkontis ja ŝin sur kampo, la
fianĉiĝita junulino eble kriis, sed
neniu ŝin savis.
28 Se iu renkontos junulinon virg-
ulinon ne fianĉiĝitan kaj kaptos ŝin
kaj kuŝos kun ŝi, kaj oni ilin trovos:
29 tiam la viro, kiu kuŝis kun ŝi, donu
al la patro de la junulino kvindek
arĝentajn monerojn, kaj ŝi fariĝu
lia edzino, pro tio, ke li senhonorigis
ŝin; li ne povas forigi ŝin de si dum
sia tuta vivo.
30 Neniu prenu la edzinon de sia
patro, nek malkovru la baskon de sia
patro.

23 KIU havas dispremitajn tes-
tikojn aŭ detranĉitan seksan
membron, tiu ne povas eniri
en la komunumon de la Eternulo.
2 Peknaskito ne povas eniri en la
komunumon de la Eternulo; eĉ lia
deka generacio ne povas eniri en la
komunumon de la Eternulo.
3 Amonido kaj Moabido ne povas
eniri en la komunumon de la Etern-
ulo; eĉ ilia deka generacio ne povas
eniri en la komunumon de la Eternulo
eterne; 4 pro tio, ke ili ne ren-
kontis vin kun pano kaj akvo sur la
vojo, kiam vi iris el Egiptujo, kaj ke
ili dungis kontraŭ vi Bileamon, filon
de Beor, el Petor en Mezopotamio,
por malbeni vin. 5 Sed la Eternulo,
via Dio, ne volis aŭskulti Bileamon;
kaj la Eternulo, via Dio, turnis por vi
la malbenon en benon, ĉar la Etern-
ulo, via Dio, amas vin. 6 Ne faru
al ili pacon nek bonon dum via tuta
ekzistado eterne.
7 Ne abomenu Edomidon, ĉar li
estas via frato; ne abomenu Egipton,
ĉar vi estis fremdulo en lia lando.
8 La infanoj, kiuj naskiĝos de ili,
en la tria generacio povas eniri en la
komunumon de la Eternulo.
9 Kiam vi eliros tendare kontraŭ
viajn malamikojn, tiam gardu vin
kontraŭ ĉio malbona. 10 Se estos
inter vi iu, kiu ne estos pura pro
okazintaĵo nokta, li eliru ekster la
tendaron, li ne venu internen de la
tendaro; 11 kiam fariĝos vespero,
li lavu sin per akvo, kaj post la subiro
de la suno li povas veni en la tend-
aron. 12 Lokon vi devas havi ekster
la tendaro, kien vi eliradas por neces-
aĵoj. 13 Fosileton vi devas havi ĉe
vi sur rimeno; kaj kiam vi sidos
ekstere, fosu per ĝi kaj reen kovru
vian elirintaĵon; 14 ĉar la Eternulo,
via Dio, iras meze de via tendaro,
por savi vin kaj por transdoni al vi
viajn malamikojn; tial via tendaro
devas esti sankta, por ke Li ne vidu
inter vi ion hontindan kaj ne deturn-
iĝu de vi.
15 Ne transdonu sklavon al lia
sinjoro, se li serĉos rifuĝon ĉe vi
kontraŭ sia sinjoro; 16 kun vi li
loĝu, inter vi, sur la loko, kiun li
elektos en unu el viaj urboj, kie
plaĉos al li; ne premu lin.
17 Ne devas esti malĉastistino inter
la filinoj de Izrael, kaj ne devas esti
malĉastisto inter la filoj de Izrael.
18 Ne enportu pagon de malĉastist-
ino nek de malĉastisto en la domon
de la Eternulo, via Dio, pro ia pro-
meso; ĉar ambaŭ estas abomenaĵo
antaŭ la Eternulo, via Dio.
19 Ne donu kreskiĝe al via frato
monon, nek manĝaĵon, nek ion alian,
kion oni povas doni kreskiĝe. 20 Al
alilandulo vi povas doni kreskiĝe,
sed al via frato ne donu kreskiĝe;
por ke la Eternulo, via Dio, benu vin
en ĉiu entrepreno de viaj manoj sur
la tero, sur kiun vi venas, por ekpos-
edi ĝin.
21 Se vi faros promeson al la Etern-
ulo, via Dio, ne prokrastu plenumi
ĝin; ĉar la Eternulo, via Dio, postulos

ĝin de vi, kaj estos sur vi peko.
22 Sed se vi ne faros promeson, ne
estos sur vi peko. 23 Kio eliris
el via buŝo, tion observu kaj plenumu,
kiel vi promesis al la Eternulo, via
Dio, propravole, kion vi diris per via
buŝo.

24 Kiam vi eniros en vinberĝarden-
on de via proksimulo, vi povas manĝi
vinberojn kiom vi volos, ĝissate;
sed en vian vazon ne metu.

25 Kiam vi venos sur la grenkamp-
on de via proksimulo, vi povas deŝiri
spikojn per viaj manoj; sed rikoltilon
ne levu kontraŭ la grenkampon de
via proksimulo.

24 SE iu prenos virinon kaj
fariĝos ŝia edzo, kaj okazos,
ke ŝi ne plaĉas al li, ĉar li
trovis ĉe ŝi ion hontindan: tiam li
skribu al ŝi eksedzigan leteron kaj
donu ĝin en ŝian manon kaj forsendu
ŝin el sia domo. 2 Kaj se ŝi eliros
el lia domo kaj iros kaj edziniĝos
kun alia viro; 3 kaj tiu lasta edzo
ŝin ekmalamos kaj skribos al ŝi
eksedzigan leteron kaj donos en ŝian
manon kaj forsendos ŝin el sia domo;
aŭ mortos tiu lasta viro, kiu prenis
ŝin kiel edzinon: 4 tiam ŝia unua
edzo, kiu forsendis ŝin, ne povas
preni ŝin denove kiel edzinon, post
kiam ŝi estas malpurigita; ĉar tio
estas abomenaĵo antaŭ la Eternulo;
kaj vi ne pekmakulu la teron, kiun
la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
heredaĵon.

5 Se iu antaŭ nelonge edziĝis, li
ne iru en militon, kaj oni nenion
metu sur lin; li restu libera en sia
domo dum unu jaro, kaj li gajigu
sian edzinon, kiun li prenis. 6 Neniu
prenu kiel garantiaĵon muelilon aŭ
supran muelŝtonon, ĉar tiam li prenus
garantiaĵe animon.

7 Se oni trovos iun, kiu ŝtelis iun
el siaj fratoj, el la Izraelidoj, kaj
sklavigis lin kaj vendis lin, tiu ŝtel-
into devas morti; kaj tiel ekstermu
la malbonon el inter vi.

8 Atentu pri la infekto de lepro, ke
vi observu precize kaj plenumu ĉion,
kion instruos al vi la pastroj Levidoj;
kiel mi ordonis al ili, tiel penu agi.
9 Memoru, kion la Eternulo, via Dio,
faris al Mirjam sur la vojo, kiam vi
iris el Egiptujo.

10 Se vi ion pruntedonos al via
proksimulo, ne iru en lian domon, por
preni de li garantiaĵon; 11 staru
sur la strato; kaj la homo, al kiu vi
pruntedonis, elportos al vi la gar-
antiaĵon eksteren. 12 Kaj se li
estas malriĉulo, tiam ne dormu kun
lia garantiaĵo; 13 redonu al li la
garantiaĵon ĉe la subiro de la suno,
por ke li kuŝu en sia vesto kaj benu
vin; kaj vi havos meriton antaŭ la
Eternulo, via Dio.

14 Ne faru maljustaĵon al dungito,
al malriĉulo kaj senhavulo el viaj
fratoj aŭ el viaj fremduloj, kiuj loĝas
en via lando, en viaj urboj: 15 en
la sama tago donu al li lian pagon,
ke la suno ne subiru super ĝi, ĉar
li estas malriĉa kaj per tio li subtenas
sian vivon; ke li ne plendu kontraŭ
vi al la Eternulo kaj vi ne havu sur
vi pekon.

16 Patrojn oni ne mortigu pro la
gefiloj, kaj gefilojn oni ne mortigu
pro la patroj: ĉiu devas ricevi morton
pro sia krimo.

17 Ne juĝu malĝuste fremdulon,
orfon, kaj ne prenu garantiaĵe veston
de vidvino. 18 Kaj memoru, ke vi
estis sklavo en Egiptujo, kaj la Etern-
ulo, via Dio, liberigis vin el tie; tial
mi ordonas al vi, ke vi agu tiel.

19 Kiam vi rikoltos vian rikolton
sur via kampo kaj vi forgesos garbon
sur la kampo, ne iru returne por preni
ĝin: ĝi restu por la fremdulo, por la
orfo, kaj por la vidvino; por ke la
Eternulo, via Dio, benu vin en ĉiuj
faroj de viaj manoj.

20 Kiam vi debatos la fruktojn de
via olivarbo, ne debatu ĝis fino: io
restu por la fremdulo, por la orfo,
kaj por la vidvino. 21 Kiam vi
rikoltos en via vinberejo, ne for-
kolektu la restaĵon post vi: io restu
por la fremdulo, por la orfo, kaj por
la vidvino. 22 Kaj memoru, ke vi
estis sklavo en la lando Egipta; pro
tio mi ordonas al vi agi tiel.

25 SE estos disputo inter homoj,
ili venu al la juĝo, kaj oni
juĝu ilin, kaj oni deklaru
prava la pravulon, kaj la malpravulon
oni kondamnu. 2 Kaj se la kulpulo
meritas batojn, tiam la juĝisto ordonu
kuŝigi lin kaj bati lin antaŭ li laŭ la
grado de lia kulpeco, laŭ kalkulo.
3 Kvardek batojn oni povas doni al li,
sed ne pli; oni ne batu lin tro multe,
por ke via frato ne estu humiligita
antaŭ viaj okuloj.

4 Ne fermu la buŝon al bovo draŝ-
anta.
5 Se fratoj loĝas kune, kaj unu el
ili mortas, ne havante filon, tiam
la edzino de la mortinto ne devas
edziniĝi ekstere kun viro fremda; sed
ŝia bofrato venu al ŝi kaj prenu ŝin
al si kiel edzinon kaj vivu kun ŝi.
6 Kaj la unuenaskito, kiun ŝi naskos,
ricevos la nomon de lia mortinta frato,
por ke ne malaperu lia nomo en Izrael.
7 Sed se tiu viro ne deziros preni
sian bofratinon, tiam lia bofratino
devas iri al la pordego, al la plejaĝ-
uloj, kaj diri: Mia bofrato rifuzas
restarigi al sia frato nomon en Izrael,
li ne volas edziĝi kun mi. 8 Tiam la
plejaĝuloj de lia urbo devas voki lin
kaj admoni lin. Kaj se li stariĝos,
kaj diros: Mi ne volas preni ŝin:
9 tiam lia bofratino devas aliri al li
antaŭ la okuloj de la plejaĝuloj, kaj
depreni lian ŝuon de lia piedo kaj
kraĉi sur lian vizaĝon, kaj respondi
kaj diri: Tiel oni agas kun homo, kiu
ne konstruas domon al sia frato.
10 Kaj oni donu al li nomon en
Izrael: Domo de senŝuigito.
11 Se du viroj kverelas inter si,
kaj aliros la edzino de unu, por savi
sian edzon el la mano de lia bat-
anto, kaj ŝi etendos sian manon kaj
kaptos lian hontan parton: 12 tiam
dehaku ŝian manon, via okulo ne
indulgu ŝin.
13 Ne havu en via sako duspecajn
pezilojn, grandajn kaj malgrandajn.
14 Ne havu en via domo duspecajn
efojn, grandan kaj malgrandan.
15 Pezilon plenan kaj ĝustan vi
devas havi, efon plenan kaj ĝustan
vi devas havi; por ke vi longe
vivu sur la tero, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al vi. 16 Ĉar abomenaĵo
por la Eternulo, via Dio, estas ĉiu, kiu
faras tion, ĉiu, kiu faras maljustaĵon.
17 Memoru, kion faris al vi Amalek
sur la vojo, kiam vi iris el Egiptujo;
18 kiel li renkontis vin sur la vojo,
kaj mortigis ĉe vi ĉiujn, kiuj, malfort-
iĝinte, restis malantaŭe, kiam vi
estis laca kaj multelaborinta; kaj li
ne timis Dion. 19 Tial, kiam la
Eternulo, via Dio, ripozigos vin de
ĉiuj viaj malamikoj ĉirkaŭe en la
lando, kiun la Eternulo, via Dio,
donas al vi kiel heredan posedaĵon,
elviŝu la memoron pri Amalek el sub
la ĉielo; ne forgesu.

26 KAJ kiam vi venos en la
landon, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al vi kiel posed-
aĵon, kaj vi ekposedos ĝin kaj enloĝ-
iĝos en ĝi: 2 tiam prenu el la unuaj
el ĉiuj fruktoj de la tero, kiujn vi
ricevos de via tero, kiun la Eternulo,
via Dio, donas al vi, kaj metu en
korbon, kaj iru al la loko, kiun la
Eternulo, via Dio, elektos, por loĝigi
tie Sian nomon; 3 kaj venu al la
pastro, kiu estos en tiu tempo, kaj
diru al li: Mi sciigas hodiaŭ antaŭ la
Eternulo, via Dio, ke mi eniris en
la landon, pri kiu la Eternulo ĵuris
al niaj patroj, ke Li donos ĝin al ni.
4 Kaj la pastro prenos la korbon el
via mano, kaj metos ĝin antaŭ la
altaron de la Eternulo, via Dio.
5 Kaj vi ekparolos, kaj diros antaŭ
la Eternulo, via Dio: Vaganta Siriano
estis mia patro, kaj li foriris en Egipt-
ujon kaj enloĝiĝis tie fremdule kun
malmulte da homoj, kaj fariĝis tie
popolo granda, forta, kaj multe-
nombra; 6 kaj la Egiptoj agis mal-
bone kontraŭ ni kaj premis nin kaj
metis sur nin malfacilan laboron;
7 kaj ni ekkriis al la Eternulo, la
Dio de niaj patroj, kaj la Eternulo
aŭskultis nian voĉon kaj vidis nian
mizeron kaj nian laboradon kaj nian
prematecon; 8 kaj la Eternulo el-
kondukis nin el Egiptujo per mano
forta kaj per brako etendita kaj per
granda teruro kaj per signoj kaj
mirakloj; 9 kaj Li venigis nin al
ĉi tiu loko kaj donis al ni ĉi tiun land-
on, landon, en kiu fluas lakto kaj
mielo; 10 kaj nun jen mi alportis
la unuajn fruktojn de la tero, kiun
Vi donis al mi, ho Eternulo. Kaj vi
metos tion antaŭ la Eternulon, vian
Dion, kaj vi adorkliniĝos antaŭ la
Eternulo, via Dio. 11 Kaj vi estos
gaja pro la tuta bono, kiun donis la
Eternulo, via Dio, al vi kaj al via
domo, vi, kaj la Levido, kaj la fremd-
ulo, kiu loĝas inter vi.
12 Kiam vi finos la apartigadon
de ĉiuj dekonaĵoj el viaj produktaĵoj
en la tria jaro, la jaro de la dekonaĵoj,
kaj vi fordonos al la Levido kaj al la
fremdulo, al la orfo kaj al la vidvino,
por ke ili manĝu inter viaj pordegoj
kaj satiĝu: 13 tiam diru antaŭ la
Eternulo, via Dio: Mi forigis la sankt-
igitaĵon el la domo, kaj mi donis ĝin
al la Levido kaj al la fremdulo, al la

orfo kaj al la vidvino, tute laŭ Via
ordono, kiun Vi faris al mi; mi ne
transpaŝis Viajn ordonojn kaj mi ne
forgesis; 14 mi ne manĝis el ĝi
en la tagoj de mia malĝojo, kaj mi ne
apartigis el ĝi en stato de malpureco,
kaj mi ne donis el ĝi por mortinto;
mi aŭskultis la voĉon de la Eternulo,
mia Dio; mi faris konforme al ĉio,
kion Vi ordonis al mi. 15 Ekri-
gardu el Via sankta loĝejo, el la ĉielo,
kaj benu Vian popolon Izrael, kaj
la teron, kiun Vi donis al ni, kiel Vi
ĵuris al niaj patroj, la landon, en kiu
fluas lakto kaj mielo.
16 En la hodiaŭa tago la Eternulo,
via Dio, ordonas al vi plenumi ĉi
tiujn leĝojn kaj regulojn; kaj observu
kaj plenumu ilin per via tuta koro kaj
per via tuta animo. 17 Al la Etern-
ulo vi promesis hodiaŭ, ke Li estos
via Dio, kaj ke vi iros laŭ Liaj vojoj
kaj observos Liajn leĝojn kaj Liajn
ordonojn kaj Liajn decidojn kaj
aŭskultos Lian voĉon. 18 Kaj la
Eternulo promesis al vi hodiaŭ, ke
vi estos al Li popolo propra, kiel Li
diris al vi, se vi observos ĉiujn Liajn
ordonojn; 19 kaj ke Li starigos vin
pli alte ol ĉiuj popoloj, kiujn Li kreis,
en honoro, gloro, kaj majesto, kaj ke
vi estos popolo sankta al la Eternulo,
via Dio, kiel Li diris.

27 KAJ Moseo kaj la plejaĝuloj
de Izrael ordonis al la popolo,
dirante: Observu ĉiujn ord-
onojn, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ.
2 Kaj kiam vi transiros trans Jordan-
on en la landon, kiun la Eternulo, via
Dio, donas al vi, tiam starigu al vi
grandajn ŝtonojn kaj ĉirkaŭŝmiru ilin
per kalko; 3 kaj skribu sur ili
ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo, kiam
vi transiros, por ke vi venu en la
landon, kiun la Eternulo, via Dio,
donis al vi, la landon, en kiu fluas
lakto kaj mielo, kiel parolis al vi la
Eternulo, la Dio de viaj patroj.
4 Kaj kiam vi transiros Jordanon,
tiam starigu ĉi tiujn ŝtonojn, pri kiuj
mi ordonas al vi hodiaŭ, sur la monto
Ebal, kaj ĉirkaŭŝmiru ilin per kalko.
5 Kaj konstruu tie altaron al la
Eternulo, via Dio, altaron el ŝtonoj;
ne levu sur ilin feron. 6 El ŝtonoj
tutaj konstruu la altaron de la Etern-
ulo, via Dio, kaj alportu sur ĝi brul-
oferojn al la Eternulo, via Dio;
7 kaj buĉu pacoferojn, kaj manĝu
tie, kaj estu gaja antaŭ la Eternulo,
via Dio. 8 Kaj skribu tre klare sur
la ŝtonoj ĉiujn vortojn de ĉi tiu
instruo.
9 Kaj Moseo kaj la pastroj Levidoj
ekparolis al la tuta Izrael, dirante:
Silentu kaj aŭskultu, ho Izrael; en la
hodiaŭa tago vi fariĝis popolo al la
Eternulo, via Dio. 10 Aŭskultu do
la voĉon de la Eternulo, via Dio, kaj
plenumu Liajn ordonojn kaj Liajn
leĝojn, kiujn mi donas al vi hodiaŭ.
11 Kaj Moseo ordonis al la popolo
en tiu tago, dirante: 12 Ĉi tiuj
stariĝu, por beni la popolon, sur la
monto Gerizim, kiam vi transiros
Jordanon: Simeon kaj Levi kaj Jehuda
kaj Isaĥar kaj Jozef kaj Benjamen.
13 Kaj ĉi tiuj stariĝu por malbenado
sur la monto Ebal: Ruben, Gad kaj
Aŝer kaj Zebulun, Dan kaj Naftali.
14 Kaj la Levidoj ekparolos, kaj
diros al ĉiuj Izraelidoj per laŭta voĉo:
15 Malbenita estu la homo, kiu faros
idolon skulptitan aŭ fanditan, abom-
enaĵon antaŭ la Eternulo, manfarit-
aĵon de artisto, kaj starigos ĝin se-
krete. Kaj la tuta popolo respondos
kaj diros: Amen.
16 Malbenita estu, kiu ne respektas
sian patron kaj sian patrinon. Kaj
la tuta popolo diros: Amen.
17 Malbenita estu, kiu forŝovas la
limon de sia proksimulo. Kaj la tuta
popolo diros: Amen.
18 Malbenita estu, kiu erarigas
blindulon pri la vojo. Kaj la tuta
popolo diros: Amen.
19 Malbenita estu, kiu forklinas la
rajton de fremdulo, orfo, kaj vidvino.
Kaj la tuta popolo diros: Amen.
20 Malbenita estu, kiu kuŝas kun la
edzino de sia patro; ĉar li malkovris
la baskon de sia patro. Kaj la tuta
popolo diros: Amen.
21 Malbenita estu, kiu kuŝas kun
ia bruto. Kaj la tuta popolo diros:
Amen.
22 Malbenita estu, kiu kuŝas kun
sia fratino, filino de sia patro aŭ filino
de sia patrino. Kaj la tuta popolo
diros: Amen.
23 Malbenita estu, kiu kuŝas kun
sia bopatrino. Kaj la tuta popolo
diros: Amen.
24 Malbenita estu, kiu kaŝe mortigas
sian proksimulon. Kaj la tuta popolo
diros: Amen.

25 Malbenita estu, kiu prenas sub-
aĉeton, por mortigi animon, sangon
senkulpan. Kaj la tuta popolo diros :
Amen.
26 Malbenita estu, kiu ne persistos
en la vortoj de ĉi tiu instruo, por
plenumi ilin. Kaj la tuta popolo
diros : Amen.

28 SE vi aŭskultos la voĉon de la
Eternulo, via Dio, penante
plenumi ĉiujn Liajn ordonojn,
kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ,
tiam la Eternulo, via Dio, faros vin
pli alta, ol ĉiuj popoloj de la tero.
2 Kaj venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj benoj
kaj atingos vin, se vi aŭskultos la
voĉon de la Eternulo, via Dio.
3 Benita vi estos en la urbo, kaj
benita vi estos sur la kampo. 4 Ben-
ita estos la frukto de via ventro kaj
la frukto de via tero kaj la frukto de
via bruto, la naskitaĵo de viaj grandaj
brutoj kaj la idaro de viaj malgrandaj
brutoj. 5 Benita estos via korbo
kaj via pastujo. 6 Benita vi estos
ĉe via venado, kaj benita vi estos ĉe
via elirado. 7 La Eternulo, via Dio,
faros, ke viaj malamikoj, kiuj leviĝos
kontraŭ vin, estos frapitaj antaŭ vi ;
per unu vojo ili eliros kontraŭ vin,
kaj per sep vojoj ili forkuros de antaŭ
vi. 8 La Eternulo sendos al vi la
benon por viaj grenejoj kaj por
ĉiu entrepreno de viaj manoj, kaj Li
benos vin sur la tero, kiun la Eternulo,
via Dio, donas al vi. 9 La Eternulo
starigos vin al Si kiel popolon sanktan,
kiel Li ĵuris al vi, se vi observos la
ordonojn de la Eternulo, via Dio, kaj
iros laŭ Liaj vojoj. 10 Kaj vidos
ĉiuj popoloj de la tero, ke la nomo
de la Eternulo estas sur vi, kaj ili
timos vin. 11 Kaj la Eternulo donos
al vi abundon da bono en la frukto
de via ventro kaj en la frukto de via
bruto kaj en la frukto de via tero,
sur la tero, pri kiu la Eternulo ĵuris
al viaj patroj, ke Li donos ĝin al vi.
12 La Eternulo malfermos al vi Sian
bonan trezorejon, la ĉielon, por doni
al via tero la pluvon en la ĝusta
tempo kaj por beni ĉiujn farojn de
viaj manoj ; kaj vi pruntedonos al
multaj popoloj, sed vi ne pruntepren-
os. 13 Kaj la Eternulo faros vin
kapo, ne vosto, kaj vi estos nur supre,
kaj vi ne estos malsupre ; se vi obeos
la ordonojn de la Eternulo, via Dio,
kiujn mi transdonas al vi hodiaŭ, por
observi kaj plenumi, 14 kaj se vi
ne dekliniĝos de ĉiuj vortoj, kiujn mi
ordonas al vi hodiaŭ, dekstren nek
maldekstren, por sekvi aliajn diojn,
servante al ili.
15 Sed se vi ne aŭskultos la voĉon
de la Eternulo, via Dio, penante
plenumi ĉiujn Liajn ordonojn kaj
leĝojn, kiujn mi transdonas al vi
hodiaŭ, tiam venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj
malbenoj kaj atingos vin. 16 Mal-
benita vi estos en la urbo, kaj mal-
benita vi estos sur la kampo. 17 Mal-
benita estos via korbo kaj via pastujo.
18 Malbenita estos la frukto de via
ventro kaj la frukto de via tero, la
naskitaĵo de viaj grandaj brutoj kaj
la idaro de viaj malgrandaj brutoj.
19 Malbenita vi estos ĉe via venado,
kaj malbenita vi estos ĉe via elirado.
20 La Eternulo sendos sur vin mal-
benon, konfuzon, kaj malsukceson en
ĉiuj entreprenoj de via mano, kion
ajn vi faros, ĝis vi estos ekstermita
kaj ĝis vi baldaŭ pereos, pro viaj
malbonaj agoj, pro tio, ke vi Min
forlasis. 21 La Eternulo alkroĉos
al vi la peston, ĝis Li ekstermos vin
de sur la tero, al kiu vi iras, por ek-
posedi ĝin. 22 La Eternulo frapos
vin per ftizo kaj per febro kaj per
malsaneca varmego kaj per brulumo
kaj per sekeco kaj per bruliga aero
kaj per flaviĝo de la kreskaĵoj ; kaj
ili persekutos vin, ĝis vi pereos.
23 Kaj via ĉielo, kiu estas super via
kapo, fariĝos kupro ; kaj la tero, kiu
estas sub vi, fariĝos fero. 24 An-
stataŭ pluvo la Eternulo donos al via
tero polvon kaj cindron ; el la ĉielo
ĝi falados sur vin, ĝis vi ekstermiĝos.
25 Frapos vin la Eternulo
antaŭ viaj malamikoj ; per unu vojo
vi eliros al ili, kaj per sep vojoj vi
forkuros de antaŭ ili ; kaj vi estos
terurilo por ĉiuj regnoj de la tero.
26 Kaj via kadavro estos manĝaĵo
por ĉiuj birdoj de la ĉielo kaj por la
bestoj de la tero, kaj neniu ilin
forpelos. 27 La Eternulo frapos vin
per abscesoj de Egiptujo kaj per sang-
aj ulceroj kaj per favo kaj per skabio,
de kiuj vi ne povos resaniĝi. 28 La
Eternulo frapos vin per frenezeco kaj
per blindeco kaj per senkapableco.
29 Kaj vi palpados en tagmezo,
kiel palpas blindulo en mallumo,
kaj vi ne sukcesos sur viaj vojoj ; kaj
vi estos premata kaj prirabata ĉiutage,

kaj neniu vin helpos. 30 Kun virino
vi fianĉiĝos, sed alia viro kuŝos kun
ŝi; domon vi konstruos, sed vi ne
loĝos en ĝi; vinberĝardenon vi plant-
os, sed vi ne ĝuos ĝiajn fruktojn.
31 Via bovo estos buĉita antaŭ viaj
okuloj, sed vi ne manĝos de ĝi; via
azeno estos rabita for de vi kaj ne
revenos al vi; viaj ŝafoj estos for-
donitaj al viaj malamikoj, kaj neniu vin
helpos. 32 Viaj filoj kaj viaj filinoj
estos fordonitaj al alia popolo, kaj
viaj okuloj rigardos kaj sopiros pri
ili la tutan tagon; sed ne estos forto
en viaj manoj. 33 La fruktojn de
via tero kaj vian tutan laboron manĝos
popolo, kiun vi ne konis; kaj vi estos
nur premata kaj turmentata en ĉiu
tempo. 34 Kaj vi freneziĝos de la
vidaĵo antaŭ viaj okuloj, kiun vi vidos.
35 La Eternulo frapos vin per mal-
bonaj ulceroj sur la genuoj kaj sur la
tibikarnoj, ulceroj, de kiuj vi ne povos
resaniĝi, de la plando de via piedo
ĝis via verto. 36 La Eternulo for-
irigos vin, kaj la reĝon, kiun vi
starigos super vi, al popolo, kiun ne
konis vi nek viaj patroj; kaj vi servos
tie al fremdaj dioj el ligno kaj el
ŝtono. 37 Kaj vi estos terurilo,
instrua ekzemplo, kaj mokataĵo ĉe
ĉiuj popoloj, al kiuj la Eternulo vin
foririgos. 38 Multe da semoj vi
elportos sur la kampon, sed malmulte
vi enkolektos; ĉar formanĝos tion
la akridoj. 39 Vinberĝardenojn vi
plantos kaj prilaboros, sed vinon vi
ne trinkos, nek enkolektos berojn; ĉar
formanĝos ilin la vermoj. 40 Oliv-
arbojn vi havos en ĉiuj viaj limoj,
sed per oleo vi vin ne ŝmiros; ĉar
senfruktiĝos viaj olivarboj. 41 Fil-
ojn kaj filinojn vi naskigos, sed ili ne
estos ĉe vi; ĉar ili iros en mallib-
erecon. 42 Ĉiujn viajn arbojn kaj
la fruktojn de via tero ekposedos la
insektoj. 43 La fremdulo, kiu estos
inter vi, leviĝos super vi ĉiam pli
kaj pli alte, kaj vi malleviĝos ĉiam pli
kaj pli malalte. 44 Li pruntedonos
al vi, sed vi ne pruntedonos al li; li
estos kapo, kaj vi estos vosto. 45 Kaj
venos sur vin ĉiuj ĉi tiuj malbenoj
kaj persekutos vin kaj atingos vin,
ĝis vi estos ekstermita; ĉar vi ne
aŭskultis la voĉon de la Eternulo,
via Dio, por observi Liajn ordonojn
kaj Liajn leĝojn, kiujn Li donis al vi.
46 Kaj ili estos kiel signoj kaj avert-
oj sur vi kaj sur via idaro eterne;
47 pro tio, ke vi ne servis al la Etern-
ulo, via Dio, en gajeco kaj kun ĝoja
koro, kiam vi ĉion havis abunde.
48 Kaj vian malamikon, kiun la
Eternulo sendos sur vin, vi servos en
malsato kaj soifo kaj nudeco kaj
manko de ĉio; kaj li metos feran jugon
sur vian kolon, ĝis li ekstermos vin.
49 La Eternulo venigos sur vin
popolon de malproksime, de la fino
de la tero; ĝi venos, kiel flugas aglo;
tio estos popolo, kies lingvon vi
ne komprenos, 50 popolo aroganta,
kiu ne respektos maljunulon kaj ne
kompatos junulon. 51 Kaj ĝi manĝos
la fruktojn de viaj brutoj kaj la frukt-
ojn de via tero, ĝis ĝi ruinigos vin
tiel, ke ĝi ne lasos al vi grenon, nek
moston, nek oleon, nek naskitaĵojn
de viaj grandaj brutoj, nek idaron
de viaj malgrandaj brutoj, ĝis ĝi
pereigos vin. 52 Kaj ĝi premos
vin en ĉiuj viaj pordegoj, ĝis falos
viaj altaj kaj fortikaj muroj, kiujn vi
fidis, en via tuta lando; kaj ĝi premos
vin en ĉiuj viaj pordegoj, en via tuta
lando, kiun la Eternulo, via Dio,
donis al vi. 53 Kaj vi manĝos la
frukton de via ventro, la karnon de
viaj filoj kaj viaj filinoj, kiujn donis
al vi la Eternulo, via Dio, en la
sieĝado kaj premado, per kiu premos
vin via malamiko. 54 Viro delikata
inter vi kaj tre alkutimiĝinta al lukso,
malamike rigardos sian fraton, sian
amatan edzinon, siajn restintajn
infanojn, 55 donante al neniu el ili
iom de la karno de siaj infanoj, kiun
li manĝos; ĉar restis al li nenio en la
sieĝado kaj premado, per kiu premos
vin via malamiko en ĉiuj viaj pordegoj.
56 Virino delikata inter vi kaj dorlot-
ita, kiu neniam starigis sian piedon
sur la tero pro dorlotiteco kaj delikat-
eco, malamike rigardos sian amatan
edzon kaj sian filon kaj sian filinon,
57 ne donante al ili la placenton, kiu
eliras el inter ŝiaj piedoj, nek la infan-
ojn, kiujn ŝi naskas; ĉar, pro manko
de ĉio, ŝi manĝos ilin sekrete, en la
sieĝado kaj premado, per kiu premos
vin via malamiko en viaj pordegoj.
58 Se vi ne penos plenumi ĉiujn vort-
ojn de ĉi tiu instruo, skribitajn en ĉi
tiu libro, timante ĉi tiun gloran kaj
timindan nomon: LA ETERNULON,
VIAN DION: 59 tiam la Eternulo
distingos viajn plagojn kaj la plagojn

de via idaro, kiel plagojn grandajn kaj
longedaŭrajn kaj malsanojn malbon-
ajn kaj longedaŭrajn. 60 Kaj Li
turnos sur vin ĉiujn malsanojn de
Egiptujo, kiujn vi timis, kaj ili alkroĉ-
iĝos al vi. 61 Ankaŭ ĉian malsan-
on kaj ĉian plagon, kiuj ne estas
skribitaj en ĉi tiu libro de instruo,
la Eternulo venigos sur vin, ĝis vi
estos ekstermita. 62 Kaj restos de
vi malgranda amaseto, anstataŭ tio,
ke vi estis multaj, kiel la steloj de
la ĉielo; pro tio, ke vi ne aŭskultis
la voĉon de la Eternulo, via Dio.
63 Kaj kiel ĝojis la Eternulo, farante
al vi bonon kaj multigante vin, tiel
ĝojos la Eternulo, pereigante vin
kaj ekstermante vin; kaj vi estos
elŝirita el la lando, en kiun vi iras,
por ekposedi ĝin. 64 Kaj la Etern-
ulo disĵetos vin inter ĉiujn popolojn,
de unu fino de la tero ĝis la alia fino
de la tero; kaj vi servos tie al fremdaj
dioj el ligno kaj el ŝtono, dioj, kiujn
ne konis vi nek viaj patroj. 65 Sed
ankaŭ inter tiuj popoloj vi ne tran-
kviliĝos, kaj ne estos ripozo por via
piedo; kaj la Eternulo donos al vi tie
koron tremantan kaj senfortiĝon de
la okuloj kaj suferadon de la animo.
66 Kaj via vivo estos pendanta antaŭ
vi; kaj vi timos tage kaj nokte, kaj
vi ne estos certa pri via vivo.
67 Matene vi diros: Ho, venu la
vespero! kaj vespere vi diros: Ho,
venu la mateno! pro la kortremo, kiu
atakos vin, kaj pro la vidaĵo antaŭ
viaj okuloj, kiun vi vidos. 68 Kaj
la Eternulo revenigos vin en Egipt-
ujon per ŝipoj, per la vojo, pri kiu mi
diris al vi, ke vi ne plu vidos ĝin; kaj
vi vende proponos vin tie al viaj
malamikoj kiel sklavojn kaj sklavin-
ojn, sed neniu aĉetos.

29 TIO estas la vortoj de la
interligo, kiun la Eternulo
ordonis al Moseo fari kun
la Izraelidoj en la lando de Moab,
krom la interligo, kiun Li faris kun
ili sur Ĥoreb.

2 Kaj Moseo vokis al ĉiuj Izrael-
idoj, kaj diris al ili: Vi vidis ĉion, kion
faris la Eternulo antaŭ viaj okuloj en
la lando Egipta al Faraono kaj al ĉiuj
liaj servantoj kaj al lia tuta lando,
3 tiujn grandajn provojn, kiujn vidis
viaj okuloj, tiujn grandajn signojn
kaj miraklojn. 4 Sed la Eternulo ne
donis al vi koron, por kompreni, nek
okulojn, por vidi, nek orelojn, por
aŭdi, ĝis la nuna tago. 5 Kaj Mi
kondukis vin dum kvardek jaroj en la
dezerto; ne sentaŭgiĝis viaj vestoj
sur vi, kaj viaj ŝuoj ne sentaŭgiĝis
sur via piedo. 6 Panon vi ne
manĝis, kaj vinon kaj ebriigaĵojn vi
ne trinkis; por ke vi sciu, ke Mi, la
Eternulo, estas via Dio. 7 Kaj vi
venis al ĉi tiu loko; kaj eliris Siĥon,
reĝo de Ĥeŝbon, kaj Og, reĝo de
Baŝan, kontraŭ nin milite, kaj ni
venkobatis ilin; 8 kaj ni prenis
ilian landon, kaj ni donis ĝin kiel
posedaĵon al la Rubenidoj kaj al la
Gadidoj kaj al duono de la tribo de
Manase. 9 Observu do la vortojn
de ĉi tiu interligo kaj plenumu ilin,
por ke vi sukcesu en ĉio, kion vi
faros.

10 Vi ĉiuj staras hodiaŭ antaŭ la
Eternulo, via Dio; viaj estroj, viaj
triboj, viaj plejaĝuloj, kaj viaj oficistoj,
ĉiuj Izraelidoj; 11 viaj infanoj, viaj
edzinoj, kaj via fremdulo, kiu estas
en via tendaro, de la hakanto de via
ligno ĝis la ĉerpanto de via akvo;
12 por ke vi transiru en la interligon
de la Eternulo, via Dio, kaj en Lian
ĵuran interkonsenton, kiun la Etern-
ulo, via Dio, faras kun vi hodiaŭ,
13 por ke Li starigu vin hodiaŭ kiel
Sian popolon, kaj Li estu al vi
Dio, kiel Li diris al vi, kaj kiel Li
ĵuris al viaj patroj, al Abraham, al
Isaak, kaj al Jakob. 14 Kaj ne
kun vi solaj mi faras ĉi tiun inter-
ligon kaj ĉi tiun ĵuran interkon-
senton, 15 sed kun tiuj, kiuj staras
hodiaŭ ĉi tie antaŭ la Eternulo, nia
Dio, kaj kun tiuj, kiuj ne estas hodiaŭ
ĉi tie kun ni. 16 Ĉar vi scias, kiel
ni loĝis en la lando Egipta, kaj kiel ni
trairis meze de la popoloj, tra kiuj
vi trairis; 17 kaj vi vidis iliajn
abomenaĵojn, kaj iliajn idolojn el
ligno kaj el ŝtono, el arĝento kaj el
oro, kiujn ili havas. 18 Eble trov-
iĝas inter vi viro aŭ virino aŭ familio
aŭ tribo, kies koro deturniĝas hodiaŭ
de la Eternulo, nia Dio, por iri servi
al la dioj de tiuj popoloj; eble trov-
iĝas inter vi radiko, kiu kreskigas
maldolĉaĵon kaj absinton; 19 kaj
kiam li aŭdos la vortojn de ĉi tiu mal-
beno, li benos sin en sia koro, dirante:
Paco estos al mi, malgraŭ tio, ke mi
iros laŭ la deziroj de mia koro; kaj
pereos la trinkintoj kune kun la

soifantoj. 20 La Eternulo ne volos
pardoni lin, sed tiam ekflamos la
kolero de la Eternulo kaj Lia severo
kontraŭ tiu homo, kaj falos sur lin
la tuta malbeno, kiu estas skribita
en ĉi tiu libro, kaj la Eternulo eks-
termos lian nomon el sub la ĉielo;
21 kaj la Eternulo apartigos lin por
pereo el ĉiuj triboj de Izrael, konforme
al ĉiuj malbenoj de la interligo, kiu
estas skribita en ĉi tiu libro de instruo.
22 Kaj diros la venonta generacio,
viaj infanoj, kiuj aperos post vi, kaj
la alilandulo, kiu venos el malproks-
ima lando kaj vidos la plagojn de
ĉi tiu lando kaj ĝiajn malsanojn, per
kiuj la Eternulo ĝin frapos— 23 sulf-
uro kaj salo, bruligitaĵo estas la tuta
lando; ĝi ne estas prisemata kaj ne
naskas, kaj nenia herbo tie elkreskas,
simile al la ruinoj de Sodom kaj
Gomora, Adma kaj Ceboim, kiujn
la Eternulo ruinigis en Sia kolero
kaj en Sia furiozo— 24 ĉiuj popoloj
diros: Pro kio la Eternulo tiel agis
kun ĉi tiu lando? pro kio estis tiu
granda flamo de kolero? 25 Kaj oni
respondos: Pro tio, ke ili forlasis la
interligon de la Eternulo, la Dio de
iliaj patroj, kiun Li faris kun ili, kiam
Li elkondukis ilin el la lando Egipta,
26 kaj ili iris kaj servis al aliaj dioj
kaj adorkliniĝis al ili, al dioj, kiujn ili
ne konis kaj kiujn Li ne destinis por
ili: 27 pro tio ekflamis la kolero
de la Eternulo kontraŭ tiu lando,
kaj Li venigis sur ĝin ĉiujn malbenojn,
kiuj estas skribitaj en ĉi tiu libro;
28 kaj la Eternulo elĵetis ilin el ilia
lando en kolero kaj en furiozo kaj en
granda indigno, kaj Li ĵetis ilin en
landon alian, kiel ni vidas nun.
29 La kaŝitaĵo apartenas al la Etern-
ulo, nia Dio; kaj la nekaŝitaĵo al ni kaj
al niaj gefiloj eterne, por ke ni plen-
umu ĉiujn vortojn de ĉi tiu instruo.

30 KAJ kiam venos sur vin ĉiuj
ĉi tiuj aferoj, la beno kaj la
malbeno, kiujn mi prezentis
al vi, kaj vi pentos per via koro inter
ĉiuj popoloj, inter kiujn ĵetis vin la
Eternulo, via Dio; 2 kaj kiam vi
revenos al la Eternulo, via Dio, kaj
aŭskultos Lian voĉon konforme al ĉio,
kion mi ordonas al vi hodiaŭ, vi kaj
viaj gefiloj, per via tuta koro kaj per
via tuta animo: 3 tiam la Eternulo,
via Dio, revenigos viajn kaptitojn,
kaj Li kompatos vin, kaj rekolektos
vin el inter ĉiuj popoloj, inter kiujn
disĵetis vin la Eternulo, via Dio.
4 Eĉ se vi estus forĵetita ĝis la rando
de la ĉielo, eĉ el tie rekolektos vin la
Eternulo, via Dio, kaj el tie Li vin
prenos. 5 Kaj la Eternulo, via Dio,
venigos vin en la landon, kiun posedis
viaj patroj, kaj vi ĝin ekposedos; kaj
Li faros al vi bonon kaj multigos vin
pli ol viajn patrojn. 6 Kaj la Etern-
ulo, via Dio, cirkumcidos vian koron
kaj la koron de via idaro, por ke vi
amu la Eternulon, vian Dion, per via
tuta koro kaj per via tuta animo, por
ke vi vivu. 7 Kaj la Eternulo, via
Dio, venigos ĉiujn ĉi tiujn malbenojn
sur viajn malamikojn kaj sur viajn
malamantojn, kiuj persekutis vin.
8 Kaj vi konvertiĝos kaj aŭskultos
la voĉon de la Eternulo, kaj plenumos
ĉiujn Liajn ordonojn, kiujn mi trans-
donas al vi hodiaŭ. 9 Kaj la Etern-
ulo, via Dio, donos al vi abundon en
ĉiu faro de viaj manoj, en la frukto
de via ventro kaj en la frukto de via
bruto kaj en la frukto de via tero, al
via bono; ĉar denove la Eternulo
ĝojos pri vi, farante al vi bonon, kiel
Li ĝojis pri viaj patroj; 10 se vi
aŭskultos la voĉon de la Eternulo,
via Dio, observante Liajn ordonojn
kaj Liajn leĝojn, kiuj estas skribitaj
en ĉi tiu libro de instruo, se vi re-
venos al la Eternulo, via Dio, per via
tuta koro kaj per via tuta animo.
11 Ĉar ĉi tiu ordono, kiun mi donas
al vi hodiaŭ, ne estas neatingebla
por vi, kaj ĝi ne estas malproksima.
12 Ne en la ĉielo ĝi estas, por ke oni
povu diri: Kiu suprenirus por ni en
la ĉielon kaj prenus ĝin por ni kaj
aŭdigus ĝin al ni, por ke ni ĝin plen-
umu? 13 Kaj ne trans la maro ĝi
estas, por ke oni povu diri: Kiu
irus por ni trans la maron kaj prenus
ĝin por ni kaj aŭdigus ĝin al ni, por
ke ni ĝin plenumu? 14 Sed tre
proksime de vi estas la afero: en via
buŝo kaj en via koro, por plenumi
ĝin.
15 Rigardu, mi proponis al vi hodiaŭ
la vivon kaj bonon, kaj la morton
kaj malbonon; 16 ordonante al vi
ami la Eternulon, vian Dion, iri laŭ
Liaj vojoj, kaj observi Liajn ord-
onojn kaj Liajn leĝojn kaj Liajn
decidojn, por ke vi vivu kaj multiĝu,
kaj por ke vin benu la Eternulo, via
Dio, en la lando, en kiun vi venas,

por ekposedi ĝin. 17 Sed se deklin-
iĝos via koro kaj vi ne aŭskultos kaj
vi lasos forlogi vin kaj vi adorklin-
iĝos al aliaj dioj kaj servos al ili:
18 en tia okazo mi sciigas al vi
hodiaŭ, ke vi pereos, ke vi ne longe
vivos sur la tero, sur kiun vi transiras
trans Jordanon, por veni tien kaj
ekposedi ĝin. 19 Mi atestigas pri
vi hodiaŭ la ĉielon kaj la teron: la
vivon kaj la morton mi proponis al vi,
la benon kaj la malbenon; elektu la
vivon, por ke vi vivu, vi kaj via idaro,
20 amante la Eternulon, vian Dion,
aŭskultante Lian voĉon kaj alkroĉante
vin al Li; ĉar Li estas via vivo kaj
via longatempeco de loĝado sur la
tero, pri kiu la Eternulo ĵuris al viaj
patroj, al Abraham, al Isaak, kaj al
Jakob, ke Li donos al ili.

31 KAJ Moseo iris kaj parolis
ĉi tiujn vortojn al la tuta
Izrael. 2 Kaj li diris al ili:
Mi havas hodiaŭ la aĝon de cent
dudek jaroj, mi ne povas plu eliri
nek eniri; kaj la Eternulo diris al mi:
Vi ne transiros ĉi tiun Jordanon.
3 La Eternulo, via Dio, mem iros
antaŭ vi; Li ekstermos tiujn popolojn
antaŭ vi, kaj vi heredos ilin; Josuo
iros antaŭ vi, kiel la Eternulo diris.
4 Kaj la Eternulo faros al ili, kiel
Li faris al Siĥon kaj al Og, reĝoj de la
Amoridoj, kaj al ilia lando, kiujn Li
ekstermis. 5 Kaj la Eternulo trans-
donos ilin al vi, kaj vi agos kun ili
laŭ ĉiuj ordonoj, kiujn mi donis al
vi. 6 Estu fortaj kaj kuraĝaj, ne
timu kaj ne tremu antaŭ ili; ĉar la
Eternulo, via Dio, mem iros kun vi;
Li ne foriros de vi kaj ne forlasos
vin. 7 Kaj Moseo alvokis Josuon,
kaj diris al li antaŭ la okuloj de ĉiuj
Izraelidoj: Estu forta kaj kuraĝa;
ĉar vi venigos ĉi tiun popolon en la
landon, pri kiu la Eternulo ĵuris al
iliaj patroj, ke Li donos ĝin al ili, kaj
vi ekposedigos ilin. 8 Kaj la Etern-
ulo, kiu mem iros antaŭ vi, Li estos
kun vi, Li ne foriros de vi kaj ne for-
lasos vin; ne timu, kaj ne perdu la
kuraĝon.

9 Kaj Moseo skribis ĉi tiun instruon,
kaj donis ĝin al la pastroj, idoj de
Levi, kiuj portis la keston de la inter-
ligo de la Eternulo, kaj al ĉiuj plej-
aĝuloj de Izrael. 10 Kaj Moseo ord-
onis al ili, dirante: Post paso de sep
jaroj, en la tempo de la jaro de for-
laso, en la festo de laŭboj, 11 kiam
la tuta Izrael venos, por aperi an-
taŭ la Eternulo, via Dio, sur la loko,
kiun Li elektos, tiam antaŭlegu ĉi
tiun instruon antaŭ la tuta Izrael,
antaŭ iliaj oreloj. 12 Kunvenigu la
popolon, la virojn kaj la virinojn kaj
la infanojn, kaj viajn fremdulojn, kiuj
estos en viaj urboj, por ke ili aŭdu
kaj lernu, kaj timu la Eternulon, vian
Dion, kaj penu plenumi ĉiujn vortojn
de ĉi tiu instruo. 13 Kaj iliaj filoj,
kiuj ankoraŭ ne sciis, aŭdos, kaj
lernos timi la Eternulon, vian Dion,
dum la tuta tempo, en kiu vi vivos sur
la tero, al kiu vi iras trans Jordanon,
por ekposedi ĝin.

14 Kaj la Eternulo diris al Moseo:
Jen alproksimiĝis viaj tagoj, por morti;
alvoku Josuon, kaj stariĝu en la
tabernaklo de kunveno, kaj Mi donos
al li instrukciojn. Kaj Moseo kaj
Josuo iris kaj stariĝis en la taber-
naklo de kunveno. 15 Kaj la Etern-
ulo aperis en la tabernaklo en nuba
kolono, kaj la nuba kolono stariĝis
ĉe la pordo de la tabernaklo. 16 Kaj
la Eternulo diris al Moseo: Jen vi
iras dormi kun viaj patroj; kaj ĉi tiu
popolo komencos malĉasti post fremd-
aj dioj de tiu lando, en kiun ĝi venas,
kaj ĝi forlasos Min kaj rompos Mian
interligon, kiun Mi faris kun ĝi.
17 Kaj ekflamos Mia kolero kontraŭ
ĝi en tiu tago, kaj Mi forlasos ilin kaj
kaŝos Mian vizaĝon for de ili, kaj ili
estos konsumitaj, kaj trafos ilin multaj
malfeliĉoj kaj mizeroj; kaj ili diros en
tiu tago: Ĉu ne pro tio, ke nia Dio
ne estas inter ni, trafis nin ĉi tiuj
malfeliĉoj? 18 Sed Mi kaŝos Mian
vizaĝon en tiu tago pro ĉiuj malbon-
agoj, kiujn ili faris, turninte sin al
aliaj dioj. 19 Kaj nun skribu al vi
ĉi tiun kanton, kaj instruu ĝin al la
Izraelidoj; metu ĝin en ilian buŝon,
por ke ĉi tiu kanto estu por Mi atesto
inter la Izraelidoj. 20 Kiam Mi
venigos ilin en la landon, pri kiu Mi
ĵuris al iliaj patroj kaj en kiu fluas
lakto kaj mielo, kaj ili manĝos kaj
satiĝos kaj grasiĝos: tiam ili sin turnos
al aliaj dioj kaj servos al ili, kaj Min
ili malestimos kaj rompos Mian inter-
ligon. 21 Sed kiam trafos ilin multaj
malfeliĉoj kaj mizeroj, tiam ĉi tiu
kanto sonos antaŭ ili kiel atesto, ĉar
ĝi ne estos forgesita el la buŝo de ilia
idaro. Ĉar Mi konas iliajn pensojn,

kiujn ili havas hodiaŭ, antaŭ ol Mi
venigis ilin en la landon, pri kiu Mi
ĵuris. 22 Kaj Moseo skribis ĉi tiun
kanton en tiu tago kaj lernigis ĝin al
la Izraelidoj. 23 Kaj Li ordonis al
Josuo, filo de Nun, kaj diris: Estu
forta kaj kuraĝa, ĉar vi venigos la
Izraelidojn en la landon, pri kiu Mi
ĵuris al ili; kaj Mi estos kun vi.

24 Kaj kiam Moseo tute finis la
skribadon de la vortoj de ĉi tiu instruo
en libron, 25 tiam Moseo ordonis
al la Levidoj, kiuj portis la keston
de interligo de la Eternulo, dirante:
26 Prenu ĉi tiun libron de la instruo,
kaj kuŝigu ĝin flanke de la kesto de
interligo de la Eternulo, via Dio, por
ke ĝi estu tie atesto kontraŭ vi;
27 ĉar mi konas vian malobeemecon
kaj vian malmolan nukon; ja eĉ nun,
kiam mi estas ankoraŭ vivanta inter
vi, vi estis malobeemaj kontraŭ la
Eternulo: kio do estos post mia
morto? 28 Kunvenigu al mi ĉiujn
plejaĝulojn de viaj triboj kaj viajn
oficistojn, kaj mi parolos antaŭ iliaj
oreloj tiujn vortojn, kaj mi atestigos
kontraŭ ili la ĉielon kaj la teron.
29 Ĉar mi scias, ke post mia morto vi
malboniĝos kaj dekliniĝos de la vojo,
pri kiu mi ordonis al vi; kaj trafos vin
mizero en la estonta tempo pro tio,
ke vi faros malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, kolerigante Lin per la
faroj de viaj manoj.

30 Kaj Moseo eldiris antaŭ la oreloj
de la tuta komunumo de Izrael la
vortojn de ĉi tiu kanto ĝis la fino:

32 ATENTU, ĉielo, kaj mi parolos;
Kaj aŭdu la tero la vortojn de mia buŝo.
2 Verŝiĝos kiel pluvo mia instruo,
Fluos kiel roso mia parolo,
Kiel pluvego sur verdaĵon
Kaj kiel grandaj gutoj sur herbon.
3 Ĉar la nomon de la Eternulo mi vokas;
Donu honoron al nia Dio.
4 Li estas la Roko; perfektaj estas Liaj faroj;
Ĉar ĉiuj Liaj vojoj estas justaj.
Li estas Dio fidela kaj sen malbonago;
Justa kaj verama Li estas.
5 Ili malboniĝis antaŭ Li,
Ili ne estas Liaj infanoj, pro sia malvirteco:
Generacio malhumila kaj malhonesta.
6 Ĉu al la Eternulo vi tiel repagas,
Popolo malnobla kaj malprudenta?
Ĉu ne Li estas via patro, kiu vin kreis?
Ĉu ne Li vin estigis kaj aranĝis?
7 Rememoru la tempon antikvan,
Pripensu la jarojn de la antaŭaj generacioj;
Demandu vian patron, kaj li sciigos al vi;
Viajn maljunulojn, kaj ili diros al vi.
8 Kiam la Plejaltulo donis landojn al la popoloj,
Kiam Li disloĝigis la homidojn,
Li starigis la limojn de la popoloj
Laŭ la nombro de la idoj de Izrael;
9 Ĉar parto de la Eternulo estas Lia popolo;
Jakob estas Lia hereda mezuritaĵo.
10 Li trovis lin en dezerto,
En stepo, kie regas bruo senviva;
Li ĉirkaŭis lin, zorgis pri li,
Gardis lin kiel pupilon de Sia okulo.
11 Kiel aglo vekas sian neston,
Flugpendas super siaj idoj,
Tiel Li etendis Siajn flugilojn,
Prenis lin, portis lin sur Siaj flugiloj.
12 La Eternulo sola kondukis lin,
Kaj neniu fremda dio estis kun Li.
13 Li portis lin sur altaĵon de la tero,
Manĝigis al li produktojn de kampoj,
Nutris lin per mielo el ŝtono
Kaj per oleo el granita roko,
14 Per butero de bovinoj kaj per lakto de ŝafinoj
Kun sebo de ŝafidoj
Kaj per ŝafoj de Baŝan kaj per kaproj
Kaj per la graso de la kernoj de tritiko;
Kaj vi trinkis la ŝaŭmantan sangon de vinberoj.
15 Kaj Jeŝurun grasiĝis kaj malhumiliĝis;
Vi grasiĝis, dikiĝis, kaj seboploniĝis;

Kaj li forlasis la Dion, kiu lin kreis,
Kaj li malrespektis la Rokon de sia savo.
16 Ili incitis Lin per fremdaj dioj,
Per abomenaĵoj ili kolerigis Lin.
17 Ili alportis oferojn al diabloj, ne al Dio,
Al dioj, kiujn ili ne konis,
Al novaj, antaŭ nelonge venintaj,
Pri kiuj ne pensis viaj patroj.
18 La Defendanton, kiu vin naskis, vi perdis el la memoro,
Kaj vi forgesis la Dion, kiu vin estigis.
19 Kaj la Eternulo vidis,
Kaj ekabomenis kolere Siajn filojn kaj Siajn filinojn;
20 Kaj Li diris: Mi kaŝos Mian vizaĝon for de ili,
Mi vidos, kia estos ilia fino;
Ĉar ili estas generacio perfida,
Infanoj, kiuj ne havas en si fidelecon.
21 Ili incitis Min per ne-dio,
Kolerigis Min per siaj vantaĵoj:
Tial Mi incitos ilin per ne-popolo,
Per popolo malnobla Mi ilin kolerigos.
22 Ĉar fajro ekflamis en Mia kolero,
Kaj ĝi brulas ĝis la profundoj de Ŝeol,
Kaj ĝi ruinigas la teron kaj ĝiajn produktojn,
Kaj ĝi bruligas la bazojn de la montoj.
23 Mi amasigos super ili malfeliĉojn;
Miajn sagojn Mi ĉiujn eluzos kontraŭ ilin.
24 Ili konsumiĝos de malsato
Kaj senfortiĝos de febro kaj de turmenta epidemio;
Kaj la dentojn de bestoj Mi venigos sur ilin
Kun la veneno de rampantoj sur la tero.
25 Ekstere ekstermos glavo,
Kaj en la domoj teruro,
Junulon kaj junulinon,
Suĉinfanon kun grizharulo.
26 Mi dirus: Mi disblovos ilin,
Mi neniigos la memoron pri ili inter la homoj;
27 Se Mi ne timus, ke ĉagrenus Min la malamikoj,
Ke eble fieriĝus iliaj premantoj,
Kaj dirus: Nia mano estas potenca,
Kaj ne la Eternulo faris ĉion ĉi tion.
28 Ĉar ili estas popolo, kiu perdis la prudenton,
Kaj komprenadon ili ne havas.
29 Se ili estus prudentaj, ili tion komprenus;
Ili pripensus, kia estos ilia fino.
30 Kiel povus unu persekuti milon
Kaj du forkurigi dek milojn,
Se ilia Defendanto ilin ne vendus
Kaj la Eternulo ilin ne transdonus?
31 Ilia defendanto ne estas ja kiel nia Defendanto,
Niaj malamikoj mem tion povas juĝi.
32 Ĉar el la vinberbranĉoj de Sodom estas iliaj vinberbranĉoj
Kaj el la kampoj de Gomora;
Iliaj beroj estas beroj venenaj,
Vinberojn maldolĉajn ili havas.
33 Galo de drakoj estas ilia vino,
Kaj pereiga veneno de aspidoj.
34 Ĉu tio ne estas kaŝita ĉe Mi,
Sigelita en Mia trezorejo?
35 Ĉe Mi estas venĝo kaj repago,
Ĝis la tago, kiam ekŝanceliĝos ilia piedo;
Ĉar proksima estas la tago de ilia malfeliĉo,
Kaj rapide venos tio, kio estas destinita por ili.
36 Ĉar la Eternulo juĝos Sian popolon,
Kaj Li kompatos Siajn sklavojn,
Kiam Li vidos, ke malaperis ilia forto,
Ke jam ne ekzistas malliberulo nek liberulo.
37 Kaj Li diros: Kie estas iliaj dioj,
La fortikaĵo, kiun ili fidis;
38 Kiuj manĝis la sebon de iliaj buĉoferoj,
Trinkis la vinon de iliaj verŝoferoj?
Ili leviĝu kaj helpu vin,
Ili estu ŝirmo por vi!
39 Vidu nun, ke estas Mi, Mi sola,
Kaj ne ekzistas dio krom Mi;
Mi mortigas kaj vivigas;
Mi frapas kaj resanigas;
Kaj neniu povas savi el Mia mano.
40 Mi levos al la ĉielo Mian manon,
Kaj Mi diros: Mi vivas eterne.
41 Kiam Mi akrigos Mian brilantan glavon
Kaj Mia mano komencos la juĝadon,

Tiam Mi revenĝos al Miaj malamikoj,
Kaj al Miaj malamantoj Mi repagos.
42 Mi ebriigos Miajn sagojn per sango,
Kaj Mia glavo manĝos karnon,
El la sango de mortigitoj kaj kaptitoj,
El la kapoj de la estroj de la malamikoj.
43 Gloru, ho gentoj, Lian popolon;
Ĉar Li venĝos pro la sango de Siaj sklavoj,
Kaj Li redonos venĝon al Siaj malamikoj
Kaj pekliberigos Sian teron kaj Sian popolon.
44 Kaj Moseo venis kaj eldiris
ĉiujn vortojn de ĉi tiu kanto antaŭ la
oreloj de la popolo, li kaj Josuo, filo
de Nun. 45 Kaj kiam Moseo finis
la paroladon de ĉiuj ĉi tiuj vortoj
antaŭ la tuta Izrael, 46 tiam li
diris al ili: Enmetu en vian koron
ĉiujn vortojn, per kiuj mi avertas vin
hodiaŭ, kaj transdonu ilin al viaj
gefiloj, por ke ili penu plenumi ĉiujn
vortojn de ĉi tiu instruo. 47 Ĉar ne
malgrava afero ĝi estas por vi; sed
ĝi estas via vivo, kaj per ĉi tiu afero
vi longe vivos sur la tero, al kiu vi
iras trans Jordanon, por ekposedi ĝin.
48 Kaj la Eternulo ekparolis al
Moseo en la sama tago, dirante:
49 Supreniru sur ĉi tiun monton
Abarim, sur la monton Nebo, kiu
estas en la lando Moaba, kontraŭ
Jeriĥo; kaj rigardu la landon Kanaanan,
kiun Mi donas al la Izraelidoj
kiel posedaĵon; 50 kaj mortu sur
la monto, sur kiun vi supreniras, kaj
alkolektiĝu al via popolo, kiel mortis
Aaron, via frato, sur la monto Hor,
kaj alkolektiĝis al sia popolo: 51 pro
tio, ke vi pekis kontraŭ Mi inter la
Izraelidoj ĉe la Akvo de Malpaco en
Kadeŝ, en la dezerto Cin; pro tio, ke
vi ne aperigis Mian sanktecon inter
la Izraelidoj. 52 Ĉar de malproksime
vi vidos la landon, sed vi ne eniros
tien, en la landon, kiun mi donas al la
Izraelidoj.

33 KAJ jen estas la beno, per kiu benis Moseo, la Dia homo, la Izraelidojn antaŭ sia morto.
2 Li diris:
La Eternulo venis de Sinaj
Kaj eklumis al ili de Seir;
Li ekbrilis de la monto Paran
Kaj venis el milmiloj da sanktuloj;
Ĉe Lia dekstra flanko estas fajro de leĝo por ili.
3 Vere Li amas la popolojn;
Ĉiuj Liaj sanktuloj estas en Via mano;
Kaj ili falis antaŭ Viaj piedoj,
Por aŭskulti Viajn vortojn.
4 Instruon transdonis al ni Moseo,
Heredaĵon por la komunumo de Jakob.
5 Kaj li fariĝis reĝo en Jeŝurun,
Kiam kunvenis la ĉefoj de la popolo,
Kune la triboj de Izrael.
6 Vivu Ruben, kaj li ne mortu;
Kaj liaj viroj ne estu malmultaj.
7 Kaj ĉi tion pri Jehuda li diris:
Aŭdu, ho Eternulo, la voĉon de Jehuda,
Kaj alkonduku lin al lia popolo;
Per siaj manoj li sin defendos,
Kaj Vi estu helpanto kontraŭ liaj malamikoj.
8 Kaj pri Levi li diris:
Viaj signoj de lumo kaj de justo estu por Via sankta viro,
Kiun Vi elprovis en Masa,
Kun kiu Vi malpacis ĉe la Akvo de Malpaco;
9 Kiu diras pri sia patro kaj pri sia patrino:
Mi ne vidis ilin;
Kiu ne rekonis siajn fratojn
Kaj ne konis siajn filojn:
Ĉar ili observis Viajn dirojn
Kaj gardis Vian interligon;
10 Ili instruu Viajn leĝojn al Jakob
Kaj Vian instruon al Izrael;
Ili metu incenson antaŭ Vian vizaĝon,
Kaj bruloferojn sur Vian altaron.
11 Benu, ho Eternulo, lian forton,
Kaj favoru la faron de liaj manoj;
Frapu la lumbon de tiuj, kiuj leviĝas kontraŭ lin,
Kaj de liaj malamantoj, ke ili ne povu releviĝi.
12 Pri Benjamen li diris:
La amato de la Eternulo loĝos sendanĝere ĉe Li;
Li protektas lin ĉiutage,
Kaj inter Liaj brakoj li ripozas.
13 Kaj pri Jozef li diris:
Benita de la Eternulo estas lia tero,

Per donoj de la ĉielo, per roso,
Kaj per la profundaĵo, kuŝanta malsupre,
14 Kaj per donoj, produktataj de la suno,
Kaj per donoj, kiujn eligas la lunoj,
15 Kaj per la plejbonaĵoj de la antikvaj montoj,
Kaj per la donoj de la eternaj montetoj,
16 Kaj per la donoj de la tero kaj de ĝia abundeco.
Kaj la favoro de Tiu, kiu aperis en la arbetaĵo,
Venu sur la kapon de Jozef
Kaj sur la verton de la elektito inter liaj fratoj.
17 Lia unuenaskita bovido estas belega,
Kaj liaj kornoj estas kiel kornoj de bubalo;
Per ili li kornobatos ĉiujn popolojn kune ĝis la randoj de la tero.
Tio estas la dekmiloj de Efraim,
Tio estas la miloj de Manase.
18 Kaj pri Zebulun li diris:
Ĝoju, Zebulun, ĉe via eliro;
Kaj Isaĥar, en viaj tendoj.
19 La popolojn ili vokas sur la monton;
Tie ili oferbuĉas oferojn de justeco;
Ĉar ili nutras sin per la riĉaĵo de la maro,
Kaj per trezoroj, kaŝitaj en la sablo.
20 Kaj pri Gad li diris:
Benata estu la disvastiganto de Gad;
Kiel leono li kuŝas,
Kaj li disŝiras brakon kune kun la verto.
[illegible] komencaĵon,
[illegible] stinis por
[illegible] foj de la
2[illegible] [illegible] la Etern-
[illegible] zrael.
27 Se [illegible]
Min [illegible]
Ke eble [illegible]
Kaj dirus [illegible] :
enca, [illegible] roro
Kaj ne la Ete[illegible] la Etern-
tion.

ne
loĝos
ripozas.
diris:
Eternulo estas lia

Okcidenton kaj sudon li posedu.
24 Kaj pri Aŝer li diris:
Benita inter la filoj estas Aŝer;
Li estu amata de siaj fratoj,
Kaj li trempu en oleo sian piedon;
25 Fero kaj kupro estu viaj rigliloj;
Kaj dum via tuta vivo daŭru via bonstato.
26 Ne ekzistas simila al Dio, ho Jeŝurun,
Kiu sidas en la ĉielo por via helpo,
En Sia majesto en la nuboj.
27 La Dio antikva estas loĝejo,
Kaj malsupre estas brakoj eternaj.
Kaj Li forpelis de antaŭ vi la malamikon,
Kaj diris: Ekstermu.
28 Kaj Izrael loĝas sendanĝere, sola;
La fonto de Jakob estas sur tero de greno kaj mosto,
Kaj lia ĉielo gutigas roson.
29 Feliĉa vi estas, ho Izrael!
Kiu estas simila al vi, popolo helpata de la Eternulo,
La ŝildo de via helpo kaj la glavo de via gloro?
Flatos vin viaj malamikoj,
Kaj vi paŝados sur iliaj altaĵoj.

34 KAJ Moseo supreniris de la
stepo de Moab sur la monton
Nebo, sur la supron de Pisga,
kiu estas kontraŭ Jeriĥo. Kaj la
Eternulo montris al li la tutan landon
Gilead, ĝis Dan, 2 kaj la tutan
teron de Naftali kaj la teron de Efraim
kaj Manase kaj la tutan teron de
Jehuda ĝis la ekstrema maro, 3 kaj
la teron sudan kaj la distrikton de la
valo de Jeriĥo, la urbo de Palmoj, ĝis
Coar. 4 Kaj la Eternulo diris al li:
Jen estas la lando, pri kiu Mi ĵuris
al Abraham, al Isaak, kaj al Jakob,
dirante: Al via idaro Mi ĝin donos.
Mi vidigis ĝin al vi per viaj okuloj, sed
tien vi ne eniros. 5 Kaj mortis tie
Moseo, la servanto de la Eternulo,
en la lando Moaba, laŭ la diro de la
Eternulo. 6 Kaj li estas enterigita
en la valo en la lando Moaba, kontraŭ
Bet-Peor; kaj neniu scias lian tombon
ĝis hodiaŭ. 7 Kaj Moseo havis la
aĝon de cent dudek jaroj, kiam li
mortis; ne malakriĝis lia okulo, kaj
ne malaperis lia freŝeco. 8 Kaj la
Izraelidoj priploris Moseon sur la
stepoj de Moab dum tridek tagoj.

Kaj pasis la tagoj de plorado kaj fun-
ebrado pri Moseo. 9 Kaj Josuo, filo
de Nun, estis plena de spirito de
saĝeco, ĉar Moseo metis siajn manojn
sur lin; kaj la Izraelidoj aŭskultis
lin, kaj agis, kiel la Eternulo ordonis
al Moseo. 10 Ne aperis plu en
Izrael profeto tia, kiel Moseo, kiun la
Eternulo konis, vizaĝon kontraŭ viz-
aĝo; 11 koncerne ĉiujn signojn kaj
miraklojn, kiujn la Eternulo sendis
lin fari en la lando Egipta super
Faraono kaj super ĉiuj liaj servantoj
kaj super lia tuta lando, 12 kaj
koncerne la tutan potencon, kaj ĉiujn
mirindajn kaj grandajn farojn, kiujn
Moseo faris antaŭ la okuloj de la tuta
Izrael.

JOSUO

---

1 POST la morto de Moseo, serv-
anto de la Eternulo, la Eternulo
diris al Josuo, filo de Nun, help-
anto de Moseo, jene: 2 Mia serv-
anto Moseo mortis; kaj nun leviĝu,
transiru ĉi tiun Jordanon, vi kaj ĉi
tiu tuta popolo, en la landon, kiun Mi
donas al ili, al la Izraelidoj. 3 Ĉiun
lokon, sur kiun paŝos la plando de via
piedo, Mi donas al vi, kiel Mi diris al
Moseo. 4 De la dezerto kaj de ĉi
tiu Lebanon ĝis la granda rivero, la
rivero Eŭfrato, la tuta lando de la
Hetidoj, ĝis la Granda Maro okcid-
ente, estu viaj limoj. 5 Neniu rezist-
os al vi dum via tuta vivo; kiel
Mi estis kun Moseo, tiel Mi estos
kun vi; Mi ne foriros de vi kaj Mi ne
forlasos vin. 6 Estu forta kaj kur-
aĝa; ĉar vi ekposedigos al ĉi tiu pop-
olo la landon, pri kiu Mi ĵuris al iliaj
patroj, ke Mi donos ĝin al ili. 7 Nur
estu forta kaj tre kuraĝa, penante
agi laŭ la tuta instruo, kiun donis al vi
Mia servanto Moseo; ne dekliniĝu
de ĝi dekstren nek maldekstren, por
ke vi sukcesu ĉie, kien vi iros.
8 Ĉi tiu libro de la instruo ne foriĝu
de via buŝo, sed meditu pri ĝi tage
kaj nokte, por ke vi zorge plenumu
ĉion, kio estas skribita en ĝi; ĉar
tiam vi havos feliĉon sur viaj vojoj,
kaj tiam vi havos sukceson. 9 Jen
Mi ordonis al vi: estu forta kaj kur-
aĝa; ne havu teruron kaj ne timu;
ĉar kun vi estas la Eternulo, via Dio,
ĉie, kien vi iros.
10 Kaj Josuo ordonis al la oficistoj
de la popolo, dirante: 11 Iru tra la
tendaro, kaj ordonu al la popolo,
dirante: Pretigu por vi manĝaĵon, ĉar
post tri tagoj vi transiros ĉi tiun Jor-
danon, por iri ekposedi la landon, kiun
la Eternulo, via Dio, donas al vi kiel
posedaĵon.
12 Kaj al la Rubenidoj kaj al la Gad-
idoj kaj al la duontribo de Manase,
Josuo diris jene: 13 Memoru la afer-
on, kiun ordonis al vi Moseo, servanto
de la Eternulo, dirante: La Eternulo,
via Dio, ripozigis vin, kaj donis al vi
ĉi tiun teron; 14 viaj edzinoj, viaj
infanoj, kaj viaj brutoj restos sur la
tero, kiun donis al vi Moseo transe
de Jordan; kaj vi iru armitaj antaŭ
viaj fratoj, ĉiuj, kiuj taŭgas por la
milito, kaj helpu ilin, 15 ĝis la
Eternulo ripozigos viajn fratojn, kiel
vin, kaj ili ankaŭ ekposedos la teron,
kiun la Eternulo, via Dio, donas al
ili; tiam vi reiros sur la teron de via
posedado, kaj vi posedos ĝin, kiun
donis al vi Moseo, servanto de la
Eternulo, transe de Jordan, sur la
flanko de sunleviĝo. 16 Kaj ili
respondis al Josuo, dirante: Ĉion,
kion vi ordonis, ni faros, kaj ĉien,
kien vi sendos nin, ni iros. 17 Tute
tiel, kiel ni obeis Moseon, ni obeos
vin; nur la Eternulo, via Dio, estu
kun vi, kiel Li estis kun Moseo.
18 Ĉiu, kiu malobeos vian diron kaj
ne aŭskultos viajn vortojn en ĉio,
kion vi ordonis al li, estos mortigita.
Nur estu forta kaj kuraĝa.

2 KAJ Josuo, filo de Nun, sendis
el Ŝitim du esplorrigardantojn
sekrete, dirinte: Iru, pririgardu
la landon kaj Jeriĥon. Kaj ili iris,
kaj venis en la domon de malĉast-
istino, kies nomo estis Raĥab, kaj ili
dormis tie. 2 Kaj oni diris al la

reĝo de Jeriĥo jene: Jen venis ĉi
tien en la nokto viroj el la Izraelidoj,
por esplorrigardi la landon. 3 Tiam
la reĝo de Jeriĥo sendis al Raĥab,
por diri: Eligu la virojn, kiuj venis
al vi, kiuj venis en vian domon; ĉar
por esplorrigardi la tutan landon ili
venis. 4 Sed la virino prenis la du
virojn kaj kaŝis ilin, kaj diris: Efekt-
ive venis al mi la viroj, sed mi ne
scias, el kie ili estas; 5 kaj kiam
en la mallumo oni estis fermontaj
la pordegon, la viroj eliris; mi ne
scias, kien la viroj iris; postkuru ilin
rapide, ĉar vi kuratingos ilin. 6 Sed
ŝi suprenirigis ilin sur la tegmenton,
kaj kaŝis ilin en la trunkoj de lino,
kiuj kuŝis ĉe ŝi sur la tegmento.
7 La viroj postkuris ilin en la direkto
al Jordan ĝis la transirejo; kaj la
pordegon oni fermis, post kiam eliris
la postkurantoj. 8 Kaj antaŭ ol la
kaŝitoj kuŝiĝis, ŝi supreniris al ili
sur la tegmenton, 9 kaj ŝi diris al la
viroj: Mi scias, ke la Eternulo trans-
donis al vi la landon kaj ke teruro pri
vi falis sur nin kaj ke timuliĝis antaŭ
vi ĉiuj loĝantoj de la lando; 10 ĉar
ni aŭdis, ke la Eternulo sekigis antaŭ
vi la akvon de la Ruĝa Maro, kiam vi
eliris el Egiptujo, kaj kiel vi agis
kun la du reĝoj de la Amoridoj, kiuj
estis transe de Jordan, kun Siĥon
kaj kun Og, kiujn vi ekstermis.
11 Ni aŭdis, kaj ektimis nia koro,
kaj en neniu restis kuraĝo antaŭ
vi; ĉar la Eternulo, via Dio, estas
Dio en la ĉielo supre kaj sur la tero
malsupre. 12 Kaj nun ĵuru al mi
per la Eternulo, ke ĉar mi faris favor-
koraĵon al vi, tial ankaŭ vi faros favor-
koraĵon al la domo de mia patro;
kaj donu al mi signon de vereco,
13 ke vi konservos la vivon al mia
patro kaj al mia patrino kaj al miaj
fratoj kaj al miaj fratinoj, kaj al ĉiu,
kiun ili havas, kaj vi savos niajn
animojn kontraŭ morto. 14 Kaj la
viroj diris al ŝi: Nia animo mortu
anstataŭ via, se vi ne rakontos pri
ĉi tiu nia afero; kaj kiam la Eternulo
donos al ni la landon, tiam ni faros
al vi favorkoraĵon kaj fidelaĵon.
15 Kaj ŝi malsuprenigis ilin per
ŝnuro tra la fenestro; ĉar ŝia domo
estis en la muro de la urbo, kaj ŝi
loĝis en la muro. 16 Kaj ŝi diris al
ili: Iru sur la monton, por ke ne
renkontu vin la postkurantoj, kaj
kaŝu vin tie dum tri tagoj, ĝis la
postkurantoj revenos; kaj poste vi
iros vian vojon. 17 Kaj la viroj
diris al ŝi: Jen kiamaniere ni estos
liberaj de via ĵuro, per kiu vi ĵurigis
nin: 18 jen ni venos en la landon,
kaj vi alligu al la fenestro la ruĝan
ŝnuron, per kiu vi nin malsuprenigis;
kaj vian patron kaj vian patrinon kaj
viajn fratojn kaj la tutan familion de
via patro kolektu al vi en la domon;
19 kaj se iu eliros el la pordo de via
domo eksteren, lia sango estos sur
lia kapo, kaj ni estos senkulpaj; kaj
pri ĉiu, kiu estos kun vi en la domo,
lia sango estos sur nia kapo, se ies
mano lin tuŝos. 20 Sed se vi ra-
kontos ĉi tiun nian aferon, tiam ni
estos liberaj de via ĵuro, per kiu vi
ĵurigis nin. 21 Kaj ŝi diris: Ĝi
estu, kiel vi diris. Kaj ŝi foririgis
ilin, kaj ili iris; kaj ŝi alligis la ruĝan
ŝnuron al la fenestro. 22 Kaj ili
iris, kaj venis sur la monton, kaj
restis tie dum tri tagoj, ĝis revenis la
postkurantoj. Kaj la postkurantoj
serĉis sur la tuta vojo, kaj ne trovis.
23 Tiam la du viroj iris returne,
kaj malsupreniris de la monto, kaj
transiĝis, kaj venis al Josuo, filo de
Nun, kaj rakontis al li ĉion, kio okazis
al ili. 24 Kaj ili diris al Josuo: La
Eternulo transdonis en nian manon la
tutan landon, kaj ĉiuj loĝantoj de la
lando havas timon antaŭ ni.

3 KAJ Josuo leviĝis frue matene,
kaj ili elmoviĝis de Ŝitim kaj
alvenis al Jordan, li kaj ĉiuj
Izraelidoj, kaj ili tradormis tie la
nokton, antaŭ ol transiri. 2 Kaj
post paso de tri tagoj la oficistoj
iris tra la tendaro, 3 kaj ordonis
al la popolo, dirante: Kiam vi ekvidos
la keston de interligo de la Eternulo,
via Dio, kaj la pastrojn Levidojn, kiuj
portas ĝin, tiam ekmoviĝu de viaj
lokoj kaj iru post ili. 4 Sed inter
vi kaj ĝi devas esti interspaco de
ĉirkaŭ du mil ulnoj da mezuro; ne
alproksimiĝu al ĝi, por ke vi sciu la
vojon, laŭ kiu vi devas iri; ĉar vi ne
iris laŭ tiu vojo antaŭe. 5 Kaj Josuo
diris al la popolo: Sanktigu vin, ĉar
morgaŭ la Eternulo faros inter vi
miraklojn. 6 Kaj Josuo diris al la
pastroj jene: Prenu la keston de
interligo, kaj preteriru antaŭ la pop-
olo. Kaj ili prenis la keston de inter-
ligo, kaj preteriris antaŭ la popolo.

7 Kaj la Eternulo diris al Josuo: En
ĉi tiu tago Mi komencos altigi vin
antaŭ la okuloj de la tuta Izrael, por
ke ili sciu, ke kiel Mi estis kun Moseo,
tiel Mi estos kun vi. 8 Kaj vi ordonu
al la pastroj, kiuj portas la keston de
interligo, dirante: Kiam vi venos al
la rando de la akvo de Jordan, tiam
stariĝu en Jordan.
9 Kaj Josuo diris al la Izraelidoj:
Aliru ĉi tien, kaj aŭskultu la vortojn
de la Eternulo, via Dio. 10 Kaj
Josuo diris: Per tio vi ekscios, ke la
vivanta Dio estas inter vi, kaj ke Li
forpelos de antaŭ vi la Kanaanidojn
kaj la Ĥetidojn kaj la Ĥividojn kaj la
Perizidojn kaj la Girgaŝidojn kaj la
Amoridojn kaj la Jebusidojn: 11 jen
la kesto de interligo de la Sinjoro de
la tuta tero transiros antaŭ vi Jor-
danon. 12 Kaj nun prenu al vi dek
du virojn el la triboj de Izrael, po
unu viro el ĉiu tribo. 13 Kaj kiam
la plandoj de la piedoj de la pastroj,
kiuj portas la keston de la Eternulo,
la Sinjoro de la tuta tero, haltos en
la akvo de Jordan, la akvo de Jordan
detiriĝos, la akvo, kiu fluas de supre;
kaj ĝi stariĝos, kiel unu muro.
14 Kaj kiam la popolo elmoviĝis el
siaj tendoj, por transiri Jordanon,
kaj la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo, estis antaŭ la popolo,
15 kaj kiam la portantoj de la kesto
venis al Jordan, kaj la piedoj de la
pastroj, kiuj portis la keston, tremp-
iĝis en la rando de la akvo (kaj Jordan
estis plena ĉe ĉiuj siaj bordoj dum la
tuta tempo de rikoltado), 16 tiam
la akvo, kiu fluis de supre, haltis,
stariĝis kiel unu muro, tre mal-
proksime, ĉe la urbo Adam, kiu estas
apud Cartan; kaj la akvo, kiu fluis al
la maro de la stepo, al la Sala Maro,
tute foriris. Kaj la popolo transiris
kontraŭ Jeriĥo. 17 Kaj la pastroj,
kiuj portis la keston de interligo de
la Eternulo, staris forte sur seka tero
meze de Jordan, kaj la tuta Izrael
iris trans seka tero, ĝis la tuta popolo
transiris Jordanon.

4 KAJ kiam la tuta popolo trans-
iris Jordanon, la Eternulo diris
al Josuo jene: 2 Prenu al vi
el la popolo dek du virojn, po unu
viro el ĉiu tribo, 3 kaj ordonu al ili,
dirante: Prenu al vi de ĉi tie, el la
mezo de Jordan, kie firme staris la
piedoj de la pastroj, dek du ŝtonojn,
kaj transportu ilin kun vi, kaj metu
ilin sur la noktbaltejo, kie vi pasigos
ĉi tiun nokton. 4 Kaj Josuo alvokis
la dek du virojn, kiujn li destinis el la
Izraelidoj, po unu viro el ĉiu tribo;
5 kaj Josuo diris al ili: Iru antaŭ la
kesto de la Eternulo, via Dio, en
la mezo de Jordan, kaj levu al vi sur
vian ŝultron ĉiu po unu ŝtono, laŭ la
nombro de la triboj de la Izraelidoj;
6 por ke ĉi tio estu signo inter vi.
Se viaj infanoj morgaŭ demandos
vin, dirante: Pro kio estas ĉe vi ĉi
tiuj ŝtonoj? 7 tiam vi diros al ili:
Pro tio, ke disflankiĝis la akvo de
Jordan antaŭ la kesto de interligo
de la Eternulo; kiam ĝi iris trans
Jordanon, disflankiĝis la akvo de
Jordan. Kaj ĉi tiuj ŝtonoj estos
memorigaĵo por la Izraelidoj eterne.
8 Kaj la Izraelidoj faris tiel, kiel
ordonis Josuo; kaj ili prenis dek du
ŝtonojn el meze de Jordan, kiel la
Eternulo diris al Josuo, laŭ la nom-
bro de la triboj de la Izraelidoj; kaj
ili transportis ilin kun si al la nokt-
haltejo, kaj kuŝigis ilin tie. 9 Kaj
dek du ŝtonojn Josuo starigis meze
de Jordan, sur la loko, sur kiu staris
la piedoj de la pastroj, kiuj portis la
keston de interligo; kaj ili restis tie
ĝis hodiaŭ. 10 Kaj la pastroj, kiuj
portis la keston, staris meze de
Jordan, ĝis finiĝis ĉio, kion la Etern-
ulo ordonis al Josuo diri al la popolo,
konforme al ĉio, kion Moseo ordonis
al Josuo. Kaj la popolo rapide trans-
iris. 11 Kaj kiam la tuta popolo
transiris, tiam transiris la kesto de la
Eternulo kaj la pastroj antaŭ la
popolo. 12 Kaj la Rubenidoj kaj la
Gadidoj kaj la duontribo de Manase
transiris armitaj antaŭ la Izraelidoj,
kiel diris al ili Moseo. 13 Ĉirkaŭ
kvardek mil armitaj militistoj transiris
antaŭ la Eternulo por la milito, sur
la stepon de Jeriĥo. 14 En tiu
tago la Eternulo altigis Josuon antaŭ
la okuloj de la tuta Izrael; kaj ili
komencis timi lin, kiel ili timis
Moseon dum lia tuta vivo.
15 Kaj la Eternulo diris al Josuo
jene: 16 Ordonu al la pastroj, kiuj
portas la keston de atesto, ke ili
supreniru el Jordan. 17 Kaj Josuo
ordonis al la pastroj, dirante:
Supreniru el Jordan. 18 Kaj kiam
la pastroj, kiuj portis la keston de
interligo de la Eternulo, supreniris

el Jordan, kaj kiam la plandoj de la
pastroj leviĝis sur la sekan teron, la
akvo de Jordan reiris al sia loko kaj
ekfluis kiel antaŭe laŭ ĉiuj siaj bordoj.
19 Kaj la popolo eliris el Jordan en
la deka tago de la unua monato, kaj
ili starigis sian tendaron en Gilgal,
oriente de Jeriĥo. 20 Kaj la dek
du ŝtonojn, kiujn ili prenis el Jordan,
Josuo starigis en Gilgal. 21 Kaj
li diris al la Izraelidoj jene: Se en la
venonta tempo viaj filoj demandos
siajn patrojn, dirante: Kion signifas
ĉi tiuj ŝtonoj? 22 tiam diru al
viaj filoj jene: Sur seka tero Izrael
transiris ĉi tiun Jordanon; 23 ĉar
la Eternulo, via Dio, elsekigis la
akvon de Jordan antaŭ vi, ĝis vi
transiris, kiel la Eternulo, via Dio,
faris kun la Ruĝa Maro, kiun Li
elsekigis antaŭ ni, ĝis ni transiris;
24 por ke ĉiuj popoloj de la tero sciu,
ke la mano de la Eternulo estas forta,
kaj por ke ili timu la Eternulon, vian
Dion, en ĉiu tempo.

5 KAJ kiam ĉiuj reĝoj de la Amor-
idoj, kiuj loĝis transe de Jordan
okcidente, kaj ĉiuj reĝoj de la
Kanaanidoj, kiuj loĝis apud la maro,
aŭdis, ke la Eternulo elsekigis la
akvon de Jordan antaŭ la Izraelidoj,
ĝis ili transiris, tiam ektimis ilia koro,
kaj ili ne havis plu kuraĝon antaŭ la
Izraelidoj.

2 En tiu tempo la Eternulo diris al
Josuo: Faru al vi ŝtonajn tranĉilojn,
kaj cirkumcidu la Izraelidojn denove,
duan fojon. 3 Kaj Josuo faris al
si ŝtonajn tranĉilojn, kaj cirkumcidis
la Izraelidojn sur la monteto Aralot.
4 Kaj jen estas la kaŭzo, pro kiu
Josuo cirkumcidis: la tuta popolo,
kiu eliris el Egiptujo, la virseksuloj,
ĉiuj militkapablaj, mortis en la
dezerto, sur la vojo, kiam ili iris el
Egiptujo; 5 ĉar cirkumcidita estis
la tuta popolo, kiu eliris; sed ĉiuj,
kiuj naskiĝis en la dezerto, sur la
vojo, kiam ili iris el Egiptujo, ne estis
cirkumciditaj. 6 Ĉar dum kvardek
jaroj la Izraelidoj iris en la dezerto,
ĝis la tuta popolo militkapabla, kiu
eliris el Egiptujo, elmortis, pro tio,
ke ili ne obeis la voĉon de la Etern-
ulo; al ili la Eternulo ĵuris, ke Li ne
montros al ili la landon, pri kiu la
Eternulo ĵuris al iliaj patroj, ke Li
donos al ni landon, en kiu fluas lakto
kaj mielo. 7 Iliajn filojn Li starigis
anstataŭ ili. Tiujn Josuo cirkum-
cidis; ĉar ili estis necirkumciditaj,
ĉar oni ne cirkumcidis ilin dum la vojo.
8 Kaj kiam estis finita la cirkum-
cidado de la tuta popolo, ili restis
sur sia loko en la tendaro, ĝis ili
resaniĝis. 9 Kaj la Eternulo diris
al Josuo: Hodiaŭ Mi derulis de vi la
hontindaĵon de Egiptujo. Kaj tiu loko
ricevis la nomon Gilgal ĝis hodiaŭ.
10 Kaj la Izraelidoj staris tendare
en Gilgal, kaj faris la Paskon en la
dek-kvara tago de la monato vespere
sur la stepo de Jeriĥo. 11 Kaj ili
manĝis el la produktoj de la tero en la
sekvanta tago post la Pasko, macojn
kaj rostitajn grajnojn en la sama
tago. 12 Kaj la manao ĉesis fali
en la sekvanta tago, post kiam ili
manĝis el la produktoj de la tero; kaj
la Izraelidoj ne plu havis manaon,
sed ili manĝis la produktojn de la
lando Kanaana en tiu jaro.

13 Kaj okazis, ke kiam Josuo estis
apud Jeriĥo, li levis siajn okulojn,
kaj ekvidis, ke jen viro staras antaŭ
li kaj en sia mano li tenas nudigitan
glavon. Kaj Josuo aliris al li, kaj
diris al li: Ĉu vi estas nia, aŭ ĉu el
niaj malamikoj? 14 Kaj tiu diris:
Ne, mi estas militestro de la Eternulo,
mi nun venis. Tiam Josuo ĵetis sin
vizaĝaltere kaj faris adoron, kaj
diris al li: Kion mia sinjoro diros al
sia sklavo? 15 Kaj la militestro
de la Eternulo diris al Josuo:
Demetu viajn ŝuojn de viaj piedoj;
ĉar la loko, sur kiu vi staras,
estas sankta. Kaj Josuo faris tiel.

6 (Kaj Jeriĥo estis fermita kaj
ŝlosita kontraŭ la Izraelidoj;
neniu eliris, kaj neniu eniris.)
2 Kaj la Eternulo diris al Josuo:
Vidu, Mi transdonis en vian manon
Jeriĥon kaj ĝian reĝon kaj ĝiajn
fortajn militistojn. 3 Ĉirkaŭiru la
urbon ĉiuj militistoj, ĉirkaŭiru la
urbon unu fojon; tiel faru dum ses
tagoj. 4 Kaj sep pastroj portu sep
trumpetojn jubileajn antaŭ la kesto;
kaj en la sepa tago ĉirkaŭiru la urbon
sep fojojn, kaj la pastroj sonigu per
la trumpetoj. 5 Kaj kiam oni ek-
trumpetos per la jubilea korno kaj vi
ekaŭdos la sonadon de la trumpeto,
tiam la tuta popolo ekkriu per laŭta
voĉo; kaj la muro de la urbo falos
malsupren, kaj la popolo eniru, ĉiu
rekte antaŭen. 6 Kaj Josuo, filo de

Nun, alvokis la pastrojn, kaj diris al
ili: Portu la keston de interligo, kaj
sep pastroj portu sep jubileajn
trumpetojn antaŭ la kesto de la Etern-
ulo. 7 Kaj li diris al la popolo: Iru,
kaj ĉirkaŭiru la urbon, kaj la armitoj
preteriru antaŭ la kesto de la Etern-
ulo. 8 Kaj post kiam Josuo tion
diris al la popolo, sep pastroj, port-
antaj sep jubileajn trumpetojn antaŭ
la Eternulo, ekiris kaj ektrumpetis per
la trumpetoj; kaj la kesto de interligo
de la Eternulo iris post ili. 9 Kaj la
armitoj iris antaŭ la pastroj, kiuj
trumpetis per la trumpetoj, kaj la
resto de la popolo iris post la kesto;
oni iris kaj trumpetis per trumpetoj.
10 Kaj al la popolo Josuo ordonis,
dirante: Ne kriu, kaj ne aŭdigu
vian voĉon, kaj neniu vorto eliru el
via buŝo, ĝis la tago, kiam mi diros
al vi, ke vi kriu; tiam vi krios. 11 Kaj
la kesto de la Eternulo ekiris ĉirkaŭ
la urbo, ĉirkaŭiris ĝin unu fojon; kaj
ili venis en la tendaron kaj tranoktis
en la tendaro.

12 Kaj Josuo leviĝis frue matene,
kaj la pastroj ekportis la keston de la
Eternulo. 13 Kaj la sep pastroj,
kiuj portis sep jubileajn trumpetojn
antaŭ la kesto de la Eternulo, iris kaj
senĉese trumpetis per la trumpetoj;
kaj la armitoj iris antaŭ ili, kaj la
resto de la popolo iris post la kesto
de la Eternulo, kaj oni senĉese trump-
etis per trumpetoj. 14 Kaj ili ĉirkaŭ-
iris la urbon en la dua tago unu
fojon, kaj revenis en la tendaron.
Tiel oni faris dum ses tagoj. 15 En
la sepa tago ili leviĝis frue, kiam
montriĝis la matena ĉielruĝo, kaj
ili ĉirkaŭiris la urbon en la sama
maniero sep fojojn; en tiu sola tago
ili ĉirkaŭiris la urbon sep fojojn.
16 Kaj ĉe la sepa fojo, kiam la
pastroj trumpetis per la trumpetoj,
Josuo diris al la popolo: Ekkriu, ĉar
la Eternulo transdonis al vi la urbon.
17 Kaj la urbo estu sub anatemo de
la Eternulo, ĝi kaj ĉio, kio estas en
ĝi; nur la malĉastistino Raĥab restu
viva, ŝi kaj ĉiu, kiu estas kun ŝi en la
domo; ĉar ŝi kaŝis la senditojn, kiujn
ni sendis. 18 Sed vi gardu vin
kontraŭ la anatemitaĵo, por ke vi ne
anatemiĝu, se vi prenos ion el la
anatemitaĵo, kaj por ke vi ne faligu
anatemon sur la tendaron de Izrael
kaj ne malfeliĉigu ĝin. 19 Kaj la
tuta arĝento kaj oro, kaj ĉiuj vazoj
kupraj kaj feraj, estu sanktigitaj al
la Eternulo; en la trezorejon de la
Eternulo ili venos. 20 Kaj la popolo
ekkriis, kaj oni ektrumpetis per
trumpetoj. Kaj kiam la popolo ek-
aŭdis la sonadon de la trumpeto, la
popolo ekkriis per laŭta voĉo; kaj la
muro falis malsupren, kaj la popolo
eniris en la urbon, ĉiu rekte antaŭen,
kaj ili prenis la urbon. 21 Kaj ili
ekstermis per glavo ĉion, kio estis
en la urbo, la virojn kaj virinojn,
junulojn kaj maljunulojn, bovojn kaj
ŝafojn kaj azenojn. 22 Kaj al la du
viroj, kiuj esplorrigardis la landon,
Josuo diris: Iru en la domon de la
malĉastistino, kaj elkonduku el tie
la virinon, kaj ĉiujn, kiuj estas ĉe ŝi,
kiel vi ĵuris al ŝi. 23 Kaj la junuloj
esplorrigardintoj iris, kaj elkondukis
Raĥabon kaj ŝian patron kaj ŝian
patrinon kaj ŝiajn fratojn, kaj ĉiujn,
kiuj estis ĉe ŝi, kaj ŝian tutan familion
ili elkondukis, kaj starigis ilin ekster
la tendaron de Izrael. 24 Kaj la
urbon oni forbruligis per fajro, kaj
ĉion, kio estis en ĝi; nur la arĝenton
kaj oron kaj la kuprajn kaj ferajn
vazojn oni donis en la trezorejon de
la domo de la Eternulo. 25 Kaj la
malĉastistinon Raĥab, kaj la domon
de ŝia patro, kaj ĉiujn, kiuj estis kun
ŝi, Josuo lasis vivaj, kaj ŝi restis inter
Izrael ĝis nun; ĉar ŝi kaŝis la sendit-
ojn, kiujn Josuo sendis por esplorrig-
ardi Jeriĥon. 26 Kaj en tiu tempo
Josuo faris ĵuron, dirante: Malbenita
antaŭ la Eternulo estu tiu viro, kiu
restarigos kaj konstruos ĉi tiun urbon
Jeriĥo. Sur sia unuenaskito li ĝin
fondos, kaj sur sia plej juna filo li
starigos ĝiajn pordegojn. 27 Kaj
la Eternulo estis kun Josuo, kaj li
estis fama sur la tuta tero.

7 SED la Izraelidoj pekis kontraŭ
la anatemo: Aĥan, filo de Karmi,
filo de Zabdi, filo de Zeraĥ, el la
tribo de Jehuda, prenis el la anatem-
itaĵo, kaj la kolero de la Eternulo
ekflamis kontraŭ la Izraelidoj.

2 Kaj Josuo sendis virojn el Jeriĥo
al Aj, kiu estis apud Bet-Aven,
oriente de Bet-El, kaj li diris al ili
jene: Iru kaj esplorrigardu la landon.
Kaj la viroj iris kaj esplorrigardis
Ajon. 3 Kaj ili revenis al Josuo,
kaj diris al li: Ne iru la tuta popolo,
nur du mil aŭ tri mil viroj iru kaj

venkobatu Ajon; ne lacigu tien la
tutan popolon, ĉar ili estas malgrand-
nombraj. 4 Kaj iris tien el la popolo
ĉirkaŭ tri mil viroj; sed ili forkuris
de antaŭ la loĝantoj de Aj. 5 Kaj
la loĝantoj de Aj mortigis el ili tridek
ses homojn, kaj persekutis ilin de la
pordego ĝis Ŝebarim, kaj venkobatis
ilin sur la deklivo de la monto; kaj
malkuraĝiĝis la koro de la popolo kaj
fariĝis kiel akvo. 6 Tiam Josuo
disŝiris siajn vestojn, kaj ĵetis sin
vizaĝaltere antaŭ la keston de la
Eternulo, restante tiel ĝis la vespero,
li kaj la plejaĝuloj de Izrael; kaj ili
ŝutis polvon sur siajn kapojn. 7 Kaj
Josuo diris: Ho, mia Sinjoro, Etern-
ulo, kial Vi transirigis ĉi tiun popolon
trans Jordanon, por transdoni nin en
la manon de la Amoridoj, por pereigi
nin? ho, kial ni ne restis sur tiu
flanko de Jordan? 8 Ho, mia Sin-
joro! kion mi povas diri, post kiam
Izrael turnis sian dorson al siaj mal-
amikoj? 9 Kiam aŭdos la Kanaan-
idoj kaj ĉiuj loĝantoj de la lando, ili
ĉirkaŭos nin kaj ekstermos nian
nomon de sur la tero; kaj kion
Vi faros por Via granda nomo?
10 Tiam la Eternulo diris al Josuo:
Leviĝu! por kio vi ĵetis vin vizaĝ-
altere? 11 Izrael pekis, kaj ili agis
kontraŭ Mia interligo, kiun Mi donis
al ili, kaj ili prenis el la anatemitaĵo,
kaj ŝtelis, kaj mensoge neis, kaj
metis inter siajn vazojn. 12 Tial
la Izraelidoj ne povos rezisti antaŭ
siaj malamikoj, sian dorson ili turnos
al siaj malamikoj, ĉar ili falis sub
anatemon; Mi ne estos plu kun vi,
se vi ne malaperigos la anatemitaĵon
el inter vi. 13 Leviĝu, sanktigu la
popolon, kaj diru: Sanktigu vin por
morgaŭ; ĉar tiel diris la Eternulo,
Dio de Izrael: Anatemitaĵo estas
inter vi, Izrael; vi ne povos rezisti
antaŭ viaj malamikoj, ĝis vi forigos
la anatemitaĵon el inter vi. 14 Kaj
vi aliros matene laŭ viaj triboj; kaj
la tribo, kiun montros la Eternulo,
aliros laŭ la familioj; kaj la familio,
kiun montros la Eternulo, aliros laŭ
la domoj; kaj la domo, kiun montros
la Eternulo, aliros laŭ apartaj homoj.
15 Kaj tiun, ĉe kiu montriĝos la anatem-
itaĵo, oni forbruligu per fajro, lin kaj
ĉion, kio apartenas al li; ĉar li agis
kontraŭ la interligo de la Eternulo,
kaj ĉar li faris malnoblaĵon en Izrael.
16 Kaj Josuo leviĝis frue matene,
kaj alirigis Izraelon laŭ liaj triboj;
kaj la montro falis sur la tribon de
Jehuda. 17 Kaj li alirigis la tribon
de Jehuda, kaj la montro falis sur la
familion de la Zeraĥidoj; kaj li alir-
igis la familion de la Zeraĥidoj laŭ
apartaj homoj, kaj la montro falis
sur Zabdin. 18 Kaj li alirigis lian
domon laŭ apartaj homoj, kaj la
montro falis sur Aĥanon, filon de
Karmi, filo de Zabdi, filo de Zeraĥ,
el la tribo de Jehuda. 19 Tiam
Josuo diris al Aĥan: Mia filo! donu
gloron al la Eternulo, Dio de Izrael,
kaj faru al Li konfeson, kaj diru al
mi, kion vi faris; ne kaŝu antaŭ mi.
20 Kaj Aĥan respondis al Josuo, kaj
diris: Efektive, mi pekis antaŭ la
Eternulo, Dio de Izrael, kaj tiel kaj
tiel mi faris. 21 Mi vidis inter la
militakiraĵo belan Ŝinaran mantelon,
kaj ducent siklojn da arĝento, kaj
unu stangeton da oro, havantan la
pezon de kvindek sikloj, kaj mi
ekdeziris ilin kaj prenis ilin; kaj nun
ili estas kaŝitaj en la tero meze de mia
tendo, kaj la arĝento estas sub tio.
22 Kaj Josuo sendis senditojn, kaj
ili kuris en la tendon; kaj montriĝis,
ke tio estas kaŝita en lia tendo kaj
la arĝento estas sub tio. 23 Kaj ili
prenis tion el meze de la tendo, kaj
alportis al Josuo kaj al ĉiuj Izraelidoj,
kaj elmetis tion antaŭ la Eternulo.
24 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
prenis Aĥanon, filon de Zeraĥ, kaj la
arĝenton kaj la mantelon kaj la
stangeton da oro, kaj liajn filojn kaj
liajn filinojn, kaj liajn bovojn kaj liajn
azenojn kaj liajn ŝafojn, kaj lian
tendon, kaj ĉion, kio apartenis al li,
kaj elkondukis ilin en la valon Aĥor.
25 Kaj Josuo diris: Pro tio, ke vi mal-
ĝojigis nin, la Eternulo malĝojigos vin
en ĉi tiu tago. Kaj la tuta Izrael mort-
igis lin per ŝtonoj; kaj oni forbruligis
ilin per fajro, kaj ĵetis sur ilin ŝtonojn.
26 Kaj oni amasigis super li grandan
amason da ŝtonoj, kiu restis ĝis
hodiaŭ. Kaj malaperis la flama kolero
de la Eternulo. Pro tio tiu loko havas
la nomon valo Aĥor ĝis hodiaŭ.

8 KAJ la Eternulo diris al Josuo:
Ne timu, kaj ne estu malkuraĝa;
prenu kun vi ĉiujn militistojn,
kaj leviĝu kaj iru al Aj; vidu, Mi
transdonis en vian manon la reĝon
de Aj kaj lian popolon kaj lian urbon

kaj lian landon. 2 Kaj agu kun Aj
kaj kun ĝia reĝo, kiel vi agis kun
Jeriĥo kaj kun ĝia reĝo; nur ilian
militakiraĵon kaj iliajn brutojn vi
povas rabi por vi. Faru insidon mal-
antaŭ la urbo. 3 Kaj leviĝis Josuo
kaj ĉiuj militistoj, por iri al Aj; kaj
Josuo elektis tridek mil homojn,
bonajn militistojn, kaj sendis ilin
nokte, 4 kaj ordonis al ili, dirante:
Vidu, vi faros insidon ĉe la urbo,
malantaŭ la urbo; ne tro malproksim-
iĝu de la urbo, kaj estu ĉiuj pretaj.
5 Kaj mi, kaj la tuta popolo, kiu estas
kun mi, alproksimiĝos al la urbo. Kaj
kiam ili eliros kontraŭ nin, kiel antaŭe,
ni forkuros de ili. 6 Kaj ili eliros
post ni, ĝis ni ellogos ilin el la urbo;
ĉar ili diros: Ili forkuras de ni, kiel
antaŭe. Kaj ni kuros de ili. 7 Tiam
vi leviĝu el la insido kaj ekposedu
la urbon; kaj la Eternulo, via Dio,
transdonos ĝin en vian manon.
8 Kaj kiam vi okupos la urbon,
ekbruligu la urbon per fajro; faru
laŭ la diro de la Eternulo. Vidu,
mi tion ordonas al vi. 9 Kaj Josuo
sendis ilin, kaj ili iris en insidejon,
kaj ili eksidis inter Bet-El kaj Aj,
okcidente de Aj. Kaj Josuo pasigis
tiun nokton meze de la popolo.
10 Kaj Josuo leviĝis frue matene,
kaj ordigis la popolon, kaj ekiris
li kaj la plejaĝuloj de Izrael antaŭ la
popolo al Aj. 11 Kaj ĉiuj militistoj,
kiuj estis kun li, iris, kaj alproksimiĝis,
kaj venis antaŭ la urbon, kaj starigis
sian tendaron norde de Aj; kaj inter
ili kaj Aj estis valo. 12 Kaj li prenis
ĉirkaŭ kvin mil homojn, kaj aranĝis
ilin inside inter Bet-El kaj Aj, okcid-
ente de Aj. 13 Kaj la popolo starigis
la tutan tendaron, kiu estis norde de
la urbo, tiel, ke ĝia fina parto estis
okcidente de la urbo. Kaj Josuo
iris en tiu nokto en la mezon de la
valo. 14 Kiam la reĝo de Aj tion
ekvidis, tiam la loĝantoj de la urbo
rapide leviĝis kaj eliris kontraŭ
Izraelon milite, li kaj lia tuta popolo,
sur difinitan lokon antaŭ la valo.
Kaj li ne sciis, ke estas kontraŭ li
insido malantaŭ la urbo. 15 Kaj
Josuo kaj la tuta Izrael ŝajnigis sin
venkobatitaj de ili, kaj ekkuris en la
direkto al la dezerto. 16 Kaj ili
per krio vokis la tutan popolon, kiu
estis en la urbo, por persekuti ilin;
kaj ili postkuris Josuon, kaj malproks-
imiĝis de la urbo. 17 Kaj en Aj kaj
en Bet-El restis neniu homo, kiu
ne kuris post Izrael. Kaj ili lasis
la urbon malfermita, kaj postkuris
Izraelon. 18 Kaj la Eternulo diris
al Josuo: Etendu la lancon, kiu estas
en via mano, kontraŭ Ajon; ĉar en
vian manon Mi ĝin transdonos. Kaj
Josuo etendis la lancon, kiu estis
en lia mano, kontraŭ la urbon.
19 Kaj la insidanoj rapide leviĝis
de sia loko, kaj ekkuris, kiam li
etendis sian manon, kaj ili venis en
la urbon kaj okupis ĝin, kaj rapide
ekbruligis la urbon per fajro. 20 Kaj
la loĝantoj de Aj ekrigardis malan-
taŭen, kaj vidis, ke fumo de la urbo
iras al la ĉielo. Kaj ili ne havis lokon,
kien forkuri—nek tien nek ĉi tien;
kaj la popolo, kiu estis kurinta al la
dezerto, turniĝis kontraŭ la persekut-
antojn. 21 Kaj kiam Josuo kaj la
tuta Izrael ekvidis, ke la insidanoj
okupis la urbon kaj ke leviĝas fumo
de la urbo, ili turniĝis kaj ekbatis la
loĝantojn de Aj. 22 Kaj tiuj el la
urbo eliris renkonte al ili, kaj ili
troviĝis en la mezo inter la Izrael-
idoj, el kiuj unuj estis sur unu flanko
kaj aliaj sur la dua flanko, kaj ili batis
ilin tiel, ke neniu el ili restis kaj neniu
povis forkuri. 23 Kaj la reĝon de
Aj oni kaptis vivan, kaj alkondukis
lin al Josuo. 24 Kaj kiam Izrael
mortigis ĉiujn loĝantojn de Aj sur la
kampo, en la dezerto, kien tiuj ilin
postkuris, kaj ĉiuj falis de glavo ĝis
plena ekstermiĝo, tiam ĉiuj Izraelidoj
reiris en la urbon Aj kaj mortigis tie
ĉiujn per glavo. 25 Kaj la nombro
de ĉiuj falintoj en tiu tago, viroj kaj
virinoj, estis dek du mil, ĉiuj loĝantoj
de Aj. 26 Kaj Josuo ne retiris sian
manon, kiun li etendis kun la lanco,
ĝis estis ekstermitaj ĉiuj loĝantoj de
Aj. 27 Nur la brutojn kaj la milit-
akiraĵon de tiu urbo la Izraelidoj
rabis al si, laŭ la diro de la Eternulo,
kiun Li ordonis al Josuo. 28 Kaj
Josuo forbruligis la urbon Aj, kaj
faris ĝin eterna ruino, dezertaĵo ĝis
hodiaŭ. 29 Kaj la reĝon de Aj li
pendigis sur arbo, kie li restis ĝis la
vespero; kaj kiam la suno subiris,
Josuo ordonis, kaj oni deprenis lian
kadavron de la arbo, kaj ĵetis ĝin
antaŭ la pordegon de la urbo, kaj
amasigis super ĝi grandan amason
da ŝtonoj, kiu restis ĝis hodiaŭ.

30 Tiam Josuo konstruis sur la
monto Ebal altaron al la Eternulo,
Dio de Izrael, 31 kiel ordonis
Moseo, servanto de la Eternulo, al la
Izraelidoj, kiel estas skribite en la
libro de instruo de Moseo, altaron el
ŝtonoj nehakitaj, sur kiujn oni ne
levis feron. Kaj oni alportis sur ĝi
bruloferojn al la Eternulo, kaj oni
buĉis pacoferojn. 32 Kaj li skribis
tie sur la ŝtonoj kopion de la instruo
de Moseo, kiun li skribis antaŭ la
Izraelidoj. 33 Kaj la tuta Izrael
kaj liaj plejaĝuloj kaj oficistoj kaj liaj
juĝistoj staris ĉe ambaŭ flankoj de
la kesto, kontraŭ la pastroj Levidoj,
kiuj portis la keston de interligo de la
Eternulo, kiel la fremduloj, tiel ankaŭ
la indiĝenoj; duono staris kontraŭ
la monto Gerizim, kaj la dua duono
kontraŭ la monto Ebal, kiel ordonis
antaŭe Moseo, servanto de la Etern-
ulo, por beni la popolon. 34 Kaj
poste li laŭte legis ĉiujn vortojn de
la instruo, la benon kaj la malbenon,
konforme al ĉio, kio estas skribita
en la libro de la instruo. 35 El ĉio,
kion ordonis Moseo, ne estis eĉ unu
vorto, kiun ne antaŭlegis Josuo
antaŭ la tuta komunumo de Izrael,
kaj antaŭ la virinoj, infanoj, kaj
fremduloj, kiuj estis inter ili.

9 KAJ kiam aŭdis ĉiuj reĝoj, kiuj
loĝis trans Jordan, sur la monto
kaj en la valo, kaj sur la tuta
bordo de la Granda Maro kontraŭ
Lebanon, la Ĥetidoj, kaj la Amoridoj,
la Kanaanidoj, la Perizidoj, la Ĥiv-
idoj, kaj la Jebusidoj, 2 ili kolekt-
iĝis kune, por militi unuanime kontraŭ
Josuo kaj kontraŭ Izrael.

3 Kaj la loĝantoj de Gibeon aŭdis,
kion faris Josuo al Jeriĥo kaj al Aj,
4 kaj ili ankaŭ faris ruzaĵon: ili iris
kaj provizis sin per manĝaĵoj, kaj
metis malnovajn sakojn sur siajn
azenojn kaj malnovajn disŝiritajn kaj
flikitajn vinsakojn; 5 kaj ŝuoj mal-
novaj kaj flikitaj estis sur iliaj piedoj,
kaj vestoj malnovaj estis sur ili, kaj
ilia tuta pano estis malfreŝa kaj
ŝimiĝinta. 6 Kaj ili iris al Josuo
en la tendaron ĉe Gilgal, kaj diris al
li kaj al la tuta Izrael: El lando mal-
proksima ni venis; faru do kun ni
interligon. 7 Kaj la Izraelidoj diris
al la Ĥividoj: Eble vi loĝas apude de
ni; kiel do ni povas fari kun vi
interligon? 8 Kaj ili diris al Josuo:
Ni estas viaj sklavoj. Kaj Josuo
diris al ili: Kiuj vi estas? kaj el kie
vi venas? 9 Kaj ili diris al li: El
lando tre malproksima venis viaj
sklavoj pro la nomo de la Eternulo,
via Dio; ĉar ni aŭdis Lian gloron,
kaj ĉion, kion Li faris en Egiptujo,
10 kaj ĉion, kion Li faris al la du
reĝoj de la Amoridoj transe de
Jordan, al Siĥon, reĝo de Ĥeŝbon,
kaj al Og, reĝo de Baŝan, kiu loĝis
en Aŝtarot. 11 Kaj diris al ni niaj
plejaĝuloj kaj ĉiuj loĝantoj de nia
lando jene: Prenu en viajn manojn
manĝaĵon por la vojo, kaj iru renkonte
al ili, kaj diru al ili: Ni estas viaj
sklavoj; faru do kun ni interligon.
12 Ĉi tiu nia pano estis varma, kiam
ni prenis ĝin provize el niaj domoj
en la tago, en kiu ni eliris, por iri al
vi; kaj nun jen ĝi malfreŝiĝis kaj
ŝimiĝis. 13 Kaj ĉi tiuj niaj felsakoj
kun vino, kiujn ni plenigis novajn,
jen ili disfendiĝis; kaj ĉi tiuj niaj
vestoj kaj ŝuoj malnoviĝis pro la
tre longa vojo. 14 Tiam la homoj
prenis iom el ilia pano, kaj la Etern-
ulon ili ne demandis. 15 Kaj Josuo
faris pacon kun ili, kaj starigis inter-
ligon kun ili, por lasi ilin vivaj; kaj la
ĉefoj de la komunumo ĵuris al ili.
16 Sed post paso de tri tagoj, post
kiam ili faris kun ili interligon, ili
ekaŭdis, ke ili estas iliaj najbaroj kaj
loĝas apude de ili. 17 Kaj la
Izraelidoj elmoviĝis, kaj venis al
iliaj urboj en la tria tago; iliaj
urboj estis Gibeon kaj Kefira kaj
Beerot kaj Kirjat-Jearim. 18 Kaj la
Izraelidoj ne batis ilin, ĉar la estroj
de la komunumo ĵuris al ili per la
Eternulo, Dio de Izrael. Kaj la tuta
komunumo ekmurmuris kontraŭ la
estroj. 19 Kaj ĉiuj estroj diris al la
tuta komunumo: Ni ĵuris al ili per
la Eternulo, Dio de Izrael, kaj nun
ni ne povas tuŝi ilin; 20 tion ni
faros al ili: ni lasu ilin vivaj, por ke
ne trafu nin kolero pro la ĵuro, kiun
ni ĵuris al ili. 21 Kaj la estroj diris
al ili: Ili vivu. Kaj ili fariĝis ligno-
hakistoj kaj akvoportistoj por la tuta
komunumo, kiel diris al ili la estroj
22 Kaj Josuo alvokis ilin, kaj diris
al ili jene: Kial vi nin trompis, dir-
ante, ke vi estas tre malproksimaj
de ni, dum vi loĝas apude de ni?
23 estu do nun malbenitaj: ne ĉesiĝu
inter vi sklavoj kaj lignohakistoj kaj

akvoportistoj por la domo de mia Dio.
24 Kaj ili respondis al Josuo kaj
diris: Estis dirite al viaj sklavoj,
ke la Eternulo, via Dio, promesis al
Sia servanto Moseo, ke Li donos al vi
la tutan landon kaj ekstermos antaŭ
vi ĉiujn loĝantojn de la lando; tial
ni tre ektimis antaŭ vi pri nia vivo,
kaj ni faris tiun aferon. 25 Kaj
nun jen ni estas en via mano: kiel
vi trovas bona kaj justa agi kun ni,
tiel agu. 26 Kaj li agis kun ili
tiel: li savis ilin kontraŭ la manoj de
la Izraelidoj, kaj ĉi tiuj ne mortigis
ilin. 27 Sed Josuo destinis al ili
en tiu tago, ke ili estu lignohakistoj
kaj akvoportistoj por la komunumo
kaj por la altaro de la Eternulo, ĝis la
nuna tago, sur la loko, kiun Li elektos.

10 KIAM Adoni-Cedek, reĝo de
Jerusalem, aŭdis, ke Josuo
prenis Ajon kaj ekstermis
ĝin; ke kiel li agis kun Jeriĥo kaj
kun ĝia reĝo, tiel li agis kun Aj kaj
kun ĝia reĝo; kaj ke la loĝantoj de
Gibeon faris pacon kun Izrael kaj
estis inter ili: 2 tiam ili tre ek-
timis; ĉar Gibeon estis urbo granda,
kiel unu el la reĝaj urboj, kaj ĝi
estis pli granda ol Aj, kaj ĉiuj ĝiaj
loĝantoj estis homoj fortaj. 3 Kaj
Adoni-Cedek, reĝo de Jerusalem,
sendis al Hoham, reĝo de Ĥebron,
kaj al Piram, reĝo de Jarmut, kaj al
Jafia, reĝo de Laĥiŝ, kaj al Debir,
reĝo de Eglon, por diri: 4 Venu
al mi kaj helpu min, ke ni venko-
batu Gibeonon pro tio, ke ĝi faris
pacon kun Josuo kaj kun la Izrael-
idoj. 5 Kaj kuniĝis kaj iris la kvin
reĝoj de la Amoridoj, la reĝo de
Jerusalem, la reĝo de Ĥebron, la reĝo
de Jarmut, la reĝo de Laĥiŝ, la reĝo
de Eglon, ili kaj ilia tuta militist-
aro; kaj ili starigis tendarojn ĉirkaŭ
Gibeon kaj ekmilitis kontraŭ ĝi.
6 Tiam la loĝantoj de Gibeon sendis
al Josuo en la tendaron ĉe Gilgal,
por diri: Ne forprenu viajn manojn
de viaj sklavoj; venu al ni rapide kaj
savu nin kaj helpu nin, ĉar kolektiĝis
kontraŭ ni ĉiuj reĝoj de la Amoridoj,
kiuj loĝas sur la monto. 7 Kaj
Josuo eliris el Gilgal, li kaj la tuta
militistaro kun li, kaj ĉiuj milito-
taŭguloj. 8 Kaj la Eternulo diris al
Josuo: Ne timu ilin; ĉar en vian
manon Mi transdonis ilin; neniu el ili
povos rezisti antaŭ vi. 9 Kaj Josuo
venis al ili neatendite; la tutan nokton
li iris el Gilgal. 10 Kaj la Eternulo
konfuzegis ilin antaŭ Izrael, kaj ĉi
tiu batis ilin per granda venkobato
en Gibeon, kaj persekutis ilin laŭ la
vojo, kiu suprenkondukas al Bet-
Ĥoron, kaj batis ilin ĝis Azeka kaj
ĝis Makeda. 11 Kaj kiam ili, for-
kurante de la Izraelidoj, estis sur la
deklivo de Bet-Ĥoron, la Eternulo
ĵetadis sur ilin grandajn ŝtonojn el
la ĉielo, ĝis Azeka, kaj ili mortis;
pli granda estis la nombro de tiuj,
kiuj mortis de la ŝtonoj de hajlo, ol
la nombro de tiuj, kiujn la Izraelidoj
mortigis per la glavo.

12 Tiam Josuo parolis al la Eternulo
en la tago, en kiu la Eternulo trans-
donis la Amoridojn al la Izraelidoj;
kaj li diris antaŭ la ĉeestanta Izrael:

Suno, haltu super Gibeon,
Kaj luno super la valo de Ajalon.
13 Kaj la suno haltis, kaj la luno
staris tiel longe,
Kiel la popolo faris venĝon al
siaj malamikoj.

Tio estas ja skribita en la libro de la
Justulo. Kaj la suno staris meze de
la ĉielo, kaj ne rapidis subiri preskaŭ
dum tuta tago. 14 Kaj nek antaŭe
nek poste estis tago simila al tiu,
en kiu la Eternulo obeis la voĉon
de homo; ĉar la Eternulo batalis por
Izrael.

15 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
revenis en la tendaron ĉe Gilgal.

16 Kaj forkuris tiuj kvin reĝoj
kaj kaŝis sin en kaverno en Makeda.
17 Kaj oni sciigis al Josuo, dirante:
Estas trovitaj la kvin reĝoj, kaŝitaj
en kaverno en Makeda. 18 Tiam
Josuo diris: Alrulu grandajn ŝtonojn
al la aperturo de la kaverno, kaj
starigu ĉe ĝi homojn, por gardi ĝin;
19 sed vi ne haltu, persekutu viajn
malamikojn kaj ekstermu iliajn mal-
antaŭajn taĉmentojn; ne permesu al
ili veni en iliajn urbojn; ĉar la Etern-
ulo, via Dio, transdonis ilin en viajn
manojn. 20 Kaj kiam Josuo kaj la
Izraelidoj finis bati ilin per tre granda
venkobato ĝis preskaŭ plena eks-
termo, kaj la restintoj el ili forkuris
en la fortikigitajn urbojn, 21 kaj la
tuta popolo revenis al Josuo en la
tendaron en Makedan sendifekta,
kaj neniu movis sian langon kontraŭ
la Izraelidojn, 22 tiam Josuo diris:
Malfermu la aperturon de la kaverno,

kaj elkonduku al mi tiujn kvin reĝojn
el la kaverno. 23 Kaj oni faris tiel,
kaj oni elkondukis al li tiujn kvin
reĝojn el la kaverno: la reĝon de
Jerusalem, la reĝon de Ĥebron, la
reĝon de Jarmut, la reĝon de Laĥiŝ,
la reĝon de Eglon. 24 Kaj kiam
oni elkondukis tiujn reĝojn al Josuo,
tiam Josuo alvokis ĉiujn Izraelidojn,
kaj diris al la estroj de la militistoj,
kiuj iris kun li: Alproksimiĝu, metu
viajn piedojn sur la kolojn de ĉi
tiuj reĝoj; kaj ili aliris, kaj metis
siajn piedojn sur iliajn kolojn. 25 Kaj
Josuo diris al ili: Ne timu kaj ne
tremu, estu fortaj kaj kuraĝaj; ĉar
tiel la Eternulo faros al ĉiuj viaj
malamikoj, kontraŭ kiuj vi militas.
26 Kaj poste Josuo frapis ilin, kaj
mortigis ilin, kaj pendigis ilin sur
kvin arboj; kaj ili pendis sur la arboj
ĝis la vespero 27 Kaj post la subiro
de la suno Josuo ordonis, kaj oni de-
prenis ilin de la arboj, kaj ĵetis ilin en
la kavernon, en kiu ili estis kaŝintaj
sin; kaj oni almetis al la aperturo de
la kaverno grandajn ŝtonojn, kiuj
restis ĝis la nuna tago.
28 Kaj Makedan Josuo prenis en
tiu sama tago, kaj batis ĝin per glavo,
ankaŭ ĝian reĝon; kaj li ekstermis
ilin kaj ĉion vivantan, kio estis en
ĝi; li lasis neniun restanton. Kaj li
agis kun la reĝo de Makeda, kiel
li agis kun la reĝo de Jeriĥo.
29 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
transiris el Makeda al Libna, kaj
militis kontraŭ Libna. 30 Kaj la
Eternulo transdonis ankaŭ ĝin kaj
ĝian reĝon en la manon de Izrael;
kaj li per glavo batis ĝin kaj ĉion
vivantan, kio estis en ĝi; li lasis en
ĝi neniun restanton. Kaj li agis kun
ĝia reĝo, kiel li agis kun la reĝo de
Jeriĥo.
31 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
transiris el Libna al Laĥiŝ, kaj
starigis tendaron ĉirkaŭ ĝi, kaj militis
kontraŭ ĝi. 32 Kaj la Eternulo
transdonis Laĥiŝon en la manon de
Izrael, kaj li prenis ĝin en la dua
tago, kaj per glavo ekstermis ĝin
kaj ĉion vivantan en ĝi, simile al ĉio,
kion li faris al Libna.
33 Tiam venis Horam, reĝo de
Gezer, por alporti helpon al Laĥiŝ;
sed Josuo venkobatis lin kaj lian pop-
olon tiel, ke li lasis al li neniun rest-
anton.
34 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
transiris el Laĥiŝ al Eglon, kaj starigis
tendaron ĉirkaŭ ĝi, kaj militis kon-
traŭ ĝi. 35 Kaj ili prenis ĝin en tiu
tago, kaj ekstermis ĝin per glavo,
kaj ĉion vivantan en ĝi li ekstermis
en tiu tago, simile al ĉio, kion li faris
al Laĥiŝ.
36 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
iris el Eglon al Ĥebron, kaj militis
kontraŭ ĝi. 37 Kaj ili prenis ĝin,
kaj per glavo ekstermis ĝin kaj ĝian
reĝon kaj ĉiujn ĝiajn urbojn kaj ĉion
vivantan, kio estis en ĝi; li lasis
neniun restanton, simile al ĉio, kion
li faris al Eglon; kaj li ekstermis ĝin,
kaj ĉion, kio vivis en ĝi.
38 Kaj Josuo kune kun la tuta Izrael
iris returne al Debir, kaj militis
kontraŭ ĝi. 39 Kaj li prenis ĝin
kaj ĝian reĝon kaj ĉiujn ĝiajn urb-
ojn, kaj batis ilin per glavo, kaj
ekstermis ĉion vivantan, kio estis
en ĝi; li lasis neniun restanton; kiel
li faris al Ĥebron, tiel li faris al Debir
kaj al ĝia reĝo, kaj kiel li faris al
Libna kaj al ĝia reĝo.
40 Kaj Josuo venkobatis la tutan
landon sur la monto, kaj la sudan
kaj la malaltan kaj la deklivan, kaj
ĉiujn iliajn reĝojn; li lasis neniun
restanton, kaj li ekstermis ĉion
vivantan, kiel ordonis la Eternulo,
Dio de Izrael. 41 Kaj Josuo batis
ilin de Kadeŝ-Barnea ĝis Gaza, kaj
la tutan landon Goŝen, ĝis Gibeon.
42 Kaj ĉiujn tiujn reĝojn kaj iliajn
landojn Josuo prenis per unu fojo;
ĉar la Eternulo, Dio de Izrael, batalis
por Izrael. 43 Kaj Josuo kune kun
la tuta Izrael revenis en la tendaron,
en Gilgalon.

11 KIAM tion aŭdis Jabin, reĝo
de Ĥacor, li sendis al Jobab,
reĝo de Madon, kaj al la
reĝo de Ŝimron kaj al la reĝo de
Aĥŝaf, 2 kaj al la reĝoj, kiuj loĝis
norde sur la monto, kaj sur la stepo
sude de Kinerot, kaj sur la malaltajo,
kaj en Nafot-Dor apud la maro,
3 al la Kanaanidoj oriente kaj okcid-
ente, kaj al la Amoridoj kaj Ĥetidoj
kaj Perizidoj, kaj Jebusidoj sur la
monto, kaj al la Ĥividoj sub Ĥermon
en la lando Micpa. 4 Kaj eliris
ili kaj ilia tuta militistaro kun ili,
granda nombro da homoj, kiel la
sablo sur la bordo de la maro, kaj
tre multe da ĉevaloj kaj ĉaroj. 5 Kaj

kuniĝis ĉiuj tiuj reĝoj, kaj venis kaj
starigis siajn tendarojn kune apud la
akvo Merom, por batali kontraŭ
Izrael. 6 Kaj la Eternulo diris al
Josuo: Ne timu ilin, ĉar morgaŭ en
ĉi tiu tempo Mi transdonos ilin ĉiujn
mortigotajn al Izrael; iliajn ĉevalojn
vi lamigos, kaj iliajn ĉarojn vi for-
bruligos per fajro. 7 Kaj eliris kon-
traŭ ilin Josuo kune kun ĉiuj milit-
istoj subite al la akvo Merom, kaj
ĵetis sin sur ilin. 8 Kaj la Eternulo
transdonis ilin en la manojn de la
Izraelidoj, kaj ĉi tiuj batis ilin, kaj
persekutis ilin ĝis Granda Cidon kaj
ĝis Misrefot-Maim, kaj ĝis la valo de
Micpe oriente, kaj batis ilin tiel, ke
ili lasis al ili neniun restanton.
9 Kaj Josuo agis kun ili tiel, kiel
diris al li la Eternulo: iliajn ĉevalojn
li lamigis, kaj iliajn ĉarojn li forbrul-
igis per fajro.

10 Kaj en tiu tempo Josuo iris
returne, kaj prenis Ĥacoron, kaj ĝian
reĝon li mortigis per glavo; ĉar
Ĥacor antaŭe estis la ĉefa el ĉiuj
tiuj regnoj. 11 Kaj ili mortigis per
glavo ĉion vivantan, kio estis en ĝi;
ili ekstermis tiel, ke restis neniu
animo; kaj Ĥacoron li forbruligis
per fajro. 12 Kaj ĉiujn urbojn de
tiuj reĝoj kaj ĉiujn iliajn reĝojn Josuo
prenis, kaj mortigis ilin per glavo,
ekstermis ilin, kiel ordonis Moseo,
servanto de la Eternulo. 13 Sed
ĉiujn urbojn, kiuj staris sur montetoj,
la Izraelidoj ne forbruligis; nur
Ĥacoron solan Josuo forbruligis.
14 Kaj la tutan akireblaĵon el tiuj
urboj kaj la brutojn la Izraelidoj
rabis al si; nur ĉiujn homojn ili
mortigis per glavo, ĝis ili eks-
termis ilin, restigante neniun animon.
15 Kiel la Eternulo ordonis al Sia
servanto Moseo, tiel Moseo ordonis al
Josuo, kaj tiel faris Josuo; li mankigis
nenion el ĉio, kion la Eternulo ordonis
al Moseo.

16 Tiamaniere Josuo prenis tiun
tutan landon, la monton kaj la tutan
sudan parton kaj la tutan landon
Goŝen kaj la malaltaĵon kaj la stepon
kaj la monton de Izrael kun ĝia
bazo; 17 de la monto Ĥalak, kiu
leviĝas en la direkto al Seir, ĝis Baal-
Gad en la valo de Lebanon, sub la
monto Ĥermon; kaj ĉiujn iliajn reĝojn
li prenis, kaj batis ilin kaj mortigis
ilin. 18 Dum longa tempo Josuo
militis kontraŭ ĉiuj tiuj reĝoj. 19 Ne
ekzistis urbo, kiu faris pacon kun la
Izraelidoj, krom la Ĥividoj, loĝantoj
en Gibeon; ĉiujn ili prenis per
milito. 20 Ĉar de la Eternulo venis
la obstiniĝo de ilia koro al milito
kontraŭ Izrael, por ekstermi ilin,
por ke ne estu indulgo por ili, sed
por ekstermi ilin plene, kiel la Etern-
ulo ordonis al Moseo.

21 Kaj en tiu tempo venis Josuo,
kaj ekstermis la Anakidojn sur la
monto, en Ĥebron, en Debir, en Anab,
kaj sur la tuta monto de Jehuda kaj
sur la monto de Izrael; kun iliaj
urboj Josuo ekstermis ilin. 22 Ne
restis Anakidoj en la lando de la
Izraelidoj; nur en Gaza, en Gat,
kaj en Aŝdod ili restis. 23 Tia-
maniere Josuo prenis la tutan landon,
konforme al ĉio, kion la Eternulo diris
al Moseo; kaj Josuo donis ĝin kiel
heredan posedaĵon al Izrael, laŭ
iliaj partoj, laŭ iliaj triboj. Kaj la
lando trankviliĝis de milito.

12 KAJ jen estas la reĝoj de la
lando, kiujn venkobatis la
Izraelidoj, kaj kies landon
ili ekposedis transe de Jordan oriente,
de la torento Arnon ĝis la monto
Ĥermon, kaj la tutan stepon en la
oriento: 2 Siĥon, reĝo de la Amor-
idoj, kiu loĝis en Ĥeŝbon, kaj regis
de Aroer, kiu troviĝas sur la bordo
de la torento Arnon, la mezon de la
valo, kaj duonon de Gilead, ĝis la
torento Jabok, limo de la Amonidoj;
3 kaj la stepon ĝis la maro Kinerot,
oriente, kaj ĝis la maro de la stepo,
la Sala Maro, oriente en la direkto
al Bet-Jeŝimot, kaj sude la bazon de
la deklivo de Pisga; 4 kaj la
regiono de Og, reĝo de Baŝan, rest-
into el la Rafaidoj, kiu loĝis en
Aŝtarot kaj Edrei, 5 kaj regis la
monton Ĥermon kaj Salĥan kaj la
tutan Baŝanon ĝis la limo de la
Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj, kaj duonon
de Gilead ĝis la limo de Siĥon, reĝo
de Ĥeŝbon. 6 Moseo, servanto de
la Eternulo, kaj la Izraelidoj venko-
batis ilin; kaj Moseo, servanto de la
Eternulo, donis la landon kiel posed-
aĵon al la Rubenidoj kaj al la Gadidoj
kaj al la duontribo de Manase.

7 Kaj jen estas la reĝoj de la lando,
kiujn venkobatis Josuo kaj la Izrael-
idoj transe de Jordan, okcidente, de
Baal-Gad en la valo de Lebanon,

ĝis la monto Ĥalak, kiu leviĝas en la
direkto al Seir; kaj Josuo donis ĝin
al la triboj de Izrael kiel posedaĵon
laŭ iliaj partoj; 8 sur la monto kaj
sur la malaltaĵo kaj en la stepo kaj
sur la deklivoj kaj en la dezerto kaj
sude, la Ĥetidoj, la Amoridoj, kaj la
Kanaanidoj, la Perizidoj, la Ĥividoj,
kaj la Jebusidoj: 9 la reĝo de
Jeriĥo, unu; la reĝo de Aj, kiu estas
flanke de Bet-El, unu; 10 la reĝo
de Jerusalem, unu; la reĝo de Ĥeb-
ron, unu; 11 la reĝo de Jarmut,
unu; la reĝo de Laĥiŝ, unu; 12 la
reĝo de Eglon, unu; la reĝo de
Gezer, unu; 13 la reĝo de Debir,
unu; la reĝo de Geder, unu; 14 la
reĝo de Ĥorma, unu; la reĝo de Arad,
unu; 15 la reĝo de Libna, unu;
la reĝo de Adulam, unu; 16 la
reĝo de Makeda, unu; la reĝo de
Bet-El, unu; 17 la reĝo de Tap-
uaĥ, unu; la reĝo de Ĥefer, unu;
18 la reĝo de Afek, unu; la reĝo de
Laŝaron, unu; 19 la reĝo de Mad-
on, unu; la reĝo de Ĥacor, unu;
20 la reĝo de Ŝimron-Meron, unu;
la reĝo de Aĥŝaf, unu; 21 la reĝo
de Taanaĥ, unu; la reĝo de Megido,
unu; 22 la reĝo de Kedeŝ, unu;
la reĝo de Jokneam ĉe Karmel, unu;
23 la reĝo de Dor en Nafot-Dor, unu;
la reĝo de la popoloj en Gilgal, unu;
24 la reĝo de Tirca, unu. La nombro
de ĉiuj reĝoj estis tridek unu.

13 JOSUO maljuniĝis, atingis
profundan aĝon, kaj la Etern-
ulo diris al li: Vi maljuniĝis,
atingis profundan aĝon, kaj da tero
restas ankoraŭ tre multe por ekposedi.
2 Jen estas la tero, kiu restas: ĉiuj
regionoj de la Filiŝtoj, kaj la tuta
lando de la Geŝuridoj; 3 komenc-
ante de Ŝiĥor, kiu estas antaŭ Egipt-
ujo, ĝis la limoj de Ekron norde, kiu
estas alkalkulata al la lando de la
Kanaanidoj; kvin regantoj Filiŝtaj:
de Gaza, kaj de Aŝdod, de Aŝkelon,
de Gat, kaj de Ekron; 4 kaj la
Avidoj sude; la tuta lando de la
Kanaanidoj, kaj Meara de la Cidon-
anoj, ĝis Afek, ĝis la limoj de la Amor-
idoj; 5 kaj la lando de la Gebal-
anoj, kaj la tuta Lebanon oriente de
Baal-Gad, sub la monto Ĥermon, ĝis
Ĥamat; 6 ĉiuj loĝantoj de la montoj,
de Lebanon ĝis Misrefot-Maim, ĉiuj
Cidonanoj. Mi forpelos ilin de antaŭ
la Izraelidoj; dividu ĉion kiel partojn
heredajn por Izrael, kiel Mi ordonis
al vi. 7 Kaj nun dividu ĉi tiun
landon en heredajn partojn por la naŭ
triboj kaj por la duontribo de Manase.
8 Kun ĉi tiu tribo la Rubenidoj kaj
la Gadidoj prenis sian heredan parton,
kiun donis al ili Moseo transe de
Jordan oriente, kiel donis al ili
Moseo, servanto de la Eternulo;
9 de Aroer, kiu estas sur la bordo
de la torento Arnon, kaj la urbon,
kiu estas meze de la valo, kaj la
tutan ebenaĵon Medba ĝis Dibon;
10 kaj ĉiujn urbojn de Siĥon, reĝo
de la Amoridoj, kiu regis en Ĥeŝbon,
ĝis la limo de la Amonidoj; 11 kaj
Gileadon, kaj la regionon de la
Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj, kaj la tutan
monton Ĥermon, kaj la tutan Baŝanon
ĝis Salĥa; 12 la tutan regnon de
Og en Baŝan, kiu regis en Aŝtarot
kaj Edrei. Li restis el la Rafaidoj.
Kaj Moseo venkobatis ilin, kaj for-
pelis ilin. 13 Sed la Izraelidoj ne
forpelis la Geŝuridojn kaj la Maaĥat-
idojn; kaj la Geŝuridoj kaj Maaĥatidoj
restis inter la Izraelidoj ĝis nun.
14 Nur al la tribo de Levi li ne donis
heredan parton; la fajroferoj de la
Eternulo, Dio de Izrael, estas ilia
hereda parto, kiel Li diris al li.
15 Kaj Moseo donis al la tribo de la
Rubenidoj laŭ iliaj familioj. 16 Kaj
ilia regiono estis de Aroer, kiu estas
sur la bordo de la torento Arnon, kaj
la urbo, kiu estas meze de la valo,
kaj la tuta ebenaĵo ĝis Medba,
17 Ĥeŝbon, kaj ĉiuj ĝiaj urboj, kiuj
estas sur la ebenaĵo, Dibon kaj
Bamot-Baal kaj Bet-Baal-Meon
18 kaj Jahac kaj Kedemot kaj Me-
faat 19 kaj Kirjataim kaj Sibma
kaj Ceret-Ŝaĥar sur la monto Emek
20 kaj Bet-Peor kaj la deklivoj de
Pisga kaj Bet-Jeŝimot, 21 kaj ĉiuj
urboj de la ebenaĵo, kaj la tuta regno
de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kiu
regis en Ĥeŝbon, kaj kiun mortigis
Moseo, kiel ankaŭ la Midjanajn princ-
ojn Evi kaj Rekem kaj Cur kaj Ĥur
kaj Reba, princojn de Siĥon, kiuj
loĝis en la lando. 22 Kaj Bileamon,
filon de Beor, la sorĉiston, mortigis
la Izraelidoj per glavo kune kun la
aliaj mortigitoj. 23 Kaj limo de la
Rubenidoj estis Jordan kaj ĝia regi-
ono. Tio estas la posedaĵo de la
Rubenidoj laŭ iliaj familioj, la urboj
kaj iliaj vilaĝoj.

24 Kaj Moseo donis al la tribo de
Gad, al la Gadidoj, laŭ iliaj familioj.
25 Kaj ilia regiono estis Jazer, kaj
ĉiuj urboj de Gilead, kaj duono de la
lando de la Amonidoj, ĝis Aroer, kiu
estas antaŭ Raba; 26 kaj de Ĥeŝbon
ĝis Ramat-Micpe, kaj Betonim; kaj de
Maĥanaim ĝis la limo de Debir;
27 kaj en la valo, Bet-Haram kaj
Bet-Nimra kaj Sukot kaj Cafon, la
restaĵo de la regno de Siĥon, reĝo de
Ĥeŝbon; limo estis Jordan ĝis la
fino de la maro Kineret, transe de
Jordan, oriente. 28 Tio estas la
posedaĵo de la Gadidoj laŭ iliaj
familioj, la urboj kaj iliaj vilaĝoj.

29 Kaj Moseo donis al la duontribo
de Manase; kaj tio estis por la duon-
tribo de Manase laŭ iliaj familioj.
30 Kaj ilia regiono estis: de Maĥan-
aim la tuta Baŝan, la tuta regno de
Og, reĝo de Baŝan, kaj ĉiuj Vilaĝoj
de Jair, kiuj estas en Baŝan, sesdek
urboj; 31 kaj duono de Gilead,
kaj Aŝtarot kaj Edrei, urboj de la
regno de Og en Baŝan, estis donitaj
al la idoj de Maĥir, filo de Manase, al
duono de la idoj de Maĥir laŭ iliaj
familioj.

32 Tio estas, kion Moseo disdiv-
idis sur la stepoj de Moab, transe
de Jordan, antaŭ Jeriĥo, oriente.
33 Sed al la tribo de Levi Moseo ne
donis posedaĵon: la Eternulo, Dio de
Izrael, estas ilia hereda parto, kiel
Li diris al ili.

14 KAJ jen estas, kion la Izrael-
idoj ekposedis en la lando
Kanaana, kaj kion posedigis
al ili la pastro Eleazar, kaj Josuo,
filo de Nun, kaj la familiestroj de la
triboj de Izrael. 2 Laŭ loto ili
donis posedaĵon, kiel ordonis la
Eternulo per Moseo, al la naŭ triboj
kaj duono. 3 Ĉar Moseo donis al du
triboj kaj duono posedaĵon transe de
Jordan; kaj al la Levidoj li ne donis
posedaĵon inter ili; 4 ĉar la idoj de
Jozef estis du triboj, Manase kaj
Efraim; kaj al la Levidoj oni ne donis
parton en la lando, sed nur urbojn
por loĝado, kune kun iliaj antaŭurboj
por iliaj brutoj kaj por ilia havo.
5 Kiel la Eternulo ordonis al Moseo,
tiel faris la Izraelidoj kaj dividis la
teron.

6 Kaj aliris la idoj de Jehuda al
Josuo en Gilgal, kaj diris al li Kaleb,
filo de Jefune, Kenizido: Vi scias
tion, kion la Eternulo diris al Moseo,
la homo de Dio, pri mi kaj pri vi en
Kadeŝ-Barnea. 7 Mi havis la aĝon
de kvardek jaroj, kiam Moseo, serv-
anto de la Eternulo, sendis min el
Kadeŝ-Barnea, por esplorrigardi la
landon; kaj mi alportis al li raporton
laŭ mia konscienco. 8 Kaj miaj
fratoj, kiuj iris kun mi, maikuraĝigis
la koron de la popolo; sed mi obeis
la Eternulon, mian Dion. 9 Kaj
Moseo ĵuris en tiu tago, dirante: La
tero, sur kiu paŝis via piedo, estos
posedaĵo por vi kaj por viaj filoj
eterne, ĉar vi obeis la Eternulon, mian
Dion. 10 Kaj nun jen la Eternulo
konservis min viva, kiel Li diris.
Nun pasis kvardek kvin jaroj de tiu
tempo, kiam la Eternulo diris tion
al Moseo, dum Izrael iradis en la
dezerto; kaj nun jen mi havas la
aĝon de okdek kvin jaroj. 11 An-
koraŭ hodiaŭ mi estas tiel forta, kiel
en la tago, kiam Moseo min sendis;
kiom da forto mi tiam havis, tiom mi
nun havas por la milito, por eliri kaj
eniri. 12 Donu do al mi nun ĉi
tiun monton, pri kiu la Eternulo
parolis en tiu tago; ĉar vi aŭdis en
tiu tago, ke tie estas Anakidoj kaj
grandaj kaj fortikigitaj urboj; eble la
Eternulo estos kun mi kaj mi forpelos
ilin, kiel diris la Eternulo. 13 Tiam
Josuo benis lin, kaj donis Ĥebronon
al Kaleb, filo de Jefune, kiel posed-
aĵon. 14 Tial Ĥebron fariĝis posed-
aĵo de Kaleb, filo de Jefune, la Keniz-
ido, ĝis la nuna tago; pro tio, ke li
obeis la Eternulon, Dion de Izrael.
15 Kaj la nomo de Ĥebron antaŭe
estis urbo de Arba, granda homo
inter la Anakidoj. Kaj la tero tran-
kviliĝis de milito.

15 LA lotaĵo de la tribo de la
Jehudaidoj laŭ iliaj familioj
estis: ĉe la limo de Edom
la dezerto Cin, sude, en la suda fino
de la lando. 2 Ilia suda limo estis
de la fino de la Sala Maro, de la golfo,
kiu direktiĝas suden. 3 Kaj ĝi iras
de sude al la altaĵo Akrabim kaj pasas
tra Cin kaj leviĝas de sude ĝis Kadeŝ-
Barnea kaj pasas tra Ĥecron kaj
leviĝas ĝis Adar kaj turniĝas al
Karka 4 kaj pasas tra Acmon kaj
iras al la torento Egipta; kaj la fino
de la limo estas la maro. Tio estu
por vi la limo suda. 5 Kaj la limo
oriente estas la Sala Maro ĝis la

fino de Jordan; kaj la limo de la
flanko norda estas de la golfo de la
maro ĉe la fino de Jordan; 6 kaj
la limo leviĝas al Bet-Ĥogla kaj pasas
norde al Bet-Araba, kaj la limo leviĝas
al la ŝtono de Bohan, filo de Ruben.
7 Kaj la limo leviĝas al Debir de la
valo Aĥor, kaj norde ĝi turniĝas al
Gilgal, kiu estas kontraŭ la altaĵo
Adumim, kiu estas sude de la torento;
kaj la limo pasas al la akvo En-Ŝemeŝ
kaj finiĝas ĉe En-Rogel. 8 Kaj la
limo leviĝas al la valo de la filo
de Hinom, ĉe la suda flanko de la
Jebusidoj, kio estas Jerusalem, kaj
la limo leviĝas al la supro de la
monto, kiu estas okcidente kontraŭ
la valo de Hinom, kiu estas ĉe la fino
de la valo Refaim norde. 9 Kaj de
la supro de la monto la limo turniĝas
al la fonto de la akvo Neftoaĥ kaj iras
al la urboj de la monto Efron; kaj la
limo turniĝas al Baala, kiu estas
Kirjat-Jearim. 10 Kaj la limo turn-
iĝas de Baala okcidenten al la monto
Seir, kaj iras preter la norda flanko
de la monto Jearim, kiu estas Kes-
alon, kaj malleviĝas al Bet-Ŝemeŝ
kaj iras al Timna; 11 kaj la limo
iras preter la norda flanko de Ekron;
kaj la limo turniĝas al Ŝikron kaj
pasas tra la monto Baala kaj iras al
Jabneel; kaj la fino de la limo estas
ĉe la maro. 12 La okcidenta limo
estas la Granda Maro. Ĉi tiu limo
estas la limo de la Jehudaidoj ĉirkaŭe,
laŭ iliaj familioj.

13 Kaj al Kaleb, filo de Jefune, estis
donita parto meze de la Jehudaidoj,
laŭ la diro de la Eternulo al Josuo,
la urbo de Arba, patro de Anak (tio
estas Ĥebron). 14 Kaj Kaleb elpelis
el tie la tri filojn de Anak: Ŝeŝaj kaj
Aĥiman kaj Talmaj, la naskitojn de
Anak. 15 Kaj de tie li iris al la loĝ-
antoj de Debir; la nomo de Debir an-
taŭe estis Kirjat-Sefer. 16 Kaj Kaleb
diris: Kiu venkobatos Kirjat-Seferon
kaj prenos ĝin, al tiu mi donos mian
filinon Aĥsa kiel edzinon. 17 Kaj
prenis ĝin Otniel, filo de Kenaz, frato
de Kaleb; kaj li donis al li sian filinon
Aĥsa kiel edzinon. 18 Kaj kiam ŝi
venis, ŝi instigis lin peti de ŝia patro
kampon. Kaj ŝi malsupreniĝis de la
azeno, kaj Kaleb diris al ŝi: Kio estas
al vi? 19 Kaj ŝi diris: Donu al mi
benon; ĉar vi donis al mi teron
sudflankan, tial donu al mi ankaŭ
akvofontojn. Kaj li donis al ŝi fontojn
suprajn kaj fontojn malsuprajn.

20 Jen estas la posedaĵo de la tribo
de la Jehudaidoj laŭ iliaj familioj.

21 Kaj la urboj ĉe la rando de la
tribo de la Jehudaidoj, apud la limo
de Edom sude, estis: Kabceel kaj
Eder kaj Jagur 22 kaj Kina kaj
Dimona kaj Adada 23 kaj Kedeŝ
kaj Ĥacor kaj Jitnan, 24 Zif kaj
Telem kaj Bealot 25 kaj Ĥacor-
Ĥadata kaj Keriot-Ĥecron (tio estas
Ĥacor), 26 Amam kaj Ŝema kaj
Molada 27 kaj Ĥacar-Gada kaj
Ĥeŝmon kaj Bet-Pelet 28 kaj Ĥacar-
Ŝual kaj Beer-Ŝeba kaj Bizjotja,
29 Baala kaj Ijim kaj Ecem 30 kaj
Eltolad kaj Kesil kaj Ĥorma 31 kaj
Ciklag kaj Madmana kaj Sansana
32 kaj Lebaot kaj Ŝilĥim kaj Ain kaj
Rimon. La nombro de ĉiuj urboj
estis dudek naŭ kaj iliaj vilaĝoj.

33 Sur la malaltaĵo: Eŝtaol kaj
Corea kaj Aŝna 34 kaj Zanoaĥ
kaj En-Ganim, Tapuaĥ kaj Enam,
35 Jarmut kaj Adulam, Soĥo kaj
Azeka 36 kaj Ŝaaraim kaj Aditaim
kaj Gedera kaj Gederotaim: dek kvar
urboj kaj iliaj vilaĝoj.

37 Cenan kaj Ĥadaŝa kaj Migdal-
Gad 38 kaj Dilan kaj Micpe kaj
Jokteel, 39 Laĥiŝ kaj Bockat kaj
Eglon 40 kaj Kabon kaj Laĥmas
kaj Kitliŝ 41 kaj Gederot, Bet-
Dagon kaj Naama kaj Makeda: dek
ses urboj kaj iliaj vilaĝoj.

42 Libna kaj Eter kaj Aŝan 43 kaj
Jiftaĥ kaj Aŝna kaj Necib 44 kaj
Keila kaj Aĥzib kaj Mareŝa: naŭ
urboj kaj iliaj vilaĝoj.

45 Ekron kaj ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj
vilaĝoj. 46 De Ekron ĝis la maro
ĉio, kio estas ĉirkaŭ Aŝdod kaj ĝiaj
vilaĝoj.

47 Aŝdod, ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj
vilaĝoj; Gaza, ĝiaj urbetoj kaj ĝiaj
vilaĝoj, ĝis la torento Egipta; kaj la
Granda Maro estas la limo.

48 Kaj sur la monto: Ŝamir kaj
Jatir kaj Soĥo 49 kaj Dana kaj
Kirjat-Sana (tio estas Debir) 50 kaj
Anab kaj Eŝtemo kaj Anim 51 kaj
Goŝen kaj Ĥolon kaj Gilo: dek unu
urboj kaj iliaj vilaĝoj.

52 Arab kaj Duma kaj Eŝan 53 kaj
Janum kaj Bet-Tapuaĥ kaj Afeka
54 kaj Ĥumta kaj Kirjat-Arba (tio
estas Ĥebron) kaj Cior: naŭ urboj kaj
iliaj vilaĝoj.

55 Maon, Karmel kaj Zif kaj Juta
56 kaj Jizreel kaj Jokdeam kaj
Zanoaĥ, 57 Kain, Gibea kaj Timna:
dek urboj kaj iliaj vilaĝoj.
58 Ĥalĥul, Bet-Cur kaj Gedor 59 kaj
Maarat kaj Bet-Anot kaj Eltekon:
ses urboj kaj iliaj vilaĝoj.
60 Kirjat-Baal (tio estas Kirjat-
Jearim) kaj Raba: du urboj kaj iliaj
vilaĝoj.
61 En la dezerto: Bet-Araba kaj
Midin kaj Seĥaĥa 62 kaj Nibŝan
kaj la Urbo de Salo kaj En-Gedi: ses
urboj kaj iliaj vilaĝoj.
63 Sed la Jebusidojn, loĝantojn de
Jerusalem, la Jehudaidoj ne povis
forpeli; kaj la Jebusidoj restis kun la
Jehudaidoj en Jerusalem ĝis la nuna
tago.
16 KAJ la loto por la Jozefidoj
donis: de Jordan kontraŭ
Jeriĥo, ĉe la akvo de Jeriĥo,
orienten, la dezerton, kiu etendiĝas
de Jeriĥo ĝis la monto Bet-El.
2 Kaj la limo iras de Bet-El ĝis Luz,
kaj transiras ĝis la limo de la Arkanoj
al Atarot; 3 kaj ĝi malleviĝas okci-
denten al la limo de la Jafletidoj,
ĝis la limo de la malsupra Bet-Ĥoron
kaj ĝis Gezer; kaj ĝi finiĝas ĉe la
maro. 4 Tion ricevis kiel posedaĵon
Manase kaj Efraim, filoj de Jozef.
5 Kaj la regiono de la Efraimidoj
estis laŭ iliaj familioj: la limo de ilia
posedaĵo oriente estis de Atrot-Adar
ĝis la supra Bet-Ĥoron. 6 Kaj la
limo iras al la maro ĉe Miĥmetat
norde; kaj la limo turniĝas orienten
ĉe Taanat-Ŝilo, kaj trapasas ĝin
orienten al Janoaĥ. 7 Kaj ĝi mallev-
iĝas de Janoaĥ al Atarot kaj Naara,
kaj tuŝas Jeriĥon, kaj finiĝas ĉe
Jordan. 8 De Tapuaĥ la limo iras
okcidenten al la torento Kana, kaj
finiĝas ĉe la maro. Tio estas la
posedaĵo de la tribo de la Efraimidoj
laŭ iliaj familioj; 9 kaj la urboj,
kiuj estas apartigitaj por la Efraimidoj
meze de la posedaĵo de la Manaseidoj,
ĉiuj urboj kun iliaj vilaĝoj. 10 Kaj
ili ne forpelis la Kanaanidojn, kiuj
loĝis en Gezer; kaj la Kanaanidoj
restis meze de la Efraimidoj ĝis la
nuna tago, servante kiel tributuloj.
17 KAJ la loto donis al la tribo
de Manase, ĉar li estas la
unuenaskito de Jozef; al
Maĥir, unuenaskito de Manase kaj
patro de Gilead, ĉar li estis homo
militema, estis donitaj Gilead kaj
Baŝan. 2 Estis donite ankaŭ al la
ceteraj filoj de Manase laŭ iliaj fam-
ilioj: al la filoj de Abiezer kaj al la
filoj de Ĥelek kaj al la filoj de Asriel
kaj al la filoj de Ŝeĥem kaj al la
filoj de Ĥefer kaj al la filoj de Ŝemida.
Tio estas la naskitoj de Manase,
filo de Jozef, la virseksuloj, laŭ iliaj
familioj. 3 Sed Celofĥad, filo de
Ĥefer, filo de Gilead, filo de Maĥir,
filo de Manase, ne havis filojn, sed
nur filinojn; jen estas la nomoj de
liaj filinoj: Maĥla, kaj Noa, Ĥogla,
Milka, kaj Tirca. 4 Kaj ili aliris
al la pastro Eleazar, kaj al Josuo,
filo de Nun, kaj al la estroj, dirante:
La Eternulo ordonis al Moseo doni
al ni posedaĵon meze de niaj fratoj.
Kaj li donis al ili, konforme al la
diro de la Eternulo, posedaĵon inter la
fratoj de ilia patro. 5 Kaj Manase
ricevis dek parcelojn, krom la lando
Gileada kaj Baŝana, kiu estas transe
de Jordan; 6 ĉar la filinoj de
Manase ricevis posedaĵon inter liaj
filoj, kaj la lando Gileada estis por la
ceteraj filoj de Manase. 7 Kaj la
limo de Manase estis de Aŝer ĝis
Miĥmetat, kiu estas kontraŭ Ŝeĥem;
kaj la limo iras dekstren, al la loĝantoj
de En-Tapuaĥ. 8 Manase ricevis
la landon Tapuaĥ; sed la urbon
Tapuaĥ ĉe la limo de Manase ricevis
la Efraimidoj. 9 Kaj la limo malsu-
preniras al la torento Kana, sude de
la torento. Tiuj urboj apartenas al
Efraim meze de la urboj de Manase.
Kaj la limo de Manase estas norde
de la torento, kaj finiĝas ĉe la maro.
10 La suda parto apartenis al Efraim,
kaj la norda parto apartenis al Man-
ase, kaj la maro estis lia limo. Kaj
kun Aŝer ili kuntuŝiĝis norde, kaj
kun Isaĥar oriente. 11 Ĉe Isaĥar
kaj Aŝer apartenis al Manase Bet-
Ŝean kaj ĝiaj urbetoj, kaj Jibleam
kaj ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantoj de
Dor kaj de ĝiaj urbetoj, kaj la loĝantoj
de En-Dor kaj de ĝiaj urbetoj, kaj
la loĝantoj de Taanaĥ kaj de ĝiaj
urbetoj, kaj la loĝantoj de Megido
kaj de ĝiaj urbetoj, kaj la triobla
altaĵo. 12 La filoj de Manase ne
povis preni tiujn urbojn; kaj la
Kanaanidoj plue restis en tiu lando.
13 Sed kiam la Izraelidoj plifortiĝis,
ili faris la Kanaanidojn tributuloj, sed
ne forpelis ilin.

14 Kaj la filôj de Jozef ekparolis
al Josuo, dirante : Kial vi donis al mi
kiel posedaĵon nur unu lotaĵon kaj
unu parcelon, dum mi estas ja mult-
nombra, ĉar la Eternulo min benis ?
15 Kaj Josuo diris al ili : Se vi estas
multnombra, iru supren en la arbaron,
kaj elhaku al vi tie lokon en la lando
de la Perizidoj kaj de la Rafaidoj ;
ĉar la monto de Efraim estas malvasta
por vi. 16 Kaj la filoj de Jozef
diris : Ne sufiĉos por ni la monto ; kaj
ferajn ĉarojn havas ĉiuj Kanaanidoj,
kiuj loĝas en la valo, tiuj, kiuj loĝas
en Bet-Ŝean kaj en ĝiaj urbetoj, kaj
ankaŭ tiuj, kiuj loĝas en la valo
Jizreel. 17 Kaj Josuo diris al la
domo de Jozef, al Efraim kaj Manase,
jene : Vi estas multnombra kaj havas
grandan forton, tial vi ne havos unu
lotaĵon, 18 sed vi havos monton,
sur kiu estas arbaro ; elhaku ĝin, kaj
ĝi estos via ĝis sia fino ; ĉar vi for-
pelos la Kanaanidojn, malgraŭ ke ili
havas ferajn ĉarojn, kaj malgraŭ ke
ili estas fortaj.

18 KAJ la tuta komunumo de la
Izraelidoj kolektiĝis en Ŝilo,
kaj ili starigis tie la taber-
naklon de kunveno ; kaj la lando estis
jam submetita al ili. 2 Kaj restis
inter la Izraelidoj ankoraŭ sep triboj,
al kiuj ankoraŭ ne estis disdividita
ilia hereda posedaĵo. 3 Kaj Josuo
diris al la Izraelidoj : Ĝis kiam vi
prokrastos iri kaj ekposedi la landon,
kiun donis al vi la Eternulo, Dio de
viaj patroj ? 4 Elektu al vi po tri
homoj el ĉiu tribo, kaj mi sendos ilin,
ke ili leviĝu kaj trairu la landon kaj
priskribu ĝin laŭ ĝiaj heredaj partoj
kaj venu al mi. 5 Kaj dividu ĝin
en sep partojn. Jehuda restu en siaj
limoj sude, kaj la domo de Jozef restu
en siaj limoj norde. 6 Kaj vi dis-
skribu la landon en sep partojn, kaj
alportu al mi ĉi tien ; kaj mi faros
lotadon ĉi tie antaŭ la Eternulo, nia
Dio. 7 La Levidoj ne havos parton
inter vi, ĉar la pastrado antaŭ la
Eternulo estas ilia hereda parto ; kaj
Gad kaj Ruben kaj la duontribo
de Manase prenis sian parton transe
de Jordan, oriente, kion donis al ili
Moseo, servanto de la Eternulo.
8 Kaj la viroj leviĝis kaj iris. Kaj
Josuo ordonis al tiuj, kiuj iris pri-
skribi la landon, dirante : Iru kaj trairu
la landon kaj priskribu ĝin kaj revenu
al mi, kaj ĉi tie mi faros al vi lotadon
antaŭ la Eternulo en Ŝilo. 9 Kaj
la viroj foriris kaj trairis la landon kaj
disskribis ĝin laŭ la urboj en sep
partojn en libro, kaj revenis al Josuo
en la tendaron, al Ŝilo. 10 Kaj
Josuo faris al ili lotadon en Ŝilo
antaŭ la Eternulo, kaj Josuo dividis
tie la landon por la Izraelidoj laŭ
iliaj partoj.
11 Kaj eliris la loto de la tribo de
la Benjamenidoj, laŭ iliaj familioj ;
kaj la limoj de ilia lotita parto estis
inter la Jehudaidoj kaj la Jozefidoj.
12 Kaj ilia limo norde estas de
Jordan, kaj la limo leviĝas al la
norda flanko de Jeriĥo, kaj leviĝas
sur la monton okcidente, kaj finiĝas
en la dezerto Bet-Aven. 13 Kaj de
tie la limo iras al Luz, al la suda
flanko de Luz (tio estas Bet-El) ; kaj
la limo plue iras al Atrot-Adar, sur
la monton, kiu estas sude de la mal-
supra Bet-Ĥoron. 14 Kaj la limo
turniĝas kaj dekliniĝas okcidenten,
suden de la monto, kiu estas sude
de Bet-Ĥoron ; kaj ĝi finiĝas ĉe
Kirjat-Baal (tio estas Kirjat-Jearim),
urbo de la Jehudaidoj. Tio estas
la flanko okcidenta. 15 Kaj la suda
flanko komenciĝas de la fino de Kirjat-
Jearim ; kaj la limo iras okcidenten,
kaj finiĝas ĉe la fonto de la akvo
Neftoaĥ. 16 Kaj la limo malleviĝas
al la fino de la monto, kiu estas antaŭ
la valo de la filo de Hinom, kiu troviĝas
en la valo Refaim norde ; kaj ĝi iras
tra la valo de Hinom al la suda flanko
de la Jebusidoj, kaj malleviĝas al
En-Rogel. 17 Kaj ĝi turniĝas de
norde, kaj eliras al En-Ŝemeŝ, kaj
iras al Gelilot, kiu estas kontraŭ la
altaĵo Adumim ; kaj ĝi malleviĝas al
la ŝtono de Bohan, filo de Ruben.
18 Kaj ĝi iras preter la stepo norden,
kaj malleviĝas sur la stepon. 19 Kaj
la limo iras preter Bet-Ĥogla norden ;
kaj la limo finiĝas ĉe la golfo de la
Sala Maro norde, ĉe la suda fino de
Jordan. Tio estas la limo suda.
20 Kaj Jordan limas sur la flanko
orienta. Tio estas la posedaĵo de
la Benjamenidoj laŭ ĝiaj limoj ĉirkaŭe,
laŭ iliaj familioj. 21 Kaj la urboj
de la tribo de la Benjamenidoj laŭ
iliaj familioj estis : Jeriĥo kaj Bet-
Ĥogla kaj Emek-Kecic 22 kaj Bet-
Araba kaj Cemaraim kaj Bet-El
23 kaj Avim kaj Para kaj Ofra

24 kaj Kefar-Amona kaj Ofni kaj
Geba: dek du urboj kaj iliaj vilaĝoj.
25 Gibeon kaj Rama kaj Beerot
26 kaj Micpe kaj Kefira kaj Moca
27 kaj Rekem kaj Jirpeel kaj Tarala
28 kaj Cela, Elef, kaj la Jebusidoj
(tio estas Jerusalem), Gibeat, Kirjat:
dek kvar urboj kaj iliaj vilaĝoj. Tio
estas la posedaĵo de la Benjamen-
idoj, laŭ iliaj familioj.

19 KAJ la dua loto eliris por
Simeon, por la tribo de la
Simeonidoj, laŭ iliaj familioj.
Kaj ilia posedaĵo estis meze de la
posedaĵo de la Jehudaidoj. 2 Apar-
tenis al ili en ilia posedaĵo: Beer-
Ŝeba (kun Ŝeba) kaj Molada 3 kaj
Ĥacar-Ŝual kaj Bala kaj Ecem 4 kaj
Eltolad kaj Betul kaj Ĥorma 5 kaj
Ciklag kaj Bet-Markabot kaj Ĥacar-
Susa 6 kaj Bet-Lebaot kaj Ŝar-
uĥen: dek tri urboj kaj iliaj vilaĝoj.
7 Ain, Rimon kaj Eter kaj Aŝan:
kvar urboj kaj iliaj vilaĝoj. 8 Kaj
ĉiuj vilaĝoj, kiuj estas ĉirkaŭ tiuj
urboj, ĝis Baalat-Beer, Ramat
sude. Tio estas la posedaĵo de la
tribo de la Simeonidoj, laŭ iliaj
familioj. 9 El la landpeco de la
Jehudaidoj estis la posedaĵo de la
Simeonidoj; ĉar la parto de la Jehuda-
idoj estis tro granda por ili, tial la
Simeonidoj ricevis posedaĵon meze
de ilia posedaĵo.

10 Kaj la tria loto eliris por la
Zebulunidoj, laŭ iliaj familioj; kaj
la limo de ilia posedaĵo estis ĝis
Sarid. 11 Kaj ilia limo iras ĝis la
maro kaj Marala, kaj kuntuŝiĝas kun
Dabeŝet, kaj kuntuŝiĝas kun la
torento, kiu estas antaŭ Jokneam.
12 Kaj ĝi iras returne de Sarid
orienten, al la flanko de sunleviĝo,
ĝis la limo de Kislot-Tabor; kaj ĝi
iras al Dabrat, kaj leviĝas al Jafia.
13 Kaj de tie ĝi iras orienten, al la
flanko de sunleviĝo, tra Gat-Ĥefer
kaj Et-Kacin, kaj eliras al Rimon-
Metoar kaj Nea. 14 Kaj la limo
turniĝas de nordo al Ĥanaton, kaj
finiĝas en la valo Jiftaĥ-El. 15 Kaj
Katat, kaj Nahalal kaj Ŝimron kaj
Jidala kaj Bet-Leĥem: dek du urboj
kaj iliaj vilaĝoj. 16 Tio estas la
posedaĵo de la Zebulunidoj, laŭ iliaj
familioj, tiuj urboj kaj iliaj vilaĝoj.

17 Por Isaĥar eliris la kvara loto,
por la Isaĥaridoj, laŭ iliaj familioj.
18 Kaj ilia limo estis: Jizreel kaj
Kesulot kaj Ŝunem 19 kaj Ĥafaraim
kaj Ŝion kaj Anaĥarat 20 kaj Rabit
kaj Kiŝjon kaj Abec 21 kaj Remet kaj
En-Ganim kaj En-Ĥada kaj Bet-Pacec.
22 Kaj la limo kuntuŝiĝas al Tabor
kaj Ŝaĥacima kaj Bet-Ŝemeŝ; kaj ilia
limo finiĝas ĉe Jordan: dek ses urboj
kaj iliaj vilaĝoj. 23 Tio estas la
posedaĵo de la tribo de la Isaĥaridoj,
laŭ iliaj familioj, la urboj kaj iliaj
vilaĝoj.

24 Kaj la kvina loto eliris por la
tribo de la Aŝeridoj, laŭ iliaj familioj.
25 Kaj ilia limo estis: Ĥelkat kaj
Ĥali kaj Beten kaj Aĥŝaf 26 kaj
Alameleĥ kaj Amad kaj Miŝal. Kaj
ĝi kuntuŝiĝas al Karmel okcidente,
kaj al Ŝiĥor-Libnat. 27 Kaj ĝi re-
turniĝas oriente al Bet-Dagon, kaj
kuntuŝiĝas al Zebulun kaj al la valo
Jiftaĥ-El norde, al Bet-Emek kaj
Neiel, kaj eliras al Kabul maldekstre.
28 Kaj Ebron kaj Reĥob kaj Ĥamon
kaj Kana ĝis Granda Cidon. 29 Kaj
la limo returniĝas al Rama kaj al la
fortikigita urbo Tiro; kaj la limo
returniĝas al Ĥosa, kaj finiĝas ĉe la
maro, de Ĥebel ĝis Aĥzib; 30 kaj
Uma kaj Afek kaj Reĥob: dudek du
urboj kaj iliaj vilaĝoj. 31 Tio estas
la posedaĵo de la tribo de la Aŝeridoj,
laŭ iliaj familioj, tiuj urboj kaj iliaj
vilaĝoj.

32 Por la Naftaliidoj eliris la sesa
loto, por la Naftaliidoj, laŭ iliaj
familioj. 33 Kaj ilia limo estis de
Ĥelef, de la kverkaro ĉe Caananim,
Adami-Nekeb, kaj Jabneel, ĝis Lak-
um; kaj ĝi finiĝas ĉe Jordan. 34 Kaj
la limo turniĝas okcidenten al Aznot-
Tabor, kaj eliras de tie al Ĥukok, kaj
kuntuŝiĝas al Zebulun sude, kaj al
Aŝer ĝi kuntuŝiĝas okcidente, kaj al
Jehuda ĉe Jordan oriente. 35 Kaj
fortikigitaj urboj: Cidim, Cer kaj
Ĥamat, Rakat kaj Kineret 36 kaj
Adama kaj Rama kaj Ĥacor 37 kaj
Kedeŝ kaj Edrei kaj En-Ĥacor 38 kaj
Jiron kaj Migdal-El, Ĥorem kaj
Bet-Anat kaj Bet-Ŝemeŝ: dek naŭ
urboj kaj iliaj vilaĝoj. 39 Tio estas
la posedaĵo de la tribo de la Naftaliidoj,
laŭ iliaj familioj, la urboj kaj iliaj
vilaĝoj.

40 Por la tribo de la Danidoj, laŭ
iliaj familioj, eliris la sepa loto.
41 Kaj la limo de ilia posedaĵo estis:
Corea kaj Eŝtaol kaj Ir-Ŝemeŝ 42 kaj
Ŝaalabin kaj Ajalon kaj Jitla 43 kaj

Elon kaj Timna kaj Ekron 44 kaj
Elteke kaj Gibeton kaj Baalat 45 kaj
Jehud kaj Bene-Berak kaj Gat-
Rimon 46 kaj Me-Jarkon kaj Rak-
on, kun la limo apud Jafo. 47 Kaj
tie finiĝas la limo de la Danidoj.
Kaj la Danidoj iris kaj militis kontraŭ
Leŝem, kaj prenis ĝin kaj batis ĝin
per glavo, kaj ekposedis ĝin kaj
enloĝiĝis en ĝi, kaj donis al Leŝem
la nomon Dan, laŭ la nomo de Dan,
ilia patro. 48 Tio estas la posedaĵo
de la tribo de la Danidoj, laŭ iliaj
familioj, tiuj urboj kaj iliaj vilaĝoj.

49 Kaj ili finis la dividadon de la
lando laŭ ĝiaj limoj; kaj la Izraelidoj
donis al Josuo, filo de Nun, heredan
posedaĵon inter si. 50 Laŭ la ord-
ono de la Eternulo ili donis al li la
urbon, kiun li petis, Timnat-Seraĥ
sur la monto de Efraim; kaj li kon-
struis la urbon kaj loĝis en ĝi.

51 Tio estas la posedaĵoj, kiujn la
pastro Eleazar, kaj Josuo, filo de
Nun, kaj la familiestroj disdividis al
la triboj de la Izraelidoj laŭ loto, en
Ŝilo, antaŭ la Eternulo, antaŭ la pordo
de la tabernaklo de kunveno. Kaj
ili finis la dividadon de la lando.

20 KAJ la Eternulo ekparolis
al Josuo, dirante: 2 Diru
al la Izraelidoj jene: Aranĝu
al vi la urbojn de rifuĝo, pri kiuj
Mi parolis al vi per Moseo, 3 por
ke tien povu forkuri mortiginto, kiu
mortigis homon per eraro kaj ne
sciante; kaj ili estu ĉe vi rifuĝejo
kontraŭ venĝanto pro sango. 4 Kaj
li forkuros al unu el tiuj urboj, kaj
stariĝos antaŭ la pordego de la urbo,
kaj rakontos al la plejaĝuloj de tiu
urbo sian aferon; kaj ili enprenos
lin en la urbon al si, kaj donos al li
lokon, por ke li loĝu ĉe ili. 5 Kaj
kiam la sangovenĝanto postkuros
lin, ili ne transdonu la mortiginton en
liajn manojn; ĉar senintence li mort-
igis sian proksimulon, kaj ne estis
malamiko de li de antaŭe. 6 Kaj
li loĝos en tiu urbo, ĝis li stariĝos
antaŭ la komunumo por juĝo, ĝis
la morto de la granda pastro, kiu
estos en tiu tempo. Tiam la mort-
iginto reiru, kaj venu en sian urbon
kaj al sia domo, en la urbon, el kiu li
forkuris. 7 Kaj ili konsekris la
urbon Kedeŝ en Galileo, sur la monto
de Naftali, kaj Ŝeĥem, sur la monto
de Efraim, kaj Kirjat-Arba (tio estas
Ĥebron), sur la monto de Jehuda.
8 Kaj transe de Jordan, oriente de
Jeriĥo, ili donis: Becer, en la dez-
erto, sur la ebenaĵo, de la tribo de
Ruben, kaj Ramot en Gilead, de la
tribo de Gad, kaj Golan en Baŝan,
de la tribo de Manase. 9 Tiuj
urboj estis destinitaj por ĉiuj Izrael-
idoj, kaj por la fremduloj, kiuj loĝas
inter ili, por ke tien povu forkuri ĉiu,
kiu mortigis homon per eraro, kaj
por ke li ne mortu de la mano de
sangovenĝanto, ĝis li stariĝos antaŭ
la komunumo.

21 KAJ la familiestroj de la
Levidoj aliris al la pastro
Eleazar, kaj al Josuo, filo
de Nun, kaj al la familiestroj de la
triboj de la Izraelidoj, 2 kaj ekpar-
olis al ili en Ŝilo, en la lando Kanaana,
dirante: La Eternulo ordonis per
Moseo doni al ni urbojn por loĝi, kaj
iliajn ĉirkaŭaĵojn por niaj brutoj.
3 Tiam la Izraelidoj donis al la
Levidoj el siaj posedaĵoj, konforme
al la ordono de la Eternulo, tiujn
urbojn kaj iliajn ĉirkaŭaĵojn.

4 Kaj eliris la loto por la familio
de la Kehatidoj; kaj al la filoj de la
pastro Aaron, el la Levidoj, estis
donitaj de la tribo de Jehuda kaj de
la tribo de la Simeonidoj kaj de la
tribo de Benjamen, per loto, dek tri
urboj.

5 Kaj al la ceteraj filoj de Kehat
estis donitaj de la familioj de la
tribo de Efraim kaj de la tribo de Dan
kaj de la duontribo de Manase, per
loto, dek urboj.

6 Kaj al la filoj de Gerŝon estis
donitaj de la familioj de la tribo de
Isaĥar kaj de la tribo de Aŝer kaj de la
tribo de Naftali kaj de la duontribo
de Manase en Baŝan, per loto, dek
tri urboj.

7 Al la filoj de Merari, laŭ iliaj
familioj, estis donitaj de la tribo de
Ruben kaj de la tribo de Gad kaj
de la tribo de Zebulun dek du urboj.

8 Kaj la Izraelidoj donis al la Levidoj
per loto tiujn urbojn kaj iliajn ĉir-
kaŭaĵojn, kiel ordonis la Eternulo per
Moseo. 9 Kaj ili donis de la tribo
de la Jehudaidoj kaj de la tribo de la
Simeonidoj tiujn urbojn, kies nomojn
ili difinis. 10 Al la filoj de Aaron
el la familioj de la Kehatidoj, el la
Levidoj—ĉar ilia estis la loto unua—
11 al ili oni donis la urbon de Arba,

patro de Anak (tio estas, la urbon
Ĥebron), sur la monto de Jehuda,
kaj ĝiajn suburbaĵojn ĉirkaŭ ĝi.
12 Kaj la kampon de la urbo kaj
ĝiajn vilaĝojn oni donis al Kaleb,
filo de Jefune, kiel propraĵon.
13 Kaj al la filoj de la pastro Aaron
oni donis la urbon de rifuĝo por
mortiginto Ĥebron kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, kaj Libna kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
14 kaj Jatir kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Eŝtemoa kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
15 kaj Ĥolon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Debir kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
16 kaj Ain kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Juta kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Bet-
Ŝemeŝ kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: naŭ
urbojn de tiuj du triboj. 17 Kaj
de la tribo de Benjamen: Gibeon
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, Geba kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, 18 Anatot kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Almon kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 19 La
nombro de ĉiuj urboj de la Aaronidoj,
la pastroj, estis dek tri urboj kaj iliaj
ĉirkaŭaĵoj.
20 Kaj por la familioj de la Kehatidoj,
la Levidoj, la restintaj el la Kehatidoj,
la urboj de ilia loto estis de la tribo
de Efraim. 21 Kaj oni donis al ili
la rifuĝurbon por mortiginto Ŝeĥem
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, sur la monto
de Efraim, kaj Gezer kaj ĝiajn ĉir-
kaŭaĵojn, 22 kaj Kibcaim kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Bet-Ĥoron kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: kvar urbojn. 23 Kaj
de la tribo de Dan: Elteke kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, Gibeton kaj ĝiajn ĉir-
kaŭaĵojn, 24 Ajalon kaj ĝiajn ĉir-
kaŭaĵojn, Gat-Rimon kaj ĝiajn ĉir-
kaŭaĵojn: kvar urbojn. 25 Kaj de
la duontribo de Manase: Taanaĥ
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj Gat-Rimon
kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn; du urbojn.
26 La nombro de ĉiuj urboj kun
iliaj ĉirkaŭaĵoj por la familioj de la
restintaj Kehatidoj estis dek.
27 Kaj al la Gerŝonidoj, el la familioj
de la Levidoj, oni donis de la duon-
tribo de Manase la rifuĝurbon por
mortiginto Golan en Baŝan kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, kaj Beeŝtera kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn: du urbojn. 28 Kaj de
la tribo de Isaĥar: Kiŝjon kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, Dabrat kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, 29 Jarmut kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, En-Ganim kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn: kvar urbojn. 30 Kaj de la
tribo de Aŝer: Miŝal kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, Abdon kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
31 Ĥelkat kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Reĥob kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: kvar
urbojn. 32 Kaj de la tribo de Naftali
la rifuĝurbon por mortiginto Kedeŝ
en Galileo kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Ĥamot-Dor kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn, kaj
Kartan kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn: tri
urbojn. 33 La nombro de ĉiuj urboj
de la Gerŝonidoj, laŭ iliaj familioj,
estis dek tri urboj kaj iliaj ĉirkaŭaĵoj.
34 Kaj al la familioj de la Merariidoj,
la ceteraj Levidoj, oni donis de la
tribo de Zebulun: Jokneam kaj ĝiajn
ĉirkaŭaĵojn, Karta kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, 35 Dimna kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, Nahalal kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn:
kvar urbojn. 36 Kaj de la tribo de
Ruben: Becer kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Jahac kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
37 Kedemot kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn,
kaj Mefaat kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn:
kvar urbojn. 38 Kaj de la tribo de
Gad: la rifuĝurbon por mortiginto
Ramot en Gilead kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, kaj Maĥanaim kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, 39 Ĥeŝbon kaj ĝiajn ĉirkaŭ-
aĵojn, Jazer kaj ĝiajn ĉirkaŭaĵojn:
kune kvar urbojn. 40 La nombro de
ĉiuj urboj, kiujn lote ricevis la
Merariidoj, laŭ iliaj familioj, la rest-
intaj el la familioj de la Levidoj, estis
dek du.
41 La nombro de ĉiuj urboj de la
Levidoj meze de la posedaĵoj de la
Izraelidoj estis kvardek ok urboj kaj
iliaj ĉirkaŭaĵoj. 42 Tiuj urboj estis
ĉiu urbo kun ĝiaj ĉirkaŭaĵoj; tiel
estis kun ĉiuj tiuj urboj. 43 Kaj la
Eternulo donis al la Izraelidoj la
tutan landon, kiun doni Li ĵuris al
iliaj patroj; kaj ili ekposedis ĝin kaj
enloĝiĝis en ĝi. 44 Kaj la Eternulo
donis al ili trankvilecon ĉirkaŭe,
konforme al ĉio, kion Li ĵuris al iliaj
patroj; kaj neniu homo el ĉiuj iliaj
malamikoj rezistis antaŭ ili; ĉiujn
iliajn malamikojn la Eternulo trans-
donis en iliajn manojn. 45 Ne mankis
eĉ unu vorto el ĉiuj bonaj vortoj,
kiujn la Eternulo diris al la domo de
Izrael; ĉio plenumiĝis.

22 TIAM Josuo alvokis la Rub-
enidojn kaj la Gadidojn kaj
la duontribon de Manase;
2 kaj li diris al ili: Vi plenumis
ĉion, kion ordonis al vi Moseo, serv-
anto de la Eternulo, kaj vi obeis
mian voĉon en ĉio, kion mi ordonis

al vi. 3 Vi ne forlasis viajn fratojn
dum longa tempo ĝis nun, kaj vi
plenumis la deciditaĵon laŭ la ordono
de la Eternulo, via Dio. 4 Nun la
Eternulo, via Dio, donis ripozon al
viaj fratoj, kiel Li diris al ili; turnu
do vin nun, kaj iru al viaj tendoj sur
la teron de via posedaĵo, kiun donis
al vi Moseo, servanto de la Eternulo,
transe de Jordan. 5 Sed forte penu
plenumi la ordonojn kaj la instruon,
kiujn donis al vi Moseo, servanto de
la Eternulo, por ami la Eternulon,
vian Dion, kaj iri laŭ ĉiuj Liaj vojoj
kaj observi Liajn ordonojn kaj alfort-
ikiĝi al Li kaj servi al Li per via tuta
koro kaj per via tuta animo. 6 Kaj
Josuo benis ilin kaj forliberigis ilin;
kaj ili iris al siaj tendoj.

7 Kaj al unu duono de la tribo de
Manase Moseo donis posedaĵon en
Baŝan, kaj al la dua duono Josuo
donis posedaĵon kun iliaj fratoj transe
de Jordan, okcidente. Kaj kiam
Josuo forliberigis ilin al iliaj tendoj,
li benis ilin. 8 Kaj li diris al ili
jene: Kun granda riĉaĵo vi reiras
nun al viaj tendoj, kaj kun tre granda
brutaro, kun arĝento kaj kun oro kaj
kun kupro kaj kun fero, kaj kun tre
multe da vestoj; dividu la militakiron,
kiun vi ricevis de viaj malamikoj, kun
viaj fratoj.

9 Kaj turniĝis la Rubenidoj kaj la
Gadidoj kaj la duontribo de Manase,
kaj foriris de la Izraelidoj el Ŝilo,
kiu estas en la lando Kanaana, por
iri en la landon Gilead, en la landon
de ilia posedaĵo, kiun ili ekposedis
laŭ la ordono de la Eternulo per
Moseo. 10 Kaj ili venis en la
distriktojn ĉe Jordan, kiuj estas en la
lando Kanaana; kaj la Rubenidoj
kaj la Gadidoj kaj la duontribo de
Manase konstruis tie altaron ĉe
Jordan, altaron grandan kaj bon-
aspektan. 11 Kaj aŭdis la Izraelidoj:
Jen la Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj
la duontribo de Manase konstruis
altaron apud la lando Kanaana, en
la distriktoj de Jordan, sur la flanko
de la Izraelidoj. 12 Kaj kiam la
Izraelidoj tion aŭdis, tiam la tuta
komunumo de la Izraelidoj kolektiĝis
en Ŝilo, por iri kontraŭ ilin milite.

13 Kaj la Izraelidoj sendis al la
Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duon-
tribo de Manase en la landon Gilead
Pineĥason, filon de la pastro Eleazar,
14 kaj kun li dek ĉefojn, po unu ĉefo el
tribo, el ĉiuj triboj de Izrael; kaj ĉiu
el ili estis estro de patrodomo inter la
miloj de Izrael. 15 Kaj ili venis al la
Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la duon-
tribo de Manase en la landon Gilead,
kaj ekparolis al ili, dirante: 16 Tiel
diras la tuta komunumo de la Etern-
ulo: Kio estas ĉi tiu krimo, kiun vi
faris kontraŭ la Dio de Izrael, for-
turniĝinte hodiaŭ de la Eternulo,
konstruinte al vi altaron kaj ribelante
hodiaŭ kontraŭ la Eternulo? 17 Ĉu
ne sufiĉas al ni la krimo pri Peor,
de kiu ni ne puriĝis ĝis la nuna tago
kaj pro kiu trafis frapo la komunumon
de Izrael? 18 Kaj vi forturniĝas
nun de la Eternulo! estos tiel:
hodiaŭ vi ribelas kontraŭ la Eternulo,
kaj morgaŭ Li koleros kontraŭ la
tuta komunumo de Izrael. 19 Se la
lando de via posedaĵo ŝajnas al vi
malpura, tiam transiru en la landon
de la posedaĵo de la Eternulo, en kiu
staras la loĝejo de la Eternulo, kaj
prenu posedaĵon inter ni; sed kon-
traŭ la Eternulo ne ribelu, kaj kontraŭ
ni ne ribelu, konstruante al vi altaron
krom la altaro de la Eternulo, nia Dio.
20 Jen, Aĥan, filo de Zeraĥ, faris
krimon koncerne la anatemitaĵon,
kaj la kolero estis kontraŭ la tuta
komunumo de Izrael, kaj ne li sola
mortis pro sia krimo.

21 Kaj respondis la Rubenidoj kaj la
Gadidoj kaj la duontribo de Manase,
kaj diris al la milestroj de Izrael:
22 Dio de la dioj, la Eternulo, Dio de
la dioj, la Eternulo, Li scias, kaj
Izrael sciu; se ni agis pro ribelo aŭ
por defali de la Eternulo, tiam Li
ne helpu nin hodiaŭ. 23 Se ni kon-
struis al ni la altaron por tio, ke ni
defalu de la Eternulo, aŭ ke ni alportu
sur ĝi bruloferon kaj farunoferon, aŭ
ke ni faru sur ĝi pacoferojn, tiam la
Eternulo nin punu. 24 Ni faris tion
pro zorgo pri tio, ke morgaŭ ne diru
viaj filoj al niaj filoj: Kion komunan
vi havas kun la Eternulo, Dio de
Izrael? 25 kiel limon inter ni kaj
vi, Rubenidoj kaj Gadidoj, la Etern-
ulo metis Jordanon; vi ne havas
parton en la Eternulo. Kaj tiamaniere
viaj filoj malhelpus niajn filojn res-
pekti la Eternulon. 26 Tial ni dir-
is: Ni konstruu al ni altaron, ne
por brulofero nek por aliaj oferoj,
27 sed nur por ke ĝi estu atesto

inter ni kaj vi kaj inter niaj estontaj
generacioj, ke ni havas la rajton fari
servon al la Eternulo antaŭ Li per
niaj bruloferoj kaj per niaj buĉoferoj
kaj per niaj pacoferoj, kaj por ke ne
diru viaj filoj morgaŭ al niaj filoj:
Vi ne havas parton en la Eternulo.
28 Kaj ni pensis: Se ili diros tion al
ni kaj al niaj estontaj generacioj,
tiam ni diros: Vidu la similaĵon de la
altaro de la Eternulo, kiun faris niaj
patroj, ne por brulofero nek por
buĉofero, sed nur kiel ateston inter
ni kaj vi. 29 Malproksima de ni
estas la deziro ribeli kontraŭ la
Eternulo kaj defali hodiaŭ de la
Eternulo, konstrui altaron por brul-
ofero, por farunofero kaj por buĉofero,
krom la altaro de la Eternulo, nia
Dio, kiu estas antaŭ Lia tabernaklo.
30 Kaj la pastro Pineĥas, kaj la
ĉefoj de la komunumo, kaj la milestroj
de Izrael, kiuj estis kun li, aŭdis la
vortojn, kiujn diris la Rubenidoj kaj
la Gadidoj kaj la Manaseidoj, kaj tio
plaĉis al ili. 31 Kaj la pastro
Pineĥas, filo de Eleazar, diris al la
Rubenidoj kaj la Gadidoj kaj la
Manaseidoj: Nun ni scias, ke la
Eternulo estas inter ni, ĉar vi ne
faris kontraŭ la Eternulo tiun krimon;
vi savis la Izraelidojn kontraŭ la
mano de la Eternulo. 32 Kaj la
pastro Pineĥas, filo de Eleazar, kaj
la ĉefoj reiris de la Rubenidoj kaj
la Gadidoj el la lando Gilead en la
landon Kanaanan, al la Izraelidoj,
kaj alportis al ili respondon. 33 Kaj
tio plaĉis al la Izraelidoj; kaj la
Izraelidoj benis Dion, kaj ne havis
plu la intencon iri kontraŭ ilin milite,
por ruinigi la landon, en kiu loĝis la
Rubenidoj kaj la Gadidoj. 34 Kaj
la Rubenidoj kaj la Gadidoj donis
nomon al la altaro: ke ĝi estu atesto
inter ni, ke la Eternulo estas la
Dio.

23 LONGAN tempon post kiam
la Eternulo donis al Izrael
ripozon kontraŭ ĉiuj iliaj
malamikoj ĉirkaŭe, Josuo maljuniĝis,
atingis profundan aĝon. 2 Tiam
Josuo alvokis la tutan Izrael, iliajn
plejaĝulojn kaj ĉefojn kaj juĝistojn
kaj observistojn, kaj diris al ili: Mi
maljuniĝis, mi atingis profundan
aĝon. 3 Kaj vi vidis ĉion, kion
faris la Eternulo, via Dio, al ĉiuj
tiuj popoloj antaŭ vi; ĉar la Eternulo,
via Dio, mem batalis por vi. 4 Vidu,
mi dividis por vi lote tiujn restintajn
popolojn, kiel posedaĵon por viaj
triboj, komencante de Jordan, kaj
ĉiujn popolojn, kiujn mi ekstermis,
ĝis la Granda Maro, kie subiras la
suno. 5 Kaj la Eternulo, via Dio,
forpuŝos ilin de antaŭ vi kaj forpelos
ilin de antaŭ vi; kaj vi ekposedos
ilian landon, kiel diris al vi la Etern-
ulo, via Dio. 6 Penu do bone, ke
vi observu kaj plenumu ĉion, skribitan
en la libro de instruo de Moseo, ne
forkliniĝante de ĝi dekstren nek
maldekstren, 7 ne komunikiĝante
kun tiuj popoloj, kiuj restis kun vi;
kaj la nomon de iliaj dioj ne citu, kaj
ne ĵuru per ili, kaj ne servu al ili, kaj
ne adoru ilin; 8 nur al la Eternulo,
via Dio, alfortikiĝu, kiel vi faris ĝis
la nuna tago. 9 Kaj la Eternulo
forpelis de antaŭ vi popolojn grandajn
kaj fortajn; kaj neniu rezistis antaŭ
vi ĝis la nuna tago. 10 Unu el vi
forpelas milon; ĉar la Eternulo, via
Dio, mem batalas por vi, kiel Li diris
al vi. 11 Gardu do bone viajn
animojn, por ami la Eternulon, vian
Dion. 12 Ĉar se vi forkliniĝos, kaj
aliĝos al tiuj restintaj popoloj, kiuj
restis kun vi, kaj vi boparenciĝos kun
ili, kaj vi iros al ili kaj ili al vi:
13 tiam sciu, ke la Eternulo, via
Dio, ne plu forpelos tiujn popolojn
de antaŭ vi; kaj ili fariĝos por vi
kaptilo kaj reto, kaj vipo por viaj
flankoj, kaj pikilo por viaj okuloj,
ĝis vi forpereos de sur tiu bona tero,
kiun donis al vi la Eternulo, via Dio.
14 Nun mi ekiras hodiaŭ la vojon de
la tuta mondo; kaj vi sciu per via
tuta koro kaj per via tuta animo, ke
ne restis neplenumita eĉ unu vorto
el ĉiuj bonaj vortoj, kiujn la Eternulo,
via Dio, diris pri vi; ĉio plenumiĝis
por vi, ne mankis el ĝi eĉ unu vorto.
15 Sed kiel plenumiĝis por vi ĉiuj
bonaj vortoj, kiujn la Eternulo, via
Dio, diris al vi, tiel la Eternulo venigos
sur vin ĉion malbonan, ĝis Li eksterm-
os vin de sur tiu bona tero, kiun
donis al vi la Eternulo, via Dio.
16 Se vi malobeos la interligon de la
Eternulo, via Dio, kiun Li starigis
kun vi, kaj vi iros kaj servos al aliaj
dioj kaj adoros ilin: tiam ekflamos
kontraŭ vin la kolero de la Eternulo,
kaj vi forpereos rapide de sur la
bona tero, kiun Li donis al vi.

24 KAJ Josuo kunvenigis ĉiujn
tribojn de Izrael en Ŝeĥemon,
kaj alvokis la plejaĝulojn de
Izrael kaj iliajn ĉefojn kaj juĝistojn
kaj observistojn; kaj ili stariĝis antaŭ
Dio. 2 Kaj Josuo diris al la tuta
popolo: Tiel diris la Eternulo, Dio
de Izrael: Transe de la Rivero loĝis
viaj patroj en la tempo antikva, Teraĥ,
patro de Abraham kaj patro de
Naĥor; kaj ili servis al aliaj dioj.
3 Sed Mi prenis vian patron Abraham
de trans la Rivero kaj kondukis lin
tra la tuta lando Kanaana, kaj Mi
multigis lian idaron, kaj Mi donis al li
Isaakon. 4 Kaj Mi donis al Isaak
Jakobon kaj Esavon; kaj Mi donis al
Esav la monton Seir, ke li posedu ĝin;
sed Jakob kaj liaj filoj foriris en Egipt-
ujon. 5 Kaj Mi sendis Moseon kaj
Aaronon, kaj frapis Egiptujon, kiel Mi
faris inter ili; kaj poste Mi elkondukis
vin. 6 Kaj Mi elkondukis viajn
patrojn el Egiptujo; kaj vi venis al la
maro. Kaj la Egiptoj postkuris viajn
patrojn per ĉaroj kaj rajdantoj ĝis la
Ruĝa Maro. 7 Kaj ili ekkriis al la
Eternulo, kaj Li aperigis mallumon
inter vi kaj la Egiptoj, kaj venigis
sur ilin la maron kaj kovris ilin. Kaj
viaj okuloj vidis, kion Mi faris en
Egiptujo; kaj vi loĝis en la dezerto
dum longa tempo. 8 Kaj Mi venigis
vin al la lando de la Amoridoj, kiuj
loĝas transe de Jordan, kaj ili militis
kontraŭ vi; kaj Mi transdonis ilin en
viajn manojn, kaj vi ekposedis ilian
landon, kaj Mi ekstermis ilin antaŭ vi.
9 Kaj leviĝis Balak, filo de Cipor, reĝo
de Moab, kaj militis kontraŭ Izrael,
kaj sendis kaj alvokis Bileamon, filon
de Beor, por malbeni vin. 10 Sed
Mi ne volis aŭskulti Bileamon; kaj
li benis vin, kaj Mi savis vin el liaj
manoj. 11 Kaj vi transiris Jordan-
on kaj venis al Jeriĥo; kaj militis
kontraŭ vi la loĝantoj de Jeriĥo,
la Amoridoj kaj la Perizidoj kaj la
Kanaanidoj kaj la Ĥetidoj kaj la
Girgaŝidoj, la Ĥividoj kaj la Jebusidoj;
sed Mi transdonis ilin en viajn manojn.
12 Kaj Mi sendis antaŭ vi krabrojn,
kaj ili forpelis de vi la du reĝojn de
la Amoridoj; ne per via glavo, kaj
ne per via pafarko. 13 Kaj Mi
donis al vi landon, pri kiu vi ne
laboris, kaj urbojn, kiujn vi ne kon-
struis, kaj vi loĝas en ili; de vinber-
ĝardenoj kaj olivarboj, kiujn vi ne
plantis, vi manĝas. 14 Timu do la
Eternulon, kaj servu al Li fidele kaj
vere; kaj forpuŝu la diojn, al kiuj
servis viaj patroj transe de la Rivero
kaj en Egiptujo, kaj servu al la
Eternulo. 15 Sed se ne plaĉas al
vi servi al la Eternulo, tiam elektu
al vi hodiaŭ, al kiu vi volas servi:
ĉu al la dioj, al kiuj servis viaj patroj,
kiuj loĝis transe de la Rivero, ĉu al
la dioj de la Amoridoj, en kies lando
vi loĝas; sed mi kaj mia domo servos
al la Eternulo. 16 Tiam la popolo
respondis kaj diris: Malproksima de
ni estas la deziro forlasi la Etern-
ulon kaj servi al aliaj dioj; 17 ĉar
la Eternulo estas nia Dio, Li, kiu
elkondukis nin kaj niajn patrojn el
Egiptujo, el la domo de sklaveco, kaj
kiu faris antaŭ niaj okuloj tiujn
grandajn signojn, kaj gardis nin dum
la tuta vojo, kiun ni iris, kaj inter
ĉiuj popoloj, tra kies mezo ni trairis.
18 Kaj la Eternulo forpelis antaŭ ni
ĉiujn popolojn, kaj la Amoridojn, kiuj
loĝis en la lando. Ni do ankaŭ servos
al la Eternulo; ĉar Li estas nia Dio.
19 Kaj Josuo diris al la popolo: Vi
ne povas servi al la Eternulo; ĉar
Li estas Dio sankta, Dio severa; Li
ne estos indulga kontraŭ viaj mal-
bonagoj kaj pekoj. 20 Se vi forlasos
la Eternulon kaj servos al fremdaj
dioj, tiam Li sin turnos kaj faros al vi
malbonon kaj ekstermos vin, post
kiam Li faris al vi bonon. 21 Kaj
la popolo diris al Josuo: Ne, nur al la
Eternulo ni servos. 22 Kaj Josuo
diris al la popolo: Vi estas atest-
antoj pri vi, ke vi elektis al vi la
Eternulon, por servi al Li. Kaj ili
respondis: Ni estas atestantoj.
23 Nun forpuŝu do la fremdajn
diojn, kiuj estas inter vi, kaj turnu
vian koron al la Eternulo, Dio de
Izrael. 24 Kaj la popolo diris al
Josuo: Al la Eternulo, nia Dio, ni
servos, kaj Lian voĉon ni obeos.
25 Kaj Josuo faris interligon kun
la popolo en tiu tago, kaj donis al ĝi
leĝojn kaj regulojn en Ŝeĥem.
26 Kaj Josuo skribis tiujn vortojn
en la libron de instruo de Dio, kaj
li prenis grandan ŝtonon, kaj starigis
ĝin tie sub la kverko, kiu estis apud
la sanktejo de la Eternulo. 27 Kaj
Josuo diris al la tuta popolo: Jen
ĉi tiu ŝtono estos por ni atestanto;
ĉar ĝi aŭdis ĉiujn vortojn de la

Eternulo, kiujn Li diris al ni; kaj
ĝi estu atestanto pri vi, por ke vi ne
forneu vian Dion. 28 Kaj Josuo
forliberigis la popolon, ĉiun al lia
posedaĵo.
29 Post tiu okazintaĵo mortis Josuo,
filo de Nun, servanto de la Eternulo,
havante la aĝon de cent dek jaroj.
30 Kaj oni enterigis lin inter la limoj
de lia posedaĵo en Timnat-Seraĥ,
kiu estas sur la monto de Efraim,
norde de la monto Gaaŝ. 31 Kaj
Izrael servis al la Eternulo dum la
tuta vivo de Josuo, kaj dum la tuta
vivo de la plejaĝuloj, kiuj vivis longe
post Josuo, kaj kiuj sciis ĉiujn farojn
de la Eternulo, kiujn Li faris al Izrael.
32 Kaj la ostojn de Jozef, kiujn la
Izraelidoj kunportis el Egiptujo, oni
enterigis en Ŝeĥem, sur la kampo-
parto, kiun Jakob aĉetis de la filoj
de Ĥamor, patro de Ŝeĥem, pro cent
kesitoj, kaj kiu fariĝis posedaĵo
de la filoj de Jozef. 33 Kaj Eleazar,
filo de Aaron, mortis; kaj oni enterigis
lin sur la monteto de Pineĥas, lia
filo, la monteto, kiu estis donita al li
sur la monto de Efraim.

JUĜISTOJ

1 POST la morto de Josuo la
Izraelidoj demandis la Etern-
ulon, dirante: Kiu el ni plej
antaŭe devas iri kontraŭ la Kanaan-
idojn, por militi kontraŭ ili? 2 Kaj
la Eternulo diris: Jehuda iros; jen
Mi transdonas la landon en liajn
manojn. 3 Tiam Jehuda diris al sia
frato Simeon: Iru kun mi en mian
sorton, kaj ni militos kontraŭ la
Kanaanidoj; kaj mi ankaŭ iros kun
vi en vian sorton. Kaj Simeon iris
kun li. 4 Kaj Jehuda iris, kaj la
Eternulo transdonis en liajn manojn
la Kanaanidojn kaj la Perizidojn;
kaj ili batis el ili en Bezek dek mil
homojn. 5 Kaj ili renkontis Adoni-
Bezekon en Bezek kaj batalis kontraŭ
li kaj venkobatis la Kanaanidojn kaj
la Perizidojn. 6 Kaj Adoni-Bezek
forkuris; sed ili postkuris lin kaj
kaptis lin kaj dehakis la dikfingrojn de
liaj manoj kaj piedoj. 7 Kaj Adoni-
Bezek diris: Sepdek reĝoj kun dehak-
itaj dikfingroj de la manoj kaj piedoj
kolektadis panrestaĵojn sub mia tablo;
kiel mi agis, tiel Dio repagis al mi.
Kaj oni venigis lin en Jerusalemon,
kaj li mortis tie.
8 Kaj la Jehudaidoj militis kontraŭ
Jerusalem kaj prenis ĝin kaj venko-
batis ĝin per glavo, kaj la urbon ili
forbruligis. 9 Poste la Jehudaidoj
iris, por militi kontraŭ la Kanaanidoj,
kiuj loĝis sur la monto kaj en la suda
regiono kaj sur la malaltaĵo. 10 Kaj
Jehuda iris al la Kanaanidoj, kiuj
loĝis en Ĥebron (la nomo de Hebron
antaŭe estis Kirjat-Arba), kaj venko-
batis Ŝeŝajon kaj Aĥimanon kaj
Talmajon. 11 Kaj de tie li iris al la
loĝantoj de Debir (la nomo de Debir
antaŭe estis Kirjat-Sefer). 12 Kaj
Kaleb diris: Kiu venkobatos Kirjat-
Seferon kaj prenos ĝin, al tiu mi
donos mian filinon Aĥsa kiel edzinon.
13 Kaj prenis ĝin Otniel, filo de
Kenaz, la pli juna frato de Kaleb;
kaj li donis al li sian filinon Aĥsa
kiel edzinon. 14 Kaj kiam ŝi venis,
ŝi instigis lin peti de ŝia patro kampon.
Kaj ŝi malsupreniĝis de la azeno;
kaj Kaleb diris al ŝi: Kio estas al vi?
15 Kaj ŝi diris al li: Donu al mi benon;
ĉar vi donis al mi teron sudflankan,
tial donu al mi ankaŭ akvofontojn.
Kaj Kaleb donis al ŝi fontojn suprajn
kaj fontojn malsuprajn.
16 Kaj la idoj de la Kenido, bofrato
de Moseo, iris el la urbo de Palmoj
kun la idoj de Jehuda en la dezerton
de Jehuda, kiu estas sude de Arad;
kaj ili venis kaj ekloĝis kune kun la
popolo. 17 Kaj Jehuda iris kun
sia frato Simeon, kaj ili venkobatis la
Kanaanidojn, kiuj loĝis en Cefat,
kaj detruis ĝin, kaj donis al la urbo la
nomon Ĥorma. 18 Kaj Jehuda pren-
is la urbojn Gaza kun ĝiaj limoj
kaj Aŝkelon kun ĝiaj limoj kaj Ekron
kun ĝiaj limoj. 19 Kaj la Eternulo
estis kun Jehuda, kaj li ekposedis la

monton. Sed li ne povis forpeli la
loĝantojn de la valo, ĉar ili havis
ferajn ĉarojn. 20 Kaj oni donis al
Kaleb Ĥebronon, kiel diris Moseo;
kaj li elpelis el tie la tri filojn de
Anak. 21 Sed la Jebusidojn, kiuj
loĝis en Jerusalem, la Benjamenidoj
ne elpelis; kaj la Jebusidoj loĝis kun
la Benjamenidoj en Jerusalem ĝis la
nuna tago.
22 Kaj iris ankaŭ la Jozefidoj al
Bet-El; kaj la Eternulo estis kun
ili. 23 Kaj la Jozefidoj esplor-
rigardis Bet-Elon (la nomo de la urbo
antaŭe estis Luz). 24 Kaj la esplor-
rigardantoj vidis viron, irantan el la
urbo, kaj ili diris al li: Montru al ni la
eniron en la urbon, kaj ni faros al vi
favoraĵon. 25 Kaj li montris al ili
la eniron en la urbon, kaj ili venko-
batis la urbon per glavo; sed tiun
viron kaj lian tutan familion ili for-
liberigis. 26 Kaj la viro iris en la
landon de la Ĥetidoj, kaj konstruis
urbon, kaj donis al ĝi la nomon Luz;
tia estas ĝia nomo ĝis la nuna tago.
27 Kaj Manase ne ekposedis la
urbojn Bet-Ŝean kun ĝiaj urbetoj kaj
Taanaĥ kun ĝiaj urbetoj, kaj la
loĝantojn de Dor kaj de ĝiaj urbetoj
kaj la loĝantojn de Jibleam kaj de
ĝiaj urbetoj kaj la loĝantojn de
Megido kaj de ĝiaj urbetoj; kaj la
Kanaanidoj plue loĝis en tiu lando.
28 Kiam Izrael fortiĝis, li faris la
Kanaanidojn tributuloj, sed ne elpelis
ilin.
29 Kaj Efraim ne elpelis la Kana-
anidojn, kiuj loĝis en Gezer; kaj la
Kanaanidoj loĝis inter li en Gezer.
30 Zebulun ne forpelis la loĝantojn
de Kitron, nek la loĝantojn de Naha-
lol; kaj la Kanaanidoj loĝis inter li,
kaj fariĝis tributuloj.
31 Aŝer ne forpelis la loĝantojn de
Ako, nek la loĝantojn de Cidon, nek
de Aĥlab, nek de Aĥzib, nek de
Ĥelba, nek de Afek, nek de Reĥob.
32 Kaj la Aŝeridoj loĝis meze de la
Kanaanidoj, loĝantoj de la lando;
ĉar ili ne forpelis ilin.
33 Naftali ne forpelis la loĝantojn
de Bet-Ŝemeŝ, nek la loĝantojn de
Bet-Anat; kaj li loĝis meze de la
Kanaanidoj, loĝantoj de la lando; kaj
la loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ kaj de Bet-
Anat fariĝis liaj tributuloj.
34 Kaj la Amoridoj premis la Danid-
ojn sur la monton, ne permesante
al ili malsupreniri en la valon. 35 Kaj
la Amoridoj plue loĝis sur la monto
Ĥeres, en Ajalon kaj en Ŝaalbim;
sed la mano de la Jozefidoj pezis sur
ili, kaj ili fariĝis tributuloj. 36 Kaj
la limo de la Amoridoj estis de la
loko, kie leviĝas Akrabim, de Sela pli
alten.

2 KAJ venis anĝelo de la Eternulo
el Gilgal al Boĥim, kaj diris: Mi
elkondukis vin el Egiptujo, kaj
venigis vin en la landon, pri kiu Mi
ĵuris al viaj patroj, kaj Mi diris: Mi
neniam rompos Mian interligon kun
vi; 2 sed vi ne faru interligon kun
la loĝantoj de ĉi tiu lando, iliajn
altarojn detruu. Sed vi ne obeis
Mian voĉon; kial vi tion faris?
3 Tial Mi diras: Mi ne forpelos ilin
de vi, kaj ili estos por vi kaptilo, kaj
iliaj dioj estos por vi falilo. 4 Kaj
kiam la anĝelo de la Eternulo parolis
tiujn vortojn al ĉiuj Izraelidoj, la
popolo levis sian voĉon kaj ploris.
5 Kaj ili donis al tiu loko la nomon
Boĥim. Kaj ili tie buĉis oferojn al la
Eternulo.
6 Kaj Josuo forliberigis la popolon,
kaj la Izraelidoj iris ĉiu al sia hereda
parto, por ekposedi la landon. 7 Kaj
la popolo servis al la Eternulo dum la
tuta vivo de Josuo, kaj dum la tuta vivo
de la plejaĝuloj, kiuj vivis longe post
Josuo, kaj kiuj vidis ĉiujn grandajn
farojn de la Eternulo, kiujn Li faris al
Izrael. 8 Kaj mortis Josuo, filo de Nun,
servanto de la Eternulo, en la aĝo de
cent dek jaroj. 9 Kaj oni enterigis
lin inter la limoj de lia posedaĵo en
Timnat-Ĥeres, sur la monto de Efraim,
norde de la monto Gaaŝ. 10 Kaj
ankaŭ tiu tuta generacio alkolektiĝis
al siaj patroj; kaj aperis post ili
generacio alia, kiu ne konis la Etern-
ulon, nek la farojn, kiujn Li faris al
Izrael.
11 Kaj la Izraelidoj faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj
servis al Baaloj. 12 Kaj ili forlasis
la Eternulon, Dion de iliaj patroj,
kiu elkondukis ilin el la lando Egipta,
kaj ili sekvis aliajn diojn, el la dioj
de la popoloj, kiuj estis ĉirkaŭ ili,
kaj ili adoris ilin, kaj kolerigis la
Eternulon. 13 Kaj ili forlasis la
Eternulon, kaj servis al Baal kaj
al Aŝtar. 14 Kaj ekflamis la kolero
de la Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li
transdonis ilin en la manojn de rab-

istoj, kiuj prirabis ilin, kaj Li vendis
ilin en la manojn de iliaj malamikoj
ĉirkaŭe; kaj ili ne povis plu sin teni
antaŭ siaj malamikoj. 15 Kien ajn
ili iris, la mano de la Eternulo estis
kontraŭ ili por malbono, kiel la Etern-
ulo diris kaj kiel la Eternulo ĵuris
al ili; kaj ili estis tre premataj.
16 Kaj la Eternulo starigis juĝistojn,
kiuj savis ilin el la manoj de iliaj
rabintoj; 17 tamen ankaŭ la juĝist-
ojn ili ne obeis, sed ili malĉastis kun
aliaj dioj kaj adoris ilin, rapide
dekliniĝis de la vojo, kiun iris iliaj
patroj, obeante la ordonojn de la
Eternulo; ili tiel ne agis. 18 Kaj
kiam la Eternulo starigis por ili
juĝistojn, kaj la Eternulo estis kun la
juĝisto, kaj savadis ilin el la manoj
de iliaj malamikoj dum la tuta vivo
de la juĝisto, ĉar la Eternulo kompatis
ilin, kiam ili ĝemis pro siaj turment-
antoj kaj premantoj: 19 tiam, apen-
aŭ la juĝisto mortis, ili denove fariĝis
pli malbonaj ol iliaj patroj, sekvante
aliajn diojn, servante al ili, kaj ador-
ante ilin. Ili ne dekliniĝis de siaj
faroj kaj de sia malbona vojo. 20 Kaj
ekflamis la kolero de la Eternulo
kontraŭ Izrael, kaj Li diris: Ĉar ĉi
tiu popolo malobeis Mian interligon,
kiun Mi donis al iliaj patroj, kaj ne
aŭskultis Mian voĉon, 21 tial Mi
ankaŭ forpelos de ili neniun el la
popoloj, kiujn restigis Josuo, kiam
li mortis; 22 por elprovi per ili
Izraelon, ĉu ili observos la vojon de la
Eternulo kaj iros ĝin, kiel observis
iliaj patroj, aŭ ne. 23 Kaj la Etern-
ulo restigis tiujn popolojn, kaj ne
rapidis elpeli ilin, kaj ne transdonis
ilin en la manojn de Josuo.

3 KAJ jen estas la popoloj, kiujn
la Eternulo restigis, por elprovi
per ili Izraelon, ĉiujn, kiuj ne
sciis pri ĉiuj militoj kontraŭ Kanaan;
2 por ke eksciu la generacioj de la
Izraelidoj, por lernigi militon al tiuj,
kiuj antaŭe ne konis ĝin: 3 kvin
princoj de Filiŝtoj, kaj ĉiuj Kanaanidoj,
kaj Cidonanoj, kaj Ĥividoj, kiuj loĝis
sur la monto Lebanon, de la monto
Baal-Ĥermon ĝis la eniro de Ĥamat.
4 Ili restis, por elprovi per ili la
Izraelidojn, por sciiĝi, ĉu ili obeos la
ordonojn de la Eternulo, kiujn Li
donis al iliaj patroj per Moseo.
5 Kaj la Izraelidoj loĝis meze de la
Kanaanidoj, Ĥetidoj kaj Amoridoj
kaj Perizidoj kaj Ĥividoj kaj Jebus-
idoj. 6 Kaj ili prenis al si iliajn
filinojn kiel edzinojn, kaj siajn filinojn
ili donis al iliaj filoj, kaj ili servis al
iliaj dioj.

7 Kaj la Izraelidoj faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, kaj
forgesis la Eternulon, sian Dion, kaj
servis al Baaloj kaj al sanktaj stangoj.
8 Kaj ekflamis la kolero de la Etern-
ulo kontraŭ Izrael, kaj Li transdonis
ilin en la manojn de Kuŝan-Riŝataim,
reĝo de Mezopotamio; kaj la Izrael-
idoj servis al Kuŝan-Riŝataim dum
ok jaroj. 9 Kaj la Izraelidoj ekkriis
al la Eternulo, kaj la Eternulo aperigis
savanton por la Izraelidoj, kiu savis
ilin: Otnielon, filon de Kenaz, pli
juna frato de Kaleb. 10 Kaj estis
sur li la spirito de la Eternulo, kaj li
estis juĝisto de Izrael. Kaj li eliris
milite, kaj la Eternulo transdonis en
lian manon Kuŝan-Riŝataimon, reĝon
de Mezopotamio, kaj lia mano fariĝis
forta super Kuŝan-Riŝataim. 11 Kaj
la lando ripozis dum kvardek jaroj;
kaj mortis Otniel, filo de Kenaz.

12 Kaj denove la Izraelidoj faris
malbonon antaŭ la okuloj de la
Eternulo; kaj la Eternulo fortigis
Eglonon, reĝon de Moab, kontraŭ
Izrael, pro tio, ke ili faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo.
13 Kaj li aligis al si la Amonidojn kaj
Amalekidojn, kaj iris kaj venkobatis
Izraelon, kaj ili ekposedis la urbon
de Palmoj. 14 Kaj la Izraelidoj
servis al Eglon, reĝo de Moab, dum
dek ok jaroj. 15 Kaj la Izraelidoj
ekkriis al la Eternulo, kaj la Eternulo
aperigis por ili savanton, Ehudon,
filon de Gera, Benjamenidon, mal-
dekstramanulon. Kaj la Izraelidoj
sendis per li donacojn al Eglon, reĝo
de Moab. 16 Kaj Ehud faris al si
glavon dutranĉan, havantan la longon
de unu ulno, kaj zonis ĝin sub sia
vesto al sia dekstra femuro. 17 Kaj
li prezentis la donacojn al Eglon,
reĝo de Moab; Eglon estis homo tre
grasdika. 18 Kaj kiam li finis la
prezentadon de la donacoj, li foririgis
la homojn, kiuj alportis la donacojn.
19 Sed li mem revenis de la idoloj
en Gilgal, kaj diris: Mi devas diri al
vi ion sekretan, ho reĝo. Kaj tiu
diris: Silentu! Kaj eliris de apud
li ĉiuj, kiuj staris apud li. 20 Kaj
Ehud eniris al li, kiam li sidis en

malvarmeta ĉambreto, kiu estis por
li sola; kaj Ehud diris: Mi havas por
vi vorton de Dio; kaj li leviĝis de la
seĝo. 21 Tiam Ehud etendis sian
maldekstran manon, kaj prenis la
glavon de sia dekstra femuro, kaj
enpuŝis ĝin en lian ventron tiel,
22 ke eĉ la tenilo eniris post la tranĉ-
fero, kaj la graso kovris la tranĉferon;
ĉar li ne eltiris la glavon el lia ventro,
kaj ĝi trapenetris la postan parton de
la korpo. 23 Kaj Ehud eliris en la
vestiblon, kaj fermis post si la pordon
de la ĉambreto, kaj ŝlosis ĝin.
24 Kiam li eliris, la servantoj de la
reĝo venis, kaj vidis, ke la pordo de la
ĉambreto estas ŝlosita, kaj ili diris:
Certe pro natura bezono li estas en
la malvarmeta ĉambreto. 25 Kaj ili
atendis longe, sed neniu malfermis la
pordon de la ĉambreto; tiam ili
prenis la ŝlosilon kaj malŝlosis, kaj
ili vidis, ke ilia sinjoro kuŝas malviva
sur la tero. 26 Kaj dum ili staris
konsternitaj, Ehud forkuris, kaj li
preterpasis la idolojn kaj forkuris
al Seira. 27 Kaj kiam li alvenis, li
ektrumpetis per korno sur la monto de
Efraim, kaj la Izraelidoj malsupren-
iris kun li de la monto, kaj li estis
antaŭ ili. 28 Kaj li diris al ili:
Kuru post mi; ĉar la Eternulo trans-
donis viajn malamikojn, la Moabidojn,
en viajn manojn. Kaj ili iris post li,
kaj okupis la transirejon de Jordan,
kondukantan al Moab, kaj permesis
al neniu transiri. 29 Kaj ili mortigis
en tiu tempo ĉirkaŭ dek mil virojn
el la Moabidoj, homojn sanajn kaj
fortajn; kaj neniu saviĝis. 30 Kaj
en tiu tago Moab humiliĝis sub la
manojn de la Izraelidoj; kaj la lando
ripozis dum okdek jaroj.

31 Post li estis Ŝamgar, filo de
Anat; li mortigis sescent virojn el la
Filiŝtoj per bova bastono; kaj li
ankaŭ savis Izraelon.

4 KAJ la Izraelidoj denove faris
malbonon antaŭ la okuloj de la
Eternulo, kiam Ehud mortis.
2 Kaj la Eternulo transdonis ilin en ia
manojn de Jabin, Kanaana reĝo, kiu
reĝis en Ĥacor; lia militistestro estis
Sisera, kiu loĝis en Ĥaroŝet-Goim.
3 Kaj la Izraelidoj ekkriis al la Etern-
ulo; ĉar tiu havis naŭcent ferajn
ĉarojn, kaj li forte premis la Izraelid-
ojn dum dudek jaroj.

4 Debora, profetino, edzino de Lap-
idot, estis en tiu tempo juĝistino de
la Izraelidoj; 5 ŝi sidadis sub la
palmo de Debora, inter Rama kaj
Bet-El, sur la monto de Efraim; kaj
la Izraelidoj venadis al ŝi por juĝo.
6 Kaj ŝi sendis kaj alvokigis Barakon,
filon de Abinoam, el Kedeŝ-Naftali,
kaj diris al li: La Eternulo, Dio de
Izrael, ordonis: Iru, konduku la
militistaron sur la monton Tabor,
kaj prenu kun vi dek mil virojn el la
Naftaliidoj kaj el la Zebulunidoj;
7 kaj al la torento Kiŝon Mi alkon-
dukos al vi Siseran, la militistestron
de Jabin, kaj liajn ĉarojn kaj lian
amasegon; kaj Mi transdonos lin en
viajn manojn. 8 Tiam diris al ŝi
Barak: Se vi iros kun mi, mi iros; sed
se vi ne iros kun mi, mi ne iros.
9 Kaj ŝi respondis: Bone, mi iros
kun vi; sed vi ne havos gloron sur la
vojo, kiun vi iros; ĉar en la manojn de
virino la Eternulo transdonos Siseran.
Kaj Debora leviĝis, kaj iris kun Barak
al Kedeŝ. 10 Kaj Barak vokis la
Zebulunidojn kaj la Naftaliidojn al
Kedeŝ; kaj lin sekvis dek mil viroj,
kaj Debora iris kun li. 11 Ĥeber,
la Kenido, apartiĝis de la Kenidoj,
de la idoj de Ĥobab, bofrato de
Moseo, kaj li starigis sian tendon
apud la kverkaro en Caananim, apud
Kedeŝ. 12 Kaj oni sciigis Siseran,
ke Barak, filo de Abinoam, supreniris
sur la monton Tabor. 13 Kaj Sisera
kunvokis ĉiujn siajn ĉarojn, naŭcent
ferajn ĉarojn, kaj la tutan popolon,
kiu estis kun li, el Ĥaroŝet-Goim al
la torento Kiŝon. 14 Tiam Debora
diris al Barak: Leviĝu, ĉar nun estas
la tago, en kiu la Eternulo transdonos
Siseran en viajn manojn; jen la
Eternulo eliris antaŭ vi. Kaj Barak
malsupreniris de la monto Tabor,
kaj post li dek mil viroj. 15 Kaj la
Eternulo ĵetis konfuzon sur Siseran
kaj sur ĉiujn ĉarojn kaj sur la tutan
militistaron, antaŭ la glavo de Barak;
kaj Sisera deiris de la ĉaro kaj for-
kuris piede. 16 Kaj Barak perse-
kutis la ĉarojn kaj la militistaron ĝis
Ĥaroŝet-Goim; kaj la tuta militistaro
de Sisera falis de glavo; restis neniu.

17 Sed Sisera forkuris piede al la
tendo de Jael, edzino de la Kenido
Ĥeber; ĉar estis paco inter Jabin,
reĝo de Ĥacor, kaj la domo de la
Kenido Ĥeber. 18 Kaj Jael eliris
renkonte al Sisera, kaj diris al li:

Eniru, mia sinjoro, eniru al mi; ne
timu. Kaj li eniris al ŝi en la tendon,
kaj ŝi kovris lin per litkovrilo.
19 Kaj li diris al ŝi: Donu al mi por
trinki iom da akvo, ĉar mi soifas.
Kaj ŝi malfermis felsakon kun lakto
kaj donis al li por trinki, kaj kovris
lin. 20 Kaj li diris al ŝi: Staru ĉe la
pordo de la tendo, kaj se iu venos
kaj demandos vin, kaj diros: Ĉu iu
estas ĉi tie? tiam diru, ke neniu
estas. 21 Kaj Jael, edzino de Ĥeber,
prenis najlon de la tendo kaj metis
martelon en sian manon kaj aliris
al li mallaŭte, kaj enbatis la najlon en
lian tempion tiel, ke ĝi enpenetris
en la teron. Li dormis, lacigita; kaj
li mortis. 22 Kaj Barak postkuris
Siseran. Kaj Jael eliris al li renkonte,
kaj diris al li: Venu, mi montros al vi
la viron, kiun vi serĉas. Kaj li
venis al ŝi, kaj li vidis, ke Sisera kuŝas
malviva kaj najlo estas en lia tempio.
23 Tiel Dio humiligis en tiu tago
Jabinon, reĝon de Kanaan, antaŭ la
Izraelidoj. 24 Kaj la mano de la
Izraelidoj ĉiam pli fortiĝis super
Jabin, reĝo de Kanaan, ĝis ili ekstermis
Jabinon, reĝon de Kanaan.

5 KAJ ekkantis Debora, kaj Barak,
filo de Abinoam, en tiu tago, jene:
2 Ĉar la ĉefoj gvidis en Izrael
Kaj la popolo montris sin fervora,
Benu la Eternulon.
3 Aŭskultu, ho reĝoj; atentu, ho
princoj:
Mi al la Eternulo, mi kantas;
Mi ludas al la Eternulo, Dio de
Izrael.
4 Ho Eternulo! kiam Vi eliris de
Seir,
Kiam Vi iris de la kampo de
Edom,
Tremis la tero, kaj la ĉielo fluigis
gutojn,
Kaj la nuboj gutigis akvon.
5 La montoj fluis antaŭ la Eternulo,
Tiu Sinaj antaŭ la Eternulo, Dio
de Izrael.
6 En la tempo de Ŝamgar, filo de
Anat,
En la tempo de Jael, forlasitaj
estis la vojoj,
Kaj tiuj, kiuj devis iri sur la
vojoj, iris laŭ flankaj vojetoj.
7 Forestis juĝistoj en Izrael, forestis,
Ĝis stariĝis mi, Debora,
Ĝis stariĝis mi, patrino en Izrael.
8 Oni elektis novajn diojn;
Kaj tiam milito aperis antaŭ la
pordego.
Ĉu iu vidis ŝildon aŭ lancon
Ĉe la kvardek miloj de Izrael?
9 Mia koro estas kun la estroj de
Izrael,
Kun la fervoruloj en la popolo;
Benu la Eternulon.
10 Vi, kiuj rajdas sur blankaj azeninoj,
Vi, kiuj sidas sur tapiŝoj,
Kaj vi, kiuj iras sur la vojo,
kantu!
11 Inter la kantoj de la pafarkistoj
ĉe la akvoĉerpejoj,
Tie oni prikantos la justecon de
la Eternulo,
La justecon de Lia estrado en
Izrael.
Tiam eliris al la pordego la popolo
de la Eternulo.
12 Vekiĝu, vekiĝu, Debora,
Vekiĝu, vekiĝu, kantu kanton;
Leviĝu, Barak, kaj konduku
viajn kaptitojn, filo de Abinoam!
13 Tiam eliris la restintoj el la
fortuloj de la popolo;
La Eternulo eliris kun mi inter
la herooj.
14 De Efraim venis tiuj, kiuj havas
siajn radikojn en Amalek;
Post vi venis Benjamen en via
popolo;
De Maĥir venis estroj,
Kaj de Zebulun kondukantoj per
princa bastono.
15 Kaj princoj el Isaĥar estis kun
Debora,
Kaj Isaĥar, kiel Barak, kuris en
la valon.
Ĉe la torentoj de Ruben estas
grandaj konsiliĝoj.
16 Kial vi sidas inter la baraĵoj,
Aŭskultante la fajfadon ĉe la
brutaroj?
Ĉe la torentoj de Ruben estas
grandaj konsiliĝoj.
17 Gilead restis transe de Jordan;
Kaj kial Dan sidas sur la ŝipoj?
Aŝer sidas sur la bordo de la
maro,
Kaj loĝas ĉe siaj golfoj.
18 Zebulun estas popolo, kiu riskis
sian animon por la morto,
Kaj Naftali sur la altaĵoj de la
kampo.

19 Venis reĝoj, ili batalis;
Tiam batalis reĝoj de Kanaan
En Taanaĥ, ĉe la akvo de Megido;
Sed ili ricevis neniom da mono.
20 El la ĉielo oni batalis;
La steloj de siaj vojoj batalis kontraŭ Sisera.
21 La torento Kiŝon forportis ilin,
La torento antikva, la torento Kiŝon.
Piedpremu, mia animo, la fortulojn.
22 Tiam frapis la hufoj de ĉevaloj
Pro la rapidega forkurado de fortuloj.
23 Malbenu la urbon Meroz, diris anĝelo de la Eternulo,
Malbenu, malbenu ĝiajn loĝantojn;
Ĉar ili ne venis kun helpo al la Eternulo,
Kun helpo al la Eternulo inter la herooj.
24 Benita estu inter la virinoj Jael,
La edzino de la Kenido Ĥeber,
Inter la virinoj en la tendo ŝi estu benita.
25 Akvon li petis, lakton ŝi donis;
En belega kaliko ŝi alportis buteron.
26 Ŝi etendis sian manon al najlo
Kaj sian dekstran manon al martelo de laboristoj;
Kaj ŝi ekbatis Siseran, ekfrapis lian kapon,
Kaj frakasis kaj traboris lian tempion.
27 Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis kaj ekkuŝis;
Al ŝiaj piedoj li kliniĝis kaj falis;
Kie li kliniĝis, tie li falis pereinta.
28 Tra la fenestro rigardas, kaj plorkrias tra la krado, la patrino de Sisera:
Kial longe ne venas lia ĉaro?
Kial malfruiĝas la radoj de liaj kaleŝoj?
29 La saĝaj el ŝiaj sinjorinoj respondas al ŝi,
Kaj ŝi mem al si respondas:
30 Ili ja trovis kaj dividas militakiron;
Po unu aŭ po du knabinoj por ĉiu viro,
Diverskolorajn vestojn por Sisera,
Diverskolorajn vestojn broditajn,
Ambaŭflanke broditajn por la kolo.
31 Tiel pereu ĉiuj Viaj malamikoj, ho Eternulo!
Sed Liaj amantoj estu kiel la leviĝanta suno en sia potenco.
Kaj la lando ripozis dum kvardek
jaroj.

6 KAJ la Izraelidoj faris malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo;
kaj la Eternulo transdonis ilin
en la manojn de Midjan por la daŭro
de sep jaroj. 2 Kaj la mano de Midjan
forte premis Izraelon. Kontraŭ la
Midjanidoj la Izraelidoj faris al si la
fendegojn en la montoj kaj la kavernojn
kaj la fortikaĵojn. 3 Kaj kiam
la Izraelidoj semis, tiam venadis la
Midjanidoj kaj la Amalekidoj kaj la
orientanoj, kaj atakadis ilin, 4 kaj
stariĝadis tendare kontraŭ ili, kaj
ekstermadis la produktojn de la tero
sur la tuta spaco ĝis Gaza, kaj ne
restigadis porvivaĵon ĉe la Izraelidoj,
nek ŝafon, nek bovon, nek azenon.
5 Ĉar ili venadis kun siaj brutoj kaj
tendoj en multego, simile al akridoj;
kaj ili kaj iliaj kameloj estis sennombraj,
kaj ili venadis en la landon, por
dezertigi ĝin. 6 Kaj Izrael tre mizeriĝis
de Midjan; kaj la Izraelidoj
ekkriis al la Eternulo.
7 Kaj kiam la Izraelidoj ekkriis al
la Eternulo pro Midjan, 8 tiam la
Eternulo sendis profeton al la Izraelidoj,
kaj ĉi tiu diris al ili: Tiel diras
la Eternulo, la Dio de Izrael: Mi venigis
vin el Egiptujo, kaj Mi elkondukis
vin el la domo de sklaveco, 9 kaj
Mi savis vin el la manoj de la Egiptoj
kaj el la manoj de ĉiuj viaj premantoj,
kaj Mi forpelis ilin de vi, kaj Mi donis
al vi ilian landon; 10 kaj Mi diris
al vi: Mi estas la Eternulo, via Dio;
ne timu la diojn de la Amoridoj, en
kies lando vi loĝas; sed vi ne obeis
Mian voĉon.
11 Kaj venis anĝelo de la Eternulo,
kaj sidiĝis sub kverko, kiu estis en
Ofra kaj apartenis al Joaŝ la Abiezrido;
lia filo Gideon estis draŝanta
tritikon en vinpremejo, por kaŝi
antaŭ la Midjanidoj. 12 Kaj aperis
al li la anĝelo de la Eternulo, kaj
diris al li: La Eternulo estas kun vi,
brava heroo! 13 Kaj Gideon diris
al li: Mia sinjoro! se la Eternulo estas
kun ni, tiam kial trafis nin ĉio ĉi tio?
kaj kie estas ĉiuj Liaj mirakloj, pri

kaj rakontis al ni niaj patroj, dirante:
La Eternulo elkondukis ja nin el
Egiptujo? Kaj nun la Eternulo for-
lasis nin, kaj transdonis nin en la
manojn de Midjan. 14 Kaj la Etern-
ulo Sin turnis al li, kaj diris: Iru kun
ĉi tiu via forto, kaj savu Izraelon
el la manoj de Midjan; jen Mi sendas
vin. 15 Kaj tiu diris al Li: Mia
Sinjoro! per kio mi savos Izraelon?
mia familio estas ja la plej mizera en
Manase, kaj mi estas la plej juna en
la domo de mia patro! 16 Kaj la
Eternulo diris al li: Sed Mi estos kun
vi, kaj vi venkobatos la Midjanidojn
kiel unu homon. 17 Kaj li diris al
Li: Se mi akiris Vian favoron, donu
al mi pruvosignon, ke tio estas Vi,
kiu parolas kun mi; 18 ne foriru
de ĉi tie, ĝis mi venos al Vi kaj al-
portos mian oferaĵon kaj metos antaŭ
Vin. Kaj Li diris: Mi restos, ĝis vi
revenos. 19 Kaj Gideon venis, kaj
pretigis kapridon kaj macojn el efo da
faruno; la viandon li metis en korbon
kaj la brogaĵon li enverŝis en poton,
kaj alportis al Li sub la kverkon kaj
proponis. 20 Kaj la anĝelo de Dio
diris al li: Prenu la viandon kaj la
macojn kaj metu sur ĉi tiun rokon,
kaj la brogaĵon elverŝu. Kaj li
faris tiel. 21 Kaj la anĝelo de la
Eternulo etendis la finon de la bastono,
kiu estis en lia mano, kaj ektuŝis la
viandon kaj la macojn; kaj tiam eliris
fajro el la roko kaj konsumis la viand-
on kaj la macojn; kaj la anĝelo de la
Eternulo foriris de antaŭ liaj okuloj.
22 Tiam Gideon vidis, ke tio estis
anĝelo de la Eternulo; kaj Gideon
diris: Ho ve, mia Sinjoro, ho Etern-
ulo! ĉar mi vidis anĝelon de la
Eternulo, vizaĝon kontraŭ vizaĝo.
23 Sed la Eternulo diris al li: Paco
al vi; ne timu; vi ne mortos. 24 Kaj
Gideon konstruis tie altaron al la
Eternulo, kaj donis al ĝi la nomon:
La Eternulo estas Paco. Ĝis la
nuna tago ĝi estas ankoraŭ en Ofra
de la Abiezridoj.

25 Kaj en tiu nokto diris al li la
Eternulo: Prenu junan bovon de
via patro, kaj alian bovon sepjaran,
kaj detruu la altaron de Baal, kiu
estas ĉe via patro, kaj la sanktan
stangon, kiu estas apud ĝi, dehaku;
26 kaj konstruu altaron al la Eternulo,
via Dio, sur la supro de ĉi tiu roko, laŭ
la reguloj, kaj prenu la duan bovon,
kaj alportu bruloferon sur la ligno
de la sankta stango, kiun vi dehakos.
27 Kaj Gideon prenis dek homojn el
siaj servantoj, kaj faris, kiel diris al
li la Eternulo; sed ĉar li timis la
domanojn de sia patro kaj la urbanojn,
por fari tion en la tago, tial li faris en
la nokto. 28 Kiam frue matene la
urbanoj leviĝis, ili ekvidis, ke la
altaro de Baal estas detruita, kaj la
sankta stango, kiu estas apud ĝi,
estas dehakita, kaj la dua bovo estas
alportita kiel brulofero sur la konstru-
ita altaro. 29 Kaj ili diris unu al
alia: Kiu tion faris? Kaj ili serĉis
kaj demandis, kaj oni diris: Gideon,
filo de Joaŝ, faris tion. 30 Tiam la
urbanoj diris al Joaŝ: Elirigu vian
filon; li devas morti, ĉar li detruis la
altaron de Baal, kaj ĉar li dehakis la
sanktan stangon, kiu estis apud ĝi.
31 Sed Joaŝ diris al ĉiuj, kiuj staris
antaŭ li: Ĉu vi bezonas batali por
Baal? ĉu vi bezonas helpi lin? kiu
batalos por li, tiu mortos ĉi tiun mat-
enon. Se li estas dio, li mem batalu
por si pro tio, ke oni detruis lian
altaron. 32 Kaj de tiu tago oni
nomis lin Jerubaal, dirante: Baal
batalu kontraŭ li, ĉar li detruis lian
altaron.

33 Kaj ĉiuj Midjanidoj kaj Amalek-
idoj kaj orientanoj kolektiĝis kune,
kaj transiris kaj stariĝis tendare en
la valo Jizreel. 34 Kaj la spirito de
la Eternulo venis sur Gideonon, kaj li
ekblovis per trumpeto; kaj la familio
de la Abiezridoj kolektiĝis, por sekvi
lin. 35 Kaj li sendis senditojn al la
tuta Manase, kaj ankaŭ ili sekvis
lin; kaj li sendis senditojn al Aŝer
kaj al Zebulun kaj al Naftali, kaj ili
eliris renkonte. 36 Kaj Gideon diris
al Dio: Se Vi intencas helpi per mia
mano Izraelon, kiel Vi diris, 37 en
tia okazo jen mi metas sur la draŝejon
tonditan lanon: se estos roso nur
sur la lano, kaj sur la tuta tero estos
seke, tiam mi scios, ke Vi helpos per
mia mano Izraelon, kiel Vi diris.
38 Kaj tiel fariĝis: kiam la mor-
gaŭan tagon li matene leviĝis, li
elpremis la lanon, kaj elpremis el la
lano roson, plenan kalikon da akvo.
39 Kaj Gideon diris al Dio: Ne
koleru min, se mi ankoraŭ unu fojon
ekparolos, kaj ankoraŭ nur unu fojon
faros provon kun la lano: estu sekeco
nur sur la lano, kaj sur la tuta tero

estu roso. 40 Kaj Dio faris tiel en
tiu nokto: estis sekeco nur sur la
lano, kaj sur la tuta tero estis roso.

7 KAJ frue matene leviĝis Jeru-
baal, tio estas Gideon, kaj la
tuta popolo, kiu estis kun li, kaj
ili starigis sian tendaron ĉe la fonto
Ĥarod; kaj la tendaro de Midjan
estis rilate al li sur la norda flanko
de la monteto More en la valo.
2 Kaj la Eternulo diris al Gideon:
La popolo, kiu estas kun vi, estas
tro grandnombra, por ke Mi transdonu
la Midjanidojn en iliajn manojn; eble
fieriĝos kontraŭ Mi Izrael, dirante:
Mia mano helpis min. 3 Tial nun
proklamu al la oreloj de la popolo
jene: Kiu estas timema kaj tremema,
tiu iru returne kaj foriru de la monto
Gilead. Kaj iris returne el la popolo
dudek du mil, kaj dek mil restis.
4 Kaj la Eternulo diris al Gideon:
Ankoraŭ estas tro multe da popolo;
konduku ilin malsupren al la akvo,
kaj tie Mi ilin elektos por vi. Pri kiu
Mi diros al vi: Ĉi tiu iru kun vi—tiu
devas iri kun vi; kaj ĉiu, pri kiu Mi
diros al vi: Ĉi tiu ne iru kun vi—tiu
ne devas iri. 5 Kaj li alvenigis la
popolon al la akvo. Kaj la Eternulo
diris al Gideon: Ĉiun, kiu lektrinkos
akvon per sia lango, kiel lektrinkas
hundo, tiun starigu aparte; ankaŭ
ĉiun, kiu kliniĝos sur siaj genuoj, por
trinki. 6 Kaj la nombro de tiuj,
kiuj lektrinkis el la mano al la buŝo,
estis tricent homoj; la tuta cetera
popolo kliniĝis sur siaj genuoj, por
trinki la akvon. 7 Kaj la Eternulo
diris al Gideon: Per la tricent homoj,
kiuj lektrinkis, Mi helpos vin, kaj Mi
transdonos la Midjanidojn en viajn
manojn; kaj la tuta popolo foriru ĉiu
al sia loko. 8 Kaj ili prenis al si la
manĝotaĵon de la popolo, kaj iliajn
trumpetojn; kaj ĉiujn Izraelidojn li
forsendis ĉiun al lia tendo, kaj la
tricent homojn li retenis. La tendaro
de Midjan estis malsupre de li en la
valo.
9 En tiu nokto la Eternulo diris al li:
Leviĝu, iru malsupren en la tendaron;
ĉar Mi transdonas ĝin en viajn manojn.
10 Sed se vi timas malsupreniri, tiam
iru vi kun via junulo Pura al la tendaro,
11 kaj aŭskultu, kion oni parolas;
tiam fortiĝos viaj manoj, kaj vi iros
malsupren en la tendaron. Kaj li
iris kun sia junulo Pura al la unua
armita taĉmenteto de la tendaro.
12 La Midjanidoj kaj la Amalekidoj
kaj ĉiuj orientanoj kuŝis en la valo
en tia multego, kiel akridoj; kaj iliaj
kameloj estis sennombraj, en tia
multego, kiel la sablo sur la bordo de
la maro. 13 Gideon venis, kaj jen
unu rakontas al sia kamarado songon,
kaj diras: Mi vidis en songo, ke jen
elbakita hordea pano ruliĝis tra la
tendaro de Midjan, kaj venis al tendo,
kaj ekfrapis ĝin tiel, ke ĝi falis, kaj
renversis ĝin, kaj la tendo tute kuŝis.
14 Tiam lia kamarado respondis,
dirante: Tio estas nenio alia, nur la
glavo de Gideon, filo de Joaŝ, Izrael-
ido; Dio transdonis en lian manon
la Midjanidojn kaj la tutan tendaron.
15 Kaj kiam Gideon aŭdis la ra-
konton pri la songo kaj la klarigon
de ĝia signifo, li adorkliniĝis, kaj
revenis en la tendaron de la Izrael-
idoj, kaj diris: Leviĝu, ĉar la Eternulo
transdonis en viajn manojn la tendaron
de Midjan. 16 Kaj li dividis la tri-
cent homojn en tri taĉmentojn, kaj
donis al ĉiuj en la manojn trumpetojn
kaj malplenajn kruĉojn, kun torĉoj
interne de la kruĉoj. 17 Kaj li
diris al ili: Rigardu min, kaj faru tion
saman, kion mi faros; jen mi iras al la
rando de la tendaro, kaj kion mi faros,
tion faru ankaŭ vi. 18 Kiam mi kaj
tiuj, kiuj estas kun mi, ekblovos per
trumpeto, tiam ankaŭ vi blovu per la
trumpetoj ĉirkaŭ la tuta tendaro, kaj
kriu: Pro la Eternulo kaj pro Gideon!
19 Kaj venis Gideon, kaj la cent
homoj, kiuj estis kun li, al la rando
de la tendaro en la komenco de la
meza noktogardo, kiam ĵus stariĝis
la gardistoj; kaj ili ekblovis per la
trumpetoj, kaj rompis la kruĉojn,
kiujn ili havis en la manoj. 20 Tiam
ekblovis la tri taĉmentoj per la
trumpetoj kaj rompis la kruĉojn, kaj
ili tenis en la maldekstra mano la
torĉojn, kaj en la dekstra la trump-
etojn por blovi, kaj ili kriis: Glavo
pro la Eternulo kaj pro Gideon!
21 Kaj ili staris ĉiu sur sia loko
ĉirkaŭ la tendaro; kaj la tuta tend-
aranaro ekkuris; kaj ĉiuj ekkriis kaj
forkuris. 22 Kaj oni blovis per la
tricent trumpetoj, kaj la Eternulo
turnis en la tuta tendaro la glavon de
unu kontraŭ alian; kaj la tendaranoj
kuris ĝis Bet-Ŝita, al Cerera, ĝis la
limo de Abel-Meĥola apud Tabat.

23 Kaj oni kunvokis la Izraelidojn
el Naftali kaj el Aŝer kaj el la tuta
Manase, kaj ili postkuris la Midjan-
idojn. 24 Kaj Gideon sendis send-
itojn sur la tutan monton de Efraim,
por diri: Kuru renkonte al la Mid-
janidoj kaj baru al ili la akvon ĝis
Bet-Bara kaj ĝis Jordan. Kaj kol-
ektiĝis ĉiuj Efraimidoj kaj baris la
akvon ĝis Bet-Bara kaj ĝis Jordan.
25 Kaj ili kaptis Orebon kaj Zeebon,
du princojn de Midjan, kaj mortigis
Orebon ĉe la roko de Oreb, kaj
Zeebon ili mortigis ĉe la vinpremejo
de Zeeb, kaj persekutis la Midjan-
idojn; kaj la kapojn de Oreb kaj
Zeeb ili alportis al Gideon trans
Jordanon.
8 KAJ la Efraimidoj diris al li:
Kial vi tion faris al ni, ke vi ne
vokis nin, kiam vi iris batali
kontraŭ Midjan? Kaj ili forte kver-
elis kun li. 2 Sed li diris al ili:
Kion mi faris nun similan al via faro?
ĉu la postkolekto de Efraim ne estas
pli bona ol la tuta vinberkolekto de
Abiezer? 3 En viajn manojn Dio
transdonis Orebon kaj Zeebon, la
princojn de Midjan; kaj kiel mi povis
fari en komparo kun tio, kion vi faris?
Tiam kvietiĝis ilia kolero kontraŭ
li, kiam li diris tion. 4 Kaj Gideon
venis al Jordan kaj transiris, li kaj
la tricent homoj, kiuj estis kun li,
lacaj kaj persekutantaj. 5 Kaj li
diris al la loĝantoj de Sukot: Donu,
mi petas, panojn al la homoj, kiuj
sekvas min; ĉar ili estas lacaj, kaj
mi postkuras Zebaĥon kaj Calmunan,
reĝojn de Midjan. 6 Sed la estroj
de Sukot diris: Ĉu la manoj de Zebaĥ
kaj Calmuna estas jam en viaj manoj,
ke ni donu al via militistaro panon?
7 Tiam Gideon diris: Pro tio, kiam
la Eternulo transdonos Zebaĥon kaj
Calmunan en miajn manojn, mi draŝos
viajn korpojn per dornoj de dezerto
kaj per kardoj. 8 Kaj li iris de tie
al Penuel, kaj diris al ĝiaj loĝantoj
tion saman; kaj la loĝantoj de Penuel
respondis al li tiel, kiel respondis
la loĝantoj de Sukot. 9 Kaj li diris
ankaŭ al la loĝantoj de Penuel jene:
Kiam mi revenos feliĉe, mi detruos
ĉi tiun turon.
10 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna estis en
Karkor, kaj kun ili estis ilia milit-
istaro, ĉirkaŭ dek kvin mil, ĉiuj, kiuj
restis el la tuta militistaro de la
orientanoj; la nombro de la falintoj
estis cent dudek mil homoj, kiuj
povis eltiri glavon. 11 Kaj Gideon
iris laŭ la vojo de la tendoloĝantoj
orienten de Nobaĥ kaj Jogbeha, kaj
venkobatis la tendaron, kiam la tend-
aro opiniis sin tute eksterdanĝera.
12 Kaj Zebaĥ kaj Calmuna forkuris;
sed li postkuris ilin, kaj kaptis
Zebaĥon kaj Calmunan, la du reĝojn
de Midjan, kaj la tutan militistaron li
ektremigis. 13 Kaj revenis Gideon,
filo de Joaŝ, de la milito, de la
deklivo de Ĥeres. 14 Kaj li kaptis
junulon el la loĝantoj de Sukot, kaj
demandis lin; kaj tiu skribis al li la
estrojn de Sukot kaj ĝiajn plejaĝulojn,
sepdek sep homojn. 15 Kaj li venis
al la loĝantoj de Sukot, kaj diris: Jen
estas Zebaĥ kaj Calmuna, pri kiuj
vi mokis min, dirante: Ĉu la manoj
de Zebaĥ kaj Calmuna estas jam en
viaj manoj, ke ni donu al viaj lacaj
homoj panon? 16 Kaj li prenis la
plejaĝulojn de la urbo, kaj la dornojn
de dezerto kaj la kardojn, kaj punis
per ili la loĝantojn de Sukot. 17 Kaj
la turon de Penuel li detruis, kaj
mortigis la loĝantojn de la urbo.
18 Kaj li diris al Zebaĥ kaj Calmuna:
Kiaj estis la homoj, kiujn vi mortigis
ĉe Tabor? Kaj ili diris: Ili estis
tiaj, kiel vi, ĉiuj aspektis kiel reĝidoj.
19 Tiam li diris: Tio estis miaj
fratoj, filoj de mia patrino. Per la
vivo de la Eternulo, se vi restigus
ilin vivaj, mi ne mortigus vin. 20 Kaj
li diris al sia unuenaskito Jeter:
Leviĝu, mortigu ilin. Sed la junulo
ne eltiris sian glavon; ĉar li timis, ĉar
li estis ankoraŭ juna. 21 Kaj Zebaĥ
kaj Calmuna diris: Leviĝu mem kaj
frapu nin, ĉar kia estas la viro, tia
estas lia forto. Tiam Gideon leviĝis
kaj mortigis Zebaĥon kaj Calmunan,
kaj li prenis la ornamaĵojn, kiuj estis
sur la koloj de iliaj kameloj.
22 Kaj la Izraelidoj diris al Gideon:
Regu nin, vi kaj via filo kaj la filo de
via filo; ĉar vi savis nin el la manoj
de Midjan. 23 Sed Gideon diris al
ili: Mi ne regos vin, kaj ankaŭ mia
filo ne regos vin: la Eternulo regu
vin. 24 Kaj Gideon diris al ili:
Mi petas de vi peton, ĉiu el vi donu
al mi la orelringon el sia militakiro.
Ili havis orajn orelringojn, ĉar estis
afero kun Iŝmaelidoj. 25 Kaj ili
diris: Ni donos. Kaj ili sternis

veston, kaj ĉiu ĵetis tien orelringon
el sia militakiro. 26 Kaj la pezo de
la oraj orelringoj, kiujn li elpetis,
estis mil sepcent sikloj da oro, krom
la ornamaĵoj kaj la ringoj kaj la pur-
puraj vestoj, kiuj estis sur la reĝoj de
Midjan, kaj krom la kolornamaĵoj,
kiuj estis sur la koloj de iliaj kameloj.
27 Kaj Gideon faris el tio efodon,
kaj lokmetis ĝin en sia urbo, en Ofra ;
kaj ĉiuj Izraelidoj malĉastiĝis per
ĝi tie ; kaj tio fariĝis falilo por Gideon
kaj por lia domo. 28 Kaj humiliĝis
la Midjanidoj antaŭ la Izraelidoj kaj
ne levis plu sian kapon. Kaj la
lando ripozis dum kvardek jaroj en la
tempo de Gideon.

29 Kaj Jerubaal, filo de Joaŝ, iris
kaj ekloĝis en sia domo. 30 Kaj
Gideon havis sepdek filojn, kiuj eliris
el liaj lumboj, ĉar li havis multe da
edzinoj. 31 Kaj lia kromvirino, kiu
estis en Ŝeĥem, ankaŭ naskis al
li filon, kaj li donis al li la nomon
Abimeleĥ. 32 Kaj Gideon, filo de
Joaŝ, mortis en tre maljuna aĝo ;
kaj oni enterigis lin en la tombo
de Joaŝ, lia patro, en Ofra de la
Abiezridoj.

33 Kiam Gideon mortis, la Izraelidoj
denove malĉaste sekvis la Baalojn
kaj elektis al si Baal-Beriton kiel sian
dion. 34 Kaj la Izraelidoj ne mem-
oris la Eternulon, sian Dion, kiu sav-
adis ilin el la manoj de ĉiuj iliaj
malamikoj ĉirkaŭe. 35 Kaj ili ne
estis favorkoraj al la domo de Jeru-
baal-Gideon rekompence al la tuta
bono, kiun li faris al Izrael.

9 ABIMELEĤ, filo de Jerubaal,
iris en Ŝeĥemon, al la fratoj de
sia patrino, kaj ekparolis al ili
kaj al la tuta familio de la domo de
sia patrinpatro jene : 2 Diru al la
oreloj de ĉiuj loĝantoj de Ŝeĥem : Kio
estas pli bona al vi, ĉu ke regu vin
sepdek homoj, ĉiuj filoj de Jerubaal,
aŭ ke regu vin unu homo ? memoru
ankaŭ, ke mi estas via osto kaj via
karno. 3 Kaj la fratoj de lia patrino
diris pri li al la oreloj de ĉiuj loĝantoj
de Ŝeĥem ĉiujn tiujn vortojn, kaj ilia
koro inkliniĝis al Abimeleĥ ; ĉar ili
diris : Li estas nia frato. 4 Kaj ili
donis al li sepdek arĝentajn monerojn
el la domo de Baal-Berit, kaj Abimeleĥ
dungis per ili homojn mallaboremajn
kaj facilanimajn, kaj ili sekvis lin.
5 Kaj li venis en la domon de sia
patro en Ofra, kaj mortigis siajn
fratojn, la filojn de Jerubaal, sepdek
homojn, sur unu ŝtono ; restis Jotam,
la plej juna filo de Jerubaal, ĉar li
kaŝiĝis.

6 Kaj kolektiĝis ĉiuj loĝantoj de
Ŝeĥem kaj la tuta domo de Milo,
kaj ili iris kaj faris Abimeleĥon reĝo,
ĉe la kverko, kiu staras en Ŝeĥem.
7 Kaj oni diris pri tio al Jotam, kaj
li iris kaj stariĝis sur la supro de la
monto Gerizim, kaj laŭte ekkriis,
kaj diris al ili : Aŭskultu min, loĝantoj
de Ŝeĥem, kaj aŭskultos vin Dio.
8 Iris la arboj, por sanktolei reĝon
super si ; kaj ili diris al la olivarbo :
Reĝu super ni. 9 Sed la olivarbo
diris al ili : Ĉu mi perdis mian grason,
per kiu estas honorataj Dio kaj homoj,
ke mi iru vagi super la arboj ?
10 Kaj la arboj diris al la figarbo :
Iru vi, reĝu super ni. 11 Sed la
figarbo diris al ili : Ĉu mi perdis mian
dolĉecon kaj miajn bonajn fruktojn,
ke mi iru vagi super la arboj ?
12 Kaj la arboj diris al la vinberujo :
Iru vi, reĝu super ni. 13 Sed la
vinberujo diris al ili : Ĉu mi perdis
mian moston, kiu gajigas Dion kaj
homojn, ke mi iru vagi super la arboj ?
14 Tiam ĉiuj arboj diris al la dorn-
arbusto : Iru vi, reĝu super ni. 15 Kaj
la dornarbusto diris al la arboj : Se
vere vi sanktoleas min kiel reĝon
super vi, tiam venu, ŝirmu vin sub
mia ombro ; se ne, tiam eliros fajro
el la dornarbusto kaj forbruligos la
cedrojn de Lebanon. 16 Nun ĉu vi
agis ĝuste kaj juste, reĝigante Abi-
meleĥon ? kaj ĉu vi agis bone rilate
Jerubaalon kaj lian domon, kaj ĉu vi
agis kun li konforme al lia merito ?
17 Mia patro batalis pro vi kaj ne
ŝatis sian vivon kaj savis vin el la
manoj de Midjan ; 18 kaj vi leviĝis
nun kontraŭ la domon de mia patro,
kaj mortigis liajn filojn, sepdek
homojn, sur unu ŝtono, kaj Abime-
leĥon, filon de lia sklavino, vi reĝigis
super la loĝantoj de Ŝeĥem, pro tio,
ke li estas via frato. 19 Se ĝuste kaj
juste vi agis nun rilate Jerubaalon kaj
lian domon, tiam ĝoju pri Abimeleĥ,
kaj li ankaŭ ĝoju pri vi. 20 Sed se
ne, tiam eliru fajro el Abimeleĥ kaj
forbruligu la loĝantojn de Ŝeĥem
kaj la domon de Milo ; kaj fajro eliru
el la loĝantoj de Ŝeĥem kaj el la domo
de Milo kaj forbruligu Abimeleĥon.

21 Kaj Jotam forkuris kaj forsavis
sin kaj iris en Beeron kaj ekloĝis
tie pro timo antaŭ sia frato Abimeleĥ.
22 Kaj Abimeleĥ regis super Izrael
tri jarojn. 23 Kaj Dio venigis mal-
bonan spiriton inter Abimeleĥ kaj la
loĝantoj de Ŝeĥem; kaj la loĝant-
oj de Ŝeĥem perfidis Abimeleĥon,
24 por ke la krimo pri la sepdek filoj
de Jerubaal kaj ilia sango venu sur
Abimeleĥon, ilian fraton, kiu mort-
igis ilin, kaj sur la loĝantojn de
Ŝeĥem, kiuj subtenis liajn manojn,
por ke li mortigu siajn fratojn. 25 Kaj
la loĝantoj de Ŝeĥem starigis kontraŭ
li insidantojn sur la suproj de la
montoj, kaj ili prirabadis ĉiun, kiu
pasis preter ili sur la vojo. Kaj oni
diris tion al Abimeleĥ.
26 Kaj venis Gaal, filo de Ebed, kun
siaj fratoj, kaj ili iris tra Ŝeĥem; kaj
fidis lin la loĝantoj de Ŝeĥem. 27 Kaj
ili eliris sur la kampon kaj ŝirkol-
ektis siajn vinberojn kaj elpremis
ilin kaj faris feston kaj iris en la domon
de sia dio kaj manĝis kaj drinkis kaj
malbenis Abimeleĥon. 28 Kaj Gaal,
filo de Ebed, diris: Kiu estas Abi-
meleĥ, kaj kio estas Ŝeĥem, ke ni servu
al li? li estas ja filo de Jerubaal, kaj
Zebul estas lia oficisto. Servu al la
homoj de Ĥamor, patro de Ŝeĥem,
sed al tiu kial ni servu? 29 Se iu
donus ĉi tiun popolon en miajn
manojn, mi forpelus Abimeleĥon.
Kaj oni diris al Abimeleĥ: Plimultigu
vian militistaron, kaj eliru. 30 Kiam
Zebul, la estro de la urbo, aŭdis la
vortojn de Gaal, filo de Ebed, lia
kolero ekflamis. 31 Kaj li sendis
ruze senditojn al Abimeleĥ, por diri:
Jen Gaal, filo de Ebed, kun siaj fratoj
venis en Ŝeĥemon kaj ribeligas la
urbon kontraŭ vi; 32 tial leviĝu
en la nokto, vi kaj la popolo, kiu estas
kun vi, kaj faru embuskon sur la
kampo; 33 kaj matene, kiam leviĝos
la suno, leviĝu frue, kaj ataku la
urbon; kaj kiam li kaj la popolo, kiu
estas kun li, eliros al vi, tiam faru al li,
kion via mano povos.
34 Kaj Abimeleĥ, kaj la tuta popolo,
kiu estis kun li, leviĝis en la nokto,
kaj faris apud Ŝeĥem embuskon el
kvar taĉmentoj. 35 Kaj Gaal, filo
de Ebed, eliris kaj stariĝis ĉe la
pordego de la urbo; kaj Abimeleĥ,
kaj la popolo, kiu estis kun li, leviĝis
el la embusko. 36 Kiam Gaal ek-
vidis la popolon, li diris al Zebul:
Jen popolo malsupreniras de la suproj
de la montoj. Sed Zebul diris al li:
La ombro de la montoj ŝajnas al vi
homoj. 37 Kaj Gaal parolis plue,
kaj diris: Jen popolo malsupreniras
de la altaĵo, kaj unu taĉmento venas
laŭ la vojo de la kverko de sorĉistoj.
38 Tiam Zebul diris al li: Kie nun
estas via buŝo, kiu diris: Kiu estas
Abimeleĥ, ke ni servu al li? Tio
estas ja tiu popolo, kiun vi malŝatis;
nun eliru, kaj batalu kontraŭ ĝi.
39 Kaj Gaal eliris, havante post si la
loĝantojn de Ŝeĥem, kaj ekbatalis
kontraŭ Abimeleĥ. 40 Kaj Abi-
meleĥ ekpelis lin, kaj li forkuris, kaj
falis multe da mortigitoj ĝis la pord-
ego mem. 41 Kaj Abimeleĥ restis
en Aruma; kaj Zebul elpelis Gaalon
kaj liajn fratojn, ke ili ne loĝu en
Ŝeĥem. 42 En la sekvanta tago la
popolo eliris sur la kampon. Kaj oni
diris tion al Abimeleĥ. 43 Kaj li
prenis sian militistaron kaj dividis
ĝin en tri taĉmentojn kaj faris em-
buskon sur la kampo. Kiam li vidis,
ke la popolo eliras el la urbo, li leviĝis
kontraŭ ili kaj batis ilin. 44 Kaj
Abimeleĥ, kaj la taĉmentoj, kiuj estis
kun li, atakis kaj stariĝis antaŭ la
pordego de la urbo; kaj du taĉmentoj
atakis ĉiujn, kiuj estis sur la kampo,
kaj mortigis ilin. 45 Kaj Abimeleĥ
batalis kontraŭ la urbo la tutan tiun
tagon; kaj li prenis la urbon, kaj
mortigis la popolon, kiu estis en ĝi;
kaj li detruis la urbon kaj semis sur ĝia
loko salon.
46 Kiam tion aŭdis ĉiuj loĝantoj de
la turo de Ŝeĥem, ili foriris en la
fortikaĵon de la dio Berit. 47 Kaj
oni diris al Abimeleĥ, ke kolektiĝis
ĉiuj loĝantoj de la turo de Ŝeĥem.
48 Tiam Abimeleĥ iris sur la monton
Calmon, li kaj la tuta popolo, kiu estis
kun li, kaj Abimeleĥ prenis hakilon
en sian manon kaj dehakis branĉon
de arbo kaj prenis ĝin kaj metis ĝin
sur sian ŝultron, kaj diris al la homoj,
kiuj estis kun li: Kion vi vidis, ke mi
faris, tion rapide faru kiel mi. 49 Kaj
ankaŭ ĉiuj el la tuta popolo dehakis
branĉojn kaj iris post Abimeleĥ kaj
almetis al la fortikaĵo kaj ekbruligis
per ili la fortikaĵon per fajro; kaj
mortis ankaŭ ĉiuj homoj de la turo de
Ŝeĥem, ĉirkaŭ mil viroj kaj virinoj.
50 Kaj Abimeleĥ iris al Tebec kaj

sieĝis Tebecon kaj prenis ĝin.
51 Fortika turo estis meze de la urbo,
kaj tien forkuris ĉiuj viroj kaj virinoj
kaj ĉiuj loĝantoj de la urbo, kaj
enŝlosis sin tie kaj supreniris sur la
tegmenton de la turo. 52 Kaj Abi-
meleĥ venis al la turo kaj sieĝis ĝin,
kaj aliris al la pordo de la turo, por
forbruligi ĝin per fajro. 53 Tiam
iu virino ĵetis muelŝtonon sur la
kapon de Abimeleĥ kaj rompis al li
la kranion. 54 Tiam li rapide alvok-
is la junulon, kiu portis liajn
batalilojn, kaj diris al li: Eltiru vian
glavon kaj mortigu min, por ke oni
ne diru pri mi: Virino lin mortigis.
Kaj lia junulo lin trapikis, kaj li
mortis. 55 Kaj la Izraelidoj vidis,
ke Abimeleĥ mortis, kaj ili iris ĉiu
al sia loko. 56 Tiel Dio repagis la
malbonagon de Abimeleĥ, kiun ĉi
tiu faris rilate sian patron, mortig-
ante siajn sepdek fratojn. 57 Kaj
la tutan malbonagon de la loĝantoj
de Ŝeĥem Dio revenigis sur ilian
kapon; kaj venis sur ilin la malbeno
de Jotam, filo de Jerubaal.

10 POST Abimeleĥ leviĝis, por
helpadi al Izrael, Tola, filo
de Pua, filo de Dodo, Is-
aĥarido. Li loĝis en Ŝamir, sur la
monto de Efraim. 2 Kaj li estis
juĝisto de Izrael dum dudek tri jaroj,
kaj li mortis, kaj oni enterigis lin en
Ŝamir.

3 Post li leviĝis Jair, Gileadano,
kaj li estis juĝisto de Izrael dum dudek
du jaroj. 4 Li havis tridek filojn,
kiuj rajdadis sur tridek junaj azenoj,
kaj ili havis tridek urbojn; ĝis nun
oni ilin nomas Vilaĝoj de Jair, kiuj
estas en la lando Gilead. 5 Kaj
Jair mortis, kaj oni enterigis lin en
Kamon.

6 Kaj la Izraelidoj plue faradis
malbonon antaŭ la okuloj de la Etern-
ulo, kaj servadis al la Baaloj kaj al la
Aŝtaroj kaj al la dioj de Sirio kaj al la
dioj de Cidon kaj al la dioj de Moab
kaj al la dioj de la Amonidoj kaj al
la dioj de la Filiŝtoj; kaj ili forlasis la
Eternulon, kaj ne servadis al Li.
7 Tiam ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Izrael, kaj Li
transdonis ilin en la manojn de la
Filiŝtoj kaj en la manojn de la Amon-
idoj. 8 Kaj ili premadis kaj tur-
mentadis la Izraelidojn de tiu jaro
dum dek ok jaroj, ĉiujn Izraelidojn,
kiuj estis transe de Jordan en la
lando de la Amoridoj, kiu estas en
Gilead. 9 Kaj la Amonidoj trans-
iris Jordanon, por militi ankaŭ
kontraŭ Jehuda kaj Benjamen kaj
la domo de Efraim; kaj Izrael estis
tre premata. 10 Tiam ekkriis la
Izraelidoj al la Eternulo, dirante:
Ni pekis antaŭ Vi, ĉar ni forlasis nian
Dion kaj servis al la Baaloj. 11 Kaj
la Eternulo diris al la Izraelidoj: Mi
savis ja vin de la Egiptoj kaj de la
Amoridoj kaj de la Amonidoj kaj de la
Filiŝtoj. 12 Kaj la Cidonanoj kaj
Amalekidoj kaj Maonidoj premis vin,
kaj vi kriis al Mi, kaj Mi savis vin el
iliaj manoj; 13 kaj tamen vi for-
lasis Min kaj servis al aliaj dioj; tial
Mi ne plu helpos vin. 14 Iru kaj
kriu al la dioj, kiujn vi elektis; ili
helpu vin en la tempo de via mizero.
15 Kaj la Izraelidoj diris al la Etern-
ulo: Ni pekis; faru al ni ĉion, kio
plaĉas al Vi; nur savu nin hodiaŭ.
16 Kaj ili forigis el inter si la fremdajn
diojn, kaj ekservis al la Eternulo; kaj
Li eksentis kompaton pro la suferado
de Izrael.

17 Kaj kolektiĝis la Amonidoj kaj
stariĝis tendare en Gilead; kolektiĝis
ankaŭ la Izraelidoj kaj stariĝis tendare
en Micpa. 18 Kaj la estroj de Gilead
diris unuj al la aliaj: Kiu komencos
batalon kontraŭ la Amonidoj, tiu
estos estro de ĉiuj loĝantoj de Gilead.

11 JIFTAĤ, la Gileadano, estis
heroa militisto, sed li estis
filo de malĉastulino. De
Gilead naskiĝis Jiftaĥ. 2 Kaj la
edzino de Gilead naskis al li filojn.
Kiam la filoj de la edzino grandiĝis,
ili forpelis Jiftaĥon, kaj diris al li:
Vi ne heredos en la domo de nia
patro; ĉar vi estas filo de alia patrino.
3 Tiam Jiftaĥ forkuris de siaj fratoj
kaj ekloĝis en la lando Tob. Kaj
kolektiĝis al Jiftaĥ sentaŭgaj homoj
kaj eliradis kun li.

4 Post kelka tempo ekmilitis la
Amonidoj kontraŭ Izrael. 5 Kaj
kiam la Amonidoj militis kontraŭ
Izrael, la plejaĝuloj de Gilead iris,
por preni Jiftaĥon el la lando Tob.
6 Kaj ili diris al Jiftaĥ: Iru kaj estu
nia kondukanto, kaj ni batalos kon-
traŭ la Amonidoj. 7 Kaj Jiftaĥ diris
al la plejaĝuloj de Gilead: Vi malamas
ja min, kaj vi forpelis min el la domo
de mia patro; kial do vi nun venis al

mi, kiam vi estas en mizero ? 8 Kaj
la plejaĝuloj de Gilead diris al Jiftaĥ :
Pro tio ni nun revenas al vi, ke vi iru
kun ni, kaj ni batalos kontraŭ la
Amonidoj, kaj vi estos ĉe ni estro de
ĉiuj loĝantoj de Gilead. 9 Kaj
Jiftaĥ diris al la plejaĝuloj de Gilead ;
Se vi revenigas min, por batali
kontraŭ la Amonidoj, kaj la Eternulo
transdonos ilin al mi, ĉu tiam mi estos
via estro ? 10 Kaj la plejaĝuloj de
Gilead diris al Jiftaĥ : La Eternulo
estu aŭskultanto inter ni, ke ni faros
konforme al viaj vortoj. 11 Tiam
Jiftaĥ iris kun la plejaĝuloj de Gilead,
kaj la popolo faris lin super si estro
kaj kondukanto, kaj Jiftaĥ eldiris
ĉiujn siajn vortojn antaŭ la Eternulo
en Micpa.

12 Jiftaĥ sendis senditojn al la
reĝo de la Amonidoj, por diri : Kio
estas inter mi kaj vi, ke vi venis al
mi, por militi kontraŭ mia lando ?
13 Kaj la reĝo de la Amonidoj diris
al la senditoj de Jiftaĥ : Pro tio, ke
Izrael prenis mian landon, kiam li
iris el Egiptujo, de Arnon ĝis Jabok
kaj ĝis Jordan ; nun redonu ĝin al mi
en paco. 14 Tiam Jiftaĥ duan fojon
sendis senditojn al la reĝo de la
Amonidoj, 15 kaj dirigis al li :
Tiel diris Jiftaĥ : Izrael ne prenis
landon de Moab, nek landon de la
Amonidoj ; 16 ĉar irante el Egipt-
ujo, Izrael iris tra la dezerto ĝis la
Ruĝa Maro kaj venis al Kadeŝ ;
17 kaj tiam Izrael sendis senditojn
al la reĝo de Edom, por diri : Permesu
al mi trairi vian landon ; sed la reĝo
de Edom ne konsentis ; ankaŭ al la
reĝo de Moab estis sendite, sed li ne
konsentis ; tial Izrael restis en Kadeŝ ;
18 kaj li iris tra la dezerto kaj ĉir-
kaŭis la landon de Edom kaj la landon
de Moab kaj venis de oriento al la
lando de Moab kaj stariĝis tendare
transe de Arnon, sed ne eniris en la
limojn de Moab, ĉar Arnon estas la
limo de Moab. 19 Kaj Izrael sendis
senditojn al Siĥon, reĝo de la Amor-
idoj, reĝo de Ĥeŝbon, kaj Izrael diris al
li : Permesu al ni trairi vian landon ĝis
mia loko ; 20 sed Siĥon ne volis,
ke Izrael trairu liajn limojn ; kaj
Siĥon kolektis sian tutan popolon,
kaj ili stariĝis tendare en Jahac kaj
batalis kontraŭ Izrael. 21 Kaj la
Eternulo, Dio de Izrael, transdonis
Siĥonon kaj lian tutan popolon en la
manojn de Izrael, kiu venkobatis
ilin ; kaj Izrael ekposedis la tutan
landon de la Amoridoj, kiuj loĝis en
tiu lando. 22 Kaj ili ekposedis la
tutan regionon de la Amoridoj, de
Arnon ĝis Jabok kaj de la dezerto
ĝis Jordan. 23 Tiamaniere la Etern-
ulo, Dio de Izrael, forpelis la
Amoridojn de antaŭ Lia popolo
Izrael ; kaj vi volas preni ĝian posed-
aĵon ? 24 Tion, kion posedigas al
vi Kemoŝ, via dio, tion posedu ; sed
ĉiun, kiun la Eternulo, nia Dio, for-
pelis de antaŭ ni, tiun ni heredos.
25 Ĉu vi estas pli bona ol Balak, filo
de Cipor kaj reĝo de Moab ? ĉu tiu
malpacis kun Izrael aŭ militis kontraŭ
li ? 26 De la tempo, kiam Izrael
ekloĝis en Ĥeŝbon kaj en ĝiaj de-
pendaĵoj kaj en Aroer kaj en ĝiaj
dependaĵoj, kaj en ĉiuj urboj, kiuj
estas apud Arnon, pasis jam tricent
jaroj ; kial vi ne forprenis ilin en tiu
tempo ? 27 Mi ne pekis kontraŭ
vi, kaj vi faras al mi malbonon, milit-
ante kontraŭ mi. La Eternulo, la
Juĝanto, juĝu nun inter la Izraelidoj
kaj la Amonidoj. 28 Sed la reĝo de
Amon ne atentis la vortojn de Jiftaĥ,
kiujn ĉi tiu sendis al li.

29 Kaj venis sur Jiftaĥon la spirito
de la Eternulo, kaj li trapasis Gileadon
kaj la regionon de Manase, kaj li
trairis Micpan Gileadan, kaj de Micpa
Gileada li iris al la Amonidoj. 30 Kaj
Jiftaĥ faris sanktan promeson al la
Eternulo, kaj diris : Se Vi transdonos
la Amonidojn en miajn manojn,
31 tiam tiu, kiu eliros el la pordo de
mia domo renkonte al mi, kiam mi
feliĉe revenos de la Amonidoj—tiu
apartenu al la Eternulo, kaj mi oferos
lin kiel bruloferon. 32 Kaj Jiftaĥ
venis al la Amonidoj, por batali
kontraŭ ili ; kaj la Eternulo transdonis
ilin en liajn manojn. 33 Kaj li
venkobatis ilin de Aroer ĝis Minit,
dudek urbojn, kaj ĝis Abel-Keramim
—tio estis tre granda venkobato ; kaj
la Amonidoj humiliĝis antaŭ la
Izraelidoj.

34 Kaj Jiftaĥ venis al Micpa, al sia
domo, kaj jen lia filino eliras renkonte
al li kun tamburinoj kaj danco ; kaj
ŝi estis lia sola infano ; krom ŝi
li havis neniun filon nek filinon.
35 Kiam li ekvidis ŝin, li disŝiris
siajn vestojn, kaj diris : Ho ve, mia
filino ! kiel forte vi min klinis, vi

min malĝojigis! mi malfermis mian
buŝon antaŭ la Eternulo, kaj mi ne
povas repreni la faron. 36 Kaj ŝi
diris al li: Mia patro! vi malfermis
vian buŝon antaŭ la Eternulo; agu
do kun mi tiel, kiel diris via buŝo,
post kiam la Eternulo faris al vi
venĝon kontraŭ viaj malamikoj, kon-
traŭ la Amonidoj. 37 Kaj ŝi diris al
sia patro: Faru por mi jenon: lasu
min for por du monatoj, kaj mi
iros, mi iros sur la montojn kaj
priploros mian virgecon, mi kune
kun miaj amikinoj. 38 Kaj li diris:
Iru; kaj li forsendis ŝin por du mon-
atoj. Kaj ŝi iris kune kun siaj amik-
inoj kaj priploris sian virgecon sur la
montoj. 39 Kaj kiam pasis la du
monatoj, ŝi revenis al sia patro, kaj li
plenumis sur ŝi sian sanktan pro-
meson, kiun li faris; kaj ŝi ne ekkonis
viron. Kaj fariĝis moro en Izrael,
40 ke ĉiujare la filinoj de Izrael iras
priplori la filinon de Jiftaĥ, la Gilead-
ano, dum kvar tagoj en jaro.

12 KAJ kolektiĝis la Efraimidoj
kaj iris norden, kaj diris al
Jiftaĥ: Kial vi iris militi
kontraŭ la Amonidoj, kaj nin ne vokis,
ke ni iru kun vi? vian domon kune
kun vi ni forbruligos per fajro. 2 Kaj
Jiftaĥ diris al ili: Mi kaj mia popolo
havis grandan disputon kun la Amon-
idoj; mi kriis al vi, sed vi ne savis
min el ilia mano. 3 Kiam mi vidis,
ke vi ne savas, mi elmetis al risko
mian animon kaj iris kontraŭ la Amon-
idojn, kaj la Eternulo transdonis ilin
en miajn manojn. Kial do vi venis
hodiaŭ al mi, por malpaci kontraŭ
mi? 4 Kaj Jiftaĥ kolektis ĉiujn
loĝantojn de Gilead kaj batalis
kontraŭ la Efraimidoj. Kaj la loĝantoj
de Gilead venkobatis la Efraimidojn;
ĉar ĉi tiuj diris: Vi estas forkurintoj
el Efraim, Gilead estas ja meze de
Efraim kaj meze de Manase. 5 Kaj
la Gileadanoj baris al la Efraimidoj
la transirejojn de Jordan. Kaj kiam
iu el la forkurantaj Efraimidoj diris:
Mi volas transiri, tiam la Gileadanoj
diris al li: Ĉu vi estas Efraimido?
Se li diris: Ne, 6 tiam ili diris al li:
Diru: Ŝibolet; li diris: Sibolet, ĉar
li ne povis elparoli ĝuste; tiam ili
kaptis lin kaj buĉis lin ĉe la transirejo
de Jordan. Kaj en tiu tempo falis el
la Efraimidoj kvardek du mil.
7 Kaj Jiftaĥ estis juĝisto de Izrael
dum ses jaroj. Kaj mortis Jiftaĥ, la
Gileadano, kaj oni enterigis lin en la
urboj de Gilead.
8 Kaj post li estis juĝisto de Izrael
Ibcan el Bet-Leĥem. 9 Li havis
tridek filojn, kaj tridek filinojn li
edzinigis eksteren, kaj tridek filinojn
li prenis el ekstere por siaj filoj.
Kaj li estis juĝisto de Izrael dum sep
jaroj. 10 Kaj Ibcan mortis, kaj oni
enterigis lin en Bet-Leĥem.
11 Kaj post li estis juĝisto de Izrael
Elon, Zebulunido, kaj li estis juĝisto
de Izrael dum dek jaroj. 12 Kaj
mortis Elon, la Zebulunido, kaj oni
enterigis lin en Ajalon, en la lando
de Zebulun.
13 Kaj post li estis juĝisto de Izrael
Abdon, filo de Hilel, Piratonano.
14 Li havis kvardek filojn kaj tridek
nepojn, kiuj rajdadis sur sepdek junaj
azenoj. Kaj li estis juĝisto de Izrael
dum ok jaroj. 15 Kaj mortis Abdon,
filo de Hilel, la Piratonano, kaj oni
enterigis lin en Piraton, en la lando
de Efraim, sur la monto de la Ama-
lekidoj.

13 KAJ la Izraelidoj denove faris
malbonon antaŭ la okuloj de
la Eternulo; kaj la Eternulo
transdonis ilin en la manojn de la
Filiŝtoj por kvardek jaroj.
2 Kaj estis iu homo el Corea, el la
tribo de Dan, kies nomo estis Ma-
noaĥ; lia edzino estis senfrukta kaj
ne naskis. 3 Kaj aperis anĝelo de
la Eternulo al la virino, kaj diris al
ŝi: Jen vi estas senfrukta kaj ne
naskas; tamen vi gravediĝos kaj
naskos filon. 4 Sed nun gardu vin,
kaj ne trinku vinon nek ebriigaĵon,
kaj manĝu nenion malpuran; 5 ĉar
jen vi gravediĝos kaj naskos filon;
kaj razilo ne devas tuŝi lian kapon,
ĉar konsekrita al Dio estos la knabo
de el la ventro; kaj li komencos savadi
Izraelon el la manoj de la Filiŝtoj.
6 Kaj la virino iris, kaj diris al sia
edzo jene: Dia homo venis al mi,
kaj lia aspekto estis kiel la aspekto
de anĝelo de Dio, tre respektinda;
kaj mi ne demandis lin, de kie li estas,
kaj sian nomon li ne diris al mi.
7 Kaj li diris al mi: Jen vi gravediĝos
kaj naskos filon; kaj nun ne trinku
vinon nek ebriigaĵon, kaj manĝu
nenion malpuran; ĉar konsekrita al
Dio estos la knabo de el la ventro
ĝis la tago de lia morto. 8 Tiam

Manoaĥ ekpreĝis al la Eternulo, kaj
diris: Mi petas Vin, ho mia Sinjoro:
la Dia homo, kiun Vi sendis, venu
denove al ni, kaj li instruu nin, kiel
ni devas agi kun la naskota knabo.
9 Kaj Dio aŭskultis la voĉon de
Manoaĥ; kaj la anĝelo de Dio venis
denove al la virino, kiam ŝi estis sur
la kampo; kaj Manoaĥ, ŝia edzo, ne
estis kun ŝi. 10 La virino rapide
kuris kaj sciigis sian edzon, kaj diris
al li: Jen aperis al mi la homo, kiu
venis al mi en tiu tago. 11 Kaj
Manoaĥ leviĝis kaj iris post sia edzino
kaj venis al la homo, kaj diris al li:
Ĉu vi estas tiu homo, kiu parolis al
la virino? Kaj tiu diris: Mi. 12 Kaj
Manoaĥ diris: Se viaj vortoj plenum-
iĝos, tiam kiaj devas esti la reguloj
pri la knabo kaj liaj agoj? 13 Kaj
la anĝelo de la Eternulo diris al
Manoaĥ: Kontraŭ ĉio, pri kio mi
parolis al la virino, ŝi sin gardu;
14 nenion el tio, kio devenas el vin-
bera branĉo, ŝi manĝu, vinon aŭ ebri-
igaĵon ŝi ne trinku, kaj nenion mal-
puran ŝi manĝu; ĉion, kion mi ordonis
al ŝi, ŝi plenumu. 15 Kaj Manoaĥ
diris al la anĝelo de la Eternulo:
Permesu, ke ni retenu vin, kaj ni
pretigos por vi kapridon. 16 Sed
la anĝelo de la Eternulo diris al
Manoaĥ: Kvankam vi retenos min,
mi tamen ne manĝos vian panon;
sed se vi volas fari bruloferon, faru
ĝin al la Eternulo. Ĉar Manoaĥ ne
sciis, ke tio estas anĝelo de la Etern-
ulo. 17 Kaj Manoaĥ diris al la
anĝelo de la Eternulo: Kia estas
via nomo? ke ni povu honori vin,
kiam plenumiĝos via vorto. 18 Sed
la anĝelo de la Eternulo diris al li:
Por kio vi demandas pri mia nomo?
ĝi estas neordinara. 19 Kaj Ma-
noaĥ prenis kapridon kaj farunoferon
kaj oferlevis tion sur roko al la
Eternulo. Kaj Li faris miraklon,
kaj Manoaĥ kaj lia edzino tion vidis:
20 kiam la flamo leviĝis de la altaro
al la ĉielo, tiam la anĝelo de la Etern-
ulo leviĝis en la flamo de la altaro.
Kaj Manoaĥ kaj lia edzino tion vidis,
kaj ili ĵetis sin vizaĝaltere. 21 Kaj
la anĝelo de la Eternulo ne montris
sin plu al Manoaĥ kaj al lia edzino.
Tiam Manoaĥ konvinkiĝis, ke tio
estis anĝelo de la Eternulo. 22 Kaj
Manoaĥ diris al sia edzino: Ni certe
mortos, ĉar ni vidis Dion. 23 Sed
lia edzino diris al li: Se la Eternulo
dezirus mortigi nin, Li ne akceptus
el niaj manoj bruloferon kaj farun-
oferon, kaj ne montrus al ni ĉion tion,
kaj nun Li ne aŭdigus al ni tion, kion
Li aŭdigis. 24 Kaj la virino naskis
filon kaj donis al li la nomon Ŝimŝon.
Kaj la knabo kreskis, kaj la Eternulo
lin benis. 25 Kaj la spirito de la
Eternulo komencis ekscitadi lin en la
Tendaro de Dan, inter Corea kaj
Eŝtaol.

14 ŜIMŜON iris en Timnan, kaj
ekvidis en Timna virinon el
la filinoj de la Filiŝtoj. 2 Kaj
li iris kaj sciigis tion al sia patro kaj
al sia patrino, kaj diris: Mi vidis en
Timna virinon el la filinoj de la Fil-
iŝtoj; nun prenu ŝin al mi kiel edz-
inon. 3 Kaj lia patro kaj lia patrino
diris al li: Ĉu ne troviĝas virino inter
la filinoj de viaj fratoj kaj en nia tuta
popolo, ke vi iras preni edzinon el la
necirkumciditaj Filiŝtoj? Sed Ŝimŝon
diris al sia patro: Ŝin prenu por mi,
ĉar ŝi plaĉas al mi. 4 Kaj lia patro
kaj lia patrino ne sciis, ke tio estas
de la Eternulo, ĉar Li serĉis pretekston
kontraŭ la Filiŝtoj; en tiu tempo la
Filiŝtoj regis super Izrael.
5 Kaj Ŝimŝon kun sia patro kaj
kun sia patrino iris en Timnan;
kiam ili venis al la vinberĝardenoj
de Timna, juna leono blekegante
venis renkonte al li. 6 Kaj venis
sur lin la spirito de la Eternulo,
kaj li disŝiris lin, kiel oni disŝiras
kapridon, kvankam li nenion havis
en sia mano. Kaj li ne diris al siaj
gepatroj, kion li faris. 7 Kaj li
venis kaj parolis kun la virino, kaj
ŝi plaĉis al Ŝimŝon. 8 Post kelka
tempo li iris denove, por preni ŝin,
kaj li devojiĝis, por vidi la kadavron
de la leono; kaj jen svarmamaso da
abeloj estas en la kadavro de la leono,
kaj ankaŭ mielo. 9 Kaj li prenis
ĝin en siajn manojn kaj iris, manĝante
dum la irado; kaj li iris al siaj ge-
patroj, kaj donis al ili, kaj ili manĝis;
sed li ne diris al ili, ke el la kadavro
de la leono li prenis la mielon.
10 Kaj lia patro venis al la virino,
kaj Ŝimŝon faris tie festenon, kiel
ordinare faras la junuloj. 11 Kiam
ili ekvidis lin, ili donis al li tridek
kompanianojn, ke ili estu kun li.
12 Kaj Ŝimŝon diris al ili: Mi pro-
ponos al vi enigmon; se vi divenos

ĝin al mi dum la sep tagoj de la fest-
eno kaj trafos, tiam mi donos al vi
tridek ĉemizojn kaj tridek kompletojn
da vestoj ; 13 sed se vi ne povas diveni
al mi, tiam vi donos al mi tridek ĉem-
izojn kaj tridek kompletojn da vestoj.
Kaj ili diris al li : Proponu vian
enigmon, kaj ni aŭskultos. 14 Kaj
li diris al ili :

El manĝantaĵo devenis manĝ-
ataĵo,
Kaj el fortaĵo devenis dolĉaĵo.

Kaj ili ne povis solvi la enigmon dum
tri tagoj. 15 En la sepa tago ili
diris al la edzino de Ŝimŝon : Admonu
vian edzon, ke li solvu al ni la enigm-
on ; alie ni forbruligos per fajro vin
kaj la domon de via patro. Ĉu por
senhavigi nin vi invitis nin ĉi tien ?
16 Tiam la edzino de Ŝimŝon ekploris
antaŭ li, kaj diris : Vi nur malamas
min, sed ne amas ; vi proponis enigm-
on al la filoj de mia popolo, kaj al mi
vi ne diris ĝian solvon. Kaj li diris
al ŝi : Jen al miaj gepatroj mi ne diris
la solvon, kaj ĉu al vi mi ĝin diru ?
17 Kaj ŝi ploris antaŭ li dum la sep
tagoj, kiujn daŭris ĉe ili la festeno ;
en la sepa tago li diris al ŝi la solvon,
ĉar ŝi tre insistis. Kaj ŝi diris la
solvon de la enigmo al la filoj de ŝia
popolo. 18 Kaj la urbanoj diris al
li en la sepa tago, antaŭ la subiro de
la suno : Kio estas pli dolĉa ol mielo ?
kaj kio estas pli forta ol leono ?
Kaj li diris al ili :

Se vi ne plugus per mia bovidino,
Vi ne trovus la solvon de mia
enigmo.

19 Kaj venis sur lin la spirito de la
Eternulo, kaj li iris en Aŝkelonon kaj
mortigis tie tridek homojn kaj prenis
iliajn vestojn kaj donis la kompletojn
de iliaj vestoj al la solvintoj de la
enigmo. Sed ekflamis lia kolero,
kaj li foriris en la domon de sia patro.
20 Kaj la edzino de Ŝimŝon fariĝis
edzino de lia festena kompaniulo,
kiu kompaniis al li.

15 POST kelka tempo, en la
tempo de rikoltado de tritiko,
Ŝimŝon vizitis sian edzinon,
alportante kapridon, kaj diris : Mi
envenos al mia edzino en la internan
ĉambron. Sed ŝia patro ne permesis
al li eniri. 2 Kaj ŝia patro diris :
Mi pensis, ke vi ekmalamis ŝin, kaj mi
donis ŝin al via amiko. Jen ŝia pli
juna fratino estas ja pli bela ol ŝi ;
ŝi fariĝu via, anstataŭ tiu. 3 Sed
Ŝimŝon diris al ili : Ĉi tiun fojon mi
estos senkulpa antaŭ la Filiŝtoj, se
mi faros al ili malbonon. 4 Kaj
Ŝimŝon iris, kaj kaptis tricent vulpojn
kaj prenis torĉojn, kaj turnis voston al
vosto kaj alligis po unu torĉo meze
inter ĉiuj du vostoj. 5 Kaj li ekbrul-
igis per fajro la torĉojn kaj pelis
ilin sur la grenkampojn de la Filiŝtoj
kaj forbruligis la garbojn kaj la
ankoraŭ ne rikoltitan grenon kaj la
vinberĝardenojn kaj la olivarbojn.
6 Kaj la Filiŝtoj diris : Kiu tion faris ?
Kaj oni respondis : Ŝimŝon, bofilo
de la Timnaano ; ĉar ĉi tiu prenis
lian edzinon kaj fordonis ŝin al lia
amiko. Kaj la Filiŝtoj iris kaj for-
bruligis per fajro ŝin kaj ŝian patron.
7 Tiam Ŝimŝon diris al ili : Se vi
agas tiel, tiam mi ne ĉesos, antaŭ ol
mi faros venĝon kontraŭ vi. 8 Kaj
li forte batis al ili la krurojn kaj la
lumbojn ; poste li iris kaj ekloĝis en
la fendego de la roko Etam.
9 Tiam la Filiŝtoj iris kaj stariĝis
tendare en la regiono de Jehuda kaj
etendiĝis ĝis Leĥi. 10 Kaj la Jehuda-
idoj diris : Pro kio vi eliris kontraŭ
nin ? Kaj ili respondis : Ni venis,
por ligi Ŝimŝonon, por agi kun li, kiel
li agis kun ni. 11 Tiam iris tri mil
homoj el Jehuda al la fendego de la
roko Etam, kaj diris al Ŝimŝon : Ĉu
vi ne scias, ke la Filiŝtoj regas super
ni ? kion do vi faris al ni ? Kaj li
diris al ili : Kiel ili agis kun mi, tiel
mi agis kun ili. 12 Kaj ili diris al
li : Ni venis, por ligi vin, por doni
vin en la manojn de la Filiŝtoj.
Tiam Ŝimŝon diris al ili : Ĵuru al mi,
ke vi ne mortigos min. 13 Kaj ili
diris al li jene : Ne ; ni nur ligos vin
kaj transdonos vin en iliajn manojn,
sed certe ni ne mortigos vin. Kaj ili
ligis lin per du novaj ŝnuroj kaj
elkondukis lin el la roko. 14 Kiam
li venis al Leĥi, la Filiŝtoj ĝojkriante
iris renkonte al li. Sed venis sur
lin la spirito de la Eternulo, kaj la
ŝnuroj, kiuj estis sur liaj brakoj,
fariĝis kiel lino, bruligita de fajro,
kaj liaj katenoj disfalis de liaj manoj.
15 Kaj li trovis freŝan makzelon de
azeno, kaj li etendis sian manon kaj
prenis ĝin kaj mortigis per ĝi mil
homojn. 16 Kaj Ŝimŝon diris :

Per makzelo de azeno grandegan
amason,

Per makzelo de azeno mi mort-
igis mil homojn.
17 Kiam li finis paroli, li forĵetis el sia
mano la makzelon ; kaj li donis al tiu
loko la nomon Ramat-Leĥi. 18 Kaj li
eksentis grandan soifon, kaj li ekvokis
al la Eternulo, kaj diris : Vi faris per
la mano de Via sklavo tiun grandan
savon ; kaj nun mi devas morti de
soifo kaj fali en la manojn de la necir-
kumciditoj ! 19 Tiam Dio fendis kav-
on, kiu estis en Leĥi, kaj eliris el ĝi
akvo ; kaj li trinkis, kaj lia spirito
revenis, kaj li reviviĝis. Tial ĝi
ricevis la nomon ĝis la nuna tago :
Fonto de la Vokanto en Leĥi. 20 Kaj
li estis juĝisto de Izrael en la tempo
de la Filiŝtoj dum dudek jaroj.

16 ŜIMŜON iris en Gazan kaj
vidis tie malĉastulinon kaj
eniris al ŝi. 2 Al la Gazaanoj
oni diris : Ŝimŝon venis ĉi tien ; kaj
ili ĉirkaŭis lin kaj spione atendis lin
dum la tuta nokto ĉe la pordego de la
urbo, kaj staris senbrue dum la tuta
nokto, dirante : Antaŭ la mateniĝo
ni lin mortigos. 3 Ŝimŝon kuŝis ĝis
noktomezo ; je noktomezo li leviĝis
kaj kaptis la pordojn de la urba
pordego kune kun ambaŭ fostoj kaj
levis ilin kune kun la riglilo kaj
metis sur siajn ŝultrojn, kaj forportis
ilin sur la supron de la monto, kiu
estas antaŭ Ĥebron.
4 Post tio li ekamis virinon en la
valo Sorek ; ŝia nomo estis Delila.
5 Kaj venis al ŝi la estroj de la
Filiŝtoj, kaj diris al ŝi : Allogu lin,
kaj vidu, en kio konsistas lia granda
forto, kaj per kio ni povus fortosuperi
lin, ke ni ligu lin kaj humiligu lin ;
tiam ni donos al vi ĉiu po mil kaj
cent arĝentaj moneroj. 6 Kaj Deli-
la diris al Ŝimŝon : Diru al mi, mi
petas, en kio konsistas via granda
forto, kaj per kio oni povas ligi vin,
por humiligi vin. 7 Kaj Ŝimŝon
diris al ŝi : Se oni ligos min per sep
freŝaj ne sekiĝintaj ŝnuroj, tiam mi
senfortiĝos kaj fariĝos kiel la aliaj
homoj. 8 Tiam la estroj de la
Filiŝtoj alportis al ŝi sep freŝajn ne
sekiĝintajn ŝnurojn, kaj ŝi ligis lin
per ili. 9 Kaj dum la embuskuloj
sidis ĉe ŝi en alia ĉambro, ŝi diris
al li : Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon !
Tiam li disŝiris la ŝnurojn, kiel oni
disŝiras fadenon el stupo, kiam fajro
ĝin bruldifektis. Kaj oni ne sciiĝis
pri lia forto. 10 Kaj Delila diris
al Ŝimŝon : Jen vi trompis min kaj
diris al mi mensogon ; nun diru al mi,
per kio oni povas vin ligi. 11 Kaj
li diris al ŝi : Se oni min ligos per
novaj ŝnuroj, kiuj ne estis uzitaj por
laboro, tiam mi senfortiĝos kaj fariĝos
kiel la aliaj homoj. 12 Tiam Delila
prenis novajn ŝnurojn kaj ligis lin
per ili, kaj diris al li : Filiŝtoj iras al
vi, Ŝimŝon ! Dume la embuskuloj
sidis en alia ĉambro. Kaj li deŝiris
ilin de siaj brakoj kiel fadenon.
13 Kaj Delila diris al Ŝimŝon : Ĝis
nun vi trompas min kaj diras al mi
mensogojn ; diru al mi, per kio oni
povas vin ligi. Kaj li diris al ŝi :
Se vi interteksos la sep buklojn de
mia kapo kun ŝpinaĵo. 14 Kaj ŝi
alfortikigis ilin per najlo, kaj diris al
li : Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon ! Kaj
li vekiĝis el sia dormo kaj eltiris la
interteksan najlon kune kun la
ŝpinaĵo. 15 Tiam ŝi diris al li :
Kial vi diras, ke vi amas min, dum
tamen via koro ne estas kun mi ?
jam tri fojojn vi trompis min, kaj ne
diris al mi, en kio konsistas via granda
forto. 16 Kaj ĉar ŝi tedadis lin per
siaj vortoj ĉiutage kaj turmentadis
lin, lia animo morte laciĝis. 17 Kaj
li malkaŝis al ŝi sian tutan koron, kaj
diris al ŝi : Tondilo ne tuŝis mian
kapon, ĉar mi estas konsekrita al Dio
de el la ventro de mia patrino. Se
oni tondos miajn harojn, tiam forlasos
min mia forto, mi senfortiĝos kaj
fariĝos kiel la aliaj homoj. 18 Kiam
Delila vidis, ke li malkaŝis al ŝi sian
tutan koron, ŝi sendis kaj vokigis la
estrojn de la Filiŝtoj, dirante : Venu
ĉi tiun fojon, ĉar li malkaŝis al mi sian
tutan koron. Kaj venis al ŝi la estroj
de la Filiŝtoj kaj alportis la arĝenton
en siaj manoj. 19 Kaj ŝi endormigis
lin sur siaj genuoj, kaj alvokis homon,
kaj detondigis la sep buklojn de lia
kapo. Kaj ŝi komencis humiligadi
lin, kaj lia forto lin forlasis. 20 Kaj
ŝi diris : Filiŝtoj iras al vi, Ŝimŝon !
Li vekiĝis de sia dormo, kaj diris :
Mi eliros, kiel ĉiufoje, kaj mi vigliĝos ;
sed li ne sciis, ke la Eternulo forlasis
lin. 21 Kaj la Filiŝtoj kaptis lin
kaj elpikis liajn okulojn, kaj venigis
lin en Gazan kaj ligis lin per kupraj
ĉenoj ; kaj li devis mueli en la malli-
berejo. 22 Dume la haroj de lia kapo
komencis rekreski post la fortondo.

23 La estroj de la Filiŝtoj kunvenis,
por alporti grandan oferon al sia dio
Dagon kaj por festeni, kaj ili diris:
Nia dio transdonis en niajn manojn
nian malamikon Ŝimŝon. 24 Kaj
la popolo vidis lin, kaj gloris sian
dion, dirante: Nia dio transdonis en
niajn manojn nian malamikon kaj la
ruiniganton de nia lando kaj la mort-
iginton de multaj el ni. 25 Kiam ilia
koro gajiĝis, ili diris: Voku Ŝimŝon-
on, ke li amuzu nin. Kaj oni vokis
Ŝimŝonon el la malliberejo, kaj li
faris amuzon al ili, kaj oni starigis
lin inter la kolonoj. 26 Kaj Ŝimŝon
diris al la junulo, kiu kondukis lin
je la mano: Lasu min, ke mi palpu
la kolonojn, sur kiuj la domo staras,
kaj mi apogos min al ili. 27 Kaj la
domo estis plena de viroj kaj virinoj,
kaj tie estis ĉiuj estroj de la Filiŝtoj;
kaj sur la tegmento estis ĉirkaŭ tri
mil viroj kaj virinoj, kiuj rigardis
la amuzadon de Ŝimŝon. 28 Kaj
Ŝimŝon vokis al la Eternulo, kaj
diris: Mia Sinjoro, ho Eternulo, mi
petas, rememoru min kaj fortigu min
nur ĉi tiun fojon, ho Dio, por ke mi
faru al la Filiŝtoj venĝon per unu fojo
pro miaj du okuloj. 29 Kaj Ŝimŝon
kaptis la du mezajn kolonojn, sur
kiuj staris la domo, kaj apogis sin al
ili, al unu per sia dekstra mano kaj
al la dua per sia maldekstra mano.
30 Kaj Ŝimŝon diris: Mortu mia
animo kune kun la Filiŝtoj! Kaj
li ekpremis forte; kaj falis la domo
sur la estrojn, kaj sur la tutan pop-
olon, kiu estis en ĝi. Kaj la nombro
de la mortintoj, kiujn li mortigis ĉe sia
morto, estis pli granda, ol la nombro
de tiuj, kiujn li mortigis dum sia vivo.
31 Kaj venis liaj fratoj kaj la tuta
domo de lia patro kaj prenis lin, kaj
iris kaj enterigis lin inter Corea kaj
Eŝtaol, en la tombo de lia patro
Manoaĥ. Li estis juĝisto de Izrael
dum dudek jaroj.

17 ESTIS homo sur la monto de
Efraim; lia nomo estis Miĥa.
2 Li diris al sia patrino: La
mil kaj cent arĝentaj moneroj, kiujn
oni prenis de vi kaj pro kiuj vi mal-
benis antaŭ miaj oreloj, jen la arĝento
estas ĉe mi; mi prenis ĝin. Kaj lia
patrino diris: Mia filo estu benata de
la Eternulo. 3 Kaj li redonis la mil
kaj cent arĝentajn monerojn al sia
patrino. Kaj lia patrino diris: Mi
dediĉis la arĝenton al la Eternulo
el mia mano por mia filo, por fari
figuron kaj idolon; nun mi redonas
ĝin al vi. 4 Sed li redonis la arĝent-
on al sia patrino. Lia patrino prenis
ducent arĝentajn monerojn kaj donis
ilin al orfandisto, kaj li faris el tio
figuron kaj idolon, kiu restis en la
domo de Miĥa. 5 Tiu homo Miĥa
havis domon de dio; kaj li faris
efodon kaj domajn diojn, kaj kon-
sekris unu el siaj filoj, ke li estu por
li pastro. 6 En tiu tempo ne ek-
zistis reĝo ĉe Izrael; ĉiu faradis tion,
kio plaĉis al li.
7 Estis junulo el Bet-Leĥem de
Jehuda, el familio de Jehudaidoj,
li estis Levido kaj loĝis tie. 8 Tiu
homo iris el la urbo, el Bet-Leĥem
de Jehuda, por elekti tie, kie li
trovos oportune. Kaj li venis dum
sia vojirado sur la monton de Efraim
al la domo de Miĥa. 9 Kaj Miĥa
diris al li: De kie vi venas? Kaj
tiu diris al li: Mi estas Levido el
Bet-Leĥem de Jehuda, kaj mi iras,
por elekti tie, kie mi trovos oportune.
10 Tiam Miĥa diris al li: Restu ĉe
mi kaj estu por mi patro kaj pastro,
kaj mi donados al vi po dek arĝentaj
moneroj ĉiujare kaj necesajn vestojn
kaj manĝaĵon. Kaj la Levido iris.
11 Kaj la Levido konsentis resti ĉe
tiu homo, kaj la junulo estis por li
kiel unu el liaj filoj. 12 Kaj Miĥa
konsekris la Levidon, kaj la junulo
fariĝis por li pastro kaj loĝis en la
domo de Miĥa. 13 Kaj Miĥa diris:
Nun mi scias, ke la Eternulo bonfaros
al mi, ĉar Levido fariĝis por mi pastro.

18 EN tiu tempo ne ekzistis
reĝo ĉe Izrael; kaj en tiu
tempo la tribo de Dan serĉis
por si posedaĵon, por elekti, ĉar ĝis
tiu tempo ili ne ricevis posedaĵon
inter la triboj de Izrael. 2 Kaj la
Danidoj sendis kvin homojn el sia
tribo, el siaj reprezentantoj, virojn
batalkapablajn el Corea kaj Eŝtaol,
por rigardi la landon kaj esplori ĝin,
kaj diris al ili: Iru, esploru la landon.
Kaj ili venis sur la monton de Efraim
al la domo de Miĥa kaj tranoktis
tie. 3 Kiam ili estis kun la dom-
anoj de Miĥa, ili rekonis la voĉon
de la juna Levido, kaj eniris tien, kaj
diris al li: Kiu venigis vin ĉi tien?
kaj kion vi faras ĉi tie? kaj kion vi
bezonas ĉi tie? 4 Kaj li diris al ili:

Tiel kaj tiel agis kun mi Miĥa, kaj li
dungis min, kaj mi fariĝis pastro por li.
5 Kaj ili diris al li: Demandu, ni petas,
Dion, por ke ni eksciu, ĉu estos suk-
cesa nia vojo, kiun ni iras. 6 Kaj
la pastro diris al ili: Iru en paco; laŭ
la Eternulo estas via vojo, kiun vi iras.
7 Kaj tiuj kvin viroj ekiris kaj venis
en Laiŝon, kaj vidis la popolon, ke
ĝi tie loĝas senzorge, laŭ la maniero
de la Cidonanoj, trankvile kaj fide,
kaj neniu per io ofendas ilin en la
lando aŭ regas super ili, kaj de la
Cidonanoj ili estas malproksime kaj
kun neniu ili havas ian aferon.
8 Kaj ili venis al siaj fratoj en Corean
kaj Eŝtaolon; kaj iliaj fratoj diris al
ili: Kion vi raportos? 9 Kaj ili
diris: Leviĝu, kaj ni iru kontraŭ
ilin; ĉar ni vidis, ke la lando estas
tre bona; estu trankvilaj, ne pro-
krastu iri kaj veni kaj ekposedi la
landon. 10 Kiam vi venos, vi venos al
popolo, kiu ne pensas pri danĝero, kaj
la lando estas vasta; Dio transdonas
ĝin en viajn manojn; tio estas loko,
kie mankas nenio, kio estas sur la tero.
11 Kaj elmoviĝis el tie el la tribo
de la Danidoj, el Corea kaj Eŝtaol,
sescent viroj, zonitaj per bataliloj.
12 Kaj ili iris, kaj stariĝis tendare
en Kirjat-Jearim, en la regiono de
Jehuda. Tial oni ĝis nun nomas
tiun lokon Tendaro de Dan; ĝi estas
post Kirjat-Jearim. 13 Kaj ili iris
de tie sur la monton de Efraim kaj
venis al la domo de Miĥa. 14 Kaj la
kvin viroj, kiuj iris, por esplorrigardi
la landon Laiŝ, diris al siaj fratoj:
Ĉu vi scias, ke en ĉi tiuj domoj trov-
iĝas efodo kaj domaj dioj kaj figuro
kaj idolo? pripensu do, kion vi devas
fari. 15 Kaj ili turniĝis tien kaj
eniris en la domon de la juna Levido,
en la domon de Miĥa, kaj salutis lin.
16 La sescent viroj el la Danidoj,
zonitaj per siaj bataliloj, staris antaŭ
la pordego. 17 Kaj la kvin viroj,
kiuj iris, por esplorrigardi la landon,
eniris tien kaj prenis la figuron kaj
la efodon kaj la domajn diojn kaj la
idolon. Dume la pastro staris antaŭ
la pordego, kun la sescent viroj,
zonitaj per bataliloj. 18 Kiam tiuj
eniris en la domon de Miĥa, kaj
prenis la figuron, la efodon, la domajn
diojn, kaj la idolon, la pastro diris al
ili: Kion vi faras? 19 Sed ili diris
al li: Silentu, metu vian manon sur
vian buŝon; kaj iru kun ni kaj estu
por ni patro kaj pastro; ĉu pli bone
estas por vi esti pastro por la domo
de unu homo, ol esti pastro por tribo
kaj gento en Izrael? 20 Kaj tio
bone plaĉis al la pastro, kaj li prenis
la efodon kaj la domajn diojn kaj la
figuron kaj iris inter la popolon.
21 Kaj ili turniĝis kaj iris, kaj sendis
la infanojn kaj la brutojn kaj la pak-
aĵojn antaŭ sin. 22 Kiam ili mal-
proksimiĝis de la domo de Miĥa, la
homoj, kiuj estis en la domoj najbaraj
de Miĥa, kun krio kolektiĝis kaj
kuris post la Danidoj. 23 Kaj ili
kriis al la Danidoj; kaj ĉi tiuj turnis
siajn vizaĝojn, kaj diris al Miĥa:
Kio estas al vi, ke vi faras krion?
24 Kaj li diris: Miajn diojn, kiujn mi
faris, vi forprenis, kaj ankaŭ la
pastron, kaj vi foriris; kaj kio anko-
raŭ estas al mi? kial do vi demandas,
kio estas al mi? 25 Kaj la Danidoj
diris al li: Ne aŭdigu vian voĉon
antaŭ ni, ĉar alie atakos vin koleraj
homoj kaj vi pereigos vian animon
kaj la animon de via domo. 26 Kaj
la Danidoj foriris sian vojon. Kaj
Miĥa vidis, ke ili estas pli fortaj ol
li; kaj li returniĝis kaj revenis en sian
domon. 27 Sed tiuj prenis tion,
kion faris Miĥa, kaj la pastron, kiu
estis ĉe li; kaj ili venis en Laiŝon,
kontraŭ la popolon trankvilan kaj
senzorgan, kaj venkobatis ĝin per la
glavo; kaj la urbon ili forbruligis
per fajro. 28 Kaj estis neniu sav-
anto, ĉar ĝi estis malproksime de
Cidon kaj ili havis neniajn aferojn
kun iu, kaj ĝi estis en la valo, kiu
troviĝas apud Bet-Reĥob. Ili kon-
struis la urbon kaj ekloĝis en ĝi.
29 Ili donis al la urbo la nomon Dan,
laŭ la nomo de sia patro, kiu naskiĝis
de Izrael; antaŭe la nomo de la urbo
estis Laiŝ. 30 Kaj la Danidoj star-
igis al si la figuron; kaj Jehonatan,
filo de Gerŝom, filo de Manase, li kaj
liaj filoj estis pastroj por la tribo de la
Danidoj, ĝis la tago, kiam ili estis
forkaptitaj el la lando. 31 Kaj dum
la tuta tempo, kiam la domo de Dio
estis en Ŝilo, ili havis ĉe si la idolon
de Miĥa, kiun li faris.

19 EN tiu tempo, kiam ne ek-
zistis reĝo ĉe Izrael, loĝis iu
Levido sur la deklivo de la
monto de Efraim. Li prenis al si
kromedzinon el Bet-Leĥem de Jehu-

da. 2 Kaj lia kromedzino perfidis
lin kaj foriris de li en la domon de sia
patro en Bet-Leĥem de Jehuda, kaj
ŝi restis tie kvar monatojn. 3 Kaj
leviĝis ŝia edzo kaj iris al ŝi, por
paroli al ŝia koro, por revenigi ŝin;
kun li estis lia junulo kaj paro da
azenoj. Kaj ŝi enirigis lin en la
domon de sia patro; kaj la patro de
la juna virino lin ekvidis kaj akceptis
lin kun ĝojo. 4 Kaj retenis lin lia
bopatro, la patro de la juna virino,
kaj li restis ĉe li dum tri tagoj; kaj
ili manĝis kaj trinkis kaj tranoktis tie.
5 En la kvara tago ili leviĝis frue
matene, kaj li intencis foriri; sed la
patro de la juna virino diris al sia
bofilo: Fortigu vian koron per peco
da pano; kaj poste vi iros. 6 Kaj ili
restis, kaj ambaŭ kune manĝis kaj
trinkis. Kaj la patro de la juna virino
diris al la viro: Mi petas vin, tranoktu
kaj ĝojigu vian koron. 7 La viro
leviĝis, por foriri; sed lia bopatro
insiste petis lin, kaj li restis kaj
tranoktis tie. 8 En la kvina tago
li leviĝis frue matene, por iri; sed la
patro de la juna virino diris: Fortigu,
mi petas, vian koron, kaj ne rapidu,
ĝis finiĝos la tago. Kaj ili ambaŭ
manĝis. 9 Kaj la viro leviĝis, por
iri, li kaj lia kromedzino kaj lia junulo.
Sed lia bopatro, la patro de la juna
virino, diris al li: Jen finiĝis la tago
kaj fariĝas vespero, tranoktu do, mi
petas; jen la tago finiĝis, tranoktu
ĉi tie, ke via koro faru al si ĝojon;
morgaŭ frue vi leviĝos, por iri
vian vojon, kaj vi iros al via tendo.
10 Sed la viro ne volis tranokti; li
leviĝis kaj iris. Kaj li venis al la
ĉirkaŭaĵo de Jebus (tio estas Jeru-
salem); kun li estis paro da ŝarĝitaj
azenoj, kaj ankaŭ lia kromedzino.
11 Kiam ili estis antaŭ Jebus, la
tago jam forte kliniĝis. Kaj la junulo
diris al sia sinjoro: Venu, ni eniru en
ĉi tiun urbon de la Jebusidoj, kaj ni
tranoktu en ĝi. 12 Sed lia sinjoro
diris al li: Ni ne eniros en urbon de
aligentuloj, kiuj ne estas el la Izrael-
idoj; ni iros pluen, ĝis Gibea. 13 Kaj
li diris al sia junulo: Iru, ke ni al-
proksimiĝu al unu el la lokoj, kaj ni
tranoktu en Gibea aŭ en Rama.
14 Kaj ili iris pluen kaj iris; kaj la
suno subiris antaŭ ili apud Gibea,
kiu apartenis al la Benjamenidoj.
15 Kaj ili turniĝis tien, por eniri kaj
tranokti en Gibea. Kaj li eniris kaj
sidiĝis sur la strato; sed neniu invitis
ilin en la domon, por tranokti.
16 Sed jen iu maljunulo venis vespere
de sia laboro de la kampo; li estis
de la monto de Efraim kaj loĝis
tiutempe en Gibea; kaj la loĝantoj
de tiu loko estis Benjamenidoj.
17 Li levis siajn okulojn kaj ekvidis
la fremdan homon sur la strato de la
urbo. Kaj la maljunulo diris: Kien
vi iras? kaj de kie vi venas? 18 Kaj
tiu diris al li: Ni iras el Bet-
Leĥem de Jehuda al la deklivo de la
monto de Efraim, de kie mi estas.
Mi iris al Bet-Leĥem de Jehuda,
kaj nun mi iras al la domo de la
Eternulo; kaj neniu invitas min en la
domon. 19 Ni havas pajlon kaj
manĝaĵon por niaj azenoj, ankaŭ
panon kaj vinon mi havas por mi kaj
por via sklavino, kaj por la junulo,
kiu estas kun viaj sklavoj; nenio
mankas al ni. 20 Kaj la maljunulo
diris: Paco estu al vi; ĉion, kio mankus
al vi, mi prenas sur min; nur ne
tranoktu sur la strato. 21 Kaj li
envenigis lin en sian domon, kaj li
donis manĝaĵon al la azenoj; kaj ili
lavis siajn piedojn kaj manĝis kaj
trinkis. 22 Dum ili ĝojigadis sian
koron, jen la loĝantoj de la urbo,
homoj malmoralaj, ĉirkaŭis la domon,
frapis je la pordo, kaj diris al la
maljuna domomastro jene: Elirigu
la homon, kiu venis en vian domon,
ke ni lin ekkonu. 23 Tiam eliris
al ili la domomastro, kaj diris al ili:
Ne, miaj fratoj, ne faru malbonon;
ĉar tiu homo venis en mian domon,
ne faru tian malnoblaĵon. 24 Jen
mi havas filinon virgulinon, kaj li
havas kromedzinon; mi elirigos ilin,
kaj vi malhonoru ilin, kaj faru al ili
tion, kio plaĉas al vi; sed kun ĉi tiu
viro ne faru tian abomenindaĵon.
25 Sed la homoj ne volis aŭskulti lin.
Tiam la viro prenis sian kromedzinon
kaj elirigis al ili sur la straton. Kaj
ili ekkonis ŝin, kaj faris al si amuzon
kun ŝi dum la tuta nokto, ĝis la mat-
eno; kaj ili forliberigis ŝin, kiam
leviĝis la matenruĝo. 26 Kaj la
virino venis antaŭ la mateniĝo, kaj
falis antaŭ la pordo de la domo de
tiu homo, kie estis ŝia sinjoro; kaj
ŝi kuŝis, ĝis fariĝis lume. 27 Matene
leviĝis ŝia sinjoro kaj malfermis la
pordon de la domo, kaj eliris, por iri

sian vojon; kaj jen li vidas, ke la
virino, lia kromedzino, kuŝas antaŭ
la pordo de la domo, kaj ŝiaj manoj
estas sur la sojlo. 28 Kaj li diris
al ŝi: Leviĝu, kaj ni iros. Sed estis
nenia respondo. Tiam li prenis ŝin
sur la azenon, leviĝis, kaj iris al sia
loko. 29 Kiam li venis en sian
domon, li prenis trancilon, prenis
sian kromedzinon kaj distrancis ŝin
kun ŝiaj ostoj en dek du partojn kaj
dissendis tion en ĉiujn regionojn de
Izrael. 30 Kaj ĉiu, kiu tion vidis,
diris: Ne estis kaj ne vidiĝis io simila
de post la tago, kiam la Izraelidoj
eliris el la lando Egipta, ĝis nun;
atentu tion, konsiliĝu, kaj decidu.

20 KAJ eliris ĉiuj Izraelidoj, kaj
kolektiĝis la tuta komunumo
kiel unu homo, de Dan ĝis
Beer-Ŝeba, kaj la lando Gilead, antaŭ
la Eternulo en Micpa. 2 Kaj kun-
venis la estroj de la tuta popolo, ĉiuj
triboj de Izrael, en la kunvenejon de
la popolo de Dio, kvarcent mil pied-
irantoj kapablaj eltiri glavon. 3 La
Benjamenidoj aŭdis, ke la Izraelidoj
venis en Micpan. Kaj la Izraelidoj
diris: Diru, kiamaniere okazis tiu
malbonaĵo? 4 Tiam respondis la
Levido, la edzo de la mortigita
virino, kaj diris: Mi venis en Gibean
de la Benjamenidoj, mi kun mia
kromedzino, por tranokti. 5 Kaj
leviĝis kontraŭ min la loĝantoj de
Gibea, kaj ĉirkaŭis pro mi la domon
nokte. Min ili intencis mortigi, kaj
mian kromedzinon ili turmentis tiel,
ke ŝi mortis. 6 Tiam mi prenis
mian kromedzinon, distrancis ŝin
kaj dissendis en ĉiujn regionojn de
Izrael; ĉar ili faris malĉastaĵon kaj
malnoblaĵon en Izrael. 7 Jen vi
ĉiuj estas Izraelidoj; faru konsiliĝon
kaj decidon ĉi tie. 8 Kaj leviĝis la
tuta popolo kiel unu homo, kaj diris:
Neniu el ni iros al sia tendo, kaj
neniu el ni revenos al sia domo;
9 sed jen estas, kion ni faros al
Gibea: ni lotos pri ĝi; 10 kaj ni
prenos po dek homoj el ĉiu cento, el
ĉiuj triboj, po cent el mil kaj po mil
el dek mil, ke ili alportu manĝaĵon
por la popolo, por ke ĉi tiu iru en
Gibean de la Benjamenidoj, kaj agu
kontraŭ ĝi konforme al la mal-
noblaĵo, kiun ĝi faris en Izrael.
11 Kaj kolektiĝis kontraŭ la urbo ĉiuj
Izraelidoj unuanime, kiel unu homo.
12 Kaj la triboj de Izrael sendis
homojn al ĉiuj familioj de Benjamen,
por diri: Kio estas la malbonaĵo,
kiu estas farita ĉe vi? 13 Eligu
do nun la kanajlajn homojn, kiuj
estas en Gibea, kaj ni mortigos ilin
kaj ekstermos la malbonon el Izrael.
Sed la Benjamenidoj ne volis obei la
voĉon de siaj fratoj, la Izraelidoj.
14 Kaj la Benjamenidoj kolektiĝis
el la urboj en Gibea, por eliri milite
kontraŭ la Izraelidojn. 15 Kaj la
nombro de la Benjamenidoj el la
urboj en tiu tago estis dudek ses mil
homoj pretaj eltiri glavon; krom tio
el la loĝantoj de Gibea estis la nombro
de sepcent homoj plej taŭgaj. 16 El
tiu tuta popolo estis sepcent homoj
plej taŭgaj, maldekstruloj; ĉiu el ili
povis ĵeti ŝtonon kontraŭ haron, kaj
ne maltrafi.
17 Kaj la nombro de la Izraelidoj,
krom la Benjamenidoj, estis kvarcent
mil homoj pretaj eltiri glavon; ĉiuj
ili estis batalkapablaj. 18 Kaj ili
leviĝis kaj iris en Bet-El kaj de-
mandis Dion, kaj la Izraelidoj diris:
Kiu el ni devas iri antaŭe milite
kontraŭ la Benjamenidojn? Kaj la
Eternulo diris: Jehuda antaŭe.
19 Kaj la Izraelidoj leviĝis matene
kaj eksieĝis Gibean. 20 Kaj la
Izraelidoj eliris milite kontraŭ la
Benjamenidojn, kaj la Izraelidoj kom-
encis batalon kontraŭ ili antaŭ Gibea.
21 Kaj eliris la Benjamenidoj el
Gibea kaj batis en tiu tago el la
Izraelidoj dudek du mil homojn sur
la teron. 22 Sed la popolo de la
Izraelidoj ekscitis sian kuraĝon, kaj
denove komencis batalon sur la
loko, kie ili batalis en la unua tago.
23 Kaj la Izraelidoj iris kaj ploris
antaŭ la Eternulo ĝis la vespero, kaj
demandis la Eternulon, dirante: Ĉu
ni devas plue alproksimiĝi milite al
la Benjamenidoj, niaj fratoj? Kaj la
Eternulo diris: Iru kontraŭ ilin.
24 Kaj la Izraelidoj alpaŝis al la
Benjamenidoj en la dua tago. 25 Kaj
la Benjamenidoj eliris al ili renkonte
el Gibea en la dua tago kaj batis el la
Izraelidoj ankoraŭ dek ok mil homojn
sur la teron; ĉiuj ili estis eltirantoj de
glavo. 26 Tiam ĉiuj Izraelidoj kaj
la tuta popolo iris kaj venis en Bet-
El kaj ploris kaj restis tie antaŭ
la Eternulo kaj fastis en tiu tago ĝis
la vespero kaj alportis bruloferojn

kaj pacoferojn antaŭ la Eternulon.
27 Kaj la Izraelidoj demandis la
Eternulon (tie estis en tiu tempo la
kesto de interligo de Dio, 28 kaj
Pineĥas, filo de Eleazar, filo de
Aaron, staris antaŭ ĝi en tiu tempo);
kaj ili diris: Ĉu ni devas plue elpaŝi
batale kontraŭ niajn fratojn la Ben-
jamenidojn, aŭ ĉu ni devas ĉesi?
Kaj la Eternulo diris: Iru, ĉar morgaŭ
Mi transdonos ilin en viajn manojn.
29 Kaj la Izraelidoj aranĝis embusk-
ojn ĉirkaŭe de Gibea.
30 Kaj la Izraelidoj eliris kontraŭ
la Benjamenidojn en la tria tago kaj
stariĝis kontraŭ Gibea kiel antaŭe.
31 Kaj la Benjamenidoj eliris kontraŭ
la popolon, malproksimiĝis de la
urbo, kaj komencis batadi la popolon
kiel en la antaŭaj fojoj, sur la vojoj,
el kiuj unu iras al Bet-El kaj la dua al
Gibea, kaj mortigis pli-malpli tridek
homojn el la Izraelidoj. 32 Kaj la
Benjamenidoj diris al si: Ili falas
antaŭ ni kiel antaŭe. Kaj la Izraelidoj
diris: Ni kuru, por ke ni ellogu ilin
el la urbo sur la vojojn. 33 Kaj
ĉiuj Izraelidoj leviĝis de sia loko kaj
stariĝis en Baal-Tamar. Kaj la em-
buskuloj de la Izraelidoj ĵetis sin el sia
loko, el la kaverno Geba. 34 Kaj
venis antaŭ Gibean dek mil elektitaj
viroj el la tuta Izrael, kaj estis kruela
batalo; kaj ili ne sciis, ke trafos ilin
malbono. 35 Kaj la Eternulo frapis
la Benjamenidojn antaŭ la Izraelidoj;
kaj la Izraelidoj ekstermis en tiu
tago el la Benjamenidoj dudek kvin
mil kaj cent homojn; ĉiuj ili estis
eltirantoj de glavo.
36 La Benjamenidoj vidis, ke tiuj
estis frapitaj kaj la Izraelidoj cedis
la lokon al la Benjamenidoj; ĉar ili
fidis la embuskon, kiun ili aranĝis
ĉe Gibea. 37 Kaj la embuskuloj
rapidis kaj ĵetis sin kontraŭ Gibean,
kaj la embuskuloj eniris kaj batis
la tutan urbon per glavo. 38 Estis
interkonsentite inter la Izraelidoj kaj
la embuskuloj, ke ĉi tiuj suprenigos
grandan kolonon da fumo el la urbo.
39 Kiam la Izraelidoj retiriĝis dum la
batalo, kaj la Benjamenidoj komencis
mortigi Izraelidojn kaj mortigis pli-
malpli tridek homojn, kaj diris: Ili
falas antaŭ ni kiel en la unua batalo:
40 tiam komencis leviĝadi el la urbo
kolono da fumo. La Benjamenidoj
ekrigardis returne, kaj ili ekvidis,
ke el la tuta urbo leviĝas flamoj al la
ĉielo. 41 Kaj la Izraelidoj returniĝis,
kaj la Benjamenidoj terure konstern-
iĝis; ĉar ili vidis, ke malfeliĉo ilin
trafis. 42 Kaj ili turniĝis antaŭ la
Izraelidoj, al la vojo, kiu kondukas
al la dezerto; sed la batalo postkuris
ilin, kaj la elirintoj el la urboj
ekstermis ilin dumvoje, 43 ĉirkaŭis
la Benjamenidojn, persekutis ilin ĝis
Menuĥa, kaj piedpremis ilin ĝis la ori-
enta flanko de Gibea. 44 Kaj falis el
la Benjamenidoj dek ok mil homoj;
ĉiuj ili estis fortaj militistoj. 45 Kaj
ili sin turnis kaj ekkuris al la dezerto,
al la roko Rimon; kaj oni batis el ili
sur la vojo kvin mil homojn, kaj oni
postkuris ilin ĝis Gidom kaj batis el
ili ankoraŭ du mil homojn. 46 La
nombro de ĉiuj falintoj el la Benjam-
enidoj en tiu tago estis dudek kvin
mil homoj eltirantoj de glavo; ĉiuj
ili estis fortaj militistoj. 47 Kaj ili
sin turnis kaj forkuris en la dezerton,
al la roko Rimon, sescent homoj; kaj
ili restis ĉe la roko Rimon kvar mon-
atojn. 48 Sed la Izraelidoj reiris
al la Benjamenidoj, kaj mortigis per
glavo la urbanojn, la brutojn, kaj ĉion,
kion ili trovis; kaj ĉiujn urbojn, kiujn
ili renkontis, ili forbruligis per fajro.

21 KAJ la Izraelidoj ĵuris en
Micpa, dirante: Neniu el ni
donos sian filinon edzinige
al Benjamenido. 2 Kaj la popolo
venis en Bet-Elon, kaj restis tie ĝis
la vespero antaŭ Dio, kaj levis sian
voĉon kaj forte ploris, 3 kaj diris:
Kial, ho Eternulo, Dio de Izrael, far-
iĝis tio en Izrael, ke malaperis nun el
Izrael unu tribo? 4 La morgaŭan
tagon la popolo leviĝis frue kaj kon-
struis tie altaron kaj oferis bruloferojn
kaj pacoferojn. 5 Kaj la Izraelidoj
diris: Kiu homo el ĉiuj triboj de Izrael
ne venis kun la komunumo al la
Eternulo? Ĉar estis farita granda
ĵuro pri tiuj, kiuj ne venis al la Etern-
ulo en Micpan, ke ili estos mortigitaj.
6 Kaj la Izraelidoj ekpentis pri siaj
fratoj la Benjamenidoj, kaj diris:
Forhakita estas hodiaŭ unu tribo el
Izrael! 7 kion ni faros al ili, al la
restintoj, koncerne edzinojn? ni ĵuris
ja per la Eternulo, ke ni ne donos al ili
edzinojn el niaj filinoj. 8 Kaj ili
diris: Kiu homo el la triboj de Izrael
ne venis al la Eternulo en Micpan?
Kaj tiam montriĝis, ke en la tendaron

al la komunumo venis neniu el Jabeŝ
en Gilead. 9 Kaj oni reviziis la
popolon, kaj montriĝis, ke tie estas
neniu el la loĝantoj de Jabeŝ en
Gilead. 10 Tiam la komunumo send-
is tien dek du mil homojn el la viroj
batalkapablaj, kaj ordonis al ili
jene: Iru kaj mortigu per glavo la
loĝantojn de Jabeŝ en Gilead, ankaŭ
la virinojn kaj infanojn. 11 Kaj tiel
agu: ĉiun virseksulon, kaj ĉiun vir-
inon, kiu ekkonis kuŝejon de viro,
ekstermu. 12 Kaj ili trovis inter la
loĝantoj de Jabeŝ en Gilead kvarcent
junajn virgulinojn, kiuj ne ekkonis
kuŝejon de viro; kaj ili venigis ilin en
la tendaron en Ŝilon, kiu estas en la
lando Kanaana.
13 Kaj la tuta komunumo sendis,
por paroli kun la Benjamenidoj,
kiuj estis ĉe la roko Rimon, kaj anonci
al ili pacon. 14 Tiam la Benjam-
enidoj revenis, kaj oni donis al ili la
virinojn, kiuj restis vivaj el la virinoj
de Jabeŝ en Gilead; sed ne estis
sufiĉe por ili. 15 Kaj la popolo
bedaŭris pri Benjamen, ĉar la Etern-
ulo faris fendon en la triboj de Izrael.
16 Kaj la plejaĝuloj de la komun-
umo diris: Kion ni faru al la restintoj
koncerne edzinojn? ekstermitaj estas
ja la virinoj de Benjamen. 17 Kaj
ili diris: La restintoj el la Benjam-
enidoj bezonas ja heredontojn, por ke
ne malaperu tribo el Izrael; 18 kaj
ni ne povas doni al ili edzinojn el
niaj filinoj, ĉar la Izraelidoj ĵuris,
dirante: Malbenita estu tiu, kiu
donos edzinon al Benjamenido.
19 Sed ili diris: Jen ĉiujare estas
festo de la Eternulo en Ŝilo, kiu estas
norde de Bet-El, oriente de la vojo,
kiu kondukas de Bet-El al Ŝeĥem,
kaj sude de Lebona. 20 Kaj ili
ordonis al la Benjamenidoj jene: Iru
kaj faru insidon en la vinberĝar-
denoj; 21 kaj kiam vi vidos, ke la
knabinoj de Ŝilo eliras, por danci
en rondoj, tiam eliru el la vinber-
ĝardenoj kaj kaptu al vi ĉiu edzinon
el la knabinoj de Ŝilo kaj iru en la
landon de la Benjamenidoj. 22 Kaj
se venos iliaj patroj aŭ fratoj kun
plendo al ni, ni diros al ili: Pardonu
nin pro ili; ĉar ni ne prenis por ĉiu
edzinon en la milito, kaj vi ne donis
al ili; tial vi estas nun senkulpaj.
23 Kaj tiel agis la Benjamenidoj, kaj
prenis edzinojn laŭ sia nombro el la
dancrondoj, rabinte ilin; kaj ili iris
kaj revenis al sia posedaĵo kaj
konstruis urbojn kaj ekloĝis en ili.
24 Kaj en la sama tempo disiris de
tie la Izraelidoj, ĉiu al sia tribo kaj
al sia familio, kaj ĉiu foriris de tie al
sia posedaĵo. 25 En tiu tempo ne
ekzistis reĝo ĉe Izrael; ĉiu faradis
tion, kio plaĉis al li.

RUT

1 EN la tempo, kiam regis la
juĝistoj, iam malsato okazis en
la lando; kaj foriris viro el Bet-
Leĥem en Judujo, por pasloĝi en la
lando de Moab; li kaj lia edzino kaj
liaj du filoj. 2 La nomo de la viro
estis Elimeleĥ, kaj la nomo de lia
edzino estis Naomi, kaj la nomoj de
liaj du filoj estis Maĥlon kaj Kiljon,
Efratanoj el Bet-Leĥem en Judujo.
Kaj ili venis sur la kampojn de Moab
kaj restis tie. 3 Elimeleĥ, la edzo
de Naomi, mortis; kaj restis ŝi kun
siaj du filoj. 4 Ambaŭ edziĝis kun
Moabidinoj; la nomo de unu estis
Orpa, kaj la nomo de la dua estis
Rut; kaj ili loĝis tie ĉirkaŭ dek jaroj.
5 Sed mortis ankaŭ ambaŭ, Maĥlon
kaj Kiljon; kaj restis nur la virino
sola, senigita je sia edzo kaj siaj du
filoj. 6 Ŝi leviĝis kun siaj bofilinoj,
por iri returne el la lando de Moab;
ĉar ŝi aŭdis en la lando de Moab, ke
la Eternulo rememoris Sian popolon,
donante al ĝi panon. 7 Ŝi eliris el
la loko, kie ŝi loĝis, kun siaj du bofil-
inoj; kaj ili iris sur la vojo, por ke ili
revenu al la lando de Jehuda. 8 Na-
omi diris al siaj du bofilinoj: Iru, kaj
revenu ĉiu el vi al la domo de sia
patrino; la Eternulo favoru vin tiel
same, kiel vi estis favorkoraj al la
mortintoj kaj al mi; 9 la Eternulo
favoru vin, ke vi trovu ripozon, ĉiu el

vi en domo de sia edzo. Ŝi kisis ilin,
kaj ili levis sian voĉon kaj ploris.
10 Kaj ili diris al ŝi: Ni volas iri
kun vi al via popolo. 11 Naomi
respondis: Iru returne, miaj filinoj;
kial do vi irus kun mi? Ĉu ankoraŭ
ekzistas filoj en mia utero, ke vi
edziniĝu kun ili? 12 Revenu, miaj
filinoj, foriru; ĉar mi jam estas tro
maljuna por edziniĝi kun viro. Eĉ
se mi dirus, ke mi havas ankoraŭ
esperon, eĉ se mi jam havus edzon
hodiaŭ nokte, kaj eĉ se mi naskus
filojn: 13 ĉu pri ili vi esperu, ĝis
ili plenaĝiĝos? ĉu por ili vi atendu,
ne edziniĝante kun viro? Ne, miaj
filinoj; estas tre maldolĉe al mi pro vi,
ĉar la mano de la Eternulo afliktis
min. 14 Sed ili levis sian voĉon kaj
ploris plue. Kaj Orpa kisis sian
bopatrinon, sed Rut aliĝis al ŝi.
15 Kaj ĉi tiu diris: Jen via bofratino
reiris al sia gento kaj al siaj dioj;
iru vi ankaŭ returne post via bofrat-
ino. 16 Sed Rut diris: Ne petegu
min, ke mi vin forlasu, aŭ ke mi re-
turnu min kaj ĉesu sekvi vin; ĉar kien
vi iros, mi ankaŭ iros, kaj kie vi
noktos, mi ankaŭ noktos; via popolo
ankaŭ estos mia popolo, kaj via Dio
estos mia Dio. 17 Sur la loko, kie vi
mortos, mi ankaŭ mortos, kaj tie oni
min enterigos. La Eternulo faru al mi
tion kaj pli, se io krom la morto disigos
min de vi. 18 Kiam Naomi vidis, ke
ŝi firme decidis iri kun ŝi, tiam ŝi
ĉesis disputi kun ŝi. 19 Kaj ili
ambaŭ iradis, ĝis ili alvenis en Bet-
Leĥemon. Kaj kiam ili eniris en
Bet-Leĥemon, la tuta loĝantaro de la
urbo ekbruis pri ili, dirante: Ĉu tio
estas Naomi? 20 Kaj ŝi respondis
al ili: Ne nomu min Naomi, nomu min
Mara; ĉar la Plejpotenculo faris al
mi maldolĉegon; 21 kun pleneco
mi foriris, sed la Eternulo revenigis
min malplena; kial do vi nomus min
Naomi, konsiderante, ke la Eternulo
atestis kontraŭ mi kaj la Plejpotenculo
afliktis min? 22 Tiel Naomi revenis,
kaj kun ŝi ankaŭ Rut, la Moabidino,
ŝia bofilino, kiu revenis el la lando de
Moab; kaj ili venis en Bet-Leĥemon
je la komenco de la rikolto de hordeo.

2 NAOMI havis parencon de ŝia
edzo, viron eminentan, el la
familio de Elimeleĥ; lia nomo
estis Boaz. 2 Kaj la Moabidino Rut
diris al Naomi: Mi iros sur la kampon,
kaj mi kolektos spikojn post tiu, ĉe
kiu mi trovos favoron. Kaj ŝi re-
spondis: Iru, mia filino. 3 Kaj ŝi
foriris, kaj venis kaj kolektis post la
rikoltistoj. Kaj okazis, ke la parcelo
de la kampo apartenis al Boaz, kiu
estis el la familio de Elimeleĥ.
4 Kaj jen Boaz venis el Bet-Leĥem,
kaj li salutis la rikoltistojn: La
Eternulo estu kun vi! Kaj ili re-
spondis al li: La Eternulo vin benu!
5 Kaj Boaz demandis sian serviston,
la estron de la rikoltistoj: Kiu estas
ĉi tiu knabino? 6 Kaj la servisto,
la estro de la rikoltistoj, respondis
kaj diris: Ŝi estas Moaba knabino,
kiu revenis kun Naomi el la lando
de Moab; 7 ŝi diris: Permesu al mi,
ke mi sekvu kaj kolektu apud la garb-
oj, post la rikoltistoj; kaj ŝi restis
ĉi tie de la mateno ĝis nun; ŝi ĵus
sidiĝis en la dometo por iomete da
tempo. 8 Kaj Boaz diris al Rut:
Ĉu vi aŭdas, mia filino? ne iru kol-
ekti sur la kampo de iu fremdulo,
kaj ankaŭ ne foriru de ĉi tie, sed
restu ĉi tie kun miaj junulinoj;
9 rimarku la kampon, kie ili rikoltas,
kaj sekvu ilin; mi jam ordonis al la
servistoj, ke ili ne malhelpu vin;
kaj kiam vi soifos, iru al la vazaro,
kaj trinku el tio, el kio la servistaro
ĉerpas. 10 Ŝi ĵetis sin vizaĝaltere,
kaj diris al li: Kial do mi trovis
favoron en viaj okuloj, ke vi atentas
min, kvankam mi estas fremdulino?
11 Kaj Boaz respondis kaj diris al
ŝi: Jam estas rakontita al mi ĉio,
kion vi faris al via bopatrino post la
morto de via edzo: ke vi forlasis
viajn gepatrojn kaj vian naskiĝlandon,
kaj iris al popolo, kiun vi ne konis
hieraŭ nek antaŭhieraŭ. 12 La
Eternulo rekompencu vin pro ĉi tiu
faro, kaj via rekompenco estu plena
de la Eternulo, Dio de Izrael, sub kies
flugiloj vi serĉis protekton. 13 Kaj
ŝi diris: Estus sufiĉe, ke mi trovu
favoron en viaj okuloj, mia sinjoro,
ĉar vi konsolis min kaj parolis amike
al via sklavino, kvankam mi ne val-
oras esti egala al iu el viaj sklavinoj.
14 Kaj en la horo de la manĝado
Boaz diris al ŝi: Alproksimiĝu kaj
manĝu kune, vi ankaŭ povas trempi
vian panon en la vinagro. Kaj ŝi
sidiĝis ĉe la flanko de la rikoltistoj;
kaj ili metis antaŭ ŝin rostitajn grajn-
ojn, kaj ŝi manĝis kaj satiĝis, kaj

ankaŭ havis restaĵon. 15 Kiam ŝi
leviĝis, por kolekti, Boaz ordonis al
siaj servistoj, dirante: Eĉ inter la
garboj lasu ŝin kolekti, kaj ne hont-
igu ŝin; 16 kaj vi ankaŭ ŝajnigu
al ŝi, ke vi postlasis la malgrandajn
garbetojn, kaj vi permesu al ŝi, ke
ŝi kolektu ilin, kaj ne riproĉu ŝin.
17 Kaj ŝi kolektadis sur la kampo
ĝis la vespero, kaj ŝi draŝis tion, kion
ŝi kolektis, kaj tio estis ĉirkaŭ efo da
hordeo. 18 Kaj ŝi levis tion, kaj
iris en la urbon; kaj ŝia bopatrino
vidis tion, kion ŝi kolektis; ŝi ankaŭ
elprenis, kaj donis al ŝi la restaĵon,
kiun ŝi posedis de post sia satiĝo.
19 Ŝia bopatrino diris al ŝi: Kie vi
kolektis hodiaŭ? kaj kie vi amasigis?
estu benata tiu, kiu vin tiel favore
akceptis! Ŝi rakontis al sia bopatr-
ino, kie ŝi laboris, kaj ŝi diris: La
nomo de la viro, ĉe kiu mi laboris
hodiaŭ, estas Boaz. 20 Tiam Naomi
diris al sia bofilino: Li estu benata
de la Eternulo, kiu ne fortiris Sian
favoron for de la vivantoj kaj de la
mortintoj. Kaj Naomi plue diris al
ŝi: La viro estas nia parenco, unu el
niaj savantoj. 21 Kaj Rut, la Moab-
idino, diris: Li ankaŭ diris al mi:
Restu kune kun miaj servistoj, ĝis
ili finos la tutan rikolton, kiu apart-
enas al mi. 22 Naomi respondis al
sia bofilino Rut: Estos bone por vi,
mia filino, ke vi ĉiam iru kun liaj
junulinoj, ĉar eble oni hontigus vin,
se vi irus aliloken. 23 Kaj ŝi kun-
iĝis kun la junulinoj de Boaz, por
kolekti, ĝis la fino de la rikolto de
hordeo kaj de la rikolto de tritiko; kaj
poste ŝi loĝis kune kun sia bopatrino.

3 NAOMI, ŝia bopatrino, diris al
ŝi: Mia bofilino, mia celo estas,
ke mi trovu por vi ripozejon,
kie pliboniĝos via stato. 2 Vidu
nun, nia parenco Boaz, kun kies
junulinoj vi kuniĝis, ventumas horde-
on dum ĉi tiu nokto en la draŝejo;
3 lavu do vin kaj oleu vin kaj vestu
vin per viaj plej bonaj vestoj, kaj iru
en la draŝejon; ne vidigu vin al la
viro, antaŭ ol li finos manĝi kaj
trinki; 4 kaj kiam li kuŝiĝos, ri-
marku la lokon, kie li kuŝas, iru tien,
malkovru la piedparton de la kuŝejo,
kaj kuŝiĝu; kaj li diros al vi, kion vi
devos fari. 5 Rut respondis al ŝi:
Kion vi diras al mi, tion mi faros.
6 Kaj ŝi iris en la draŝejon, kaj faris
tion, kion ŝia bopatrino ordonis al ŝi.
7 Kiam Boaz estis manĝinta kaj
trinkinta kaj gajiĝis, li iris por kuŝiĝi
malantaŭ grenamaso; kaj ŝi venis
kviete, kaj malkovris la piedparton
de la kuŝejo, kaj kuŝiĝis. 8 En la
noktomezo la viro ektimiĝis; li turnis
sin, kaj li ekvidis, ke virino kuŝas ĉe
liaj piedoj. 9 Li demandis: Kiu
vi estas? Kaj ŝi respondis: Mi estas
Rut, via servistino; etendu vian
mantelon sur vian servistinon, ĉar
vi estas savanto. 10 Kaj li diris:
Estu benata de la Eternulo, mia
filino; via lasta piaĵo estas pli granda,
ol la unua, ĉar vi ne volas iri kun la
junuloj, ĉu ili estas malriĉaj, ĉu riĉaj.
11 Kaj nun, mia filino, ne timu; mi
faros al vi ĉion, kion vi petos de mi;
ĉar estas sciate en la tuta urbo de mia
popolo, ke vi estas bravulino. 12 Kaj
nun, kvankam vere mi estas parenco,
tamen ekzistas parenco pli proksima
ol mi. 13 Restu ĉi tie la nokton;
kaj kiam venos la mateno, se la alia
parenco perfekte elaĉetos vin, lasu
elaĉeti vin; sed se li ne volos vin
elaĉeti, tiam mi vin elaĉetos, kiel la
Eternulo vivas. Kuŝu ĝis la tagiĝo.
14 Kaj ŝi kuŝis ĉe liaj piedoj ĝis la
tagiĝo; sed ŝi leviĝis, antaŭ ol oni
povis rekoni unu la alian. Kaj li
diris: Mi ne volas, ke iu sciiĝu, ke ĉi
tiu virino estis en mia draŝejo.
15 Kaj li diris: Alportu la ŝalon,
kiun vi havas sur vi, kaj tenu ĝin.
Ŝi ĝin tenis, kaj li enmezuris en ĝin
ses mezurilojn da hordeo kaj metis
ĝin sur ŝin, kaj ŝi iris en la urbon.
16 Kiam ŝi alvenis al sia bopatrino,
ĉi tiu demandis: Kiel la afero iras
ĉe vi, mia filino? Kaj ŝi rakontis al
ŝi ĉion, kion la viro faris al ŝi. 17 Kaj
ŝi diris plue: La ses mezurilojn da
hordeo li ankaŭ donis al mi; ĉar li
diris al mi: Ne revenu malplena al
via bopatrino. 18 Kaj ĉi tiu diris:
Restu, mia filino, ĝis vi sciiĝos, kiel
la afero finiĝis; ĉar tiu homo ne
ripozos, ĝis la afero estos finita
hodiaŭ.

4 BOAZ iris al la pordego de la
urbo kaj sidiĝis tie. Kaj jen
preterpasas la parenco, pri kiu
Boaz parolis. Kaj li diris: Alproks-
imiĝu kaj sidiĝu ĉi tie, vi, tia-tia.
Tiu alproksimiĝis kaj sidiĝis. 2 Kaj
Boaz prenis dek virojn el la plejaĝ-
uloj de la urbo, kaj diris: Sidiĝu ĉi

tie. Kaj ili sidiĝis. 3 Kaj li diris
al la parenco: Tiun parcelon de la
kampo, kiu apartenis al nia frato
Elimeleĥ, vendas Naomi, kiu revenis
el la lando de Moab; 4 kaj mi
decidis sciigi vin, dirante: Aĉetu en
la ĉeesto de la loĝantoj kaj en la
ĉeesto de la plejaĝuloj de mia popolo.
Se vi volas elaĉeti, aĉetu nun; sed
se vi ne volas elaĉeti, diru al mi, por
ke mi sciu; ĉar ne ekzistas iu alia
por aĉeti, krom vi, kaj mi estas via
postproksimulo. Tiu diris: Mi volas
elaĉeti. 5 Tiam Boaz diris: Sam-
tempe, kiam vi aĉetos la kampon el la
mano de Naomi kaj de Rut, la Moab-
idino, edzino de la mortinto, vi ankaŭ
prenos sur vin la devon restarigi la
nomon de la mortinto al lia heredaĵo.
6 Kaj la parenco diris: Mi ne povas
elaĉeti al mi, por ke mi ne pereigu
mian propran heredaĵon; elaĉetu al
vi mian aĉetotaĵon, ĉar vere mi ne
povas elaĉeti. 7 Sed de la antikva
tempo ekzistis kutimo en Izrael, pri
elaĉetado kaj ŝanĝado, por firmigi
ĉion: oni detiras sian ŝuon kaj donas
ĝin al sia proksimulo; kaj tio estas
la atesto en Izrael. 8 La parenco
diris al Boaz: Elaĉetu al vi; kaj li
detiris sian ŝuon. 9 Kaj Boaz diris
al la plejaĝuloj kaj al la popolamaso:
Hodiaŭ vi estas atestantoj, ke mi
aĉetis el la mano de Naomi ĉion, kio
apartenis al Elimeleĥ kaj al Kiljon
kaj Maĥlon; 10 kaj ankaŭ Ruton,
la Moabidinon, la edzinon de Maĥlon,
mi akiris al mi kiel edzinon, por
restarigi la nomon de la mortinto al lia
heredaĵo, por ke la nomo de la mort-
into ne estingiĝu inter liaj fratoj kaj
ĉe la pordego de lia loko; vi estas
atestantoj hodiaŭ. 11 Kaj la tuta
ĉeestantaro, kiu troviĝis ĉe la pordego,
kiel ankaŭ la plejaĝuloj, respondis:
Ni estas atestantoj; la Eternulo faru,
ke la virino, kiu envenas en vian
domon, estu simila al Raĥel kaj
Lea, kiuj ambaŭ starigis la domon
de Izrael, kaj vi estu sukcesplena
en Efrata kaj akiru bonan nomon en
Bet-Leĥem; 12 kaj via domo estu
sukcesplena, simile al la domo de
Perec, kiun naskis Tamar al Jehuda,
el la idaro, kiun la Eternulo donos al
vi de tiu junulino. 13 Kaj Boaz
prenis Ruton, kaj ŝi fariĝis lia edzino;
kaj li envenis al ŝi, kaj la Eternulo
donis al ŝi gravedecon, kaj ŝi naskis
filon. 14 Kaj la virinoj diris al
Naomi: Benata estu la Eternulo, kiu
ne lasis vin sen parenco hodiaŭ, kaj
li estu fama en Izrael; 15 kaj li
estu al vi ĝojiganto, kaj prizorganto
de via maljuneco; ĉar via bofilino,
kiu amas vin kaj kiu estas al vi pli
bona ol sep filoj, naskis lin. 16 Kaj
Naomi prenis la infanon kaj metis
ĝin sur sian bruston kaj fariĝis ĝia
vartistino. 17 Kaj la najbarinoj donis
al li nomon, dirante: Filo naskiĝis al
Naomi; kaj ili nomis lin Obed. Li
estas la patro de Jiŝaj, patro de David.
18 Kaj jen estas la generacioj de
Perec: al Perec naskiĝis Ĥecron,
19 al Ĥecron naskiĝis Ram, al Ram
naskiĝis Aminadab, 20 al Amin-
adab naskiĝis Naĥŝon, al Naĥŝon
naskiĝis Salma, 21 al Salma nask-
iĝis Boaz, al Boaz naskiĝis Obed,
22 al Obed naskiĝis Jiŝaj, kaj al
Jiŝaj naskiĝis David.

SAMUEL

LIBRO UNUA

1 ESTIS unu viro el Ramataim-
Cofim, de la monto de Efraim;
lia nomo estis Elkana, filo de
Jeroĥam, filo de Elihu, filo de Toĥu,
filo de Cuf, Efratano. 2 Li havis
du edzinojn; la nomo de unu estis
Ĥana, kaj la nomo de la dua estis
Penina. Penina havis infanojn, sed
Ĥana ne havis infanojn. 3 Tiu viro
ĉiujare iradis el sia urbo, por ador-
kliniĝi kaj fari oferon al la Eternulo
Cebaot en Ŝilo; kaj tie Ĥofni kaj
Pineĥas, du filoj de Eli, estis pastroj
de la Eternulo. 4 Unu tagon Elkana
faris oferon, kaj li donis al sia edzino
Penina kaj al ĉiuj ŝiaj filoj kaj filinoj

parton; 5 kaj al Ĥana li kun mal-
ĝojo donis unu parton, ĉar Ĥanan li
amis, sed la Eternulo ŝlosis ŝian
uteron. 6 Kaj ŝia konkurantino
afliktis ŝin kaj tre incitis ŝin kaŭze
de tio, ke la Eternulo ŝlosis ŝian
uteron. 7 Tiel estis farate ĉiujare;
kiam ŝi iradis al la domo de la Etern-
ulo, la konkurantino tiel incitadis
ŝin, ke ŝi ploris kaj ne manĝis.
8 Kaj ŝia edzo Elkana diris al ŝi:
Ĥana, kial vi ploras? kaj kial vi
ne manĝas? kaj kial tiel afliktiĝas
via koro? ĉu mi ne estas por vi pli
bona ol dek filoj? 9 Kaj Ĥana
leviĝis, manĝinte en Ŝilo kaj trinkinte.
Kaj la pastro Eli sidis sur seĝo ĉe
la fosto de la templo de la Eternulo.
10 Kaj ŝi estis tre malĝoja, kaj preĝis
al la Eternulo, kaj forte ploris.
11 Kaj ŝi faris sanktan promeson,
kaj diris: Ho Eternulo Cebaot! se Vi
rigardos la suferon de Via sklavino
kaj rememoros min kaj ne forgesos
Vian sklavinon kaj donos al Via
sklavino idon virseksan, tiam mi
fordonos lin al la Eternulo por la tuta
tempo de lia vivo, kaj tondilo ne tuŝos
lian kapon. 12 Dum ŝi longe preĝis
antaŭ la Eternulo, Eli atente rigardis
ŝian buŝon. 13 Ĥana parolis en sia
koro; nur ŝiaj lipoj moviĝadis, sed
ŝian voĉon oni ne aŭdis; tial Eli
pensis, ke ŝi estas ebria. 14 Kaj
Eli diris al ŝi: Kiel longe vi restos
ebria? forigu vian vinon el vi.
15 Sed Ĥana respondis kaj diris:
Ne, mia sinjoro, mi estas virino
kun malĝoja koro; vinon aŭ ebriigaĵon
mi ne trinkis, mi nur elverŝas mian
animon antaŭ la Eternulo. 16 Ne
opiniu pri via sklavino, ke ŝi estas
virino malmorala; pro mia granda
malĝojo kaj sufero mi parolis ĝis nun.
17 Tiam Eli respondis kaj diris:
Iru en paco, kaj la Dio de Izrael
plenumos vian peton, kiun vi petis
de Li. 18 Kaj ŝi diris: Via sklavino
akiru vian favoron. Kaj la virino
iris sian vojon, kaj ŝi manĝis, kaj ŝia
vizaĝo ne estis plu malgaja. 19 Kaj
ili leviĝis frue matene kaj adorklin-
iĝis antaŭ la Eternulo, kaj reiris
kaj venis al sia domo en Rama.
Kaj Elkana ekkonis sian edzinon
Ĥana, kaj la Eternulo rememoris ŝin.
20 Post kelka tempo Ĥana gravediĝis
kaj naskis filon, kaj ŝi donis al li la
nomon Samuel, ĉar: De la Eternulo
mi lin elpetis. 21 La viro Elkana
kun sia tuta domanaro iris, por oferi
al la Eternulo la ĉiujaran oferon kaj
sian promesitaĵon. 22 Sed Ĥana
ne iris, sed ŝi diris al sia edzo: Kiam
la knabo estos demamigita, tiam mi
venigos lin, ke li aperu antaŭ la
Eternulo kaj restu tie por ĉiam.
23 Kaj ŝia edzo Elkana diris al ŝi:
Faru tion, kio plaĉas al vi; restu,
ĝis vi demamigos lin; nur la Eternulo
plenumu Sian promeson. Kaj la
virino restis, kaj suĉigis sian infanon,
ĝis ŝi demamigis lin. 24 Kaj post
kiam ŝi demamigis lin, ŝi venigis lin
kun si kune kun tri bovoj kaj unu efo
da faruno kaj felsako da vino, kaj
ŝi venigis lin en la domon de la
Eternulo en Ŝilo; kaj la knabo estis
ankoraŭ juna. 25 Kaj oni buĉis
bovon kaj venigis la knabon al Eli.
26 Kaj ŝi diris: Ho mia sinjoro!
tiel certe, kiel vivas via animo, mia
sinjoro, mi estas tiu virino, kiu staris
ĉi tie apud vi kaj preĝis al la Eternulo.
27 Pri ĉi tiu knabo mi preĝis, kaj la
Eternulo plenumis al mi mian peton,
pri kiu mi petis Lin. 28 Tial mi
fordonas lin al la Eternulo; por la
tuta tempo de sia vivo li estu fordonita
al la Eternulo. Kaj ili tie adorkliniĝis
antaŭ la Eternulo.

2 KAJ Ĥana preĝis kaj diris:
Ĝojas mia koro pri la Eternulo,
Mia korno altiĝis pro la Etern-
ulo;
Larĝe malfermiĝis mia buŝo
kontraŭ miaj malamikoj,
Ĉar mi ĝojas pro Via helpo.
2 Neniu estas tiel sankta, kiel la
Eternulo;
Ĉar ekzistas neniu krom Vi,
Kaj nenia defendanto simila al
nia Dio.
3 Ne parolu plu fieraĵon;
Malhumilaĵo ne eliru plu el via
buŝo;
Ĉar la Eternulo estas Dio ĉio-
scianta,
Kaj Li starigis la agojn.
4 La pafarko de la fortuloj estas
senvalorigata,
Kaj la malfortuloj zoniĝas per
forto.
5 Satuloj sin dungigas pro pano,
Kaj malsatuloj jam ne mal-
satas;
Senfruktulino naskis sep,
Kaj multinfanulino senfortiĝis.

6 La Eternulo mortigas kaj vivigas,
Malsuprigas en Ŝeolon kaj suprigas.
7 La Eternulo malriĉigas kaj riĉigas,
Malaltigas kaj altigas.
8 Li levas malriĉulon el polvo,
El koto Li altigas senhavulon,
Por sidigi lin kun altranguloj,
Kaj tronon de gloro Li heredigas al li;
Ĉar al la Eternulo apartenas la fundamentoj de la tero,
Kaj sur ili Li starigis la mondon.
9 La piedojn de Siaj piuloj Li gardas,
Kaj la malvirtuloj pereas en mallumo;
Ĉar ne per sia forto potenciĝas la homo.
10 La Eternulo pereigas tiujn, kiuj ribelas kontraŭ Li;
El la ĉielo Li tondras kontraŭ ili.
La Eternulo juĝos la finojn de la tero,
Kaj donos forton al Sia reĝo,
Kaj altigos la kornon de Sia sanktoleito.

11 Kaj Elkana iris en Raman, al
sia domo; kaj la knabo fariĝis serv-
isto de la Eternulo apud la pastro Eli.
12 La filoj de Eli estis malmoralaj;
ili ne konis la Eternulon, 13 nek
la devojn de pastroj koncerne la
popolon. Se iu buĉis oferon, tiam
venadis knabo de la pastro dum la
kuirado de la viando, havante en sia
mano tridentan forkon, 14 kaj li
enpuŝadis ĝin en la lavujon aŭ en la
kaldronon aŭ en la poton aŭ en la
kaserolon, kaj ĉion, kion trafis la
forko, prenadis la pastro. Tiel ili
agadis kun ĉiuj Izraelidoj, kiuj ven-
adis tien en Ŝilon. 15 Eĉ antaŭ la
oferbruligo de la sebo venadis knabo
de la pastro, kaj diradis al la alport-
anto de la ofero: Donu viandon, por
rosti por la pastro; li ne prenos de vi
viandon kuiritan, sed nur krudan.
16 Se la homo diris al li: Antaŭe oni
oferbruligu la sebon, kaj poste prenu
al vi, kion via animo deziras; tiam
li diradis: Donu tuj, alie mi prenos
per forto. 17 La peko de la knaboj
estis tre granda antaŭ la Eternulo,
ĉar la homoj malestimis la ofer-
donon, faratan al la Eternulo.
18 Samuel estis servisto antaŭ la
Eternulo; la knabo estis zonita per
lina efodo. 19 Kaj malgrandan tun-
ikon faradis al li lia patrino, kaj
alportadis al li ĉiujare, kiam ŝi ven-
adis kun sia edzo, por alporti la ĉiu-
jaran oferon. 20 Kaj Eli benadis
Elkanan kaj lian edzinon, kaj dir-
adis: La Eternulo donu al vi idojn
de ĉi tiu virino rekompence pro la
konsekrito, kiun vi konsekris al la
Eternulo. Kaj ili iradis al sia loko.
21 La Eternulo atentis Ĥanan, kaj
ŝi gravediĝis kaj naskis tri filojn kaj
du filinojn; kaj la knabo Samuel
kreskis antaŭ la Eternulo.
22 Eli estis tre maljuna; li aŭdis
ĉion, kiel agas liaj filoj kun ĉiuj
Izraelidoj, kaj ke ili kuŝas kun la
virinoj, kiuj kolektiĝas antaŭ la
pordo de la tabernaklo de kunveno.
23 Kaj li diris al ili: Kial vi faras
tiajn agojn? ĉar mi aŭdas pri viaj
malbonaj agoj de ĉi tiu tuta popolo.
24 Ne, miaj infanoj, ne bona estas
la famo, kiun mi aŭdas; vi devojigas
la popolon de la Eternulo. 25 Se
pekas homo kontraŭ homo, povas
defendi lin Dio; sed se homo pekas
kontraŭ la Eternulo, tiam kiu de-
fendos lin? Sed ili ne aŭskultis
la voĉon de sia patro, ĉar la Eternulo
decidis mortigi ilin. 26 Dume la
knabo Samuel ĉiam pli kreskis, kaj
li plaĉis kiel al la Eternulo, tiel ankaŭ
al la homoj.
27 Kaj venis homo de Dio al Eli,
kaj diris al li: Tiel diras la Eternulo:
Mi montris Min ja al la domo de via
patro, kiam ili estis en Egiptujo, en
la domo de Faraono; 28 kaj Mi
elektis lin el ĉiuj triboj de Izrael kiel
pastron por Mi, ke li oferu sur Mia
altaro, ke li fumigu incenson, ke li
portu efodon antaŭ Mi; kaj Mi donis
al la domo de via patro ĉiujn fajr-
oferojn de la Izraelidoj. 29 Kial do
vi piedpremas Mian buĉoferon kaj
farunoferon, kiujn Mi starigis por la
loĝejo? vi honoras viajn filojn pli
ol Min, por grasigi vin per la unuaj
partoj de ĉiuj oferdonoj de Mia popolo
Izrael. 30 Tial la Eternulo, Dio
de Izrael, diras: Mi diris, ke via
domo kaj la domo de via patro irados
antaŭ Mi eterne; sed nun, diras la
Eternulo, Mi tion ne permesos; ĉar
Miajn honorantojn Mi honoros, kaj
Miaj malestimantoj estos malaltigitaj.

31 Jen venos baldaŭ la tempo, kiam
Mi rompos vian brakon kaj la brakon
de via patrodomo, ke ne estos mal-
junulo en via domo; 32 kaj vi vidos
konkuranton en la loĝejo, dum ĉiuj
bonoj, kiuj estos farataj al Izrael; kaj
neniam estos maljunulo en via domo.
33 Sed Mi neniun ekstermos ĉe vi
de antaŭ Mia altaro, por ke viaj okuloj
konsumiĝu kaj via animo turmentiĝu;
ĉiu, kiu naskiĝas en via domo, mortos
en la vira aĝo. 34 Kaj jen estas por
vi la pruvosigno, kiu plenumiĝos sur
viaj du filoj, sur Ĥofni kaj Pineĥas:
en unu tago ili ambaŭ mortos. 35 Kaj
Mi starigos por Mi pastron fidelan,
kiu agados laŭ Mia koro kaj laŭ Mia
animo; kaj Mi konstruos al li domon
fidindan, kaj li irados ĉiam antaŭ Mia
sanktoleito. 36 Kaj ĉiu, kiu restos
el via domo, venos kaj kliniĝos antaŭ
li ĝis la tero pro malgranda monero
kaj pro bulo da pano, kaj diros: Mi
petas, lasu min aliĝi al ia el la
pastraĵoj, por ke mi povu manĝi
pecon da pano.

3 LA knabo Samuel servadis al la
Eternulo antaŭ Eli; kaj la vorto
de la Eternulo estis grandpreza
en tiu tempo; ne aperadis ofte pro-
fetaj vizioj. 2 En tiu tempo unu
fojon Eli kuŝis sur sia loko (lia vidado
komencis malakriĝi, ke li ne povis
vidi); 3 kaj la lucerno de Dio an-
koraŭ ne estingiĝis, kaj Samuel kuŝis
en la templo de la Eternulo, kie estis
la kesto de Dio; 4 tiam la Eternulo
vokis Samuelon, kaj ĉi tiu diris: Jen
mi estas. 5 Kaj li kuris al Eli, kaj
diris: Jen mi estas, kiel vi vokis min.
Sed tiu diris: Mi ne vokis; iru returne
kaj kuŝiĝu. Kaj li iris kaj kuŝiĝis.
6 Kaj la Eternulo denove vokis
Samuelon, kaj Samuel leviĝis kaj
iris al Eli, kaj diris: Jen mi estas,
kiel vi vokis min. Sed tiu diris:
Mi ne vokis, mia filo; iru returne kaj
kuŝiĝu. 7 Samuel ankoraŭ ne konis
la Eternulon, kaj ankoraŭ ne estis
revelaciita al li la vorto de la Eternulo.
8 Kaj la Eternulo denove vokis
Samuelon la trian fojon; kaj li lev-
iĝis kaj iris al Eli, kaj diris: Jen mi
estas, kiel vi vokis min. Tiam Eli
komprenis, ke la Eternulo vokas la
knabon. 9 Kaj Eli diris al Samuel:
Iru, kuŝiĝu; kaj se vi estos vokata,
tiam diru: Parolu, ho Eternulo, ĉar
Via sklavo aŭskultas. Kaj Samuel
iris kaj kuŝiĝis sur sia loko. 10 Kaj
venis la Eternulo kaj stariĝis, kaj
vokis kiel la antaŭajn fojojn: Samuel,
Samuel! Kaj Samuel diris: Parolu,
ĉar Via sklavo aŭskultas. 11 Tiam
la Eternulo diris al Samuel: Jen Mi
faros en Izrael tian faron, ke al ĉiu,
kiu tion aŭdos, eksonoros ambaŭ
liaj oreloj. 12 En tiu tago Mi plen-
umos super Eli ĉion, kion Mi diris pri
lia domo; Mi komencos kaj finos.
13 Mi sciigis al li, ke Mi juĝos lian
domon por ĉiam pro la krimo, ke li
sciis, ke liaj filoj venigas malbenon
sur sin, kaj li ne detenis ilin. 14 Kaj
tial Mi ĵuris al la domo de Eli, ke
neniam pekliberiĝos la krimo de la
domo de Eli per buĉofero nek per
farunofero. 15 Kaj Samuel kuŝis
ĝis la mateno; poste li malfermis la
pordojn de la domo de la Eternulo.
Sed Samuel timis raporti pri la vizio
al Eli. 16 Kaj Eli vokis Samuelon,
kaj diris: Samuel, mia filo! Kaj ĉi
tiu diris: Jen mi estas. 17 Kaj tiu
diris: Kia estas la afero, pri kiu Li
parolis al vi? mi petas, ne kaŝu antaŭ
mi; tion kaj ankoraŭ pli faru al vi Dio,
se vi kaŝos antaŭ mi ion el ĉio, kion
Li diris al vi. 18 Kaj Samuel ra-
kontis al li ĉion, kaj nenion kaŝis
antaŭ li. Kaj li diris: Li estas la
Eternulo; Li faru tion, kio plaĉas al Li.
19 Kaj Samuel kreskis, kaj la Etern-
ulo estis kun li; kaj neniun el Liaj
vortoj li faligis sur la teron. 20 Kaj
eksciis la tuta Izrael, de Dan ĝis Beer-
Ŝeba, ke Samuel fariĝis fidinda pro-
feto de la Eternulo. 21 Kaj la Etern-
ulo plue aperadis en Ŝilo, post kiam
la Eternulo revelaciis Sin al Samuel
en Ŝilo per la parolo de la Eternulo.

4 Kaj Samuel parolis al la tuta
Izrael.
Kaj Izrael eliris milite kontraŭ la
Filiŝtojn, kaj stariĝis tendare apud
Eben-Ezer, kaj la Filiŝtoj stariĝis
tendare apud Afek. 2 Kaj la
Filiŝtoj starigis siajn vicojn kontraŭ
Izrael, kaj la batalo vastiĝis, kaj
Izrael estis venkobatita de la Filiŝtoj,
kaj ili mortigis sur la kampo de la
batalo pli-malpli kvar mil homojn.
3 Kaj la popolo venis en la tendaron,
kaj la plejaĝuloj de Izrael diris: Pro
kio la Eternulo frapis nin hodiaŭ
antaŭ la Filiŝtoj? ni prenu al ni el
Ŝilo la keston de interligo de la
Eternulo, por ke ĝi venu inter nin kaj

savu nin kontraŭ la manoj de niaj
malamikoj. 4 Kaj la popolo sendis
en Ŝilon, kaj oni alportis de tie la
keston de interligo de la Eternulo
Cebaot, sidanta sur la keruboj; tie
estis kun la kesto de interligo de Dio
la du filoj de Eli, Ĥofni kaj Pineĥas.
5 Kaj kiam la kesto de interligo de
la Eternulo venis en la tendaron, tiam
la tuta Izrael faris tian grandan
kriadon, ke la tero ekbruis. 6 Kiam
la Filiŝtoj aŭdis la laŭtan kriadon, ili
diris: Kion signifas ĉi tiu granda kaj
forta kriado en la tendaro de la
Hebreoj? Kaj ili eksciis, ke la
kesto de la Eternulo venis en la
tendaron. 7 Kaj la Filiŝtoj ektimis,
ĉar ili diris: Venis Dio en la tendaron.
Kaj ili diris: Ve al ni! ĉar ne estis
tiel antaŭe. 8 Ve al ni! kiu savos
nin kontraŭ la manoj de tiuj fortaj
dioj? tio estas tiuj dioj, kiuj frapis
la Egiptojn per ĉiaj frapoj en la dez-
erto. 9 Estu kuraĝaj kaj viraj, ho
Filiŝtoj, por ke vi ne fariĝu sklavoj
al la Hebreoj, kiel ili estis sklavoj al
vi; estu viroj kaj batalu. 10 Kaj la
Filiŝtoj batalis, kaj la Izraelidoj estis
venkobatitaj, kaj ili forkuris ĉiu al sia
tendo; kaj la venkobato estis tre
granda, kaj falis el la Izraelidoj tridek
mil piedirantoj. 11 Kaj la kesto de
Dio estis prenita, kaj la du filoj de
Eli, Ĥofni kaj Pineĥas, mortis.
12 Unu Benjamenido kuris el la
militistaro kaj venis en Ŝilon en
la sama tago, kaj liaj vestoj estis
disŝiritaj, kaj tero estis sur lia kapo.
13 Kiam li venis, Eli sidis sur seĝo,
rigardante sur la vojon, ĉar lia koro
tremis pri la kesto de Dio. Kaj tiu
homo venis, por sciigi en la urbo, kaj
ekkriis la tuta urbo. 14 Kiam Eli
aŭdis la kriadon, li diris: Kion signifas
ĉi tiu tumulta kriado? Kaj la viro
rapide venis kaj sciigis al Eli. 15 Eli
tiam havis la aĝon de naŭdek ok
jaroj, kaj liaj okuloj malakriĝis, kaj
li ne povis vidi. 16 Kaj tiu viro
diris al Eli: Mi venis el la militistaro,
mi alkuris hodiaŭ el la militistaro.
Kaj Eli diris: Kia estis la afero, mia
filo? 17 Kaj la sciiganto respond-
is kaj diris: Izrael forkuris antaŭ
la Filiŝtoj, kaj granda frapo trafis la
popolon, kaj ankaŭ viaj du filoj, Ĥofni
kaj Pineĥas, mortis, kaj la kesto de
Dio estas forprenita. 18 Apenaŭ li
menciis la keston de Dio, Eli falis de
la seĝo malantaŭen ĉe la pordego,
rompis al si la kolon, kaj mortis; ĉar li
estis maljuna kaj peza. Li estis
juĝisto de Izrael dum kvardek jaroj.
19 Lia bofilino, la edzino de Pineĥas,
estis graveda, baldaŭ naskonta.
Kiam ŝi aŭdis la sciigon pri la forpreno
de la kesto de Dio kaj pri la morto
de sia bopatro kaj de sia edzo, ŝi
kliniĝis kaj naskis, ĉar subite atakis
ŝin la naskaj doloroj. 20 Kaj dum
ŝi estis mortanta, la virinoj, kiuj ŝin
ĉirkaŭis, diris: Ne timu, ĉar vi naskis
filon; sed ŝi ne respondis, kaj ne
prenis tion al sia koro. 21 Kaj ŝi
donis al la knabo la nomon Ikabod,
dirante: For estas la gloro de Izrael;
ĉar forprenita estis la kesto de Dio
kaj pereis ŝia bopatro kaj ŝia edzo.
22 Kaj ŝi diris: For estas la gloro de
Izrael, ĉar forprenita estas la kesto
de Dio.

5 LA Filiŝtoj prenis la keston de
Dio kaj portis ĝin el Eben-Ezer
en Aŝdodon. 2 Kaj la Filiŝtoj
prenis la keston de Dio kaj enportis
ĝin en la templon de Dagon kaj
starigis ĝin apude de Dagon. 3 Sed
kiam la Aŝdodanoj en la morgaŭa
tago leviĝis, ili vidis, ke jen Dagon
kuŝas vizaĝaltere antaŭ la kesto de
la Eternulo. Kaj ili prenis Dagonon
kaj restarigis lin sur lia loko. 4 Kiam
ili en la morgaŭa tago matene leviĝis,
ili vidis, ke jen Dagon kuŝas vizaĝ-
altere antaŭ la kesto de la Eternulo;
la kapo de Dagon kaj liaj ambaŭ
manoj dehakitaj kuŝas sur la sojlo,
nur la torso restis. 5 Pro tio la
pastroj de Dagon, kaj ĉiuj, kiuj eniras
en la templon de Dagon en Aŝdod,
ne paŝas sur la sojlon de Dagon ĝis
la nuna tago.
6 Kaj la mano de la Eternulo peze
falis sur la Aŝdodanojn, kaj Li kom-
encis ekstermi ilin kaj frapis ilin
per tuberoj, en Aŝdod kaj en ĝiaj
ĉirkaŭaĵoj. 7 Kiam la Aŝdodanoj
vidis, ke estas tiel, tiam ili diris: Ne
restu ĉe ni la kesto de la Dio de Izrael,
ĉar peza estas Lia mano sur ni kaj
sur nia dio Dagon. 8 Ili sendis kaj
kunvenigis al si ĉiujn estrojn de la
Filiŝtoj, kaj diris: Kion ni faru kun la
kesto de la Dio de Izrael? Kaj tiuj
diris: Oni transportu la keston de la
Dio de Izrael en Gaton. Kaj oni
transportis la keston de la Dio de
Izrael. 9 Sed kiam oni transportis

ĝin, la mano de la Eternulo faris en
la urbo tre grandan tumulton, kaj
Li frapis la loĝantojn de la urbo,
kiel la malgrandajn, tiel ankaŭ la
grandajn, kaj aperis sur ili tuberoj.
10 Tiam ili forsendis la keston de
Dio en Ekronon. Sed kiam la kesto
de Dio venis en Ekronon, la Ekron-
anoj ekkriis, dirante: Oni alportis
al ni la keston de la Dio de Izrael,
por mortigi nin kaj nian popolon.
11 Ili sendis kaj kunvenigis ĉiujn
estrojn de la Filiŝtoj, kaj diris: For-
sendu la keston de la Dio de Izrael,
ke ĝi revenu sur sian lokon kaj ne
mortigu nin kaj nian popolon; ĉar en
la tuta urbo estis morta teruro, tiel
forte pezis la mano de Dio. 12 Kaj
la homoj, kiuj ne mortis, estis frapitaj
per tuberoj, kaj la kriado de la urbo
leviĝis ĝis la ĉielo.

6 LA kesto de la Eternulo estis en
la lando de la Filiŝtoj dum sep
monatoj. 2 Kaj la Filiŝtoj vokis
la pastrojn kaj la aŭguristojn, kaj
diris: Kion ni faru kun la kesto de la
Eternulo? sciigu al ni, kiamaniere
ni resendu ĝin sur ĝian lokon.
3 Kaj tiuj diris: Se vi volas resendi
la keston de la Dio de Izrael, ne
resendu ĝin sen donacoj, sed repagu
al Li prokulpan oferon; tiam vi
resaniĝos, kaj ekscios, kial ne foriĝas
de vi Lia mano. 4 Kaj ili diris:
Kian prokulpan oferon ni repagu al
Li? Kaj tiuj diris: Laŭ la nombro
de la estroj de la Filiŝtoj kvin orajn
tuberojn kaj kvin orajn musojn; ĉar
la sama frapo trafis vin ĉiujn kaj
viajn estrojn. 5 Faru bildojn de
viaj tuberoj kaj bildojn de viaj musoj,
kiuj ruinigis la landon, kaj faru ho-
noron al la Dio de Izrael; tiam Li eble
malplipezigos Sian manon sur vi kaj
sur viaj dioj kaj sur via lando. 6 Kial
vi obstinigus vian koron, kiel obstin-
igis sian koron Faraono kaj la Egiptoj?
kiam Li montris sur ili Sian forton,
ili ja forliberigis ilin, ke ili iru.
7 Nun faru novan ĉaron, kaj prenu du
suĉigantajn bovinojn, kiuj ankoraŭ
ne havis sur si jugon, kaj jungu
la bovinojn al la ĉaro, kaj iliajn idojn
forkonduku de ili hejmen. 8 Kaj
prenu la keston de la Eternulo, kaj
metu ĝin sur la ĉaron; kaj la orajn
objektojn, kiujn vi donos al Li kiel
prokulpan oferon, metu en kesteton
apud ĝin, kaj forsendu ĝin, ke ĝi iru.
9 Kaj rigardu: se ĝi iros laŭ la vojo
al sia regiono, al Bet-Ŝemeŝ, tiam Li
faris al ni tiun grandan malbonon;
se ne, tiam ni scios, ke ne Lia mano
frapis nin, sed ke tio trafis nin blind-
okaze. 10 Kaj la homoj faris tiel,
kaj ili prenis du suĉigantajn bov-
inojn kaj aljungis ilin al ĉaro, kaj
iliajn idojn ili enŝlosis hejme; 11 kaj
ili metis la keston de la Eternulo sur
la ĉaron, kaj ankaŭ la kesteton kun
la oraj musoj kaj kun la bildoj de siaj
tuberoj. 12 Kaj la bovinoj direktis
sian iradon al la vojo, kiu kondukas
al Bet-Ŝemeŝ; ili iris nur sur unu voj-
eto, iris kaj blekis, sed ne forflankiĝis
dekstren nek maldekstren; kaj la
estroj de la Filiŝtoj iris post ili ĝis
la limo de Bet-Ŝemeŝ. 13 Kaj la
loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ estis rikolt-
antaj tritikon en la valo; kiam ili
levis la okulojn kaj ekvidis la keston,
ili ekĝojis pro tio, kion ili vidis.
14 La ĉaro venis sur la kampon de
Josuo, Bet-Ŝemeŝano, kaj haltis tie;
tie estis granda ŝtono. Kaj oni
dishakis la lignon de la ĉaro, kaj
la bovinojn oni oferis brulofere al
la Eternulo. 15 La Levidoj mal-
suprenprenis la keston de la Eternulo,
kaj la kesteton, kiu estis apud ĝi
kaj enhavis la orajn objektojn, kaj
ili metis tion sur la grandan ŝtonon;
kaj la loĝantoj de Bet-Ŝemeŝ faris
bruloferojn kaj buĉis buĉoferojn al la
Eternulo en tiu tago. 16 Kaj la
kvin estroj de la Filiŝtoj vidis, kaj
reiris en Ekronon en la sama tago.
17 Kaj jen estas la oraj tuberoj,
kiujn la Filiŝtoj donis kiel prokulpan
oferon al la Eternulo: unu pro Aŝdod,
unu pro Gaza, unu pro Aŝkelon, unu
pro Gat, unu pro Ekron. 18 La oraj
musoj, laŭ la nombro de ĉiuj urboj
Filiŝtaj en la kvin provincoj, kiel de
la urboj fortikigitaj, tiel ankaŭ de la
neŝirmitaj vilaĝoj, kaj ankaŭ la granda
ŝtono, sur kiun oni metis la keston de
la Eternulo, estas kaŝitaj ĝis nun sur
la kampo de Josuo, la Bet-Ŝemeŝano.
19 Kaj Li frapis la loĝantojn de Bet-
Ŝemeŝ pro tio, ke ili enrigardis en la
keston de la Eternulo; Li mortigis
el la popolo [kvindek mil] sepdek
homojn; kaj ekfunebris la popolo pro
tio, ke la Eternulo frapis la popolon
per granda frapo. 20 Kaj la loĝantoj
de Bet-Ŝemeŝ diris: Kiu povas stari
antaŭ la Eternulo, tiu sankta Dio?

kaj al kiu Li iros de ni? 21 Kaj
ili sendis senditojn al la loĝantoj
de Kirjat-Jearim, por diri: La
Filiŝtoj redonis la keston de la
Eternulo; venu, prenu ĝin al vi.
7 Kaj venis la loĝantoj de Kirjat-
Jearim, kaj prenis la keston de
la Eternulo kaj alportis ĝin en la
domon de Abinadab sur la monteton,
kaj lian filon Eleazar ili konsekris,
por gardi la keston de la Eternulo.
2 De la tago, de kiam la kesto restis
en Kirjat-Jearim, pasis multe da
tempo, pasis dudek jaroj. Kaj la
tuta domo de Izrael sopiris pri la
Eternulo. 3 Kaj Samuel diris al la
tuta domo de Izrael jene: Se per via
tuta koro vi konvertiĝis al la Etern-
ulo, tiam forigu el inter vi la fremdajn
diojn kaj la Aŝtarojn, kaj turnu vian
koron al la Eternulo kaj servu al Li
sola, kaj Li savos vin el la manoj de la
Filiŝtoj. 4 Kaj la Izraelidoj forigis
la Baalojn kaj la Aŝtarojn, kaj kom-
encis servadi al la Eternulo sola.
5 Kaj Samuel diris: Kunvenigu la
tutan Izraelon en Micpan, kaj mi
preĝos por vi al la Eternulo. 6 Kaj
ili kunvenis en Micpan, kaj ĉerpis
akvon kaj verŝis antaŭ la Eternulo,
kaj fastis en tiu tago, kaj diris tie:
Ni pekis antaŭ la Eternulo. Kaj
Samuel juĝis la Izraelidojn en Micpa.
7 Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke la Izrael-
idoj kolektiĝis en Micpa, la estroj
de la Filiŝtoj elmoviĝis kontraŭ
Izraelon. Aŭdinte tion, la Izraelidoj
ektimis antaŭ la Filiŝtoj. 8 Kaj la
Izraelidoj diris al Samuel: Ne ĉesu
krii por ni al la Eternulo, nia Dio,
ke Li savu nin kontraŭ la manoj de la
Filiŝtoj. 9 Tiam Samuel prenis unu
suĉantan ŝafidon kaj oferis ĝin tutan
brulofere al la Eternulo, kaj Samuel
vokis al la Eternulo por Izrael, kaj
la Eternulo aŭskultis lin. 10 Kaj
dum Samuel estis oferanta la brul-
oferon, la Filiŝtoj venis, por batali
kontraŭ la Izraelidoj. Sed la Etern-
ulo ektondris en tiu tago per granda
tondro super la Filiŝtoj kaj teruris
ilin, kaj ili estis frapitaj antaŭ Izrael.
11 Kaj la viroj de Izrael eliris el
Micpa kaj persekutis la Filiŝtojn,
kaj batis ilin ĝis sub Bet-Kar. 12 Kaj
Samuel prenis unu ŝtonon, kaj metis
ĝin inter Micpa kaj Ŝen, kaj donis al
ĝi la nomon Eben-Ezer, dirante: Ĝis
ĉi tiu loko helpis nin la Eternulo.
13 Tiamaniere la Filiŝtoj estis kviet-
igitaj, kaj ne venadis plu en la regi-
onon de Izrael. Kaj la mano de la
Eternulo estis super la Filiŝtoj dum
la tuta vivo de Samuel. 14 Kaj
estis redonitaj al Izrael la urboj,
kiujn la Filiŝtoj prenis de Izrael, de
Ekron ĝis Gat, kaj iliajn regionojn
Izrael savis el la manoj de la Fil-
iŝtoj. Kaj estis paco inter Izrael kaj
la Amoridoj. 15 Kaj Samuel estis
juĝisto de Izrael dum sia tuta vivo.
16 Kaj li iradis ĉiujare ĉirkaŭe en
Bet-El, Gilgalon, kaj Micpan, kaj
juĝadis Izraelon en ĉiuj tiuj lokoj.
17 Kaj li revenadis en Raman, ĉar
tie estis lia domo; kaj tie ankaŭ
li juĝadis Izraelon, kaj li konstruis
tie altaron al la Eternulo.
8 KIAM Samuel maljuniĝis, li faris
siajn filojn juĝistoj de Izrael.
2 La nomo de lia unuenaskita
filo estis Joel, kaj la nomo de lia dua
filo estis Abija; ili juĝadis en Beer-
Ŝeba. 3 Sed liaj filoj ne iris laŭ
lia vojo; ili serĉis profiton, ili prenadis
subaĉeton kaj juĝadis maljuste.
4 Kaj kolektiĝis ĉiuj plejaĝuloj de
Izrael kaj venis al Samuel en Raman,
5 kaj diris al li: Jen vi maljuniĝis,
kaj viaj filoj ne iras laŭ via vojo;
starigu do al ni reĝon, por ke li juĝadu
nin, kiel ĉe ĉiuj popoloj. 6 Ne plaĉis
la afero al Samuel, kiam ili diris:
Starigu al ni reĝon, por ke li juĝadu
nin. Kaj Samuel ekpreĝis al la
Eternulo. 7 Kaj la Eternulo diris al
Samuel: Obeu la voĉon de la popolo
en ĉio, kion ili diros al vi; ĉar ne vin
ili forpuŝis, sed Min ili forpuŝis de
regado super ili. 8 Simile al ĉiuj
agoj, kiujn ili faris de la tempo, kiam
Mi elkondukis ilin el Egiptujo, ĝis
nun, kaj kiel ili forlasis Min kaj
servis al aliaj dioj, tiel ili agas ankaŭ
kun vi. 9 Nun obeu ilian voĉon,
tamen klarigu al ili kaj sciigu al ili la
rajtojn de la reĝo, kiu reĝos super ili.
10 Kaj Samuel raportis ĉiujn vortojn
de la Eternulo al la popolo, kiu petis
de li reĝon. 11 Kaj li diris: Tiaj
estos la rajtoj de la reĝo, kiu reĝos
super vi: viajn filojn li prenos por
siaj ĉaroj kaj por siaj ĉevaloj, kaj ili
kurados antaŭ lia ĉaro; 12 kaj li
faros ilin milestroj kaj kvindekestroj,
kaj devigos ilin plugi lian kampon
kaj rikolti lian rikolton kaj fari liajn
batalilojn kaj la apartenaĵojn de lia

ĉaro; 13 kaj viajn filinojn li prenos
kiel ŝmiraĵistinojn, kuiristinojn, kaj
bakistinojn. 14 Kaj viajn plej bon-
ajn kampojn kaj vinberĝardenojn kaj
olivĝardenojn li prenos, kaj donos al
siaj servantoj. 15 Kaj el viaj sem-
itaĵoj kaj vinberĝardenoj li prenos
dekonaĵon, kaj donos al siaj kort-
eganoj kaj al siaj servantoj. 16 Kaj
viajn servantojn kaj servantinojn kaj
viajn plej bonajn junulojn kaj viajn
azenojn li prenos, kaj uzos por siaj
laboroj. 17 El viaj ŝafoj li prenos
dekonon, kaj vi fariĝos por li sklavoj.
18 Tiam vi ekkrios pro via reĝo, kiun
vi elektis al vi, sed la Eternulo tiam
ne aŭskultos vin. 19 Sed la popolo
ne volis obei la voĉon de Samuel kaj
diris: Ne, reĝo estu super ni; 20 kaj
ni ankaŭ estu kiel ĉiuj popoloj, kaj
nia reĝo juĝadu nin kaj iradu antaŭ
ni kaj kondukadu niajn militojn.
21 Kaj Samuel aŭskultis ĉiujn vortojn
de la popolo, kaj raportis ilin al la
Eternulo. 22 Kaj la Eternulo diris
al Samuel: Obeu ilian voĉon, kaj
starigu super ili reĝon. Kaj Samuel
diris al la viroj de Izrael: Iru ĉiu en
sian urbon.

9 ESTIS viro el la Benjamenidoj,
kiu havis la nomon Kiŝ, filo de
Abiel, filo de Ceror, filo de Be-
ĥorat, filo de Afiaĥ, Benjamenido, viro
forta. 2 Li havis filon, kies nomo
estis Saul; ĉi tiu estis juna kaj bela,
kaj neniu el la Izraelidoj estis pli bela
ol li; de siaj ŝultroj supren li estis pli
alta ol la tuta popolo. 3 Perdiĝis
azeninoj de Kiŝ, patro de Saul; kaj
Kiŝ diris al sia filo Saul: Prenu kun
vi unu el la junuloj, kaj leviĝu, kaj
iru serĉi la azeninojn. 4 Kaj li
iris sur la monton de Efraim kaj
trairis la landon Ŝaliŝa, sed ili ne
trovis; kaj ili trairis la landon Ŝaalim,
sed tie ne troviĝis; kaj li trairis la
landon de Benjamen, sed ili ne trovis.
5 Kiam ili venis en la landon Cuf,
Saul diris al la junulo, kiu estis kun
li: Venu, ni reiru hejmen, ĉar alie
mia patro eble ĉesos pensi pri la
azeninoj kaj estos maltrankvila pri
ni. 6 Kaj tiu diris al li: Jen en ĉi
tiu urbo estas Dia homo, homo res-
pektata; ĉio, kion li diras, nepre plen-
umiĝas; ni iru do tien, eble li montros
al ni la vojon, kiun ni devas iri.
7 Kaj Saul diris al sia junulo: Bone,
ni iros, sed kion ni alportos al la
homo? ĉar la pano elĉerpiĝis en nia
sako, kaj ni havas nenian donacon,
por alporti al la Dia homo; kion ni
havas? 8 La junulo plue respondis
al Saul kaj diris: Jen en mia mano
troviĝas kvarono de arĝenta siklo;
mi donos ĝin al la Dia homo, kaj li
montros al ni la vojon. 9 (En la
antaŭa tempo ĉe Izrael oni tiel dir-
adis, kiam oni iris demandi Dion:
Ni iru al la antaŭvidisto; ĉar kion
oni nun nomas profeto, tion oni
antaŭe nomis antaŭvidisto.) 10 Kaj
Saul diris al sia junulo: Bone vi
diris; ni iru. Kaj ili iris en la urbon,
en kiu loĝis la Dia homo. 11 Irante
supren en la urbon, ili renkontis
knabinojn, kiuj eliris, por ĉerpi
akvon; kaj ili diris al tiuj: Ĉu la
antaŭvidisto estas ĉi tie? 12 Kaj
tiuj respondis al ili kaj diris: Ĉi tie;
jen li estas antaŭ vi; nun rapidu, ĉar
hodiaŭ li venis en la urbon, ĉar hodiaŭ
la popolo alportas buĉoferon sur la
altaĵo. 13 Kiam vi eniros en la
urbon, vi tuj trovos lin, antaŭ ol li
iros sur la altaĵon, por manĝi; ĉar la
popolo ne manĝas antaŭ lia veno,
ĉar li benas la buĉoferon, kaj nur
poste manĝas la invititoj. Iru do,
ĉar nun vi lin trovos. 14 Kaj ili iris
supren en la urbon. Apenaŭ ili
venis en la mezon de la urbo, jen
Samuel eliras renkonte al ili, por iri
sur la altaĵon.

15 Dume la Eternulo revelaciis al
la oreloj de Samuel, unu tagon antaŭ
la veno de Saul, dirante: 16 Mor-
gaŭ en ĉi tiu tempo Mi sendos al vi
homon el la lando de Benjamen, kaj
vi sanktoleos lin kiel ĉefon super
Mia popolo Izrael, kaj li savos Mian
popolon el la manoj de la Filiŝtoj;
ĉar Mi vidis Mian popolon, kaj ĝiaj
krioj atingis Min. 17 Kiam Samuel
ekvidis Saulon, la Eternulo diris al
li: Jen estas la homo, pri kiu Mi diris
al vi, ke li regos super Mia popolo.
18 Saul alproksimiĝis al Samuel en
la pordego, kaj diris: Diru al mi,
mi petas, kie estas ĉi tie la domo de
la antaŭvidisto. 19 Kaj Samuel
respondis al Saul kaj diris: Mi estas
la antaŭvidisto; iru antaŭ mi sur la
altaĵon; vi manĝos kun mi hodiaŭ,
kaj morgaŭ mi lasos vin for, kaj mi
diros al vi ĉion, kio estas en via
koro. 20 Kaj pri la azeninoj, kiuj
perdiĝis ĉe vi antaŭ tri tagoj, ne

zorgu, ĉar ili estas trovitaj. Kaj al kiu
apartenos ĉio plej bona en Izrael?
Ĉu ne al vi kaj al la tuta domo de via
patro? 21 Saul respondis kaj diris:
Mi estas ja Benjamenido, el la plej
malgrandaj triboj de Izrael, kaj mia
familio estas la plej malgranda el
ĉiuj familioj de la tribo de Benjamen;
kial do vi diris al mi tiajn vortojn?
22 Tiam Samuel prenis Saulon kaj
lian junulon, kaj enkondukis ilin
en la manĝoĉambron, kaj donis al ili
lokon supraloke de la invititoj, kiuj
estis en la nombro de ĉirkaŭ tridek
homoj. 23 Kaj Samuel diris al la
kuiristo: Donu tiun porcion, kiun mi
donis al vi kaj pri kiu mi diris al vi,
ke vi retenu ĝin ĉe vi. 24 Kaj la
kuiristo prezentis femuron, kaj tion,
kio estas kun ĝi, kaj metis tion antaŭ
Saulon, kaj Samuel diris: Jen estas,
kio restis; metu ĝin antaŭ vin kaj
manĝu, ĉar ĝi estas rezervita por
vi por la tempo, por kiu mi invitis
la popolon. Kaj Saul manĝis kun
Samuel en tiu tago. 25 Kaj ili
malsupreniris de la altaĵo en la urbon,
kaj Samuel parolis kun Saul sur la
tegmento. 26 Kaj ili leviĝis frue;
kaj kiam la matenruĝo leviĝis, Samuel
vokis Saulon sur la tegmenton, kaj
diris: Leviĝu, mi lasos vin for. Kaj
Saul leviĝis, kaj ili eliris ambaŭ, li
kaj Samuel, eksteren. 27 Kiam
ili atingis la finon de la urbo,
Samuel diris al Saul: Diru al la jun-
ulo, ke li iru antaŭen (kaj tiu iris
antaŭen); kaj vi haltu nun, kaj
mi anoncos al vi la diron de Dio.

10 Tiam Samuel prenis kruĉ-
eton kun oleo kaj verŝis sur
lian kapon, kaj kisis lin, kaj
diris: Vidu, la Eternulo sanktoleis
vin kiel ĉefon super Sia heredaĵo.
2 Kiam vi hodiaŭ foriros de mi, vi
trovos ĉe la tombo de Raĥel, en la
regiono de Benjamen, en Celcaĥ,
du homojn, kiuj diros al vi: Estas
trovitaj la azeninoj, kiujn vi iris
serĉi, kaj jen via patro ĉesis pensi
pri la azeninoj, kaj estas maltrankvila
pri vi, dirante: Kion mi faru koncerne
mian filon? 3 Kaj kiam vi foriros
de tie pluen kaj venos al la kverko
de Tabor, renkontos vin tie tri homoj,
irantaj al Dio en Bet-Elon; unu portas
tri kapridojn, la dua portas tri bulojn
da pano, kaj la tria portas felsakon
da vino. 4 Kaj ili salutos vin, kaj
donos al vi du panojn; kaj vi prenu el
iliaj manoj. 5 Poste vi venos al la
monteto de Dio, kie estas garnizono
de la Filiŝtoj; kaj kiam vi tie eniros
en la urbon, vi renkontos grupon da
profetoj, irantaj malsupren de la
altaĵo, kaj antaŭ ili psalteron, tam-
burinon, fluton, kaj harpon, kaj ili
profetas. 6 Kaj penetros vin la
spirito de la Eternulo, kaj vi ekpro-
fetos kune kun ili, kaj vi fariĝos alia
homo. 7 Kiam plenumiĝos super
vi ĉi tiuj antaŭsignoj, tiam faru, kion
bontrovos via mano, ĉar Dio estas
kun vi. 8 Kaj vi iros antaŭ mi en
Gilgalon; poste mi venos al vi, por
fari bruloferojn, por buĉi pacoferojn.
Sep tagojn atendu, ĝis mi venos al vi,
kaj sciigos al vi, kion vi devas fari.
9 Kaj kiam li turnis siajn ŝultrojn,
por foriri de Samuel, Dio donis al li
alian koron, kaj ĉiuj tiuj antaŭsignoj
plenumiĝis en tiu tago.
10 Kiam ili venis tien al la monteto,
jen grupo da profetoj iras al li ren-
konte; kaj penetris lin la spirito de la
Eternulo, kaj li ekprofetis meze de
ili. 11 Kaj kiam ĉiuj, kiuj konis
lin de antaŭe, vidis, ke li profetas
kun profetoj, tiam la homoj diris unu
al alia: Kio fariĝis kun la filo de
Kiŝ? Ĉu ankaŭ Saul estas inter
la profetoj? 12 Kaj unu el tie
respondis kaj diris: Kiu estas ilia
patro? De tio devenis la proverbo:
Ĉu ankaŭ Saul estas inter la pro-
fetoj? 13 Kaj ĉesinte profeti, li venis
sur la altaĵon.
14 Kaj la onklo de Saul diris al li
kaj al lia junulo: Kien vi iris? Kaj
li respondis: Por serĉi la azeninojn;
sed kiam ni vidis, ke ili ne troviĝas,
ni iris al Samuel. 15 Tiam diris
la onklo de Saul: Diru al mi, mi petas,
kion diris al vi Samuel. 16 Kaj Saul
diris al sia onklo: Li diris al ni, ke la
azeninoj estas trovitaj. Sed tion,
kion Samuel diris pri la reĝado, li ne
diris al li.
17 Dume Samuel kunvenigis la
popolon al la Eternulo en Micpan.
18 Kaj li diris al la Izraelidoj: Tiel
diris la Eternulo, Dio de Izrael:
Mi elkondukis Izraelon el Egiptujo,
kaj savis vin el la manoj de la Egiptoj,
kaj el la manoj de ĉiuj regnoj, kiuj
premis vin. 19 Sed vi nun forrifuzis
vian Dion, kiu savas vin el ĉiuj viaj
mizeroj kaj suferoj, kaj vi diris al Li:

Reĝon starigu super ni. Stariĝu
do nun antaŭ la Eternulo laŭ viaj
triboj kaj familioj. 20 Kaj Samuel
alvenigis ĉiujn tribojn de Izrael; kaj
la loto trafis la tribon de Benjamen.
21 Kaj li alvenigis la tribon de
Benjamen laŭ ĝiaj familioj, kaj la
loto trafis la familion de Matri; kaj
la loto trafis Saulon, filon de Kiŝ.
Oni serĉis lin, sed oni lin ne trovis.
22 Tiam oni demandis ankoraŭ la
Eternulon: Ĉu la viro ankoraŭ venos
tien? Kaj la Eternulo diris: Jen
li kaŝis sin inter la vazaro. 23 Kaj
oni kuris, kaj prenis lin de tie; kaj
li stariĝis meze de la popolo, kaj de la
ŝultroj supren li estis pli alta ol la
tuta popolo. 24 Kaj Samuel diris
al la tuta popolo: Ĉu vi vidas, kiun
la Eternulo elektis? ĉar ne ekzistas
simila al li en la tuta popolo. Kaj la tuta
popolo ekkriis, kaj diris: Vivu la reĝo!
25 Kaj Samuel klarigis al la popolo
la rajtojn de la reĝado, kaj skribis
ilin en libron kaj metis antaŭ la
Eternulon. Kaj Samuel foririgis la
tutan popolon ĉiun al lia domo.
26 Kaj Saul ankaŭ iris al sia domo en
Gibean; kaj iris kun li la militistoj,
kies koron Dio ektuŝis. 27 Sed la
sentaŭguloj diris: Kiamaniere helpos
nin ĉi tiu? Kaj ili malestimis lin,
kaj ne alportis al li donacojn; sed li
ŝajnigis, ke li ne aŭdas.

11 VENIS Naĥaŝ la Amonido,
kaj stariĝis tendare antaŭ
Jabeŝ en Gilead. Kaj ĉiuj
loĝantoj de Jabeŝ diris al Naĥaŝ:
Faru kun ni interligon, kaj ni servos
al vi. 2 Sed Naĥaŝ la Amonido diris
al ili: Mi faros kun la kondiĉo, ke al
ĉiuj el vi mi elpikos la dekstran
okulon kaj per tio metos malhonoron
sur la tutan Izraelon. 3 Tiam diris
al li la plejaĝuloj de Jabeŝ: Donu al
ni tempon de sep tagoj, por ke ni
sendu senditojn en ĉiujn regionojn
de Izrael; kaj se neniu nin helpos,
tiam ni eliros al vi. 4 Kaj venis la
senditoj en Gibean de Saul kaj diris
tiujn vortojn al la oreloj de la popolo,
kaj la tuta popolo laŭte ekploris.
5 Sed jen Saul venas de la kampo
malantaŭ la bovoj. Kaj Saul diris:
Kio estas al la popolo, ke ili ploras?
Kaj oni transdiris al li la vortojn de la
loĝantoj de Jabeŝ. 6 Kaj la spirito
de Dio penetris Saulon, kiam li
aŭdis tiujn vortojn, kaj forte ekflamis
lia kolero. 7 Kaj li prenis paron
da bovoj kaj dishakis ilin, kaj dissendis
la partojn per la senditoj en ĉiujn
regionojn de Izrael, dirante: Se iu
ne eliros post Saul kaj post Samuel,
tiam tiel estos farite kun liaj bovoj.
Kaj timo antaŭ la Eternulo falis sur
la popolon, kaj ili eliris kiel unu homo.
8 Li kalkulis ilin en Bezek, kaj la
nombro de la Izraelidoj estis tricent
mil, kaj la nombro de la Jehudaidoj
estis tridek mil. 9 Kaj ili diris al la
venintaj senditoj: Tiel diru al la
loĝantoj de Jabeŝ en Gilead: Morgaŭ
venos al vi helpo, kiam la suno
brilos varmege. Kaj la senditoj venis
kaj raportis al la loĝantoj de Jabeŝ,
kaj tiuj ĝojis. 10 Kaj la loĝantoj
de Jabeŝ diris: Morgaŭ ni eliros al vi,
por ke vi agu kun ni, kiel plaĉos al vi.
11 En la sekvanta tago Saul dividis
la popolon en tri taĉmentojn, kaj
ili eniris en la tendaron dum la
matena gardotempo, kaj venkobatis
la Amonidojn, antaŭ ol la tago fariĝis
varma; la restintoj diskuris tiel, ke
ne restis eĉ du kune. 12 Kaj la
popolo diris al Samuel: Kiuj estas
tiuj, kiuj diris: Ĉu Saul reĝos super
ni? Donu tiujn homojn, ke ni ilin
mortigu. 13 Sed Saul diris: Neniun
oni devas mortigi en ĉi tiu tago,
ĉar hodiaŭ la Eternulo faris savon al
Izrael.
14 Kaj Samuel diris al la popolo:
Venu, ni iru en Gilgalon, kaj ni novofestos
tie la reĝecon. 15 Kaj la
tuta popolo iris en Gilgalon, kaj ili
reĝigis tie Saulon antaŭ la Eternulo
en Gilgal, kaj buĉis tie pacoferojn
antaŭ la Eternulo, kaj forte gajis tie
Saul kaj ĉiuj Izraelidoj.

12 TIAM Samuel diris al ĉiuj
Izraelidoj: Jen mi obeis vian
voĉon pri ĉio, kion vi diris al
mi, kaj mi starigis por vi reĝon.
2 Kaj nun jen la reĝo iras antaŭ vi,
kaj mi maljuniĝis kaj griziĝis, kaj
miaj filoj estas ĉi tie inter vi; mi iradis
antaŭ vi de mia juneco ĝis la nuna
tago. 3 Jen mi estas; parolu pri
mi antaŭ la Eternulo kaj antaŭ Lia
sanktoleito: kies bovon mi prenis?
kaj kies azenon mi prenis? kaj
kontraŭ kiu mi agis maljuste? kaj
kiun mi premis? kaj el kies mano mi
prenis subaĉeton, por ke mi kovru
miajn okulojn koncerne lin? kaj mi
repagos al vi. 4 Sed ili diris: Vi

faris al ni nenian perfortaĵon nek
maljustaĵon, kaj vi nenion prenis el
ies mano. 5 Kaj li diris al ili: La
Eternulo estas atestanto antaŭ vi,
kaj Lia sanktoleito estas atestanto
hodiaŭ, ke vi nenion trovis en mia
mano. Kaj ili diris: Atestanto.
6 Tiam Samuel diris al la popolo:
La Eternulo, kiu starigis Moseon
kaj Aaronon, kaj kiu elkondukis viajn
patrojn el la lando Egipta. 7 Nun
stariĝu, kaj mi faru juĝan analizon
koncerne vin antaŭ la Eternulo pri
ĉiuj bonfaroj de la Eternulo, kiujn Li
faris al vi kaj al viaj patroj. 8 Kiam
Jakob venis en Egiptujon kaj viaj
patroj ekkriis al la Eternulo, tiam la
Eternulo sendis Moseon kaj Aaronon,
kaj ili elkondukis viajn patrojn el
Egiptujo kaj ekloĝigis ilin sur ĉi tiu
loko. 9 Sed ili forgesis la Etern-
ulon, sian Dion, kaj Li transdonis
ilin en la manojn de Sisera, militestro
de Ĥacor, kaj en la manojn de la
Filiŝtoj kaj en la manojn de la reĝo
de Moab, kiuj militis kontraŭ ili.
10 Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj
diris: Ni pekis, ĉar ni forlasis la
Eternulon kaj servis al la Baaloj kaj
al la Aŝtaroj; nun savu nin el la manoj
de niaj malamikoj, kaj ni servos al
Vi. 11 Tiam la Eternulo sendis
Jerubaalon kaj Bedanon kaj Jiftaĥon
kaj Samuelon, kaj Li savis vin el la
manoj de viaj malamikoj ĉirkaŭe, kaj
vi restis eksterdanĝeraj. 12 Sed
kiam vi vidis, ke Naĥaŝ, reĝo de la
Amonidoj, venis kontraŭ vin, vi diris
al mi: Ne, reĝo regu super ni; kaj
la Eternulo, via Dio, estas ja via reĝo.
13 Nun jen estas la reĝo, kiun vi
elektis, pri kiu vi petis; jen la Etern-
ulo starigis reĝon super vi. 14 Se
vi timos la Eternulon kaj servos al Li
kaj obeos Lian voĉon kaj ne ribelos
kontraŭ la diro de la Eternulo, tiam
vi kaj ankaŭ la reĝo, kiu ekregis
super vi, estos sub la defendo de la
Eternulo, via Dio. 15 Sed se vi ne
obeos la voĉon de la Eternulo kaj
vi ribelos kontraŭ la diro de la Etern-
ulo, tiam la mano de la Eternulo estos
kontraŭ vi, kiel kontraŭ viaj patroj.
16 Eĉ nun stariĝu, kaj vidu tiun
grandan faron, kiun la Eternulo
faros antaŭ vi. 17 Ĉu ne estas nun
rikolto de tritiko? sed mi ekvokos al
la Eternulo, kaj Li donos tondrojn
kaj pluvon, por ke vi sciu kaj vidu,
kiel granda estas via malbono, kiun
vi faris antaŭ la Eternulo, petante
por vi reĝon. 18 Kaj Samuel ekvokis
al la Eternulo, kaj la Eternulo donis
tondrojn kaj pluvon en tiu tago; kaj
forte ektimis la tuta popolo la
Eternulon kaj Samuelon. 19 Kaj
la tuta popolo diris al Samuel: Preĝu
por viaj sklavoj al la Eternulo, via
Dio, por ke ni ne mortu; ĉar al ĉiuj
niaj pekoj ni aldonis ankoraŭ malbon-
agon per tio, ke ni petis por ni
reĝon. 20 Sed Samuel diris al la
popolo: Ne timu; vi faris ja tiun
tutan malbonon; nur ne forturniĝu de
la Eternulo, kaj servu al la Eternulo
per via tuta koro. 21 Kaj ne forklin-
iĝu al la vantaĵoj, kiuj ne helpas
nek savas, ĉar ili estas vantaĵo.
22 La Eternulo ne forlasos Sian
popolon, pro Sia granda nomo; ĉar
la Eternulo bonvolis fari vin Lia
popolo. 23 Mi ankaŭ ne permesos
al mi peki antaŭ la Eternulo, ĉesante
preĝi por vi, kaj mi gvidados vin laŭ
la vojo bona kaj ĝusta. 24 Nur timu
la Eternulon kaj servu al Li fidele
per via tuta koro, ĉar vi vidas, kion
grandan Li faris al vi. 25 Sed se vi
agos malbone, tiam ambaŭ, kiel vi,
tiel ankaŭ via reĝo, pereos.

13 UNU jaro pasis post la reĝiĝo
de Saul, kaj jam du jarojn
li reĝis super Izrael. 2 Kaj
Saul elektis al si tri mil virojn el
Izrael; du mil estis kun Saul en
Miĥmaŝ kaj sur la monto Bet-El, kaj
mil estis kun Jonatan en Gibea de
Benjamen; la ceterajn el la popolo
li foririgis ĉiun al lia tendo. 3 Kaj
Jonatan venkobatis la garnizonon
de la Filiŝtoj, kiu estis en Geba.
Kaj tion aŭdis la Filiŝtoj; kaj Saul
disblovigis per trumpeto tra la tuta
lando, dirante: Aŭdu tion la Hebreoj.
4 Kaj la tuta Izrael aŭdis jenon: Saul
venkobatis la garnizonon de la Fil-
iŝtoj, kaj Izrael fariĝis malamata por
la Filiŝtoj. Kaj oni kunvokis la
popolon al Saul en Gilgalon.
5 Kaj la Filiŝtoj kolektiĝis, por
militi kontraŭ Izrael, tridek mil ĉaroj
kaj ses mil rajdantoj, kaj tiom da
popolo, kiom da sablo sur la bordo
de la maro. Kaj ili eliris kaj stariĝis
tendare en Miĥmaŝ, oriente de Bet-
Aven. 6 La Izraelidoj vidis, ke ili
estas en mizero, ĉar la popolo perdis
la kuraĝon, kaj la homoj kaŝis sin en

kavernoj, en arbustoj, en rokoj,
en kavoj, kaj en putoj. 7 Hebreoj
transiris ankaŭ trans Jordanon en la
landon de Gad kaj en Gileadon. Sed
Saul estis ankoraŭ en Gilgal, kaj la
tuta popolo tremis ĉe li.
8 Kaj li atendis sep tagojn ĝis la
templimo, kiun difinis Samuel, sed
Samuel ne venis en Gilgalon; kaj la
popolo komencis disiĝi de li. 9 Tiam
Saul diris: Alportu al mi la bruloferon
kaj la pacoferojn. Kaj li oferis la
bruloferon. 10 Apenaŭ li finis la
oferadon de la brulofero, venis
Samuel. Kaj Saul eliris renkonte
al li, por saluti lin. 11 Sed Samuel
diris: Kion vi faris? Saul respondis:
Mi vidis, ke la popolo diskuras de
mi, kaj vi ne venis al la difinita tempo,
kaj la Filiŝtoj kolektiĝis en Miĥmaŝ;
12 kaj mi diris: Nun la Filiŝtoj atakos
min ĉi tie en Gilgal, kaj mi ankoraŭ ne
preĝis antaŭ la Eternulo; mi detenis
min, sed fine mi oferis la bruloferon.
13 Tiam Samuel diris al Saul: Vi
agis malprudente, ne plenumante
la ordonon de la Eternulo, via Dio,
kiun Li ordonis al vi; ĉar nun la
Eternulo fortikigus vian reĝadon
super Izrael por eterne. 14 Sed
nun via reĝado ne longe daŭros:
la Eternulo elserĉis al Si viron laŭ
Sia koro, kaj la Eternulo ordonis al li
esti estro super Lia popolo, ĉar vi ne
plenumis tion, kion la Eternulo
ordonis al vi.
15 Kaj Samuel leviĝis kaj iris de
Gilgal al Gibea de Benjamen. Kaj
Saul kalkulis la popolon, kiu troviĝis
ĉe li, ĉirkaŭ sescent homoj. 16 Saul
kaj lia filo Jonatan, kaj la popolo,
kiu estis kun ili, restis en Gibea de
Benjamen, kaj la Filiŝtoj staris tend-
are en Miĥmaŝ. 17 Kaj eliris el la
tendaro de la Filiŝtoj tri taĉmentoj da
ekstermantoj: unu taĉmento direktis
sin laŭ la vojo al Ofra, al la lando
Ŝual; 18 la dua taĉmento direktis
sin laŭ la vojo al Bet-Ĥoron; kaj
la tria taĉmento direktis sin laŭ la
lima vojo, kiu kondukas al la valo
Ceboim, al la dezerto.
19 Sed en la tuta lando de Izrael oni
ne povis trovi forĝiston, ĉar la
Filiŝtoj zorgis pri tio, ke la Hebreoj
ne faru glavon aŭ ponardegon.
20 Kaj ĉiuj Izraelidoj devis iri al la
Filiŝtoj, se iu bezonis akrigi sian
plugilon aŭ sian fosilon aŭ sian
hakilon aŭ sian rikoltilon. 21 Kaj
la tranĉrandoj de la plugilferoj kaj
de la fosiloj kaj de la tridentoj kaj
de la hakiloj kaj de la pikstangoj
malakriĝis. 22 Tial en la tago de la
batalo ne troviĝis glavo nek ponard-
ego en la manoj de la tuta popolo, kiu
estis kun Saul kaj kun Jonatan, sed
troviĝis nur ĉe Saul kaj ĉe lia filo
Jonatan. 23 Dume gardistaro el
la Filiŝtoj eliris al la trapasejo de
Miĥmaŝ.

14 UNU tagon Jonatan, filo de
Saul, diris al sia junulo arm-
ilportisto: Venu, ni transiru al
la garnizono de la Filiŝtoj, kiu estas
tie transe; sed al sia patro li tion ne
diris. 2 Kaj Saul estis en la randa
parto de Gibea, sub granatarbo, kiu
estis en Migron; kaj da popolo estis
kun li ĉirkaŭ sescent homoj. 3 Kaj
Aĥija, filo de Aĥitub, frato de Ikabod,
filo de Pineĥas, filo de Eli, la pastro
de la Eternulo en Ŝilo, estis portanto
de la efodo; kaj la popolo ne sciis,
ke Jonatan foriris. 4 Inter la pas-
ejoj, tra kiuj Jonatan volis transiri
al la garnizono de la Filiŝtoj, estis
pinta roko sur unu flanko kaj pinta
roko sur la dua flanko; la nomo de
unu estis Bocec, kaj la nomo de la
dua estis Sene. 5 Unu roko elstaris
norde kontraŭ Miĥmaŝ, kaj la dua
sude kontraŭ Geba. 6 Kaj Jonatan
diris al sia junulo armilportisto: Venu,
ni transiru al la garnizono de tiuj
necirkumciditoj; eble la Eternulo ion
faros por ni; ĉar por la Eternulo ne
estas malfacile helpi per multo aŭ
per malmulto. 7 Kaj lia armilport-
isto diris al li: Faru ĉion, kion diras
al vi via koro; iru antaŭen, mi iros
kun vi, kien vi volas. 8 Tiam
Jonatan diris: Jen ni transiros al tiuj
homoj, kaj montros nin al ili. 9 Se
ili diros al ni tiel: Restu, ĝis ni
atingos vin—tiam ni haltos sur nia
loko kaj ne supreniros al ili; 10 sed
se ili diros tiel: Venu al ni supren—
tiam ni supreniros; ĉar la Eternulo
transdonis ilin en niajn manojn, kaj
tio estos por ni pruvosigno. 11 Kaj
ili ambaŭ aperis antaŭ la garnizono
de la Filiŝtoj, kaj la Filiŝtoj diris: Jen
Hebreoj eliras el la truoj, en kiuj ili
sin kaŝis. 12 Kaj la homoj el la
garnizono ekparolis al Jonatan kaj al
lia armilportisto, kaj diris: Venu al ni
supren, kaj ni klarigos al vi aferon.

Tiam Jonatan diris al sia armilport-
isto: Sekvu min, ĉar la Eternulo
transdonis ilin en la manojn de
Izrael. 13 Kaj Jonatan ekgrimpis
per siaj manoj kaj piedoj, kaj lia
armilportisto post li. Tiam ili ekfalis
antaŭ Jonatan, kaj lia armilportisto
mortigis ilin post li. 14 La unua
mortigo, kiun faris Jonatan kaj lia
armilportisto, estis ĉirkaŭ dudek
homoj, sur la spaco de ĉirkaŭ duon-
taga plugado. 15 Tiam fariĝis ter-
uro en la tendaro, sur la kampo, kaj
inter la tuta popolo; la garnizonanoj
kaj la vagatakistoj ankaŭ ektimis, kaj
la tero ektremis, kaj ekregis tumulto,
farita de Dio. 16 La gardostar-
antoj de Saul en Gibea de Benjamen
ekvidis, ke la amaso disŝutiĝis kaj
kuras en diversajn flankojn.

17 Tiam Saul diris al la homoj, kiuj
estis ĉe li: Esploru kaj rigardu, kiu
foriris de ni. Kaj oni esploris, kaj
montriĝis, ke forestas Jonatan kaj
lia armilportisto. 18 Kaj Saul diris
al Aĥija: Venigu la keston de Dio;
ĉar la kesto de Dio estis en tiu tago
kun la Izraelidoj. 19 Kaj dum Saul
parolis ankoraŭ kun la pastro, la
tumulto en la tendaro de la Filiŝtoj
fariĝis ankoraŭ pli granda. Kaj Saul
diris al la pastro: Retiru vian manon.
20 Kaj kolektiĝis Saul kaj la tuta
popolo, kiu estis kun li, kaj ili venis
al la batalejo, kaj jen ili ekvidis, ke
la glavo de ĉiu frapas lian proksim-
ulon kaj la konfuzo estas tre granda.
21 Kaj la Hebreoj, kiuj estis kun la
Filiŝtoj antaŭe kaj venis kune kun ili
en tendaro ĉirkaŭen, ili ankaŭ aliĝis
al la Izraelidoj, kiuj estis kun Saul
kaj Jonatan. 22 Kaj ĉiuj Izraelidoj,
kiuj sin kaŝis sur la monto de Efraim,
aŭdis, ke la Filiŝtoj forkuras, kaj ili
ankaŭ aliĝis kontraŭ ili batale.
23 Kaj la Eternulo helpis en tiu tago
Izraelon; la batalo daŭris ĝis Bet-
Aven. 24 La Izraelidoj estis lacaj
en tiu tago; sed Saul ĵurligis la pop-
olon, dirante: Malbenita estu tiu,
kiu manĝos panon antaŭ la vespero,
antaŭ ol mi venĝos al miaj malamik-
oj. Kaj la tuta popolo ne gustumis
panon. 25 Kaj ĉiuj venis en arb-
aron; kaj tie estis mielo sur la tero.
26 Kiam la popolo venis en la arbaron,
ili vidis, ke jen fluas la mielo; sed
neniu levis sian manon al la buŝo,
ĉar la popolo timis la ĵuron. 27 Sed
Jonatan ne aŭdis, kiam lia patro
ĵurligis la popolon; kaj li etendis la
pinton de la bastono, kiu estis en lia
mano, kaj trempis ĝin en la mielĉelaro,
kaj almetis sian manon al la buŝo,
kaj liaj okuloj revigliĝis. 28 Tiam
unu el la popolo ekparolis, kaj diris:
Via patro ĵurligis la popolon, dirante:
Malbenita estu tiu, kiu ion manĝos
hodiaŭ; kaj la popolo laciĝis.
29 Tiam Jonatan diris: Mia patro
malgajigis la landon; rigardu, kiel
revigliĝis miaj okuloj, kiam mi gust-
umis iom el ĉi tiu mielo. 30 Se la
popolo manĝus hodiaŭ el la militak-
iraĵo, kion ĝi prenis de siaj malamikoj
kaj kion ĝi trovis, ĉu nun ne pligrand-
iĝus la venkobato kontraŭ la Filiŝtoj?
31 Kaj ili venkobatis en tiu tago la
Filiŝtojn de Miĥmaŝ ĝis Ajalon; kaj
la popolo forte laciĝis. 32 Kaj la
popolo ĵetis sin sur la militakiraĵon;
kaj ili prenis ŝafojn kaj bovojn kaj
bovidojn kaj buĉis ilin sur la tero,
kaj la popolo manĝis kune kun la
sango. 33 Oni raportis al Saul,
dirante: Jen la popolo pekas antaŭ la
Eternulo, manĝante kun la sango.
Kaj li diris: Vi faris kontraŭleĝaĵon;
rulu nun al mi grandan ŝtonon.
34 Kaj Saul diris: Disiru en la popolon,
kaj diru al ĝi: Ĉiu alkonduku al mi
sian bovon kaj sian ŝafon, kaj buĉu
ĝin ĉi tie kaj manĝu, kaj ne peku
antaŭ la Eternulo, manĝante kun la
sango. Kaj ĉiu el la popolo propra-
mane alkondukis en tiu nokto sian
bovon kaj buĉis tie. 35 Kaj Saul
konstruis altaron al la Eternulo; tio
estis la unua altaro, kiun li konstruis
al la Eternulo.

36 Kaj Saul diris: Ni postkuru la
Filiŝtojn en la nokto kaj ni prirabu
ilin, ĝis eklumos la mateno, kaj ni
neniun restigu el ili. Kaj ili diris:
Faru ĉion, kio plaĉas al vi. Kaj la
pastro diris: Ni turnu nin ĉi tie al Dio.
37 Kaj Saul demandis Dion: Ĉu mi
iru post la Filiŝtoj? ĉu Vi transdonos
ilin en la manojn de la Izraelidoj?
Sed Li ne respondis al li en tiu tago.
38 Tiam Saul diris: Venu ĉi tien ĉiuj
estroj de la popolo; eksciu kaj vidu,
en kio konsistis la peko hodiaŭ.
39 Ĉar kiel vivas la Eternulo, la
helpanto de Izrael: se la kulpo estas
en Jonatan, mia filo, li estos mort-
igita. Sed neniu el la tuta popolo
respondis al li. 40 Tiam li diris al

ĉiuj Izraelidoj: Vi estos sur unu
flanko, kaj mi kun mia filo Jonatan
estos sur la dua flanko. Kaj la popolo
respondis al Saul: Faru tion, kio
plaĉas al vi. 41 Kaj Saul diris al la
Eternulo, Dio de Izrael: Montru,
kiu estas prava. Tiam estis trafitaj
Jonatan kaj Saul, sed la popolo eliris
senkulpa. 42 Tiam Saul diris: Lotu
inter mi kaj mia filo Jonatan. Kaj traf-
ita estis Jonatan. 43 Tiam Saul diris
al Jonatan: Raportu al mi, kion vi
faris. Kaj Jonatan raportis al li kaj
diris: Mi gustumis per la pinto de la
bastono, kiu estas en mia mano, iom
da mielo: nun mi mortu. 44 Kaj
Saul diris: Dio faru tiel kaj pli;
Jonatan devas morti. 45 Sed la
popolo diris al Saul: Ĉu devas
morti Jonatan, kiu faris tiun grandan
helpon al Izrael? ho, neniel! kiel
vivas la Eternulo, eĉ unu haro de lia
kapo ne falu sur la teron, ĉar kun Dio
li agis hodiaŭ. Kaj la popolo liberigis
Jonatanon, kaj li ne mortis. 46 Kaj
Saul foriris de la Filiŝtoj, kaj la Filiŝtoj
iris sur sian lokon.

47 Kaj Saul prenis en siajn manojn
la regadon super Izrael, kaj li militis
ĉirkaŭe kontraŭ ĉiuj siaj malamikoj,
kontraŭ Moab kaj kontraŭ la Amonidoj
kaj kontraŭ Edom kaj kontraŭ la
reĝoj de Coba kaj kontraŭ la Filiŝtoj;
kaj kien ajn li sin direktis, li venko-
batis. 48 Li aranĝis militistaron kaj
venkobatis Amalekon kaj liberigis
Izraelon el la manoj de liaj rabantoj.

49 La filoj de Saul estis: Jonatan
kaj Jiŝvi kaj Malki-Ŝua; kaj la nomoj
de liaj du filinoj estis: la nomo de la
unuenaskita estis Merab, kaj la nomo
de la pli juna estis Miĥal. 50 Kaj
la nomo de la edzino de Saul estis
Aĥinoam, filino de Aĥimaac; kaj la
nomo de lia militestro estis Abner,
filo de Ner kaj onklo de Saul.
51 Kiŝ estis la patro de Saul; kaj
Ner, patro de Abner, estis filo de
Abiel.

52 Forta estis la milito kontraŭ la
Filiŝtoj dum la tuta vivo de Saul.
Kaj ĉiufoje, kiam Saul vidis ian viron
fortan kaj bravan, li prenis lin al si.

15 KAJ Samuel diris al Saul:
Min sendis la Eternulo, por
sanktolei vin kiel reĝon super
lia popolo, super Izrael; aŭskultu do
la voĉon de la vortoj de la Eternulo.
2 Tiel diris la Eternulo Cebaot: Mi
rememoris, kion faris Amalek al
Izrael, kiel li baris la vojon al li, kiam
ĉi tiu iris el Egiptujo. 3 Nun iru kaj
frapu Amalekon, kaj ekstermu ĉion,
kion li havas; ne indulgu lin, sed
mortigu la virojn kaj virinojn, infanojn
kaj suĉinfanojn, bovojn kaj ŝafojn,
kamelojn kaj azenojn.

4 Tiam Saul faris alvokon al la
popolo, kaj li kalkulis ilin en Telaim,
tie estis ducent mil piedirantoj kaj
dek mil viroj el Jehuda. 5 Kaj Saul
venis al la urbo de Amalek kaj faris
batalon ĉe la torento. 6 Kaj Saul
diris al la Kenidoj: Iru, deturnu vin
kaj foriĝu el inter la Amalekidoj,
por ke mi ne ekstermu vin kune kun
ili; vi faris ja favorkorajon al ĉiuj
Izraelidoj, kiam ili iris el Egiptujo.
Kaj la Kenidoj foriris el inter la
Amalekidoj. 7 Kaj Saul venkobatis
Amalekon de Ĥavila ĝis Ŝur, kiu
estas antaŭ Egiptujo. 8 Kaj li kaptis
Agagon, reĝon de Amalek, vivantan,
sed la tutan popolon li ekstermis per
glavo. 9 Kaj Saul kaj la popolo
indulgis Agagon kaj la plej bonajn
ŝafojn kaj bovojn kaj bovidojn kaj
ŝafidojn, kaj ĉion, kio estis bona, kaj
ili ne volis ekstermi ilin, sed ĉion
senvaloran kaj neakceptindan ili
ekstermis.

10 Tiam la Eternulo ekparolis al
Samuel, dirante: 11 Mi bedaŭras,
ke Mi faris Saulon reĝo; ĉar li deturnis
sin de Mi, kaj Miajn vortojn li ne
plenumis. Tio malĝojigis Samuelon,
kaj li vokis al la Eternulo dum la tuta
nokto. 12 Kaj Samuel leviĝis frue
matene, por iri renkonte al Saul.
Oni raportis al Samuel, ke Saul venis
al Karmel, ke li tie starigis al si
monumenton kaj poste turnis sin
kaj foriris kaj venis en Gilgalon.
13 Kiam Samuel venis al Saul, Saul
diris al li: Estu benita de la Eternulo;
mi plenumis la diron de la Eternulo.
14 Sed Samuel diris: Kion do signifas
tiu voĉo de ŝafoj en miaj oreloj, kaj
la voĉo de bovoj, kiun mi aŭdas?
15 Kaj Saul respondis: De la Amal-
ekidoj oni venigis ilin, ĉar la popolo
indulgis la plej bonajn ŝafojn kaj
bovojn, por buĉoferi ilin al la Eternulo,
via Dio; la ceterajn ni ekstermis.
16 Sed Samuel diris al Saul: Permesu,
mi diros al vi, kion parolis al mi la
Eternulo en ĉi tiu nokto. Kaj tiu
respondis al li: Diru. 17 Kaj Samuel

diris: Ĉu vi ne estis malgranda
en viaj okuloj, kaj tamen vi fariĝis
estro de la triboj de Izrael, kaj la
Eternulo sanktoleis vin reĝo super
Izrael? 18 Kaj la Eternulo vojir-
igis vin, kaj diris: Iru kaj ekstermu
la pekulojn la Amalekidojn, kaj militu
kontraŭ ili, ĝis vi tute ekstermos
ilin. 19 Kial do vi ne obeis la
voĉon de la Eternulo, sed direktiĝis
al militakiraĵo kaj faris la malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo?
20 Kaj Saul diris al Samuel: Mi obeis
la voĉon de la Eternulo, kaj mi iris la
vojon, sur kiun sendis min la Etern-
ulo, kaj mi venigis Agagon, reĝon de
Amalek, kaj la Amalekidojn mi eks-
termis. 21 Kaj la popolo prenis el
la militakiraĵo ŝafojn kaj bovojn, la
plej bonan el la kondamnitaĵo, por
buĉoferi al la Eternulo, via Dio, en
Gilgal. 22 Sed Samuel diris: Ĉu
bruloferoj kaj buĉoferoj estas tiel
agrablaj al la Eternulo, kiel la obeado
al la voĉo de la Eternulo? vidu, obeado
estas pli bona ol buĉofero, atentado
estas pli bona ol la sebo de ŝafoj.
23 Ĉar malobeo estas kiel peko de
sorĉado, kaj neplenumo estas kiel
peko de idolservado. Pro tio, ke vi
malŝatis la diron de la Eternulo, Li
malŝatis vin, ke vi ne estu plu reĝo.
24 Tiam Saul diris al Samuel: Mi
pekis, ĉar mi malobeis la diron de la
Eternulo kaj viajn vortojn; mi timis
la popolon, kaj mi obeis ĝian voĉon.
25 Kaj nun pardonu, mi petas, mian
pekon, kaj iru kun mi returne, por
ke mi adorkliniĝu antaŭ la Eternulo.
26 Sed Samuel diris al Saul: Mi ne
iros kun vi returne; ĉar vi malŝatis
la diron de la Eternulo, tial la Etern-
ulo malŝatis vin, ke vi ne estu plu
reĝo super Izrael. 27 Kaj kiam
Samuel deturnis sin por iri, li kaptis
lin je la rando de lia vesto, kaj ĝi
disŝiriĝis. 28 Tiam Samuel diris
al li: La Eternulo forŝiris de vi
hodiaŭ la regnon de Izrael, kaj
transdonis ĝin al via proksimulo, kiu
estas pli bona ol vi. 29 Kaj la
Potenculo de Izrael ne ŝanĝos Sian
decidon kaj ne pentos; ĉar Li ne
estas homo, ke Li pentu. 30 Kaj
tiu diris: Mi pekis; sed nun, mi vin
petas, faru al mi honoron antaŭ la
plejaĝuloj de mia popolo kaj antaŭ
Izrael, reiru kun mi, por ke mi ador-
kliniĝu antaŭ la Eternulo, via Dio.
31 Tiam Samuel reiris post Saul,
kaj Saul adorkliniĝis antaŭ la Etern-
ulo.
32 Kaj Samuel diris: Alkonduku al
mi Agagon, reĝon de Amalek; kaj
venis al li Agag en katenoj, kaj Agag
diris: Ho, alproksimiĝas la maldolĉeco
de la morto. 33 Kaj Samuel diris:
Kiel via glavo seninfanigis virinojn,
via patrino fariĝos seninfana inter la
virinoj. Kaj Samuel dishakis Agagon
antaŭ la Eternulo en Gilgal.
34 Kaj Samuel foriris en la direkto
al Rama, kaj Saul iris al sia domo en
Gibea de Saul. 35 Kaj Samuel ne
plu vidis Saulon ĝis la tago de sia
morto; tamen Samuel funebris pri
Saul; kaj la Eternulo bedaŭris, ke Li
faris Saulon reĝo super Izrael.

16 KAJ la Eternulo diris al
Samuel: Kiel longe vi fun-
ebros pri Saul, kiun Mi trovis
nedigna reĝi super Izrael? plenigu
vian kornon per oleo, kaj iru; Mi
sendos vin al Jiŝaj la Bet-Leĥemano,
ĉar inter liaj filoj Mi elvidis al Mi
reĝon. 2 Kaj Samuel diris: Kiel
mi iros? Saul aŭdos, kaj mortigos
min. Sed la Eternulo diris: Prenu
kun vi bovidinon, kaj diru: Mi venis,
por fari buĉoferon al la Eternulo.
3 Kaj invitu Jiŝajon al la ofero; kaj
Mi sciigos al vi, kion vi devas fari,
kaj vi sanktoleos al Mi tiun, kiun
Mi montros al vi. 4 Kaj Samuel
faris tion, kion diris la Eternulo, kaj
li venis Bet-Leĥemon. Kun timo iris
al li renkonte la plejaĝuloj de la urbo,
kaj diris: Ĉu en paco vi venas?
5 Kaj li respondis: En paco; mi venis,
por buĉoferi al la Eternulo; sanktigu
vin, kaj venu kun mi por la buĉofero.
Kaj li sanktigis Jiŝajon kaj liajn
filojn, kaj invitis ilin al la ofero.
6 Kiam ili venis, li ekvidis Eliabon,
kaj diris: Jen antaŭ la Eternulo estas
Lia sanktoleito. 7 Sed la Eternulo
diris al Samuel: Ne rigardu lian
aspekton kaj lian altan kreskon, ĉar
Mi malŝatas lin; ne estas tiel, kiel
vidas homo: ĉar homo vidas tion, kio
estas antaŭ la okuloj, sed la Eternulo
rigardas en la koron. 8 Tiam Jiŝaj
vokis Abinadabon, kaj pasigis lin
antaŭ Samuel; sed ĉi tiu diris:
Ankaŭ ĉi tiun la Eternulo ne elektis.
9 Kaj Jiŝaj pasigis Ŝaman; sed
Samuel diris: Ankaŭ ĉi tiun la Etern-
ulo ne elektis. 10 Tiel Jiŝaj pasigis

siajn sep filojn antaŭ Samuel; sed
Samuel diris al Jiŝaj: La Eternulo
ne elektis ĉi tiujn. 11 Kaj Samuel
diris al Jiŝaj: Ĉu tio estas jam ĉiuj
knaboj? Kaj ĉi tiu diris: Restas
ankoraŭ la plej juna, li paŝtas nun la
ŝafojn. Kaj Samuel diris al Jiŝaj:
Sendu, kaj venigu lin, ĉar ni ne
sidiĝos al la tablo, antaŭ ol li venos
ĉi tien. 12 Kaj li sendis, kaj ven-
igis lin. Kaj li estis ruĝa, kun bel-
aj okuloj kaj bonaspekta. Tiam la
Eternulo diris: Leviĝu, sanktoleu
lin, ĉar tio estas li. 13 Kaj Samuel
prenis la kornon kun la oleo, kaj
sanktoleis lin inter liaj fratoj. Kaj la
spirito de la Eternulo ekfavoris
Davidon de post tiu tago kaj pluen.
Kaj Samuel leviĝis kaj iris en
Raman.

14 Kaj la spirito de la Eternulo
foriĝis de Saul, kaj ekturmentis
lin spirito malbona, sendita de la
Eternulo. 15 Kaj la servantoj de
Saul diris al li: Jen malbona spirito,
sendita de Dio, turmentas vin;
16 tial nia sinjoro diru al siaj serv-
antoj, ke ili elserĉu homon, kiu povo-
scias ludi harpon: kaj kiam atakos
vin la malbona spirito, sendita de
Dio, li ekludos per sia mano, kaj
tiam fariĝos al vi bone. 17 Kaj Saul
diris al siaj servantoj: Elserĉu al mi
homon, kiu bone ludas, kaj venigu lin
al mi. 18 Tiam unu el la junuloj re-
spondis kaj diris: Ĉe Jiŝaj la Bet-
Leĥemano mi vidis filon, kiu povoscias
ludi, kaj li estas fortulo kaj militkap-
ablulo kaj prudenta en siaj paroloj
kaj belaspekta, kaj la Eternulo estas
kun li. 19 Kaj Saul sendis send-
itojn al Jiŝaj, kaj dirigis: Sendu al mi
vian filon David, kiu estas ĉe la ŝafoj.
20 Tiam Jiŝaj prenis azenon, ŝarĝitan
per pano, kaj felsakon kun vino, kaj
unu kapridon, kaj li sendis tion per
sia filo David al Saul. 21 Kaj
David venis al Saul, kaj ekservis
antaŭ li; kaj ĉi tiu tre ekamis lin, kaj
li fariĝis lia armilportisto. 22 Kaj
Saul sendis al Jiŝaj, por diri: Mi
petas, David restu ĉe mi, ĉar li plaĉas
al mi. 23 Kaj ĉiufoje, kiam la
spirito, sendita de Dio, atakis
Saulon, David prenadis la harpon
kaj ludadis per sia mano; tiam al
Saul fariĝadis pli facile kaj bone,
kaj la malbona spirito foriĝadis de
li.

17 LA Filiŝtoj kolektis siajn
militistarojn por milito, kaj
kuniĝis apud Soĥo de Jehuda,
kaj stariĝis tendare inter Soĥo kaj
Azeka, en Efes-Damim. 2 Kaj Saul
kaj la viroj de Izrael kolektiĝis, kaj
stariĝis tendare en la valo de Ela, kaj
pretigis sin por batalo kontraŭ la
Filiŝtoj. 3 La Filiŝtoj staris sur la
monto unuflanke, kaj la Izraelidoj
staris sur la monto duaflanke, kaj
la valo estis inter ili. 4 Kaj eliris
grandegulo el la tendaroj de la
Filiŝtoj; lia nomo estis Goljat, el Gat;
lia alteco estis ses ulnoj kaj unu
manlarĝo. 5 Kaj kupra kasko estis
sur lia kapo, kaj per skvamita kiraso
li estis vestita, kaj la pezo de la
kiraso estis kvin mil sikloj da kupro.
6 Kaj kupraj armaĵetoj estis sur liaj
piedoj, kaj kupra ŝildo sur liaj ŝultroj.
7 La tenilo de lia lanco estis kiel
rultrabo de teksisto, kaj la fero
de lia lanco havis la pezon de sescent
sikloj da fero; kaj antaŭ li iris
ŝildoportisto. 8 Kaj li stariĝis, kaj
ekkriis al la taĉmentoj de Izrael, kaj
diris al ili: Por kio vi eliris batale?
ĉu mi ne estas Filiŝto, kaj vi sklavoj
de Saul? elektu inter vi viron, kaj li
malsupreniru al mi. 9 Se li povos
batali kun mi kaj venkos min, tiam
ni estos viaj sklavoj; sed se mi lin
venkos kaj batos, tiam vi estos niaj
sklavoj kaj vi servos al ni. 10 Kaj
la Filiŝto diris: Mi hontigos hodiaŭ
la taĉmentojn de Izrael; donu al
mi viron, ke ni ambaŭ interbatalu.
11 Kiam Saul kaj ĉiuj Izraelidoj
aŭdis la vortojn de tiu Filiŝto, ili
eksentis teruron kaj tre ektimis.

12 Estis David, filo de tiu Efratano
el Bet-Leĥem de Jehuda, kies nomo
estis Jiŝaj kaj kiu havis ok filojn;
kaj tiu viro en la tempo de Saul estis
jam maljuna, profundaĝa inter la
viroj. 13 La tri plej maljunaj filoj
de Jiŝaj iris, sekvante Saulon, en la
militon; la nomoj de liaj tri filoj, kiuj
iris en la militon, estis: Eliab, la
unuenaskito, kaj la dua post li Abi-
nadab, kaj la tria Ŝama. 14 David
estis la plej juna; kaj la tri plej mal-
junaj iris post Saul. 15 Sed David
venadis al Saul kaj reiradis de li,
por paŝti la ŝafojn de sia patro en
Bet-Leĥem. 16 La Filiŝto eliradis
matene kaj vespere, kaj stariĝadis
dum kvardek tagoj.

17 Kaj Jiŝaj diris al sia filo David: Prenu por viaj fratoj ĉi tiun efon da rostitaj grajnoj kaj ĉi tiujn dek panojn, kaj kuru en la tendaron al viaj fratoj; 18 kaj ĉi tiujn dek fromaĝojn alportu al la milestro, kaj rigardu, kiel fartas viaj fratoj, kaj prenu ilian komision. 19 Kaj Saul kaj ili kaj ĉiuj viroj de Izrael estis en la valo de Ela, militante kontraŭ la Filiŝtoj. 20 Kaj David leviĝis frue matene, lasis la ŝafojn al la gardisto, prenis la portotaĵon kaj iris, kiel ordonis al li Jiŝaj, kaj venis al la tendaro, kiam la militistaro eliris por sin aranĝi kaj oni trumpetis por batalo. 21 Kaj aranĝis sin la Izraelidoj kaj la Filiŝtoj, fronton kontraŭ fronto. 22 David lasis la vazojn, kiujn li portis, ĉe la gardisto de ilaroj, kuris al la fronto, kaj demandis pri la farto de siaj fratoj. 23 Dum li parolis kun ili, jen la grandegulo, Goljat la Filiŝto estis lia nomo, el Gat, eliris el la vicoj de la Filiŝtoj kaj komencis paroli kiel antaŭe; kaj David tion aŭdis. 24 Kaj ĉiuj Izraelidoj, ekvidinte tiun viron, forkuris de li kaj tre timis. 25 Kaj la Izraelidoj diris: Ĉu vi vidis tiun viron, kiu tiel sin levas? por moki Izraelon li sin levas; kiu lin venkobatos, tiun la reĝo riĉigos per granda riĉeco, kaj sian filinon li donos al li, kaj la domon de lia patro li faros libera en Izrael. 26 Tiam David diris al la homoj, kiuj staris apud li: Kio estos farita al la homo, kiu venkobatos tiun Filiŝton kaj deprenos de Izrael la malhonoron? ĉar kiu estas tiu necirkumcidita Filiŝto, ke li mokas la militistaron de la vivanta Dio? 27 Kaj la popolo diris al li kiel antaŭe: Tio estos farita al la homo, kiu venkobatos lin. 28 Kiam lia plej maljuna frato Eliab aŭdis, kiel li parolas kun la homoj, ekflamis la kolero de Eliab kontraŭ David, kaj li diris: Por kio vi venis? kaj sub kies zorgado vi lasis tiun malgrandan ŝafaron en la dezerto? mi konas vian arogantecon kaj vian malbonan koron; vi venis nur por vidi la batalon. 29 Tiam David diris: Kion do mi nun faris? ĉu mi venis sen bezono? 30 Kaj li deturnis sin de li al alia flanko, kaj ekparolis kiel antaŭe; kaj la homoj respondis al li kiel la unuan fojon. 31 Kiam oni aŭdis la vortojn, kiujn diris David, oni raportis al Saul, kaj ĉi tiu venigis lin. 32 Kaj David diris al Saul: Neniu perdu la kuraĝon pro li: via sklavo iros kaj batalos kontraŭ tiu Filiŝto. 33 Sed Saul diris al David: Vi ne povas iri kontraŭ tiun Filiŝton, por batali kontraŭ li; ĉar vi estas knabo, kaj li estas batalisto detempe de siaj plej junaj jaroj. 34 Tiam David diris al Saul: Via sklavo estis ĉe sia patro paŝtanto de ŝafoj; kaj venadis leono aŭ urso kaj forportadis ŝafon el la ŝafaro; 35 tiam mi kuradis post tiu, batadis ĝin, kaj savadis el ĝia buŝo; se ĝi stariĝis kontraŭ mi, mi kaptis ĝin je la makzelo, batis kaj mortigis ĝin. 36 Kiel la leonon, tiel ankaŭ la urson via sklavo venkobatis; ankaŭ kun ĉi tiu necirkumcidita Filiŝto estos la sama afero, kiel kun ĉiu el tiuj, ĉar li malhonoras la militistaron de la vivanta Dio. 37 Kaj David diris: La Eternulo, kiu savis min kontraŭ leono kaj kontraŭ urso, savos min kontraŭ ĉi tiu Filiŝto. Tiam Saul diris al David: Iru, kaj la Eternulo estu kun vi. 38 Kaj Saul vestis Davidon per siaj vestoj, kaj metis kupran kaskon sur lian kapon, kaj vestis lin per kiraso. 39 Kaj David zonis lian glavon supre de siaj vestoj, kaj provis iri, ĉar li ne kutimis; sed David diris al Saul: Mi ne povas iri en ĉi tio, ĉar mi ne kutimis. Kaj David demetis tion de si. 40 Kaj li prenis sian bastonon en sian manon, kaj elektis al si kvin glatajn ŝtonojn el la torento, kaj metis ilin en la paŝtistan vazon, kiun li havis, kaj en la saketon, kaj kun la ĵetilo en la mano li iris al la Filiŝto. 41 Kaj la Filiŝto eliris kaj komencis alproksimiĝi al David, kaj lia ŝildoportisto iris antaŭ li. 42 Kiam la Filiŝto ekrigardis kaj vidis Davidon, li malŝatis lin, ĉar li estis knabo, ruĝvanga kaj belaspekta. 43 Kaj la Filiŝto diris al David: Ĉu mi estas hundo, ke vi iras al mi kun bastono? Kaj la Filiŝto malbenis Davidon per siaj dioj. 44 Kaj la Filiŝto diris al David: Venu al mi, por ke mi donu vian karnon al la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj de la kampo. 45 Sed David diris al la Filiŝto: Vi iras kontraŭ min kun glavo, lanco, kaj ŝildo; kaj mi iras kontraŭ vin en la nomo de la Eternulo Cebaot, la Dio de la militistaro de Izrael, kiun vi

malhonoris. 46 Hodiaŭ la Eternulo
transdonos vin en mian manon, ke mi
venkobatu vin kaj deprenu de vi vian
kapon, kaj por ke mi donu hodiaŭ
la kadavrojn de la Filiŝtaj taĉmentoj
al la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj
de la tero, por ke eksciu la tuta tero,
ke Izrael havas Dion. 47 Kaj ek-
scios ĉi tiu tuta komunumo, ke ne
per glavo kaj lanco savas la Eternulo,
ĉar de la Eternulo dependas la
milito, kaj Li transdonos vin en
niajn manojn. 48 Kaj kiam la Fil-
iŝto leviĝis kaj ekiris, por alproks-
imiĝi al David, tiam David rapide
ekkuris al la fronto kontraŭ la Filiŝton.
49 Kaj David etendis sian manon al
la vazo, kaj prenis el tie ŝtonon,
ĵetis per la ĵetilo kaj trafis la Filiŝton
en lian frunton, kaj la ŝtono penetris
en lian frunton, kaj li falis kun la
vizaĝo sur la teron. 50 Tiamaniere
David venkis la Filiŝton per la ĵetilo
kaj per la ŝtono, kaj batis la Filiŝton
kaj mortigis lin, kvankam glavo ne
estis en la mano de David. 51 David
alkuris, stariĝis super la Filiŝto,
prenis lian glavon, elprenis ĝin el la
ingo, kaj mortigis lin, kaj dehakis
per ĝi lian kapon. Kiam la Filiŝtoj
vidis, ke ilia fortegulo mortis, ili
forkuris. 52 Tiam leviĝis la viroj
de Izrael kaj Jehuda, kaj ekkriis,
kaj postkuris la Filiŝtojn ĝis la eniro
en la valon kaj ĝis la pordego de
Ekron. Kaj falis la mortigitoj el la
Filiŝtoj sur la vojo al Ŝaaraim, ĝis
Gat kaj ĝis Ekron. 53 Kaj la Izrael-
idoj revenis de la kurado post la
Filiŝtoj kaj disrabis ilian tendaron
54 Kaj David prenis la kapon de la
Filiŝto, kaj alportis ĝin en Jerusal-
emon, kaj liajn armilojn li metis en
sian tendon.
55 Kiam Saul vidis Davidon, elir-
antan kontraŭ la Filiŝton, li diris
al Abner, la militestro: Kies filo
estas ĉi tiu junulo, Abner? Kaj
Abner respondis: Mi ĵuras per via
animo, ho reĝo, ke mi ne scias.
56 Kaj la reĝo diris: Demandu, kies
filo estas ĉi tiu junulo. 57 Kiam
David revenis post la mortigo de la
Filiŝto, Abner prenis lin kaj venigis
lin antaŭ Saulon, kaj la kapo de la
Filiŝto estis en lia mano. 58 Kaj
Saul diris al li: Kies filo vi estas,
junulo? Kaj David respondis: Filo
de via sklavo Jiŝaj, la Bet-Leĥemano.

18 Kiam li finis la paroladon
kun Saul, la animo de Jon-
atan alligiĝis al la animo de
David, kaj Jonatan ekamis lin kiel
sian animon. 2 Kaj Saul prenis lin
en tiu tago, kaj ne lasis lin reiri al la
domo de sia patro. 3 Kaj Jonatan
faris kun David interligon, ĉar li
ekamis lin kiel sian animon. 4 Kaj
Jonatan deprenis la tunikon, kiu
estis sur li, kaj donis ĝin al David,
ankaŭ siajn militajn vestojn, inklu-
zive sian glavon, sian pafarkon, kaj
sian zonon. 5 Kaj David iradis
ĉien, kien sendis lin Saul, kaj agadis
prudente; kaj Saul faris lin estro de
la militistoj, kaj tio plaĉis al la tuta
popolo kaj ankaŭ al la servantoj de
Saul.
6 Okazis, ke dum ilia revenado,
kiam David revenis post la mortigo
de la Filiŝto, eliris la virinoj el ĉiuj
urboj de Izrael, kantante kaj danc-
ante, renkonte al la reĝo Saul, kun
tamburinoj, ĝojkrioj, kaj cimbaloj.
7 Kaj la ludantaj virinoj kantis unuj
al la aliaj, kaj diris:

Saul frapis milojn,
Kaj David dekmilojn.

8 Kaj tio tre kolerigis Saulon kaj ne
plaĉis al li, kaj li diris: Ili donis al
David dekmilojn, kaj al mi ili donis
milojn; nun mankas al li ankoraŭ
nur la reĝeco. 9 De tiu tago kaj
plue Saul malamike rigardadis Dav-
idon.
10 En la morgaŭa tago okazis, ke la
malbona spirito, sendita de Dio, atakis
Saulon, kaj li furiozis en sia domo,
kaj David ludis per sia mano, kiel
ĉiutage, kaj en la mano de Saul estis
lanco. 11 Kaj Saul ĵetis la lancon,
kaj pensis: Mi alpikos Davidon al la
muro. Sed David forturnis sin de li
du fojojn. 12 Tiam Saul ektimis
Davidon, ĉar la Eternulo estis kun li,
kaj de Saul Li Sin forturnis. 13 Kaj
Saul forigis lin de si kaj faris lin
milestro, kaj li iradis kaj venadis
antaŭ la popolo. 14 Kaj David
estis prudenta en ĉiuj siaj agoj, kaj
la Eternulo estis kun li. 15 Kaj
Saul vidis, ke li agas tre prudente,
kaj li timis lin. 16 Sed la tuta
Izrael kaj Jehuda amis Davidon pro
tio, kiamaniere li iradis kaj venadis
antaŭ ili.
17 Kaj Saul diris al David: Jen
estas mia pliaĝa filino Merab, mi

donos ŝin al vi kiel edzinon ; nur estu
al mi kuraĝa kaj konduku la militojn
de la Eternulo. Ĉar Saul pensis :
Mia mano lin ne tuŝu, sed li pereu
de la manoj de la Filiŝtoj. 18 Sed
David diris al Saul : Kiu mi estas,
kaj kia estas la vivo de la familio de
mia patro en Izrael, ke mi fariĝu
bofilo de la reĝo ? 19 Tamen, kiam
venis la tempo, ke Merab, la filino de
Saul, estu donata al David, ŝi estis
fordonita kiel edzino al Adriel, la
Meĥolatano. 20 Dume Miĥal, filino
de Saul, ekamis Davidon, kaj oni
diris tion al Saul, kaj la afero plaĉis
al li. 21 Kaj Saul pensis : Mi donos
ŝin al li, por ke ŝi fariĝu por li falilo,
kaj por ke trafu lin la manoj de la
Filiŝtoj. Kaj Saul diris al David :
Per la dua filino fariĝu nun mia
bofilo. 22 Kaj Saul ordonis al siaj
servantoj : Parolu al David sekrete,
kaj diru : Jen la reĝo vin favoras,
kaj ĉiuj liaj servantoj vin amas ;
boparenciĝu do nun kun la reĝo.
23 Kaj la servantoj de Saul diris
tiujn vortojn al David ; sed David
diris : Ĉu vi opinias, ke estas afero
facila boparenciĝi kun la reĝo ? mi
estas ja homo malriĉa kaj ne emin-
enta. 24 Kaj la servantoj de Saul
raportis al li, dirante : Tiajn vortojn
diris David. 25 Tiam Saul diris :
Tiamaniere diru al David : La reĝo
ne deziras alian edziĝan donacon
krom cent prepucioj de Filiŝtoj, por
venĝi al la malamikoj de la reĝo.
Kaj Saul esperis faligi Davidon per
la manoj de la Filiŝtoj. 26 Kaj liaj
servantoj diris al David tiujn vortojn,
kaj al David plaĉis la afero, ke li
boparenciĝos kun la reĝo. Kaj antaŭ
ol venis la destinita tempo, 27 David
leviĝis kaj iris kun siaj viroj kaj
mortigis el la Filiŝtoj ducent virojn,
kaj David alportis iliajn prepuciojn
en plena nombro al la reĝo, por bopar-
enciĝi kun la reĝo. Kaj Saul donis
al li sian filinon Miĥal kiel edzinon.
28 Kaj Saul vidis kaj komprenis, ke
la Eternulo estas kun David, kaj ke
Miĥal, la filino de Saul, lin amas.
29 Tiam Saul ankoraŭ pli ektimis
Davidon, kaj Saul fariĝis malamiko
de David por ĉiam.

30 La estroj de la Filiŝtoj eliradis,
kaj ĉiufoje, kiam ili eliris, David agis
pli prudente ol ĉiuj servantoj de
Saul, kaj lia nomo fariĝis tre glora.

19 SAUL diris al sia filo Jonatan
kaj al ĉiuj siaj servantoj, ke
ili mortigu Davidon. 2 Sed
Jonatan, filo de Saul, tre amis Dav-
idon. Kaj Jonatan sciigis al David,
dirante : Mia patro Saul intencas
mortigi vin ; tial gardu vin, mi petas,
morgaŭ matene : iru en sekretan
lokon kaj kaŝu vin. 3 Kaj mi eliros
kaj stariĝos apud mia patro sur tiu
kampo, kie vi estos, kaj mi parolos
pri vi al mia patro ; kaj kiam mi vidos,
kiel la afero staras, mi diros al vi.
4 Kaj Jonatan parolis pri David
bonon al sia patro Saul, kaj diris al
li : La reĝo ne peku kontraŭ sia
sklavo David, ĉar li ne pekis kontraŭ
vi kaj ĉar liaj agoj estas tre bonaj
por vi ; 5 li riskis sian vivon kaj
mortigis la Filiŝton, kaj la Eternulo
faris grandan savon al la tuta Izrael ;
vi tion vidis, kaj vi ĝojis ; kial do vi
volas peki kontraŭ senkulpa sango
kaj mortigi Davidon senkaŭze ?
6 Kaj Saul aŭskultis la voĉon de
Jonatan, kaj Saul ĵuris : Mi ĵuras
per la Eternulo, li ne mortos. 7 Tiam
Jonatan alvokis Davidon, kaj Jon-
atan rakontis al li ĉion ĉi tion ; kaj
Jonatan alkondukis Davidon al Saul,
ke li estu antaŭ ĉi tiu kiel antaŭe.

8 Komenciĝis denove milito ; kaj
David eliris kaj batalis kontraŭ la
Filiŝtoj, kaj frapis ilin per granda
frapo, kaj ili forkuris de li. 9 Sed
la malbona spirito, sendita de la
Eternulo, denove venis sur Saulon,
kiam li sidis en sia domo kaj lia lanco
estis en lia mano kaj David ludis per
la mano. 10 Kaj Saul intencis alpiki
per la lanco Davidon al la muro ; sed
David forsaltis de Saul, kaj la lanco
enpikiĝis en la muron, kaj David
forkuris kaj saviĝis en tiu nokto.
11 Tiam Saul sendis senditojn al la
domo de David, por fari gardon
kontraŭ li kaj mortigi lin matene.
Sed al David diris lia edzino Miĥal
jene : Se vi ne savos vian animon en
ĉi tiu nokto, vi morgaŭ estos mort-
igita. 12 Kaj Miĥal malsuprenigis
Davidon per la fenestro, kaj li foriris,
forkuris, kaj saviĝis. 13 Poste Mi-
ĥal prenis doman dion, metis ĝin sur
la liton, ĉirkaŭ ĝian kapon ŝi metis
tapiŝon el kapra felo, kaj kovris ĝin
per vesto. 14 Kiam Saul sendis
senditojn, por preni Davidon, ŝi
diris : Li estas malsana. 15 Saul

sendis la senditojn, ke ili rigardu
Davidon, kaj li diris al ili: Alportu lin
al mi kun la lito, por ke oni mortigu
lin. 16 La senditoj venis, kaj vidis,
ke sur la lito estas doma dio kaj
ĉirkaŭ ĝia kapo estas tapiŝo el kapra
felo. 17 Kaj Saul diris al Miĥal:
Kial vi tiel trompis min kaj foririgis
mian malamikon, ke li saviĝu?
Kaj Miĥal diris al Saul: Li diris al
mi: Foririgu min, ĉar alie mi vin
mortigos.
18 Dume David forkuris kaj saviĝis,
kaj venis al Samuel en Raman, kaj
rakontis al li ĉion, kion faris al li
Saul. Kaj li kaj Samuel iris kaj
restis en Najot. 19 Kaj oni raportis
al Saul, dirante: Jen David estas
nun en Najot, en la regiono de Rama.
20 Tiam Saul sendis senditojn, por
preni Davidon. Sed ili ekvidis aron
da profetoj, kiuj estis profetantaj,
kaj Samuelon, kiu staris super ili;
kaj venis sur la senditojn de Saul la
spirito de Dio, kaj ili ankaŭ ekprofetis.
21 Kiam oni tion raportis al Saul, li
sendis aliajn senditojn; sed ankaŭ
ili ekprofetis. Kaj Saul plue sendis
triajn senditojn, sed ankaŭ ili ekpro-
fetis. 22 Tiam li mem iris en Raman,
kaj venis al la granda puto, kiu estas
en Seĥu, kaj demandis: Kie estas
Samuel kaj David? Kaj oni re-
spondis: En Najot, en la regiono de
Rama. 23 Kaj li iris tien, en Najot-
on en la Rama regiono; sed tiam
ankaŭ sur lin venis la spirito de Dio,
kaj li iris ĉiam profetante, ĝis li venis
en Najoton en la Rama regiono.
24 Kaj li ankaŭ demetis siajn vestojn,
kaj li ankaŭ profetis antaŭ Samuel,
kaj li kuŝis senveste dum tiu tuta
tago kaj dum la tuta nokto. Tial oni
diras: Ĉu ankaŭ Saul estas inter la
profetoj?

20 SED David forkuris el Najot
en la Rama regiono, kaj
venis, kaj diris al Jonatan:
Kion mi faris? kio estas mia krimo?
kaj kio estas mia peko antaŭ via patro,
ke li volas forpreni mian animon?
2 Sed tiu diris al li: Tio certe ne
fariĝos, vi ne mortos; mia patro
faras nenian aferon grandan aŭ
malgrandan, ne sciigante tion al mi;
kial do mia patro kaŝus antaŭ mi ĉi
tiun aferon? tio ne fariĝos. 3 Tiam
David plue ĵuris kaj diris: Via patro
scias bone, ke vi favoras min, tial li
diris al si: Jonatan ne devas scii ĉi
tion, por ke li ne afliktiĝu; vere,
kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas
via animo, inter mi kaj la morto estas
nur unu paŝo. 4 Kaj Jonatan diris
al David: Kion ajn via animo diros,
tion mi faros por vi. 5 Tiam David
diris al Jonatan: Jen morgaŭ estos
monatkomenco, kaj mi devas sidi
kun la reĝo ĉe la tagmanĝo; per-
mesu, ke mi foriru kaj kaŝu min sur
la kampo ĝis vespero de la tria tago.
6 Se via patro demandos pri mi, tiam
diru: David forte petis min, ke li
kuru al sia urbo Bet-Leĥem, ĉar tie
estas ĉiujara oferado de la tuta
familio. 7 Se li diros: Bone, tiam
estos paco al via sklavo; sed se li
ekkoleros, tiam sciu, ke malbono jam
estas decidita de li. 8 Faru do
favorkoraĵon al via sklavo, ĉar vi
akceptis vian sklavon kun vi en
interligon antaŭ la Eternulo; kaj se
mi havas sur mi ian kulpon, tiam
mortigu min vi; sed por kio vi venigus
min al via patro? 9 Sed Jonatan
diris: Neniam tio fariĝu al vi, ke mi
scius, ke mia patro decidis malbonon
kontraŭ vi, kaj mi ne sciigus tion al
vi. 10 Kaj David diris al Jonatan:
Kiu diros al mi, se via patro donos
al vi respondon kruelan? 11 Jon-
atan diris al David: Venu, ni eliros
sur la kampon. Kaj ambaŭ eliris
sur la kampon.
12 Tiam Jonatan diris al David: La
Eternulo, Dio de Izrael, se mi esploros
mian patron ĝis postmorgaŭ, kaj
konvinkiĝos, ke li estas favora al
David, kaj se mi tiam ne sendos al vi
kaj ne malkaŝos al viaj oreloj—
13 tiam la Eternulo punu kaj repunu
Jonatanon. Sed se al mia patro
plaĉos io malbona kontraŭ vi, tion
mi ankaŭ malkaŝos al viaj oreloj, kaj
mi forliberigos vin, ke vi iru en paco;
kaj la Eternulo estu kun vi, kiel Li
estis kun mia patro. 14 Kaj se mi
ankoraŭ vivos, ĉu vi ne agos kun mi
favorkore, ke mi ne mortu? 15 Kaj
vian favorkorecon ne fortiru de mia
domo eterne, eĉ ne tiam, kiam la
Eternulo ekstermos ĉiujn malamikojn
de David de sur la tero. 16 Tia-
maniere faris Jonatan interligon kun
la domo de David, se la Eternulo
punos la malamikojn de David.
17 Kaj Jonatan plue ĵuris al David
pri sia amo al li, ĉar li amis lin kiel

sian animon. 18 Kaj Jonatan diris
al li: Morgaŭ estos komenco de
monato, kaj oni demandos pri vi, ĉar
oni rimarkos vian sidlokon. 19 En
la tria tago rapidu kaj venu al la
loko, kie vi kaŝis vin dum la labora
tago, kaj vi sidos apud la ŝtono Ezel.
20 Kaj mi pafos preter ĝin tri sagojn,
kvazaŭ pafante al celo. 21 Kaj
poste mi sendos junulon, dirante:
Iru, trovu la sagojn. Se mi diros al
la junulo: Jen la sagoj estas antaŭ vi,
prenu ilin kaj venu—tiam estas paco
al vi kaj nenio minacas, kiel vivas
la Eternulo. 22 Sed se mi tiel
diros al la junulo: Jen la sagoj estas
post vi malproksime—tiam foriru, ĉar
la Eternulo vin forsendas. 23 Kaj
koncerne tion, kion parolis inter ni
mi kaj vi, la Eternulo estu inter mi
kaj vi por ĉiam.
24 Tiam David kaŝis sin sur la
kampo. Kaj kiam estis la monatkom-
enco, la reĝo sidiĝis al tagmanĝo;
25 kaj kiam la reĝo sidiĝis sur sia
loko, kiel ĉiufoje, sur la sidloko apud
la muro, Jonatan leviĝis, kaj Abner
sidiĝis apud Saul, kaj la loko de David
restis neokupita. 26 Sed Saul diris
nenion en tiu tago, ĉar li pensis:
Io okazis al li, verŝajne li estas mal-
pura, li ne puriĝis. 27 Estis la dua
tago de la monatkomenco, kaj la
loko de David restis neokupita.
Tiam Saul diris al sia filo Jonatan:
Kial la filo de Jiŝaj ne venis hieraŭ
nek hodiaŭ al la tagmanĝo? 28 Kaj
Jonatan respondis al Saul: David
forte petis min, ke li iru Bet-Leĥemon,
29 kaj li diris: Forliberigu min, ĉar
ni havas en la urbo familian oferadon,
kaj mia frato ordonis al mi esti tie;
tial nun, se vi estas favora al mi,
permesu, ke mi rapidu tien kaj ke mi
vidu miajn fratojn. Tial li ne venis
al la tablo de la reĝo. 30 Tiam
ekflamis la kolero de Saul kontraŭ
Jonatan, kaj li diris al li: Ho, filo de
obstina virino! ĉu mi ne scias, ke vi
elektis al vi la filon de Jiŝaj, por via
malhonoro kaj por la malhonoro de via
patrino? 31 Ĉar tiel longe, kiel
la filo de Jiŝaj vivos sur la tero, ne
fortikiĝos vi nek via regno. Nun
sendu, kaj venigu lin al mi, ĉar li
meritas la morton. 32 Sed Jonatan
respondis al sia patro Saul kaj diris
al li: Pro kio oni mortigu lin? kion
li faris? 33 Tiam Saul ĵetis sur lin
la lancon, por frapi lin. Tiam Jon-
atan komprenis, ke ĉe lia patro ĝi
estas afero decidita, mortigi Davidon.
34 Kaj Jonatan en forta kolero levis
sin de ĉe la tablo; kaj li nenion
manĝis en tiu dua tago de la
monatkomenco; ĉar li malĝojis pro
David, ke lia patro tiel insultis lin.
35 En la sekvanta mateno Jonatan
eliris sur la kampon en la tempo
interkonsentita kun David, kaj mal-
granda knabo estis kun li. 36 Kaj
li diris al sia knabo: Kuru, trovu la
sagojn, kiujn mi pafas. La knabo
kuris, kaj li pafĵetis la sagon malproks-
ime trans lin. 37 Kiam la knabo
venis al la loko, kien Jonatan pafĵetis
la sagon, Jonatan ekkriis al la junulo,
dirante: La sago kuŝas ja post vi
malproksime. 38 Kaj Jonatan kriis
al la knabo: Tuj, rapidu, ne staru.
Kaj la knabo de Jonatan kolektis la
sagojn kaj venis al sia sinjoro.
39 Kaj la knabo nenion sciis; nur
Jonatan kaj David sciis la aferon.
40 Jonatan fordonis siajn armilojn
al la knabo, kiu estis ĉe li, kaj diris
al li: Iru, portu en la urbon. 41 Kiam
la knabo foriris, David leviĝis de la
suda flanko, ĵetis sin vizaĝaltere,
kaj salutis tri fojojn; kaj ili kisis sin
reciproke, kaj ploris ambaŭ kune,
sed David pli. 42 Kaj Jonatan
diris al David: Iru en paco, kiel ni
ĵuris ambaŭ per la nomo de la Etern-
ulo, dirante: La Eternulo estu inter
mi kaj vi, inter mia idaro kaj via idaro
eterne. Kaj li leviĝis kaj foriris, kaj
Jonatan venis en la urbon.

21 KAJ David venis en Nobon
al la pastro Aĥimeleĥ, kaj
Aĥimeleĥ time eliris renkonte
al David, kaj diris al li: Kial vi estas
sola kaj neniu estas kun vi? 2 Kaj
David respondis al la pastro Aĥimeleĥ:
La reĝo ion komisiis al mi, kaj diris
al mi: Neniu ion sciu pri la afero,
por kiu mi sendas vin kaj kiun mi
komisiis al vi; tial por miaj junuloj
mi destinis lokon tian kaj tian.
3 Nun kion vi havas sub la mano?
donu en mian manon kvin panojn,
aŭ tion, kio troviĝos. 4 Kaj la pastro
respondis al David kaj diris: Simplan
panon mi ne havas sub mia mano,
estas nur pano sankta, se la junuloj
nur detenis sin de virinoj. 5 Tiam
David respondis al la pastro kaj diris
al li: Virinoj estas for de ni de hieraŭ

kaj antaŭhieraŭ, de la momento,
kiam mi eliris, kaj la apartenaĵoj de la
junuloj estas sanktaj; se la vojo estas
malsankta, ĝi ankoraŭ hodiaŭ sankt-
iĝos per la apartenaĵoj. 6 Tiam la
pastro donis al li la sanktaĵon, ĉar
ne estis tie pano krom la panoj de
propono, kiuj estis forprenitaj de
antaŭ la Eternulo, por meti varman
panon post la formeto de tiuj. 7 Tie
unu el la servantoj de Saul estis
enŝlosita en tiu tago antaŭ la Etern-
ulo; lia nomo estis Doeg la Edomido,
la ĉefa el la paŝtistoj de Saul. 8 Kaj
David diris al Aĥimeleĥ: Ĉu vi ne
havas sub via mano lancon aŭ glavon?
ĉar nek mian glavon, nek miajn
aliajn batalilojn mi prenis kun mi,
ĉar la afero de la reĝo estis urĝa.
9 Tiam la pastro diris: La glavo de
Goljat, la Filiŝto, kiun vi mortigis
en la valo de Ela, jen ĝi estas, envolv-
ita en vesto, malantaŭ la efodo.
Se vi volas preni ĝin al vi, prenu, ĉar
ne haviĝas alia krom ĉi tiu. Kaj
David diris: Ne ekzistas simila al
ĝi, donu ĝin al mi.
10 Kaj David leviĝis kaj forkuris
en tiu tago de Saul, kaj venis al Aĥiŝ,
reĝo de Gat. 11 Kaj la servantoj
de Aĥiŝ diris al li: Tio estas ja David,
reĝo de la lando! pri li oni ja kantis,
dancante, kaj dirante:

Saul frapis milojn,
Kaj David dekmilojn!

12 David metis tiujn vortojn en sian
koron, kaj tre ektimis Aĥiŝon, la
reĝon de Gat. 13 Tial li ŝanĝis
sian aspekton antaŭ iliaj okuloj,
furiozis inter iliaj manoj, desegnis
sur la pordoj de la pordego, kaj
fluigis salivon sur sian barbon.
14 Tiam Aĥiŝ diris al siaj servantoj:
Vi vidas ja, ke ĉi tiu homo estas
freneza; kial do vi venigis lin al mi?
15 Ĉu mankas al mi frenezuloj, ke
vi alkondukis ĉi tiun, ke li faru
frenezaĵojn antaŭ mi? ĉu tia povas
eniri en mian domon?

22 KAJ David foriris de tie, kaj
saviĝis en la kaverno Ad-
ulam. Kiam tion aŭdis liaj
fratoj kaj la tuta domo de lia patro,
ili venis al li tien. 2 Kaj kolektiĝis
al li ĉiuj viroj premataj, ŝulduloj,
afliktitoj, kaj li fariĝis ilia estro; ili
estis kun li ĉirkaŭ kvarcent viroj.
3 Kaj de tie David iris en Micpen
de Moab, kaj li diris al la reĝo de
Moab: Permesu al mia patro kaj al
mia patrino resti ĉe vi, ĝis mi ekscios,
kion faros al mi Dio. 4 Kaj li
alkondukis ilin al la reĝo de Moab,
kaj ili restis ĉe li la tutan tempon,
kiun David estis en la fortikaĵo.
5 Sed la profeto Gad diris al David:
Ne restu en la fortikaĵo; iru kaj venu
en la landon de Jehuda. Kaj David
iris kaj venis en la arbaron Ĥeret.
6 Saul aŭdis, ke aperis David kaj
la viroj, kiuj estis kun li. Saul tiam
sidis en Gibea sub la tamarisko sur la
altaĵo, kaj lia lanco estis en lia mano,
kaj ĉiuj liaj servantoj staris apud li.
7 Kaj Saul diris al siaj servantoj,
kiuj staris apud li: Aŭskultu, idoj de
Benjamen: ĉu al ĉiuj el vi la filo de
Jiŝaj donos kampojn kaj vinber-
ĝardenojn? ĉu vin ĉiujn li faros
milestroj kaj centestroj? 8 ĉar vi
ĉiuj faris konspiron kontraŭ mi, kaj
neniu sciigis al miaj oreloj, ke mia filo
faris interligon kun la filo de Jiŝaj,
kaj neniu el vi kompatas min kaj
sciigis al miaj oreloj, ke mia filo
instigis mian sklavon kontraŭ mi,
por fari insidon, kiel nun. 9 Tiam
respondis Doeg la Edomido, kiu staris
kun la servantoj de Saul, kaj li diris:
Mi vidis, ke la filo de Jiŝaj venis en
Nobon al Aĥimeleĥ, filo de Aĥitub.
10 Kaj ĉi tiu demandis pri li la
Eternulon, kaj donis al li manĝaĵon,
kaj ankaŭ la glavon de la Filiŝto
Goljat li donis al li. 11 Tiam la reĝo
sendis voki la pastron Aĥimeleĥ,
filo de Aĥitub, kaj la tutan domon
de lia patro, la pastrojn, kiuj estis en
Nob, kaj ili ĉiuj venis al la reĝo.
12 Kaj Saul diris: Aŭskultu, filo de
Aĥitub! Kaj ĉi tiu respondis: Jen
mi estas, mia sinjoro. 13 Kaj Saul
diris al li: Kial vi faris konspiron
kontraŭ mi, vi kaj la filo de Jiŝaj, kiam
vi donis al li panon kaj glavon, kaj
demandis pri li Dion, por ke li leviĝu
kontraŭ mi inside, kiel nun? 14 Kaj
Ahimeleĥ respondis al la reĝo kaj
diris: Kiu do el ĉiuj viaj servantoj
estas tiel fidela, kiel David, kiu estas
bofilo de la reĝo kaj fervore vin obeas
kaj estas estimata en via domo?
15 ĉu hodiaŭ mi komencis demandi
pri li Dion? neniel mi tion farus!
la reĝo ne kulpigu pri tio sian sklavon,
nek la tutan domon de mia patro;
ĉar via sklavo sciis pri ĉio ĉi tio nenion
malgrandan nek grandan. 16 Sed

la reĝo diris: Vi devas morti, Aĥimeleĥ, vi kaj la tuta domo de via patro.
17 Kaj la reĝo diris al la kuristoj, kiuj staris apud li: Turnu vin kaj mortigu la pastrojn de la Eternulo, ĉar ili estas en interkonsento kun David; ili sciis, ke li estas forkurinto, kaj tamen ili ne raportis al mi. Sed la servantoj de la reĝo ne volis levi siajn manojn, por frapi la pastrojn de la Eternulo.
18 Tiam la reĝo diris al Doeg: Turnu vin vi kaj frapu la pastrojn. Kaj Doeg la Edomido sin turnis kaj frapis la pastrojn, kaj mortigis en tiu tago okdek kvin virojn, kiuj portis linajn efodojn.
19 Kaj Nobon, la urbon de la pastroj, li frapis per la akraĵo de la glavo, la virojn kaj virinojn, infanojn kaj suĉinfanojn, bovojn kaj azenojn kaj ŝafojn, ĉion per la akraĵo de la glavo.
20 Sed forsaviĝis unu filo de Aĥimeleĥ, filo de Aĥitub; lia nomo estis Ebjatar; li forkuris al David.
21 Kaj Ebjatar rakontis al David, ke Saul mortigis la pastrojn de la Eternulo.
22 Tiam David diris al Ebjatar: Mi sciis en tiu tago, kiam tie estis Doeg la Edomido, ke li certe raportos al Saul; mi estas kulpa pri ĉiuj animoj de via patrodomo.
23 Restu ĉe mi, ne timu; ĉar kiu serĉos mian animon, tiu serĉos ankaŭ vian animon; sed vi estos gardata ĉe mi.

23 ONI raportis al David la sciigon: Jen la Filiŝtoj militas kontraŭ Keila kaj prirabas la draŝejojn.
2 Tiam David demandis la Eternulon, dirante: Ĉu mi iru kaj frapu tiujn Filiŝtojn? Kaj la Eternulo diris al David: Iru kaj frapu la Filiŝtojn, kaj savu Keilan.
3 Sed la viroj de David diris al li: Jen ĉi tie en Judujo ni timas; kiel do estos, kiam ni iros al Keila, al la taĉmentoj de la Filiŝtoj?
4 Tiam David denove demandis la Eternulon, kaj la Eternulo respondis al li, dirante: Leviĝu, iru al Keila, ĉar Mi transdonos la Filiŝtojn en viajn manojn.
5 Kaj David kun siaj viroj iris al Keila kaj batalis kontraŭ la Filiŝtoj kaj forpelis iliajn brutojn kaj frapis ilin per granda frapo; tiamaniere David savis la loĝantojn de Keila.
6 Kiam Ebjatar, filo de Aĥimeleĥ, forkuris al David en Keilan, li kunportis kun si efodon.
7 Oni raportis al Saul, ke David venis en Keilan. Tiam Saul diris: Dio transdonis lin en mian manon, ĉar li estas enŝlosita, enirinte en urbon, kiu havas pordojn kaj riglilojn.
8 Kaj Saul kunvokigis la tutan popolon por milito, por iri al Keila, por sieĝi Davidon kaj liajn virojn.
9 Kiam David eksciis, ke Saul intencas malbonon kontraŭ li, li diris al la pastro Ebjatar: Donu la efodon.
10 Kaj David diris: Ho Eternulo, Dio de Izrael. Via sklavo aŭdis, ke Saul intencas veni al Keila, por pereigi la urbon pro mi.
11 Ĉu transdonos min la loĝantoj de Keila en lian manon? ĉu venos ĉi tien Saul, kiel aŭdis Via sklavo? Ho Eternulo, Dio de Izrael, diru tion al Via sklavo! Kaj la Eternulo diris: Li venos.
12 Kaj David diris: Ĉu la loĝantoj de Keila transdonos min kaj miajn homojn en la manon de Saul? Kaj la Eternulo diris: Ili transdonos.
13 Tiam leviĝis David kun siaj viroj, ĉirkaŭ sescent homoj, kaj eliris el Keila, kaj iris, kien ili povis iri. Kaj al Saul oni raportis, ke David foriĝis el Keila, kaj tial li decidis ne eliri.
14 Sed David restis en la dezerto en nealirebla loko, kaj li restis sur la monto en la dezerto Zif. Saul ĉiam serĉis lin, sed Dio ne transdonis lin en lian manon.
15 David vidis, ke Saul eliris, por serĉi lian animon; kaj David estis en la dezerto Zif, inter arbetaĵoj.
16 Kaj leviĝis Jonatan, filo de Saul, kaj iris al David en la arbetaĵojn, kaj kuraĝigis lin per la nomo de Dio,
17 kaj diris al li: Ne timu, ĉar ne atingos vin la mano de mia patro Saul; kaj vi reĝos super Izrael, kaj mi estos la dua post vi, kaj eĉ mia patro Saul tion bone scias.
18 Kaj ili ambaŭ faris interligon antaŭ la Eternulo; kaj David restis en la arbetaĵaro, kaj Jonatan iris al sia domo.
19 Dume Zifanoj venis al Saul en Gibean, kaj diris: David sin kaŝas ĉe ni en nealirebla loko, inter arbetaĵoj, sur la monteto Ĥaĥila, kiu estas sude de la dezerto;
20 kaj nun laŭ la tuta deziro de via koro, ho reĝo, iru tien, kaj ni transdonos lin en la manon de la reĝo.
21 Kaj Saul diris: La Eternulo benu vin pro tio, ke vi kompatis min.
22 Iru, mi petas, informiĝu ankoraŭ, kaj ekkonu kaj rigardu lian lokon, kie paŝas lia piedo, kaj kiu lin tie vidis; ĉar oni

diris al mi, ke li estas tre ruza.
23 Kaj rigardu kaj eksciu ĉiujn
kaŝejojn, kie li sin kaŝas, kaj revenu
al mi kun certeco, kaj tiam mi iros
kun vi. Se li troviĝas en la lando,
mi serĉos lin en ĉiuj milejoj de Jehuda.
24 Ili leviĝis kaj iris en Zifon antaŭ
Saul. Sed David kaj liaj homoj estis
en la dezerto Maon, sur la ebenaĵo
sude de la dezerto. 25 Kiam Saul
kun siaj homoj iris, por serĉi, oni
sciigis Davidon, kaj li malsupreniris
al la roko kaj restis en la dezerto
Maon. Kaj kiam Saul aŭdis tion, li
postkuris Davidon en la dezerto
Maon. 26 Saul iris sur unu flanko
de la monto, kaj David kun siaj homoj
sur la dua flanko. David rapidis
foriri de Saul, kaj Saul kun siaj
homoj penis ĉirkaŭi Davidon kaj
liajn homojn, por kapti ilin. 27 Sed
venis sendito al Saul, kaj diris:
Rapide iru, ĉar la Filiŝtoj atakis la
landon. 28 Tiam Saul ĉesis post-
kuri Davidon, kaj iris kontraŭ la
Filiŝtojn; tial oni donis al tiu loko
la nomon Roko de Disiĝo. 29 Kaj
David leviĝis de tie, kaj ekloĝis sur
nealirebla loko de En-Gedi.

24 KIAM Saul revenis de sia
iro kontraŭ la Filiŝtoj, oni
raportis al li, dirante: Jen
David estas en la dezerto En-Gedi.
2 Tiam Saul prenis tri mil virojn,
elektitajn el la tuta Izrael, kaj iris
serĉi Davidon kaj liajn homojn sur la
rokoj de la ibeksoj. 3 Kaj li venis
al la baraĵoj de la ŝafoj ĉe la vojo;
tie estis kaverno; kaj Saul eniris
tien por natura bezono. Kaj David
kun siaj homoj estis en la profundo
de la kaverno. 4 Tiam la homoj de
David diris al li: Jen estas la tago,
pri kiu la Eternulo diris al vi: Jen
Mi transdonos vian malamikon en
viajn manojn, por ke vi faru al li
tion, kio plaĉos al vi. Sed David
leviĝis, kaj nerimarkite detranĉis
anguleton de la vesto de Saul.
5 Tamen post tio la koro de David
ekbatis en li pro tio, ke li detranĉis
la vestanguleton de Saul. 6 Kaj
li diris al siaj homoj: La Eternulo
gardu min, ke mi ne faru tian faron
al mia sinjoro, al la sanktoleito de
la Eternulo, etendante mian manon
kontraŭ lin; li estas ja sanktoleito
de la Eternulo. 7 Kaj David repuŝis
siajn homojn per la vortoj, kaj ne
permesis al ili leviĝi kontraŭ Saulon.
Kaj Saul leviĝis el la kaverno kaj
iris sur la vojon. 8 Post tio leviĝis
David kaj eliris el la kaverno, kaj
kriis post Saul jene: Mia sinjoro, ho
reĝo! Saul ekrigardis malantaŭen,
kaj tiam David klinis sian vizaĝon
al la tero kaj adorkliniĝis. 9 Kaj
David diris al Saul: Kial vi aŭskultas
la vortojn de homoj, kiuj diras: Jen
David serĉas malbonon kontraŭ vi?
10 Jen hodiaŭ viaj okuloj vidis, ke
la Eternulo transdonis vin hodiaŭ
en mian manon en la kaverno, kaj
oni diris, ke mi mortigu vin; sed mi
indulgis vin, kaj mi diris: Mi ne
etendos mian manon kontraŭ mian
sinjoron, ĉar li estas sanktoleito de la
Eternulo. 11 Mia patro, rigardu kaj
vidu la anguleton de via vesto en mia
mano; el tio, ke mi detranĉis la an-
guleton de via vesto, sed ne mortigis
vin, sciu kaj vidu, ke mi ne havas
malbonon nek krimon en mia mano
kaj mi ne pekis kontraŭ vi; sed vi
postkuras mian animon, por preni
ĝin. 12 La Eternulo juĝu inter mi
kaj vi, kaj la Eternulo venĝu al vi pro
mi; sed mia mano ne estos sur vi.
13 Kiel diras antikva proverbo: De
malpiuloj eliras malpiaĵo; sed mia
mano ne estos sur vi. 14 Post kiu
eliris la reĝo de Izrael? kiun vi
postkuras? malvivan hundon, unu
pulon. 15 La Eternulo estu juĝanto
kaj juĝu inter mi kaj vi, kaj Li rigardu
kaj prizorgu mian proceson kaj de-
fendu min kontraŭ via mano. 16 Kaj
kiam David finis la paroladon de tiuj
vortoj al Saul, Saul diris: Ĉu tio
estas via voĉo, mia filo David?
Kaj Saul levis sian voĉon kaj ekploris.
17 Kaj li diris al David: Vi estas pli
justa ol mi; ĉar vi repagis al mi per
bono, dum mi repagis al vi per
malbono. 18 Kaj hodiaŭ vi montris
al mi, kiel vi agis bone kun mi; ĉar
la Eternulo transdonis min en vian
manon, kaj vi ne mortigis min.
19 Kiam homo trovas sian malamikon,
ĉu li forliberigas lin en bona maniero?
La Eternulo repagu al vi per bono pro
tio, kion vi hodiaŭ faris al mi. 20 Kaj
jen nun mi eksciis, ke vi fariĝos
reĝo, kaj fortikiĝos en via mano la
regno de Izrael. 21 Ĵuru do al mi
per la Eternulo, ke vi ne ekstermos
mian idaron post mi kaj vi ne mal-
aperigos mian nomon el la domo de

mia patro. 22 Kaj David ĵuris al
Saul. Tiam Saul foriris al sia domo,
kaj David kun siaj homoj iris en la
rifuĝejon.
25 SAMUEL mortis; kaj kol-
ektiĝis ĉiuj Izraelidoj, kaj
priploris lin kaj enterigis
lin en lia domo en Rama. Kaj David
leviĝis, kaj foriris en la dezerton
Paran.
2 Estis viro en Maon, kiu havis siajn
aferojn en Karmel; tiu homo estis
tre potenca, li havis tri mil ŝafojn kaj
mil kaprojn. Tiam oni estis tondanta
liajn ŝafojn en Karmel. 3 La nomo
de tiu viro estis Nabal, kaj la nomo
de lia edzino estis Abigail. La virino
estis prudenta kaj belaspekta; sed
la viro estis malmola kaj malbona en
siaj agoj, kaj li estis Kalebido.
4 Kiam David aŭdis en la dezerto,
ke Nabal tondas siajn ŝafojn, 5 tiam
David sendis dek junulojn, kaj David
diris al la junuloj: Iru Karmelon, kaj
venu al Nabal kaj salutu lin en mia
nomo, 6 kaj diru: Feliĉon al vi!
paco estu al vi, paco al via domo, kaj
paco al ĉio, kio apartenas al vi.
7 Mi aŭdis, ke oni tondas al vi la
ŝafojn. Nu, viaj paŝtistoj estis kun
ni, kaj ni ne ofendis ilin, kaj nenio
perdiĝis ĉe ili dum la tuta tempo,
kiun ili estis en Karmel. 8 De-
mandu viajn junulojn, kaj ili diros al
vi; tial miaj junuloj akiru vian favor-
on, tiom pli, ke ni venis al festa tago;
donu afable, kion trovos via mano,
al viaj sklavoj kaj al via filo David.
9 Kaj la servantoj de David iris, kaj
diris al Nabal ĉiujn tiujn vortojn en la
nomo de David, kaj haltis. 10 Sed
Nabal respondis al la servantoj de
David, dirante: Kiu estas David? kaj
kiu estas la filo de Jiŝaj? nun estas
multe da tiaj servantoj, kiuj foriĝis
de siaj sinjoroj. 11 Ĉu mi prenu
mian panon kaj mian akvon, kaj mian
viandon, kiun mi buĉigis por miaj
tondantoj, kaj mi donu tion al homoj,
pri kiuj mi ne scias, de kie ili estas?
12 Kaj la servantoj de David ekiris
returne sian vojon, kaj revenis kaj
raportis al li ĉiujn tiujn vortojn.
13 Tiam David diris al siaj homoj:
Zonu ĉiu sian glavon! Kaj ili zonis
ĉiu sian glavon, kaj ankaŭ David
zonis sian glavon; kaj iris kun David
ĉirkaŭ kvarcent viroj, kaj ducent
restis ĉe la armilaro. 14 Sed al
Abigail, edzino de Nabal, unu el la
servantoj raportis, dirante: Jen David
sendis senditojn el la dezerto, por
deziri feliĉon al nia sinjoro, sed li
forofendis ilin; 15 kaj tiuj homoj
estis tre bonaj por ni, kaj ili ne ofendis
nin, kaj nenio perdiĝis ĉe ni dum la
tuta tempo, kiun ni iradis kun ili,
estante sur la kampo; 16 muro ili
estis por ni kiel en la nokto, tiel en la
tago, la tutan tempon, kiun ni estis
kun ili, paŝtante la ŝafojn; 17 tial
nun pripensu kaj rigardu, kion vi
devas fari, ĉar decidita estas malbono
kontraŭ nia sinjoro kaj kontraŭ lia
tuta domo; kaj li estas ja malhumila
homo, oni ne povas paroli kun li.
18 Tiam Abigail rapide prenis ducent
panojn kaj du felsakojn da vino kaj
kvin pretigitajn ŝafojn kaj kvin
mezurojn da rostitaj grajnoj kaj cent
kukojn sekvinberajn kaj ducent kuk-
ojn figajn, kaj metis ĉion sur azenojn.
19 Kaj ŝi diris al siaj servantoj: Iru
antaŭ mi, jen mi venas post vi. Sed
al sia edzo Nabal ŝi nenion diris.
20 Dum ŝi estis rajdanta sur la azeno
kaj malleviĝanta al la bazo de la
monto, jen David kun siaj homoj
malleviĝas renkonte al ŝi, kaj ŝi
renkontiĝis kun ili. 21 Dume David
estis dirinta: Nur vane mi gardis la
apartenaĵon de tiu homo en la dez-
erto, ke nenio perdiĝis el lia havo; li
repagis al mi malbonon pro bono;
22 tiel Dio faru al la malamikoj
de David kaj pli: el ĉio, kio apart-
enas al li, mi restigos ĝis la mor-
gaŭa mateniĝo neniun virseksulon.
23 Kiam Abigail ekvidis Davidon,
ŝi rapide deiris de la azeno, kaj
ĵetis sin antaŭ David vizaĝaltere kaj
adorkliniĝis ĝis la tero. 24 Kaj ŝi
ĵetis sin antaŭ liajn piedojn, kaj
diris: Sur mi, mia sinjoro, estas la
krimo; permesu, ke via sklavino
parolu al viaj oreloj, kaj aŭskultu la
vortojn de via sklavino. 25 Mia
sinjoro ne atentu tiun malvirtan
viron Nabal, ĉar kia estas lia nomo,
tia li mem estas: Nabal estas lia
nomo, kaj malsaĝecon li havas en
si; kaj mi, via sklavino, ne vidis la
servantojn de mia sinjoro, kiujn vi
sendis. 26 Kaj nun, mia sinjoro,
kiel vivas la Eternulo kaj kiel vivas
via animo, la Eternulo retenas vin,
ke vi ne falu en sangon kaj ke vi ne
helpu vin per via propra mano; nun

estu kiel Nabal viaj malamikoj, kaj
tiuj, kiuj deziras malbonon al mia
sinjoro. 27 Kaj jen ĉi tiu benaĵo, kiun
via sklavino alportis al mia sinjoro;
ĝi estu donita al la servantoj, kiuj
sekvas mian sinjoron. 28 Pardonu,
mi petas, la krimon de via sklavino,
ĉar la Eternulo aranĝos al mia sinjoro
domon fidindan, pro tio, ke mia sinjoro
militas la militojn de la Eternulo; kaj
malbono neniam estu trovata ĉe vi.
29 Se leviĝis homo, por vin persekuti
kaj serĉi vian animon, la animo de
mia sinjoro tamen estas ĉirkaŭ-
barita per ĉirkaŭbaro de vivo ĉe la
Eternulo, via Dio; sed la animo de
viaj malamikoj estos forĵetita kvazaŭ
per ĵetilo. 30 Kiam la Eternulo
faros al mia sinjoro ĉion bonan, kiun
Li promesis, kaj faros vin estro super
Izrael, 31 tiam ĉi tio ne estu por vi
puŝiĝilo nek korfalilo por mia sinjoro,
se vi verŝos sangon senkaŭze kaj se
mia sinjoro helpos sin mem. Tiam
la Eternulo faros bonon al mia sinjoro,
kaj vi rememoros vian sklavinon.
32 Tiam David diris al Abigail:
Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
kiu sendis vin hodiaŭ al mi renkonte.
33 Kaj benata estu via elokventeco,
kaj benata estu vi, kiu malhelpis
min hodiaŭ de enfalo en sangon kaj
de helpado al mi per mia propra
mano. 34 Sed kiel vivas la Etern-
ulo, Dio de Izrael, kiu malhelpis
min fari al vi malbonon: se vi ne
rapidus kaj ne venus al mi renkonte,
ĝis la mateniĝo restus ĉe Nabal
neniu virseksulo. 35 Kaj David
prenis el ŝia mano tion, kion ŝi al-
portis al li, kaj li diris al ŝi: Iru pace
al via domo; vidu, mi aŭskultis vian
voĉon kaj honoris vian vizaĝon.
36 Kiam Abigail venis al Nabal, jen
li havis festenon en sia domo, kiel
festeno de reĝo, kaj la koro de Nabal
estis gaja en li, kaj li estis tre ebria;
sed ŝi diris al li nenion malgrand-
an nek grandan ĝis la mateniĝo.
37 Matene, kiam la vino eliris el
Nabal, lia edzino rakontis al li tion,
kio okazis; tiam rigidiĝis en li lia
koro, kaj li fariĝis kiel ŝtono. 38 Post
dek tagoj la Eternulo frapis Nabalon,
kaj li mortis. 39 Kiam David aŭdis,
ke Nabal mortis, li diris: Benata
estu la Eternulo, kiu juĝe punis pro
la malhonoro, kiun mi havis de Nabal,
kaj Sian sklavon Li detenis de mal-
bono, kaj la malbonecon de Nabal la
Eternulo returnis sur lian kapon.
Kaj David sendis kaj paroligis al
Abigail, ke li volas preni ŝin al si kiel
edzinon. 40 Kaj venis la servantoj
de David al Abigail en Karmelon,
kaj diris al ŝi jene: David sendis
nin al vi, por preni vin al li kiel edz-
inon. 41 Tiam ŝi leviĝis, kaj klin-
iĝis kun la vizaĝo ĝis la tero, kaj
diris: Jen via sklavino estas serv-
antino, por lavi la piedojn de la serv-
antoj de mia sinjoro. 42 Kaj Abigail
rapide leviĝis kaj ekrajdis sur azeno,
kaj ŝiaj kvin servantinoj ekiris post
ŝi, kaj ŝi sekvis la senditojn de David
kaj fariĝis lia edzino. 43 Ankaŭ
Aĥinoamon el Jizreel David prenis,
kaj ili ambaŭ fariĝis liaj edzinoj.
44 Sed Saul fordonis sian filinon
Miĥal, edzinon de David, al Palti,
filo de Laiŝ, el Galim.

26 VENIS la Zifanoj al Saul en
Gibean, kaj diris: David ja
kaŝas sin sur la monteto
Ĥaĥila, kiu estas antaŭ la dezerto.
2 Tiam Saul leviĝis kaj ekiris al la
dezerto Zif, kaj kun li estis tri mil
viroj elektitaj el Izrael, por serĉi
Davidon en la dezerto Zif. 3 Kaj
Saul starigis sian tendaron sur la
monteto Ĥaĥila, kiu estas antaŭ la
dezerto, apud la vojo. Kaj David
estis en la dezerto, kaj vidis, ke Saul
venis en la dezerton, por lin serĉi.
4 Kaj David sendis esplorrigard-
antojn, kaj konvinkiĝis, ke Saul
efektive venis. 5 Tiam David lev-
iĝis, kaj venis al la loko, kie staris
tendare Saul, kaj David rigardis la
lokon, kie kuŝis Saul, kaj Abner, filo
de Ner, lia militestro. Saul kuŝis en
la centro de la tendaro, kaj la tuta
popolo ĉirkaŭ li. 6 Kaj David ekpar-
olis kaj diris al Aĥimeleĥ la Ĥetido,
kaj al Abiŝaj, filo de Ceruja, frato de
Joab, jene: Kiu iros kun mi al Saul
en la tendaron? Kaj Abiŝaj diris:
Mi iros kun vi. 7 Kaj David kaj
Abiŝaj venis al la popolo nokte; kaj
jen Saul kuŝas kaj dormas en la
centro de la tendaro, kaj lia lanco
estas enfiksita en la tero apud lia
kaploko, kaj Abner kaj la popolo
kuŝas ĉirkaŭe. 8 Tiam Abiŝaj diris
al David: Dio transdonis hodiaŭ
vian malamikon en viajn manojn;
nun permesu, ke mi trapiku lin per la
lanco al la tero unu fojon; duan fojon

mi tion ne faros al li. 9 Sed David
diris al Abiŝaj: Ne pereigu lin; ĉar
kiu povas senpune etendi sian manon
kontraŭ la sanktoleiton de la Etern-
ulo? 10 Kaj David diris: Mi ĵuras
per la Eternulo, ke nur la Eternulo
lin frapos; aŭ venos lia tago kaj li
mortos, aŭ li iros en militon kaj
pereos. 11 La Eternulo gardu min,
ke mi ne etendu mian manon
kontraŭ sanktoleiton de la Etern-
ulo! nun prenu la lancon, kiu estas
apud lia kaploko, kaj la vazon kun la
akvo, kaj ni foriru. 12 Kaj David
prenis la lancon kaj la vazon kun la
akvo de la kaploko de Saul, kaj ili
foriris; kaj neniu vidis, neniu ri-
markis, kaj neniu vekiĝis, sed ĉiuj
dormis; ĉar dormego venanta de la
Eternulo falis sur ilin. 13 Kaj David
transiris sur la alian flankon, kaj
stariĝis sur la supro de la monto,
malproksime, tiel ke granda inter-
spaco estis inter ili. 14 Kaj David
ekkriis al la popolo, kaj al Abner, filo
de Ner, jene: Ĉu vi ne respondos,
Abner? Kaj Abner respondis kaj
diris: Kiu vi estas, kiu krias kontraŭ
la reĝo? 15 Tiam David diris al
Abner: Ĉu vi ne estas viro? kaj kiu
estas egala al vi en Izrael? kial do vi
ne gardis vian sinjoron, la reĝon?
ĉar venis unu el la popolo, por pereigi
la reĝon, vian sinjoron. 16 Ne bona
estas tio, kion vi faris. Kiel vivas
la Eternulo, vi meritas la morton
pro tio, ke vi ne gardis vian sinjoron,
la sanktoleiton de la Eternulo. Nun
rigardu, kie estas la lanco de la reĝo,
kaj la vazo kun la akvo, kiu estis
apud lia kaploko. 17 Tiam Saul
rekonis la voĉon de David, kaj diris:
Ĉu tio estas via voĉo, mia filo David?
Kaj David diris: Ĝi estas mia voĉo,
mia sinjoro, ho reĝo. 18 Kaj li diris
plue: Kial mia sinjoro persekutas
sian sklavon? kion mi faris? kaj
kia malbono estas en mia mano?
19 Nun mia sinjoro la reĝo volu
aŭskulti la vortojn de sia sklavo: se
la Eternulo incitas vin kontraŭ mi,
ekodoru farunofero; sed se homoj,
tiam ili estu malbenitaj antaŭ la
Eternulo; ĉar ili elpelis min nun, ke
mi ne partoprenu en la heredaĵo de
la Eternulo, kaj ili diras: Iru, servu
al aliaj dioj. 20 Nun mia sango ne
falu sur la teron malproksime de la
vizaĝo de la Eternulo; la reĝo de
Izrael eliris ja, por serĉi iun pulon,
kiel oni postkuras perdrikon en la
montoj. 21 Tiam Saul diris: Mi
pekis; revenu, mia filo David, ĉar
mi ne plu faros al vi malbonon, pro
tio, ke mia animo estis kara antaŭ
viaj okuloj hodiaŭ. Jen mi agis
malsaĝe kaj tre multe eraris. 22 Kaj
David respondis kaj diris: Jen estas
la lanco de la reĝo; unu el la serv-
antoj venu kaj prenu ĝin; 23 kaj
la Eternulo repagu al ĉiu laŭ lia
justeco kaj fideleco. La Eternulo
transdonis vin hodiaŭ en miajn man-
ojn, sed mi ne volis etendi mian
manon kontraŭ sanktoleiton de la
Eternulo. 24 Jen, kiel via animo
havis hodiaŭ grandan valoron en miaj
okuloj, tiel mia animo havu grandan
valoron en la okuloj de la Eternulo,
kaj Li savu min de ĉia mizero.
25 Kaj Saul diris al David: Benata
vi estu, mia filo David; vi faros vian
faron, kaj vi venkos. Kaj David iris
sian vojon, kaj Saul reiris al sia loko.

27 TAMEN David diris al si
mem: Mi povas enfali iun
tagon en la manon de Saul;
estas por mi nenio pli bona, ol ke mi
forkuru en la landon de la Filiŝtoj,
por ke Saul ĉesu serĉi min plu en la
regionoj de Izrael, kaj por ke mi
saviĝu kontraŭ lia mano. 2 Kaj
David leviĝis kaj transiris, li kaj la
sescent viroj, kiuj estis kun li, al
Aĥiŝ, filo de Maoĥ, reĝo de Gat.
3 Kaj David ekloĝis ĉe Aĥiŝ en Gat,
li kaj liaj viroj, ĉiu kun sia domo,
David kun siaj du edzinoj, Aĥinoam,
la Jizreelanino, kaj Abigail, edzino
de Nabal, la Karmelanino. 4 Kiam
oni raportis al Saul, ke David for-
kuris en Gaton, li ne plu serĉis lin.
5 Kaj David diris al Aĥiŝ: Se mi
akiris vian favoron, oni donu al mi,
mi petas, lokon en unu el la urboj
de la kamparo, por ke mi ekloĝu
tie; por kio via sklavo loĝu en via
reĝa urbo kune kun vi? 6 Kaj Aĥiŝ
donis al li en tiu tago Ciklagon; pro
tio Ciklag fariĝis apartenaĵo de la
reĝoj de Judujo ĝis nun.
7 La nombro de la tagoj, kiujn
David traloĝis en la regiono de la
Filiŝtoj, estis unu jaro kaj kvar mon-
atoj. 8 Kaj David kun siaj viroj
iris kaj atakis la Geŝuridojn kaj
Gezeridojn kaj Amalekidojn, ĉar ili
loĝis en tiu lando de antikva tempo

ĝis Ŝur kaj ĝis la lando Egipta.
9 Kiam David venkobatis la landon,
li lasis la vivon nek al viroj nek al
virinoj, sed prenis ŝafojn kaj bovojn
kaj azenojn kaj kamelojn kaj vestojn,
kaj reiris kaj venis al Aĥiŝ. 10 Kiam
Aĥiŝ demandis : Ĉu vi ne faris hodiaŭ
atakon ? David respondis : Sur la
sudan regionon de Jehuda, sur la
sudan regionon de la Jeraĥmeelidoj,
kaj sur la sudan regionon de la
Kenidoj. 11 Nek viron nek virin-
on David lasis veni viva en Gaton,
dirante : Ili ne parolu kontraŭ ni,
dirante, ke tiel agis David. Kaj tia
estis lia maniero de agado dum la
tuta tempo, kiun li loĝis en la regiono
de la Filiŝtoj. 12 Kaj Aĥiŝ fidis
Davidon, dirante : Li faris sin abom-
eninda antaŭ sia popolo Izrael, kaj
tial li estos mia sklavo por ĉiam.

28 OKAZIS en tiu tempo, ke la
Filiŝtoj kolektis sian milit-
istaron, por militi kontraŭ
Izrael. Kaj Aĥiŝ diris al David :
Sciu, ke vi iros kun mi en la militon,
vi kaj viaj viroj. 2 Kaj David diris
al Aĥiŝ : Tial vi ekscios, kion faros
via sklavo. Kaj Aĥiŝ diris al David : Mi
faros vin por ĉiam mia kapogardisto.
3 Dume Samuel mortis, kaj ĉiuj
Izraelidoj lin priploris, kaj enterigis
lin en Rama, en lia urbo. Kaj Saul
estis eksterminta el la lando ĉiujn
sorĉistojn kaj aŭguristojn. 4 Kiam
la Filiŝtoj kolektiĝis, kaj venis kaj
stariĝis tendare en Ŝunem, tiam Saul
kolektis ĉiujn Izraelidojn, kaj ili
stariĝis tendare en Gilboa. 5 Kiam
Saul ekvidis la tendaron de la Filiŝtoj,
li ektimis, kaj lia koro forte ektremis.
6 Kaj Saul petis konsilon ĉe la
Eternulo, sed la Eternulo ne res-
pondis al li per sonĝoj, nek per
la signoj de lumo, nek per profetoj.
7 Tiam Saul diris al siaj servantoj :
Elserĉu al mi virinon, kiu povoscias
aŭguri, por ke mi iru al ŝi kaj ricevu
de ŝi informojn. Kaj liaj servantoj
diris : Jen ekzistas en En-Dor vir-
ino, kiu povoscias aŭguri. 8 Tiam
Saul ŝanĝis siajn vestojn, metis sur
sin aliajn vestojn, kaj iris kune kun
du viroj, kaj ili venis al la virino
nokte. Kaj li diris : Aŭguru al mi,
mi petas, per via aŭgura povoscio,
kaj elvoku al mi tiun, pri kiu mi diros
al vi. 9 Sed la virino diris al li :
Vi scias ja, kion faris Saul, kiu eks-
termis la sorĉistojn kaj la aŭgurist-
ojn el la lando ; kial do vi volas ret-
kapti mian animon, por pereigi min ?
10 Tiam Saul ĵuris al ŝi per la Etern-
ulo, dirante : Kiel vivas la Eternulo,
ne trafos vin puno pro ĉi tiu afero.
11 Kaj la virino diris : Kiun mi elvoku
al vi ? Kaj li diris : Samuelon elvoku
al mi. 12 Kiam la virino ekvidis
Samuelon, ŝi ekkriis per laŭta voĉo ;
kaj la virino diris al Saul : Kial vi
min trompis ? vi estas ja Saul.
13 Sed la reĝo diris al ŝi : Ne timu ;
kion vi vidis ? Kaj la virino diris al
Saul : Iun dian mi vidis leviĝantan
el la tero. 14 Kaj li diris al ŝi :
Kia estas lia aspekto ? Kaj ŝi diris :
Leviĝas viro maljuna, kaj li estas
vestita per pastra tuniko. Tiam Saul
komprenis, ke tio estas Samuel ;
kaj li klinis sin kun la vizaĝo ĝis la
tero, kaj faris adorsaluton. 15 Tiam
Samuel diris al Saul : Kial vi maltran-
kviligis min, elvokante min supren?
Kaj Saul respondis : Mi estas en tre
premita stato ; la Filiŝtoj militas
kontraŭ mi, kaj Dio forturnis Sin de
mi kaj jam ne respondas al mi per
profetoj nek per sonĝoj ; tial mi vokis
vin, por ke vi sciigu al mi, kion mi
devas fari. 16 Sed Samuel diris :
Kial do vi demandas min, se la
Eternulo forturnis Sin de vi kaj
transiris al via konkuranto ? 17 Kaj
la Eternulo faros al li, kion Li diris
per mi ; kaj la Eternulo elŝiros la
regnon el viaj manoj kaj donos ĝin
al via proksimulo David. 18 Ĉar
vi ne aŭskultis la voĉon de la Etern-
ulo kaj ne plenumis Lian flaman
koleron kontraŭ Amalek, tial ĉi tion
faris hodiaŭ la Eternulo al vi ;
19 kaj la Eternulo transdonos kune
kun vi ankaŭ Izraelon en la manojn
de la Filiŝtoj ; kaj morgaŭ vi kaj viaj
filoj estos kun mi ; ankaŭ la tendaron
de Izrael la Eternulo transdonos en
la manojn de la Filiŝtoj. 20 Tiam
Saul tuj falis laŭ sia tuta longeco
sur la teron, ĉar li tre ektimis pro la
vortoj de Samuel ; ankaŭ forton li ne
havis en si, ĉar li nenion manĝis la
tutan tagon kaj la tutan nokton.
21 Kiam la virino aliris al Saul, kaj
vidis, ke li estas tre konsternita,
ŝi diris al li : Jen via sklavino obeis
vian voĉon, kaj mi metis en danĝeron
mian animon, kaj obeis la vortojn,
kiujn vi diris al mi ; 22 nun mi

petas, aŭskultu ankaŭ vi la voĉon de
via sklavino, kaj mi metos antaŭ
vin pecon da pano, kaj vi manĝu,
por ke vi havu forton, kiam vi iros
la vojon. 23 Sed li rifuzis, kaj
diris: Mi ne manĝos. Sed kiam
insistis super li liaj servantoj kaj
ankaŭ la virino, li obeis ilian voĉon,
leviĝis de la tero, kaj sidiĝis sur lito.
24 La virino havis en la domo gras-
igitan bovidon; ŝi rapide ĝin buĉis,
kaj ŝi prenis farunon, knedis ĝin,
kaj bakis el ĝi macojn. 25 Kaj ŝi
alportis tion antaŭ Saulon kaj antaŭ
liajn servantojn, kaj ili manĝis; kaj
en la sama nokto ili leviĝis kaj foriris.

29 DUME la Filiŝtoj kolektis
sian tutan militistaron en
Afek; kaj la Izraelidoj staris
tendare apud la fonto, kiu estas en
Jizreel. 2 La estroj de la Filiŝtoj
preterpasis kun siaj centoj kaj miloj,
kaj David kun siaj viroj preterpasis
en la fina parto kun Aĥiŝ. 3 Kaj
la estroj de la Filiŝtoj diris: Por kio
estas ĉi tiuj Hebreoj? Sed Aĥiŝ
respondis al la estroj de la Filiŝtoj:
Tio estas ja David, servanto de Saul,
reĝo de Izrael; li estis kun mi kelkan
tempon aŭ eĉ jarojn, kaj mi trovis en
li nenion de post la tago de la defalo
ĝis nun. 4 Sed ekkoleris kontraŭ
li la estroj de la Filiŝtoj, kaj la estroj
de la Filiŝtoj diris al li: Reirigu
tiun viron, kaj li revenu sur sian
lokon, kiun vi destinis por li, sed li
ne iru kun ni en la batalon kaj ne
fariĝu nia kontraŭulo dum la batalo;
ĉar per kio ĉi tiu povus favorigi al
si sian sinjoron, se ne per la kapoj de
niaj viroj? 5 Ĉu tio ne estas ja
tiu David, pri kiu oni kantis en la
dancrondoj jene:
Saul frapis milojn,
Kaj David dekmilojn?
6 Tiam Aĥiŝ alvokis Davidon, kaj
diris al li: Kiel vivas la Eternulo,
vi estas honesta, kaj plaĉas al mi via
agado kun mi en la tendaro; mi ne
trovis en vi malbonon de post la tago
de via veno al mi ĝis hodiaŭ; sed
al la estroj vi ne plaĉas. 7 Reiru
do nun kaj iru en paco, por ke vi ne
faru ion ne plaĉan al la estroj de la
Filiŝtoj. 8 Sed David diris al Aĥiŝ:
Kion mi faris, kaj kion vi trovis en
via sklavo de post la tago, kiam mi
stariĝis antaŭ vi, ĝis nun, ke mi ne iru
kaj ne batalu kontraŭ la malamikoj
de mia sinjoro la reĝo? 9 Kaj
Aĥiŝ respondis kaj diris al David:
Mi scias, ke vi estas bona antaŭ miaj
okuloj, kiel anĝelo de Dio; sed la
estroj de la Filiŝtoj diras: Li ne iru
kun ni en la batalon. 10 Leviĝu
do frue matene kun la servantoj de
via sinjoro, kiuj venis kun vi; leviĝu
frue matene kaj, kiam vi havos lumon,
foriru. 11 Kaj David, li mem kaj
liaj viroj, leviĝis frue, por iri matene,
por reveni en la landon de la Filiŝtoj;
kaj la Filiŝtoj direktis sin al Jizreel.

30 KIAM David kaj liaj viroj
venis en Ciklagon en la tria
tago, la Amalekidoj estis
atakintaj la sudan regionon kaj
Ciklagon, venkobatintaj Ciklagon kaj
forbruligintaj ĝin per fajro. 2 Ili
prenis en malliberecon la virinojn,
kiuj estis tie, de la malgrandaj ĝis
la grandaj; ili neniun mortigis, sed
forkondukis, kaj iris sian vojon.
3 Kiam David kun siaj viroj venis
al la urbo, ili ekvidis, ke ĝi estas
forbruligita per fajro, kaj iliaj edzinoj
kaj filoj kaj filinoj estas prenitaj en
malliberecon. 4 Tiam David, kaj la
homoj, kiuj estis kun li, levis sian
voĉon kaj ekploris, ĝis ili jam ne havis
forton por plori. 5 La du edzinoj
de David ankaŭ estis prenitaj en
malliberecon, Aĥinoam, la Jizreel-
anino, kaj Abigail, edzino de Nabal,
la Karmelanino. 6 Kaj al David
estis tre malfacile, ĉar la popolo
intencis ŝtonmortigi lin, ĉar tre
koleris la tuta popolo, ĉiu pro siaj
filoj kaj siaj filinoj. Sed David havis
fortan fidon al la Eternulo, sia Dio.
7 Kaj David diris al Ebjatar, la
pastro, filo de Aĥimeleĥ: Volu alporti
al mi la efodon; kaj Ebjatar alportis
la efodon al David. 8 Tiam David
faris demandon al la Eternulo, dir-
ante: Ĉu mi postkuru tiun amason,
kaj ĉu mi ĝin kaptos? Kaj Li diris
al li: Postkuru, ĉar vi kaptos kaj vi
savos. 9 Kaj David iris, li kaj la
sescent viroj, kiuj estis kun li, kaj
ili venis al la torento Besor, kaj la
postrestintoj haltis. 10 Kaj post-
kuris David kun kvarcent viroj;
haltis ducent viroj, kiuj estis tro
lacaj, por transiri la torenton Besor.
11 Kaj ili trovis iun Egipton sur la
kampo, kaj ili alkondukis lin al David;
oni donis al li panon, kaj li manĝis,
kaj oni trinkigis al li akvon. 12 Kaj

oni donis al li pecon da figa kuko
kaj du kuketojn sekvinberajn, kaj li
manĝis, kaj revenis al li lia spirito,
ĉar antaŭ tio li dum tri tagoj kaj tri
noktoj ne manĝis panon kaj ne trinkis
akvon. 13 Kaj David diris al li:
Kies vi estas? kaj de kie vi estas?
Kaj li respondis: Mi estas Egipta
junulo, mi estas sklavo de unu Amalek-
ido; sed mia sinjoro forlasis min,
ĉar mi malsaniĝis antaŭ tri tagoj.
14 Ni atakis la sudan regionon de la
Keretidoj kaj la regionon de Jehuda
kaj la sudan regionon de Kaleb, kaj
Ciklagon ni forbruligis per fajro.
15 Tiam David diris al li: Ĉu vi
kondukos min al tiu amaso? Kaj li
respondis: Ĵuru al mi per Dio, ke vi
ne mortigos min kaj ne transdonos
min en la manon de mia sinjoro;
tiam mi kondukos vin al tiu amaso.
16 Kaj li alkondukis lin; kaj jen ili,
disĵetitaj sur la tuta landpeco, manĝas
kaj trinkas kaj festenas pro la tuta
granda militakiro, kiun ili prenis el la
lando Filiŝta kaj el la lando Juda.
17 Kaj David batis ilin de la mateno
ĝis la morgaŭa vespero; kaj neniu
el ili sin savis, krom kvarcent junaj
viroj, kiuj ekrajdis sur la kameloj
kaj forkuris. 18 Kaj David savis
ĉion, kion prenis la Amalekidoj, kaj
siajn du edzinojn David savis. 19 Kaj
mankis al ili nenio malgranda nek
granda, nek el la filoj nek el la filinoj,
nek el la militakiro, nek el ĉio, kion
ili prenis al si: ĉion David reprenis.
20 Kaj David prenis ĉiujn ŝafojn kaj
bovojn kaj pelis la brutojn antaŭ si,
kaj oni diris: Tio estas la militakiro
de David. 21 Kaj David venis al la
ducent viroj, kiuj pro laceco ne povis
sekvi Davidon kaj estis restigitaj
ĉe la torento Besor. Kaj ili eliris
renkonte al David, kaj al la popolo,
kiu estis kun li. Kaj David aliris
al tiuj homoj kaj afable salutis ilin.
22 Tiam kelkaj malbonaj kaj sentaŭg-
aj el la viroj, kiuj iris kun David,
ekparolis kaj diris: Pro tio, ke ili ne
iris kun ni, ni ne donu al ili ion el la
militakiro, kiun ni reprenis; nur al
ĉiu lian edzinon kaj liajn gefilojn;
ili prenu kaj iru. 23 Sed David
diris: Ne agu tiel, miaj fratoj, kun
tio, kion donis al ni la Eternulo, kiu
konservis nin, kaj transdonis en
niajn manojn la amason, kiu atakis
nin. 24 Kaj kiu aŭskultos vin en
tiu afero? ĉar la parto de tiu, kiu
iris en la batalon, devas esti tia sama,
kiel de tiu, kiu restis ĉe la ĉararo;
egale devas esti dividite. 25 Tiel
estis de post tiu tago; kaj li starigis
tion kiel leĝon kaj moron en Izrael
ĝis nun.
26 Kiam David venis en Ciklagon,
li sendis iom el la militakiro al la
Judaj plejaĝuloj, al siaj amikoj,
dirante: Jen akceptu donacon el la
militakiro de la malamikoj de la
Eternulo; 27 al tiuj, kiuj estis en
Bet-El, kaj al tiuj, kiuj estis en la
suda Ramot, kaj al tiuj, kiuj estis en
Jatir, 28 kaj al tiuj, kiuj estis en
Aroer, kaj al tiuj, kiuj estis en Sifmot,
kaj al tiuj, kiuj estis en Eŝtemoa,
29 kaj al tiuj, kiuj estis en Raĥal,
kaj al tiuj, kiuj estis en la urboj de
la Jeraĥmeelidoj, kaj al tiuj, kiuj
estis en la urboj de la Kenidoj,
30 kaj al tiuj, kiuj estis en Ĥorma,
kaj al tiuj, kiuj estis en Kor-Aŝan,
kaj al tiuj, kiuj estis en Ataĥ, 31 kaj
al tiuj, kiuj estis en Ĥebron, kaj en
ĉiuj lokoj, en kiuj estis vaginta David
kun siaj viroj.

31 DUME la Filiŝtoj batalis
kontraŭ Izrael; kaj la Izrael-
idoj forkuris de la Filiŝtoj
kaj falis mortigitaj sur la monto
Gilboa. 2 Kaj la Filiŝtoj kurating-
is Saulon kaj liajn filojn, kaj
la Filiŝtoj mortigis Jonatanon kaj
Abinadabon kaj Malki-Ŝuan, filojn de
Saul. 3 La batalo fortiĝis kontraŭ
Saul; kaj la arkpafistoj trovis lin, kaj
li estis forte vundita de la arkpafistoj.
4 Tiam Saul diris al sia armilport-
isto: Eltiru vian glavon kaj tra-
piku min per ĝi, por ke ne venu tiuj
necirkumciditoj, por trapiki min kaj
mokmalhonori min. Sed lia armil-
portisto ne volis, ĉar li forte timis.
Tiam Saul prenis sian glavon kaj
faligis sin sur ĝin. 5 Kiam lia
armilportisto vidis, ke Saul mortis,
li ankaŭ faligis sin sur sian glavon
kaj mortis kune kun li. 6 Tia-
maniere mortis Saul kaj liaj tri filoj
kaj lia armilportisto kaj ĉiuj liaj viroj
en tiu tago kune kun li. 7 Kiam la
Izraelidoj, kiuj estis transe de la valo
kaj transe de Jordan, vidis, ke la
Izraelidoj forkuras kaj ke Saul kaj
liaj filoj mortis, ili forlasis la urbojn
kaj forkuris; kaj venis la Filiŝtoj kaj
ekloĝis en ili.

8 En la sekvanta tago venis la
Filiŝtoj, por senvestigi la mortigit-
ojn; kaj ili trovis Saulon kaj liajn
tri filojn falintajn sur la monto Gilboa.
9 Tiam ili dehakis lian kapon kaj
deprenis liajn armilojn kaj sendis
en la landon de la Filiŝtoj ĉirkaŭen,
por anonci en la domo de iliaj idoloj
kaj al la popolo. 10 Kaj ili metis
liajn armilojn en la templon de Aŝtar,
kaj lian korpon ili pendigis sur la
muro de Bet-Ŝan. 11 Kiam la loĝ-
antoj de Jabeŝ en Gilead aŭdis pri
tio, kion faris la Filiŝtoj al Saul,
12 tiam ĉiuj kuraĝuloj leviĝis kaj
iris tutan nokton kaj prenis la korpon
de Saul kaj la korpojn de liaj filoj de
la muro de Bet-Ŝan, kaj venis en
Jabeŝon kaj forbruligis ilin tie.
13 Kaj ili prenis iliajn ostojn kaj
enterigis sub la tamarisko en Jabeŝ,
kaj ili fastis dum sep tagoj.

SAMUEL

LIBRO DUA

1 POST la morto de Saul, kiam
David revenis de la venkobato
de Amalek, kaj David estis en
Ciklag de du tagoj, 2 okazis, ke
en la tria tago iu viro venis el la
tendaro, de Saul, kaj liaj vestoj estis
disŝiritaj kaj terpolvo estis sur lia
kapo; kaj kiam li alvenis al David,
li ĵetis sin sur la teron kaj adorklin-
iĝis. 3 Kaj David diris al li: De
kie vi venas? Kaj tiu diris al li:
El la tendaro de la Izraelidoj mi
forsavis min. 4 Kaj David diris al
li: Kiel estis la afero? diru al mi, mi
petas. Kaj tiu diris, ke la popolo
forkuris el la batalo, ke multaj falis
el la popolo kaj mortis, kaj ke ankaŭ
Saul kaj lia filo Jonatan mortis.
5 Kaj David diris al la junulo, kiu
raportis al li: Kiamaniere vi eksciis,
ke mortis Saul kaj lia filo Jonatan?
6 Kaj la junulo raportanta al li diris:
Okaze mi venis sur la monton Gilboa,
kaj jen mi vidis, ke Saul apogas sin
sur sia glavo kaj la ĉaroj kaj rajdantoj
atingas lin. 7 Kaj li ekrigardis
malantaŭen, kaj ekvidis min kaj vokis
min; kaj mi diris: Jen mi estas.
8 Kaj li diris al mi: Kiu vi estas?
Kaj mi diris al li: Mi estas Amalekido.
9 Kaj li diris al mi: Stariĝu, mi petas,
super mi, kaj mortigu min, ĉar kaptis
min agonio; ĉar mia animo ĝis nun
ankoraŭ estas en mi. 10 Tiam mi
stariĝis super li kaj mortigis lin, ĉar
mi sciis, ke li ne vivos post sia falo;
kaj mi prenis la kronon, kiu estis
sur lia kapo, kaj la brakornamon,
kiu estis sur lia brako, kaj mi alportis
ilin al mia sinjoro ĉi tien. 11 Tiam
David kaptis siajn vestojn kaj disŝiris
ilin, ankaŭ ĉiuj homoj, kiuj estis kun
li. 12 Kaj ili funebris kaj ploris
kaj fastis ĝis la vespero, pro Saul, kaj
pro Jonatan, lia filo, kaj pro la popolo
de la Eternulo, kaj pro la domo de
Izrael, ke ili falis de glavo. 13 Kaj
David diris al la junulo, kiu raport-
is al li: De kie vi estas? Kaj tiu
respondis: Mi estas filo de fremdulo
Amalekido. 14 Tiam David diris
al li: Kiel vi ne timis etendi vian
manon, por pereigi la sanktoleiton
de la Eternulo? 15 Kaj David
alvokis unu el la servantoj, kaj diris:
Alproksimiĝu, kaj frapu lin. Kaj tiu
frapis lin, kaj li mortis. 16 Kaj
David diris al li: Via sango estu sur
via kapo; ĉar via buŝo atestas kontraŭ
vi per tio, ke vi diris: Mi mortigis la
sanktoleiton de la Eternulo. 17 Kaj
David eldiris la sekvantan funebran
parolon pri Saul kaj pri lia filo Jon-
atan 18 (kaj li ordonis instrui al la
Judoj la uzadon de pafarko, kiel estas
skribite en la libro de la Justulo):
19 La beleco de Izrael estas mort-
igita sur viaj altaĵoj!
Kiel falis la herooj!
20 Ne sciigu en Gat,
Ne anoncu sur la stratoj de
Aŝkelon;
Por ke ne ĝoju la filinoj de la
Filiŝtoj,

Por ke ne ĝojkriu la filinoj de la necirkumciditoj.
21 Montoj en Gilboa,
Nek roso nek pluvo estu sur vi, nek kampoj fruktodonaj;
Ĉar tie estas malhonorita la ŝildo de herooj,
La ŝildo de Saul, kvazaŭ li ne estus oleita per sankta oleo.
22 Sen sango de mortigitoj, sen sebo de fortuloj,
La pafarko de Jonatan neniam venis returne,
Kaj la glavo de Saul ne revenis vane.
23 Saul kaj Jonatan, amindaj kaj ĉarmaj ĉe sia vivo,
Eĉ ĉe sia morto ne disiĝis;
Pli rapidaj ili estis ol agloj,
Pli fortaj ol leonoj.
24 Filinoj de Izrael, ploru pri Saul,
Kiu vestis vin per purpuro kun ornamaĵoj,
Kiu metis orajn ornamojn sur viajn vestojn.
25 Kiel falis herooj meze de la batalo!
Mortigita estas Jonatan sur viaj altaĵoj.
26 Mi malĝojas pro vi, mia frato Jonatan;
Vi estis al mi tre kara;
Via amo estis al mi pli kara,
Ol la amo de virinoj.
27 Kiel falis herooj,
Kaj pereis batalaj armiloj!

2 POST tio David demandis la Eternulon, dirante: Ĉu mi eniru en unu el la urboj de Jehuda? Kaj la Eternulo diris al li: Eniru. Kaj David diris: Kien mi eniru? Kaj Li respondis: En Ĥebronon.
2 Kaj David tien eniris, kune kun siaj edzinoj, Aĥinoam, la Jizreelanino, kaj Abigail, edzino de Nabal, la Karmelanino.
3 Ankaŭ siajn virojn, kiuj estis kun li, David alkondukis, ĉiun kun lia domo; kaj ili ekloĝis en la urboj de Ĥebron.
4 Tiam venis la viroj de Jehuda kaj sanktoleis tie Davidon kiel reĝon super la domo de Jehuda.
Kiam oni sciigis al David, ke la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead enterigis Saulon,
5 David sendis senditojn al la loĝantoj de Jabeŝ en Gilead, kaj dirigis al ili: Estu benataj de la Eternulo pro tio, ke vi faris tiun favorkoraĵon al via sinjoro, al Saul, kaj enterigis lin;
6 nun la Eternulo faru al vi favorkoraĵon kaj justaĵon; kaj mi ankaŭ repagos al vi tiun bonaĵon, kiun vi faris;
7 nun fortiĝu viaj manoj, kaj estu kuraĝaj; ĉar mortis via sinjoro Saul, sed jam min sanktoleis la Judoj kiel reĝon super ili.
8 Dume Abner, filo de Ner, militestro de Saul, prenis Iŝ-Boŝeton, filon de Saul, kaj transkondukis lin en Maĥanaimon,
9 kaj starigis lin kiel reĝon super Gilead kaj super la Aŝuridoj kaj super Jizreel kaj super Efraim kaj super Benjamen kaj super la tuta Izrael.
10 Iŝ-Boŝet, filo de Saul, havis la aĝon de kvardek jaroj, kiam li fariĝis reĝo de Izrael, kaj du jarojn li reĝis. Nur la domo de Jehuda sekvis Davidon.
11 La daŭro de la tempo, dum kiu David estis reĝo en Ĥebron super la domo de Jehuda, estis sep jaroj kaj ses monatoj.
12 Kaj Abner, filo de Ner, kun la servantoj de Iŝ-Boŝet, filo de Saul, eliris el Maĥanaim en Gibeonon.
13 Kaj Joab, filo de Ceruja, kun la servantoj de David, eliris kaj renkontiĝis kun ili ĉe la akvejo de Gibeon; kaj sidiĝis unuj ĉe unu flanko de la akvejo, kaj la aliaj ĉe la dua flanko de la akvejo.
14 Kaj Abner diris al Joab: La junuloj leviĝu, kaj amuziĝu antaŭ ni. Kaj Joab diris: Ili leviĝu.
15 Kaj leviĝis kaj eliris dek du de la flanko de Benjamen kaj de Iŝ-Boŝet, filo de Saul, kaj dek du el la servantoj de David.
16 Kaj ili kaptis ĉiu la kapon de sia kontraŭulo kaj enpikis sian glavon en la flankon de sia kontraŭulo, kaj ili falis kune. Tial oni donis al tiu loko la nomon Kampo de la Fortuloj en Gibeon.
17 Kaj fariĝis tre kruela batalo en tiu tago; kaj frapitaj estis Abner kaj la Izraelidoj antaŭ la servantoj de David.
18 Kaj tie estis tri filoj de Ceruja: Joab kaj Abiŝaj kaj Asahel; Asahel estis rapidpieda kiel gazelo sur la kampo.
19 Kaj Asahel postkuris Abneron, kaj, ne flankiĝante dekstren nek maldekstren, sekvis Abneron.
20 Abner turniĝis malantaŭen, kaj diris: Ĉu vi estas Asahel? Kaj tiu respondis: Mi.
21 Tiam Abner diris al li: Flankeniĝu dekstren aŭ maldekstren, kaj kaptu al vi unu el la junuloj, kaj prenu al vi liajn armilojn.

Sed Asahel ne volis cedi de li.
22 Abner denove diris al Asahel:
Forcedu de mi; por kio mi batu vin
sur la teron? kaj kiel mi poste
montros mian vizaĝon al via frato
Joab? 23 Sed tiu ne volis foriĝi.
Tiam Abner ekbatis lin per la mal-
antaŭa fino de la lanco en la ventron
tiel, ke la lanco eliris tra lia mal-
antaŭa parto; kaj li tie falis, kaj
mortis sur la sama loko. Kaj ĉiu,
kiu venis al la loko, kie Asahel falis
kaj mortis, haltis. 24 Kaj Joab
kaj Abiŝaj postkuris Abneron. Kiam
la suno malleviĝis, ili venis al la
monteto Ama, kiu estas kontraŭ
Giaĥ sur la vojo al la dezerto Gibeona.
25 Kaj la Benjamenidoj kolektiĝis
ĉirkaŭ Abner kaj formis unu taĉment-
on kaj stariĝis sur la supro de unu
monteto. 26 Tiam Abner ekkriis
al Joab, kaj diris: Ĉu eterne manĝ-
ados la glavo? ĉu vi ne scias, kiel
maldolĉaj estos la sekvoj? kiel longe
vi ne ordonos al la popolo ĉesigi la
atakadon de siaj fratoj? 27 Kaj
Joab respondis: Kiel vivas la Etern-
ulo, se vi ne estus elvokinta, tiam
ankoraŭ matene la popolo ĉesus
atakadi ĉiu sian fraton. 28 Kaj
Joab ekblovis per trumpeto, kaj la
tuta popolo haltis kaj ne persekutis
plu la Izraelidojn kaj ne plu batalis.
29 Abner kaj liaj viroj marŝis sur la
ebenaĵo tiun tutan nokton kaj trans-
iris Jordanon kaj trairis la tutan
Bitronon kaj venis en Maĥanaimon.
30 Kaj Joab revenis de la persekut-
ado de Abner kaj kolektis la tutan
popolon; kaj mankis el la servantoj
de David dek naŭ viroj kaj Asahel.
31 Sed la servantoj de David frapis
el la Benjamenidoj kaj el la viroj de
Abner tricent sesdek virojn, kiuj
mortis. 32 Kaj ili levis Asahelon,
kaj enterigis lin en la tombo de lia
patro, kiu estas en Bet-Leĥem. Kaj
Joab kaj liaj viroj iris dum la tuta
nokto, kaj la mateno trafis ilin en
Ĥebron.

3 KAJ la milito estis longedaŭra
inter la domo de Saul kaj la
domo de David. Sed David
fariĝadis ĉiam pli forta, kaj la domo
de Saul fariĝadis ĉiam pli malforta.
2 Al David naskiĝis filoj en Ĥebron.
Lia unuenaskito estis Amnon, de
Aĥinoam, la Jizreelanino; 3 lia dua
filo estis Kilab, de Abigail, edzino
de Nabal, la Karmelanino; la tria,
Abŝalom, de Maaĥa, filino de Talmaj,
reĝo de Geŝur; 4 la kvara, Adonija,
filo de Ĥagit; la kvina, Ŝefatja, filo
de Abital; 5 la sesa, Jitream, de
Egla, edzino de David. Ĉi tiuj nask-
iĝis al David en Ĥebron.
6 Dum la tempo, kiam estis milito
inter la domo de Saul kaj la domo
de David, Abner subtenadis la domon
de Saul. 7 Saul havis kromvirinon,
kies nomo estis Ricpa, filino de Aja.
Kaj Iŝ-Boŝet diris al Abner: Kial vi
envenis al la kromvirino de mia
patro? 8 Tiam Abner forte ekkoler-
is pro la vortoj de Iŝ-Boŝet, kaj li
diris: Ĉu mi estas kapo de hundo, mi,
kiu kontraŭ Jehuda faras favorkor-
aĵon al la domo de via patro Saul,
al liaj fratoj kaj al liaj amikoj, kaj ne
transdonis vin en la manon de David?
kaj vi riproĉas al mi hodiaŭ krimon
pro la virino! 9 Tiel kaj pli Dio
punu Abneron, se mi ne agos kon-
forme al tio, kiel la Eternulo ĵuris al
David; 10 por forpreni la regnon de
la domo de Saul, kaj starigi la tronon
de David super Izrael kaj Jehuda,
de Dan ĝis Beer-Ŝeba. 11 Kaj li
ne povis plu respondi al Abner eĉ
unu vorton, ĉar li timis lin.
12 Tiam Abner sendis senditojn
al David anstataŭ si, por diri: Al kiu
apartenas la lando? faru vian inter-
ligon kun mi, kaj tiam mia mano estos
kun vi, por turni al vi la tutan Izraelon.
13 Kaj tiu diris: Bone, mi faros kun
vi interligon; nur unu aferon mi
petos de vi, nome: vi ne vidos mian
vizaĝon, se vi antaŭe ne alkondukos
al mi Miĥalon, filinon de Saul, kiam
vi venos, por vidi mian vizaĝon.
14 Kaj David sendis senditojn al
Iŝ-Boŝet, filo de Saul, por diri: Donu
mian edzinon Miĥal, kiun mi edzinigis
al mi per cent prepucioj de Filiŝtoj.
15 Tiam Iŝ-Boŝet sendis, kaj prenis
ŝin de la edzo, de Paltiel, filo de
Laiŝ. 16 Kaj ŝia edzo iris kun ŝi,
ne ĉesante plori pro ŝi ĝis Baĥurim;
sed Abner diris al li: Iru returne; kaj
li iris returne.
17 Kaj Abner ekparolis kun la
plejaĝuloj de Izrael, dirante: Jam
de longe vi volas havi Davidon kiel
reĝon super vi; 18 nun faru do
tion; ĉar la Eternulo diris pri David
jene: Per la mano de Mia servanto
David Mi savos Mian popolon Izrael el

la manoj de la Filiŝtoj kaj el la manoj
de ĉiuj iliaj malamikoj. 19 Ankaŭ
al la oreloj de la Benjamenidoj
Abner parolis. Kaj Abner ankaŭ
iris, por diri al la oreloj de David en
Ĥebron ĉion, kio plaĉas al la Izrael-
idoj kaj al la tuta domo de Benjamen.
20 Kiam Abner venis al David en
Ĥebronon kaj kun li dudek viroj,
David faris por Abner kaj por liaj
viroj festenon. 21 Kaj Abner diris
al David: Mi leviĝos, kaj iros kaj
kunvenigos al mia sinjoro la reĝo
la tutan Izraelon, por ke ili faru kun
vi interligon, kaj por ke vi reĝu super
ĉio, kiel deziros via animo. Kaj
David forliberigis Abneron, kaj li
iris en paco. 22 Sed jen la serv-
antoj de David kaj Joab venis el
batalo, kaj alportis kun si multe da
militakiro; Abner tiam jam ne estis
kun David en Ĥebron, ĉar ĉi tiu
forliberigis lin kaj li foriris en paco.
23 Kiam venis Joab kun la tuta
militistaro, kiu estis kun li, oni sciigis
al Joab, dirante: Abner, filo de Ner,
venis al la reĝo; kaj ĉi tiu forliber-
igis lin kaj li iris en paco. 24 Tiam
Joab venis al la reĝo, kaj diris: Kion
vi faris? jen Abner venis al vi; kial
do vi forliberigis lin, ke li foriris?
25 Vi konas ja Abneron, filon de
Ner; nur por tromplogi vin li venis,
kaj por ekkoni ĉiujn viajn elirojn
kaj enirojn, kaj por ekscii ĉion, kion
vi faras. 26 Kaj Joab eliris de
David kaj sendis senditojn post
Abner, kaj ili revenigis lin de la puto
Sira; kaj David ne sciis pri tio.
27 Kiam Abner revenis Ĥebronon,
Joab kondukis lin en la mezon de la
pordego, por paroli kun li sekrete,
kaj frapis lin tie en la ventron; kaj
li mortis, pro la sango de lia frato
Asahel. 28 Kiam David poste aŭdis
pri tio, li diris: Senkulpa estas mi
kaj mia regno antaŭ la Eternulo por
eterne pri la sango de Abner, filo
de Ner. 29 Ĝi falu sur la kapon de
Joab kaj de lia tuta patrodomo; ne
manku en la domo de Joab pusulo,
nek leprulo, nek apoganta sin sur
bastono, nek falanta de glavo, nek
havanta mankon de pano. 30 Tiel
Joab kaj lia frato Abiŝaj mortigis
Abneron pro tio, ke li mortigis As-
ahelon, ilian fraton, en Gibeon dum
la batalo.
31 Kaj David diris al Joab, kaj al la
tuta popolo, kiu estis kun li: Disŝiru
viajn vestojn kaj zonu vin per sak-
oj, kaj funebru pro Abner. Kaj la
reĝo David sekvis la mortintportilon.
32 Kaj oni enterigis Abneron en
Ĥebron; kaj la reĝo levis sian voĉon
kaj ploris super la tombo de Abner,
kaj ploris la tuta popolo. 33 Kaj
la reĝo eldiris funebran parolon pri
Abner, kaj diris:

Ĉu Abner devis morti tiel, kiel
mortas malnoblulo?
34 Viaj manoj ne estis ligitaj, kaj
viaj piedoj ne estis en katenoj;
Vi falis, kiel oni falas de krim-
uloj.

Kaj ankoraŭ pli ploris pro li la popolo.
35 Poste venis la tuta popolo, por
igi Davidon manĝi, dum estis ankor-
aŭ tago; sed David ĵuris, dirante:
Tiel kaj pli punu min Dio, se mi
antaŭ la sunsubiro gustumos panon
aŭ ion ajn. 36 Kaj la tuta popolo
tion komprenis; kaj tio plaĉis al ĝi,
tiel same, kiel ĉio, kion faris la reĝo,
plaĉis al la tuta popolo. 37 Kaj
eksciis en tiu tago la tuta popolo kaj
la tuta Izrael, ke ne de la reĝo tio
venis, ke oni mortigis Abneron, filon
de Ner. 38 Kaj la reĝo diris al siaj
servantoj: Ĉu vi ne scias, ke princo
kaj grandulo falis hodiaŭ en Izrael?
39 Sed mi hodiaŭ estas ankoraŭ
malforta kaj apenaŭ sanktoleita kiel
reĝo, kaj tiuj homoj, la filoj de Ceruja,
estas pli fortaj ol mi; la Eternulo
repagu al la malbonaganto konforme
al lia malbonago.

4 KIAM la filo de Saul aŭdis, ke
mortis Abner en Ĥebron, tiam
liaj manoj malleviĝis kaj la tuta
Izrael konsterniĝis. 2 Du viroj
taĉmentestroj estis ĉe la filo de Saul;
la nomo de unu estis Baana, kaj la
nomo de la dua Reĥab, filoj de Rimon,
Beerotano, el la Benjamenidoj; ĉar
Beerot ankaŭ estis kalkulata kiel
apartenaĵo de la Benjamenidoj. 3 Sed
la Beerotanoj forkuris en Gitaimon
kaj loĝis tie kiel fremduloj ĝis nun.
4 De Jonatan, filo de Saul, restis
filo, kiu havis malsanajn piedojn.
Li havis la aĝon de kvin jaroj, kiam
venis la sciigo pri Saul kaj Jonatan
el Jizreel; kiam lia vartistino prenis
lin kaj ekkuris, kaj ŝi rapidis forkuri,
li falis kaj fariĝis lama. Lia nomo
estis Mefiboŝet.
5 Reĥab kaj Baana, filoj de Rimon,

la Beerotano, iris kaj venis en la
varmego de la tago en la domon de
Iŝ-Boŝet, kiam li kuŝis sian tagmezan
kuŝadon. 6 Kaj jen ili eniris en la
mezon de la domo, kvazaŭ por preni
tritikon, kaj frapis lin en la ventron;
poste Reĥab kaj lia frato Baana
forkuris. 7 Kiam ili eniris en la
domon, li kuŝis sur sia lito en sia
dormoĉambro; tial ili frapis lin kaj
mortigis lin, kaj dehakis lian kapon,
kaj prenis lian kapon, kaj iris laŭ
la vojo al la ebenaĵo dum la tuta
nokto. 8 Kaj ili alportis la kapon
de Iŝ-Boŝet al David en Ĥebronon,
kaj diris al la reĝo: Jen estas la
kapo de Iŝ-Boŝet, filo de Saul, via
malamiko, kiu serĉis vian animon; la
Eternulo donis al nia sinjoro, la reĝo,
venĝon hodiaŭ pro Saul kaj pro lia
idaro. 9 Sed David respondis al
Reĥab kaj al lia frato Baana, filoj de
Rimon, la Beerotano, kaj diris al ili:
Kiel vivas la Eternulo, kiu savis
mian animon el ĉiuj malfeliĉoj, 10 se
tiun, kiu sciigis al mi, ke Saul mortis,
kaj kiu pensis, ke li estas agrabla
sciiganto, mi kaptis kaj mortigis en
Ciklag, por rekompenci lin pro la
sciigo: 11 kiel do oni devas agi
kun malpiaj homoj, kiuj mortigis
homon senkulpan en lia domo, sur
lia lito? ĉu mi ne devas repostuli
lian sangon el viaj manoj, kaj ekstermi
vin de sur la tero? 12 Kaj David
ordonis al la servantoj; kaj ĉi tiuj
ilin mortigis, kaj dehakis iliajn manojn
kaj piedojn, kaj pendigis ilin super la
lageto en Ĥebron; kaj la kapon de
Iŝ-Boŝet oni prenis kaj enterigis en
la tombo de Abner en Ĥebron.

5 KAJ venis ĉiuj triboj de Izrael
al David en Ĥebronon, kaj diris
jene: Jen ni estas via osto kaj
via karno; 2 jam antaŭe, kiam
Saul estis reĝo super ni, vi estis la
elkondukanto kaj enkondukanto de
Izrael; kaj la Eternulo diris al vi:
Vi paŝtos Mian popolon Izrael,
kaj vi estos la estro super Izrael.
3 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de Izrael
al la reĝo en Ĥebronon, kaj la reĝo
David faris kun ili interligon en
Ĥebron antaŭ la Eternulo; kaj ili
sanktoleis Davidon reĝo super Izrael.
4 La aĝon de tridek jaroj havis
David, kiam li fariĝis reĝo; kvardek
jarojn li reĝis. 5 En Ĥebron li
reĝis super Jehuda sep jarojn kaj
ses monatojn, kaj en Jerusalem li
reĝis tridek tri jarojn super la tuta
Izrael kaj Jehuda. 6 Kaj la reĝo
kun siaj viroj iris al Jerusalem, kon-
traŭ la Jebusidojn, la loĝantojn de tiu
lando. Sed ili diris al David: Vi
ne eniros ĉi tien, ĉar blinduloj kaj
lamuloj vin rebatos; tio signifis:
David ne venos ĉi tien. 7 Sed
David venkoprenis la fortikaĵon
Cion, tio estas, la urbon de David.
8 Kaj David diris en tiu tago: Ĉiu,
kiu frapas la Jebusidojn, ekstermu
la akvotubojn, kaj la blindulojn kaj
la lamulojn, kiujn malamas la animo
de David. Tial oni diras: Blindulo
kaj lamulo ne venos en la domon.
9 Kaj David ekloĝis en la fortikaĵo,
kaj donis al ĝi la nomon: Urbo de
David. Kaj David konstruis ĉirkaŭe,
komencante de Milo kaj internen.
10 Kaj David fariĝadis ĉiam pli kaj
pli granda; kaj la Eternulo, Dio
Cebaot, estis kun li.
11 Kaj Ĥiram, reĝo de Tiro, sendis
senditojn al David, kaj cedrajn arbojn,
kaj ĉarpentistojn kaj masonistojn;
kaj ili konstruis domon al David.
12 Kaj David konsciis, ke la Eternulo
fortikigis lin kiel reĝon super Izrael,
kaj ke Li altigis lian regnon pro Sia
popolo Izrael.
13 Kaj David prenis ankoraŭ krom-
virinojn kaj edzinojn el Jerusalem
post sia veno el Ĥebron. Kaj nask-
iĝis al David ankoraŭ filoj kaj filinoj.
14 Jen estas la nomoj de tiuj, kiuj
naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝamua
kaj Ŝobab kaj Natan kaj Salomono
15 kaj Jibĥar kaj Eliŝua kaj Nefeg
kaj Jafia 16 kaj Eliŝama kaj Eljada
kaj Elifelet.
17 Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke oni
sanktoleis Davidon reĝo super Izrael,
ĉiuj Filiŝtoj iris, por serĉi Davidon.
David aŭdis pri tio, kaj eniris en la
fortikaĵon. 18 Kaj la Filiŝtoj venis
kaj okupis lokon en la valo Refaim.
19 Kaj David demandis la Eternulon,
dirante: Ĉu mi iru kontraŭ la Filiŝt-
ojn? ĉu Vi transdonos ilin en mian
manon? Kaj la Eternulo diris al
David: Iru, ĉar Mi certe transdonos
la Filiŝtojn en vian manon. 20 Tiam
David venis al la loko Baal-Peracim,
kaj David tie venkobatis ilin; kaj li
diris: La Eternulo disbatis miajn
malamikojn antaŭ mi, kiel oni disbatas
akvon. Tial oni donis al tiu loko

la nomon Baal-Peracim. 21 Kaj ili
lasis tie siajn diojn, kaj forportis ilin
David kaj liaj viroj.
22 Kaj denove venis la Filiŝtoj kaj
okupis lokon en la valo Refaim.
23 Kaj kiam David demandis la
Eternulon, Li diris : Ne iru ; turnu vin
post ilin, kaj venu al ili de la flanko
de la morusarboj ; 24 kaj kiam vi
ekaŭdos la sonon de paŝoj sur la
supro de la morusarboj, tiam ataku ;
ĉar tiam la Eternulo eliris antaŭ
vi, por frapi la tendaron de la
Filiŝtoj. 25 Kaj David faris tiel,
kiel ordonis al li la Eternulo ; kaj li
venkobatis la Filiŝtojn de Geba ĝis
Gezer.
6 KAJ denove David kolektis ĉiujn
elektitojn en Izrael, tridek mil.
2 Kaj David, kaj la tuta popolo,
kiu estis kun li, leviĝis kaj iris el
Baale-Jehuda, por venigi de tie la
keston de Dio, kiu estas nomata per
la nomo de la Eternulo Cebaot, kiu
sidas sur la keruboj. 3 Kaj oni
veturigis la keston de Dio sur nova
veturilo, kaj prenis ĝin el la domo de
Abinadab, kiu estis en Gibea. Kaj
Uza kaj Aĥjo, filoj de Abinadab,
kondukis la novan veturilon. 4 Kaj
oni prenis ĝin el la domo de Abi-
nadab en Gibea kun la kesto de Dio,
kaj Aĥjo iris antaŭ la kesto. 5 Kaj
David kaj la tuta domo de Izrael
ludis antaŭ la Eternulo per ĉiaj
instrumentoj el cipreso, per harpoj,
psalteroj, tamburinoj, sistroj, kaj
cimbaloj. 6 Kiam ili venis al la
draŝejo de Naĥon, Uza etendis sian
manon al la kesto de Dio kaj ekkaptis
ĝin, ĉar la bovoj klinpuŝis ĝin.
7 Tiam ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Uza, kaj Dio mort-
igis lin tie pro la peko, kaj li mortis
tie apud la kesto de Dio. 8 Kaj
afliktiĝis David pro tio, ke la Eternulo
frapis Uzan, kaj li donis al tiu loko
la nomon Perec-Uza, ĝis la nuna tago.
9 Kaj ektimis David la Eternulon en
tiu tago, kaj diris : Kiamaniere venos
al mi la kesto de la Eternulo ? 10 Kaj
David ne volis transportigi al si la
keston de la Eternulo en la urbon de
David, kaj David direktis ĝin en la
domon de Obed-Edom, la Gatano.
11 Kaj la kesto de la Eternulo restis
en la domo de Obed-Edom, la Gatano,
dum tri monatoj ; kaj la Eternulo
benis Obed-Edomon kaj lian tutan
domon. 12 Kaj oni sciigis al la
reĝo David, dirante : La Eternulo
benis la domon de Obed-Edom, kaj
ĉion, kio apartenas al li, pro la kesto
de Dio. Tiam David iris, kaj trans-
portis la keston de Dio el la domo
de Obed-Edom en la urbon de David
kun ĝojo. 13 Kaj ĉiufoje, kiam la
portantoj de la kesto de la Eternulo
trapaŝis ses paŝojn, li oferbuĉis
bovon kaj grasan ŝafon. 14 Kaj
David dancis per ĉiuj fortoj antaŭ la
Eternulo, kaj David estis zonita per
lina efodo. 15 Kaj David kaj la
tuta domo de Izrael kondukis la
keston de la Eternulo kun ĝojkriado
kaj trumpetado. 16 Kiam la kesto
de la Eternulo venis en la urbon
de David, Miĥal, la filino de Saul,
rigardis tra la fenestro ; kaj kiam ŝi
vidis, ke la reĝo David saltas kaj
dancas antaŭ la Eternulo, ŝi ekmal-
estimis lin en sia koro. 17 Kaj oni
alportis la keston de la Eternulo,
kaj metis ĝin sur ĝian lokon meze de
la tendo, kiun David starigis por ĝi ;
kaj David alportis antaŭ la Eternulo
bruloferojn kaj pacoferojn. 18 Kiam
David finis la oferadon de la brul-
oferoj kaj de la pacoferoj, li benis la
popolon en la nomo de la Eternulo
Cebaot. 19 Kaj li disdonis al la
tuta popolo, al la tuta amaso de la
Izraelidoj, kiel al la viroj, tiel ankaŭ
al la virinoj, al ĉiu po unu bulo da
pano, po unu porcio da viando, kaj
po unu peniko da sekvinberoj. Kaj
la tuta popolo iris ĉiu al sia domo.
20 Kiam David revenis, por beni
sian domon, Miĥal, filino de Saul,
eliris renkonte al David, kaj diris :
Kiel majesta estis hodiaŭ la reĝo de
Izrael, kiu elmontris sin hodiaŭ antaŭ
la okuloj de la sklavinoj de siaj serv-
antoj, kiel sin elmontras iu el la
publikaj dancistoj ! 21 Sed David
diris al Miĥal : Antaŭ la Eternulo,
kiu preferis min antaŭ via patro kaj
antaŭ lia tuta domo, ordonante al mi
esti estro super la popolo de la
Eternulo, super Izrael, antaŭ la
Eternulo mi ludis. 22 Kaj mi sen-
valorigos min ankoraŭ pli ol tio, kaj
mi humiligos min antaŭ miaj okuloj ;
kaj tamen inter la sklavinoj, pri
kiuj vi parolis, mi estos honorata.
23 Kaj Miĥal, la filino de Saul,
ne havis infanojn ĝis la tago de ŝia
morto.

7 KIAM la reĝo loĝis en sia domo,
kaj la Eternulo donis al li ri-
pozon rilate ĉiujn liajn malamik-
ojn ĉirkaŭe, 2 la reĝo diris al la
profeto Natan: Vidu, mi loĝas en
domo cedroligna, kaj la kesto de Dio
restas inter tapiŝoj. 3 Kaj Natan
diris al la reĝo: Ĉion, kio estas en
via koro, iru kaj faru, ĉar la Eternulo
estas kun vi. 4 Sed en tiu sama
nokto aperis vorto de la Eternulo
al Natan, dirante: 5 Iru, kaj diru
al Mia servanto David: Tiele diris la
Eternulo: Ĉu vi konstruos al Mi
domon por Mia loĝado? 6 Ĉar Mi
ne loĝis en domo de post tiu tago,
kiam Mi elkondukis la Izraelidojn
el Egiptujo, ĝis la nuna tempo;
sed Mi migradis en tendo kaj en
tabernaklo. 7 Kien ajn Mi iris
kun ĉiuj Izraelidoj, ĉu Mi diris
eĉ unu vorton al iu el la triboj
de Izrael, al kiu Mi ordonis paŝti
Mian popolon Izrael, dirante: Kial
vi ne konstruis por Mi cedrolignan
domon? 8 Kaj nun diru jenon
al Mia servanto David: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Mi prenis
vin el ŝafejo, de ŝafoj, por ke vi
estu estro super Mia popolo Izrael;
9 kaj Mi estis kun vi ĉie, kien vi iris;
kaj Mi ekstermis ĉiujn viajn malamik-
ojn antaŭ vi, kaj Mi faris al vi grand-
an nomon, egalan al la nomoj de la
potenculoj sur la tero; 10 kaj Mi
aranĝis lokon por Mia popolo Izrael;
kaj Mi plantis ĝin, ke ĝi loĝu trankvile
sur sia loko kaj ne tremu plu; kaj
malbonuloj ne plu premos ĝin, kiel
antaŭe; 11 kaj de post tiu tempo,
kiam Mi starigis juĝistojn super Mia
popolo Izrael kaj donis al vi trankvil-
econ rilate ĉiujn viajn malamikojn,
la Eternulo sciigis al vi, ke domon
konstruos al vi la Eternulo. 12 Kiam
finiĝos viaj tagoj kaj vi kuŝiĝos kun
viaj patroj, Mi starigos post vi vian
idon, kiu eliros el via ventro; kaj Mi
fortikigos lian regnon. 13 Li kon-
struos domon al Mia nomo; kaj Mi
fortikigos la tronon de lia regno por
eterne. 14 Mi estos al li patro,
kaj li estos al Mi filo; se li faros
malbonagon, Mi punos lin per vergo
de homoj kaj per batoj de homoj.
15 Kaj Mia favorkoreco ne deturniĝos
de li, kiel Mi deturnis ĝin de Saul,
kiun Mi forigis antaŭ vi. 16 Kaj
fidinda estos via domo kaj via regno
eterne antaŭ vi; via trono estos
fortikigita por eterne. 17 Konforme
al ĉiuj ĉi tiuj vortoj kaj konforme
al ĉi tiu tuta vizio Natan parolis al
David.

18 Kaj venis la reĝo David kaj
sidiĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris:
Kiu estas mi, mia Sinjoro, ho Etern-
ulo, kaj kio estas mia domo, ke Vi
venigis min ĝis ĉi tie? 19 Sed eĉ
tio estis nesufiĉa antaŭ Vi, mia
Sinjoro, ho Eternulo, kaj Vi parolis
pri la domo de Via sklavo eĉ por la
malproksima estonteco, laŭ la maniero
de homo, mia Sinjoro, ho Eternulo.
20 Kion pli David povas diri al Vi?
Vi konas ja Vian sklavon, mia
Sinjoro, ho Eternulo. 21 Pro Via
vorto kaj laŭ Via koro Vi faris tiun tut-
an grandaĵon, por montri al Via sklavo.
22 Pro tio Vi estas granda, ho Dio
Eternulo; ĉar ne ekzistas simila
al Vi, kaj ne ekzistas Dio krom Vi,
laŭ ĉio, kion ni aŭdis per niaj oreloj.
23 Kaj kiu estas simila al Via popolo
Izrael, la sola popolo sur la tero,
koncerne kiun Dio iris, por elaĉeti
ĝin al Si kiel popolon, kaj fari al Si
nomon, kaj fari grandaĵojn por Vi kaj
timindaĵojn por Via tero, antaŭ Via
popolo, kiun Vi liberigis al Vi el
Egiptujo, de ĝiaj popoloj kaj ĝiaj
dioj? 24 Kaj Vi starigis al Vi Vian
popolon Izrael, por ke ĝi estu por
Vi popolo por eterne; kaj Vi, ho
Eternulo, faris Vin Dio por ĝi.
25 Kaj nun, ho Dio Eternulo, la
vorton, kiun Vi diris pri Via sklavo
kaj pri lia domo, fortikigu por eterne,
kaj Vi agu tiel, kiel Vi diris. 26 Kaj
granda estu Via nomo por eterne,
por ke oni diru: La Eternulo Cebaot
estas Dio super Izrael. Kaj la domo
de Via sklavo David estu fortikigita
antaŭ Vi. 27 Ĉar Vi, ho Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael, sciigis al la
orelo de Via sklavo, dirante: Domon
Mi konstruos al vi; tial Via sklavo
trovis kuraĝon en sia koro preĝi al
Vi ĉi tiun preĝon. 28 Kaj nun, mia
Sinjoro, ho Eternulo, Vi estas Dio,
kaj Viaj vortoj estas veraj; kaj Vi
diris pri Via sklavo ĉi tiun bon-
aĵon. 29 Nun komencu beni la
domon de Via sklavo, ke ĝi restu
eterne antaŭ Vi; ĉar Vi, mia Sinjoro,
ho Eternulo, parolis; kaj per Via
beno estos benita la domo de Via
sklavo eterne.

8 POST tio okazis, ke David
venkobatis la Filiŝtojn kaj humil-
igis ilin, kaj David prenis la
ĉefurbon el la manoj de la Filiŝtoj.
2 Li ankaŭ venkobatis la Moab-
idojn, kaj, kuŝiginte ilin sur la tero,
li mezuris ilin per ŝnuro; du partojn
li mezuris por mortigi, kaj unu plenan
mezuron por restigi vivaj. Kaj la
Moabidoj submetiĝis al David kaj
alportis tributojn. 3 Kaj David
venkobatis Hadadezeron, filon de
Reĥob, reĝon de Coba, kiam tiu iris,
por restarigi sian regadon super la
rivero Eŭfrato. 4 Kaj David venko-
prenis de li mil sepcent rajdantojn
kaj dudek mil piedirantojn; kaj
David lamigis ĉiujn ĉarĉevalojn, sed
restigis el ili por cent ĉaroj. 5 La
Sirianoj Damaskaj venis, por helpi
al Hadadezer, reĝo de Coba; sed
David venkobatis el la Sirianoj dudek
du mil homojn. 6 Kaj David rest-
igis garnizonojn en la Damaska
Sirio, kaj la Sirianoj submetiĝis al
David kaj alportis tributojn. Kaj la
Eternulo helpis al David ĉie, kien
li iris. 7 Kaj David prenis la orajn
ŝildojn, kiujn havis sur si la serv-
antoj de Hadadezer, kaj alportis ilin
en Jerusalemon. 8 Kaj el Betaĥ
kaj el Berotaj, urboj de Hadadezer,
la reĝo David prenis tre multe da
kupro. 9 Kiam Toi, reĝo de Ĥamat,
aŭdis, ke David venkobatis la tutan
militistaron de Hadadezer, 10 tiam
Toi sendis sian filon Joram al la reĝo
David, por saluti lin, kaj gratuli lin
pro tio, ke li militis kontraŭ Hadad-
ezer kaj venkobatis lin (ĉar Toi estis
en milito kontraŭ Hadadezer); kaj
li havis en siaj manoj vazojn arĝentajn
kaj vazojn orajn kaj vazojn kuprajn.
11 Ilin ankaŭ la reĝo David dediĉis
al la Eternulo, kune kun la arĝento
kaj oro, kiun li dediĉis el tio, kion li
akiris de ĉiuj nacioj, kiujn li venkis:
12 de la Sirianoj, de Moab, de la
Amonidoj, de la Filiŝtoj, kaj de
Amalek, kaj el la militakiro, kiun li
ricevis de Hadadezer, filo de Reĥob
kaj reĝo de Coba. 13 Kaj David
faris al si nomon, kiam li revenis
post la venkobato de la Sirianoj en la
Valo de Salo, en la nombro de dek
ok mil homoj. 14 Kaj li starigis en
Edomujo garnizonojn, en la tuta
Edomujo li starigis garnizonojn; kaj
ĉiuj Edomidoj submetiĝis al David.
Kaj la Eternulo helpis al David ĉie,
kien li iris.
15 Kaj David reĝis super la tuta
Izrael, kaj David faradis juĝon kaj
justecon al sia tuta popolo. 16 Joab,
filo de Ceruja, estis estro de la milit-
istaro; Jehoŝafat, filo de Aĥilud,
estis kronikisto; 17 Cadok, filo de
Aĥitub, kaj Aĥimeleĥ, filo de Ebjatar,
estis pastroj; kaj Seraja estis skrib-
isto; 18 Benaja, filo de Jehojada,
estis super la Keretidoj kaj la Pelet-
idoj; kaj la filoj de David estis
pastroj.

9 KAJ David diris: Ĉu ekzistas
ankoraŭ iu, kiu restis el la domo
de Saul, ke mi povu fari al li
favorkoraĵon pro Jonatan? 2 El
la domo de Saul estis servanto, kies
nomo estis Ciba; kaj oni vokis lin al
David, kaj la reĝo diris al li: Ĉu vi
estas Ciba? Kaj tiu respondis: Mi,
via sklavo. 3 Tiam la reĝo diris: Ĉu
ekzistas ankoraŭ iu el la domo de
Saul, ke mi povu fari al li favorkor-
aĵon en la nomo de Dio? Kaj Ciba
diris al la reĝo: Ekzistas ankoraŭ
filo de Jonatan, lamulo. 4 Kaj la
reĝo diris al li: Kie li estas? Kaj
Ciba diris al la reĝo: Jen li estas en
la domo de Maĥir, filo de Amiel, en
Lo-Debar. 5 Tiam la reĝo David
sendis, kaj venigis lin el la domo de
Maĥir, filo de Amiel, el Lo-Debar.
6 Kaj venis Mefiboŝet, filo de Jon-
atan, filo de Saul, al David, kaj ĵetis
sin vizaĝaltere kaj adorkliniĝis. Kaj
David diris: Mefiboŝet! Kaj tiu
diris: Jen mi estas, via sklavo.
7 Kaj David diris al li: Ne timu, ĉar
mi estos por vi favorkora pro via
patro Jonatan, kaj mi redonos al vi
ĉiujn kampojn de via patro Saul, kaj
vi manĝados ĉiam ĉe mia tablo.
8 Kaj tiu adorkliniĝis, kaj diris: Kio
estas via sklavo, ke vi vin turnas al
senviva hundo, kiel mi estas? 9 Kaj
la reĝo alvokis Ciban, la servanton
de Saul, kaj diris al li: Ĉion, kio
apartenis al Saul kaj al lia tuta domo,
mi donas al la filo de via sinjoro;
10 prilaboradu do por li la teron, vi
kaj viaj filoj kaj viaj servantoj, kaj
rikoltadu, por ke la filo de via sinjoro
havu panon por manĝado; sed Mefi-
boŝet, filo de via sinjoro, manĝados
ĉiam ĉe mia tablo. Kaj Ciba havis
dek kvin filojn kaj dudek servantojn.
11 Kaj Ciba diris al la reĝo: Ĉion,

kion mia sinjoro la reĝo ordonas al sia
sklavo, via sklavo faros. Kaj Mefi-
boŝet manĝados ĉe mia tablo egale
al la filoj de la reĝo. 12 Mefiboŝet
havis malgrandan filon, kies nomo
estis Miĥa. Kaj ĉiuj, kiuj loĝis en
la domo de Ciba, estis servantoj al
Mefiboŝet. 13 Kaj Mefiboŝet loĝis
en Jerusalem, ĉar li ĉiam manĝadis
ĉe la tablo de la reĝo. Kaj li estis
lama je siaj ambaŭ piedoj.

10 OKAZIS poste, ke mortis la
reĝo de la Amonidoj, kaj lia
filo Ĥanun fariĝis reĝo an-
stataŭ li. 2 Tiam David diris: Mi
estos favorkora al Ĥanun, filo de
Naĥaŝ, konforme al tio, kiel lia patro
agis favorkore koncerne min. Kaj
David sendis, por konsoli lin per siaj
servantoj pri lia patro. Kaj la serv-
antoj de David venis en la landon de
la Amonidoj. 3 Sed la eminentuloj
de la Amonidoj diris al sia sinjoro
Ĥanun: Ĉu efektive David deziras
honori vian patron antaŭ vi, ke li
sendis al vi konsolantojn? ĉu ne por
pristudi la urbon, esplorrigardi kaj
ruinigi ĝin, David sendis al vi siajn
servantojn? 4 Tiam Ĥanun prenis
la servantojn de David, kaj forrazis
al ili duonon de la barbo, kaj de-
tranĉis iliajn vestojn ĝis duono, ĝis la
lumboj, kaj foririgis ilin. 5 Kiam
oni tion raportis al David, li sendis
al ili renkonte, ĉar tiuj homoj tre
hontis. Kaj la reĝo diris: Restu en
Jeriĥo, ĝis rekreskos viaj barboj,
kaj tiam revenu. 6 Kiam la Amon-
idoj vidis, ke ili indignigis Davidon,
tiam la Amonidoj sendis kaj dungis
Sirianojn el Bet-Reĥob kaj Sirianojn
el Coba, dudek mil piedirantojn, kaj
de la reĝo de Maaĥa mil homojn kaj
de Tob dek du mil homojn. 7 Kiam
David aŭdis pri tio, li sendis Joabon
kaj la tutan armeon da kuraĝuloj.
8 Kaj eliris la Amonidoj kaj batal-
aranĝiĝis ĉe la enirejo de la pordego;
kaj la Sirianoj el Coba kaj el Reĥob
kaj la viroj de Tob kaj de Maaĥa estis
aparte, sur la kampo. 9 Kiam Joab
vidis, ke li havos kontraŭ si batalon
antaŭe kaj malantaŭe, li faris elekton
el ĉiuj plejbravuloj en Izrael kaj
batalaranĝis ilin kontraŭ la Sirianoj;
10 kaj la ceteran parton de la popolo
li komisiis al sia frato Abiŝaj, kaj
batalaranĝis ilin kontraŭ la Amon-
idoj. 11 Kaj li diris: Se la Sirianoj
superfortos min, tiam vi donos al mi
helpon; sed se la Amonidoj super-
fortos vin, tiam mi iros, por helpi vin.
12 Estu kuraĝa, kaj ni tenu nin forte
por nia popolo kaj por la urboj de nia
Dio; kaj la Eternulo faru tion, kio
plaĉos al Li. 13 Kaj Joab, kun la
popolo, kiu estis kun li, komencis la
batalon kontraŭ la Sirianoj; kaj ĉi
tiuj forkuris antaŭ li. 14 Kiam la
Amonidoj vidis, ke la Sirianoj for-
kuris, ili ankaŭ forkuris antaŭ Abiŝaj,
kaj foriris en la urbon. Tiam Joab
returnis sin de la Amonidoj, kaj
venis Jerusalemon. 15 Kiam la Siri-
anoj vidis, ke ili estas venkobatitaj
de la Izraelidoj, ili kolektiĝis en unu
loko. 16 Kaj Hadadezer sendis, kaj
elirigis la Sirianojn transriverajn;
kaj ili venis en Ĥelamon; kaj Ŝobaĥ,
militestro de Hadadezer, ilin konduk-
is. 17 Kiam tio estis raportita al
David, li kolektis ĉiujn Izraelidojn,
kaj transiris Jordanon kaj venis en
Ĥelamon. Kaj la Sirianoj aranĝis sin
kontraŭ David kaj ekbatalis kontraŭ
li. 18 Kaj la Sirianoj forkuris antaŭ
Izrael, kaj David mortigis el la
Sirianoj sepcent ĉaristojn kaj kvardek
mil rajdantojn; ankaŭ Ŝobaĥon, la
militestron, li frapis, kaj tiu mortis
tie. 19 Kiam ĉiuj reĝoj, kiuj servis
Hadadezeron, vidis, ke ili estas
venkobatitaj de la Izraelidoj, ili faris
pacon kun la Izraelidoj kaj submetiĝis
al ili. Kaj la Sirianoj timis helpi
plu al la Amonidoj.

11 POST unu jaro, en la tempo,
kiam la reĝoj eliras milite,
David sendis Joabon kune
kun siaj servantoj kaj kun ĉiuj
Izraelidoj; kaj ili faris ruinigadon
inter la Amonidoj, kaj sieĝis Raban.
Sed David restis en Jerusalem.
2 Okazis, ke vespere David leviĝis
de sia kuŝejo kaj ekpromenis sur
la tegmento de la reĝa domo; kaj li
ekvidis de la tegmento virinon, kiu
sin lavis; kaj la virino estis tre
belaspekta. 3 Kaj David sendis,
por demandi pri la virino; kaj oni
diris al li, ke ŝi estas Bat-Ŝeba, filino
de Eliam, kaj edzino de Urija, la
Ĥetido. 4 Tiam David sendis send-
itojn, por preni ŝin; kaj ŝi venis al li,
kaj li kuŝis kun ŝi; kiam ŝi repuriĝis
de sia malpureco, ŝi revenis en sian
domon. 5 Kaj la virino gravediĝis,
kaj ŝi sendis, por sciigi Davidon,

dirante: Mi gravediĝis. 6 Tiam
David sendis al Joab, por diri: Sendu
al mi Urijan, la Ĥetidon. Kaj Joab
sendis Urijan al David. 7 Kiam
Urija venis al li, David demandis
pri la farto de Joab kaj pri la farto
de la popolo kaj pri la sukceso de la
milito. 8 Kaj David diris al Urija:
Iru en vian domon, kaj lavu viajn
piedojn. Kaj Urija eliris el la domo
de la reĝo, kaj lin sekvis donacoj de
la reĝo. 9 Sed Urija dormis ĉe la
enirejo de la domo de la reĝo, kune
kun ĉiuj servantoj de lia sinjoro, kaj li
ne iris en sian domon. 10 Kaj oni ra-
portis al David, dirante: Urija ne iris
en sian domon. Tiam David diris
al Urija: Vi venis ja de la vojo; kial
do vi ne iris en vian domon? 11 Kaj
Urija respondis al David: La kesto
kaj Izrael kaj Jehuda troviĝas en
tendoj, kaj mia sinjoro Joab kaj la
servantoj de mia sinjoro bivakas sur
la kampo; kaj ĉu mi irus en mian
domon, por manĝi kaj trinki, kaj kuŝi
kun mia edzino? mi ĵuras per via
vivo kaj per la vivo de via animo, ke
mi ne faros tion. 12 Tiam David
diris al Urija: Restu ĉi tie ankoraŭ
hodiaŭ, kaj morgaŭ mi forliberigos
vin. Kaj Urija restis en Jerusalem
tiun tagon kaj la sekvantan. 13 Kaj
David invitis lin, ke li manĝu kaj
trinku ĉe li, kaj ebriigis lin. Vespere
li eliris, por dormi sur sia kuŝejo kun
la servantoj de sia sinjoro, sed en sian
domon li ne iris. 14 Matene David
skribis leteron al Joab, kaj sendis
ĝin per Urija. 15 Kaj en la letero
li skribis jenon: Metu Urijan en la
fronton de la plej forta batalo, kaj
deturniĝu de li, ke li estu frapita
kaj mortu. 16 Tial, kiam Joab sieĝis
la urbon, li metis Urijan sur la lokon,
pri kiu li sciis, ke tie estas la plej
fortaj viroj. 17 Kiam la loĝantoj
de la urbo eliris kaj ekbatalis kontraŭ
Joab, falis kelka nombro el la serv-
antoj de David; kaj mortis ankaŭ
Urija, la Ĥetido. 18 Joab sendis
kaj raportigis al David ĉiujn cirkon-
stancojn de la batalo. 19 Kaj al la
sendito li donis jenan ordonon: Kiam
vi finos raporti al la reĝo ĉiujn cir-
konstancojn de la batalo, 20 kaj la
reĝo ekkoleros, kaj diros: Kial vi
alproksimiĝis al la urbo, por batali?
ĉu vi ne sciis, ke oni pafos de la
muro? 21 kiu mortigis Abimeleĥon,
filon de Jerubeŝet? ĉu ne virino ĵetis
sur lin de la muro muelŝtonon, ke li
mortis en Tebec? kial vi alproksim-
iĝis al la muro? tiam diru: Ankaŭ
via servanto Urija, la Ĥetido, mortis.
22 La sendito iris, kaj venis kaj
raportis al David ĉion, por kio send-
is lin Joab. 23 Kaj la sendito diris
al David: Kiam tiuj homoj montriĝis
pli fortaj ol ni kaj eliris kontraŭ nin
sur la kampon, ni komencis premi
ilin al la enirejo en la pordegon;
24 tiam la pafistoj pafis sur viajn
servantojn de sur la muro, kaj pereis
kelkaj el la servantoj de la reĝo, kaj
ankaŭ via servanto Urija, la Ĥetido,
mortis. 25 Tiam David diris al la
sendito: Tiel diru al Joab: Ne
afliktiĝu pro tio, ĉar la glavo for-
manĝas jen tiun, jen alian; plifortigu
vian militon kontraŭ la urbo kaj de-
truu ĝin, kaj estu kuraĝa. 26 Kiam
la edzino de Urija aŭdis, ke mortis
ŝia edzo Urija, ŝi funebris pro sia
edzo. 27 Kiam pasis la funebro,
David sendis, kaj prenis ŝin en sian
domon; kaj ŝi fariĝis lia edzino, kaj
ŝi naskis al li filon. Sed la faro, kiun
faris David, malplaĉis al la Eternulo.

12 KAJ la Eternulo sendis al
David Natanon, kaj ĉi tiu
venis al li, kaj diris al li:
En unu urbo estis du viroj, unu
riĉulo kaj la dua malriĉulo; 2 la
riĉulo havis tre multe da ŝafoj kaj
da bovoj; 3 kaj la malriĉulo havis
nenion, krom unu malgranda ŝafeto,
kiun li aĉetis kaj nutris, kaj ĝi el-
kreskis ĉe li kaj ĉe liaj infanoj kune
kun ili; el lia peco ĝi manĝadis, el lia
kaliko ĝi trinkadis, kaj sur lia sino ĝi
dormadis, kaj ĝi estis por li kiel
filino. 4 Sed venis gasto al la riĉa
homo, kaj ĉi tiu domaĝis preni el
siaj ŝafoj aŭ el siaj bovoj, por prepari
ion por la gasto, kiu venis al li, kaj li
prenis la ŝafeton de la viro malriĉa,
kaj preparis ĝin por la homo, kiu
venis al li. 5 Tiam forte ekflamis
la kolero de David kontraŭ tiu homo,
kaj li diris al Natan: Mi ĵuras per la
Eternulo, ke morti devas la homo, kiu
tion faris; 6 kaj pro la ŝafeto li
repagu kvaroble, pro tio, ke li faris
tion kaj ke li agis senkompate.
7 Tiam Natan diris al David: Vi
estas tiu homo. Tiele diris la Etern-
ulo, Dio de Izrael: Mi sanktoleis vin
reĝo super Izrael, kaj Mi savis vin el

la mano de Saul, 8 kaj Mi donis al
vi la domon de via sinjoro kaj la
edzinojn de via sinjoro sur vian sinon,
kaj Mi donis al vi la domon de Izrael
kaj Jehuda; kaj se tio ne sufiĉus, Mi
aldonus ankoraŭ tion kaj alian.
9 Kial do vi malŝatis la vorton de la
Eternulo, farante malbonon antaŭ
Liaj okuloj? Urijan, la Ĥetidon, vi
mortigis per glavo, kaj lian edzinon
vi prenis al vi kiel edzinon, post kiam
vi lin mortigis per glavo de la Amon-
idoj. 10 Nun ne malaperos el via
domo la glavo eterne, pro tio, ke vi
malŝatis Min, kaj prenis la edzinon
de Urija, la Ĥetido, ke ŝi estu via
edzino. 11 Tiele diris la Eternulo:
Jen Mi venigos sur vin malbonon el
via domo; kaj Mi prenos viajn edzin-
ojn antaŭ viaj okuloj, kaj fordonos al
via konkuranto, kaj li kuŝos kun viaj
edzinoj antaŭ ĉi tiu suno. 12 Ĉar
vi agis sekrete; sed Mi faros tiun
aferon antaŭ la tuta Izrael kaj antaŭ
la suno. 13 Tiam David diris al
Natan: Mi pekis antaŭ la Eternulo.
Kaj Natan diris al David: La Eternulo
forigis vian pekon, vi ne mortos;
14 sed ĉar vi per tiu faro incitis la
malamikojn de la Eternulo, tial la
filo, kiu naskiĝis al vi, mortos.
15 Kaj Natan iris en sian domon.

Kaj la Eternulo frapis la infanon,
kiun la edzino de Urija naskis al
David, kaj ĝi danĝere malsaniĝis.
16 Kaj David ekpreĝis al la Eternulo
pri la infano; kaj David fastis, kaj li
eniris, kaj pasigis la nokton sur la
tero. 17 Kaj ekinsistis super li la
plejaĝuloj de lia domo, por igi lin
leviĝi de la tero; sed li ne volis, kaj
li ne manĝis kun ili. 18 En la sepa
tago la infano mortis. Kaj la serv-
antoj de David timis sciigi al li, ke la
infano mortis; ĉar ili pensis: Jen dum
la infano ankoraŭ vivis, ni parolis al li,
kaj li ne aŭskultis nian voĉon; kiel
do ni diros al li, ke la infano mortis?
li faros ian malbonon. 19 Sed kiam
David vidis, ke liaj servantoj mur-
muretas inter si, li komprenis, ke la
infano mortis; kaj David diris al siaj
servantoj: Ĉu la infano mortis? Kaj
ili respondis: Ĝi mortis. 20 Tiam
David leviĝis de la tero, lavis sin kaj
oleis sin kaj ŝanĝis siajn vestojn,
kaj iris en la domon de la Eternulo,
kaj adorkliniĝis. Poste li venis en
sian domon; li petis, ke oni donu al li
panon, kaj li manĝis. 21 Tiam diris
al li liaj servantoj: Kion signifas tio,
kion vi faris? dum la infano estis
ankoraŭ vivanta, vi fastis kaj ploris;
kaj kiam la infano mortis, vi leviĝis
kaj manĝis! 22 Kaj li respondis:
Dum la infano ankoraŭ vivis, mi fastis
kaj ploris; ĉar mi pensis: Kiu scias?
eble la Eternulo indulgos min kaj
la infano vivos. 23 Sed nun ĝi
mortis; por kio do mi fastos? ĉu mi
povas ankoraŭ revenigi ĝin? mi
iros al ĝi, sed ĝi ne revenos al mi.
24 Kaj David konsolis sian edzinon
Bat-Ŝeba, kaj envenis al ŝi kaj kuŝis
kun ŝi; kaj ŝi naskis filon, kaj li
donis al li la nomon Salomono; kaj la
Eternulo lin amis. 25 Kaj li trans-
donis lin en la manojn de la profeto
Natan; ĉi tiu donis al li la nomon
Jedidja, pro la Eternulo.

26 Joab ekmilitis kontraŭ Raba de
la Amonidoj, kaj venkoprenis la
reĝan urbon. 27 Kaj Joab sendis
senditojn al David, kaj dirigis: Mi
militis kontraŭ Raba, kaj mi venko-
prenis la urbon de akvoj; 28 nun
kolektu la reston de la popolo, kaj
sieĝu la urbon kaj prenu ĝin; ĉar
alie, se mi prenus la urbon, oni nomus
ĝin per mia nomo. 29 Tiam David
kolektis la tutan popolon, kaj iris al
Raba, kaj militis kontraŭ ĝi kaj
prenis ĝin. 30 Kaj li prenis la
kronon de Malkam de lia kapo; ĝi
havis la pezon de kikaro da oro; en
ĝi estis multekosta ŝtono, kiu trans-
iris sur la kapon de David. Kaj da
militakiraĵo li elportis el la urbo tre
multe. 31 Kaj la popolon, kiu tie
estis, li elirigis, kaj metis ĝin al
segiloj kaj al feraj draŝiloj kaj al
feraj hakiloj kaj forkondukis al brik-
farejoj. Tiele li agis kun ĉiuj urboj
de la Amonidoj. Kaj David kaj la
tuta popolo revenis Jerusalemon.

13 POSTE okazis jeno: Abŝalom,
filo de David, havis belan
fratinon, kies nomo estis
Tamar; ŝin ekamis Amnon, filo de
David. 2 Kaj Amnon suferis multe
kaj preskaŭ malsaniĝis pro sia fratino
Tamar; ĉar ŝi estis virgulino, kaj al
Amnon ŝajnis malfacile fari ion al ŝi.
3 Sed Amnon havis amikon, kies
nomo estis Jonadab, filo de Ŝimea,
frato de David; kaj Jonadab estis
homo tre saĝa. 4 Kaj li diris al li:
Kia! vi tiel malgrasiĝas, ho reĝido,

kun ĉiu tago? ĉu vi ne diros al mi?
Kaj Amnon diris al li: Tamaron,
fratinon de mia frato Abŝalom, mi
amas. 5 Tiam Jonadab diris al li:
Kuŝiĝu en vian liton, kaj ŝajnigu vin
malsana; kaj kiam venos via patro,
por vidi vin, diru al li: Mi petas, ke
mia fratino Tamar venu, kaj ŝi donu
al mi manĝi kaj ŝi pretigu antaŭ
mi la manĝaĵon, por ke mi vidu kaj
mi manĝu el ŝiaj manoj. 6 Amnon
kuŝiĝis, kaj ŝajnigis sin malsana; kaj
venis la reĝo, por vidi lin, kaj Amnon
diris al la reĝo: Mi petas, ke venu mia
fratino Tamar, kaj ke ŝi pretigu antaŭ
miaj okuloj du kuketojn, por ke mi
manĝu el ŝiaj manoj. 7 Tiam David
sendis al Tamar en la domon, por
diri: Iru, mi petas, en la domon de
via frato Amnon, kaj pretigu al li
manĝaĵon. 8 Kaj Tamar iris en la
domon de sia frato Amnon; li kuŝis.
Kaj ŝi prenis paston, knedis ĝin,
preparis antaŭ liaj okuloj, kaj bakis
la kuketojn. 9 Kaj ŝi prenis la
paton, kaj elskuis antaŭ li; sed li ne
volis manĝi. Kaj Amnon diris: For-
iĝu de mi ĉiujn. Kaj ĉiuj eliris de li.
10 Tiam Amnon diris al Tamar:
Alportu la manĝaĵon en la internan
ĉambron, por ke mi manĝu el viaj
manoj. Tamar prenis la kuketojn,
kiujn ŝi faris, kaj alportis ilin al sia
frato Amnon en la internan ĉambron.
11 Sed, kiam ŝi ilin alportis al li por
manĝi, li kaptis ŝin, kaj diris al ŝi:
Venu, kuŝiĝu kun mi, mia fratino.
12 Tiam ŝi diris al li: Ne, mia frato,
ne perfortu min; ĉar tiel ne estas
farate en Izrael; ne faru tian mal-
noblaĵon. 13 Kien mi irus kun mia
malhonoro? kaj vi fariĝus kiel iu el la
malnobluloj en Izrael. Parolu kun la
reĝo, mi petas; kaj li ne rifuzos min
al vi. 14 Sed li ne volis obei ŝiajn
vortojn, kaj kaptis ŝin kaj perfortis
ŝin kaj kuŝis kun ŝi. 15 Post tio
Amnon ekmalamis ŝin per tre granda
malamo; pli granda estis la malamo,
kiun li eksentis al ŝi, ol la amo, kiun
li antaŭe havis por ŝi. Kaj Amnon
diris al ŝi: Leviĝu, foriru. 16 Kaj
ŝi diris al li: Se vi forpelas min, tiam
ĉi tiu granda malbono estas pli granda,
ol la alia, kiun vi faris al mi. Sed
li ne volis aŭskulti ŝin. 17 Kaj li
alvokis sian junulon-servanton, kaj
diris: Forpelu de mi ĉi tiun for, kaj
ŝlosu la pordon post ŝi. 18 Ŝi
havis sur si diverskoloran veston,
ĉar per tiaj tunikoj vestadis sin la
filinoj de la reĝo. Kaj lia servanto
elkondukis ŝin eksteren kaj ŝlosis
la pordon post ŝi. 19 Tiam Tamar
prenis cindron sur sian kapon, kaj la
diverskoloran veston, kiu estis sur ŝi,
ŝi disŝiris; kaj ŝi metis sian manon sur
sian kapon, kaj iris kaj kriis. 20 Kaj
diris al ŝi ŝia frato Abŝalom; Ĉu via
frato Amnon estis kun vi? nun, mia
fratino, silentu; li estas via frato;
ne tro afliktiĝu pro tiu afero. Kaj
Tamar restis malĝoja en la domo de
sia frato Abŝalom. 21 Kiam la reĝo
David aŭdis ĉion ĉi tion, li tre koleris.
22 Abŝalom parolis kun Amnon nek
malbonon nek bonon; ĉar Abŝalom
malamis Amnonon pro tio, ke li
perfortis lian fratinon Tamar.
23 Okazis post du jaroj, ke oni
tondis la ŝafojn ĉe Abŝalom en Baal-
Ĥacor, kiu estas apud Efraim; kaj
Abŝalom invitis ĉiujn filojn de la reĝo.
24 Kaj Abŝalom venis al la reĝo, kaj
diris: Jen oni tondas ĉe via sklavo;
mi petas, ke la reĝo kun siaj serv-
antoj venu al via sklavo. 25 Sed
la reĝo diris al Abŝalom: Ne, mia
filo, ni ne iros ĉiuj, por ke ni ne estu
ŝarĝo por vi. Tiu insiste lin petis;
sed li ne volis iri, li nur benis lin.
26 Tiam Abŝalom diris: Se ne, tiam
almenaŭ mia frato Amnon iru kun
ni. Kaj la reĝo diris al li: Por kio
li iru kun vi? 27 Sed Abŝalom
insiste lin petis; tial li lasis iri kun li
Amnonon kaj ĉiujn filojn de la reĝo.
28 Kaj Abŝalom ordonis al siaj serv-
antoj jene: Rigardu, mi petas, kiam
la koro de Amnon gajiĝos de vino,
kaj mi diros al vi, ke vi frapu Amnonon,
tiam mortigu lin, ne timu; ĉar ja mi
ordonis al vi; estu senhezitaj kaj
kuraĝaj. 29 Kaj la servantoj de
Abŝalom faris al Amnon, kiel ordonis
Abŝalom. Tiam leviĝis ĉiuj filoj de
la reĝo, kaj sidiĝis ĉiu sur sia mulo kaj
forkuris. 30 Kiam ili estis ankoraŭ
sur la vojo, al David venis la famo,
ke Abŝalom mortigis ĉiujn filojn de
la reĝo kaj neniu el ili restis. 31 La
reĝo leviĝis, kaj disŝiris siajn vestojn,
kaj kuŝiĝis sur la tero; kaj ĉiuj liaj
servantoj staris kun disŝiritaj vestoj.
32 Tiam ekparolis Jonadab, filo de
Ŝimea, frato de David, kaj diris:
Mia sinjoro ne diru, ke ĉiuj junuloj
filoj de la reĝo estas mortigitaj;

ĉar nur Amnon sola mortis; ĉar ĉe
Abŝalom tio estis decidita de post la
tago, kiam tiu perfortis lian fratinon
Tamar. 33 Kaj nun mia sinjoro la
reĝo ne atentu la famon, kiu diras,
ke ĉiuj filoj de la reĝo mortis; nur
Amnon sola mortis. 34 Dume Abŝa-
lom forkuris. La gardostaranta serv-
anto levis siajn okulojn, kaj ekvidis,
ke multe da homoj iras de la vojo
malantaŭa laŭ la deklivo de la monto.
35 Kaj Jonadab diris al la reĝo:
Jen la filoj de la reĝo venas; kiel via
sklavo diris, tiel fariĝis. 36 Kiam li
finis paroli, venis la filoj de la reĝo,
kaj ili levis sian voĉon kaj ploris;
kaj ankaŭ la reĝo kaj ĉiuj liaj serv-
antoj ploris per tre granda ploro.
37 Sed Abŝalom forkuris, kaj venis
al Talmaj, filo de Amihud, reĝo de
Geŝur. Kaj David funebris pro sia
filo dum la tuta tempo.

38 Abŝalom forkuris, kaj iris Geŝuron,
kaj restis tie dum tri jaroj. 39 Kaj la
reĝo David forte sopiris al Abŝalom;
ĉar li konsoliĝis pri la morto de Amnon.

14 JOAB, filo de Ceruja, ri-
markis, ke la koro de la reĝo
pliifavoriĝis por Abŝalom.
2 Kaj Joab sendis en Tekoan kaj
venigis de tie saĝan virinon, kaj
diris al ŝi: Ŝajnigu vin funebranta
kaj metu sur vin funebrajn vestojn,
kaj ne ŝmiru vin per oleo, kaj estu
kiel virino, kiu jam de longe funebras
pro mortinto; 3 kaj venu al la
reĝo, kaj diru al li jenon; kaj Joab
inspiris al ŝi, kion ŝi devas diri.
4 Kaj la virino el Tekoa ekparolis al
la reĝo, kaj ĵetis sin vizaĝaltere kaj
adorkliniĝis, kaj diris: Helpu min, ho
reĝo! 5 Kaj la reĝo diris al ŝi:
Kio estas al vi? Kaj ŝi respondis:
Ho ve, mi estas vidvino, mia edzo
mortis. 6 Sed via sklavino havis
du filojn; ili ambaŭ ekkverelis sur la
kampo, kaj ĉar estis inter ili neniu
savanto, unu frapis la alian kaj mort-
igis lin. 7 Kaj jen leviĝis kontraŭ
vian sklavinon la tuta familio, dirante:
Eldonu la fratmortiginton, por ke ni
mortigu lin pro la animo de lia frato,
kiun li mortigis, kaj ni ekstermu
ankaŭ la heredanton. Tiel ili volas
estingi mian karbon, kiu ankoraŭ
restis, por ne restigi al mia edzo
nomon nek ian restaĵon sur la tero.
8 Tiam la reĝo diris al la virino:
Iru hejmen, kaj mi donos ordonon
pri vi. 9 Sed la virino el Tekoa
diris al la reĝo: Sur mi, mia sinjoro,
ho reĝo, estu la krimo, kaj sur la
domo de mia patro; sed la reĝo kaj
lia trono estas senkulpaj. 10 Kaj
la reĝo diris: Alkonduku al mi tiun,
kiu parolas kontraŭ vi, kaj li ne plu
tuŝos vin. 11 Kaj ŝi diris: La reĝo
volu memori pri la Eternulo, lia Dio,
por ke la sangovenĝantoj ne faru pli
da pereo kaj ne ekstermu mian filon.
Li diris: Mi ĵuras per la Eternulo,
ke ne falos eĉ haro de via filo sur
la teron. 12 Kaj la virino diris:
Permesu, ke via sklavino diru vorton
al mia sinjoro la reĝo. Li diris:
Parolu. 13 Kaj la virino diris: Kial
do vi tiel pensas pri la popolo de
Dio? eldirante tian vorton, la reĝo
fariĝas kvazaŭ kulpulo, ke li ne re-
venigas sian elpeliton. 14 Ĉar ni
devas morti, kaj ni similas al akvo,
kiu estas verŝata sur la teron kaj
kiun oni ne povas enkolekti; sed Dio
ne volas pereigi animon; Li pripensas,
ke forpuŝito ne estu forpuŝata ankaŭ
de Li. 15 Nur nun mi venis, por
diri tion al la reĝo, mia sinjoro, ĉar la
popolo min timigis; sed via sklavino
diris al si: Mi provos paroli al la reĝo;
eble la reĝo plenumos la vorton de sia
sklavino; 16 eble la reĝo aŭskultos,
por savi sian sklavinon el la mano
de tiu homo, kiu volas ekstermi min
kaj mian filon kune el la heredaĵo
de Dio. 17 Kaj via sklavino diris
al si: La vorto de mia sinjoro la reĝo
donos trankvilecon; ĉar kiel anĝelo
de Dio, tiel estas mia sinjoro la reĝo,
por distingi la bonon kaj malbonon;
kaj la Eternulo, via Dio, estos kun vi.
18 Tiam ekparolis la reĝo, kaj diris
al la virino: Mi petas, kaŝu antaŭ mi
nenion, pri kio mi demandos vin.
Kaj la virino diris: Mia sinjoro la reĝo
volu paroli. 19 Kaj la reĝo diris:
Ĉu ne la mano de Joab estas kun vi
en ĉio ĉi tio? Kaj la virino respondis
kaj diris: Vere, kiel vivas via animo,
mia sinjoro, ho reĝo, ne estas eble
dekliniĝi dekstren nek maldekstren
de ĉio, kion diris mia sinjoro la reĝo;
ĉar via sklavo Joab tion ordonis al
mi, kaj li inspiris al via sklavino ĉiujn
ĉi tiujn vortojn. 20 Por aliformigi
la aspekton de la afero, via sklavo
Joab tion faris; sed mia sinjoro estas
saĝa per saĝeco de anĝelo de Dio,
kaj scias ĉion, kio estas sur la tero.

21 Tiam la reĝo diris al Joab: Jen
mi tion faris; iru do kaj revenigu la
junulon Abŝalom. 22 Joab ĵetis sin
vizaĝaltere kaj adorkliniĝis, kaj dank-
is la reĝon. Kaj Joab diris: Hodiaŭ via
sklavo scias, ke mi akiris vian favoron,
mia sinjoro, ho reĝo, ĉar la reĝo plen-
umis la vorton de sia sklavo. 23 Kaj
Joab leviĝis, kaj iris en Geŝuron, kaj
venigis Abŝalomon en Jerusalemon.
24 Sed la reĝo diris: Li reiru en sian
domon, sed mian vizaĝon li ne vidu.
Kaj Abŝalom revenis en sian domon,
sed la vizaĝon de la reĝo li ne vidis.

25 En la tuta Izrael estis neniu
homo tiel famege bela, kiel Abŝalom:
de la plando de lia piedo ĝis lia verto
estis en li nenia mallaŭdindaĵo.
26 Kaj kiam li tondis sian kapon (li
tondadis ĉiujare, ĉar la haroj fariĝ-
adis por li tro pezaj, kaj estis necese
tondi), la haroj de lia kapo pezis
ducent siklojn laŭ la reĝa pesilo.
27 Al Abŝalom naskiĝis tri filoj, kaj
unu filino, kies nomo estis Tamar;
ŝi estis virino belaspekta.

28 Abŝalom restis en Jerusalem du
jarojn, kaj la vizaĝon de la reĝo li ne
vidis. 29 Kaj Abŝalom sendis al
Joab, por sendi lin al la reĝo; sed tiu
ne volis veni al li. Li sendis ankoraŭ
duan fojon, sed tiu ne volis veni.
30 Tiam li diris al siaj servantoj:
Rigardu la kampoparton de Joab
apud mia; li havas tie hordeon; iru,
kaj forbruligu ĝin per fajro. Kaj
la servantoj de Abŝalom forbruligis
la kampoparton per fajro. 31 Tiam
Joab leviĝis, kaj venis al Abŝalom
en la domon, kaj diris al li: Kial viaj
servantoj forbruligis per fajro mian
kampoparton? 32 Abŝalom respond-
is al Joab: Jen mi sendis al vi,
por diri al vi: Venu ĉi tien, por ke mi
sendu vin al la reĝo, por demandi,
kial mi venis el Geŝur; pli bone
estus por mi resti tie. Nun mi volas
vidi la vizaĝon de la reĝo; kaj se mi
havas en mi krimon, li mortigu min.
33 Kaj Joab iris al la reĝo, kaj diris al
li tion; kaj ĉi tiu alvokis Abŝalomon,
kiu venis al la reĝo, kaj adorkliniĝis
vizaĝaltere antaŭ la reĝo; kaj la reĝo
kisis Abŝalomon.

15 POST tio Abŝalom havigis al
si ĉaron kaj ĉevalojn kaj
kvindek virojn, kiuj kuradis
antaŭ li. 2 Kaj Abŝalom leviĝadis
frue, kaj stariĝadis ĉe la vojo al la
pordego; kaj ĉiun homon, kiu havis
plendon kaj iris al la reĝo por juĝo,
Abŝalom vokis al si, kaj diris al li:
El kiu urbo vi estas? Kaj kiam tiu
respondis: Via sklavo estas el tiu
aŭ tiu tribo de Izrael, 3 Abŝalom
diris al li: Via afero estas bona kaj
justa, sed ne ekzistas por vi aŭs-
kultanto ĉe la reĝo. 4 Kaj plue
Abŝalom parolis: Ho, kiu farus min
juĝisto en la lando, por ke al mi venu
ĉiu homo, kiu havas plendon aŭ juĝan
aferon, kaj por ke mi faru al li juston!
5 Kaj kiam iu alproksimiĝis, por
adorkliniĝi antaŭ li, li etendis sian
manon, kaptis lin, kaj kisis lin.
6 Tiel Abŝalom agis kun ĉiuj Izrael-
idoj, kiuj iris por juĝo al la reĝo; kaj
Abŝalom ŝtele allogis al si la korojn
de la Izraelidoj.

7 Atinginte la aĝon de kvardek jaroj,
Abŝalom diris al la reĝo: Permesu
al mi iri kaj plenumi en Ĥebron mian
sanktan promeson, kiun mi faris al la
Eternulo; 8 ĉar sanktan promeson
faris via sklavo, kiam mi estis en
Geŝur en Sirio, nome: Se la Eternulo
revenigos min en Jerusalemon, mi
faros oferon al la Eternulo. 9 Kaj
la reĝo diris al li: Iru en paco. Kaj
li leviĝis, kaj iris Ĥebronon. 10 Kaj
Abŝalom sendis esplorrigardantojn
al ĉiuj triboj de Izrael kun la sekvanta
instrukcio: Kiam vi aŭdos la sonon de
trumpeto, tiam diru: Abŝalom fariĝis
reĝo en Ĥebron. 11 Kune kun
Abŝalom iris ducent viroj el Jeru-
salem; ili estis invititaj, kaj iris sen
ia kulpa intenco, nenion sciante.
12 Kaj Abŝalom sendis inviti ankaŭ
Aĥitofelon, la Giloanon, la konsiliston
de David, el lia urbo Gilo, kiam li
estis faranta la buĉoferojn. Tiam la
konspiro plifortiĝis, kaj la popolo ĉiam
pli kaj pli amase iris al Abŝalom.

13 Dume venis raportanto al David,
kaj diris: La koroj de la Izraelidoj
turniĝis al Abŝalom. 14 Tiam David
diris al ĉiuj siaj servantoj, kiuj estis
kun li en Jerusalem: Leviĝu, kaj ni
forkuru, ĉar alie ni ne povos saviĝi
kontraŭ Abŝalom; rapidu foriri, por
ke li, rapidinte, ne atingu nin, ne
venigu sur nin malfeliĉon, kaj ne
pereigu la urbon per glavo. 15 Kaj
la servantoj de la reĝo diris al la reĝo:
Kion ajn elektos nia sinjoro la reĝo,
ni estas viaj sklavoj. 16 Tiam la
reĝo kaj lia tuta domo eliris piede,

kaj la reĝo restigis la dek kromvir-
inojn, por gardi la domon. 17 Kaj
la reĝo, kun la tuta popolo, kiu sekvis
lin, eliris; kaj ili haltis ĉe malproks-
ima domo. 18 Kaj ĉiuj liaj servantoj
preteriris preter li, kaj ĉiuj Keretidoj
kaj Peletidoj, kaj ĉiuj Gatanoj, sescent
viroj, kiuj sekvis lin el Gat, preter-
iris antaŭ la reĝo. 19 Kaj la reĝo
diris al Itaj, la Gatano: Kial vi ankaŭ
iras kun ni? iru returne kaj restu
kun la reĝo, ĉar vi estas fremdulo kaj
vi estas elŝirita el via loko. 20 Hier-
aŭ vi venis; kaj ĉu mi povas hodiaŭ
altrudi al vi la iradon kun ni? mi
iras, kien mi povas iri. Iru returne,
kaj rekonduku viajn fratojn kun vi;
favorkoreco kaj justeco estu al vi.
21 Sed Itaj respondis al la reĝo kaj
diris: Mi ĵuras per la Eternulo kaj
per mia sinjoro la reĝo: nur en tiu
loko, en kiu estos mia sinjoro la reĝo,
ĉu por vivo, ĉu por morto, nur tie
estos via sklavo. 22 Tiam David
diris al Itaj: Venu, kaj preteriru.
Kaj preteriris Itaj, la Gatano, kaj
ĉiuj liaj viroj, kune kun ĉiuj infanoj,
kiuj estis kun li. 23 Kaj ĉiuj ploris
per laŭta voĉo, kaj la tuta popolo
preteriris. Kaj la reĝo transiris la
torenton Kidron, kaj la tuta popolo
iris antaŭen laŭ la vojo al la dezerto.
24 Aperis ankaŭ Cadok, kune kun
ĉiuj Levidoj, kiuj portis la keston de
interligo de Dio; kaj ili starigis la
keston de Dio; kaj Ebjatar staris
pli alte, ĝis preteriris la tuta popolo
el la urbo. 25 Kaj la reĝo diris al
Cadok: Revenigu la keston de Dio
en la urbon. Se mi akiros favoron
de la Eternulo, tiam Li revenigos min
kaj vidigos al mi ĝin kaj Sian loĝ-
ejon: 26 sed se Li diros: Vi ne
plaĉas al Mi, tiam mi estas preta;
Li faru kun mi, kiel plaĉas al Li.
27 Kaj la reĝo diris al la pastro
Cadok: Vi estas antaŭvidema; reiru
en paco en la urbon, kaj via filo
Aĥimaac, kaj Jonatan, filo de Ebjatar,
ambaŭ viaj filoj, iru kun vi. 28 Vidu,
mi restos sur la ebenaĵoj de la dez-
erto, ĝis venos io de vi, por sciigi al
mi. 29 Tiam Cadok kaj Ebjatar
reportis la keston de Dio en Jerusal-
emon, kaj ili tie restis.
30 Kaj David supreniris sur la
monton de olivoj, irante kaj plorante;
lia kapo estis kovrita, kaj li iris nud-
pieda; kaj la tuta popolo, kiu estis
kun li, kovris ĉiu sian kapon kaj iris
supren, senĉese plorante. 31 Kiam
oni diris al David, ke Aĥitofel estas
inter la konspirantoj kun Abŝalom,
David diris: Mi petas Vin, ho Etern-
ulo, malsaĝigu la konsilon de Aĥi-
tofel. 32 David venis sur la supron,
kie oni adorkliniĝas al Dio; kaj jen
renkonte al li iras Ĥuŝaj, la Arkano;
lia vesto estas disŝirita, kaj tero estas
sur lia kapo. 33 Kaj David diris
al li: Se vi iros kun mi, vi estos por
mi ŝarĝo; 34 sed se vi reiros en la
urbon, kaj diros al Abŝalom: Mi estos
via sklavo, ho reĝo; kiel mi estis la
sklavo de via patro delonge, tiel mi
de nun estos via sklavo—tiam vi
detruos por mi la konsilon de Aĥi-
tofel. 35 Tie estos kun vi la pastroj
Cadok kaj Ebjatar; kaj ĉion, kion vi
aŭdos en la domo de la reĝo, diru al la
pastroj Cadok kaj Ebjatar. 36 Jen
tie estas kun ili iliaj du filoj, Aĥimaac
ĉe Cadok, kaj Jonatan ĉe Ebjatar;
per ili vi transsendos al mi ĉion, kion
vi aŭdos. 37 Kaj Ĥuŝaj, amiko de
David, venis en la urbon. Ankaŭ
Abŝalom venis Jerusalemon.

16 KIAM David iom malsupren-
iris de la supro, jen venis al
li renkonte Ciba, la servanto
de Mefiboŝet, kun paro da selitaj
azenoj, sur kiuj estis ducent panoj
kaj cent sekvinberaj kukoj kaj cent
sekigitaj fruktoj kaj felsako kun vino.
2 Kaj la reĝo diris al Ciba: Por kio
tio estas kun vi? Kaj Ciba respond-
is: La azenoj estas por la domo
de la reĝo, por rajdi sur ili, kaj la
pano kaj la fruktoj por la servantoj
por manĝi, kaj la vino por trinki por
la laciĝintoj en la dezerto. 3 Kaj
la reĝo diris: Kie estas la filo de via
sinjoro? Ciba respondis al la reĝo:
Li sidas en Jerusalem, ĉar li diras:
Nun la domo de Izrael redonos al mi
la regnon de mia patro. 4 Tiam la
reĝo diris al Ciba: Nun al vi apartenu
ĉio, kion havas Mefiboŝet. Kaj Ciba
diris: Mi adorkliniĝas; mi akiru vian
favoron, mia sinjoro, ho reĝo.
5 Kiam la reĝo David venis ĝis
Baĥurim, jen el tie eliras viro el
la familio de la domo de Saul; lia
nomo estis Ŝimei, filo de Gera;
elirante, li senĉese insultadis. 6 Li
ĵetis ŝtonojn sur Davidon kaj sur
ĉiujn servantojn de la reĝo David;
la tuta popolo kaj ĉiuj fortuloj estis

dekstre kaj maldekstre de li. 7 Kaj
tiel parolis Ŝimei, insultante: For,
for, sangavidulo, malbonagulo! 8 la
Eternulo revenigis sur vin la tutan
sangon de la domo de Saul, sur kies
loko vi fariĝis reĝo, kaj la Eternulo
transdonis la regnon en la manon
de via filo Abŝalom; tion vi havas pro
via malboneco, ĉar vi estas sangavid-
ulo. 9 Tiam Abiŝaj, filo de Ceruja,
diris al la reĝo: Kial insultu tiu sen-
viva hundo mian sinjoron, la reĝon?
permesu al mi iri kaj dehaki lian
kapon. 10 Sed la reĝo diris: Kiel
tio koncernas min kaj vin, filoj de
Ceruja? li insultu; ĉar la Eternulo
diris al li: Insultu Davidon. Kiu
povas diri: Kial vi tion faras?
11 Kaj David diris al Abiŝaj kaj al
ĉiuj siaj servantoj: Jen mia filo, kiu
eliris el mia interno, atencas mian
animon; tiom pli tion povas fari nun
la Benjamenido; lasu lin, kaj li
insultu, ĉar la Eternulo tion ordonis
al li. 12 Eble la Eternulo vidos
mian mizeron, kaj la Eternulo re-
pagos al mi bonon anstataŭ lia hodiaŭa
insultado. 13 Kaj David kun siaj
homoj daŭrigis sian vojon. Kaj Ŝimei
iris laŭ la deklivo de la monto, kontraŭ
li, iris kaj insultis, ĵetadis ŝtonojn
sur lin, kaj ŝutadis sur lin teron.
14 La reĝo kaj la tuta popolo, kiu
estis kun li, venis lacaj kaj ripozis
tie.

15 Dume Abŝalom kaj ĉiuj Izrael-
idoj venis en Jerusalemon, kaj Aĥi-
tofel kun li. 16 Kiam Ĥuŝaj, la
Arkano, amiko de David, venis al
Abŝalom, li diris al Abŝalom: Vivu
la reĝo! vivu la reĝo! 17 Kaj
Abŝalom diris al Ĥuŝaj: Tia estas
via amo al via amiko! kial vi ne
iris kun via amiko? 18 Sed Ĥuŝaj
respondis al Abŝalom: Ne, sed kiun
elektis la Eternulo kaj ĉi tiu popolo
kaj ĉiuj Izraelidoj, al tiu mi apartenos,
kaj kun li mi restos. 19 Due, kiun
mi servos? ĉu ne lian filon? kiel mi
servis vian patron, tiel mi estos al vi.
20 Tiam Abŝalom diris al Aĥitofel:
Konsiliĝu inter vi, kion ni devas
fari. 21 Kaj Aĥitofel diris al Abŝa-
lom: Eniru al la kromvirinoj de via
patro, kiujn li restigis, por gardi la
domon. Kiam ĉiuj Izraelidoj aŭdos,
ke vi abomenigis al vi vian patron,
tiam fortiĝos la manoj de ĉiuj, kiuj
estas kun vi. 22 Tiam oni starigis
por Abŝalom tendon sur la tegmento,
ka' Abŝalom eniris al la kromvirinoj
de sia patro antaŭ la okuloj de ĉiuj
Izraelidoj. 23 La konsiloj de Aĥi-
tofel, kiujn li donadis en tiu tempo,
havis tian valoron, kiel se oni de-
mandus la decidon de Dio; tiaj estis
ĉiuj konsiloj de Aĥitofel, kiel por
David, tiel ankaŭ por Abŝalom.

17 KAJ Aĥitofel diris al Abŝa-
lom: Permesu al mi elekti dek
du mil virojn, kaj mi leviĝos
kaj postkuros Davidon en la nokto.
2 Mi atakos lin, kiam li estos laca kaj
liaj manoj estos malfortaj; mi ter-
uros lin tiel, ke forkuros la tuta pop-
olo, kiu estas kun li; tiam mi mortigos
la reĝon solan. 3 Kaj mi revenigos
la tutan popolon al vi; kiam revenos
ĉiuj, krom tiu, kiun vi serĉas, tiam al
la tuta popolo fariĝos paco. 4 Kaj
la afero plaĉis al Abŝalom kaj al ĉiuj
plejaĝuloj de Izrael.

5 Tamen Abŝalom diris: Alvoku
ankoraŭ Ĥuŝajon, la Arkanon, por ke
ni aŭdu ankaŭ tion, kion li diros.
6 Kiam Ĥuŝaj venis al Abŝalom,
Abŝalom diris al li: Jen kion diris
Aĥitofel; ĉu ni faru tion, kion li
diris? se ne, tiam diru vi. 7 Tiam
Ĥuŝaj diris al Abŝalom: Ne bona
estas la konsilo, kiun donis Aĥitofel
ĉi tiun fojon. 8 Kaj Ĥuŝaj diris
plue: Vi konas vian patron kaj liajn
virojn, ke ili estas fortuloj; krom tio
ili estas koleraj, kiel urso, de kiu oni
forrabis la infanojn sur la kampo;
kaj via patro estas sperta militisto,
kaj li ne dormos nokte kun la popolo.
9 Jen nun li kaŝiĝas en ia kaverno
aŭ en ia alia loko. Se en la komenco
iu el la niaj falos, kaj disvastiĝos la
famo, ke havis malvenkon la popolo,
kiu sekvas Abŝalomon, 10 tiam eĉ
la plej kuraĝa, kiu havas koron, sim-
ilan al la koro de leono, senkuraĝ-
iĝos; ĉar la tuta Izrael scias, kiel
fortaj estas via patro, kaj la militistoj,
kiuj estas kun li. 11 Tial mi kon-
silas: kolektu al vi la tutan Izraelon,
de Dan ĝis Beer-Ŝeba, tian multegon,
kiel la sablo apud la maro, kaj vi
persone iru meze de ili. 12 Kaj ni
atakos lin, en kiu ajn loko li trov-
iĝos, kaj ni surfalos sur lin, kiel falas
la roso sur la teron; kaj el li, kun ĉiuj
viroj, kiuj estas kun li, ne restos eĉ
unu. 13 Kaj se li enfermiĝos en
urbo, tiam la tuta Izrael ĉirkaŭigos

tiun urbon per ŝnuroj, kaj trenos ĝin
en la riveron, ĝis ne restos tie eĉ
ŝtoneto 14 Tiam diris Abŝalom kaj
ĉiuj Izraelidoj: La konsilo de Ĥuŝaj,
la Arkano, estas pli bona, ol la konsilo
de Aĥitofel. Sed la Eternulo decidis
detrui la bonan konsilon de Aĥitofel,
por ke la Eternulo venigu malfeliĉon
sur Abŝalomon.
15 Kaj Ĥuŝaj diris al la pastroj
Cadok kaj Ebjatar: Tiel kaj tiel kon-
silis Aĥitofel al Abŝalom kaj al la
plejaĝuloj de Izrael, kaj tiel kaj tiel
konsilis mi; 16 nun sendu rapide,
kaj dirigu al David jenon: Ne pasigu
ĉi tiun nokton sur la ebenaĵo de la
dezerto, sed transiru, por ke ne pereu
la reĝo, kaj la tuta popolo, kiu estas
kun li. 17 Jonatan kaj Aĥimaac
staris apud En-Rogel; servantino iris
kaj sciigis al ili, por ke ili iru kaj
sciigu al la reĝo David, ĉar ili ne
devis sin montri kaj veni en la urbon.
18 Sed ilin ekvidis iu junulo, kaj
raportis al Abŝalom; dume ili ambaŭ
rapide iris, kaj venis en Baĥurimon
en la domon de unu homo, sur kies
korto troviĝis puto, kaj ili malsupren-
iris tien. 19 Kaj lia edzino prenis
kaj sternis kovrotukon super la
aperturo de la puto kaj ŝutis sur ĝin
grion, por ke oni nenion rimarku.
20 Kiam la servantoj de Abŝalom
venis al la virino en la domon, kaj
demandis, kie estas Aĥimaac kaj
Jonatan, la virino respondis al ili:
Ili iris trans la akvujon. Kaj ili
serĉis kaj ne trovis, kaj ili revenis
Jerusalemon. 21 Kiam ili foriris,
tiuj eliris el la puto, kaj iris kaj
raportis al la reĝo David, kaj diris al
David: Leviĝu, kaj transiru rapide
la akvon, ĉar tiel kaj tiel konsilis
kontraŭ vi Aĥitofel. 22 Tiam lev-
iĝis David, kaj la tuta popolo, kiu
estis kun li, kaj ili transiris Jordanon
antaŭ la mateniĝo; kaj restis neniu,
kiu ne estus transirinta Jordanon.
23 Kiam Aĥitofel vidis, ke oni ne
plenumis lian konsilon, li selis azenon,
leviĝis kaj iris al sia domo, en sian
urbon, faris ordonojn pri sia domo,
kaj sufokis sin kaj mortis; kaj oni
enterigis lin en la tombo de lia patro.
24 Dume David venis en Maĥana-
imon, kaj Abŝalom transiris Jor-
danon, li kaj ĉiuj viroj de Izrael kun li.
25 Kaj Amasan Abŝalom starigis
super la militistaro anstataŭ Joab;
Amasa estis filo de viro, kies nomo
estis Jitra, el Jizreel, kaj kiu envenis
al Abigail, filino de Naĥaŝ, fratino de
Ceruja, patrino de Joab. 26 Kaj
Izrael kaj Abŝalom stariĝis tendare
en la lando Gilead.
27 Kiam David venis en Mahana-
imon, tiam Ŝobi, filo de Naĥaŝ, el
Raba de la Amonidoj, kaj Maĥir, filo
de Amiel, el Lo-Debar, kaj Barzilaj,
la Gileadano, el Roglim, 28 al-
portis litojn kaj tapiŝojn kaj argilajn
vazojn, kaj tritikon kaj hordeon kaj
farunon kaj rostitajn grajnojn, kaj
fabojn kaj lentojn, ankaŭ rostitajn,
29 kaj mielon kaj buteron kaj ŝafojn
kaj fromaĝojn; ili alportis al David,
kaj al la popolo, kiu estis kun li, por
manĝi; ĉar ili diris: La popolo estas
malsata kaj laca kaj soifa en la
dezerto.

18 DAVID prikalkulis la pop-
olon, kiu estis kun li, kaj
starigis super ĝi milestrojn
kaj centestrojn. 2 Kaj David metis
trionon de la popolo sub la disponon
de Joab, kaj trionon sub la disponon
de Abiŝaj, filo de Ceruja kaj frato de
Joab, kaj trionon sub la disponon de
Itaj, la Gatano. Kaj la reĝo diris al la
popolo: Mi ankaŭ iros kun vi. 3 Sed
la popolo diris: Ne iru; ĉar se ni eĉ
forkuros, ili ne tre atentos nin; eĉ
se duono de ni mortos, ili ne tre
atentos nin; sed vi estas kiel dek mil
el ni; tial estas pli bone, ke vi helpu
nin el la urbo. 4 Tiam la reĝo
diris al ili: Kion vi deziras, tion mi
faros. Kaj la reĝo stariĝis apud la
pordego, kaj la tuta popolo eliris
laŭ centoj kaj miloj. 5 Kaj la reĝo
ordonis al Joab kaj al Abiŝaj kaj al
Itaj: Estu singardaj kun la junulo
Abŝalom. Kaj la tuta popolo aŭdis,
kiel la reĝo ordonis al ĉiuj estroj
koncerne Abŝalomon. 6 Kaj la pop-
olo eliris sur la kampon kontraŭ
Izraelon, kaj fariĝis batalo en la
arbaro de Efraim. 7 Kaj la popolo
Izraela estis tie venkobatita de la
servantoj de David, kaj tie estis
granda venkobato en tiu tago: falis
dudek mil. 8 La batalo disvastiĝis
tie sur la tutan regionon; kaj la
arbaro pereigis pli da homoj, ol
ekstermis la glavo en tiu tago. 9 Kaj
Abŝalom renkontiĝis kun la servantoj
de David; Abŝalom rajdis sur mulo.
Kaj la mulo trafis sub interplektitajn

branĉojn de granda kverko, kaj lia
kapo alkroĉiĝis al la kverko, kaj li
ekpendis inter la ĉielo kaj la tero;
kaj la mulo, kiu estis sub li, forkuris.
10 Tion ekvidis unu homo, kaj sciigis
al Joab, kaj diris: Jen mi vidis Abŝa-
lomon, kiu pendas de kverko. 11 Kaj
Joab diris al la homo, kiu raportis al
li: Se vi vidis, kial do vi ne batis lin
tie sur la teron? mi donus al vi dek
arĝentajn monerojn kaj unu zonon
12 Sed la homo diris al Joab: Se vi
donus en miajn manojn eĉ mil ar-
ĝentajn monerojn, mi ne etendus mian
manon kontraŭ la filo de la reĝo;
ĉar antaŭ niaj oreloj la reĝo ordonis al
vi kaj al Abiŝaj kaj al Itaj, dirante:
Gardu al mi la junulon Abŝalom.
13 Kaj se mi farus falsaĵon kontraŭ
mia animo, nenio kaŝiĝus antaŭ
la reĝo, kaj vi starus flanke. 14 Joab
diris: Mi ne perdos tempon kun vi.
Kaj li prenis en sian manon tri lancojn,
kaj enpikis ilin en la koron de Ab-
ŝalom, kiam ĉi tiu ankoraŭ estis viv-
anta inter la branĉoj de la kverko.
15 Poste dek junuloj armilportistoj
de Joab ĉirkaŭis Abŝalomon, batis,
kaj mortigis lin. 16 Tiam Joab
ekblovis per trumpeto, kaj la popolo
ĉesis postkuri la Izraelidojn; ĉar
Joab haltigis la popolon. 17 Kaj oni
prenis Abŝalomon kaj ĵetis lin en la
arbaro en grandan kavon, kaj oni
metis super li tre grandan amason
da ŝtonoj; kaj ĉiuj Izraelidoj forkuris
ĉiu al sia tendo. 18 Sed Abŝalom
ankoraŭ dum sia vivo starigis al si
monumenton, kiu troviĝas en la
Valo de la Reĝo; ĉar li diris: Mi
ne havas filon, kiu memorigus pri
mia nomo; kaj li nomis la monu-
menton per sia nomo. Kaj oni
nomas ĝin ĝis nun monumento de
Abŝalom.

19 Aĥimaac, filo de Cadok, diris:
Mi kuros, kaj sciigos al la reĝo, ke la
Eternulo faris al li juston kontraŭ
liaj malamikoj. 20 Sed Joab diris
al li: Ne bona sciiganto vi estos
hodiaŭ; vi sciigos en alia tago, kaj
hodiaŭ ne sciigu, ĉar mortis la filo
de la reĝo. 21 Kaj Joab diris al
Etiopo: Iru, diru al la reĝo, kion vi
vidis. La Etiopo adorkliniĝis antaŭ
Joab kaj ekkuris. 22 Tamen Aĥima-
ac, filo de Cadok, parolis plue, kaj
diris al Joab: Kio ajn estos, permesu
ankaŭ al mi kuri post la Etiopo.
Sed Joab diris: Por kio vi kuros, mia
filo? venu, la sciigo ne estos agrabla.
23 Kaj li diris: Kio ajn estos, mi
kuros. Kaj tiu diris al li: Kuru. Kaj
Aĥimaac ekkuris laŭ la vojo de la
ebenaĵo, kaj kurantaŭiĝis antaŭ la
Etiopon.

24 David sidis inter la du pordeg-
oj; kaj la gardostaranto iradis sur
la tegmento de la pordego, super la
muro, kaj, levinte siajn okulojn, li
ekvidis, ke jen iu viro sola kuras.
25 Kaj la gardostaranto ekkriis, kaj
raportis al la reĝo. Kaj la reĝo
diris: Se li estas sola, tiam bona
sciigo estas en lia buŝo. Kaj dum
tiu ĉiam pli alproksimiĝadis, 26 la
gardostaranto ekvidis, ke ankoraŭ
alia viro kuras; kaj la gardostaranto
ekkriis al la pordegisto, kaj diris:
Jen ankoraŭ iu viro sola kuras. Kaj
la reĝo diris: Ankaŭ ĉi tiu havas
bonan sciigon. 27 La gardostar-
anto diris: Mi vidas la kuradon de la
unua, ĝi estas kiel la kurado de
Aĥimaac, filo de Cadok. Kaj la reĝo
diris: Li estas bona homo, kun bona
sciigo li venas. 28 Kaj Aĥimaac
ekkriis, kaj diris: Paco al la reĝo!
Kaj li adorkliniĝis antaŭ la reĝo
vizaĝaltere, kaj diris: Benata estu la
Eternulo, via Dio, kiu transdonis la
homojn, kiuj levis sian manon kontraŭ
mian sinjoron la reĝon. 29 Kaj la
reĝo diris: Ĉu bone fartas la junulo
Abŝalom? Aĥimaac respondis: Mi
vidis grandan tumulton, kiam Joab
sendis la servanton de la reĝo kaj vian
sklavon, kaj mi ne scias, kio estis.
30 Tiam la reĝo diris: Deturniĝu, kaj
stariĝu tie. Kaj li deturniĝis, kaj
stariĝis. 31 Kaj jen venis la Etiopo,
kaj la Etiopo diris: Bonan sciigon mi
alportas al mia sinjoro la reĝo; la
Eternulo hodiaŭ faris al vi juston
kontraŭ ĉiuj, kiuj leviĝis kontraŭ vin.
32 Kaj la reĝo diris al la Etiopo:
Ĉu bone fartas la junulo Abŝalom?
La Etiopo respondis: Kio fariĝis al
la junulo, tio fariĝu al la malamikoj
de mia sinjoro la reĝo, kaj al ĉiuj, kiuj
malbonintence leviĝis kontraŭ vin.
33 Tiam la reĝo malĝojiĝis, kaj li
foriris en la superpordegan ĉambr-
eton, kaj ekploris. Kaj, irante, li
parolis: Mia filo Abŝalom, mia filo,
mia filo Abŝalom! ho, se mi mortus
anstataŭ vi, Abŝalom, mia filo, mia
filo!

19 ONI sciigis al Joab: Jen la
reĝo ploras kaj malĝojas pri
Abŝalom. 2 Kaj la triumfo
en tiu tago fariĝis funebro por la
tuta popolo; ĉar la popolo aŭdis en tiu
tago, ke la reĝo malĝojas pri sia filo.
3 Kaj la popolo kvazaŭ ŝtelmaniere
iris en tiu tago en la urbon, kiel
ŝtelmaniere iras homoj hontigitaj
per tio, ke ili forkuris el batalo.
4 Kaj la reĝo kovris sian vizaĝon,
kaj la reĝo kriadis laŭte: Mia filo
Abŝalom, Abŝalom, mia filo, mia filo!
5 Tiam Joab venis al la reĝo en la
domon, kaj diris: Vi malhonoris
hodiaŭ la vizaĝon de ĉiuj viaj serv-
antoj, kiuj savis hodiaŭ vian animon
kaj la animon de viaj filoj kaj de viaj
filinoj kaj la animon de viaj edzinoj
kaj la animon de viaj kromvirinoj;
6 ĉar vi amas viajn malamikojn, kaj
malamas viajn amantojn; ĉar vi
montris hodiaŭ, ke ne ekzistas por
vi estroj nek sklavoj. Mi komprenas
hodiaŭ, ke se Abŝalom vivus kaj ni
ĉiuj hodiaŭ mortus, tio plaĉus al vi.
7 Leviĝu do, eliru kaj parolu ion al la
koro de viaj servantoj; ĉar mi ĵuras
per la Eternulo, se vi ne eliros, en ĉi
tiu nokto ne restos eĉ unu homo ĉe
vi; kaj tio estos por vi pli malbona,
ol ĉiuj malbonoj, kiuj trafis vin de via
juneco ĝis nun. 8 Tiam la reĝo
leviĝis, kaj sidiĝis ĉe la pordego.
Kaj oni sciigis al la tuta popolo,
dirante: Jen la reĝo sidas ĉe la
pordego. Kaj la tuta popolo venis
antaŭ la reĝon.

Sed la Izraelidoj forkuris ĉiu en sian
tendon. 9 Kaj la tuta popolo dis-
putadis inter si en ĉiuj triboj de Izrael,
dirante: La reĝo savis nin el la
manoj de niaj malamikoj, li savis nin
el la manoj de la Filiŝtoj; kaj nun li
forkuris el sia lando pro Abŝalom!
10 Kaj Abŝalom, kiun ni sanktoleis
super ni, mortis en la batalo. Kial
do vi nun hezitas revenigi la reĝon?

11 Dume la reĝo David sendis al la
pastroj Cadok kaj Ebjatar, por diri:
Parolu kun la plejaĝuloj de Jehuda,
kaj diru: Kial vi volas esti la lastaj
koncerne la revenigon de la reĝo en
lian domon, kiam la paroloj de la tuta
Izrael jam venis al la reĝo en lian
domon? 12 Vi estas miaj fratoj,
vi estas mia osto kaj mia karno; kial
do vi devas esti la lastaj ĉe la revenigo
de la reĝo? 13 Kaj al Amasa
diru: Vi estas ja mia osto kaj mia
karno; tiel kaj pli punu min Dio, se
vi ne estos ĉe mi por ĉiam militestro
anstataŭ Joab. 14 Kaj li inklin-
igis la koron de ĉiuj viroj de Jehuda
kiel unu viron; kaj ili sendis al la
reĝo, kaj diris: Revenu vi kaj ĉiuj
viaj servantoj. 15 Kaj la reĝo re-
venis; li venis al Jordan; kaj la viroj
de Jehuda venis en Gilgalon, por iri
renkonte al la reĝo, por akompani la
reĝon trans Jordanon.

16 Tiam Ŝimei, filo de Gera, la
Benjamenido, el Baĥurim, rapide
iris kun la viroj de Jehuda renkonte
al la reĝo David. 17 Kun li estis
mil viroj el Benjamen, ankaŭ Ciba,
servanto de la domo de Saul, kaj liaj
dek kvin filoj kaj liaj dudek serv-
antoj kun li; kaj ili transiris Jor-
danon antaŭ la reĝon. 18 La pramo
transiradis, por transveturigi la fam-
ilion de la reĝo, kaj fari tion, kion li
deziros; tiam Ŝimei, filo de Gera,
falis antaŭ la reĝo, kiam ĉi tiu trans-
iris Jordanon. 19 Kaj li diris al la
reĝo: Mia sinjoro ne kalkulu tion al
mi kiel krimon, kaj ne rememoru
tion, kion malbonagis via sklavo en
tiu tago, kiam mia sinjoro la reĝo
eliris el Jerusalem, kaj la reĝo ne
metu tion en sian koron. 20 Ĉar
via sklavo konscias, ke mi pekis;
kaj nun mi venis la unua el la tuta
domo de Jozef, por iri renkonte al
mia sinjoro la reĝo. 21 Tiam ekpar-
olis Abiŝaj, filo de Ceruja, kaj
diris: Ĉu efektive Ŝimei ne estos
mortigita pro tio, ke li insultis la
sanktoleiton de la Eternulo? 22 Sed
David diris: Kiel tio koncernas min
kaj vin, filoj de Ceruja, ke vi hodiaŭ
malhelpas min? ĉu hodiaŭ oni povas
iun mortigi en Izrael? ĉu mi ne scias,
ke mi nun estas reĝo super Izrael?
23 Kaj la reĝo diris al Ŝimei: Vi ne
mortos. Kaj la reĝo ĵuris al li.

24 Ankaŭ Mefiboŝet, ido de Saul,
iris renkonte al la reĝo. Li ne ord-
igis siajn piedojn kaj ne ordigis sian
barbon kaj ne lavis siajn vestojn, de
post la tago, kiam la reĝo foriris,
ĝis la tago, kiam li bonfarte revenis.
25 Kiam li venis Jerusalemon ren-
konte al la reĝo, la reĝo diris al li:
Kial vi ne iris kun mi, Mefiboŝet?
26 Ĉi tiu respondis: Mia sinjoro, ho
reĝo! mia servanto min trompis;
ĉar via sklavo diris: Selu al mi azenon,

por ke mi rajdu sur ĝi kaj mi iru kun
la reĝo; ĉar via sklavo estas lama.
27 Sed li kalumniis kontraŭ via sklavo
al mia sinjoro la reĝo; tamen vi, mia
sinjoro, ho reĝo, estas kiel anĝelo de
Dio; agu, kiel plaĉas al vi. 28 Ĉar
la tuta domo de mia patro meritis
morton antaŭ mia sinjoro la reĝo;
vi tamen metis vian sklavon inter
ĉiujn, kiuj manĝas ĉe via tablo.
Kian justecon mi do ankoraŭ bezon-
as? kaj kion mi havas por plendi al
la reĝo? 29 Kaj la reĝo diris al li:
Kial vi parolas ankoraŭ pri viaj
aferoj? mi jam diris, ke vi kaj Ciba
dividu inter vi la kampojn. 30 Sed
Mefiboŝet diris al la reĝo: Li prenu eĉ
ĉion, post kiam mia sinjoro la reĝo
venis bonfarte en sian domon.
31 Ankaŭ Barzilaj, la Gileadano,
venis el Roglim, kaj akompanis la
reĝon trans Jordanon, por konduki
lin transe de Jordan. 32 Barzilaj
estis tre maljuna; li havis la aĝon de
okdek jaroj. Li donadis manĝaĵon
al la reĝo, kiam ĉi tiu estis en Maĥa-
naim, ĉar li estis homo tre bonstata
33 Kaj la reĝo diris al Barzilaj: Iru
kun mi, kaj mi zorgados pri vi ĉe mi
en Jerusalem. 34 Sed Barzilaj diris
al la reĝo: Kiel longe mi havas an-
koraŭ por vivi, ke mi iru kun la reĝo
Jerusalemon? 35 Mi havas nun la
aĝon de okdek jaroj; ĉu mi povas
distingi inter bono kaj malbono?
ĉu via sklavo sentos la guston de tio,
kion mi manĝos aŭ kion mi trinkos?
ĉu mi povas ankoraŭ kompreni la
voĉon de kantistoj kaj kantistinoj?
por kio via sklavo estu ŝarĝo por mia
sinjoro la reĝo? 36 Iomete iros
via sklavo kun la reĝo trans Jor-
danon; por kio la reĝo volas rekom-
penci min per tia rekompenco?
37 Permesu al via sklavo, ke mi
reiru, kaj ke mi mortu en mia urbo, ĉe
la tombo de mia patro kaj mia patrino.
Sed jen via sklavo Kimham iru kun
mia sinjoro la reĝo; kaj faru por li
tion, kio plaĉos al vi. 38 Kaj la
reĝo diris: Kimham iru kun mi, kaj
mi faros por li tion, kio estos agrabla
al vi; kaj ĉion, kion vi deziros de mi,
mi faros por vi. 39 La tuta popolo
transiris Jordanon, kaj ankaŭ la reĝo
transiris. Kaj la reĝo kisis Barzil-
ajon kaj benis lin, kaj ĉi tiu reiris
al sia loko.
40 La reĝo transiris en Gilgalon,
kaj Kimham iris kun li; kaj la tuta
popolo Juda akompanis la reĝon, kaj
ankaŭ duono de la popolo Izraela.
41 Sed jen ĉiuj Izraelidoj venis al la
reĝo, kaj diris al la reĝo: Kial ŝtelis
vin niaj fratoj la Judoj, kaj trans-
kondukis trans Jordanon la reĝon kaj
lian familion kaj ĉiujn liajn virojn kun
li? 42 Tiam ĉiuj Judoj respondis
al la Izraelidoj: Ĉar la reĝo estas
nia parenco; kaj kial tio ĉagrenas
vin? ĉu ni ion manĝis de la reĝo,
aŭ ĉu li donis al ni donacojn?
43 Kaj la Izraelidoj respondis al la
Judoj kaj diris: Dek partojn ni havas
en la reĝo; kaj eĉ en David ni havas
pli grandan parton ol vi; kial do vi
malŝatis nin? ĉu ne ni la unuaj ekpar-
olis pri revenigo de nia reĝo? Sed
la vortoj de la Judoj estis pli ob-
stinaj, ol la vortoj de la Izraelidoj.
20 TROVIĜIS tie viro malbon-
aga, kies nomo estis Ŝeba,
filo de Biĥri, Benjamenido;
li ekblovis per trumpeto, kaj diris:
Ni ne havas parton en David, ni ne
havas heredaĵon en la filo de Jiŝaj:
iru, Izraelidoj, ĉiu en sian tendon.
2 Kaj ĉiuj Izraelidoj foriris de David,
kaj sekvis Ŝeban, filon de Biĥri; sed
la Judoj restis fidelaj al sia reĝo, de
Jordan ĝis Jerusalem.
3 Kiam David venis en sian domon
en Jerusalem, la reĝo prenis la dek
kromvirinojn, kiujn li restigis, por
gardi la domon, kaj metis ilin en
gardejon; li donadis al ili vivrimedojn,
sed li ne envenadis al ili. Kaj ili
restis ŝlositaj ĝis la tago de sia morto,
vivante kiel vidvinoj.
4 Kaj la reĝo diris al Amasa: Kun-
voku al mi la Judojn por la tria tago,
kaj vi ankaŭ venu ĉi tien. 5 Amasa
iris, por kunvoki la Judojn; sed li
malfruis la templimon, kiu estis des-
tinita al li. 6 Tiam David diris al
Abiŝaj: Nun Ŝeba, filo de Biĥri, faros
al ni pli da malbono, ol Abŝalom;
prenu do vi la servantojn de via
sinjoro, kaj postkuru lin, por ke li ne
trovu fortikigitajn urbojn kaj ne
ŝirmu sin kontraŭ niaj okuloj. 7 Kaj
eliris post li la viroj de Joab kaj
la Keretidoj kaj la Peletidoj kaj ĉiuj
fortuloj; kaj ili eliris el Jerusalem,
por postkuri Ŝeban, filon de Biĥri.
8 Kiam ili estis ĉe la granda ŝtono,
kiu troviĝas en Gibeon, Amasa venis
antaŭ ilin. Joab havis sur si striktan

veston, kaj sur ĝi estis zonita glavo,
kiu pendis en la glavingo ĉe lia lumbo
kaj facile povis eliri kaj eniri. 9 Kaj
Joab diris al Amasa: Kiel vi fartas,
mia frato? Kaj per la dekstra mano
Joab prenis la barbon de Amasa, por
kisi lin. 10 Amasa ne atentis la
glavon, kiu estis en la mano de Joab;
kaj ĉi tiu frapis lin per ĝi en la ventron
tiel, ke liaj internaĵoj elŝutiĝis sur la
teron, kaj sen ripetita frapo li mortis.
Poste Joab kaj lia frato Abiŝaj
postkuris Ŝeban, filon de Biĥri.
11 Ĉe la mortigito staris viro el la
servantoj de Joab, kaj diris: Kiu amas
Joabon kaj kiu estas por David, tiu
sekvu Joabon. 12 Amasa kuŝis rul-
ita en sango meze de la vojo. Kiam
tiu viro vidis, ke ĉiuj haltadis, li
fortrenis Amasan de la vojo sur la
kampon kaj ĵetis sur lin veston, ĉar li
vidis, ke ĉiu, kiu venis al li, haltis.
13 Kiam li estis forigita for de la
vojo, ĉiuj iris post Joab, por postkuri
Ŝeban, filon de Biĥri. 14 Ĉi tiu
trairis ĉiujn tribojn de Izrael, ĝis
Abel kaj Bet-Maaĥa, kaj ĉiuj Beriidoj;
kaj oni kolektiĝis, kaj sekvis lin.
15 Kaj ili venis, kaj eksieĝis lin en
Abel-Bet-Maaĥa, kaj ŝutis ĉirkaŭ
la urbo remparon, kiu atingis la
muron; kaj la tuta popolo, kiu estis
kun Joab, komencis detrui, por faligi
la muron. 16 Tiam ekkriis unu
saĝa virino el la urbo: Aŭskultu,
aŭskultu; diru, mi petas, al Joab,
ke li alproksimiĝu ĉi tien, por ke mi
parolu kun li. 17 Kiam li alproksim-
iĝis al ŝi, la virino diris: Ĉu vi
estas Joab? Li respondis: Mi. Kaj
ŝi diris al li: Aŭskultu la vortojn de
via sklavino. Li respondis: Mi aŭs-
kultas. 18 Tiam ŝi diris: En antaŭaj
tempoj oni diradis: Demandu la
Abelanojn, kaj konforme al tio decidu.
19 Mi estas unu el la pacemaj kaj
fidelaj urboj de Izrael; vi volas ruinigi
urbon kaj patrinon en Izrael; por
kio vi volas ekstermi posedaĵon de la
Eternulo? 20 Tiam Joab respondis
kaj diris: Mi tute, tute ne intencas
ekstermi kaj ruinigi; 21 ne tia
estas la afero; sed unu viro de la
monto de Efraim—Ŝeba, filo de
Biĥri, estas lia nomo—levis sian
manon kontraŭ la reĝon David;
donu lin solan, kaj mi foriros de la
urbo. Kaj la virino diris al Joab:
Jen lia kapo estos ĵetita al vi trans
la muron. 22 Kaj la virino venis al
la tuta popolo kun sia saĝa parolo;
kaj ili dehakis la kapon de Ŝeba,
filo de Biĥri, kaj ĵetis al Joab. Tiam
li ekblovis per trumpeto, kaj oni for-
iris de la urbo ĉiu al sia tendo; kaj
Joab revenis Jerusalemon al la reĝo.
23 Joab estis super la tuta militistaro
de Izrael; kaj Benaja, filo de Jehojada,
super la Keretidoj kaj la Peletidoj;
24 kaj Adoram super la impostoj;
kaj Jehoŝafat, filo de Aĥilud, estis
kronikisto; 25 kaj Ŝeva estis skrib-
isto; kaj Cadok kaj Ebjatar estis
pastroj; 26 ankaŭ Ira, la Jairano,
estis pastro ĉe David.

21 ESTIS malsato en la tempo
de David dum tri jaroj, jaron
post jaro. Kaj David faris
demandon ĉe la Eternulo; kaj la
Eternulo respondis: Tio estas pro
Saul kaj pro la sangavida domo, pro
tio, ke li mortigis la Gibeonanojn.
2 Tiam la reĝo alvokis la Gibeon-
anojn, kaj parolis kun ili. (Kaj la
Gibeonanoj estis ne el la Izraelidoj,
sed el la restaĵoj de la Amoridoj; kaj
la Izraelidoj ĵuris al ili, sed Saul penis
ekstermi ilin pro sia fervoro por la
Izraelidoj kaj Judoj.) 3 Kaj David
diris al la Gibeonanoj: Kion mi faru
por vi, kaj per kio mi pekliberiĝu,
por ke vi benu la heredaĵon de la
Eternulo? 4 La Gibeonanoj diris
al li: Ni ne postulas arĝenton aŭ
oron de Saul kaj de lia domo; kaj ni
ne volas, ke oni iun mortigu en Izrael.
Kaj la reĝo diris: Kion vi diros, tion
mi faros por vi. 5 Tiam ili diris al
la reĝo: Pro tiu homo, kiu nin pere-
igis, kaj kiu atencis kontraŭ ni, por
nin ekstermi, por ke nenio restu el
ni en ĉiuj limoj de Izrael, 6 oni
donu al ni sep virojn el liaj filoj,
kaj ni pendigu ilin antaŭ la Eternulo
en Gibea de Saul, la elektito de la
Eternulo. Kaj la reĝo diris: Mi
donos. 7 Sed la reĝo indulgis Mefi-
boŝeton, filon de Jonatan, filo de
Saul, pro la ĵuro antaŭ la Eternulo,
kiu ekzistis inter ili, inter David kaj
Jonatan, filo de Saul. 8 Kaj la reĝo
prenis Armonin kaj Mefiboŝeton, la du
filojn de Ricpa, filino de Aja, kiujn
ŝi naskis al Saul, kaj la kvin filojn
de Miĥal, filino de Saul, kiujn ŝi
naskis al Adriel, filo de Barzilaj,
la Meĥolatano. 9 Kaj li transdonis
ilin en la manojn de la Gibeonanoj

kaj ĉi tiuj pendigis ilin sur la monto
antaŭ la Eternulo. Tiel ili falis
sepope kune; ili estis mortigitaj en la
unuaj tagoj de la rikolto, en la kom-
enco de la rikolto de hordeo. 10 Ti-
am Ricpa, filino de Aja, prenis
sakon, kaj etendis ĝin super si ĉe la
roko, de la komenco de la rikolto ĝis
ekpluvis sur ilin el la ĉielo; kaj ŝi ne
permesis, ke la birdoj de la ĉielo
ripozu sur ili tage, nek la kampaj
bestoj nokte. 11 Oni raportis al
David, kion faris Ricpa, filino de Aja
kaj kromvirino de Saul. 12 Tiam
David iris, kaj prenis la ostojn de Saul
kaj la ostojn de lia filo Jonatan de la
loĝantoj de Jabeŝ en Gilead, kiuj
forŝtelis ilin el la strato de Bet-Ŝan,
kie pendigis ilin la Filiŝtoj en la tago,
kiam la Filiŝtoj venkobatis Saulon
sur Gilboa. 13 Kaj li forportis de
tie la ostojn de Saul kaj la ostojn de
lia filo Jonatan; kaj oni kunigis ilin
kun la ostoj de la pendigitoj. 14 Kaj
oni enterigis la ostojn de Saul kaj
de lia filo Jonatan en la tero de
Benjamen, en Cela, en la tombo de
lia patro Kiŝ; kaj oni faris ĉion, kion
ordonis la reĝo. Post tio Dio re-
paciĝis kun la tero.

15 Estis denove milito inter la
Filiŝtoj kaj la Izraelidoj. Kaj iris
David kune kun siaj servantoj, kaj
batalis kontraŭ la Filiŝtoj. Kaj
David laciĝis. 16 Jiŝbi-benob, el
la infanoj de giganto, li, kies lanco
havis la pezon de tricent sikloj da
kupro, kaj kiu estis zonita per nova
glavo, intencis mortigi Davidon.
17 Sed venis kun helpo Abiŝaj, filo
de Ceruja, kaj li frapis la Filiŝton kaj
mortigis lin. Tiam la viroj de David
ĵuris al li, dirante: Vi devas ne plu
iri kun ni en militon, por ke ne
estingiĝu la lucerno de Izrael.

18 Post tio estis denove milito
kontraŭ la Filiŝtoj en Gob; tiam
Sibĥaj, la Ĥuŝaido, mortigis Safon,
kiu estis el la infanoj de la giganto.
19 Kaj denove estis milito kontraŭ
la Filiŝtoj en Gob; kaj Elĥanan, filo
de Jaare-Orgim, Bet-Leĥemano,
mortigis Goljaton, la Gatanon, ĉe kiu la
tenilo de lia lanco estis kiel rultrabo
de teksisto. 20 Kaj denove estis
milito en Gat; tie estis viro tre
altkreska, kiu havis sur la manoj kaj
sur la piedoj po ses fingroj, sume
dudek kvar; li ankaŭ naskiĝis al la
giganto. 21 Kiam li insultis Izrael-
on, lin mortigis Jonatan, filo de
Ŝimea, frato de David. 22 Tiuj
kvar naskiĝis al la giganto en Gat,
kaj ili falis de la mano de David kaj
de la mano de liaj servantoj.

22 KAJ David eldiris antaŭ la
Eternulo la vortojn de la
sekvanta kanto, kiam la Etern-
ulo lin savis el la manoj de ĉiuj liaj
malamikoj kaj el la mano de Saul.
2 Li diris:

La Eternulo estas mia Roko, kaj
mia fortikaĵo, kaj mia Savanto.
3 Dion, mian Rokon, mi fidas;
Mia ŝildo, kaj la korno de mia
savo, mia fortigo, kaj mia rifuĝ-
ejo;
Mia Savanto, kiu helpas min
kontraŭ maljusteco.
4 Mi vokas al la Eternulo, la
glorinda;
Kaj mi saviĝas de miaj malamikoj.
5 Ĉar ĉirkaŭis min la ondoj de la
morto,
Torentoj pereigaj min teruris;
6 La ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis;
La retoj de la morto min atingis.
7 En mia premiteco mi vokis la
Eternulon,
Kaj al mia Dio mi vokis;
Kaj el Sia templo Li aŭdis mian
voĉon,
Kaj mia krio atingis Liajn orel-
ojn.
8 Ektremis kaj ekskuiĝis la tero,
La fundamentoj de la ĉielo ek-
moviĝis.
Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris.
9 Leviĝis fumo el Lia nazo,
Kaj ekstermanta fajro el Lia
buŝo;
Karboj ekflamis de ĝi.
10 Li klinis la ĉielon kaj iris mal-
supren,
Kaj densa mallumo estis sub
Liaj piedoj.
11 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj
ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la
vento.
12 Li ĉirkaŭigis Sin per mallumo
kiel per tendo,
Per densaj nuboj, plenaj de akvo.
13 De la brilo antaŭ Li
Ekbrulis karboj per fajro.
14 El la ĉielo ektondris la Eternulo,
Kaj la Plejaltulo aŭdigis Sian
voĉon.

15 Li ĵetis sagojn, kaj dispelis ilin; fulmon, kaj konfuzis ilin.
16 Kaj malkovriĝis la kuŝujoj de la maro,
Nudiĝis la fundamentoj de la universo,
De la minaca voĉo de la Eternulo,
De la kolera spirado de Lia nazo.
17 Li etendas el supre la brakon, kaj prenas min;
Li eltiras min el grandaj akvoj;
18 Li savas min de mia potenca malamiko,
De miaj malamantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
19 Ili atingis min en la tago de mia malfeliĉo;
Sed la Eternulo fariĝis mia subteno.
20 Kaj Li elkondukis min en vastan lokon;
Li liberigis min, ĉar Li estas favora al mi.
21 La Eternulo rekompencas min laŭ mia justeco;
Laŭ la pureco de miaj manoj Li repagas al mi.
22 Ĉar mi min tenis je la vojoj de la Eternulo,
Kaj mi ne faris malbonon antaŭ mia Dio.
23 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis antaŭ mi,
Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi.
24 Mi estis senkulpa antaŭ Li,
Kaj mi gardis min, ke mi ne peku.
25 Kaj la Eternulo rekompencis min laŭ mia justeco,
Laŭ mia pureco antaŭ Liaj okuloj.
26 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia;
27 Kun purulo Vi agas laŭ lia pureco,
Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco.
28 Popolon humilan Vi helpas;
Kaj per Viaj okuloj Vi malaltigas la fierulojn.
29 Ĉar Vi estas mia lumilo, ho Eternulo;
La Eternulo lumigas mian mallumon.
30 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron;
Kun mia Dio mi transsaltas muron.
31 La vojo de Dio estas perfekta;
La parolo de la Eternulo estas tute pura;
Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin fidas.
32 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo?
Kaj kiu estas Roko, krom nia Dio?
33 Dio fortikigas min per forto;
Kaj Li perfektigas mian vojon.
34 Li similigas miajn piedojn al cervaj,
Kaj starigas min sur miaj altaĵoj.
35 Li instruas mian manon militi,
Kaj miajn brakojn streĉi kupran pafarkon.
36 Vi donis al mi la ŝildon de Via savo;
Kaj Via favoro min grandigas.
37 Vi larĝigas mian paŝon sub mi,
Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj.
38 Mi persekutas miajn malamikojn, kaj ekstermas ilin;
Kaj mi ne revenas, ĝis mi ilin pereigas.
39 Mi pereigas kaj frakasas ilin, ke ili ne povas plu leviĝi;
Ili falas sub miajn piedojn.
40 Vi ĉirkaŭzonas min per forto por la milito;
Miajn atakintojn Vi ĵetas sub min.
41 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn,
Kaj miajn malamantojn mi ekstermas.
42 Ili rigardas ĉirkaŭen, sed ne venas helpanto;
Al la Eternulo, sed Li ne respondas al ili.
43 Mi disfrotas ilin simile al polvo de la tero;
Kiel stratan koton mi ilin disbatas kaj dispremas.
44 Vi savas min de la ribeloj de mia popolo;
Vi gardas min, ke mi estu ĉefo super la nacioj;
Popolo, kiun mi ne konas, servas min.
45 Aligentuloj respektegas min;
Ili obeas min per atentaj oreloj.
46 Aligentuloj senfortiĝas,
Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
47 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Alte glorata estu mia Dio, la Roko de mia savo:

48 Tiu Dio, kiu donas al mi venĝon
Kaj submetas al mi popolojn;
49 Kiu forkondukas min de miaj malamikoj,
Altigas min super miaj atakintoj,
Kaj savas min de perfortulo.
50 Tial mi gloras Vin, ho Eternulo, inter la popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantas.
51 Li donas grandan helpon al Sia reĝo,
Kaj faras favoraĵon al Sia sanktoleito,
Al David kaj al lia idaro, por eterne.

23 JEN estas la lastaj vortoj de David:
Parolas David, filo de Jiŝaj,
Kaj parolas la viro, kiu estas alte levita,
La sanktoleito de la Dio de Jakob,
Kantverkisto en Izrael:
2 La spirito de la Eternulo parolas per mi,
Kaj Lia vorto estas sur mia lango.
3 La Dio de Izrael parolis,
Al mi diris la Roko de Izrael:
Justulo regas super homoj,
Li regas en timo antaŭ Dio.
4 Kaj li estas kiel la lumo de mateno,
Kiam leviĝas la suno,
De mateno sennuba,
Kiam post la pluvo
Elkreskas la verdaĵo el la tero.
5 Ĉu ne tiel estas mia domo ĉe la Eternulo?
Ĉar Li faris kun mi eternan interligon,
Kiu estas bone aranĝita en ĉio, kaj observata;
Ĉar mia tuta savo, kaj ĉio, kion mi deziras, bone prosperas.
6 La malbonaguloj ĉiuj estas kiel dornoj forĵetitaj,
Kiujn oni ne povas preni per la mano;
7 Sed se iu volas ektuŝi ilin,
Tiu devas armi sin per fero aŭ per stango de lanco;
Kaj per fajro ili estos forbruligitaj sur sia loko.
8 Jen estas la nomoj de la herooj,
kiuj estis ĉe David: sidanta en la
konsilantaro de la saĝuloj, estro de
trio, estis Adino, la Ecnido, kiu mortigis
okcent malamikojn per unu fojo.
9 Post li estis Eleazar, filo de Dodo,
filo de Aĥoĥido, en la nombro de la
tri herooj ĉe David. Kiam ili mokis
la Filiŝtojn kaj kolektiĝis tie por batalo
kaj la Izraelidoj eliris, 10 tiam
li leviĝis kaj frapis la Filiŝtojn, ĝis lia
mano laciĝis kaj alrigidiĝis al la
glavo; kaj la Eternulo donis grandan
helpon en tiu tago, kaj la popolo
returniĝis post li nur por rabakiri.
11 Post li estis Ŝama, filo de Age, la
Hararano. Kiam la Filiŝtoj kolektiĝis
amase en loko, kie estis kampoparto
plena de lentoj, kaj la popolo forkuris
de la Filiŝtoj, 12 tiam li stariĝis
en la mezo de la kampoparto, kaj
savis ĝin kaj venkobatis la Filiŝtojn;
kaj la Eternulo donis grandan helpon.
13 Kaj iris tri el la tridek ĉefoj, kaj
venis dum la rikoltado al David en la
kavernon Adulam; kaj la amaso de la
Filiŝtoj staris tendare en la valo
Refaim. 14 David tiam estis en
fortikaĵo, kaj la garnizono de la
Filiŝtoj estis tiam en Bet-Leĥem.
15 Kaj David esprimis deziron kaj
diris: Kiu trinkigus al mi akvon el la
puto Bet-Leĥema, kiu estas apud la
pordego? 16 Tiam tiuj tri herooj
trarompe penetris en la tendaron de
la Filiŝtoj, ĉerpis akvon el la puto
Bet-Leĥema, kiu estis apud la pordego,
prenis kaj alportis al David.
Sed li ne volis trinki ĝin; li elverŝis
ĝin al la Eternulo, 17 kaj diris:
Gardu min, ho Eternulo, ke mi
ne faru tion; ĉu mi trinku la
sangon de la viroj, kiuj riskis sian
vivon? Kaj li ne volis trinki ĝin.
Tion faris la tri herooj. 18 Abiŝaj,
frato de Joab, filo de Ceruja, estis
estro de tiuj tri; li mortigis per sia
lanco tricent homojn, kaj li havis
gloran nomon inter la tri. 19 De la
tri li estis honorata kaj estis ilia estro;
sed en la trion li ne eniris. 20 Benaja,
filo de Jehojada, filo de militisto
multe aginta, el Kabceel: li
mortigis la du fortulojn de Moab; li
ankaŭ malsupreniris, kaj mortigis
leonon en kavo en neĝa tago. 21 Li
ankaŭ mortigis Egipton, viron dignaspektan;
en la mano de la Egipto
estis lanco; sed li aliris al li kun
bastono, elŝiris la lancon el la mano
de la Egipto, kaj mortigis lin per lia
propra lanco. 22 Tion faris Benaja,
filo de Jehojada. Kaj li havis gloran
nomon inter la tri herooj. 23 Inter
la tridek li estis plej honorata, sed

en la trion li ne eniris. Kaj David
faris lin lia korpogardistestro.
24 Asahel, frato de Joab, estis
inter la tridek ; Elĥanan, filo de Dodo,
el Bet-Leĥem, 25 Ŝama el Ĥarod,
Elika el Ĥarod, 26 Ĥelec, la Palt-
ido, Ira, filo de Ikeŝ, la Tekoaano,
27 Abiezer, la Anatotano, Mebunaj,
la Ĥuŝaido, 28 Calmon, la Aĥoĥido,
Maharaj, la Netofaano, 29 Ĥeleb,
filo de Baana, la Netofaano, Itaj, filo
de Ribaj, el Gibea de la Benjamen-
idoj, 30 Benaja, la Piratonano, Hid-
aj el Naĥale-Gaaŝ, 31 Abi-Albon,
la Arbatano, Azmavet, la Baĥurim-
ano, 32 Eljaĥba, la Ŝaalbonano,
Jonatan el la filoj de Jaŝen, 33 Ŝa-
ma, la Hararano, Aĥiam, filo de Ŝarar,
la Hararano, 34 Elifelet, filo de
Aĥasbaj, la Maaĥatano, Eliam, filo
de Aĥitofel, la Giloano, 35 Ĥecraj,
la Karmelano, Paaraj, la Arbano,
36 Jigal, filo de Natan, el Coba, Bani,
la Gadido, 37 Celek, la Amonido,
Naĥaraj, la Beerotano, armilportisto
de Joab, filo de Ceruja, 38 Ira, la
Jetrido, Gareb, la Jetrido, 39 Urija,
la Ĥetido. La nombro de ĉiuj estas
tridek sep.

24 LA kolero de la Eternulo
denove ekflamis kontraŭ la
Izraelidoj, kaj Li incitis
Davidon kontraŭ ili, dirante : Iru,
kalkulu Izraelon kaj Jehudan. 2 Kaj
la reĝo diris al Joab, la milit-
estro, kiu estis ĉe li : Iru, mi petas,
tra ĉiuj triboj de Izrael, de Dan ĝis
Beer-Ŝeba, kaj kalkulu la popolon,
por ke mi sciu la nombron de la
popolo. 3 Tiam Joab diris al la
reĝo : La Eternulo, via Dio, pli-
multigu la popolon centoble kom-
pare kun tio, kio estas nun, kaj la
okuloj de mia sinjoro tion vidu ; sed
por kio mia sinjoro la reĝo deziras
tiun aferon ? 4 Sed la vorto de la
reĝo superfortis Joabon kaj la milit-
estrojn ; tial Joab kaj la militestroj
foriris de la reĝo, por kalkuli la pop-
olon Izraelan. 5 Ili transiris Jor-
danon, kaj starigis siajn tendojn en
Aroer, dekstre de la urbo, kiu estas
meze de la valo Gad, antaŭ Jazer ;
6 kaj ili venis en Gileadon kaj en la
landon Taĥtim-Ĥodŝi ; poste ili venis
en Dan-Jaanon kaj en la ĉirkaŭaĵon
de Cidon. 7 Ili venis al la fortikaĵo
de Tiro, kaj en ĉiujn urbojn de la
Ĥividoj kaj Kanaanidoj, kaj eliris en
la sudon de Judujo al Beer-Ŝeba.
8 Ili trapasis la tutan landon, kaj
venis Jerusalemon post naŭ monatoj
kaj dudek tagoj. 9 Kaj Joab trans-
donis al la reĝo la rezulton de la
kalkulado de la popolo ; kaj montriĝis,
ke da Izraelidoj estas okcent mil
viroj militkapablaj, povantaj eltiri
glavon, kaj da Jehudaidoj kvincent
mil viroj.
10 Kaj ekbatis la koro de David,
post kiam li kalkuligis la popolon.
Kaj David diris al la Eternulo : Mi
forte pekis per tio, kion mi faris ; kaj
nun, ho Eternulo, pardonu do la
malbonagon de Via sklavo ; ĉar mi
agis tre malsaĝe. 11 David leviĝis
matene, kaj la Eternulo parolis al la
profeto Gad, la viziisto de David,
dirante : 12 Iru kaj diru al David :
Tiele diris la Eternulo : Tri punojn
Mi proponas al vi ; elektu al vi unu
el ili, ke Mi ĝin faru al vi. 13 Kaj
Gad venis al David kaj sciigis al li,
kaj diris al li : Ĉu venu al vi sepjara
malsato en via lando ? aŭ dum tri
monatoj vi forkuradu de viaj mal-
amikoj kaj ili persekutu vin ? aŭ estu
tritaga pesto en via lando ? pri-
pensu do kaj decidu, kion mi respondu
al mia Sendinto. 14 Tiam David
diris al Gad : Estas al mi tre malfacile ;
sed ni falu en la manon de la Eternulo,
ĉar granda estas Lia kompatemeco ;
nur mi ne falu en manon homan.
15 Kaj la Eternulo venigis peston sur
Izraelon, de tiu mateno ĝis la difinita
tempo ; kaj mortis el la popolo de Dan
ĝis Beer-Ŝeba sepdek mil homoj.
16 Kaj la anĝelo etendis sian manon
kontraŭ Jerusalemon, por pereigi
ĝin ; sed la Eternulo bedaŭris la
malbonon, kaj diris al la anĝelo, kiu
ekstermis la popolon : Sufiĉe ! nun
haltigu vian manon ! La anĝelo de
la Eternulo estis tiam ĉe la draŝejo
de Aravna, la Jebusido. 17 Kaj,
ekvidinte la anĝelon, kiu frapis la
popolon, David ekparolis al la Etern-
ulo, dirante : Jen mi pekis, kaj mi
malbonagis ; sed kion faris ĉi tiuj
ŝafoj ? Via mano estu sur mi kaj sur
la domo de mia patro.
18 En tiu tago venis Gad al David,
kaj diris al li : Iru, starigu altaron al
la Eternulo en la draŝejo de Aravna,
la Jebusido. 19 Kaj David iris
konforme al la vortoj de Gad, kiel ord-
onis la Eternulo. 20 Aravna ekri-

gardis, kaj ekvidis la reĝon kaj liajn
servantojn, kiuj iris al li; kaj Aravna
eliris, kaj adorkliniĝis al la reĝo
vizaĝaltere. 21 Kaj Aravna diris:
Por kio mia sinjoro la reĝo venis al sia
sklavo? David respondis: Por aĉeti
de vi la draŝejon, kaj konstrui altaron
al la Eternulo, por ke ĉesiĝu la
pesto inter la popolo. 22 Sed
Aravna diris al David: Mia sinjoro
la reĝo prenu kaj alportu oferojn, kiel
plaĉas al li; jen estas bovoj por brul-
ofero, kaj la draŝiloj kaj la jungilaro
de la bovoj servos kiel ligno. 23 Ĉion
tion donis Aravna al la reĝo. Kaj
Aravna diris al la reĝo: La Etern-
ulo, via Dio, favoru vin. 24 Tamen
la reĝo diris al Aravna: Ne; mi volas
aĉeti de vi pro difinita prezo; mi ne
alportos al la Eternulo, mia Dio,
bruloferojn senpagajn. Kaj David
aĉetis la draŝejon kaj la bovojn pro
kvindek sikloj da arĝento. 25 Kaj
David konstruis tie altaron al la
Eternulo, kaj alportis bruloferojn kaj
pacoferojn. Kaj la Eternulo repaciĝis
kun la lando; kaj ĉesiĝis la pesto
inter la Izraelidoj.

REĜOJ

LIBRO UNUA

1 LA reĝo David maljuniĝis kaj
atingis profundan aĝon; kaj
oni kovris lin bone per vestoj,
sed li ne povis varmiĝi. 2 Tiam
diris al li liaj servantoj: Oni elserĉu
por nia sinjoro la reĝo junulinon
virgulinon, kaj ŝi staru antaŭ la reĝo
kaj flegu lin kaj dormu ĉe lia brusto,
kaj tiam al nia sinjoro la reĝo fariĝos
varme. 3 Kaj oni serĉis belan junul-
inon en la tuta regiono de Izrael, kaj
oni trovis la Ŝunemaninon Abiŝag kaj
venigis ŝin al la reĝo. 4 La junulino
estis tre bela; kaj ŝi fariĝis flegantino
de la reĝo kaj servis al li; sed la
reĝo ne ekkonis ŝin. 5 Dume Ado-
nija, filo de Ĥagit, fieriĝis, kaj diris:
Mi fariĝos reĝo. Kaj li havigis al si
ĉarojn kaj rajdistojn kaj kvindek
homojn por kuradi antaŭ li. 6 Kaj
lia patro neniam afliktis lin per de-
mando: Kial vi tion faras? Krom tio
li estis tre belaspekta, kaj li estis
naskita post Abŝalom. 7 Kaj li
interkonsentis kun Joab, filo de
Ceruja, kaj kun la pastro Ebjatar,
kaj ili helpadis Adonijan. 8 Sed la
pastro Cadok, kaj Benaja, filo de
Jehojada, kaj la profeto Natan kaj
Ŝimei kaj Rei kaj la fortuloj de David
ne estis kun Adonija. 9 Adonija
buĉis ŝafojn kaj bovojn kaj grasigitajn
brutojn ĉe la ŝtono Zoĥelet, kiu kuŝas
apud En-Rogel; kaj li invitis ĉiujn
siajn fratojn, la filojn de la reĝo, kaj
ĉiujn Jehudaanojn, kiuj servis al la
reĝo. 10 Sed la profeton Natan
kaj Benajan kaj la fortulojn kaj sian
fraton Salomono li ne invitis. 11 Kaj
Natan diris al Bat-Ŝeba, patrino de
Salomono, jene: Ĉu vi ne aŭdis,
ke Adonija, filo de Ĥagit, fariĝis
reĝo, kaj nia sinjoro David tion ne
scias? 12 Venu do, mi donos al vi
konsilon, por ke vi savu vian animon
kaj la animon de via filo Salomono.
13 Iru kaj venu al la reĝo David, kaj
diru al li: Mia sinjoro, ho reĝo, vi
ĵuris ja al via servantino, dirante:
Via filo Salomono reĝos post mi, kaj
li sidos sur mia trono; kial do
Adonija fariĝis reĝo? 14 Dum vi
ankoraŭ estos parolanta tie kun la
reĝo, mi venos post vi kaj kompletigos
viajn vortojn. 15 Kaj Bat-Ŝeba venis
al la reĝo en la ĉambron; la reĝo
estis tre maljuna, kaj la Ŝunemanino
Abiŝag servis al la reĝo. 16 Bat-
Ŝeba salutis kaj adorkliniĝis antaŭ la
reĝo; kaj la reĝo diris: Kio estas al
vi? 17 Kaj ŝi diris al li: Mia
sinjoro, vi ĵuris al via servantino per
la Eternulo, via Dio: Via filo Sal-
omono reĝos post mi, kaj li sidos sur
mia trono. 18 Sed nun jen Adonija
fariĝis reĝo; kaj vi, mia sinjoro, ho
reĝo, tion ne scias. 19 Li buĉis
multe da bovoj kaj grasigitaj brutoj

kaj ŝafoj, kaj invitis ĉiujn filojn de la
reĝo kaj la pastron Ebjatar kaj la
militestron Joab, sed vian servanton
Salomono li ne invitis. 20 Sed vi,
mia sinjoro, ho reĝo—la okuloj de
ĉiuj Izraelidoj estas turnitaj al vi,
por ke vi diru al ili, kiu sidos sur la
trono de mia sinjoro la reĝo post li.
21 Kiam mia sinjoro la reĝo kuŝiĝos
kun siaj patroj, tiam mi kaj mia filo
Salomono estos proklamitaj kulpuloj.
22 Dum ŝi ankoraŭ estis parolanta
kun la reĝo, venis la profeto Natan.
23 Kaj oni raportis al la reĝo: Jen
estas la profeto Natan; kaj ĉi tiu
venis antaŭ la reĝon kaj adorkliniĝis
antaŭ la reĝo vizaĝaltere. 24 Kaj
Natan diris: Mia sinjoro, ho reĝo!
ĉu vi diris: Adonija fariĝos reĝo post
mi, kaj li sidos sur mia trono?
25 Ĉar li iris hodiaŭ kaj buĉis multe
da bovoj kaj grasigitaj brutoj kaj ŝafoj,
kaj invitis ĉiujn filojn de la reĝo kaj
la militestron kaj la pastron Ebjatar;
kaj jen ili manĝas kaj trinkas antaŭ
li, kaj proklamas: Vivu la reĝo
Adonija! 26 Sed min, vian serv-
anton, kaj la pastron Cadok, kaj
Benajan, filon de Jehojada, kaj vian
servanton Salomono li ne invitis.
27 Ĉu laŭ ordono de mia sinjoro la
reĝo tio fariĝis, kaj vi ne sciigis
al via servanto, kiu sidos sur la trono
de mia sinjoro la reĝo post li?
28 Tiam la reĝo David respondis kaj
diris: Voku al mi Bat-Ŝeban. Kaj
ŝi venis antaŭ la reĝon kaj stariĝis
antaŭ la reĝo. 29 Kaj la reĝo ĵuris
kaj diris: Kiel vivas la Eternulo, kiu
liberigis mian animon el ĉiuj mal-
feliĉoj, 30 kiel mi ĵuris al vi per la
Eternulo, Dio de Izrael, dirante:
Via filo Salomono reĝos post mi kaj li
sidos sur mia trono anstataŭ mi—
tiel mi faros hodiaŭ. 31 Tiam Bat-
Ŝeba salutis vizaĝaltere kaj ador-
kliniĝis antaŭ la reĝo, kaj diris: Vivu
mia sinjoro la reĝo David eterne!
32 Kaj la reĝo David diris: Voku al
mi la pastron Cadok kaj la profeton
Natan, kaj Benajan, filon de Jehojada.
Kaj ili venis antaŭ la reĝon. 33 Kaj
la reĝo diris al ili: Prenu kun vi la
servantojn de via sinjoro, kaj rajdigu
mian filon Salomono sur mia mulo kaj
venigu lin en Giĥonon. 34 Kaj tie
la pastro Cadok kaj la profeto Natan
lin sanktoleu reĝo super Izrael; kaj
blovu per trumpeto, kaj proklamu:
Vivu la reĝo Salomono! 35 Poste
revenu, sekvante lin, kaj li venu kaj
sidiĝu sur mia trono; kaj li reĝos
anstataŭ mi, al li mi ordonas esti
estro de Izrael kaj Jehuda. 36 Tiam
respondis Benaja, filo de Jehojada,
al la reĝo, kaj diris: Amen! tiel diru
la Eternulo, Dio de mia sinjoro la
reĝo. 37 Kiel la Eternulo estis
kun mia sinjoro la reĝo, tiel Li estu
kun Salomono, kaj Li faru lian tronon
pli granda, ol la trono de mia sinjoro,
la reĝo David. 38 Kaj iris la pastro
Cadok kaj la profeto Natan, kaj Ben-
aja, filo de Jehojada, kaj la Keretidoj
kaj la Peletidoj, kaj ili rajdigis Sal-
omonon sur la mulo de la reĝo David
kaj kondukis lin en Giĥonon. 39 Kaj
la pastro Cadok prenis la kornon kun
oleo el la tabernaklo kaj sanktoleis
Salomonon; kaj oni ekblovis per
trumpeto, kaj la tuta popolo diris:
Vivu la reĝo Salomono! 40 Kaj
la tuta popolo ekiris post li, kaj la
popolo muzikis per flutoj kaj estis tre
gaja, tiel ke la tero resonis de iliaj
krioj. 41 Tion aŭdis Adonija, kaj
ĉiuj invititoj, kiuj estis kun li; ili
jam finis la manĝadon; kaj aŭdis
Joab la sonadon de la trumpeto, kaj
li diris: Kion signifas la tumulta bruo
de la urbo? 42 Kiam li estis
ankoraŭ parolanta, jen venis Jon-
atan, filo de la pastro Ebjatar. Kaj
Adonija diris: Eniru, ĉar vi estas
brava homo kaj vi sciigos bonon.
43 Kaj Jonatan respondis kaj diris
al Adonija: Jes, mia sinjoro la reĝo
David faris Salomonon reĝo; 44 kaj
la reĝo sendis kun li la pastron
Cadok kaj la profeton Natan, kaj
Benajan, filon de Jehojada, kaj la
Keretidojn kaj la Peletidojn, kaj
ili rajdigis lin sur la mulo de la reĝo;
45 kaj la pastro Cadok kaj la profeto
Natan sanktoleis lin reĝo en Giĥon,
kaj ili revenis de tie gajaj, kaj la urbo
tumultiĝis; tio estas la bruo, kiun vi
aŭdis. 46 Kaj Salomono jam sidiĝis
sur la reĝa trono. 47 Kaj jam venis
la servantoj de la reĝo, por gratuli
nian sinjoron, la reĝon David, dir-
ante: Via Dio faru la nomon de Sal-
omono pli fama, ol via nomo, kaj Li
faru lian tronon pli granda, ol via
trono; kaj la reĝo adorkliniĝis sur la
kuŝejo. 48 Kaj ankaŭ tiele diris
la reĝo: Benata estu la Eternulo, Dio
de Izrael, kiu donis hodiaŭ sidanton

sur mia trono, kaj miaj okuloj vidas.
49 Kaj ektimis kaj leviĝis ĉiuj invit-
itoj de Adonija, kaj foriris ĉiu sian
vojon. 50 Sed Adonija timis Sal-
omonon, kaj li leviĝis kaj iris kaj
ekkaptis la kornojn de la altaro.
51 Kaj oni raportis al Salomono jene:
Jen Adonija timas la reĝon Sal-
omono, kaj li tenas la kornojn de la
altaro, dirante: La reĝo Salomono
ĵuru al mi hodiaŭ, ke li ne mortigos
sian servanton per glavo. 52 Kaj
Salomono diris: Se li estos homo
brava, tiam eĉ unu el liaj haroj ne falos
teren; sed se en li troviĝos malbono,
tiam li mortos. 53 Kaj la reĝo
Salomono sendis forprenigi lin de la
altaro, kaj li venis kaj adorkliniĝis
antaŭ la reĝo Salomono; kaj Sal-
omono diris al li: Iru en vian domon.

2 KIAM por David alproksimiĝis
la tempo por morti, li testamentis
al sia filo Salomono jene: 2 Mi
foriras la vojon de la tuta mondo;
sed vi tenu vin forte kaj estu viro.
3 Kaj observu la ordonojn de la
Eternulo, via Dio, irante laŭ Liaj
vojoj, plenumante Liajn leĝojn, ord-
onojn, decidojn, kaj regulojn, kiel
estas skribite en la instruo de Moseo,
por ke vi estu saĝa en ĉio, kion vi
faros, kaj kien ajn vi vin turnos;
4 por ke la Eternulo plenumu Sian
vorton, kiun Li diris pri mi, parol-
ante: Se viaj filoj observos siajn
vojojn, irante antaŭ Mi en vero per
sia tuta koro kaj per sia tuta animo,
tiam ne mankos ĉe vi viro sur la
trono de Izrael. 5 Ankaŭ vi scias,
kion faris al mi Joab, filo de Ceruja,
kion li faris al la du militestroj de
Izrael, al Abner, filo de Ner, kaj al
Amasa, filo de Jeter, ke li mortigis
ilin kaj verŝis militan sangon en tempo
de paco kaj makulis per milita sango
sian zonon sur siaj lumboj kaj siajn
ŝuojn sur siaj piedoj. 6 Agu laŭ
via saĝo, ke vi ne lasu al liaj grizaj
haroj iri en paco en Ŝeolon. 7 Sed
al la filoj de Barzilaj, la Gileadano,
faru favoron, kaj ili estu inter la
manĝantoj ĉe via tablo; ĉar ili tiel
alproksimiĝis al mi, kiam mi forkuris
de via frato Abŝalom. 8 Kaj jen
ĉe vi estas Ŝimei, filo de Gera, Ben-
jamenido el Baĥurim; li malbenis
min per kruela malbeno, kiam mi iris
al Maĥanaim; sed li venis al mi ren-
konte ĉe Jordan, kaj mi ĵuris al li per
la Eternulo, dirante: Mi ne mortigos
vin per glavo. 9 Sed nun ne lasu
lin senpuna, ĉar vi estas homo saĝa,
kaj vi scias, kion vi devas fari al li,
por malsuprenigi liajn grizajn harojn
en sango en Ŝeolon. 10 Kaj David
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni lin
enterigis en la urbo de David. 11 La
tempo, kiun David reĝis super Izrael,
estis kvardek jaroj: en Ĥebron li
reĝis sep jarojn, kaj en Jerusalem li
reĝis tridek tri jarojn.
12 Kaj Salomono sidis sur la trono
de sia patro David, kaj lia reĝado
tre fortikiĝis. 13 Adonija, filo de
Ĥagit, venis al Bat-Ŝeba, patrino de
Salomono. Ŝi diris: Ĉu kun paco vi
venas? Kaj li respondis: Kun paco.
14 Kaj li diris: Mi havas aferon al
vi. Ŝi respondis: Parolu. 15 Kaj
li diris: Vi scias, ke la regno apart-
enis al mi, kaj al mi ĉiuj Izraelidoj
turnis sian vizaĝon, ke mi reĝu; sed
la reĝado deturniĝis kaj transiris al
mia frato, ĉar de la Eternulo ĝi estis
destinita al li. 16 Nun unu peton mi
petas de vi, ne rifuzu al mi. Kaj ŝi
diris al li: Parolu. 17 Kaj li diris:
Diru, mi petas, al la reĝo Salomono
(ĉar li ne rifuzos al vi), ke li donu al mi
la Ŝunemaninon Abiŝag kiel edzinon.
18 Kaj Bat-Ŝeba diris: Bone, mi
parolos pri vi kun la reĝo. 19 Kaj
Bat-Ŝeba venis al la reĝo Salomono,
por paroli al li pri Adonija. La reĝo
leviĝis renkonte al ŝi kaj adorkliniĝis
antaŭ ŝi kaj sidiĝis sur sia trono.
Kaj oni starigis tronon por la patrino
de la reĝo, kaj ŝi sidiĝis dekstre de li.
20 Kaj ŝi diris: Unu malgrandan
peton mi petos de vi, ne rifuzu al mi
Kaj la reĝo diris al ŝi: Petu, mia
patrino, ĉar mi ne rifuzos al vi.
21 Kaj ŝi diris: La Ŝunemanino
Abiŝag estu donata kiel edzino al via
frato Adonija. 22 Tiam respondis
la reĝo Salomono kaj diris al sia
patrino: Kial vi petas la Ŝunemaninon
Abiŝag por Adonija? petu por li
ankaŭ la reĝecon, ĉar li estas mia pli
aĝa frato—por li, kaj por la pastro
Ebjatar, kaj por Joab, filo de Ceruja.
23 Kaj la reĝo Salomono ĵuris per la
Eternulo, dirante: Tion kaj pli faru
al mi la Eternulo; kontraŭ sia vivo
Adonija diris tiujn vortojn. 24 Nun,
kiel vivas la Eternulo, kiu min kon-
firmis kaj min sidigis sur la trono de
mia patro David kaj kiu aranĝis al mi

domon laŭ Sia promeso, hodiaŭ
Adonija estos mortigita. 25 Kaj la
reĝo Salomono sendis Benajan, filon
de Jehojada, kaj ĉi tiu frapis lin, kaj
li mortis. 26 Kaj al la pastro Ebjatar
la reĝo diris: Iru en Anatoton, sur
vian kampon; vi meritas la morton,
sed mi nun ne mortigos vin, ĉar vi
portis la keston de la Sinjoro, la
Eternulo, antaŭ mia patro David, kaj
ĉar vi suferis ĉion, kion suferis mia
patro. 27 Kaj Salomono forigis
Ebjataron, ke li ne estu plu pastro al
la Eternulo; por ke plenumiĝu la vorto
de la Eternulo, kiun Li diris pri la
domo de Eli en Ŝilo. 28 La famo
pri tio atingis Joabon (ĉar Joab
aliĝis al Adonija, kvankam al Abŝalom
li ne aliĝis); kaj Joab forkuris en la
tabernaklon de la Eternulo kaj ekkapt-
is la kornojn de la altaro. 29 Oni
raportis al la reĝo Salomono, ke Joab
forkuris en la tabernaklon de la
Eternulo kaj estas nun ĉe la altaro.
Tiam Salomono sendis Benajan, filon
de Jehojada, dirante al li: Iru,
mortigu lin. 30 Benaja venis en la
tabernaklon de la Eternulo, kaj
diris al li: Tiele diras la reĝo: Eliru!
Sed tiu respondis: Ne, ĉi tie mi mortu.
Kaj Benaja raportis tion al la reĝo,
dirante: Tiele diris Joab, kaj tiele
li respondis al mi. 31 Tiam la reĝo
diris al li: Faru, kiel li diris, mortigu
lin kaj enterigu lin; por ke vi forigu
de mi kaj de la domo de mia patro la
senkulpan sangon, kiun Joab verŝis.
32 La Eternulo refaligu lian sangon
sur lian kapon, pro tio, ke li mortigis
du virojn, kiuj estis pli virtaj kaj pli
bonaj ol li, kaj li mortigis ilin per
glavo, dum mia patro David tion ne
sciis: Abneron, filon de Ner, milit-
estron de Izrael, kaj Amasan, filon de
Jeter, militestron de Jehuda. 33 Ilia
sango falu sur la kapon de Joab kaj
sur la kapon de lia idaro por eterne;
sed al David kaj al lia idaro kaj al lia
domo kaj al lia trono estu paco por
eterne de la Eternulo. 34 Tiam
Benaja, filo de Jehojada, iris kaj
frapis lin kaj mortigis lin, kaj oni
enterigis lin en lia domo en la dezerto.
35 Kaj la reĝo starigis Benajan, filon
de Jehojada, anstataŭ li kiel milit-
estron, kaj la pastron Cadok la reĝo
starigis anstataŭ Ebjatar. 36 Kaj
la reĝo sendis por voki Ŝimein, kaj
li diris al li: Konstruu al vi domon
en Jerusalem, kaj loĝu tie kaj nenien
eliru el tie; 37 se iun tagon vi
eliros kaj transiros la torenton Kidron,
tiam sciu, ke vi nepre mortos; via
sango estos sur via kapo. 38 Kaj
Ŝimei diris al la reĝo: Bone; kiel
diris mia sinjoro la reĝo, tiel via
servanto faros. Kaj Ŝimei loĝis en
Jerusalem multe da tempo. 39 Sed
post paso de tri jaroj forkuris du
sklavoj de Ŝimei al Aĥiŝ, filo de
Maaĥa, reĝo de Gat. Kaj oni sciigis
al Ŝimei, dirante: Jen viaj sklavoj
estas en Gat. 40 Tiam Ŝimei lev-
iĝis, kaj selis sian azenon kaj iris
en Gaton al Aĥiŝ, por serĉi siajn
sklavojn. Kaj Ŝimei iris, kaj reven-
igis siajn sklavojn el Gat. 41 Kaj
oni raportis al Salomono, ke Ŝimei
foriris el Jerusalem en Gaton kaj
revenis. 42 Tiam la reĝo sendis, kaj
vokigis Ŝimein, kaj diris al li: Mi
ĵurligis ja vin per la Eternulo kaj
avertis vin, dirante, ke se iun tagon
vi ien ajn foriros, tiam sciu, ke vi
nepre mortos; kaj vi diris al mi:
Bona estas tio, kion mi aŭdis. 43 Kial
do vi ne observis la ĵuron per la
Eternulo, kaj la ordonon, kiun mi
faris al vi? 44 Kaj la reĝo diris al
Ŝimei: Vi scias la tutan malbonon,
kiun via koro scias kaj kiun vi faris
al mia patro David; la Eternulo re-
pagu vian malbonon sur via kapo.
45 Sed la reĝo Salomono estu ben-
ata, kaj la trono de David staru forte
antaŭ la Eternulo eterne. 46 Kaj la
reĝo ordonis al Benaja, filo de Jeho-
jada, kaj ĉi tiu iris kaj frapis tiun, kaj
tiu mortis. Kaj la regno fortikiĝis
en la manoj de Salomono.

3 KAJ Salomono boparenciĝis kun
Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj
prenis filinon de Faraono kaj
venigis ŝin en la urbon de David, ĝis
li finis la konstruadon de sia domo
kaj de la domo de la Eternulo kaj
de la muregoj de Jerusalem ĉirkaŭe.
2 Tamen la popolo alportadis ankoraŭ
oferojn sur altaĵoj, ĉar ĝis tiu tempo
ankoraŭ ne estis konstruita domo al
la nomo de la Eternulo. 3 Kaj
Salomono amis la Eternulon, irante
laŭ la instrukcioj de sia patro David;
tamen li oferadis kaj incensadis sur
altaĵoj.
4 Kaj la reĝo iris en Gibeonon, por
alporti tie oferojn, ĉar tie estis la
ĉefa altaĵo. Mil bruloferojn Salomono

alportis sur tiu altaro. 5 En Gibeon
la Eternulo aperis al Salomono
nokte en sonĝo, kaj Dio diris:
Petu, kion Mi donu al vi. 6 Kaj
Salomono diris: Vi faris al Via serv-
anto, mia patro David, multe da fav-
oro, ĉar li iradis antaŭ Vi en vero kaj
en justeco kaj en pureco de la koro
koncerne Vin; kaj Vi konservis por
li tiun grandan favorecon, kaj Vi
donis al li filon, kiu sidas nun sur lia
trono. 7 Kaj nun, ho Eternulo, mia
Dio, Vi reĝigis Vian servanton an-
stataŭ mia patro David; sed mi estas
malgranda junulo; mi ne scias, kiel
eliri kaj eniri. 8 Kaj Via servanto
estas meze de Via popolo, kiun Vi
elektis, popolo granda, kiu ne povas
esti nombrata nek kalkulata pro sia
multeco. 9 Donu do al Via servanto
koron, kiu povoscius regi Vian pop-
olon, distingi inter bono kaj malbono;
ĉar kiu povas regi tiun Vian potencan
popolon? 10 Kaj tio plaĉis al la
Sinjoro, ke Salomono petis tion.
11 Kaj Dio diris al li: Ĉar vi petis
ĉi tion, sed ne petis por vi longan
vivon kaj ne petis por vi riĉecon kaj
ne petis la animon de viaj malamikoj,
sed vi petis saĝon, por povoscii regi,
12 tial jen Mi faras konforme al via
parolo: jen Mi donas al vi koron
saĝan kaj kompreneman, tiel ke
simila al vi ekzistis neniu antaŭ vi, kaj
post vi ne aperos tia, kiel vi. 13 Sed
ankaŭ tion, pri kio vi ne petis, Mi
donos al vi, riĉecon kaj gloron, tia-
maniere, ke ne ekzistos simila al vi
inter la reĝoj dum via tuta vivo.
14 Kaj se vi irados laŭ Miaj vojoj,
observante Miajn leĝojn kaj ordonojn,
kiel iradis via patro David, Mi long-
igos vian vivon. 15 Kaj Salomono
vekiĝis, kaj vidis, ke tio estis sonĝo.
Kaj li venis en Jerusalemon kaj
stariĝis antaŭ la kesto de interligo
de la Eternulo kaj alportis brul-
oferojn kaj faris pacoferojn, kaj li
faris festenon por ĉiuj siaj servantoj.
16 Tiam venis du virinoj malĉastist-
inoj al la reĝo kaj stariĝis antaŭ li.
17 Kaj unu el la virinoj diris: Ho
mia sinjoro! mi kaj ĉi tiu virino loĝas
en unu domo; kaj mi naskis, loĝante
kun ŝi en la sama domo. 18 En la
tria tago post mia nasko naskis ankaŭ
ĉi tiu virino; kaj ni estis kune, estis
neniu fremdulo kun ni en la domo,
nur ni ambaŭ estis en la domo.
19 Kaj la filo de ĉi tiu virino mortis
en la nokto, ĉar ŝi dormis sur li.
20 Kaj ŝi leviĝis meze de la nokto kaj
prenis mian filon de ĉe mi, kiam via
servantino dormis, kaj kuŝigis lin ĉe
sia brusto, kaj sian mortintan filon
ŝi almetis al mia brusto. 21 Kiam
mi leviĝis matene, por suĉigi mian
filon, jen li estas senviva; sed kiam
mi matene bone lin rigardis, mi vidis,
ke tio ne estas mia filo, kiun mi
naskis. 22 Sed la dua virino diris:
Ne, mia filo estas la vivanta, kaj via
estas la mortinta. Kaj la unua diris:
Ne, via filo estas la mortinta, kaj
mia estas la vivanta. Kaj tiel ili
parolis antaŭ la reĝo. 23 Tiam la
reĝo diris: Unu diras: Mia estas la
vivanta filo, kaj via estas la mort-
inta; kaj la dua diras: Ne, via filo
estas la mortinta, kaj mia filo estas la
vivanta; 24 kaj la reĝo diris: Al-
portu al mi glavon. Kaj oni alportis
la glavon al la reĝo. 25 Kaj la reĝo
diris: Dishaku la vivantan infanon en
du partojn, kaj donu duonon al unu
kaj duonon al la alia. 26 Tiam la
virino, kies filo estis la vivanta,
ekparolis al la reĝo, ĉar ekscitiĝis
ŝia kompato al ŝia filo, kaj ŝi diris:
Ho mia sinjoro, donu al ŝi la infanon
vivantan, sed ne mortigu ĝin. Sed
la dua diris: Nek mi havu, nek vi;
dishaku. 27 Tiam la reĝo respondis
kaj diris: Donu al ŝi la vivantan
infanon, sed ne mortigu ĝin; ŝi estas
ĝia patrino. 28 Kaj ĉiuj Izraelidoj
aŭdis pri la juĝo, kiun juĝis la reĝo;
kaj ili ektimis la reĝon, ĉar ili vidis,
ke en li estas saĝo de Dio, por fari
juĝon.

4 KAJ la reĝo Salomono estis reĝo
super la tuta Izrael. 2 Kaj jen
estas la estroj, kiuj estis ĉe li:
Azarja, filo de Cadok, pastro;
3 Eliĥoref kaj Aĥija, filoj de Ŝiŝa,
skribistoj; Jehoŝafat, filo de Aĥilud,
kronikisto; 4 kaj Benaja, filo de
Jehojada, super la militistaro; kaj
Cadok kaj Ebjatar, pastroj; 5 kaj
Azarja, filo de Natan, super la admin-
istrantoj; kaj Zabud, filo de Natan,
pastro, amiko de la reĝo; 6 kaj
Aĥiŝar super la palaco; kaj Adoniram,
filo de Abda, super la impostoj.
7 Kaj Salomono havis dek du admin-
istrantojn super la tuta Izrael, kaj
ili liveradis provizaĵojn al la reĝo
kaj al lia domo; unu monaton en jaro

ĉiu el ili devis liveri provizaĵojn.
8 Kaj jen estas iliaj nomoj: Ben-
Ĥur, sur la monto de Efraim;
9 Ben-Deker, en Makac kaj Ŝaalbim
kaj Bet-Ŝemeŝ kaj Elon-Bet-Ĥanan;
10 Ben-Ĥesed, en Arubot; al li
apartenis Soĥo kaj la tuta regiono
Ĥefer; 11 Ben-Abinadab, super la
tuta regiono Dor; Tafat, filino de
Salomono, estis lia edzino; 12 Baa-
na, filo de Aĥilud, en Taanaĥ kaj
Megido kaj super la tuta Bet-Ŝean,
kiu estas apud Cartan, malsupre de
Jizreel, de Bet-Ŝean ĝis Abel-Meĥola,
ĝis trans Jokmeam; 13 Ben-Geber,
en Ramot en Gilead; al li apartenis
la Vilaĝoj de Jair, filo de Manase,
kiuj estis en Gilead; al li apartenis la
distrikto Argob, kiu estis en Baŝan,
sesdek grandaj urboj kun muregoj
kaj kupraj rigliloj; 14 Aĥinadab, filo
de Ido, en Maĥanaim; 15 Aĥimaac,
en la regiono de Naftali; ankaŭ li
prenis Basmaton, filinon de Sal-
omono, kiel edzinon; 16 Baana, filo
de Ĥuŝaj, en la regiono de Aŝer kaj
en Alot; 17 Jehoŝafat, filo de
Paruaĥ, en la regiono de Isaĥar;
18 Ŝimei, filo de Ela, en la regiono
de Benjamen; 19 Geber, filo de
Uri, en la regiono Gilead, en la lando
de Siĥon, reĝo de la Amoridoj, kaj
de Og, reĝo de Baŝan. Unu admin-
istranto estis en tiu tuta lando.
20 Jehuda kaj Izrael estis grand-
nombraj kiel la sablo ĉe la maro; ili
manĝis kaj trinkis kaj estis gajaj.
21 Salomono regis super ĉiuj regnoj,
de la Rivero ĝis la lando Filiŝta kaj
ĝis la limo de Egiptujo; ili alportadis
donacojn kaj servadis al Salomono
dum lia tuta vivo. 22 La manĝproviz-
oj de Salomono por ĉiu tago estis:
tridek kor'oj da delikata faruno kaj
sesdek kor'oj da simpla faruno,
23 dek grasigitaj bovoj kaj dudek
bovoj de paŝtejo kaj cent ŝafoj,
krom cervoj kaj gazeloj kaj kapreoloj
kaj grasigitaj birdoj. 24 Ĉar li regis
super la tuta transo de la Rivero, de
Tifsaĥ ĝis Gaza, super ĉiuj reĝoj de
trans la Rivero; kaj li havis pacon
kun ĉiuj ĉirkaŭaj landoj. 25 Kaj
Jehuda kaj Izrael sidis en sen-
danĝereco, ĉiu sub siaj vinberbranĉoj
kaj sub sia figarbo, de Dan ĝis Beer-
Ŝeba, dum la tuta vivo de Salomono.
26 Kaj Salomono havis kvardek mil
staloin por ĉarĉevaloj kaj dek du mil
rajdistojn. 27 Kaj tiuj administr-
antoj liveradis manĝprovizojn por
la reĝo Salomono, kaj por ĉiuj, kiuj
venadis al la tablo de la reĝo Salom-
ono, ĉiu en sia monato, nenion mank-
igante. 28 Kaj la hordeon kaj pajlon
por la ĉevaloj kaj la kurĉevaloj ili
liveradis al la loko, kie li estis, ĉiu
laŭ sia instrukcio.
29 Kaj Dio donis al Salomono saĝon
kaj tre multe da prudento kaj tre
multe da spirito, kiel la sablo ĉe la
maro. 30 Kaj la saĝeco de Salom-
ono estis pli granda, ol la saĝeco de
ĉiuj orientanoj kaj ol la tuta saĝeco
de Egiptujo. 31 Kaj li estis pli
saĝa, ol ĉiuj homoj, pli ol Etan la
Ezraĥido, kaj Heman kaj Kalkol kaj
Darda, filoj de Maĥol; kaj li estis
fama inter ĉiuj popoloj ĉirkaŭe.
32 Kaj li eldiris tri mil sentencojn;
kaj la nombro de liaj kantoj estis mil
kaj kvin. 33 Kaj li parolis pri la
arboj, de la cedro, kiu estas sur Le-
banon, ĝis la hisopo, kiu elkreskas el la
muro; kaj li parolis pri la brutoj kaj
la birdoj kaj la rampaĵoj kaj la fiŝoj.
34 Kaj oni venadis el ĉiuj popoloj,
por aŭskulti la saĝecon de Salomono,
de ĉiuj reĝoj de la tero, kiuj aŭdis pri
lia saĝeco.
5 ĤIRAM, reĝo de Tiro, sendis
siajn servantojn al Salomono,
kiam li aŭdis, ke oni lin sanktole-
is reĝo anstataŭ lia patro; ĉar Ĥiram
estis amiko de David en la tuta tempo.
2 Kaj Salomono sendis al Ĥiram, por
diri: 3 Vi scias pri mia patro David,
ke li ne povis konstrui domon al la
nomo de la Eternulo, lia Dio, pro la
militantoj, kiuj lin ĉirkaŭis, ĝis la
Eternulo metis ilin sub la plandojn
de liaj piedoj. 4 Sed nun la Etern-
ulo, mia Dio, donis al mi ripozon
ĉirkaŭe; ne ekzistas kontraŭulo nek
ia malbona malhelpo. 5 Tial jen
mi intencas konstrui domon al la
nomo de la Eternulo, mia Dio, kiel la
Eternulo parolis al mia patro David,
dirante: Via filo, kiun Mi sidigos
anstataŭ vi sur via trono, konstruos
la domon al Mia nomo. 6 Ordonu
do nun, ke oni haku por mi cedrojn
de Lebanon; kaj miaj servantoj estos
kun viaj servantoj, kaj pagon por viaj
servantoj mi donos al vi tian, kian vi
diros; ĉar vi scias, ke ekzistas inter
ni neniu, kiu povus haki arbojn kiel la
Cidonanoj. 7 Kiam Ĥiram aŭdis la

ortojn de Salomono, li tre ekĝojis,
aj diris: Benata estu hodiaŭ la
Eternulo, kiu donis al David filon
saĝan super tiu grandnombra popolo.
Kaj Ĥiram sendis al Salomono, por
diri: Mi aŭskultis tion, kion vi sendis
diri al mi; mi plenumos vian tutan
deziron pri la arboj cedraj kaj arboj
cipresaj. 9 Miaj servantoj malsupr-
enigos ilin de Lebanon al la maro, kaj
mi flosos ilin sur la maro ĝis la loko,
pri kiu vi sciigos al mi, kaj tie mi ilin
disigos, kaj vi prenigos. Kaj vi
plenumu mian deziron, kaj donu
manĝaĵon por mia domo. 10 Kaj
Ĥiram donis al Salomono lignon
cedran kaj lignon cipresan, kiom
li nur volis. 11 Kaj Salomono donis
al Ĥiram dudek mil kor'ojn da tritiko
kiel manĝaĵon por lia domo kaj dudek
kor'ojn da plej pura oleo. Tiom
Salomono donadis al Ĥiram ĉiujare.
12 Kaj la Eternulo donis saĝon al
Salomono, kiel Li promesis al li.
Kaj estis paco inter Ĥiram kaj Sal-
omono, kaj ili ambaŭ faris inter si
interligon.

13 La reĝo Salomono prenis im-
poston de la tuta Izrael; la imposto
estis tridek mil viroj. 14 Kaj li
sendis ilin sur Lebanonon, po dek mil
ĉiumonate, alterne; unu monaton ili
estis sur Lebanon kaj du monatojn
en sia domo. Adoniram administris
tiun imposton. 15 Kaj Salomono
havis sepdek mil ŝarĝoportistojn kaj
okdek mil montajn ŝtonhakistojn,
16 krom la tri mil tricent oficistoj,
kiujn Salomono starigis super la
laboroj kaj kiuj regis super la popolo
okupita per la laboroj. 17 Kaj la
reĝo ordonis, ke oni elhaku grandajn
ŝtonojn, multekostajn ŝtonojn, por
arangi por la domo fundamenton el
ŝtonoj ĉirkaŭhakitaj. 18 Kaj hakis
la konstruistoj de Salomono kaj la
konstruistoj de Ĥiram kaj la Gebal-
anoj, kaj pretigis lignon kaj ŝtonojn,
por konstrui la domon.

6 EN la jaro kvarcent-okdeka post
la eliro de la Izraelidoj el la
lando Egipta, en la kvara jaro de
la reĝado de Salomono, en la monato
Ziv, tio estas la dua monato, oni
komencis konstrui la domon por la
Eternulo. 2 Kaj la domo, kiun la
reĝo Salomono konstruis por la
Eternulo, havis la longon de sesdek
ulnoj, la largon de dudek, kaj la
alton de tridek ulnoj. 3 Kaj la
portiko antaŭ la templo de la domo
havis la longon de dudek ulnoj,
konforme al la largo de la domo;
dek ulnoj estis ĝia largo antaŭ la
domo. 4 Kaj li faris en la domo
fenestrojn fermeblajn kaj kovreblajn.
5 Kaj li aranĝis ĉe la muro de la
domo galeriojn ĉirkaŭ la muroj de la
domo, ĉirkaŭ la templo kaj la plej-
sanktejo, kaj li faris flankajn ĉambrojn
ĉirkaŭe. 6 La malsupra galerio
havis la largon de kvin ulnoj, la meza
havis la largon de ses ulnoj, kaj la
tria havis la largon de sep ulnoj; ĉar
ĉirkaŭ la domo ekstere li faris ŝtup-
aĵojn, por ne enfortikigi en la muroj
de la domo. 7 Kiam la domo estis
konstruata, ĝi estis konstruata el
ŝtonoj prete ĉirkaŭhakitaj; martelo
aŭ hakilo aŭ ia alia fera instrumento
ne estis aŭdata en la domo dum ĝia
konstruado. 8 La pordo de la meza
galerio estis ĉe la dekstra flanko de
la domo; kaj per ŝtuparo oni povis
supreniri en la mezan galerion kaj
el la meza en la trian. 9 Kaj li
konstruis la domon kaj finis ĝin, kaj
li kovris la domon per traboj kaj tabul-
oj el cedroj. 10 Kaj li konstruis
la galeriojn ĉirkaŭ la tuta domo,
havantajn la alton de kvin ulnoj;
kaj li kovris la domon per cedra
ligno.

11 Kaj la Eternulo ekparolis al
Salomono, dirante: 12 Koncerne
la domon, kiun vi konstruas: se vi
irados laŭ Miaj leĝoj kaj plenum-
ados Miajn instrukciojn kaj observad-
os ĉiujn Miajn ordonojn, por agadi laŭ
ili, tiam Mi plenumos Mian pro-
meson pri vi, kiun Mi eldiris al via
patro David, 13 kaj Mi loĝos inter la
Izraelidoj kaj ne forlasos Mian pop-
olon Izrael.

14 Kaj Salomono konstruis la domon
kaj finis ĝin. 15 Kaj li konstruis la
murojn de la domo interne el cedraj
tabuloj; de la planko de la domo
ĝis la plafono li kovris interne per
ligno, kaj li kovris la plankon de la
domo per cipresaj tabuloj. 16 Kaj
li konstruis en la distanco de dudek
ulnoj de la rando de la domo cedro-
tabulan muron de la planko ĝis la
plafono, kaj li konstruis tion interne
por interna sanktejo, la plejsanktejo.
17 Kvardek ulnojn da longo havis la
domo, tio estas la antaŭa parto de la

templo. 18 Sur la cedroj interne
de la domo estis skulptitaj tuberoj
kaj floroj; ĉio estis cedra, oni vidis
nenian ŝtonon. 19 La plejsanktejon
li aranĝis en la domo por tio, ke oni
starigu tie la keston de interligo de la
Eternulo. 20 La internon de la
plejsanktejo, kiu havis la longon de
dudek ulnoj, la larĝon de dudek
ulnoj, kaj la alton de dudek ulnoj,
li tegis per pura oro, kaj ankaŭ la
cedran altaron li tegis. 21 Kaj Sal-
omono tegis la domon interne per
pura oro, kaj li tiris orajn ĉenojn
antaŭ la plejsanktejo kaj tegis ĝin
per oro. 22 Kaj la tutan domon li
tegis per oro, absolute la tutan
domon, kaj la tutan altaron antaŭ la
plejsanktejo li tegis per oro. 23 Kaj
li faris en la plejsanktejo du kerubojn
el oleastra ligno, havantajn la alton
de dek ulnoj. 24 Kvin ulnojn havis
unu flugilo de kerubo, kaj kvin ulnojn
la dua flugilo de kerubo; dek ulnoj
estis de unu fino de ĝiaj flugiloj ĝis
la dua fino de ĝiaj flugiloj. 25 Kaj
dek ulnojn havis ankaŭ la dua ker-
ubo; la saman mezuron kaj la saman
formon havis ambaŭ keruboj. 26 La
alto de unu kerubo estis dek ulnoj,
kaj tiel same ankaŭ de la dua kerubo.
27 Kaj li starigis la kerubojn meze de
la interna parto de la domo; kaj la
flugiloj de la keruboj estis etenditaj,
kaj la flugilo de unu kerubo estis
altuŝanta la muron, kaj la flugilo de
la dua kerubo estis altuŝanta la duan
muron; sed la flugiloj, kiuj estis
direktitaj en la mezon de la domo,
estis altuŝantaj unu la alian. 28 Kaj
li tegis la kerubojn per oro. 29 Kaj
sur ĉiuj muroj de la domo ĉirkaŭe li
faris skulptitajn figurojn de keruboj,
palmoj, kaj floroj, interne kaj ekstere.
30 Ankaŭ la plankon de la domo li
kovris per oro interne kaj ekstere.
31 Ĉe la enirejo en la plejsanktejon
li faris pordojn el oleastra ligno kun
kvinangulaj fostoj. 32 Sur du pordoj
el oleastra ligno li faris skulptitajn
kerubojn kaj palmojn kaj florojn kaj
tegis per oro; li tegis per oro la
kerubojn kaj la palmojn. 33 Ankaŭ
ĉe la enirejo en la templon li faris
kvarangulajn fostojn el oleastra ligno;
34 kaj du pordojn el cipresa ligno;
ambaŭ duonoj de unu pordo estis
kunmeteblaj, kaj ambaŭ duonoj de la
dua pordo estis kunmeteblaj. 35 Kaj
li faris sur ili kerubojn kaj palmojn
kaj florojn kaj tegis per oro ĝuste laŭ
la skulptaĵo. 36 Kaj li konstruis la
internan korton el tri vicoj da ĉirkaŭ-
hakitaj ŝtonoj kaj el vico da cedraj
traboj. 37 En la kvara jaro, en la
monato Ziv, estis fondita la domo de
la Eternulo. 38 Kaj en la dek-unua
jaro, en la monato Bul, tio estas en la
oka monato, la domo estis finita en
ĉiuj siaj detaloj kaj laŭ sia tuta plano;
li konstruis ĝin dum sep jaroj.

7 KAJ sian domon Salomono kon-
struis dum dek tri jaroj, kaj li
finis sian tutan domon. 2 Kaj
li konstruis la domon de la arbaro
Lebanona; ĝi havis la longon de
cent ulnoj, la larĝon de kvindek
ulnoj, kaj la alton de tridek ulnoj;
sur kvar vicoj da cedraj kolonoj,
kaj cedraj traboj estis sur la kolonoj.
3 Kaj li kovris per cedro la supron
de la galerioj, kiuj estis sur kvardek
kvin kolonoj, po dek kvin en unu vico.
4 Kaj da fenestraj kadroj estis tri
vicoj, kaj fenestroj kontraŭ fenestroj
trifoje. 5 Kaj ĉiuj pordoj kaj la
fostoj estis kvarangulaj, kaj la fen-
estroj estis kontraŭ fenestroj trifoje.
6 Kaj ĉambregon el kolonoj li faris,
havantan la longon de kvindek ulnoj
kaj la larĝon de tridek ulnoj; kaj
ankoraŭ ĉambron antaŭ ili kaj kol-
onojn kaj sojlon antaŭ ili. 7 Kaj
tronan salonon, por tie juĝi, juĝan
salonon li faris, kaj ĉiujn plankojn
li kovris per cedro. 8 Lia domo,
en kiu li loĝis, en la malantaŭa korto
post la salono, estis aranĝita tiel
same. Kaj li faris ankaŭ domon,
similan al tiu salono, por la filino
de Faraono, kiun Salomono prenis.
9 Ĉio ĉi tio estis farita el multe-
kostaj ŝtonoj, ĉirkaŭhakitaj laŭmez-
ure, segitaj per segilo, interne kaj
ekstere, de la fundamento ĝis la
tegmento, kaj ekstere ĝis la granda
korto. 10 En la fundamento estis
ŝtonoj multekostaj, ŝtonoj grandaj,
ŝtonoj de dek ulnoj kaj ŝtonoj de ok
ulnoj. 11 Kaj supre estis multe-
kostaj ŝtonoj, ĉirkaŭhakitaj laŭmezure,
kaj cedro. 12 Kaj la granda ĉirkaŭa
korto havis tri vicojn da ĉirkaŭhak-
itaj ŝtonoj kaj unu vicon da cedraj
traboj; tiel same ankaŭ la interna
korto de la domo de la Eternulo kaj
la salono ĉe la domo.
13 La reĝo Salomono sendis, kaj

venigis el Tiro Ĥuramon. 14 Li
estis filo de unu vidvino, el la tribo
de Naftali; lia patro estis Tirano,
kupristo. Li estis plena de saĝeco,
kompetenteco, kaj sciado, por fari
ĉian laboron el kupro. Kaj li venis
al la reĝo Salomono kaj plenumis
ĉiujn liajn laborojn. 15 Li faris du
kuprajn kolonojn, el kiuj unu kolono
havis la alton de dek ok ulnoj, kaj
fadeno de dek du ulnoj prezentis la
amplekson de la dua kolono. 16 Kaj
du kapitelojn, fanditajn el kupro, li
faris, por meti sur la suprojn de la
kolonoj; kvin ulnoj estis la alto de
unu kapitelo, kaj kvin ulnoj la alto de
la dua kapitelo. 17 Retoj plektitaj
kaj ŝnuretoj ĉenoformaj estis ĉe la
kapiteloj, kiuj estis supre de la kolon-
oj; sep ĉe unu kapitelo kaj sep ĉe
la dua. 18 Kaj li faris la kolonojn
tiel, ke du vicoj da granatoj estis
ĉirkaŭ unu reto, por kovri la kapitel-
on; tiel same li faris ankaŭ por la
dua kapitelo. 19 La kapiteloj sur
la kolonoj estis faritaj kiel la lilioj
en la salono, kaj havis kvar ulnojn.
20 Kaj la kapiteloj sur la du kolonoj
super la konveksaĵo, kiu estis apud
la reto; kaj sur la dua kapitelo ĉirkaŭe
en vicoj ducent granatoj. 21 Kaj li
starigis la kolonojn antaŭ la salono
de la templo; kaj li starigis la dekstran
kolonon kaj donis al ĝi la nomon
Jaĥin; kaj li starigis la maldekstran
kolonon kaj donis al ĝi la nomon
Boaz. 22 Sur la suproj de la kolon-
oj estis skulptaĵo en formo de lilio.
Tiel estis finita la laboro de la kol-
onoj. 23 Kaj li faris maron fand-
itan, havantan dek ulnojn de rando
ĝis rando, tute rondan, havantan la
alton de kvin ulnoj; kaj ŝnuro de
tridek ulnoj prezentis ĝian mezuron
ĉirkaŭe. 24 Kaj tuberoj sub ĝia
rando troviĝis ĉirkaŭe de ĝi; sur la
spaco de dek ulnoj ili ĉirkaŭis la
maron en du vicoj; la tuberoj estis
fanditaj kune kun ĝi. 25 Ĝi staris
sur dek du bovoj; tri kun la vizaĝo
norden, tri kun la vizaĝo okcidenten,
tri kun la vizaĝo suden, kaj tri kun la
vizaĝo orienten; kaj la maro estis sur
ili supre, kaj ĉiuj iliaj malantaŭaj
partoj estis turnitaj internen. 26 Ĝi
havis la dikon de manlarĝo; kaj ĝia
rando, farita laŭ la maniero de rando
de kaliko, estis simila al disvolviĝinta
lilio. Ĝi ampleksis du mil bat'ojn.
27 Kaj li faris dek kuprajn bazaĵojn;
ĉiu bazaĵo havis la longon de kvar
ulnoj, la larĝon de kvar ulnoj, kaj la
alton de tri ulnoj. 28 Kaj jen estas
la aranĝo de la bazaĵoj: ili havis
muretojn, muretojn inter la listeloj.
29 Kaj sur la muretoj, kiuj estis inter
la listeloj, estis leonoj, bovoj, kaj
keruboj; kaj sur la listeloj estis tiel
supre, kaj sube de la leonoj kaj bovoj
estis malsuprenpendantaj festonoj.
30 Kaj ĉiu bazaĵo havis kvar kuprajn
radojn kun kupraj aksoj, kaj ĝiaj kvar
anguloj havis ŝultretojn, fanditajn
ŝultretojn sub la kaldrono, kaj sur ĉiu
flanko estis festonoj. 31 Ĝia aperturo
de la interna kapitelo ĝis la supro
havis unu ulnon; ĝia aperturo estis
ronda, en formo de bazeto, havanta
unu ulnon kaj duonon, kaj ĉe la aper-
turo estis skulptaĵoj; sed ĝiaj muretoj
estis kvarangulaj, ne rondaj. 32 Kaj
la kvar radoj estis sub la muretoj,
kaj la aksoj de la radoj estis en la
bazaĵo; la alto de ĉiu rado estis unu
ulno kaj duono. 33 La aranĝo de
la radoj estis kiel la aranĝo de radoj
de veturilo; iliaj aksoj kaj aksingoj
kaj radradioj kaj radrondoj, ĉio estis
fandita. 34 Kaj la kvar ŝultretoj
ĉe la kvar anguloj de ĉiu bazaĵo
elstaris el la bazaĵo mem. 35 Supre
de la bazaĵo estis rondaĵo, havanta la
alton de duono de ulno; kaj supre de
la bazaĵo ĝiaj teniloj kaj muretoj
elstaris el ĝi mem. 36 Kaj sur la
tabuletoj de ĝiaj teniloj kaj sur ĝiaj
muretoj li skulptis kerubojn, leonojn,
kaj palmojn, sur ĉiu libera loko, kaj
festonojn ĉirkaŭe. 37 Tiel li faris
la dek bazaĵojn; ĉiuj havis egalan
fandon, egalan mezuron, egalan
formon. 38 Kaj li faris dek kuprajn
lavujojn; ĉiu lavujo havis la ampleks-
on de kvardek bat'oj; kvar ulnojn
havis ĉiu lavujo; ĉiu lavujo staris sur
unu bazaĵo el la dek bazaĵoj. 39 Kaj
li starigis la bazaĵojn, kvin ĉe la
dekstra flanko de la domo, kaj kvin
ĉe la maldekstra flanko; kaj la maron
li starigis ĉe la dekstra flanko de la
domo, sudoriente. 40 Kaj Ĥuram
faris la lavujojn kaj la ŝovelilojn kaj la
aspergajn kalikojn. Kaj Ĥuram finis
la tutan laboron, kiun li faris por la
reĝo Salomono en la domo de la
Eternulo: 41 la du kolonojn kaj la
du globaĵojn de la kapiteloj sur la
supro de la kolonoj, kaj la du retojn por

kovri la du globaĵojn de la kapiteloj,
kiuj estis sur la supro de la kolonoj;
42 kaj la kvarcent granatojn ĉe la du
retoj, po du vicoj da granatoj por ĉiu
reto, por kovri la du globaĵojn de la
kapiteloj, kiuj estis sur la kolonoj;
43 kaj la dek bazaĵojn kaj la dek
lavujojn sur la bazaĵoj; 44 kaj la
unu maron kaj la dek du bovojn sub
la maro; 45 kaj la kaldronojn kaj la
ŝovelilojn kaj la aspergajn kalikojn.
Kaj ĉiuj vazoj de la templo, kiujn
Ĥuram faris al la reĝo Salomono por la
domo de la Eternulo, estis el polurita
kupro. 46 En la ĉirkaŭaĵo de Jor-
dan la reĝo fandigis ilin en argila
tero, inter Sukot kaj Cartan. 47 Kaj
Salomono metis ĉiujn vazojn sur
ilian lokon. Pro la tre granda multo
la pezo de la kupro ne estis kalkulita.
48 Kaj Salomono faris ĉiujn vazojn,
kiuj estas en la domo de la Eternulo:
la oran altaron, kaj la oran tablon,
sur kiu estas la pano de propono;
49 kaj la kandelabrojn, kvin dekstre
kaj kvin maldekstre antaŭ la plej-
sanktejo, el pura oro; kaj la florojn kaj
lucernojn kaj prenilojn, el oro; 50 kaj
la tasojn, tranĉilojn, aspergajn kal-
ikojn, kulerojn, kaj karbujojn, el
pura oro; kaj la maŝojn ĉe la pordo de
la interna domo, de la plejsanktejo,
ĉe la pordo de la templa domo, el oro.
51 Tiamaniere estis finita la tuta lab-
oro, kiun la reĝo Salomono faris por
la domo de la Eternulo. Kaj Salomono
enportis la konsekritaĵojn de sia
patro David; la arĝenton kaj la oron
kaj la vazojn li metis en la trezor-
ejojn de la domo de la Eternulo.

8 TIAM Salomono kunvenigis la
plejaĝulojn de Izrael kaj ĉiujn
ĉefojn de la triboj, la estrojn de
la patrodomoj de la Izraelidoj, al la
reĝo Salomono en Jerusalemon, por
transporti la keston de interligo de la
Eternulo el la urbo de David, tio
estas el Cion. 2 Kaj kolektiĝis al
la reĝo Salomono ĉiuj Izraelidoj al la
festo, en la monato Etanim, tio estas
la sepa monato. 3 Kaj venis ĉiuj
plejaĝuloj de Izrael; kaj la pastroj
ekportis la keston. 4 Kaj oni
enportis la keston de la Eternulo kaj
la tabernaklon de kunveno, kaj ĉiujn
sanktajn vazojn, kiuj estis en la
tabernaklo; ilin portis la pastroj kaj
la Levidoj. 5 Kaj la reĝo Salomono,
kaj la tuta komunumo de Izrael, kiu
kolektiĝis al li, estis kun li antaŭ la
kesto, oferbuĉante ŝafojn kaj bovojn,
kiujn oni ne povis nombri nek kalkuli
pro ilia granda multeco. 6 Kaj la
pastroj venigis la keston de interligo
de la Eternulo sur ĝian lokon, en la
profundon de la domo, en la plejsankt-
ejon, sub la flugilojn de la keruboj.
7 Ĉar la keruboj havis siajn flugilojn
etenditaj super la loko de la kesto,
kaj la keruboj estis kovrantaj la
keston kaj ĝiajn stangojn de supre.
8 Kaj la stangoj estis tiel longaj, ke la
kapetoj de la stangoj estis videblaj el
la sankta loko en la antaŭa parto de
la plejsanktejo, sed ekstere ili ne estis
videblaj; kaj ili restis tie ĝis la nuna
tago. 9 En la kesto estis nenio
krom la du ŝtonaj tabeloj, kiujn metis
tien Moseo sur Ĥoreb, kiam la Etern-
ulo faris interligon kun la Izraelidoj
post ilia eliro el la lando Egipta.
10 Kiam la pastroj eliris el la sankt-
ejo, nubo plenigis la domon de la
Eternulo. 11 Kaj la pastroj ne
povis stari kaj servi, pro la nubo; ĉar la
majesto de la Eternulo plenigis la
domon de la Eternulo.
12 Tiam Salomono ekparolis: La
Eternulo diris, ke Li deziras loĝi en
mallumo; 13 tial mi konstruis
domon por Via loĝado, lokon por Via
restado eterna. 14 Kaj la reĝo
turnis sian vizaĝon kaj benis la tutan
komunumon de Izrael; kaj la tuta
komunumo de Izrael staris. 15 Kaj
li diris: Benata estu la Eternulo,
Dio de Izrael, kiu parolis per Sia
buŝo al mia patro David, kaj nun
plenumis per Sia mano, dirante:
16 De post la tago, kiam Mi elkon-
dukis Mian popolon Izrael el Egiptujo,
Mi elektis neniun urbon inter ĉiuj
triboj de Izrael, por konstrui domon,
en kiu estus Mia nomo; sed Mi elektis
Davidon, ke li estu super Mia popolo
Izrael. 17 Mia patro David havis
la intencon konstrui domon al la
nomo de la Eternulo, Dio de Izrael.
18 Sed la Eternulo diris al mia patro
David: Intencante konstrui domon
al Mia nomo, vi agis bone, havante
tian intencon; 19 tamen la domon
konstruos ne vi, sed nur via filo,
kiu eliris el viaj lumboj, konstruos
la domon al Mia nomo. 20 Kaj la
Eternulo plenumis Sian vorton, kiun
Li diris: mi leviĝis anstataŭ mia patro
David kaj sidiĝis sur la trono de

Izrael, kiel diris la Eternulo, kaj mi
konstruis la domon al la nomo de la
Eternulo, Dio de Izrael. 21 Kaj mi
arangis tie lokon por la kesto, en kiu
troviĝas la interligo de la Eternulo,
kiun Li faris kun niaj patroj, kiam Li
elkondukis ilin el la lando Egipta.
22 Kaj Salomono stariĝis antaŭ la
altaro de la Eternulo kontraŭ la
tuta komunumo de Izrael, kaj li
etendis siajn manojn al la ĉielo,
23 kaj li parolis : Ho Eternulo, Dio de
Izrael ! ne ekzistas dio simila al Vi
en la ĉielo supre nek sur la tero
malsupre ; Vi konservas la interligon
kaj la favorkorecon al Viaj servantoj,
kiuj iradas antaŭ Vi per sia tuta koro ;
24 Vi plenumis al Via servanto
David, mia patro, kion Vi promesis
al li ; Vi parolis per Via buŝo, kaj
Vi plenumis per Via mano, kiel ni
nun vidas. 25 Nun, ho Eternulo,
Dio de Izrael, plenumu al Via serv-
anto David, mia patro, kion Vi pro-
mesis al li, dirante : Ne mankos ĉe vi
antaŭ Mi viro, sidanta sur la trono de
Izrael, se viaj filoj nur observados sian
vojon, por iradi antaŭ Mi, kiel vi iradis
antaŭ Mi. 26 Nun, ho Dio de
Izrael, veriĝu Via vorto, kiun Vi
diris al Via servanto David, mia
patro. 27 Ĉu efektive Dio loĝus
sur la tero ? ja la ĉielo kaj la ĉielo
de ĉieloj ne povas Vin ampleksi ;
des pli tion ne povas ĉi tiu domo,
kiun mi konstruis ! 28 Sed turnu
Vin al la preĝo de Via servanto kaj al
lia petego, ho Eternulo, mia Dio, por
aŭskulti la vokadon kaj la preĝon,
per kiu Via servanto preĝas antaŭ
Vi hodiaŭ ; 29 por ke Viaj okuloj
estu nefermitaj super ĉi tiu domo
nokte kaj tage, super la loko, pri kiu
Vi diris : Mia nomo tie estos ; por
aŭskulti la preĝon, kiun Via servanto
faros sur ĉi tiu loko. 30 Kaj aŭs-
kultu la petegon de Via servanto kaj
de Via popolo Izrael, kiun ili preĝos
sur ĉi tiu loko ; aŭskultu sur la loko
de Via loĝado en la ĉielo ; kaj kiam
Vi aŭskultos, Vi pardonu. 31 Kiam
iu pekos kontraŭ sia proksimulo, kaj
oni postulos de li ĵuron, ke li ĵuru, kaj
la ĵuro estos farata antaŭ Via altaro
en ĉi tiu domo : 32 tiam aŭskultu
en la ĉielo, kaj faru juĝon pri Viaj
servantoj, kondamnante la malbon-
agulon, metante lian konduton sur
lian kapon, kaj montrante la pravecon
de la virtulo, rekompencante lin laŭ
lia virteco. 33 Se Via popolo Izrael
estos frapita de malamiko pro tio, ke
ĝi pekis antaŭ Vi, sed ili sin returnos
al Vi kaj gloros Vian nomon kaj preĝos
kaj petegos al Vi en ĉi tiu domo :
34 tiam aŭskultu en la ĉielo, kaj
pardonu la pekon de Via popolo
Izrael, kaj revenigu ilin sur la teron,
kiun Vi donis al iliaj patroj. 35 Se
la ĉielo ŝlosiĝos tiel, ke ne estos
pluvo pro tio, ke ili pekis antaŭ Vi,
sed ili ekpreĝos sur ĉi tiu loko kaj
gloros Vian nomon kaj returnos sin
de sia peko, por ke Vi aŭskultu ilin :
36 tiam aŭskultu en la ĉielo, kaj
pardonu la pekon de Viaj servantoj
kaj de Via popolo Izrael, montrante
al ili la bonan vojon, kiun ili devas
iri, kaj donu pluvon sur Vian landon,
kiun Vi donis al Via popolo kiel hered-
aĵon. 37 Se estos malsato en la
lando, aŭ se estos pesto, brulsekeco,
velkado, akridoj, aŭ vermoj, aŭ se
premos ilin malamiko en la lando
de ilia loĝado, aŭ se estos ia plago
aŭ malsano ; 38 ĉe ĉiu preĝo, ĉe ĉiu
petego, kiu venos de iu homo aŭ de
Via tuta popolo Izrael, kiam ĉiu el ili
sentos malfeliĉon en sia koro kaj
etendos siajn manojn al ĉi tiu domo :
39 Vi aŭskultu en la ĉielo, en la loko
de Via loĝado, kaj pardonu, kaj
faru kaj redonu al ĉiu konforme al lia
tuta konduto, kiel Vi konas lian
koron (ĉar Vi sola konas la koron de
ĉiuj homidoj) ; 40 por ke ili Vin
timu dum la tuta tempo, kiun ili
vivas sur la tero, kiun Vi donis al
niaj patroj. 41 Ankaŭ koncerne ali-
gentulon, kiu ne estas el Via popolo
Izrael, sed venos el malproksima
lando pro Via nomo 42 (ĉar ili
aŭdos pri Via granda nomo kaj pri
Via forta mano kaj pri Via etendita
brako), kaj li venos kaj preĝos en ĉi
tiu domo : 43 Vi aŭskultu en la
ĉielo, en la loko de Via loĝado, kaj
faru ĉion, pri kio vokos al Vi la ali-
gentulo ; por ke ĉiuj popoloj de la tero
konu Vian nomon, por ke ili timu
Vin, kiel Via popolo Izrael, kaj por ke
ili sciu, ke per Via nomo estas nomata
ĉi tiu domo, kiun mi konstruis.
44 Kiam Via popolo eliros milite
kontraŭ sian malamikon laŭ la vojo,
laŭ kiu Vi ilin sendos, kaj ili
preĝos al la Eternulo, turninte sin
al la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la

domo, kiun mi konstruis al Via nomo :
45 tiam aŭskultu en la ĉielo ilian
preĝon kaj ilian petegon, kaj defendu
ilian aferon. 46 Se ili pekos antaŭ
Vi (ĉar ne ekzistas homo, kiu ne
pekas), kaj Vi ekkoleros kontraŭ
ili kaj transdonos ilin al malamiko,
kaj iliaj kaptintoj forkondukos ilin
en landon malamikan, malproksiman
aŭ proksiman ; 47 sed ili rekonsci-
iĝos en la lando, en kiu ili estos
kaptitaj, konvertiĝos, kaj petegos Vin
en la lando de siaj kaptintoj, dirante :
Ni pekis, ni malbonagis, ni krimis ;
48 kaj ili returnos sin al Vi per sia
tuta koro kaj per sia tuta animo en la
lando de siaj malamikoj, kiuj ilin
kaptis, kaj ili preĝos al Vi, turninte
sin al sia lando, kiun Vi donis al iliaj
patroj, al la urbo, kiun Vi elektis, kaj
al la domo, kiun mi konstruis al Via
nomo : 49 tiam aŭskultu en la ĉielo,
en la loko de Via loĝado, ilian preĝon
kaj ilian petegon, kaj defendu ilian
aferon ; 50 kaj pardonu al Via
popolo tion, per kio ili pekis antaŭ
Vi, kaj ĉiujn iliajn krimojn, kiujn ili
faris kontraŭ Vi, kaj veku por ili
kompaton en iliaj kaptintoj, por ke
ĉi tiuj estu favorkoraj al ili. 51 Ĉar
ili estas Via popolo kaj Via heredaĵo,
kiun Vi elkondukis el Egiptujo, el la
fera forno. 52 Viaj okuloj estu mal-
fermitaj al la petego de Via servanto
kaj al la petego de Via popolo Izrael,
por ke Vi aŭdu ilin pri ĉio, pri kio
ili vokas al Vi. 53 Ĉar Vi distingis
ilin kiel Vian heredaĵon el ĉiuj pop-
oloj de la tero, kiel Vi diris per Via
servanto Moseo, kiam Vi elkondukis
niajn patrojn el Egiptujo, ho Sinjoro,
Eternulo.

54 Kiam Salomono finis preĝi antaŭ
la Eternulo tiun tutan preĝon kaj
petegon, li leviĝis de sia genuado
antaŭ la altaro de la Eternulo, kaj
liaj manoj estis etenditaj al la ĉielo.
55 Kaj li stariĝis, kaj benis la tutan
komunumon de Izrael per laŭta voĉo,
dirante : 56 Benata estu la Etern-
ulo, kiu donis ripozon al Sia popolo
Izrael konforme al ĉio, kion Li diris :
ne forfalis eĉ unu vorto el ĉiuj Liaj
bonaj vortoj, kiujn Li diris per Sia
servanto Moseo. 57 La Eternulo,
nia Dio, estu kun ni, kiel Li estis kun
niaj patroj, Li ne forlasu nin kaj ne
forĵetu nin ; 58 Li klinu nian koron
al Si, por ke ni iru laŭ ĉiuj Liaj vojoj,
kaj por ke ni observu Liajn ordonojn
kaj Liajn leĝojn kaj Liajn regulojn,
kiujn Li donis al niaj patroj. 59 Kaj
ĉi tiuj miaj vortoj, kiujn mi preĝis
antaŭ la Eternulo, estu proksimaj
al la Eternulo, nia Dio, tage kaj
nokte, por ke Li faru justaĵon al Sia
servanto kaj justaĵon al Sia popolo
Izrael en ĉiuj tagoj ; 60 por ke ĉiuj
popoloj de la tero sciu, ke la Eternulo
estas Dio kaj ke ne ekzistas alia.
61 Via koro estu tute sindona al la
Eternulo, nia Dio, por iri laŭ Liaj
leĝoj kaj por observi Liajn ordonojn,
kiel hodiaŭ. 62 Kaj la reĝo kaj
kun li ĉiuj Izraelidoj buĉis oferojn
antaŭ la Eternulo. 63 Kaj Salomono
oferis la pacoferon, kiun li alportis
al la Eternulo, dudek du mil bovojn
kaj cent dudek mil ŝafojn. Tia-
maniere la reĝo kaj ĉiuj Izraelidoj
inaŭguris la domon de la Eternulo.
64 En tiu tago la reĝo sanktigis la
mezon de la korto, kiu estis antaŭ la
domo de la Eternulo ; ĉar li faris tie
la bruloferon kaj la farunoferon kaj
alportis ofere la sebon de la pacoferoj ;
ĉar la kupra altaro, kiu estis antaŭ la
Eternulo, estis tro malgranda, por
doni lokon al la brulofero kaj la
farunofero kaj la sebo de la pacoferoj.
65 Kaj Salomono faris tiam feston,
kaj kun li la tuta Izrael, tre granda
anaro, kiu kunvenis de Ĥamat ĝis
la torento de Egiptujo, antaŭ la
Eternulo, nia Dio, dum sep tagoj
kaj ankoraŭ sep tagoj, kune dek kvar
tagoj. 66 En la oka tago li forsendis
la popolon ; kaj ili benis la reĝon, kaj
iris al siaj tendoj, gajaj kaj ĝojantaj
pro la tuta bono, kiun la Eternulo faris
al Sia servanto David kaj al Sia popolo
Izrael.

9 KIAM Salomono finis la konstru-
adon de la domo de la Eternulo
kaj de la reĝa domo, kaj de ĉio
dezirita de Salomono, kion li deziris
fari, 2 la Eternulo aperis al Sal-
omono duan fojon, kiel Li aperis al li
en Gibeon. 3 Kaj la Eternulo diris
al li : Mi aŭdis vian preĝon kaj vian
petegon, kiun vi faris antaŭ Mi ; Mi
sanktigis ĉi tiun domon, kiun vi
konstruis, por ke Mi metu tien Mian
nomon por eterne ; kaj Miaj okuloj
kaj Mia koro estos tie ĉiam. 4 Kaj
pri vi, se vi irados antaŭ Mi tiel, kiel
iradis via patro David, kun pura koro
kaj ĝusteco, farante ĉion, kion Mi ord-

onis al vi, kaj observante Miajn leĝojn
kaj regulojn: 5 tiam Mi fortikigos
la tronon de via reĝado super Izrael
por eterne, kiel Mi promesis al via
patro David, dirante: Ne mankos
ĉe vi viro sur la trono de Izrael.
6 Sed se vi kaj viaj filoj deturnos
vin de Mi, kaj ne observos Miajn
ordonojn kaj Miajn leĝojn, kiujn Mi
donis al vi, kaj vi iros kaj servos al
aliaj dioj kaj adorkliniĝos al ili:
7 tiam Mi ekstermos Izraelon de la
lando, kiun Mi donis al li; kaj ĉi tiun
domon, kiun Mi sanktigis por Mia
nomo, Mi forpuŝos de antaŭ Mia
vizaĝo; kaj Izrael fariĝos proverbo
kaj moko inter ĉiuj popoloj. 8 Kaj
pri ĉi tiu domo, kiu estas tre alta,
ĉiu preteriranto miregos kaj fajfos;
kaj oni diros: Pro kio la Eternulo
agis tiele kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi
tiu domo? 9 Kaj oni respondos:
Pro tio, ke ili forlasis la Eternulon,
ilian Dion, kiu elkondukis iliajn
patrojn el la lando Egipta, kaj ili
aliĝis al aliaj dioj kaj adorkliniĝis al
ili kaj servis al ili—pro tio la Eternulo
venigis sur ilin ĉi tiun tutan mal-
bonon.

10 Post paso de la dudek jaroj,
dum kiuj Salomono konstruis la du
domojn, la domon de la Eternulo kaj
la reĝan domon 11 (por kiuj Ĥiram,
la reĝo de Tiro, liveris al Salomono
cedrajn arbojn kaj cipresajn arbojn
kaj oron laŭ lia tuta deziro), la reĝo
Salomono tiam donis al Ĥiram dudek
urbojn en la lando Galilea. 12 Kaj
Ĥiram eliris el Tiro, por rigardi la
urbojn, kiujn donis al li Salomono;
kaj ili ne plaĉis al li. 13 Kaj li
diris: Kio estas tiuj urboj, kiujn vi
donis al mi, mia frato? Kaj li donis
al ili la nomon lando Kabul ĝis la
nuna tago. 14 Kaj Ĥiram sendis
al la reĝo cent dudek kikarojn da oro.
15 Jen estas la aranĝo pri la im-
postoj, kiujn starigis la reĝo Salomono,
por konstrui la domon de la Eternulo
kaj sian domon kaj Milon kaj la mur-
egon de Jerusalem kaj Ĥacoron kaj
Megidon kaj Gezeron. 16 (Faraono,
reĝo de Egiptujo, venis kaj venko-
prenis Gezeron kaj forbruligis ĝin
per fajro, kaj mortigis la Kanaan-
idojn, kiuj loĝis en la urbo, kaj li
donis ĝin kiel donacon al sia filino,
edzino de Salomono.) 17 Kaj Sal-
omono konstruis Gezeron, kaj la
malsupran Bet-Ĥoronon, 18 kaj
Baalaton, kaj Tadmoron en la dez-
erto, en la lando, 19 kaj ĉiujn
urbojn de provizoj, kiujn Salomono
havis, kaj la urbojn por la ĉaroj kaj
la urbojn por la rajdistoj, kaj ĉion,
kion Salomono deziris konstrui en
Jerusalem kaj sur Lebanon kaj en la
tuta lando de sia regado. 20 Kon-
cerne la tutan popolon, kiu restis el
la Amoridoj, Ĥetidoj, Perizidoj, Ĥiv-
idoj, kaj Jebusidoj, kiuj ne estis el
la idoj de Izrael: 21 iliajn infanojn,
kiuj restis post ili en la lando kaj
kiujn la Izraelidoj ne povis ekstermi,
Salomono faris tributuloj-laboristoj
ĝis la nuna tago. 22 Sed el la
Izraelidoj Salomono ne faris labor-
istojn; ili estis militistoj, liaj serv-
antoj, liaj eminentuloj, liaj milit-
estroj, liaj ĉarestroj, kaj liaj rajdistoj.
23 La nombro de la ĉefaj oficistoj
super la laboroj de Salomono estis
kvincent kvindek; ili regis la popolon,
kiu faris la laborojn. 24 La filino
de Faraono transiris el la urbo de
David en sian domon, kiun li konstruis
por ŝi; tiam li konstruis Milon.
25 Kaj Salomono alportadis tri fojojn
en jaro bruloferojn kaj pacoferojn sur
la altaron, kiun li konstruis al la
Eternulo, kaj incensadis ĉe ĝi antaŭ
la Eternulo. Kaj li finkonstruis la
domon.

26 Kaj ŝiparon faris la reĝo Sal-
omono en Ecjon-Geber, kiu troviĝas
apud Elat, sur la bordo de la Ruĝa
Maro, en la lando de Edom. 27 Kaj
Ĥiram sendis en la ŝiparo siajn serv-
antojn ŝipistojn, spertajn maristojn,
kun la servantoj de Salomono. 28 Kaj
ili venis Ofiron, kaj prenis de tie
kvarcent dudek kikarojn da oro kaj
venigis al la reĝo Salomono.

10 KIAM la reĝino de Ŝeba
aŭdis la famon pri Salomono
kaj pri la domo de la Eternulo,
ŝi venis, por elprovi lin per enigmoj.
2 Kaj ŝi venis Jerusalemon kun tre
granda akompanantaro, kun kameloj,
portantaj aromaĵojn, tre multe da oro,
kaj multekostajn ŝtonojn. Kaj ŝi
venis al Salomono, kaj parolis kun li
pri ĉio, kion ŝi havis en sia koro.
3 Kaj Salomono solvis al ŝi ĉiujn
ŝiajn demandojn; kaj estis nenio,
kion la reĝo ne scius kaj kion li ne
solvus al ŝi. 4 Kaj la reĝino de
Ŝeba vidis la tutan saĝecon de Sal-

domono, kaj la domon, kiun li konstruis,
5 kaj la manĝaĵon ĉe lia tablo kaj
la loĝejon de liaj sklavoj kaj la oficojn
de liaj servantoj kaj iliajn vestojn
kaj liajn vinverŝistojn, kaj liajn
bruloferojn, kiujn li oferadis en la
domo de la Eternulo; kaj ŝi estis tute
ravita. 6 Kaj ŝi diris al la reĝo:
Vera estis tio, kion mi aŭdis en mia
lando pri viaj aferoj kaj pri via saĝeco;
7 mi ne kredis al la diroj, ĝis mi venis
kaj ĝis miaj okuloj ekvidis; sed nun
mi vidas, ke oni ne rakontis al mi
eĉ duonon; vi havas pli da saĝo kaj
bono, ol diras la famo, kiun mi aŭdis.
8 Feliĉaj estas viaj homoj, feliĉaj
estas viaj servantoj, kiuj ĉiam staras
antaŭ vi kaj aŭdas vian saĝecon.
9 Benata estu la Eternulo, via Dio,
kiu favoras vin kaj sidigis vin sur la
tronon de Izrael. Pro Sia eterna amo
al Izrael Li faris vin reĝo, por ke vi
zorgu pri juĝo kaj justeco. 10 Kaj
ŝi donacis al la reĝo cent dudek
kikarojn da oro kaj tre multe da arom-
aĵoj kaj multekostajn ŝtonojn; neniam
plu venis tiom multe da aromaĵoj,
kiom la reĝino de Ŝeba donacis al la
reĝo Salomono. 11 Kaj la ŝiparo
de Ĥiram, kiu venigis oron el Ofir,
alvenigis el Ofir tre multe da san-
tala ligno kaj multekostajn ŝtonojn.
12 Kaj el la santala ligno la reĝo
faris pilastrojn por la domo de la
Eternulo kaj por la reĝa domo, ankaŭ
harpojn kaj psalterojn por la kant-
istoj; neniam venis tiom da santala
ligno, nek estis vidata, ĝis la nuna
tago. 13 Kaj la reĝo Salomono
donis al la reĝino de Ŝeba ĉion, kion
ŝi deziris kaj kion ŝi petis, krom tio,
kion li donis al ŝi el la mano de la
reĝo Salomono mem. Kaj ŝi foriris
returne en sian landon, ŝi kaj ŝiaj
servantoj.
14 La pezo de la oro, kiu estis
alportita al Salomono dum unu jaro,
estis sescent sesdek ses kikaroj da
oro; 15 krom tio, kio venis de la
butikistoj kaj de la komerco de negoc-
istoj kaj de ĉiuj reĝoj de Arabujo
kaj de la regionestroj. 16 Kaj la
reĝo Salomono faris ducent grandajn
ŝildojn el forĝita oro (sescent sikloj
da oro estis uzitaj por ĉiu ŝildo)
17 kaj tricent malgrandajn ŝildojn
el forĝita oro (tri min'oj da oro estis
uzitaj por ĉiu el tiuj ŝildoj); kaj la
reĝo metis ilin en la arbardomon
de Lebanon. 18 Kaj la reĝo faris
grandan tronon el eburo kaj tegis
ĝin per pura oro. 19 Ses ŝtupojn
havis la trono, rondan supron havis
la trono malantaŭe, kaj brakapogojn
ambaŭflanke de la sidloko, kaj du
leonojn, starantajn apud la brak-
apogoj. 20 Kaj ankoraŭ dek du
leonoj tie staris sur la ses ŝtupoj
ambaŭflanke; ne ekzistis io simila en
iu ajn regno. 21 Kaj ĉiuj trinkvazoj
de la reĝo Salomono estis el oro, kaj
ĉiuj vazoj de la Lebanona arbardomo
estis el pura oro; nenio estis el ar-
ĝento; en la tempo de Salomono ĝi
estis rigardata kiel senvalora. 22 Ĉar
Tarŝiŝan ŝiparon la reĝo havis sur
la maro kun la ŝiparo de Ĥiram; unu
fojon en tri jaroj venadis la Tarŝiŝa
ŝiparo, alportante oron, arĝenton,
eburon, simiojn, kaj pavojn. 23 Tiel
la reĝo Salomono superis ĉiujn reĝojn
de la tero per riĉeco kaj per saĝeco.
24 Kaj ĉiuj sur la tero penis vidi
Salomonon, por aŭdi lian saĝon, kiun
Dio enmetis en lian koron. 25 Kaj
ili alportadis ĉiu sian donacon: vazojn
arĝentajn, vazojn orajn, vestojn, batal-
ilojn, aromaĵojn, ĉevalojn, kaj mul-
ojn, ĉiujare. 26 Kaj Salomono kol-
ektis al si ĉarojn kaj rajdistojn; kaj
li havis mil kvarcent ĉarojn kaj dek
du mil rajdistojn; kaj li lokis ilin en
la urboj de ĉaroj kaj ĉe la reĝo en
Jerusalem. 27 Kaj la reĝo atingis
tion, ke la arĝento estis en Jerusalem
kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis en tiel
granda kvanto, kiel sikomoroj sur
malaltaj lokoj. 28 La ĉevalojn al
Salomono oni venigadis el Egiptujo;
kaj societo de komercistoj de la reĝo
aĉetadis ilin amase laŭ difinita prezo.
29 Ĉiu ĉaro estis liverata el Egiptujo
pro sescent sikloj da arĝento, kaj ĉiu
ĉevalo pro cent kvindek; tiel same ili
estis liverataj per iliaj manoj al ĉiuj
reĝoj de la Ĥetidoj kaj al la reĝoj de
Sirio.

11 LA reĝo Salomono amis mult-
ajn aligentajn virinojn, la
filinon de Faraono, Moabid-
inojn, Amonidinojn, Edomidinojn,
Cidonaninojn, Ĥetidinojn, 2 el tiuj
popoloj, pri kiuj la Eternulo diris al la
Izraelidoj: Ne iru al ili, kaj ili ne iru
al vi, ĉar ili turnos vian koron al siaj
dioj; al ili Salomono aliĝis per amo.
3 Kaj li havis da ĉefaj edzinoj sepcent
kaj da kromvirinoj tricent: kaj liaj

edzinoj forklinis lian koron. 4 En
la tempo de maljuneco de Salomono
liaj edzinoj turnis lian koron al aliaj
dioj, kaj lia koro ne estis tiel plene
fordonita al la Eternulo, lia Dio, kiel
la koro de lia patro David. 5 Kaj
Salomono sekvis Aŝtaron, diaĵon de la
Cidonanoj, kaj Milkomon, abomen-
indaĵon de la Amonidoj. 6 Kaj
Salomono faris malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo, kaj ne sekvis
plene la Eternulon, kiel lia patro
David. 7 Tiam Salomono konstruis
altaĵon al Kemoŝ, abomenindaĵo de
la Moabidoj, sur la monto, kiu estas
antaŭ Jerusalem, kaj al Moleĥ,
abomenindaĵo de la Amonidoj. 8 Kaj
tiel li faris por ĉiuj siaj aligentaj
edzinoj, kiuj incensadis kaj alport-
adis oferojn al siaj dioj.
9 Kaj la Eternulo ekkoleris Sal-
omonon pro tio, ke li forklinis sian
koron de la Eternulo, Dio de Izrael,
kiu aperis al li du fojojn, 10 kaj
kiu ordonis al li pri tiu afero, ke li ne
sekvu aliajn diojn; sed li ne observis
tion, kion la Eternulo ordonis. 11 Kaj
la Eternulo diris al Salomono: Pro
tio, ke ĉi tio fariĝis ĉe vi, kaj ke vi ne
observis Mian interligon kaj Miajn
leĝojn, kiujn Mi donis al vi, Mi for-
ŝiros de vi la regnon kaj donos ĝin al
via servanto. 12 Tamen dum via
vivo Mi tion ne faros, pro via patro
David; el la manoj de via filo Mi ĝin
forŝiros. 13 Sed ne la tutan regnon
Mi forŝiros; unu tribon Mi donos al
via filo, pro Mia servanto David, kaj
pro Jerusalem, kiun Mi elektis.
14 Kaj la Eternulo aperigis kontraŭ-
ulon kontraŭ Salomono, Hadadon,
la Edomidon, el la reĝa semo de
Edom. 15 Kiam David estis en
Edomujo, kaj la militestro Joab venis,
por enterigi la mortigitojn, li mort-
igis ĉiujn virseksulojn en Edomujo
16 (ĉar ses monatojn tie restis Joab
kaj ĉiuj Izraelidoj, ĝis ili ekstermis
ĉiujn virseksulojn en Edomujo);
17 tiam forkuris Hadad kune kun
viroj Edomidoj el la servantoj de
lia patro, por iri Egiptujon; Hadad
estis tiam malgranda knabo. 18 Ili
elmoviĝis el Midjan kaj venis Par-
anon kaj prenis kun si homojn el
Paran, kaj venis Egiptujon al Far-
aono, reĝo de Egiptujo, kaj ĉi tiu
donis al li domon kaj nutraĵon, kaj
ankaŭ landon li donis al li. 19 Had-
ad tre ekplaĉis al Faraono, kaj ĉi tiu
donis al li kiel edzinon fratinon de sia
edzino, fratinon de la reĝino Taĥ-
penes. 20 Kaj la fratino de Taĥ-
penes naskis al li lian filon Genubat.
Kaj Taĥpenes edukis lin en la domo
de Faraono, kaj Genubat loĝis en la
domo de Faraono inter la filoj de
Faraono. 21 Kiam Hadad aŭdis en
Egiptujo, ke David ekdormis kun
siaj patroj kaj ke la militestro Joab
mortis, Hadad diris al Faraono:
Forliberigu min, ke mi iru en mian
landon. 22 Faraono diris al li:
Ĉu io mankas al vi ĉe mi, ke vi
deziras iri en vian landon? Kaj li
respondis: Ne, tamen forliberigu
min.
23 Dio starigis kontraŭ li ankoraŭ
kontraŭulon, Rezonon, filon de El-
jada, kiu forkuris de sia sinjoro
Hadadezer, reĝo de Coba. 24 Kaj
li kolektis kontraŭ li virojn kaj fariĝis
estro de bando, kiam David ilin
mortigis; kaj ili iris Damaskon kaj
ekloĝis tie kaj ekregis en Damasko.
25 Kaj li estis kontraŭulo de la
Izraelidoj dum la tuta vivo de Sal-
omono, krom la malbono, kiu ven-
adis de Hadad. Kaj li havis mal-
amon kontraŭ la Izraelidoj, kaj li
fariĝis reĝo de Sirio.
26 Kaj Jerobeam, filo de Nebat,
Efratano el Cereda, kies patrino havis
la nomon Cerua kaj estis vidvino,
servanto de Salomono, levis la manon
kontraŭ la reĝon. 27 Kaj jen estas
la kaŭzo, pro kiu li levis la manon
kontraŭ la reĝon: Salomono konstruis
Milon; li riparis la breĉojn de la
urbo de sia patro David. 28 Jerob-
eam estis viro forta kaj kuraĝa.
Kiam Salomono vidis, ke la junulo
estas laborkapabla, li starigis lin
administranto de la tributlaboroj de
la domo de Jozef. 29 En tiu tempo
okazis, ke Jerobeam eliris el Jeru-
salem; kaj renkontis lin sur la vojo
la profeto Aĥija, la Ŝiloano; li portis
sur si novan veston; ili ambaŭ estis
solaj sur la kampo. 30 Kaj Aĥija
prenis la novan veston, kiu estis sur
li, kaj disŝiris ĝin en dek du pecojn.
31 Kaj li diris al Jerobeam: Prenu al
vi dek pecojn; ĉar tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: Jen Mi
forŝiras la regnon el la manoj de
Salomono kaj donas al vi dek tribojn
32 (sed unu tribo restos ĉe li, pro Mia

servanto David, kaj pro la urbo Jeru-
salem, kiun Mi elektis el ĉiuj triboj
de Izrael) ; 33 pro tio, ke ili forlasis
Min, kaj adorkliniĝis al Aŝtar, diaĵo
de la Cidonanoj, al Kemoŝ, dio de
Moab, kaj al Milkom, dio de la Amon-
idoj, kaj ne iris laŭ Miaj vojoj, por
plenumi tion, kio plaĉas al Mi, kaj
Miajn leĝojn kaj Miajn regulojn, kiel
lia patro David. 34 Mi ne prenos
la tutan regnon el liaj manoj, sed Mi
faros, ke li restos reganto dum sia
tuta vivo, pro Mia servanto David,
kiun Mi elektis kaj kiu observis Miajn
ordonojn kaj Miajn leĝojn. 35 Sed
Mi prenos la regnon el la manoj de
lia filo, kaj Mi donos el ĝi al vi dek
tribojn ; 36 kaj al lia filo Mi donos
unu tribon, por ke restu lumilo por
ĉiam al Mia servanto David antaŭ
Mi en Jerusalem, en la urbo, kiun Mi
elektis al Mi, por meti tien Mian
nomon. 37 Vin Mi prenos, kaj vi
regos super ĉio, kion via animo
deziros, kaj vi estos reĝo super
Izrael. 38 Kaj se vi obeos ĉion,
kion Mi ordonos al vi, kaj iros laŭ
Miaj vojoj, kaj faros tion, kio plaĉas
al Mi, observante Miajn leĝojn kaj
Miajn ordonojn, kiel faris Mia serv-
anto David, tiam Mi estos kun vi, kaj
konstruos al vi domon fidindan, kiel
Mi konstruis al David, kaj Mi donos
al vi Izraelon. 39 Kaj per tio Mi
humiligos la semon de David, tamen
ne por ĉiam. 40 Salomono intencis
mortigi Jerobeamon ; sed Jerobeam
leviĝis kaj forkuris en Egiptujon, al
Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo, kaj li restis
en Egiptujo ĝis la morto de Salomono.
41 La tuta cetera historio de Sal-
omono, kaj ĉio, kion li faris, kaj lia
saĝeco estas priskribitaj en la libro
de kroniko de Salomono. 42 La
tempo, dum kiu Salomono reĝis en
Jerusalem super la tuta Izrael, estis
kvardek jaroj. 43 Kaj Salomono
ekdormis kun siaj patroj kaj estis
enterigita en la urbo de sia patro
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis Re-
ĥabeam, lia filo.

12 REĤABEAM iris en Ŝe-
ĥemon, ĉar en Ŝeĥemon venis
ĉiuj Izraelidoj, por fari lin
reĝo. 2 Kiam tion aŭdis Jerobeam,
filo de Nebat (ĉar li estis ankoraŭ en
Egiptujo, kien li forkuris de la reĝo
Salomono, kaj Jerobeam loĝis en
Egiptujo, 3 sed oni sendis kaj
vokis lin), tiam Jerobeam kaj la tuta
komunumo de Izrael venis, kaj ekpar-
olis al Reĥabeam, dirante : 4 Via
patro tro pezigis nian jugon ; nun
deprenu iom de la malfacilaj laboroj
de via patro, kaj de lia peza jugo,
kiun li metis sur nin, kaj tiam ni
servados al vi. 5 Kaj li diris al ili :
Iru, kaj post tri tagoj revenu al
mi. Kaj la popolo disiris. 6 Kaj la
reĝo Reĥabeam konsiliĝis kun la
maljunuloj, kiuj staradis antaŭ lia
patro Salomono dum lia vivo, kaj li
diris : Kiel vi konsilas respondi al
ĉi tiu popolo ? 7 Kaj ili diris al li
jene : Se hodiaŭ vi estos servanto al
ĉi tiu popolo kaj komplezos al ili kaj
kontentigos ilin kaj parolos al ili
bonajn vortojn, ili estos al vi serv-
antoj por ĉiam. 8 Sed li ne atentis
la konsilon de la maljunuloj, kiun ili
donis al li, kaj li konsiliĝis kun la
junuloj, kiuj elkreskis kune kun li
kaj staris antaŭ li. 9 Kaj li diris al
ili : Kion vi konsilas, ke ni respondu
al ĉi tiu popolo, kiu diris al mi jene :
Faru malpli peza la jugon, kiun via
patro metis sur nin ? 10 Kaj la
junuloj, kiuj elkreskis kune kun li,
parolis al li, dirante : Tiele diru al ĉi
tiu popolo, kiu diris al vi : Via patro
faris nian jugon tro peza, kaj vi faru
ĝin malpli peza—tiele diru al ili :
Mia malgranda fingro estas pli dika,
ol la lumboj de mia patro ; 11 tial
se mia patro ŝarĝis vin per peza
jugo, mi ankoraŭ plipezigos vian
jugon ; mia patro vin punadis per
vipoj, sed mi vin punados per skorpi-
oj. 12 Kaj Jerobeam kaj la tuta
popolo venis al Reĥabeam en la tria
tago, kiel la reĝo ordonis, dirante :
Revenu al mi en la tria tago. 13 Kaj
la reĝo respondis al la popolo mal-
afable, kaj ne atentis la konsilon de
la maljunuloj, kiun ili donis ; 14 kaj
li parolis al ili laŭ la konsilo de la
junuloj, dirante : Mia patro pezigis
vian jugon, sed mi ankoraŭ pli pez-
igos vian jugon ; mia patro vin pun-
adis per vipoj, sed mi vin punados
per skorpioj. 15 Kaj la reĝo ne
aŭskultis la popolon ; ĉar estis destin-
ite de la Eternulo, por ke plenum-
iĝu Lia vorto, kiun la Eternulo
diris per Aĥija, la Ŝiloano, al Jer-
obeam, filo de Nebat. 16 Kiam ĉiuj
Izraelidoj vidis, ke la reĝo ilin ne
obeas, tiam la popolo respondis al la

reĝo, dirante: Kian parton ni havas
en David? ni ne havas heredaĵon en
la filo de Jiŝaj. Al viaj tendoj, ho
Izrael! nun zorgu mem pri via domo,
ho David! Kaj la Izraelidoj disiris
al siaj tendoj. 17 Sed super la
Izraelidoj, kiuj loĝis en la urboj de
Judujo, reĝis Reĥabeam. 18 Kaj
la reĝo Reĥabeam sendis Adoramon,
la estron super la impostoj; sed ĉiuj
Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj
li mortis. Kaj la reĝo Reĥabeam
rapide sidiĝis en ĉaro, por forkuri en
Jerusalemon. 19 Tiamaniere Izrael
defalis de la domo de David ĝis la
nuna tago. 20 Kiam ĉiuj Izraelidoj
aŭdis, ke Jerobeam revenis, ili sendis
kaj vokis lin al la kunveno kaj faris
lin reĝo super ĉiuj Izraelidoj. La
domon de David sekvis sole nur la
tribo de Jehuda.
21 Kaj kiam Reĥabeam venis en
Jerusalemon, li kolektis el la tuta
domo de Jehuda kaj el la tribo de
Benjamen cent okdek mil elektitajn
militistojn, por militi kontraŭ la domo
de Izrael, por revenigi la regnon al
Reĥabeam, filo de Salomono. 22 Sed
aperis vorto de Dio al Ŝemaja, homo
de Dio, dirante: 23 Diru al Re-
ĥabeam, filo de Salomono, reĝo de
Judujo, kaj al la tuta domo de Je-
huda kaj de Benjamen kaj al la cetera
popolo jene: 24 Tiele diras la
Eternulo: Ne iru kaj ne militu kontraŭ
viaj fratoj, la Izraelidoj; reiru ĉiu al
sia domo, ĉar de Mi estas farita ĉi tiu
afero. Kaj ili obeis la vorton de la
Eternulo, kaj retenis sin de irado,
konforme al la vorto de la Eternulo.
25 Kaj Jerobeam prikonstruis Ŝe-
ĥemon sur la monto de Efraim kaj
ekloĝis en ĝi; kaj li eliris el tie kaj
konstruis Penuelon. 26 Kaj Jer-
obeam diris en sia koro: Nun la regno
povas reveni al la domo de David;
27 se ĉi tiu popolo irados, por fari
oferojn en la domo de la Eternulo
en Jerusalem, tiam la koro de ĉi tiu
popolo returniĝos al ilia sinjoro, al
Reĥabeam, reĝo de Judujo; kaj ili
mortigos min kaj revenos al Re-
ĥabeam, reĝo de Judujo. 28 Kaj la
reĝo aranĝis konsiliĝon, kaj li faris
du orajn bovidojn, kaj diris al la
popolo: Ne iradu plu en Jerusalem-
on; jen estas viaj dioj, ho Izrael,
kiuj elkondukis vin el la lando Egipta.
29 Kaj li starigis unu en Bet-El, kaj
la duan li instalis en Dan. 30 Kaj
ĉi tiu afero fariĝis kaŭzo de pekado:
la popolo komencis iradi al unu el ili
ĝis Dan. 31 Kaj li konstruis domojn
de altaĵoj, kaj li starigis pastrojn
el la popolo, kiuj ne estis el la idoj
de Levi. 32 Kaj Jerobeam starigis
feston en la oka monato, en la dek-
kvina tago de la monato, simile al la
festo en Judujo, kaj li suriris sur la
altaron; tiel li faris en Bet-El, alport-
ante oferojn al la bovidoj, kiujn li faris;
kaj li loĝigis en Bet-El la pastrojn
de la altaĵoj, kiujn li aranĝis. 33 Kaj
li suriris sur la altaron, kiun li faris en
Bet-El, en la dek-kvina tago de la oka
monato, kiun li mem elpensis; kaj
li faris feston por la Izraelidoj, kaj
suriris sur la altaron, por incensi.

13 KAJ jen homo de Dio venis
el Judujo laŭ ordono de la
Eternulo en Bet-Elon, kiam
Jerobeam staris sur la altaro, por
incensi. 2 Kaj li vokis al la altaro
laŭ ordono de la Eternulo kaj diris:
Ho altaro, altaro! tiele diras la
Eternulo: Jen en la domo de David
naskiĝos filo, kies nomo estos Joŝija,
kaj li buĉos sur vi la pastrojn de la
altaĵoj, incensantajn sur vi, kaj homaj
ostoj estos bruligitaj sur vi. 3 Kaj
li donis en tiu tago signon, dirante:
Ĉi tio estas la signo, ke tion parolis la
Eternulo: jen la altaro disfendiĝos,
kaj la cindro, kiu estas sur ĝi, disŝut-
iĝos. 4 Kiam la reĝo aŭdis la vort-
ojn de la homo de Dio, kiujn li vokis
al la altaro en Bet-El, Jerobeam
etendis sian manon de sur la altaro,
kaj diris: Kaptu lin! Sed rigidiĝis
lia mano, kiun li etendis kontraŭ lin,
kaj li ne povis retiri ĝin al si. 5 Kaj
la altaro disfendiĝis, kaj la cindro de
la altaro disŝutiĝis, konforme al la
signo, kiun donis la homo de Dio laŭ
la ordono de la Eternulo. 6 Kaj la
reĝo ekparolis kaj diris al la homo
de Dio: Faru peton antaŭ la Eternulo,
via Dio, kaj preĝu por mi, por ke mia
mano revenu al mi. Kaj la homo de
Dio faris peton antaŭ la Eternulo,
kaj la mano de la reĝo revenis al li
kaj fariĝis kiel antaŭe. 7 Tiam la
reĝo diris al la homo de Dio: Iru kun
mi en la domon kaj fortigu vin per
manĝo, kaj mi donos al vi donacon.
8 Sed la homo de Dio diris al la reĝo:
Eĉ se vi donos al mi duonon de via
domo, mi ne iros kun vi, kaj mi ne

manĝos panon nek trinkos akvon
en ĉi tiu loko; 9 ĉar tiele estas
ordonite al mi per la vorto de la
Eternulo: Ne manĝu panon nek trinku
akvon, kaj ne reiru laŭ la vojo, laŭ
kiu vi venis. 10 Kaj li iris laŭ alia
vojo, kaj ne reiris laŭ la vojo, laŭ kiu
li venis en Bet-Elon.

11 Unu profeto maljunulo loĝis en
Bet-El. Kaj venis liaj filoj, kaj rakont-
is al li la tutan aferon, kiun faris
la homo de Dio hodiaŭ en Bet-El;
la vortojn, kiujn li diris al la reĝo, ili
rakontis al sia patro. 12 Kaj ilia
patro diris al ili: Laŭ kiu vojo li
iris? Kaj liaj filoj montris la vojon,
laŭ kiu iris la homo de Dio, kiu venis
el Judujo. 13 Tiam li diris al siaj
filoj: Selu al mi la azenon. Kaj ili
selis al li la azenon, kaj li ekrajdis
sur ĝi, 14 kaj sekvis la homon de
Dio kaj trovis lin sidanta sub kverko,
kaj diris al li: Ĉu vi estas la homo
de Dio, kiu venis el Judujo? Kaj tiu
diris: Mi. 15 Kaj li diris al li:
Venu kun mi en la domon kaj manĝu
panon. 16 Sed tiu diris: Mi ne
povas reiri kun vi kaj veni al vi, kaj
mi ne manĝos panon nek trinkos ĉe
vi akvon en ĉi tiu loko; 17 ĉar
estas dirite al mi per la vorto de la
Eternulo: Ne manĝu panon nek
trinku tie akvon, ne reiru laŭ la vojo,
laŭ kiu vi venis. 18 Kaj li diris al
li: Mi ankaŭ estas profeto, kiel vi,
kaj anĝelo diris al mi laŭ ordono de la
Eternulo jene: Revenigu lin kun vi
en vian domon, por ke li manĝu panon
kaj trinku akvon. Li mensogis al li.
19 Kaj li reiris kun li kaj manĝis
panon en lia domo kaj trinkis akvon.
20 Dum ili sidis ankoraŭ ĉe la tablo,
venis la vorto de la Eternulo al la
profeto, kiu lin revenigis. 21 Kaj
li vokis al la homo de Dio, kiu venis
el Judujo, dirante: Tiele diras la
Eternulo: Pro tio, ke vi malobeis la
buŝon de la Eternulo, kaj ne plenumis
la ordonon, kiun faris al vi la Eternulo,
via Dio, 22 sed vi reiris kaj manĝis
panon kaj trinkis akvon en la loko,
pri kiu Li diris al vi, ke vi ne manĝu
panon kaj ne trinku akvon, via
kadavro ne venos en la tombon de
viaj patroj. 23 Post kiam li manĝis
panon kaj trinkis, oni selis por li la
azenon, por la profeto, kiun li reven-
igis. 24 Kaj li iris, kaj sur la vojo
renkontis lin leono kaj mortigis lin.
Kaj lia kadavro kuŝis ĵetita sur la
vojo, kaj la azeno staris apude, kaj
la leono staris apud la kadavro.
25 Kaj jen pasis homoj, kaj vidis
la kadavron kuŝantan sur la vojo,
kaj la leonon starantan apud la kad-
avro, kaj ili iris kaj rakontis en la
urbo, en kiu loĝis la maljuna profeto.
26 Kiam tion aŭdis la profeto, kiu
revenigis lin de la vojo, li diris: Tio
estas la homo de Dio, kiu malobeis la
buŝon de la Eternulo; la Eternulo
transdonis lin al leono, kiu disŝiris
kaj mortigis lin konforme al la vorto
de la Eternulo, kiun Li diris al li.
27 Kaj li diris al siaj filoj jene: Selu
al mi la azenon. Kaj ili selis.
28 Kaj li iris kaj trovis lian kadavron
kuŝantan sur la vojo, kaj la azenon
kaj la leonon starantajn apud la kad-
avro; la leono ne manĝis la kadavron
kaj ne disŝiris la azenon. 29 Kaj
la profeto levis la kadavron de la
homo de Dio kaj metis ĝin sur la
azenon kaj veturigis ĝin returne.
Kaj la maljuna profeto venis en la
urbon, por priplori kaj enterigi lin.
30 Kaj li metis lian kadavron en sian
tombon; kaj ili priploris lin: Ho ve,
mia frato! 31 Post kiam oni enter-
igis lin, li diris al siaj filoj jene:
Kiam mi mortos, entombigu min en la
tombo, en kiu estas entombigita la
homo de Dio; apud liajn ostojn metu
miajn ostojn. 32 Ĉar plenumiĝos
la vorto, kiun li eldiris laŭ ordono de
la Eternulo pri la altaro, kiu estas en
Bet-El, kaj pri ĉiuj domoj de altaĵoj,
kiuj troviĝas en la urboj de Samario.

33 Post tiu okazintaĵo Jerobeam ne
retiris sin de sia malbona vojo,
sed li denove starigis el la popolo
pastrojn por la altaĵoj; kiun li volis,
tiun li konsekris, ke li fariĝu pastro
de altaĵoj. 34 Kaj ĉi tio fariĝis peko
por la domo de Jerobeam, por pereo
kaj ekstermiĝo de sur la tero.

14 EN tiu tempo malsaniĝis
Abija, filo de Jerobeam.
2 Kaj Jerobeam diris al sia
edzino: Leviĝu kaj aliaspektiĝu, por
ke oni ne sciu, ke vi estas edzino de
Jerobeam, kaj iru en Ŝilon; tie trov-
iĝas la profeto Aĥija, kiu antaŭdiris
al mi, ke mi estos reĝo super ĉi tiu
popolo. 3 Kaj prenu en vian manon
dek panojn kaj biskvitojn kaj kruĉon
da mielo, kaj iru al li; li diros al vi,
kio estos al la knabo. 4 Kaj la

edzino de Jerobeam tiel faris; ŝi
leviĝis kaj iris en Ŝilon kaj venis en
la domon de Aĥija. Aĥija ne povis
vidi, ĉar liaj okuloj ĉesis funkcii pro
maljuneco. 5 Sed la Eternulo diris
al Aĥija: Jen la edzino de Jerobeam
iras, por demandi vin pri sia filo,
ĉar li estas malsana; tiel kaj tiel diru
al ŝi; kiam ŝi venos, ŝi prezentos sin
kiel alian personon. 6 Kaj kiam
Aĥija ekaŭdis la sonadon de ŝiaj
piedoj, kiam ŝi eniris en la pordon,
li diris: Eniru, edzino de Jerobeam;
por kio vi prezentas vin kiel alian
personon? mi estas sendita al vi kun
sciigo premanta. 7 Iru, diru al
Jerobeam: Tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael: Ĉar Mi altigis vin el
inter la popolo kaj faris vin princo
super Mia popolo Izrael, 8 kaj Mi
forŝiris la regnon de la domo de David
kaj donis ĝin al vi; sed vi ne estis
kiel Mia servanto David, kiu observis
Miajn ordonojn kaj sekvis Min per sia
tuta koro, farante nur tion, kio plaĉas
al Mi; 9 kaj vi agis pli malbone, ol
ĉiuj, kiuj estis antaŭ vi, kaj vi iris
kaj faris al vi aliajn diojn kaj idolojn,
por kolerigi Min, kaj Min vi ĵetis
malantaŭ vian dorson: 10 tial Mi
venigos malbonon sur la domon de
Jerobeam, kaj Mi ekstermos ĉe Jerob-
eam ĉiun virseksulon, malliberulon
kaj liberulon en Izrael, kaj Mi elbala-
os la domon de Jerobeam, kiel oni
elbalaas malpuraĵon, ĉion ĝis la
fino. 11 Kiu mortos ĉe Jerobeam
en la urbo, tiun formanĝos la hundoj,
kaj kiu mortos sur la kampo, tiun
formanĝos la birdoj de la ĉielo; ĉar la
Eternulo tion diris. 12 Kaj vi lev-
iĝu, iru al via domo; kiam via piedo
eniros en la urbon, la infano mortos.
13 Kaj priploros lin ĉiuj Izraelidoj
kaj enterigos lin; ĉar li sola ĉe
Jerobeam iros en tombon, ĉar en li
el la tuta domo de Jerobeam troviĝis
io bona koncerne la Eternulon, Dion
de Izrael. 14 Kaj la Eternulo star-
igos al Si super Izrael reĝon, kiu
ekstermos la domon de Jerobeam en
tiu tago kaj baldaŭ. 15 Kaj la
Eternulo frapos Izraelon, similigante
lin al kano, kiu ŝanceliĝas en la akvo,
kaj Li elŝiros la Izraelidojn el tiu
bona tero, kiun Li donis al iliaj patroj,
kaj Li disblovos ilin trans la Riveron
pro tio, ke ili faris siajn sanktajn
stangojn, kolerigante la Eternulon.
16 Kaj Li transdonos Izraelon pro
la pekoj de Jerobeam, per kiuj li
pekis kaj per kiuj li pekigis Izraelon.
17 Kaj leviĝis la edzino de Jerobeam
kaj foriris kaj venis en Tircan. Apenaŭ
ŝi paŝis sur la sojlon de la domo, la
knabo mortis. 18 Kaj oni enterigis
lin, kaj ĉiuj Izraelidoj priploris lin,
konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun Li diris per Sia servanto, la
profeto Aĥija. 19 La cetera his-
torio de Jerobeam, kiel li militis kaj
kiel li reĝis, estas priskribita en la
libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
20 La tempo, dum kiu reĝis Jerob-
eam, estis dudek du jaroj. Kaj li
ekdormis kun siaj patroj. Kaj an-
stataŭ li ekreĝis lia filo Nadab.
21 Reĥabeam, filo de Salomono,
reĝis en Judujo. La aĝon de kvardek
unu jaroj havis Reĥabeam, kiam li
fariĝis reĝo; kaj dek sep jarojn li
reĝis en Jerusalem, la urbo, kiun la
Eternulo elektis inter ĉiuj triboj de
Izrael, por estigi tie Sian nomon.
La nomo de lia patrino estis Naama,
la Amonidino. 22 Kaj la Judoj faris
malbonon antaŭ la okuloj de la Etern-
ulo, kaj incitis Lin pli ol ĉio, kion
faris iliaj patroj per siaj pekoj, kiujn
ili pekis. 23 Kaj ankaŭ ili konstruis
al si altaĵojn, statuojn, kaj sanktajn
stangojn sur ĉiu alta monteto kaj sub
ĉiu branĉoriĉa arbo. 24 Ankaŭ mal-
ĉastistoj estis en la lando; ili faris
ĉiujn abomenindaĵojn de la popoloj,
kiujn la Eternulo forpelis antaŭ la
Izraelidoj. 25 En la kvina jaro de
la reĝo Reĥabeam iris Ŝiŝak, reĝo
de Egiptujo, kontraŭ Jerusalemon.
26 Kaj li forprenis la trezorojn de la
domo de la Eternulo kaj la trezorojn
de la reĝa domo, ĉion li prenis; li
prenis ankaŭ ĉiujn orajn ŝildojn,
kiujn faris Salomono. 27 Kaj la
reĝo Reĥabeam faris anstataŭ ili
ŝildojn kuprajn, kaj transdonis ilin
en la manojn de la estroj de korpo-
gardistoj, kiuj gardadis la enirejon de
la reĝa domo. 28 Kaj ĉiufoje, kiam
la reĝo iris en la domon de la
Eternulo, la korpogardistoj ilin portis,
kaj poste returne portis ilin en la
ĉambron de la korpogardistoj. 29 La
cetera historio de Reĥabeam, kaj
ĉio, kion li faris, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj
de Judujo. 30 Kaj inter Reĥabeam
kaj Jerobeam estis milito dum ilia

tuta vivo. 31 Kaj Reĥabeam ekdorm-
is kun siaj patroj, kaj oni enter-
igis lin kun liaj patroj en la urbo de
David. La nomo de lia patrino estis
Naama, Amonidino. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Abijam.

15 EN la dek-oka jaro de la
reĝo Jerobeam, filo de Nebat,
ekreĝis Abijam super Judujo.
2 Tri jarojn li reĝis en Jerusalem.
La nomo de lia patrino estis Maaĥa,
filino de Abiŝalom. 3 Li iradis en
ĉiuj pekoj de sia patro, kiujn ĉi tiu
faris antaŭ li; kaj lia koro ne estis
plene fordonita al la Eternulo, lia
Dio, kiel la koro de lia patro David.
4 Sed pro David la Eternulo, lia Dio,
donis al li lumilon en Jerusalem, star-
igante lian filon post li kaj subtenante
Jerusalemon; 5 pro tio, ke David
faradis tion, kio plaĉas al la Eternulo,
kaj dum sia tuta vivo ne forkliniĝis
de ĉio, kion Li ordonis al li, krom la
afero kun Urija, la Ĥetido. 6 Kaj
milito estis inter Reĥabeam kaj
Jerobeam dum lia tuta vivo. 7 La
cetera historio de Abijam, kaj ĉio,
kion li faris, estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de Judujo.
Kaj milito estis inter Abijam kaj
Jerobeam. 8 Kaj Abijam ekdormis
kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin
en la urbo de David. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Asa.

9 En la dudeka jaro de la reĝado
de Jerobeam super Izrael ekreĝis
Asa super Judujo. 10 Kaj kvardek
unu jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Maaĥa, filino
de Abiŝalom. 11 Kaj Asa agadis,
kiel plaĉas al la Eternulo, kiel lia
patro David. 12 Kaj li elpelis la
malĉastistojn el la lando, kaj forigis
ĉiujn idolojn, kiujn faris liaj patroj.
13 Kaj eĉ sian patrinon Maaĥa li
senigis je ŝia titolo de reĝino, pro
tio, ke ŝi faris idolon por Aŝtar.
Kaj Asa dishakis ŝian idolon kaj
forbruligis ĉe la torento Kidron.
14 Tamen la altaĵoj ne estis forigitaj;
sed la koro de Asa estis perfekta ĉe
la Eternulo dum lia tuta vivo. 15 Li
enportis en la domon de la Eternulo
la konsekritaĵojn de sia patro kaj
siajn proprajn konsekritaĵojn, ar-
ĝenton kaj oron kaj vazojn. 16 Kaj
milito estis inter Asa kaj Baaŝa, reĝo
de Izrael, dum ilia tuta vivo. 17 Kaj
Baaŝa, reĝo de Izrael, iris kontraŭ
Judujon, kaj li konstruis Raman, por
bari la eliradon kaj eniradon al Asa,
reĝo de Judujo. 18 Tiam Asa pren-
is la tutan arĝenton kaj oron, kiu
restis en la trezorejo de la domo de la
Eternulo kaj en la trezorejo de la
reĝa domo, kaj donis tion en la
manojn de siaj servantoj; kaj la reĝo
Asa sendis ilin al Ben-Hadad, filo de
Tabrimon, filo de Ĥezjon, reĝo de
Sirio, kiu loĝis en Damasko, kaj
diris al li: 19 Estas interligo
inter mi kaj vi, inter mia patro kaj
via patro; jen mi sendas al vi don-
acon, arĝenton kaj oron: neniigu
vian interligon kun Baaŝa, reĝo de
Izrael, por ke li foriru de mi. 20 Kaj
Ben-Hadad obeis la reĝon Asa, kaj
sendis siajn militestrojn kontraŭ la
urbojn de Izrael kaj venkobatis
Ijonon kaj Danon kaj Abel-Bet-
Maaĥan kaj la tutan Kineroton, la
tutan landon de Naftali. 21 Kiam
Baaŝa tion aŭdis, li ĉesis konstrui
Raman kaj restis en Tirca. 22 Tiam
la reĝo Asa kunvokis ĉiujn Judojn,
sen escepto; kaj ili forportis la
ŝtonojn de Rama kaj ĝian lignon, el
kiuj Baaŝa faris la konstruadon; kaj
la reĝo Asa konstruis el tio Geban de
Benjamen kaj Micpan. 23 La cetera
historio de Asa, kaj lia heroeco, kaj
ĉio, kion li faris, kaj la urboj, kiujn li
konstruis, estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de
Judujo. Nur en sia maljuneco li
malsaniĝis je siaj piedoj. 24 Kaj
Asa ekdormis kun siaj patroj, kaj
oni enterigis lin kun liaj patroj en la
urbo de lia patro David. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Jehoŝafat.

25 Nadab, filo de Jerobeam, far-
iĝis reĝo super Izrael en la dua jaro
de Asa, reĝo de Judujo; kaj li reĝis
super Izrael du jarojn. 26 Kaj li
faris malbonon antaŭ la okuloj de
la Eternulo, kaj iris laŭ la vojo de
sia patro kaj en liaj pekoj, per kiuj
li pekigis Izraelon. 27 Kaj faris
konspiron kontraŭ li Baaŝa, filo de
Aĥija, el la domo de Isaĥar, kaj
Baaŝa mortigis lin ĉe Gibeton de la
Filiŝtoj, kiam Nadab kaj ĉiuj Izrael-
idoj sieĝis Gibetonon. 28 Kaj Baaŝa
mortigis lin en la tria jaro de Asa
reĝo de Judujo, kaj ekreĝis anstataŭ
li. 29 Kaj kiam li fariĝis reĝo, li
mortigis la tutan domon de Jerobeam
li ne restigis ĉe Jerobeam eĉ unu

animon, ĝis li tute lin ekstermis,
konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun Li diris per Sia servanto Aĥija,
la Ŝiloano; 30 pro la pekoj de
Jerobeam, per kiuj li pekis kaj per
kiuj li pekigis Izraelon, pro la incito,
per kiu li kolerigis la Eternulon, Dion
de Izrael. 31 La cetera historio de
Nadab, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael. 32 Milito estis
inter Asa kaj Baaŝa, reĝo de Izrael,
dum ilia tuta vivo.
33 En la tria jaro de Asa, reĝo
de Judujo, ekreĝis Baaŝa, filo de
Aĥija, super la tuta Izrael en Tirca
por la daŭro de dudek kvar jaroj.
34 Kaj li faris malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo, kaj iris laŭ
la vojo de Jerobeam kaj en liaj
pekoj, per kiuj li pekigis Izraelon.
16 KAJ aperis la vorto de la
Eternulo al Jehu, filo de
Ĥanani, pri Baaŝa, dirante:
2 Ĉar Mi levis vin el la polvo kaj
faris vin reganto super Mia popolo
Izrael kaj vi iras laŭ la vojo de Je-
robeam kaj pekigas Mian popolon
Izrael, incitante Min per iliaj pekoj,
3 tial Mi elbalaos Baaŝan kaj lian
domon, kaj Mi faros kun via domo
kiel kun la domo de Jerobeam, filo
de Nebat. 4 Kiu mortos ĉe Baaŝa
en la urbo, tiun formanĝos la hundoj,
kaj kiu mortos ĉe li sur la kampo,
tiun formanĝos la birdoj de la ĉielo.
5 La cetera historio de Baaŝa, kaj
tio, kion li faris, kaj lia potenco estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael. 6 Kaj Baaŝa
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en Tirca. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Ela. 7 Per la
profeto Jehu, filo de Ĥanani, aperis
la vorto de la Eternulo pri Baaŝa kaj
pri lia domo pro la tuta malbono,
kiun li faris antaŭ la okuloj de la
Eternulo, incitante Lin per la faroj
de siaj manoj, estante kiel la domo de
Jerobeam, kaj pro tio, ke li mortigis
lin.
8 En la jaro dudek-sesa de Asa,
reĝo de Judujo, ekreĝis Ela, filo de
Baaŝa, super Izrael en Tirca por la
daŭro de du jaroj. 9 Kaj faris
konspiron kontraŭ li lia servanto
Zimri, estro de duono de la ĉaroj.
Kiam li en Tirca drinkis ĝis ebrieco
en la domo de Arca palacestro de
Tirca, 10 tiam venis Zimri kaj
frapis lin kaj mortigis lin, en la jaro
dudek-sepa de Asa, reĝo de Judujo,
kaj faris sin reĝo anstataŭ li. 11 Ki-
am li fariĝis reĝo, kiam li eksidis sur
lia trono, li mortigis la tutan domon
de Baaŝa, restigante ĉe li neniun
virseksulon, kaj ankaŭ liajn parenc-
ojn kaj amikojn. 12 Kaj Zimri
ekstermis la tutan domon de Baaŝa,
konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun Li diris pri Baaŝa per la profeto
Jehu, 13 pro ĉiuj pekoj de Baaŝa
kaj la pekoj de lia filo Ela, per kiuj
ili pekis kaj per kiuj ili pekigis
Izraelon, incitante la Eternulon, Dion
de Izrael, per siaj idolaĵoj. 14 La
cetera historio de Ela, kaj ĉio, kion
li faris, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Izrael.
15 En la dudek-sepa jaro de Asa,
reĝo de Judujo, ekreĝis Zimri por la
daŭro de sep tagoj en Tirca, kiam la
popolo sieĝis Gibetonon de la Fil-
iŝtoj. 16 Kiam la sieĝanta popolo
aŭdis, ke Zimri faris konspiron kaj
mortigis la reĝon, tiam la tuta popolo
en la sama tago en la tendaro elektis
kiel reĝon Omrin, la militestron de
Izrael. 17 Kaj Omri kune kun la
tuta Izrael foriris de Gibeton kaj
eksieĝis Tircan. 18 Kiam Zimri
vidis, ke la urbo estas prenita, li iris
en la palacon de la reĝa domo kaj
ekbruligis ĉirkaŭ si per fajro la reĝan
domon, kaj mortis, 19 pro siaj pekoj,
per kiuj li pekis, farante malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, irante
laŭ la vojo de Jerobeam kaj en lia
peko, kiun li faris, pekigante Izraelon.
20 La cetera historio de Zimri, kaj
lia konspiro, kiun li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael.
21 Tiam la popolo Izraela dividiĝis
en du partojn: duono de la popolo
aliĝis al Tibni, filo de Ginat, por
reĝigi lin, kaj la dua duono aliĝis al
Omri. 22 Kaj la popolo, kiu aliĝis
al Omri, venkis tiun popolon, kiu
aliĝis al Tibni, filo de Ginat; kaj
Tibni mortis, kaj ekreĝis Omri.
23 En la tridek-unua jaro de Asa,
reĝo de Judujo, Omri ekreĝis super
Izrael por la daŭro de dek du jaroj.
En Tirca li reĝis dum ses jaroj.
24 Kaj li aĉetis la monton Samario
de Ŝemer pro du kikaroj da arĝento,
kaj li prikonstruis tiun monton, kaj

al la urbo, kiun li konstruis, li donis
la nomon Samario, laŭ la nomo de
Ŝemer, la mastro de la monto. 25 Kaj
Omri faris malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, kaj li agis pli malbone,
ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ li. 26 Kaj
li iris laŭ la tuta vojo de Jerobeam,
filo de Nebat, kaj en liaj pekoj, per
kiuj li pekigis Izraelon, incitante la
Eternulon, Dion de Izrael, per iliaj
idolaĵoj. 27 La cetera historio de
Omri, tio, kion li faris, kaj liaj hero-
aĵoj, kiujn li faris, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de
Izrael. 28 Kaj Omri ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis lin en
Samario. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Aĥab.

29 Aĥab, filo de Omri, ekreĝis
super Izrael en la tridek-oka jaro de
Asa, reĝo de Judujo. Kaj Aĥab, filo
de Omri, reĝis super Izrael en Samario
dudek du jarojn. 30 Kaj Aĥab, filo
de Omri, faris malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo, pli ol ĉiuj, kiuj
estis antaŭ li. 31 Ne sufiĉis al li,
ke li iris en la pekoj de Jerobeam, filo
de Nebat: li prenis al si kiel edzinon
Izebelon, filinon de Etbaal, reĝo de
la Cidonanoj, kaj li iris kaj servis al
Baal kaj adorkliniĝis al li. 32 Kaj li
starigis altaron al Baal en la domo
de Baal, kiun li konstruis en Samario.
33 Kaj Aĥab faris sanktajn stangojn,
kaj Aĥab faris pli da incitado kontraŭ
la Eternulo, Dio de Izrael, ol ĉiuj
reĝoj de Izrael, kiuj estis antaŭ li.
34 En lia tempo Ĥiel, Bet-Elano,
konstruis Jeriĥon. Kun perdo de
sia unuenaskito Abiram li fondis ĝin,
kaj kun perdo de sia plej juna filo
Segub li starigis ĝiajn pordegojn,
konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun Li diris per Josuo, filo de Nun.

17 KAJ Elija, la Teŝebano, el la
loĝantoj de Gilead, diris al
Aĥab: Kiel vivas la Eternulo,
Dio de Izrael, antaŭ kiu mi staras,
ne estos en ĉi tiuj jaroj roso nek pluvo,
krom en la okazo, se mi tion diros.
2 Kaj aperis la vorto de la Eternulo
al li, dirante: 3 Foriru de ĉi tie,
kaj direktu vin orienten, kaj kaŝu vin
ĉe la torento Kerit, kiu estas oriente
de Jordan. 4 El tiu torento vi
trinkados, kaj al la korvoj Mi ordonis,
ke ili tie vin nutru. 5 Kaj li iris
kaj faris, kiel ordonis la Eternulo;
li iris kaj restis ĉe la torento Kerit,
kiu estas oriente de Jordan. 6 Kaj
la korvoj alportadis al li panon kaj
viandon matene kaj panon kaj viand-
on vespere; kaj el la torento li trink-
adis. 7 Post kelka tempo la torento
elsekiĝis, ĉar ne estis pluvo en la
lando.

8 Tiam aperis al li la vorto de la
Eternulo, dirante: 9 Leviĝu, iru
Carfaton, kiu apartenas al Cidon,
kaj restu tie; Mi ordonis tie al
virino vidvino, ke ŝi liveradu al vi
manĝaĵon. 10 Kaj li leviĝis, kaj
iris Carfaton. Kiam li venis al la
pordego de la urbo, li ekvidis vir-
inon vidvinon, kiu kolektis lignon.
Kaj li vokis al ŝi, kaj diris: Alportu
al mi iom da akvo en vazo, por ke mi
trinku. 11 Kaj ŝi ekiris, por preni;
tiam li vokis al ŝi, kaj diris: Alportu
al mi pecon da pano en via manoj.
12 Sed ŝi respondis: Kiel vivas la
Eternulo, via Dio, mi ne havas bak-
itaĵon, sed nur plenmanon da faruno
en la vazo kaj iom da oleo en la
kruĉo; jen mi kolektis du pecojn da
ligno, kaj mi iros kaj pretigos tion
por mi kaj por mia filo, kaj ni tion
manĝos kaj mortos. 13 Kaj Elija
diris al ŝi: Ne timu, iru kaj faru, kiel
vi diris; tamen antaŭe faru al mi el
tio malgrandan bakitaĵon kaj alportu
al mi; kaj por vi kaj por via filo vi
faros poste. 14 Ĉar tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: La faruno en
la vazo ne konsumiĝos, kaj la oleo
en la kruĉo ne mankos, ĝis la tago,
kiam la Eternulo donos pluvon sur
la teron. 15 Kaj ŝi iris kaj faris,
kiel ordonis Elija; kaj manĝis ŝi kaj
li kaj ŝia domo dum kelka tempo.
16 La faruno en la vazo ne kon-
sumiĝis, kaj la oleo en la kruĉo ne
mankis, konforme al la vorto de la
Eternulo, kiun Li diris per Elija.
17 Post tiu okazintaĵo malsaniĝis la
filo de la virino, la dommastrino;
kaj lia malsano estis tre forta, tiel,
ke li tute ĉesis spiri. 18 Tiam ŝi
diris al Elija: Kio estas inter mi kaj
vi, homo de Dio? Vi venis al mi,
por rememorigi pri miaj pekoj kaj
mortigi mian filon! 19 Kaj li diris
al ŝi: Donu al mi vian filon. Kaj li
prenis lin el ŝiaj brakoj, kaj portis lin
en la subtegmenton, en kiu li loĝis,
kaj metis lin sur sian liton. 20 Kaj
li vokis al la Eternulo, kaj diris: Ho
Eternulo, mia Dio! ĉu eĉ al la vidvino,

ĉe kiu mi loĝas, Vi faros malbonon,
mortigante ŝian filon ? 21 Kaj li
etendis sin super la infano tri fojojn,
kaj vokis al la Eternulo, kaj diris :
Ho Eternulo, mia Dio, revenigu la
animon de ĉi tiu infano en lian intern-
on. 22 Kaj la Eternulo aŭskultis
la voĉon de Elija, kaj la animo de la
infano revenis en lian internon, kaj
li reviviĝis. 23 Kaj Elija prenis la
infanon kaj portis lin malsupren el la
subtegmento en la domon kaj re-
donis lin al lia patrino ; kaj Elija
diris : Rigardu, via filo vivas. 24 Ti-
am la virino diris al Elija : Nun mi
eksciis, ke vi estas homo de Dio kaj
ke la vorto de la Eternulo en via buŝo
estas vera.

18 POST multe da tempo aperis
la vorto de la Eternulo al
Elija en la tria jaro, dirante :
Iru, montru vin al Aĥab, kaj Mi donos
pluvon sur la teron. 2 Kaj Elija
iris, por montri sin al Aĥab. La
malsato estis forta en Samario.
3 Aĥab vokis Obadjan, kiu estis lia
palacestro. (Obadja estis tre dio-
tima ; 4 kiam Izebel ekstermis la
profetojn de la Eternulo, Obadja
prenis cent profetojn kaj kaŝis ilin
en kavernoj po kvindek homoj kaj
nutradis ilin per pano kaj akvo.)
5 Kaj Aĥab diris al Obadja : Iru tra
la lando al ĉiuj akvaj fontoj kaj al
ĉiuj torentoj ; eble ni trovos herbon,
por ke ni povu konservi la vivon al la
ĉevaloj kaj muloj kaj ne ekstermiĝu
al ni ĉiuj brutoj. 6 Kaj ili dividis
inter si la landon, por trairi ĝin :
Aĥab iris aparte laŭ unu direkto,
kaj Obadja iris aparte laŭ alia direkto.
7 Kiam Obadja estis sur la vojo,
subite venis al li renkonte Elija.
Tiu rekonis lin kaj ĵetis sin vizaĝ-
altere, kaj diris : Ĉu tio estas vi, mia
sinjoro Elija ? 8 Kaj ĉi tiu respondis
al li : Mi ; iru, diru al via sinjoro, ke
Elija estas ĉi tie. 9 Kaj li diris :
Per kio mi pekis, ke vi transdonas
vian servanton en la manon de Aĥab,
por ke li mortigu min ? 10 Kiel
vivas la Eternulo, via Dio, ne ekzistas
popolo aŭ regno, kien mia sinjoro
ne estus sendinta min, por serĉi vin ;
kaj kiam ili diris, ke vi tie ne estas,
li ĵurigis tiun regnon kaj popolon, ke
oni ne trovis vin. 11 Kaj nun vi
diras : Iru, diru al via sinjoro, ke
Elija estas ĉi tie. 12 Kaj okazos, ke
kiam mi foriros de vi, la spirito de la
Eternulo forportos vin, mi ne scias
kien ; mi venos, por diri al Aĥab, kaj
li ne trovos vin, kaj tiam li mortigos
min ; kaj via servanto estas diotima
de sia juneco. 13 Ĉu oni ne ra-
kontis al mia sinjoro, kion mi faris,
kiam Izebel mortigis la profetojn
de la Eternulo, ke mi kaŝis cent
homojn el la profetoj de la Eternulo
en kavernoj po kvindek homoj kaj
nutradis ilin per pano kaj akvo ?
14 Kaj nun vi diras : Iru, diru al via
sinjoro, ke Elija estas ĉi tie ! li ja
mortigos min. 15 Tiam Elija diris :
Kiel vivas la Eternulo Cebaot, antaŭ
kiu mi staras, hodiaŭ mi montros min
al li. 16 Kaj Obadja iris renkonte
al Aĥab kaj diris al li. Tiam Aĥab
iris renkonte al Elija. 17 Kaj kiam
Aĥab ekvidis Elijan, Aĥab diris al li :
Ĉu tio estas vi, kiu senordigas Izrael-
on ? 18 Sed li respondis : Izraelon
senordigis ne mi, sed vi kaj la domo
de via patro, per tio, ke vi forlasis
la ordonojn de la Eternulo kaj sekvis
la Baalojn. 19 Kaj nun sendu, kun-
venigu al mi la tutan Izraelon sur la
monton Karmel, ankaŭ la kvarcent
kvindek profetojn de Baal kaj la
kvarcent profetojn de Aŝtar, kiuj
estas nutrataj ĉe la tablo de Izebel.
20 Kaj Aĥab sendis al ĉiuj Izraelidoj,
kaj li kunvenigis la profetojn sur la
monton Karmel. 21 Tiam Elija al-
iris al la tuta popolo, kaj diris : Kiel
longe ankoraŭ vi lamos sur du
flankoj ? se la Eternulo estas Dio,
sekvu Lin ; kaj se Baal, tiam sekvu
lin. Kaj la popolo nenion respondis
al li. 22 Kaj Elija diris al la popolo :
Mi restis la sola profeto de la Etern-
ulo, kaj da profetoj de Baal estas
kvarcent kvindek homoj. 23 Oni
donu do al ni du bovojn ; kaj ili
elektu al si unu el la bovoj kaj dishaku
ĝin kaj metu sur la lignon, sed fajron
ili ne submetu ; kaj mi pretigos la
duan bovon kaj metos sur la lignon,
kaj fajron mi ne submetos. 24 Kaj
voku al la nomo de via dio, kaj mi
vokos al la nomo de la Eternulo ; kaj
tiu Dio, kiu respondos per fajro, estu
konfesata kiel Dio. Kaj la tuta popolo
respondis kaj diris : Bone. 25 Kaj
Elija diris al la profetoj de Baal :
Elektu al vi unu el la bovoj kaj pretigu
antaŭe, ĉar vi estas multaj ; kaj voku
al la nomo de via dio, sed fajron ne

submetu. 26 Kaj ili prenis la bovon,
kiun li donis al ili, kaj pretigis, kaj
vokadis al la nomo de Baal de la
mateno ĝis la tagmezo, dirante: Ho
Baal, aŭskultu nin! Sed aperis nenia
voĉo nek respondo. Kaj ili saltadis
ĉirkaŭ la altaro, kiun ili faris. 27 Ki-
am fariĝis tagmezo, Elija mokis ilin,
kaj diris: Kriu per laŭta voĉo, ĉar li
estas dio; eble li havas interparol-
adon, aŭ eble li foriris, aŭ eble li
vojaĝas; eble li dormas, li do vek-
iĝos. 28 Kaj ili kriis per laŭta
voĉo, kaj pikis sin laŭ sia kutimo per
glavoj kaj lancoj, ĝis sango verŝiĝis
sur ili. 29 Kiam pasis la tagmezo,
ili ĉiam ankoraŭ faradis la ceremoni-
ojn, ĝis venis la tempo, kiam oni
faras la farunoferojn; sed estis nenia
voĉo, nenia respondo, nenia atento.
30 Tiam Elija diris al la tuta popolo:
Aliru al mi. Kaj la tuta popolo aliris
al li. Kaj li rekonstruis la detruitan
altaron de la Eternulo. 31 Kaj
Elija prenis dek du ŝtonojn, laŭ la
nombro de la triboj de la filoj de
Jakob, al kiu aperis la vorto de la
Eternulo, dirante: Via nomo estu
Izrael. 32 Kaj li konstruis el la
ŝtonoj altaron en la nomo de la
Eternulo, kaj li faris ĉirkaŭ la altaro
foson, havantan la amplekson de du
grenmezuroj. 33 Kaj li aranĝis la
lignon, kaj dishakis la bovon kaj
metis ĝin sur la lignon. 34 Kaj li
diris: Plenigu kvar sitelojn per akvo,
kaj oni verŝu tion sur la bruloferon
kaj sur la lignon. Poste li diris:
Ripetu. Kaj oni ripetis. Kaj li diris:
Faru same la trian fojon. Kaj oni faris
same la trian fojon. 35 Kaj la akvo
verŝiĝis ĉirkaŭen de la altaro, kaj
ankaŭ la tuta foso pleniĝis de akvo.
36 Kaj kiam venis la tempo, kiam oni
faras farunoferon, la profeto Elija
aliris, kaj diris: Ho Eternulo, Dio de
Abraham, Isaak, kaj Izrael! hodiaŭ
oni eksciu, ke Vi estas Dio ĉe Izrael
kaj mi estas Via servanto, kaj ke
laŭ Via vorto mi faris ĉion ĉi tion.
37 Aŭskultu min, ho Eternulo, aŭs-
kultu min, por ke ĉi tiu popolo eksciu,
ke Vi, Eternulo, estas Dio, kaj por ke
Vi konvertu ilian koron returne.
38 Tiam falis fajro de la Eternulo kaj
konsumis la bruloferon kaj la lignon
kaj la ŝtonojn kaj la polvon; kaj la
akvon, kiu estis en la foso, ĝi for-
lekis. 39 Kiam la tuta popolo tion
vidis, ili ĵetis sin vizaĝaltere, kaj
diris: La Eternulo estas Dio, la
Eternulo estas Dio. 40 Tiam Elija
diris al ili: Kaptu la profetojn de
Baal, ke neniu el ili saviĝu. Kaj oni
kaptis ilin; kaj Elija forkondukis ilin
al la torento Kiŝon kaj buĉis ilin tie.
41 Kaj Elija diris al Aĥab: Iru,
manĝu kaj trinku, ĉar aŭdiĝas bruo
de pluvo. 42 Kaj Aĥab iris, por
manĝi kaj trinki; sed Elija suriris
sur la supron de Karmel kaj kliniĝis
al la tero kaj metis sian vizaĝon inter
siajn genuojn. 43 Kaj li diris al sia
junulo: Iru kaj rigardu en la direkto
al la maro. Tiu iris kaj rigardis, kaj
diris: Estas nenio. Kaj li diris:
Iru denove, sep fojojn. 44 En la
sepa fojo tiu diris: Jen malgranda
nubo, kiel manplato de homo, leviĝas
de la maro. Tiam li diris: Iru, diru al
Aĥab: Jungu kaj forveturu, por ke
vin ne retenu la pluvo. 45 Dume
de momento al momento la ĉielo
mallumiĝis de nuboj kaj vento, kaj
fariĝis granda pluvo. Kaj Aĥab
ekveturis kaj direktis sin al Jizreel.
46 Kaj la mano de la Eternulo estis
super Elija. Li zonis siajn lumbojn
kaj kuris antaŭ Aĥab ĝis Jizreel.

19 AĤAB rakontis al Izebel
ĉion, kion faris Elija, kaj
tion, ke li mortigis ĉiujn
profetojn per glavo. 2 Tiam Izebel
sendis senditon al Elija, por diri:
La dioj faru al mi tion kaj pli, se mi
morgaŭ en ĉi tiu tempo ne faros kun
via animo, kiel estas farite kun la
animo de ĉiu el ili. 3 Li ektimis, kaj
leviĝis kaj foriris, por savi sian vivon;
kaj li venis en Beer-Ŝeban, kiu trov-
iĝas en Judujo, kaj restigis tie sian
junulon. 4 Sed li mem iris en la
dezerton vojiron de unu tago, kaj
venis kaj sidiĝis sub unu genisto
kaj petis morton por sia animo, kaj
diris: Sufiĉas nun, ho Eternulo!
prenu mian animon, ĉar mi ne estas
pli bona ol miaj patroj. 5 Kaj li
kuŝiĝis kaj endormiĝis sub la gen-
isto; kaj jen anĝelo ektuŝis lin, kaj
diris al li: Leviĝu, manĝu. 6 Li
ekrigardis, kaj jen ĉe sia kaploko li
ekvidis bakitan paneton kaj kruĉon
kun akvo. Kaj li manĝis kaj trinkis,
kaj denove kuŝiĝis, por dormi. 7 Kaj
la anĝelo de la Eternulo revenis
duan fojon kaj ektuŝis lin, kaj diris:
Leviĝu, manĝu, ĉar vin atendas

granda vojo. 8 Kaj li leviĝis kaj
manĝis kaj trinkis; kaj per la forto,
kiun li ricevis de tiu manĝado, li iris
kvardek tagojn kaj kvardek noktojn
ĝis Ĥoreb, la monto de Dio. 9 Kaj
tie li eniris en kavernon kaj tradormis
tie. Kaj jen aperis al li vorto de la
Eternulo, kaj diris al li: Kion vi faras
ĉi tie, Elija? 10 Kaj li respondis:
Mi fervoris pro la Eternulo, Dio
Cebaot, ĉar la Izraelidoj forlasis Vian
interligon, detruis Viajn altarojn, kaj
mortigis Viajn profetojn per glavo;
mi sola restis, sed oni serĉas mian
animon, por forpreni ĝin. 11 Kaj
Li diris: Eliru kaj stariĝu sur la
monto antaŭ la Eternulo. Kaj jen la
Eternulo preteriras, kaj granda kaj
forta vento disŝiras montojn kaj
disrompas rokojn antaŭ la Eternulo;
sed ne en la vento estis la Eternulo.
Post la vento estis tertremo, sed ne en
la tertremo estis la Eternulo. 12 Post
la tertremo estis fajro, sed ne en la
fajro estis la Eternulo. Post la fajro
aŭdiĝis blovado de delikata venteto.
13 Kiam Elija tion ekaŭdis, li kovris
sian vizaĝon per sia mantelo, kaj
eliris kaj stariĝis ĉe la enirejo de la
kaverno. Kaj jen aperis al li voĉo,
kaj diris: Kion vi faras ĉi tie, Elija?
14 Kaj li respondis: Mi fervoris pro
la Eternulo, Dio Cebaot, ĉar la
Izraelidoj forlasis Vian interligon,
detruis Viajn altarojn, kaj mortigis
Viajn profetojn per glavo; mi sola
restis, sed oni serĉas mian animon,
por forpreni ĝin. 15 Kaj la Eternulo
diris al li: Iru returne vian vojon tra
la dezerto al Damasko; kiam vi
venos, sanktoleu Ĥazaelon kiel reĝon
super Sirio; 16 kaj Jehun, filon
de Nimŝi, sanktoleu kiel reĝon super
Izrael; kaj Eliŝan, filon de Ŝafat, el
Abel-Meĥola, sanktoleu kiel profeton
anstataŭ vi. 17 Kaj estos, ke kiu
saviĝos de la glavo de Ĥazael, tiun
mortigos Jehu; kaj kiu saviĝos de la
glavo de Jehu, tiun mortigos Eliŝa.
18 Mi restigos el Izrael sep mil,
ĉiujn, kies genuoj ne fleksiĝis antaŭ
Baal kaj kies buŝo ne kisis lin.
19 Kaj li foriris de tie, kaj trovis
Eliŝan, filon de Ŝafat, kiu estis
pluganta; dek du bovoparoj estis
antaŭ li, kaj li mem estis ĉe la dek-
dua. Kaj Elija aliris al li kaj ĵetis
al li sian mantelon. 20 Kaj tiu
forlasis la brutojn kaj ekkuris al
Elija, kaj diris: Permesu al mi nur
kisi mian patron kaj mian patrinon,
kaj mi sekvos vin. Kaj li diris al li:
Iru kaj revenu, ĉar kion mi faris al
vi? 21 Kaj tiu foriris de li, kaj
prenis paron da bovoj kaj buĉis ilin,
kaj sur la jungaĵo de la bovoj li kuiris
la viandon kaj donis al la homoj, kaj
ili manĝis. Kaj li leviĝis kaj eksekvis
Elijan kaj ekservis lin.

20 BEN-HADAD, reĝo de Sirio,
kolektis sian tutan milit-
istaron; kun li estis tridek
du reĝoj, kaj ĉevalojn kaj ĉarojn; kaj
li iris kaj eksieĝis Samarion kaj
militis kontraŭ ĝi. 2 Kaj li sendis
senditojn al Aĥab, reĝo de Izrael,
en la urbon, 3 kaj dirigis al li:
Tiele diras Ben-Hadad: Via arĝento
kaj via oro devas esti miaj, kaj viaj
edzinoj kaj viaj plej bonaj filoj devas
esti miaj. 4 Kaj la reĝo de Izrael
respondis kaj diris: Konforme al via
diro, mia sinjoro, ho reĝo, al vi
apartenas mi, kaj ĉio, kion mi havas.
5 La senditoj venis denove, kaj
diris: Tiele diras Ben-Hadad: Ĉar
mi sendis al vi, por diri, ke vian
arĝenton kaj vian oron kaj viajn
edzinojn kaj viajn filojn vi donu al mi,
6 tial morgaŭ en ĉi tiu tempo mi
sendos miajn servantojn al vi, por
ke ili traserĉu vian domon kaj la
domojn de viaj servantoj, kaj por ke
ĉion, kio estas kara al vi, ili prenu en
siajn manojn kaj forportu. 7 Tiam
la reĝo de Izrael kunvokis ĉiujn
plejaĝulojn de la lando, kaj diris:
Sciu kaj rigardu, kian malbonon li
intencas; ĉar li sendis al mi, por
postuli miajn edzinojn kaj miajn
filojn kaj mian arĝenton kaj mian
oron, kaj mi ne rifuzis al li. 8 Kaj
ĉiuj plejaĝuloj kaj la tuta popolo diris
al li: Ne obeu, kaj ne konsentu.
9 Tiam li diris al la senditoj de Ben-
Hadad: Diru al mia sinjoro la reĝo:
Ĉion, pri kio vi sendis al via servanto
la unuan fojon, mi plenumos; sed
ĉi tion mi ne povas fari. Kaj la
senditoj iris kaj transdonis la vortojn.
10 Tiam Ben-Hadad sendis al li, kaj
dirigis: La dioj faru al mi tion kaj
pli, se la polvo de Samario sufiĉos,
ke ĉiuj homoj, kiuj min sekvas, povu
preni manplenon da ĝi. 11 Sed la
reĝo de Izrael respondis kaj diris:
Diru: Kiu surmetas la zonon, ne
fanfaronu kiel tiu, kiu ĝin demetas.

12 Kiam Ben-Hadad aŭdis tiujn vort-
ojn, dum li kaj la reĝoj estis drink-
antaj en la tendoj, li diris al siaj
servantoj : Aranĝu vin. Kaj ili aranĝis
sin kontraŭ la urbo. 13 Kaj jen
unu profeto aliris al Aĥab, reĝo de
Izrael, kaj diris : Tiele diras la
Eternulo : Ĉu vi vidas tiun tutan
grandan amason ? jen Mi hodiaŭ
transdonos ĝin al vi, por ke vi sciu,
ke Mi estas la Eternulo. 14 Kaj
Aĥab diris : Per kiu ? Kaj tiu res-
pondis : Tiele diras la Eternulo : Per
la junuloj de la regionestroj. Kaj li
diris : Kiu komencos la batalon ?
Kaj tiu respondis : Vi. 15 Tiam li
kalkulis la junulojn de la regionestroj,
kaj montriĝis, ke ilia nombro estas
ducent tridek du ; post ili li kalkulis la
tutan popolon, ĉiujn Izraelidojn, sep
mil. 16 Ili eliris en tagmezo, kiam
Ben-Hadad drinkis ebria en la tendoj,
li kaj la reĝoj, la tridek du reĝoj,
kiuj helpis lin. 17 Antaŭe eliris la
junuloj de la regionestroj. Ben-
Hadad sendis, kaj oni raportis al li,
dirante : Viroj eliris el Samario.
18 Tiam li diris : Se por paco ili
eliris, kaptu ilin vivajn ; kaj se ili
eliris por milito, ankaŭ kaptu ilin
vivajn. 19 Tiuj eliris el la urbo,
la junuloj de la regionestroj, kaj la
militistaro post ili. 20 Kaj ili batis
ĉiu sian renkontiton ; kaj la Sirianoj
forkuris, kaj la Izraelidoj ilin post-
kuris. Kaj Ben-Hadad, reĝo de Sirio,
savis sin sur ĉevalo kun la rajdistoj.
21 Tiam eliris la reĝo de Izrael kaj
venkobatis la ĉevalojn kaj la ĉarojn,
kaj li faris inter la Sirianoj grandan
buĉon. 22 Kaj aliris la profeto al
la reĝo de Izrael, kaj diris al li : Iru,
fortigu vin, atentu kaj rigardu, kion
vi devas fari ; ĉar post paso de unu
jaro la reĝo de Sirio iros kontraŭ vin.
23 Kaj la servantoj de la reĝo de
Sirio diris al li : Ilia Dio estas Dio de
montoj, tial ili venkis nin ; sed se ni
batalos kontraŭ ili sur ebenaĵo, ni
certe venkos ilin. 24 Faru jenon :
forigu la reĝojn ĉiun de lia loko, kaj
starigu anstataŭ ili regionestrojn ;
25 kaj kolektu al vi militistaron
egalan al tiu, kiu falis ĉe vi, kaj
ĉevalojn nombregale al tiuj ĉevaloj
kaj ĉarojn nombregale al tiuj ĉaroj ;
kaj ni batalos kontraŭ ili sur ebenaĵo,
kaj tiam ni certe ilin venkos. Kaj li
obeis ilian voĉon kaj faris tiel.
26 Post paso de la jaro Ben-Hadad
revuis la Sirianojn, kaj iris en Afekon,
por militi kontraŭ la Izraelidoj.
27 Kaj la Izraelidoj ankaŭ pretigis
sin kaj provizis sin per nutraĵoj kaj
iris renkonte al ili. Kaj la Izraelidoj
stariĝis tendare kontraŭ ili, kiel du
malgrandaj kapraroj ; sed la Sirianoj
plenigis la tutan landon. 28 Tiam
aliris homo de Dio, kaj diris al la
reĝo de Izrael : Tiele diras la Etern-
ulo : Pro tio, ke la Sirianoj diris, ke
la Eternulo estas Dio de montoj kaj
Li ne estas Dio de valoj, Mi trans-
donos tiun tutan grandan amason en
vian manon, por ke vi sciu, ke Mi
estas la Eternulo. 29 Kaj staris
tendare unuj kontraŭ la aliaj dum sep
tagoj. En la sepa tago komenciĝis
la batalo ; kaj la Izraelidoj mortigis el
la Sirianoj cent mil piedirantojn en
unu tago. 30 La ceteraj forkuris
en la urbon Afek. Kaj la murego
falis sur la restintajn dudek sep mil.
Kaj Ben-Hadad kuris kaj venis en la
urbon, en plej internan ĉambron de
unu domo. 31 Kaj liaj servantoj
diris al li : Ni aŭdis, ke la reĝoj de la
domo de Izrael estas reĝoj kompat-
emaj ; ni metu do sakaĵon sur niajn
lumbojn kaj ŝnurojn sur niajn kapojn,
kaj ni eliru al la reĝo de Izrael ; eble
li lasos la vivon al via animo. 32 Kaj
ili zonis per sakaĵo siajn lumbojn kaj
metis ŝnurojn sur siajn kapojn, kaj
venis al la reĝo de Izrael, kaj diris :
Via servanto Ben-Hadad diras : Mi
petas lasi la vivon al mia animo. Kaj
tiu diris : Ĉu li vivas ankoraŭ ? li
estas mia frato. 33 La homoj prenis
tion kiel bonan signon, kaj rapidis
certiĝi, ĉu tio estas pri li, kaj ili diris :
Via frato Ben-Hadad. Kaj li diris :
Iru, venigu lin. Tiam eliris al li
Ben-Hadad, kaj li sidigis lin sur la
ĉaro. 34 Kaj tiu diris al li : La
urbojn, kiujn mia patro prenis de via
patro, mi redonos ; kaj vi povas aranĝi
al vi stratojn en Damasko, kiel mia
patro aranĝis en Samario. (Kaj Aĥab
diris :) Kaj mi forliberigos vin kun
jena interligo. Kaj li faris kun li
interligon kaj forliberigis lin.
35 Tiam unu viro el la profetidoj
diris al sia kamarado laŭ la vorto
de la Eternulo : Batu min. Sed tiu
homo ne volis lin bati. 36 Tiam
li diris al tiu : Pro tio, ke vi ne obeis
la voĉon de la Eternulo, mortigos

vin leono, kiam vi foriros de mi. Tiu
foriris de li, kaj lin renkontis leono
kaj mortigis lin. 37 Li trovis alian
homon, kaj diris: Batu min. Kaj la
homo lin batis tiel, ke li vundis lin
per la batado. 38 Tiam la profeto
iris kaj stariĝis antaŭ la reĝo sur la
vojo kaj kovris per kovrotuko siajn
okulojn. 39 Kiam la reĝo iris pret-
ere, li ekkriis al la reĝo, kaj diris:
Via servanto eliris en batalon, kaj jen
unu homo sin deturnis kaj alkon-
dukis al mi alian homon, kaj diris:
Gardu ĉi tiun homon; se li malaperos,
tiam via animo anstataŭos lian anim-
on, aŭ vi devos pese pagi kikaron da
arĝento. 40 Dum via servanto estis
faranta tion kaj alion, tiu malaperis.
Kaj la reĝo de Izrael diris al li: Tio
estas via verdikto, vi mem decidis.
41 Tiam li rapide forprenis la kovro-
tukon de siaj okuloj, kaj la reĝo
rekonis lin, ke li estas el la profetoj.
42 Kaj li diris al li: Tiele diras la
Eternulo: Pro tio, ke vi forlasis el la
mano la homon, kiun Mi kondamnis,
via animo anstataŭos lian animon kaj
via popolo lian popolon. 43 Kaj la
reĝo de Izrael iris hejmen malĝoja
kaj afliktita, kaj venis Samarion.

21 POST tiu historio okazis
jeno: Nabot, Jizreelano, hav-
is vinberĝardenon en Jizreel,
apud la palaco de Aĥab, reĝo de
Samario. 2 Kaj Aĥab ekparolis al
Nabot, dirante: Donu al mi vian
vinberĝardenon, por ke ĝi fariĝu por
mi legomĝardeno, ĉar ĝi estas proks-
ime de mia domo; kaj mi donos al vi
anstataŭ ĝi vinberĝardenon pli bonan
ol ĝi; se vi volas, mi donos al vi per
arĝento ĝian prezon. 3 Sed Nabot
diris al Aĥab: La Eternulo gardu min,
ke mi ne fordonu al vi la hered-
aĵon de miaj patroj. 4 Tiam Aĥab
revenis hejmen malĝoja kaj afliktita
pro la vortoj, kiujn diris al li Nabot,
la Jizreelano, dirante: Mi ne donos
al vi la heredaĵon de miaj patroj.
Kaj li kuŝiĝis sur sia lito kaj forturnis
sian vizaĝon kaj ne manĝis panon.
5 Kaj venis al li lia edzino Izebel, kaj
diris al li: Kial via spirito estas tiel
malĝoja, ke vi ne manĝas panon?
6 Li respondis al ŝi: Kiam mi parolis
al Nabot, la Jizreelano, kaj diris al li:
Donu al mi vian vinberĝardenon
pro mono, aŭ, se vi volas, mi donos
al vi alian vinberĝardenon anstataŭ
ĝi, li diris: Mi ne donos al vi mian
vinberĝardenon. 7 Tiam diris al
li lia edzino Izebel: Nun vi montru
vian reĝecon super Izrael; leviĝu,
manĝu panon, kaj estu bonhumora:
mi donos al vi la vinberĝardenon de
Nabot, la Jizreelano 8 Kaj ŝi skrib-
is leterojn en la nomo de Aĥab kaj
sigelis per lia sigelilo, kaj ŝi sendis la
leterojn al la plejaĝuloj kaj al la emin-
entuloj, kiuj loĝis kun Nabot en lia
urbo. 9 Kaj ŝi skribis en la leteroj
jenon: Proklamu faston kaj sidigu
Naboton sur la ĉefa loko inter la
popolo; 10 kaj sidigu apud li du
homojn malvirtajn, kaj ili atestu
kontraŭ li kaj diru: Vi blasfemis
kontraŭ Dio kaj la reĝo; kaj oni
elkonduku lin, kaj priĵetu lin per
ŝtonoj, ke li mortu. 11 Kaj la viroj
de lia urbo, la plejaĝuloj kaj la emin-
entuloj, kiuj loĝis en lia urbo, faris
kiel ordonis al ili Izebel, kiel estis
skribite en la leteroj, kiujn ŝi sendis
al ili. 12 Ili proklamis faston kaj
sidigis Naboton sur la ĉefa loko inter
la popolo. 13 Kaj venis du homoj
malvirtaj kaj sidiĝis apud li, kaj la
malvirtaj homoj atestis kontraŭ Nabot
antaŭ la popolo, dirante: Nabot
blasfemis kontraŭ Dio kaj la reĝo.
Kaj oni elkondukis lin ekster la urbon
kaj priĵetis lin per ŝtonoj, kaj li
mortis. 14 Kaj oni sendis al Izebel,
por diri: Nabot estas priĵetita per
ŝtonoj kaj mortis. 15 Kiam Izebel
aŭdis, ke Nabot estas priĵetita per
ŝtonoj kaj mortis, Izebel diris al
Aĥab: Leviĝu, ekposedu la vinber-
ĝardenon de Nabot, la Jizreelano,
kiun li ne volis doni al vi pro mono;
ĉar Nabot jam ne vivas; li mortis.
16 Kiam Aĥab aŭdis, ke Nabot
mortis, Aĥab leviĝis, por iri en la
vinberĝardenon de Nabot, la Jizreel-
ano, por ekposedi ĝin.

17 Tiam aperis la vorto de la Etern-
ulo al Elija, la Teŝebano, dirante:
18 Leviĝu, iru renkonte al Aĥab,
reĝo de Izrael, kiu estas en Sam-
ario; jen li nun estas en la vin-
berĝardeno de Nabot, kien li iris,
por ekposedi ĝin; 19 kaj diru al li
jene: Tiele diras la Eternulo: Vi
mortigis, kaj vi ankoraŭ prenas en
posedon! Kaj diru al li: Tiele diras
la Eternulo: Sur la loko, kie la hundoj
lekis la sangon de Nabot, la hundoj
lekos ankaŭ vian sangon. 20 Kaj

Aĥab diris al Elija : Vi trovis min, ho
mia malamiko ! Kaj tiu diris : Mi
trovis, ĉar vi vin vendis, por fari mal-
bonon antaŭ la okuloj de la Eternulo.
21 Jen Mi venigos sur vin malbonon,
kaj forbalaos la postesignojn post vi,
kaj Mi ekstermos ĉe Aĥab ĉiun vir-
seksulon, malliberulon kaj liberulon
en Izrael. 22 Kaj Mi agos kun via
domo, kiel kun la domo de Jerobeam,
filo de Nebat, kaj kiel kun la domo de
Baaŝa, filo de Aĥija, pro la incito, per
kiu vi Min incitis kaj pekigis Izraelon.
23 Kaj ankaŭ pri Izebel parolis la
Eternulo, dirante : La hundoj for-
manĝos Izebelon apud la murego de
Jizreel. 24 Kiu mortos ĉe Aĥab
en la urbo, tiun manĝos la hundoj ;
kaj kiu mortos sur la kampo, tiun
manĝos la birdoj de la ĉielo. (25 Est-
is neniu tia, kiel Aĥab, kiu fordonis
sin al farado de malbono antaŭ la
okuloj de la Eternulo, al kio instig-
adis lin lia edzino Izebel. 26 Li
fariĝis tre abomeninda, sekvante la
idolojn, konforme al ĉio, kion faradis
la Amoridoj, kiujn la Eternulo for-
pelis de antaŭ la Izraelidoj.) 27 Kiam
Aĥab aŭdis tiujn vortojn, li disŝiris
siajn vestojn kaj metis sakaĵon sur
sian korpon kaj fastis kaj dormis en la
sakaĵo kaj iradis malĝoje. 28 Tiam
aperis vorto de la Eternulo al Elija,
la Teŝebano, dirante : 29 Ĉu vi
vidas, kiel Aĥab humiliĝis antaŭ Mi ?
Pro tio, ke li humiliĝis antaŭ Mi, Mi
ne venigos la malbonon dum lia vivo ;
dum la vivo de lia filo Mi venigos la
malbonon sur lian domon.

22 PASIS tri jaroj, kaj estis
nenia milito inter Sirio kaj
Izrael. 2 En la tria jaro
Jehoŝafat, reĝo de Judujo, venis al la
reĝo de Izrael. 3 La reĝo de Izrael
diris al siaj servantoj : Ĉu vi scias,
ke Ramot en Gilead apartenas al ni ?
kaj ni ne zorgas preni ĝin el la manoj
de la reĝo de Sirio ! 4 Kaj li diris
al Jehoŝafat : Ĉu vi iros kun mi milite
kontraŭ Ramoton en Gilead ? Kaj
Jehoŝafat diris al la reĝo de Izrael :
Mi estas kiel vi, mia popolo kiel via
popolo, miaj ĉevaloj kiel viaj ĉevaloj.
5 Kaj Jehoŝafat diris al la reĝo de
Izrael : Demandu hodiaŭ la vorton de
la Eternulo. 6 Tiam la reĝo de
Izrael kunvenigis la profetojn, ĉirkaŭe
kvarcent homojn, kaj diris al ili : Ĉu
mi iru milite kontraŭ Ramoton en
Gilead, aŭ mi tion ne faru ? Kaj ili
respondis : Iru, la Sinjoro ĝin trans-
donos en la manon de la reĝo. 7 Sed
Jehoŝafat diris : Ĉu ne troviĝas ĉi
tie ankoraŭ iu profeto de la Eternulo,
kiun ni povus demandi ? 8 Kaj la
reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat :
Ekzistas ankoraŭ unu homo, per kiu
ni povas demandi la Eternulon, sed
mi lin malamas, ĉar li profetas pri mi
ne bonon, sed nur malbonon ; tio
estas Miĥaja, filo de Jimla. Sed
Jehoŝafat diris : La reĝo ne parolu
tiel. 9 Tiam la reĝo de Izrael
alvokis unu korteganon, kaj diris :
Venigu rapide Miĥajan, filon de
Jimla. 10 La reĝo de Izrael, kaj
Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis ĉiu
sur sia seĝo, vestitaj per siaj vestoj,
sur placo antaŭ la pordego de
Samario, kaj ĉiuj profetoj profetadis
antaŭ ili. 11 Kaj Cidkija, filo de
Kenaana, faris al si ferajn kornojn,
kaj diris : Tiele diras la Eternulo :
Per ĉi tio vi kornobatos la Sirianojn,
ĝis vi ilin tute ekstermos. 12 Kaj
ĉiuj profetoj profetis tiel same,
dirante : Iru kontraŭ Ramoton en
Gilead kaj sukcesu, kaj la Eternulo
ĝin transdonos en la manon de la
reĝo. 13 La sendito, kiu iris por
voki Miĥajan, diris al li : Jen la vortoj
de la profetoj unuanime antaŭdiras
bonon al la reĝo ; estu do via vorto
simila al la vorto de ĉiu el ili, kaj
antaŭdiru bonon. 14 Sed Miĥaja
diris : Kiel vivas la Eternulo : kion
diros la Eternulo al mi, tion mi diros.
15 Kaj kiam li venis al la reĝo, la
reĝo diris al li : Miĥaja ! ĉu ni iru
milite kontraŭ Ramoton en Gilead,
aŭ ni tion ne faru ? Kaj tiu res-
pondis al li : Iru kaj sukcesu, kaj la
Eternulo ĝin transdonos en la manon
de la reĝo. 16 Kaj la reĝo diris al
li : Multfoje mi vin ĵurligas, ke vi
parolu al mi nur la veron en la nomo
de la Eternulo. 17 Kaj tiu diris :
Mi vidis ĉiujn Izraelidojn disĵetitaj
sur la montoj, kiel ŝafoj, kiuj ne havas
paŝtanton ; kaj la Eternulo diris : Ili
ne havas estrojn, ili reiru pace ĉiu al
sia domo. 18 Kaj la reĝo de Izrael
diris al Jehoŝafat : Ĉu mi ne diris
al vi, ke li profetos pri mi ne bonon,
sed nur malbonon ? 19 Sed Miĥaja
diris : Tial aŭskultu la vorton de la
Eternulo : mi vidis la Eternulon,
sidantan sur Sia trono, kaj la tuta

armeo de la ĉielo staris antaŭ Li
dekstre kaj maldekstre de Li. 20 Kaj
la Eternulo diris : Kiu allogos Aĥabon,
ke li iru kaj falu en Ramot en Gilead ?
Kaj unu parolis tiel, alia parolis
alie. 21 Tiam eliris spirito kaj star-
iĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris : Mi
lin allogos. Kaj la Eternulo diris al
li : Per kio ? 22 Kaj tiu diris : Mi
eliros kaj faros min spirito mensoga
en la buŝo de ĉiuj liaj profetoj. Tiam
Li diris : Vi allogos kaj havos sukces-
on ; eliru kaj agu tiel. 23 Kaj nun
jen la Eternulo metis mensogan
spiriton en la buŝon de ĉiuj tiuj viaj
profetoj, kaj la Eternulo decidis por
vi malbonon. 24 Tiam aliris Cidkija,
filo de Kenaana, kaj frapis Miĥajan
sur la vango, kaj diris : Per kiu vojo
la spirito de la Eternulo transiris
de mi, por paroli per vi ? 25 Kaj
Miĥaja respondis : Jen vi tion vidos
en tiu tago, kiam vi eniros en intern-
an ĉambron, por vin kaŝi. 26 Tiam
la reĝo de Izrael diris : Prenu
Miĥajan, kaj konduku lin al la urb-
estro Amon kaj al la reĝido Joaŝ ;
27 kaj diru : Tiele diras la reĝo :
Metu ĉi tiun en malliberejon, kaj
nutru lin per mizera pano kaj mizera
akvo, ĝis mi revenos en paco. 28 Kaj
Miĥaja diris : Se vi revenos en paco,
en tiu okazo ne parolis per mi la
Eternulo. Kaj li diris : Aŭskultu,
ĉiuj popoloj.

29 Kaj la reĝo de Izrael, kaj Jeho-
ŝafat, reĝo de Judujo, iris al Ramot
en Gilead. 30 Kaj la reĝo de Izrael
diris al Jehoŝafat : Mi alivestos min
kaj iros en la batalon ; sed vi surmetu
viajn vestojn. Kaj la reĝo de Izrael
alivestis sin kaj iris en la batalon.
31 La reĝo de Sirio ordonis al la
tridek du ĉarestroj, kiuj estis ĉe li,
dirante : Batalu ne kontraŭ iu mal-
granda aŭ granda, sed sole nur kon-
traŭ la reĝo de Izrael. 32 Kiam
la ĉarestroj ekvidis Jehoŝafaton, ili
pensis, ke tio certe estas la reĝo de
Izrael, kaj ili turnis sin kontraŭ lin,
por batali ; kaj Jehoŝafat ekkriis.
33 Kiam la ĉarestroj vidis, ke tio
ne estas la reĝo de Izrael, ili for-
turnis sin de li. 34 Kaj unu viro sen
ia celo streĉis la pafarkon, kaj pafe
trafis la reĝon de Izrael inter la artikoj
de la kiraso. Tiam ĉi tiu diris al sia
veturiganto : Turnu vian manon, kaj
elveturigu min el la militistaro, ĉar
mi estas vundita. 35 Sed la batalo
plifortiĝis en tiu tago, kaj la reĝo
staris sur la ĉaro kontraŭ la Sirianoj,
kaj li mortis vespere. Kaj la sango
el la vundo fluis en la mezon de la
ĉaro. 36 Post la subiro de la suno
tra la militistaro ekkuris voko : Ĉiu
en sian urbon, ĉiu en sian landon.
37 La reĝo mortis, kaj oni venigis
lin en Samarion, kaj oni enterigis
la reĝon en Samario. 38 Kaj oni
lavis la ĉaron ĉe la lageto de Samario,
kaj la hundoj lekis lian sangon kaj
malĉastistinoj lavis, konforme al la
vorto de la Eternulo, kiun Li diris.
39 La cetera historio de Aĥab, kaj
ĉio, kion li faris, kaj la ebura domo,
kiun li konstruis, kaj ĉiuj urboj,
kiujn li konstruis, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de
Izrael. 40 Kiam Aĥab ekdormis
kun siaj patroj, anstataŭ li ekreĝis
lia filo Aĥazja.

41 Jehoŝafat, filo de Asa, ekreĝis
super Judujo en la kvara jaro de
Aĥab, reĝo de Izrael. 42 Jehoŝafat
havis la aĝon de tridek kvin jaroj,
kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek kvin
jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Azuba, filino
de Ŝilĥi. 43 Li iradis tute laŭ la
vojo de sia patro Asa ; li ne deturn-
iĝis de ĝi, agante tiel, kiel plaĉas al
la Eternulo. Nur la altaĵoj ne estis
forigitaj ; la popolo ankoraŭ ofer-
portadis kaj incensadis sur la altaĵoj.
44 Kaj Jehoŝafat havis pacon kun la
reĝo de Izrael. 45 La cetera his-
torio de Jehoŝafat, kaj liaj heroaĵoj,
kiujn li faris, kaj kiel li militis, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. 46 La lastan
kvanton da malĉastistoj, kiuj restis
ankoraŭ dum la vivo de lia patro
Asa, li ekstermis el la lando. 47 Tiam
ne estis reĝo en Edomujo ; estis
anstataŭanto de reĝo. 48 Jehoŝafat
faris Tarŝiŝajn ŝipojn, kiuj devis iri
Ofiron, por preni oron ; sed ili ne
iris, ĉar la ŝipoj rompiĝis en Ecjon-
Geber. 49 Tiam Aĥazja, filo de
Aĥab, diris al Jehoŝafat : Permesu,
ke miaj servantoj iru kun viaj serv-
antoj sur la ŝipoj ; sed Jehoŝafat ne
konsentis. 50 Jehoŝafat ekdormis
kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin
kun liaj patroj en la urbo de lia patro
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Jehoram.

51 Aĥazja, filo de Aĥab, fariĝis
reĝo super Izrael en Samario en la
dek-sepa jaro de Jehoŝafat, reĝo de
Judujo, kaj li reĝis super Izrael du
jarojn. 52 Li faradis malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo,
kaj iradis laŭ la vojo de sia patro
kaj de sia patrino, kaj laŭ la
vojo de Jerobeam, filo de Nebat,
kiu pekigis Izraelon. 53 Kaj li
servadis al Baal kaj adorkliniĝadis
al li, kaj incitadis la Eternulon,
Dion de Izrael, tute tiel, kiel faradis
lia patro.

REĜOJ

LIBRO DUA

1 MOAB defalis de Izrael post la
morto de Aĥab. 2 Kaj Aĥazja
elfalis tra la krado de sia supra
ĉambro en Samario, kaj malsaniĝis.
Kaj li sendis senditojn, kaj diris al ili:
Iru, demandu Baal-Zebubon, la dion
de Ekron, ĉu mi resaniĝos de ĉi tiu
malsano. 3 Sed anĝelo de la Etern-
ulo diris al Elija, la Teŝebano:
Leviĝu, iru renkonte al la senditoj
de la reĝo de Samario, kaj diru al ili:
Ĉu ne ekzistas Dio en Izrael, ke vi
iras demandi Baal-Zebubon, la dion
de Ekron? 4 Pro tio tiele diras la
Eternulo: De la lito, sur kiu vi kuŝiĝis,
vi ne deiros, sed vi mortos. Kaj
Elija foriris. 5 Kiam la senditoj
revenis al li, li diris al ili: Kial vi
revenis? 6 Kaj ili respondis al li:
Viro venis renkonte al ni, kaj diris al
ni: Iru, revenu al la reĝo, kiu sendis
vin, kaj diru al li: Tiele diras la
Eternulo: Ĉu ne ekzistas Dio en
Izrael, ke vi sendas demandi Baal-
Zebubon, la dion de Ekron? pro tio,
de la lito, sur kiu vi kuŝiĝis, vi ne
deiros, sed vi mortos. 7 Kaj li
diris al ili: Kia estas la aspekto de la
viro, kiu venis renkonte al vi kaj diris
al vi tiujn vortojn? 8 Ili respondis
al li: Li estas homo kovrita de haroj,
kaj ledan zonon li havas ĉirkaŭ siaj
lumboj. Tiam li diris: Tio estas
Elija, la Teŝebano. 9 Kaj li sendis
al li kvindekestron kun lia kvindeko.
Kaj tiu iris al li kaj trovis lin sidanta
sur la supro de monto, kaj diris al li:
Ho homo de Dio! la reĝo diris, ke vi
malsupreniru. 10 Kaj Elija respondis
kaj diris al la kvindekestro: Se mi
estas homo de Dio, tiam venu fajro
el la ĉielo kaj ekstermu vin kaj vian
kvindekon. Kaj venis fajro el la
ĉielo kaj ekstermis lin kaj lian kvin-
dekon. 11 Kaj li denove sendis al li
alian kvindekestron kun lia kvindeko.
Kaj tiu ekparolis kaj diris al li: Ho
homo de Dio! tiele diras la reĝo: Mal-
supreniru rapide. 12 Kaj Elija res-
pondis kaj diris al ili: Se mi estas
homo de Dio, tiam venu fajro el la
ĉielo kaj ekstermu vin kaj vian kvin-
dekon. Kaj venis fajro de Dio el la
ĉielo kaj ekstermis lin kaj lian kvin-
dekon. 13 Kaj li denove sendis tria-
foje kvindekestron kun lia kvindeko.
Kaj la tria kvindekestro iris, kaj venis
kaj fleksis siajn genuojn antaŭ Elija,
kaj ekpetegis lin kaj diris al li: Ho
homo de Dio! mia animo kaj la animo
de ĉi tiuj kvindek viaj servantoj
havu do ian valoron antaŭ viaj okuloj.
14 Jen venis fajro el la ĉielo kaj
ekstermis la du antaŭajn kvindek-
estrojn kaj iliajn kvindekojn; nun
mia animo havu ian valoron antaŭ
viaj okuloj. 15 Tiam anĝelo de la
Eternulo diris al Elija: Iru kun li,
ne timu lin. Kaj li leviĝis, kaj iris
kun li al la reĝo. 16 Kaj li ekparolis
al li: Tiele diras la Eternulo: Pro tio,
ke vi sendis senditojn, por demandi
Baal-Zebubon, la dion de Ekron,
kvazaŭ ne ekzistus Dio en Izrael,
por demandi Lian vorton, tial de la
lito, sur kiu vi kuŝiĝis, vi ne deiros,
sed vi mortos. 17 Kaj li mortis,
konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun eldiris Elija. Kaj anstataŭ li
ekreĝis Jehoram, en la dua jaro de
Jehoram, filo de Jehoŝafat, reĝo de
Judujo; ĉar li ne havis filon. 18 La

cetera historio de Aĥazja, kion li faris,
estas priskribita en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael.

2 KIAM la Eternulo volis levi
Elijan en ventego en la ĉielon,
Elija estis iranta kun Eliŝa el
Gilgal. 2 Kaj Elija diris al Eliŝa:
Restu do ĉi tie, ĉar la Eternulo sendas
min al Bet-El. Sed Eliŝa diris: Mi
ĵuras per la Eternulo kaj per via
animo, ke mi vin ne forlasos. Kaj ili
ekiris al Bet-El. 3 Kaj eliris la
profetidoj, kiuj estis en Bet-El, al
Eliŝa, kaj diris al li: Ĉu vi scias, ke
hodiaŭ la Eternulo forprenos vian
sinjoron de super via kapo? Li
diris: Mi ankaŭ scias, silentu. 4 Kaj
Elija diris al li: Eliŝa, restu do ĉi tie,
ĉar la Eternulo sendas min al Jeriĥo.
Sed li diris: Mi ĵuras per la Eternulo
kaj per via animo, ke mi ne forlasos
vin. Kaj ili venis en Jeriĥon. 5 Kaj
la profetidoj, kiuj estis en Jeriĥo,
aliris al Eliŝa, kaj diris al li: Ĉu vi
scias, ke hodiaŭ la Eternulo for-
prenos vian sinjoron de super via
kapo? Li diris: Mi ankaŭ scias,
silentu. 6 Kaj Elija diris al li:
Restu do ĉi tie, ĉar la Eternulo
sendas min al Jordan. Sed li diris:
Mi ĵuras per la Eternulo kaj per via
animo, ke mi vin ne forlasos. Kaj ili
ambaŭ iris. 7 Kaj kvindek homoj
el la profetidoj iris kaj stariĝis mal-
proksime kontraŭ ili; sed ili ambaŭ
staris ĉe Jordan. 8 Tiam Elija
prenis sian mantelon kaj kunvolvis
ĝin, kaj frapis la akvon, kaj ĝi divid-
iĝis duflanken, kaj ili ambaŭ tra-
pasis sur sekaĵo. 9 Kiam ili trapasis,
Elija diris al Eliŝa: Petu, kion mi
faru al vi, antaŭ ol mi estos prenita
for de vi. Kaj Eliŝa diris: Duobla
parto de via spirito estu do sur mi.
10 Kaj tiu diris: Vi petas ion mal-
facilan; se vi vidos min, kiam mi estos
prenata for de vi, estos al vi tiel;
kaj se ne, tiam ne estos. 11 Dum
ili estis irantaj kaj parolantaj, subite
aperis fajra ĉaro kaj fajraj ĉevaloj kaj
disigis ilin; kaj Elija en ventego
suprenflugis en la ĉielon. 12 Eliŝa
vidis, kaj ekkriis: Mia patro, mia
patro, ĉaro de Izrael kaj liaj rajd-
istoj! Kaj li ne plu lin vidis. Kaj
li kaptis siajn vestojn kaj disŝiris
ilin en du pecojn. 13 Kaj li levis la
mantelon de Elija, kiu defalis de li,
kaj reiris kaj stariĝis sur la bordo de
Jordan. 14 Kaj li prenis la man-
telon de Elija, kiu defalis de li, kaj
frapis la akvon, kaj diris: Kie estas
la Eternulo, Dio de Elija? Kaj li
frapis la akvon, kaj ĝi dividiĝis du-
flanken, kaj Eliŝa trapasis. 15 Kiam
la profetidoj, kiuj estis kontraŭe en
Jeriĥo, lin ekvidis, ili diris: La
spirito de Elija transiris sur Eliŝan.
Kaj ili iris al li renkonte kaj adorklin-
iĝis antaŭ li ĝis la tero. 16 Kaj ili
diris al li: Jen kun viaj servantoj
troviĝas kvindek homoj, viroj fortaj;
ili iru kaj serĉu vian sinjoron; eble
la spirito de la Eternulo forportis lin
kaj ĵetis lin sur unu el la montoj aŭ
en unu el la valoj. Sed li diris: Ne
sendu. 17 Tamen ili insistis tiel
longe, ĝis li hontis, kaj li diris:
Sendu. Kaj ili sendis kvindek homojn
kaj serĉis dum tri tagoj, sed ne trovis
lin. 18 Kaj ili revenis al li, dum li
estis en Jeriĥo. Kaj li diris al ili:
Mi diris ja al vi, ke vi ne iru.
19 Kaj la loĝantoj de tiu urbo diris
al Eliŝa: Jen do la loĝado en ĉi tiu
urbo estas bona, kiel nia sinjoro
vidas; sed la akvo estas malbona,
kaj la tero estas senfrukta. 20 Tiam
li diris: Alportu al mi novan pladon,
kaj metu tien salon. Kaj oni alportis
al li. 21 Kaj li eliris al la fonto de la
akvo kaj ĵetis tien salon, kaj diris:
Tiele diras la Eternulo: Mi resanigas
ĉi tiun akvon, ĝi ne kaŭzos plu morton
nek senfruktecon. 22 Kaj la akvo
fariĝis sana ĝis la nuna tempo, kon-
forme al la vorto de Eliŝa, kiun li
diris.
23 Kaj li foriris de tie en Bet-El.
Dum li estis iranta sur la vojo, mal-
grandaj knaboj eliris el la urbo kaj
mokis lin, kaj parolis al li: Iru, kalvulo,
iru, kalvulo! 24 Li returnis sin kaj
ekvidis ilin, kaj malbenis ilin en la
nomo de la Eternulo. Kaj eliris du
ursinoj el la arbaro kaj disŝiris el ili
kvardek du infanojn. 25 Kaj li
iris de tie al la monto Karmel, kaj de
tie li revenis en Samarion.

3 JEHORAM, filo de Aĥab, far-
iĝis reĝo super Izrael en Sam-
ario en la dek-oka jaro de Jeho-
ŝafat, reĝo de Judujo, kaj li reĝis dek
du jarojn. 2 Li faradis malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, tamen
ne tiel, kiel lia patro kaj lia patrino;
li forigis la statuon de Baal, kiun
faris lia patro. 3 Tamen li restis

aliĝinta al la pekoj de Jerobeam, filo
de Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon;
li ne forlasis ilin.
4 Meŝa, reĝo de Moab, estis paŝtisto,
kaj li sendadis al la reĝo de Izrael
po cent mil ŝafidoj kaj cent mil virŝafoj
kun ilia lano. 5 Sed kiam Aĥab
mortis, la reĝo de Moab defalis de
la reĝo de Izrael. 6 Tiam la reĝo
Jehoram eliris el Samario kaj revuis
la tutan Izraelon. 7 Kaj li iris kaj
sendis al Jehoŝafat, reĝo de Judujo,
por diri: La reĝo de Moab defalis de
mi; ĉu vi iros kun mi milite kontraŭ
Moabon? Tiu diris: Mi iros; mi
estas kiel vi, mia popolo kiel via
popolo, miaj ĉevaloj kiel viaj ĉevaloj.
8 Kaj li diris: Kiun vojon ni iros?
Kaj la alia diris: La vojon de la
Edoma dezerto. 9 Tiam ekiris la
reĝo de Izrael kaj la reĝo de Judujo
kaj la reĝo de Edom; sed kiam ili
trairis vojon de sep tagoj, ne estis
akvo por la militistaro, nek por la
brutoj, kiuj sekvis ilin. 10 Kaj la
reĝo de Izrael diris: Ho ve! la
Eternulo vokis ĉi tiujn tri reĝojn, por
transdoni ilin en la manojn de Moab.
11 Sed Jehoŝafat diris: Ĉu ne trov-
iĝas ĉi tie profeto de la Eternulo, por
ke ni demandu per li la Eternulon?
Tiam respondis unu el la servantoj
de la reĝo de Izrael, kaj diris: Estas
ĉi tie Eliŝa, filo de Ŝafat, kiu verŝadis
akvon sur la manojn de Elija. 12 Kaj
Jehoŝafat diris: Li posedas la vorton
de la Eternulo. Kaj iris al li la reĝo
de Izrael kaj Jehoŝafat kaj la reĝo
de Edom. 13 Kaj Eliŝa diris al la
reĝo de Izrael: Kio komuna estas
inter mi kaj vi? iru al la profetoj
de via patro kaj al la profetoj de via
patrino. Sed la reĝo de Izrael diris
al li: Ne, ĉar la Eternulo vokis ĉi
tiujn tri reĝojn, por transdoni ilin
en la manojn de Moab. 14 Tiam
Eliŝa diris: Mi ĵuras per la Eternulo
Cebaot, antaŭ kiu mi staras, ke se mi
ne estimus Jehoŝafaton, reĝon de
Judujo, mi ne ekrigardus vin kaj ne
vidus vin. 15 Nun alkonduku al mi
muzikiston. Kaj kiam la muzikisto
ludis, estis sur li la mano de la
Eternulo. 16 Kaj li diris: Tiele
diras la Eternulo: Faru en ĉi tiu
valo multajn fosojn. 17 Ĉar tiele
diras la Eternulo: Vi ne vidos venton
kaj vi ne vidos pluvon, kaj tamen ĉi
tiu valo pleniĝos de akvo, kaj vi
trinkos, kaj ankaŭ viaj apartenantoj
kaj viaj brutoj. 18 Sed ĉi tio ne
sufiĉos al la Eternulo: Li transdonos
ankaŭ Moabon en viajn manojn.
19 Kaj vi venkobatos ĉiujn urbojn
fortikigitajn kaj ĉiujn urbojn dis-
tingindajn, kaj ĉiujn bonajn arbojn vi
faligos, kaj ĉiujn fontojn de akvo vi
ŝtopos, kaj ĉiujn bonajn kampojn vi
malbonigos per ŝtonoj. 20 Kaj jen
matene, kiam oni alportas farun-
oferojn, subite venis akvo per la vojo
de Edom, kaj la tero pleniĝis de akvo.
21 Ĉiuj Moabidoj aŭdis, ke la reĝoj
venis, por militi kontraŭ ili, kaj ili
kunvokis ĉiujn, kiuj povis komenci
porti zonon, kaj pli aĝajn, kaj star-
iĝis ĉe la limo. 22 Kiam ili leviĝis
frue matene kaj la suno ekbrilis
super la akvo, al la Moabidoj de
malproksime ŝajnis, ke la akvo estas
ruĝa kiel sango. 23 Kaj ili diris:
Tio estas sango! la reĝoj batalis inter
si kaj ekstermis unu alian; nun, Moab,
iru preni rabakiron. 24 Ili venis al
la tendaro de Izrael. Tiam la Izrael-
idoj leviĝis kaj frapis la Moabidojn,
kaj ĉi tiuj forkuris de ili. Sed ili
venis kaj batis la Moabidojn. 25 Kaj
la urbojn ili ruinigis, kaj sur ĉiun
bonan kampon ĉiu ĵetis ŝtonon tiel,
ke ili plenigis ilin, kaj ĉiujn fontojn
de akvo ili ŝtopis, kaj ĉiun bonan
arbon ili faligis, ĝis restis nur ŝtonoj
en Kir-Ĥareset. Kaj ĉirkaŭis ĝin la
ŝtonĵetistoj kaj ĝisfine frapis ĝin.
26 Kiam la reĝo de Moab vidis, ke
la batalo lin venkas, li prenis kun
si sepcent virojn kun eltiritaj glavoj,
por trabati sin al la reĝo de Edom;
sed ili ne povis. 27 Tiam li prenis
sian filon unuenaskitan, kiu estis
reĝonta anstataŭ li, kaj oferportis lin
kiel bruloferon sur la murego. Tiam
la Izraelidoj forte indignis, kaj ili
foriris de li kaj reiris en sian landon.

4 UNU virino el la edzinoj de la
profetidoj plendis al Eliŝa, dir-
ante: Via servanto, mia edzo,
mortis; kaj vi scias, ke via servanto
estis timanta la Eternulon; nun la
pruntedoninto venis, por preni miajn
du infanojn kiel sklavojn por si
2 Kaj Eliŝa diris al ŝi: Kion mi povas
fari por vi? diru al mi, kion vi havas
en la domo? Ŝi respondis: Via
servantino havas en la domo nenion,
krom kruĉeto kun oleo. 3 Tiam li
diris: Iru, petu al vi vazojn ekstere,

de ĉiuj viaj najbaroj, vazojn mal-
plenajn, kolektu ne malmulte. 4 Kaj
venu kaj ŝlosu la pordon post vi kaj
post viaj filoj, kaj enverŝu en ĉiujn
tiujn vazojn, kaj, pleniĝinte, forstar-
igu ilin. 5 Kaj ŝi iris de li kaj
ŝlosis la pordon post si kaj post siaj
filoj. Ili alportadis al ŝi, kaj ŝi verŝ-
adis. 6 Kiam la vazoj estis plenaj, ŝi
diris al sia filo : Alportu al mi ankoraŭ
vazon. Sed li diris al ŝi : Ne estas
plu vazo. Tiam la oleo haltis. 7 Kaj
ŝi venis kaj rakontis al la homo de
Dio. Kaj li diris al ŝi : Iru, vendu la
oleon kaj pagu vian ŝuldon, kaj vi
kun viaj filoj vivos per la restaĵo.

8 Unu tagon Eliŝa venis Ŝunemon ;
tie estis unu riĉa virino, kiu retenis
lin, ke li manĝu ĉe ŝi. Kaj ĉiufoje,
kiam li venis, li iradis tien, por
manĝi. 9 Kaj ŝi diris al sia edzo :
Jen mi scias, ke li estas sankta homo
de Dio, li, kiu ĉiam preteriras antaŭ
ni ; 10 ni faru malgrandan supran
ĉambreton, kaj ni metu tien por li
liton kaj tablon kaj seĝon kaj lum-
ingon, kaj ĉiufoje, kiam li venos al
ni, li tien iru. 11 Unu tagon li venis
tien, kaj li iris en la supran ĉambreton
kaj kuŝiĝis tie. 12 Kaj li diris al
sia junulo Geĥazi ; Alvoku tiun Ŝun-
emaninon. Kaj tiu vokis ŝin, kaj
ŝi aperis antaŭ li. 13 Kaj li diris
al li : Diru al ŝi : Jen vi prizorgis por
ni ĉion ĉi tion ; kion mi povas fari por
vi ? ĉu vi bezonas ion diri al la reĝo
aŭ al la militestro ? Sed ŝi res-
pondis : Mi loĝas ja meze de mia
popolo. 14 Kaj li diris : Kion do ni
povas fari por ŝi ? Tiam Geĥazi
diris : Ho, ŝi ne havas filon, kaj ŝia
edzo estas maljuna. 15 Kaj li diris :
Alvoku ŝin. Kaj li vokis ŝin, kaj ŝi
stariĝis ĉe la pordo. 16 Kaj li
diris : Post unu jaro en ĉi tiu tempo
vi enbrakigos filon. Kaj ŝi diris :
Ne, mia sinjoro, homo de Dio, ne
mensogu al via servantino. 17 Sed
la virino gravediĝis, kaj naskis filon
en la sekvanta jaro en la sama tempo,
kiel diris al ŝi Eliŝa. 18 La infano
fariĝis granda. Unu tagon li iris
al sia patro, al la rikoltantoj. 19 Kaj
li diris al sia patro : Mia kapo, mia
kapo ! Kaj tiu diris al sia junulo :
Portu lin al lia patrino. 20 Kaj li
prenis lin kaj alportis lin al lia patr-
ino ; li sidis sur ŝiaj genuoj ĝis tag-
mezo, kaj mortis. 21 Tiam ŝi iris,
kaj metis lin sur la liton de la homo
de Dio kaj ŝlosis post li kaj eliris.
22 Kaj ŝi vokis sian edzon, kaj diris :
Sendu al mi unu el la junuloj kaj unu
el la azeninoj, mi kuros al la homo de
Dio kaj revenos. 23 Li diris : Por
kio vi iras al li ? hodiaŭ estas nek
monatkomenco, nek sabato. Sed ŝi
diris : Estu trankvila. 24 Kaj ŝi
selis la azeninon, kaj diris al sia
junulo : Konduku kaj iru, ne retenu
min en la rajdado, ĝis mi diros al vi.
25 Kaj ŝi iris kaj venis al la homo de
Dio, sur la monton Karmel. Kiam la
homo de Dio ŝin ekvidis de malprok-
sime, li diris al sia junulo Geĥazi : Jen
estas tiu Ŝunemanino ; 26 kuru do
al ŝi renkonte, kaj diru al ŝi : Kiel
vi fartas ? kiel fartas via edzo ? kiel
fartas la infano ? Ŝi diris : Ni fartas
bone. 27 Kaj ŝi aliris al la homo de
Dio sur la monton kaj ekkaptis liajn
piedojn. Geĥazi aliris, por forpuŝi
ŝin ; sed la homo de Dio diris : Lasu
ŝin, ĉar ŝia animo estas afliktita ; kaj
la Eternulo kaŝis antaŭ mi kaj ne
sciigis al mi. 28 Kaj ŝi diris : Ĉu
mi petis filon de mia sinjoro ? ĉu mi
ne diris : Ne trompu min ? 29 Kaj
li diris al Geĥazi : Zonu viajn lumbojn,
kaj prenu en vian manon mian
bastonon kaj iru. Se vi renkontos
iun, ne salutu lin ; kaj se iu vin salutos,
ne respondu al li. Kaj metu mian
bastonon sur la vizaĝon de la knabo.
30 Sed la patrino de la knabo diris :
Mi ĵuras per la Eternulo kaj per via
animo, ke mi vin ne forlasos. Kaj li
leviĝis, kaj iris post ŝi. 31 Geĥazi
iris antaŭ ili, kaj li metis la bastonon
sur la vizaĝon de la knabo ; sed ne
aperis voĉo nek sento. Kaj li re-
venis renkonte al li, kaj sciigis al li,
dirante : La knabo ne vekiĝis.
32 Tiam Eliŝa eniris en la domon,
kaj vidis, ke la mortinta infano estas
kuŝigita sur lia lito. 33 Kaj li eniris
kaj ŝlosis la pordon post ili ambaŭ,
kaj ekpreĝis al la Eternulo. 34 Kaj
li iris kaj kuŝiĝis sur la infano, kaj
almetis sian buŝon al lia buŝo kaj
siajn okulojn al liaj okuloj kaj siajn
manojn al liaj manoj, kaj etendis
sin sur li. Kaj la korpo de la infano
varmiĝis. 35 Kaj li releviĝis kaj
iris en la domo tien kaj reen, kaj
venis kaj etendis sin sur la infano.
Kaj la knabo ternis sep fojojn, kaj
la knabo malfermis siajn okulojn.

36 Tiam li vokis Gehazin, kaj diris :
Alvoku tiun Ŝunemaninon. Kaj li
vokis ŝin, kaj ŝi venis al li, kaj li
diris : Prenu vian filon. 37 Kaj ŝi
venis kaj ĵetis sin al liaj piedoj kaj
adorkliniĝis ĝis la tero ; kaj ŝi prenis
sian filon kaj eliris.
38 Eliŝa reiris Gilgalon. Estis mal-
sato en la lando ; kaj la profetidoj sidis
antaŭ li. Kaj li diris al sia junulo :
Starigu la grandan kaldronon kaj
kuiru supon por la profetidoj. 39 Sed
unu el ili eliris sur la kampon, por
kolekti verdaĵon ; kaj li trovis so-
vaĝan volvokreskaĵon kaj kolektis
de ĝi kolocintojn, plenan sian veston.
Kaj li venis kaj tranĉis ilin en la
kaldronon kun la supo, ĉar ili ne
sciis, kio tio estas. 40 Kaj ili
elverŝis al la homoj, por manĝi.
Sed kiam tiuj ekmanĝis el la supo,
ili ekkriis kaj diris : Morto estas en la
kaldrono, ho homo de Dio ! Kaj ili
ne povis manĝi. 41 Tiam li diris :
Alportu farunon. Kaj li enŝutis en la
kaldronon, kaj diris : Verŝu al la
homoj, ke ili manĝu. Kaj jam estis
nenio malbona en la kaldrono.
42 Venis homo el Baal-Ŝaliŝa, kaj
alportis al la homo de Dio unuaaĵon
de pano : dudek hordeajn panojn kaj
freŝajn grajnojn en sia saketo. Kaj
ĉi tiu diris : Donu al la homoj, ke ili
manĝu. 43 Lia servanto diris : Kiel
mi povas tion doni al cent homoj ?
Sed li diris : Donu al la homoj, ke ili
manĝu ; ĉar tiele diras la Eternulo :
Oni manĝos, kaj ankoraŭ iom restos.
44 Kaj li donis al ili, kaj ili manĝis,
kaj iom ankoraŭ restis, konforme al
la vorto de la Eternulo.
5 NAAMAN, la militestro de la
reĝo de Sirio, estis granda homo
antaŭ sia sinjoro kaj tre estimata,
ĉar per li la Eternulo donis venkon
al Sirio. Tiu homo estis forta milit-
isto, sed leprulo. 2 La Sirianoj unu
fojon eliris taĉmente kaj kaptis el
la Izraela lando malgrandan knab-
inon, kaj ŝi fariĝis servantino de la
edzino de Naaman. 3 Kaj ŝi diris
al sia sinjorino : Ho, se mia sinjoro
estus ĉe la profeto, kiu loĝas en
Samario ! tiu forigus de li la lepron.
4 Kaj iu iris kaj rakontis al sia sinjoro,
dirante : Tiel kaj tiel diris la knabino,
kiu estas el la lando Izraela. 5 Kaj
la reĝo de Sirio diris: Iru, kaj mi send-
os leteron al la reĝo de Izrael. Kaj
li iris, kaj li prenis kun si dek kikar-
ojn da arĝento kaj ses mil siklojn
da oro kaj dek kompletojn da vestoj.
6 Kaj li alportis al la reĝo de Izrael
la leteron, en kiu estis skribite : Kune
kun ĉi tiu letero mi sendas al vi mian
servanton Naaman, por ke vi liberigu
lin de lia lepro. 7 Kiam la reĝo
de Izrael tralegis la leteron, li disŝiris
siajn vestojn, kaj diris : Ĉu mi estas
Dio, por mortigi kaj vivigi, ke tiu
sendas al mi, por ke mi liberigu hom-
on de lia lepro ? nun sciu kaj vidu,
ke li serĉas pretekston kontraŭ mi.
8 Kiam Eliŝa, la homo de Dio, aŭdis,
ke la reĝo de Izrael disŝiris siajn
vestojn, li sendis al la reĝo, por diri :
Kial vi disŝiris viajn vestojn ? li
venu al mi, kaj li ekscios, ke ekzistas
profeto en Izrael. 9 Kaj venis
Naaman kun siaj ĉevaloj kaj ĉaroj,
kaj haltis ĉe la pordo de la domo de
Eliŝa. 10 Kaj Eliŝa sendis al li
senditon, por diri : Iru kaj lavu vin
sep fojojn en Jordan, kaj renoviĝos via
korpo kaj vi fariĝos pura. 11 Tiam
Naaman ekkoleris kaj foriris, kaj
diris : Jen mi pensis, ke li eliros
kaj stariĝos, kaj alvokos la nomon
de la Eternulo, sia Dio, kaj metos
sian manon sur la lokon kaj forigos
la lepron. 12 Ĉu Amana kaj Parpar,
la riveroj de Damasko, ne estas pli
bonaj, ol ĉiuj akvoj de Izrael ? ĉu
mi ne povas lavi min en ili kaj fariĝi
pura ? Kaj li forturnis sin kaj for-
iris kun kolero. 13 Sed liaj serv-
antoj aliris, kaj ekparolis al li, kaj
diris : Nia patro ! se ion grandan la
profeto ordonus al vi, ĉu vi tion ne
farus ? des pli, se li diris al vi : Lavu
vin, kaj vi estos pura ! 14 Kaj li
iris kaj enakvigis sin en Jordan sep
fojojn, konforme al la vorto de la
homo de Dio ; kaj lia korpo renoviĝis
kiel la korpo de malgranda infano,
kaj li fariĝis pura. 15 Kaj li revenis
al la homo de Dio, li kaj lia tuta
akompanantaro, kaj li venis kaj
stariĝis antaŭ li, kaj diris : Nun mi
eksciis, ke sur la tuta tero ne ekzistas
Dio krom ĉe Izrael ; prenu do nun
donacon de via servanto. 16 Sed
tiu diris : Kiel vivas la Eternulo,
antaŭ kiu mi staras, mi ne prenos.
Li insistis ĉe li, ke li prenu, sed tiu
ne volis. 17 Tiam Naaman diris : Se
ne, tiam mi petas, oni donu al via
servanto tiom da tero, kiom povas

porti paro da muloj; ĉar via servanto
ne alportados plu bruloferojn nek
buĉoferojn al aliaj dioj krom la
Eternulo. 18 Nur en jena afero la
Eternulo pardonu vian servanton:
kiam mia sinjoro iros en la templon
de Rimon, por tie adorkliniĝi, kaj li
apogos sin sur mia brako kaj mi
adorkliniĝos en la templo de Rimon,
tiam la Eternulo pardonu vian serv-
anton pri tiu afero. 19 Tiu diris
al li: Iru en paco.
Kaj kiam li foriris de li certan spacon
da tero, 20 Geĥazi, la junulo de
Eliŝa, de la homo de Dio, diris al si:
Jen mia sinjoro domaĝis la Sirianon
Naaman, kaj ne prenis el lia mano
tion, kion tiu alportis; kiel vivas la
Eternulo, mi kuros post li kaj prenos
ion de li. 21 Kaj Geĥazi postkuris
Naamanon. Kiam Naaman vidis, ke
li kuras post li, li desaltis de la ĉaro
renkonte al li, kaj diris: Ĉu la farto
estas bona? 22 Tiu respondis:
Bona; mia sinjoro sendis min, por
diri: Jen nun venis al mi de la monto
de Efraim du junuloj el la profetidoj;
donu por ili, mi petas, kikaron da
arĝento kaj du kompletojn da vestoj.
23 Kaj Naaman diris: Pli bone prenu
du kikarojn. Kaj li insistis ĉe li, kaj
ligis du kikarojn da arĝento en du
paketoj kaj du kompletojn da vestoj
kaj donis al siaj du junuloj, kaj ili
portis antaŭ li. 24 Kiam li venis al
la monteto, li prenis el iliaj manoj kaj
kaŝis en la domo. Kaj li forliberigis
la homojn, kaj ili foriris. 25 Kiam
li venis kaj aperis antaŭ sia sinjoro,
Eliŝa diris al li: De kie vi venas,
Geĥazi? Ĉi tiu respondis: Via serv-
anto nenien iris. 26 Sed tiu diris
al li: Mia koro ne forestis, kiam la
homo returnis sin de sia ĉaro ren-
konte al vi. Ĉu nun estas la tempo,
por preni arĝenton aŭ preni vestojn
aŭ olivarbojn, vinberĝardenojn, ŝaf-
ojn, bovojn, sklavojn, aŭ sklavinojn?
27 La lepro de Naaman aliĝu do al
vi kaj al via idaro por eterne. Kaj tiu
foriris de li, leprokovrita kiel neĝo.

6 LA profetidoj diris al Eliŝa:
Jen la loko, kie ni loĝas ĉe vi,
estas tro malvasta por ni; 2 ni
iru do al Jordan, kaj ni prenu de tie
ĉiu po unu trabo, kaj ni aranĝu al ni
tie lokon, por tie loĝi. Li diris: Iru.
3 Kaj unu el ili diris: Volu vi ankaŭ
iri kun viaj servantoj. Kaj li diris:
Mi iros. 4 Kaj li iris kun ili. Kaj
ili venis al Jordan kaj hakis arbojn.
5 Kiam unu el ili faligis arbon, la
hakilo falis en la akvon. Kaj li
ekkriis kaj diris: Ho ve, mia sinjoro!
ĝi estas ja prunteprenita! 6 Kaj
la homo de Dio diris: Kien ĝi falis?
Tiu montris al li la lokon. Kaj li
dehakis lignon kaj ĵetis tien, kaj la
hakilo suprennaĝis. 7 Kaj li diris:
Levu ĝin. Tiu etendis sian manon
kaj prenis.
8 La reĝo de Sirio komencis militon
kontraŭ Izrael, kaj konsiliĝis kun
siaj servantoj, dirante: Tie kaj tie
mi stariĝos tendare. 9 Tiam la
homo de Dio sendis al la reĝo de
Izrael, por diri: Gardu vin, ke vi ne
trapasu tiun lokon, ĉar tie staras
la Sirianoj. 10 Kaj la reĝo de Izrael
sendis al la loko, pri kiu diris al li la
homo de Dio kaj avertis lin, kaj li tie
antaŭgardis sin ne unu kaj ne du
fojojn. 11 Maltrankviliĝis la koro
de la reĝo de Sirio pro tiu afero; kaj
li alvokis siajn servantojn, kaj diris
al ili: Ĉu vi ne diros al mi, kiu el
ni estas en rilatoj kun la reĝo de
Izrael? 12 Tiam diris unu el liaj
servantoj: Ne, mia sinjoro, ho reĝo!
sed la profeto Eliŝa, kiu estas en
Izrael, raportas al la reĝo de Izrael
eĉ tiujn vortojn, kiujn vi parolas en
via dormoĉambro. 13 Kaj li diris:
Iru kaj rigardu, kie li estas, tiam mi
sendos kaj prenos lin. Kaj oni
sciigis al li, dirante: Jen li estas
en Dotan. 14 Tiam li sendis tien
ĉevalojn kaj ĉarojn kaj grandan milit-
istaron. Ili venis en nokto kaj ĉir-
kaŭis la urbon. 15 Kiam la servanto
de la homo de Dio frue matene leviĝis
kaj eliris, jen militistaro ĉirkaŭas la
urbon kun ĉevaloj kaj ĉaroj. Kaj lia
servanto diris al li: Ho ve, mia sin-
joro! kion ni faros? 16 Sed li
diris: Ne timu; ĉar pli multaj estas
tiuj, kiuj estas kun ni, ol tiuj, kiuj
estas kun ili. 17 Kaj Eliŝa ekpreĝis
kaj diris: Ho Eternulo, malfermu
liajn okulojn, por ke li vidu. Kaj la
Eternulo malfermis la okulojn de la
junulo, kaj li ekvidis, ke la tuta monto
estas plena de fajraj ĉevaloj kaj ĉaroj
ĉirkaŭ Eliŝa. 18 La Sirianoj venis
al li. Tiam Eliŝa ekpreĝis al la
Eternulo kaj diris: Frapu ĉi tiun
popolon per blindeco. Kaj Li frapis
ilin per blindeco, konforme al la

vorto de Eliŝa. 19 Kaj Eliŝa diris
al ili: Ĝi estas ne tiu vojo kaj ne tiu
urbo; sekvu min, kaj mi kondukos
vin al tiu viro, kiun vi serĉas. Kaj li
kondukis ilin en Samarion. 20 Kiam
ili venis en Samarion, Eliŝa diris:
Ho Eternulo, malfermu iliajn okulojn,
por ke ili vidu. Kaj la Eternulo
malfermis iliajn okulojn, kaj ili ek-
vidis, ke ili estas meze de Samario.
21 Kaj la reĝo de Izrael diris al
Eliŝa, kiam li ekvidis ilin: Ĉu mi ne
mortigu ilin? ĉu mi ne mortigu ilin,
mia patro? 22 Sed li diris: Ne
mortigu; ĉu vi mortigas tiujn, kiujn vi
kaptis per via glavo kaj per via
pafarko? metu antaŭ ilin panon kaj
akvon; ili manĝu kaj trinku, kaj ili
iru al sia sinjoro. 23 Kaj li faris
por ili grandan tagmanĝon, kaj ili
manĝis kaj trinkis, kaj poste li ilin
forliberigis, kaj ili iris al sia sinjoro.
Ne venis plu taĉmentoj de Sirianoj
en la landon de Izrael.

24 Post tio Ben-Hadad, reĝo de
Sirio, kolektis sian tutan militistar-
on, kaj iris kaj eksieĝis Samarion.
25 Estis granda malsato en Samario.
Kaj ili sieĝis ĝin tiel longe, ĝis kapo
de azeno ricevis la prezon de okdek
sikloj, kaj kvarono de kab'o da sterko
de kolomboj la prezon de kvin sikloj.
26 Unu fojon la reĝo de Izrael iris
sur la murego, kaj iu virino ekkriis
al li, dirante: Helpu, mia sinjoro,
ho reĝo! 27 Li respondis: Se la
Eternulo vin ne helpas, el kio do mi
vin helpos? ĉu el la draŝejo aŭ ĉu
el la vinpremejo? 28 Kaj la reĝo
diris al ŝi: Kio estas al vi? Ŝi res-
pondis: Ĉi tiu virino diris al mi: Donu
vian filon, por ke ni manĝu lin hodiaŭ,
kaj mian filon ni manĝos morgaŭ.
29 Kaj ni kuiris mian filon kaj
formanĝis lin; sed kiam mi diris
al ŝi la sekvantan tagon: Donu vian
filon, por ke ni lin manĝu, ŝi kaŝis
sian filon. 30 Kiam la reĝo aŭdis
la vortojn de la virino, li disŝiris siajn
vestojn, irante sur la muro; kaj la
popolo vidis, ke subveste sur lia
korpo estas sakaĵo. 31 Kaj li diris:
Tion kaj pli faru al mi la Eternulo,
se la kapo de Eliŝa, filo de Ŝafat,
restos sur li hodiaŭ. 32 Dume Eliŝa
sidis en sia domo, kaj la plejaĝuloj
estis ĉe li. La reĝo sendis de si
homon. Antaŭ ol la sendito venis al
li, li diris al la plejaĝuloj: Ĉu vi vidas,
ke tiu filo de mortigisto sendis, por
depreni mian kapon? rigardu, kiam
venos la sendito, fermu la pordon kaj
forpuŝu lin per la pordo; la sono de la
piedoj de lia sinjoro aŭdiĝas post li.
33 Dum li estis ankoraŭ parol-
anta kun ili, jen la sendito venis
al li; kaj li diris: Jen tia malbono
venas de la Eternulo! kion mi
ankoraŭ povas atendi de la Eternulo?

7 Tiam diris Eliŝa: Aŭskultu la
vorton de la Eternulo: tiele diras
la Eternulo: Morgaŭ en ĉi tiu
tempo mezuro da delikata faruno
havos la prezon de unu siklo, kaj
du mezuroj da hordeo la prezon de
unu siklo, ĉe la pordego de Samario.
2 Kaj respondis la altrangulo, sur
kies brako la reĝo sin apogadis, al la
homo de Dio, kaj diris: Eĉ se la
Eternulo faros fenestrojn en la ĉielo,
ĉu tio povas fariĝi? Kaj tiu diris:
Vi vidos tion per viaj okuloj, sed vi ne
manĝos de tio.

3 Kvar homoj lepruloj estis ĉe la
enirejo de la pordego. Kaj ili diris
unu al la alia: Kial ni sidas ĉi tie,
ĝis ni mortos? 4 Se ni decidos
eniri en la urbon, en la urbo estas ja
malsato, kaj ni tie mortos; se ni sidos
ĉi tie, ni ankaŭ mortos; ni iru do kaj
ĵetu nin en la tendaron de la Sirianoj.
Se ili lasos nin vivantaj, ni vivos;
kaj se ili mortigos nin, ni mortos.
5 Kaj ili leviĝis en krepusko, por iri
en la tendaron de la Sirianoj. Ili
venis al la rando de la tendaro de la
Sirianoj, kaj jen neniu tie estas.
6 La Sinjoro aŭdigis al la tendaro de
la Sirianoj la sonon de ĉaroj kaj la
sonon de ĉevaloj, la sonon de granda
militistaro. Kaj ili diris unu al la
alia: Certe la reĝo de Izrael dungis
kontraŭ ni la reĝojn de la Ĥetidoj
kaj la reĝojn de la Egiptoj ke ili iru
kontraŭ nin. 7 Kaj ili leviĝis kaj
forkuris en la krepusko, kaj restigis
siajn tendojn kaj siajn ĉevalojn kaj
siajn azenojn, la tutan tendaron, kia
ĝi estis, kaj ili forkuris, por savi sian
vivon. 8 Kaj tiuj lepruloj venis al la
rando de la tendaro, kaj ili eniris
en unu tendon kaj manĝis kaj trinkis,
kaj prenis de tie arĝenton kaj oron
kaj vestojn, kaj iris kaj kaŝis; kaj ili
venis denove, kaj eniris en alian
tendon kaj prenis de tie, kaj iris kaj
kaŝis. 9 Kaj ili diris unu al la
alia: Ne ĝuste ni agas; la hodiaŭa

tago estas tago de bona sciigo; se ni
silentos kaj atendos ĝis la lumo de la
mateno, ni montriĝos kulpaj. Ni iru
do, por ke ni venu kaj sciigu al la
domo de la reĝo. 10 Kaj ili venis,
kaj vokis al la pordegistoj de la urbo,
kaj raportis al ili, dirante: Ni venis
en la tendaron de la Sirianoj, kaj ni
konvinkiĝis, ke tie estas neniu homo
nek voĉo de homo, sed nur ĉevaloj
alligitaj kaj azenoj alligitaj kaj tendoj
en sia ordinara stato. 11 Kaj la
pordegistoj vokis kaj raportis intern-
en, en la domon de la reĝo. 12 Tiam
la reĝo leviĝis en la nokto, kaj diris
al siaj servantoj: Mi diros al vi, kion
faris al ni la Sirianoj. Ili scias, ke
ni suferas malsaton, kaj ili eliris el la
tendaro, por kaŝi sin sur la kampo,
pensante: Kiam ili eliros el la urbo,
ni kaptos ilin vivantajn, kaj ni eniros
en la urbon. 13 Sed unu el liaj
servantoj respondis kaj diris: Oni
prenu do kvin el la restintaj ĉevaloj,
kiuj restis en la urbo (estos al ili kiel
al la tuta multo da Izraelidoj, kiuj
restis en la urbo, aŭ kiel al la tuta
multo da Izraelidoj, kiuj pereis); kaj
ni sendu kaj vidu. 14 Kaj oni prenis
du ĉarojn kun ĉevaloj; kaj la reĝo
sendis post la militistaro de la Sirianoj,
dirante: Iru kaj rigardu. 15 Kaj ili
iris post ili ĝis Jordan, kaj vidis, ke
la tuta vojo estas plena de vestoj kaj
uzataĵoj, kiujn la Sirianoj ĵetis ĉe sia
rapidado. Kaj la senditoj revenis
kaj raportis al la reĝo. 16 Tiam la
popolo eliris, kaj disrabis la tendaron
de la Sirianoj. Kaj la prezo de mezuro
da delikata faruno fariĝis unu siklo,
kaj de du mezuroj da hordeo unu siklo,
konforme al la vorto de la Eternulo.
17 La reĝo donis al la altrangulo,
sur kies brako li sin apogadis, pos-
tenon ĉe la pordego; kaj la popolo
dispremis lin per la piedoj ĉe la
pordego, kaj li mortis, kiel diris la
homo de Dio, kion li parolis, kiam
la reĝo venis al li. 18 Kiam la homo
de Dio parolis al la reĝo, dirante: Du
mezuroj da hordeo havos la prezon de
unu siklo, kaj unu mezuro da deli-
kata faruno la prezon de unu siklo,
morgaŭ en ĉi tiu tempo ĉe la pordego
de Samario: 19 tiam la altrangulo
respondis al la homo de Dio kaj diris:
Eĉ se la Eternulo faros fenestrojn
en la ĉielo, ĉu tio povas fariĝi? Kaj
li diris: Vi vidos per viaj okuloj, sed
vi ne manĝos de tio. 20 Kaj tiel
fariĝis al li; la popolo dispremis lin
per la piedoj ĉe la pordego, kaj li
mortis.

8 ELIŜA diris al la virino, kies
filon li revivigis, jene: Leviĝu
kaj iru, vi kaj via domo, kaj loĝu
kelkan tempon tie, kie vi povos loĝi;
ĉar la Eternulo alvokos malsaton,
kaj ĝi venos en la landon por sep
jaroj. 2 Kaj la virino leviĝis kaj
faris laŭ la vorto de la homo de Dio,
kaj ŝi iris, ŝi kaj ŝia domo, kaj loĝis
en la lando de la Filiŝtoj sep jarojn.
3 Post la paso de la sep jaroj la virino
revenis el la lando de la Filiŝtoj, kaj
ŝi iris, por klopodi ĉe la reĝo pri sia
domo kaj pri sia kampo. 4 La reĝo
tiam parolis kun Geĥazi, la junulo
de la homo de Dio, dirante: Rakontu
al mi ĉiujn grandajn farojn, kiujn faris
Eliŝa. 5 Dum li estis rakontanta
al la reĝo, ke tiu revivigis mortinton,
jen la virino, kies filon li revivigis,
ekpetis la reĝon pri sia domo kaj pri
sia kampo. Kaj Geĥazi diris: Mia
sinjoro, ho reĝo, jen estas tiu virino,
kaj jen estas ŝia filo, kiun Eliŝa reviv-
igis. 6 Kaj la reĝo demandis la
virinon, kaj ŝi rakontis al li. Kaj la
reĝo donis al ŝi unu korteganon,
dirante: Redonu al ŝi ĉion, kio apart-
enas al ŝi, kaj ĉiujn enspezojn de la
kampo de post la tago, kiam ŝi forlasis
la landon, ĝis nun.

7 Eliŝa venis en Damaskon. Ben-
Hadad, reĝo de Sirio, tiam estis mal-
sana. Kaj oni raportis al li, dirante:
La homo de Dio venis ĉi tien. 8 Tiam
la reĝo diris al Ĥazael: Prenu en
vian manon donacon, kaj iru renkonte
al la homo de Dio, kaj demandu per
li la Eternulon, ĉu mi resaniĝos de ĉi
tiu malsano. 9 Kaj Ĥazael iris
renkonte al li, kaj prenis donacon en
sian manon kaj da ĉio plej bona en
Damasko tiom, kiom povas porti
kvardek kameloj, kaj li venis kaj
stariĝis antaŭ li, kaj diris: Via filo
Ben-Hadad, reĝo de Sirio, sendis min
al vi, por demandi: Ĉu mi resaniĝos
de ĉi tiu malsano? 10 Kaj Eliŝa
diris al li: Iru, diru al li: Vi resan-
iĝos. Sed la Eternulo montris al mi,
ke li mortos. 11 Kaj li fikse rigardis
lin, ĝis li hontiĝis, kaj la homo de Dio
ploris. 12 Ĥazael diris: Kial mia
sinjoro ploras? Tiu respondis: Ĉar
mi scias, kian malbonon vi faros al la

Izraelidoj: iliajn fortikaĵojn vi for-
bruligos, iliajn junulojn vi mortigos per
glavo, iliajn suĉinfanojn vi frakasos,
kaj iliajn gravedulinojn vi disfendos.
13 Ĥazael diris: Kio estas via serv-
anto, la hundo, ke li faru tiun grandan
faron? Kaj Eliŝa diris: La Eternulo
montris al mi, ke vi estos reĝo de
Sirio. 14 Li foriris de Eliŝa kaj
venis al sia sinjoro. Ĉi tiu diris al
li: Kion diris al vi Eliŝa? Kaj li
respondis: Li diris al mi, ke vi re-
saniĝos. 15 Sed la sekvantan tagon
li prenis la litkovrilon, kaj trempis ĝin
en akvo kaj etendis ĝin sur lia vizaĝo,
kaj li mortis. Kaj anstataŭ li ekreĝis
Ĥazael.

16 En la kvina jaro de Joram, filo de
Aĥab, reĝo de Izrael, post Jehoŝafat,
reĝo de Judujo, ekreĝis Jehoram,
filo de Jehoŝafat, reĝo de Judujo.
17 Li havis la aĝon de tridek du jaroj,
kiam li fariĝis reĝo, kaj ok jarojn li
reĝis en Jerusalem. 18 Li iradis laŭ
la vojo de la reĝoj de Izrael, kiel faris
la domo de Aĥab, ĉar filino de Aĥab
estis lia edzino, kaj li faradis malbon-
on antaŭ la Eternulo. 19 Tamen
la Eternulo ne volis pereigi Judujon,
pro Sia servanto David, ĉar Li pro-
mesis al li doni lumilon al li kaj al
liaj filoj por ĉiam. 20 En lia tempo
la Edomidoj defalis de Judujo kaj
starigis super si reĝon. 21 Joram
iris Cairon kune kun ĉiuj siaj ĉaroj;
kaj li leviĝis nokte, kaj venkobatis la
Edomidojn, kiuj estis ĉirkaŭ li, kaj
la ĉarestrojn; kaj la popolo forkuris
al siaj tendoj. 22 Tamen la Edom-
idoj restis defalintaj de Judujo ĝis
la nuna tago. Tiam defalis ankaŭ
Libna en la sama tempo. 23 La
cetera historio de Joram, kaj ĉio, kion
li faris, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo.
24 Kaj Joram ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj
patroj en la urbo de David. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥazja.

25 En la dek-dua jaro de Joram,
filo de Aĥab, reĝo de Izrael, ekreĝis
Aĥazja, filo de Jehoram, reĝo de
Judujo. 26 La aĝon de dudek du
jaroj havis Aĥazja, kiam li fariĝis
reĝo, kaj unu jaron li reĝis en Jeru-
salem. La nomo de lia patrino estis
Atalja, filino de Omri, reĝo de Izrael.
27 Kaj li iradis laŭ la vojo de la domo
de Aĥab, kaj faradis malbonon antaŭ
la Eternulo, kiel la domo de Aĥab,
ĉar li estis boparenco de la domo de
Aĥab. 28 Li iris kun Joram, filo
de Aĥab, milite kontraŭ Ĥazaelon,
reĝon de Sirio, al Ramot en Gilead;
kaj la Sirianoj vundis Joramon.
29 Kaj la reĝo Joram revenis por
kuraci sin en Jizreel de la vundoj,
kiujn faris al li la Sirianoj en Ramot,
kiam li batalis kontraŭ Ĥazael, reĝo
de Sirio. Kaj Aĥazja, filo de Jehoram,
reĝo de Judujo, iris, por viziti Jor-
amon, filon de Aĥab, en Jizreel, ĉar
ĉi tiu estis malsana.

9 LA profeto Eliŝa alvokis unu el la
profetidoj, kaj diris al li: Zonu
viajn lumbojn, kaj prenu en
vian manon ĉi tiun vazon kun oleo,
kaj iru en Ramoton en Gilead.
2 Kiam vi venos tien, elserĉu tie
Jehun, filon de Jehoŝafat, filo de
Nimŝi, kaj aliru kaj starigu lin el
meze de liaj fratoj kaj enkonduku
lin en la plej internan ĉambron.
3 Kaj prenu la vazon kun la oleo
kaj verŝu sur lian kapon, kaj diru:
Tiele diras la Eternulo: Mi sankt-
oleis vin reĝo super Izrael. Poste
malfermu la pordon kaj forkuru, ne
prokrastu. 4 Kaj iris la junulo,
la junulo la profeto, al Ramot en
Gilead. 5 Kiam li venis, li vidis,
ke sidas la militestroj. Kaj li diris:
Mi havas ion por diri al vi, ho estro.
Kaj Jehu diris: Al kiu el ni ĉiuj?
Li respondis: Al vi, ho estro. 6 Tiu
leviĝis kaj iris en la domon. Li
verŝis la oleon sur lian kapon, kaj
diris: Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Mi sanktoleis vin reĝo super
la popolo de la Eternulo, super Izrael.
7 Kaj vi ekstermos la domon de via
sinjoro Aĥab, por ke Mi venĝu la
sangon de Miaj servantoj, la profetoj,
kaj la sangon de ĉiuj servantoj de
la Eternulo, verŝitajn de la mano de
Izebel. 8 Kaj pereos la tuta domo
de Aĥab; kaj Mi ekstermos ĉe Aĥab
ĉiun virseksulon, malliberulon kaj
liberulon en Izrael. 9 Kaj Mi faros
al la domo de Aĥab kiel al la domo
de Jerobeam, filo de Nebat, kaj kiel
al la domo de Baaŝa, filo de Aĥija.
10 Kaj Izebelon manĝos la hundoj
sur la kampo de Jizreel, kaj neniu
enterigos ŝin. Kaj li malfermis la
pordon kaj forkuris. 11 Kiam Jehu
eliris al la servantoj de sia sinjoro,
ili diris al li: Ĉu ĉio estas en ordo?

por kio venis al vi tiu frenezulo ? Li
respondis al ili : Vi konas ja tiun
homon kaj lian parolon. 12 Ili diris :
Ne vero, tamen diru al ni. Kaj li
diris : Tiel kaj tiel li parolis al mi,
dirante : Tiele diras la Eternulo :
Mi sanktoleis vin reĝo super Izrael.
13 Kaj rapide ili prenis ĉiu sian
veston kaj sternis sub li sur la altaj
ŝtupoj, kaj ekblovis per trumpeto, kaj
diris : Jehu fariĝis reĝo. 14 Tiam
Jehu, filo de Jehoŝafat, filo de
Nimŝi, faris konspiron kontraŭ Joram.
(Dume Joram staris garde en Ramot
en Gilead, li kaj la tuta Izrael, kontraŭ
Ĥazael, reĝo de Sirio. 15 Kaj la
reĝo Joram* revenis, por kuraci sin
en Jizreel de la vundoj, kiujn faris
al li la Sirianoj, kiam li batalis kontraŭ
Ĥazael, reĝo de Sirio.) Tiam Jehu
diris : Se vi konsentas, neniu eliĝu
el la urbo, por iri kaj sciigi en Jizreel.
16 Kaj Jehu ekrajdis kaj direktis sin
al Jizreel ; ĉar tie kuŝis Joram, kaj
Aĥazja, reĝo de Judujo, venis, por
viziti Joramon. 17 La gardostar-
anto staris sur la turo en Jizreel, kaj
li ekvidis la alproksimiĝantan amason
de Jehu, kaj diris : Mi vidas amason.
Tiam Joram diris : Prenu rajdanton
kaj sendu kontraŭ ili, por ke li de-
mandu, ĉu ĉio estas en ordo. 18 Kaj
la rajdanto sur ĉevalo direktis sin
renkonte al li, kaj diris : Tiele diras
la reĝo : Ĉu ĉio estas en ordo ? Sed
Jehu respondis : La ordo ne estas via
afero, turnu vin kaj sekvu min. Kaj
la gardostaranto raportis, dirante :
La sendito venis al ili, sed ne revenis.
19 Tiam li sendis duan rajdanton,
kaj ĉi tiu venis al ili, kaj diris : Tiele
diras la reĝo : Ĉu ĉio estas en ordo ?
Jehu respondis : La ordo ne estas via
afero, turnu vin kaj sekvu min.
20 La gardostaranto raportis, dir-
ante : Li venis al ili, sed ne revenis ;
la kondukado estas kiel kondukado
de Jehu, filo de Nimŝi, ĉar li kon-
dukas rapidege. 21 Tiam Joram
diris : Oni jungu ! Kaj oni jungis
lian ĉaron. Kaj eliris Joram, reĝo
de Izrael, kaj Aĥazja, reĝo de Judujo,
ĉiu sur sia ĉaro, kaj ili direktis sin
renkonte al Jehu, kaj ili renkontis lin
sur la kampo de Nabot, la Jizreelano.
22 Kiam Joram ekvidis Jehun, li
diris : Ĉu ĉio estas en ordo, Jehu ?
Sed tiu respondis : Kia ordo povas
esti ĉe la malĉastado de via patrino
Izebel kaj ĉe ŝiaj multaj sorĉaĵoj ?
23 Tiam Joram turnis sian manon
kaj forkuris, kaj diris al Aĥazja :
Perfido, ho Aĥazja ! 24 Sed Jehu
streĉis per sia mano la pafarkon kaj
pafe frapis Joramon inter liaj brakoj,
kaj la sago iris tra lian koron, kaj li
falis genue sur sia ĉaro. 25 Kaj
Jehu diris al sia altrangulo Bidkar :
Prenu kaj ĵetu lin sur la kampon de
Nabot, la Jizreelano ; ĉar rememoru,
kiel mi kaj vi sur ĉaro veturis post lia
patro Aĥab kaj la Eternulo eldiris
pri li jenan profetaĵon : 26 Vere,
diris la Eternulo, la sangon de Nabot
kaj la sangon de liaj filoj Mi vidis
hieraŭ, kaj Mi venĝos al vi sur ĉi
tiu kampo, diris la Eternulo. Prenu
do nun kaj ĵetu lin sur la kampon,
konforme al la vorto de la Eternulo.
27 Kiam Aĥazja, reĝo de Judujo,
tion vidis, li forkuris en la direkto
al la ĝardena domo. Sed Jehu
postkuris lin, kaj diris : Lin ankaŭ
batu sur la ĉaro. Kaj oni frapis lin
sur la altaĵo Gur, kiu estas apud
Jibleam. Kaj li forkuris en Megidon
kaj mortis tie. 28 Kaj liaj servantoj
forveturigis lin en Jerusalemon kaj
enterigis lin en lia tombo kun liaj
patroj en la urbo de David.
29 En la jaro dek-unua de Joram, filo
de Aĥab, Aĥazja ekreĝis super Judujo.
30 Jehu venis al Jizreel. Kiam
Izebel tion aŭdis, ŝi kolorigis siajn
okulojn kaj beligis sian kapon kaj
ekrigardis tra la fenestro. 31 Kiam
Jehu eniris en la pordegon, ŝi diris :
Ĉu nun estos paco, ho Zimri, mortig-
into de sia sinjoro ? 32 Tiam li
levis sian vizaĝon al la fenestro, kaj
diris : Kiu estas kun mi ? kiu ? Kaj
ekrigardis al li du aŭ tri korteganoj.
33 Kaj li diris : Elĵetu ŝin ! Kaj ili
ŝin elĵetis. Kaj ŝia sango ŝprucis
sur la muron kaj sur la ĉevalojn, kaj
oni dispremis ŝin per la piedoj.
34 Li eniris kaj manĝis kaj trinkis,
kaj diris : Rigardu, kie estas tiu
malbenitino, kaj enterigu ŝin, ĉar ŝi
estas reĝidino. 35 Kaj oni iris, por
enterigi ŝin, sed oni trovis nenion
de ŝi krom la kranio, la piedoj, kaj la
manplatoj. 36 Oni revenis kaj
raportis al li. Tiam li diris : Tio estas
la vorto de la Eternulo, kiun Li diris
per Sia servanto Elija, la Teŝebano,
dirante : Sur la kampo de Jizreel la

* Heb. "Jehoram", kaj en versoj 17, 21-24.

hundoj formanĝos la karnon de
Izebel; 37 kaj la kadavro de Izebel
estos kiel sterko sur la tero sur la
kampo de Jizreel, tiel, ke neniu povos
diri: Tio estas Izebel.

10 AĤAB havis sepdek filojn en
Samario. Kaj Jehu skribis
leterojn kaj sendis en Sam-
arion al la estroj de Jizreel, la plej-
aĝuloj, kaj la filedukistoj de Aĥab, kun
la sekvanta enhavo: 2 Kiam ĉi tiu
letero venos al vi, ĉe kiuj troviĝas
la filoj de via sinjoro kaj sub kies
administrado troviĝas la ĉaroj kaj la
ĉevaloj kaj la fortikigita urbo kaj la
bataliloj: 3 tiam rigardu, kiu estas
la plej bona kaj plej digna el la filoj de
via sinjoro, kaj sidigu lin sur la trono
de lia patro kaj batalu pro la domo
de via sinjoro. 4 Sed ili tre forte
ektimis, kaj diris: Jen la du reĝoj ne
povis kontraŭstari al li, kiel do ni
kontraŭstaros? 5 Kaj la palacestro
kaj la urbestro kaj la plejaĝuloj kaj la
filedukistoj sendis al Jehu, por diri:
Ni estas viaj servantoj, kaj ĉion, kion
vi ordonos al ni, ni faros; ni neniun
faros reĝo; kio plaĉas al vi, tion
faru. 6 Tiam li skribis al ili duan
leteron kun jena enhavo: Se vi estas
sur mia flanko kaj obeas mian voĉon,
tiam prenu la kapojn de la filoj de via
sinjoro kaj venu al mi morgaŭ en ĉi
tiu tempo en Jizreelon. Kaj da
reĝidoj estis sepdek homoj ĉe la
eminentuloj de la urbo, kiuj edukis
ilin. 7 Kiam la letero venis al ili,
ili prenis la filojn de la reĝo kaj buĉis
ilin, sepdek homojn, kaj metis iliajn
kapojn en korbojn kaj sendis al li en
Jizreelon. 8 Kaj venis la sendito,
kaj diris al li jene: Oni alportis la
kapojn de la reĝidoj. Kaj li diris:
Kuŝigu ilin en du amasoj antaŭ la
enirejo de la pordego ĝis mateno.
9 Matene li eliris kaj stariĝis, kaj
diris al la tuta popolo: Vi estas
senkulpaj; estas mi, kiu faris konspir-
on kontraŭ mia sinjoro kaj mortigis
lin; sed kiu mortigis ĉiujn ĉi tiujn?
10 Sciu do nun, ke el la vortoj de la
Eternulo nenio falis teren, el tio,
kion la Eternulo diris pri la domo de
Aĥab; la Eternulo faris tion, kion Li
diris per Sia servanto Elija. 11 Kaj
Jehu mortigis ĉiujn restintojn el la
domo de Aĥab en Jizreel kaj ĉiujn
liajn altrangulojn kaj liajn konatojn
kaj liajn pastrojn, ĝis restis neniu
saviĝinto. 12 Kaj li leviĝis, kaj iris
kaj direktis sin al Samario. Kiam li
estis survoje ĉe la domo de la paŝt-
istoj, 13 Jehu renkontis la fratojn
de Aĥazja, reĝo de Judujo, kaj li
diris: Kiuj vi estas? Ili respondis
Ni estas fratoj de Aĥazja, kaj ni iras,
por demandi pri la farto de la filoj de
la reĝo kaj de la filoj de la reĝino.
14 Tiam li diris: Prenu ilin vivantajn.
Kaj oni prenis ilin vivantajn kaj buĉis
ilin super la puto ĉe la domo de
paŝtistoj, kvardek du homojn, kaj
neniu el ili restis.
15 De tie li foriris, kaj li renkontis
Jehonadabon, filon de Reĥab, irantan
renkonte al li. Li salutis lin, kaj
diris al li: Ĉu via koro estas favora,
kiel mia koro estas favora al via koro?
Jehonadab respondis: Jes. Se jes,
tiam donu al mi vian manon. Kaj li
donis al li sian manon kaj prenis lin
al si sur la ĉaron. 16 Kaj li diris:
Iru kun mi kaj rigardu mian fervoron
pri la Eternulo. Kaj oni veturigis lin
kun li sur lia ĉaro. 17 Kiam li
venis Samarion, li mortigis ĉiujn, kiuj
restis de Aĥab en Samario, ĝis li
tute ekstermis lin, konforme al la
vorto de la Eternulo, kiun Li diris al
Elija. 18 Kaj Jehu kunvenigis la
tutan popolon, kaj diris al ili: Aĥab
servis al Baal malmulte, Jehu servos
al li multe; 19 kunvoku do al mi
ĉiujn profetojn de Baal, ĉiujn liajn
servantojn, kaj ĉiujn liajn pastrojn,
ke neniu forestu; ĉar mi volas fari
grandan oferadon al Baal; ĉiu, kiu
forestos, perdos sian vivon. Jehu
faris tion kun ruza intenco, por pereigi
la servantojn de Baal. 20 Kaj Jehu
diris: Aranĝu sanktan kunvenon por
Baal. Kaj oni tion proklamis. 21 Kaj
Jehu sendis al la tuta Izrael; kaj
venis ĉiuj servantoj de Baal; restis
neniu, kiu ne venus. Ili eniris en la
domon de Baal, kaj la domo de Baal
pleniĝis de rando ĝis rando. 22 Kaj
li diris al la estro de la vestejo:
Elportu vestojn por ĉiuj servantoj de
Baal. Kaj li elportis vestojn por ili.
23 Kaj Jehu kun Jehonadab, filo de
Reĥab, eniris en la domon de Baal,
kaj li diris al la servantoj de Baal:
Esploru kaj rigardu, ĉu ne estas ĉi tie
kun vi iu el la servantoj de la Etern-
ulo, ĉar ĉi tie devas esti sole nur
servantoj de Baal. 24 Ili eniris,
por fari buĉoferojn kaj bruloferojn.

Dume Jehu starigis ekstere okdek
virojn, kaj diris : Se ĉe iu el vi saviĝos
iu el la homoj, kiujn mi transdonas en
viajn manojn, tiam lia animo anstat-
aŭos la animon de tiu. 25 Kiam la
bruloferoj estis finitaj, Jehu diris al
la korpogardistoj kaj al la estroj :
Iru, batu ilin, ke neniu eliru. Kaj oni
mortigis ilin per glavo, kaj la korpo-
gardistoj kaj la estroj forĵetis ilin
kaj iris en la urbon de la domo de
Baal. 26 Kaj oni elportis la statu-
ojn el la domo de Baal kaj forbrul-
igis ilin. 27 Kaj oni disrompis la
statuon de Baal, kaj oni detruis la
domon de Baal, kaj oni faris el ĝi
ekskrementejon ĝis la nuna tempo.
28 Kaj Jehu ekstermis Baalon el
Izrael. 29 Tamen de la pekoj de
Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li
pekigis Izraelon, Jehu ne deturnis
sin, de la oraj bovidoj, kiuj estis en
Bet-El kaj en Dan. 30 Kaj la
Eternulo diris al Jehu : Pro tio, ke vi
bone faris tion, kio plaĉis al Mi, kaj
vi faris al la domo de Aĥab konforme
al tio, kio estis en Mia koro, viaj
filoj ĝis la kvara generacio sidos sur
la trono de Izrael. 31 Sed Jehu ne
zorgis pri tio, ke li iradu laŭ la instruo
de la Eternulo, Dio de Izrael, per sia
tuta koro. Li ne deturnis sin de la
pekoj de Jerobeam, per kiuj li pekigis
Izraelon.

32 En tiu tempo la Eternulo kom-
encis faradi dehakojn en Izrael, kaj
Ĥazael venkobatis ilin ĉe ĉiuj limoj
de Izrael : 33 oriente de Jordan la
tutan landon de Gilead, de la Gadidoj,
Rubenidoj, kaj Manaseidoj, komenc-
ante de Aroer, kiu estas ĉe la torento
Arnon, Gileadon kaj Baŝanon. 34 La
cetera historio de Jehu, kaj ĉio, kion
li faris, kaj lia tuta potenco estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael. 35 Kaj Jehu
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en Samario. Kaj anstat-
aŭ li ekreĝis lia filo Jehoaĥaz.
36 La tempo de reĝado de Jehu
super Izrael en Samario estis dudek
ok jaroj.

11 KIAM Atalja, la patrino de
Aĥazja, vidis, ke ŝia filo
mortis, ŝi leviĝis kaj ekstermis
la tutan reĝan idaron. 2 Sed Je-
hoŝeba, filino de la reĝo Joram kaj
fratino de Aĥazja, prenis Joaŝon, filon
de Aĥazja, kaj ŝtele forkondukis lin
el inter la mortigataj filoj de la reĝo,
lin kaj lian nutristinon, kaj lokis ilin
en la ĉambro de litoj ; kaj oni kaŝis
lin for de Atalja, kaj li ne estis mort-
igita. 3 Kaj li restis kaŝita kun ŝi
en la domo de la Eternulo dum ses
jaroj ; kaj Atalja reĝis super la lando.

4 Sed en la sepa jaro sendis Jeho-
jada kaj prenis la centestrojn el la
korpogardistoj kaj la kuristoj kaj
venigis ilin al si en la domon de la
Eternulo ; kaj li faris kun ili interligon
kaj ĵurigis ilin en la domo de la Etern-
ulo kaj montris al ili la filon de la
reĝo. 5 Kaj li ordonis al ili, dirante :
Jenon vi devas fari : tiu triono de
vi, kiu venas en sabato, plenumu
gardadon en la domo de la reĝo ;
6 triono estu ĉe la Pordego Sur ;
kaj triono ĉe la pordego malantaŭ
la korpogardistoj. Kaj plenumu la
gardadon de la domo alterne. 7 Du
partoj el vi ĉiuj, kiuj foriras en sab-
ato, plenumu gardadon ĉe la reĝo en
la domo de la Eternulo. 8 Kaj
ĉirkaŭu la reĝon ĉiuflanke, ĉiu kun
sia batalilo en la mano ; kaj se iu
eniros en la vicojn, oni lin mortigu.
Kaj estu apud la reĝo, kiam li eliros
aŭ eniros. 9 Kaj la centestroj faris
ĉion, kion ordonis la pastro Jehojada ;
kaj ĉiu prenis siajn homojn, la sabate
venantajn kaj la sabate forirantajn,
kaj venis al la pastro Jehojada.
10 La pastro disdonis al la centestroj
la lancojn kaj ŝildojn, kiuj apartenis
al la reĝo David kaj kiuj estis en la
domo de la Eternulo. 11 Kaj la
korpogardistoj stariĝis, ĉiu kun siaj
bataliloj en la mano, de la dekstra
flanko de la domo ĝis la maldekstra
flanko de la domo, ĉe la altaro kaj
ĉe la domo, ĉirkaŭe de la reĝo.
12 Kaj li elkondukis la reĝidon kaj
metis sur lin la kronon kaj la ateston ;
kaj oni proklamis lin reĝo kaj sankt-
oleis lin, kaj oni aplaŭdis kaj kriis :
Vivu la reĝo ! 13 Kiam Atalja aŭdis
la bruon de la kuranta popolo, ŝi
iris al la popolo en la domon de la
Eternulo. 14 Kaj ŝi ekvidis, ke
jen la reĝo staras ĉe la kolono, laŭ
la moro, kaj la eminentuloj kaj la
trumpetistoj apud la reĝo, kaj la tuta
popolo de la lando ĝojas, kaj oni
trumpetas. Tiam Atalja disŝiris siajn
vestojn, kaj ekkriis : Konspiro, kon-
spiro ! 15 Kaj la pastro Jehojada
ordonis al la centestroj, la estroj de

la militistaro, kaj diris al ili: Elkon-
duku ŝin ekster la vicojn, kaj ĉiun, kiu
ŝin sekvos, mortigu per glavo; ĉar
la pastro diris: Oni ne mortigu ŝin
en la domo de la Eternulo. 16 Kaj
oni liberigis por ŝi lokon, kaj ŝi iris
laŭ la vojo de la ĉevaloj al la reĝa
domo, kaj tie oni ŝin mortigis.
17 Kaj Jehojada faris interligon
inter la Eternulo kaj la reĝo kaj la
popolo, ke ĝi estu popolo de la
Eternulo; kaj inter la reĝo kaj la
popolo. 18 Kaj la tuta popolo de la
lando iris en la domon de Baal kaj
ĝin detruis; kaj liajn altarojn kaj
liajn bildojn ili tute disrompis; kaj
Matanon, la pastron de Baal, ili
mortigis antaŭ la altaroj. Kaj la
pastro starigis oficistaron en la domo
de la Eternulo. 19 Kaj li prenis la
centestrojn kaj la korpogardistojn
kaj la kuristojn kaj la tutan popolon
de la lando, kaj ili kondukis la reĝon
el la domo de la Eternulo, kaj ili
venis per la pordego de la kuristoj
en la reĝan domon; kaj li sidiĝis sur
la trono de la reĝoj. 20 Kaj la tuta
popolo de la lando ĝojis, kaj la urbo
estis trankvila. Sed Ataljan oni mort-
igis per glavo en la reĝa domo.
21 La aĝon de sep jaroj havis
Jehoaŝ, kiam li fariĝis reĝo.

12 En la sepa jaro de Jehu
Jehoaŝ fariĝis reĝo, kaj kvar-
dek jarojn li reĝis en Jeru-
salem. La nomo de lia patrino estis
Cibja, el Beer-Ŝeba. 2 Jehoaŝ ag-
adis tiel, kiel plaĉas al la Eternulo,
dum la tempo, en kiu gvidadis lin la
pastro Jehojada. 3 Nur la altaĵojn
oni ne senfunkciigis; la popolo ĉiam
ankoraŭ oferadis kaj incensadis sur
la altaĵoj.
4 Kaj Jehoaŝ diris al la pastroj:
La tutan sanktigatan monon, kiun oni
alportas en la domon de la Eternulo,
la monon de pasantoj, la monon, kiun
oni donas laŭtakse por sia animo, la
tutan monon, kiun iu donas propra-
dezire, por enporti en la domon de la
Eternulo, 5 la pastroj prenu al si,
ĉiu de sia konato, kaj ili rebonigu la
difektojn en la domo, ĉie, kie trov-
iĝos ia difekto. 6 Sed ĉar ĝis la
dudek-tria jaro de la reĝo Jehoaŝ la
pastroj ne rebonigis la difektojn en
la domo, 7 la reĝo Jehoaŝ alvokis
la pastron Jehojada kaj la aliajn
pastrojn, kaj diris al ili: Kial vi ne
rebonigas la difektojn en la domo?
ne prenu do de nun monon de viaj
konatoj, sed donu ĝin por rebonigo
de la domo. 8 Kaj la pastroj kon-
sentis ne preni plu monon de la popolo
kaj ne rebonigi la difektojn en la
domo. 9 La pastro Jehojada prenis
keston kaj traboris truon supre, kaj
starigis ĝin apud la altaro, dekstre
de la enirantoj en la domon de la
Eternulo. Kaj la pastroj, kiuj gardo-
staris ĉe la sojlo, metadis tien la
tutan monon, kiu estis alportata en
la domon de la Eternulo. 10 Ĉiufoje,
kiam ili vidis, ke en la kesto estas
multe da mono, venadis skribisto de
la reĝo kaj la ĉefpastro, kaj ili kunlig-
adis kaj kalkuladis la monon, trov-
itan en la domo de la Eternulo.
11 Kaj ili donadis la kalkulitan mon-
on en la manojn de la oficistoj labor-
gvidantoj en la domo de la Etern-
ulo; kaj ĉi tiuj elspezadis ĝin por
la ĉarpentistoj kaj konstruistoj, kiuj
laboris en la domo de la Eternulo,
12 kaj por la masonistoj kaj la ŝton-
hakistoj, kaj por aĉeti lignon kaj hak-
itajn ŝtonojn, por rebonigi la difektojn
en la domo de la Eternulo, kaj por
ĉio, kio devis esti elspezata por la
rebonigo de la domo. 13 Tamen
oni ne faris por la domo de la Eternulo
arĝentajn tasojn, tranĉilojn, aspergajn
kalikojn, trumpetojn, ĉiajn orajn vaz-
ojn kaj arĝentajn vazojn el la mono,
kiu estis alportata en la domon de la
Eternulo; 14 sed oni donadis ĝin
al la oficistoj laborgvidantoj, por ke
ili rebonigu per tio la domon de la
Eternulo. 15 Oni ne postulis kal-
kulan raporton de tiuj homoj, en kies
manojn oni donis la monon, por
transdoni al la farantoj de la laboroj,
sed ili laboris konfidate. 16 La
monon de kulpofero kaj la monon de
pekofero oni ne enportadis en la
domon de la Eternulo: ĝi estis por la
pastroj.
17 En tiu tempo ekiris Ĥazael,
reĝo de Sirio, kaj ekmilitis kontraŭ
Gat kaj venkoprenis ĝin; kaj Ĥazael
intencis iri kontraŭ Jerusalemon.
18 Tiam Jehoaŝ, reĝo de Judujo,
prenis la tutan sanktigitaĵon, kiun
sanktigis Jehoŝafat kaj Jehoram kaj
Aĥazja, liaj patroj, reĝoj de Judujo,
kaj tion, kion li mem sanktigis, kaj
la tutan oron, kiu troviĝis en la
trezorejoj de la domo de la Eternulo

kaj de la reĝa domo, kaj li sendis
tion al Ĥazael, reĝo de Sirio, kaj ĉi
tiu foriris de Jerusalem. 19 La
cetera historio de Joaŝ, kaj ĉio, kion
li faris, estas priskribitaj en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo.
20 Liaj servantoj leviĝis kaj faris
konspiron, kaj mortigis Joaŝon en la
domo Milo, sur la vojo al Sila.
21 Jozaĥar, filo de Ŝimeat, kaj Je-
hozabad, filo de Ŝomer, liaj servantoj,
frapis lin, kaj li mortis. Kaj oni enter-
igis lin kun liaj patroj en la urbo de
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Amacja.

13 EN la dudek-tria jaro de
Joaŝ, filo de Aĥazja, reĝo de
Judujo, Jehoaĥaz, filo de
Jehu, fariĝis reĝo super Izrael en
Samario por la daŭro de dek sep jaroj.
2 Li agadis malbone antaŭ la Etern-
ulo, kaj sekvadis la pekojn de Jerob-
eam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis
Izraelon; li ne deturnis sin de ili.
3 Kaj ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ la Izraelidoj, kaj
Li transdonis ilin en la manon de
Ĥazael, reĝo de Sirio, kaj en la manon
de Ben-Hadad, filo de Ĥazael, por
la tuta tempo. 4 Sed Jehoaĥaz
ekpreĝis al la Eternulo, kaj la
Eternulo aŭskultis lin, ĉar Li vidis
la suferadon de Izrael, kiel premis
ilin la reĝo de Sirio. (5 Kaj la
Eternulo donis al la Izraelidoj sav-
anton, kaj ili eliris el sub la mano
de la Sirianoj, kaj la Izraelidoj loĝis
en siaj tendoj kiel antaŭe. 6 Tamen
ili ne deturnis sin de la pekoj de la
domo de Jerobeam, kiu pekigis
Izraelon, sed ili sekvis ilin; ankaŭ
la sankta stango restis en Samario.)
7 Al Jehoaĥaz ne restis pli ol kvindek
rajdistoj kaj dek ĉaroj kaj dek mil
piedirantoj; ĉar la reĝo de Sirio
pereigis ilin kaj faris ilin kiel polvo
piedpremata. 8 La cetera historio
de Jehoaĥaz, kaj ĉio, kion li faris,
kaj lia forto estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
9 Kaj Jehoaĥaz ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en Samario.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Joaŝ.
10 En la tridek-sepa jaro de Joaŝ,
reĝo de Judujo, Jehoaŝ, filo de
Jehoaĥaz, fariĝis reĝo super Izrael
en Samario, por la daŭro de dek ses
jaroj. 11 Li agadis malbone antaŭ
la Eternulo; li ne deturnis sin de ĉiuj
pekoj de Jerobeam, filo de Nebat, per
kiuj li pekigis Izraelon; ilin li sekvis.
12 La cetera historio de Joaŝ, kaj
ĉio, kion li faris, kaj lia forto, kaj
kiel li militis kontraŭ Amacja, reĝo
de Judujo, estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de Izrael.
13 Kaj Joaŝ ekdormis kun siaj
patroj, kaj Jerobeam eksidis sur lia
trono. Kaj oni enterigis Joaŝon en
Samario kun la reĝoj de Izrael.
14 Eliŝa malsaniĝis per sia malsano,
de kiu li estis mortonta. Venis al li
Joaŝ, reĝo de Izrael, kaj ploris super
li, kaj diris: Mia patro, mia patro,
ĉaro de Izrael kaj liaj rajdistoj!
15 Kaj Eliŝa diris al li: Prenu paf-
arkon kaj sagojn. Kaj li prenis al si
pafarkon kaj sagojn. 16 Kaj li diris
al la reĝo de Izrael: Metu vian
manon sur la pafarkon. Kaj li
metis sian manon. Kaj Eliŝa metis
siajn manojn sur la manojn de la
reĝo, 17 kaj diris: Malfermu la
fenestron orienten. Li malfermis.
Kaj Eliŝa diris: Pafu. Li pafis. Kaj
li diris: Sago de savo de la Eternulo
kaj sago de savo kontraŭ Sirio, kaj
vi venkobatos la Sirianojn en Afek,
ĝis vi ilin tute pereigos. 18 Kaj li
diris: Prenu la sagojn. Li prenis.
Kaj li diris al la reĝo de Izrael:
Frapu sur la teron. Li frapis tri
fojojn kaj haltis. 19 Tiam ekkoler-
is kontraŭ li la homo de Dio, kaj
diris: Vi devis frapi kvin aŭ ses
fojojn, tiam vi venkobatus la Sirianojn
ĝis plena pereo; sed nun vi nur tri
fojojn batos la Sirianojn.
20 Eliŝa mortis, kaj oni enterigis
lin. Kaj militistaroj de Moab venis
en la landon en la komenco de la
jaro. 21 Okazis, ke, enterigante
iun homon, oni ekvidis la militistaron,
kaj oni ĵetis la homon en la tombon
de Eliŝa. Kiam tiu homo tien falis
kaj kuntuŝiĝis kun la ostoj de Eliŝa,
li reviviĝis kaj stariĝis sur siaj piedoj.
22 Ĥazael, reĝo de Sirio, premis la
Izraelidojn dum la tuta vivo de Je-
hoaĥaz. 23 Sed la Eternulo favor-
koris ilin kaj kompatis ilin kaj
turnis Sin al ili pro Sia interligo kun
Abraham, Isaak, kaj Jakob, kaj Li
ne volis ekstermi ilin kaj ankoraŭ
ne forĵetis ilin de antaŭ Sia vizaĝo.
24 Ĥazael, reĝo de Sirio, mortis, kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Ben-Hadad.
25 Kaj Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz,

prenis returne el la mano de Ben-
Hadad, filo de Ĥazael, la urbojn,
kiujn li milite prenis el la mano de lia
patro Jehoaĥaz. Tri fojojn Joaŝ
venkobatis lin kaj reprenis la urbojn
de Izrael.

14 EN la dua jaro de Joaŝ, filo
de Joaĥaz, reĝo de Izrael,
Amacja, filo de Joaŝ, reĝo de
Judujo, fariĝis reĝo. 2 Li havis
la aĝon de dudek kvin jaroj, kiam li
fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Jehoadan, el Jerusalem.
3 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tamen ne kiel lia patro David. Li
agadis tiel, kiel agadis lia patro Joaŝ.
4 La altaĵoj ne estis senfunkciigitaj;
la popolo ĉiam ankoraŭ oferadis kaj
incensadis sur la altaĵoj. 5 Kiam
la reĝeco fortiĝis en lia mano, li
mortigis siajn servantojn, kiuj mort-
igis la reĝon, lian patron. 6 Sed
la infanojn de la mortigintoj li ne
mortigis, kiel estas skribite en la
libro de instruo de Moseo, kion
ordonis la Eternulo, nome: Oni ne
mortigu patrojn pro la infanoj, kaj
oni ne mortigu infanojn pro la patroj,
sed ĉiu povas esti mortigata nur pro
sia peko. 7 Li venkobatis la Edom-
idojn en la Valo de Salo, dek
milojn, kaj prenis per milito Selan
kaj donis al ĝi la nomon Jokteel ĝis
la nuna tago.
8 En tiu tempo Amacja sendis
senditojn al Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz,
filo de Jehu, reĝo de Izrael, por
diri: Venu, ni komparu niajn fortojn.
9 Tiam Jehoaŝ, reĝo de Izrael, sendis
al Amacja, reĝo de Judujo, por diri:
La prunelo sur Lebanon sendis al la
cedro sur Lebanon, por diri: Donu
vian filinon al mia filo kiel edzinon.
Sed preteriris sovaĝa besto de Le-
banon kaj dispremis per la piedoj la
prunelon. 10 Vi venkobatis la Edom-
idojn, kaj via koro fieriĝis. Tenu
vian gloron kaj sidu hejme. Kial vi
volas entrepreni aferon malfeliĉan,
ke vi falu kaj kun vi ankaŭ Judujo?
11 Sed Amacja ne obeis. Kaj eliris
Jehoaŝ, reĝo de Izrael, kaj ili kom-
paris siajn fortojn, li kaj Amacja, reĝo
de Judujo, en Bet-Ŝemeŝ, kiu estas
en Judujo. 12 Kaj la Judoj estis
venkobatitaj de la Izraelidoj, kaj ili
diskuris ĉiu al sia tendo. 13 Kaj
Amacjan, reĝon de Judujo, filon de
Jehoaŝ, filo de Aĥazja, kaptis Jehoaŝ,
reĝo de Izrael, en Bet-Ŝemeŝ; kaj
li venis Jerusalemon, kaj detruis la
muregon de Jerusalem, de la Pordego
de Efraim ĝis la Pordego Angula, sur
la spaco de kvarcent ulnoj. 14 Kaj
li prenis la tutan oron kaj arĝenton,
kaj ĉiujn vazojn, kiuj troviĝis en la
domo de la Eternulo kaj en la trezor-
ejoj de la reĝa domo, kaj ankaŭ
garantiulojn, kaj li reiris en Samarion.
15 La cetera historio de Jehoaŝ,
kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li
militis kontraŭ Amacja, reĝo de Jud-
ujo, ĉio estas priskribita en la libro
de kroniko de la reĝoj de Izrael.
16 Kaj Jehoaŝ ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en Sam-
ario kun la reĝoj de Izrael. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Jerobeam.
17 Kaj Amacja, filo de Joaŝ, reĝo
de Judujo, vivis post la morto de
Jehoaŝ, filo de Jehoaĥaz, reĝo de
Izrael, ankoraŭ dek kvin jarojn.
18 La cetera historio de Amacja
estas priskribita en la libro de kroniko
de la reĝoj de Judujo. 19 Oni faris
kontraŭ li konspiron en Jerusalem,
kaj li forkuris en Laĥiŝon. Sed oni
sendis post li en Laĥiŝon, kaj tie
oni lin mortigis. 20 Kaj oni venigis
lin sur ĉevaloj, kaj oni enterigis lin
kun liaj patroj en la urbo de David.
21 Kaj la tuta Juda popolo prenis
Azarjan, kiu havis la aĝon de dek ses
jaroj, kaj faris lin reĝo anstataŭ lia
patro Amacja. 22 Li prikonstruis
Elaton kaj revenigis ĝin al Judujo,
post kiam la reĝo ekdormis kun siaj
patroj.
23 En la dek-kvina jaro de Amacja,
filo de Joaŝ, reĝo de Judujo, ekreĝis
Jerobeam, filo de Joaŝ, reĝo de Izrael,
en Samario, kaj li reĝis kvardek
unu jarojn. 24 Li faradis malbonon
antaŭ la okuloj de la Eternulo, ne
deturnis sin de ĉiuj pekoj de Jerob-
eam, filo de Nebat, per kiuj li pekigis
Izraelon. 25 Li restarigis la limojn
de Izrael de Ĥamat ĝis la maro de la
dezerto, konforme al la vorto de la
Eternulo, Dio de Izrael, kiun Li diris
per Sia servanto Jona, filo de Amitaj,
la profeto el Gat-Ĥefer. 26 Ĉar la
Eternulo vidis, ke la suferado de
Izrael estas tre mizera; restis nek
sklavo nek liberulo, kaj estis neniu
helpanto por Izrael. 27 La Eternulo
ne decidis ekstermi la nomon de

Izrael el sub la ĉielo, kaj Li savis ilin
per Jerobeam, filo de Joaŝ. 28 La
cetera historio de Jerobeam, kaj ĉio,
kion li faris, kaj lia forto, kaj kiel li
militis, kaj kiel li revenigis al Izrael
Damaskon kaj Ĥamaton de Judujo,
ĉio estas priskribita en la libro de
kroniko de la reĝoj de Izrael. 29 Kaj
Jerobeam ekdormis kun siaj patroj,
kun la reĝoj de Izrael. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Zeĥarja.

15 EN la dudek-sepa jaro de
Jerobeam, reĝo de Izrael,
ekreĝis Azarja, filo de Am-
acja, reĝo de Judujo. 2 Li havis la
aĝon de dek ses jaroj, kiam li fariĝis
reĝo, kaj kvindek du jarojn li reĝis
en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Jeĥolja, el Jerusalem. 3 Li
agadis bone antaŭ la Eternulo, tiel
same, kiel agadis lia patro Amacja.
4 Nur la altaĵoj ne estis senfunkciig-
itaj ; la popolo ĉiam ankoraŭ oferadis
kaj incensadis sur la altaĵoj. 5 La
Eternulo frapis la reĝon, kaj li far-
iĝis lepra ĝis la tago de sia morto,
kaj li loĝis en izolita domo. Kaj
Jotam, filo de la reĝo, estis ĉefo de
la domo kaj regis la popolon de la
lando. 6 La cetera historio de
Azarja, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. 7 Kaj Azarja ek-
dormis kun siaj patroj, kaj oni enterigis
lin kun liaj patroj en la urbo de David.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Jotam.
8 En la tridek-oka jaro de Azarja,
reĝo de Judujo, Zeĥarja, filo de Jerob-
eam, fariĝis reĝo super Izrael en
Samario, kaj li reĝis ses monatojn.
9 Li faradis malbonon antaŭ la okuloj
de la Eternulo, kiel faradis liaj patroj ;
li ne deturnis sin de la pekoj de
Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj li
pekigis Izraelon. 10 Kontraŭ li faris
konspiron Ŝalum, filo de Jabeŝ, kaj
frapis lin antaŭ la popolo kaj mortigis
lin kaj ekreĝis anstataŭ li. 11 La
cetera historio de Zeĥarja estas
priskribita en la libro de kroniko de
la reĝoj de Izrael. 12 Tio estas la
vorto de la Eternulo, kiun Li diris al
Jehu, nome : Viaj filoj sidos sur la
trono de Izrael ĝis la kvara generacio.
Tiel fariĝis.
13 Ŝalum, filo de Jabeŝ, fariĝis
reĝo en la tridek-naŭa jaro de Uzija,
reĝo de Judujo. Kaj li reĝis unu
monaton en Samario. 14 Kaj iris
Menaĥem, filo de Gadi, el Tirca, kaj
venis en Samarion kaj frapis Ŝal-
umon, filon de Jabeŝ, en Samario,
kaj mortigis lin kaj ekreĝis anstataŭ
li. 15 La cetera historio de Ŝalum,
kaj lia konspiro, kiun li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael. 16 Tiam
Menaĥem frapis Tifsaĥon, kaj ĉion,
kio estis en ĝi, kaj ĝian regionon,
komencante de Tirca, pro tio, ke ĝi
ne malfermis al li la pordegon. Kaj
li mortigis ĉiujn ĝiajn gravedulinojn,
disfendinte ilin.
17 En la tridek-naŭa jaro de Azarja,
reĝo de Judujo, Menaĥem, filo de
Gadi, fariĝis reĝo super Izrael, kaj
li reĝis dek jarojn en Samario.
18 Li faradis malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo ; dum sia tuta
vivo li ne deturnis sin de ĉiuj pekoj
de Jerobeam, filo de Nebat, per kiuj
li pekigis Izraelon. 19 Pul, reĝo
de Asirio, venis en la landon. Kaj
Menaĥem donis al Pul mil kikarojn
da arĝento, por ke li helpu lin, por
fortikigi la reĝecon en lia mano.
20 Kaj Menaĥem impostigis la ar-
ĝenton sur Izrael, sur ĉiuj riĉuloj,
sur ĉiu po kvindek sikloj da arĝento,
por doni al la reĝo de Asirio. Kaj
la reĝo de Asirio iris returne kaj ne
restis tie en la lando. 21 La cetera
historio de Menaĥem, kaj ĉio, kion li
faris, estas priskribitaj en la libro de
kroniko de la reĝoj de Izrael.
22 Menaĥem ekdormis kun siaj patroj;
kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Pe-
kaĥja.
23 En la kvindeka jaro de Azarja,
reĝo de Judujo, Pekaĥja, filo de
Menaĥem, fariĝis reĝo super Izrael
en Samario, kaj li reĝis du jarojn.
24 Li faradis malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo ; li ne deturnis
sin de la pekoj de Jerobeam, filo de
Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon.
25 Kaj faris kontraŭ li konspiron
Pekaĥ, filo de Remalja, lia altrangulo,
kaj frapis lin en Samario, en la salono
de la reĝa domo, kune kun Argob
kaj Arje, kaj kun li estis kvindek
viroj el la Gileadanoj. Kaj li mort-
igis lin kaj ekreĝis anstataŭ li.
26 La cetera historio de Pekaĥja,
kaj ĉio, kion li faris, estas priskribitaj
en la libro de kroniko de la reĝoj de
Izrael.
27 En la kvindek-dua jaro de Azarja,

reĝo de Judujo, Pekaĥ, filo de Re-
malja, fariĝis reĝo super Izrael en
Samario, kaj li reĝis dudek jarojn.
28 Li faradis malbonon antaŭ la
okuloj de la Eternulo; li ne deturnis
sin de la pekoj de Jerobeam, filo de
Nebat, per kiuj li pekigis Izraelon.
29 En la tempo de Pekaĥ, reĝo de
Izrael, venis Tiglat-Pileser, reĝo
de Asirio, kaj prenis Ijonon, Abel-
Bet-Maaĥan, Janoaĥon, Kedeŝon,
Ĥacoron, Gileadon, Galileon, la tutan
landon de Naftali; kaj forkondukis
ilin en Asirion. 30 Hoŝea, filo de
Ela, faris konspiron kontraŭ Pekaĥ,
filo de Remalja, kaj frapis lin kaj
mortigis lin, kaj ekreĝis anstataŭ li
en la dudeka jaro de Jotam, filo de
Uzija. 31 La cetera historio de
Pekaĥ, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Izrael.
32 En la dua jaro de Pekaĥ, filo de
Remalja, reĝo de Izrael, ekreĝis
Jotam, filo de Uzija, reĝo de Judujo.
33 Li havis la aĝon de dudek kvin
jaroj, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek ses
jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Jeruŝa,
filino de Cadok. 34 Li agadis bone
antaŭ la Eternulo; li agadis tiel same,
kiel agadis lia patro Uzija. 35 Sed
la altaĵoj ne estis senfunkciigitaj; la
popolo ĉiam ankoraŭ oferadis kaj
incensadis sur la altaĵoj. Li konstruis
la supran pordegon ĉe la domo de la
Eternulo. 36 La cetera historio de
Jotam, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko de
la reĝoj de Judujo. 37 En tiu tempo
la Eternulo komencis sendadi sur
Judujon Recinon, reĝon de Sirio,
kaj Pekaĥon, filon de Remalja.
38 Kaj Jotam ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin kun liaj
patroj en la urbo de lia patro David.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo Aĥaz.

16 EN la dek-sepa jaro de
Pekaĥ, filo de Remalja, ek-
reĝis Aĥaz, filo de Jotam,
reĝo de Judujo. 2 La aĝon de dudek
jaroj havis Aĥaz, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dek ses jarojn li reĝis en
Jerusalem; kaj li ne agadis bone
antaŭ la Eternulo, lia Dio, kiel lia
patro David. 3 Li iradis laŭ la
vojo de la reĝoj de Izrael, kaj eĉ sian
filon li trairigis tra fajro, simile al la
abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn la
Eternulo forpelis de antaŭ la Izrael-
idoj. 4 Li oferadis kaj incensadis
sur la altaĵoj kaj sur la montetoj kaj
sub ĉiu verda arbo. 5 Tiam Recin,
reĝo de Sirio, kaj Pekaĥ, filo de
Remalja, reĝo de Izrael, iris milite
kontraŭ Jerusalemon; ili sieĝis Aĥaz-
on, sed ne povis venkopreni. 6 En
tiu tempo Recin, reĝo de Sirio, re-
venigis Elaton al Sirio kaj elpelis la
Judojn el Elat; la Sirianoj eniris
Elaton kaj ekloĝis tie ĝis la nuna tago.
7 Aĥaz sendis senditojn al Tiglat-
Pileser, reĝo de Asirio, por diri:
Mi estas via servanto kaj via filo;
venu, kaj savu min kontraŭ la mano
de la reĝo de Sirio kaj kontraŭ la
mano de la reĝo de Izrael, kiuj lev-
iĝis kontraŭ mi. 8 Kaj Aĥaz prenis
la arĝenton kaj oron, kiuj troviĝis
en la domo de la Eternulo kaj en la
trezorejoj de la reĝa domo, kaj sendis
tion donace al la reĝo de Asirio.
9 Kaj la reĝo de Asirio obeis lin, kaj
la reĝo de Asirio iris kontraŭ Dam-
askon kaj prenis ĝin kaj transkon-
dukis ĝiajn loĝantojn en Kiron, kaj
Recinon li mortigis. 10 La reĝo
Aĥaz iris Damaskon renkonte al
Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, kaj li
vidis la altaron, kiu estis en Dam-
asko; kaj la reĝo Aĥaz sendis al la
pastro Urija la bildon de la altaro kaj
la desegnon de ĝia tuta konstruo.
11 Kaj la pastro Urija konstruis
altaron. Konforme al ĉio, kion la
reĝo Aĥaz sendis el Damasko, la
pastro Urija aranĝis, antaŭ ol la reĝo
Aĥaz venis el Damasko. 12 Kiam
la reĝo venis el Damasko, la reĝo
ekvidis la altaron, kaj la reĝo aliris
al la altaro kaj faris sur ĝi oferon
13 kaj bruligis sian bruloferon kaj
sian farunoferon kaj verŝis sian
verŝoferon kaj aspergis la altaron
per la sango de sia pacofero. 14 Kaj
la kupran altaron, kiu staris antaŭ
la Eternulo, li forŝovis de la antaŭa
flanko de la domo, de la loko inter
la altaro kaj la domo de la Eternulo,
kaj starigis ĝin flanke de la altaro
norde. 15 Kaj la reĝo Aĥaz ord-
onis al la pastro Urija, dirante: Sur
la granda altaro bruligu la matenan
bruloferon, la vesperan farunoferon,
la bruloferon de la reĝo kaj lian
farunoferon, la bruloferon de la tuta
popolo, ilian farunoferon kaj ilian
verŝoferon, kaj per la tuta sango de

brulofero kaj per la tuta sango de buĉ-
ofero aspergu ĝin; sed la kupra
altaro restu, ĝis mi pripensos pri ĝi.
16 Kaj la pastro Urija faris ĉion
konforme al tio, kiel ordonis la reĝo
Aĥaz. 17 La reĝo Aĥaz derompis
la muretojn de la bazaĵoj kaj deprenis
de ili la lavujon, kaj la maron li
deprenis de la kupraj bovoj, kiuj estis
sub ĝi, kaj metis ĝin sur ŝtonan
plankon. 18 Kaj la kovritan sab-
atan halon, kiun oni konstruis ĉe la
domo, kaj la eksteran enirejon de la
reĝo li turnis al la domo de la Etern-
ulo, pro la reĝo de Asirio. 19 La
cetera historio de Aĥaz, kion li faris,
estas priskribita en la libro de kroniko
de la reĝoj de Judujo. 20 Kaj
Aĥaz ekdormis kun siaj patroj, kaj
oni enterigis lin kun liaj patroj en la
urbo de David. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Ĥizkija.

17 EN la dek-dua jaro de Aĥaz,
reĝo de Judujo, Hoŝea, filo
de Ela, fariĝis reĝo en
Samario super Izrael, kaj li reĝis
naŭ jarojn. 2 Li faradis malbonon
antaŭ la Eternulo, sed ne tiel, kiel
la reĝoj de Izrael, kiuj estis antaŭ li.
3 Kontraŭ lin iris Ŝalmaneser, reĝo
de Asirio, kaj Hoŝea fariĝis lia serv-
anto kaj donadis al li tributon.
4 Kiam la reĝo de Asirio rimarkis
ĉe Hoŝea perfidon, ĉar li sendis
senditojn al So, reĝo de Egiptujo, kaj
ne liveris tributon al la reĝo de
Asirio, kiel ĉiujare, tiam la reĝo de
Asirio kaptis lin kaj metis lin en
malliberejon. 5 Kaj la reĝo de
Asirio iris kontraŭ la tutan landon,
venis al Samario, kaj sieĝis ĝin dum
tri jaroj. 6 En la naŭa jaro de
Hoŝea la reĝo de Asirio venkoprenis
Samarion, kaj transkondukis la Izrael-
idojn en Asirion, kaj loĝigis ilin en
Ĥalaĥ, kaj en Ĥabor, ĉe la rivero
Gozan, kaj en la urboj de la Medoj.
7 Ĉar la Izraelidoj pekis kontraŭ la
Eternulo, ilia Dio, kiu elkondukis
ilin el la lando Egipta, el sub la
mano de Faraono, reĝo de Egiptujo,
kaj ili adoradis aliajn diojn, 8 kaj
agadis laŭ la leĝoj de la nacioj, kiujn
la Eternulo forpelis antaŭ la Izrael-
idoj, kaj laŭ tio, kiel agadis la reĝoj
de Izrael; 9 kaj la Izraelidoj blas-
femadis per malkonvenaj vortoj kon-
traŭ la Eternulo, ilia Dio, kaj aranĝis
al si altaĵojn en ĉiuj siaj urboj,
komencante de la gardostara turo ĝis
la fortikigita urbo; 10 kaj ili star-
igis al si statuojn kaj sanktajn
stangojn sur ĉiu alta monteto kaj sub
ĉiu verda arbo; 11 kaj ili incens-
adis tie sur ĉiuj altaĵoj, kiel la nacioj,
kiujn la Eternulo forpelis antaŭ ili,
kaj faradis malbonaĵojn, por inciti la
Eternulon; 12 kaj ili servadis al
la idoloj, pri kiuj la Eternulo diris al
ili: Ne faru tion. 13 Kaj la Eternulo
avertis la Izraelidojn kaj la Judojn
per ĉiuj Siaj profetoj kaj viziistoj,
dirante: Returnu vin de viaj mal-
bonaj vojoj, kaj plenumu Miajn
ordonojn kaj leĝojn, laŭ la tuta
instruo, kiun Mi donis al viaj patroj
kaj kiun Mi sendis al vi per Miaj
servantoj, la profetoj. 14 Sed ili
ne aŭskultis, kaj ili malmoligis sian
nukon simile al la nuko de iliaj patroj,
kiuj ne fidis la Eternulon, sian Dion;
15 kaj ili malestimis Liajn leĝojn,
kaj Lian interligon, kiun Li faris
kun iliaj patroj, kaj Liajn avertojn,
per kiuj Li avertis ilin, kaj ili sekvis
vantaĵon kaj vantiĝis, kaj sekvis la
naciojn, kiuj estis ĉirkaŭ ili kaj pri
kiuj la Eternulo ordonis al ili, ke ili
ne imitu ilin; 16 kaj ili forlasis
ĉiujn ordonojn de la Eternulo, ilia
Dio, kaj faris al si fandaĵon de du
bovidoj kaj faris sanktan stangon kaj
adorkliniĝis antaŭ la tuta armeo de
la ĉielo kaj servis al Baal; 17 kaj ili
trairigadis siajn filojn kaj siajn filinojn
tra fajro kaj sorĉadis kaj aŭguradis
kaj fordonis sin al farado de malbono
antaŭ la okuloj de la Eternulo, por
inciti Lin. 18 Tial la Eternulo forte
ekkoleris kontraŭ la Izraelidoj, kaj
forpuŝis ilin de antaŭ Sia vizaĝo.
Restis nur sole la tribo de Jehuda.
19 Sed ankaŭ la Judoj ne obeis la
ordonojn de la Eternulo, sia Dio, kaj
ili sekvis la morojn de la Izraelidoj,
kiujn tiuj starigis. 20 Kaj abomenis
la Eternulo la tutan idaron de Izrael
kaj humiligis ilin kaj transdonis ilin
en la manon de rabantoj, ĝis Li tute
forĵetis ilin de antaŭ Si. 21 Ĉar la
Izraelidoj defalis de la domo de
David, kaj prenis al si kiel reĝon
Jerobeamon, filon de Nebat; kaj
Jerobeam deturnis Izraelon de la
Eternulo kaj entiris ilin en grandan
pekon. 22 Kaj la Izraelidoj iradis
en ĉiuj pekoj de Jerobeam, kiujn li
faris, ne deturnante sin de ili, 23 ĝis

la Eternulo forpuŝis Izraelon de
antaŭ Sia vizaĝo, kiel Li diris per
ĉiuj Siaj servantoj, la profetoj ; kaj
Izrael estas elpelita el sia lando en
Asirion ĝis la nuna tago.
24 Kaj la reĝo de Asirio transkon-
dukis homojn el Babel, Kut, Ava,
Ĥamat, kaj Sefarvaim, kaj ekloĝigis
ilin en la urboj de Samario anstataŭ
la Izraelidoj. Kaj ili ekposedis Sam-
arion kaj ekloĝis en ĝiaj urboj.
25 Sed ĉar en la komenco de sia
loĝado tie ili ne timis la Eternulon,
la Eternulo sendis kontraŭ ilin leon-
ojn, kiuj faris inter ili mortigadon.
26 Oni raportis al la reĝo de Asirio,
dirante : La popoloj, kiujn vi trans-
kondukis kaj loĝigis en la urboj de
Samario, ne konas la leĝojn de la
Dio de la lando, kaj tial Li sendis
kontraŭ ilin leonojn, kiuj nun mort-
igas ilin, ĉar ili ne konas la leĝojn
de la Dio de la lando. 27 Tiam la
reĝo de Asirio ordonis, dirante :
Venigu tien unu el la pastroj, kiujn vi
elkondukis el tie ; oni iru kaj loĝu
tie, kaj li instruu al ili la leĝojn de la
Dio de la lando. 28 Kaj venis unu
el la pastroj, kiuj estis forkon-
dukitaj el Samario, kaj li ekloĝis en
Bet-El, kaj instruis ilin, kiel ili devas
timi la Eternulon. 29 Tamen ĉiu
popolo faris ankaŭ siajn diojn, kaj
starigis ilin en la domoj de la altaĵoj,
kiujn konstruis la Samarianoj, ĉiu
popolo en siaj urboj, en kiuj ili loĝis.
30 La Babelanoj faris Sukot-Ben-
oton, la Kutanoj faris Nergalon, la
Ĥamatanoj faris Aŝiman ; 31 la Ava-
anoj faris Nibĥazon kaj Tartakon ;
kaj la Sefarvaimanoj bruligadis siajn
infanojn per fajro al Adrameleĥ kaj
Anameleĥ, la dioj de Sefarvaim.
32 Ili timis ankaŭ la Eternulon, kaj
starigis al si el sia mezo pastrojn por
la altaĵoj, kaj tiuj servadis por ili en
la domoj de la altaĵoj. 33 La
Eternulon ili timis, kaj al siaj dioj ili
servis, laŭ la moro de tiuj popoloj,
el kiuj oni transkondukis ilin. 34 Ĝis
la nuna tempo ili agas laŭ la moroj
antikvaj : ili ne timas la Eternulon,
kaj ne agas laŭ siaj leĝoj kaj siaj
moroj, nek laŭ la instruo kaj ordono,
kiujn la Eternulo donis al la filoj de
Jakob, al kiu Li donis la nomon
Izrael, 35 kun kiuj la Eternulo
faris interligon kaj ordonis al ili,
dirante : Ne timu aliajn diojn, ne
adorkliniĝu antaŭ ili, ne servu al ili,
kaj ne faru al ili oferojn ; 36 sed
nur la Eternulon, kiu elkondukis vin
el la lando Egipta per granda forto
kaj etendita brako, Lin timu, antaŭ
Li adorkliniĝu, kaj al Li faru oferojn ;
37 kaj la leĝojn kaj la decidojn kaj la
instruon kaj la ordonojn, kiujn Li
skribis por vi, observu, ke vi plenumu
ilin ĉiam, kaj ne timu aliajn diojn ;
38 kaj la interligon, kiun Mi faris
kun vi, ne forgesu, kaj ne timu aliajn
diojn ; 39 sed nur la Eternulon,
vian Dion, timu, kaj Li savos vin el
la mano de ĉiuj viaj malamikoj.
40 Tamen ili ne obeis, sed agis laŭ
siaj moroj antaŭaj. 41 Tiuj popoloj
timis la Eternulon, sed ankaŭ al siaj
idoloj ili servis, ankaŭ iliaj infanoj
kaj la infanoj de iliaj infanoj ; kiel
agis iliaj patroj, tiel ili agas ĝis la
nuna tago.

18 EN la tria jaro de Hoŝea, filo
de Ela, reĝo de Izrael,
ekreĝis Ĥizkija, filo de Aĥaz,
reĝo de Judujo. 2 Li havis la
aĝon de dudek kvin jaroj, kiam li
fariĝis reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Abi, filino de Zeĥarja.
3 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tiel same, kiel agadis lia patro David.
4 Li forigis la altaĵojn, rompis la
statuojn, dehakis la sanktajn stangojn,
kaj disbatis la kupran serpenton,
kiun faris Moseo ; ĉar ĝis tiu tempo
la Izraelidoj incensadis al ĝi, kaj oni
nomis ĝin Neĥuŝtan. 5 La Etern-
ulon, Dion de Izrael, li fidis ; kaj
simila al li ne ekzistis inter ĉiuj reĝoj
de Judujo post li, nek inter tiuj, kiuj
estis antaŭ li. 6 Li forte tenis sin
al la Eternulo, ne deturnis sin de Li,
kaj li observadis Liajn ordonojn,
kiujn la Eternulo donis al Moseo.
7 Kaj la Eternulo estis kun li ; ĉie,
kien li iris, li agis prudente. Li
defalis de la reĝo de Asirio kaj ĉesis
servi al li. 8 Li venkobatis la
Filiŝtojn ĝis Gaza kaj ĝia regiono, de
la gardostara turo ĝis la fortikigita
urbo.
9 En la kvara jaro de la reĝo Ĥizkija,
tio estas en la sepa jaro de Hoŝea,
filo de Ela, reĝo de Izrael, iris
Ŝalmaneser, reĝo de Asirio, kontraŭ
Samarion kaj eksieĝis ĝin. 10 Kaj
li venkoprenis ĝin post tri jaroj ; en la
sesa jaro de Ĥizkija, tio estas en la

naŭa jaro de Hoŝea, reĝo de Izrael,
Samario estis prenita. 11 Kaj la
reĝo de Asirio transkondukis la
Izraelidojn en Asirion, kaj loĝigis
ilin en Ĥalaĥ, kaj en Ĥabor, ĉe
la rivero Gozan, kaj en la urboj de la
Medoj; 12 pro tio, ke ili ne obeis
la voĉon de la Eternulo, sia Dio, kaj
malobeis Lian interligon, ĉion, kion
ordonis Moseo, servanto de la Etern-
ulo, ili ne obeis kaj ne plenumis.
13 En la dek-kvara jaro de la reĝo
Ĥizkija eliris Sanĥerib, reĝo de
Asirio, kontraŭ ĉiujn fortikigitajn
urbojn de Judujo, kaj venkoprenis
ilin. 14 Tiam Ĥizkija, reĝo de Jud-
ujo, sendis al la reĝo de Asirio en
Laĥiŝon, por diri: Mi pekis; returnu
vin de mi; kion vi metos sur min,
tion mi plenumos. Kaj la reĝo de
Asirio metis sur Ĥizkijan, reĝon de
Judujo, tributon de tricent kikaroj
da arĝento kaj tridek kikaroj da oro.
15 Kaj Ĥizkija fordonis la tutan
arĝenton, kiu troviĝis en la domo
de la Eternulo kaj en la trezorejoj
de la reĝa domo. 16 En tiu tempo
Ĥizkija dehakis la pordojn de la
templo de la Eternulo, kaj la kolonojn,
kiujn Ĥizkija, reĝo de Judujo, estis
teginta, kaj donis ilin al la reĝo de
Asirio. 17 La reĝo de Asirio sendis
Tartanon kaj Rab-Sarison kaj Rab-
ŝaken el Laĥiŝ al la reĝo Ĥizkija kun
granda militistaro al Jerusalem. Ili
iris kaj venis en Jerusalemon. Kiam
ili venis, ili stariĝis ĉe la akvotubo
de la supra lageto, kiu estas ĉe la
vojo de la kampo de fuliistoj. 18 Ili
vokis la reĝon. Kaj eliris al ili
Eljakim, filo de Ĥilkija, la palacestro,
kaj Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo
de Asaf, la kronikisto. 19 Kaj
Rabŝake diris al ili: Diru al Ĥizkija:
Tiele diras la granda reĝo, la reĝo
de Asirio: Kio estas la fido, kiun vi
fidas? 20 Vi diris nur buŝan babil-
adon; por milito oni bezonas kon-
silon kaj forton. Nun kiun vi fidas,
ke vi ribelis kontraŭ mi? 21 Jen
vi fidas la apogon de Egiptujo, tiu
kano rompita, kiu, se iu sin apogas
sur ĝi, eniras en lian manon kaj
trapikas ĝin. Tia estas Faraono,
reĝo de Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidas
lin. 22 Eble vi diros al mi: La
Eternulon, nian Dion, ni fidas?
sed Li estas ja Tiu, kies altaĵojn kaj
altarojn Ĥizkija forigis, dirante al
Judujo kaj Jerusalem: Antaŭ ĉi tiu
altaro adorkliniĝu en Jerusalem.
23 Nun provu konkuri kun mia
sinjoro, la reĝo de Asirio; mi
donos al vi du mil ĉevalojn—ĉu vi
povas trovi rajdantojn por ili?
24 Kiel vi povas forigi estron, unu
el la plej malgrandaj servantoj de
mia sinjoro, kaj fidi Egiptujon pro la
ĉaroj kaj rajdistoj? 25 Cetere, ĉu
sen la volo de la Eternulo mi iris
kontraŭ ĉi tiun lokon, por ruinigi
ĝin? La Eternulo diris al mi: Iru
kontraŭ ĉi tiun landon kaj ruinigu
ĝin. 26 Tiam Eljakim, filo de Ĥil-
kija, kaj Ŝebna kaj Joaĥ diris al
Rabŝake: Volu paroli al viaj sklavoj
en la lingvo Siria, ĉar ni komprenas;
sed ne parolu kun ni Jude antaŭ
la oreloj de la popolo, kiu estas sur la
murego. 27 Sed Rabŝake diris al
ili: Ĉu al via sinjoro kaj al vi sendis
min mia sinjoro, por diri tiujn vortojn?
ĉu ne al la homoj, kiuj sidas sur la
murego, por manĝi sian ekskrementon
kaj trinki sian urinon kune kun vi?
28 Kaj Rabŝake stariĝis, kaj ekkriis
per laŭta voĉo Jude, kaj li ekparolis,
dirante: Aŭskultu la vortojn de la
granda reĝo, la reĝo de Asirio.
29 Tiele diras la reĝo: Ĥizkija ne
forlogu vin, ĉar li ne povos savi vin
el lia mano. 30 Kaj Ĥizkija ne
fidigu vin per la Eternulo, dirante:
La Eternulo certe nin savos, kaj ĉi
tiu urbo ne estos transdonita en la
manojn de la reĝo de Asirio. 31 Ne
aŭskultu Ĥizkijan; ĉar tiele diras la
reĝo de Asirio: Faru kun mi pacon
kaj eliru al mi, kaj manĝu ĉiu el sia
vinberĝardeno kaj ĉiu de sia figarbo
kaj trinku ĉiu la akvon el sia puto,
32 ĝis mi venos kaj prenos vin en
landon similan al via lando, en landon
de greno kaj mosto, en landon de
pano kaj vinberĝardenoj, en landon
de olivoj kaj de mielo, kaj vi vivos
kaj ne mortos. Kaj ne aŭskultu
Ĥizkijan, kiam li forlogas vin per la
vortoj: La Eternulo nin savos. 33 Ĉu
la dioj de la nacioj savis ĉiu sian
landon el la manoj de la reĝo de
Asirio? 34 Kie estas la dioj de
Ĥamat kaj de Arpad? kie estas la
dioj de Sefarvaim, de Hena kaj Iva?
ĉu ili savis Samarion el miaj manoj?
35 Kiu el ĉiuj dioj de tiuj landoj
savis sian landon el miaj manoj, ke
la Eternulo savu Jerusalemon el miaj

manoj ? 36 Kaj la popolo silentis
kaj nenion respondis al li ; ĉar estis
ordono de la reĝo : Ne respondu al li.
37 Kaj Eljakim, filo de Ĥilkija, la
palacestro, kaj Ŝebna, la skribisto,
kaj Joaĥ, filo de Asaf, la kronikisto,
venis al Ĥizkija en disŝiritaj vestoj,
kaj raportis al li la vortojn de Rabŝake.

19 KIAM la reĝo Ĥizkija tion
aŭdis, li disŝiris siajn vestojn
kaj ĉirkaŭkovris sin per sako,
kaj iris en la domon de la Eternulo.
2 Kaj li sendis Eljakimon, la palac-
estron, kaj Ŝebnan, la skribiston,
kaj la plejaĝulojn el la pastroj,
ĉirkaŭkovritajn per sakoj, al la
profeto Jesaja, filo de Amoc. 3 Kaj
ili diris al li : Tiele diras Ĥizkija :
Ĉi tiu tago estas tago de malfeliĉo,
de puno, kaj de malhonoro ; ĉar
infanoj atingis la aperturon de la
utero, sed forestas forto por naski.
4 Eble aŭdos la Eternulo, via Dio,
ĉiujn vortojn de Rabŝake, kiun sendis
la reĝo de Asirio, lia sinjoro, por
blasfemi la vivantan Dion, kaj punos
pro la vortoj, kiujn aŭdis la Etern-
ulo, via Dio. Levu do preĝon por
la restintoj, kiuj ankoraŭ ekzistas.
5 Kaj la servantoj de la reĝo Ĥizkija
venis al Jesaja. 6 Kaj Jesaja diris
al ili : Tiele parolu al via sinjoro :
Tiele diras la Eternulo : Ne timu la
vortojn, kiujn vi aŭdis kaj per kiuj
blasfemis Min la servantoj de la reĝo
de Asirio. 7 Jen Mi metos en lin
spiriton, ke, aŭdinte sciigon, li reiros
en sian landon, kaj Mi faligos lin
per glavo en lia lando.

8 Kaj Rabŝake revenis, kaj trovis
la reĝon de Asirio militanta kontraŭ
Libna ; ĉar li aŭdis, ke li foriris de
Laĥiŝ. 9 Kaj venis sciigo pri Tir-
haka, reĝo de Etiopujo, nome : Li
eliris, por militi kontraŭ vi. Tiam li
denove sendis senditojn al Ĥizkija
kun la sekvanta komisio : 10 Tiele
diru al Ĥizkija, reĝo de Judujo : Ne
forlogu vin via Dio, kiun vi fidas,
dirante : Jerusalem ne estos trans-
donita en la manojn de la reĝo de
Asirio. 11 Vi aŭdis ja, kion faris la
reĝoj de Asirio al ĉiuj landoj, ruin-
igante ilin ; ĉu vi do saviĝos ? 12 Ĉu
ilin savis la dioj de la nacioj, kiujn
ekstermis miaj patroj, la naciojn de
Gozan kaj Ĥaran kaj Recef kaj la
filojn de Eden en Telasar ? 13 Kie
estas la reĝo de Ĥamat kaj la reĝo
de Arpad kaj la reĝo de la urbo
Sefarvaim, de Hena kaj Iva ?
14 Ĥizkija prenis la leteron el la
manoj de la senditoj kaj legis ĝin,
kaj li iris en la domon de la Eternulo,
kaj Ĥizkija disvolvis ĝin antaŭ la
Eternulo. 15 Kaj Ĥizkija ekpreĝis
al la Eternulo, kaj diris : Ho Eternulo,
Dio de Izrael, sidanta sur la keruboj !
Vi estas la sola Dio super ĉiuj regnoj
de la tero, Vi kreis la ĉielon kaj la
teron ; 16 klinu, ho Eternulo, Vian
orelon, kaj aŭskultu ; malfermu, ho
Eternulo, Viajn okulojn, kaj rigardu ;
kaj aŭdu la vortojn de Sanĥerib,
kiujn li sendis, por insulti la Dion
vivantan. 17 Estas vero, ho Etern-
ulo, la reĝoj de Asirio ruinigis la
popolojn kaj ilian teron, 18 kaj
ĵetis iliajn diojn en fajron ; ĉar tio
estis ne dioj, sed faritaĵoj de homaj
manoj, ligno kaj ŝtono ; ili ekstermis
ilin. 19 Sed nun, ho Eternulo, nia
Dio, savu nin do kontraŭ liaj manoj,
por ke ĉiuj regnoj de la tero eksciu,
ke Vi, ho Eternulo, estas sola.

20 Kaj Jesaja, filo de Amoc, sendis
al Ĥizkija, por diri : Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael : Tion, kion
vi preĝis al Mi pri Sanĥerib, reĝo de
Asirio, Mi aŭdis. 21 Jen estas tio,
kion diris pri li la Eternulo : Mal-
estimas vin, mokas vin la virga filino
de Cion, balancas post vi la kapon
la filino de Jerusalem. 22 Kiun vi
blasfemis kaj insultis ? kaj kontraŭ
kiun vi laŭtigis voĉon kaj alte levis
viajn okulojn ? Kontraŭ la Sanktulon
de Izrael ! 23 Per viaj servantoj
vi blasfemis la Sinjoron, kaj vi diris :
Kun mia multo da ĉaroj mi supren-
iris sur la supron de montoj, sur la
randon de Lebanon, kaj mi dehakis
ĝiajn altajn cedrojn, ĝiajn plej bonajn
cipresojn, kaj mi atingis ĝian plej
altan pinton, ĝian ĝardensimilan
arbaron. 24 Mi fosis kaj trinkis
fremdan akvon, kaj mi sekigos per la
plandoj de miaj piedoj ĉiujn riverojn
de Egiptujo. 25 Ĉu vi ne aŭdis, ke
Mi jam delonge tion decidis, de tempo
antikva tion destinis ? nun Mi tion
plenumis, ke la fortikigitaj urboj
fariĝis amaso da ruinŝtonoj. 26 Kaj
iliaj loĝantoj senfortigitaj ektremis
kaj kovriĝis per honto ; ili fariĝis
kiel herbo de kampo, kiel malgrava
verdaĵo, kiel musko sur tegmentoj,
kaj kiel sunbruligita greno antaŭ la

spikiĝo. 27 Sed vian sidon kaj
vian eliron kaj vian venon Mi scias,
ankaŭ vian koleron kontraŭ Mi.
28 Pro tio, ke vi koleris kontraŭ Mi
kaj via aroganteco venis al Miaj
oreloj, Mi metos Mian ringon en
viajn nazotruojn kaj Mian buŝbrid-
aĵon en vian buŝon, kaj Mi reirigos
vin per la sama vojo, per kiu vi venis.
29 Kaj jen estas por vi la pruvosigno:
vi manĝos en ĉi tiu jaro grenon
memsemiĝintan, en la dua jaro grenon
sovaĝan, sed en la tria jaro vi semos
kaj rikoltos kaj plantos vinberĝar-
denojn kaj manĝos iliajn fruktojn.
30 Kaj la restaĵo de la domo de
Jehuda denove enradikiĝos malsupre
kaj donos fruktojn supre. 31 Ĉar
el Jerusalem devenos restaĵo, kaj
savitaĵo de la monto Cion; la fervoro
de la Eternulo Cebaot tion faros.
32 Tial tiele diras la Eternulo pri la
reĝo de Asirio: Li ne eniros en ĉi
tiun urbon kaj ne ĵetos tien sagon
kaj ne aliros al ĝi kun ŝildo kaj ne
ŝutos kontraŭ ĝi remparon. 33 Per
la sama vojo, per kiu li venis, li
reiros, kaj en ĉi tiun urbon li ne
eniros, diras la Eternulo. 34 Mi
defendos ĉi tiun urbon, por savi ĝin
pro Mi kaj pro Mia servanto David.

35 En tiu nokto eliris anĝelo de la
Eternulo kaj frapis en la tendaro
de la Asirianoj cent okdek kvin mil.
Kiam oni leviĝis matene, oni ekvidis,
ke ili ĉiuj estas kadavroj senvivaj.
36 Kaj Sanĥerib, la reĝo de Asirio,
elmoviĝis kaj iris kaj rehejmiĝis kaj
restis en Nineve. 37 Kaj kiam li
adorkliniĝis en la domo de sia dio
Nisroĥ, liaj filoj Adrameleĥ kaj
Ŝarecer mortigis lin per glavo, kaj
mem ili forkuris en la landon Ara-
ratan. Kaj ekreĝis anstataŭ li lia
filo Esar-Ĥadon.

20 EN tiu tempo Ĥizkija morte
malsaniĝis; kaj venis al li
la profeto Jesaja, filo de
Amoc, kaj diris al li: Tiele diras la
Eternulo: Faru testamenton pri via
domo, ĉar vi mortos kaj ne vivos.
2 Tiam Ĥizkija turnis sian vizaĝon
al la muro, kaj ekpreĝis al la Etern-
ulo, dirante: 3 Mi petas, ho Etern-
ulo, rememoru, ke mi iradis antaŭ
Vi kun vero kaj koro fidela, kaj mi
faradis tion, kio plaĉas al Vi. Kaj
Ĥizkija laŭte ekploris. 4 Kiam Je-
saja ankoraŭ ne eliris el la interna
korto, aperis al li la vorto de la
Eternulo jene: 5 Reiru, kaj diru
al Ĥizkija, la estro de Mia popolo:
Tiele diras la Eternulo, Dio de via
patro David: Mi aŭdis vian preĝon,
Mi vidis viajn larmojn; jen Mi re-
sanigos vin; en la tria tago vi iros en
la domon de la Eternulo. 6 Kaj Mi
aldonos al via vivo dek kvin jarojn;
kaj kontraŭ la mano de la reĝo de
Asirio Mi savos vin kaj ĉi tiun urbon,
kaj Mi defendos ĉi tiun urbon pro
Mi kaj pro Mia servanto David.
7 Kaj Jesaja diris: Oni alportu dis-
premitan figon. Kaj oni alportis kaj
metis sur la ŝvelaĵon, kaj li resaniĝis.
8 Kaj Ĥizkija diris al Jesaja: Kia
estas la signo, ke la Eternulo min
resanigos kaj mi iros en la tria tago
en la domon de la Eternulo? 9 Je-
saja respondis: Tio estos por vi la
pruvosigno de la Eternulo, ke la
Eternulo plenumos tion, kion Li
diris: ĉu la hormontra ombro iru
antaŭen je dek gradoj, aŭ ĉu ĝi iru
returne je dek gradoj? 10 Kaj
Ĥizkija diris: Facile estas por la
ombro iri antaŭen je dek gradoj;
ne, la ombro iru returne je dek gradoj.
11 Tiam la profeto Jesaja vokis al
la Eternulo, kaj Li retiris la hor-
montran ombron malantaŭen je dek
gradoj sur la hormontrilo de Aĥaz,
sur kiu ĝi malsupriĝis.

12 En tiu tempo Berodaĥ-Baladan,
filo de Baladan, reĝo de Babel, sendis
leteron kaj donacojn al Ĥizkija; ĉar
li aŭdis, ke Ĥizkija estis malsana.
13 Kaj Ĥizkija elaŭdis ilin, kaj
montris al ili sian tutan trezorejon,
la arĝenton kaj la oron kaj la arom-
aĵojn kaj la karan oleon kaj sian
armilejon, kaj ĉion, kio troviĝis en
liaj trezorejoj; estis nenio, kion
Ĥizkija ne montrus al ili en sia domo
kaj en sia tuta posedaĵo. 14 Kaj
venis la profeto Jesaja al la reĝo
Ĥizkija, kaj diris al li: Kion parolis
tiuj homoj? kaj de kie ili venis al vi?
Kaj Ĥizkija diris: El lando malproks-
ima ili venis, el Babel. 15 Kaj li
diris: Kion ili vidis en via domo?
Kaj Ĥizkija respondis: Ĉion, kio
estas en mia domo, ili vidis; estis
nenio, kion mi ne montrus al ili en
miaj trezorejoj. 16 Tiam Jesaja
diris al Ĥizkija: Aŭskultu la diron de
la Eternulo: 17 Jen venos tagoj,
kaj ĉio, kio estas en via domo kaj

kion kolektis viaj patroj ĝis la nuna
tago, estos forportata en Babelon;
nenio restos, diras la Eternulo.
18 Kaj el viaj filoj, kiuj devenos de
vi, kiujn vi naskigos, oni prenos;
kaj ili estos korteganoj en la palaco
de la reĝo de Babel. 19 Kaj Ĥizkija
diris al Jesaja: Bona estas la vorto
de la Eternulo, kiun vi diris. Kaj li
diris plue: Estu nur paco kaj vero
en mia tempo. 20 La cetera historio
de Ĥizkija, kaj lia tuta forto, kaj kiel
li faris la lageton kaj la akvotubon
kaj enkondukis la akvon en la urbon,
ĉio estas priskribita en la libro de
kroniko de la reĝoj de Judujo.
21 Kaj Ĥizkija ekdormis kun siaj
patroj, kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Manase.

21 LA aĝon de dek du jaroj
havis Manase, kiam li fariĝis
reĝo, kaj kvindek kvin jarojn
li reĝis en Jerusalem. La nomo de
lia patrino estis Ĥefci-Ba. 2 Li
agadis malbone antaŭ la Eternulo,
simile al la abomenindaĵoj de la
nacioj, kiujn la Eternulo forpelis de
antaŭ la Izraelidoj. 3 Li konstruis
denove la altaĵojn, kiujn forigis lia
patro Ĥizkija; kaj li starigis altarojn
al Baal kaj faris sanktan stangon,
kiel faris Aĥab, reĝo de Izrael, kaj
adorkliniĝis antaŭ la tuta armeo de
la ĉielo kaj servis al ĝi. 4 Li
konstruis ankaŭ altarojn en la domo
de la Eternulo, pri kiu la Eternulo
diris: En Jerusalem Mi estigos Mian
nomon. 5 Kaj li konstruis altarojn
al la tuta armeo de la ĉielo, sur la du
kortoj de la domo de la Eternulo.
6 Kaj li trairigis sian filon tra fajro,
kaj li aŭguradis kaj sorĉadis, kaj
starigis antaŭdiristojn kaj magiistojn;
li multe agadis malbone antaŭ la
Eternulo, kolerigante Lin. 7 Ankaŭ
la idolon por Aŝtar, kiun li faris, li
starigis en la domo, pri kiu la Eternulo
diris al David kaj al lia filo Salomono:
En ĉi tiu domo kaj en Jerusalem,
kiun Mi elektis inter ĉiuj triboj de
Izrael, Mi estigos Mian nomon por
eterne, 8 kaj Mi ne plu elvagigos
la piedon de Izrael el la tero, kiun
Mi donis al iliaj patroj, se ili nur
observos, por agadi konforme al ĉio,
kion Mi ordonis al ili, kaj al la tuta
instruo, kiun donis al ili Mia servanto
Moseo. 9 Sed ili ne obeis; kaj
Manase forlogis ilin tiel, ke ili agis
pli malbone, ol la nacioj, kiujn la
Eternulo ekstermis antaŭ la Izrael-
idoj. 10 Kaj la Eternulo ekparolis
per Siaj servantoj, la profetoj, dir-
ante: 11 Pro tio, ke Manase, reĝo
de Judujo, faris tiujn abomenind-
aĵojn, kiuj estas pli malbonaj, ol ĉio,
kion faris la Amoridoj, kiuj estis antaŭ
li, kaj li pekigis ankaŭ la Judojn per
siaj idoloj, 12 tiele diras la Etern-
ulo, Dio de Izrael: Jen Mi venigos
sur Jerusalemon kaj Judujon tian
malbonon, ke ĉe ĉiu, kiu tion aŭdos,
ektintos en ambaŭ liaj oreloj. 13 Mi
etendos super Jerusalem la mezur-
ŝnuron de Samario kaj la vertikalon
de la domo de Aĥab, kaj Mi elviŝos
Jerusalemon tiel, kiel oni elviŝas
pladon, elviŝos kaj renversos. 14 Kaj
Mi forpuŝos la restaĵon de Mia hered-
aĵo, kaj Mi transdonos ilin en la
manojn de iliaj malamikoj, kaj ili
fariĝos kaptaĵo kaj rabaĵo por ĉiuj
siaj malamikoj; 15 pro tio, ke ili
faradis malbonon antaŭ Miaj okuloj
kaj incitadis Min, de post la tago, kiam
iliaj patroj eliris el Egiptujo, ĝis la
nuna tago. 16 Ankaŭ da senkulpa
sango Manase elverŝis tre multe,
ĝis li plenigis Jerusalemon de unu
rando ĝis la alia, krom sia peko, per
kiu li pekigis Judujon, por fari mal-
bonon antaŭ la okuloj de la Eternulo.
17 La cetera historio de Manase,
kaj ĉio, kion li faris, kaj la pekoj,
kiujn li faris, estas priskribitaj en la
libro de kroniko de la reĝoj de Judujo.
18 Kaj Manase ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en la
ĝardeno ĉe lia domo, en la ĝardeno
de Uza. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Amon.

19 La aĝon de dudek du jaroj havis
Amon, kiam li fariĝis reĝo, kaj du
jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Meŝul-
emet, filino de Ĥaruc, el Jotba.
20 Li agadis malbone antaŭ la
Eternulo, kiel agadis lia patro Manase.
21 Li iradis laŭ tute la sama vojo,
laŭ kiu iradis lia patro, kaj li servadis
al la idoloj, al kiuj servadis lia patro,
kaj adorkliniĝadis antaŭ ili. 22 Li
forlasis la Eternulon, Dion de liaj
patroj, kaj ne iradis laŭ la vojo de la
Eternulo. 23 Kaj la servantoj de
Amon konspiris kontraŭ li, kaj mort-
igis la reĝon en lia domo. 24 Sed
la popolo de la lando mortigis ĉiujn,

kiuj faris konspiron kontraŭ la reĝo
Amon; kaj la popolo de la lando faris
reĝo anstataŭ li lian filon Joŝija.
25 La cetera historio de Amon, kion
li faris, estas priskribita en la libro
de kroniko de la reĝoj de Judujo.
26 Kaj oni enterigis lin en lia tombo,
en la ĝardeno de Uza. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Joŝija.

22 LA aĝon de ok jaroj havis
Joŝija, kiam li fariĝis reĝo,
kaj tridek unu jarojn li reĝis
en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Jedida, filino de Adaja, el
Bockat. 2 Li agadis bone antaŭ
la Eternulo, kaj iradis tute laŭ
la vojo de sia patro David, kaj
ne deflankiĝis dekstren, nek mal-
dekstren.

3 En la dek-oka jaro de la reĝo
Joŝija la reĝo sendis la skribiston
Ŝafan, filo de Acalja, filo de Meŝulam,
en la domon de la Eternulo, dirante:
4 Iru al la ĉefpastro Ĥilkija, ke li
elprenu la tutan monon, kiu estis
alportita en la domon de la Eternulo
kaj kiun kolektis de la popolo la
pordogardistoj, 5 kaj oni transdonu
ĝin en la manojn de la laborplenum-
antoj, kiuj havis komision en la
domo de la Eternulo, por ke ĉi tiuj
donu ĝin al la laborantoj en la domo
de la Eternulo, por rebonigi la difekt-
ojn en la domo, 6 al la ĉarpent-
istoj kaj konstruistoj kaj mason-
istoj, kaj por aĉeti lignon kaj ĉirkaŭ-
hakitajn ŝtonojn por la rebonigo de
la domo; 7 sed oni ne postulu de
ili kalkulan raporton pri la mono,
transdonita en iliajn manojn, ĉar ili
devas labori konfidate. 8 Kaj la
ĉefpastro Ĥilkija diris al la skribisto
Ŝafan: Libron de la instruo mi trovis
en la domo de la Eternulo. Kaj
Ĥilkija donis la libron al Ŝafan, kaj li
ĝin legis. 9 Kaj la skribisto Ŝafan
venis al la reĝo kaj alportis al la reĝo
respondon, kaj diris: Viaj servantoj
elŝutis la monon, kiu troviĝis en
la domo, kaj donis ĝin en la manojn
de la laborplenumantoj en la domo
de la Eternulo. 10 Kaj la skribisto
Ŝafan raportis al la reĝo, dirante:
Libron donis al mi la pastro Ĥilkija.
Kaj Ŝafan legis ĝin antaŭ la reĝo.
11 Kiam la reĝo aŭdis la vortojn de
la libro de la instruo, li disŝiris siajn
vestojn. 12 Kaj la reĝo ordonis al
la pastro Ĥilkija, kaj al Aĥikam, filo
de Ŝafan, kaj al Aĥbor, filo de Miĥaja,
kaj al la skribisto Ŝafan, kaj al Asaja,
servanto de la reĝo, dirante: 13 Iru,
demandu la Eternulon por mi kaj
por la popolo kaj por la tuta Judujo
koncerne la vortojn de tiu trovita
libro; ĉar granda estas la kolero de la
Eternulo, ekflaminta kontraŭ ni pro
tio, ke niaj patroj ne obeis la vortojn
de tiu libro, por plenumi ĉion, kio
estas skribita por ni. 14 Kaj iris la
pastro Ĥilkija kaj Aĥikam kaj Aĥbor
kaj Ŝafan kaj Asaja al la profetino
Ĥulda, edzino de Ŝalum, filo de Tikva,
filo de Ĥarĥas, la vestogardisto (ŝi
loĝis en Jerusalem, en la dua parto);
kaj ili parolis kun ŝi. 15 Kaj ŝi
diris al ili: Tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael: Diru al la homo, kiu
sendis vin al mi: 16 Tiele diras la
Eternulo: Jen Mi venigos malfeliĉon
sur ĉi tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝant-
ojn, ĉiujn vortojn de la libro, kiun legis
la reĝo de Judujo. 17 Pro tio, ke
ili Min forlasis kaj incensis al aliaj
dioj, kolerigante Min per ĉiuj faroj
de siaj manoj, ekflamis Mia kolero
kontraŭ ĉi tiu loko kaj ne estingiĝos.
18 Sed koncerne la reĝon de Judujo,
kiu sendis vin, por demandi la
Eternulon, diru al li jene: Tiele diras
la Eternulo, Dio de Izrael, pri la
vortoj, kiujn vi aŭdis: 19 Ĉar via
koro moliĝis kaj vi humiliĝis antaŭ
la Eternulo, kiam vi aŭdis, kion Mi
diris pri ĉi tiu loko kaj pri ĝiaj loĝ-
antoj, ke ili fariĝos ruinaĵo kaj mal-
benaĵo, kaj vi disŝiris viajn vestojn
kaj ploris antaŭ Mi, tial Mi ankaŭ
aŭskultis vin, diras la Eternulo.
20 Pro tio jen Mi alkolektos vin al
viaj patroj, kaj vi iros en vian tombon
en paco, kaj viaj okuloj ne vidos la
tutan malfeliĉon, kiun Mi venigos
sur ĉi tiun lokon. Kaj ili alportis la
respondon al la reĝo.

23 LA reĝo sendis, kaj oni kun-
venigis al li ĉiujn plejaĝul-
ojn de Judujo kaj Jerusalem.
2 Kaj la reĝo iris en la domon de la
Eternulo, kaj kune kun li ĉiuj Judoj
kaj ĉiuj loĝantoj de Jerusalem, kaj la
pastroj kaj la profetoj kaj la tuta pop-
olo, de la malgrandaj ĝis la grandaj;
kaj oni voĉlegis antaŭ ili ĉiujn vortojn
de la libro de interligo, kiu estis trovita
en la domo de la Eternulo. 3 Kaj
la reĝo stariĝis ĉe la kolono, kaj faris
interligon antaŭ la Eternulo, por

sekvi la Eternulon kaj observi Liajn
ordonojn kaj Liajn atestojn kaj Liajn
leĝojn, per la tuta koro kaj per la
tuta animo, por restarigi la vortojn
de tiu interligo, skribitajn en tiu
libro. Kaj la tuta popolo aliĝis al la
interligo. 4 Kaj la reĝo ordonis al
la ĉefpastro Ĥilkija kaj al la dua-
gradaj pastroj kaj al la pordogardistoj,
ke oni elportu el la templo de la
Eternulo ĉiujn objektojn, faritajn
por Baal kaj por Aŝtar kaj por la tuta
armeo de la ĉielo ; kaj oni forbruligis
ilin ekster Jerusalem sur la kampo
Kidron, kaj oni forportis ilian cindron
en Bet-Elon. 5 Kaj li forigis la
idolpastrojn, kiujn starigis la reĝoj
de Judujo, por incensi sur la altaĵoj
en la urboj de Judujo kaj en la ĉir-
kaŭaĵo de Jerusalem, kaj tiujn, kiuj
incensadis al Baal, al la suno, al la
luno, al la stelaroj, kaj al la tuta
armeo de la ĉielo. 6 Kaj li elport-
igis la sanktan stangon el la domo
de la Eternulo ekster Jerusalemon
al la torento Kidron ; kaj oni forbrul-
igis ĝin ĉe la torento Kidron kaj
disfrotis ĝin ĝis cindreco, kaj oni
ĵetis la cindron sur la tombejon de la
simpla popolo. 7 Kaj li detruis la
domojn de malĉastistoj, kiuj estis ĉe
la domo de la Eternulo kaj en kiuj
la virinoj teksadis tendojn por Aŝtar.
8 Kaj li venigis ĉiujn pastrojn el la
urboj de Judujo, kaj malpurigis la
altaĵojn, sur kiuj la pastroj incens-
adis, de Geba ĝis Beer-Ŝeba ; kaj li
detruis la altaĵojn ĉe la pordegoj ;
tiun, kiu estis antaŭ la pordego de la
urbestro Josuo, kaj tiun, kiu estis
maldekstre ĉe la enirado en la urbon
9 Tamen la pastroj de la altaĵoj ne
oferadis sur la altaro de la Eternulo
en Jerusalem, sed ili manĝadis
macojn kune kun siaj fratoj. 10 Kaj
li malpurigis ankaŭ Tofeton, kiu
estis en la valo de la filoj de Hinom,
por ke neniu trairigu sian filon aŭ sian
filinon tra fajro al Moleĥ. 11 Kaj li
forigis la ĉevalojn, kiujn la reĝoj de
Judujo starigis al la suno ĉe la
enirejo de la domo de la Eternulo,
apud la ĉambro de la eŭnuko Netan-
Meleĥ en Parvarim, kaj la ĉarojn de
la suno li forbruligis per fajro.
12 Kaj la altarojn, kiuj estis sur
la tegmento de la supra ĉambro de
Aĥaz, kiujn faris la reĝoj de Judujo,
kaj la altarojn, kiujn faris Manase en
la du kortoj de la domo de la Eternulo,
la reĝo detruis, kaj li kuris de tie kaj
ĵetis ilian cindron en la torenton
Kidron. 13 Ankaŭ la altaĵojn, kiuj
estis antaŭ Jerusalem, dekstre de la
monto de pereo, kaj kiujn aranĝis
Salomono, reĝo de Izrael, por Aŝtar,
abomenindaĵo de la Cidonanoj, kaj
por Kemoŝ, abomenindaĵo de la
Moabidoj, kaj por Milkom, abomen-
indaĵo de la Amonidoj, la reĝo
malpurigis. 14 Kaj li disrompis la
statuojn kaj dehakis la sanktajn
stangojn, kaj plenigis ilian lokon per
ostoj de homoj. 15 Ankaŭ la altar-
on, kiu estis en Bet-El, kaj la
altaĵon, kiun aranĝis Jerobeam, filo
de Nebat, kiu pekigis Izraelon, ankaŭ
tiun altaron kaj la altaĵon li detruis,
kaj li forbruligis la altaĵon kaj faris
el ĝi polvon kaj forbruligis la sanktan
stangon. 16 Joŝija sin turnis, kaj
ekvidis la tombojn, kiuj estis tie sur
la monto, kaj li sendis, kaj prenigis
la ostojn el la tomboj kaj forbruligis
ilin sur la altaro kaj malpurigis ĝin,
konforme al la vorto de la Eternulo,
kiun proklamis tiu homo de Dio, kiu
antaŭdiris tiun fariĝon. 17 Kaj li
diris : Kio estas tiu monumento, kiun
mi vidas ? Kaj la loĝantoj de la urbo
diris al li : Tio estas la tombo de la
homo de Dio, kiu venis el Judujo,
kaj antaŭdiris tiujn farojn, kiujn vi
faris koncerne la altaron de Bet-El.
18 Kaj li diris : Lasu lin kuŝi, neniu
tuŝu liajn ostojn. Tiamaniere liaj
ostoj estis savitaj kun la ostoj de
la profeto, kiu venis el Samario.
19 Ankaŭ ĉiujn domojn de la altaĵoj,
kiuj estis en la urboj de Samario kaj
kiujn konstruis la reĝoj de Izrael, por
inciti la Eternulon, Joŝija detruis, kaj
agis kun ili simile al tio, kion li faris
en Bet-El. 20 Kaj li buĉis ĉiujn
pastrojn de la altaĵoj, kiuj tie estis,
sur la altaroj, kaj bruligis sur ili
homajn ostojn ; kaj li revenis en Jeru-
salemon.
21 Kaj la reĝo ordonis al la tuta
popolo, dirante : Faru Paskon al la
Eternulo, via Dio, kiel estas skribite
en tiu libro de la interligo. 22 Ĉar
simila Pasko ne estis farita de post
la tempo de la juĝistoj, kiuj juĝadis
Izraelon, kaj en la tuta tempo de la
reĝoj de Izrael kaj de la reĝoj de
Judujo ; 23 nur en la dek-oka jaro
de la reĝo Joŝija estis farita tiu Pasko

al la Eternulo en Jerusalem. 24 Kaj
la aŭguristojn kaj la sorĉistojn kaj la
domajn diojn kaj la idolojn kaj ĉiujn
abomenindaĵojn, kiuj montriĝis en la
Juda lando kaj en Jerusalem, Joŝija
ekstermis, por plenumi la vortojn
de la instruo, skribitajn en la libro,
kiun la pastro Ĥilkija trovis en la
domo de la Eternulo. 25 Ne estis
antaŭ li reĝo simila al li, kiu turnis
sin al la Eternulo per sia tuta koro
kaj per sia tuta animo kaj per sia
tuta forto, konforme al la tuta
instruo de Moseo; kaj post li ne
aperis simila al li. 26 Tamen la
Eternulo ne deturnis Sin de la granda
furiozo de Sia kolero, per kiu Lia
kolero ekflamis kontraŭ Judujo pro
ĉiuj incitoj, per kiuj incitis Lin
Manase. 27 Kaj la Eternulo diris:
Ankaŭ Judujon Mi forigos de antaŭ
Mia vizaĝo, kiel Mi forigis Izraelon,
kaj Mi forpuŝos ĉi tiun urbon, kiun
Mi elektis, Jerusalemon, kaj la domon,
pri kiu Mi diris, ke Mia nomo tie
estos. 28 La cetera historio de
Joŝija, kaj ĉio, kion li faris, estas
priskribitaj en la libro de kroniko
de la reĝoj de Judujo. 29 En lia
tempo Faraono Neĥo, reĝo de Egipt-
ujo, iris kontraŭ la reĝon de Asirio
al la rivero Eŭfrato. La reĝo Joŝija
iris renkonte al li, kaj ĉi tiu mortigis
lin en Megido, kiam li ekvidis lin.
30 Kaj liaj servantoj forveturigis lin
mortintan el Megido kaj venigis lin
en Jerusalemon kaj enterigis lin en
lia tombo. Kaj la popolo de la lando
prenis Jehoaĥazon, filon de Joŝija,
kaj sanktoleis lin kaj faris lin reĝo
anstataŭ lia patro.

31 La aĝon de dudek tri jaroj havis
Jehoaĥaz, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri
monatojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Ĥamutal, fil-
ino de Jeremia, el Libna. 32 Li agadis
malbone antaŭ la Eternulo, tiel same
kiel agadis liaj patroj. 33 Kaj Fara-
ono Neĥo malliberigis lin en Ribla en
la lando Ĥamat, por ke li ne reĝu en
Jerusalem, kaj li metis sur la landon
monpunon de cent kikaroj da arĝento
kaj unu kikaro da oro. 34 Kaj
Faraono Neĥo ekreĝigis Eljakimon,
filon de Joŝija, anstataŭ lia patro
Joŝija, kaj ŝanĝis lian nomon je
Jehojakim; sed Jehoaĥazon li prenis
kaj venigis en Egiptujon, kaj tie li
mortis. 35 La arĝenton kaj oron
Jehojakim donis al Faraono; sed li
metis tion sur la landon, ke oni donu
la arĝenton laŭ la ordono de Faraono:
de ĉiu laŭ taksado li prenis la ar-
ĝenton kaj la oron de la popolo de la
lando, por doni al Faraono Neĥo.

36 La aĝon de dudek kvin jaroj
havis Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo,
kaj dek unu jarojn li reĝis en Jeru-
salem. La nomo de lia patrino estis
Zebuda, filino de Pedaja, el Ruma.
37 Li agadis malbone antaŭ la Etern-
ulo, tiel same, kiel agadis liaj patroj.

24 EN lia tempo venis Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel; kaj
Jehojakim estis lia subulo
dum tri jaroj, sed poste li defalis de
li. 2 La Eternulo sendis sur lin
hordojn da Ĥaldeoj, hordojn da Siri-
anoj, hordojn da Moabidoj, kaj
hordojn da Amonidoj, sendis ilin sur
Judujon, por pereigi ĝin, konforme
al la vorto de la Eternulo, kiun Li
diris per Siaj servantoj, la profetoj.
3 Sed laŭ la ordono de la Eternulo
tio fariĝis al Judujo, por forpuŝi ĝin
de antaŭ Lia vizaĝo pro la pekoj
de Manase, pro ĉio, kion li faris;
4 ankaŭ pro la senkulpa sango, kiun
li verŝis, plenigante Jerusalemon
per senkulpa sango, la Eternulo ne
volis pardoni. 5 La cetera historio
de Jehojakim, kaj ĉio, kion li faris,
estas priskribitaj en la libro de
kroniko de la reĝoj de Judujo.
6 Kaj Jehojakim ekdormis kun siaj
patroj, kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Jehojaĥin. 7 La reĝo de Egipt-
ujo ne eliris plu el sia lando, ĉar la
reĝo de Babel forprenis ĉion, kio
apartenis al la reĝo de Egiptujo, de
la torento de Egiptujo ĝis la rivero
Eŭfrato.

8 La aĝon de dek ok jaroj havis
Jehojaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj
tri monatojn li reĝis en Jerusalem.
La nomo de lia patrino estis Neĥuŝta,
filino de Elnatan, el Jerusalem.
9 Li agadis malbone antaŭ la Etern-
ulo, tiel same, kiel agadis lia patro.
10 En tiu tempo la servantoj de
Nebukadnecar, reĝo de Babel, iris
kontraŭ Jerusalemon, kaj oni kom-
encis sieĝi la urbon. 11 Kaj Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, venis al
la urbo, kiam liaj servantoj ĝin sieĝis.
12 Kaj Jehojaĥin, reĝo de Judujo,
eliris al la reĝo de Babel, li kaj lia
patrino kaj liaj servantoj kaj liaj

altranguloj kaj liaj korteganoj; kaj
la reĝo de Babel prenis lin en la oka
jaro de sia reĝado. 13 Kaj li elpren-
is el tie ĉiujn trezorojn de la domo
de la Eternulo kaj la trezorojn de la
reĝa domo, kaj li disrompis ĉiujn
orajn vazojn, kiujn Salomono, reĝo
de Izrael, faris en la templo de la
Eternulo, kiel diris la Eternulo.
14 Kaj li forkondukis ĉiujn Jerusalem-
anojn, ĉiujn eminentulojn, ĉiujn
fortajn militistojn—dek mil estis for-
kondukitaj—kaj ĉiujn artistojn kaj
ĉiujn forĝistojn; restis neniu krom
la malriĉa popolo de la lando. 15 Kaj
li forkondukis Jehojaĥinon en Ba-
belon; kaj la patrinon de la reĝo kaj la
edzinojn de la reĝo kaj liajn kort-
eganojn kaj la potenculojn de la
lando li forkondukis en kaptitecon
el Jerusalem en Babelon. 16 Kaj
ĉiujn fortulojn, sep mil, kaj la art-
istojn kaj la forĝistojn, mil, ĉiujn
bravajn militistojn, la reĝo de Babel
forkondukis en kaptitecon en Ba-
belon. 17 Kaj la reĝo de Babel faris
reĝo anstataŭ li lian onklon Matanja,
kaj ŝanĝis lian nomon je Cidkija.
18 La aĝon de dudek unu jaroj havis
Cidkija, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dek unu jarojn li reĝis en Jerusalem.
La nomo de lia patrino estis Ĥa-
mutal, filino de Jeremia, el Libna.
19 Li agadis malbone antaŭ la
Eternulo, tiel same, kiel agadis Jeho-
jakim. 20 Ĉar la kolero de la Etern-
ulo estis kontraŭ Jerusalem kaj
kontraŭ Judujo, ĝis Li forjetis ilin
de antaŭ Sia vizaĝo. Kaj Cidki-
ja defalis de la reĝo de Babel.
25 EN la naŭa jaro de lia
reĝado, en la deka monato,
en la deka tago de la monato,
venis Nebukadnecar, reĝo de Babel,
li kaj lia tuta militistaro, kontraŭ
Jerusalemon, kaj eksieĝis ĝin, kaj
oni konstruis ĉirkaŭ ĝi bastionojn.
2 Kaj la urbo restis sieĝata ĝis la
dek-unua jaro de la reĝo Cidkija.
3 En la naŭa tago de la kvara mon-
ato, kiam la malsato tiel fortiĝis en
la urbo, ke la popolo de la lando
ne havis panon, 4 tiam oni faris
enrompon en la urbon; kaj ĉiuj
militistoj forkuris en la nokto laŭ la
vojo de la pordego inter la du mur-
egoj apud la ĝardeno de la reĝo,
kaj foriris laŭ la vojo al la stepo.
Kaj la Ĥaldeoj staris ĉirkaŭ la urbo.
5 Kaj la militistaro de la Ĥaldeoj
postkuris la reĝon kaj kuratingis
lin sur la stepo de Jeriĥo, kaj lia tuta
militistaro diskuris for de li. 6 Kaj
ili kaptis la reĝon kaj forkondukis
lin al la reĝo de Babel en Riblan, kaj
oni faris pri li juĝon. 7 La filojn de
Cidkija oni buĉis antaŭ liaj okuloj,
kaj al Cidkija oni blindigis liajn
okulojn, kaj oni ligis lin per kupraj
katenoj kaj forkondukis lin en Ba-
belon.
8 En la kvina monato, en la sepa
tago de la monato, tio estas en la
dek-naŭa jaro de la reĝo Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, venis Nebu-
zaradan, estro de la korpogardistoj,
servanto de la reĝo de Babel, en
Jerusalemon. 9 Kaj li forbruligis
la domon de la Eternulo kaj la domon
de la reĝo kaj ĉiujn domojn de
Jerusalem; ĉiujn grandajn domojn li
forbruligis per fajro. 10 Kaj la
muregojn de Jerusalem ĉirkaŭe de-
truis la tuta militistaro de la Ĥaldeoj,
kiu estis kun la estro de la korpo-
gardistoj. 11 La ceteran popolon, kiu
restis en la urbo, kaj la transkur-
intojn, kiuj transkuris al la reĝo de
Babel, kaj la ceteran popolamason
forkondukis Nebuzaradan, la estro
de la korpogardistoj. 12 Sed iom
el la malriĉuloj de la lando la estro
de la korpogardistoj restigis, ke ili
estu vinberistoj kaj terkultivistoj.
13 La kuprajn kolonojn, kiuj estis en
la domo de la Eternulo, kaj la baz-
aĵojn kaj la kupran maron, kiuj estis
en la domo de la Eternulo, la Ĥaldeoj
disrompis kaj forportis ilian kupron
en Babelon. 14 Kaj la potojn kaj la
ŝoveliloj kaj la tranĉilojn kaj la
kulerojn kaj ĉiujn kuprajn vazojn,
kiuj estis uzataj ĉe la servado, ili
forprenis. 15 Kaj la karbujojn kaj
la aspergajn kalikojn, kiuj estis aŭ
el oro aŭ el arĝento, prenis la estro
de la korpogardistoj. 16 Koncerne
la du kolonojn, la unu maron, kaj la
bazaĵojn, kiujn faris Salomono por
la domo de la Eternulo: la kvanto
de la kupro en ĉiuj tiuj iloj estis ne-
mezurebla. 17 La alton de dek ok
ulnoj havis unu kolono; la kapitelo
sur ĝi estis kupra, kaj la alto de la
kapitelo estis tri ulnoj, kaj ĉirkaŭ
la kapitelo estis kradaĵo kaj granatoj,
ĉio el kupro; tiel same estis ĉe la
dua kolono, ankaŭ kun kradaĵo.

18 Kaj la estro de la korpogardistoj
prenis la ĉefpastron Seraja kaj la
duan pastron Cefanja kaj la tri pordo-
gardistojn. 19 Kaj el la urbo li
prenis unu korteganon, kiu estis
super la militistoj, kaj kvin virojn el
la adjutantoj de la reĝo, kiuj troviĝis
en la urbo, kaj la skribiston de la
militestro, kiu enregistradis la milit-
istojn el la popolo de la lando, kaj
sesdek homojn el la popolo de la
lando, kiuj troviĝis en la urbo.
20 Ilin prenis Nebuzaradan, la estro
de la korpogardistoj, kaj forkondukis
al la reĝo de Babel en Riblan. 21 Kaj
la reĝo de Babel frapis ilin kaj mort-
igis ilin en Ribla, en la lando Ĥamat.
Tiamaniere Jehuda estis elhejmig-
ita el sia lando. 22 Super la popolo,
kiu restis en la Juda lando kaj kiun
restigis Nebukadnecar, reĝo de Bab-
el, li estrigis super ili Gedaljan, filon
de Aĥikam, filo de Ŝafan.
23 Kiam ĉiuj militestroj, ili kaj iliaj
homoj, aŭdis, ke la reĝo de Babel
estrigis Gedaljan, ili venis al Gedalja
en Micpan, nome: Iŝmael, filo de
Netanja, kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ,
kaj Seraja, filo de Tanĥumet, Netofa-
ano, kaj Jaazanja, filo de Maaĥat-
ano, ili kaj iliaj homoj. 24 Kaj
Gedalja ĵuris al ili kaj al iliaj homoj,
kaj diris al ili: Ne timu esti subuloj
de la Ĥaldeoj; loĝu en la lando kaj
servu al la reĝo de Babel, kaj estos
al vi bone. 25 Sed en la sepa
monato venis Iŝmael, filo de Netanja,
filo de Eliŝama, el la reĝa idaro, kune
kun dek viroj, kaj ili frapis Gedaljan,
kaj li mortis, ankaŭ la Judojn kaj la
Ĥaldeojn, kiuj estis kun li en Micpa.
26 Tiam leviĝis la tuta popolo, de la
malgrandaj ĝis la grandaj, kaj ankaŭ
la militestroj, kaj ili foriris en Egipt-
ujon, ĉar ili timis la Ĥaldeojn.
27 En la tridek-sepa jaro post la
elpatrujigo de Jehojaĥin, reĝo de
Judujo, en la dek-dua monato, en la
dudek-sepa tago de la monato, Evil-
Merodaĥ, reĝo de Babel, en la jaro
de sia reĝiĝo levis la kapon de Je-
hojaĥin, reĝo de Judujo, el la mal-
liberejo; 28 kaj li parolis kun li
afable, kaj starigis lian tronon pli
alte ol la tronoj de la aliaj reĝoj, kiuj
estis ĉe li en Babel; 29 kaj li
ŝanĝis liajn vestojn de malliberejo;
kaj li manĝadis ĉiam ĉe li dum sia
tuta vivo; 30 kaj liaj vivrimedoj,
vivrimedoj konstantaj, estis donataj
al li de la reĝo ĉiutage dum lia tuta
vivo.

KRONIKO

LIBRO UNUA

1 ADAM, Set, Enoŝ, 2 Kenan,
Mahalalel, Jared, 3 Ĥanoĥ,
Metuŝelaĥ, Lemeĥ, 4 Noa,
Ŝem, Ĥam, kaj Jafet.
5 La filoj de Jafet: Gomer, Magog,
Madaj, Javan, Tubal, Meŝeĥ, kaj Tiras.
6 La filoj de Gomer: Aŝkenaz, Rifat,
kaj Togarma. 7 La filoj de Javan:
Eliŝa, Tarŝiŝ, Kitim, kaj Dodanim.
8 La filoj de Ĥam: Kuŝ, Micraim,
Put, kaj Kanaan. 9 La filoj de
Kuŝ: Seba, Ĥavila, Sabta, Raama,
kaj Sabteĥa. La filoj de Raama:
Ŝeba kaj Dedan. 10 Kuŝ naskigis
ankaŭ Nimrodon; ĉi tiu komencis
esti potenculo sur la tero. 11 Mic-
raim naskigis la Ludidojn, la Anam-
idojn, la Lehabidojn, la Naftuĥidojn,
12 la Patrusidojn, la Kasluĥidojn
(de kiuj devenis la Filiŝtoj), kaj la
Kaftoridojn. 13 De Kanaan nask-
iĝis Cidon, lia unuenaskito, kaj Ĥet,
14 la Jebusidoj, la Amoridoj, la
Girgaŝidoj, 15 la Ĥividoj, la Ark-
idoj, la Sinidoj, 16 la Arvadidoj, la
Cemaridoj, la Ĥamatidoj.
17 La filoj de Ŝem: Elam, Aŝur,
Arpaĥŝad, Lud, Aram, Uc, Ĥul,
Geter, kaj Meŝeĥ. 18 De Arpaĥŝad
naskiĝis Ŝelaĥ, de Ŝelaĥ naskiĝis
Eber. 19 Al Eber naskiĝis du filoj;
la nomo de unu estis Peleg, ĉar en lia
tempo estis dividita la tero; la nomo
de lia frato estis Joktan. 20 De
Joktan naskiĝis Almodad, Ŝelef, Ĥa-
carmavet, Jeraĥ, 21 Hadoram, Uzal,

Dikla, 22 Ebal, Abimael, Ŝeba,
23 Ofir, Ĥavila, kaj Jobab. Ĉiuj ĉi
tiuj estis la filoj de Joktan.
24 Ŝem, Arpaĥŝad, Ŝelaĥ, 25 Eber,
Peleg, Reu, 26 Serug, Naĥor,
Teraĥ, 27 Abram (tio estas Abra-
ham). 28 La filoj de Abraham : Isaak
kaj Iŝmael.
29 Jen estas ilia genealogio : de
Iŝmael, la unuenaskito Nebajot, poste
Kedar, Adbeel, Mibsam, 30 Miŝma,
Duma, Masa, Ĥadad, Tema, 31 Jet-
ur, Nafiŝ, kaj Kedma. Tio estas la
filoj de Iŝmael.
32 La filoj de Ketura, kromvirino de
Abraham, kiujn ŝi naskis : Zimran,
Jokŝan, Medan, Midjan, Jiŝbak, kaj
Ŝuaĥ. Kaj la filoj de Jokŝan estis
Ŝeba kaj Dedan. 33 La filoj de
Midjan : Efa, Efer, Ĥanoĥ, Abida,
kaj Eldaa. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj
de Ketura.
34 Abraham naskigis Isaakon. La
filoj de Isaak : Esav kaj Izrael.
35 La filoj de Esav : Elifaz, Reuel,
Jeuŝ, Jalam, kaj Koraĥ. 36 La
filoj de Elifaz : Teman, Omar, Cefi,
Gatam, Kenaz, Timna, kaj Amalek.
37 La filoj de Reuel : Naĥat, Zeraĥ,
Ŝama, kaj Miza. 38 La filoj de
Seir : Lotan, Ŝobal, Cibeon, Ana,
Diŝon, Ecer, kaj Diŝan. 39 La filoj
de Lotan : Ĥori kaj Homam ; la fratino
de Lotan estis Timna. 40 La filoj
de Ŝobal : Aljan, Manaĥat, Ebal,
Ŝefi, kaj Onam. La filoj de Cibeon :
Aja kaj Ana. 41 La filoj de Ana :
Diŝon. La filoj de Diŝon : Ĥamran,
Eŝban, Jitran, kaj Keran. 42 La
filoj de Ecer : Bilhan, Zaavan, kaj
Jaakan. La filoj de Diŝan : Uc kaj
Aran. 43 Jen estas la reĝoj, kiuj
reĝis en la lando de Edom, antaŭ ol
aperis reĝo ĉe la Izraelidoj : Bela,
filo de Beor ; la nomo de lia urbo
estis Dinhaba. 44 Kaj Bela mortis,
kaj anstataŭ li ekreĝis Jobab, filo
de Zeraĥ, el Bocra. 45 Kaj Jobab
mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Ĥuŝam,
el la lando de la Temanidoj. 46 Kaj
Ĥuŝam mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis
Hadad, filo de Bedad, kiu venkobatis
la Midjanidojn sur la kampo de Moab ;
la nomo de lia urbo estis Avit. 47 Kaj
Hadad mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis
Samla el Masreka. 48 Kaj Samla
mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis Ŝaul
el Reĥobot ĉe la Rivero. 49 Kaj
Ŝaul mortis, kaj anstataŭ li ekreĝis
Baal-Ĥanan, filo de Aĥbor. 50 Kaj
Baal-Ĥanan mortis, kaj anstataŭ li
ekreĝis Hadad ; la nomo de lia urbo
estis Pai ; la nomo de lia edzino estis
Mehetabel, filino de Matred, filino de
Me-Zahab. 51 Kaj Hadad mortis.
Tiam la ĉefoj de Edom estis : ĉefo
Timna, ĉefo Alva, ĉefo Jetet, 52 ĉefo
Oholibama, ĉefo Ela, ĉefo Pinon,
53 ĉefo Kenaz, ĉefo Teman, ĉefo
Mibcar, 54 ĉefo Magdiel, ĉefo Iram.
Tio estas la ĉefoj de Edom.

2 JEN estas la filoj de Izrael :
Ruben, Simeon, Levi, Jehuda,
Isaĥar, Zebulun, 2 Dan, Jozef,
Benjamen, Naftali, Gad, kaj Aŝer.
3 La filoj de Jehuda : Er, Onan, kaj
Ŝela, tri naskiĝis al li de Bat-Ŝua, la
Kanaanidino. Er, la unuenaskito de
Jehuda, estis malbona antaŭ la
Eternulo, kaj Li mortigis lin. 4 Kaj
lia bofilino Tamar naskis al li Perecon
kaj Zeraĥon. La nombro de ĉiuj
filoj de Jehuda estis kvin. 5 La
filoj de Perec : Ĥecron kaj Ĥamul.
6 La filoj de Zeraĥ : Zimri, Etan,
Heman, Kalkol, kaj Dara ; da ili ĉiuj
estis kvin. 7 La filoj de Karmi :
Aĥan, kiu malĝojigis Izraelon, pek-
inte kontraŭ anatemaĵo. 8 La filoj
de Etan : Azarja. 9 La filoj de
Ĥecron, kiuj naskiĝis al li : Jeraĥmeel,
Ram, kaj Kelubaj. 10 Ram nask-
igis Aminadabon ; Aminadab naskigis
Naĥŝonon, princon de la idoj de
Jehuda ; 11 Naĥŝon naskigis Sal-
man ; Salma naskigis Boazon ;
12 Boaz naskigis Obedon ; Obed
naskigis Jiŝajon ; 13 Jiŝaj naskigis
sian unuenaskiton Eliab, la dua
estis Abinadab, la tria estis Ŝimea,
14 la kvara estis Netanel, la kvina
estis Radaj, 15 la sesa estis Ocem,
la sepa estis David. 16 Iliaj frat-
inoj estis : Ceruja kaj Abigail. La
filoj de Ceruja estis : Abiŝaj, Joab,
kaj Asahel—tri. 17 Abigail naskis
Amasan ; la patro de Amasa estis
Jeter, Iŝmaelido. 18 Kaleb, filo de
Ĥecron, naskigis de sia edzino
Azuba kaj de Jeriot ; jen estas ŝiaj
filoj : Jeŝer, Ŝobab, kaj Ardon.
19 Kiam mortis Azuba, Kaleb prenis
al si Efratan, kaj ŝi naskis al li Ĥuron.
20 Ĥur naskigis Urin ; kaj Uri nask-
igis Becalelon. 21 Poste Ĥecron
envenis al la filino de Maĥir, patro
de Gilead ; li prenis ŝin, kiam li
havis la aĝon de sesdek jaroj, kaj ŝi

naskis al li Seguhon. 22 Segub
naskigis Jairon, kaj li havis dudek
tri urbojn en la lando Gilead. 23 Sed
la Geŝuranoj kaj Sirianoj forprenis
de ili la Vilaĝojn de Jair, Kenaton
kaj ĝiajn dependaĵojn, sesdek urb-
etojn. Ĉiuj ĉi tiuj estis la filoj de
Maĥir, patro de Gilead. 24 Post la
morto de Ĥecron en Kaleb-Efrata la
edzino de Ĥecron, Abija, naskis al li
Aŝĥuron, la fondinton de Tekoa.
25 La filoj de Jeraĥmeel, unuenaskito
de Ĥecron, estis: la unuenaskito
Ram, poste Buna, Oren, Ocem, kaj
Aĥija. 26 Jeraĥmeel havis ankaŭ
alian edzinon, ŝia nomo estis Atara;
ŝi estis la patrino de Onam. 27 La
filoj de Ram, la unuenaskito de
Jeraĥmeel, estis: Maac, Jamin, kaj
Eker. 28 La filoj de Onam estis:
Ŝamaj kaj Jada. La filoj de Ŝamaj
estis: Nadab kaj Abiŝur. 29 La
nomo de la edzino de Abiŝur estis
Abiĥail; ŝi naskis al li Aĥbanon kaj
Molidon. 30 La filoj de Nadab
estis: Seled kaj Apaim. Seled mortis
sen infanoj. 31 La filo de Apaim
estis Jiŝei. La filo de Jiŝei estis
Ŝeŝan. La filo de Ŝeŝan estis Aĥlaj.
32 La filoj de Jada, frato de Ŝamaj,
estis: Jeter kaj Jonatan. Jeter mortis
sen infanoj. 33 La filoj de Jonatan
estis: Pelet kaj Zaza. Tio estis la
idoj de Jeraĥmeel. 34 Ŝeŝan ne
havis filojn, sed nur filinojn. Ŝeŝan
havis sklavon Egipton, kies nomo
estis Jarĥa; 35 kaj Ŝeŝan donis
sian filinon kiel edzinon al sia sklavo
Jarĥa, kaj ŝi naskis al li Atajon.
36 Ataj naskigis Natanon; kaj Natan
naskigis Zabadon. 37 Zabad nask-
igis Eflalon; kaj Eflal naskigis Obed-
on. 38 Obed naskigis Jehun, kaj
Jehu naskigis Azarjan. 39 Azarja
naskigis Ĥelecon; kaj Ĥelec naskigis
Eleasan. 40 Eleasa naskigis Sis-
majon; kaj Sismaj naskigis Ŝalumon.
41 Ŝalum naskigis Jekamjan; kaj
Jekamja naskigis Eliŝaman. 42 La
filoj de Kaleb, frato de Jeraĥmeel: lia
unuenaskito Meŝa, kiu estis la fond-
into de Zif; kaj la filoj de Mareŝa,
fondinto de Ĥebron. 43 La filoj de
Ĥebron: Koraĥ, Tapuaĥ, Rekem, kaj
Ŝema. 44 Ŝema naskigis Raĥamon,
fondinton de Jorkeam; kaj Rekem
naskigis Ŝamajon. 45 La filo de
Ŝamaj estis Maon; kaj Maon estis la
fondinto de Bet-Cur. 46 Kaj Efa,
kromvirino de Kaleb, naskis Ĥaranon,
Mocan, kaj Gazezon; kaj Ĥaran nask-
igis Gazezon. 47 La filoj de Jedaj
estis: Regem, Jotam, Geŝan, Pelet,
Efa, kaj Ŝaaf. 48 Maaĥa, kromvir-
ino de Kaleb, naskis Ŝeberon kaj
Tirĥanan. 49 Ŝi naskis ankaŭ Ŝaaf-
on, la fondinton de Madmana, Ŝevan,
la fondinton de Maĥbena kaj la
fondinton de Gibea. La filino de
Kaleb estis Aĥsa. 50 Tio estis la
idoj de Kaleb: la filo de Ĥur, unue-
naskito de Efrata: Ŝobal, fondinto
de Kirjat-Jearim, 51 Salma, fond-
into de Bet-Leĥem, Ĥaref, fondinto
de Bet-Gader. 52 Ŝobal, fondinto
de Kirjat-Jearim, havis la filojn:
Haroe, duono de la Menuĥot. 53 La
familioj de Kirjat-Jearim estis: la
Jetridoj, la Putidoj, la Ŝumatidoj,
la Miŝraidoj. De ĉi tiuj devenis la
Coreaidoj kaj la Eŝtaolidoj. 54 La
idoj de Salma: la Bet-Leĥemanoj, la
Netofaanoj, la Atrotanoj de la domo
de Joab, la duono de la Manaĥatanoj,
la Coreanoj; 55 kaj la familioj de
la skribistoj, kiuj loĝis en Jabec, la
Tiratidoj, Ŝimeatidoj, kaj Suĥatidoj;
tio estis la Kenidoj, kiuj devenis de
Ĥamat, la fondinto de Bet-Reĥab.

3 JEN estas la filoj de David, kiuj
naskiĝis al li en Ĥebron: la
unuenaskito Amnon, de la Jiz-
reelanino Aĥinoam; la dua estis Dani-
el, de la Karmelanino Abigail; 2 la
tria estis Abŝalom, filo de Maaĥa,
filino de Talmaj, reĝo de Geŝur; la
kvara estis Adonija, filo de Ĥagit;
3 la kvina estis Ŝefatja, de Abital;
la sesa estis Jitream, de lia edzino
Egla; 4 ses naskiĝis al li en
Ĥebron. Li reĝis tie sep jarojn kaj
ses monatojn; kaj tridek tri jarojn li
reĝis en Jerusalem. 5 Kaj jen estas
tiuj, kiuj naskiĝis al li en Jerusalem:
Ŝimea, Ŝobab, Natan, Salomono—
ĉi tiuj kvar de Bat-Ŝua, filino de
Amiel; 6 Jibĥar, Eliŝama, Elifelet,
7 Noga, Nefeg, Jafia, 8 Eliŝama,
Eljada, kaj Elifelet—naŭ. 9 Tio est-
as ĉiuj filoj de David, krom la filoj
de kromvirinoj; kaj ilia fratino estis
Tamar. 10 La filo de Salomono
estis Reĥabeam; la filo de ĉi tiu estis
Abija; la filo de ĉi tiu: Asa; la filo
de ĉi tiu: Jehoŝafat; 11 la filo de
ĉi tiu: Joram; la filo de ĉi tiu: Aĥazja;
la filo de ĉi tiu: Joaŝ; 12 la filo de
ĉi tiu: Amacja; la filo de ĉi tiu:

Azarja; la filo de ĉi tiu: Jotam;
13 la filo de ĉi tiu: Aĥaz; la filo de
ĉi tiu: Ĥizkija; la filo de ĉi tiu:
Manase; 14 la filo de ĉi tiu:
Amon; la filo de ĉi tiu: Joŝija.
15 La filoj de Joŝija estis: la unue-
naskito Joĥanan, la dua Jehojakim,
la tria Cidkija, la kvara Ŝalum.
16 La filoj de Jehojakim: lia filo
Jeĥonja, lia filo Cidkija. 17 La
filoj de Jeĥonja: Asir, lia filo Ŝealtiel,
18 Malkiram, Pedaja, Ŝenacar, Je-
kamja, Ĥoŝama, kaj Nedabja. 19 La
filoj de Pedaja: Zerubabel kaj Ŝimei.
La filoj de Zerubabel: Meŝulam,
Ĥananja; ilia fratino estis Ŝelomit;
20 ankaŭ ĉi tiuj kvin: Ĥaŝuba, Ohel,
Bereĥja, Ĥasadja, kaj Juŝab-Ĥesed.
21 La idoj de Ĥananja: Pelatja kaj
Jeŝaja; la filoj de Refaja, la filoj
de Arnan, la filoj de Obadja, la filoj
de Ŝeĥanja. 22 La filo de Ŝeĥanja
estis Ŝemaja; la filoj de Ŝemaja:
Ĥatuŝ, Jigal, Bariaĥ, Nearja, kaj
Ŝafat—ses. 23 La filoj de Nearja:
Eljoenaj, Ĥizkija, kaj Azrikam—tri.
24 La filoj de Eljoenaj: Hodavja,
Eljaŝib, Pelaja, Akub, Joĥanan, De-
laja, kaj Anani—sep.

4 LA filoj de Jehuda estis: Perec,
Ĥecron, Karmi, Ĥur, kaj Ŝobal.
2 Reaja, filo de Ŝobal, naskigis
Jaĥaton; Jaĥat naskigis Aĥumajon
kaj Lahadon; tio estas la familioj
de la Coreaidoj. 3 Kaj jen estas la
domanaro de Etam: Jizreel, Jiŝma,
Jidbaŝ; la nomo de ilia fratino estis
Haclelponi; 4 kaj Penuel, la fond-
into de Gedor, kaj Ezer, la fondinto
de Ĥuŝa. Tio estas la idoj de Ĥur,
unuenaskito de Efrata, posedanto
de Bet-Leĥem. 5 Aŝĥur, fondinto
de Tekoa, havis du edzinojn: Ĥela
kaj Naara. 6 Naara naskis al li
Aĥuzamon, Ĥeferon, Temnin, kaj
Aĥaŝtarin; tio estas la filoj de Naara;
7 la filoj de Ĥela estis: Ceret, Coĥar,
kaj Etnan. 8 Koc naskigis Anub-
on, Cobeban, kaj la familiojn de
Aĥarĥel, filo de Harum. 9 Jabec
estis la plej estimata inter siaj fratoj.
Lia patrino donis al li la nomon
Jabec, ĉar ŝi diris: En malĝojo mi
naskis. 10 Kaj Jabec vokis al Dio
de Izrael, dirante: Ho, se Vi min
benus kaj vastigus miajn limojn, kaj
Via mano estus kun mi kaj forigus la
malbonon, por ke mi ne havu aflikton!
Kaj Dio plenumis tion, pri kio li petis.
11 Kelub, frato de Ŝuĥa, naskigis
Meĥiron; ĉi tiu estis la patro de
Eŝton. 12 Eŝton naskigis Bet-Rafan,
Paseaĥon, kaj Teĥinan, fondint-
on de la urbo Naĥaŝ; tio estas la
loĝantoj de Reĥa. 13 La filoj de
Kenaz estis: Otniel kaj Seraja; la
filo de Otniel estis Ĥatat. 14 Meo-
notaj naskigis Ofran, kaj Seraja nask-
igis Joabon, fondinton de la Valo de
Ĉarpentistoj; ĉar ili estis ĉarpent-
istoj. 15 La filoj de Kaleb, filo de
Jefune: Iru, Ela, kaj Naam; la filo de
Ela estis Kenaz. 16 La filoj de
Jehalelel: Zif, Zifa, Tirja, kaj Asarel.
17 La filoj de Ezra: Jeter, Mered,
Efer, kaj Jalon. Ŝi naskis Mirjamon,
Ŝamajon, kaj Jiŝbaĥon, la patron de
Eŝtemoa; 18 dum lia edzino la
Judino naskis Jeredon, fondinton
de Gedor, Ĥeberon, fondinton de
Soĥo, kaj Jekutielon, fondinton de
Zanoaĥ. Tiuj estis la filoj de Bitja,
filino de Faraono, kiun prenis Mered.
19 La filoj de la edzino de Hodija,
fratino de Naĥam: la patro de Keila,
la Garmano, kaj Eŝtemoa, la Maaĥat-
ano. 20 La filoj de Ŝimon: Amnon,
Rina, Ben-Ĥanan, kaj Tilon; la filoj
de Jiŝei: Zoĥet kaj Ben-Zoĥet.
21 La filoj de Ŝela, filo de Jehuda:
Er, patro de Leĥa, kaj Lada, patro
de Mareŝa, kaj la familioj de la tol-
faristoj el la domo de Aŝbea; 22 kaj
Jokim, kaj la loĝantoj de Kozeba,
kaj Joaŝ, kaj Saraf, kiuj estis sinjoroj
en Moab kaj poste revenis en Bet-
Leĥemon, laŭ antikvaj rakontoj.
23 Ili estis potistoj, kaj loĝis inter
ĝardenoj kaj brutejoj; ĉe la reĝo ili
tie loĝis por liaj laboroj.
24 La filoj de Simeon: Nemuel,
Jamin, Jarib, Zeraĥ, kaj Ŝaul. 25 La
filo de ĉi tiu estis Ŝalum; la filo de ĉi
tiu estis Mibsam; la filo de ĉi tiu
estis Miŝma. 26 La filoj de Miŝma:
lia filo Ĥamuel, lia filo Zakur, lia
filo Ŝimei. 27 Ŝimei havis dek ses
filojn kaj ses filinojn; sed liaj fratoj
ne havis multe da filoj, kaj ilia tuta
parencaro ne tiel multiĝis, kiel la
idaro de Jehuda. 28 Ili loĝis en
Beer-Ŝeba, Molada, kaj Ĥacar-
Ŝual, 29 en Bilha, Ecem, kaj Tolad,
30 en Betuel, Ĥorma, kaj Ciklag,
31 en Bet-Markabot, Ĥacar-Susim,
Bet-Biri, kaj Ŝaaraim. Tio estis
iliaj urboj ĝis la reĝado de David.
32 Iliaj vilaĝoj estis: Etam, Ain,

Rimon, Toĥen, kaj Aŝan, kvin urboj;
33 kaj ĉiuj iliaj vilaĝoj, kiuj estis
ĉirkaŭ tiuj urboj, ĝis Baal. Tie
estis ilia loĝloko, kaj ili havis apartan
genealogian registron. 34 Kaj Meŝo-
bab, Jamleĥ, Joŝa, filo de Amacja,
35 Joel, Jehu, filo de Joŝibja, filo
de Seraja, filo de Asiel, 36 Eljo-
enaj, Jaakoba, Jeŝoĥaja, Asaja,
Adiel, Jesimiel, Benaja, 37 Ziza,
filo de Ŝifi, filo de Alon, filo de Jedaja,
filo de Ŝimri, filo de Ŝemaja. 38 Ĉi
tiuj, cititaj laŭ iliaj nomoj, estis
princoj en siaj familioj, kaj iliaj
patrodomoj forte vastiĝis. 39 Ili iris
ĝis Gedor, ĝis la orienta flanko de la
valo, por serĉi paŝtejon por siaj
ŝafoj; 40 kaj ili trovis paŝtejon
grasan kaj bonan, kaj teron vastan,
trankvilan, kaj kvietan, ĉar el la
Ĥamidoj estis tiuj, kiuj tie loĝis
antaŭe. 41 Kaj venis tiuj, kiuj ĵus
estas cititaj, en la tempo de Ĥizkija,
reĝo de Judujo, kaj disbatis iliajn
tendojn, kaj ankaŭ la Meunojn, kiuj
tie troviĝis, kaj ekstermis ilin por
ĉiam kaj ekloĝis sur ilia loko, ĉar tie
estis paŝtejo por iliaj ŝafoj. 42 Kaj
el ili, el la idoj de Simeon, kvincent
homoj iris al la monto Seir; iliaj
estroj estis Pelatja, Nearja, Refaja,
kaj Uziel, filoj de Jiŝei. 43 Kaj ili
venkobatis la restintajn saviĝintojn
de Amalek kaj ekloĝis tie por ĉiam.
5 LA filoj de Ruben, unuenaskito
de Izrael. (Li estis la unuenask-
ito; sed kiam li malhonoris la
liton de sia patro, lia unuenaskiteco
estis fordonita al la filoj de Jozef,
filo de Izrael, kaj li ne estis enskribita
en la genealogian liston kiel unue-
naskito; 2 Jehuda estis la plej pot-
enca inter siaj fratoj, kaj la reganto
devenis de li; sed la unuenaskiteco
estis donita al Jozef.) 3 La filoj
de Ruben, unuenaskito de Izrael:
Ĥanoĥ, Palu, Ĥecron, kaj Karmi.
4 La idoj de Joel: lia filo estis Ŝe-
maja, lia filo estis Gog, lia filo estis
Ŝimei, 5 lia filo estis Miĥa, lia
filo estis Reaja, lia filo estis Baal,
6 lia filo estis Beera, kiun forkon-
dukis en kaptitecon Tiglat-Pileser,
reĝo de Asirio. Li estis princo de la
Rubenidoj. 7 Kaj liaj fratoj, laŭ
iliaj familioj, laŭ ilia genealogia
listo, estis: Jeiel, la ĉefo, Zeĥarja,
8 kaj Bela, filo de Azaz, filo de Ŝema,
filo de Joel. Li loĝis en Aroer, ĝis
Nebo kaj Baal-Meon. 9 Oriente li
loĝis ĝis la komenco de la dezerto
ĉe la rivero Eŭfrato; ĉar ili havis
multe da brutoj en la lando Gilead.
10 En la tempo de Saul ili militis
kontraŭ la Hagaridoj, kaj ĉi tiuj
enfalis en iliajn manojn; kaj ili
ekloĝis en la tendoj de tiuj en la tuta
orienta parto de Gilead.
11 La idoj de Gad loĝis apude de
ili, en la lando Baŝan, ĝis Salĥa;
12 la ĉefo estis Joel, la dua estis
Ŝafam, poste Janaj kaj Ŝafat en
Baŝan. 13 Iliaj fratoj, laŭ iliaj patro-
domoj: Miĥael, Meŝulam, Ŝeba,
Joraj, Jakan, Zia, kaj Eber—sep.
14 Jen estas la filoj de Abiĥail, filo de
Ĥuri, filo de Jaroaĥ, filo de Gilead,
filo de Miĥael, filo de Jeŝiŝaj, filo de
Jaĥdo, filo de Buz; 15 Aĥi, filo de
Abdiel, filo de Guni, estis ĉefo de ilia
patrodomo. 16 Kaj ili loĝis en Gil-
ead en Baŝan kaj ĝiaj filinurboj, kaj
sur ĉiuj kampoj de Ŝaron, ĝis iliaj
finoj. 17 Ĉiuj ili estis genealogie
enskribitaj en la tempo de Jotam,
reĝo de Judujo, kaj en la tempo de
Jerobeam, reĝo de Izrael.
18 La idoj de Ruben kaj la Gadidoj
kaj la duontribo de Manase havis da
batalkapablaj viroj, portantaj ŝildon
kaj glavon, streĉantaj pafarkon, kaj
instruitaj por milito, kvardek kvar
mil sepcent sesdek, elirantojn en
militistaro. 19 Ili militis kontraŭ la
Hagaridoj, kontraŭ Jetur, Nafiŝ, kaj
Nodab. 20 Kaj ili ricevis helpon
kontraŭ ĉi tiuj; kaj la Hagaridoj, kun
ĉio, kion ili havis, estis transdonitaj
en iliajn manojn. Ĉar dum la milito
ili vokis al Dio, kaj Li aŭskultis ilian
preĝon pro tio, ke ili fidis Lin. 21 Kaj
ili forkaptis la brutojn de tiuj, kvindek
mil kamelojn, ducent kvindek mil
ŝafojn, du mil azenojn, kaj cent mil
homojn. 22 Multe da mortigitoj fal-
is, ĉar de Dio estis la milito. Kaj ili
loĝis sur ilia loko ĝis la elpatrujigo.
23 La idoj de la duontribo de
Manase loĝis en la lando de Baŝan
ĝis Baal-Ĥermon, Senir, kaj la monto
Ĥermon. Ili estis en granda nombro.
24 Kaj jen estas la ĉefoj de iliaj
patrodomoj: Efer, Jiŝei, Eliel, Azriel,
Jeremia, Hodavja, kaj Jaĥdiel, viroj
potencaj, viroj famaj, ĉefoj de siaj
patrodomoj.
25 Sed ili defalis de Dio de iliaj patroj,
kaj malĉaste sekvis la diojn de la

enlandaj popoloj, kiujn Dio ekstermis
antaŭ ili; 26 tial Dio de Izrael
ekscitis kontraŭ ili la spiriton de
Pul, reĝo de Asirio, kaj la spiriton de
Tiglat-Pileser, reĝo de Asirio, kaj li
elpatrujigis la Rubenidojn, la Gad-
idojn, kaj la duontribon de la Man-
aseidoj, kaj forkondukis ilin en
Ĥalaĥon, Ĥaboron, Haran, kaj al la
rivero Gozan ĝis la nuna tago.

6 LA filoj de Levi: Gerŝon, Kehat,
kaj Merari. 2 La filoj de Kehat:
Amram, Jichar, Ĥebron, kaj Uziel.
3 La infanoj de Amram: Aaron,
Moseo, kaj Mirjam; kaj la filoj de
Aaron: Nadab, Abihu, Eleazar, kaj
Itamar. 4 Eleazar naskigis Pine-
ĥason, Pineĥas naskigis Abiŝuan,
5 Abiŝua naskigis Bukin, Buki nask-
igis Uzin, 6 Uzi naskigis Zeraĥjan,
Zeraĥja naskigis Merajoton, 7 Mera-
jot naskigis Amarjan, Amarja nask-
igis Aĥitubon, 8 Aĥitub naskigis
Cadokon, Cadok naskigis Aĥimaacon,
9 Aĥimaac naskigis Azarjan, Azarja
naskigis Joĥananon, 10 Joĥanan
naskigis Azarjan (li estis tiu, kiu
estis pastro en la domo, kiun Sal-
omono konstruis en Jerusalem),
11 Azarja naskigis Amarjan, Amarja
naskigis Aĥitubon, 12 Aĥitub nask-
igis Cadokon, Cadok naskigis Ŝal-
umon, 13 Ŝalum naskigis Ĥilkijan,
Ĥilkija naskigis Azarjan, 14 Azarja
naskigis Serajan, Seraja naskigis
Jehocadakon. 15 Jehocadak iris en
kaptitecon, kiam la Eternulo elpatruj-
igis la Judojn kaj la Jerusalem-
anojn per Nebukadnecar.
16 La filoj de Levi: Gerŝon, Kehat,
kaj Merari. 17 Jen estas la nomoj
de la filoj de Gerŝon: Libni kaj Ŝimei.
18 La filoj de Kehat: Amram, Jichar,
Ĥebron, kaj Uziel. 19 La filoj de
Merari: Maĥli kaj Muŝi. Kaj jen
estas la familioj de Levi laŭ iliaj
patrodomoj: 20 la idoj de Gerŝon:
Libni; lia filo: Jaĥat; lia filo: Zima;
21 lia filo: Joaĥ; lia filo: Ido; lia
filo: Zeraĥ; lia filo: Jeatraj. 22 La
idoj de Kehat: lia filo: Aminadab;
lia filo: Koraĥ; lia filo: Asir; 23 lia
filo: Elkana; lia filo: Ebjasaf; lia
filo: Asir; 24 lia filo: Taĥat; lia
filo: Uriel; lia filo: Uzija; lia filo:
Ŝaul. 25 La filoj de Elkana: Ama-
saj kaj Aĥimot. 26 Elkana: la
idoj de Elkana: lia filo: Cofaj; lia
filo: Naĥat; 27 lia filo: Eliab; lia
filo: Jeroĥam; lia filo: Elkana. 28 La
filoj de Samuel: la unuenaskito Vaŝni,
kaj Abija. 29 La idoj de Merari:
Maĥli; lia filo: Libni; lia filo: Ŝimei;
lia filo: Uza; 30 lia filo: Ŝimea;
lia filo: Ĥagija; lia filo: Asaja.
31 Jen estas tiuj, kiujn David
starigis por kantado en la domo de la
Eternulo de post la tempo, kiam la
sankta kesto trovis tie ripozejon;
32 ili servadis antaŭ la tabernaklo
de kunveno per kantado, ĝis Salom-
ono konstruis la domon de la Eternulo
en Jerusalem; kaj ili stariĝadis al
sia servado laŭ sia regularo; 33 jen
estas tiuj, kiuj stariĝadis, kaj iliaj
filoj: el la Kehatidoj estis la kant-
isto Heman, filo de Joel, filo de
Samuel, 34 filo de Elkana, filo de
Jeroĥam, filo de Eliel, filo de Toaĥ,
35 filo de Cuf, filo de Elkana, filo de
Maĥat, filo de Amasaj, 36 filo de
Elkana, filo de Joel, filo de Azarja,
filo de Cefanja, 37 filo de Taĥat,
filo de Asir, filo de Ebjasaf, filo de
Koraĥ, 38 filo de Jichar, filo de
Kehat, filo de Levi, filo de Izrael.
39 Kaj lia frato Asaf, kiu staradis
dekstre de li, Asaf, filo de Bereĥja,
filo de Ŝimea, 40 filo de Miĥael,
filo de Baaseja, filo de Malkija,
41 filo de Etni, filo de Zeraĥ, filo de
Adaja, 42 filo de Etan, filo de
Zima, filo de Ŝimei, 43 filo de
Jaĥat, filo de Gerŝon, filo de Levi.
44 La idoj de Merari, iliaj fratoj,
staradis maldekstre: Etan, filo de
Kiŝi, filo de Abdi, filo de Maluĥ,
45 filo de Ĥaŝabja, filo de Amacja,
filo de Ĥilkija, 46 filo de Amci, filo
de Bani, filo de Ŝemer, 47 filo de
Maĥli, filo de Muŝi, filo de Merari,
filo de Levi. 48 Kaj iliaj fratoj, la
Levidoj, estis destinitaj por ĉiuj
servoj en la tabernaklo de la domo de
Dio.
49 Aaron kaj liaj filoj incensadis sur
la altaro de bruloferoj kaj sur la
altaro de incensado; ili estis destin-
itaj por ĉiuj servoj en la plejsankt-
ejo, kaj por pekliberigi Izraelon,
konforme al ĉio, kion ordonis Moseo,
servanto de Dio. 50 Kaj jen estas
la idoj de Aaron: lia filo: Eleazar;
lia filo: Pineĥas; lia filo: Abiŝua;
51 lia filo: Buki; lia filo: Uzi; lia
filo: Zeraĥja; 52 lia filo: Merajot;
lia filo: Amarja; lia filo: Aĥitub;
53 lia filo: Cadok; lia filo: Aĥimaac.

54 Kaj jen estas iliaj loĝlokoj, laŭ
iliaj vilaĝoj en iliaj limoj: al la idoj
de Aaron, al la familioj de la Kehat-
idoj, ĉar al ili destinis la loto, 55 oni
donis Ĥebronon, en la lando de
Jehuda, kaj ĝiajn antaŭurbojn ĉirkaŭ
ĝi; 56 sed la kampon de tiu urbo
kaj ĝiajn vilaĝojn oni donis al Kaleb,
filo de Jefune. 57 Al la idoj de
Aaron oni donis la urbojn de rifuĝo:
Ĥebronon, Libnan kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, Jatiron, Eŝtemoan kaj ĝiajn
antaŭurbojn, 58 Ĥilenon kaj ĝiajn
antaŭurbojn, Debiron kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, 59 Aŝanon kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, Bet-Ŝemeŝon kaj ĝiajn
antaŭurbojn; 60 kaj de la tribo de
Benjamen: Geban kaj ĝiajn antaŭurb-
ojn, Alemeton kaj ĝiajn antaŭurbojn,
kaj Anatoton kaj ĝiajn antaŭurbojn.
La nombro de ĉiuj iliaj urboj en iliaj
familioj estis dek tri urboj. 61 Al
la idoj de Kehat, kiuj restis el la
familio de la tribo, oni donis de la
duontribo de Manase laŭlote dek
urbojn. 62 Al la idoj de Gerŝon
laŭ iliaj familioj oni donis de la tribo
Isaĥar, de la tribo Aŝer, de la tribo
Naftali, kaj de la tribo Manase en
Baŝan dek tri urbojn. 63 Al la
idoj de Merari laŭ iliaj familioj oni
donis de la tribo Ruben, de la tribo
Gad, kaj de la tribo Zebulun laŭlote
dek du urbojn. 64 Kaj la Izraelidoj
donis al la Levidoj la urbojn kaj
iliajn antaŭurbojn. 65 Ili donis laŭ-
lote de la tribo de la Jehudaidoj, de
la tribo de la Simeonidoj, kaj de la
tribo de la Benjamenidoj tiujn urbojn,
kiujn ili nomis laŭ la nomoj. 66 Al
kelkaj familioj el la idoj de Kehat oni
donis urbojn, apartenontajn al ili,
de la tribo Efraim. 67 Kaj oni
donis al ili la urbojn de rifuĝo: Ŝe-
ĥemon kaj ĝiajn antaŭurbojn, sur la
monto de Efraim, Gezeron kaj ĝiajn
antaŭurbojn, 68 Jokmeamon kaj
ĝiajn antaŭurbojn, Bet-Ĥoronon kaj
ĝiajn antaŭurbojn, 69 Ajalonon kaj
ĝiajn antaŭurbojn, Gat-Rimonon kaj
ĝiajn antaŭurbojn; 70 kaj de la
duontribo de Manase: Aneron kaj
ĝiajn antaŭurbojn, Bileamon kaj ĝiajn
antaŭurbojn. Tio estis por la rest-
intaj familioj de la Kehatidoj. 71 Al
la idoj de Gerŝon oni donis de la
familioj de la duontribo de Manase:
Golanon en Baŝan kaj ĝiajn antaŭurb-
ojn, kaj Aŝtaroton kaj ĝiajn antaŭurb-
ojn; 72 de la tribo Isaĥar: Kedeŝ-
on kaj ĝiajn antaŭurbojn, Dabraton
kaj ĝiajn antaŭurbojn, 73 Ramoton
kaj ĝiajn antaŭurbojn, kaj Anemon
kaj ĝiajn antaŭurbojn; 74 de la
tribo Aŝer: Maŝalon kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, Abdonon kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, 75 Ĥukokon kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, kaj Reĥobon kaj ĝiajn
antaŭurbojn; 76 de la tribo Naftali:
Kedeŝon en Galileo kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, Ĥamonon kaj ĝiajn antaŭ-
urbojn, kaj Kirjataimon kaj ĝiajn
antaŭurbojn. 77 Al la ceteraj idoj
de Merari oni donis de la tribo Zebu-
lun: Rimonon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
kaj Taboron kaj ĝiajn antaŭurbojn;
78 kaj transe de Jordan, kontraŭ
Jeriĥo, oriente de Jordan, oni donis
de la tribo Ruben: Beceron en
la dezerto kaj ĝiajn antaŭurbojn,
Jahacon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
79 Kedemoton kaj ĝiajn antaŭurbojn,
kaj Mefaaton kaj ĝiajn antaŭurbojn;
80 kaj de la tribo Gad: Ramoton
en Gilead kaj ĝiajn antaŭurbojn,
Maĥanaimon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
81 Ĥeŝbonon kaj ĝiajn antaŭurbojn,
kaj Jazeron kaj ĝiajn antaŭurbojn.

7 LA filoj de Isaĥar estis: Tola,
Pua, Jaŝub, kaj Ŝimron—kvar.
2 La idoj de Tola: Uzi, Refaja,
Jeriel, Jaĥmaj, Jibsam, kaj Ŝemuel,
ĉefoj de patrodomoj de Tola, kuraĝ-
aj militistoj en siaj generacioj;
ilia nombro en la tempo de David
estis dudek du mil sescent. 3 La
idoj de Uzi: Jizraĥja; la idoj de
Jizraĥja: Miĥael, Obadja, Joel, kaj
Jiŝija—kune kvin patrodomoj. 4 Kun
ili, laŭ iliaj generacioj, laŭ iliaj
patrodomoj, estis da militistoj armitaj
por milito tridek ses mil; ĉar ili havis
multe da edzinoj kaj infanoj. 5 La
iliaj fratoj, en ĉiuj familioj de Isaĥar,
estis okdek sep mil batalkapabluloj,
ĉiuj enskribitaj en la genealogiajn
listojn.
6 Ĉe Benjamen: Bela, Beĥer, kaj
Jediael—tri. 7 La idoj de Bela:
Ecbon, Uzi, Uziel, Jerimot, kaj Iri—
kvin patrodomoj, militkapablaj. En
la genealogiaj listoj ili prezentis la
nombron de dudek du mil tridek kvar.
8 La idoj de Beĥer: Zemira, Joaŝ,
Eliezer, Eljoenaj, Omri, Jeremot,
Abija, Anatot, kaj Alemet; ĉiuj ili
estis la filoj de Beĥer. 9 En la
listoj, laŭ ilia genealogio, laŭ iliaj

patrodomoj, estis dudek mil ducent
batalkapabluloj. 10 La idoj de Jedi-
ael: Bilhan; la idoj de Bilhan:
Jeuŝ, Benjamen, Ehud, Kenaana,
Zetan, Tarŝiŝ, kaj Aĥiŝaĥar. 11 Ĉiuj
ili estis la idoj de Jediael, laŭ patro-
domoj, batalkapabluloj, dek sep mil
ducent armitaj por milito. 12 Ŝupim
kaj Ĥupim, idoj de Ir; Ĥuŝim, idoj
de Aĥer.
13 La filoj de Naftali: Jaĥciel,
Guni, Jecer, kaj Ŝalum, filoj de Bilha.
14 La filoj de Manase: Asriel, kiun
naskis lia kromvirino, Sirianino; ŝi
naskis ankaŭ Maĥiron, la patron de
Gilead. 15 Maĥir prenis edzinon
el la domanaro de Ĥupim kaj Ŝupim;
la nomo de lia fratino estis Maaĥa.
La nomo de la dua estis Celofĥad.
Celofĥad havis nur filinojn. 16 Kaj
Maaĥa, la edzino de Maĥir, naskis
filon kaj donis al li la nomon Pereŝ;
la nomo de lia frato estis Ŝereŝ; liaj
filoj estis Ulam kaj Rekem. 17 La
filo de Ulam estis Bedan. Tio estas
la filoj de Gilead, filo de Maĥir, filo
de Manase. 18 Lia fratino Moleĥet
naskis Iŝ-Hodon, Abiezeron, kaj
Maĥlan. 19 La filoj de Ŝemida
estis: Aĥjan, Ŝeĥem, Likĥi, kaj
Aniam.
20 La idoj de Efraim: Ŝutelaĥ, kaj
lia filo Bered, kaj lia filo Taĥat, kaj
lia filo Eleada, kaj lia filo Taĥat,
21 kaj lia filo Zabad, kaj lia filo
Ŝutelaĥ, kaj Ezer, kaj Elead. Kaj
mortigis ilin la loĝantoj de Gat, la
indiĝenoj de la lando, kiam ili iris,
por forpreni iliajn brutojn. 22 Kaj
ilia patro Efraim funebris longan
tempon, kaj liaj fratoj venis, por
konsoli lin. 23 Kaj li envenis al sia
edzino, kaj ŝi gravediĝis kaj naskis
filon, kaj donis al li la nomon Beria,
ĉar malfeliĉo okazis en lia domo.
24 Lia filino estis Ŝeera. Ŝi konstruis
Bet-Ĥoronon, la malsupran kaj la
supran, kaj Uzen-Ŝeeran. 25 Kaj
lia filo estis Refaĥ, lia filo estis Reŝef,
lia filo estis Telaĥ, lia filo estis Taĥan,
26 lia filo estis Ladan, lia filo estis
Amihud, lia filo estis Eliŝama, 27 lia
filo estis Nun, lia filo estis Josuo.
28 Ilia posedaĵo kaj loĝloko estis
Bet-El kaj ĝiaj filinurboj, oriente
Naaran, okcidente Gezer kun ĝiaj
filinurboj, kaj Ŝeĥem kun ĝiaj filin-
urboj, ĝis Aza kun ĝiaj filinurboj;
29 ĉe la flanko de la Manaseidoj:
Bet-Ŝean kun ĝiaj filinurboj, Taanaĥ
kun ĝiaj filinurboj, Megido kun ĝiaj
filinurboj, Dor kun ĝiaj filinurboj.
En tiuj lokoj loĝis la idoj de Jozef,
filo de Izrael.
30 La filoj de Aŝer: Jimna, Jiŝva,
Jiŝvi, Beria; ilia fratino estis Seraĥ.
31 La filoj de Beria: Ĥeber, kaj
Malkiel, kiu estis la patro de Birzait.
32 Ĥeber naskigis Jafleton, Ŝomer-
on, Ĥotamon, kaj Ŝuan, ilian frat-
inon. 33 La filoj de Jaflet: Pasaĥ,
Bimhal, kaj Aŝvat. Tio estas la filoj
de Jaflet. 34 La filoj de Ŝemer:
Aĥi, Rohaga, Jeĥuba, kaj Aram.
35 La filoj de lia frato Helem: Cofaĥ,
Jimna, Ŝeleŝ, kaj Amal. 36 La
filoj de Cofaĥ: Suaĥ, Ĥarnefer, Ŝual,
Beri, Jimra, 37 Becer, Hod, Ŝama,
Ŝilŝa, Jitran, kaj Beera. 38 La filoj
de Jeter: Jefune, Pispa, kaj Ara.
39 La filoj de Ula: Araĥ, Ĥaniel, kaj
Ricja. 40 Ĉiuj ĉi tiuj estis idoj de
Aŝer, ĉefoj de patrodomoj, elektitaj,
kuraĝaj militistoj, ĉefaj estroj. Ili
estis enskribitaj en la genealogia
listo, en la militistaro, por milito;
ilia nombro estis dudek ses mil viroj.
8 DE Benjamen naskiĝis: Bela,
lia unuenaskito, Aŝbel, la dua,
Aĥraĥ, la tria; 2 Noĥa estis
la kvara, kaj Rafa estis la kvina.
3 La filoj de Bela estis: Adar, Gera,
Abihud, 4 Abiŝua, Naaman, Aĥoaĥ,
5 Gera, Ŝefufan, kaj Ĥuram. 6 Jen
estas la filoj de Ehud, kiuj estis ĉefoj
de patrodomoj, kiuj loĝis en Geba kaj
elmigris en Manaĥaton: 7 Naaman,
Aĥija, Gera; ĉi tiu elmigrigis ilin,
kaj li naskigis Uzan kaj Aĥiĥudon.
8 Ŝaĥaraim naskigis sur la kampoj
de Moab, post kiam li forigis de si
siajn edzinojn Ĥuŝim kaj Baara.
9 Li naskigis de sia edzino Ĥodeŝ:
Jobabon, Cibjan, Meŝan, Malkamon,
10 Jeucon, Ŝoĥjan, kaj Mirman. Tio
estis liaj filoj, ĉefoj de patrodomoj.
11 De Ĥuŝim li naskigis Abitubon
kaj Elpaalon. 12 La filoj de Elpaal:
Eber, Miŝeam, kaj Ŝemer; ĉi tiu
konstruis Onon kaj Lodon kaj ĝiajn
filinurbojn; 13 kaj Beria, kaj Ŝema.
Ili estis la ĉefoj de patrodomoj de la
loĝantoj de Ajalon; ili elpelis la loĝ-
antojn de Gat. 14 Aĥjo, Ŝaŝak,
Jeremot, 15 Zebadja, Arad, Eder,
16 Miĥael, Jiŝpa, kaj Joĥa estis la
filoj de Beria. 17 Zebadja, Meŝu-
lam, Ĥizki, Ĥeber, 18 Jiŝmeraj, Jiz-

lia, kaj Jobab estis la filoj de Elpaal.
19 Jakim, Ziĥri, Zabdi, 20 Elienaj,
Ciltaj, Eliel, 21 Adaja, Beraja, kaj
Ŝimrat estis la filoj de Ŝimei. 22 Jiŝ-
pan, Eber, Eliel, 23 Abdon, Ziĥri,
Ĥanan, 24 Ĥananja, Elam, Anto-
tija, 25 Jifdeja, kaj Penuel estis
la filoj de Ŝaŝak. 26 Ŝamŝeraj,
Ŝeĥarja, Atalja, 27 Jaareŝja, Elija,
kaj Ziĥri estis la filoj de Jeroĥam.
28 Tio estis la ĉefoj de patrodomoj,
ĉefoj laŭ siaj generacioj; ili loĝis en
Jerusalem. 29 En Gibeon loĝis:
la fondinto de Gibeon—la nomo de
lia edzino estis Maaĥa— 30 kaj lia
unuenaskita filo Abdon, Cur, Kiŝ,
Baal, Nadab, 31 Gedor, Aĥjo, kaj
Zeĥer. 32 Miklot naskigis Ŝiman.
Ankaŭ ili apud siaj fratoj enloĝiĝis
en Jerusalem kun siaj fratoj. 33 Ner
naskigis Kiŝon, Kiŝ naskigis Saulon,
Saul naskigis Jonatanon, Malki-Ŝuan,
Abinadabon, kaj Eŝbaalon. 34 La
filo de Jonatan estis Merib-Baal, kaj
Merib-Baal naskigis Miĥan. 35 La
filoj de Miĥa estis Piton, Meleĥ,
Taarea, kaj Aĥaz. 36 Aĥaz nask-
igis Jehoadan; Jehoada naskigis
Alemeton, Azmaveton, kaj Zimrin;
Zimri naskigis Mocan. 37 Moca
naskigis Binean; lia filo estis Rafa,
lia filo estis Eleasa, lia filo estis Acel.
38 Acel havis ses filojn; jen estas
iliaj nomoj: Azrikam, Boĥru, Iŝmael,
Ŝearja, Obadja, kaj Ĥanan. Ĉiuj
ĉi tiuj estis la filoj de Acel. 39 La
filoj de lia frato Eŝek: lia unuenaskito
estis Ulam, la dua estis Jeuŝ, kaj la
tria estis Elifelet. 40 La filoj de
Ulam estis kuraĝaj militistoj, pafark-
istoj, kaj ili havis multe da filoj kaj
nepoj: cent kvindek. Ĉiuj ĉi tiuj
estis el la Benjamenidoj.

9 ĈIUJ Izraelidoj estis kalkulitaj,
kaj ili estas enskribitaj en la
libro de la reĝoj de Izrael. La
Judojn oni forkondukis en Babelon
pro iliaj malbonagoj. 2 La unuaj
loĝantoj, kiuj loĝis en siaj posedaĵoj,
en siaj urboj, estis Izraelidoj, pastroj,
Levidoj, kaj Netinoj. 3 En Jerusalem
loĝis parto de la idoj de Jehuda, de
la idoj de Benjamen, kaj de la idoj
de Efraim kaj de Manase: 4 Utaj,
filo de Amihud, filo de Omri, filo de
Imri, filo de Bani, el la idoj de Perec,
filo de Jehuda; 5 kaj el la Ŝiloanoj:
Asaja, la unuenaskito, kaj liaj filoj;
6 el la idoj de Zeraĥ: Jeuel, kaj iliaj
fratoj, sescent naŭdek; 7 el la
Benjamenidoj: Salu, filo de Meŝulam,
filo de Hodavja, filo de Hasenua,
8 kaj Jibneja, filo de Jeroĥam, Ela,
filo de Uzi, filo de Miĥri, kaj Meŝulam,
filo de Ŝefatja, filo de Reuel, filo de
Jibnija; 9 kaj iliaj fratoj laŭ sia
deveno, naŭcent kvindek ses. Ĉiuj
ĉi tiuj estis ĉefoj de patrodomoj en
siaj patrodomoj.

10 Kaj el la pastroj: Jedaja, Jeho-
jarib, Jaĥin; 11 Azarja, filo de Ĥil-
kija, filo de Meŝulam, filo de Cadok,
filo de Merajot, filo de Aĥitub, estro
en la domo de Dio; 12 kaj Adaja,
filo de Jeroĥam, filo de Paŝĥur, filo
de Malkija, kaj Maasaj, filo de Adiel,
filo de Jaĥzera, filo de Meŝulam, filo
de Meŝilemit, filo de Imer; 13 kaj
iliaj fratoj, ĉefoj de siaj patrodomoj,
mil sepcent sesdek, tre lertaj en la
laboro de la servado en la domo de
Dio. 14 El la Levidoj: Ŝemaja,
filo de Ĥaŝub, filo de Azrikam, filo de
Ĥaŝabja, el la idoj de Merari; 15 kaj
Bakbakar, Ĥereŝ, Galal, Matanja,
filo de Miĥa, filo de Ziĥri, filo de Asaf,
16 Obadja, filo de Ŝemaja, filo de
Galal, filo de Jedutun, Bereĥja, filo
de Asa, filo de Elkana, kiu loĝis en
la vilaĝoj de la Netofaanoj. 17 Kaj
la pordegistoj: Ŝalum, Akub, Talmon,
Aĥiman, kaj iliaj fratoj; Ŝalum estis
la ĉefo. 18 Kaj ĝis nun ĉe la reĝa
pordego, oriente, ili estas pordeg-
istoj el la anaro de la Levidoj.
19 Ŝalum, filo de Kore, filo de Eb-
jasaf, filo de Koraĥ, kaj liaj fratoj
el lia patrodomo, la Koraĥidoj, laŭ
sia ofico estis gardistoj de la sojloj
de la tabernaklo, kiel iliaj patroj ĉe
la restejo de la Eternulo estis gard-
istoj de la eniro. 20 Pineĥas, filo
de Eleazar, en la antaŭa tempo estis
ilia estro, kaj la Eternulo estis kun li.
21 Zeĥarja, filo de Meŝelemja, estis
pordisto ĉe la tabernaklo de kunveno.
22 La tuta nombro de tiuj, kiuj estis
elektitaj kiel pordegistoj ĉe la sojloj,
estis ducent dek du. Ili estis enreg-
istritaj laŭ siaj vilaĝoj. Ilin starigis
David, kaj Samuel, la antaŭvidisto,
pro ilia fideleco. 23 Ili kaj iliaj
filoj estis gardistoj de la pordegoj en
la domo de la Eternulo, la domo de la
tabernaklo, laŭ deĵoroj. 24 Ĉe la
kvar flankoj estis la pordegistoj:
oriente, okcidente, norde, kaj sude.
25 Iliaj fratoj estis en siaj vilaĝoj,

kaj ili devis nur de tempo al tempo,
unu fojon en sep tagoj, veni al ili.
26 Ĉar konstante estis kvar estroj
de pordegistoj, ili estis Levidoj; ili
estis super la ĉambroj kaj super la
trezoroj en la domo de Dio. 27 Ili
noktadis ĉirkaŭ la domo de Dio, ĉar
ili havis la devon gardi, kaj ili devis
malfermi ĉiumatene. 28 Parto el
ili estis super ĉiuj vazoj de la serv-
ado, laŭkalkule ili enportadis kaj
laŭkalkule elportadis. 29 Parto el
ili estis komisiita pri la ceteraj vazoj
kaj pri ĉiuj sanktaj objektoj, pri la
faruno, la vino, la oleo, la olibano,
kaj la aromaĵoj. 30 El la pastridoj
kelkaj pretigadis la ŝmiraĵojn el
aromaĵoj. 31 Al Matitja el la Lev-
idoj, kiu estis unuenaskito de Ŝalum,
Koraĥido, estis komisiitaj la aferoj de
la patoj. 32 Al parto de la Kehat-
idoj, iliaj fratoj, estis komisiitaj la
panoj de propono, kiujn ili devis
pretigi por ĉiu sabato. 33 La kant-
istoj, ĉefoj de patrodomoj inter la
Levidoj, estis liberaj de servado en la
ĉambroj, ĉar tage kaj nokte ili devis sin
okupadi per sia arto. 34 Tio estas la
ĉefoj de patrodomoj de la Levidoj en
siaj generacioj. Ili loĝis en Jerusalem.
35 En Gibeon loĝis: Jeiel, la fond-
into de Gibeon—la nomo de lia edzino
estis Maaĥa—36 kaj lia unuenaskita
filo Abdon, kaj Cur, Kiŝ, Baal, Ner,
Nadab, 37 Gedor, Aĥjo, Zeĥarja,
kaj Miklot. 38 Miklot naskigis Ŝim-
amon. Ili ankaŭ apud siaj fratoj
enloĝiĝis en Jerusalem kun siaj
fratoj. 39 Ner naskigis Kiŝon, Kiŝ
naskigis Saulon, Saul naskigis Jona-
tanon, Malki-Ŝuan, Abinadabon, kaj
Eŝbaalon. 40 La filo de Jonatan
estis Merib-Baal, kaj Merib-Baal
naskigis Miĥan. 41 La filoj de Miĥa
estis: Piton, Meleĥ, kaj Taĥrea,
42 kaj Aĥaz—li naskigis Jaaran,
Jaara naskigis Alemeton, Azmaveton,
kaj Zimrin; Zimri naskigis Mocan;
43 Moca naskigis Binean; lia filo
estis Refaja, lia filo estis Eleasa, lia
filo estis Acel. 44 Acel havis ses fil-
ojn; jen estas iliaj nomoj: Azrikam,
Boĥru, Iŝmael, Ŝearja, Obadja, kaj
Ĥanan. Tio estis la filoj de Acel.

10 DUME la Filiŝtoj batalis
kontraŭ Izrael; kaj la Izrael-
idoj forkuris de la Filiŝtoj, kaj
falis mortigitaj sur la monto Gilboa.
2 Kaj la Filiŝtoj kuratingis Saulon
kaj liajn filojn; kaj la Filiŝtoj mortigis
Jonatanon kaj Abinadabon kaj Malki-
Ŝuan, filojn de Saul. 3 La batalo
fortiĝis kontraŭ Saul; kaj la ark-
pafistoj trovis lin, kaj li estis vundita
de la arkpafistoj. 4 Tiam Saul diris
al sia armilportisto: Eltiru vian glavon,
kaj trapiku min per ĝi, por ke ne
venu tiuj necirkumciditoj kaj ne mok-
malhonoru min. Sed lia armilportisto
ne volis, ĉar li forte timis. Tiam
Saul prenis sian glavon kaj faligis
sin sur ĝin. 5 Kiam lia armilport-
isto vidis, ke Saul mortis, li ankaŭ
faligis sin sur la glavon kaj mortis.
6 Tiamaniere mortis Saul kaj liaj
tri filoj, kaj lia tuta domo kune mortis.
7 Kiam ĉiuj Izraelidoj, kiuj estis en
la valo, vidis, ke oni forkuras kaj
ke Saul kaj liaj filoj mortis, tiam ili
forlasis siajn urbojn kaj forkuris; kaj
venis la Filiŝtoj kaj enloĝiĝis en ili.
8 En la sekvanta tago venis la
Filiŝtoj, por senvestigi la mortig-
itojn, kaj ili trovis Saulon kaj liajn
filojn falintajn sur la monto Gilboa.
9 Kaj ili senvestigis lin kaj prenis
lian kapon kaj liajn armilojn kaj
sendis en la landon de la Filiŝtoj
ĉirkaŭen, por anonci al iliaj idoloj
kaj al la popolo. 10 Kaj ili metis
liajn armilojn en la domon de siaj
dioj, kaj lian kranion ili alfiksis en la
domo de Dagon. 11 Kiam la tuta
Jabeŝ en Gilead aŭdis pri ĉio, kion
faris la Filiŝtoj al Saul, 12 tiam
leviĝis ĉiuj kuraĝuloj, kaj prenis la
korpon de Saul kaj la korpojn de
liaj filoj kaj alportis ilin en Jabeŝon,
kaj enterigis iliajn ostojn sub la
kverko en Jabeŝ, kaj fastis dum sep
tagoj. 13 Tiamaniere mortis Saul
pro siaj malbonagoj, kiujn li faris
antaŭ la Eternulo, ne plenumante
la vorton de la Eternulo; ankaŭ pro
tio, ke li turnis sin al antaŭdiristino,
por demandi, 14 sed ne demandis
la Eternulon. Pro tio Li mortigis lin,
kaj transdonis la reĝadon al David,
filo de Jiŝaj.

11 KAJ kunvenis ĉiuj Izraelidoj
al David en Ĥebronon, kaj
diris: Jen ni estas via osto
kaj via karno. 2 Ankaŭ hieraŭ kaj
antaŭhieraŭ, kiam Saul estis ankoraŭ
reĝo, vi elkondukadis kaj enkon-
dukadis Izraelon; kaj la Eternulo, via
Dio, diris al vi: Vi paŝtos Mian pop-
olon Izrael, kaj vi estos estro de Mia

popolo Izrael. 3 Kaj ĉiuj plejaĝuloj
de Izrael venis al la reĝo en Ĥebronon,
kaj David faris kun ili interligon
en Ĥebron antaŭ la Eternulo; kaj ili
sanktoleis Davidon reĝo super Izrael,
konforme al la vorto de la Eternulo
per Samuel. 4 Kaj David kaj ĉiuj
Izraelidoj iris en Jerusalemon (tio
estas, en Jebuson). Tie la Jebusidoj
estis la loĝantoj de la lando. 5 Kaj
la loĝantoj de Jebus diris al David:
Vi ne eniros ĉi tien. Sed David
venkoprenis la fortikaĵon Cion, tio
estas, la urbon de David. 6 Kaj
David diris: Kiu la unua venkobatos
la Jebusidojn, tiu estos ĉefo kaj estro.
Kaj la unua supreniris Joab, filo de
Ceruja, kaj li fariĝis ĉefo. 7 Kaj
David ekloĝis en tiu fortikaĵo; pro
tio oni donis al ĝi la nomon: Urbo de
David. 8 Kaj li ĉirkaŭkonstruis la
urbon ĉiuflanke, de Milo en la tuta
ĉirkaŭo; kaj Joab restarigis la ceter-
ajn partojn de la urbo. 9 Kaj
David fariĝadis ĉiam pli kaj pli
granda, kaj la Eternulo Cebaot estis
kun li.

10 Jen estas la ĉefaj herooj, kiuj
estis ĉe David, kaj kiuj tenis sin forte
kun li dum lia reĝado, kune kun la
tuta Izrael, por reĝigi lin super Izrael
konforme al la vorto de la Eternulo.
11 Jen estas la nombro de la herooj,
kiuj estis ĉe David: Jaŝobeam, filo
de Ĥaĥmoni, estro de la tridek; li
levis sian lancon kontraŭ tricent kaj
mortigis ilin per unu fojo. 12 Post
li estis Eleazar, filo de Dodo, la
Aĥoĥido; li estis el la tri herooj.
13 Li estis kun David en Pas-Damim,
kie la Filiŝtoj kolektiĝis por batalo;
tie estis kampoparto plena de hor-
deo; kaj la popolo forkuris antaŭ la
Filiŝtoj. 14 Sed tiuj stariĝis meze
de la kampoparto, kaj savis ĝin kaj
venkobatis la Filiŝtojn; kaj la Eternulo
helpis per granda helpo. 15 Kaj
tri el la tridek ĉefoj iris sur la rokon
al David, en la kavernon Adulam,
dum la tendaro de la Filiŝtoj staris
en la valo Refaim. 16 David tiam
estis en la fortikaĵo, kaj la garnizono
de la Filiŝtoj estis tiam en Bet-Leĥem.
17 Kaj David esprimis deziron kaj
diris: Kiu trinkigus al mi akvon el la
puto Bet-Leĥema, kiu estas apud la
pordego? 18 Tiam tiuj tri tra-
rompe penetris en la tendaron de la
Filiŝtoj, ĉerpis akvon el la puto Bet-
Leĥema, kiu estis apud la pordego,
prenis kaj alportis al David. Sed
David ne volis trinki ĝin; li elverŝis
ĝin al la Eternulo, 19 kaj diris:
Gardu min mia Dio, ke mi ne faru
tion: ĉu mi trinku la sangon de
tiuj viroj, kiuj riskis sian vivon? ĉar
kun risko por sia vivo ili alportis ĝin.
Kaj li ne volis trinki ĝin. Tion faris
la tri herooj. 20 Abiŝaj, frato de
Joab, estis estro de tiuj tri; li mort-
igis per sia lanco tricent homojn, kaj
li havis gloran nomon inter la tri.
21 El la tri li estis honorata de du
kaj estis ilia estro, sed en la trion
li ne eniris. 22 Benaja, filo de
Jehojada, filo de homo kuraĝa, granda
pro siaj faroj, el Kabceel: li mort-
igis la du fortulojn de Moab; li ankaŭ
malsupreniris, kaj mortigis leonon
en kavo en neĝa tago. 23 Li ankaŭ
mortigis Egipton, viron, kiu havis la
alton de kvin ulnoj; en la mano de la
Egipto estis lanco kiel rultrabo de
teksisto; li aliris al li kun bastono,
elŝiris la lancon el la mano de la
Egipto, kaj mortigis lin per lia propra
lanco. 24 Tion faris Benaja, filo
de Jehojada. Kaj li havis gloran
nomon inter la tri herooj. 25 Inter
la tridek li estis plej honorata, sed
en la trion li ne eniris. Kaj David
faris lin lia korpogardistestro.

26 La ĉefaj militistoj estis: Asahel,
frato de Joab, Elĥanan, filo de Dodo,
el Bet-Leĥem, 27 Ŝamot, la Har-
orano, Ĥelec, la Pelonano, 28 Ira,
filo de Ikeŝ, la Tekoaano, Abiezer,
la Anatotano, 29 Sibĥaj, la Ĥuŝaido,
Ilaj, la Aĥoĥido, 30 Maharaj, la
Netofaano, Ĥeled, filo de Baana, la
Netofaano, 31 Itaj, filo de Ribaj,
el Gibea de la Benjamenidoj, Benaja,
la Piratonano, 32 Ĥuraj, el Naĥale-
Gaaŝ, Abiel, la Arbatano, 33 Az-
mavet, la Baĥurimano, Eljaĥba, la
Ŝaalbonano; 34 el la filoj de Haŝem,
la Gizonano: Jonatan, filo de Ŝage,
la Hararano, 35 Aĥiam, filo de
Saĥar, la Hararano, Elifal, filo de Ur,
36 Ĥefer, la Meĥeratano, Aĥija, la
Pelonano, 37 Ĥecro, la Karmelano,
Naaraj, filo de Ezbaj, 38 Joel,
frato de Natan, Mibĥar, filo de Hagri,
39 Celek, la Amonido, Naĥaraj, la
Beerotano, armilportisto de Joab,
filo de Ceruja, 40 Ira, la Jetrido,
Gareb, la Jetrido, 41 Urija, la Ĥet-
ido, Zabad, filo de Aĥlaj, 42 Adina,

filo de Ŝiza, la Rubenido, ĉefo de
Rubenidoj, kaj kun li estis tridek,
43 Ĥanan, filo de Maaĥa, Joŝafat, la
Mitnido, 44 Uzija, la Aŝterotano,
Ŝama kaj Jeiel, filoj de Ĥotam, la
Aroerano, 45 Jediael, filo de Ŝimri,
kaj lia frato Joĥa, la Ticano, 46 Eli-
el, la Maĥavido, Jeribaj kaj Joŝavja,
filoj de Elnaam, Jitma, la Moabido,
47 Eliel, Obed, kaj Jaasiel el Meco-
baja.

12 JEN estas tiuj, kiuj venis al
David en Ciklagon, kiam li
estis ankoraŭ kaŝita antaŭ
Saul, filo de Kiŝ ; ili ankaŭ estis inter
la herooj, helpantoj en la milito ;
2 armitaj per pafarko, povosciantaj
ĵeti ŝtonojn kaj pafarkajn sagojn
per la dekstra mano kaj per la mal-
dekstra, el la fratoj de Saul, Benjamen-
idoj : 3 la ĉefo Aĥiezer, kaj Joaŝ,
filoj de Ŝemaa, la Gibeaano, Jeziel
kaj Pelet, filoj de Azmavet, Beraĥa,
kaj Jehu, la Anatotano, 4 Jiŝmaja,
la Gibeonano, heroo el tridek kaj
super tridek, Jeremia, Jaĥaziel,
Joĥanan, kaj Jozabad, la Gederaano,
5 Eluzaj, Jerimot, Bealja, Ŝemarja,
kaj Ŝefatja, la Ĥarufano, 6 El-
kana, Jiŝija, Azarel, Joezer, kaj Ja-
ŝobeam, la Koraĥidoj, 7 Joela kaj
Zebadja, filoj de Jeroĥam, el Gedor.
8 El la Gadidoj apartiĝis al David en
la fortikigitan lokon en la dezerto
kuraĝaj militistoj, kapablaj batalistoj,
armitaj per ŝildo kaj lanco ; iliaj
vizaĝoj estis kiel vizaĝo de leono,
kaj rapidkuraj ili estis, kiel gazeloj
sur la montoj : 9 Ezer estis la
ĉefo, Obadja la dua, Eliab la tria,
10 Miŝmana la kvara, Jeremia la
kvina, 11 Ataj la sesa, Eliel la
sepa, 12 Joĥanan la oka, Elzabad
la naŭa, 13 Jeremia la deka, Maĥ-
banaj la dek-unua. 14 Ĉi tiuj el la
Gadidoj estis ĉefoj en la militistaro :
la plej malgranda estis super cent,
kaj la plej granda super mil. 15 Ili
estis tiuj, kiuj transiris Jordanon en
la unua monato, kiam ĝi inundis siajn
ambaŭ bordojn, kaj ili dispelis ĉiujn
loĝantojn de la valoj orienten kaj
okcidenten. 16 Ankaŭ el la idoj
de Benjamen kaj de Jehuda oni
venis en la fortikigitan lokon al David.
17 Kaj David eliris renkonte al ili,
kaj ekparolis kaj diris al ili : Se vi
venis al mi kun paco, por helpi al mi,
mia koro estos kun vi ; sed se por
ruze transdoni min al miaj malamikoj,
kvankam miaj manoj estas senkulpaj,
tiam vidu tion Dio de niaj patroj, kaj
Li juĝu. 18 Kaj spirito venis sur
Amasajon, la estron de la herooj, kaj
li diris : Al vi, ho David, kaj kun vi,
ho filo de Jiŝaj, estu paco ; paco al vi,
kaj paco al viaj helpantoj, ĉar al vi
helpas via Dio. Kaj David ilin ak-
ceptis kaj faris ilin ĉefoj de la milit-
istoj. 19 Ankaŭ el la Manaseidoj
oni aliĝis al David, kiam li iris kun la
Filiŝtoj milite kontraŭ Saulon, sed
ne helpis al ili ; ĉar post konsiliĝo la
estroj de la Filiŝtoj forsendis lin,
dirante : Kun niaj kapoj li aliĝos al
sia sinjoro Saul. 20 Kiam li venis
en Ciklagon, aliĝis al li el la Man-
aseidoj : Adnaĥ, Jozabad, Jediael,
Miĥael, Jozabad, Elihu, kaj Ciltaj,
milestroj de la Manaseidoj. 21 Kaj
ili helpis al David kontraŭ la milit-
istoj, ĉar ili ĉiuj estis herooj, kaj ili
estis estroj en militistaro. 22 Ĉiu-
tage oni venis pli al David, por helpi
al li, ĝis kolektiĝis granda armeo,
kiel armeo de Dio.

23 Jen estas la nombro de la ĉefaj
armitaj militistoj, kiuj venis al David
en Ĥebronon, por transdoni al li la
regnon de Saul, konforme al la vorto
de la Eternulo : 24 da Jehudaidoj,
portantaj ŝildon kaj lancon, estis ses
mil okcent armitaj por la militistaro ;
25 el la Simeonidoj, batalkapablaj
por la militistaro, estis sep mil cent ;
26 el la Levidoj estis kvar mil sescent ;
27 kaj Jehojada, estro de Aaronidoj,
kaj kun li tri mil sepcent ; 28 kaj
Cadok, kuraĝa junulo, kaj lia patro-
domo, dudek du estroj ; 29 el la
Benjamenidoj, samtribanoj de Saul,
tri mil ; ĝis tiam la plimulto el ili
fidele servis al la domo de Saul ;
30 el la Efraimidoj dudek mil okcent
kuraĝaj militistoj, viroj famaj en
siaj patrodomoj ; 31 el la duontribo
de Manase dek ok mil, kiuj estis
vokitaj laŭnome, por iri reĝigi Dav-
idon ; 32 el la Isaĥaridoj, kiuj kom-
prenis la cirkonstancojn, kaj sciis,
kion Izrael devas fari, estis ducent
ĉefoj, kaj ĉiuj iliaj fratoj agis laŭ iliaj
vortoj ; 33 el la Zebulunidoj, milit-
kapablaj, kaj irantaj en militon kun
ĉiaj bataliloj, estis kvindek mil, por
enviciĝi en konkordo ; 34 el la
Naftaliidoj estis mil estroj, kaj kun
ili tridek sep mil kun ŝildoj kaj lancoj ;

35 el la Danidoj, armitaj por milito,
estis dudek ok mil sescent; 36 el
la Aŝeridoj, militkapablaj kaj pretaj
por milito, kvardek mil; 37 de
trans Jordan, el la Rubenidoj, la
Gadidoj, kaj la duontribo de Ma-
nase, kun ĉiaj militaj bataliloj, cent
dudek mil. 38 Ĉiuj tiuj militistoj,
prezentantaj aranĝitajn vicojn, venis
plenkore en Ĥebronon, por fari
Davidon reĝo super la tuta Izrael;
ankaŭ ĉiuj ceteraj Izraelidoj estis
unuanimaj, por reĝigi Davidon.
39 Kaj ili restis tie kun David dum
tri tagoj, manĝis kaj trinkis; ĉar iliaj
fratoj pretigis por ili; 40 ankaŭ
tiuj, kiuj estis proksime de ili, ĝis
Isaĥar, Zebulun, kaj Naftali, alport-
adis al ili sur azenoj, kameloj, muloj,
kaj bovoj manĝaĵon el faruno, prem-
itajn figojn, sekvinberojn, vinon, oleon,
bovojn, kaj ŝafojn en granda kvanto;
ĉar estis ĝojo en Izrael.

13 DAVID konsiliĝis kun la
milestroj, centestroj, kaj ĉiuj
ĉefoj; 2 kaj David diris al
la tuta komunumo de Izrael: Se
plaĉas al vi, kaj se tio estas de la
Eternulo, nia Dio, ni dissendu ĉiu-
flanken al ĉiuj ceteraj niaj fratoj en
ĉiujn regionojn de Izrael, kaj sam-
tempe al la pastroj kaj Levidoj en la
urbojn de ilia loĝado, ke ili kolektiĝu
al ni; 3 kaj ni transportu al ni la
keston de nia Dio, ĉar ni ne turnis
nin al Li en la tempo de Saul. 4 Kaj
la tuta komunumo diris, ke oni tiel
agu; ĉar la afero plaĉis al la tuta
popolo. 5 Tiam David kolektis la
tutan Izraelon, de Ŝiĥor la Egipta
ĝis Ĥamat, por ke oni venigu la
keston de Dio el Kirjat-Jearim.
6 Kaj David kun la tuta Izrael iris
en Baalan, en Kirjat-Jearimon, kiu
troviĝas en Judujo, por venigi de tie
la keston de Dio, de la Eternulo, kiu
sidas sur la keruboj, kie estas vokata
Lia nomo. 7 Kaj oni veturigis la
keston de Dio sur nova veturilo el
la domo de Abinadab, kaj Uza kaj
Aĥjo kondukis la veturilon. 8 Kaj
David kaj ĉiuj Izraelidoj ludis antaŭ
Dio per la tuta forto, kun kantoj,
harpoj, psalteroj, tamburinoj, cim-
baloj, kaj trumpetoj. 9 Kiam ili al-
venis al la draŝejo de Kidon, Uza
etendis sian manon, por subteni la
keston, ĉar la bovoj klinpuŝis ĝin.
10 Tiam ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Uza, kaj Li mort-
igis lin pro tio, ke li etendis sian
manon al la kesto; kaj li mortis tie
antaŭ Dio. 11 Kaj afliktiĝis David
pro tio, ke la Eternulo frapis Uzan,
kaj li donis al tiu loko la nomon
Perec-Uza, ĝis la nuna tago. 12 Kaj
David ektimis Dion en tiu tago, kaj
diris: Kiamaniere mi enportos al mi
la keston de Dio? 13 Kaj David
ne transportigis la keston al si, en
la urbon de David, sed li direktis
ĝin en la domon de Obed-Edom, la
Gatano. 14 Kaj la kesto de Dio
restis kun la familio de Obed-Edom
en lia domo dum tri monatoj; kaj la
Eternulo benis la domon de Obed-
Edom, kaj ĉion, kio apartenis al li.

14 ĤIRAM, reĝo de Tiro, sendis
al David senditojn, kaj cedran
lignon, kaj masonistojn kaj
ĉarpentistojn, por ke ili konstruu por
li domon. 2 Kaj David konsciis, ke
la Eternulo fortikigis lin kiel reĝon
super Izrael, ke lia regno leviĝis
alte pro Lia popolo Izrael.
3 Kaj David prenis ankoraŭ edzin-
ojn en Jerusalem, kaj David naskigis
ankoraŭ filojn kaj filinojn. 4 Kaj
jen estas la nomoj de tiuj, kiuj
naskiĝis al li en Jerusalem: Ŝamua
kaj Ŝobab, Natan kaj Salomono
5 kaj Jibĥar kaj Eliŝua kaj Elpelet
6 kaj Noga kaj Nefeg kaj Jafia
7 kaj Eliŝama kaj Beeljada kaj
Elifelet.
8 Kiam la Filiŝtoj aŭdis, ke David
estas oleita kiel reĝo super la tuta
Izrael, tiam ĉiuj Filiŝtoj iris, por serĉi
Davidon. David aŭdis pri tio, kaj
li eliris kontraŭ ilin. 9 Kaj la
Filiŝtoj venis kaj okupis la valon
Refaim. 10 Kaj David demandis
Dion, dirante: Ĉu mi iru kontraŭ
la Filiŝtojn? kaj ĉu Vi transdonos ilin
en mian manon? Kaj la Eternulo
diris al li: Iru, ĉar Mi transdonos ilin
en vian manon. 11 Kaj ili iris al
Baal-Peracim, kaj David venkobatis
ilin tie. Kaj David diris: Dio dis-
batis miajn malamikojn per mia mano,
kiel oni disbatas akvon. Tial oni
donis al tiu loko la nomon Baal-
Peracim. 12 Kaj ili lasis tie siajn
diojn; kaj David ordonis, ke oni
forbruligu ilin per fajro. 13 Kaj
denove venis la Filiŝtoj kaj okupis la
valon. 14 Tiam David denove de-
mandis Dion, kaj Dio diris al li: Ne iru

post ili, deturnu vin de ili, kaj venu
al ili de la flanko de la morusarboj;
15 kaj kiam vi ekaŭdos la sonon de
paŝoj sur la supro de la morusarboj,
tiam komencu la batalon; ĉar Dio
eliris antaŭ vi, por frapi la tendaron
de la Filiŝtoj. 16 Kaj David faris,
kiel ordonis al li Dio; kaj ili venko-
batis la tendaron de la Filiŝtoj de
Gibeon ĝis Gezer. 17 Kaj la nomo
de David fariĝis fama en ĉiuj landoj;
kaj la Eternulo faris lin timata de
ĉiuj nacioj.

15 LI konstruis al si domojn en
la urbo de David, kaj pret-
igis lokon por la kesto de
Dio, kaj etendis tendon super ĝi.
2 Tiam David diris: Neniu portu la
keston de Dio krom la Levidoj; ĉar
ilin la Eternulo elektis, por ke ili
portu la keston de Dio kaj servu al Li
eterne. 3 Kaj David kunvenigis
ĉiujn Izraelidojn en Jerusalemon, por
porti la keston de la Eternulo sur
ĝian lokon, kiun li pretigis por ĝi.
4 Kaj David kunvenigis la idojn de
Aaron kaj la Levidojn: 5 el la
idoj de Kehat estis: la estro Uriel
kaj liaj fratoj, cent dudek; 6 el la
idoj de Merari: la estro Asaja kaj
liaj fratoj, ducent dudek; 7 el la
idoj de Gerŝon: la estro Joel kaj liaj
fratoj, cent tridek; 8 el la idoj de
Elicafan: la estro Ŝemaja kaj liaj
fratoj, ducent; 9 el la idoj de
Ĥebron: la estro Eliel kaj liaj fratoj,
okdek; 10 el la idoj de Uziel: la
estro Aminadab kaj liaj fratoj, cent
dek du. 11 Kaj David alvokis la
pastrojn Cadok kaj Ebjatar, kaj la
Levidojn Uriel, Asaja, Joel, Ŝemaja,
Eliel, kaj Aminadab; 12 kaj li diris
al ili: Vi, ĉefoj de patrodomoj de la
Levidoj, sanktigu vin kaj viajn fratojn,
kaj alportu la keston de la Eternulo,
Dio de Izrael, sur la lokon, kiun mi
pretigis por ĝi; 13 ĉar antaŭe,
kiam ne vi tion faris, la Eternulo,
nia Dio, frapis nin pro tio, ke ni serĉis
Lin ne tiel, kiel oni devas. 14 Kaj
sanktigis sin la pastroj kaj la Levidoj,
por porti la keston de la Eternulo, Dio
de Izrael. 15 Kaj la idoj de Levi
ekportis la keston de Dio, kiel ordonis
Moseo laŭ la vorto de la Eternulo,
sur siaj ŝultroj, per stangoj sur ili.
16 Kaj David diris al la estroj de la
Levidoj, ke ili starigu siajn fratojn
la kantistojn kun muzikaj instru-
mentoj, psalteroj, harpoj, kaj laŭtaj
cimbaloj, por ke alte aŭdiĝu la sonoj
de ĝojo. 17 Kaj la Levidoj starigis
Hemanon, filon de Joel, kaj el liaj
fratoj Asafon, filon de Bereĥja, kaj
el la idoj de Merari, siaj fratoj, Etanon,
filon de Kuŝaja; 18 kaj kun ili
iliajn duagradajn fratojn: Zeĥarja,
Ben, Jaaziel, Ŝemiramot, Jeĥiel,
Uni, Eliab, Benaja, Maaseja, Matitja,
Elifleĥu, Mikneja, Obed-Edom, kaj
Jeiel, kiel pordegistojn. 19 La kant-
istoj Heman, Asaf, kaj Etan estis
por ludado sur kupraj cimbaloj;
20 Zeĥarja, Aziel, Ŝemiramot, Jeĥiel,
Uni, Eliab, Maaseja, kaj Benaja—sur
psalteroj, por sopranuloj; 21 Matitja,
Elifleĥu, Mikneja, Obed-Edom, Jeiel,
kaj Azazja—sur harpoj, por basuloj,
por antaŭkanti; 22 Kenanja, la estro
de la Levidoj—por aranĝado; li
aranĝadis la muzikon, ĉar li estis
kompetentulo. 23 Bereĥja kaj El-
kana estis pordogardistoj ĉe la kesto;
24 Ŝebanja, Joŝafat, Netanel, Ama-
saj, Zeĥarja, Benaja, kaj Eliezer, la
pastroj, trumpetadis per trumpetoj
antaŭ la kesto de Dio; Obed-Edom
kaj Jeĥija estis pordogardistoj ĉe la
kesto. 25 Tiamaniere iris David
kaj la plejaĝuloj de Izrael kaj la
milestroj, por transporti kun ĝojo la
keston de interligo de la Eternulo
el la domo de Obed-Edom. 26 Kaj
kiam Dio helpis al la Levidoj, kiuj
portis la keston de interligo de la
Eternulo, oni oferbuĉis sep bovojn kaj
sep ŝafojn. 27 David estis vestita
per tuniko el delikata tolo, ankaŭ
ĉiuj Levidoj, kiuj portis la keston, la
kantistoj, kaj Kenanja, la estro de
aranĝado de la ĥoroj; David ankaŭ
havis sur si linan efodon. 28 Kaj
ĉiuj Izraelidoj akompanis la keston
de interligo de la Eternulo, kun
ĝojkrioj, kun sonado de korno, kun
trumpetoj, laŭtaj cimbaloj, psalteroj,
kaj harpoj. 29 Kiam la kesto de
interligo de la Eternulo venis al la
urbo de David, Miĥal, filino de Saul,
rigardis tra la fenestro; kaj kiam
ŝi vidis, ke la reĝo David saltas kaj
ludas, ŝi ekmalestimis lin en sia koro.

16 KAJ oni alportis la keston de
Dio, kaj metis ĝin interne
de la tendo, kiun David
starigis por ĝi; kaj oni alportis brul-
oferojn kaj pacoferojn antaŭ Dion.
2 Kiam David finis la oferadon de la

bruloferoj kaj de la pacoferoj, li
benis la popolon en la nomo de la
Eternulo. 3 Kaj li disdonis al ĉiuj
Izraelidoj, kiel al la viroj, tiel ankaŭ
al la virinoj, al ĉiu po unu bulo da
pano, po unu porcio da viando, kaj
po unu peniko da sekvinberoj.
4 Kaj li starigis antaŭ la kesto de la
Eternulo el la Levidoj servantojn,
por kantadi gloron, dankon, kaj
laŭdon al la Eternulo, Dio de Izrael:
5 la ĉefo estis Asaf, la dua estis
Zeĥarja, poste Jeiel, Ŝemiramot,
Jeĥiel, Matitja, Eliab, Benaja, Obed-
Edom, kaj Jeiel, kun psalteroj kaj
harpoj, kaj Asaf sonigadis per cim-
baloj; 6 Benaja kaj Jaĥaziel, la
pastroj, estis kun trumpetoj ĉiam
antaŭ la kesto de interligo de Dio.
7 Tiam, en tiu tago, David la unuan
fojon aranĝis dankokanton al la
Eternulo per Asaf kaj liaj fratoj:

8 Gloru la Eternulon, voku Lian nomon;
Sciigu inter la popoloj Liajn farojn.
9 Kantu al Li, muziku al Li;
Parolu pri ĉiuj Liaj mirakloj.
10 Laŭdu Lian sanktan nomon:
Ĝoju la koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon.
11 Turnu vin al la Eternulo kaj al Lia potenco;
Serĉu ĉiam Lian vizaĝon.
12 Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris;
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo;
13 Vi, semo de Izrael, Lia sklavo,
Filoj de Jakob, Liaj elektitoj.
14 Li estas la Eternulo, nia Dio;
Sur la tuta tero estas Liaj juĝoj.
15 Memoru eterne Lian interligon,
La vorton, kiun Li testamentis por mil generacioj,
16 Kiun Li interkonsentis kun Abraham
Kaj juris al Isaak.
17 Li metis ĝin por Jakob kiel leĝon,
Por Izrael kiel eternan interligon,
18 Dirante: Al vi Mi donos la landon Kanaanan
Kiel vian parton heredan.
19 Kiam vi estis malgrandnombraj,
Malmultaj, kaj fremduloj en ĝi,
20 Kaj ili iradis de popolo al popolo,
El unu regno al alia gento,
21 Tiam Li al neniu permesis premi ilin,
Kaj Li punis pro ili reĝojn;
22 Dirante: Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn,
Kaj al Miaj profetoj ne faru malbonon.
23 Kantu al la Eternulo la tuta tero;
Proklamu de tago al tago Lian savon.
24 Rakontu inter la popoloj Lian gloron,
Inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.
25 Ĉar la Eternulo estas granda kaj tre glorinda;
Li estas timinda super ĉiuj dioj;
26 Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas idoloj;
Sed la Eternulo kreis la ĉielon.
27 Gloro kaj majesto estas antaŭ Li;
Forto kaj beleco estas sur Lia loko.
28 Tributu al la Eternulo, familioj de la popoloj;
Tributu al la Eternulo gloron kaj potencon.
29 Tributu al la Eternulo honoron de Lia nomo;
Alportu donacon, kaj venu antaŭ Lin:
Adorkliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta ornamo.
30 Tremu antaŭ Li la tuta tero:
Li aranĝis ja la mondon, ke ĝi ne ŝanceliĝu.
31 Ĝoju la ĉielo, kaj estu gaja la tero;
Kaj oni diru inter la nacioj: La Eternulo reĝas.
32 Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas;
Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio estas sur ĝi.
33 Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro antaŭ la Eternulo,
Ĉar Li venas, por juĝi la teron.
34 Laŭdu la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia favorkoreco.
35 Kaj diru: Savu nin, ho Dio de nia savo,
Kolektu nin kaj liberigu nin el inter la nacioj,
Por ke ni danku Vian sanktan nomon,
Por ke ni gloru nin per Via majesto.
36 Benata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
De eterne ĝis eterne.

Kaj la tuta popolo diris : Amen ! kaj
gloro al la Eternulo !
37 Kaj li restigis tie antaŭ la kesto
de interligo de la Eternulo Asafon
kaj liajn fratojn, por servadi antaŭ la
kesto konstante, laŭ la ordo de ĉiu
tago ; 38 kaj Obed-Edomon kaj
liajn fratojn, sesdek ok ; Obed-Edom,
filo de Jedutun, kaj Ĥosa, restis kiel
pordegistoj ; 39 kaj la pastron Cadok
kaj liajn fratojn, la pastrojn, antaŭ
la loĝejo de la Eternulo sur la altaĵo
en Gibeon, 40 por ke ili alportadu
bruloferojn al la Eternulo sur la
altaro de bruloferoj konstante, matene
kaj vespere, kaj por ĉio, kio estas
skribita en la instruo de la Eternulo,
kiun Li donis al Izrael. 41 Kaj
kun ili estis Heman kaj Jedutun, kaj
la aliaj elektitoj, difinitaj laŭnome,
por kantadi laŭdon al la Eternulo,
ĉar eterna estas Lia favorkoreco ;
42 kun ili estis Heman kaj Jedutun,
kun trumpetoj kaj cimbaloj kaj aliaj
instrumentoj por kantado antaŭ Dio ;
kaj la filoj de Jedutun estis ĉe la
pordego. 43 Kaj la tuta popolo
disiris ĉiu en sian domon ; kaj David
iris returne, por beni sian domon.

17 KIAM David loĝis en sia
domo, li diris unu fojon al la
profeto Natan : Jen mi loĝas
en domo cedroligna, kaj la kesto de
interligo de la Eternulo restas sub
tapiŝoj. 2 Kaj Natan diris al David :
Ĉion, kio estas sur via koro, faru, ĉar
Dio estas kun vi. 3 Sed en tiu
sama nokto aperis vorto de Dio al
Natan, dirante : 4 Iru, kaj diru
al Mia servanto David : Tiele diras
la Eternulo : Ne vi konstruos por Mi
la domon por loĝi ; 5 ĉar Mi ne
loĝis en domo de post tiu tago, kiam
Mi elkondukis Izraelon, ĝis la nuna
tempo ; sed Mi estis nur en taber-
naklo kaj en tendo. 6 Kien ajn Mi
iris kun la tuta Izrael, ĉu Mi diris eĉ
unu vorton al iu el la juĝistoj de Izrael,
al kiuj Mi ordonis paŝti Mian popolon,
dirante : Kial vi ne konstruis por Mi
cedrolignan domon ? 7 Kaj nun
diru jenon al Mia servanto David :
Tiele diras la Eternulo Cebaot : Mi
prenis vin de ŝafejo, de ŝafoj, por ke
vi estu estro super Mia popolo Izrael ;
8 kaj Mi estis kun vi ĉie, kien vi
iris ; kaj Mi ekstermis ĉiujn viajn
malamikojn antaŭ vi, kaj Mi faris
al vi nomon, egalan al la nomoj de
la potenculoj sur la tero ; 9 kaj Mi
aranĝis lokon por Mia popolo Izrael,
kaj Mi plantis ĝin tiel, ke ĝi loĝu
trankvile sur sia loko kaj ne plu
tremu ; kaj malbonuloj ne plu sen-
fortigos ĝin, kiel antaŭe ; 10 kaj de
post tiu tempo, kiam Mi starigis
juĝistojn super Mia popolo Izrael,
Mi humiligis ĉiujn viajn malamikojn ;
kaj Mi diras al vi, ke domon konstruos
al vi la Eternulo. 11 Kiam finiĝos
viaj tagoj kaj vi iros al viaj patroj,
Mi starigos post vi vian idon, kiu
estos el viaj filoj ; kaj Mi fortikigos
lian regnon. 12 Li konstruos por
Mi domon ; kaj Mi fortikigos lian
tronon por ĉiam. 13 Mi estos al li
patro, kaj li estos al Mi filo ; kaj Mian
favorkorecon Mi ne deturnos de li
tiel, kiel Mi deturnis de tiu, kiu estis
antaŭ vi. 14 Kaj Mi starigos lin en
Mia domo kaj en Mia regno por ĉiam ;
kaj lia trono estos fortikigita por
eterne. 15 Konforme al ĉiuj ĉi tiuj
vortoj kaj al ĉi tiu tuta vizio, Natan
parolis al David.
16 Kaj venis la reĝo David kaj
sidiĝis antaŭ la Eternulo, kaj diris :
Kiu estas mi, ho Dio Eternulo, kaj
kio estas mia domo, ke Vi venigis
min ĝis ĉi tie ? 17 Sed eĉ tio estis
nesufiĉa antaŭ Vi, ho Dio, kaj Vi
parolis pri la domo de Via servanto
eĉ por la malproksima estonteco, kaj
Vi rigardis min kiel homon alte star-
antan, ho Dio Eternulo. 18 Kion
pli David povas diri al Vi, por honori
Vian servanton ? Vi konas ja Vian
servanton. 19 Ho Eternulo, por Via
servanto kaj laŭ Via koro Vi faris
tiun tutan grandaĵon, por montri ĉian
grandecon. 20 Ho Eternulo, ne ek-
zistas simila al Vi, kaj ne ekzistas
Dio krom Vi, laŭ ĉio, kion ni aŭdis
per niaj oreloj. 21 Kaj kiu estas
simila al Via popolo Izrael, la sola
popolo sur la tero, koncerne kiun
Dio iris, por elaĉeti ĝin al Si kiel
popolon, por fari al Si nomon per
grandaĵoj kaj timindaĵoj, forpelante
naciojn antaŭ Via popolo, kiun Vi
liberigis el Egiptujo ? 22 Vi faris
Vian popolon Izrael Via popolo por
eterne ; kaj Vi, ho Eternulo, faris
Vin Dio por ĝi. 23 Kaj nun, ho
Eternulo, la vorto, kiun Vi diris pri
Via servanto kaj pri lia domo, veriĝu
por eterne, kaj Vi agu tiel, kiel Vi
diris. 24 Kaj Via nomo estu vera

kaj granda por eterne, por ke oni
diru: La Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael, estas Dio al Izrael; kaj la
domo de Via servanto David estu
fortika antaŭ Vi. 25 Ĉar Vi, ho
mia Dio, sciigis al la orelo de Via
servanto, ke Vi konstruos al li domon;
tial Via servanto trovis kuraĝon
preĝi antaŭ Vi. 26 Kaj nun, ho
Eternulo, Vi estas Dio, kaj Vi diris
pri Via servanto ĉi tiun bonaĵon.
27 Nun komencu beni la domon de
Via servanto, ke ĝi restu eterne
antaŭ Vi; ĉar kion Vi, ho Eternulo,
benas, tio restas benita por eterne.

18 POST tio okazis, ke David
venkobatis la Filiŝtojn kaj
humiligis ilin, kaj li prenis
Gaton kaj ĝiajn filinurbojn el la
manoj de la Filiŝtoj. 2 Li ankaŭ
venkobatis la Moabidojn, kaj la Moab-
idoj submetiĝis al David kaj alportis
tributojn. 3 Kaj David venkobatis
Hadarezeron, reĝon de Coba, en
Ĥamat, kiam tiu iris, por fortikigi
sian regadon super la rivero Eŭfrato.
4 Kaj David venkoprenis de li mil
ĉarojn kaj sep mil rajdantojn kaj
dudek mil piedirantojn; kaj David
lamigis ĉiujn ĉarĉevalojn, sed rest-
igis el ili por cent ĉaroj. 5 La
Sirianoj Damaskaj venis, por helpi
al Hadarezer, reĝo de Coba; sed
David venkobatis el la Sirianoj dudek
du mil homojn. 6 Kaj David rest-
igis garnizonojn en la Damaska
Sirio, kaj la Sirianoj submetiĝis al
David kaj alportis tributojn. Kaj la
Eternulo helpis al David ĉie, kien li
iris. 7 Kaj David prenis la orajn
ŝildojn, kiujn havis sur si la servantoj
de Hadarezer, kaj alportis ilin en
Jerusalemon. 8 Kaj el Tibĥat kaj
el Kun, urboj de Hadarezer, David
prenis tre multe da kupro, el kiu poste
Salomono faris la kupran maron, la
kolonojn, kaj la kuprajn vazojn.
9 Kiam Tou, reĝo de Ĥamat, aŭdis,
ke David venkobatis la tutan militist-
aron de Hadarezer, reĝo de Coba,
10 tiam li sendis sian filon Hadoram
al la reĝo David, por saluti lin, kaj
gratuli lin pri tio, ke li militis kontraŭ
Hadarezer kaj venkobatis lin (ĉar
Tou estis en milito kontraŭ Ha-
darezer); kaj li havis kun si ĉia-
specajn vazojn el oro, arĝento, kaj
kupro. 11 Ankaŭ ĉi tiujn David
dediĉis al la Eternulo, kune kun la
arĝento kaj oro, kiun li prenis de
ĉiuj nacioj: de Edom, de Moab, de
la Amonidoj, de la Filiŝtoj, kaj de
Amalek. 12 Plue Abiŝaj, filo de
Ceruja, venkobatis Edomon en la
Valo de Salo, dek ok mil homojn;
13 kaj li restigis en Edomujo gar-
nizonojn, kaj ĉiuj Edomidoj submetiĝis
al David. Kaj la Eternulo helpis al
David ĉie, kien li iris.
14 Kaj David reĝis super la tuta
Izrael, kaj li faradis juĝon kaj just-
econ al sia tuta popolo. 15 Joab,
filo de Ceruja, estis estro de la milit-
istaro; Jehoŝafat, filo de Aĥilud, estis
kronikisto; 16 Cadok, filo de Aĥi-
tub, kaj Abimeleĥ, filo de Ebjatar,
estis pastroj; kaj Ŝavŝa estis skrib-
isto; 17 Benaja, filo de Jehojada,
estis super la Keretidoj kaj la Pel-
etidoj; kaj la filoj de David estis la
unuaj apud la reĝo.

19 OKAZIS poste, ke mortis
Naĥaŝ, reĝo de la Amonidoj,
kaj lia filo fariĝis reĝo an-
stataŭ li. 2 Tiam David diris: Mi
estos favorkora al Ĥanun, filo de
Naĥaŝ, ĉar lia patro agis favorkore
koncerne min. Kaj David sendis
senditojn, por konsoli lin pri lia patro.
Kaj la servantoj de David venis en
la landon de la Amonidoj, al Ĥanun,
por lin konsoli. 3 Sed la eminent-
uloj de la Amonidoj diris al Ĥanun:
Ĉu efektive David deziras honori
vian patron antaŭ vi, ke li sendis al vi
konsolantojn? ĉu ne venis al vi liaj
servantoj nur por esplori, por ruinigi,
kaj por esplorrigardi la landon?
4 Tiam Ĥanun prenis la servantojn
de David, razigis ilin, detranĉis
iliajn vestojn ĝis duono, ĝis la lumboj,
kaj foririgis ilin. 5 Kaj ili iris. Kaj
oni raportis al David pri tiuj viroj,
kaj li sendis renkonte al ili, ĉar la
viroj tre hontis. Kaj la reĝo diris:
Restu en Jeriĥo, ĝis rekreskos viaj
barboj, kaj tiam revenu. 6 Kiam la
Amonidoj vidis, ke ili indignigis
kontraŭ si Davidon, tiam Ĥanun kaj
la Amonidoj sendis mil kikarojn da
arĝento, por dungi al si el Mezo-
potamio, el Sirio de Maaĥa, kaj el
Coba ĉarojn kaj rajdistojn. 7 Kaj
ili dungis al si tridek du mil ĉarojn
kaj la reĝon de Maaĥa kun lia popolo.
Kaj ili venis kaj stariĝis tendare
antaŭ Medba. Kaj la Amonidoj kol-
ektiĝis el siaj urboj kaj venis al la

milito. 8 Kiam David aŭdis pri
tio, li sendis Joabon kaj la tutan
armeon da kuraĝuloj. 9 Kaj la
Amonidoj eliris, kaj batalaranĝiĝis
antaŭ la enirejo de la urbo; kaj la
reĝoj venintaj aranĝiĝis aparte, sur
la kampo. 10 Kiam Joab vidis, ke
li havos kontraŭ si batalon antaŭe
kaj malantaŭe, li faris elekton el ĉiuj
plejbravuloj en Izrael kaj batal-
aranĝis ilin kontraŭ la Sirianoj; 11 la
ceteran parton de la popolo li komisiis
al sia frato Abiŝaj, kaj ili batal-
aranĝis sin kontraŭ la Amonidoj.
12 Kaj li diris: Se la Sirianoj super-
fortos min, tiam vi donos al mi helpon;
sed se la Amonidoj superfortos vin,
tiam mi donos al vi helpon; 13 estu
kuraĝa, kaj ni tenu nin forte pro nia
popolo kaj pro la urboj de nia Dio;
kaj la Eternulo faru tion, kio plaĉos
al Li. 14 Kaj Joab, kun la popolo,
kiu estis kun li, komencis la batalon
kontraŭ la Sirianoj, kaj ĉi tiuj forkuris
antaŭ li. 15 Kiam la Amonidoj
vidis, ke la Sirianoj forkuris, ili ankaŭ
forkuris antaŭ lia frato Abiŝaj, kaj
foriris en la urbon. Kaj Joab venis
Jerusalemon. 16 Vidante, ke ili
estas venkobatitaj de la Izraelidoj,
la Sirianoj sendis senditojn kaj elir-
igis la Sirianojn transriverajn; kaj
Ŝofaĥ, la militestro de Hadarezer,
ilin kondukis. 17 Kiam tio estis
raportita al David, li kolektis ĉiujn
Izraelidojn, transiris Jordanon, venis
al ili, kaj batalaranĝiĝis kontraŭ ili;
David aranĝis batalon kontraŭ la
Sirianoj, kaj ili interbatalis kun li.
18 Kaj la Sirianoj forkuris antaŭ
Izrael, kaj David mortigis el la Siri-
anoj sep mil ĉaristojn kaj kvardek
mil piedirantojn; ankaŭ Ŝofaĥon, la
militestron, li mortigis. 19 Kiam la
servantoj de Hadarezer vidis, ke ili
estas venkobatitaj de la Izraelidoj,
ili faris pacon kun David kaj sub-
metiĝis al li. Kaj la Sirianoj ne volis
plu helpi al la Amonidoj.

20 POST paso de unu jaro, en
la tempo, kiam la reĝoj
eliras milite, Joab kondukis
la militistaron kaj komencis ruinigi la
landon de la Amonidoj, kaj li venis
kaj eksieĝis Raban. Sed David restis
en Jerusalem. Kaj Joab venkobatis
Raban kaj detruis ĝin. 2 Kaj David
prenis la kronon de Malkam de lia
kapo; li trovis, ke ĝi enhavas laŭpeze
kikaron da oro, kaj estis en ĝi multe-
kosta ŝtono, kiu transiris sur la
kapon de David. Kaj da militakiraĵo
li elportis el la urbo tre multe. 3 Kaj
la popolon, kiu estis tie, li elirigis,
kaj mortigis per segiloj, feraj draŝiloj,
kaj hakiloj. Tiele David agis kun
ĉiuj urboj de la Amonidoj. Kaj
David kun la tuta popolo revenis
Jerusalemon.
4 Post tio komenciĝis milito en
Gezer, kontraŭ la Filiŝtoj; tiam
Sibĥaj, la Ĥuŝaido, mortigis Sipajon,
unu el la infanoj de la giganto. Kaj
ili humiliĝis. 5 Kaj denove estis
milito kun la Filiŝtoj; kaj Elĥanan,
filo de Jair, mortigis Laĥmin, fraton
de Goljat, la Gatano, ĉe kiu la tenilo
de lia lanco estis kiel rultrabo de
teksisto. 6 Kaj denove estis milito
en Gat; tie estis viro tre altkreska,
kiu havis po ses fingroj, sume dudek
kvar; li ankaŭ naskiĝis al la giganto.
7 Kiam li insultis Izraelon, lin mort-
igis Jonatan, filo de Ŝimea, frato de
David. 8 Tiuj naskiĝis al la gi-
ganto en Gat, kaj ili falis de la mano
de David kaj de la manoj de liaj serv-
antoj.

21 SATANO leviĝis kontraŭ
Izraelon kaj instigis David-
on kalkuli Izraelon. 2 Kaj
David diris al Joab kaj al la estroj
de la popolo: Iru, kalkulu la Izrael-
idojn, de Beer-Ŝeba ĝis Dan, kaj
raportu al mi, por ke mi sciu ilian
nombron. 3 Joab diris: La Etern-
ulo multigu Sian popolon centoble;
ili ĉiuj, ho reĝo, mia sinjoro, estas ja
servantoj por mia sinjoro; por kio
do mia sinjoro tion postulas? por
kio tio fariĝu kulpo sur Izrael?
4 Sed la vorto de la reĝo superfortis
Joabon; tial Joab iris, trairis la tutan
Izraelidaron, kaj venis Jerusalemon.
5 Kaj Joab transdonis al David la
rezulton de la kalkulado de la
popolo; kaj montriĝis, ke da Izraelidoj
estas miliono kaj cent mil viroj pov-
antaj eltiri glavon, kaj da Jehudaidoj
kvarcent sepdek mil povantaj eltiri
glavon. 6 La Levidojn kaj la Ben-
jamenidojn li ne kalkulis inter ili,
ĉar antipatia estis al Joab la vorto
de la reĝo. 7 Kaj tiu afero malplaĉis
al Dio, kaj Li frapis Izraelon. 8 Tiam
David diris al Dio: Mi forte pekis,
farante tiun aferon. Sed nun, par-
donu do la malbonagon de Via serv-

amo ; ĉar mi agis tre malsaĝe. 9 Kaj
la Eternulo parolis al Gad, la viziisto
de David, dirante : 10 Iru kaj diru
al David : Tiele diras la Eternulo :
Tri punojn Mi proponas al vi ; elektu
al vi unu el ili, ke Mi ĝin faru al vi.
11 Kaj Gad venis al David, kaj diris
al li : Tiele diras la Eternulo : Ak-
ceptu por vi : 12 aŭ dum tri jaroj
estos malsato en la lando ; aŭ dum
tri monatoj vi estos premata de viaj
kontraŭuloj kaj vin atingos la glavo
de viaj malamikoj ; aŭ dum tri tagoj
regos en la lando la glavo de la
Eternulo kaj pesto, kaj anĝelo de
la Eternulo ekstermados en ĉiuj
regionoj de Izrael. Pripensu do nun,
kion mi respondu al mia Sendinto.
13 Tiam David diris al Gad : Estas
al mi tre malfacile ; sed mi falu en la
manon de la Eternulo, ĉar tre granda
estas Lia kompatemeco ; nur mi ne
falu en manon homan. 14 Kaj la
Eternulo venigis peston sur Izraelon,
kaj falis el la Izraelidoj sepdek mil
homoj. 15 Kaj Dio sendis anĝelon
al Jerusalem, por fari en ĝi eksterm-
on. Sed kiam li komencis la eks-
termadon, la Eternulo rigardis, kaj
bedaŭris la malbonon, kaj diris al la
anĝelo-ekstermanto : Sufiĉe ! nun halt-
igu vian manon ! La anĝelo de la
Eternulo staris tiam apud la draŝejo
de Ornan, la Jebusido. 16 David
levis siajn okulojn, kaj ekvidis la
anĝelon de la Eternulo, starantan
inter la tero kaj la ĉielo, kaj tenantan
en sia mano eltiritan glavon, etend-
itan super Jerusalem. Tiam David
kaj la plejaĝuloj, kovritaj per sak-
aĵoj, ĵetis sin vizaĝaltere. 17 Kaj
David diris al Dio : Mi estas ja tiu,
kiu ordonis kalkuli la popolon ; mi
estas tiu, kiu pekis kaj faris la mal-
bonaĵon ; sed kion faris ĉi tiuj ŝafoj ?
Ho Eternulo, mia Dio, Via mano
estu sur mi kaj sur la domo de mia
patro ; sed Vian popolon ne plagu.
18 La anĝelo de la Eternulo diris al
Gad, ke li diru al David, ke David
iru kaj starigu altaron al la Eternulo
sur la draŝejo de Ornan, la Jebusido.
19 Tiam David iris, konforme al la
vorto de Gad, kiun li eldiris en la
nomo de la Eternulo. 20 Kiam
Ornan sin returnis kaj ekvidis la
anĝelon, li kaj liaj kvar filoj kun li
sin kaŝis. Ornan tiam estis draŝanta
tritikon. 21 Kaj David venis al
Ornan. Ornan ekrigardis kaj ekvidis
Davidon, kaj li eliris el la draŝejo
kaj adorkliniĝis antaŭ David vizaĝ-
altere. 22 David diris al Ornan :
Donu al mi la lokon de la draŝejo,
por ke mi konstruu sur ĝi altaron al
la Eternulo ; pro ĝia plena prezo
donu ĝin al mi, por ke ĉesiĝu la
pesto inter la popolo. 23 Kaj
Ornan diris al David : Prenu al vi ;
mia sinjoro la reĝo faru tion, kio
plaĉas al li ; vidu, mi fordonas la
bovojn por bruloferoj, la draŝilojn
por ligno, kaj la tritikon por farun-
ofero ; ĉion mi fordonas. 24 Sed
la reĝo David diris al Ornan : Ne ; mi
volas aĉeti pro plena prezo ; ĉar mi ne
oferportos vian propraĵon al la Etern-
ulo, kaj mi ne alportos bruloferon
senpagan. 25 Kaj David donis al
Ornan pro la loko sescent siklojn da
oro. 26 Kaj David konstruis tie
altaron al la Eternulo, kaj alportis
bruloferojn kaj pacoferojn, kaj ek-
vokis al la Eternulo ; kaj Li respondis
al li per fajro el la ĉielo sur la altaron
de la brulofero. 27 Kaj la Eternulo
ordonis al la anĝelo, ke li remetu
sian glavon en ĝian ingon.
28 En tiu tempo, vidante, ke la
Eternulo respondis al li sur la draŝejo
de Ornan, la Jebusido, David alportis
tie oferon. 29 La tabernaklo de
la Eternulo, kiun faris Moseo en la
dezerto, kaj la altaro de bruloferoj,
estis en tiu tempo sur altaĵo en Gibeon.
30 Sed David ne povis iri antaŭ ĝin por
demandi Dion ; ĉar lin timigis la
glavo de la anĝelo de la Eternulo.

22 Kaj David diris : Ĉi tie estas
la domo de Dio, la Eternulo,
kaj ĉi tio estas altaro por
bruloferoj por Izrael.
2 Kaj David ordonis kunvenigi la
fremdulojn, kiuj estis en la lando de
Izrael, kaj li starigis ŝtonhakistojn,
por ĉirkaŭhaki ŝtonojn por la kon-
struado de la domo de Dio. 3 Kaj
multe da fero por najloj al la pordoj
de la pordegoj kaj por la krampoj
pretigis David, ankaŭ multe da kupro,
en nemezurita kvanto ; 4 kaj sen-
nombran kvanton da cedra ligno, ĉar
la Cidonanoj kaj Tiranoj alveturigis
al David multe da cedra ligno.
5 Kaj David diris : Mia filo Salomono
estas juna kaj neforta, kaj la domo,
kiun oni devas konstrui por la Etern-
ulo, devas esti granda, por ke Lia

nomo kaj gloro estu konata en ĉiuj
landoj. Tial mi preparados por li.
Kaj David multe preparis antaŭ sia
morto.
6 Kaj li alvokis sian filon Salomono,
kaj testamentis al li, ke li konstruu
domon por la Eternulo, Dio de Izrael.
7 Kaj David diris al Salomono: Mia
filo, mi havis la intencon konstrui
domon al la nomo de la Eternulo,
mia Dio; 8 sed aperis pri mi vorto
de la Eternulo, dirante: Multe da
sango vi verŝis, kaj grandajn militojn
vi faris, tial vi ne devas konstrui
domon al Mia nomo; ĉar multe da
sango vi verŝis antaŭ Mi sur la teron.
9 Jen filo naskiĝos al vi; li estos
homo de paco, kaj Mi donos al li
pacon en rilato al ĉiuj liaj malamikoj
ĉirkaŭe; Salomono estos lia nomo,
kaj pacon kaj trankvilecon Mi donos
al Izrael en lia tempo. 10 Li kon-
struos domon al Mia nomo; li estos al
Mi filo, kaj Mi estos al li patro; kaj Mi
fortikigos la tronon de lia reĝado
super Izrael por ĉiam. 11 Nun, ho
mia filo, la Eternulo estu kun vi, por
ke vi sukcesu kaj konstruu la domon
de la Eternulo, via Dio, kiel Li diris
pri vi. 12 La Eternulo donu al vi
saĝon kaj kompetentecon, kaj Li
faru vin ordonanto super Izrael, por
ke vi plenumadu la instruon de la
Eternulo, via Dio. 13 Tiam vi havos
sukceson, se vi observos kaj plenum-
os la leĝojn kaj preskribojn, kiujn
la Eternulo donis per Moseo al Izrael.
Estu forta kaj kuraĝa; ne timu, kaj
ne tremu. 14 Jen mi en mia mal-
riĉeco pretigis por la domo de la
Eternulo cent mil kikarojn da oro,
kaj milionon da kikaroj da arĝento,
kaj kupron kaj feron en nekalkulebla
kvanto, ĉar estas multe da ĝi; ankaŭ
lignon kaj ŝtonojn mi pretigis; kaj
vi povas aldoni al tio. 15 Vi havas
multe da farontoj de la laboroj,
masonistojn kaj ĉarpentistojn kaj
kompetentulojn pri ĉiaj aferoj. 16 La
oro, arĝento, kupro, kaj fero estas
en nekalkulebla kvanto; leviĝu kaj
faru, kaj la Eternulo estu kun vi.
17 Kaj David ordonis al ĉiuj estroj
de Izrael, ke ili helpu lian filon
Salomono: 18 La Eternulo, via Dio,
estas ja kun vi, kaj Li donis al vi
trankvilecon ĉiuflanke ĉirkaŭe; ĉar
Li transdonis en miajn manojn la
loĝantojn de la lando, kaj la lando
humiliĝis antaŭ la Eternulo kaj antaŭ
Lia popolo. 19 Direktu do nun vian
koron kaj vian animon, por turni vin
al la Eternulo, via Dio. Leviĝu, kaj
konstruu la sanktejon de la Eternulo
Dio, por transporti la keston de inter-
ligo de la Eternulo kaj la sanktajn
vazojn de Dio en la domon, kiu estos
konstruita al la nomo de la Eternulo.

23 DAVID maljuniĝis kaj atingis
sufiĉan aĝon; kaj li faris
Salomonon, sian filon, reĝo
super Izrael. 2 Kaj li kunvenigis
ĉiujn estrojn de Izrael kaj la pastrojn
kaj la Levidojn. 3 Kaj estis kal-
kulitaj la Levidoj de la aĝo de tridek
jaroj kaj pli; kaj montriĝis, ke ilia
nombro, kalkulante ĉiujn kapojn de
viroj, estis tridek ok mil. 4 El ili
por administri la servadon de la
domo de la Eternulo estis dudek
kvar mil; da oficistoj kaj juĝistoj estis
ses mil; 5 kvar mil pordegistoj,
kaj kvar mil glorantoj de la Eternulo
per instrumentoj, kiujn mi faris por
glorado. 6 Kaj David dividis ilin
en klasojn laŭ la filoj de Levi: Gerŝon,
Kehat, kaj Merari. 7 La Gerŝon-
idoj: Ladan kaj Ŝimei. 8 La filoj
de Ladan: la ĉefo Jeĥiel, Zetam, kaj
Joel—tri. 9 La filoj de Ŝimei: Ŝe-
lomit, Ĥaziel, kaj Haran—tri. Tio
estas la ĉefoj de patrodomoj de
Ladan. 10 Kaj la filoj de Ŝimei:
Jaĥat, Zina, Jeuŝ, kaj Beria. Tio
estas la filoj de Ŝimei—kvar. 11 Ja-
ĥat estis la ĉefo, Zina estis la dua;
Jeuŝ kaj Beria havis nemulte da
infanoj, tial ili ĉe la kalkulado pre-
zentis unu patrodomon. 12 La filoj
de Kehat: Amram, Jichar, Ĥebron,
kaj Uziel—kvar. 13 La filoj de
Amram: Aaron kaj Moseo. Aaron
estis apartigita kaj sanktigita por la
plejsanktejo, li kaj liaj idoj por ĉiam,
por incensadi antaŭ la Eternulo, por
servadi al Li kaj por benadi en Lia
nomo eterne. 14 Moseo estis homo
de Dio, kaj liaj idoj estis alkalkulitaj
al la tribo de Levi. 15 La filoj de
Moseo: Gerŝom kaj Eliezer. 16 La
filoj de Gerŝom: Ŝebuel estis la ĉefo.
17 La filoj de Eliezer estis: Reĥabja,
la unua; aliajn filojn Eliezer ne havis;
sed Reĥabja havis tre multe da filoj.
18 La filoj de Jichar: Ŝelomit, la
unua. 19 La filoj de Ĥebron: la
unua estis Jerija, la dua estis Amarja,
la tria estis Jaĥaziel, la kvara estis

Jekameam. 20 La filoj de Uziel:
Miĥa, la unua, kaj Jiŝija, la dua.
21 La filoj de Merari: Maĥli kaj
Muŝi. La filoj de Maĥli: Eleazar kaj
Kiŝ. 22 Eleazar mortis, kaj li ne
havis filojn, sed nur filinojn; kaj
ilin prenis al si la filoj de Kiŝ, iliaj
kuzoj. 23 La filoj de Muŝi: Maĥli,
Eder, kaj Jeremot—tri. 24 Tio estas
la idoj de Levi laŭ iliaj patrodomoj,
la ĉefoj de patrodomoj laŭ ilia kalkulo,
laŭ ilia laŭnoma kaj laŭkapa nombro,
kiuj faradis la laboron de servado
en la domo de la Eternulo, komencante
de la aĝo de dudek jaroj kaj plue.
25 Ĉar David diris: La Eternulo,
Dio de Izrael, donis ripozon al Sia
popolo; kaj Li enloĝiĝis en Jerusalem
por ĉiam. 26 Kaj la Levidoj ne
bezonis portadi la tabernaklon kaj
ĉiujn ĝiajn vazojn por la servado en
ĝi. 27 Laŭ la lastaj ordonoj de
David estis kalkulitaj la Levidoj,
havantaj la aĝon de dudek jaroj kaj
pli. 28 Ilia ofico estis helpi al la
Aaronidoj ĉe la servado en la domo
de la Eternulo, zorgi pri la kortoj,
pri la ĉambroj, pri la pureco de ĉio
sankta, kaj plenumi la laboron en la
domo de Dio; 29 zorgi pri la pano
de propono, pri la faruno por farunoferoj,
pri la macoj, pri la patoj, pri
la rostado, kaj pri ĉia mezurado kaj
pesado; 30 stari ĉiumatene, por
kanti laŭdon kaj gloron al la Eternulo,
tiel same ankaŭ vespere; 31 fari
ĉiujn bruloferojn al la Eternulo en la
sabatoj, monatkomencoj, kaj festoj,
laŭ ilia nombro, laŭ la preskribo pri
ili, ĉiam antaŭ la Eternulo; 32 servi
per deĵorado ĉe la tabernaklo de
kunveno, ĉe la sanktaĵoj, kaj apud
siaj fratoj la Aaronidoj ĉe la servado
en la domo de la Eternulo.

24 LA ordo de la Aaronidoj:
la filoj de Aaron: Nadab,
Abihu, Eleazar, kaj Itamar.
2 Nadab kaj Abihu mortis pli frue
ol ilia patro, kaj filojn ili ne havis;
kaj Eleazar kaj Itamar fariĝis pastroj.
3 La ordon aranĝis David, kaj Cadok
el la idoj de Eleazar, kaj Aĥimeleĥ
el la idoj de Itamar, laŭ iliaj oficoj ĉe
ilia servado. 4 Montriĝis, ke inter
la idoj de Eleazar estis pli granda
nombro da viroj, ol inter la idoj de
Itamar. Oni dividis ilin: por la idoj
de Eleazar estis dek ses ĉefoj de
patrodomoj, kaj por la idoj de Itamar
ok patrodomoj. 5 Oni dividis ilin
per lotado, ambaŭ partojn paralele,
ĉar la estroj de la sanktejo kaj la
estroj en la aferoj de Dio estis el la
idoj de Eleazar kaj el la idoj de
Itamar. 6 Kaj enskribis ilin Ŝemaja,
filo de Netanel, skribisto el la
Levidoj, antaŭ la reĝo kaj la estroj,
antaŭ la pastro Cadok, antaŭ Aĥimeleĥ,
filo de Ebjatar, kaj antaŭ la
ĉefoj de patrodomoj de la pastroj
kaj de la Levidoj; unu loto estis por
patrodomo de Eleazaridoj, kaj unu
loto estis por patrodomo de Itamaridoj.
7 La unua loto eliris por
Jehojarib, la dua por Jedaja, 8 la
tria por Ĥarim, la kvara por Seorim,
9 la kvina por Malkija, la sesa por
Mijamin, 10 la sepa por Hakoc,
la oka por Abija, 11 la naŭa por
Jeŝua, la deka por Ŝeĥanja, 12 la
dek-unua por Eljaŝib, la dek-dua por
Jakim, 13 la dek-tria por Ĥupa,
la dek-kvara por Jeŝebab, 14 la
dek-kvina por Bilga, la dek-sesa por
Imer, 15 la dek-sepa por Ĥezir,
la dek-oka por Hapicec, 16 la dek-naŭa
por Petaĥja, la dudeka por
Jeĥezkel, 17 la dudek-unua por
Jaĥin, la dudek-dua por Gamul,
18 la dudek-tria por Delaja, la dudek-kvara
por Maazja. 19 Tio estis
ilia ordo ĉe ilia servado, por iri en la
domon de la Eternulo laŭ la preskribo
donita per ilia patro Aaron, kiel ordonis
al li la Eternulo, Dio de Izrael.
20 La ordo por la ceteraj idoj de
Levi: el la idoj de Amram: Ŝubael;
el la idoj de Ŝubael: Jeĥdeja; 21 ĉe
Reĥabja: el la idoj de Reĥabja la
unua estis Jiŝija; 22 ĉe la Jicharidoj:
Ŝelomot; el la filoj de Ŝelomot:
Jaĥat; 23 la filoj de Ĥebron:
Jerija, Amarja estis la dua, Jaĥaziel
la tria, Jekameam la kvara; 24 el
la filoj de Uziel: Miĥa; el la filoj de
Miĥa: Ŝamir; 25 la frato de Miĥa
estis Jiŝija; el la filoj de Jiŝija:
Zeĥarja; 26 la filoj de Merari:
Maĥli kaj Muŝi; el la filoj de
Jaazija: Beno; 27 el la idoj de
Merari: ĉe Jaazija: Beno, Ŝoham,
Zakur, kaj Ibri; 28 ĉe Maĥli: Eleazar;
li ne havis filojn; 29 ĉe
Kiŝ: el la filoj de Kiŝ: Jeraĥmeel;
30 la filoj de Muŝi: Maĥli, Eder, kaj
Jerimot. Tio estas la Levidoj laŭ
iliaj patrodomoj. 31 Ili ankaŭ lotis
samtempe kun siaj fratoj la Aaron-

idoj, antaŭ la reĝo David, Cadok,
Aĥimeleĥ, kaj la ĉefoj de patrodomoj
de la pastroj kaj de la Levidoj: ĉefo
de patrodomo egale kun sia pli mal-
granda frato.
25 DAVID kaj la militestroj
apartigis por la servado filojn
de Asaf, de Heman, kaj de
Jedutun, kiuj estis inspiritaj por
harpoj, psalteroj, kaj cimbaloj. Ili
estis kalkulitaj por sia servado:
2 el la filoj de Asaf: Zakur, Jozef,
Netanja, kaj Aŝarela, filoj de Asaf, sub
gvidado de Asaf, kiu kantis ĉe la reĝo.
3 De Jedutun, la filoj de Jedutun:
Gedalja, Ceri, Jeŝaja, Ĥaŝabja,
kaj Matitja, ses, sub gvidado de sia
patro Jedutun, kiu ludis inspirite sur
harpo, por laŭdi kaj glori la Eternulon.
4 De Heman, la filoj de Heman:
Bukija, Matanja, Uziel, Ŝebuel,
Jerimot, Ĥananja, Ĥanani, Eliata,
Gidalti, Romamti-Ezer, Joŝbekaŝa,
Maloti, Hotir, kaj Maĥaziot. 5 Ĉiuj
ili estis filoj de Heman, viziisto de la
reĝo koncerne la vortojn de Dio, por
levi la kornon. Dio donis al Heman
dek kvar filojn kaj tri filinojn.
6 Ĉiuj ĉi tiuj estis sub la gvidado
de siaj patroj ĉe la kantado en la
domo de la Eternulo, kun cimbaloj,
psalteroj, kaj harpoj, ĉe la servado
en la domo de Dio, sub la gvidado
de la reĝo, Asaf, Jedutun, kaj Heman.
7 Ilia nombro, kune kun iliaj fratoj,
instruitaj por kanti antaŭ la Etern-
ulo, ĉiuj kompetentuloj, estis ducent
okdek ok. 8 Ili lotis pri la vico de
sia deĵorado, la malgrandaj egale
kiel la grandaj, kompetentulo egale
kiel lernanto. 9 La unua loto eliris
ĉe Asaf por Jozef; la dua por Gedalja;
li kun siaj fratoj kaj siaj filoj estis
dek du; 10 la tria por Zakur; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 11 la
kvara por Jicri: liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 12 la kvina por
Netanja; liaj filoj kaj fratoj estis dek
du; 13 la sesa por Bukija; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 14 la
sepa por Jeŝarela; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 15 la oka por Jeŝaja;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
16 la naŭa por Matanja; liaj filoj kaj
fratoj estis dek du; 17 la deka
por Ŝimei; liaj filoj kaj fratoj estis dek
du; 18 la dek-unua por Azarel;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
19 la dek-dua por Ĥaŝabja; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 20 la dek-
tria por Ŝubael; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 21 la dek-kvara por
Matitja; liaj filoj kaj fratoj estis dek
du; 22 la dek-kvina por Jeremot;
liaj filoj kaj fratoj estis dek du;
23 la dek-sesa por Ĥananja; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 24 la
dek-sepa por Joŝbekaŝa; liaj filoj
kaj fratoj estis dek du; 25 la dek-
oka por Ĥanani; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 26 la dek-naŭa por
Maloti; liaj filoj kaj fratoj estis dek
du; 27 la dudeka por Eliata; liaj
filoj kaj fratoj estis dek du; 28 la
dudek-unua por Hotir; liaj filoj kaj
fratoj estis dek du; 29 la dudek-
dua por Gidalti; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du; 30 la dudek-tria por
Maĥaziot; liaj filoj kaj fratoj estis
dek du; 31 la dudek-kvara por
Romamti-Ezer; liaj filoj kaj fratoj
estis dek du.
26 LA klasoj de la pordegistoj:
el la Koraĥidoj: Meŝelemja,
filo de Kore, el la filoj de
Asaf. 2 Meŝelemja havis filojn: la
unuenaskito estis Zeĥarja, la dua estis
Jediael, la tria estis Zebadja, la
kvara estis Jatniel; 3 la kvina
estis Elam, la sesa estis Jehoĥanan,
la sepa estis Eljehoenaj. 4 Obed-
Edom havis filojn: Ŝemaja estis la
unuenaskito, Jehozabad la dua, Joaĥ
la tria, Saĥar la kvara, Netanel la
kvina, 5 Amiel la sesa, Isaĥar la
sepa, Peultaj la oka; ĉar benis lin
Dio. 6 Al lia filo Ŝemaja naskiĝis
filoj, kiuj regis en siaj patrodomoj,
ĉar ili estis bravaj homoj. 7 La
filoj de Ŝemaja: Otni, Refael, Obed,
Elzabad, liaj fratoj, bravaj homoj,
Elihu kaj Semaĥja. 8 Ĉiuj ili estis
el la idoj de Obed-Edom; ili kaj iliaj
filoj kaj iliaj fratoj estis bravaj homoj,
taŭgaj por la servado: sesdek du ili
estis ĉe Obed-Edom. 9 Meŝelemja
havis filojn kaj fratojn, bravajn hom-
ojn dek ok. 10 Ĥosa el la Merariidoj
havis filojn: Ŝimri estis la ĉefo
(kvankam li ne estis unuenaskito,
tamen lia patro faris lin ĉefo),
11 Ĥilkija estis la dua, Tebalja la
tria, Zeĥarja la kvara; ĉiuj filoj
kaj fratoj de Ĥosa estis dek tri.
12 Al tiuj grupoj da pordegistoj, al
la ĉefoj de viroj, estas komisiita la
servado en la domo de la Eternulo
kune kun iliaj fratoj. 13 Kaj ili

lotis, kiel la malgrandaj, tiel ankaŭ
la grandaj, laŭ siaj patrodomoj, por
ĉiu pordego aparte. 14 Kaj la loto
pri la oriento falis por Ŝelemja; kaj
pri lia filo Zeĥarja, la saĝa konsilanto,
oni lotis, kaj lia loto eliris por la
nordo; 15 pri Obed-Edom por la
sudo, kaj pri liaj filoj por la provizejo;
16 pri Ŝupim kaj Ĥosa por la okci-
dento, por la Pordego Ŝaleĥet, kie la
vojo leviĝas, kie gardo staras apud
gardo. 17 Oriente estis ses Levidoj,
norde kvar ĉiutage, sude kvar ĉiutage,
kaj ĉe la provizejoj po du. 18 Ĉe la
alirejo okcidente estis: kvar ĉe la
vojo, kaj du ĉe la alirejo. 19 Tio
estis la grupoj da pordegistoj el la
Koraĥidoj kaj el la Merariidoj.
20 El la Levidoj, Aĥija estis super
la trezoroj de la domo de Dio kaj
super la trezoroj de la sanktaĵoj.
21 El la idoj de Ladan, idoj de la
Gerŝonido Ladan, ĉefoj de patro-
domoj de la Gerŝonido Ladan estis la
Jeĥielidoj. 22 La Jeĥielidoj: Zet-
am, kaj Joel, lia frato, estis super la
trezoroj de la domo de la Eternulo.
23 El la Amramidoj, Jicharidoj, Ĥeb-
ronidoj, kaj Uzielidoj, 24 Ŝebuel,
ido de Gerŝom, filo de Moseo, estis
estro super la trezoroj. 25 Lia
frato Eliezer havis filon Reĥabja;
lia filo estis Jeŝaja, lia filo estis
Joram, lia filo estis Ziĥri, kaj lia filo
estis Ŝelomit. 26 Ĉi tiu Ŝelomit
kaj liaj fratoj estis super ĉiuj trezor-
oj de la sanktaĵoj, kiujn sanktigis
la reĝo David, la ĉefoj de patrodomoj,
la milestroj, kaj la centestroj, kaj la
militestroj. 27 El la militoj kaj el la
militakiraĵoj ili konsekris partojn,
por subteni la domon de la Eternulo.
28 Ankaŭ ĉio, kion sanktigis la
antaŭvidisto Samuel, kaj Saul, filo
de Kiŝ, kaj Abner, filo de Ner, kaj
Joab, filo de Ceruja, ĉio sanktigita
estis sub la gardado de Ŝelomit kaj
liaj fratoj. 29 El la Jicharidoj, Ken-
anja kaj liaj filoj estis por la aferoj
eksteraj de Izrael, kiel inspektistoj
kaj juĝistoj. 30 El la Ĥebronidoj,
Ĥaŝabja kaj liaj fratoj, bravaj homoj,
mil sepcent, havis oficojn en Izrael
transe de Jordan, okcidente, por ĉiuj
aferoj koncernantaj la Eternulon kaj
por la aferoj de la reĝo. 31 El la
Ĥebronidoj, Jerija estis ĉefo de la
Ĥebronidoj en iliaj generacioj kaj
patrodomoj. En la kvardeka jaro
de la reĝado de David ili estis esplor-
itaj, kaj oni trovis ĉe ili bravajn
homojn en Jazer en Gilead. 32 Kaj
liaj fratoj, bravaj homoj, du mil
sepcent, ĉefoj de patrodomoj; al ili
la reĝo David donis oficojn ĉe la
Rubenidoj, la Gadidoj, kaj la duon-
tribo de Manase, por ĉiuj aferoj de
Dio kaj aferoj de la reĝo.

27 LA Izraelidoj havis laŭ sia
nombro ĉefojn de patro-
domoj, milestrojn, centestrojn,
kaj siajn inspektistojn, kiuj servis al
la reĝo pri ĉiuj aferoj de la apartaĵoj,
interŝanĝante sin ĉiumonate, en ĉiuj
monatoj de la jaro. Ĉiu apartaĵo
konsistis el dudek kvar mil. 2 Super
la unua apartaĵo en la unua monato
estis Jaŝobeam, filo de Zabdiel;
en lia apartaĵo estis dudek kvar mil;
3 li estis el la idoj de Perec, la ĉefo
de ĉiuj militestroj por la unua monato.
4 Super la apartaĵo de la dua monato
estis Dodaj, la Aĥoĥido; en lia apart-
aĵo estis ankaŭ la princo Miklot;
en lia apartaĵo estis dudek kvar mil.
5 La tria militestro, por la tria mon-
ato, estis Benaja, filo de la pastro
Jehojada; en lia apartaĵo estis dudek
kvar mil. 6 Ĉi tiu Benaja estis el
la tridek herooj, kaj estro super ili;
en lia apartaĵo estis lia filo Amizabad.
7 La kvara, por la kvara monato,
estis Asahel, frato de Joab, kaj post
li lia filo Zebadja; en lia apartaĵo
estis dudek kvar mil. 8 La kvina,
por la kvina monato, estis la estro
Ŝamhut, la Jizraĥido; en lia apartaĵo
estis dudek kvar mil. 9 La sesa,
por la sesa monato, estis Ira, filo de
Ikeŝ, la Tekoaano; en lia apartaĵo
estis dudek kvar mil. 10 La sepa,
por la sepa monato, estis Ĥelec, la
Pelonano, el la Efraimidoj; en lia
apartaĵo estis dudek kvar mil. 11 La
oka, por la oka monato, estis Sibĥaj,
la Ĥuŝaido, el la Zeraĥidoj; en lia
apartaĵo estis dudek kvar mil. 12 La
naŭa, por la naŭa monato, estis
Abiezer, la Anatotano, el la Ben-
jamenidoj; en lia apartaĵo estis dudek
kvar mil. 13 La deka, por la deka
monato, estis Maharaj, la Netofaano,
el la Zeraĥidoj; en lia apartajo estis
dudek kvar mil. 14 La dek-unua,
por la dek-unua monato, estis Benaja,
la Piratonano, el la Efraimidoj; en lia
apartaĵo estis dudek kvar mil. 15 La
dek-dua, por la dek-dua monato,

estis Ĥeldaj, la Netofaano, el la
Otnielidoj; en lia apartaĵo estis
dudek kvar mil.
16 Kaj super la triboj de Izrael:
la estro de la Rubenidoj estis Eliezer,
filo de Ziĥri; de la Simeonidoj:
Ŝefatja, filo de Maaĥa; 17 de la
Levidoj: Ĥaŝabja, filo de Kemuel; de
la Aaronidoj: Cadok; 18 de la
Jehudaidoj: Elihu, el la fratoj de
David; de la Isaĥaridoj: Omri, filo
de Miĥael; 19 de la Zebulunidoj:
Jiŝmaja, filo de Obadja; de la Naf-
taliidoj: Jerimot, filo de Azriel;
20 de la Efraimidoj: Hoŝea, filo de
Azazja; de la duontribo de Manase:
Joel, filo de Pedaja; 21 de la
duontribo de Manase en Gilead:
Jido, filo de Zeĥarja; de la Benjamen-
idoj: Jaasiel, filo de Abner; 22 de
la Danidoj: Azarel, filo de Jeroĥam.
Tio estis la estroj de la triboj de
Izrael. 23 Sed David ne faris kal-
kulon de tiuj, kiuj havis la aĝon de
malpli ol dudek jaroj; ĉar la Eternulo
promesis multigi Izraelon simile al
la steloj de la ĉielo. 24 Joab, filo
de Ceruja, komencis la kalkuladon,
sed ne finis. Kaj pro tio estis kolero
kontraŭ Izrael; kaj tiu kalkulado ne
estas enportita en la kronikon pri la
reĝo David.
25 Super la trezoroj de la reĝo
estis Azmavet, filo de Adiel; super la
trezoroj sur la kampo, en la urboj,
en la vilaĝoj, kaj en la turoj estis
Jonatan, filo de Uzija. 26 Super la
plenumantoj de la laboroj sur la
kampo, super la terkultivo, estis
Ezri, filo de Kelub. 27 Super la
vinberĝardenoj estis Ŝimei, la Rama-
ano; super la provizoj de vino en la
vinberĝardenoj estis Zabdi, la Ŝefam-
ano. 28 Super la olivarboj kaj
super la sikomoroj, kiuj estis en la
valo, estis Baal-Ĥanan, la Gederano;
super la provizoj de oleo estis Joaŝ.
29 Super la bovoj, kiuj paŝtiĝis en
Ŝaron, estis Ŝitraj, la Ŝaronano;
super la bovoj en la valoj estis Ŝafat,
filo de Adlaj. 30 Super la kameloj
estis Obil, la Iŝmaelido; super la
azeninoj estis Jeĥdeja, la Meronotano.
31 Super la ŝafoj estis Jaziz, la
Hagarido. Ĉiuj ĉi tiuj estis estroj
super la havaĵoj, kiujn posedis la
reĝo David.
32 Jonatan, onklo de David, estis
konsilisto; li estis homo kompetenta
kaj klera; Jeĥiel, filo de Ĥaĥmoni,
estis ĉe la filoj de la reĝo. 33 Aĥi-
tofel estis konsilisto de la reĝo;
Ĥuŝaj, la Arkano, estis amiko de la
reĝo. 34 Post Aĥitofel estis Jeho-
jada, filo de Benaja, kaj Ebjatar; la
militestro de la reĝo estis Joab.

28 DAVID kunvenigis en Jeru-
salemon ĉiujn estrojn de
Izrael, la estrojn de la triboj,
la estrojn de la apartaĵoj, kiuj servis
al la reĝo, la milestrojn kaj cent-
estrojn, la estrojn super ĉiuj havaĵoj
kaj super la brutoj de la reĝo kaj de
liaj filoj, ankaŭ la korteganojn, hero-
ojn, kaj ĉiujn distingitojn. 2 Kaj
la reĝo David stariĝis sur siaj piedoj,
kaj diris: Aŭskultu min, ho miaj
fratoj kaj mia popolo! Mi intencis
konstrui domon de ripozo por la
kesto de interligo de la Eternulo
kaj por piedbenketo por nia Dio, kaj
mi preparis min, por konstrui. 3 Sed
Dio diris al mi: Ne konstruu domon
al Mia nomo, ĉar vi estas homo de
milito kaj vi verŝadis sangon.
4 Tamen la Eternulo, Dio de Izrael,
elektis min el la tuta domo de mia
patro, por ke mi estu reĝo super
Izrael por ĉiam; ĉar Jehudan Li
elektis kiel reganton, kaj en la domo
de Jehuda la domon de mia patro,
kaj inter la filoj de mia patro Li favoris
min, farante min reĝo super la tuta
Izrael. 5 Kaj el ĉiuj miaj filoj—
ĉar multe da filoj donis al mi la
Eternulo—Li elektis mian filon Sal-
omono, ke li sidu sur la trono de la
reĝado de la Eternulo super Izrael.
6 Kaj Li diris al mi: Via filo Sal-
omono, li konstruos Mian domon kaj
Miajn kortojn; ĉar Mi elektis lin al
Mi kiel filon, kaj Mi estos al li patro.
7 Kaj Mi fortikigos lian regnon por
ĉiam, se li persistos en la plenumado
de Miaj ordonoj kaj preskriboj kiel
ĝis nun. 8 Kaj nun antaŭ la okuloj
de la tuta Izrael, la komunumo de la
Eternulo, kaj antaŭ la oreloj de nia
Dio: observu kaj atentu ĉiujn ordon-
ojn de la Eternulo, via Dio, por ke
vi posedu ĉi tiun bonan landon kaj
heredigu ĝin al viaj infanoj post vi
eterne. 9 Kaj vi, mia filo Salomono,
konu la Dion de via patro, kaj servu
al Li el plena koro kaj kun animo
sincera; ĉar ĉiujn korojn la Eternulo
esploras, kaj ĉiujn pensojn kaj in-
tencojn Li komprenas. Se vi serĉos

Lin, vi Lin trovos; kaj se vi forlasos
Lin, Li forpuŝos vin por ĉiam.
10 Vidu nun, kiam la Eternulo elektis
vin, por konstrui domon por la sankt-
ejo; estu forta, kaj agu.
11 Kaj David donis al sia filo Sal-
omono la desegnon de la portiko, de
la domoj, provizejoj, supraj ĉambroj,
internaj ĉambroj, kaj de la loko por la
sankta kesto; 12 kaj la desegnon
de ĉio, kion li havis en sia animo
koncerne la kortojn de la domo de la
Eternulo kaj koncerne ĉiujn ĉambrojn
ĉirkaŭe, koncerne la trezorojn de la
domo de Dio kaj la trezorojn de la
sanktaĵoj, 13 koncerne la ordojn
de la pastroj kaj de la Levidoj,
koncerne la tutan servadon en la
domo de la Eternulo, kaj koncerne
ĉiujn objektojn de servado en la
domo de la Eternulo; 14 ankaŭ
la oron, laŭ la pezo de la oro por ĉiuj
objektoj de servado, kaj la pezon de
ĉiuj arĝentaj objektoj de servado;
15 ankaŭ la pezon de la oraj kandel-
abroj kaj de iliaj oraj lucernoj, montr-
ante aparte la pezon de ĉiu kandel-
abro kaj de ĝiaj lucernoj, kaj la pezon
de la arĝentaj kandelabroj, de ĉiu
kandelabro kaj de ĝiaj lucernoj, laŭ
la destino de ĉiu kandelabro. 16 Li
donis ankaŭ la pezon de la oro por
la tabloj de propono, por ĉiu tablo
aparte, kaj de la arĝento por la tabloj
arĝentaj; 17 ankaŭ por la forkoj,
aspergaj kalikoj, tasoj el pura oro,
oraj pelvoj, montrante la pezon por
ĉiu pelvo aparte, kaj por la arĝentaj
pelvoj, montrante la pezon de ĉiu
pelvo; 18 ankaŭ la pezon de la
incensaltaro el refandita oro. Li
donis ankaŭ desegnon de la ĉaro kun
la oraj keruboj, kiuj etendas la
flugilojn kaj ŝirmas la keston de
interligo de la Eternulo. 19 Ĉio
ĉi tio, li diris, estas skribita al mi de
la mano de la Eternulo; Li klarigis al
mi ĉiujn detalojn de la desegno.
20 Kaj David diris al sia filo Salom-
ono: Estu forta kaj kuraĝa, kaj agu;
ne timu, kaj ne tremu; ĉar Dio la
Eternulo, mia Dio, estas kun vi; Li
ne deturnos Sin de vi kaj ne forlasos
vin, ĝis vi finos la tutan aferon por
la servado en la domo de la Etern-
ulo. 21 Kaj jen estas la ordoj de
la pastroj kaj de la Levidoj por ĉia
servado en la domo de Dio; ili estos
kun vi por ĉiu faro, kun fervoro kaj
lerteco en ĉiu laboro; kaj la estroj
kaj la tuta popolo plenumos ĉiujn
viajn vortojn.

29 KAJ la reĝo David diris al la
tuta komunumo: Mia filo
Salomono, la sola, kiun elektis
la Eternulo, estas juna kaj neforta,
kaj la laboro estas granda; ĉar ne
por homo estas la loĝejo, sed por Dio
la Eternulo. 2 Mi preparis per mia
tuta forto por la domo de mia Dio oron
por la oraj objektoj, arĝenton por la
arĝentaj, kupron por la kupraj, feron
por la feraj, lignon por la lignaj,
ŝtonojn oniksajn kaj ŝtonojn enkadr-
igitajn, ŝtonojn belajn kaj divers-
kolorajn, kaj ĉiaspecajn ŝtonojn multe-
kostajn, kaj multe da ŝtonoj mar-
moraj. 3 Krom tio, pro mia amo al
la domo de mia Dio, mian propran
trezoron de oro kaj arĝento, kiun mi
havas, mi fordonas por la domo de mia
Dio, krom tio, kion mi pretigis por la
sankta domo: 4 tri mil kikarojn da
oro, el la oro de Ofir, kaj sep mil
kikarojn da arĝento refandita, por
tegi la murojn de la domoj; 5 oron
por la oraj objektoj, arĝenton por la
arĝentaj, kaj por ĉiuj laborotaĵoj de la
majstroj. Tamen kiu ankoraŭ dezir-
as oferi hodiaŭ por la Eternulo?
6 Kaj oferis la ĉefoj de patrodomoj,
la estroj de la triboj de Izrael, la
milestroj kaj centestroj, kaj la estroj
super la aferoj de la reĝo; 7 kaj ili
donis por la bezonoj de la domo de
Dio kvin mil kikarojn da oro kaj dek
mil darkemonojn, kaj dek mil kikar-
ojn da arĝento, kaj dek ok mil kikar-
ojn da kupro, kaj cent mil kikarojn
da fero. 8 Kaj tiuj, ĉe kiuj troviĝis
multekostaj ŝtonoj, donis ilin por la
trezorejo de la domo de la Eternulo,
en la manojn de Jeĥiel, la Gerŝonido.
9 Kaj la popolo ĝojis pro tiu oferado,
ĉar el plena koro ili oferis al la
Eternulo; ankaŭ la reĝo David ĝojis
tre forte. 10 Kaj David benis la
Eternulon antaŭ la okuloj de la tuta
komunumo, kaj David diris: Estu
benata, ho Eternulo, Dio de nia patro
Izrael, eterne kaj eterne. 11 Al Vi,
ho Eternulo, apartenas grandeco,
potenco, majesto, venko, kaj gloro,
ĉar ĉio en la ĉielo kaj sur la tero estas
Via; al Vi, ho Eternulo, apartenas
la reĝado, kaj Vi estas alte super
ĉiuj estroj. 12 Riĉeco kaj honoro
venas de Vi; Vi regas super ĉio; en

Via mano estas forto kaj potenco;
Via mano povas ĉion grandigi kaj
fortikigi. 13 Kaj nun, ho nia Dio,
ni dankas Vin, kaj ni gloras Vian
majestan nomon. 14 Ĉar kiu estas
mi, kaj kio estas mia popolo, ke mi
havis la forton, por oferi tiom? de
Vi estas ĉio, kaj el Via mano ni donis
al Vi. 15 Pasloĝantoj kaj enmigr-
intoj ni estas apud Vi, kiel ĉiuj niaj
patroj; kiel ombro estas niaj tagoj
sur la tero, nenio fortika. 16 Ho
Eternulo, nia Dio! ĉi tiu tuta abund-
aĵo, kiun ni preparis, por konstrui al
Vi domon, al Via sankta nomo, estas
el Via mano, al Vi ĉio apartenas.
17 Mi scias, ho mia Dio, ke Vi
esploras la koron kaj ke sincereco
plaĉas al Vi; el sincera koro mi oferis
ĉion ĉi tion; kaj nun mi vidas kun
ĝojo Vian popolon, kiu troviĝas ĉi tie,
ke ĝi oferas al Vi. 18 Ho Eternulo,
Dio de niaj patroj Abraham, Isaak,
kaj Izrael! konservu ĝin por ĉiam, ĉi
tiun pensmanieron de la koro de Via
popolo, kaj turnu ilian koron al Vi.
19 Kaj al mia filo Salomono donu
koron perfektan, ke li observu Viajn
ordonojn, Viajn preskribojn, kaj Viajn
leĝojn, ke li ĉion plenumu, kaj ke li
konstruu la konstruaĵon, por kiu mi
faris la preparojn. 20 Kaj David
diris al la tuta komunumo: Benu la
Eternulon, vian Dion. Kaj la tuta
komunumo benis la Eternulon, Dion
de iliaj patroj; kaj ili kliniĝis kun
adoro antaŭ la Eternulo kaj antaŭ la
reĝo. 21 Kaj ili faris buĉoferojn
al la Eternulo. Kaj en la sekvanta
tago ili alportis bruloferojn al la
Eternulo: mil bovojn, mil virŝafojn,
mil ŝafidojn, kune kun iliaj verŝoferoj,
kaj multe da oferoj por la tuta Izrael.
22 Kaj ili manĝis kaj trinkis antaŭ
la Eternulo en tiu tago kun granda
ĝojo. Kaj duafoje ili faris reĝo Sal-
omonon, filon de David, kaj sanktoleis
lin [illegible] reganton, kaj Cadokon kiel
pastron. 23 Kaj Salomono suriris
sur la tronon de la Eternulo kiel reĝo
anstataŭ sia patro David; kaj li havis
sukceson, kaj la tuta Izrael obeadis
lin. 24 Kaj ĉiuj estroj kaj emin-
entuloj, kaj ankaŭ ĉiuj filoj de la reĝo
David, submetis sin al la reĝo Sal-
omono. 25 Kaj la Eternulo forte
altigis Salomonon antaŭ la okuloj de la
tuta Izrael, kaj metis sur lin reĝan
majeston, kiu antaŭe estis sur neniu
el la reĝoj de Izrael.

26 David, filo de Jiŝaj, estis reĝo
super la tuta Izrael. 27 La tempo,
dum kiu li reĝis super Izrael, estis
kvardek jaroj: en Ĥebron li reĝis sep
jarojn, kaj en Jerusalem li reĝis
tridek tri jarojn. 28 Kaj li mortis
en bona maljuneco, sata de aĝo,
riĉeco, kaj gloro; kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Salomono. 29 La
historio de la reĝo David, la an-
taŭa kaj la posta, estas priskribita
en la kroniko de la antaŭvidisto
Samuel, en la kroniko de la profeto
Natan, kaj en la kroniko de la vizi-
isto Gad; 30 lia tuta reĝado, lia
potenco, kaj la tempo, kiun travivis
li kaj Izrael kaj ĉiuj regnoj de la
landoj

KRONIKO

LIBRO DUA

1 SALOMONO, filo de David, fort-
ikiĝis en sia regno; kaj la
Eternulo, lia Dio, estis kun li
kaj levis lin alte. 2 Kaj Salomono
kunvokis la tutan Izraelon, la mil-
estrojn kaj centestrojn, la juĝistojn,
kaj ĉiujn estrojn en la tuta Izrael,
la ĉefojn de la patrodomoj. 3 Kaj
Salomono kune kun la tuta komun-
umo iris al la altaĵo en Gibeon, ĉar
tie estis la tabernaklo de kunveno
de Dio, tiu, kiun faris Moseo, servanto
de la Eternulo, en la dezerto. 4 Sed
la keston de Dio David estis trans-
portinta el Kirjat-Jearim sur tiun
lokon, kiun David pretigis por ĝi;
ĉar li aranĝis por ĝi tendon en Jeru-
salem. 5 La kupra altaro, kiun
faris Becalel, filo de Uri, filo de
Ĥur, estis tie, antaŭ la tabernaklo
de la Eternulo; kaj Salomono kaj
la komunumo ĝin serĉis. 6 Kaj

Salomono supreniris tie antaŭ la
Eternulo sur la kupran altaron, kiu
estis antaŭ la tabernaklo de kunveno,
kaj alportis sur ĝi mil bruloferojn.
7 En tiu nokto Dio aperis al Sal-
omono, kaj diris al li: Petu, kion Mi
donu al vi. 8 Kaj Salomono diris
al Dio: Vi estis tre favorkora al mia
patro David, kaj Vi faris min reĝo
anstataŭ li; 9 nun, ho Dio Eternulo,
plenumiĝu do Via vorto al mia patro
David. Ĉar Vi faris min reĝo super
popolo grandnombra kiel la polvo
de la tero, 10 tial donu al mi nun
saĝecon kaj sciadon, por ke mi povo-
sciu eliradi kaj eniradi antaŭ tiu
popolo; ĉar kiu povas regi tiun Vian
grandan popolon? 11 Tiam Dio
diris al Salomono: Pro tio, ke ĉi tio
estis en via koro, kaj vi ne petis
riĉecon, nek havaĵojn, nek gloron,
nek la animon de viaj malamikoj, kaj
eĉ longan vivon vi ne petis, sed vi
petis por vi saĝecon kaj sciadon, por
regi Mian popolon, super kiu Mi
faris vin reĝo: 12 pro tio saĝeco
kaj sciado estas donataj al vi; sed
ankaŭ riĉecon, havaĵojn, kaj gloron
Mi donos al vi en tia grado, kiun ne
havis la reĝoj antaŭ vi, kaj ankaŭ
post vi oni tion ne havos. 13 Kaj
Salomono revenis de la altaĵo en
Gibeon, de la tabernaklo de kunveno,
en Jerusalemon. Kaj li reĝis super
Izrael.
14 Kaj Salomono kolektis al si
ĉarojn kaj rajdistojn. Li havis mil
kvarcent ĉarojn kaj dek du mil rajd-
istojn; kaj li lokis ilin en la urboj
de ĉaroj kaj ĉe la reĝo en Jerusalem.
15 Kaj la reĝo atingis tion, ke la
arĝento kaj oro estis en Jerusalem
kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis en tiel
granda kvanto, kiel la sikomoroj sur
la malaltaj lokoj. 16 La ĉevalojn
al Salomono oni venigadis el Egipt-
ujo; kaj societo de komercistoj de la
reĝo aĉetadis ilin amase laŭ difinita
prezo. 17 Ili liveradis el Egiptujo
ĉiun ĉaron pro sescent sikloj da
arĝento, kaj ĉiun ĉevalon pro cent
kvindek; tiel same ili estis liverataj
per iliaj manoj al ĉiuj reĝoj de la
Ĥetidoj kaj al la reĝoj de Sirio.

2 KAJ Salomono ordonis, ke oni
konstruu domon al la nomo de la
Eternulo kaj reĝan domon por li.
2 Salomono starigis sepdek mil port-
istojn, okdek mil montajn ŝtonhak-
istojn, kaj tri mil sescent kontrol-
istojn super ili. 3 Kaj Salomono
sendis al Ĥiram, reĝo de Tiro, por
diri: Vi scias, kiel vi agis kun mia
patro David, kaj sendis al li cedran
lignon, por ke li konstruu al si
domon, por loĝi en ĝi; 4 nun jen
mi konstruas domon al la nomo de la
Eternulo, mia Dio, por ke ĝi estu
konsekrita al Li, por incensadi antaŭ
Li bonodorajn incensojn, prezenti tie
konstante panojn de propono, brul-
oferojn matene kaj vespere, en sab-
atoj, monatkomencoj, kaj festoj de la
Eternulo, nia Dio, kio estas eterna
leĝo por Izrael. 5 La domo, kiun
mi konstruas, estos granda; ĉar pli
granda estas nia Dio, ol ĉiuj dioj.
6 Kiu havus sufiĉe da fortoj, por
konstrui al Li domon? la ĉielo kaj la
ĉielo de ĉieloj ne povas ja Lin am-
pleksi. Kaj kiu mi estas, ke mi
konstruu al Li domon, kiu servus por
io alia, ol por nura incensado antaŭ
Li? 7 Sendu do nun al mi homon,
kiu estas majstro en farado de ob-
jektoj el oro, arĝento, kupro, fero, el
ŝtofo purpura, ruĝa, kaj blua, kaj kiu
povoscias gravuri gravuraĵojn, kune
kun la artistoj, kiuj estas ĉe mi en
Judujo kaj en Jerusalem kaj kiujn
mia patro David preparis. 8 Kaj
sendu al mi lignon cedran, cipresan,
kaj santalan de Lebanon; ĉar mi
scias, ke viaj servantoj povoscias
haki arbojn Lebanonajn. Kaj jen
miaj servantoj estos kun viaj, 9 por
pretigi por mi multe da ligno; ĉar la
domo, kiun mi konstruas, devas esti
granda kaj mirinda. 10 Jen por la
ĉarpentistoj, por la lignohakistoj, viaj
servantoj, mi destinis dudek mil
kor'ojn da draŝita tritiko, dudek mil
kor'ojn da hordeo, dudek mil bat'ojn
da vino, kaj dudek mil bat'ojn da
oleo. 11 Ĥiram, reĝo de Tiro, res-
pondis per letero, kiun li sendis al
Salomono: Pro amo de la Eternulo
al Sia popolo Li faris vin reĝo super
ĝi. 12 Kaj Ĥiram diris plue: Ben-
ata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
kiu kreis la ĉielon kaj la teron, kaj
kiu donis al la reĝo David filon saĝan,
kleran, kaj ĉiokomprenan, kiu kon-
struos domon por la Eternulo kaj reĝan
domon por si. 13 Nun mi sendis
homon saĝan kaj kompetentan, mian
majstron Ĥuram; 14 li estas filo
de virino el la idinoj de Dan, kaj lia

patro estis Tirano; li povoscias fari
objektojn el oro, arĝento, kupro,
fero, ŝtono, kaj ligno, el ŝtofo purpura,
blua, bisina, kaj ruĝa, fari ĉiajn
gravuraĵojn, kaj trovi bonajn ideojn
pri ĉio, kio estos komisiita al li, kune
kun viaj artistoj kaj kun la artistoj
de mia sinjoro David, via patro.
15 Nun la tritikon, hordeon, oleon,
kaj vinon, pri kiuj mia sinjoro par-
olis, li sendu al siaj servantoj;
16 kaj ni hakos lignon de Lebanon,
kiom vi bezonas, kaj ni sendos ĝin
al vi per flosoj sur la maro ĝis Jafo;
kaj vi venigos tion en Jerusalemon.
17 Kaj Salomono kalkulis ĉiujn
fremdulojn, kiuj estis en la lando de
Izrael post la kalkulo, kiun aranĝis
lia patro David; kaj troviĝis da
ili cent kvindek tri mil sescent.
18 Kaj li faris el ili sepdek mil
portistojn, okdek mil montajn ŝton-
hakistojn, kaj tri mil sescent kon-
trolistojn, por devigadi la popolon
labori.

3 KAJ Salomono komencis konstrui
la domon de la Eternulo en Jeru-
salem, sur la monto Morija,
kiu estis montrita al lia patro
David, sur la loko, kiun David
pretigis, sur la loko de la draŝejo de
Ornan, la Jebusido. 2 Li komencis
konstrui en la dua tago de la dua
monato, en la kvara jaro de sia
reĝado. 3 Kaj jene Salomono faris
la fundamenton, por konstrui la
domon de Dio: la longo estis laŭ la
antaŭa ulnomezuro sesdek ulnoj, kaj
la larĝo dudek ulnoj; 4 la portiko
laŭlonge de la domo havis simile al
la larĝo de la domo dudek ulnojn;
la alto estis cent dudek. Kaj li
tegis ĝin interne per pura oro.
5 La grandan domon li tabulkovris
per ligno cipresa kaj tegis ĝin per
pura oro kaj faris sur ĝi palm-
ornamojn kaj ĉenornamojn. 6 Kaj li
garnis la domon per multekostaj
ŝtonoj por beleco; la oro estis oro
Parvaima. 7 Kaj li kovris la domon,
la trabojn, la sojlojn, ĝiajn murojn,
kaj ĝiajn pordojn per oro, kaj li
skulptigis kerubojn sur la muroj.
8 Kaj li faris la plejsanktejon; ĝia
longo, konforme al la larĝo de la
domo, estis dudek ulnoj, kaj ĝia larĝo
estis dudek ulnoj; kaj li tegis ĝin
per bona oro en la kvanto de sescent
kikaroj. 9 Por la najloj li donis
kvindek siklojn da oro; kaj la suprajn
ĉambrojn li tegis per oro. 10 Kaj
en la plejsanktejo li faris du kerub-
ojn artiste faritajn kaj tegis ilin
per oro. 11 La flugiloj de la kerub-
oj havis la longon de dudek ulnoj;
unu flugilo, havanta kvin ulnojn,
tuŝiĝis kun la muro de la domo, kaj
la dua flugilo, havanta kvin ulnojn,
tuŝiĝis kun la flugilo de la dua kerubo.
12 Ankaŭ ĉe la dua kerubo unu
flugilo, havanta kvin ulnojn, tuŝiĝis
kun la muro de la domo, kaj la dua
flugilo, havanta kvin ulnojn, tusiĝis
kun la flugilo de la alia kerubo.
13 La flugiloj de tiuj keruboj estis
etenditaj sur la spaco de dudek
ulnoj; ili staris sur siaj piedoj, kaj
iliaj vizaĝoj estis turnitaj al la domo.
14 Kaj li faris la kurtenon el ŝtofo
blua, purpura, kaj ruĝa, kaj el
bisino; kaj li faris sur ĝi kerubojn.
15 Kaj li faris antaŭ la domo du
kolonojn, havantajn la longon de
tridek kvin ulnoj, kaj la kapitelo
supre havis kvin ulnojn. 16 Kaj
li faris ĉenojn en la plejsanktejo kaj
metis ilin sur la supron de la kolon-
oj; kaj li faris cent granatojn kaj
metis ilin sur la ĉenojn. 17 Kaj li
starigis la kolonojn antaŭ la templo,
unu dekstre kaj unu maldekstre;
al la dekstra li donis la nomon Jaĥin,
kaj al la maldekstra la nomon Boaz.

4 Kaj li faris kupran altaron,
havantan la longon de dudek
ulnoj, la larĝon de dudek ulnoj,
kaj la alton de dek ulnoj. 2 Kaj li
faris maron fanditan, havantan dek
ulnojn de rando ĝis rando, tute
rondan, havantan la alton de kvin
ulnoj; kaj ŝnuro de tridek ulnoj
prezentis ĝian mezuron ĉirkaŭe.
3 Figuroj de bovoj estis sub ĝi
ĉirkaŭe, ĉiuflanke ĝin ĉirkaŭis; sur
la spaco de dek ulnoj ili ĉirkaŭis la
maron, du vicoj da bovoj, fanditaj
samfande kun ĝi. 4 Ĝi staris sur
dek du bovoj: tri kun la vizaĝo
norden, tri kun la vizaĝo okcidenten,
tri kun la vizaĝo suden, kaj tri kun
la vizaĝo orienten; kaj la maro estis
sur ili supre; kaj ĉiuj iliaj malantaŭaj
partoj estis turnitaj internen. 5 Ĝi
havis la dikon de manlarĝo; kaj ĝia
rando, farita laŭ la maniero de rando
de kaliko, estis simila al disvolviĝinta
lilio. Ĝi ampleksis tri mil bat'ojn.
6 Li faris dek lavujojn kaj starigis

kvin dekstre kaj kvin maldekstre,
por lavi en ili tion, kio estis preparata
por brulofero, por skulavi tion en ili;
kaj la maro estis, por ke la pastroj
lavu sin en ĝi. 7 Kaj li faris dek
orajn kandelabrojn laŭ la preskribo
koncerne ilin, kaj starigis en la templo,
kvin dekstre kaj kvin maldekstre.
8 Li faris dek tablojn, kaj starigis
en la templo, kvin dekstre kaj kvin
maldekstre. Li faris ankaŭ cent
orajn aspergajn kalikojn. 9 Li aranĝ-
is la korton de la pastroj kaj la
grandan antaŭkorton kaj pordojn por
la antaŭkorto; kaj la pordojn li tegis
per kupro. 10 Kaj la maron li
starigis sur la dekstra flanko, oriente,
en la suda parto. 11 Kaj Ĥuram
faris la kaldronojn kaj la ŝovelilojn
kaj la aspergajn kalikojn. Kaj Ĥuram
finis la laboron, kiun li faris por la
reĝo Salomono en la domo de Dio:
12 du kolonojn, du globaĵojn kaj
kapitelojn sur la supro de la
kolonoj, du retojn por kovri la du
globaĵojn de la kapiteloj, kiuj estis
sur la supro de la kolonoj, 13 kaj
kvarcent granatojn sur la du retoj,
po du vicoj da granatoj por ĉiu
reto, por kovri la du globaĵojn
de la kapiteloj, kiuj estis sur la
kolonoj. 14 Kaj li faris la bazaĵ-
ojn, kaj la lavujojn li faris sur la
bazaĵoj; 15 la unu maron, kaj la
dek du bovojn sub ĝi. 16 Kaj la
kaldronojn, la ŝovelilojn, kaj la
forkojn, kaj ĉiujn iliajn vazojn faris al
Salomono lia majstro Ĥuram por la
domo de la Eternulo, el polurita
kupro. 17 En la ĉirkaŭaĵo de Jor-
dan la reĝo fandigis ilin en argila
tero, inter Sukot kaj Cereda. 18 Kaj
Salomono faris ĉiujn tiujn vazojn en
tre granda nombro, ĉar la pezo de la
kupro ne estis kalkulita. 19 Kaj
Salomono faris ĉiujn vazojn, kiuj
estas en la domo de Dio: la oran
altaron, la tablojn sur kiuj estas la
panoj de propono; 20 la kandel-
abrojn kaj iliajn lucernojn, por bruligi
ilin laŭ la preskribo antaŭ la plej-
sanktejo—el pura oro; 21 kaj la flor-
ojn kaj la lucernojn kaj la prenilojn, el
oro, tute el oro; 22 kaj la tranĉilojn
kaj la aspergajn kalikojn kaj la kuler-
ojn kaj la karbujojn, el pura oro; kaj
la enirejo de la domo, ĝiaj internaj
pordoj al la plejsanktejo, kaj la pord-
oj de la domo al la templo, estis oraj.

5 Tiamaniere estis finita la tuta
laboro, kiun Salomono faris por
la domo de la Eternulo. Kaj
Salomono enportis la konsekritaĵojn
de sia patro David; la arĝenton
kaj la oron kaj ĉiujn vazojn li metis
en la trezorejojn de la domo de Dio.
2 Tiam Salomono kunvenigis la
plejaĝulojn de Izrael kaj ĉiujn ĉefojn
de la triboj, la estrojn de la patro-
domoj de la Izraelidoj, en Jeru-
salemon, por transporti la keston de
interligo de la Eternulo el la urbo de
David, tio estas el Cion. 3 Kaj
kolektiĝis al la reĝo ĉiuj Izraelidoj
al la festo, tio estas en la sepa mon-
ato. 4 Kaj venis ĉiuj plejaĝuloj de
Izrael; kaj la Levidoj ekportis la
keston. 5 Kaj oni enportis la kest-
on kaj la tabernaklon de kunveno, kaj
ĉiujn sanktajn vazojn, kiuj estis en
la tabernaklo; ilin portis la pastroj
Levidoj. 6 Kaj la reĝo Salomono,
kaj la tuta komunumo de Izrael, kiu
kolektiĝis al li, estis antaŭ la kesto,
oferbuĉante ŝafojn kaj bovojn, kiujn
oni ne povis nombri nek kalkuli pro
ilia granda multeco. 7 Kaj la pastroj
venigis la keston de interligo de la
Eternulo sur ĝian lokon, en la pro-
fundon de la domo, en la plejsanktejon,
sub la flugilojn de la keruboj. 8 Ĉar
la keruboj havis siajn flugilojn etend-
itaj super la loko de la kesto, kaj la
keruboj estis kovrantaj la keston kaj
ĝiajn stangojn de supre. 9 Kaj la
stangoj estis tiel longaj, ke la kap-
etoj de la stangoj estis videblaj el la
kesto en la antaŭa parto de la plej-
sanktejo, sed ekstere ili ne estis vid-
eblaj; kaj ili restis tie ĝis la nuna tago.
10 En la kesto estis nenio krom la
du tabeloj, kiujn metis tien Moseo
sur Ĥoreb, kiam la Eternulo faris
interligon kun la Izraelidoj post ilia
eliro el Egiptujo. 11 Kiam la pastr-
oj eliris el la sanktejo (ĉar ĉiuj
pastroj, kiuj tie troviĝis, sanktiĝis,
sen diferenco de la ordoj), 12 kaj
la Levidoj-kantistoj—ili ĉiuj, Asaf,
Heman, Jedutun, iliaj filoj kaj fratoj—
en bisinaj vestoj, kun cimbaloj,
psalteroj, kaj harpoj, staris oriente
de la altaro, kaj kun ili cent dudek
pastroj, trumpetantaj per trumpetoj;
13 kaj ili estis kvazaŭ unu, la trumpet-
antoj kaj la kantantoj; kaj oni
aŭdis kvazaŭ unu voĉon, laŭdantan
kaj dankantan antaŭ la Eternulo; kaj

kiam ektondris la voĉo de la trumpet-
oj kaj cimbaloj kaj aliaj muzikaj
instrumentoj, kaj de la ĝiorkantado
al la Eternulo. ke Li estas bona kaj ke
Lia favorkoreco estas eterna : tiam la
domo pleniĝis de nubo, la domo de la
Eternulo ; 14 kaj la pastroj ne
povis stari kaj servi pro la nubo, ĉar la
majesto de la Eternulo pleniĝis la
domon de Dio.

6 TIAM Salomono ekparolis : La
Eternulo diris, ke Li deziras
loĝi en mallumo ; 2 tial mi
konstruis domon por Via loĝado, kaj
lokon por Via restado eterna. 3 Kaj
la reĝo turnis sian vizaĝon kaj benis
la tutan komunumon de Izrael ; kaj
la tuta komunumo de Izrael staris.
4 Kaj li diris : Benata estu la Etern-
ulo, Dio de Izrael, kiu parolis per
Sia buŝo al mia patro David, kaj nun
plenumis per Sia mano, dirante :
5 De post la tago, kiam Mi elkondukis
Mian popolon el la lando Egipta, Mi
elektis neniun urbon inter ĉiuj triboj
de Izrael, por konstrui domon, en kiu
estus Mia nomo ; kaj Mi ne elektis
homon, ke li estu reganto super Mia
popolo Izrael. 6 Sed Mi elektis
Jerusalemon, ke Mia nomo tie estu ;
kaj Mi elektis Davidon, ke li estu
super Mia popolo Izrael. 7 Mia
patro David havis la intencon konstrui
domon al la nomo de la Eternulo,
Dio de Izrael. 8 Sed la Eternulo
diris al mia patro David : Intencante
konstrui domon al Mia nomo, vi agis
bone, havante tian intencon ; 9 tamen
la domon konstruos ne vi, sed nur
via filo, kiu eliris el viaj lumboj, li
konstruos la domon al Mia nomo.
10 Kaj la Eternulo plenumis Sian
vorton, kiun Li diris : mi leviĝis
anstataŭ mia patro David kaj sidiĝis
sur la trono de Izrael, kiel diris la
Eternulo, kaj mi konstruis la domon al
la nomo de la Eternulo, Dio de Izrael.
11 Kaj mi metis tien la keston, en
kiu troviĝas la interligo de la Etern-
ulo, kiun Li faris kun la Izraelidoj.
12 Kaj li stariĝis antaŭ la altaro
de la Eternulo kontraŭ la tuta kom-
unumo de Izrael, kaj li etendis
siajn manojn 13 (ĉar Salomono
estis farinta kupran ambonon, hav-
antan la longon de kvin ulnoj, la
larĝon de kvin ulnoj, kaj la alton
de tri ulnoj, kaj li estis lokinta ĝin
meze de la antaŭkorto ; li nun star-
iĝis sur ĝi, ekgenuis antaŭ la tuta
komunumo de Izrael, etendis siajn
manojn al la ĉielo), 14 kaj li par-
olis : Ho Eternulo, Dio de Izrael !
ne ekzistas dio simila al Vi en la
ĉielo nek sur la tero ; Vi konservas la
interligon kaj la favorkorecon al Viaj
servantoj, kiuj iradas antaŭ Vi per sia
tuta koro ; 15 Vi plenumis al Via
servanto David, mia patro, kion Vi
promesis al li ; Vi parolis per Via
buŝo, kaj Vi plenumis per Via mano,
kiel ni nun vidas. 16 Nun, ho
Eternulo, Dio de Izrael, plenumu
plue al Via servanto David, mia
patro, kion Vi promesis al li, dirante :
Ne mankos ĉe vi antaŭ Mi viro, sid-
anta sur la trono de Izrael, se viaj
filoj nur observados sian vojon, por iri
laŭ Mia instruo, kiel vi iradis antaŭ
Mi. 17 Nun, ho Eternulo, Dio de
Izrael, veriĝu Via vorto, kiun Vi
diris al Via servanto David. 18 Ĉu
efektive Dio loĝus kun homoj sur la
tero ? ja la ĉielo kaj la ĉielo de ĉieloj
ne povas Vin ampleksi ; des pli tion
ne povas ĉi tiu domo, kiun mi kon-
struis ! 19 Sed turnu Vin al la preĝo
de Via servanto kaj al lia petego,
ho Eternulo, mia Dio, por aŭskulti
la vokadon kaj la preĝon, per kiu
Via servanto preĝas antaŭ Vi, 20 por
ke Viaj okuloj estu nefermitaj super
ĉi tiu domo tage kaj nokte, super la
loko, pri kiu Vi promesis, ke Vi est-
igos tie Vian nomon ; por aŭskulti la
preĝon, kiun Via servanto faros sur
ĉi tiu loko. 21 Kaj aŭskultu la
petegojn de Via servanto kaj de Via
popolo Izrael, per kiuj ili preĝos
sur ĉi tiu loko ; aŭskultu el la loko de
Via loĝado, el la ĉielo ; kaj kiam Vi
aŭskultos, Vi pardonu. 22 Se iu
pekos kontraŭ sia proksimulo, kaj
oni postulos de li ĵuron, ke li ĵuru,
kaj la ĵuro estos farata antaŭ Via
altaro en ĉi tiu domo : 23 tiam
aŭskultu el la ĉielo, kaj faru juĝon
pri Viaj servantoj, repagante al la
malbonagulo, metante lian konduton
sur lian kapon, kaj elmontrante la
pravecon de virtulo, rekompencante
lin laŭ lia virteco. 24 Se Via popolo
Izrael estos frapita de malamiko,
pekinte antaŭ Vi, sed ili returnos sin
kaj gloros Vian nomon kaj preĝos kaj
petegos antaŭ Vi en ĉi tiu domo :
25 tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj
pardonu la pekon de Via popolo

Izrael, kaj revenigu ilin sur la teron,
kiun Vi donis al ili kaj al iliaj patroj.
26 Se la ĉielo ŝlosiĝos tiel, ke ne estos
pluvo pro tio, ke ili pekis antaŭ Vi,
sed ili ekpreĝos sur ĉi tiu loko kaj
gloros Vian nomon kaj returnos sin
de sia peko, por ke Vi aŭskultu ilin:
27 tiam aŭskultu el la ĉielo, kaj
pardonu la pekon de Viaj servantoj
kaj de Via popolo Izrael, montrante
al ili la bonan vojon, kiun ili devas
iri; kaj donu pluvon sur Vian landon,
kiun Vi donis al Via popolo kiel
heredaĵon. 28 Se estos malsato en
la lando, aŭ se estos pesto, brulsekeco,
velkado, akridoj, aŭ vermoj, aŭ se
premos ilin malamiko en la lando
de ilia loĝado, aŭ se estos ia plago
aŭ malsano; 29 ĉe ĉiu preĝo, ĉe
ĉiu petego, kiun faros iu homo aŭ Via
tuta popolo Izrael, kiam ĉiu el ili
sentos sian malfeliĉon kaj sian doloron
kaj etendos siajn manojn al ĉi
tiu domo: 30 aŭskultu el la ĉielo,
el la loko de Via loĝado, kaj pardonu,
kaj redonu al ĉiu konforme al lia
tuta konduto, kiel Vi konas lian koron
(ĉar Vi sola konas la koron de la
homidoj); 31 por ke ili Vin timu,
kaj por ke ili iradu laŭ Viaj vojoj dum
la tuta tempo, kiun ili vivas sur la
tero, kiun Vi donis al niaj patroj.
32 Ankaŭ koncerne aligentulon, kiu
ne estas el Via popolo Izrael, sed
venos el malproksima lando pro Via
granda nomo, pro Via forta mano,
kaj pro Via etendita brako, kaj li
venos kaj preĝos en ĉi tiu domo:
33 Vi aŭskultu el la ĉielo, el la loko
de Via loĝado, kaj faru ĉion, pri kio
vokos al Vi la aligentulo; por ke
ĉiuj popoloj de la tero konu Vian
nomon, kaj timu Vin tiel, kiel Via
popolo Izrael, kaj por ke ili sciu, ke
per Via nomo estas nomata ĉi tiu
domo, kiun mi konstruis. 34 Kiam
Via popolo eliros milite kontraŭ siajn
malamikojn laŭ la vojo, laŭ kiu Vi
ilin sendos, kaj ili preĝos al Vi,
turninte sin al ĉi tiu urbo, kiun Vi
elektis, kaj al la domo, kiun mi
konstruis al Via nomo: 35 tiam
aŭskultu el la ĉielo ilian preĝon
kaj ilian petegon, kaj defendu ilian
aferon. 36 Se ili pekos antaŭ Vi
(ĉar ne ekzistas homo, kiu ne pekus),
kaj Vi ekkoleros kontraŭ ili kaj
transdonos ilin al malamiko, kaj iliaj
kaptintoj forkondukos ilin en landon
malproksiman aŭ proksiman; 37 sed
ili rekonsciiĝos en la lando, en kiu ili
estos kaptitaj, kaj konvertiĝos, kaj petegos
Vin en la lando de sia kaptiteco,
dirante: Ni pekis, ni malbonagis,
ni krimis; 38 kaj ili returnos sin al
Vi per sia tuta koro kaj per sia tuta
animo en la lando de sia kaptiteco,
kien oni forkondukis ilin, kaj ili
preĝos, turninte sin al sia lando,
kiun Vi donis al iliaj patroj, kaj al
la urbo, kiun Vi elektis, kaj al la
domo, kiun mi konstruis al Via
nomo: 39 tiam aŭskultu el la ĉielo,
el la loko de Via loĝado, ilian preĝon
kaj ilian petegon, defendu ilian
aferon, kaj pardonu al Via popolo
tion, per kio ili pekis antaŭ Vi.
40 Nun, ho mia Dio, Viaj okuloj estu
nefermitaj kaj Viaj oreloj estu atentaj
al la preĝo sur ĉi tiu loko.
41 Kaj nun leviĝu, ho Dio Eternulo,
en Vian ripozejon, Vi kaj la arkeo
de Via potenco. Viaj pastroj, ho
Dio Eternulo, vestiĝu per savo, kaj
Viaj fideluloj ĝuu bonon. 42 Ho Dio
Eternulo, ne forturnu la vizaĝon de
Via sanktoleito: memoru la favorkorecon
koncerne Davidon, Vian
servanton.

7 KIAM Salomono finis la preĝadon,
malleviĝis fajro el la ĉielo
kaj forbruligis la bruloferon kaj
la aliajn oferojn; kaj la majesto de la
Eternulo plenigis la domon. 2 Kaj
la pastroj ne povis eniri en la domon
de la Eternulo, ĉar la majesto de la
Eternulo plenigis la domon de la
Eternulo. 3 Kaj ĉiuj Izraelidoj vidis,
kiel la fajro kaj la majesto de
la Eternulo malleviĝis sur la domon,
kaj ili ekgenuis vizaĝaltere sur la
pavimo, adorkliniĝis, kaj dankis la
Eternulon, ke Li estas bona, ke eterna
estas Lia favorkoreco. 4 Kaj la
reĝo kaj la tuta popolo faris oferojn
antaŭ la Eternulo. 5 La reĝo Salomono
oferis dudek du mil bovojn
kaj cent dudek mil ŝafojn. Tiamaniere
la reĝo kaj la tuta popolo
inaŭguris la domon de Dio. 6 La
pastroj staris sur siaj postenoj, kaj la
Levidoj kun la muzikaj instrumentoj
por la Eternulo, kiujn faris la reĝo
David, por kanti dankon al la
Eternulo, ke eterna estas Lia favorkoreco,
per la laŭdkantoj de David;
kaj la pastroj trumpetis apud ili, kaj
ĉiuj Izraelidoj staris. 7 Kaj Sal-

omono sanktigis la mezon de la
korto, kiu estis antaŭ la domo de la
Eternulo ; ĉar li faris tie la brulofer-
ojn kaj alportis ofere la sebon de
la paooferoj ; ĉar la kupra altaro,
kiun Salomono faris, ne povis plene
loki sur si la bruloferon, la farun-
oferon, kaj la sebon. 8 Kaj Salomono
faris tiam feston dum sep tagoj, kaj
kun li la tuta Izrael, tre granda
anaro, kiu kunvenis de Ĥamat ĝis
la torento de Egiptujo. 9 Kaj en la
oka tago ili faris festofermon, ĉar la
inaŭguron de la altaro ili faris dum
sep tagoj kaj la feston dum sep tagoj.
10 En la dudek-tria tago de la sepa
monato li forsendis la popolon al ĝiaj
tendoj, gajan kaj ĝojantan pro la
bono, kiun la Eternulo faris al David,
al Salomono, kaj al Sia popolo Izrael.
11 Tiamaniere Salomono sukcese
finis la domon de la Eternulo kaj la
reĝan domon, kaj ĉion, kion Salomono
en sia koro faris en la domo de la
Eternulo kaj en sia domo. 12 Kaj
la Eternulo aperis al Salomono en la
nokto, kaj diris al li : Mi aŭdis vian
preĝon, kaj Mi elektis al Mi ĉi tiun
lokon kiel domon de oferoj. 13 Se
Mi ŝlosos la ĉielon tiel, ke ne estos
pluvo, aŭ se Mi ordonos al la lokustoj
primanĝi la teron, aŭ se Mi sendos
peston sur Mian popolon, 14 sed
Mia popolo, kiu portas Mian nomon,
humiliĝos kaj preĝos kaj serĉos Mian
vizaĝon kaj returnos sin de siaj
malbonaj vojoj : tiam Mi aŭskultos
el la ĉielo, kaj pardonos ilian pekon
kaj resanigos ilian landon. 15 Nun
Miaj okuloj estos nefermitaj kaj Miaj
oreloj estos atentaj al preĝo sur ĉi
tiu loko. 16 Nun Mi elektis kaj
sanktigis ĉi tiun domon, por ke Mia
nomo estu tie eterne ; kaj Miaj okuloj
kaj Mia koro estos tie ĉiutempe.
17 Kaj se vi irados antaŭ Mi tiel, kiel
iradis via patro David, kaj vi agados
konforme al ĉio, kion Mi ordonis al vi,
kaj vi observados Miajn leĝojn kaj
preskribojn : 18 tiam Mi fortikigos
la tronon de via regno, kiel Mi
promesis al via patro David, dirante :
Ne mankos ĉe vi viro, reganta super
Izrael. 19 Sed se vi deturnos vin, kaj
forlasos Miajn leĝojn kaj Miajn ord-
onojn, kiujn Mi donis al vi, kaj vi iros
kaj servos al aliaj dioj kaj adorkliniĝos
antaŭ ili : 20 tiam Mi elŝiros ilin
el Mia lando, kiun Mi donis al ili ; kaj
ĉi tiun domon, kiun Mi sanktigis por
Mia nomo, Mi forpuŝos de antaŭ
Mia vizaĝo, kaj Mi faros ĝin proverbo
kaj mokataĵo inter ĉiuj popoloj.
21 Kaj pri ĉi tiu domo, kiu estas tre
alta, ĉiu preteriranto miregos, kaj
diros : Pro kio la Eternulo agis tiele
kun ĉi tiu lando kaj kun ĉi tiu domo?
22 Kaj oni respondos : Pro tio, ke ili
forlasis la Eternulon, Dion de siaj
patroj, kiu elkondukis ilin el la lando
Egipta, kaj ili aliĝis al aliaj dioj kaj
adorkliniĝis antaŭ ili kaj servis al ili—
pro tio Li venigis sur ilin ĉi tiun tutan
malbonon.

8 POST paso de la dudek jaroj,
dum kiuj Salomono konstruis la
domon de la Eternulo kaj sian
domon, 2 kaj post kiam Salomono
konstruis ankaŭ la urbojn, kiujn
Ĥiram donis al Salomono, kaj li
enloĝigis tie la Izraelidojn,
3 Salomono iris kontraŭ Ĥamat-
Coban kaj venkoprenis ĝin. 4 Kaj
li konstruis Tadmoron en la dezerto,
kaj ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn li
konstruis en Ĥamat. 5 Li ankaŭ
konstruis Bet-Ĥoronon la supran kaj
Bet-Ĥoronon la malsupran, urbojn
fortikigitajn kun muregoj, pordoj,
kaj rigliloj, 6 kaj Baalaton, kaj
ĉiujn urbojn de provizoj, kiujn Sal-
omono havis, kaj ĉiujn urbojn por la
ĉaroj kaj la urbojn por la rajdistoj,
kaj ĉion, kion Salomono deziris
konstrui en Jerusalem kaj sur Le-
banon kaj en la tuta lando de sia
regado. 7 Koncerne la tutan pop-
olon, kiu restis el la Ĥetidoj, Amoridoj,
Perizidoj, Ĥividoj, kaj Jebusidoj,
kiuj ne estis el la Izraelidoj : 8 el
iliaj infanoj, kiuj restis post ili en la
lando kaj kiujn la Izraelidoj ne
ekstermis, Salomono faris tributulojn
ĝis la nuna tago. 9 Sed el la
Izraelidoj Salomono ne faris serv-
antojn por liaj laboroj, ĉar ili estis
militistoj, estroj de liaj korpogardistoj,
estroj super liaj ĉaroj kaj super liaj
rajdistoj. 10 La nombro de la ĉefaj
oficistoj, kiujn havis la reĝo Sal-
omono, estis ducent kvindek. 11 La
filinon de Faraono elkondukis Sal-
omono el la urbo de David en la
domon, kiun li konstruis por ŝi ; ĉar
li diris : Virino ne devas loĝi ĉe mi en
la domo de David, reĝo de Izrael, ĉar
ĝi estas sankta pro tio, ke en ĝin
eniris la kesto de la Eternulo.

12 Tiam Salomono komencis alport-
adi bruloferojn al la Eternulo sur
tiun altaron de la Eternulo, kiun li
konstruis antaŭ la portiko, 13 por
oferadi laŭ la ordo de ĉiu tago, kon-
forme al la ordono de Moseo pri la
sabatoj, la monatkomencoj, kaj la
festoj, kiuj estis tri fojojn en jaro,
Pasko, Pentekosto, kaj festo de laŭboj.
14 Kaj li starigis, konforme al la
preskribo de sia patro David, la
partiojn de la pastroj por ilia servado,
kaj la Levidojn por iliaj postenoj,
por ke ili glorkantu kaj servu apud la
pastroj laŭ la ordo de ĉiu tago, ankaŭ
la pordegistojn laŭ iliaj grupoj por
ĉiu pordego; ĉar tia estis la ordono
de David, la homo de Dio. 15 Kaj
oni en nenio dekliniĝis de la ordono
de la reĝo pri la pastroj kaj Levidoj
kaj pri la trezoroj. 16 Tiele estis
aranĝita la tuta laboro de Salomono
de post la tago, kiam estis fondita la
domo de la Eternulo, ĝis la domo
de la Eternulo estis tuta preta.
17 Tiam Salomono iris en Ecjon-
Geberon kaj en Elaton, sur la bordo
de la maro, en la lando de Edom.
18 Kaj Ĥiram sendis al li per siaj
servantoj ŝipojn, kaj servistojn, kiuj
konis la maron; kaj ili veturis kun la
servantoj de Salomono en Ofiron,
kaj prenis de tie kvarcent kvindek
kikarojn da oro kaj venigis al la reĝo
Salomono.

9 KIAM la reĝino de Ŝeba aŭdis
la famon pri Salomono, ŝi venis,
por elprovi Salomonon per en-
igmoj, en Jerusalemon, kun tre
granda akompanantaro, kun kameloj,
portantaj aromaĵojn, multe da oro,
kaj multekostajn ŝtonojn. Kaj ŝi
venis al Salomono, kaj parolis kun li
pri ĉio, kion ŝi havis sur sia koro.
2 Kaj Salomono solvis al ŝi ĉiujn
ŝiajn demandojn; kaj estis nenio,
kion Salomono ne scius kaj kion li ne
solvus al ŝi. 3 Kaj la reĝino de
Ŝeba vidis la saĝecon de Salomono,
kaj la domon, kiun li konstruis,
4 kaj la manĝaĵon de lia tablo kaj
la loĝejon de liaj sklavoj kaj la oficojn
de liaj servantoj kaj iliajn vestojn,
liajn vinverŝistojn kaj iliajn vestojn,
kaj lian iradon, kiam li iris en la
domon de la Eternulo; kaj ŝi estis
tute ravita. 5 Kaj ŝi diris al la
reĝo: Vera estas tio, kion mi aŭdis
en mia lando pri viaj aferoj kaj pri
via saĝeco; 6 mi ne kredis iliajn
vortojn, ĝis mi venis kaj ĝis miaj
okuloj ekvidis; sed nun mi vidas, ke
oni ne rakontis al mi eĉ duonon de
via granda saĝeco: vi superas la
famon, kiun mi aŭdis. 7 Feliĉaj
estas viaj homoj, kaj feliĉaj estas viaj
servantoj, kiuj ĉiam staras antaŭ vi
kaj aŭdas vian saĝecon. 8 Benata
estu la Eternulo, via Dio, kiu favoras
vin kaj sidigis vin sur via trono kiel
reĝon antaŭ la Eternulo, via Dio.
Pro amo de via Dio al la Izraelidoj,
por fortikigi ilin por ĉiam, Li faris vin
reĝo super ili, por ke vi zorgu pri
juĝo kaj justeco. 9 Kaj ŝi donacis
al la reĝo cent dudek kikarojn da
oro kaj tre multe da aromaĵoj kaj
multekostajn ŝtonojn; neniam estis
aromaĵoj similaj al tiuj, kiujn la reĝino
de Ŝeba donacis al la reĝo Salomono.
10 Kaj la servantoj de Ĥiram kaj
la servantoj de Salomono, kiuj ven-
igis oron el Ofir, venigis ankaŭ
santalan lignon kaj multekostajn
ŝtonojn. 11 Kaj el la santala ligno
la reĝo faris ŝtuparojn por la domo de
la Eternulo kaj por la reĝa domo,
ankaŭ harpojn kaj psalterojn por
la kantistoj; neniam antaŭe oni vidis
ion similan en la Juda lando. 12 Kaj
la reĝo Salomono donis al la reĝino
de Ŝeba ĉion, kion ŝi deziris kaj kion
ŝi petis, krom tio, kion ŝi alportis al
la reĝo. Kaj ŝi foriris returne en
sian landon, ŝi kaj ŝiaj servantoj.
13 La pezo de la oro, kiu estis al-
portita al Salomono dum unu jaro,
estis sescent sesdek ses kikaroj da
oro; 14 krom tio la disportistoj
kaj komercistoj alportadis, kaj ankaŭ
ĉiuj reĝoj de Arabujo kaj la region-
estroj alportadis al Salomono oron
kaj arĝenton. 15 Kaj la reĝo Sal-
omono faris ducent grandajn ŝildojn
el forĝita oro (sescent sikloj da forĝita
oro estis uzitaj por ĉiu ŝildo), 16 kaj
tricent malgrandajn ŝildojn el forĝita
oro (tricent sikloj da oro estis uzitaj
por ĉiu el tiuj ŝildoj), kaj la reĝo
metis ilin en la arbardomon de Le-
banon. 17 Kaj la reĝo faris grandan
tronon el eburo kaj tegis ĝin per
pura oro. 18 Kaj ses ŝtupojn havis
la trono, kaj oran piedbenketon,
alfortikigitajn al la trono, kaj brak-
apogojn ambaŭflanke de la sidloko,
kaj du leonojn, starantajn apud la
brakapogoj. 19 Kaj ankoraŭ dek

du leonoj tie staris sur la ses ŝtupoj
ambaŭflanke ; io simila ne ekzistis en
iu regno. 20 Kaj ĉiuj trinkvazoj de
la reĝo Salomono estis el oro, kaj
ĉiuj vazoj de la Lebanona arbardomo
estis el pura oro ; arĝento en la tempo
de Salomono estis rigardata kiel
senvalora. 21 Ĉar la reĝo havis
ŝipojn, kiuj iradis en Tarŝiŝon kun
la servantoj de Ĥiram ; unu fojon en
tri jaroj venadis la ŝipoj el Tarŝiŝ,
alportante oron, arĝenton, eburon,
simiojn, kaj pavojn. 22 Tiel la reĝo
Salomono superis ĉiujn reĝojn de la
tero per riĉeco kaj saĝeco. 23 Kaj
ĉiuj reĝoj de la tero penis vidi Sal-
omonon, por aŭdi lian saĝecon, kiun
Dio enmetis en lian koron. 24 Kaj
ili alportadis ĉiu sian donacon :
vazojn arĝentajn, vazojn orajn, vest-
ojn, batalilojn, aromaĵojn, ĉevalojn,
kaj mulojn, ĉiujare. 25 Kaj Sal-
omono havis kvar mil ĉevalstalojn,
ĉarojn, kaj dek du mil rajdistojn ; kaj
li lokis ilin en la urboj de ĉaroj kaj
ĉe la reĝo en Jerusalem. 26 Li
regis super ĉiuj reĝoj, de la Rivero
ĝis la lando Filiŝta kaj ĝis la limo de
Egiptujo. 27 Kaj la reĝo atingis
tion, ke la arĝento en Jerusalem
estis kiel ŝtonoj, kaj la cedroj estis
en tiel granda kvanto, kiel sikomoroj
sur malaltaj lokoj. 28 Ĉevalojn oni
venigadis al Salomono el Egiptujo
kaj el ĉiuj landoj.

29 La tuta cetera historio de Sal-
omono, la unua kaj la lasta, estas
priskribita en la kroniko de la profeto
Natan, en la profetaĵoj de Aĥija, la
Ŝiloano, kaj en la vizioj de Jedo, la
viziisto, pri Jerobeam, filo de Nebat.
30 Kaj Salomono reĝis en Jerusalem
super la tuta Izrael kvardek jarojn.
31 Kaj Salomono ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en la urbo
de lia patro David. Kaj anstataŭ li
ekreĝis Reĥabeam, lia filo.

10 REĤABEAM iris en Ŝeĥem-
on, ĉar en Ŝeĥemon venis
ĉiuj Izraelidoj, por fari lin
reĝo. 2 Kiam tion aŭdis Jerobeam,
filo de Nebat (ĉar li estis en Egiptujo,
kien li forkuris de la reĝo Salomono),
Jerobeam revenis el Egiptujo. 3 Kaj
oni sendis, kaj vokis lin. Tiam ven-
is Jerobeam kaj la tuta Izrael, kaj
ili ekparolis al Reĥabeam, dirante :
4 Via patro tro pezigis nian jugon ;
nun deprenu iom de la malfacilaj
laboroj de via patro, kaj de lia peza
jugo, kiun li metis sur nin, kaj tiam
ni servados al vi. 5 Kaj li diris al
ili : Post tri tagoj revenu al mi. Kaj
la popolo disiris. 6 Kaj la reĝo
Reĥabeam konsiliĝis kun la mal-
junuloj, kiuj staradis antaŭ lia patro
Salomono dum lia vivo, kaj li diris :
Kiel vi konsilas respondi al ĉi tiu
popolo ? 7 Kaj ili diris al li jene :
Se vi estos bona al ĉi tiu popolo kaj
montros al ili favoron kaj parolos al
ili bonajn vortojn, ili estos al vi serv-
antoj por ĉiam. 8 Sed li ne atentis
la konsilon de la maljunuloj, kiun ili
donis al li ; kaj li konsiliĝis kun la
junuloj, kiuj elkreskis kune kun li kaj
staris antaŭ li. 9 Kaj li diris al ili :
Kion vi konsilas, ke ni respondu al ĉi
tiu popolo, kiu diris al mi jene : Faru
malpli peza la jugon, kiun via patro
metis sur nin ? 10 Kaj la junuloj,
kiuj elkreskis kune kun li, parolis al
li, dirante : Tiele diru al la popolo,
kiu diris al vi : Via patro faris nian
jugon tro peza, kaj vi faru ĝin malpli
peza—tiele diru al ili : Mia malgranda
fingro estas pli dika, ol la lumboj de
mia patro ; 11 tial se mia patro
ŝarĝis vin per peza jugo, mi ankoraŭ
pli pezigos vian jugon ; mia patro
vin punadis per vipoj, sed mi vin
punados per skorpioj. 12 Kaj Jerob-
eam kaj la tuta popolo venis al Reĥab-
eam en la tria tago, kiel la reĝo
ordonis, dirante : Revenu al mi en la
tria tago. 13 Kaj la reĝo respondis
al ili malafable ; kaj la reĝo Reĥabeam
ne atentis la konsilon de la maljun-
uloj ; 14 kaj li parolis al ili laŭ la
konsilo de la junuloj, dirante : Mia
patro pezigis vian jugon, sed mi ĝin
ankoraŭ pli pezigos ; mia patro vin
punadis per vipoj, sed mi vin punados
per skorpioj. 15 Kaj la reĝo ne
aŭskultis la popolon ; ĉar estis tiel
destinite de Dio, por ke la Eternulo
plenumu Sian vorton, kiun Li diris
per Aĥija, la Ŝiloano, al Jerobeam,
filo de Nebat. 16 Kiam ĉiuj Izrael-
idoj vidis, ke la reĝo ilin ne obeas,
tiam la popolo respondis al la reĝo,
dirante : Kian parton ni havas en
David ? ni ne havas heredaĵon en la
filo de Jiŝaj : iru, ho Izraelidoj, ĉiu
al sia tendo ! nun zorgu mem pri via
domo, ho David ! Kaj ĉiuj Izraelidoj
disiris al siaj tendoj. 17 Sed super
la Izraelidoj, kiuj loĝis en la urboj

de Judujo, reĝis Reĥabeam. 18 Kaj
la reĝo Reĥabeam sendis Hadoramon,
la estron super la impostoj; sed la
Izraelidoj ĵetis sur lin ŝtonojn, kaj
li mortis. Kaj la reĝo Reĥabeam
rapide sidiĝis en ĉaro, por forkuri
en Jerusalemon. 19 Tiamaniere
Izrael defalis de la domo de David
ĝis la nuna tago.

11 KIAM Reĥabeam venis en
Jerusalemon, li kolektis el la
domo de Jehuda kaj de
Benjamen cent okdek mil elektitajn
militistojn, por militi kontraŭ Izrael,
por revenigi la regnon al Reĥabeam.
2 Sed aperis vorto de la Eternulo
al Ŝemaja, homo de Dio, dirante:
3 Diru al Reĥabeam, filo de Sal-
omono, reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj
Izraelidoj en la lando de Jehuda kaj
de Benjamen jene: 4 Tiele diras
la Eternulo: Ne iru kaj ne militu
kontraŭ viaj fratoj; reiru ĉiu al sia
domo, ĉar de Mi estas farita ĉi tiu
afero. Kaj ili obeis la vortojn de la
Eternulo, kaj rifuzis iri kontraŭ
Jerobeamon. 5 Reĥabeam loĝis en
Jerusalem, kaj li konstruis fortikaĵojn
en la urboj de Judujo. 6 Li pri-
konstruis Bet-Leĥemon, Etamon,
Tekoan, 7 Bet-Curon, Soĥon, Adul-
amon, 8 Gaton, Mareŝan, Zifon,
9 Adoraimon, Laĥiŝon, Azekan,
10 Corean, Ajalonon, kaj Ĥebronon,
kiuj estis urboj fortikigitaj en la
lando de Jehuda kaj de Benjamen.
11 Li fortigis tiujn fortikaĵojn kaj
starigis tie estrojn, aranĝis proviz-
ejojn de manĝaĵoj, oleo, kaj vino.
12 Kaj en ĉiu urbo li kolektis ŝildojn
kaj lancojn, kaj tre fortigis ilin. Kaj
Jehuda kaj Benjamen restis liaj.
13 La pastroj kaj Levidoj, kiuj estis
en la tuta lando de Izrael, kolektiĝis
al li el ĉiuj siaj regionoj; 14 la
Levidoj forlasis siajn antaŭurbojn
kaj sian posedaĵon kaj iris en Jud-
ujon kaj Jerusalemon, ĉar Jerobeam
kaj liaj filoj forpuŝis ilin de la pastrado
al la Eternulo. 15 Li starigis ĉe si
pastrojn por la altaĵoj, por la kaproj
kaj bovidoj, kiujn li faris. 16 Post
li el ĉiuj triboj de Izrael tiuj homoj,
kiuj havis la inklinon turnadi sin al la
Eternulo, Dio de Izrael, venadis en
Jerusalemon, por fari oferojn al la
Eternulo, Dio de iliaj patroj. 17 Kaj
ili fortigadis la regnon de Judujo,
kaj subtenadis Reĥabeamon, filon de
Salomono, dum tri jaroj; ĉar ili iradis
laŭ la vojo de David kaj Salomono
dum tri jaroj. 18 Reĥabeam prenis
al si kiel edzinon Maĥalaton, filinon
de Jerimot, filo de David, kaj de
Abiĥail, filino de Eliab, filo de Jiŝaj.
19 Ŝi naskis al li filojn: Jeuŝ, Ŝe-
marja, kaj Zaham. 20 Post ŝi li
prenis Maaĥan, filinon de Abŝalom;
kaj ŝi naskis al li Abijan, Atajon,
Zizan, kaj Ŝelomiton. 21 Reĥab-
eam amis Maaĥan, filinon de Abŝalom,
pli ol ĉiujn siajn edzinojn kaj kromvir-
inojn; ĉar li havis dek ok edzinojn
kaj sesdek kromvirinojn, kaj li nask-
igis dudek ok filojn kaj sesdek filinojn.
22 Reĥabeam starigis Abijan, filon
de Maaĥa, kiel ĉefon, kiel princon
inter liaj fratoj, intencante fari lin
reĝo. 23 Li agadis prudente; li
dissendis ĉiujn siajn filojn en ĉiujn
regionojn de Jehuda kaj de Ben-
jamen, en ĉiujn fortikigitajn urbojn;
li donis al ili grandajn vivrimed-
ojn kaj prenis por ili multe da
edzinoj.

12 KIAM fortikiĝis la regno de
Reĥabeam kaj li fariĝis forta,
li forlasis la instruon de la
Eternulo, kaj kun li la tuta Izrael.
2 En la kvina jaro de la reĝo Reĥab-
eam iris Ŝiŝak, reĝo de Egiptujo,
kontraŭ Jerusalemon (ĉar ili pekis
kontraŭ la Eternulo) 3 kun mil
ducent ĉaroj kaj sesdek mil rajdistoj;
sennombra estis la popolo, kiu venis
kun li el Egiptujo: la Luboj, Sukioj,
kaj Etiopoj. 4 Kaj li venkoprenis
la fortikigitajn urbojn de Judujo kaj
aliris ĝis Jerusalem. 5 Tiam la
profeto Ŝemaja venis al Reĥabeam,
kaj al la estroj de Judujo, kiuj kol-
ektiĝis en Jerusalem pro Ŝiŝak, kaj li
diris al ili: Tiele diras la Eternulo:
Vi forlasis Min, tial ankaŭ Mi forlasas
vin en la manojn de Ŝiŝak. 6 Tiam
humiliĝis la estroj de Izrael kaj la
reĝo, kaj diris: Justa estas la
Eternulo. 7 Kiam la Eternulo vidis,
ke ili humiliĝis, tiam aperis vorto de
la Eternulo al Ŝemaja, dirante: Ili
humiliĝis, tial Mi ne ekstermos ilin;
Mi donos al ili iom da savo, kaj Mia
kolero ne elverŝiĝos sur Jerusalemon
per Ŝiŝak; 8 tamen ili estos liaj
subuloj, por ke ili eksciu, kio estas
servado al Mi kaj servado al teraj
regnoj. 9 Kaj Ŝiŝak, reĝo de Egipt-
ujo, iris kontraŭ Jerusalemon, kaj

li forprenis la trezorojn de la domo
de la Eternulo kaj la trezorojn de la
reĝa domo, ĉion li prenis; li prenis
ankaŭ la orajn ŝildojn, kiujn faris Sal-
omono. 10 Kaj la reĝo Reĥabeam
faris anstataŭ ili ŝildojn kuprajn, kaj
transdonis ilin en la manojn de la
estroj de korpogardistoj, kiuj gard-
adis la enirejon de la reĝa domo.
11 Kaj ĉiufoje, kiam la reĝo iris en
la domon de la Eternulo, venis la
korpogardistoj, portis ilin, kaj poste
returne portis ilin en la ĉambron de
la korpogardistoj. 12 Kiam li humil-
iĝis, tiam deturniĝis de li la kolero
de la Eternulo, kaj ne ĉio pereis; ĉar
en Judujo estis ankoraŭ io bona.
13 La reĝo Reĥabeam fortikiĝis en
Jerusalem, kaj li reĝis. La aĝon
de kvardek unu jaroj havis Reĥabeam,
kiam li fariĝis reĝo; kaj dek sep
jarojn li reĝis en Jerusalem, la urbo,
kiun elektis la Eternulo inter ĉiuj
triboj de Izrael, por estigi tie Sian
nomon. La nomo de lia patrino estis
Naama, la Amonidino. 14 Li agis
malbone, ĉar li ne alkutimigis sian
koron al serĉado de la Eternulo.
15 La historio de Reĥabeam, la unua
kaj la lasta, estas priskribita en la
kronikoj de la profeto Ŝemaja kaj de la
viziisto Ido, ĉe la genealogio. Kaj
inter Reĥabeam kaj Jerobeam estis
militoj dum ilia tuta vivo. 16 Kaj
Reĥabeam ekdormis kun siaj patroj,
kaj oni enterigis lin en la urbo de
David. Kaj anstataŭ li ekreĝis lia
filo Abija.

13 EN la dek-oka jaro de la reĝo
Jerobeam ekreĝis Abija super
Judujo. 2 Tri jarojn li reĝis
en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Miĥaja, filino de Uriel, el Gibea.
Milito estis inter Abija kaj Jerobeam.
3 Abija eliris en la militon kun anaro
da bonaj militistoj, konsistanta el
kvarcent mil viroj elektitaj; Jerobeam
eliris en la militon kontraŭ li kun
okcent mil viroj elektitaj, bonaj
militistoj. 4 Abija stariĝis supre sur
la monto Cemaraim, kiu estas en la
montaro de Efraim, kaj diris: Aŭs-
kultu min, ho Jerobeam kaj la tuta
Izrael! 5 Vi devas ja scii, ke la
Eternulo, Dio de Izrael, donis la
reĝadon super Izrael por ĉiam al
David, al li kaj al liaj filoj, per
interligo de salo. 6 Sed leviĝis
Jerobeam, filo de Nebat, servanto
de Salomono, filo de David, kaj ribelis
kontraŭ sia sinjoro. 7 Kaj kolektiĝis
ĉirkaŭ li homoj vantaj, homoj mal-
virtaj, kaj superfortis Reĥabeamon,
filon de Salomono; Reĥabeam estis
juna kaj molkora kaj ne povis rezisti
al ili. 8 Kaj nun vi pensas, ke vi
havos forton kontraŭ la regno de la
Eternulo en la mano de la filoj de
David, ĉar vi prezentas grandan
amason, kaj vi havas orajn bovidojn,
kiujn Jerobeam faris dioj por vi.
9 Vi elpuŝis ja la pastrojn de la
Eternulo, la Aaronidojn kaj Levidojn,
kaj vi faris al vi pastrojn kiel la pop-
oloj de la aliaj landoj; ĉiu, kiu venas
por sia konsekrado kun bovo kaj kun
sep ŝafoj, fariĝas pastro por la ne-
dioj. 10 Sed kun ni estas la Etern-
ulo, nia Dio; ni ne forlasis Lin; kaj
al la Eternulo servas pastroj Aaron-
idoj kaj Levidoj laŭ ilia ofico, 11 kaj
ili bruligas al la Eternulo bruloferojn
ĉiumatene kaj ĉiuvespere, kaj incens-
an aromaĵon, kaj ili aranĝas panon
sur pura tablo, kaj la oran kandel-
abron kun ĝiaj lucernoj, ke ili brulu
ĉiuvespere; ĉar ni plenumas la
preskribon de la Eternulo, nia Dio,
kaj vi forlasis Lin. 12 Vidu, kun ni,
kiel nia ĉefo, estas Dio, kaj ankaŭ Liaj
pastroj kaj laŭtesonaj trumpetoj, por
trumpetegi kontraŭ vi. Ho Izraelidoj,
ne militu kontraŭ la Eternulo, Dio de
viaj patroj, ĉar vi ne havos sukceson.
13 Dume Jerobeam ĉirkaŭirigis em-
buskon, kiu aperis malantaŭ ili; tia-
maniere estis militistoj antaŭ la Judoj
kaj embusko malantaŭ ili. 14 La
Judoj sin returnis, kaj ekvidis, ke ili
havas batalon antaŭe kaj malantaŭe.
Tiam ili ekkriis al la Eternulo, kaj
la pastroj ektrumpetis per la trump-
etoj. 15 Kaj la Judoj laŭte ekbruis;
kaj kiam la Judoj ekbruis, Dio frapis
Jerobeamon kaj ĉiujn Izraelidojn
antaŭ Abija kaj la Judoj. 16 Kaj la
Izraelidoj ekkuris antaŭ la Judoj,
kaj Dio transdonis ilin en la manojn
de ĉi tiuj. 17 Kaj Abija kaj lia
popolo faris inter ili grandan baton;
kaj falis mortigitoj el Izrael kvincent
mil viroj elektitaj. 18 Tiam humil-
iĝis la Izraelidoj, kaj fortiĝis la Judoj,
ĉar ili apogis sin sur la Eternulo,
Dio de iliaj patroj. 19 Kaj Abija
persekutis Jerobeamon, kaj prenis de
li urbojn: Bet-Elon kun ĝiaj filinurboj,
Jeŝanan kun ĝiaj filinurboj, kaj

Efrainon kun ĝiaj filinurboj. 20 Kaj
Jerobeam ne plu refortiĝis en la
tempo de Abija. Kaj la Eternulo
frapis lin, kaj li mortis. 21 Sed
Abija fortiĝis. Kaj li prenis al si dek
kvar edzinojn, kaj li naskigis dudek
du filojn kaj dek ses filinojn. 22 La
cetera historio de Abija, liaj agoj,
kaj liaj vortoj estas priskribitaj en la
komentario de la profeto Ido.

14 KAJ Abija ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en
la urbo de David. Kaj an-
stataŭ li ekreĝis lia filo Asa. En lia
tempo la lando estis trankvila dum
dek jaroj. 2 Asa agadis bone kaj
juste antaŭ la Eternulo, sia Dio.
3 Li forigis la altarojn de fremdaj
dioj kaj la altaĵojn, li disbatis la
statuojn, kaj dehakis la sanktajn
stangojn. 4 Kaj li ordonis al la
Judoj turni sin al la Eternulo, Dio de
iliaj patroj, por plenumi la instruon
kaj la ordonojn. 5 Li forigis el ĉiuj
urboj de Judujo la altaĵojn kaj la
kolonojn de la suno. Kaj la regno
estis trankvila sub li. 6 Li konstruis
urbojn fortikigitajn en Judujo; la
lando estis trankvila, kaj li ne havis
militon en tiuj jaroj, ĉar la Eternulo
donis al li ripozon. 7 Kaj li diris
al la Judoj: Ni prikonstruu ĉi tiujn
urbojn, ni ĉirkaŭigu ilin per muregoj
kaj turoj, pordoj, kaj rigliloj. La
lando estas ankoraŭ nia, ĉar ni turnis
nin al la Eternulo, nia Dio; ni turnis
nin, kaj Li donis al ni trankvilecon
ĉirkaŭe. Kaj ili konstruis, kaj la
afero iris sukcese. 8 Kaj Asa havis
militistaron: da viroj armitaj per
ŝildo kaj lanco el la Jehudaidoj
tricent mil, kaj el la Benjamenidoj
da viroj portantaj manŝildon kaj
pafantaj per pafarko estis ducent
okdek mil; ĉiuj ili estis bravaj milit-
istoj. 9 Eliris kontraŭ ilin Zeraĥ,
la Etiopo, kun militistaro de unu
miliono kaj kun tricent ĉaroj, kaj li
venis ĝis Mareŝa. 10 Kaj eliris
Asa renkonte al li, kaj ili aranĝiĝis
al batalo en la valo Cefata, apud
Mareŝa. 11 Kaj Asa ekvokis al la
Eternulo, sia Dio, kaj diris: Ho
Eternulo, por Vi ne estas diferenco
helpi al grandnombrulo aŭ al sen-
fortulo; helpu do al ni, ho Eternulo,
nia Dio, ĉar sur Vi ni nin apogas kaj
en Via nomo ni venis kontraŭ ĉi tiun
grandan anaron. Ho Eternulo, Vi
estas nia Dio; kontraŭ Vi neniu
homo montriĝu forta. 12 Kaj la
Eternulo frapis la Etiopojn antaŭ Asa
kaj antaŭ la Judoj, kaj la Etiopoj
forkuris. 13 Kaj Asa, kaj la popolo,
kiu estis kun li, persekutis ilin ĝis
Gerar, kaj la Etiopoj falis tiel, ke
neniu el ili restis vivanta; ĉar ili
estis frakasitaj antaŭ la Eternulo
kaj antaŭ Lia militistaro. Kaj ili
forportis tre multe da militakiraĵo.
14 Kaj ili venkobatis ĉiujn urbojn
ĉirkaŭe de Gerar, ĉar sur ilin falis
teruro de la Eternulo; kaj ili prirabis
ĉiujn urbojn, ĉar en ili troviĝis multe
da rabeblaĵo. 15 Ankaŭ ili disbatis
la tendojn de la brutoj, kaptis multe
da ŝafoj kaj da kameloj, kaj revenis
en Jerusalemon.

15 SUR Azarjan, filon de Oded,
venis la spirito de Dio.
2 Kaj li eliris antaŭ Asan, kaj
diris al li: Aŭskultu min, ho Asa kaj
ĉiuj Jehudaidoj kaj Benjamenidoj:
la Eternulo estas kun vi, kiam vi
estas kun Li; kaj se vi Lin serĉos,
vi Lin trovos, sed se vi Lin forlasos,
Li forlasos vin. 3 Dum longa tempo
Izrael estos sen la vera Dio, sen
instruanta pastro, kaj sen instruo;
4 sed en sia mizero ili returnos sin
al la Eternulo, Dio de Izrael; kaj ili
serĉos Lin, kaj Li trovigos Sin al ili.
5 En tiu tempo ne havos pacon la
eliranto nek la eniranto, ĉar grandaj
tumultoj estos ĉe ĉiuj loĝantoj de la
landoj. 6 Nacio disbatos nacion kaj
urbo urbon, ĉar Dio konfuzos ilin
per diversaj malfeliĉoj. 7 Sed vi
estu kuraĝaj, kaj ne faligu viajn
manojn; ĉar ekzistas rekompenco
pro viaj faroj. 8 Kiam Asa aŭdis
tiujn vortojn kaj la profetaĵon de la
profeto Oded, li kuraĝiĝis, kaj elĵetis
la abomenindaĵojn el la tuta lando
de Jehuda kaj de Benjamen, kaj el la
urboj, kiujn li venkoprenis sur la
monto de Efraim; kaj li renovigis la
altaron de la Eternulo, starantan
antaŭ la portiko de la Eternulo.
9 Kaj li kunvenigis ĉiujn Jehuda-
idojn kaj Benjamenidojn, kaj la
kun ili loĝantajn enmigrintojn el la
tribo de Efraim, de Manase, kaj de
Simeon; ĉar ili en granda nombro
transiris al li de Izrael, kiam ili
vidis, ke la Eternulo, lia Dio, estas
kun li. 10 Kaj ili kunvenis en
Jerusalemon en la tria monato de la

dek-kvina jaro de la reĝado de Asa.
11 Kaj ili alportis en tiu tago oferojn
al la Eternulo el la militakiraĵo, kiun
ili venigis: sepcent bovojn kaj sep
mil ŝafojn. 12 Kaj ili faris interligon,
ke ili strebados al la Eternulo, Dio
de iliaj patroj, per sia tuta koro kaj
per sia tuta animo, 13 kaj ke ĉiu,
kiu ne turnos sin al la Eternulo, Dio
de Izrael, devas morti, ĉu tio estas
malgranda, ĉu granda, ĉu viro, ĉu
virino. 14 Kaj ili ĵuris al la Eternulo
per laŭta voĉo, per ĝojkriado, per
trumpetoj kaj kornoj. 15 Kaj ĉiuj
Judoj ĝojis pri la ĵuro, ĉar ili ĵuris el
sia tuta koro, ili serĉis Lin kun plena
fervoro, kaj Li trovigis Sin al ili. Kaj
la Eternulo donis al ili trankvilecon
ĉirkaŭe. 16 Kaj eĉ Maaĥan, la
patrinon, la reĝo Asa senigis je ŝia
titolo de reĝino, pro tio, ke ŝi faris
idolon por Aŝtar. Kaj Asa dishakis
ŝian idolon, dispecigis ĝin kaj forbrul-
igis ĉe la torento Kidron. 17 Tamen
la altaĵoj ne estis forigitaj ĉe Izrael;
sed la koro de Asa estis perfekta dum
lia tuta vivo. 18 Li enportis en la
domon de Dio la konsekritaĵojn de
sia patro, kaj siajn proprajn kon-
sekritaĵojn, arĝenton kaj oron kaj
vazojn. 19 Kaj ne estis milito ĝis la
tridek-kvina jaro de la reĝado de
Asa.

16 EN la tridek-sesa jaro de la
reĝado de Asa iris Baaŝa,
reĝo de Izrael, kontraŭ Jud-
ujon, kaj li konstruis Raman, por bari
la eliradon kaj eniradon al Asa, reĝo
de Judujo. 2 Tiam Asa elprenis
arĝenton kaj oron el la trezorejoj de la
domo de la Eternulo kaj de la reĝa
domo, kaj sendis al Ben-Hadad, reĝo
de Sirio, kiu loĝis en Damasko, kaj
dirigis al li: 3 Estas interligo inter
mi kaj vi, kiel inter mia patro kaj via
patro; jen mi sendas al vi arĝenton
kaj oron: neniigu vian interligon kun
Baaŝa, reĝo de Izrael, por ke li foriru
de mi. 4 Kaj Ben-Hadad obeis la
reĝon Asa, kaj sendis siajn milit-
estrojn kontraŭ la urbojn de Izrael,
kaj ili venkobatis Ijonon kaj Danon
kaj Abel-Maimon, kaj ĉiujn proviz-
ejojn en la urboj de Naftali. 5 Kiam
Baaŝa tion aŭdis, li ĉesis konstrui
Raman kaj haltigis sian laboradon.
6 Tiam la reĝo Asa prenis ĉiujn
Judojn; kaj ili forportis la ŝtonojn
de Rama kaj ĝian lignon, el kiuj
Baaŝa faris la konstruadon; kaj li
konstruis el tio Geban kaj Micpan.
7 En tiu tempo venis la antaŭvidisto
Ĥanani al Asa, reĝo de Judujo, kaj
diris al li: Ĉar vi apogis vin sur la
reĝo de Sirio, kaj ne apogis vin sur la
Eternulo, via Dio, tial saviĝis el via
mano la militistaro de la reĝo de
Sirio. 8 Ĉu la Etiopoj kaj Luboj
ne estis kun granda forto, kun ĉaroj
kaj rajdistoj en tre granda nombro?
tamen, ĉar vi apogis vin sur la Etern-
ulo, Li transdonis ilin en vian manon;
9 ĉar la okuloj de la Eternulo
ĉirkaŭrigardas la tutan teron, por
subteni tiujn, kies koro estas plene
aldonita al Li. Malsaĝe vi agis
per ĉi tio; pro tio de nun vi havos
militojn. 10 Asa ekkoleris kontraŭ
la antaŭvidisto kaj metis lin en
malliberejon, ĉar li indignis kontraŭ
li pro tio; ankaŭ kelkajn el la popolo
Asa premis en tiu tempo. 11 La
historio de Asa, la unua kaj la lasta,
estas priskribita en la libro de la
reĝoj de Judujo kaj Izrael. 12 En
la tridek-naŭa jaro de sia reĝado Asa
malsaniĝis je siaj piedoj; tre forta
fariĝis lia malsano; sed eĉ en sia
malsano li turnis sin ne al la Eternulo,
sed al kuracistoj. 13 Kaj Asa ek-
dormis kun siaj patroj, kaj mortis en
la kvardek-unua jaro de sia reĝado.
14 Kaj oni enterigis lin en lia tombo,
kiun li pretigis al si en la urbo de
David; kaj oni kuŝigis lin sur lito
plenigita de aromaĵoj kaj diversaj lerte
preparitaj ŝmiraĵoj, kaj oni faris por
li tre grandan brulon.

17 ANSTATAŬ li ekreĝis lia
filo Jehoŝafat. Kaj li far-
iĝis potenca kontraŭ Izrael.
2 Li starigis militistaron en ĉiuj
fortikigitaj urboj de Judujo, kaj
starigis garnizonojn en la lando de
Jehuda, kaj en la urboj de Efraim,
kiujn venkoprenis lia patro Asa.
3 Kaj la Eternulo estis kun Jeho-
ŝafat, ĉar li iradis laŭ la antaŭaj vojoj
de sia patro David kaj ne turnis sin
al la Baaloj, 4 sed nur la Dion
de sia patro li serĉis kaj Liajn ord-
onojn li sekvis, ne simile al la agado
de Izrael. 5 Kaj la Eternulo fortik-
igis la regnon en lia mano, kaj ĉiuj
Judoj donacis donacojn al Jehoŝafat,
kaj li havis multe da riĉeco kaj da
honoro. 6 Lia koro altiĝis sur la
vojoj de la Eternulo; li ankaŭ forigis

la altaĵojn kaj la sanktajn stangojn
el Judujo. 7 En la tria jaro de lia
reĝado li sendis siajn eminentulojn
Ben-Ĥail, Obadja, Zeĥarja, Netanel,
kaj Miĥaja, ke ili instruu en la urboj
de Judujo; 8 kaj kun ili la Lev-
idojn Ŝemaja, Netanja, Zebadja, As-
ahel, Ŝemiramot, Jehonatan, Adonija,
Tobija, kaj Tob-Adonija, la Levidojn,
kaj kun ili la pastrojn Eliŝama kaj
Jehoram. 9 Kaj ili instruis en Jud-
ujo, havante kun si libron de instruo
de la Eternulo; ili trairis ĉiujn urbojn
de Judujo kaj instruis la popolon.
10 Kaj timo antaŭ la Eternulo estis
en ĉiuj regnoj de la landoj, kiuj estis
ĉirkaŭ Judujo, kaj ili ne militis
kontraŭ Jehoŝafat. 11 De la Fil-
iŝtoj oni alportadis al Jehoŝafat don-
acojn, kaj arĝenton kiel tributon;
ankaŭ la Araboj venigadis al li
malgrandajn brutojn: sep mil sepcent
ŝafojn kaj sep mil sepcent kaprojn.
12 Jehoŝafat fariĝadis ĉiam pli
granda kaj atingis grandan altecon.
Kaj li konstruis en Judujo kastelojn
kaj grenurbojn. 13 Kaj multe da
laboroj li havis en la urboj de Judujo,
kaj bravajn militistojn en Jerusalem.
14 Jen estas ilia ordo laŭ iliaj
patrodomoj: ĉe la Jehudaidoj estis
milestroj: la estro Adna, kaj kun li
estis tricent mil bravaj militistoj;
15 apud li estis la estro Jehoĥanan,
kaj kun li ducent okdek mil; 16 apud
li estis Amasja, filo de Ziĥri, kiu
konsekris sin al la Eternulo, kaj kun
li estis ducent mil bravaj militistoj.
17 Ĉe la Benjamenidoj estis: brava
militisto Eljada, kaj kun li ducent
mil viroj armitaj per pafarko kaj
ŝildo; 18 apud li estis Jehozabad,
kaj kun li cent okdek mil viroj armitaj
por la militistaro. 19 Tiuj servis
al la reĝo, krom tiuj, kiujn la reĝo
starigis en la fortikigitaj urboj de la
tuta Judujo.

18 JEHOŜAFAT havis multe
da riĉeco kaj honoro; kaj
li boparenciĝis kun Aĥab.
2 Post kelke da jaroj li veturis al
Aĥab en Samarion. Kaj Aĥab buĉis
multe da ŝafoj kaj bovoj por li, kaj
por la popolo, kiu estis kun li, kaj
konvinkis lin iri kontraŭ Ramoton
en Gilead. 3 Kaj Aĥab, reĝo de
Izrael, diris al Jehoŝafat, reĝo de
Judujo: Ĉu vi iros kun mi kontraŭ
Ramoton en Gilead? Kaj ĉi tiu res-
pondis al li: Mi estas kiel vi, kaj mia
popolo estas kiel via popolo; ni iros
kun vi en la militon. 4 Kaj Jehoŝafat
diris al la reĝo de Izrael: Demandu
hodiaŭ la vorton de la Eternulo.
5 Tiam la reĝo de Izrael kunvenigis
la profetojn, kvarcent homojn, kaj
diris al ili: Ĉu ni iru milite kontraŭ
Ramoton en Gilead, aŭ mi tion ne
faru? Kaj ili respondis: Iru, kaj
Dio ĝin transdonos en la manon de
la reĝo. 6 Sed Jehoŝafat diris:
Ĉu ne troviĝas ĉi tie ankoraŭ iu pro-
feto de la Eternulo, kiun ni povus
demandi? 7 Kaj la reĝo de Izrael
diris al Jehoŝafat: Ekzistas ankoraŭ
unu homo, per kiu ni povas demandi
la Eternulon, sed mi lin malamas, ĉar
neniam li profetas pri mi ion bonan,
sed dum sia tuta vivo nur malbonon;
tio estas Miĥaja, filo de Jimla. Sed
Jehoŝafat diris: La reĝo ne parolu
tiel. 8 Tiam la reĝo de Izrael
alvokis unu korteganon, kaj diris:
Venigu rapide Miĥajan, filon de
Jimla. 9 La reĝo de Izrael, kaj
Jehoŝafat, reĝo de Judujo, sidis ĉiu
sur sia seĝo, vestitaj per siaj vestoj;
ili sidis sur placo antaŭ la pordego
de Samario, kaj ĉiuj profetoj profet-
adis antaŭ ili. 10 Kaj Cidkija, filo
de Kenaana, faris al si ferajn kornojn,
kaj diris: Tiele diras la Eternulo:
Per ĉi tio vi kornobatos la Sirianojn,
ĝis vi ilin tute ekstermos. 11 Kaj
ĉiuj profetoj profetis tiel same,
dirante: Iru kontraŭ Ramoton en
Gilead kaj sukcesu, ĉar la Eternulo
ĝin transdonos en la manon de la
reĝo. 12 La sendito, kiu iris por
voki Miĥajan, diris al li: Jen la vortoj
de la profetoj unuanime antaŭdiras
bonon al la reĝo; estu do via vorto
simila al la vorto de ĉiu el ili, kaj
antaŭdiru bonon. 13 Sed Miĥaja
diris: Kiel vivas la Eternulo: kion
mia Dio diros al mi, tion mi diros.
14 Kaj kiam li venis al la reĝo, la
reĝo diris al li: Miĥaja! ĉu ni iru
milite kontraŭ Ramoton en Gilead,
aŭ ni tion ne faru? Kaj tiu diris:
Iru kaj sukcesu, kaj ili estos trans-
donitaj en vian manon. 15 Tiam la
reĝo diris al li: Multfoje mi vin ĵur-
ligas, ke vi parolu al mi nur la veron
en la nomo de la Eternulo. 16 Kaj
tiu diris: Mi vidis ĉiujn Izraelidojn
disĵetitaj sur la montoj, kiel ŝafoj,
kiuj ne havas paŝtanton; kaj la Etern-

ulo diris: Ili ne havas estrojn, ili
reiru pace ĉiu al sia domo. 17 Kaj
la reĝo de Izrael diris al Jehoŝafat:
Ĉu mi ne diris al vi, ke li profetos pri
mi ne bonon, sed nur malbonon?
18 Sed Miĥaja diris: Tial aŭskultu la
vorton de la Eternulo: mi vidis la
Eternulon, sidantan sur Sia trono,
kaj la tuta armeo de la ĉielo staris
dekstre kaj maldekstre de Li. 19 Kaj
la Eternulo diris: Kiu allogos Aĥabon,
reĝon de Izrael, ke li iru kaj falu en
Ramot en Gilead? Kaj unu parolis
tiel, alia parolis alie. 20 Tiam eliris
spirito kaj stariĝis antaŭ la Eternulo,
kaj diris: Mi lin allogos. Kaj la
Eternulo diris al li: Per kio? 21 Kaj
tiu respondis: Mi eliros kaj faros min
spirito mensoga en la buŝo de ĉiuj
liaj profetoj. Kaj Li diris: Vi allogos
kaj havos sukceson; eliru kaj agu tiel.
22 Kaj nun jen la Eternulo metis
mensogan spiriton en la buŝon de
tiuj viaj profetoj, kaj la Eternulo
decidis por vi malbonon. 23 Tiam
aliris Cidkija, filo de Kenaana, kaj
frapis Miĥajan sur la vango, kaj
diris: Per kiu vojo la spirito de la
Eternulo transiris de mi, por paroli
per vi? 24 Miĥaja respondis: Jen
vi tion vidos en tiu tago, kiam vi
eniros en internan ĉambron, por vin
kaŝi. 25 Tiam la reĝo de Izrael
diris: Prenu Miĥajan, kaj konduku
lin al la urbestro Amon kaj al la reĝido
Joaŝ, 26 kaj diru: Tiele diras la
reĝo: Metu ĉi tiun en malliberejon,
kaj nutru lin per mizera pano kaj
mizera akvo, ĝis mi revenos en paco.
27 Sed Miĥaja diris: Se vi revenos en
paco, en tiu okazo ne parolis per mi la
Eternulo. Kaj li diris: Aŭskultu,
ĉiuj popoloj.

28 Kaj la reĝo de Izrael, kaj Jeho-
ŝafat, reĝo de Judujo, iris al Ramot
en Gilead. 29 Kaj la reĝo de Izrael
diris al Jehoŝafat: Mi alivestos min
kaj iros en la batalon, sed vi surmetu
viajn vestojn. Kaj la reĝo de Izrael
alivestis sin, kaj ili iris en la batalon.
30 Kaj la reĝo de Sirio ordonis al
siaj ĉarestroj jene: Batalu ne kontraŭ
iu malgranda aŭ granda, sed sole
nur kontraŭ la reĝo de Izrael.
31 Kiam la ĉarestroj ekvidis Jehoŝa-
faton, ili pensis, ke tio estas la reĝo
de Izrael, kaj ili ĉirkaŭis lin, por
batali kontraŭ li; sed Jehoŝafat
ekkriis, kaj la Eternulo helpis al li,
kaj Dio forigis ilin de li. 32 Kiam
la ĉarestroj vidis, ke tio ne estas la
reĝo de Izrael, ili forturnis sin de li.
33 Kaj unu viro sen ia celo streĉis
la pafarkon, kaj vundis la reĝon de
Izrael inter la artikoj de la kiraso.
Kaj ĉi tiu diris al sia veturiganto:
Turnu vian manon kaj elveturigu
min el la militistaro, ĉar mi estas
vundita. 34 Sed la batalo plifort-
iĝis en tiu tago; kaj la reĝo de
Izrael staris sur la ĉaro kontraŭ la
Sirianoj ĝis la vespero, kaj li mortis
en la momento de la malleviĝo de la
suno.

19 JEHOŜAFAT, reĝo de Jud-
ujo, revenis bonstate en si-
an hejmon, en Jerusalemon.
2 Kaj eliris renkonte al li Jehu, filo
de Ĥanani, la viziisto, kaj diris al la
reĝo Jehoŝafat: Ĉu oni devas helpi
al malvirtulo? vi amas la malamikojn
de la Eternulo, kaj pro tio estas sur vi
la kolero de la Eternulo. 3 Tamen
bonaĵoj estas trovitaj en vi, ĉar vi
ekstermis la sanktajn stangojn el la
lando kaj direktis vian koron al la
serĉado de Dio.

4 Kaj Jehoŝafat loĝis en Jerusalem.
Kaj denove li iris al la popolo, de
Beer-Ŝeba ĝis la monto de Efraim,
kaj revenigis ilin al la Eternulo, Dio
de iliaj patroj. 5 Li starigis juĝ-
istojn en la lando, en ĉiuj fortikigitaj
urboj de Judujo, en ĉiu urbo aparte.
6 Kaj li diris al la juĝistoj: Rigardu,
kion vi faras, ĉar ne por homo vi
juĝas, sed por la Eternulo; Li estos
kun vi en la aferoj de juĝado. 7 Estu
do en vi timo antaŭ la Eternulo, agadu
singarde; ĉar ĉe la Eternulo, nia Dio,
ne ekzistas maljusteco, nek person-
favorado, nek akceptado de subaĉetoj.
8 Ankaŭ en Jerusalem Jehoŝafat
starigis virojn el la Levidoj, pastroj,
kaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael,
por juĝado antaŭ la Eternulo kaj
por juĝaj disputoj. Kaj ili revenis al
Jerusalem. 9 Kaj li ordonis al ili
jene: Tiele agu en timo antaŭ la
Eternulo, en fideleco kaj kun pura
koro: 10 en ĉiu juĝa disputo, kiu
venos antaŭ vin de viaj fratoj, kiuj
loĝas en siaj urboj, ĉu pri afero de
sango, ĉu pri religia preskribo, ord-
ono, leĝoj, aŭ decidoj, klarigu al ili,
por ke ili ne kulpiĝu antaŭ la Etern-
ulo kaj por ke ne falu kolero sur
vin kaj sur viajn fratojn; tiel agu,

tiam vi ne fariĝos kulpaj. 11 Kaj
jen la ĉefpastro Amarja estas super vi
en ĉiu afero koncernanta la Eternulon,
kaj Zebadja, filo de Iŝmael, la princo
el la domo de Jehuda, en ĉiu afero
koncernanta la reĝon, kaj la Levidojn
vi havas antaŭ vi kiel oficistojn.
Tenu vin forte kaj agadu, kaj la
Eternulo estos kun la bonulo.

20 POST tio la Moabidoj kaj la
Amonidoj, kaj kun ili ankaŭ
najbaroj de la Amonidoj, iris
milite kontraŭ Jehoŝafaton. 2 Kaj
oni venis kaj raportis al Jehoŝafat,
dirante: Venis kontraŭ vin granda
multo da homoj de trans la maro, el
Sirio; kaj jen ili nun estas en Ĥac-
acon-Tamar, tio estas en En-Gedi.
3 Jehoŝafat ektimis, kaj decidis turni
sin al la Eternulo. Kaj li proklamis
faston en la tuta Judujo. 4 Kaj
kunvenis la Judoj, por peti la Etern-
ulon; el ĉiuj urboj de Judujo ili
venis, por peti la Eternulon. 5 Jeho-
ŝafat stariĝis inter la komunumo de
Judujo kaj Jerusalem en la domo de
la Eternulo, antaŭ la nova korto.
6 Kaj li diris: Ho Eternulo, Dio de
niaj patroj! Vi estas ja Dio en la
ĉielo, kaj Vi regas super ĉiuj regnoj
de la nacioj, en Via mano estas forto
kaj potenco, kaj neniu povas kon-
traŭstari al Vi. 7 Vi, nia Dio, forpel-
is ja la loĝantojn de ĉi tiu lando antaŭ
Via popolo Izrael, kaj donis ĝin al la
idaro de Abraham, Via amanto, por
ĉiam. 8 Kaj ili enloĝiĝis en ĝi, kaj
konstruis por Vi en ĝi sanktejon al
Via nomo, dirante: 9 Se venos sur
nin malfeliĉo, glavo, puno, pesto, aŭ
malsato, tiam ni stariĝos antaŭ ĉi
tiu domo kaj antaŭ Vi, ĉar Via nomo
estas en ĉi tiu domo, kaj ni vokos al
Vi el nia mizero, kaj Vi aŭdos kaj
helpos. 10 Kaj nun jen la Amonidoj
kaj la Moabidoj kaj la loĝantoj de la
monto Seir, tra kies lando Vi ne
permesis al la Izraelidoj iri, kiam
ili iris el la lando Egipta, sed ili devis
iri preter kaj ne ekstermi ilin—
11 jen ili repagas al ni, venante, por
elpeli nin el Via heredaĵo, kiun Vi
donis al ni. 12 Ho nia Dio, ĉu Vi
ne juĝos ilin? ĉar ni ne havas forton
kontraŭ ĉi tiu granda homamaso, kiu
venis kontraŭ nin, kaj ni ne scias,
kion ni devas fari, sed al Vi sin turnas
niaj okuloj. 13 Kaj ĉiuj Judoj staris
antaŭ la Eternulo, ankaŭ iliaj infanoj,
edzinoj, kaj filoj. 14 Tiam sur Jaĥ-
aziel, filo de Zeĥarja, filo de Benaja,
filo de Jeiel, filo de Matanja, Levido
el la idoj de Asaf, aperis la spirito
de la Eternulo meze de la komunumo;
15 kaj li diris: Aŭskultu, ĉiuj Judoj
kaj loĝantoj de Jerusalem kaj reĝo
Jehoŝafat! Tiele diras al vi la
Eternulo: Ne timu kaj ne sentu
teruron antaŭ ĉi tiu granda hom-
amaso, ĉar la milito estas ne kontraŭ
vi, sed kontraŭ Dio. 16 Morgaŭ
malsupreniru sur ilin: jen ili supren-
iras sur la altaĵon de Cic, kaj vi trovos
ilin en la fino de la valo, antaŭ la
dezerto Jeruel. 17 Ne vi devas
batali ĉi tiun fojon: stariĝu, staru,
kaj rigardu la savon, kiun la Eternulo
sendas al vi, ho Judujo kaj Jerusalem.
Ne timu kaj ne sentu teruron: morgaŭ
eliru kontraŭ ilin, kaj la Eternulo
estos kun vi. 18 Tiam Jehoŝafat
kliniĝis vizaĝaltere, kaj ĉiuj Judoj
kaj loĝantoj de Jerusalem ĵetis sin
antaŭ la Eternulo, por adorkliniĝi
antaŭ la Eternulo. 19 Kaj leviĝis la
Levidoj el la Kehatidoj kaj el la
Koraĥidoj, por ekkanti gloron al la
Eternulo, Dio de Izrael, per laŭta
voĉo alten. 20 Ili leviĝis frue mat-
ene kaj eliris al la dezerto de Tekoa;
kaj kiam ili eliris, stariĝis Jehoŝafat,
kaj diris: Aŭskultu min, ho Judoj
kaj loĝantoj de Jerusalem! kredu je
la Eternulo, via Dio, kaj havu fidon;
kredu je Liaj profetoj, kaj vi havos
sukceson. 21 Kaj li konsiliĝis kun
la popolo, kaj li starigis kantistojn al
la Eternulo, ke ili glorkantu en sankta
ornamo, irante antaŭ la armitoj, kaj
parolu: Gloru la Eternulon, ĉar
eterna estas Lia favorkoreco. 22 Kaj
en la tempo, kiam ili komencis ĝojkrii
kaj glorkanti, la Eternulo starigis
embuskon kontraŭ la Amonidoj, Moab-
idoj, kaj Seiranoj, kiuj venis kontraŭ
Judujon, kaj ili estis batitaj. 23 Kaj
stariĝis la Amonidoj kaj Moabidoj
kontraŭ la loĝantoj de la monto Seir,
por pereigi kaj ekstermi; kaj kiam
ili finis kun la loĝantoj de Seir, ili
komencis ekstermi unu la alian.
24 Kiam la Judoj venis sur la observ-
ejon en la dezerto kaj turnis sin al la
homamaso, ili ekvidis kadavrojn, kiuj
falis sur la teron, kaj neniu saviĝis.
25 Kaj venis Jehoŝafat kaj lia popolo,
por preni la militakiraĵon; kaj ili
trovis ĉe ili multe da havaĵo, vestoj,

kaj multekostaj objektoj, kaj prenis
al si tiom, ke ili ne povis porti. Kaj
dum tri tagoj ili forprenadis la milit-
akiraĵon, ĉar estis tre multe da ĝi.
26 En la kvara tago ili kolektiĝis
en la Valo de Beno, ĉar tie ili benis
la Eternulon ; pro tio oni donis al tiu
loko la nomon Valo de Beno ĝis la
nuna tago. 27 Kaj ĉiuj Judoj kaj
Jerusalemanoj, kun Jehoŝafat an-
taŭe, iris returne, por reiri kun ĝojo
en Jerusalemon ; ĉar la Eternulo
donis al ili ĝojon pri iliaj malamikoj.
28 Kaj ili venis en Jerusalemon kun
psalteroj, harpoj, kaj trumpetoj, al la
domo de la Eternulo. 29 Kaj timo
antaŭ Dio venis sur ĉiujn regnojn de
la landoj, kiam ili aŭdis, ke la Eternulo
militis kontraŭ la malamikoj de Izrael.
30 Kaj trankviliĝis la regno de Jeho-
ŝafat ; kaj lia Dio donis al li tran-
kvilecon ĉirkaŭe.

31 Jehoŝafat reĝis super Judujo ; la
aĝon de tridek kvin jaroj li havis,
kiam li fariĝis reĝo, kaj dudek kvin
jarojn li reĝis en Jerusalem. La nomo
de lia patrino estis Azuba, filino de
Ŝilĥi. 32 Li iradis laŭ la vojo de sia
patro Asa kaj ne deturniĝis de ĝi,
agante tiel, kiel plaĉas al la Eternulo.
33 Tamen la altaĵoj ne estis forigitaj,
kaj la popolo ankoraŭ ne turnis forte
sian koron al Dio de ĝiaj patroj.
34 La cetera historio de Jehoŝafat, la
unua kaj la lasta, estas priskribita
en la kroniko de Jehu, filo de Ĥanani,
kiu estas enigita en la libron de la
reĝoj de Izrael.

35 Poste Jehoŝafat, reĝo de Judujo,
amikiĝis kun Aĥazja, reĝo de Izrael,
kiu agadis malpie. 36 Li kuniĝis
kun li, por fari ŝipojn, irontajn en
Tarŝiŝon. Kaj ili konstruis ŝipojn
en Ecjon-Geber. 37 Tiam Eliezer,
filo de Dodava, el Mareŝa, eldiris
profetaĵon pri Jehoŝafat jene : Pro
tio, ke vi kuniĝis kun Aĥazja, la
Eternulo disbatis viajn aferojn. Kaj
la ŝipoj rompiĝis kaj ne povis iri en
Tarŝiŝon.

21 JEHOŜAFAT ekdormis kun
siaj patroj, kaj oni enterigis
lin kun liaj patroj en la urbo
de David. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Jehoram. 2 Li havis fratojn,
filojn de Jehoŝafat : Azarja, Jeĥiel,
Zeĥarja, Azarjahu, Miĥael, kaj Ŝe-
fatja. Ĉiuj ili estis filoj de Jehoŝafat,
reĝo de Judujo. 3 Ilia patro donis
al ili multe da donacoj, arĝenton,
oron, multekostaĵojn, kaj fortikigitajn
urbojn en Judujo ; sed la regnon li
donis al Jehoram, ĉar li estis la unue-
naskito. 4 Kiam Jehoram estriĝis
super la regno de sia patro kaj fortiĝis,
li mortigis per glavo ĉiujn siajn fratojn
kaj ankaŭ kelkajn el la eminentuloj
de Izrael. 5 La aĝon de tridek du
jaroj havis Jehoram, kiam li fariĝis
reĝo, kaj ok jarojn li reĝis en Jeru-
salem. 6 Li iradis laŭ la vojo de
la reĝoj de Izrael, kiel faris la domo
de Aĥab, ĉar filino de Aĥab estis lia
edzino, kaj li faradis malbonon
antaŭ la Eternulo. 7 Tamen la
Eternulo ne volis pereigi la domon
de David, pro la interligo, kiun Li
faris kun David, kaj ĉar Li promesis
doni lumilon al li kaj al liaj filoj por
ĉiam. 8 En lia tempo la Edomidoj
defalis de Judujo kaj starigis super
si reĝon. 9 Tiam Jehoram kun siaj
militestroj kaj kun ĉiuj siaj ĉaroj
eliris ; kaj li leviĝis nokte, kaj venko-
batis la Edomidojn, kiuj estis ĉirkaŭ
li, kaj la ĉarestrojn. 10 Tamen la
Edomidoj restis defalintaj de Judujo
ĝis la nuna tago. En la sama tempo
ankaŭ Libna defalis de li, ĉar li
forlasis la Eternulon, Dion de liaj
patroj. 11 Li ankaŭ aranĝis altaĵojn
sur la montoj de Judujo, li malĉastigis
la loĝantojn de Jerusalem kaj delogis
Judujon. 12 Kaj venis al li letero
de la profeto Elija, en kiu estis
skribite : Tiele diras la Eternulo,
Dio de via patro David : Pro tio, ke vi
ne iradis laŭ la vojoj de via patro
Jehoŝafat, kaj laŭ la vojoj de Asa,
reĝo de Judujo, 13 sed vi iradis laŭ
la vojo de la reĝoj de Izrael, kaj
malĉastigis Judujon kaj la loĝantojn
de Jerusalem, kiel malĉastigis la
domo de Aĥab, kaj eĉ viajn fratojn,
la domon de via patro, kiuj estis pli
bonaj ol vi, vi mortigis : 14 pro tio
jen la Eternulo frapos per granda
plago vian popolon, viajn filojn, viajn
edzinojn, kaj vian tutan havaĵon ;
15 kaj vi mem havos grandan mal-
sanon, malsanon en viaj internaĵoj
tian, ke pro la malsano elfalados viaj
internaĵoj ĉiutage. 16 Kaj la Etern-
ulo ekscitis kontraŭ Jehoram la
spiriton de la Filiŝtoj, kaj de la
Araboj, kiuj loĝis apude de la Etiopoj ;
17 kaj ili iris kontraŭ Judujon kaj
penetris en ĝin, kaj forprenis la tutan

havajon, kiu troviĝis en la reĝa
domo, ankaŭ liajn filojn kaj liajn
edzinojn ; kaj restis ĉe li neniu filo,
krom lia plej juna filo Jehoaĥaz.
18 Kaj post ĉio ĉi tio la Eternulo
frapis liajn internaĵojn per nesan-
igebla malsano. 19 Kaj tio daŭris
de tago al tago ; kaj kiam finiĝis du
jaroj, liaj internaĵoj eliris de li kune
kun lia malsano, kaj li mortis en
grandaj doloroj ; kaj lia popolo ne
faris al li brulon, kiel la bruloj por
liaj patroj. 20 La aĝon de tridek
du jaroj li havis, kiam li fariĝis reĝo,
kaj ok jarojn li reĝis en Jerusalem ;
li foriris ne estimata, kaj oni enterigis
lin en la urbo de David, sed ne en la
tomboj de la reĝoj.

22 LA loĝantoj de Jerusalem
ekreĝigis lian plej junan filon
Aĥazja anstataŭ li, ĉar ĉiujn
pli aĝajn mortigis la taĉmento, kiu
venis kun la Araboj en la tendaron.
Kaj ekreĝis Aĥazja, filo de Jehoram,
reĝo de Judujo. 2 La aĝon de
kvardek du jaroj havis Aĥazja, kiam
li fariĝis reĝo, kaj unu jaron li reĝis
en Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Atalja, filino de Omri. 3 Li
ankaŭ iradis laŭ la vojoj de la domo
de Aĥab, ĉar lia patrino estis lia
konsilantino por malbonagi. 4 Li
faradis malbonon antaŭ la Eternulo,
kiel la domo de Aĥab, ĉar ili estis liaj
konsilantoj post la morto de lia patro,
por pereigi lin. 5 Ankaŭ ilian kon-
silon li sekvis, kaj iris kun Jehoram,
filo de Aĥab, milite kontraŭ Ĥazaelon,
reĝon de Sirio, al Ramot en Gilead.
Kaj la Sirianoj vundis Jehoramon.
6 Kaj li revenis, por kuraci sin en
Jizreel de la vundoj, kiujn oni faris
al li en Ramot, kiam li batalis kontraŭ
Ĥazael, reĝo de Sirio. Kaj Azarja,
filo de Jehoram, reĝo de Judujo, iris
por viziti Jehoramon, filon de Aĥab,
en Jizreel, ĉar ĉi tiu estis malsana.
7 Sed de Dio estis destinita pereo por
Aĥazja per tio, ke li venis al Jehoram :
post sia veno li eliris kun Jehoram
kontraŭ Jehun, filon de Nimŝi, kiun
la Eternulo sanktoleis, por ekstermi
la domon de Aĥab. 8 Kiam Jehu
faris juĝon sur la domo de Aĥab, li
trovis la eminentulojn de Judujo kaj
la filojn de la fratoj de Aĥazja, kiuj
servis al Aĥazja, kaj li mortigis ilin.
9 Kaj li serĉis Aĥazjan, kaj oni kaptis
lin, kiam li estis kaŝita en Samario ;
kaj oni venigis lin al Jehu kaj mort-
igis lin kaj enterigis lin, ĉar oni diris :
Li estas filo de Jehoŝafat, kiu strebis
al la Eternulo per sia tuta koro. Kaj
el la domo de Aĥazja restis neniu, kiu
povus reĝi.
10 Kiam Atalja, la patrino de
Aĥazja, vidis, ke ŝia filo mortis, ŝi
leviĝis kaj ekstermis la tutan reĝan
idaron de la domo de Jehuda. 11 Sed
Jehoŝabeat, filino de la reĝo, prenis
Joaŝon, filon de Aĥazja, kaj ŝtele
elkondukis lin el inter la mortigataj
filoj de la reĝo kaj lokis lin kaj lian
nutristinon en la ĉambro de litoj ;
kaj kaŝis lin Jehoŝabeat, filino de la
reĝo Jehoram kaj edzino de la pastro
Jehojada (ĉar ŝi estis fratino de
Aĥazja), for de Atalja, kaj ĉi tiu lin
ne mortigis. 12 Kaj li restis kaŝita
ĉe ili en la domo de Dio dum ses jaroj ;
kaj Atalja reĝis en la lando.

23 SED en la sepa jaro kuraĝ-
iĝis Jehojada kaj prenis al si
en interligon la centestrojn
Azarja, filo de Jeroĥam, Iŝmael, filo
de Jehoĥanan, Azarja, filo de Obed,
Maaseja, filo de Adaja, kaj Eliŝafat,
filo de Ziĥri ; 2 kaj ili rondiris en
Judujo kaj kolektis la Levidojn el
ĉiuj urboj de Judujo kaj la ĉefojn de
patrodomoj en Izrael kaj venis en
Jerusalemon. 3 Kaj la tuta anaro
faris en la domo de Dio interligon
kun la reĝo. Kaj Jehojada diris al
ili : Jen la filo de la reĝo devas reĝi,
kiel diris la Eternulo pri la filoj de
David. 4 Jenon vi devas fari : tiu
triono de vi, kiu venas en sabato, el
la pastroj kaj el la Levidoj, estu
pordegistoj ĉe la sojloj, 5 triono
en la reĝa domo, kaj triono ĉe la
Pordego de la Fundamento ; la tuta
popolo estu sur la kortoj de la domo
de la Eternulo. 6 Neniu eniru en
la domon de la Eternulo, krom la
pastroj kaj la servantoj el la Levidoj ;
ĉi tiuj povas eniri, ĉar ili estas sankt-
igitaj ; sed la tuta popolo faru gardon
por la Eternulo. 7 Kaj la Levidoj
ĉirkaŭu la reĝon ĉiuflanke, ĉiu kun
sia batalilo en la mano ; kaj ĉiun, kiu
eniros en la domon, oni mortigu.
Kaj estu apud la reĝo, kiam li eniros
aŭ eliros. 8 La Levidoj kaj ĉiuj
Judoj faris ĉion, kion ordonis la
pastro Jehojada ; kaj ĉiu prenis siajn
homojn, la sabate venantajn kun la
sabate forirantaj, ĉar la pastro Jeho-

jada ne forliberigis la laŭvicajn
grupojn. 9 Kaj la pastro Jehojada
disdonis al la centestroj la lancojn,
ŝildojn, kaj manŝildojn de la reĝo
David, kiuj estis en la domo de Dio.
10 Kaj li starigis la tutan popolon,
ĉiun kun lia batalilo en la mano, de la
dekstra flanko de la domo ĝis la
maldekstra flanko de la domo, ĉe la
altaro kaj ĉe la domo, ĉirkaŭe de la
reĝo. 11 Kaj oni elkondukis la
reĝidon, metis sur lin la kronon kaj
la ateston, kaj proklamis lin reĝo;
Jehojada kaj liaj filoj sanktoleis lin,
kaj diris: Vivu la reĝo! 12 Kiam
Atalja aŭdis la bruon de la popolo,
kuranta kaj gloranta la reĝon, ŝi
iris al la popolo en la domon de la
Eternulo. 13 Kaj ŝi ekvidis, ke jen
la reĝo staras ĉe la kolono apud la
enirejo, kaj la eminentuloj kaj la
trumpetistoj apud la reĝo, kaj la
tuta popolo de la lando ĝojas, kaj
oni trumpetas per trumpetoj, kaj
la kantistoj staras kun la muzik-
aj instrumentoj kaj glorkantas.
Tiam Atalja disŝiris siajn vestojn,
kaj ekkriis: Konspiro, konspiro!
14 Tiam la pastro Jehojada elirigis
la centestrojn, la estrojn de la
militistaro, kaj diris al ili: Elkonduku
ŝin ekster la vicojn; kaj kiu ŝin
sekvos, tiun oni mortigu per glavo;
ĉar la pastro diris: Ne mortigu ŝin
en la domo de la Eternulo. 15 Kaj
oni liberigis por ŝi lokon, kaj ŝi iris
tra la enirejo de la Pordego de
Ĉevaloj al la reĝa domo, kaj tie oni
ŝin mortigis.
16 Kaj Jehojada faris interligon
inter li, la tuta popolo, kaj la reĝo,
ke ili estu popolo de la Eternulo.
17 Kaj la tuta popolo iris en la domon
de Baal kaj ĝin detruis; kaj liajn
altarojn kaj bildojn ili disrompis, kaj
Matanon, la pastron de Baal, ili
mortigis antaŭ la altaroj. 18 Kaj
Jehojada komisiis la oficojn en la
domo de la Eternulo al la pastroj
Levidoj, kiujn destinis David por la
domo de la Eternulo, por faradi
bruloferojn al la Eternulo, kiel estas
skribite en la instruo de Moseo, kun
ĝojo kaj kantoj, laŭ la preskribo de
David. 19 Kaj li starigis la pordeg-
istojn ĉe la pordegoj de la domo
de la Eternulo, por ke neniu povu
eniri, kiu pro io estas malpura.
20 Kaj li prenis la centestrojn kaj la
potenculojn kaj la regantojn de la
popolo kaj la tutan popolon de la
lando, kaj li kondukis la reĝon el la
domo de la Eternulo; kaj ili trairis
tra la supra pordego en la reĝan
domon, kaj ili sidigis la reĝon sur la
regna trono. 21 Kaj la tuta popolo
de la lando ĝojis, kaj la urbo estis
trankvila. Sed Ataljan oni mortigis
per glavo.

24 LA aĝon de sep jaroj havis
Joaŝ, kiam li fariĝis reĝo,
kaj kvardek jarojn li reĝis en
Jerusalem. La nomo de lia patrino
estis Cibja, el Beer-Ŝeba. 2 Joaŝ
agadis bone antaŭ la Eternulo dum
la tuta vivo de la pastro Jehojada.
3 Kaj Jehojada prenis por li du edz-
inojn, kaj li naskigis filojn kaj filinojn.
4 Post tio Joaŝ ekintencis renovigi
la domon de la Eternulo. 5 Kaj li
kunvokis la pastrojn kaj la Levidojn,
kaj diris al ili: Iru en la urbojn de
Judujo kaj kolektu de ĉiuj Izraelidoj
monon por riparadi la domon de via
Dio ĉiujare; kaj rapidu kun tiu afero.
Sed la Levidoj ne rapidis. 6 Tiam
la reĝo alvokis Jehojadan, ilian ĉefon,
kaj diris al li: Kial vi ne postulas
de la Levidoj, ke ili alportadu el
Judujo kaj Jerusalem la imposton,
kiun Moseo, la servanto de la Etern-
ulo, kaj la komunumo de Izrael star-
igis por la tabernaklo de la interligo?
7 Ĉar la malpia Atalja kaj ŝiaj filoj
ruinigis la domon de Dio; kaj ĉion,
kio estis sanktigita por la domo de
la Eternulo, ili uzis por la Baaloj.
8 Kaj la reĝo ordonis, kaj oni faris
unu keston kaj starigis ĝin ĉe la
pordego de la domo de la Eternulo,
ekstere. 9 Kaj oni proklamis en
Judujo kaj en Jerusalem, ke oni al-
portadu al la Eternulo la imposton,
kiun Moseo, servanto de Dio, starigis
por la Izraelidoj en la dezerto.
10 Kaj ekĝojis ĉiuj estroj kaj la tuta
popolo, kaj ili alportis kaj ĵetis en la
keston, ĝis ĝi pleniĝis. 11 Kaj ĉiu-
foje, kiam oni alportis la keston per
la Levidoj en la reĝan oficejon, kaj
oni vidis, ke estas multe da mono,
venis skribisto de la reĝo kaj kom-
isiito de la ĉefpastro, kaj ili malplen-
igis la keston, kaj poste oni reportis
ĝin kaj restarigis sur ĝia loko. Tiel
oni faradis ĉiutage, kaj oni kolektis
multe da mono. 12 Kaj la reĝo kaj
Jehojada donadis ĝin al la farantoj

de la laboroj en la domo de la Eternulo,
kaj oni dungis ŝtonhakistojn kaj
ĉarpentistojn, por renovigi la domon
de la Eternulo, ankaŭ ferajîstojn
kaj kuprajîstojn, por ripari la domon
de la Eternulo. 13 Kaj la laboristoj
laboris, kaj la afero antaŭeniris per
iliaj manoj; kaj oni metis la domon
de Dio en bonan staton, kaj oni ĝin
fortikigis. 14 Kiam ili finis, ili al-
portis la restintan monon al la reĝo
kaj al Jehojada; el tio oni faris vazojn
por la domo de la Eternulo, vazojn
por la servado kaj por la bruloferoj,
kalikojn kaj aliajn vazojn orajn kaj
arĝentajn. Kaj oni alportadis brul-
oferojn en la domo de la Eternulo
konstante, dum la tuta vivo de Jeho-
jada. 15 Jehojada maljuniĝis kaj
atingis sufiĉan aĝon, kaj li mortis;
la aĝon de cent tridek jaroj li havis,
kiam li mortis. 16 Kaj oni enterigis
lin en la urbo de David, kun la reĝoj;
ĉar li faradis bonon en Izrael, por Dio
kaj por Lia domo. 17 Post la morto
de Jehojada venis la estroj de Judujo
kaj kliniĝis antaŭ la reĝo; kaj li
komencis obeadi ilin. 18 Kaj ili
forlasis la domon de la Eternulo, Dio
de iliaj patroj, kaj ili servadis al
sanktaj stangoj kaj al idoloj; kaj
ekscitiĝis Lia kolero kontraŭ Judujo
kaj kontraŭ Jerusalem pro ĉi tiu ilia
kulpo. 19 Li sendis al ili profetojn,
por revenigi ilin al la Eternulo; kaj
ili admonis ilin, sed ĉi tiuj ne atentis.
20 La spirito de Dio venis sur Ze-
ĥarjan, filon de la pastro Jehojada, kaj
li stariĝis antaŭ la popolo, kaj diris
al ili: Tiele diras Dio: Kial vi mal-
obeas la ordonojn de la Eternulo?
Vi ne havos sukceson, ĉar vi forlasis
la Eternulon, kaj tial Li vin forlasis.
21 Ili faris konspiron kontraŭ li, kaj
ŝtonmortigis lin laŭ ordono de la reĝo
sur la korto de la domo de la Eternulo.
22 Kaj la reĝo Joaŝ ne memoris la
favorkorajôn, kiun lia patro Jehojada
faris al li, kaj li mortigis lian filon.
Ĉi tiu, mortante, diris: La Eternulo
vidu, kaj punu. 23 Post paso de
unu jaro eliris kontraŭ lin la milit-
istaro de Sirio; kaj ili eniris en Jud-
ujon kaj Jerusalemon kaj ekstermis
el la popolo ĉiujn estrojn de la pop-
olo; kaj la tutan militakirajôn ili
sendis al la reĝo de Damasko.
24 Kun nemulte da homoj venis la
militistaro de Sirio; tamen la Eternulo
transdonis en ilian manon la milit-
istaron multe pli grandan, pro tio, ke
ĉi tiuj forlasis la Eternulon, Dion de
iliaj patroj. Kaj sur Joaŝ ili faris
juĝon. 25 Kiam ili foriris de li,
lasinte lin en grava malsano, liaj
servantoj faris konspiron kontraŭ li
pro la sango de la filoj de Jehojada,
la pastro, kaj ili mortigis lin sur lia
lito, kaj li mortis. Kaj oni enterigis
lin en la urbo de David, sed oni ne
enterigis lin en la reĝaj tomboj.
26 La konspirintoj kontraŭ li estis:
Zabad, filo de la Amonidino Ŝimeat,
kaj Jehozabad, filo de la Moabidino
Ŝimrit. 27 Pri liaj filoj, pri la multo
da mono, kiu estis kolektita sub
li, kaj pri la riparado de la domo de
Dio, estas skribite en la komentario
en la libro de la reĝoj. Kaj anstataŭ
li ekreĝis lia filo Amacja.

25 LA aĝon de dudek kvin jaroj
havis Amacja, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Jehoadan, el Jerusalem.
2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tamen ne el plena koro. 3 Kiam lia
reĝado fortikiĝis, li mortigis siajn
servantojn, kiuj mortigis la reĝon, lian
patron. 4 Sed iliajn filojn li ne mort-
igis, ĉar tiel estas skribite en la
instruo, en la libro de Moseo, kie la
Eternulo ordonis, dirante: Ne devas
morti patroj pro la infanoj, kaj infanoj
ne devas morti pro la patroj, sed
ĉiu devas morti pro sia peko. 5 Am-
acja kunvenigis la Judojn, kaj star-
igis ilin laŭ patrodomoj, laŭ milestroj
kaj centestroj, ĉiujn Jehudaidojn kaj
Benjamenidojn; kaj li kalkulis ilin,
la havantajn la aĝon de dudek jaroj
kaj pli, kaj li trovis, ke ili prezentas
la nombron de tricent mil viroj
elektitaj, povantaj iri en militon kaj
teni lancon kaj ŝildon. 6 Kaj li
dungis de Izrael cent mil bravajn
militistojn pro cent kikaroj da arĝento.
7 Sed homo de Dio venis al li, kaj
diris: Ho reĝo, ne iru kun vi la milit-
istaro de Izrael, ĉar la Eternulo ne
estas kun Izrael, kun ĉiuj idoj de
Efraim; 8 sed iru vi sola, agu
kuraĝe en la milito; alie Dio faligos
vin antaŭ la malamiko, ĉar Dio havas
la forton, por helpi kaj por faligi.
9 Kaj Amacja diris al la homo de Dio:
Kion do oni faru kun la cent kikaroj,
kiujn mi donis al la militistoj de

Izrael ? La homo de Dio respondis :
La Eternulo povas doni al vi pli ol tio.
10 Tiam Amacja apartigis la milit-
istojn, kiuj venis al li el la lando de
Efraim, ke ili iru al sia loko. Kaj
forte ekflamis ilia kolero kontraŭ
Judujo, kaj ili reiris al sia loko kun
kolero. 11 Kaj Amacja havis la
kuraĝon kaj kondukis sian popolon
kaj iris en la Valon de Salo ; kaj li
mortigis el la Seiranoj dek mil ;
12 kaj dek mil vivantajn la Judoj
prenis en kaptitecon kaj kondukis
ilin sur la supron de roko, kaj ĵetis
ilin malsupren de la supro de la
roko tiel, ke ĉiuj dishakiĝis. 13 Sed
la militistoj, kiujn Amacja sendis
returne, por ke ili ne iru kun li en la
militon, kuris en la urbojn de Judujo,
de Samario ĝis Bet-Ĥoron, kaj mort-
igis tie tri mil homojn, kaj kaptis
multe da rabakiraĵo.

14 Kiam Amacja revenis post la
venkobato de la Edomidoj, li alportis
la diojn de la Seiranoj kaj starigis
ilin al si kiel diojn, kaj antaŭ ili li
adorkliniĝis kaj al ili li incensis.
15 Tiam ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Amacja, kaj Li
sendis al li profeton, kaj ĉi tiu diris
al li : Kial vi turnas vin al la dioj de la
popolo, kiuj ne savis sian popolon
kontraŭ via mano ? 16 Kaj dum li
estis parolanta al li, la reĝo diris al
li : Ĉu oni faris vin konsilisto de la
reĝo ? ĉesu, ĉar alie oni vin mortigos.
Tiam la profeto ĉesis, kaj diris : Mi
scias, ke Dio decidis pereigi vin ; ĉar
vi tion faris kaj vi ne aŭskultis mian
konsilon.

17 Amacja, reĝo de Judujo, konsil-
iĝis, kaj sendis al Joaŝ, filo de
Jehoaĥaz, filo de Jehu, reĝo de Izrael,
por diri : Venu, ni komparu niajn
fortojn. 18 Tiam Joaŝ, reĝo de
Izrael, sendis al Amacja, reĝo de
Judujo, por diri : La prunelo sur
Lebanon sendis al la cedro sur
Lebanon, por diri : Donu vian filinon
al mia filo kiel edzinon. Sed preter-
iris sovaĝa besto de Lebanon kaj
dispremis per la piedoj la prunelon.
19 Vi diras al vi : Jen mi venkobatis
la Edomidojn ; kaj via koro fieriĝis
kaj serĉas gloron. Sidu nun hejme ;
kial vi volas entrepreni aferon mal-
feliĉan, ke vi falu kaj kun vi ankaŭ
Judujo ? 20 Sed Amacja ne obeis ;
ĉar tio estis de Dio, por transdoni
ilin en manojn pro tio, ke ili turnis
sin al la dioj de Edom. 21 Kaj eliris
Joaŝ, reĝo de Izrael, kaj ili komparis
siajn fortojn, li kaj Amacja, reĝo de
Judujo, en Bet-Ŝemeŝ, kiu estas en
Judujo. 22 Kaj la Judoj estis venko-
batitaj de la Izraelidoj, kaj ili dis-
kuris ĉiu al sia tendo. 23 Kaj Am-
acjan, reĝon de Judujo, filon de
Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, kaptis Joaŝ,
reĝo de Izrael, en Bet-Ŝemeŝ, kaj
venigis lin en Jerusalemon ; kaj li
detruis la muregon de Jerusalem,
de la Pordego de Efraim ĝis la Pord-
ego Angula, sur la spaco de kvarcent
ulnoj. 24 Kaj li prenis la tutan oron
kaj arĝenton, kaj ĉiujn vazojn, kiuj
troviĝis en la domo de Dio ĉe Obed-
Edom, kaj la trezorojn de la reĝa
domo, kaj ankaŭ garantiulojn, kaj li
reiris en Samarion.

25 Kaj Amacja, filo de Joaŝ, reĝo
de Judujo, vivis post la morto de
Joaŝ, filo de Jehoaĥaz, reĝo de Izrael,
ankoraŭ dek kvin jarojn. 26 La
cetera historio de Amacja, la unua
kaj la lasta, estas priskribita en la
libro de la reĝoj de Judujo kaj de
Izrael. 27 De la tempo, kiam Am-
acja deturnis sin de la Eternulo,
oni faris kontraŭ li konspiron en
Jerusalem, kaj li forkuris en Laĥiŝon.
Sed oni sendis post li en Laĥiŝon,
kaj tie oni lin mortigis. 28 Kaj oni
venigis lin sur ĉevaloj kaj enterigis
lin kun liaj patroj en la urbo de
Judujo.

26 KAJ la tuta Juda popolo
prenis Uzijan, kiu havis la
aĝon de dek ses jaroj, kaj
faris lin reĝo anstataŭ lia patro
Amacja. 2 Li prikonstruis Elaton
kaj revenigis ĝin al Judujo, post kiam
la reĝo ekdormis kun siaj patroj.
3 La aĝon de dek ses jaroj havis
Uzija, kiam li fariĝis reĝo, kaj kvindek
du jarojn li reĝis en Jerusalem. La
nomo de lia patrino estis Jeĥolja, el
Jerusalem. 4 Li agadis bone antaŭ
la Eternulo, tiel same, kiel agadis
lia patro Amacja. 5 Li turnadis
sin al Dio en la tempo de Zeĥarja,
la kompetentulo en Diaj vizioj ; kaj en
tiu tempo, kiam li turnadis sin al la
Eternulo, Dio donadis al li sukceson.
6 Li eliris kaj militis kontraŭ la
Filiŝtoj ; li detruis la muregon de
Gat, la muregon de Jabne, kaj la
muregon de Aŝdod ; kaj li konstruis

urbojn en la regiono de Aŝdod kaj en
Filiŝtujo. 7 Kaj Dio helpis al li
kontraŭ la Filiŝtoj, kaj kontraŭ la
Araboj, kiuj loĝis en Gur-Baal, kaj
kontraŭ la Meunoj. 8 Kaj la Amon-
idoj donis al Uzija donacojn, kaj lia
nomo fariĝis fama ĝis la limo de
Egiptujo, ĉar li estis tre forta.
9 Uzija konstruis turojn en Jerusalem
super la Pordego Angula, super
la Pordego de la Valo, kaj super la
angulo, kaj fortikigis ilin. 10 Li
konstruis ankaŭ turojn en la dezerto
kaj elhakis multe da putoj, ĉar li
havis multe da brutoj sur la malaltaĵo
kaj sur la ebenaĵo; li havis ankaŭ
terkultivistojn kaj vinberistojn sur la
montoj kaj kreskotaŭgaj lokoj, ĉar li
estis amanto de la tero. 11 Uzija
havis militistaron, kapablan por batal-
oj, elirantan en militon per taĉ-
mentoj, laŭ la nombro, kalkulita de la
skribisto Jeiel kaj de la inspektisto
Maaseja, sub kontrolo de Ĥananja,
el la altranguloj de la reĝo. 12 La
tuta nombro de la ĉefoj de patro-
domoj, el la bravaj militistoj, estis du
mil sescent; 13 kaj sub ilia regado
estis militistaro el tricent sep mil
kvincent povantaj fari militon kun
batalkapableco, por helpi al la reĝo
kontraŭ la malamiko. 14 Kaj Uzija
pretigis por ili, por la tuta militistaro,
ŝildojn, lancojn, kaskojn, kirasojn,
pafarkojn, kaj ŝtonojn por ŝtonĵetiloj.
15 Kaj li faris en Jerusalem maŝinojn,
elpensitajn de specialistoj, por ke ili
troviĝu sur la turoj kaj sur la anguloj,
por ĵetadi sagojn kaj grandajn ŝtonojn.
Kaj lia nomo fariĝis fama malproks-
ime, ĉar li mirinde aranĝis al si
helpon, ĝis li fariĝis potenca.
16 Sed kiam li fariĝis potenca, lia
koro fieriĝis tiel, ke li malboniĝis.
Li krimis kontraŭ la Eternulo, lia Dio,
kaj li eniris en la templon de la
Eternulo, por incensi sur la altaro
de incensado. 17 Kaj eniris post
li la pastro Azarja, kaj kun li okdek
pastroj de la Eternulo, kuraĝuloj;
18 kaj ili stariĝis kontraŭ la reĝo
Uzija, kaj diris al li: Ne vi, Uzija,
devas incensi al la Eternulo, sed
incensi devas la pastroj, idoj de
Aaron, sanktigitaj; eliru el la sanktejo,
ĉar vi faris krimon, kaj tio ne estos
por vi honora antaŭ Dio, la Eternulo.
19 Tiam Uzija ekkoleris, kaj en la
mano li tenis incensilon, por incensi.
Sed kiam li ekkoleris kontraŭ la
pastroj, lepro aperis sur lia frunto,
antaŭ la pastroj en la domo de la
Eternulo, apud la altaro de incensado.
20 Kiam sin turnis al li la ĉefpastro
Azarja kaj ĉiuj pastroj, ili ekvidis,
ke li havas lepron sur la frunto Kaj
ili rapide elkondukis lin de tie, kaj
ankaŭ li mem rapidis eliri, ĉar la
Eternulo lin frapis. 21 Kaj la reĝo
Uzija restis lepra ĝis la tago de sia
morto, kaj li loĝis en izolita domo de
leprulo; ĉar li estis forigita for de la
domo de la Eternulo. Kaj lia filo
Jotam estis ĉefo de la reĝa domo kaj
regis la popolon de la lando. 22 La
ceteran historion de Uzija, la unuan
kaj la lastan, priskribis la profeto
Jesaja, filo de Amoc. 23 Kaj Uzija
ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin kun liaj patroj sur la
kampo de la tomboj de la reĝoj; ĉar
oni diris: Li estas leprulo. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Jotam.

27 LA aĝon de dudek kvin jaroj
havis Jotam, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dek ses jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Jeruŝa, filino de Cadok.
2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tiel same, kiel agadis lia patro
Uzija; sed li ne eniris en la templon
de la Eternulo; kaj la popolo ĉiam
ankoraŭ pekadis. 3 Li konstruis
la supran pordegon de la domo de
la Eternulo, kaj ĉe la muro de Ofel
li multe konstruis. 4 Li konstruis
ankaŭ urbojn sur la monto de Jehuda,
kaj en la arbaroj li konstruis kastelojn
kaj turojn. 5 Li militis kontraŭ la
reĝo de la Amonidoj kaj venkis ilin;
kaj la Amonidoj donis al li en tiu jaro
cent kikarojn da arĝento, dek mil
kor'ojn da tritiko, kaj dek mil da
hordeo. Tion saman donis al li la
Amonidoj ankaŭ en la dua jaro kaj
en la tria. 6 Jotam fariĝis potenca,
ĉar li bone aranĝis siajn vojojn antaŭ
la Eternulo, sia Dio. 7 La cetera
historio de Jotam, ĉiuj liaj militoj
kaj liaj vojoj, estas priskribitaj en la
libro de la reĝoj de Izrael kaj Judujo.
8 La aĝon de dudek kvin jaroj li
havis, kiam li fariĝis reĝo, kaj dek
ses jarojn li reĝis en Jerusalem.
9 Kaj Jotam ekdormis kun siaj
patroj, kaj oni enterigis lin en la
urbo de David. Kaj anstataŭ li
ekreĝis lia filo Aĥaz.

28 LA aĝon de dudek jaroj havis
Aĥaz, kiam li fariĝis reĝo,
kaj dek ses jarojn li reĝis en
Jerusalem; kaj li ne agadis bone
antaŭ la Eternulo, kiel lia patro
David. 2 Li iradis laŭ la vojoj de la
reĝoj de Izrael, kaj li eĉ faris fand-
itajn statuojn de Baaloj; 3 li incens-
adis en la valo de la filo de Hinom,
li bruligis siajn filojn per fajro, simile
al la abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn
la Eternulo forpelis de antaŭ la
Izraelidoj; 4 li oferadis kaj incens-
adis sur la altaĵoj kaj sur la mont-
etoj kaj sub ĉiu verda arbo. 5 Kaj
la Eternulo, lia Dio, transdonis lin
en la manon de la reĝo de Sirio, kaj
ili venkobatis lin, prenis de li multe
da kaptitoj kaj forkondukis en Dam-
askon. Ankaŭ en la manon de la
reĝo de Izrael li estis transdonita,
kaj ĉi tiu faris al li grandan baton.
6 Pekaĥ, filo de Remalja, mortigis
el la Judoj cent dudek mil en unu
tago, kiuj ĉiuj estis homoj bravaj—
pro tio, ke ili forlasis la Eternulon,
Dion de iliaj patroj. 7 Kaj Ziĥri,
fortulo el la Efraimidoj, mortigis
Maasejan, filon de la reĝo, kaj Azri-
kamon, la palacestron, kaj Elkanan, la
duan post la reĝo. 8 Kaj la Izrael-
idoj forkaptis de siaj fratoj ducent mil
virinojn, filojn, kaj filinojn, kaj ankaŭ
multe da rabaĵo ili prenis de ili kaj
venigis la rabaĵon en Samarion.
9 Tie estis profeto de la Eternulo
kun la nomo Oded. Li eliris antaŭ la
militistaron, kiu venis al Samario,
kaj diris al ili: Jen pro la kolero de la
Eternulo, Dio de viaj patroj, kontraŭ
la Judoj, Li transdonis ilin en viajn
manojn, kaj vi mortigis ilin kun tia
furiozo, ke tio atingis la ĉielon.
10 Nun la loĝantojn de Judujo kaj
Jerusalem vi intencas subigi al vi
kiel sklavojn kaj sklavinojn. Sed
per tio vi fariĝos ja kulpaj antaŭ la
Eternulo, via Dio. 11 Aŭskultu do
min, kaj redonu la kaptitojn, kiujn vi
prenis el viaj fratoj, ĉar ekscitiĝis
kontraŭ vi la flamo de kolero de la
Eternulo. 12 Tiam leviĝis kelkaj
el la ĉefoj de la Efraimidoj, Azarja,
filo de Jehoĥanan, Bereĥja, filo de
Meŝilemot, Jeĥizkija, filo de Ŝalum,
kaj Amasa, filo de Ĥadlaj, kontraŭ
tiuj, kiuj venis el la militistaro,
13 kaj diris al ili: Ne konduku ĉi
tien la kaptitojn, ĉar novan nian
kulpon antaŭ la Eternulo vi intencas
aldoni al niaj pekoj kaj kulpoj; granda
estas nia kulpo kaj la flama kolero
kontraŭ Izrael. 14 Tiam la armitoj
forlasis la kaptitojn kaj la rabitaĵon
antaŭ la estroj kaj la tuta komunumo.
15 Kaj leviĝis la viroj, menciitaj laŭ
iliaj nomoj, prenis la kaptitojn, kaj
ĉiujn el iliaj nuduloj ili vestis per
parto de la rabitaĵo, vestis ilin, donis
al ili ŝuojn, donis al ili manĝi kaj
trinki, ŝmiris ilin per oleo, sidigis
sur azenoj ĉiujn senfortulojn, for-
kondukis ilin en Jeriĥon, la urbon de
Palmoj, al iliaj fratoj; kaj ili mem
revenis en Samarion.
16 En tiu tempo la reĝo Aĥaz
sendis al la reĝoj de Asirio, ke ili
helpu al li. 17 Ankaŭ la Edomidoj
venis, venkobatis la Judojn, kaj
forkaptis kaptitojn. 18 Ankaŭ la
Filiŝtoj invadis la urbojn de la mal-
altaĵo kaj de la sudo de Judujo, kaj
venkoprenis la urbojn Bet-Ŝemeŝ,
Ajalon, Gederot, Soĥo kun ĝiaj filin-
urboj, Timna kun ĝiaj filinurboj, kaj
Gimzo kun ĝiaj filinurboj, kaj enloĝ-
iĝis tie. 19 Ĉar la Eternulo humil-
igis Judujon pro Aĥaz, reĝo de
Izrael, kiu malĉastigis Judujon kaj
krimis antaŭ la Eternulo. 20 Kaj
venis kontraŭ lin Tiglat-Pileser, reĝo
de Asirio, kaj premis lin, anstataŭ
subteni lin; 21 ĉar Aĥaz prirabis
la domon de la Eternulo kaj la reĝan
domon kaj la eminentulojn, kaj donis
al la reĝo de Asirio, tamen tio ne
helpis al li. 22 En la tempo de sia
mizero li plue krimis kontraŭ la
Eternulo, li, la reĝo Aĥaz. 23 Kaj li
alportadis oferojn al la dioj de la
Damaskanoj, kiuj venkobatis lin,
kaj li diris: La dioj de la reĝoj de
Sirio helpas al ili; tial mi oferados al
ili, kaj ili helpos al mi. Sed ili kaŭzis
falon al li kaj al la tuta Izrael. 24 Kaj
Aĥaz kolektis ĉiujn vazojn de la domo
de Dio kaj disbatis la vazojn de la
domo de Dio, kaj li ŝlosis la pordojn
de la domo de la Eternulo, kaj faris
al si altarojn en ĉiuj anguloj de
Jerusalem. 25 Kaj en ĉiuj urboj
de Judujo li faris altaĵojn, por incensi
al aliaj dioj, kaj li kolerigis la Etern-
ulon, Dion de liaj patroj. 26 Lia
cetera historio kaj lia tuta konduto,
la antaŭa kaj la lasta, estas priskrib-
itaj en la libro de la reĝoj de Judujo
kaj Izrael. 27 Kaj Aĥaz ekdormis

kun siaj patroj, kaj oni enterigis lin
en la urbo, en Jerusalem; ĉar oni
ne metis lin en la tombojn de la reĝoj
de Izrael. Kaj anstataŭ li ekreĝis
lia filo Ĥizkija.

29 ĤIZKIJA fariĝis reĝo, hav-
ante la aĝon de dudek kvin
jaroj, kaj dudek naŭ jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Abija, filino de Zeĥarja.
2 Li agadis bone antaŭ la Eternulo,
tiel same, kiel agadis lia patro David.
3 En la unua jaro de sia reĝado, en
la unua monato, li malŝlosis la
pordojn de la domo de la Eternulo
kaj riparis ilin. 4 Kaj li venigis la
pastrojn kaj la Levidojn, kolektis ilin
sur la placo orienta, 5 kaj diris al
ili: Aŭskultu min, ho Levidoj! nun vi
sanktigu vin, kaj sanktigu la domon
de la Eternulo, Dio de viaj patroj,
kaj elĵetu la malpuraĵon el la sanktejo.
6 Ĉar niaj patroj krimis, agadis
malbone antaŭ la Eternulo, nia Dio,
forlasis Lin, forturnis sian vizaĝon
de la loĝejo de la Eternulo, kaj turnis
al ĝi sian dorson. 7 Ili ankaŭ ŝlosis
la pordojn de la portiko, estingis la
lucernojn, incensojn ili ne incensis,
kaj bruloferojn ili ne faris en la
sanktejo al Dio de Izrael. 8 Kaj
ekkoleris la Eternulo kontraŭ Judujo
kaj Jerusalem; kaj Li elmetis ilin al
teruro, ruinigo, kaj mokado, kiel vi
vidas per viaj okuloj. 9 Kaj jen
niaj patroj falis de glavo, kaj niaj filoj,
filinoj, kaj edzinoj estas pro tio en
kaptiteco. 10 Nun mi intencas fari
interligon kun la Eternulo, Dio de
Izrael, por ke Li forigu de ni la flamon
de Sia kolero. 11 Miaj infanoj, nun
ne estu malzorgaj, ĉar vin elektis la
Eternulo, ke vi staru antaŭ Li, ke vi
servu al Li, kaj ke vi estu por Li
servantoj kaj incensantoj.
12 Tiam leviĝis la Levidoj: Maĥat,
filo de Amasaj, Joel, filo de Azarja,
el la Kehatidoj; kaj el la Merariidoj:
Kiŝ, filo de Abdi, Azarja, filo de
Jehalelel; kaj el la Gerŝonidoj: Joaĥ,
filo de Zima, kaj Eden, filo de Joaĥ;
13 kaj el la idoj de Elicafan: Ŝimri
kaj Jeiel; kaj el la idoj de Asaf:
Zeĥarja kaj Matanja; 14 kaj el la
idoj de Heman: Jeĥiel kaj Ŝimei; kaj
el la idoj de Jedutun: Ŝemaja kaj
Uziel. 15 Kaj ili kolektis siajn
fratojn kaj sanktigis sin; kaj ili eniris,
laŭ la ordono de la reĝo, konforme
al la vortoj de la Eternulo, por purigi
la domon de la Eternulo. 16 Kaj la
pastroj eniris en la internon de la
domo de la Eternulo, por purigi;
kaj ĉion malpuran, kion ili trovis en
la templo de la Eternulo, ili elportis
sur la korton de la domo de la Etern-
ulo; kaj tion prenis la Levidoj, por
elporti eksteren, al la torento Kidron.
17 Ili komencis la sanktigadon en la
unua tago de la unua monato, kaj en
la oka tago de la monato ili eniris en
la portikon de la Eternulo; ili sankt-
igis la domon de la Eternulo dum ok
tagoj, kaj en la dek-sesa tago de la
unua monato ili finis. 18 Kaj ili
eniris internen al la reĝo Ĥizkija, kaj
diris: Ni purigis la tutan domon de la
Eternulo, kaj la altaron de bruloferoj
kaj ĉiujn ĝiajn vazojn, kaj la tablon
de la panoj de propono kaj ĉiujn
ĝiajn vazojn; 19 kaj ĉiujn vazojn,
kiujn la reĝo Aĥaz dum sia reĝado
malpurigis per siaj krimoj, ni pretigis
kaj sanktigis, kaj jen ili estas antaŭ
la altaro de la Eternulo.
20 La reĝo Ĥizkija leviĝis frue
matene, kunvenigis la estrojn de la
urbo, kaj iris en la domon de la
Eternulo. 21 Kaj ili alkondukis sep
bovojn, sep virŝafojn, sep ŝafidojn,
kaj sep kaprojn, kiel pekoferon pro la
regno, pro la sanktejo, kaj pro Jud-
ujo; kaj li ordonis al la Aaronidoj,
la pastroj, fari bruloferon sur la
altaro de la Eternulo. 22 Kaj oni
buĉis la bovojn, kaj la pastroj prenis
la sangon kaj aspergis la altaron; kaj
oni buĉis la virŝafojn kaj aspergis
per la sango la altaron; kaj oni buĉis
la ŝafidojn kaj aspergis per la sango
la altaron. 23 Kaj oni alkondukis
la propekajn kaprojn antaŭ la reĝon
kaj la komunumon, kaj ili metis siajn
manojn sur ilin. 24 Kaj la pastroj
ilin buĉis, kaj senpekigis per ilia
sango la altaron, por pekliberigi la
tutan Izraelon; ĉar pro la tuta Izrael,
diris la reĝo, estas la brulofero kaj la
pekofero. 25 Kaj li starigis la Lev-
idojn en la domo de la Eternulo kun
cimbaloj, psalteroj, kaj harpoj, laŭ
la preskribo de David, de Gad, la
viziisto de la reĝo, kaj de la profeto
Natan; ĉar de la Eternulo estis tiu
preskribo per Liaj profetoj. 26 Kaj
stariĝis la Levidoj kun la instru-
mentoj de David, kaj la pastroj kun la
trumpetoj. 27 Kaj Ĥizkija ordonis,

ke oni faru la bruloferon sur la altaro.
Kaj en la momento, kiam komenciĝis
la brulofero, komenciĝis la kantado
al la Eternulo, akompanata de trump-
etoj kaj de instrumentoj de David,
reĝo de Izrael. 28 Kaj la tuta
popolo adorkliniĝis, kaj la kantado
de la kantistoj kaj la trumpetado de
la trumpetistoj daŭris ĝis la fino de
la brulofero. 29 Kiam la brulofero
estis finita, la reĝo, kaj ĉiuj, kiuj
troviĝis kun li, ekgenuis kaj adorklin-
iĝis. 30 Kaj la reĝo Ĥizkija kaj la
estroj diris al la Levidoj, ke ili gloru
la Eternulon per la vortoj de David kaj
de la viziisto Asaf ; kaj ili glorkantis
kun ĝojo, fleksis sin, kaj adorkliniĝis.
31 Kaj Ĥizkija diris plue : Nun vi
konsekris vin al la Eternulo ;
aliru kaj konduku buĉoferojn kaj
dankoferojn al la domo de la
Eternulo. Kaj la komunumo al-
kondukis buĉoferojn kaj dankoferojn
kaj memvolajn bruloferojn. 32 La
nombro de la bruloferoj, kiujn la
komunumo alkondukis, estis : sepdek
bovoj, cent virŝafoj, ducent ŝafidoj ;
ĉio ĉi tio estis bruloferoj al la Eternulo.
33 Da konsekritaj estis : sescent
bovoj kaj tri mil ŝafoj. 34 Sed la
nombro de la pastroj estis tro malgranda, kaj ili ne povis senfeligi ĉiujn
bruloferojn ; tial helpis al ili iliaj
fratoj, la Levidoj, ĝis la laboro estis
finita kaj ĝis la pastroj sin sanktigis ;
ĉar la Levidoj estis pli fervoraj en la
sinsanktigado, ol la pastroj. 35 An-
kaŭ tre multe estis da bruloferoj, kun
la sebo de pacoferoj kaj kun verŝ-
oferoj por la bruloferoj. Tiamaniere
estis preta la servado en la domo de
la Eternulo. 36 Kaj ĝojis Ĥizkija
kaj la tuta popolo pri tio, kion Dio
pretigis por la popolo ; ĉar neatendita
estis la afero.

30 ĤIZKIJA sendis al la tuta
Izrael kaj Jehuda, li skribis
ankaŭ leterojn al Efraim kaj
Manase, ke ili venu en la domon de la
Eternulo, en Jerusalemon, por fari
Paskon al la Eternulo, Dio de Izrael.
2 Kaj la reĝo kaj liaj eminentuloj
kaj la tuta komunumo en Jerusalem
per konsiliĝo decidis fari la Paskon
en la dua monato ; 3 ĉar ili ne povis
fari ĝin en tiu tempo pro tio, ke la
pastroj ne sanktigis sin en sufiĉa
nombro kaj la popolo ne kolektiĝis en
Jerusalem. 4 La afero plaĉis al la
reĝo kaj al la tuta komunumo. 5 Kaj
ili decidis proklami en la tuta lando
de Izrael, de Beer-Ŝeba ĝis Dan,
ke oni venu fari Paskon al la Eternulo,
Dio de Izrael, en Jerusalem ; ĉar jam
delonge oni ne faris ĝin, kiel estas
skribite. 6 Kaj ekiris kurieroj kun
leteroj de la reĝo kaj de liaj eminent-
uloj en la tutan landon de Izrael kaj
Jehuda, kun jena ordono de la reĝo :
Ho idoj de Izrael, revenu al la Etern-
ulo, Dio de Abraham, Isaak, kaj
Izrael, kaj tiam Li revenos al la sav-
iĝintoj, kiuj restis ĉe vi de la mano
de la reĝoj de Asirio. 7 Kaj ne estu
kiel viaj patroj kaj viaj fratoj, kiuj
krimis kontraŭ la Eternulo, Dio de
iliaj patroj, kaj kiujn Li tial elmetis
al ruinigo, kiel vi vidas. 8 Nun ne
estu malmolnukaj kiel viaj patroj :
donu la manon al la Eternulo, kaj
venu en Lian sanktejon, kiun Li
sanktigis por ĉiam, kaj servu al la
Eternulo, via Dio, kaj Li deturnos de
vi la flamon de Sia kolero. 9 Ĉar
se vi revenos al la Eternulo, viaj
fratoj kaj viaj filoj trovos favorkor-
econ ĉe tiuj, kiuj ilin forkaptis, kaj
povos reveni en ĉi tiun landon ; ĉar
kompatema kaj favorkora estas la
Eternulo, via Dio, kaj Li ne deturnos
de vi Sian vizaĝon, se vi revenos al Li.
10 La kurieroj iris de urbo al urbo
en la lando de Efraim kaj Manase
kaj ĝis la lando de Zebulun ; sed oni
ridis pri ili kaj mokis ilin. 11 Nur
kelkaj el la Aŝeridoj, Manaseidoj, kaj
Zebulunidoj humiliĝis, kaj venis en
Jerusalemon. 12 Super Judujo est-
is la mano de Dio, por doni al ili
unuanimecon, por plenumi la ordonon
de la reĝo kaj de la eminentuloj
konforme al la vorto de la Eternulo.
13 Kaj kolektiĝis en Jerusalem multe
da popolo, por fari la feston de
macoj en la dua monato, tre granda
homamaso. 14 Kaj ili leviĝis, kaj
forigis la altarojn, kiuj estis en
Jerusalem ; kaj ĉion, sur kio oni far-
adis incensadon, ili forigis kaj ĵetis
en la torenton Kidron. 15 Kaj ili
buĉis la Paskon en la dek-kvara tago
de la dua monato. La pastroj kaj la
Levidoj hontis, kaj sanktigis sin kaj
venigis la bruloferojn al la domo de
la Eternulo. 16 Kaj ili staris sur
siaj postenoj laŭ la preskribo, kon-
forme al la instruo de Moseo, la homo
de Dio. La pastroj aspergis per la

sango el la manoj de la Levidoj.
17 Car en la komunumo estis multaj,
kiuj sin ne sanktigis, tial la Levid-
oj okupis sin per la buĉado de la Pask-
oj anstataŭ ĉiu, kiu ne estis pura,
por esti sanktigata al la Eternulo.
18 Multaj el la popolo, plejparte el
Efraim, Manase, Isaĥar, kaj Zebulun,
ne purigis sin; tamen ili manĝis la
Paskon, ne konforme al la preskribo;
sed Ĥizkija preĝis pri ili, dirante: La
Eternulo, la bona, pardonu ĉiun,
19 kiu pretigis sian koron, por turni
sin al Dio, la Eternulo, Dio de liaj
patroj, kvankam ne konforme al la
sankta puriĝo. 20 Kaj la Eternulo
aŭskultis Ĥizkijan kaj pardonis la
popolon. 21 Kaj la Izraelidoj, kiuj
troviĝis en Jerusalem, faris la feston
de macoj dum sep tagoj en granda
ĝojo; kaj ĉiutage la Levidoj kaj la
pastroj glorkantis al la Eternulo per
instrumentoj, difinitaj por glorado
de la Eternulo. 22 Kaj Ĥizkija
parolis afable al ĉiuj Levidoj, kiuj
distingiĝis en la servado al la
Eternulo. Kaj oni manĝis la festan
manĝaĵon dum sep tagoj, alportante
pacoferojn, kaj dankante la Etern-
ulon, Dion de iliaj patroj. 23 Kaj
la tuta komunumo interkonsiliĝe
decidis festi aliajn sep tagojn, kaj ili
pasigis la sep tagojn en gajeco.
24 Car Ĥizkija, reĝo de Judujo,
donis por la popolo mil bovojn kaj
sep mil ŝafojn, kaj la eminentuloj
donis al la popolo mil bovojn kaj dek
mil ŝafojn; kaj jam tre multaj el la
pastroj sin sanktigis. 25 Kaj ĝojis
la tuta komunumo de la Judoj kaj
la pastroj kaj la Levidoj, kaj la tuta
popolamaso, kiu venis de Izrael, kaj
la aligentuloj, kiuj venis el la lando
de Izrael kaj kiuj loĝis en Judujo.
26 Kaj estis granda ĝojo en Jeru-
salem; ĉar de la tempo de Salomono,
filo de David, reĝo de Izrael, ne estis
io simila en Jerusalem. 27 Kaj
leviĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj
benis la popolon; kaj aŭskultita
estis ilia voĉo, kaj venis ilia preĝo
en Lian sanktan loĝejon, en la
ĉielon.

31 KIAM ĉio ĉi tio finiĝis, ĉiuj
Izraelidoj, kiuj tie troviĝis,
eliris en la urbojn de Judujo,
kaj disrompis la statuojn, dishakis
la sanktajn stangojn, kaj detruis la
altaĵojn kaj la altarojn en la tuta
Judujo kaj en la regionoj de Ben-
jamen, de Efraim, kaj de Manase,
ĝis plena ekstermo. Kaj reiris ĉiuj
Izraelidoj ĉiu al sia posedaĵo, al siaj
urboj. 2 Kaj Ĥizkija starigis la
grupojn de la pastroj kaj de la Lev-
idoj laŭ ilia ordo, ĉiun laŭ ĝia destino,
la pastrojn kaj la Levidojn por la
bruloferoj kaj por la pacoferoj, por
servado, por laŭdkantado kaj glor-
kantado, ĉe la pordegoj de la tendaro
de la Eternulo. 3 Kaj la reĝo
destinis parton el sia havaĵo por
bruloferoj: por la bruloferoj matenaj
kaj vesperaj, por la bruloferoj sab-
ataj, monatkomencaj, kaj festaj, kiel
estas skribite en la instruo de la
Eternulo. 4 Kaj li ordonis al la
popolo, kiu loĝis en Jerusalem,
donadi vivrimedojn al la pastroj kaj
al la Levidoj, por ke ili povu fordoni
sin al la instruo de la Eternulo.
5 Kiam ĉi tiu ordono disvastiĝis, la
Izraelidoj alportis multe da unuaaĵoj
el greno, mosto, oleo, kaj mielo, kaj
diversajn kampajn produktaĵojn, kaj
ankaŭ dekonaĵojn el ĉio ili multe
alportis. 6 Kaj la Izraelidoj kaj la
Judoj, kiuj loĝis en la urboj de
Judujo, ankaŭ alportis dekonaĵon
el bovoj kaj ŝafoj, kaj dekonaĵon
sanktan, konsekritan al la Eternulo,
ilia Dio; kaj ili amasigis grandajn
amasojn. 7 En la tria monato oni
komencis la aranĝadon de la amasoj,
kaj en la sepa monato oni finis.
8 Kiam Ĥizkija kaj la estroj venis kaj
ekvidis la amasojn, ili benis la Etern-
ulon kaj Lian popolon Izrael. 9 Kaj
Ĥizkija demandis la pastrojn kaj la
Levidojn pri la amasoj. 10 Kaj
respondis al li Azarja, la ĉefpastro,
el la domo de Cadok, kaj diris: De la
momento, kiam oni komencis portadi
la donojn en la domon de la Eternulo,
oni manĝis kaj satiĝis, kaj restis
ankoraŭ multe; ĉar la Eternulo
benis Sian popolon; el la restaĵo
kolektiĝis ĉi tiu amasego. 11 Kaj
Ĥizkija ordonis pretigi ĉambrojn ĉe
la domo de la Eternulo. Kaj oni
pretigis. 12 Kaj oni transportis tien
la donojn, la dekonaĵojn, kaj la kon-
sekritaĵojn kun fideleco. Estro super
tio estis Konanja, la Levido, kaj lia
frato Ŝimei estis la dua post li.
13 Kaj Jeĥiel, Azazja, Naĥat, Asahel,
Jerimot, Jozabad, Eliel, Jiŝmaĥja,
Maĥat, kaj Benaja estis oficistoj apud

Konanja kaj lia frato Ŝimei, laŭ
ordono de la reĝo Ĥizkija, kaj de
Azarja, estro en la domo de Dio.
14 Kore, filo de Jimna, Levido
pordegisto ĉe la flanko orienta, estis
super la memvolaj donoj al Dio, super
la oferdonoj, alportataj al la Eternulo,
kaj super la plejsanktaĵoj. 15 Liaj
helpantoj estis Eden, Minjamin,
Jeŝua, Ŝemaja, Amarja, kaj Ŝeĥanja,
en la urboj de la pastroj, por fidele
disdonadi al siaj fratoj laŭgrupe, al
la grandaj kaj al la malgrandaj
16 (krom la registritaj virseksuloj,
havantaj la aĝon de tri jaroj kaj pli,
de ĉiuj, kiuj iradis ĉiutage en la
domon de la Eternulo laŭ siaj oficoj
kaj grupoj), 17 al la registritaj
pastroj, laŭ iliaj patrodomoj, kaj al la
Levidoj, havantaj la aĝon de dudek
jaroj kaj pli, laŭ iliaj oficoj kaj grupoj,
18 al la registritoj kun ĉiuj iliaj
malgrandaj infanoj, edzinoj, filoj,
kaj filinoj, al la tuta komunumo, por
ke ili fidele dediĉu sin al la sanktaj
aferoj. 19 Kaj por la Aaronidoj, la
pastroj, sur la antaŭurbaj kampoj de
iliaj urboj, de ĉiu urbo, la nomitaj
viroj estis destinitaj, por doni partojn
al ĉiu virseksulo inter la pastroj kaj
al ĉiu registrito inter la Levidoj.
20 Tion faris Ĥizkija en la tuta
Judujo, kaj li agadis bone, juste,
kaj vere antaŭ la Eternulo, lia Dio.
21 Kaj en ĉiuj faroj, kiujn li entre-
prenis koncerne la servadon en la
domo de Dio, la instruon kaj la ord-
onon pri la sinturnado al sia Dio, li
agadis el la tuta koro, kaj li havis
sukceson.

32 POST tiuj aferoj kaj veraĵoj
venis Sanĥerib, reĝo de As-
irio; li venis en Judujon,
eksieĝis la fortikigitajn urbojn, kaj
intencis forŝiri ilin al si. 2 Kiam
Ĥizkija vidis, ke Sanĥerib venis kaj
intencas militi kontraŭ Jerusalem,
3 li konsiliĝis kun siaj eminentuloj
kaj fortuloj, kaj decidis ŝutkovri la
akvon de la fontoj, kiuj estis ekster la
urbo; kaj ili helpis al li. 4 Kaj
kolektiĝis multe da popolo, kaj ili
ŝutkovris ĉiujn fontojn, kaj la tor-
enton, kiu fluas meze de la lando, ĉar
ili diris: Por kio permesi, ke la reĝoj
de Asirio, veninte, trovu multe da
akvo? 5 Kaj li estis kuraĝa, kaj
li prikonstruis la tutan difektiĝintan
muregon, li plialtigis la turojn, kaj
konstruis ekstere ankoraŭ alian mur-
egon, kaj li fortikigis Milon apud la
urbo de David, kaj pretigis multe da
bataliloj kaj da ŝildoj. 6 Kaj li
starigis militestrojn super la popolo,
kaj li kunvenigis ilin al si sur la
placon antaŭ la pordego de la urbo,
kaj vigligis ilian koron, dirante:
7 Estu kuraĝaj kaj fortaj, ne timu,
kaj ne sentu teruron antaŭ la reĝo
de Asirio kaj antaŭ la tuta homamaso,
kiu estas kun li, ĉar kun ni estas pli,
ol kun li: 8 kun li estas brako
karna, sed kun ni estas la Eternulo,
nia Dio, por helpi al ni kaj por batali
en niaj bataloj. Kaj la popolo vigliĝis
de la vortoj de Ĥizkija, reĝo de
Judujo.
9 Post tio Sanĥerib, reĝo de Asirio,
sendis siajn servantojn en Jeru-
salemon (li mem estis ĉe Laĥiŝ kune
kun sia tuta militistaro) al Ĥizkija,
reĝo de Judujo, kaj al ĉiuj Judoj en
Jerusalem, por diri: 10 Tiele diras
Sanĥerib, reĝo de Asirio: Kion vi
fidas, loĝante en la fortikaĵo en
Jerusalem? 11 Ĥizkija trompis vin,
por mortigi vin de malsato kaj soifo,
se li diras al vi: La Eternulo, nia Dio,
savos nin el la mano de la reĝo de
Asirio. 12 Li mem, Ĥizkija, forigis
ja Liajn altaĵojn kaj Liajn altarojn,
kaj ordonis al Judujo kaj Jerusalem,
dirante: Antaŭ unu sola altaro
adorkliniĝu kaj sur ĝi incensu.
13 Ĉu vi ne scias, kion mi kaj miaj
patroj faris al ĉiuj popoloj de la
landoj? Ĉu la dioj de la nacioj de la
landoj povis savi ilian landon el mia
mano? 14 Kiu el ĉiuj dioj de tiuj
nacioj, kiujn miaj patroj ekstermis,
povis savi sian popolon el mia mano,
ke via Dio povus savi vin el mia
mano? 15 Ĥizkija do ne trompu
vin kaj ne logu vin tiamaniere, kaj vi
ne kredu al li. Se neniu dio de iu ajn
nacio kaj regno povis savi sian
popolon el mia mano kaj el la mano
de miaj patroj, ankaŭ viaj dioj ne
savos vin el mia mano. 16 Kaj
ankoraŭ pli liaj servantoj parolis
kontraŭ Dio, la Eternulo, kaj kontraŭ
Lia servanto Ĥizkija. 17 Kaj leter-
ojn li skribis, por insulti la Etern-
ulon, Dion de Izrael, kaj dirante pri
Li tiele: Kiel la dioj de la nacioj
de la landoj ne savis sian popolon el
mia mano, tiel ankaŭ la Dio de Ĥizkija
ne savos Sian popolon el mia mano.

18 Kaj ili kriis per laŭta voĉo en la
Juda lingvo al la popolo Jerusalema,
kiu estis sur la murego, por timigi
ĝin kaj senkuraĝigi ĝin, por ke ili
povu venkopreni la urbon. 19 Kaj
ili parolis pri Dio de Jerusalem tiel,
kiel pri la dioj de la popoloj de la
tero, faritaĵo de homaj manoj. 20 Sed
la reĝo Ĥizkija, kaj la profeto Jesaja,
filo de Amoc, ekpreĝis pri tio kaj kriis
al la ĉielo. 21 Kaj la Eternulo
sendis anĝelon, kaj li ekstermis ĉiujn
fortulojn kaj eminentulojn kaj estrojn
en la tendaro de la reĝo de Asirio.
Kaj ĉi tiu revenis kun honto en sian
landon; kaj kiam li eniris en la domon
de sia dio, homoj, kiuj elvenis el liaj
propraj lumboj, faligis lin per glavo.
22 Tiamaniere la Eternulo savis
Ĥizkijan kaj la loĝantojn de Jeru-
salem el la mano de Sanĥerib,
reĝo de Asirio, kaj el la manoj de ĉiuj;
kaj Li gardis ilin ĉirkaŭe. 23 Tiam
multaj alportadis donacojn al la
Eternulo en Jerusalemon, kaj multe-
kostajn objektojn al Ĥizkija, reĝo
de Judujo. Kaj post tio li altiĝis en
la okuloj de ĉiuj nacioj.
24 En tiu tempo Ĥizkija morte
malsaniĝis. Kaj li preĝis al la Etern-
ulo. Ĉi Tiu parolis al li kaj donis al li
pruvosignon. 25 Ĥizkija ne repagis
konforme al tio, kio estis farita por
li; lia koro fieriĝis. Kaj ekscitiĝis
kolero kontraŭ li kaj kontraŭ Judujo
kaj Jerusalem. 26 Sed Ĥizkija
humiliĝis pri la fieriĝo de sia koro, li
kaj la loĝantoj de Jerusalem; tial ne
trafis lin la kolero de la Eternulo en
la tempo de Ĥizkija. 27 Ĥizkija
havis tre multe da riĉeco kaj honoro;
kaj li faris al si trezorejojn por arĝento
kaj oro, por multekostaj ŝtonoj, arom-
aĵoj, ŝildoj, kaj ĉiaj valoraj objektoj,
28 ankaŭ provizejojn por la pro-
duktaĵoj: greno, mosto, oleo, kaj
stalojn por ĉiaspecaj brutoj, kaj
ŝafejojn por la ŝafoj. 29 Kaj urbojn
li konstruis al si. Kaj da ŝafoj kaj
bovoj li havis multe, ĉar Dio donis
al li tre grandan havaĵon. 30 Li,
Ĥizkija, ŝtopkovris la supran fonton
de Giĥon kaj direktis ĝin malsupren
al la okcidenta flanko de la urbo de
David. Kaj Ĥizkija havis sukceson
en ĉiu sia faro. 31 Nur kiam la
senditoj de la princoj de Babel estis
senditaj al li, por demandi lin pri la
signomiraklo, kiu aperis en la lando,
Dio lin forlasis, por elprovi lin, por
scii ĉion, kion li havis en sia koro.
32 La cetera historio de Ĥizkija kaj
liaj virtoj estas priskribitaj en la
vizio de la profeto Jesaja, filo de
Amoc, en la libro de la reĝoj de
Judujo kaj de Izrael. 33 Kaj Ĥiz-
kija ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en la plej alta loko de la
tomboj de la idoj de David; kaj
honoron faris al li post lia morto ĉiuj
Judoj kaj loĝantoj de Jerusalem. Kaj
anstataŭ li ekreĝis lia filo Manase.

33 LA aĝon de dek du jaroj
havis Manase, kiam li fariĝis
reĝo, kaj kvindek kvin jarojn
li reĝis en Jerusalem. 2 Li agadis
malbone antaŭ la Eternulo, simile al la
abomenindaĵoj de la nacioj, kiujn la
Eternulo forpelis de antaŭ la Izrael-
idoj. 3 Li konstruis denove la alt-
aĵojn, kiujn detruis lia patro Ĥizkija;
kaj li starigis altarojn al la Baaloj,
faris sanktajn stangojn, kaj adorklin-
iĝis antaŭ la tuta armeo de la ĉielo
kaj servis al ĝi. 4 Li konstruis
ankaŭ altarojn en la domo de la
Eternulo, pri kiu la Eternulo diris:
En Jerusalem estos Mia nomo eterne.
5 Li konstruis altarojn al la tuta
armeo de la ĉielo, sur la du kortoj de
la domo de la Eternulo. 6 Li ankaŭ
trairigis siajn filojn tra fajro en la
valo de la filo de Hinom, li esploradis
la estontecon, aŭguradis, sorĉadis,
starigis antaŭdiristojn kaj magiistojn;
li multe agadis malbone antaŭ la
Eternulo, kolerigante Lin. 7 La
skulptaĵon de la idolo, kiun li faris,
li starigis en la domo de Dio, pri kiu
Dio diris al David kaj al lia filo Sal-
omono: En ĉi tiu domo kaj en
Jerusalem, kiun Mi elektis inter ĉiuj
triboj de Izrael, Mi estigos Mian
nomon por eterne; 8 kaj Mi ne plu
foririgos la piedon de Izrael de sur la
tero, kiun Mi destinis por viaj patroj,
se ili nur observos por plenumi ĉion,
kion Mi ordonis al ili, la tutan
instruon, leĝojn, kaj preskribojn,
donitajn per Moseo. 9 Manase de-
logis la Judojn kaj la loĝantojn de
Jerusalem en tia grado, ke ili agadis
pli malbone, ol tiuj nacioj, kiujn la
Eternulo ekstermis antaŭ la Izrael-
idoj. 10 La Eternulo parolis al
Manase kaj al lia popolo, sed ili ne
aŭskultis. 11 Kaj la Eternulo ven-
igis sur ilin la militestrojn de la reĝo

de Asirio; kaj ili malliberigis Man-
asen per katenoj, ligis lin per ĉenoj,
kaj forkondukis lin en Babelon.
12 En sia mizero li ekpetegis la
Eternulon, sian Dion, kaj li tre
humiliĝis antaŭ la Dio de siaj patroj.
13 Kiam li preĝis al Li kaj petegis
Lin, Li aŭskultis lian peton kaj reven-
igis lin en Jerusalemon al lia regno.
Kaj Manase eksciis, ke la Eternulo
estas la vera Dio.
14 Post tio li konstruis eksteran
muregon por la urbo de David okci-
dente de Giĥon, en la valo, ĝis la
enirejo de la Pordego de Fiŝoj, ĉirkaŭ
Ofel, kaj li faris ĝin tre alta. Kaj li
starigis militestrojn en ĉiuj fortikigitaj
urboj de Judujo. 15 Li forigis la
fremdajn diojn kaj la idolon el la
domo de la Eternulo, ankaŭ ĉiujn
altarojn, kiujn li konstruis sur la
monto de la domo de la Eternulo kaj
en Jerusalem; kaj li elĵetis tion
eksteren de la urbo. 16 Kaj li
rekonstruis la altaron de la Eternulo
kaj faris sur ĝi pacoferojn kaj dank-
oferojn, kaj li ordonis al la Judoj, ke
ili servadu al la Eternulo, Dio de
Izrael. 17 Tamen la popolo ĉiam
ankoraŭ oferadis sur la altaĵoj, sed
nur al la Eternulo, sia Dio. 18 La
cetera historio de Manase, lia preĝo
al lia Dio, kaj la vortoj de la viziistoj,
kiuj parolis al li en la nomo de la
Eternulo, Dio de Izrael, troviĝas en
la kroniko de la reĝoj de Izrael.
19 Lia preĝo kaj aŭskultiteco, ĉiuj
liaj pekoj kaj krimoj, kaj la lokoj, sur
kiuj li konstruis altaĵojn kaj starigis
sanktajn stangojn kaj idolojn antaŭ
sia humiliĝo, estas priskribitaj en la
kroniko de la viziistoj. 20 Kaj Man-
ase ekdormis kun siaj patroj, kaj oni
enterigis lin en lia domo. Kaj an-
stataŭ li ekreĝis lia filo Amon.
21 La aĝon de dudek du jaroj havis
Amon, kiam li fariĝis reĝo, kaj du
jarojn li reĝis en Jerusalem. 22 Li
agadis malbone antaŭ la Eternulo,
kiel agadis lia patro Manase; kaj al
ĉiuj idoloj, kiujn faris lia patro Man-
ase, Amon oferadis kaj servadis.
23 Li ne humiliĝis antaŭ la Eternulo,
kiel humiliĝis lia patro Manase, sed
li, Amon, multe kulpiĝis. 24 Kaj
konspiris kontraŭ li liaj servantoj
kaj mortigis lin en lia domo. 25 Sed
la popolo de la lando mortigis ĉiujn,
kiuj faris konspiron kontraŭ la
reĝo Amon; kaj la popolo de la
lando faris reĝo anstataŭ li lian filon
Joŝija.

34 LA aĝon de ok jaroj havis
Joŝija, kiam li fariĝis reĝo,
kaj tridek unu jarojn li reĝis
en Jerusalem. 2 Li agadis bone
antaŭ la Eternulo, kaj iradis laŭ la
vojoj de sia patro David, kaj ne
deflankiĝis dekstren nek maldekstr-
en. 3 En la oka jaro de sia reĝado,
estante ankoraŭ knabo, li komencis
turnadi sin al la Dio de sia patro David;
kaj en la dek-dua jaro li komencis
purigi Judujon kaj Jerusalemon de
la altaĵoj, sanktaj stangoj, idoloj, kaj
fanditaj statuoj. 4 Kaj oni detruis
antaŭ li la altarojn de la Baaloj; la
kolonojn de la suno, kiuj estis super
ili, li dehakis; la sanktajn stangojn,
idolojn, kaj statuojn li disbatis,
dispecetigis, kaj disĵetis sur la tomb-
ojn de tiuj, kiuj alportadis al ili oferojn.
5 La ostojn de la pastroj li forbruligis
sur iliaj altaroj; kaj li purigis Judujon
kaj Jerusalemon. 6 Ankaŭ en la
urboj de Manase, Efraim, Simeon,
kaj ĝis Naftali, en iliaj ruinoj ĉirkaŭe,
7 li detruis la altarojn kaj la sanktajn
stangojn, kaj la idolojn li disbatis en
pecetojn, kaj ĉiujn kolonojn de la
suno li dehakis en la tuta lando de
Izrael; kaj li revenis en Jerusalemon.
8 En la dek-oka jaro de sia reĝado,
post la purigo de la lando kaj de la
domo, li sendis Ŝafanon, filon de
Acalja, la urbestron Maaseja, kaj
la kronikiston Joaĥ, filo de Joaĥaz,
por ripari la domon de la Eternulo,
lia Dio. 9 Kaj ili venis al la ĉef-
pastro Ĥilkija, kaj transdonis la ar-
ĝenton, alportitan en la domon de Dio,
kaj kolektitan de la Levidoj, la sojlo-
gardistoj, el la manoj de Manase,
Efraim, kaj ĉiuj restintaj Izraelidoj,
ankaŭ de ĉiuj Jehudaidoj kaj Ben-
jamenidoj; kaj ili revenis en Jeru-
salemon. 10 Kaj ili donis tion en la
manojn de la laborplenumantoj, kiuj
havis komision en la domo de la
Eternulo; kaj ĉi tiuj donis al tiuj, kiuj
laboris en la domo de la Eternulo,
rebonigante kaj riparante la domon.
11 Ili donis al la ĉarpentistoj kaj
konstruistoj, por aĉeti ĉirkaŭhakitajn
ŝtonojn kaj lignon por kunteniloj
kaj traboj por la domoj, kiujn ruin-
igis la reĝoj de Judujo. 12 Tiuj
homoj plenumadis la laboron hon-

este ; oficon de observistoj super ili
havis Jaĥat kaj Obadja, Levidoj el
la Merariidoj, kaj Zeĥarja kaj Meŝu-
lam el la Kehatidoj ; la Levidoj
ĉiuj estis kompetentaj muzikistoj ;
13 super la portistoj, kiel observistoj
super ĉiuj laboristoj en ĉiuj labor-
oj, estis el la Levidoj la skrib-
istoj, kontrolistoj, kaj pordegistoj.
14 Kiam ili elprenis la arĝenton, kiu
estis alportita en la domon de la
Eternulo, la pastro Ĥilkija trovis la
libron de instruo de la Eternulo,
donitan per Moseo. 15 Kaj Ĥilkija
ekparolis kaj diris al la skribisto
Ŝafan : Libron de la instruo mi trovis
en la domo de la Eternulo ; kaj Ĥilkija
donis la libron al Ŝafan. 16 Kaj
Ŝafan alportis la libron al la reĝo,
kaj li ankaŭ raportis al la reĝo jene :
Ĉion, kio estas komisiita al viaj
servantoj, ili faras. 17 Oni elŝutis
la arĝenton, trovitan en la domo de la
Eternulo, kaj donis ĝin en la manojn
de la oficistoj kaj de la laboristoj.
18 Kaj la skribisto Ŝafan raportis
al la reĝo, dirante : Libron donis
al mi la pastro Ĥilkija. Kaj Ŝafan
legis el ĝi antaŭ la reĝo. 19 Kiam
la reĝo aŭdis la vortojn de la instruo,
li disŝiris siajn vestojn. 20 Kaj la
reĝo ordonis al Ĥilkija, Aĥikam, filo
de Ŝafan, Abdon, filo de Miĥa, la
skribisto Ŝafan, kaj Asaja, servanto
de la reĝo, dirante : 21 Iru, de-
mandu la Eternulon por mi kaj por la
restintoj el Izrael kaj Jehuda, pri la
vortoj de la trovita libro ; ĉar granda
estas la kolero de la Eternulo, el-
verŝiĝinta sur nin pro tio, ke niaj
patroj ne observis la vorton de la
Eternulo, por plenumi ĉion, kio estas
skribita en ĉi tiu libro. 22 Kaj iris
Ĥilkija, kaj tiuj, kiuj estis ĉe la reĝo,
al la profetino Ĥulda, edzino de Ŝalum,
filo de Tokhat, filo de Ĥasra, la vesto-
gardisto (ŝi loĝis en Jerusalem, en la
dua parto) ; kaj ili parolis kun ŝi
pri tio. 23 Kaj ŝi diris al ili : Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael :
Diru al la homo, kiu sendis vin al mi :
24 Tiele diras la Eternulo : Jen Mi
venigos malfeliĉon sur ĉi tiun lokon
kaj sur ĝiajn loĝantojn, ĉiujn mal-
benojn, skribitajn en la libro, kiun
oni legis antaŭ la reĝo de Judujo.
25 Pro tio, ke ili Min forlasis kaj
incensis al aliaj dioj, kolerigante
Min per ĉiuj faroj de siaj manoj,
ekflamis Mia kolero kontraŭ ĉi tiu
loko, kaj ĝi ne estingiĝos. 26 Kaj
koncerne la reĝon de Judujo, kiu
sendis vin, por demandi la Eternulon,
diru al li jene : Tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael, pri la vortoj, kiujn vi
aŭdis : 27 Ĉar via koro moliĝis kaj
vi humiliĝis antaŭ Dio, kiam vi aŭdis
Liajn vortojn pri ĉi tiu loko kaj pri
ĝiaj loĝantoj, kaj vi humiliĝis antaŭ
Mi, disŝiris viajn vestojn, kaj ploris
antaŭ Mi : tial Mi ankaŭ aŭskultis
vin, diras la Eternulo. 28 Jen Mi
alkolektos vin al viaj patroj, kaj vi
iros en vian tombon en paco, kaj
viaj okuloj ne vidos la tutan
malfeliĉon, kiun Mi venigos sur ĉi
tiun lokon kaj sur ĝiajn loĝantojn.
Kaj ili alportis la respondon al la
reĝo.
29 La reĝo sendis, kaj kunvenigis
ĉiujn plejaĝulojn de Judujo kaj Jeru-
salem. 30 Kaj la reĝo iris en la
domon de la Eternulo, kaj kune kun
li ĉiuj Judoj kaj loĝantoj de Jeru-
salem, la pastroj kaj la Levidoj,
kaj la tuta popolo, de la grandaj ĝis
la malgrandaj ; kaj oni voĉlegis antaŭ
ili ĉiujn vortojn de la libro de interligo,
kiu estis trovita en la domo de la
Eternulo. 31 Kaj la reĝo stariĝis
sur sia loko, kaj faris interligon antaŭ
la Eternulo, por sekvi la Eternulon,
kaj observi Liajn ordonojn, decidojn,
kaj leĝojn, per sia tuta koro kaj per
sia tuta animo, por plenumi la vortojn
de la interligo, skribitajn en tiu libro.
32 Kaj li aligis al tio ĉiujn, kiuj trov-
iĝis en Jerusalem kaj en la lando de
Benjamen. Kaj la loĝantoj de Jeru-
salem agadis laŭ la interligo de Dio,
Dio de iliaj patroj. 33 Kaj Joŝija
forigis ĉiujn abomenindaĵojn el ĉiuj
regionoj, kiuj apartenis al la Izrael-
idoj ; kaj ĉiujn, kiuj troviĝis en Izrael,
li devigis servi al la Eternulo,
ilia Dio. Dum lia tuta vivo ili ne
defalis de la Eternulo, Dio de iliaj
patroj.

35 JOŜIJA faris en Jerusalem
Paskon al la Eternulo, kaj
oni buĉis la Paskon en la dek-
kvara tago de la unua monato. 2 Li
starigis la pastrojn sur iliaj postenoj
kaj vigligis ilin por la servado en la
domo de la Eternulo. 3 Kaj li diris
al la Levidoj, la instruantoj de la
tuta Izrael, konsekritaj al la Eternulo :
Metu la sanktan keston en la domon,

kiun konstruis Salomono, filo de
David, reĝo de Izrael; vi ne bezonas
porti ĝin sur la ŝultroj; servu nun al
la Eternulo, via Dio, kaj al Lia popolo
Izrael. 4 Aranĝu vin laŭ viaj patro-
domoj, laŭ viaj grupoj, laŭ la
preskribo de David, reĝo de Izrael,
kaj laŭ la preskribo de lia filo Sal-
omono. 5 Kaj staru en la sanktejo
laŭ klasoj, laŭ la patrodomoj de viaj
fratoj, filoj de la popolo, kaj laŭ la
patrodomaj grupoj de la Levidoj.
6 Kaj buĉu la Paskon, kaj sanktigu
vin, kaj pretigu por viaj fratoj,
agante laŭ la vorto de la Eternulo per
Moseo. 7 Kaj Joŝija donis donace
al la filoj de la popolo ŝafojn, ŝafidojn,
kapridojn, ĉion por la Paskoj, por
ĉiuj, kiuj tie troviĝis, en la nombro de
tridek mil, kaj tri mil bovojn. Tio
estis el la havaĵo de la reĝo. 8 Kaj
liaj eminentuloj donis memvolan don-
acon al la popolo, al la pastroj, kaj
al la Levidoj. Ĥilkija, Zeĥarja, kaj
Jeĥiel, la estroj en la domo de Dio,
donis al la pastroj por la Paskoj du
mil sescent ŝafidojn kaj tricent bov-
ojn; 9 Konanja, Ŝemaja, kaj Ne-
tanel, liaj fratoj, kaj Ĥaŝabja, Jeiel,
kaj Jozabad, la estroj de la Levidoj,
donacis al la Levidoj por la Paskoj
kvin mil ŝafidojn kaj kvincent bovojn.
10 Tiamaniere la servado estis ar-
anĝita. Kaj la pastroj stariĝis sur
siaj postenoj kaj la Levidoj laŭ iliaj
grupoj, laŭ la ordono de la reĝo.
11 Kaj ili buĉis la Paskon. Kaj la
pastroj aspergis el siaj manoj, kaj
la Levidoj senhaŭtigis. 12 Kaj ili
apartigis la bruloferojn, por doni ilin
laŭklase, laŭ la patrodomoj, al la
filoj de la popolo, por alportado al la
Eternulo, kiel estas skribite en la
libro de Moseo. Tiel same ili agis
kun la bovoj. 13 Kaj ili kuiris la
Paskon sur fajro, laŭ la preskribo;
kaj la sanktajn oferojn ili kuiris en
kaldronoj, en potoj, kaj en kaseroloj,
kaj faris tion rapide por la tuta popolo.
14 Kaj poste ili pretigis por si kaj
por la pastroj; ĉar la pastroj, la
Aaronidoj, estis okupitaj je la alport-
ado de la bruloferoj kaj seboj ĝis la
nokto; tial la Levidoj pretigis por si
kaj por la pastroj, la Aaronidoj.
15 La kantistoj, idoj de Asaf, estis
sur siaj postenoj laŭ la preskribo de
David, Asaf, Heman, kaj Jedutun, la
viziisto de la reĝo, kaj la pordegistoj
estis ĉe ĉiu pordego; ili ne bezonis
forlasi sian servadon, ĉar iliaj fratoj,
la Levidoj, preparis por ili. 16 Tia-
maniere estis aranĝita en tiu tago la
servado al la Eternulo, per farado
de la Pasko kaj alportado de brulof-
eroj sur la altaro de la Eternulo, laŭ
la ordono de la reĝo Joŝija. 17 Kaj
la Izraelidoj, kiuj tie troviĝis, faris
la Paskon en tiu tempo kaj la feston
de macoj dum sep tagoj. 18 Tia
Pasko ne estis farita en Izrael de
post la tempo de la profeto Samuel;
kaj el ĉiuj reĝoj de Izrael neniu
faris tian Paskon, kian faris Joŝija,
kaj la pastroj, kaj la Levidoj, kaj
ĉiuj Judoj kaj Izraelidoj, kiuj tie
troviĝis, kaj la loĝantoj de Jeru-
salem. 19 En la dek-oka jaro de
la reĝado de Joŝija estis farita tiu
Pasko.
20 Post ĉio ĉi tio, kion Joŝija aranĝis
en la domo, Neĥo, reĝo de Egiptujo,
eliris milite kontraŭ Karkemiŝon ĉe
Eŭfrato. Kaj eliris kontraŭ lin Joŝija.
21 Kaj tiu sendis al li senditojn,
por diri: Kio estas inter mi kaj vi,
ho reĝo de Judujo? ne kontraŭ vin
mi nun iras, sed tien, kie mi havas
militon. Kaj Dio diris, ke mi rapidu;
ne kontraŭstaru al Dio, kiu estas
kun mi, por ke Li vin ne pereigu.
22 Sed Joŝija ne forturnis sin de li,
sed alivestis sin por batali kontraŭ
li; li ne obeis la vortojn de Neĥo el
la buŝo de Dio, sed li iris en la valon
Megido, por batali. 23 La pafistoj
pafis sur la reĝon Joŝija; kaj la reĝo
diris al siaj servantoj: Forkonduku
min, ĉar mi estas grave vundita.
24 Liaj servantoj deprenis lin de la
ĉaro, kaj sidigis lin sur alia veturilo,
kiun li havis, kaj venigis lin en
Jerusalemon. Kaj li mortis, kaj oni
enterigis lin en la tomboj de liaj
patroj. Kaj la tuta Judujo kaj Jeru-
salem funebris pri Joŝija. 25 An-
kaŭ Jeremia plorkantis pri Joŝija;
kaj ĉiuj kantistoj kaj kantistinoj
parolis en siaj plorkantoj pri Joŝija
ĝis la nuna tago kaj faris ilin tra-
diciaj ĉe Izrael; ili estas enskribitaj
en la libro de la plorkantoj. 26 La
cetera historio de Joŝija kaj liaj virtoj,
konformaj al la preskriboj de la
instruo de la Eternulo, 27 kaj liaj
agoj, la unuaj kaj la lastaj, estas
priskribitaj en la libro de la reĝoj de
Izrael kaj Judujo.

36 LA popolo de la lando prenis
Jehoaĥazon, filon de Joŝija,
kaj faris lin reĝo anstataŭ lia
patro en Jerusalem. 2 La aĝon
de dudek tri jaroj havis Jehoaĥaz,
kiam li fariĝis reĝo, kaj tri monatojn
li reĝis en Jerusalem. 3 La reĝo
de Egiptujo detronigis lin en Jeru-
salem, kaj punis la landon per kon-
tribucio de cent kikaroj da arĝento
kaj unu kikaro da oro. 4 Kaj la reĝo
de Egiptujo ekreĝigis super Judujo
kaj Jerusalem lian fraton Eljakim,
kaj ŝanĝis lian nomon je Jehojakim;
kaj lian fraton Jehoaĥaz Neĥo prenis
kaj forkondukis en Egiptujon.
5 La aĝon de dudek kvin jaroj havis
Jehojakim, kiam li fariĝis reĝo, kaj
dek unu jarojn li reĝis en Jerusalem.
Kaj li agadis malbone antaŭ la
Eternulo, lia Dio. 6 Kontraŭ lin
iris Nebukadnecar, reĝo de Babel,
kaj ligis lin per ĉenoj, por forkonduki
lin en Babelon. 7 Kaj parton el la
vazoj de la domo de la Eternulo
Nebukadnecar transportis en Babel-
on kaj metis ilin en sian templon en
Babel. 8 La cetera historio de Jeho-
jakim, kaj liaj abomenindaĵoj, kiujn
li faris kaj kiujn oni trovis pri
li, estas priskribitaj en la libro de
la reĝoj de Izrael kaj Judujo.
Kaj anstataŭ li ekreĝis lia filo
Jehojaĥin.
9 La aĝon de ok jaroj havis Jeho-
jaĥin, kiam li fariĝis reĝo, kaj tri
monatojn kaj dek tagojn li reĝis en
Jerusalem. Kaj li agadis malbone
antaŭ la Eternulo. 10 Kiam la jaro
finiĝis, la reĝo Nebukadnecar sendis,
kaj venigis lin en Babelon, kune kun
multekostaj vazoj el la domo de la
Eternulo, kaj li faris lian fraton
Cidkija reĝo super Judujo kaj Jeru-
salem.
11 La aĝon de dudek unu jaroj
havis Cidkija, kiam li fariĝis reĝo,
kaj dek unu jarojn li reĝis en Jeru-
salem. 12 Li agadis malbone antaŭ
la Eternulo, lia Dio. Li ne humil-
iĝis antaŭ Jeremia, kiu profetis laŭ
la vortoj de la Eternulo. 13 Li de-
falis ankaŭ de la reĝo Nebukadnecar,
kiu ĵurigis lin per Dio; li malmoligis
sian nukon kaj obstinigis sian koron,
ne konvertante sin al la Eternulo,
Dio de Izrael. 14 Ankaŭ ĉiuj estroj
de la pastroj kaj de la popolo tre
multe pekadis, simile al ĉiuj abomen-
indaĵoj de la nacioj, kaj ili malpurigis
la domon de la Eternulo, kiun Li
sanktigis en Jerusalem. 15 La
Eternulo, Dio de iliaj patroj, avertadis
ilin per Siaj senditoj, konstante
avertadis, ĉar Li domaĝis Sian pop-
olon kaj Sian loĝejon. 16 Sed ili
mokis la senditojn de Dio, malŝatis
Liajn vortojn, kaj ridis pri Liaj pro-
fetoj, ĝis la kolero de la Eternulo
leviĝis kontraŭ Lian popolon tiel,
ke saniĝo fariĝis ne ebla. 17 Kaj
Li venigis sur ilin la reĝon de la
Ĥaldeoj, kaj ĉi tiu mortigis iliajn
junulojn per glavo en la domo de ilia
sanktejo; li ne kompatis junulon nek
junulinon, nek maljunulon nek griz-
ulon: ĉio estis transdonita en lian
manon. 18 Kaj ĉiujn objektojn el la
domo de Dio, la grandajn kaj la
malgrandajn, kaj la trezorojn de la
domo de la Eternulo, kaj la trezorojn
de la reĝo kaj de liaj altranguloj,
ĉion li transportis en Babelon. 19 Kaj
ili forbruligis la domon de Dio kaj
detruis la muregojn de Jerusalem,
kaj ĉiujn ĝiajn palacojn ili forbruligis
per fajro, kaj ĉiujn ĝiajn plej karajn
objektojn ili neniigis. 20 Kaj tiujn,
kiuj restis de la glavo, li forkondukis
en Babelon, kaj ili fariĝis sklavoj por
li kaj por liaj filoj, ĝis venis la regado
de la Persoj; 21 por ke plenumiĝu
la vorto de la Eternulo, dirita per
Jeremia: Ĝis la lando estos elfestinta
siajn sabatojn. Ĉar dum la tuta
tempo de sia dezerteco ĝi havis
sabaton, ĝis finiĝis sepdek jaroj.
22 En la unua jaro de Ciro, reĝo de
Persujo, por ke plenumiĝu la vorto
de la Eternulo, dirita per Jeremia,
la Eternulo ekscitis la spiriton de
Ciro, reĝo de Persujo, kaj ĉi tiu
ordonis proklami en sia tuta regno
voĉe kaj skribe jenon: 23 Tiele
diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉiujn
regnojn de la tero donis al mi la
Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li
komisiis al mi konstrui al Li domon
en Jerusalem, kiu estas en Judujo.
Kiu inter vi estas el Lia tuta popolo,
kun tiu estu la Eternulo, lia Dio,
kaj li tien iru.

EZRA

1 EN la unua jaro de Ciro, reĝo de
Persujo, por ke plenumiĝu la
vorto de la Eternulo, dirita per
Jeremia, la Eternulo ekscitis la spirit-
on de Ciro, reĝo de Persujo, kaj
ĉi tiu ordonis proklami en sia tuta
regno voĉe kaj skribe jenon: 2 Tiele
diras Ciro, reĝo de Persujo: Ĉiujn
regnojn de la tero donis al mi la
Eternulo, Dio de la ĉielo, kaj Li
komisiis al mi konstrui al Li domon
en Jerusalem, kiu estas en Judujo.
3 Kiu inter vi estas el Lia tuta popolo,
kun tiu estu lia Dio; kaj li iru en
Jerusalemon, kiu estas en Judujo,
kaj konstruu la domon de la Eternulo,
Dio de Izrael, de tiu Dio, kiu estas en
Jerusalem. 4 Kaj al ĉiu, kiu restis,
en kiu ajn loko li loĝas, la loĝantoj
de lia loko helpu al li per arĝento,
per oro, per alia havo, kaj per brutoj,
kun memvola donaco por la domo de
Dio, kiu estas en Jerusalem. 5 Kaj
leviĝis la ĉefoj de la patrodomoj de
Jehuda kaj de Benjamen, kaj la
pastroj kaj la Levidoj, ĉiu, en kiu Dio
vekis lian spiriton, por iri konstrui la
domon de la Eternulo en Jerusalem.
6 Kaj ĉiuj iliaj ĉirkaŭantoj helpis
al ili per arĝentaj objektoj, per oro,
per alia havo, per brutoj, kaj per
multekostaĵoj, krom ĉiuj memvolaj
donacoj. 7 Kaj la reĝo Ciro elport-
igis la vazojn de la domo de la
Eternulo, kiujn Nebukadnecar estis
elportinta el Jerusalem kaj metinta
en la domon de liaj dioj; 8 Ciro,
reĝo de Persujo, elportigis ilin per la
trezoristo Mitredat, kiu laŭkalkule
transdonis ilin al Ŝeŝbacar, princo
de la Judoj. 9 Kaj jen estas ilia
nombro: da oraj pelvoj tridek, da
arĝentaj pelvoj mil, da tranĉiloj
dudek naŭ, 10 da oraj kalikoj tridek,
da arĝentaj duoblaj kalikoj kvar-
cent dek, da aliaj vazoj mil. 11 La
nombro de ĉiuj vazoj oraj kaj arĝentaj
estis kvin mil kvarcent. Ĉion ĉi tion
kunportis Ŝeŝbacar ĉe la foriro de la
forkaptitoj el Babel en Jerusalemon.

2 JEN estas la loĝantoj de la lando,
kiuj iris el la forkaptitoj, kiujn
forkondukis en Babelon Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, kaj kiuj re-
venis en Jerusalemon kaj en Judujon,
ĉiu en sian urbon, 2 kiuj venis kun
Zerubabel, Jeŝua, Neĥemja, Seraja,
Reelaja, Mordeĥaj, Bilŝan, Mispar,
Bigvaj, Reĥum, Baana. La nombro
de la viroj de la popolo Izraela estis:
3 de la idoj de Paroŝ, du mil cent
sepdek du, 4 de la idoj de Ŝefatja,
tricent sepdek du, 5 de la idoj de
Araĥ, sepcent sepdek kvin, 6 de
la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de
Jeŝua kaj Joab, du mil okcent dek
du, 7 de la idoj de Elam, mil du-
cent kvindek kvar, 8 de la idoj de
Zatu, naŭcent kvardek kvin, 9 de
la idoj de Zakaj, sepcent sesdek,
10 de la idoj de Bani, sescent kvardek
du, 11 de la idoj de Bebaj, sescent
dudek tri, 12 de la idoj de Azgad,
mil ducent dudek du, 13 de la idoj
de Adonikam, sescent sesdek ses,
14 de la idoj de Bigvaj, du mil kvindek
ses, 15 de la idoj de Adin, kvarcent
kvindek kvar, 16 de la idoj de
Ater, el la domo de Ĥizkija, naŭdek
ok, 17 de la idoj de Becaj, tricent
dudek tri, 18 de la idoj de Jora,
cent dek du, 19 de la idoj de
Ĥaŝum, ducent dudek tri, 20 de la
idoj de Gibar, naŭdek kvin, 21 de
la idoj de Bet-Leĥem, cent dudek tri,
22 de la loĝantoj de Netofa, kvindek
ses, 23 de la loĝantoj de Anatot,
cent dudek ok, 24 de la idoj de
Azmavet, kvardek du, 25 de la idoj
de Kirjat-Arim, Kefira, kaj Beerot,
sepcent kvardek tri, 26 de la idoj
de Rama kaj Geba, sescent dudek
unu, 27 de la loĝantoj de Miĥmas,
cent dudek du, 28 de la loĝantoj
de Bet-El kaj Aj, ducent dudek tri,
29 de la idoj de Nebo, kvindek du,
30 de la idoj de Magbiŝ, cent kvindek
ses, 31 de la idoj de la alia Elam,
mil ducent kvindek kvar, 32 de la
idoj de Ĥarim, tricent dudek, 33 de
la idoj de Lod, Ĥadid, kaj Ono, sep-
cent dudek kvin, 34 de la idoj de
Jeriĥo, tricent kvardek kvin, 35 de
la idoj de Senaa, tri mil sescent tridek.
36 De la pastroj: de la idoj de Jedaja,
el la domo de Jeŝua, naŭcent sepdek
tri, 37 de la idoj de Imer, mil
kvindek du, 38 de la idoj de Paŝĥur,
mil ducent kvardek sep, 39 de la
idoj de Ĥarim, mil dek sep. 40 De

la Levidoj: de la idoj de Jeŝua kaj
Kadmiel, el la filoj de Hodavja, sepdek
kvar. 41 De la kantistoj: de la
idoj de Asaf, cent dudek ok. 42 De
la idoj de la pordegistoj: la idoj de
Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de
Talmon, la idoj de Akub, la idoj de
Ĥatita, la idoj de Ŝobaj, ĉiuj kune
cent tridek naŭ. 43 De la Netinoj:
la idoj de Ciĥa, la idoj de Ĥasufa, la
idoj de Tabaot, 44 la idoj de Keros,
la idoj de Siaha, la idoj de Padon,
45 la idoj de Lebana, la idoj de Ĥa-
gaba, la idoj de Akub, 46 la idoj de
Ĥagab, la idoj de Ŝalmaj, la idoj de
Ĥanan, 47 la idoj de Gidel, la idoj
de Gaĥar, la idoj de Reaja, 48 la
idoj de Recin, la idoj de Nekoda,
la idoj de Gazam, 49 la idoj de
Uza, la idoj de Paseaĥ, la idoj de
Besaj, 50 la idoj de Asna, la idoj
de Meunim, la idoj de Nefusim,
51 la idoj de Bakbuk, la idoj de Ĥa-
kufa, la idoj de Ĥarĥur, 52 la idoj
de Baclut, la idoj de Meĥida, la idoj
de Ĥarŝa, 53 la idoj de Barkos, la
idoj de Sisra, la idoj de Tamaĥ,
54 la idoj de Neciaĥ, la idoj de
Ĥatifa. 55 La idoj de la servantoj
de Salomono: la idoj de Sotaj, la
idoj de Soferet, la idoj de Peruda,
56 la idoj de Jaala, la idoj de Darkon,
la idoj de Gidel, 57 la idoj de Ŝe-
fatja, la idoj de Ĥatil, la idoj de Po-
ĥeret-Cebaim, la idoj de Ami. 58 La
nombro de ĉiuj Netinoj kaj de la idoj
de la servantoj de Salomono estis
tricent naŭdek du. 59 Kaj jen estas
la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa,
Kerub, Adan, kaj Imer, kiuj ne povis
montri sian patrodomon kaj devenon,
ĉu ili devenas de Izrael: 60 la idoj
de Delaja, la idoj de Tobija, la idoj
de Nekoda, sescent kvindek du.
61 Kaj el la pastridoj: la idoj de
Ĥabaja, la idoj de Hakoc, la idoj de
Barzilaj, kiu prenis al si edzinon el la
filinoj de Barzilaj, la Gileadano, kaj
estis nomata per ilia nomo. 62 Ili
serĉis siajn dokumentojn geneal-
ogiajn, sed ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili
estis eligitaj el la listo de la pastroj.
63 Kaj la regionestro diris al ili, ke
ili ne manĝu el la plejsanktaĵo, ĝis
aperos pastro kun la signoj de lumo
kaj de justo. 64 La tuta komunumo
kune konsistis el kvardek du mil
tricent sesdek homoj, 65 krom iliaj
sklavoj kaj sklavinoj, kies nombro
estis sep mil tricent tridek sep, kaj
al tio estis ducent kantistoj kaj kant-
istinoj. 66 Da ĉevaloj ili havis sep-
cent tridek ses; da muloj ili havis
ducent kvardek kvin; 67 da kam-
eloj ili havis kvarcent tridek kvin;
da azenoj ses mil sepcent dudek.
68 Kelkaj el la ĉefoj de patrodomoj,
veninte al la domo de la Eternulo en
Jerusalem, faris memvolan oferon por
la domo de Dio, por restarigi ĝin sur
ĝia fundamento. 69 Laŭ sia povo
ili donis en la trezorejon de la labor-
oj: da oro sesdek unu mil darke-
monojn, da arĝento kvin mil min'ojn,
kaj da pastraj vestoj cent. 70 Kaj
ekloĝis la pastroj kaj la Levidoj kaj
la popolanoj kaj la kantistoj kaj la
pordegistoj kaj la Netinoj en siaj
urboj, kaj la tuta Izrael en siaj urboj.

3 KIAM venis la sepa monato
kaj la Izraelidoj estis jam en la
urboj, kolektiĝis la tuta popolo,
kiel unu homo, en Jerusalem. 2 Kaj
leviĝis Jeŝua, filo de Jocadak, kaj
liaj fratoj, la pastroj, kaj Zerubabel,
filo de Ŝealtiel, kaj liaj fratoj, kaj ili
konstruis la altaron de Dio de Izrael,
por alportadi sur ĝi bruloferojn, kiel
estas skribite en la instruo de Moseo,
la homo de Dio. 3 Kaj ili aranĝis la
altaron sur ĝia loko, ĉar ili timis la
popolojn de la landoj; kaj ili komenc-
is alportadi sur ĝi bruloferojn al la
Eternulo, bruloferojn matenajn kaj
vesperajn. 4 Kaj ili solenis la fest-
on de laŭboj, kiel estas skribite, kaj
faris la ĉiutagajn bruloferojn laŭ ilia
nombro, konforme al tio, kio estas
preskribita por ĉiu tago; 5 kaj post
tio la ĉiutagajn bruloferojn, kaj por la
monatkomencoj kaj por ĉiuj sanktig-
itaj festoj de la Eternulo, kaj por ĉiu,
kiu alportis memvolan oferon al la
Eternulo. 6 De la unua tago de la
sepa monato ili komencis alportadi
bruloferojn al la Eternulo. Sed la
fundamento por la templo de la Etern-
ulo ankoraŭ ne estis starigita. 7 Kaj
ili donis monon al la ŝtonhakistoj kaj
ĉarpentistoj, kaj manĝaĵon, trinkaĵon,
kaj oleon al Cidonanoj kaj Tiranoj,
por ke ili venigu cedrojn de Lebanon
per la maro ĝis Jafo, konforme al la
permeso, kiun donis al ili Ciro, reĝo
de Persujo.

8 En la dua jaro post ilia alveno al la
domo de Dio en Jerusalem, en la dua
monato, Zerubabel, filo de Ŝealtiel,

kaj Jeŝua, filo de Jocadak, kaj iliaj
ceteraj fratoj, la pastroj, kaj la Levidoj,
kaj ĉiuj, kiuj venis el la kaptiteco en
Jerusalemon, faris la komencon, kaj
starigis la Levidojn, havantajn la
aĝon de dudek jaroj kaj pli, por
inspekti la laborojn en la domo de la
Eternulo. 9 Kaj Jeŝua kun siaj
filoj kaj fratoj, kaj Kadmiel kun siaj
filoj, la idoj de Jehuda, stariĝis kiel
unu homo, por inspekti la faradon
de la laboroj en la domo de Dio, ankaŭ
la idoj de Ĥenadad kun siaj filoj kaj
fratoj, la Levidoj. 10 Kiam la kon-
struistoj starigis fundamenton por la
templo de la Eternulo, tiam stariĝis
la pastroj en siaj vestoj kun trump-
etoj, kaj la Levidoj, idoj de Asaf,
kun cimbaloj, por glori la Eternulon
per la kantoj de David, reĝo de Izrael.
11 Kaj ili ekkantis gloron kaj laŭdon
al la Eternulo, ke Li estas bona, ke
eterna estas Lia favorkoreco al Izrael;
kaj la tuta popolo ĝojkriis laŭte,
glorante la Eternulon pro la fondo de
la domo de la Eternulo. 12 Kaj
multaj el la pastroj kaj el la Levidoj
kaj el la ĉefoj de patrodomoj, mal-
junuloj, kiuj vidis la unuan templon,
nun, ĉe la fondado de ĉi tiu templo
antaŭ iliaj okuloj, laŭte ploris; sed
multaj laŭte ĝojkriis. 13 Kaj la
popolo ne povis distingi inter la
sonoj de la ĝojkriado kaj la sonoj de
la popola plorado; ĉar la popolo kriis
tre laŭte, kaj tiu kriado estis aŭdata
malproksime.

4 KIAM la malamikoj de Jehuda
kaj Benjamen aŭdis, ke la re-
venintoj el la kaptiteco konstruas
templon al la Eternulo, Dio de Izrael,
2 tiam ili venis al Zerubabel kaj al la
ĉefoj de la patrodomoj, kaj diris al ili:
Ni ankaŭ deziras konstrui kun vi,
ĉar simile al vi ni ankaŭ serĉas vian
Dion, kaj al Li ni alportas oferojn de
post la tempo de Esar-Ĥadon, reĝo
de Asirio, kiu venigis nin ĉi tien.
3 Sed Zerubabel kaj Jeŝua kaj la
aliaj ĉefoj de patrodomoj de Izrael
diris al ili: Ne estas bone, ke vi kune
kun ni konstruu domon por nia Dio;
ni solaj konstruos por la Eternulo, Dio
de Izrael, kiel ordonis al ni la reĝo
Ciro, reĝo de Persujo. 4 Tiam la
popolo de la lando komencis malfort-
igadi la manojn de la Juda popolo
kaj malhelpadi al ĝi en la konstruado.
5 Kaj ili dungadis kontraŭ ili konsil-
istojn, por detrui ilian entreprenon,
dum la tuta tempo de Ciro, reĝo de
Persujo, ĝis la reĝado de Dario, reĝo
de Persujo. 6 Kaj en la tempo de la
reĝado de Aĥaŝveroŝ, en la komenco
de lia reĝado, ili skribis akuzon
kontraŭ la loĝantoj de Judujo kaj
de Jerusalem.
7 En la tempo de Artaĥŝaŝt skribis
Biŝlam, Mitredat, Tabeel, kaj la aliaj
iliaj kunuloj al Artaĥŝaŝt, reĝo de
Persujo: la letero estis skribita Sirie
kaj klarigita Sirie. 8 Reĥum, kon-
silisto, kaj Ŝimŝaj, skribisto, skribis
unu leteron kontraŭ Jerusalem al
Artaĥŝaŝt, la reĝo, en la sekvanta
maniero: 9 Ni, Reĥum, konsilisto,
kaj Ŝimŝaj, skribisto, kaj iliaj aliaj
kunuloj, Dinaanoj, Afarsatĥanoj, Tar-
pelanoj, Afarsanoj, Arkevanoj, Ba-
belanoj, Ŝuŝananoj, Dehaanoj, Elam-
anoj, 10 kaj la aliaj popoloj, kiujn
transloĝigis Asnapar, la granda kaj
glora, kaj enloĝigis en Samario kaj
en la aliaj urboj transriveraj, kaj tiel
plu. 11 Jen estas la teksto de la
letero, kiun ili sendis al li: Al la reĝo
Artaĥŝaŝt viaj sklavoj, la transriver-
anoj, kaj tiel plu. 12 Estu sciate
al la reĝo, ke la Judoj, kiuj foriris
de vi kaj venis al ni en Jerusalemon,
rekonstruas nun tiun ribeleman kaj
malbonan urbon kaj faras muregojn
kaj starigas jam la fundamentojn.
13 Nun estu sciate al la reĝo, ke se
tiu urbo estos konstruita kaj la mur-
egoj estos finitaj, tiam ili ne donos
tributon nek impostojn nek jarpagon,
kaj la reĝa kaso havos malprofiton.
14 Ĉar ni manĝas salon el la reĝa
palaco, kaj ni ne volas vidi ion, kio
malhonoras la reĝon, tial ni sendas
kaj sciigas al la reĝo, 15 ke oni
serĉu en la kronikoj de viaj patroj,
kaj vi trovos en la kronikoj kaj
konvinkiĝos, ke tiu urbo estas urbo
ribelema kaj malutila por la reĝoj
kaj landoj, kaj ke ribeloj estis faratai
en ĝi de la plej malproksimaj tempoj,
kio estas la kaŭzo, pro kiu tiu urbo
estis detruita. 16 Ni sciigas al la
reĝo, ke se tiu urbo estos rekonstruita
kaj ĝiaj muregoj estos finitaj, tiam vi
poste havos nenian parton en la
regiono transrivera. 17 La reĝo
sendis respondon: Al Reĥum, kon-
silisto, Ŝimŝaj, skribisto, kaj al la aliaj
iliaj kunuloj, kiuj loĝas en Samario kaj
en la aliaj transriveraj lokoj, pacon

kaj saluton. 18 La letero, kiun vi
sendis al ni, estas klare legita antaŭ
mi; 19 kaj mi donis ordonon, ke
oni serĉu; kaj oni trovis, ke tiu
urbo de malproksima tempo ribeladis
kontraŭ la reĝoj, kaj tumultoj kaj
defaloj estis farataj en ĝi; 20 ke
potencaj reĝoj estis en Jerusalem kaj
posedis la tutan transriveran region-
on, kaj tributo, impostoj, kaj jarpagoj
estis donataj al ili. 21 Tial agu laŭ
ĉi tiu ordono: malhelpu tiujn homojn
en ilia laborado, ke la urbo ne estu
rekonstruata, ĝis estos donita ordono
de mi. 22 Kaj estu singardaj, ke vi
ne estu malatentaj en tio, por ke
ne naskiĝu granda malprofito por la
reĝo. 23 Kiam ĉi tiu letero de la
reĝo Artaĥŝaŝt estis tralegita antaŭ
Reĥum, la skribisto Ŝimŝaj, kaj iliaj
kunuloj, ili tuj iris en Jerusalemon
al la Judoj kaj haltigis ilian labor-
adon per forta mano. 24 Tiam ĉes-
iĝis la laborado ĉe la domo de Dio
en Jerusalem; kaj tiu stato daŭris
ĝis la dua jaro de reĝado de Dario,
reĝo de Persujo.

5 KAJ la profetoj, Ĥagaj, la profeto,
kaj Zeĥarja, filo de Ido, profetis
pri la Judoj, kiuj estis en Judujo
kaj Jerusalem, en la nomo de Dio de
Izrael. 2 Tiam leviĝis Zerubabel,
filo de Ŝealtiel, kaj Jeŝua, filo de
Jocadak, kaj komencis konstrui la
domon de Dio en Jerusalem, kaj kun
ili estis la profetoj de Dio, kiuj fort-
igadis ilin. 3 En tiu tempo venis al
ili Tatnaj, la estro de la transrivera
regiono, kaj Ŝetar-Boznaj, kaj iliaj
kunuloj, kaj tiele diris al ili: Kiu
permesis al vi konstrui ĉi tiun domon
kaj starigi ĉi tiujn murojn? 4 Tiam
ni diris al ili, kiaj estis la nomoj de
tiuj homoj, kiuj konstruis tiun kon-
struaĵon. 5 Sed la okulo de ilia Dio
estis super la plejaĝuloj de la Judoj,
kaj ili ne estis malhelpataj, ĝis la
afero estis raportita al Dario kaj ĝis
revenis decido pri tio.
6 Jen estas la enhavo de la letero,
kiun sendis Tatnaj, la estro de la
transrivera regiono, kaj Ŝetar-Boznaj,
kun siaj kunuloj la Afarseĥanoj, kiuj
estis en la transrivera regiono, al la
reĝo Dario; 7 la raporto, kiun ili
sendis al li, havis la sekvantan tekst-
on: Al la reĝo Dario plenan pacon.
8 Estu sciate al la reĝo, ke ni iris
en la Judan landon, al la domo de la
granda Dio; ĝi estas konstruata el
grandaj ŝtonoj, kaj trabojn oni en-
metas en la murojn, kaj la laboro est-
as farata vigle kaj sukcesas en iliaj
manoj. 9 Tiam ni demandis tiujn
plenaĝulojn, kaj diris al ili: Kiu
donis al vi la permeson konstrui ĉi
tiun domon kaj starigi ĉi tiujn mur-
ojn? 10 Kaj krom tio ni demandis
pri iliaj nomoj, por raporti al vi, kaj
skribi la nomojn de tiuj homoj, kiuj
estas iliaj ĉefoj. 11 Per la sekv-
antaj vortoj ili respondis al ni kaj
diris: Ni estas servantoj de Dio de la
ĉielo kaj de la tero, kaj ni konstruas
la domon, kiu estis konstruita antaŭ
multe da jaroj, kaj granda reĝo de
Izrael konstruis ĝin kaj finis ĝin.
12 Sed kiam niaj patroj kolerigis
Dion de la ĉielo, Li transdonis ilin
en la manon de Nebukadnecar, reĝo
de Babel, la Ĥaldeo; kaj tiun domon li
detruis, kaj la popolon li transloĝigis
en Babelon. 13 Sed en la unua
jaro de Ciro, reĝo de Babel, la reĝo
Ciro donis permeson rekonstrui ĉi
tiun domon de Dio. 14 Eĉ la vazojn
de la domo de Dio, la orajn kaj
arĝentajn, kiujn Nebukadnecar el-
portis el la templo de Jerusalem kaj
forportis en la templon de Babel, ilin
la reĝo Ciro elportis el la templo de
Babel, kaj oni transdonis ilin al
Ŝeŝbacar, kiun li starigis kiel region-
estron; 15 kaj li diris al li: Prenu
ĉi tiujn vazojn, iru, kaj forportu
ilin en la templon de Jerusalem, kaj
la domo de Dio estu konstruata sur
sia loko. 16 Tiam venis tiu Ŝeŝ-
bacar kaj metis la fundamenton por la
domo de Dio en Jerusalem; kaj de
tiu tempo ĝis nun ĝi estas konstruata,
kaj ĝi ankoraŭ ne estas finita.
17 Tial, se plaĉas al la reĝo, oni
serĉu en la domo de la reĝaj trezoroj
tie en Babel, ĉu efektive la reĝo
Ciro donis permeson konstrui ĉi tiun
domon de Dio en Jerusalem; kaj la
volon de la reĝo pri tio oni sendu
al ni.

6 TIAM la reĝo Dario ordonis,
ke oni serĉu en la domo de doku-
mentoj, kie la trezoroj estis
deponitaj, en Babel. 2 Kaj oni trov-
is en Aĥmeta, la reĝa kastelo en la
Meda lando, unu skribrulaĵon, en kiu
estis skribita la sekvanta pormemor-
aĵo: 3 En la unua jaro de la reĝo
Ciro, la reĝo Ciro donis ordonon:

Pri la domo de Dio en Jerusalem,
estu konstruata domo, loko, kie oni
alportas oferojn, kaj fortikaj funda-
mentoj por ĝi estu starigitaj ; la alto
de la domo estu sesdek ulnoj, ĝia
larĝo estu sesdek ulnoj. 4 Da vicoj
el grandaj ŝtonoj estu tri, kaj unu
vico el ligno ; la elspezoj estu don-
ataj el la reĝa domo. 5 Ankaŭ la
vazojn de la domo de Dio, orajn kaj
arĝentajn, kiujn Nebukadnecar el-
portis el la templo de Jerusalem kaj
forportis en Babelon, oni redonu, kaj
ili iru en la templon de Jerusalem sur
sian lokon kaj estu lokitaj en la domo
de Dio. 6 Tial Tatnaj, la estro de
la transrivera regiono, Ŝetar-Boznaj,
kaj iliaj kunuloj, la Afarseĥanoj, kiuj
estas en la transrivera regiono, for-
iĝu de tie ; 7 permesu al ili labori
ĉe la domo de Dio ; la regionestro de
Judujo kaj la plejaĝuloj de la Judoj
konstruu tiun domon de Dio sur ĝia
loko. 8 Kaj de mi estas donata
ordono pri tio, kio devas esti farata
al la plejaĝuloj de la Judoj por la
konstruado de tiu domo : el la apart-
enaĵo de la reĝo, el la transriveraj
impostoj oni tuj donu la elspezojn
al tiuj homoj, por ke la laborado ne
haltu. 9 Kaj kiom estos necese da
bovoj, ŝafoj, aŭ ŝafidoj por bruloferoj
por Dio de la ĉielo, da tritiko, salo,
vino, oleo, kiel diros la pastroj en
Jerusalem, oni donadu al ili ĉiutage
sen halto, 10 por ke ili alportadu
agrablodoran oferon al la Dio de la
ĉielo, kaj por ke ili preĝu pri la vivo
de la reĝo kaj de liaj infanoj. 11 De
mi estas donata la ordono, ke se iu
homo ŝanĝos ĉi tiun decidon, oni
elprenu trabon el lia domo, kaj li estu
levita kaj alnajlita al ĝi, kaj lia domo
pro tio estu ruinigita. 12 Kaj Dio,
kiu loĝigis tie Sian nomon, faligu
ĉiun reĝon kaj popolon, kiu etendus
sian manon, por ŝanĝi ĉi tion, por fari
ion malutilan al tiu domo de Dio en
Jerusalem. Mi, Dario, donis la ordon-
on ; ĝi estu tuj plenumita.
13 Tiam Tatnaj, la estro de la trans-
rivera regiono, Ŝetar-Boznaj, kaj
iliaj kunuloj komencis tuj agadi kon-
forme al tio, kion ordonis la reĝo
Dario. 14 Kaj la plejaĝuloj de la
Judoj konstruis kun sukceso, kon-
forme al la profetado de Ĥagaj, la
profeto, kaj de Zeĥarja, filo de Ido.
Kaj ili konstruis kaj finis laŭ la volo
de Dio de Izrael, kaj laŭ la volo de
Ciro, de Dario, kaj de Artaĥŝaŝt,
reĝoj de Persujo. 15 Kaj oni finis
la domon en la tria tago de la monato
Adar, en la sesa jaro de reĝado de la
reĝo Dario. 16 Kaj la Izraelidoj,
la pastroj, la Levidoj, kaj la aliaj
revenintoj el la kaptiteco faris kun
ĝojo la sanktigon de tiu domo de Dio.
17 Kaj oni alportis ĉe la sanktigo de
tiu domo de Dio : cent bovojn, ducent
ŝafojn, kvarcent ŝafidojn, kaj dek du
pekoferajn kaprojn pro la tuta Izrael,
laŭ la nombro de la triboj de Izrael.
18 Kaj oni starigis la pastrojn laŭ
iliaj ordoj, kaj la Levidojn laŭ iliaj
vicoj, por la servado al Dio en Jeru-
salem, kiel estas preskribite en la
libro de Moseo.
19 Kaj la revenintoj el la kaptiteco
faris Paskon en la dek-kvara tago de
la unua monato. 20 Ĉar la pastroj
kaj la Levidoj purigis sin ĉiuj kiel
unu homo ; kaj ili buĉis Paskajn ŝafid-
ojn por ĉiuj revenintoj el la kaptiteco,
por siaj fratoj, la pastroj, kaj por si.
21 Kaj manĝis la Izraelidoj, kiuj
revenis el la kaptiteco, kaj ĉiuj, kiuj
apartigis sin de la malpureco de la
nacioj de la tero, por turni sin al la
Eternulo, Dio de Izrael. 22 Kaj ili
en ĝojo solenis la feston de macoj
dum sep tagoj ; ĉar la Eternulo ĝojigis
ilin, kaj turnis al ili la koron de la
reĝo de Asirio, por ke li fortigu iliajn
manojn ĉe la laborado koncerne la
domon de Dio, la Dio de Izrael.
7 POST tiuj okazintaĵoj, dum la
reĝado de Artaĥŝast, reĝo de
Persujo, el Babel iris Ezra, filo
de Seraja, filo de Azarja, filo de
Ĥilkija, 2 filo de Ŝalum, filo de
Cadok, filo de Aĥitub, 3 filo de
Amarja, filo de Azarja, filo de Mer-
ajot, 4 filo de Zeraĥja, filo de Uzi,
filo de Buki, 5 filo de Abiŝua, filo
de Pineĥas, filo de Eleazar, filo de
Aaron, la ĉefpastro. 6 Tiu Ezra
iris el Babel. Li estis lerta scienculo
koncerne la instruon de Moseo, kiun
donis la Eternulo, Dio de Izrael.
Kaj la reĝo donis al li ĉion laŭ lia
deziro, ĉar la mano de la Eternulo,
lia Dio, estis super li. 7 Ankaŭ
kelkaj el la Izraelidoj, el la pastroj,
el la Levidoj, el la kantistoj, el la
pordegistoj, kaj el la Netinoj iris en
Jerusalemon en la sepa jaro de la
reĝo Artaĥŝast. 8 Kaj li venis en

Jerusalemon en la kvina monato, en la
sepa jaro de la reĝo. 9 Ĉar en la
unua tago de la unua monato estis la
komenco de la irado el Babel, kaj en
la unua tago de la kvina monato li
venis en Jerusalemon, ĉar la mano de
lia Dio favore estis super li. 10 Ĉar
Ezra pretigis sian koron, por studi
la instruon de la Eternulo kaj plen-
umi ĝin, kaj por instrui en Izrael
leĝojn kaj ordonojn.
11 Kaj jen estas la teksto de la
letero, kiun la reĝo Artaĥŝast donis
al Ezra, la pastro, la scienculo, kiu
instruis la vortojn de la ordonoj de la
Eternulo kaj Liajn leĝojn pri Izrael:
12 Artaĥŝast, reĝo de la reĝoj, al
Ezra, pastro, kaj scienculo pri la
leĝoj de Dio de la ĉielo, pacon kaj
saluton. 13 De mi estas ordonite,
ke en mia regno ĉiu el la popolo de
Izrael kaj el ĝiaj pastroj kaj Levidoj,
kiu volas iri en Jerusalemon, iru kun
vi. 14 Ĉar vi estas sendata de la
reĝo kaj de liaj sep konsilistoj, por
pririgardi Judujon kaj Jerusalemon
laŭ la en via mano troviĝanta leĝo
de via Dio, 15 kaj por tien forporti
la arĝenton kaj oron, kiun la reĝo kaj
liaj konsilistoj oferis al Dio de Izrael,
kies loĝejo estas en Jerusalem,
16 kaj la tutan arĝenton kaj oron,
kiun vi akiros en la tuta provinco
de Babel, kune kun la memvolaj
donacoj de la popolo kaj de la pastroj,
kiuj oferos por la domo de sia Dio,
kiu estas en Jerusalem. 17 Aĉetu
tuj pro tiu mono bovojn, ŝafojn, kaj
ŝafidojn, kaj la al tio apartenantajn
farunoferojn kaj verŝoferojn, kaj al-
portu ilin sur la altaron de la domo de
via Dio en Jerusalem. 18 Kaj kion
vi kaj viaj fratoj trovos bona fari el la
cetera arĝento kaj oro, tion laŭ la
volo de via Dio faru. 19 Kaj la
vazojn, kiuj estas donitaj al vi por la
servado en la domo de via Dio, pre-
zentu antaŭ la Dio de Jerusalem.
20 Kaj ĉion ceteran, kio estas necesa
por la domo de via Dio, kion vi trovos
bona doni, donu el la reĝa trezorejo.
21 Kaj de mi, Artaĥŝast, la reĝo, estas
farata ordono al ĉiuj trezorgardistoj
trans la rivero, ke ĉio, kion postulos
de vi Ezra, la pastro, instruisto de la
leĝoj de Dio de la ĉielo, estu tuj
plenumata, 22 ĝis jena kvanto: ar-
ĝento ĝis cent kikaroj, tritiko ĝis
cent kor'oj, vino ĝis cent bat'oj, ankaŭ
oleo ĝis cent bat'oj, kaj salo en kvanto
senlima. 23 Ĉio, kio estas ordonita
de Dio de la ĉielo, devas esti farata
tuj por la domo de Dio de la ĉielo,
por ke Lia kolero ne trafu la regnon,
la reĝon, aŭ liajn infanojn. 24 Kaj
ni sciigas al vi, ke sur neniun el la
pastroj, Levidoj, kantistoj, pordeg-
istoj, Netinoj, aŭ servantoj ĉe tiu
domo de Dio vi devas meti tributon,
imposton, aŭ depagojn. 25 Kaj vi,
Ezra, laŭ la saĝo, kiun via Dio donis
al vi, starigu registojn kaj juĝistojn,
kiuj juĝadus la tutan popolon, kiu
estas trans la rivero, ĉiujn, kiuj scias
la leĝojn de via Dio; kaj kiu ne scias,
tiun instruu. 26 Kaj ĉiu, kiu ne
plenumos la leĝojn de via Dio aŭ la
leĝojn de la reĝo, tuj estu juĝe
kondamnata, ĉu al morto, ĉu al elpelo,
ĉu al monpuno, ĉu al meto en mal-
liberejon.
27 Benata estu la Eternulo, Dio de
niaj patroj, kiu metis en la koron de la
reĝo la ideon beligi la domon de la
Eternulo en Jerusalem, 28 kaj sur
min turnis favoron de la reĝo kaj de
liaj konsilistoj kaj de ĉiuj potencaj
princoj de la reĝo. Kaj mi ricevis
kuraĝon, ĉar la mano de la Eternulo,
mia Dio, estis super mi; kaj mi kol-
ektis en Izrael ĉefojn, por ke ili iru
kun mi.
8 JEN estas la ĉefoj de patro-
domoj kun ilia genealogio, kiuj
iris kun mi el Babel en la tempo
de reĝado de la reĝo Artaĥŝast:
2 el la idoj de Pineĥas: Gerŝom; el la
idoj de Itamar: Daniel; el la idoj de
David: Ĥatuŝ; 3 el la idoj de
Ŝeĥanja: el la idoj de Paroŝ: Zeĥarja,
kaj kun li la familianoj, viroj en la
nombro de cent kvindek; 4 el la
idoj de Paĥat-Moab: Eljehoenaj,
filo de Zeraĥja, kaj kun li ducent
virseksuloj; 5 el la idoj de Ŝeĥan-
ja: la filo de Jaĥaziel, kaj kun li
tricent virseksuloj; 6 el la idoj de
Adin: Ebed, filo de Jonatan, kaj kun
li kvindek virseksuloj; 7 el la idoj
de Elam: Jeŝaja, filo de Atalja, kaj
kun li sepdek virseksuloj; 8 el la
idoj de Ŝefatja: Zebadja, filo de
Miĥael, kaj kun li okdek virseksuloj;
9 el la idoj de Joab: Obadja, filo de
Jeĥiel, kaj kun li ducent dek ok vir-
seksuloj; 10 el la idoj de Ŝelomit:
la filo de Josifja, kaj kun li cent sesdek
virseksuloj; 11 el la idoj de Bebaj:

Zeĥarja, filo de Bebaj, kaj kun li
dudek ok virseksuloj; 12 el la idoj
de Azgad: Joĥanan, filo de Hakatan,
kaj kun li cent dek virseksuloj;
13 el la idoj de Adonikam la lastaj,
kaj jen estas iliaj nomoj: Elifelet,
Jeiel, kaj Ŝemaja, kaj kun ili sesdek
virseksuloj; 14 el la idoj de Bigvaj:
Utaj kaj Zakur, kaj kun ili sepdek
virseksuloj. 15 Kaj mi kolektis ilin
ĉe la rivero, kiu enfluas en Ahavan,
kaj ni restis tie tri tagojn; kaj kiam
mi pririgardis la popolon kaj la pastr-
ojn, mi el la idoj de Levi trovis tie
neniun. 16 Tiam mi sendis Elie-
zeron, Arielon, Ŝemajan, Elnatanon,
Jaribon, Elnatanon, Natanon, Zeĥar-
jan, kaj Meŝulamon, la ĉefojn, kaj
Jojaribon kaj Elnatanon, la scienc-
ulojn; 17 kaj mi donis al ili kom-
ision al Ido, la ĉefo en la loko Ka-
sifja, kaj mi donis al ili instrukcion pri
tio, kion ili devas diri al Ido, kaj al
liaj fratoj, la Netinoj, en la loko
Kasifja, por venigi al ni servistojn
por la domo de nia Dio. 18 Kaj ili
venigis al ni, ĉar super ni estis la
favora mano de nia Dio, homon saĝan
el la idoj de Maĥli, filo de Levi, filo
de Izrael, kaj Ŝerebjan kun liaj
filoj kaj fratoj, dek ok homojn,
19 kaj Ĥaŝabjan, kaj kun li Jeŝajan,
el la idoj de Merari, kun liaj fratoj kaj
iliaj filoj, dudek; 20 kaj el la Ne-
tinoj, kiujn David kaj la princoj star-
igis por servi al la Levidoj, ducent
dudek Netinojn; ĉiuj ili estis re-
gistritaj laŭ siaj nomoj. 21 Kaj mi
proklamis tie faston ĉe la rivero
Ahava, por ke ni humiligu nin antaŭ
nia Dio, por peti de Li ĝustan vojon
por ni, por niaj infanoj, kaj por nia
tuta havo. 22 Ĉar mi hontis peti
de la reĝo militistojn kaj rajdistojn
por defendi nin kontraŭ malamikoj sur
la vojo; ĉar ni tiele diris al la reĝo:
La mano de nia Dio estas bonfar-
anta por ĉiuj, kiuj sin turnas al Li,
kaj Lia potenco kaj Lia kolero
estas kontraŭ ĉiuj, kiuj Lin forlasas.
23 Ni do fastis, kaj petis nian Dion
pri tio; kaj Li aŭskultis nin. 24 Kaj
mi apartigis el la ĉefaj pastroj dek du,
kaj mi aligis al ili Ŝerebjan kaj Ĥa-
ŝabjan kaj dek el iliaj fratoj. 25 Kaj
mi pese transdonis al ili la arĝenton
kaj la oron kaj la vazojn, kiuj estis
donacitaj por la domo de nia Dio
kaj kiujn donacis la reĝo kaj liaj
konsilistoj kaj liaj princoj, kaj ĉiuj
Izraelidoj, kiuj tie troviĝis. 26 Kaj
mi pese transdonis al ili: da arĝento
sescent kvindek kikarojn, da arĝentaj
vazoj cent kikarojn, kaj da oro cent
kikarojn; 27 da oraj kalikoj dudek
je la sumo de mil darkemonoj, kaj du
vazojn el brilanta plej bona kupro,
multekosta kiel oro. 28 Kaj mi
diris al ili: Vi estas sanktaj al la
Eternulo, kaj la vazoj estas sanktaj,
ankaŭ la arĝento kaj la oro, memvole
donacitaj al la Eternulo, Dio de viaj
patroj. 29 Maldormu, kaj gardu
tion, ĝis vi transdonos pese al la
ĉefaj pastroj, Levidoj, kaj ĉefoj de
patrodomoj de Izrael en Jerusalem,
en la ĉambroj de la domo de la Etern-
ulo. 30 Kaj la pastroj kaj la Levidoj
akceptis la pesitajn arĝenton, oron,
kaj vazojn, por forporti en Jerusalem-
on en la domon de nia Dio.
31 Kaj ni ekvojiris de la rivero
Ahava en la dek-dua tago de la unua
monato, por iri en Jerusalemon; kaj
la mano de nia Dio estis super ni,
kaj Li savis nin kontraŭ la manoj de
malamikoj kaj kontraŭ insidantoj ĉe
la vojo. 32 Kaj ni venis en Jeru-
salemon kaj restis tie dum tri tagoj.
33 En la kvara tago la arĝento, oro,
kaj vazoj estis transdonitaj pese en la
domon de nia Dio, en la manojn de la
pastro Meremot, filo de Urija, kune
kun Eleazar, filo de Pineĥas, kune
kun Jozabad, filo de Jeŝua, kaj
Noadja, filo de Binuj, la Levidoj.
34 Ĉio estis farita laŭnombre kaj
laŭpeze, kaj ĉio pesita estis tiutempe
enskribita. 35 La forkaptitoj, kiuj
revenis el la kaptiteco, alportis brul-
oferojn al Dio de Izrael: dek du bov-
ojn, pro la tuta Izrael, naŭdek ses
ŝafojn, sepdek sep ŝafidojn, dek du
pekoferajn kaprojn, ĉion kiel brul-
oferon al la Eternulo. 36 Kaj oni
transdonis la ordonojn de la reĝo
al la satrapoj de la reĝo kaj al la
transriveraj regionestroj; kaj ĉi tiuj
subtenis la popolon kaj la domon de
Dio.

9 KIAM ĉio tio estis finita, aliris
al mi la estroj, kaj diris: La
popolo Izraela kaj la pastroj
kaj la Levidoj ne apartigis sin de
la popoloj de la landoj koncerne iliajn
abomenindaĵojn, de la Kanaanidoj,
Ĥetidoj, Perizidoj, Jebusidoj, Amon-
idoj, Moabidoj, Egiptoj, kaj Amoridoj;

2 ĉar ili prenis el iliaj filinoj edzinojn
por si kaj por siaj filoj, kaj miksiĝis
la sankta semo kun la popoloj de la
landoj; kaj la mano de la eminentuloj
kaj ĉefoj estis la unua en ĉi tiu mal-
bonago. 3 Kiam mi aŭdis tion, mi
disŝiris miajn vestojn kaj mian tunik-
on, mi elŝiris harojn de mia kapo
kaj el mia barbo, kaj mi sidis kon-
sternite. 4 Kaj kolektiĝis al mi ĉiuj,
kiuj timis la vortojn de Dio de Izrael,
pro la krimo de la forkaptitoj; kaj mi
sidis konsternite ĝis la vesperofero.
5 Kaj ĉe la vesperofero mi leviĝis
de mia aflikto, kaj kun disŝiritaj vestoj
kaj tuniko mi stariĝis surgenue kaj
etendis miajn manojn al la Eternulo,
mia Dio, 6 kaj mi diris: Ho mia Dio,
mi hontas, kaj ĝenas min levi mian
vizaĝon al Vi, ho mia Dio; ĉar niaj
malbonagoj kreskis pli alten ol nia
kapo, kaj nia kulpo fariĝis granda
ĝis la ĉielo. 7 De post la tempo de
niaj patroj ni estas en granda kulpo
ĝis la nuna tago; pro niaj malbonagoj
ni estis transdonitaj, ni kaj niaj reĝoj
kaj niaj pastroj, en la manojn de la
alilandaj reĝoj, sub glavon, en kapt-
itecon, al disrabo kaj malhonoro, kiel
tio estas nun. 8 Kaj nun antaŭ
momento venis pardono de la Eternulo,
nia Dio, kaj Li restigis al ni sav-
iĝintojn kaj permesis al ni alfortikiĝi
sur Lia sankta loko; nia Dio donis
lumon al niaj okuloj, kaj Li permesis
al ni iom reviviĝi en nia sklaveco.
9 Ni estas ja sklavoj; sed en nia
sklaveco nia Dio nin ne forlasis.
Kaj Li donis al ni favorkorecon de la
reĝoj de Persujo, por permesi al ni
reviviĝi, por konstrui la domon de nia
Dio kaj restarigi ĝiajn ruinojn, kaj
por doni al ni barilon en Judujo kaj
Jerusalem. 10 Kaj nun kion ni
diros, ho nia Dio, post tio? ĉar ni for-
lasis Viajn ordonojn, 11 kiujn Vi
ordonis per Viaj servantoj, la pro-
fetoj, dirante: La lando, en kiun vi
venas por ekposedi ĝin, estas lando
malpura pro la malpureco de la pop-
oloj alilandaj, pro iliaj abomenindaĵoj,
per kiuj ili plenigis ĝin de rando al
rando en sia malpureco; 12 ne
donu do viajn filinojn al iliaj filoj,
kaj iliajn filinojn ne prenu por viaj
filoj, neniam zorgu pri ilia paco kaj
bonstato, por ke vi fortiĝu kaj por ke
vi nutru vin per la bonaĵoj de la tero
kaj por ke vi heredigu ĝin por eterne
al viaj filoj. 13 Kaj post ĉio, kio
trafis nin pro niaj malbonaj faroj kaj
pro nia granda kulpo, kaj kiam nun
Vi indulgis nin malgraŭ niaj mal-
bonagoj kaj donis al ni tian saviĝon,
14 ĉu ni nun denove malobeu Viajn
ordonojn, kaj boparenciĝu kun la
popoloj de tiuj abomenindaĵoj? Ĉu
Vi ne koleros kontraŭ ni ĝis plena
ekstermo sen restigo de la restaĵo
kaj savitaĵo? 15 Ho Eternulo, Dio
de Izrael! Vi estas justa; ĉar ni
restis saviĝintoj ĝis la nuna tago.
Jen ni estas antaŭ Vi en nia kulpo;
ni ne povas teni nin antaŭ Vi pro tio.

10 KIAM Ezra preĝis kaj faris
konfeson, plorante kaj kuŝ-
ante antaŭ la domo de Dio,
kolektiĝis al li el la Izraelidoj tre
granda amaso, viroj, virinoj, kaj
infanoj; ĉar ankaŭ la popolo tre multe
ploris. 2 Kaj ekparolis Ŝeĥanja, filo
de Jeĥiel, el la idoj de Elam, kaj diris
al Ezra: Ni faris krimon kontraŭ
nia Dio, prenante edzinojn aligentajn
el la popoloj de la lando. Tamen
nun ekzistas espero por Izrael en ĉi
tiu afero. 3 Nun ni faru interligon
kun nia Dio, ke laŭ la konsilo de mia
sinjoro, kaj de tiuj, kiuj havas timon
antaŭ la ordonoj de nia Dio, ni forigos
ĉiujn virinojn kaj iliajn naskitojn,
kaj estu farite konforme al la leĝo.
4 Leviĝu, ĉar vi devas okupi vin pri
tio, kaj ni estos kun vi; estu kuraĝa,
kaj agu. 5 Tiam Ezra leviĝis, kaj
ĵurigis la ĉefajn pastrojn, la Levid-
ojn, kaj la tutan Izraelon, ke ili agos
tiel; kaj ili ĵuris. 6 Kaj Ezra leviĝis
de antaŭ la domo de Dio, kaj iris al la
ĉambro de Jehoĥanan, filo de Eljaŝib,
kaj eniris tien. Panon li ne manĝis
kaj akvon li ne trinkis, ĉar li funebris
pri la krimo de la kaptitecanoj.
7 Kaj oni proklamis en Judujo kaj
Jerusalem al ĉiuj, kiuj venis el la
kaptiteco, ke ili kolektiĝu en Jeru-
salem, 8 kaj ke al ĉiu, kiu ne
venos tien post paso de tri tagoj,
laŭ decido de la estroj kaj plejaĝuloj
estos anatemita lia tuta havo, kaj
li estos ekskomunikita el la komun-
umo de la reenmigrintoj. 9 Kaj kol-
ektiĝis ĉiuj idoj de Jehuda kaj de
Benjamen en Jerusalem post tri
tagoj. Tio estis en la naŭa monato,
en la dudeka tago de la monato.
Kaj la tuta popolo sidis sur la placo
antaŭ la domo de Dio, tremante pro

ĉi tiu afero kaj pro pluvo. 10 Kaj
leviĝis Ezra, la pastro, kaj diris al ili:
Vi faris krimon, prenante aligentajn
edzinojn kaj pligrandigante la kulpon
de Izrael. 11 Tial faru nun kon-
feson al la Eternulo, Dio de viaj
patroj, kaj plenumu Lian volon:
apartigu vin de la popoloj de la lando
kaj de la aligentaj edzinoj. 12 Kaj
la tuta konunumo respondis kaj diris
per laŭta voĉo: Jes, kiel vi diras, tiel
estu farite. 13 Tamen la popolo
estas grandnombra, kaj la tempo nun
estas pluva, kaj ni ne havas forton,
por stari sur la strato; cetere tio
ne estas afero de unu tago aŭ de du,
ĉar ni multe pekis en tiu afero.
14 Niaj estroj do stariĝu pro la tuta
komunumo, kaj ĉiuj en niaj urboj,
kiuj prenis aligentajn edzinojn, venu
en difinita tempo, kaj kun ili la plej-
aĝuloj de ĉiu urbo kaj ĝiaj juĝistoj,
ĝis oni forturnos de ni la flaman
koleron de nia Dio pro tiu afero.
15 Sed Jonatan, filo de Asahel, kaj
Jaĥzeja, filo de Tikva, kontraŭstaris
tion, kaj Meŝulam, kaj Ŝabtaj, la
Levido, helpis ilin. 16 Kaj tiel faris
la revenintoj el la kaptiteco. Kaj
apartiĝis por tio la pastro Ezra kaj
ĉefoj de patrodomoj laŭ iliaj patro-
domoj, ĉiuj laŭnome; kaj ili sidiĝis
en la unua tago de la deka monato,
por esplori la aferon. 17 Kaj ĝis
la unua tago de la unua monato ili
finis la aferon pri ĉiuj viroj, kiuj prenis
aligentajn edzinojn. 18 Kaj trov-
iĝis el la pastridoj, kiuj prenis ali-
gentajn edzinojn, el la filoj de Jeŝua,
filo de Jocadak, kaj el liaj fratoj:
Maaseja, Eliezer, Jarib, kaj Gedalja.
19 Kaj ili donis sian manon, ke ili
forigos siajn edzinojn, kaj ke ili
alportos pro sia kulpo virŝafon kiel
kulpoferon. 20 Kaj el la filoj de
Imer: Ĥanani kaj Zebadja; 21 el
la filoj de Ĥarim: Maaseja, Elija,
Ŝemaja, Jeĥiel, kaj Uzija; 22 el la
filoj de Paŝĥur: Eljoenaj, Maaseja,
Iŝmael, Netanel, Jozabad, kaj Ele-
asa; 23 kaj el la Levidoj: Jo-
zabad, Ŝimei, Kelaja (ankaŭ nomata
Kelita), Petaĥja, Jehuda, kaj Eliezer;
24 el la kantistoj: Eljaŝib; el la
pordegistoj: Ŝalum, Telem, kaj Uri;
25 el la Izraelidoj: el la filoj de Pa-
roŝ: Ramja, Jizija, Malkija, Mijamin,
Eleazar, Malkija, kaj Benaja; 26 el
la filoj de Elam: Matanja, Zeĥarja,
Jeĥiel, Abdi, Jeremot, kaj Elija;
27 el la filoj de Zatu: Eljoenaj,
Eljaŝib, Matanja, Jeremot, Zabad,
kaj Aziza; 28 el la filoj de Bebaj:
Jehoĥanan, Ĥananja, Zabaj, Atlaj;
29 el la filoj de Bani: Meŝulam, Maluĥ,
Adaja, Jaŝub, Ŝeal, kaj Ramot;
30 el la filoj de Paĥat-Moab: Adna,
Kelal, Benaja, Maaseja, Matanja,
Becalel, Binuj, kaj Manase; 31 el
la filoj de Ĥarim: Eliezer, Jiŝija,
Malkija, Ŝemaja, Ŝimeon, 32 Ben-
jamen, Maluĥ, Ŝemarja; 33 el la
filoj de Ĥaŝum: Matnaj, Matata,
Zabad, Elifelet, Jeremaj, Manase,
Ŝimei; 34 el la filoj de Bani:
Maadaj, Amram, Uel, 35 Benaja,
Bedja, Keluhu, 36 Vanja, Meremot,
Eljaŝib, 37 Matanja, Matnaj, Jaasaj,
38 Bani, Binuj, Ŝimei, 39 Ŝelemja,
Natan, Adaja, 40 Maĥnadbaj, Ŝaŝaj,
Ŝaraj, 41 Azarel, Ŝelemja, Ŝemarja,
42 Ŝalum, Amarja, Jozef; 43 el la
filoj de Nebo: Jeiel, Matitja, Zabad,
Zebina, Jadaj, Joel, Benaja. 44 Ĉiuj
tiuj prenis edzinojn aligentajn; kelkaj
el tiuj edzinoj naskis infanojn.

NEĤEMJA

1 VORTOJ de Neĥemja, filo de
Ĥaĥalja.
En la monato Kislev, en la du-
deka jaro, mi estis en la kastelurbo
Ŝuŝan. 2 Kaj venis Ĥanani, unu
el miaj fratoj, li kaj kelkaj viroj el
Judujo. Kaj mi demandis ilin pri la
Judoj, kiuj saviĝis kaj restis el la
forkaptitaro, kaj pri Jerusalem. 3 Kaj
ili diris al mi: La restintoj, kiuj restis
el la forkaptitaro, troviĝas tie en la
lando en granda mizero kaj malhon-
oro; kaj la murego de Jerusalem
estas detruita, kaj ĝiaj pordegoj estas
forbruligitaj per fajro. 4 Kiam mi
aŭdis tiujn vortojn, mi sidiĝis kaj

ekploris, kaj funebris dum kelke da
tagoj ; kaj mi fastis kaj preĝis antaŭ
Dio de la ĉielo. 5 Kaj mi diris : Mi
petas Vin, ho Eternulo, Dio de la
ĉielo, Dio granda kaj timinda, kiu
konservas la interligon kaj favorkor-
econ al Liaj amantoj kaj al la plen-
umantoj de Liaj ordonoj ! 6 Via
orelo estu atenta, kaj Viaj okuloj
estu malfermitaj, por aŭskulti la
preĝon de Via servanto, per kiu mi
preĝas antaŭ Vi nun tage kaj nokte
pri la Izraelidoj, Viaj servantoj, dum
mi faras konfeson pri la pekoj de la
Izraelidoj, kiujn ni pekis antaŭ Vi ;
mi kaj la domo de mia patro, ni pekis.
7 Ni forte pekis antaŭ Vi, kaj ni ne
plenumis la ordonojn kaj la leĝojn
kaj la decidojn, kiujn Vi ordonis al
Moseo, Via servanto. 8 Sed volu
rememori la vorton, kiun Vi eldiris
al Via servanto Moseo, nome : Se vi
pekos, Mi disĵetos vin inter la pop-
olojn ; 9 sed se vi returnos vin al
Mi kaj konservos Miajn ordonojn
kaj plenumos ilin, tiam se viaj for-
pelitoj eĉ estus ĉe la rando de la ĉielo,
Mi eĉ de tie kolektos ilin, kaj venigos
ilin sur la lokon, kiun Mi elektis, por
loĝigi tie Mian nomon. 10 Ili estas
ja Viaj servantoj, kaj Via popolo, kiun
Vi liberigis per Via granda forto kaj
per Via potenca mano. 11 Mi petas,
ho Sinjoro, Via orelo estu atenta al la
preĝo de Via servanto, kaj al la preĝo
de Viaj servantoj, kiuj deziras timi
Vian nomon ; kaj donu sukceson al
Via servanto hodiaŭ, kaj akirigu al
li favorkorecon antaŭ ĉi tiu homo.
(Mi estis vinverŝisto ĉe la reĝo.)

2 EN la monato Nisan, en la du-
deka jaro de la reĝo Artaĥŝast,
antaŭ li staris vino. Kaj mi
prenis la vinon kaj donis al la reĝo ;
kaj ĝis tiam mi ne estis malgaja antaŭ
li. 2 Kaj la reĝo diris al mi : Kial
vi aspektas malbone, kvankam vi ne
estas malsana? tio certe estas doloro
de koro. Kaj mi forte ektimis,
3 kaj mi diris al la reĝo : La reĝo
vivu eterne ; kiel mi povas ne aspekti
malbone, kiam la urbo, kiu estas la
tomboloko de miaj patroj, estas de-
zertigita, kaj ĝiaj pordegoj estas for-
bruligitaj per fajro ? 4 Kaj la reĝo
diris al mi : Kion do vi deziras ?
Tiam mi preĝis al Dio de la ĉielo,
5 kaj diris al la reĝo : Se al la reĝo
plaĉas, kaj se via sklavo havas vian
favoron, permesu al mi veturi en
Judujon, en la urbon, kie troviĝas
la tomboj de miaj patroj, kaj konstrui
ĝin. 6 Kaj la reĝo diris al mi (la
reĝino sidis apud li) : Kiel longe
daŭros via veturado ? kaj kiam vi
revenos ? Kaj la reĝo bonvolis for-
liberigi min, kaj mi difinis al li temp-
limon. 7 Kaj mi diris al la reĝo :
Se al la reĝo plaĉas, oni donu al mi
leterojn al la transriveraj region-
estroj, ke ili permesu al mi trairi,
ĝis mi venos en Judujon ; 8 kaj
ankaŭ leteron al Asaf, la gardisto de
la reĝa arbaro, ke li donu al mi arbojn
por tegi la pordegojn de la kastelo
ĉe la templo, kaj por la murego de la
urbo, kaj por la domo, en kiu mi loĝos.
Kaj la reĝo donis al mi, ĉar super mi
estis la favora mano de mia Dio.
9 Kaj mi venis al la transriveraj
regionestroj, kaj mi donis al ili la
leterojn de la reĝo. Kaj la reĝo
sendis kun mi oficirojn kaj rajdistojn.
10 Kiam tion aŭdis Sanbalat, la Ĥor-
onano, kaj Tobija, la sklavo Amon-
ida, ili havis grandan ĉagrenon, ke
venis homo, por zorgi pri la bono
de la Izraelidoj. 11 Kaj mi venis en
Jerusalemon. Kaj restinte tie dum
tri tagoj, 12 mi leviĝis nokte kune
kun nemultaj homoj, kiuj estis kun
mi ; mi al neniu ion diris pri tio, kion
mia Dio inspiris al mi fari por Jeru-
salem ; neniu besto estis kun mi,
krom tiu, sur kiu mi rajdis. 13 Kaj
mi trarajdis nokte tra la Pordego de
la Valo, al la Fonto de la Drako kaj
al la Pordego de Sterko ; mi rigardis
la muregojn de Jerusalem, kiel de-
truitaj ili estas, kaj ĝiajn pordegojn,
kiel ili estas forbruligitaj per fajro.
14 Kaj mi alrajdis al la Pordego de
la Fonto kaj al la Reĝa Lageto ; sed
tie ne estis sufiĉe da spaco, ke povu
trairi la besto, kiu estis sub mi.
15 Kaj mi leviĝis nokte laŭ la torento
kaj pririgardis la muregon, kaj,
trarajdinte denove tra la Pordego de
la Valo, mi revenis. 16 Kaj la
estroj ne sciis, kien mi iris kaj kion
mi faras ; nek al la Judoj, nek al la
pastroj, nek al la eminentuloj, nek
al la estroj, nek al la ceteraj plen-
umantoj de la laboroj mi ion diris
ĝis nun. 17 Kaj mi diris al ili : Vi
vidas la mizeron, en kiu ni troviĝas,
kiel Jerusalem estas dezertigita kaj
ĝiaj pordegoj estas forbruligitaj per

fajro ; ni iru kaj konstruu la muregon
de Jerusalem, ke ni ne estu plu en
malhonoro. 18 Kaj mi rakontis al
ili pri la mano de mia Dio, kiu favore
estis super mi, ankaŭ la vortojn de
la reĝo, kiujn li diris al mi. Kaj ili
diris : Ni leviĝu kaj konstruu ; kaj
iliaj manoj fortiĝis por la bono.
19 Kiam tion aŭdis Sanbalat, la
Ĥoronano, kaj Tobija, la sklavo Amon-
ida, kaj Geŝem, la Arabo, ili ridis pri
ni kaj rigardis nin malestime, kaj
diris : Kio estas tiu afero, kiun vi
faras ? ĉu ne kontraŭ la reĝo vi
ribelas ? 20 Kaj mi respondis al ili,
kaj diris al ili : Dio de la ĉielo donos
al ni sukceson, kaj ni, Liaj servantoj,
leviĝos kaj konstruos ; sed vi havas
nenian parton nek rajton nek memor-
on en Jerusalem.

3 KAJ leviĝis la ĉefpastro Eljaŝib,
kaj liaj fratoj, la pastroj, kaj
konstruis la Pordegon de Ŝafoj ;
ili sanktigis ĝin kaj starigis ĝiajn
pordojn, ili sanktigis ĝis la turo Mea,
ĝis la turo Ĥananel. 2 Apud li
konstruis la loĝantoj de Jeriĥo, apud
ili konstruis Zakur, filo de Imri.
3 La Pordegon de Fiŝoj konstruis la
loĝantoj de Senaa ; ili tegis ĝin, kaj
starigis ĝiajn pordojn, serurojn, kaj
riglilojn. 4 Apud ili konstruis Me-
remot, filo de Urija, filo de Hakoc ;
apud ili konstruis Meŝulam, filo de
Bereĥja, filo de Meŝezabel ; apud
ili konstruis Cadok, filo de Baana.
5 Apud ili konstruis la Tekoaanoj ;
tamen iliaj eminentuloj ne metis sian
kolon sub laboradon por sia sinjoro.
6 La Malnovan Pordegon konstruis
Jojada, filo de Paseaĥ, kaj Meŝulam,
filo de Besodja ; ili tegis ĝin, kaj star-
igis ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn, kaj
ĝiajn riglilojn. 7 Apud ili konstruis
Melatja, la Gibeonano, kaj Jadon,
la Meronotano, la loĝantoj de Gibeon
kaj de Micpa, ĝis la seĝo de la trans-
rivera regionestro. 8 Apud li kon-
struis Uziel, filo de Ĥarhaja, fandisto ;
apud li konstruis Ĥananja, filo de
ŝmiraĵisto. Kaj ili restarigis Jeru-
salemon ĝis la Larĝa Murego.
9 Apud ili konstruis Refaja, filo de
Ĥur, estro de duondistrikto de Jeru-
salem. 10 Apud ili kaj kontraŭ
sia domo konstruis Jedaja, filo de
Ĥarumaf ; apud li konstruis Ĥatuŝ,
filo de Ĥaŝabneja. 11 Alian parton
konstruis Malkija, filo de Ĥarim, kaj
Ĥaŝub, filo de Paĥat-Moab ; ankaŭ la
Turon de la Fornoj. 12 Apude kon-
struis Ŝalum, filo de Haloĥeŝ, estro de
duondistrikto de Jerusalem, li kaj liaj
filinoj. 13 La Pordegon de la Valo
konstruis Ĥanun kaj la loĝantoj de
Zanoaĥ ; ili konstruis ĝin, kaj starigis
ĝiajn pordojn, ĝiajn serurojn, kaj
ĝiajn riglilojn, kaj mil ulnojn de la
murego ĝis la Pordego de Sterko.
14 La Pordegon de Sterko konstruis
Malkija, filo de Reĥab, estro de la
distrikto de Bet-Kerem ; li konstruis
ĝin, kaj starigis ĝiajn pordojn, ser-
urojn, kaj riglilojn. 15 La Pordegon
de la Fonto konstruis Ŝalun, filo de
Kol-Ĥoze, estro de la distrikto de
Micpa ; li konstruis ĝin kaj tegis ĝin,
kaj starigis ĝiajn pordojn, serurojn,
kaj riglilojn ; ankaŭ la muregon ĉe la
lageto Ŝelaĥ de la reĝa ĝardeno kaj
ĝis la ŝtupoj, kiuj iras malsupren
de la urbo de David. 16 Post li
konstruis Neĥemja, filo de Azbuk,
estro de duondistrikto de Bet-Cur,
ĝis la loko kontraŭ la tomboj de David
kaj ĝis la farita lageto kaj ĝis la Domo
de Herooj. 17 Post li konstruis la
Levidoj : Reĥum, filo de Bani ; apude
konstruis Ĥaŝabja, estro de duon-
distrikto de Keila, por sia distrikto.
18 Post li konstruis iliaj fratoj, Bavaj,
filo de Ĥenadad, estro de duondis-
trikto de Keila. 19 Apud li konstruis
Ezer, filo de Jeŝua, estro de Micpa,
duan parton, ĉe la angulo, kontraŭ
la loko, kie oni supreniras al la arm-
ilejo. 20 Post li vigle konstruis
Baruĥ, filo de Zakaj, alian parton,
de la angulo ĝis la pordo de la domo
de Eljaŝib, la ĉefpastro. 21 Post li
konstruis Meremot, filo de Urija,
filo de Hakoc, alian parton, de la
pordo de la domo de Eljaŝib ĝis la
fino de la domo de Eljaŝib. 22 Post
li konstruis la pastroj, kiuj loĝis en
la ĉirkaŭaĵo. 23 Post ili konstruis
Benjamen kaj Ĥaŝub, kontraŭ sia
domo ; post ili konstruis Azarja,
filo de Maaseja, filo de Ananja, apud
sia domo. 24 Post li konstruis Binuj,
filo de Ĥenadad, alian parton, de
la domo de Azarja ĝis la angulo kaj
la rando. 25 Palal, filo de Uzaj, de
kontraŭ la angulo kaj la turo, kiu
elstaras el la supra reĝa domo, apud
la korto de malliberejo. Post li Ped-
aja, filo de Paroŝ 26 (La Netinoj
loĝis en Ofel.) ĝis kontraŭ la Pordego

de la Akvo oriente, kaj ĝis la elstar-
anta turo. 27 Poste konstruis la
Tekoaanoj, alian parton, de kontraŭ
la granda elstaranta turo ĝis la muro
de Ofel. 28 De post la Pordego de
la Ĉevaloj konstruis la pastroj, ĉiu
kontraŭ sia domo. 29 Poste kon-
struis Cadok, filo de Imer, kontraŭ sia
domo; post li konstruis Ŝemaja, filo
de Ŝeĥanja, gardisto de la Orienta
Pordego. 30 Post li konstruis Ĥan-
anja, filo de Ŝelemja, kaj Ĥanun, sesa
filo de Calaf, alian parton. Post li
konstruis Meŝulam, filo de Bereĥja,
kontraŭ sia ĉambro. 31 Post li
konstruis Malkija, filo de fandisto,
ĝis la domo de la Netinoj kaj de la
butikistoj, kontraŭ la Pordego de
Depono kaj ĝis la tegmenta ĉambro
de la angulo. 32 Inter la tegmenta
ĉambro de la angulo kaj la Pordego de
Ŝafoj konstruis la fandistoj kaj la
butikistoj.

4 KIAM Sanbalat aŭdis, ke ni
konstruas la muregon, li koleris
kaj havis grandan ĉagrenon, kaj
li mokis la Judojn. 2 Kaj li parolis
antaŭ siaj fratoj kaj antaŭ la milit-
istoj de Samario, kaj diris: Kion faras
tiuj senfortaj Judoj? ĉu oni tion per-
mesos al ili? ĉu efektive ili alportados
oferojn? ĉu ili iam finos? ĉu ili re-
vivigos la ŝtonojn, kiuj fariĝis amaso
da rubo kaj estas difektitaj de brulo?
3 Kaj Tobija, la Amonido, kiu estis
apud li, diris: Eĉ tio, kion ili konstruas,
estas tia, ke se venos vulpo, ĝi detruos
ilian ŝtonan muregon. 4 Aŭskultu,
ho nia Dio, en kia malestimo ni trov-
iĝas; rejetu ilian mokadon sur ilian
kapon, kaj elmetu ilin al prirab-
ado en lando de kaptiteco; 5 ne
kovru ilian malbonagon, kaj ilia
peko ne elviŝiĝu antaŭ Vi; ĉar
ili ĉagrenis la konstruantojn. 6 Ni
tamen konstruis la muregon, kaj
la tuta murego estis jam kun-
metita ĝis duono; kaj la popolo la-
boris kuraĝe.

7 Kiam Sanbalat kaj Tobija kaj
la Araboj kaj la Amonidoj kaj la
Aŝdodanoj aŭdis, ke la muregoj
de Jerusalem estas riparataj kaj ke
la breĉoj komencis esti fermataj,
ili tre ekkoleris. 8 Kaj ili faris
interkonsenton, ke ili ĉiuj kune iru
milite kontraŭ Jerusalemon kaj faru
al ĝi malbonon. 9 Sed ni preĝis
al nia Dio, kaj ni starigis pro ili
gardon tage kaj nokte kontraŭ ili.
10 La Judoj diris: Malgrandiĝis la
forto de la portistoj, kaj da rubo estas
multe; kaj ni ne povas konstrui la
muregon. 11 Kaj niaj malamikoj
diris: Ili ne scios kaj ne vidos, ĝis
ni venos en ilian mezon kaj mort-
igos ilin kaj ĉesigos la laboradon.
12 Kiam la Judoj, kiuj loĝis apud ili,
venadis, kaj diradis al ni, dekfoje,
el ĉiuj lokoj: Revenu al ni, 13 tiam
mi starigis malsupre sur la lokoj
malantaŭ la murego, sur la ne-
kovritaj lokoj, mi starigis la popolon
laŭfamilie, kun iliaj glavoj, lancoj, kaj
pafarkoj. 14 Kaj mi ĉirkaŭrigardis, kaj
mi stariĝis, kaj diris al la eminent-
uloj kaj al la estroj kaj al la cetera
popolo: Ne timu ilin; memoru pri la
Sinjoro, la granda kaj timinda, kaj
batalu por viaj fratoj, viaj filoj, viaj
filinoj, viaj edzinoj, kaj viaj domoj.
15 Kiam niaj malamikoj aŭdis, ke ni
scias, tiam Dio detruis ilian intencon,
kaj ni ĉiuj revenis al la murego, ĉiu
al sia laboro. 16 Kaj de post tiu
tago duono de miaj junuloj faradis la
laboron, kaj duono tenis lancojn,
ŝildojn, pafarkojn, kaj kirasojn; kaj
la estroj troviĝadis malantaŭ la tuta
domo de Jehuda. 17 Unuj kon-
struis la muregon, kaj aliaj portis la
ŝarĝojn, kiujn ili metis sur sin; per
unu mano ĉiu faris la laboron, kaj
en la dua mano li tenis batalilon.
18 La konstruantoj ĉiuj havis sian
glavon alligitan al siaj lumboj, kaj
tiamaniere ili konstruis; kaj la trump-
etisto estis apud mi. 19 Kaj mi
diris al la eminentuloj kaj al la estroj
kaj al la cetera popolo: La laboro
estas granda kaj vasta, kaj ni estas
disigitaj sur la murego, malproksime
unu de la alia; 20 tial se de iu
loko vi aŭdos la sonon de trumpeto,
tien kolektiĝu al ni; nia Dio batalos
por ni. 21 Tiamaniere ni faradis la
laboron; kaj duono de ili tenis lancojn
de la leviĝo de la ĉielruĝo ĝis la apero
de la steloj. 22 Kaj mi ankaŭ diris
en tiu tempo al la popolo, ke ĉiu kun
sia knabo noktu en Jerusalem, por
ke ili estu por ni nokte kiel gardo,
kaj tage ili laboru. 23 Kaj nek mi,
nek miaj fratoj, nek miaj knaboj,
nek la gardistoj, kiuj estis malantaŭ
mi, neniu el ni deprenis de si siajn
vestojn; nur ĉiu aparte estis sendata,
por sin bani.

5 KAJ la popolo kaj iliaj edzinoj
komencis forte krii kontraŭ siaj
fratoj, la Judoj. 2 Estis tiaj,
kiuj parolis: Estas multe da ni kaj
da niaj filoj kaj filinoj; ni prenu al ni
grenon kaj manĝu, por ke ni vivu.
3 Aliaj parolis: Niajn kampojn, niajn
vinberĝardenojn, kaj niajn domojn
ni donas proprunte, por ke ni akiru
grenon kontraŭ malsato. 4 Aliaj
parolis: Ni pruntas monon por im-
postoj por la reĝo, donante garantiaĵe
niajn kampojn kaj vinberĝardenojn;
5 sed kiel la korpo de niaj fratoj,
tia estas nia korpo, kiel iliaj infanoj,
tiaj estas niaj infanoj; tamen jen ni
devas humile servigi niajn filojn kaj
niajn filinojn, kaj el niaj filinoj kelkaj
jam estas humiligitaj. Ni ne havas
forton en niaj manoj, kaj niaj kampoj
kaj vinberĝardenoj apartenas al aliaj.
6 Kaj tio forte min ĉagrenis, kiam mi
aŭdis ilian kriadon kaj tiujn vortojn.
7 Sed mia koro donis al mi konsilon,
kaj mi faris severan riproĉon al la
eminentuloj kaj al la estroj, kaj diris
al ili: Vi prenas procentegon de viaj
fratoj! Kaj mi kunvokis kontraŭ ili
grandan kunvenon. 8 Kaj mi diris
al ili: Ni elaĉetis niajn fratojn, la
Judojn, kiuj estis venditaj al la nacioj,
kiom ni povis; dume vi volas vendi
viajn fratojn, kaj ili estas vendataj
al ni! Ili silentis kaj trovis nenion
por respondi. 9 Kaj mi diris: Ne
bona estas tio, kion vi faras. Ĉu vi
ne devas konduti kun timo antaŭ
nia Dio, por eviti malhonoron de la
flanko de la nacioj, niaj malamikoj?
10 Ankaŭ mi kaj miaj fratoj kaj miaj
junuloj donis al ili prunte monon kaj
grenon; ni malŝuldigu al ili tiun
ŝuldon. 11 Redonu do al ili hodiaŭ
iliajn kampojn, vinberĝardenojn, oliv-
ĝardenojn, kaj domojn, kaj la pro-
centon pro la mono, la greno, la mosto,
kaj la oleo, kiujn vi pruntis al ili.
12 Kaj ili diris: Ni redonos, kaj ni ne
postulos de ili; ni agos tiel, kiel vi
diras. Kaj mi alvokis la pastrojn, kaj
mi prenis de ili ĵuron, ke ili tiel agos.
13 Kaj mi elskuis mian baskon,
kaj diris: Tiele Dio elskuu el lia
domo kaj el lia akiritaĵo ĉiun homon,
kiu ne plenumos tiun vorton; tiele
li estu elskuita kaj senhava. Kaj la
tuta komunumo diris: Amen; kaj
oni gloris la Eternulon. Kaj la
popolo agis tiele. 14 Krom tio, de
post la tago, kiam al mi estis ordonite
esti ilia regionestro en la Juda lando,
de la dudeka jaro ĝis la tridek-dua
jaro de la reĝo Artaĥŝast, en la daŭro
de dek du jaroj, mi kun miaj fratoj
ne manĝis la panon de regionestro.
15 La antaŭaj regionestroj, kiuj estis
antaŭ mi, ŝarĝadis la popolon, kaj
prenadis de ili panon kaj vinon, krom
kvardek sikloj da arĝento; eĉ iliaj
junuloj regis super la popolo. Sed
mi ne agis tiel, pro timo antaŭ Dio.
16 Mi partoprenis ankaŭ en la labor-
ado ĉe tiu murego; kaj kampon
ni ne aĉetis; kaj ĉiuj miaj junuloj
kolektiĝadis tie al la laboro. 17 Ĉe
mia tablo estadis po cent kvindek
homoj da Judoj kaj estroj, kaj ankaŭ
da tiuj, kiuj venis al ni el la nacioj,
kiuj estas ĉirkaŭ ni. 18 Preparataj
estis por unu tago: unu bovo, ses
plej bonaj ŝafoj, kaj ankaŭ birdoj estis
preparataj ĉe mi; kaj en la daŭro de
dek tagoj estis uzata tre multe da
vino. Malgraŭ tio mi ne postulis
panon de regionestro, ĉar la popolo
estis ŝarĝita de malfacila laboro
19 Rememoru pri mi al bono, ho mia
Dio, ĉion, kion mi faris por ĉi tiu
popolo.

6 KIAM Sanbalat, Tobija, la Arabo
Geŝem, kaj niaj ceteraj malamik-
oj aŭdis, ke mi rekonstruis la
muregon kaj ke ne restis en ĝi di-
fektoj (kvankam ĝis tiu tempo mi
ankoraŭ ne starigis pordojn en la
pordegoj), 2 tiam Sanbalat kaj Ge-
ŝem sendis, por diri al mi: Venu, ni
kune kunvenu en la vilaĝoj de la valo
Ono. Ili intencis fari al mi malbonon.
3 Sed mi sendis al ili senditojn, por
diri: Mi faras grandan laboron, kaj
mi ne povas iri; kial ĉesiĝu la labor-
ado, kiam mi ĝin forlasos kaj iros
al vi? 4 Kaj ili sendis al mi la
saman proponon kvar fojojn, kaj mi
respondis tion saman. 5 Kaj San-
balat sendis al mi kun la sama pro-
pono la kvinan fojon sian junulon,
kiu havis en sia mano nefermitan
leteron. 6 En ĝi estis skribite:
Inter la nacioj iras la famo, kaj Geŝem
diras, ke vi kaj la Judoj intencas
defali; por tio vi konstruas la mur-
egon; kaj laŭ tiu famo vi volas esti
ilia reĝo. 7 Ankaŭ profetojn vi
starigis, por ke ili prediku pri vi en
Jerusalem, dirante: Estas reĝo en
Judujo. Nun la famo pri tio venos

al la reĝo; venu do, ke ni kune
interkonsiliĝu. 8 Sed mi sendis al
li, por diri: Nenio fariĝis el tio, kion
vi diras; vi mem tion elpensis.
9 Ili ĉiuj ja timigis nin, pensante:
Ili ellasos el siaj manoj la laboron,
kaj ĝi ne estos farata. Sed nun
fortiĝu miaj manoj.
10 Kaj mi venis en la domon de Ŝe-
maja, filo de Delaja, filo de Mehetabel;
li sin enŝlosis. Kaj li diris: Ni iru
kune en la domon de Dio, en la mezon
de la templo, kaj ni ŝlosu la pordojn
de la templo; ĉar oni venos, por
mortigi vin, en la nokto oni venos, por
mortigi vin. 11 Sed mi diris: Ĉu
tia homo, kiel mi, forkuru? ĉu tia,
kiel mi, iru en la templon, por kon-
servi la vivon? mi ne iros. 12 Mi
komprenis, ke ne Dio lin sendis; ĉar
la profetaĵon li eldiris pri mi pro tio,
ke Tobija kaj Sanbalat lin subaĉetis.
13 Li estis subaĉetita, por ke mi
timu, por ke mi agu tiel kaj peku.
Tio donus al ili pretekston por mal-
bona famo, por ke ili min malhonoru.
14 Rememoru, ho mia Dio, pri Tobija
kaj Sanbalat tiujn iliajn farojn, ankaŭ
pri la profetino Noadja, kaj la aliaj
profetoj, kiuj timigis min.
15 La murego estis finita en la
dudek-kvina tago de la monato Elul,
en la daŭro de kvindek du tagoj.
16 Kiam tion aŭdis ĉiuj niaj malamik-
oj, kaj vidis ĉiuj nacioj, kiuj estis
ĉirkaŭ ni, ili multe perdis la kuraĝon;
ĉar ili komprenis, ke tiu laboro estas
farita de nia Dio. 17 Krom tio, en
tiuj tagoj la eminentuloj el la Judoj
skribis multe da leteroj al Tobija,
kaj leteroj de Tobija venis al ili;
18 ĉar multaj el la Judoj estis en
ĵura ligo kun li, ĉar li estis bofilo de
Ŝeĥanja, filo de Araĥ, kaj lia filo
Jehoĥanan prenis por edzino filinon
de Meŝulam, filo de Bereĥja. 19 Ili
ankaŭ paroladis bone pri li antaŭ
mi, kaj miajn vortojn ili transdonadis
al li. Tobija sendis leterojn, por tim-
igi min.
7 KIAM la murego estis konstruita,
mi starigis la pordojn; kaj ricev-
is siajn oficojn la pordegistoj,
la kantistoj, kaj la Levidoj. 2 Kaj
mi donis ordonon al mia frato Ĥana-
ni, kaj al Ĥananja, kastelestro de
Jerusalem (ĉar li estis homo fidela,
kaj diotima pli ol multaj aliaj), 3 kaj
mi diris al ili: Oni ne malfermu la
pordegojn de Jerusalem, antaŭ ol la
suno estos bone varmiga; kaj tiel
longe, kiel ili staras, ili restigu la
pordegojn fermitaj kaj ŝlositaj; kaj
oni starigu gardon el la loĝantoj de
Jerusalem, ĉiun sur lia gardoloko
kaj ĉiun kontraŭ lia domo. 4 Sed
la urbo estis vasta kaj granda, kaj
da loĝantoj estis en ĝi nemulte, kaj
la domoj ne estis konstruitaj. 5 Kaj
mia Dio min inspiris, kaj mi kun-
venigis la eminentulojn kaj la estrojn
kaj la popolon, por ilin registri. Kaj
mi trovis la genealogian registron
de tiuj, kiuj venis antaŭe, kaj mi
trovis, ke en ĝi estas skribite jene:
6 Jen estas la loĝantoj de la lando,
kiuj iris el la forkaptitoj, kiujn forkon-
dukis Nebukadnecar, reĝo de Babel,
kaj kiuj revenis en Jerusalemon
kaj en Judujon, ĉiu en sian urbon,
7 kiuj venis kun Zerubabel, Jeŝua,
Neĥemja, Azarja, Raamja, Naĥamani,
Mordeĥaj, Bilŝan, Misperet, Bigvaj,
Neĥum, Baana. La nombro de la
viroj de la popolo Izraela estis:
8 de la idoj de Paroŝ, du mil cent
sepdek du, 9 de la idoj de Ŝefatja,
tricent sepdek du, 10 de la idoj
de Araĥ, sescent kvindek du, 11 de
la idoj de Paĥat-Moab, el la idoj de
Jeŝua kaj Joab, du mil okcent dek
ok, 12 de la idoj de Elam, mil
ducent kvindek kvar, 13 de la idoj
de Zatu, okcent kvardek kvin, 14 de
la idoj de Zakaj, sepcent sesdek,
15 de la idoj de Binuj, sescent kvar-
dek ok, 16 de la idoj de Bebaj,
sescent dudek ok, 17 de la idoj de
Azgad, du mil tricent dudek du,
18 de la idoj de Adonikam, sescent
sesdek sep, 19 de la idoj de Bigvaj,
du mil sesdek sep, 20 de la idoj
de Adin, sescent kvindek kvin,
21 de la idoj de Ater, el la domo de
Ĥizkija, naŭdek ok, 22 de la idoj
de Ĥaŝum, tricent dudek ok, 23 de
la idoj de Becaj, tricent dudek kvar,
24 de la idoj de Ĥarif, cent dek du,
25 de la idoj de Gibeon, naŭdek kvin,
26 de la loĝantoj de Bet-Leĥem kaj
de Netofa, cent okdek ok, 27 de
la loĝantoj de Anatot, cent dudek ok,
28 de la loĝantoj de Bet-Azmavet,
kvardek du, 29 de la loĝantoj de
Kirjat-Jearim, Kefira, kaj Beerot,
sepcent kvardek tri, 30 de la loĝ-
antoj de Rama kaj Geba, sescent
dudek unu, 31 de la loĝantoj de

Miĥmas, cent dudek du, 32 de la
loĝantoj de Bet-El kaj Aj, cent dudek
tri, 33 de la loĝantoj de Nebo-
Aĥer, kvindek du, 34 de la idoj
de la alia Elam, mil ducent kvindek
kvar, 35 de la idoj de Ĥarim, tricent
dudek, 36 de la idoj de Jeriĥo,
tricent kvardek kvin, 37 de la idoj
de Lod, Ĥadid, kaj Ono, sepcent
dudek unu, 38 de la idoj de Senaa,
tri mil naŭcent tridek. 39 De la
pastroj: de la idoj de Jedaja, el la
domo de Jeŝua, naŭcent sepdek tri,
40 de la idoj de Imer, mil kvindek
du, 41 de la idoj de Paŝĥur, mil
ducent kvardek sep, 42 de la idoj
de Ĥarim, mil dek sep. 43 De la
Levidoj: de la idoj de Jeŝua, el la
domo de Kadmiel, el la filoj de Hodja,
sepdek kvar. 44 De la kantistoj:
de la idoj de Asaf, cent kvardek ok.
45 De la pordegistoj: la idoj de
Ŝalum, la idoj de Ater, la idoj de
Talmon, la idoj de Akub, la idoj de
Ĥatita, la idoj de Ŝobaj, cent tridek
ok. 46 De la Netinoj: la idoj de
Ciĥa, la idoj de Ĥasufa, la idoj de
Tabaot, 47 la idoj de Keros, la idoj
de Sia, la idoj de Padon, 48 la idoj
de Lebana, la idoj de Ĥagaba, la
idoj de Ŝalmaj, 49 la idoj de Ĥanan,
la idoj de Gidel, la idoj de Gaĥar,
50 la idoj de Reaja, la idoj de Recin,
la idoj de Nekoda, 51 la idoj de
Gazam, la idoj de Uza, la idoj de
Paseaĥ, 52 la idoj de Besaj, la
idoj de Meunim, la idoj de Nefiŝesim,
53 la idoj de Bakbuk, la idoj de
Ĥakufa, la idoj de Ĥarĥur, 54 la
idoj de Baclit, la idoj de Meĥida, la
idoj de Ĥarŝa, 55 la idoj de Barkos,
la idoj de Sisra, la idoj de Tamaĥ,
56 la idoj de Neciaĥ, la idoj de Ĥatifa.
57 La idoj de la servantoj de Sal-
omono: la idoj de Sotaj, la idoj de
Soferet, la idoj de Perida, 58 la
idoj de Jaala, la idoj de Darkon, la
idoj de Gidel, 59 la idoj de Ŝefatja,
la idoj de Ĥatil, la idoj de Poĥeret-
Cebaim, la idoj de Amon. 60 La
nombro de ĉiuj Netinoj kaj de la idoj
de la servantoj de Salomono estis
tricent naŭdek du. 61 Kaj jen estas
la elirintoj el Tel-Melaĥ, Tel-Ĥarŝa,
Kerub, Adon, kaj Imer, kiuj ne povis
montri sian patrodomon kaj devenon,
ĉu ili devenas de Izrael: 62 la idoj
de Delaja, la idoj de Tobija, la idoj
de Nekoda, sescent kvardek du.
63 Kaj el la pastroj: la idoj de Ĥabaja,
la idoj de Hakoc, la idoj de Barzilaj,
kiu prenis al si edzinon el la filinoj
de Barzilaj, la Gileadano, kaj estis
nomata per ilia nomo. 64 Ili serĉis
siajn dokumentojn genealogiajn, sed
ĉi tiuj ne troviĝis; tial ili estis eligitaj
el la listo de la pastroj. 65 Kaj la
regionestro diris al ili, ke ili ne manĝu
el la plejsanktaĵo, ĝis aperos pastro
kun la signoj de lumo kaj de justo.
66 La tuta komunumo kune konsistis
el kvardek du mil tricent sesdek
homoj, 67 krom iliaj sklavoj kaj
sklavinoj, kies nombro estis sep mil
tricent tridek sep, kaj al tio estis
ducent kvardek kvin kantistoj kaj
kantistinoj. 68 Da ĉevaloj ili havis
sepcent tridek ses; da muloj ili havis
ducent kvardek kvin; 69 da kamel-
oj ili havis kvarcent tridek kvin;
da azenoj ses mil sepcent dudek.
70 Kelkaj el la ĉefoj de patrodomoj
donis por la laboroj: la regionestro
donis por la trezorejo: mil darke-
monojn da oro, kvindek aspergajn
kalikojn, kvincent tridek pastrajn
vestojn. 71 El la ĉefoj de patro-
domoj, kelkaj donis en la trezorejon de
la laboroj dudek mil darkemonojn
da oro kaj du mil ducent min'ojn da
arĝento. 72 Kaj kion donis la ceter-
aj el la popolo, tio estis: dudek mil
darkemonoj da oro kaj du mil
min'oj da arĝento kaj sesdek sep
pastraj vestoj. 73 Kaj ekloĝis la
pastroj kaj la Levidoj kaj la pordeg-
istoj kaj la kantistoj kaj la popolanoj
kaj la Netinoj kaj la tuta Izrael en
siaj urboj.

Kiam venis la sepa monato, la
Izraelidoj estis jam en siaj urboj.

8 Kaj la tuta popolo, kiel unu
homo, kolektiĝis sur la placo,
kiu estas antaŭ la Pordego de la
Akvo, kaj ili diris al Ezra, la skribisto,
ke li alportu la libron de instruo de
Moseo, kiun la Eternulo ordonis al
Izrael. 2 Kaj la pastro Ezra al-
portis la instruon antaŭ la komun-
umon, antaŭ la virojn kaj virinojn,
antaŭ ĉiujn, kiuj povis kompreni, en
la unua tago de la sepa monato.
3 Kaj li legis el ĝi sur la placo, kiu
estas antaŭ la Pordego de la Akvo,
de la tagiĝo ĝis la tagmezo, antaŭ la
viroj kaj virinoj kaj komprenpov-
antoj; kaj la oreloj de la tuta popolo
estis turnitaj al la libro de instruo.

4 Kaj la skribisto Ezra staris sur
ligna ambono, kiun oni faris por tio,
kaj apud li staris Matitja, Ŝema,
Anaja, Urija, Ĥilkija, kaj Maaseja,
dekstre de li; kaj maldekstre de li:
Pedaja, Miŝael, Malkija, Ĥaŝum, Ĥaŝ-
badana, Zeĥarja, kaj Meŝulam. 5 Kaj
Ezra malfermis la libron antaŭ la
okuloj de la tuta popolo, ĉar li staris
pli alte ol la tuta popolo; kaj kiam
li ĝin malfermis, la tuta popolo star-
iĝis. 6 Kaj Ezra benis la Eternulon,
la grandan Dion; kaj la tuta popolo
respondis: Amen, amen, levante
supren siajn manojn; kaj ili kliniĝis
kaj faris adoron antaŭ la Eternulo
vizaĝaltere. 7 Kaj Jeŝua, Bani, Ŝereb-
ja, Jamin, Akub, Ŝabtaj, Ĥodija,
Maaseja, Kelita, Azarja, Jozabad,
Ĥanan, Pelaja, kaj la Levidoj klar-
igadis al la popolo la instruon; kaj
la popolo staris sur sia loko. 8 Kaj
ili legis el la libro, el la instruo de
Dio, klare, kun komentarioj, ke oni
komprenu la legatajon. 9 Kaj Ne-
ĥemja, kiu estis la regionestro, kaj la
pastro Ezra, la skribisto, kaj la Lev-
idoj, kiuj donadis klarigojn al la
popolo, diris al la tuta popolo: Ĉi
tiu tago estas sankta al la Eternulo,
via Dio; ne malĝoju kaj ne ploru.
Ĉar la tuta popolo ploris, aŭskultante
la vortojn de la instruo. 10 Kaj li
diris al ili: Iru, manĝu grasaĵon kaj
trinku dolĉaĵon, kaj sendu porciojn
al tiuj, kiuj nenion pretigis por si;
ĉar ĉi tiu tago estas sankta al nia
Sinjoro; kaj ne malĝoju, ĉar la ĝojo
pri la Eternulo estas via forto.
11 Kaj la Levidoj trankviligadis la
tutan popolon, dirante: Ĉesu, ĉar ĉi
tiu tago estas sankta; ne malĝoju.
12 Kaj la tuta popolo iris, por manĝi
kaj trinki kaj sendi porciojn kaj fari
grandan festenon; ĉar ili komprenis
la vortojn, kiujn oni sciigis al ili.

13 En la dua tago kunvenis la ĉefoj
de patrodomoj de la tuta popolo,
ankaŭ la pastroj kaj la Levidoj, al la
skribisto Ezra, por ke li plue klarigu
al ili la vortojn de la instruo. 14 Kaj
ili trovis, ke en la instruo, kiun la
Eternulo ordonis per Moseo, estas
skribite, ke la Izraelidoj sidu en
laŭboj en la festo de la sepa monato,
15 kaj ke ili aŭdigu kaj proklamu en
ĉiuj siaj urboj kaj en Jerusalem,
dirante: Iru sur la monton, kaj prenu
branĉojn de olivarbo, branĉojn de
oleastraj arboj, branĉojn de mirto,
branĉojn de palmoj, kaj branĉojn de
densfoliaj arboj, por fari laŭbojn, kiel
estas skribite. 16 Kaj la popolo
eliris kaj prenis, kaj faris al si laŭbojn,
ĉiu sur sia tegmento, aŭ sur sia korto,
aŭ sur la kortoj de la domo de Dio,
aŭ sur la placo de la Pordego de la
Akvo, aŭ sur la placo de la Pordego
de Efraim. 17 Kaj la tuta komun-
umo de tiuj, kiuj revenis el la
kaptiteco, faris laŭbojn kaj loĝis en la
laŭboj; ĉar de la tempo de Josuo,
filo de Nun, ĝis tiu tago la Izraelidoj
tion ne faris. Kaj estis tre granda
ĝojo. 18 Kaj oni legis el la libro
de instruo de Dio ĉiutage, de la unua
tago ĝis la lasta tago. Kaj oni festis
dum sep tagoj, kaj en la oka tago oni
faris ferman feston, laŭ la preskribo.

9 EN la dudek-kvara tago de tiu
monato kunvenis la Izraelidoj,
fastante, en sakaĵoj kaj kun tero
sur la kapoj. 2 Kaj la idaro de
Izrael apartigis sin de ĉiuj fremduloj,
kaj stariĝis, kaj faris konfeson pri
siaj pekoj kaj pri la pekoj de siaj
patroj. 3 Kaj ili leviĝis sur la loko,
kie ili staris, kaj oni legis el la libro
de instruo de la Eternulo, ilia Dio,
dum kvarono de tago, kaj dum alia
kvarono oni faris konfeson kaj ador-
kliniĝon antaŭ la Eternulo, ilia
Dio. 4 Kaj sur la tribuno por la
Levidoj stariĝis Jeŝua, Bani, Kadmiel,
Ŝebanja, Buni, Ŝerebja, Bani, kaj
Kenani, kaj ekvokis per laŭta voĉo
al la Eternulo, ilia Dio. 5 Kaj
diris la Levidoj Jeŝua, Kadmiel, Bani,
Ĥaŝabneja, Ŝerebja, Hodija, Ŝebanja,
kaj Petaĥja: Leviĝu, benu la Etern-
ulon, vian Dion, de eterne ĝis eterne.
Kaj oni benu Vian nomon, la majestan
kaj plej altan super ĉia beno kaj
laŭdo. 6 Vi, ho Eternulo, estas
sola; Vi faris la ĉielon, la ĉielon de
ĉieloj, kaj ĝian tutan armeon, la teron,
kaj ĉion, kio estas sur ĝi, la marojn,
kaj ĉion, kio estas en ili; kaj Vi donas
vivon al ĉio, kaj la armeo de la ĉielo
adorkliniĝas antaŭ Vi. 7 Vi estas
la Eternulo, la Dio, kiu elektis Abram-
on kaj elirigis lin el Ur la Ĥaldea kaj
donis al li la nomon Abraham, 8 kaj
trovis lian koron fidela antaŭ Vi, kaj
faris kun li interligon, por transdoni
la landon de la Kanaanidoj, la Ĥetidoj,
la Amoridoj, la Perizidoj, la Jebusidoj,
kaj la Girgaŝidoj, transdoni ĝin al lia

idaro; kaj Vi plenumis Viajn vortojn, ĉar Vi estas justa. 9 Vi vidis la mizeron de niaj patroj en Egiptujo, kaj Vi aŭdis ilian kriadon ĉe la Ruĝa Maro; 10 kaj Vi faris signojn kaj miraklojn super Faraono, super ĉiuj liaj servantoj, kaj super la tuta popolo de lia lando, ĉar Vi sciis, ke ili agis fiere kontraŭ ili; kaj Vi faris al Vi nomon, kia ĝi estas ĝis nun. 11 Kaj Vi disfendis antaŭ ili la maron, kaj ili trairis meze de la maro sur seka tero; kaj iliajn persekutantojn Vi ĵetis en la profundon, kiel ŝtonon en potencan akvon. 12 Per nuba kolono Vi kondukis ilin tage, kaj per fajra kolono nokte, por prilumi al ili la vojon, kiun ili devis iri. 13 Kaj sur la monton Sinaj Vi malsupreniris, kaj Vi parolis al ili el la ĉielo, kaj donis al ili instrukciojn ĝustajn, instruojn verajn, leĝojn kaj ordonojn bonajn. 14 Kaj Vian sanktan sabaton Vi konigis al ili, kaj ordonojn, leĝojn, kaj instruon Vi ordonis al ili per Via servanto Moseo. 15 Kaj panon el la ĉielo Vi donis al ili kontraŭ ilia malsato, kaj akvon el roko Vi elirigis por ili kontraŭ ilia soifo; kaj Vi diris al ili, ke ili iru ekposedi la landon, kiun per levo de la mano Vi promesis doni al ili. 16 Sed ili kaj niaj patroj fariĝis fieraj kaj malmolnukaj kaj ne obeis Viajn ordonojn; 17 ili ne volis obei, kaj ne memoris Viajn mirindaĵojn, kiujn Vi faris sur ili; ili malmoligis sian nukon kaj starigis al si estron, por reveni ribele al sia sklaveco. Sed Vi estas Dio pardonema, indulgema kaj kompatema, pacienca kaj favorkora, kaj Vi ne forlasis ilin. 18 Kvankam ili faris al si fanditan bovidon, kaj diris: Jen estas via dio, kiu elkondukis vin el Egiptujo, kaj kvankam ili faris grandajn blasfemojn, 19 Vi tamen en Via granda favorkoreco ne forlasis ilin en la dezerto, la nuba kolono ne foriĝis de ili tage, por konduki ilin sur la vojo, kaj la fajra kolono nokte, por prilumi al ili la vojon, kiun ili devis iri; 20 kaj Vian bonan spiriton Vi donis al ili, por instrui ilin, kaj Vian manaon Vi ne rifuzis al ilia buŝo, kaj akvon Vi donis al ili kontraŭ ilia soifo. 21 Kaj dum kvardek jaroj Vi nutris ilin en la dezerto; nenio mankis al ili; iliaj vestoj ne sentaŭgiĝis, kaj iliaj piedoj ne ŝvelis. 22 Kaj Vi donis al ili regnojn kaj popolojn, kaj dividis ilin laŭparte; kaj ili ekposedis la landon de Siĥon, la landon de la reĝo de Ĥeŝbon, kaj la landon de Og, reĝo de Baŝan. 23 Kaj iliajn filojn Vi multigis kiel la steloj de la ĉielo, kaj Vi venigis ilin en la landon, pri kiu Vi diris al iliaj patroj, ke ili venos kaj ekposedos ĝin. 24 Kaj la filoj venis kaj ekposedis la landon; kaj Vi humiligis antaŭ ili la loĝantojn de la lando, la Kanaanidojn, kaj transdonis ilin en iliajn manojn, ankaŭ iliajn reĝojn kaj la popolojn de la lando, por ke ili agu kun ĉi tiuj laŭ sia bontrovo. 25 Kaj ili venkoprenis urbojn fortikigitajn kaj teron grasan, kaj ili ekposedis domojn plenajn de ĉio bona, putojn elhakitajn en ŝtonoj, vinberĝardenojn kaj olivĝardenojn, kaj multajn manĝaĵdonajn arbojn. Kaj ili manĝis, satiĝis, grasiĝis, kaj ĝuis, dank' al Via granda boneco. 26 Kaj ili fariĝis malobeemaj kaj defalis de Vi kaj ĵetis Vian instruon malantaŭ sian dorson; Viajn profetojn, kiuj admonis ilin returni sin al Vi, ili mortigis; kaj ili faris grandajn blasfemojn. 27 Tiam Vi transdonis ilin en la manojn de iliaj malamikoj, kaj ĉi tiuj premis ilin. Sed en la tempo de sia mizero ili vokis al Vi, kaj Vi el la ĉielo aŭdis, kaj pro Via granda favorkoreco Vi donis al ili savantojn, kiuj savis ilin el la manoj de iliaj malamikoj. 28 Tamen, kiam ili ricevis trankvilecon, ili denove faradis malbonon antaŭ Vi. Kaj Vi forlasis ilin en la manoj de iliaj malamikoj, kiuj regis super ili. Sed, kiam ili returnis sin kaj vokis al Vi, Vi aŭdis el la ĉielo, kaj Vi savis ilin multfoje pro Via granda kompatemeco. 29 Vi admonis ilin, ke ili returnu sin al Via instruo; sed ili estis malhumilaj kaj ne obeis Viajn ordonojn, ili pekis kontraŭ Viaj preskriboj, per kies plenumado la homo vivas, ili deturnis sian ŝultron, malmoligis sian nukon, kaj ne volis aŭskulti. 30 Vi atendis por ili dum multe da jaroj, Vi admonadis ilin kun Via spirito per Viaj profetoj; sed ili ne atentis; tial Vi transdonis ilin en la manojn de la popoloj alilandaj. 31 Tamen pro Via granda kompatemeco Vi ne ekstermis ilin tute, kaj ne forlasis ilin,

ĉar Vi estas Dio indulgema kaj kom-
patema. 32 Kaj nun, ho nia Dio, Dio
granda, potenca, kaj timinda, kiu
konservas la interligon kaj la favor-
korecon, ne rigardu kiel tro malgrand-
an la tutan suferon, kiu trafis nin,
niajn reĝojn, niajn princojn, niajn
pastrojn, niajn profetojn, niajn patr-
ojn, kaj Vian tutan popolon, de la
tempo de la reĝoj de Asirio ĝis la
nuna tago. 33 Vi estas justa en
ĉio, kio trafis nin; ĉar Vi agis laŭ la
vero, kaj ni agis malpie. 34 Kaj
niaj reĝoj, niaj princoj, niaj pastroj,
kaj niaj patroj ne plenumis Vian
instruon, kaj ne atentis Viajn ord-
onojn kaj admonojn, per kiuj Vi ilin
admonis. 35 En la tempo de sia
regno, kaj ĉe Via granda bono, kiun
Vi donis al ili, sur la tero vasta kaj
grasa, kiun Vi donis al ili, ili ne servis
al Vi kaj ne deturnis sin de siaj mal-
bonaj agoj. 36 Jen ni hodiaŭ estas
sklavoj, kaj sur la tero, kiun Vi donis
al niaj patroj, por ke ni manĝu ĝiajn
fruktojn kaj ĝian bonaĵon, jen ni estas
sklavoj sur ĝi. 37 Kaj ĝiaj produkt-
aĵoj abunde iras al la reĝoj, kiujn Vi
starigis super ni pro niaj pekoj; ili
regas super niaj korpoj kaj super
niaj brutoj laŭ sia plaĉo, kaj en granda
mizero ni estas. 38 En ĉio ĉi tio
ni faras firman interligon, kaj ni
skribas, kaj tion sigelas niaj emin-
entuloj, niaj Levidoj, niaj pastroj.

10 LA sigelintoj estas; Neĥemja,
la regionestro, filo de Ĥaĥalja,
kaj Cidkija, 2 Seraja, Az-
arja, Jeremia, 3 Paŝĥur, Amarja,
Malkija, 4 Ĥatuŝ, Ŝebanja, Maluĥ,
5 Ĥarim, Meremot, Obadja, 6 Dan-
iel, Ginton, Baruĥ, 7 Meŝulam, Abi-
ja, Mijamin, 8 Maazja, Bilgaj, Ŝema-
ja. Tio estas la pastroj. 9 La
Levidoj: Jeŝua, filo de Azanja, Binuj,
el la filoj de Ĥenadad, Kadmiel;
10 kaj iliaj fratoj: Ŝebanja, Hodija,
Kelita, Pelaja, Ĥanan, 11 Miĥa, Re-
ĥob, Ĥaŝabja, 12 Zakur, Ŝerebja,
Ŝebanja, 13 Hodija, Bani, Beninu.
14 La ĉefoj de la popolo: Paroŝ,
Paĥat-Moab, Elam, Zatu, Bani,
15 Buni, Azgad, Bebaj, 16 Adonija,
Bigvaj, Adin, 17 Ater, Ĥizkija, Azur,
18 Hodija, Ĥaŝum, Becaj, 19 Ĥarif,
Anatot, Nebaj, 20 Magpiaŝ, Meŝu-
lam, Ĥezir, 21 Meŝezabel, Cadok,
Jadua, 22 Pelatja, Ĥanan, Anaja,
23 Hoŝea, Ĥananja, Ĥaŝub, 24 Halo-
ĥeŝ, Pilĥa, Ŝobek, 25 Reĥum,
Ĥaŝabna, Maaseja, 26 Aĥija, Ĥanan,
Anan, 27 Maluĥ, Ĥarim, Baana.
28 Kaj la cetera popolo, la pastroj,
Levidoj, pordegistoj, kantistoj, Ne-
tinoj, kaj ĉiuj, kiuj apartiĝis de la
aligentaj popoloj al la instruo de Dio,
iliaj edzinoj, filoj, kaj filinoj, ĉiuj,
kiuj povis kompreni, 29 aliĝis al siaj
fratoj, al la eminentuloj, kaj ligis sin
per ĵura promeso, ke ili sekvos la
instruon de Dio, donitan per Moseo,
servanto de Dio, kaj ke ili konservos
kaj plenumos ĉiujn ordonojn de la
Eternulo, nia Sinjoro, Liajn preskrib-
ojn kaj leĝojn; 30 ke ni ne donos
niajn filinojn al la popoloj de la lando,
kaj iliajn filinojn ni ne prenos por
niaj filoj; 31 ke kiam la popoloj de la
lando venigos la komercaĵojn aŭ ĉia-
specan grenon en sabato, por vendi,
ni ne prenos de ili en sabato aŭ en
alia sankta tago; ke en ĉiu sepa jaro
ni forigos ĉiujn ŝuldon. 32 Kaj ni
starigis al ni kiel leĝon, ke ni don-
ados de ni po triono de siklo ĉiujare
por la servado en la domo de nia Dio:
33 por la panoj de propono, por la
ĉiutaga farunofero, por la ĉiutaga
brulofero, por la sabatoj, monatkom-
encoj, festoj, por la sanktaĵoj, por
pekoferoj, por pekliberigi Izraelon,
kaj por ĉiuj laboroj en la domo de nia
Dio. 34 Kaj ni lotis inter la pastroj,
Levidoj, kaj popolo pri la ofera liver-
ado de ligno en la domo de nia Dio,
laŭ niaj patrodomoj, ĉiujare en difin-
itaj tempoj, por bruligi sur la altaro
de la Eternulo, nia Dio, kiel estas
skribite en la instruo. 35 Kaj ni
akceptis kiel devon, ke ni alportados
la unuaaĵojn de nia tero kaj la unua-
aĵojn de ĉiuj fruktoj de ĉiu arbo ĉiujare
en la domon de la Eternulo; 36 an-
kaŭ la unuenaskitojn el niaj filoj kaj
el niaj brutoj, kiel estas skribite en
la instruo, kaj la unuenaskitojn de
niaj bovoj kaj de niaj ŝafoj ni al-
portados en la domon de nia Dio, al
la pastroj, kiuj servas en la domo de
nia Dio. 37 Kaj la unuaaĵon de nia
pasto, niajn oferdonojn, la fruktojn
de ĉiuj arboj, moston, kaj oleon ni
alportados al la pastroj en la ĉambrojn
de la domo de nia Dio; kaj la dek-
onaĵon de nia tero ni donos al la
Levidoj, por ke ili, la Levidoj, havu
dekonaĵon en ĉiuj urboj, kie ni pri-
laboras la teron. 38 Kaj la pastro,

la Aaronido, estos kun la Levidoj,
kiam ili prenos la dekonaĵon; kaj la
Levidoj venigos dekonaĵon el la
dekonaĵo en la domon de nia Dio,
en la ĉambrojn de la provizejo.
39 Ĉar en tiujn ĉambrojn la Izraelidoj
kaj la Levidoj devas liveri la ofer-
donon el la greno, mosto, kaj oleo.
Tie troviĝas la vazoj de la sanktejo,
la servantaj pastroj, la pordegistoj,
kaj la kantistoj. Kaj ni ne forlasos
la domon de nia Dio.

11 LA estroj de la popolo loĝis
en Jerusalem. La cetera pop-
olo faris lotadon, por ke unu
parto el dek loĝu en Jerusalem, la
sankta urbo, kaj la ceteraj naŭ partoj
en la urboj. 2 Kaj la popolo benis
ĉiujn homojn, kiuj memvole kon-
sentis loĝi en Jerusalem. 3 Jen
estas la ĉefoj de la provinco, kiuj loĝis
en Jerusalem; en la urboj de Judujo
loĝis ĉiu en sia posedaĵo, laŭ siaj
urboj, la Izraelidoj, pastroj, Levidoj,
Netinoj, kaj idoj de la servantoj de
Salomono. 4 En Jerusalem loĝis
el la idoj de Jehuda kaj el la
idoj de Benjamen: el la idoj de
Jehuda: Ataja, filo de Uzija, filo
de Zeĥarja, filo de Amarja, filo de
Ŝefatja, filo de Mahalalel, el la filoj
de Perec; 5 kaj Maaseja, filo de
Baruĥ, filo de Kol-Ĥoze, filo de
Ĥazaja, filo de Adaja, filo de Jojarib,
filo de Zeĥarja, filo de la Ŝiloano.
6 La nombro de ĉiuj idoj de Perec,
kiuj loĝis en Jerusalem, estis kvar-
cent sesdek ok, homoj batalkapablaj.
7 Kaj jen estas la idoj de Benjamen:
Salu, filo de Meŝulam, filo de Joed,
filo de Pedaja, filo de Kolaja, filo de
Maaseja, filo de Itiel, filo de Jeŝaja;
8 post li Gabaj, Salaj, naŭcent dudek
ok. 9 Kaj Joel, filo de Ziĥri, estis
ilia estro; kaj Jehuda, filo de Hasenua,
estis dua urbestro. 10 El la pastroj:
Jedaja, filo de Jojarib, Jaĥin,
11 Seraja, filo de Ĥilkija, filo de
Meŝulam, filo de Cadok, filo de Mera-
jot, filo de Aĥitub, estro en la domo
de Dio. 12 Kaj iliaj fratoj, kiuj
plenumadis laboron en la domo, estis
en la nombro de okcent dudek du;
kaj Adaja, filo de Jeroĥam, filo de
Pelalja, filo de Amci, filo de Zeĥarja,
filo de Paŝĥur, filo de Malkija;
13 kaj liaj fratoj, ĉefoj de patrodomoj,
ducent kvardek du; kaj Amaŝsaj, filo
de Azarel, filo de Aĥzaj, filo de Meŝil-
emot, filo de Imer; 14 kaj iliaj
fratoj, kuraĝaj viroj, cent dudek ok.
Ilia estro estis Zabdiel, filo de Ha-
gedolim. 15 Kaj el la Levidoj: Ŝema-
ja, filo de Ĥaŝub, filo de Azrikam,
filo de Ĥaŝabja, filo de Buni; 16 kaj
Ŝabtaj kaj Jozabad super la eksteraj
aferoj de la domo de Dio, el la ĉefoj
de la Levidoj; 17 kaj Matanja,
filo de Miĥa, filo de Zabdi, filo de
Asaf, ĉefa komencisto de laŭdkantado
ĉe la preĝoj, kaj Bakbukja, la dua
inter siaj fratoj, kaj Abda, filo de
Ŝamua, filo de Galal, filo de Jedutun.
18 La nombro de ĉiuj Levidoj en la
sankta urbo estis ducent okdek kvar.
19 Kaj la pordegistoj: Akub, Talmon,
kaj iliaj fratoj, gardistoj ĉe la pord-
egoj, cent sepdek du. 20 La ceter-
aj Izraelidoj, pastroj, kaj Levidoj
loĝis en ĉiuj urboj de Judujo, ĉiu en
sia posedaĵo. 21 Kaj la Netinoj
loĝis en Ofel; Ciĥa kaj Giŝpa estis
super la Netinoj. 22 Estro de la
Levidoj en Jerusalem estis Uzi, filo
de Bani, filo de Ĥaŝabja, filo de
Matanja, filo de Miĥa, el la idoj de
Asaf, kantistoj ĉe la servado en la
domo de Dio. 23 Ĉar pri ili estis
ordono de la reĝo, kaj por la kant-
istoj estis difinita ĉiutaga salajro.
24 Kaj Petaĥja, filo de Meŝezabel,
el la idoj de Zeraĥ, filo de Jehuda,
estis komisiita de la reĝo por ĉiuj
aferoj, koncernantaj la popolon.
25 Kaj en la vilaĝoj, sur siaj kampoj
multaj el la idoj de Jehuda loĝis en
Kirjat-Arba kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en
Dibon kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, en Kabceel
kaj ĝiaj vilaĝoj, 26 en Jeŝua, en
Molada, en Bet-Pelet, 27 en Ĥacar-
Ŝual, en Beer-Ŝeba kaj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj,
28 en Ciklag, en Meĥona kaj ĝiaj
ĉirkaŭaĵoj, 29 en En-Rimon, en
Corea, en Jarmut, 30 en Zanoaĥ, en
Adulam, kaj iliaj vilaĝoj, en Laĥiŝ
kaj sur ĝiaj kampoj, en Azeka kaj
ĝiaj ĉirkaŭaĵoj. Ili starigis siajn
tendojn de Beer-Ŝeba ĝis la valo
Hinom. 31 Kaj la idoj de Benja-
men loĝis komencante de Geba, en
Miĥmaŝ, en Aja, en Bet-El kaj ĝiaj
ĉirkaŭaĵoj, 32 en Anatot, en Nob,
en Ananja, 33 en Ĥacor, en Rama,
en Gitaim, 34 en Ĥadid, en Ceboim,
en Nebalat, 35 en Lod, en Ono,
en la Valo de Ĉarpentistoj. 36 Kaj
el la Levidoj parto el Judujo loĝis
en la regiono de Benjamen.

12 JEN estas la pastroj kaj
Levidoj, kiuj venis kun Zeru-
babel, filo de Ŝealtiel, kaj
kun Jeŝua: Ŝeraja, Jeremia, Ezra,
2 Amarja, Maluĥ, Ĥatuŝ, 3 Ŝeĥanja,
Reĥum, Meremot, 4 Ido, Ginton,
Abija, 5 Mijamin, Maadja, Bilga,
6 Ŝemaja, Jojarib, Jedaja, 7 Salu,
Amok, Ĥilkija, Jedaja. Tio estas la
ĉefoj de la pastroj kaj iliaj fratoj en la
tempo de Jeŝua. 8 Kaj la Levidoj:
Jeŝua, Binuj, Kadmiel, Ŝerebja,
Jehuda, Matanja, super la laŭdkantoj,
li kaj liaj fratoj; 9 kaj Bakbukja kaj
Uni, iliaj fratoj, deĵoris kun ili.
10 Jeŝua naskigis Jojakimon, Jojakim
naskigis Eljaŝibon, Eljaŝib naskigis
Jojadan, 11 Jojada naskigis Jonat-
anon, Jonatan naskigis Jaduan. 12 En
la tempo de Jojakim estis pastroj
ĉefoj de patrodomoj: de la domo
de Seraja: Meraja; de la domo de
Jeremia: Ĥananja; 13 de la domo
de Ezra: Meŝulam; de la domo de
Amarja: Jehoĥanan; 14 de la domo
de Meliĥu: Jonatan; de la domo de
Ŝebanja: Jozef; 15 de la domo de
Ĥarim: Adna; de la domo de Mera-
jot: Ĥelkaj; 16 de la domo de
Ido: Zeĥarja; de la domo de Ginton:
Meŝulam; 17 de la domo de Abija:
Ziĥri; de la domo de Minjamin, de la
domo de Moadja: Piltaj; 18 de la
domo de Bilga: Ŝamua; de la domo
de Ŝemaja: Jehonatan; 19 de la
domo de Jojarib: Matnaj; de la domo
de Jedaja: Uzi; 20 de la domo de
Salaj: Kalaj; de la domo de Amok:
Eber; 21 de la domo de Ĥilkija:
Ĥaŝabja; de la domo de Jedaja:
Netanel. 22 El la Levidoj estis
enskribitaj la ĉefoj de patrodomoj en la
tempo de Eljaŝib, Jojada, Joĥanan,
kaj Jadua; la pastroj dum la reĝado
de Dario la Persa. 23 La Levidoj,
ĉefoj de patrodomoj, estis enskribitaj
en la libron de kroniko ĝis la tempo
de Joĥanan, filo de Eljaŝib. 24 La
ĉefoj de la Levidoj: Ĥaŝabja, Ŝerebja,
Jeŝua, filo de Kadmiel, kaj iliaj
fratoj apud ili estis destinitaj por la
laŭdkantoj, laŭ la aranĝo de David,
la homo de Dio, laŭ deĵorpartoj.
25 Matanja, Bakbukja, Obadja, Meŝu-
lam, Talmon, kaj Akub estis pord-
egistoj, kaj deĵoris en la provizejoj
ĉe la pordegoj. 26 Ili estis en la
tempo de Jojakim, filo de Jeŝua, filo
de Jocadak, kaj en la tempo de Ne-
ĥemja, la regionestro, kaj de Ezra, la
pastro-skribisto.
27 Ĉe la inaŭguro de la murego de
Jerusalem oni serĉis la Levidojn el
ĉiuj iliaj lokoj, por venigi ilin en
Jerusalemon, por fari inaŭguron kaj
ĝojan feston, kun glorhimnoj kaj
kantoj, kun cimbaloj, psalteroj, kaj
harpoj. 28 Kaj kunvenis la idoj
de kantistoj el la regiono ĉirkaŭ
Jerusalem kaj el la vilaĝoj de la
Netofaanoj, 29 el Bet-Gilgal, de la
kampoj de Geba kaj Azmavet; ĉar la
kantistoj konstruis al si vilaĝojn en la
ĉirkaŭaĵo de Jerusalem. 30 Kaj pur-
igis sin la pastroj kaj la Levidoj, kaj
ili purigis la popolon, la pordegojn,
kaj la muregon. 31 Tiam mi supren-
irigis la estrojn de Judujo sur la
muregon, kaj mi starigis du grandajn
ĥorojn kaj procesiojn. Unu sur la
dekstra flanko de la murego, ĉe la
Pordego de Sterko. 32 Kaj post
ili iris Hoŝaja, kaj duono de la estroj
de Judujo, 33 kaj Azarja, Ezra,
Meŝulam, 34 Jehuda, Benjamen,
Ŝemaja, kaj Jeremia. 35 El la pastr-
idoj kun trumpetoj: Zeĥarja, filo de
Jonatan, filo de Ŝemaja, filo de
Matanja, filo de Miĥaja, filo de Zakur,
filo de Asaf; 36 kaj liaj fratoj:
Ŝemaja, Azarel, Milalaj, Gilalaj, Maaj,
Netanel, Jehuda, Ĥanani, kun muzik-
aj instrumentoj de David, la homo
de Dio; kaj antaŭ ili estis Ezra, la
skribisto. 37 Apud la Pordego de
la Fonto, kontraŭ ĝi, ili iris sur la
ŝtupoj de la urbo de David supren sur
la muregon al la domo de David, kaj
ĝis la Pordego de la Akvo oriente.
38 La dua ĥoro iris kontraŭe de ili,
kaj post ĝi iris mi kaj duono de la
popolo, supre sur la murego, de la
Turo de la Fornoj ĝis la Larĝa Mur-
ego, 39 al la Pordego de Efraim,
al la Malnova Pordego, al la Pordego
de Fiŝoj, al la turo de Ĥananel, al la
turo Mea, ĝis la Pordego de Ŝafoj;
kaj ili haltis ĉe la Pordego de la
Malliberejo. 40 Kaj ambaŭ ĥoroj
haltis ĉe la domo de Dio, ankaŭ mi
kaj duono de la estroj kun mi, 41 kaj
la pastroj Eljakim, Maaseja, Minjamin,
Miĥaja, Eljoenaj, Zeĥarja, Ĥananja,
kun trumpetoj, 42 kaj Maaseja, Ŝe-
maja, Eleazar, Uzi, Jehoĥanan, Mal-
kija, Elam, kaj Ezer. Kaj laŭte
kantis la kantistoj; ilia ĉefo estis
Jizraĥja. 43 Kaj oni alportis en tiu

tago grandajn oferojn, kaj oni estis
gajaj; ĉar Dio ĝojigis ilin per granda
ĝojo; eĉ la virinoj kaj la infanoj
ĝojis, kaj la gajeco de Jerusalem
estis aŭdata malproksime.
44 Kaj en tiu tago estis starigitaj
homoj por la ĉambroj de provizejo,
por la oferdonoj, la unuaaĵoj, la dek-
onaĵoj, por kolekti en tiuj ĉambroj
el la kampoj de la urboj la preskrib-
itajn partojn por la pastroj kaj la
Levidoj; ĉar la Judoj ĝojis pri la
pastroj kaj Levidoj, kiuj staris.
45 Kaj ili observadis la preskribon
de sia Dio kaj la preskribon pri la
pureco. Kaj la kantistoj kaj pord-
egistoj staris konforme al la preskribo
de David kaj de lia filo Salomono.
46 Ĉar ankaŭ antaŭe, en la tempo
de David kaj Asaf, estis ĉefoj de
kantistoj, kaj glorkantoj kaj danko-
kantoj al Dio. 47 Ĉiuj Izraelidoj
en la tempo de Zerubabel kaj en la
tempo de Neĥemja donadis partojn
ĉiutagajn al la kantistoj kaj pordeg-
istoj; kaj ili konsekradis partojn por
la Levidoj, kaj la Levidoj konsekradis
partojn por la idoj de Aaron.

13 EN tiu tago oni legis el la
libro de Moseo antaŭ la
oreloj de la popolo; kaj
troviĝis, ke estas skribite en ĝi, ke
Amonido kaj Moabido neniam devas
eniri en la komunumon de Dio;
2 ĉar ili ne venis renkonte al la
Izraelidoj kun pano kaj akvo, kaj
dungis kontraŭ ili Bileamon, por
malbeni ilin; sed nia Dio ŝanĝis la
malbenon en benon. 3 Kiam ili
aŭdis tiun leĝon, ili apartigis de
Izrael ĉiun aligentulon.
4 Antaŭ ĉi tio la pastro Eljaŝib,
administranto de la ĉambroj de la
domo de nia Dio, parenco de Tobija,
5 aranĝis por li grandan ĉambron,
en kiu oni antaŭe deponadis la
farunoferon, olibanon, vazojn, dek-
onaĵon el la greno, mosto, kaj oleo,
kiuj estis destinitaj por la Levidoj,
kantistoj, kaj pordegistoj, kaj la
oferdonojn por la pastroj. 6 Dum
ĉio ĉi tio mi ne estis en Jerusalem,
ĉar en la tridek-dua jaro de Artaĥŝast,
reĝo de Babel, mi iris al la reĝo,
kaj nur post kelka tempo mi forpetis
min de la reĝo. 7 Kiam mi venis en
Jerusalemon, mi eksciis pri la mal-
bono, kiun Eljaŝib faris pro Tobija,
aranĝante por li ĉambron en la kortoj
de la domo de Dio. 8 Tio min
forte ĉagrenis, kaj mi elĵetis ĉiujn
domobjektojn de Tobija for el la
ĉambro. 9 Kaj mi diris, ke oni
purigu la ĉambrojn; kaj mi revenigis
tien la vazojn de la domo de Dio, la
farunoferon kaj la olibanon. 10 Mi
ankaŭ eksciis, ke la partoj de la
Levidoj ne estis donataj al ili, ke la
Levidoj kaj kantistoj, kiuj devis fari
la servadon, forkuris ĉiu al sia kampo.
11 Tiam mi faris pro tio severan
riproĉon al la estroj, kaj diris: Kial
la domo de Dio estas forlasita?
Kaj mi kunvenigis ilin kaj starigis
ilin sur iliaj lokoj. 12 Kaj ĉiuj Judoj
alportadis dekonaĵon el la greno, el la
mosto, kaj el la oleo por la provizejoj.
13 Kaj mi starigis super la provizejoj
la pastron Ŝelemja, la skribiston
Cadok, el la Levidoj Pedajan, kaj al
ili Ĥananon, filon de Zakur, filo de
Matanja; ĉar ili estis opiniataj fid-
indaj. Kaj ili havis la devon distribui
la partojn al siaj fratoj. 14 Memoru
tion pri mi, ho mia Dio, kaj ne forviŝu
miajn bonajn agojn, kiujn mi faris
koncerne la domon de mia Dio kaj
la servadon al Li.
15 En tiu tempo mi vidis en Judujo,
ke oni tretas vinpremilojn en sabato
kaj portas garbojn kaj ŝarĝas sur
azenoj, ankaŭ vinon, vinberojn, figojn,
kaj ĉiaspecan ŝarĝon, kaj veturigas
tion en Jerusalemon en tago sabata.
Kaj mi faris al ili riproĉon en la tago,
kiam ili vendis manĝaĵon. 16 Ankaŭ
Tiranoj loĝis tie, kaj ili alvetur-
igadis fiŝojn kaj ĉiaspecajn komerc-
aĵojn, kaj vendadis en sabato al la
loĝantoj de Judujo kaj de Jerusalem.
17 Kaj mi faris mallaŭdon al la emin-
entuloj de la Judoj, kaj diris al ili:
Kial vi faras tian malbonon kaj mal-
sanktigas la tagon sabatan? 18 Tiel
agis ja viaj patroj, kaj pro tio nia Dio
venigis sur nin kaj sur ĉi tiun urbon ĉi
tiun tutan malfeliĉon! Kaj vi pli-
grandigas la koleron kontraŭ Izrael,
malsanktigante la sabaton! 19 Kiam
ĉe la pordegoj de Jerusalem fariĝis
krepusko, antaŭ sabato, mi ordonis
ŝlosi la pordojn kaj ne malfermi ilin
ĝis post sabato. Kaj kelkajn el
miaj servantoj mi starigis ĉe la pord-
egoj, por ke oni ne enportu ŝarĝon
en la tago sabata. 20 Kaj la komerc-
istoj kaj vendistoj de ĉiaspeca
vendeblaĵo noktis ekstere de Jeru-

salem unu fojon kaj duan fojon.
21 Kaj mi faris al ili riproĉon, kaj
diris al ili: Kial vi noktas apud la
murego ? se vi faros tion duan fojon,
mi metos la manon sur vin. De tiu
tempo ili ne venadis en sabato.
22 Kaj mi diris al la Levidoj, ke ili
sin purigu, kaj venu stari garde ĉe la
pordegoj, por ke oni tenu sankte la
tagon sabatan. Ankaŭ ĉi tion mem-
oru pri mi, ho mia Dio, kaj indulgu
min laŭ Via granda favorkoreco.
23 Ankaŭ en tiu tempo mi vidis
Judojn, kiuj prenis al si edzinojn
Aŝdodaninojn, Amonidinojn, kaj
Moabidinojn; 24 kaj iliaj infanoj
duone parolis Aŝdode, kaj ne povo-
sciis paroli Jude, sed nur la lingvon
de tiu aŭ alia popolo. 25 Mi faris
al ili severan riproĉon kaj malbenis
ilin, kaj batis kelkajn virojn el ili
kaj ŝiris al ili la harojn, kaj devigis
ilin ĵuri per Dio: Vi ne donos viajn
filinojn al iliaj filoj kaj ne prenos
iliajn filinojn por viaj filoj aŭ por vi
mem. 26 Per tio pekis ja Salomono,
reĝo de Izrael; inter la multaj nacioj
ne estis reĝo simila al li, kaj li estis
amata de sia Dio, kaj Dio faris lin
reĝo super la tuta Izrael; tamen eĉ
lin pekigis la aligentaj edzinoj.
27 Kaj ĉu pri vi oni povas aŭdi,
ke vi faras ĉi tiun tutan grandan
malbonon, pekante kontraŭ nia Dio
kaj prenante aligentajn edzinojn ?
28 El la filoj de Jojada, filo de la
ĉefpastro Eljaŝib, unu estis bofilo
de la Ĥoronano Sanbalat. Mi forpelis
lin de mi. 29 Memoru pri ili, ho
mia Dio, ke ili makulis la pastrecon
kaj la interligon pastran kaj Levidan.
30 Tiamaniere mi purigis ilin de ĉio
aligenta, kaj mi restarigis la servo-
regulojn de la pastroj kaj Levidoj,
de ĉiu en lia ofico, 31 kaj por la
oferliverado de ligno en difinitaj
tempoj, kaj por la unuaaĵoj. Memoru
min, ho mia Dio, al bono.

ESTER

1 TIO estis en la tempo de Aĥaŝ-
veroŝ, de tiu Aĥaŝveroŝ, kiu reĝis
de Hindujo ĝis Etiopujo, super
cent dudek sep landoj. 2 En tiu
tempo, kiam la reĝo Aĥaŝveroŝ sidis
sur sia reĝa trono en la kastelurbo
Ŝuŝan, 3 en la tria jaro de lia
reĝado, li faris festenon por ĉiuj siaj
princoj kaj siaj servantoj, por la
potenculoj de Persujo kaj Medujo,
por la landestroj kaj regionestroj,
kiuj estis ĉe li, 4 montrante la
grandan riĉecon de sia regno kaj la
majestan belecon de sia grandeco,
dum multe da tagoj, dum cent okdek
tagoj. 5 Kiam finiĝis tiuj tagoj, la
reĝo faris por la tuta popolo, kiu
troviĝis en la kastelurbo Ŝuŝan, de
la grandaj ĝis la malgrandaj, fest-
enon septagan sur la ĝardena korto
de la reĝa palaco. 6 Blankaj, ruĝaj,
kaj bluaj ŝtofoj, fiksitaj per bisinaj
kaj purpuraj ŝnuroj, pendis sur
arĝentaj ringoj kaj marmoraj kolonoj.
Oraj kaj arĝentaj benkoj staris sur
podio el verda, blanka, flava, kaj
nigra marmoro. 7 La trinkaĵon oni
donadis en oraj vazoj kaj en vazoj
ne similaj unuj al la aliaj; kaj da reĝa
vino estis multe, kiel decis al la reĝo.
8 La trinkado estis en ordo, neniu
devigis; ĉar tiel la reĝo ordonis
al ĉiuj administrantoj de sia domo, ke
oni agu laŭ la volo de ĉiu. 9 Ankaŭ
la reĝino Vaŝti faris festenon por
la virinoj de la reĝa domo de la reĝo
Aĥaŝveroŝ. 10 En la sepa tago,
kiam la koro de la reĝo gajiĝis de
vino, li diris al Mehuman, Bizta,
Ĥarbona, Bigta, Abagta, Zetar, kaj
Karkas, la sep eŭnukoj, kiuj servadis
antaŭ la reĝo Aĥaŝveroŝ, 11 ke ili
alkonduku la reĝinon Vaŝti al la reĝo
en la reĝina krono, por montri al la
popoloj kaj al la princoj ŝian belecon;
ĉar ŝi estis bela. 12 Sed la reĝino
Vaŝti ne volis veni laŭ la ordono, kiun
la reĝo donis per la eŭnukoj. Tiam
la reĝo forte ekkoleris, kaj lia furiozo
brulis en li. 13 Kaj la reĝo diris
al la saĝuloj kompetentaj pri la cir-
konstancoj (ĉar la aferoj de la reĝo

estis ordinare faratai post konsiliĝo
kun ĉiuj konantoj de leĝo kaj juro;
14 kaj la plej proksimaj al li estis:
Karŝena, Ŝetar, Admata, Tarŝiŝ,
Meres, Marsena, kaj Memuĥan, la sep
princoj Persaj kaj Medaj, kiuj havis
la rajton rigardi la vizaĝon de la reĝo
kaj okupis la unuan lokon en la
regno): 15 Kiel oni laŭ la leĝo
devas agi kun la reĝino Vaŝti pro
tio, ke ŝi ne plenumis la ordonon de
la reĝo Aĥaŝveroŝ, donitan per la
eŭnukoj? 16 Tiam diris Memuĥan
antaŭ la reĝo kaj la princoj: La
reĝino Vaŝti estas kulpa, ne sole
kontraŭ la reĝo, sed kontraŭ ĉiuj
princoj, kaj kontraŭ ĉiuj popoloj,
kiuj troviĝas en ĉiuj landoj de la reĝo
Aĥaŝveroŝ; 17 ĉar la ago de la
reĝino fariĝos konata al ĉiuj virinoj
tiel, ke ili malrespektos siajn edzojn,
dirante: La reĝo Aĥaŝveroŝ ordonis
venigi al li la reĝinon Vaŝti, kaj ŝi ne
iris. 18 Nun la Persaj kaj Medaj
princedzinoj, kiuj aŭdis pri la ago
de la reĝino, parolos tiel same al ĉiuj
princoj de la reĝo; kaj estos sufiĉe
da malhonoro kaj da ĉagreno. 19 Se
al la reĝo plaĉas, oni eligu ordonon
de la reĝo, kaj oni enskribu ĝin kiel
nemalobeeblan leĝon de Persujo kaj
Medujo, ke la reĝino Vaŝti ne venu
plu antaŭ la reĝon Aĥaŝveroŝ; kaj
ŝian reĝinecon la reĝo transdonu al
alia virino, kiu estas pli bona ol ŝi.
20 Kiam la ordono, kiun la reĝo
faris, estos aŭdita en lia tuta regno,
kiel ajn granda ĝi estas, tiam ĉiuj
virinoj respektos siajn edzojn, de la
grandaj ĝis la malgrandaj. 21 La par-
olo plaĉis al la reĝo kaj al la princoj,
kaj la reĝo agis konforme al la parolo
de Memuĥan. 22 Kaj li sendis leter-
ojn en ĉiujn landojn de la reĝo,
en ĉiun landon laŭ ĝia skribmaniero
kaj al ĉiu popolo en ĝia lingvo, ke ĉiu
viro estu ĉefo en sia domo kaj postulu
paroladon en la lingvo de lia popolo.

2 POST tiu afero, kiam kvietiĝis
la kolero de la reĝo Aĥaŝveroŝ,
li rememoris pri Vaŝti, kaj pri tio,
kion ŝi faris kaj kio estis dekretita
pri ŝi. 2 Kaj diris la junuloj de la
reĝo, kiuj servadis al li: Oni serĉu
por la reĝo belajn junajn virgulinojn;
3 kaj la reĝo starigu en ĉiuj landoj
de sia regno oficistojn, kiuj kolektus
ĉiujn belajn junajn virgulinojn en la
kastelurbon Ŝuŝan, en la virinejon,
sub la inspektadon de Hegaj, la reĝa
eŭnuko, gardisto de la virinoj, kaj
oni donu al ili iliajn beligaĵojn;
4 kaj la junulino, kiu plaĉos al la
okuloj de la reĝo, fariĝos reĝino
anstataŭ Vaŝti. Kaj la afero plaĉis
al la reĝo, kaj li tiel faris. 5 En la
kastelurbo Ŝuŝan estis Judo, kies
nomo estis Mordeĥaj, filo de Jair,
filo de Ŝimei, filo de Kiŝ, Benjam-
enido; 6 kiu estis transloĝigita el
Jerusalem kune kun la transloĝigitoj,
kiuj estis forkondukitaj kun Jeĥonja,
reĝo de Judujo, kaj kiujn transloĝigis
Nebukadnecar, reĝo de Babel. 7 Li
estis prizorganto de Hadasa, kiu
ankaŭ estis nomata Ester, filino de
lia onklo, ĉar ŝi ne havis patron nek
patrinon. La junulino estis belstatura
kaj belvizaĝa. Kiam mortis ŝiaj
gepatroj, Mordeĥaj prenis ŝin al si
kiel filinon. 8 Kiam estis aŭdigita
la ordono de la reĝo kaj lia leĝo, kaj
kiam oni kolektis multe da knabinoj
en la kastelurbon Ŝuŝan sub la
inspekton de Hegaj, tiam ankaŭ
Ester estis prenita en la reĝan domon
sub la inspekton de Hegaj, la gard-
isto de la virinoj. 9 La knabino
plaĉis al li kaj akiris lian favoron,
kaj li rapide donis al ŝi ŝiajn beligaĵojn
kaj ŝian destinitaĵon, kaj sep knab-
inojn elektitajn el la domo de la reĝo;
kaj li transloĝigis ŝin kun ŝiaj knab-
inoj en la plej bonan parton de la
virinejo. 10 Ester ne diris pri sia
popolo nek pri sia patrujo, ĉar Morde-
ĥaj ordonis al ŝi, ke ŝi ne diru.
11 Ĉiutage Mordeĥaj iradis antaŭ
la korto de la virinejo, por sciiĝi pri
la farto de Ester, kaj pri tio, kio
okazas al ŝi. 12 Kiam por ĉiu knab-
ino venis la vico iri al la reĝo Aĥaŝ-
veroŝ, post kiam dum dek du monatoj
estis farata al ŝi la beligado destinita
por la virinoj (ĉar tiel longe daŭris
la tempo de ilia beligado: ses monatoj
per mirha oleo, kaj ses monatoj per
aromaĵoj kaj per aliaj ŝmiraĵoj),
13 tiam la knabino eniris al la reĝo.
Ĉion, kion ŝi diris, oni donis al ŝi,
por ke ŝi iru kun tio el la virinejo
en la reĝan domon. 14 Vespere
ŝi eniris, kaj matene ŝi revenis en la
virinejon duan, sub la inspekton de
Ŝaaŝgaz, reĝa eŭnuko, gardisto de la
kromvirinoj; ŝi jam ne plu iris al la
reĝo, krom en la okazo, se la reĝo
ŝin deziris kaj se ŝi estis vokita laŭ-

nome. 15 Kiam por Ester, filino de
Abiĥail, onklo de Mordeĥaj, kiu prenis
ŝin al si kiel filinon, venis la vico iri
al la reĝo, ŝi nenion petis, krom nur
tio, kion diris Hegaj, la reĝa eŭnuko,
gardisto de la virinoj. Kaj Ester
akiris la favoron de ĉiuj, kiuj ŝin
vidis. 16 Ester estis prenita al la
reĝo Aĥaŝveroŝ en lian reĝan domon
en la deka monato, tio estas en la
monato Tebet, en la sepa jaro de
lia reĝado. 17 Kaj la reĝo ekamis
Esteron pli ol ĉiujn edzinojn, kaj ŝi
akiris ĉe li simpation kaj favoron
pli ol ĉiuj virgulinoj; kaj li metis
reĝan kronon sur ŝian kapon, kaj
faris ŝin reĝino anstataŭ Vaŝti.
18 Kaj la reĝo faris grandan festenon
por ĉiuj siaj princoj kaj servantoj,
festenon je la honoro de Ester; kaj
li donis ripozon al la landoj kaj dis-
donis reĝajn donacojn. 19 Kaj kiam
oni la duan fojon kolektis junulinojn,
Mordeĥaj sidis ĉe la pordego de la
reĝo. 20 Ester ankoraŭ ne diris
pri sia patrujo kaj pri sia popolo, kiel
ordonis al ŝi Mordeĥaj; kaj la dirojn
de Mordeĥaj Ester plenumadis tiel
same, kiel tiam, kiam ŝi estis sub lia
prizorgado. 21 En tiu tempo, kiam
Mordeĥaj sidadis ĉe la pordego de la
reĝo, ekkoleris Bigtan kaj Tereŝ,
du korteganoj de la reĝo el la sojlo-
gardistoj, kaj ili intencis meti manon
sur la reĝon Aĥaŝveroŝ. 22 Pri tio
eksciis Mordeĥaj, kaj li diris al la
reĝino Ester, kaj Ester diris tion al la
reĝo en la nomo de Mordeĥaj. 23 La
afero estis esplorita kaj trovita vera,
kaj oni pendigis ambaŭ sur arbo. Kaj
tio estis enskribita en la kronikon
ĉe la reĝo.

3 POST tiuj okazintaĵoj la reĝo
Aĥaŝveroŝ eminentigis Hamanon,
filon de Hamedata, la Agagidon,
altigis lin kaj starigis lian seĝon
super ĉiuj princoj, kiuj estis ĉe li.
2 Kaj ĉiuj servantoj de la reĝo, kiuj
estis ĉe la pordego de la reĝo, klin-
adis sin kaj ĵetadis sin vizaĝaltere
antaŭ Haman, ĉar tiel ordonis pri li
la reĝo. Sed Mordeĥaj sin ne klin-
adis kaj ne ĵetadis sin vizaĝaltere.
3 La servantoj de la reĝo, kiuj estis
ĉe la pordego de la reĝo, diris al
Mordeĥaj: Kial vi malobeas la ord-
onon de la reĝo? 4 Ĉar ili diradis
tion al li ĉiutage kaj li ne obeis ilin,
tial ili raportis tion al Haman, por
vidi, ĉu la vortoj de Mordeĥaj kon-
servos sian forton; ĉar li diris al ili,
ke li estas Judo. 5 Kiam Haman
vidis, ke Mordeĥaj ne klinas sin kaj
ne ĵetas sin vizaĝaltere antaŭ li,
tiam Haman pleniĝis de kolero.
6 Sed li trovis nesufiĉa meti la manon
sur Mordeĥajon; ĉar oni diris al li,
el kiu popolo Mordeĥaj estas, tial
Haman ekintencis ekstermi ĉiujn
Judojn, kiuj estis en la tuta regno de
Aĥaŝveroŝ, la popolon de Mordeĥaj.
7 En la unua monato, tio estas en la
monato Nisan, en la dek-dua jaro
de la reĝado de Aĥaŝveroŝ, oni ĵetadis
pur'on, tio estas loton, antaŭ Haman,
de tago al tago kaj de monato al
monato, ĝis la dek-dua, tio estas ĝis
la monato Adar. 8 Kaj Haman diris
al la reĝo Aĥaŝveroŝ: Ekzistas unu
popolo, disĵetita kaj dissemita inter
la popoloj en ĉiuj landoj de via regno;
iliaj leĝoj estas malsimilaj al la leĝoj
de ĉiuj popoloj, kaj la leĝojn de la
reĝo ili ne plenumas; ne decas al la
reĝo tiel restigi ilin. 9 Se al la
reĝo plaĉas, oni preskribu ekstermi
ilin; tiam dek mil kikarojn da arĝento
mi pesos en la manojn de la oficistoj,
por enporti en la kason de la reĝo.
10 Tiam la reĝo deprenis sian ringon
de sia mano, kaj donis ĝin al Haman,
filo de Hamedata, la Agagido, mal-
amiko de la Judoj. 11 Kaj la reĝo
diris al Haman: La arĝento estas
transdonata al vi, kaj ankaŭ la popolo,
por fari al ĝi tion, kio plaĉas al vi.
12 Kaj oni vokis la skribistojn de
la reĝo en la unua monato, en ĝia
dek-tria tago, kaj oni skribis konforme
al ĉiuj ordonoj de Haman al la
satrapoj de la reĝo, kaj al la region-
estroj, kiuj estis super ĉiu regiono,
kaj al la princoj de ĉiu popolo, en
ĉiun landon laŭ ĝia skribmaniero kaj
al ĉiu popolo en ĝia lingvo; en la
nomo de la reĝo Aĥaŝveroŝ tio estis
skribita kaj sigelita per la ringo de la
reĝo. 13 Kaj oni sendis per kur-
ieroj leterojn en ĉiujn landojn de la
reĝo, ke oni ekstermu, mortigu, kaj
pereigu ĉiujn Judojn, de junulo
ĝis maljunulo, la infanojn kaj la vir-
inojn, en unu tago, en la dek-tria
tago de la dek-dua monato, tio estas
de la monato Adar, kaj ilian havaĵon
oni disrabu. 14 Kopio de la letero
estis transdonota kiel leĝo en ĉiun
landon kaj proklamota al ĉiuj popoloj,

por ke ili estu pretaj al tiu tago.
15 La kurieroj eliris rapide kun la
ordono de la reĝo. La leĝo estis
donita en la kastelurbo Ŝuŝan. La
reĝo kaj Haman sidiĝis, por drinki,
sed la urbo Ŝuŝan estis konsternita.
4 KIAM Mordeĥaj eksciis ĉion, kio
fariĝis, tiam Mordeĥaj disŝiris
siajn vestojn, metis sur sin sak-
aĵon kaj cindron, eliris en la mezon de
la urbo, kaj kriis per laŭta kaj mal-
dolĉa voĉo. 2 Kaj li venis ĝis antaŭ
la pordego de la reĝo, ĉar estis mal-
permesite eniri en sakaĵo en la pord-
egon de la reĝo. 3 Kaj en ĉiu lando,
sur ĉiu loko, kien venis la ordono de
la reĝo kaj lia dekreto, estis granda
malĝojo ĉe la Judoj, fastado, plorado,
kaj ĝemado; kaj multaj kuŝis en
sakaĵo kaj cindro. 4 Kaj venis la
servistinoj de Ester kaj ŝiaj eŭnuk-
oj, kaj rakontis al ŝi. Kaj la
reĝino forte konsterniĝis. Kaj ŝi
sendis vestojn, por vesti Mordeĥajon
kaj depreni de li la sakaĵon; sed li
ne akceptis. 5 Kaj Ester alvokis
Hataĥon, unu el la eŭnukoj de la
reĝo, kiun ĉi tiu destinis por servado
al ŝi, kaj ŝi sendis lin al Mordeĥaj,
por ekscii, kio kaj pro kio tio estas.
6 Hataĥ eliris al Mordeĥaj sur la
urban placon, kiu estis antaŭ la pord-
ego de la reĝo. 7 Kaj Mordeĥaj
rakontis al li ĉion, kio okazis al li,
kaj pri la difinita sumo da mono, kiun
Haman promesis doni pese en la
kason de la reĝo pro la Judoj, por
ekstermi ilin. 8 Kaj kopion de la
letera ordono, kiu estis donita en
Ŝuŝan, por ilin ekstermi, li donis al li,
por montri al Ester kaj sciigi al ŝi,
ordonante al ŝi iri al la reĝo, por petegi
lin pri ŝia popolo. 9 Hataĥ venis
kaj transdonis al Ester la vortojn
de Mordeĥaj. 10 Kaj Ester diris
al Hataĥ, ordonante, ke li diru al
Mordeĥaj: 11 Ĉiuj servantoj de la
reĝo kaj la popolo en la landoj de la
reĝo scias, ke por ĉiu viro aŭ virino,
kiu eniris al la reĝo en la internan
korton ne vokite, ekzistas nur unu
leĝo, nome la morto, krom nur en la
okazo, se la reĝo etendas al li sian
oran sceptron — tiam li restas vivanta;
kaj mi ne estas vokita iri al la reĝo
jam de tridek tagoj. 12 Kiam oni
raportis al Mordeĥaj la vortojn de
Ester, 13 tiam Mordeĥaj sendis
respondon al Ester: Ne pensu en via
animo, ke en la reĝa domo vi saviĝos
sola el ĉiuj Judoj. 14 Se vi silentos
en ĉi tiu tempo, tiam liberigo kaj
savo venos al la Judoj de alia loko;
sed vi kaj la domo de via patro pereos.
Kaj kiu scias, ĉu ne por tia tempo vi
atingis reĝinecon? 15 Tiam Ester
diris, ke oni respondu al Mordeĥaj:
16 Iru, kunvenigu ĉiujn Judojn, kiuj
troviĝas en Ŝuŝan, fastu por mi, ne
manĝu kaj ne trinku dum tri tagoj,
tage kaj nokte; ankaŭ mi kaj miaj
servistinoj fastos tiel same; poste mi
iros al la reĝo, kvankam tio estas
kontraŭleĝa; kaj se mi pereos, mi
pereu. 17 Kaj Mordeĥaj iris, kaj
faris ĉion, kion komisiis al li Ester.
5 EN la tria tago Ester vestis sin
reĝe, kaj stariĝis sur la interna
korto de la reĝa domo, kontraŭ
la domo de la reĝo. La reĝo sidis
sur sia reĝa trono en la reĝa domo,
kontraŭ la enirejo de la domo.
2 Kiam la reĝo ekvidis la reĝinon
Ester, starantan sur la korto, ŝi trovis
favoron en liaj okuloj, kaj la reĝo
etendis al Ester la oran sceptron,
kiu estis en lia mano; tiam Ester
aliris, kaj ektuŝis la pinton de la
sceptro. 3 Kaj la reĝo diris al ŝi:
Kio estas al vi, ho reĝino Ester, kaj
kia estas via peto? se tio estas eĉ
duono de la regno, ĝi estos donita
al vi. 4 Kaj Ester respondis: Se
al la reĝo plaĉas, la reĝo kune kun
Haman venu hodiaŭ al la festeno,
kiun mi faris por li. 5 Tiam la reĝo
diris: Venigu plej rapide Hamanon,
por plenumi tion, kion diris Ester.
Kaj la reĝo kaj Haman venis al la
festeno, kiun faris Ester. 6 Kaj la
reĝo diris al Ester dum la trinkado
de vino: Kion vi petas? tio estos
donita al vi; kaj kia estas via deziro?
ĝis duono de la regno ĝi estos plen-
umita. 7 Ester respondis kaj diris:
Jen estas mia peto kaj deziro:
8 se mi akiris favoron en la okuloj
de la reĝo, kaj se al la reĝo plaĉas
plenumi mian peton kaj fari mian
deziron, la reĝo kun Haman venu al
la festeno, kiun mi faros por ili; kaj
morgaŭ mi faros, kion la reĝo diris.
9 Haman eliris en tiu tago, gaja kaj
bonhumora. Sed kiam Haman ek-
vidis Mordeĥajon ĉe la reĝa pordego,
kaj tiu ne leviĝis kaj ne moviĝis
antaŭ li, tiam Haman pleniĝis de
kolero kontraŭ Mordeĥaj. 10 Tamen

Haman detenis sin, kaj iris hejmen.
Kaj li sendis, kaj venigis al si siajn
amikojn kaj sian edzinon Zereŝ.
11 Kaj Haman rakontis al ili pri sia
granda riĉeco, pri la multo de siaj
filoj, kaj pri ĉio, per kio la reĝo lin
altigis kaj starigis lin super la princoj
kaj servantoj de la reĝo. 12 Kaj
Haman diris: Eĉ la reĝino Ester
invitis kun la reĝo al la festeno, kiun
ŝi faris, neniun krom mi; ankaŭ por
morgaŭ mi estas invitita al ŝi kun la
reĝo. 13 Sed ĉio ĉi tio ne kon-
tentigas min tiel longe, kiel mi vidas,
ke la Judo Mordeĥaj sidas ĉe la
pordego de la reĝo. 14 Tiam diris
al li lia edzino Zereŝ kaj ĉiuj liaj
amikoj: Oni pretigu arbon, havantan
la alton de kvindek ulnoj, kaj matene
diru al la reĝo, ke oni pendigu sur ĝi
Mordeĥajon; kaj poste iru gaje kun
la reĝo al la festeno. Tio plaĉis al
Haman, kaj li pretigis la arbon.

6 EN tiu nokto la reĝo ne povis
dormi; kaj li ordonis alporti
la memorajân libron de la kronik-
oj, kaj oni legis ilin antaŭ la reĝo.
2 Kaj tie troviĝis skribite, kiel
Mordeĥaj raportis pri Bigtan kaj
Tereŝ, la du reĝaj korteganoj el la
sojlogardistoj, kiuj intencis meti man-
on sur la reĝon Aĥaŝveroŝ. 3 Tiam
la reĝo diris: Kian honoron kaj
distingon oni faris pro tio al Mor-
deĥaj? Kaj la junuloj servistoj de la
reĝo respondis: Nenio estas farita al
li. 4 La reĝo diris: Kiu estas sur la
korto? Dume Haman estis veninta
sur la eksteran korton de la reĝa
domo, por diri al la reĝo, ke oni
pendigu Mordeĥajon sur la arbo, kiun
li pretigis por li. 5 La junuloj de la
reĝo diris al li: Jen Haman staras
sur la korto. Kaj la reĝo diris: Li
eniru. 6 Haman eniris. Kaj la reĝo
diris al li: Kion oni faru al tiu homo,
kiun la reĝo deziras honori? Haman
pensis en sia koro: Al kiu la reĝo
povas deziri fari honoron krom mi?
7 Kaj Haman diris al la reĝo: Se al
iu la reĝo volas fari honoron, 8 oni
alportu reĝan veston, kiun portis
sur si la reĝo, kaj ĉevalon, sur kiu
rajdis la reĝo, kiam sur lian kapon
estis metita la reĝa krono; 9 oni
donu la veston kaj la ĉevalon en la
manon de unu el la plej eminentaj
reĝaj princoj, ke oni vestu la homon,
kiun la reĝo deziras honori, kaj
rajdigu lin sur la ĉevalo sur la strato
de la urbo, kaj oni proklamadu antaŭ
li: Tiele estas farate al la homo, kiun
la reĝo volas honori. 10 Tiam la
reĝo diris al Haman: Rapide prenu
la veston kaj la ĉevalon, kiel vi
diris, kaj agu tiel kun la Judo Mor-
deĥaj, kiu sidas ĉe la pordego de la
reĝo; mankigu nenion el ĉio, kion vi
diris. 11 Haman prenis la veston
kaj la ĉevalon, kaj vestis Mordeĥajon,
kaj rajdigis lin tra la strato de la
urbo, kaj proklamadis antaŭ li:
Tiele estas farate al la homo, kiun la
reĝo volas honori. 12 Poste Morde-
ĥaj revenis al la pordego de la reĝo;
kaj Haman rapidis hejmen, malĝoja
kaj kun kovrita kapo. 13 Haman
rakontis al sia edzino Zereŝ kaj al
ĉiuj siaj amikoj ĉion, kio okazis al li.
Kaj diris al li liaj saĝuloj kaj lia
edzino Zereŝ: Se el la gento de la
Judoj estas Mordeĥaj, antaŭ kiu vi
komencis fali, vi nenion povas fari
kontraŭ li, sed vi plue falos antaŭ li.
14 Dum ili ankoraŭ parolis kun li,
venis la eŭnukoj de la reĝo kaj rapid-
igis Hamanon iri al la festeno, kiun
pretigis Ester.

7 LA reĝo kaj Haman venis, por
festeni ĉe la reĝino Ester.
2 Kaj ankaŭ en la dua tago,
dum la trinkado de vino, la reĝo
diris al Ester: Kion vi petas, ho
reĝino Ester? tio estos donita al vi;
kaj kia estas via deziro? ĝis duono
de la regno ĝi estos plenumita.
3 Tiam la reĝino Ester respondis kaj
diris: Se mi trovis favoron en viaj
okuloj, ho reĝo, kaj se al la reĝo
plaĉas, tiam mia vivo estu donacita
al mi laŭ mia peto, kaj mia popolo
laŭ mia deziro; 4 ĉar ni estas
venditaj, mi kaj mia popolo, por
ekstermo, mortigo, kaj pereigo. Se
ni almenaŭ estus venditaj nur por
esti sklavoj kaj sklavinoj, mi silentus,
kvankam la malamiko ne kompensus
la malprofiton de la reĝo. 5 Tiam la
reĝo Aĥaŝveroŝ diris al la reĝino
Ester: Kiu li estas kaj kie li estas,
tiu, kiu prenis en sian koron la
kuraĝon agi tiel? 6 Kaj Ester
respondis: La malamanto kaj mal-
amiko estas ĉi tiu malbona Haman.
Kaj Haman ektremis antaŭ la reĝo
kaj la reĝino. 7 La reĝo leviĝis
kolere de la vintrinkado, kaj iris en la
ĝardenon de la palaco; sed Haman

restis, por peti pri sia vivo la reĝinon
Ester, ĉar li vidis, ke la reĝo destinis
por li malbonan sorton. 8 Kiam la
reĝo revenis el la palaca ĝardeno en
la ĉambron de la festeno, Haman estis
falinta sur la litbenkon, sur kiu sidis
Ester. Tiam la reĝo diris: Eĉ
perforti la reĝinon li volas ĉe mi en la
domo! La vorto eliris el la buŝo de
la reĝo, kaj oni kovris al Haman la
vizaĝon. 9 Ĥarbona, unu el la eŭnuk-
oj antaŭ la reĝo, diris: Jen eĉ la
arbo, kiun Haman pretigis por Mor-
deĥaj, kiu parolis bonon por la reĝo,
staras en la domo de Haman; ĝi
havas la alton de kvindek ulnoj.
Tiam la reĝo diris: Pendigu lin sur
ĝi. 10 Kaj oni pendigis Hamanon
sur la arbo, kiun li pretigis por
Mordeĥaj. Kaj la kolero de la reĝo
kvietiĝis.

8 EN tiu tago la reĝo Aĥaŝveroŝ
transdonis al la reĝino Ester
la domon de Haman, la malamiko
de la Judoj; kaj Mordeĥaj venis
antaŭ la reĝon, ĉar Ester diris, kio
li estas por ŝi. 2 Kaj la reĝo de-
prenis sian ringon, kiun li forprenis
de Haman, kaj donis ĝin al Mordeĥaj;
kaj Ester starigis Mordeĥajon super
la domo de Haman. 3 Kaj Ester
plue parolis antaŭ la reĝo, kaj ĵetis
sin antaŭ liajn piedojn, kaj ploris kaj
petegis lin, ke li neniigu la mal-
bonaĵon de Haman, la Agagido, kaj
lian planon, kiun li entreprenis kon-
traŭ la Judoj. 4 La reĝo etendis al
Ester sian oran sceptron, kaj Ester
leviĝis kaj stariĝis antaŭ la reĝo.
5 Kaj ŝi diris: Se al la reĝo plaĉas,
kaj se mi trovis favoron antaŭ li,
se la afero ŝajnas al li ĝusta, kaj se li
havas simpation por mi: tiam estu
skribate, ke oni revoku la leterojn,
kiujn elpensis Haman, filo de Hame-
data, la Agagido, kaj kiujn li skribis,
por ekstermi la Judojn, kiuj troviĝas
en ĉiuj landoj de la reĝo; 6 ĉar kiel
mi povus vidi la malfeliĉon, kiu trafas
mian popolon? kaj kiel mi povus
vidi la pereon de miaj samgentanoj?
7 Tiam la reĝo Aĥaŝveroŝ diris al la
reĝino Ester kaj al la Judo Mordeĥaj:
Jen la domon de Haman mi transdonis
al Ester, kaj lin mem oni pendigis sur
arbo, pro tio, ke li metis sian manon sur
la Judojn; 8 skribu do pri la Judoj
en la nomo de la reĝo tion, kio plaĉas
al vi, kaj sigelu per la reĝa ringo;
ĉar leteron, skribitan en la nomo
de la reĝo kaj sigelitan per la reĝa
ringo, oni ne povas revoki. 9 Kaj
oni vokis la skribistojn de la reĝo
en tiu tempo, en la tria monato, tio
estas en la monato Sivan, en ĝia
dudek-tria tago; kaj oni skribis ĉion
tiel, kiel ordonis Mordeĥaj, al la
Judoj, al la satrapoj, al la region-
estroj, kaj al la princoj de la landoj,
kiuj estis de Hindujo ĝis Etiopujo,
cent dudek sep landoj, al ĉiu lando
laŭ ĝia skribmaniero kaj al ĉiu popolo
en ĝia lingvo, ankaŭ al la Judoj laŭ
ilia skribmaniero kaj en ilia lingvo.
10 Li skribigis en la nomo de la
reĝo Aĥaŝveroŝ, kaj sigelis per la
reĝa ringo, kaj sendis per rajdantaj
kurieroj sur bone kurantaj bonrasaj
ĉevaloj leterojn pri tio, 11 ke la
reĝo permesas al la Judoj en ĉiuj
urboj kolektiĝi kaj stariĝi, por defendi
sian vivon, ekstermi, mortigi, kaj
pereigi ĉiujn fortulojn de la popolo
kaj de la lando, kiuj atakos ilin, la
infanojn, kaj la virinojn, kaj disrabi
ilian havaĵon, 12 en la daŭro de
unu tago en ĉiuj landoj de la reĝo
Aĥaŝveroŝ, en la dek-tria tago de la
dek-dua monato, tio estas de la
monato Adar; 13 ke oni donu kopi-
on de ĉi tiu ordonletero kiel leĝon,
proklamotan al ĉiuj popoloj, kaj ke la
Judoj estu pretaj por tiu tago, por
venĝi al siaj malamikoj. 14 La kur-
ieroj, rajdantaj sur bonrasaj ĉevaloj,
elrajdis tuj kaj rapide kun la ordono
de la reĝo. La leĝo estis donita en
la kastelurbo Ŝuŝan. 15 Mordeĥaj
eliris de la reĝo en reĝa vesto el blua
kaj blanka ŝtofo, kun granda ora
krono, kaj en mantelo bisina kaj pur-
pura. Kaj la urbo Ŝuŝan ĝojkriis
kaj estis gaja. 16 Ĉe la Judoj
estis lumo kaj ĝojo, gajeco kaj tri-
umfo. 17 Kaj en ĉiu lando kaj en ĉiu
urbo, sur ĉiu loko, kien atingis la
ordono kaj dekreto de la reĝo, estis
ĉe la Judoj ĝojo kaj gajeco, festeno
kaj festo. Kaj multaj homoj el la
popoloj de la lando fariĝis Judoj, ĉar
falis sur ilin timo antaŭ la Judoj.

9 EN la dek-dua monato, tio estas
en la monato Adar, en ĝia dek-
tria tago, kiam venis la tempo de
plenumo de la reĝa ordono kaj de-
kreto—en la tago, kiam la malamikoj
de la Judoj esperis superforti ilin—
la afero turniĝis, kaj la Judoj super-

fortis siajn malamikojn. 2 La Judoj
kolektiĝis en siaj urboj en ĉiuj landoj
de la reĝo Aĥaŝveroŝ, por etendi la
manon kontraŭ siajn malbondezir-
antojn; kaj neniu povis kontraŭstari
al ili, ĉar timo antaŭ ili falis sur ĉiujn
popolojn. 3 Kaj ĉiuj landestroj, sa-
trapoj, regionestroj, kaj oficistoj de
la reĝo favoris la Judojn, ĉar falis
sur ilin timo antaŭ Mordeĥaj. 4 Ĉar
Mordeĥaj estis granda en la domo
de la reĝo, kaj la famo pri li iris tra
ĉiuj landoj, ĉar la viro Mordeĥaj
fariĝadis ĉiam pli kaj pli granda.
5 Kaj la Judoj batis ĉiujn siajn mal-
amikojn, frapante per glavo, mort-
igante kaj ekstermante, kaj ili faris
al siaj malamikoj, kion ili volis.
6 En la kastelurbo Ŝuŝan la Judoj
mortigis kaj pereigis kvincent hom-
ojn; 7 ankaŭ Parŝandatan, Dal-
fonon, Aspatan, 8 Poratan, Adaljan,
Aridatan, 9 Parmaŝtan, Arisajon,
Aridajon, kaj Vajzatan, 10 la dek
filojn de Haman, filo de Hamedata
kaj persekutanto de la Judoj, ili
mortigis; sed sur la havaĵon ili ne
metis sian manon. 11 En la sama
tago la nombro de la mortigitoj en la
kastelurbo Ŝuŝan estis raportita al la
reĝo. 12 Kaj la reĝo diris al la
reĝino Ester: En la kastelurbo
Ŝuŝan la Judoj mortigis kaj pereigis
kvincent homojn kaj ankaŭ la dek
filojn de Haman; kion ili faris en la
ceteraj regionoj de la reĝo? Kion
vi petas? tio estos donita al vi; kion
vi ankoraŭ deziras? tio estos plen-
umita. 13 Ester respondis: Se al la
reĝo plaĉas, estu permesite al la
Judoj en Ŝuŝan ankaŭ morgaŭ fari
tion saman, kion hodiaŭ, kaj la dek
filojn de Haman oni pendigu. 14 Kaj
la reĝo diris, ke oni faru tiel. Kaj
estis donita dekreto pri tio en Ŝuŝan,
kaj la dek filojn de Haman oni pend-
igis. 15 La Judoj, kiuj estis en
Ŝuŝan, kolektiĝis ankaŭ en la dek-
kvara tago de la monato Adar, kaj
mortigis en Ŝuŝan tricent homojn;
sed sur la havaĵon ili ne metis sian
manon. 16 Ankaŭ la ceteraj Judoj,
kiuj estis en la landoj de la reĝo,
kolektiĝis kaj stariĝis, por defendi
sian vivon kaj por akiri trankvilecon
antaŭ siaj malamikoj, kaj ili mortigis
el siaj malamikoj sepdek kvin mil,
sed sur la havaĵon ili ne metis sian
manon. 17 Tio estis en la dek-tria
tago de la monato Adar. Kaj en ĝia
dek-kvara tago estis ripozo, kaj oni
faris ĝin tago de festeno kaj de
gajeco. 18 Sed la Judoj, kiuj estis
en Ŝuŝan, kolektiĝis en la dek-tria kaj
en la dek-kvara tagoj; ripozo estis
en la dek-kvina tago, kaj ili faris
ĝin tago de festeno kaj de gajeco.
19 Tial la Judoj, kiuj loĝas en loĝlokoj
kaj urboj ne fortikigitaj, faras la
dek-kvaran tagon de la monato Adar
tago de ĝojo kaj de festeno, festotago,
kaj ili sendas donacojn unuj al aliaj.
20 Mordeĥaj priskribis ĉiujn tiujn
okazintaĵojn, kaj sendis leterojn al
ĉiuj Judoj, kiuj estis en ĉiuj landoj de
la reĝo Aĥaŝveroŝ, la proksimaj kaj
la malproksimaj, 21 ke ili akceptu
por si, ke ili festados ĉiujare la
dek-kvaran tagon de la monato
Adar kaj ĝian dek-kvinan tagon,
22 kiel tagojn, en kiuj la Judoj
ricevis trankvilecon kontraŭ siaj mal-
amikoj, kaj kiel monaton, kiu turnis
por ili malĝojon en ĝojon, funebron
en feston; ke ili faradu ilin tagoj de
festeno kaj de gajeco, de sendado
de donacoj unuj al aliaj kaj de don-
acado al malriĉuloj. 23 Kaj la Judoj
akceptis tion, kion ili jam mem kom-
encis fari kaj pri kio skribis al ili
Mordeĥaj. 24 Ĉar Haman, filo de
Hamedata, la Agagido, kaj malamiko
de ĉiuj Judoj, intencis pereigi la
Judojn kaj ĵetis pur'on, tio estas loton,
por ekstermi kaj pereigi ilin; 25 sed
kiam ŝi venis antaŭ la reĝon, ĉi tiu
ordonis skribe, ke lia malbona entre-
preno, kiun li preparis por la Judoj,
turniĝu sur lian kapon; kaj ke oni
pendigu lin kaj liajn filojn sur arbo.
26 Pro tio oni donis al tiuj tagoj la
nomon Purim, laŭ la vorto *pur*. Tial,
konforme al ĉiuj vortoj de tiu letero,
kaj al tio, kion ili mem vidis koncerne
tion kaj kio trafis ilin, 27 la Judoj
decidis kaj akceptis por si, por sia
idaro, kaj por ĉiuj, kiuj aliĝos al ili,
ke ili nepre festados tiujn du tagojn
laŭ la preskribo kaj en la difinita
tempo ĉiujare. 28 Tiuj tagoj devas
esti memorataj kaj festataj en ĉiuj
generacioj, en ĉiu familio, en ĉiu
lando, kaj en ĉiu urbo; kaj tiuj
tagoj de Purim ne devas esti forigitaj
ĉe la Judoj, kaj la memoro pri ili
ne devas malaperi inter ilia idaro.
29 Kaj la reĝino Ester, filino de
Abiĥail, kaj la Judo Mordeĥaj skribis

kun plena insisto, ke oni plenumu
tiun duan leteron pri Purim. 30 Kaj
ili sendis leterojn al ĉiuj Judoj en la
cent dudek sep landojn de la regno
de Aĥaŝveroŝ, kun vortoj de paco kaj
de vero, 31 ke ili festadu tiujn
tagojn de Purim en ilia tempo, kiel
decidis pri ili la Judo Mordeĥaj
kaj la reĝino Ester, kaj kiel ili mem
akceptis por si kaj por sia idaro
koncerne la fastadon kaj preĝadon.
32 Kaj laŭ la ordono de Ester oni
konfirmis tiun historion de Purim kaj
enskribis en libron.

10 LA reĝo Aĥaŝveroŝ metis sub
tributon la teron kaj la in-
sulojn de la maro. 2 La tuta
historio pri lia forto kaj lia potenco,
kaj la detaloj pri la grandeco de
Mordeĥaj, kiun la reĝo grandigis,
estas priskribitaj en la libro de
kroniko de la reĝoj de Medujo kaj
Persujo. 3 Ĉar la Judo Mordeĥaj
estis la dua post la reĝo Aĥaŝveroŝ,
granda inter la Judoj kaj amata inter
la multo de siaj fratoj, zorganta pri
la bono de sia popolo kaj donanta
pacon al sia tuta idaro.

IJOB

1 ESTIS iu homo en la lando Uc,
lia nomo estis Ijob. Tiu homo
estis honesta, justa, diotima, kaj
li evitadis malbonon. 2 Al li nask-
iĝis sep filoj kaj tri filinoj. 3 Lia
brutaro konsistis el sep mil ŝafoj,
tri mil kameloj, kvincent paroj da
bovoj, kvincent azeninoj, kaj li havis
tre multe da servistoj; kaj tiu homo
estis pli eminenta, ol ĉiuj filoj de la
oriento. 4 Liaj filoj havis la kutimon
faradi festenon en la domo de ĉiu
el ili, ĉiu en sia tago; kaj ili invitadis
siajn tri fratinojn, por manĝi kaj
trinki kun ili. 5 Kaj ĉiufoje, kiam
la rondo de la festenaj tagoj estis
finita, Ijob sendis, por sanktigi ilin,
kaj li leviĝis frue matene kaj alport-
is bruloferojn laŭ la nombro de ili
ĉiuj; ĉar, diris Ijob: Eble miaj filoj
pekis kaj blasfemis Dion en sia koro.
Tiel agadis Ijob ĉiam.
6 Unu tagon, kiam la filoj de Dio
venis, por stariĝi antaŭ la Eternulo,
venis inter ili ankaŭ Satano. 7 Kaj
la Eternulo diris al Satano: De kie
vi venas? Kaj Satano respondis
al la Eternulo, kaj diris: Mi vagadis
sur la tero kaj rondiradis sur ĝi.
8 Kaj la Eternulo diris al Satano:
Ĉu vi atentis Mian servanton Ijob?
ne ekzistas ja sur la tero homo simila
al li, tiel honesta, justa, diotima, kaj
evitanta malbonon. 9 Kaj Satano
respondis al la Eternulo, kaj diris:
Ĉu vane Ijob timas Dion? 10 Vi
ŝirmis ja ĉiuflanke lin kaj lian domon,
kaj ĉion, kio apartenas al li; la farojn
de liaj manoj Vi benis, kaj liaj brut-
aroj disvastiĝis sur la tero. 11 Sed
etendu nur Vian manon, kaj ektuŝu
ĉion, kion li havas; Vi vidos, ĉu li
ne blasfemos Vin antaŭ Via vizaĝo.
12 Tiam la Eternulo diris al Satano:
Jen ĉio, kion li havas, estas trans-
donata en vian manon; nur sur lin
mem ne etendu vian manon. Kaj
Satano foriris de antaŭ la Eternulo.
13 Unu tagon, kiam liaj filoj kaj liaj
filinoj estis manĝantaj kaj trinkantaj
vinon en la domo de ilia unuenaskita
frato, 14 venis sendito al Ijob, kaj
diris: Dum la bovoj estis plugantaj
kaj la azeninoj estis paŝtiĝantaj apud
ili, 15 superfalis ilin la Ŝebaanoj,
kaj forprenis ilin; kaj la servistojn
ili mortigis per glavo; saviĝis nur
mi sola, por raporti al vi. 16 Kiam
ankoraŭ tiu parolis, venis alia, kaj
diris: Fajro de Dio falis el la ĉielo,
bruligis la ŝafojn kaj la servistojn,
kaj ekstermis ilin; saviĝis nur mi
sola, por raporti al vi. 17 Kiam
tiu ankoraŭ parolis, venis alia, kaj
diris: La Ĥaldeoj aranĝis tri taĉ-
mentojn, atakis la kamelojn kaj for-
prenis ilin, kaj la servistojn ili mort-
igis per glavo; saviĝis nur mi sola,
por raporti al vi. 18 Dum tiu an-
koraŭ parolis, venis alia, kaj diris:
Viaj filoj kaj viaj filinoj estis manĝ-
antaj kaj trinkantaj vinon en la domo

de ilia unuenaskita frato; 19 kaj
jen granda vento leviĝis de la flanko
de la dezerto, puŝis la kvar angulojn
de la domo, kaj ĉi tiu falis sur la
junulojn, kaj ili mortis; saviĝis nur
mi sola, por raporti al vi. 20 Tiam
Ijob leviĝis, disŝiris sian veston, pri-
tondis sian kapon, ĵetis sin sur la
teron, kaj adorkliniĝis; 21 kaj li
diris: Nuda mi eliris el la ventro de
mia patrino, kaj nuda mi revenos
tien; la Eternulo donis, kaj la Etern-
ulo prenis; la nomo de la Eternulo
estu benata. 22 Malgraŭ ĉio ĉi tio
Ijob ne pekis, kaj ne eldiris blasfemon
kontraŭ Dio.

2 UNU tagon, kiam la filoj de Dio
venis, por stariĝi antaŭ la Etern-
ulo, venis ankaŭ Satano inter
ili, por stariĝi antaŭ la Eternulo.
2 Kaj la Eternulo diris al Satano:
De kie vi venas? Kaj Satano res-
pondis al la Eternulo, kaj diris: Mi
vagadis sur la tero kaj rondiradis sur
ĝi. 3 Kaj la Eternulo diris al
Satano: Ĉu vi atentis Mian servanton
Ijob? ne ekzistas ja sur la tero homo
simila al li, tiel honesta, justa, dio-
tima, kaj evitanta malbonon; kaj li
ĝis nun ankoraŭ estas firma en sia
virteco, kvankam vi ekscitis Min
kontraŭ li, por pereigi lin senkulpe.
4 Tiam Satano respondis al la Etern-
ulo, kaj diris: Haŭto pro haŭto; kaj
ĉion, kion homo posedas, li fordonus
pro sia vivo. 5 Sed etendu Vian
manon, kaj tuŝu liajn ostojn kaj lian
karnon; tiam Vi vidos, ke li blasfemos
Vin antaŭ Via vizaĝo. 6 La Etern-
ulo diris al Satano: Jen li estas
transdonata en vian manon; nur lian
vivon konservu. 7 Satano foriris
de antaŭ la vizaĝo de la Eternulo,
kaj frapis Ijobon per turmentaj ab-
scesoj de la plando de lia piedo ĝis
lia verto. 8 Li prenis potpecon,
por skrapadi sin per ĝi, sidante meze
de cindro. 9 Kaj lia edzino diris
al li: Vi ĉiam ankoraŭ estas firma
en via virteco! blasfemu Dion, kaj
mortu. 10 Sed li diris al ŝi: Vi
parolas tiel, kiel parolas iu el la
malsaĝulinoj; ĉu bonon ni akceptu
de Dio, kaj malbonon ni ne akceptu?
Malgraŭ ĉio ĉi tio Ijob ne pekis per
siaj lipoj.
11 Kiam la tri amikoj de Ijob aŭdis
pri tiu tuta malfeliĉo, kiu trafis lin,
ili iris ĉiu de sia loko, Elifaz, la
Temanano, Bildad, la Ŝuĥano, kaj
Cofar, la Naamano, kaj kunvenis
kune, por iri plori kun li kaj konsoli lin.
12 Kiam ili levis siajn okulojn de
malproksime, ili ne rekonis lin; kaj
ili levis sian voĉon kaj ekploris; kaj
ĉiu el ili disŝiris sian veston, kaj ĵetis
teron sur sian kapon, turnante sin
al la ĉielo. 13 Kaj ili sidis kun li
sur la tero dum sep tagoj kaj sep
noktoj, kaj ne parolis al li eĉ unu
vorton; ĉar ili vidis, ke la suferado
estas tre granda.

3 POSTE Ijob malfermis sian
buŝon, kaj malbenis sian tagon.
2 Kaj Ijob ekparolis, kaj diris:

3 Pereu la tago, en kiu mi nask-
iĝis,
Kaj la nokto, kiu diris: Embriiĝis
homo.
4 Tiu tago estu malluma;
Dio de supre ne rigardu ĝin,
Neniu lumo ekbrilu super ĝi.
5 Mallumo kaj tomba ombro ek-
posedu ĝin;
Nubo ĝin kovru;
Eklipsoj de tago faru ĝin
terura.
6 Tiun nokton prenu mallumego;
Ĝi ne alkalkuliĝu al la tagoj de
la jaro,
Ĝi ne eniru en la kalkulon de la
monatoj.
7 Ho, tiu nokto estu soleca;
Neniu ĝojkrio aŭdiĝu en ĝi.
8 Malbenu ĝin la malbenantoj de
la tago,
Tiuj, kiuj estas pretaj eksciti
levjatanon.
9 Mallumiĝu la steloj de ĝia kre-
pusko;
Ĝi atendu lumon, kaj ĉi tiu ne
aperu;
Kaj la palpebrojn de matenruĝo
ĝi ne ekvidu;
10 Pro tio, ke ĝi ne fermis la pordon
de la utero de mia patrino
Kaj ne kaŝis per tio la malfeliĉon
antaŭ miaj okuloj.
11 Kial mi ne mortis tuj el la utero,
Ne senviviĝis post la eliro el la
ventro?
12 Kial akceptis min la genuoj?
Por kio estis la mamoj, ke mi
suĉu?
13 Mi nun kuŝus kaj estus tran-
kvila;
Mi dormus kaj havus ripozon,

14 Kune kun la reĝoj kaj la konsil-
istoj sur la tero,
Kiuj konstruas al si izolejojn,
15 Aŭ kun la potenculoj, kiuj havas
oron,
Kiuj plenigas siajn domojn per
arĝento;
16 Aŭ kiel abortitaĵo kaŝita mi ne
ekzistus,
Simile al la infanoj, kiuj ne vidis
lumon.
17 Tie la malpiuloj ĉesas tumulti;
Kaj tie ripozas tiuj, kies fortoj
konsumiĝis.
18 Tie la malliberuloj kune havas
ripozon;
Ili ne aŭdas la voĉon de prem-
anto.
19 Malgranduloj kaj granduloj, tie
ili estas;
Kaj sklavo estas libera de sia
sinjoro.
20 Por kio al suferanto estas donita
la lumo,
Kaj la vivo al tiuj, kiuj havas
maldolĉan animon,
21 Kiuj atendas la morton, kaj ĝi
ne aperas,
Kiuj elfosus ĝin pli volonte ol
trezorojn,
22 Kiuj ekĝojus kaj estus ravitaj,
Se ili trovus tombon?
23 Al la homo, kies vojo estas
kaŝita,
Kaj antaŭ kiu Dio starigis bar-
ilon?
24 Antaŭ ol mi ekmanĝas panon,
mi devas ĝemi,
Kaj mia plorkriado verŝiĝas kiel
akvo;
25 Ĉar teruraĵo, kiun mi timis, trafis
min,
Kaj tio, pri kio mi estis mal-
trankvila, venis al mi.
26 Mi ne havas trankvilon, mi ne
havas kvieton, mi ne havas
ripozon;
Trafis min kolero.

4 KAJ ekparolis Elifaz, la Teman-
ano, kaj diris:
2 Se oni provos diri al vi
vorton, tio eble estos por vi
turmenta?
Sed kiu povas deteni sin de
parolado?
3 Jen vi multajn instruis,
Kaj manojn senfortiĝintajn vi
refortigis;
4 Falantojn restarigis viaj vortoj,
Kaj fleksiĝantajn genuojn vi
fortigis;
5 Kaj nun, kiam tio trafis vin, vi
perdis la forton;
Ĝi ektuŝis vin, kaj vi ektimis.
6 Ĉu ne via timo antaŭ Dio estas
via konsolo?
Ĉu la virteco de viaj vojoj ne
estas via espero?
7 Rememoru do, ĉu pereis iu
senkulpa?
Kaj kie virtuloj estis eksterm-
itaj?
8 Kiel mi vidis, tiuj, kiuj plugis
pekojn kaj semis malbonagojn,
Tiuj ilin rikoltas;
9 De la ekblovo de Dio ili pe-
reas,
Kaj de la ekspiro de Lia kolero
ili malaperas.
10 La kriado de leono kaj la voĉo
de leopardo silentiĝis,
Kaj la dentoj de junaj leonoj
rompiĝis;
11 Leono pereis pro manko de
manĝaĵo,
Kaj idoj de leonino diskuris.
12 Kaj al mi kaŝe alvenis vorto,
Kaj mia orelo kaptis parteton
de ĝi.
13 Dum meditado pri la vizioj de la
nokto,
Kiam profunda dormo falas sur
la homojn,
14 Atakis min teruro kaj tremo,
Kaj ĉiuj miaj ostoj eksentis
timon.
15 Kaj spirito traflugis antaŭ mi,
Kaj la haroj sur mia korpo
rigidiĝis.
16 Staris bildo antaŭ miaj okuloj,
sed mi ne povis rekoni ĝian
aspekton;
Estis silento, kaj mi ekaŭdis
voĉon, dirantan:
17 Ĉu homo estas pli justa ol Dio?
Ĉu viro estas pli pura ol lia
Kreinto?
18 Vidu, al Siaj servantoj Li ne
konfidas,
Kaj Siajn anĝelojn Li trovas
mallaŭdindaj:
19 Des pli koncerne tiujn,
Kiuj loĝas en argilaj dometoj,
Fonditaj sur tero,
Kaj kiujn formanĝas vermoj.
20 De la mateno ĝis la vespero ili
disfalas,

Pereas por ĉiam, kaj neniu tion atentas.
21 La fadeno de ilia vivo estas distranĉita;
Ili mortas, kaj ne en saĝeco.

5 Voku do! ĉu iu respondos al vi?
Kaj al kiu el la sanktuloj vi vin turnos?
2 Malsaĝulon mortigas la kolero,
Kaj sensenculon pereigas la incitiĝemeco.
3 Mi vidis malsaĝulon, kiu enradikiĝis,
Kaj mi malbenis subite lian loĝejon.
4 Malproksimaj de savo estos liaj filoj;
Oni disbatos ilin ĉe la pordego,
Kaj neniu ilin savos.
5 Lian rikoltaĵon formanĝos malsatulo,
El inter la dornoj li ĝin prenos,
Kaj soifantoj englutos lian havaĵon.
6 Ne el la polvo eliras malpiaĵo,
Kaj ne el la tero elkreskas malbonago.
7 Sed homo naskiĝas por suferoj,
Kiel birdoj por flugado supren.
8 Sed mi min turnus al Dio,
Kaj al Li mi transdonus mian aferon;
9 Al Tiu, kiu faras grandaĵojn, kiujn neniu povas esplori,
Mirindaĵojn, kiujn neniu povas kalkuli;
10 Kiu donas pluvon sur la teron
Kaj sendas akvon sur la kampojn,
11 Por starigi malaltulojn alte,
Ke la afliktitoj leviĝu savite.
12 Li detruas la intencojn de ruzuloj,
Ke iliaj manoj ne plenumas sian entreprenon.
13 Li kaptas la saĝulojn per ilia ruzaĵo;
Kaj la decido de maliculoj fariĝas senvalora.
14 En la tago ili renkontas mallumon,
Kaj en tagmezo ili palpas, kiel en nokto.
15 Li savas kontraŭ glavo,
Kontraŭ la buŝo kaj mano de potenculo Li savas malriĉulon.
16 Al la senhavulo aperas espero,
Kaj la malboneco fermas sian buŝon.
17 Feliĉa estas la homo, kiun punas Dio;
Kaj la moralinstruon de la Plejpotenculo ne malŝatu;
18 Ĉar Li vundas, sed ankaŭ bandaĝas;
Li batas, sed Liaj manoj ankaŭ resanigas.
19 En ses malfeliĉoj Li vin savos;
En la sepa ne tuŝos vin la malbono.
20 En tempo de malsato Li savos vin de la morto,
Kaj en milito el la mano de glavo.
21 Kontraŭ la vipo de lango vi estos kaŝita;
Kaj vi ne timos ruinigon, kiam ĝi venos.
22 Dum ruinigo kaj malsato vi ridos;
Kaj la bestojn de la tero vi ne timos;
23 Ĉar kun la ŝtonoj de la kampo vi havos interligon,
Kaj la bestoj de la kampo havos pacon kun vi.
24 Kaj vi ekscios, ke paco estas en via tendo;
Vi esploros vian loĝejon, kaj nenio mankos.
25 Kaj vi ekscios, ke grandnombra estas via idaro
Kaj via naskitaro estas kiel la herbo de la tero.
26 En maljuneco vi iros en la tombon,
Kiel envenas garbaro en sia tempo.
27 Vidu, ni tion esploris, kaj tiel ĝi estas;
Atentu tion, kaj sciu tion.

6 IJOB respondis kaj diris:
2 Se estus pesita mia ĉagreno,
Kaj samtempe estus metita sur la pesilon mia suferado,
3 Ĝi estus nun pli peza, ol la sablo ĉe la maroj;
Pro tio miaj vortoj estas plenaj de plendo.
4 Ĉar la sagoj de la Plejpotenculo estas en mi,
Ilian venenon trinkas mia spirito;
La teruraĵoj de Dio direktiĝis sur min.
5 Ĉu krias sovaĝa azeno sur herbo?

Ĉu bovo blekas kolere ĉe sia manĝaĵo ?
6 Ĉu oni manĝas sengustaĵon sen salo ?
Ĉu havas guston la albumeno de ovo ?
7 Kion ne volis tuŝi mia animo,
Tio nun estas abomeninde mia manĝaĵo.
8 Ho, se mia peto plenumiĝus,
Kaj se Dio donus al mi tion, kion mi esperas !
9 Ho, se Dio komencus kaj disbatus min,
Donus liberecon al Sia mano kaj frakasus min !
10 Tio estus ankoraŭ konsolo por mi ;
Kaj mi ĝojus, se en la turmento Li ne kompatus,
Ĉar mi ne forpuŝis ja la vortojn de la Sanktulo.
11 Kio estas mia forto, ke mi persistu ?
Kaj kia estas mia fino, ke mi havu paciencon ?
12 Ĉu mia forto estas forto de ŝtonoj ?
Ĉu mia karno estas kupro ?
13 Mi havas ja nenian helpon,
Kaj savo estas forpuŝita for de mi.
14 Al malfeliĉulo decas kompato de amiko,
Eĉ se li forlasas la timon antaŭ la Plejpotenculo.
15 Miaj fratoj trompas kiel torento,
Kiel akvaj fluegoj, kiuj pasas,
16 Kiuj estas malklaraj pro glacio,
En kiuj kaŝas sin neĝo ;
17 En la tempo de degelo ili malaperas,
En la tempo de varmego ili forŝoviĝas de sia loko.
18 Ili forklinas la direkton de sia vojo,
Iras en la dezerton, kaj malaperas.
19 Serĉas ilin per sia rigardo la vojoj de Tema,
Esperas je ili la karavanoj el Ŝeba ;
20 Sed ili hontas pro sia fido ;
Ili aliras, kaj ruĝiĝas de honto.
21 Nun vi neniiĝis ;
Vi ekvidis teruraĵon, kaj ektimis.
22 Ĉu mi diris : Donu al mi,
El via havaĵo donacu pro mi,
23 Savu min el la mano de premanto,
Aŭ liberigu min el la mano de turmentantoj ?
24 Instruu min, kaj mi eksilentos ;
Komprenigu al mi, per kio mi pekis.
25 Kial vi mallaŭdas pravajn vortojn ?
Kaj kion povas instrui la moralinstruanto el vi ?
26 Ĉu vi intencas riproĉi pro vortoj ?
Sed paroloj de malesperanto iras al la vento.
27 Eĉ orfon vi atakus,
Kaj sub via amiko vi fosus.
28 Nun, ĉar vi komencis, rigardu min ;
Ĉu mi mensogos antaŭ via vizaĝo ?
29 Rigardu denove, vi ne trovos malpiaĵon ;
Ripetu, vi trovos mian pravecon en la afero.
30 Ĉu estas peko sur mia lango ?
Ĉu mia palato ne komprenas tion, kio estas malbona ?

7 Difinita estas ja por la homo la limtempo sur la tero,
Kaj liaj tagoj estas kiel la tagoj de dungito.
2 Kiel sklavo, kiu sopiras al ombro,
Kaj kiel dungito, kiu atendas sian pagon,
3 Tiel mi ricevis sorte monatojn vantajn,
Kaj noktoj turmentaj estas nombritaj al mi.
4 Kiam mi kuŝiĝas, mi diras : Kiam mi leviĝos ?
Sed la vespero fariĝas longa, kaj mi satiĝas de maltrankvileco ĝis la tagiĝo.
5 Mia korpo estas kovrita de vermoj kaj de pecoj da tero;
Mia haŭto krevis kaj putras.
6 Miaj tagoj forflugis pli facile, ol bobeno de teksisto,
Kaj pasis, lasinte nenian esperon.
7 Memoru, ke mia vivo estas bloveto,
Ke miaj okuloj ne plu revidos bonon ;
8 Ne plu revidos min okulo de vidanto ;
Vi volos ekrigardi min, sed mi jam ne ekzistos.

9 Nubo pasas kaj foriras;
Tiel ne plu revenas tiu, kiu iris en Ŝeolon;
10 Li ne plu revenas en sian domon;
Lia loko ne plu rekonos lin.
11 Tial mi ne detenos mian buŝon;
Mi parolos en la premiteco de mia spirito,
Mi plendos en la maldolĉeco de mia animo.
12 Ĉu mi estas maro aŭ mara monstro,
Ke Vi starigis gardon por mi?
13 Kiam mi pensas, ke mia lito min konsolos,
Ke mia kuŝejo plifaciligos mian suferadon,
14 Tiam Vi teruras min per sonĝoj,
Timigas min per vizioj;
15 Kaj mia animo deziras sufokiĝon,
Miaj ostoj la morton.
16 Tedis al mi; ne eterne mi vivu;
Forlasu min, ĉar miaj tagoj estas vantaĵo.
17 Kio estas homo, ke Vi faras lin granda,
Ke Vi zorgas pri li,
18 Ke Vi rememoras lin ĉiumatene,
Elprovas lin ĉiumomente?
19 Kial Vi ne deturnas Vin de mi,
Ne lasas min libera eĉ tiom, ke mi povu engluti mian salivon?
20 Se mi pekis, kion mi per tio faris al Vi, ho gardanto de la homoj?
Kial Vi faris min celo de Viaj atakoj,
Ke mi fariĝis ŝarĝo por mi mem?
21 Kaj kial Vi ne deprenas mian pekon, ne pardonas mian malbonagon?
Jen mi ja baldaŭ kuŝos en la tero;
Kaj kiam Vi morgaŭ serĉos min, mi ne ekzistos.

8 KAJ ekparolis Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Kiel longe vi tiel parolos,
Kaj la vortoj de via buŝo estos kiel forta vento?
3 Ĉu Dio falsas la juĝon?
Ĉu la Plejpotenculo falsas la justecon?
4 Se viaj filoj pekis kontraŭ Li,
Li forpuŝis ilin pro ilia malbonago.
5 Se vi serĉas Dion
Kaj petegas la Plejpotenculon,
6 Se vi estas pura kaj pia,
Li maldormos super vi,
Kaj restarigos la bonstaton en via virta loĝejo.
7 Kaj se via komenco estis malgranda,
Via estonteco forte kreskos.
8 Ĉar demandu la antaŭajn generaciojn,
Kaj primeditu tion, kion esploris iliaj patroj;
9 Ĉar ni estas de hieraŭ, kaj ni nenion scias;
Nia vivo sur la tero estas nur ombro.
10 Ili instruos vin, diros al vi,
Kaj el sia koro elirigos vortojn.
11 Ĉu povas kreski kano sen malsekeco?
Ĉu kreskas junko sen akvo?
12 En tia okazo ĝi velksekiĝas pli frue ol ĉiu herbo,
Kiam ĝi estas ankoraŭ en sia freŝeco,
Kiam ĝi ankoraŭ ne estas detranĉita.
13 Tiaj estas la vojoj de ĉiuj, kiuj forgesas Dion;
Kaj pereas la espero de hipokritulo,
14 Kies fido dehakiĝas,
Kaj kies espero estas araneaĵo.
15 Li apogas sin al sia domo, sed ne restos staranta;
Li ekkaptos ĝin, sed ne povos sin teni.
16 Li estis verda antaŭ la suno,
Kaj super lia ĝardeno etendiĝas liaj branĉoj;
17 Amase plektiĝas liaj radikoj,
Inter ŝtonoj ili tenas sin forte;
18 Sed kiam oni elŝiras lin el lia loko,
Ĝi malkonfesas lin: Mi vin ne vidis.
19 Tia estas la ĝojo de lia vivo;
Kaj el la tero kreskas aliaj.
20 Vidu, Dio ne forpuŝas virtulon
Kaj ne subtenas la manon de malpiuloj.
21 Li plenigos ankoraŭ vian buŝon per rido
Kaj viajn lipojn per ĝojkrioj.
22 Viaj malamantoj kovriĝos per honto;
Sed la tendo de malpiuloj malaperos.

9 IJOB respondis kaj diris:
2 Certe, mi scias, ke tiel estas;
Kaj kiel povas homo esti prava koncerne Dion?
3 Se li volus havi kun Li juĝan disputon,
Li ne povus respondi al Li eĉ unu kontraŭ mil.
4 Li estas saĝa per Sia koro kaj potenca per Sia forto;
Kiu kuraĝus stari kontraŭ Li kaj restus sendifekta?
5 Li forŝovas montojn, kaj ili eĉ ne rimarkas,
Ke Li renversis ilin en Sia kolero;
6 Li skuas la teron de ĝia loko,
Ke ĝiaj kolonoj tremas;
7 Li diras al la suno, kaj ĝi ne leviĝas,
Kaj la stelojn Li sigelfermas;
8 Li sola etendas la ĉielon,
Kaj Li iras sur la altaĵoj de la maro;
9 Li kreis la Grandan Ursinon, Orionon, kaj Plejadojn,
Kaj la stelojn de la sudo;
10 Li faras neesploreblajn grandaĵojn,
Kaj nekalkuleblajn mirindaĵojn.
11 Jen Li preteriros preter mi, kaj mi tion eĉ ne vidos;
Li pasos, kaj mi eĉ ne rimarkos Lin.
12 Kiam Li kaptas, kiu malpermesus al Li?
Kiu dirus al Li: Kion Vi faras?
13 Li estas Dio, kaj Lian koleron oni ne povas haltigi;
Sub Li fleksiĝas la helpantoj de Rahab.
14 Des pli ĉu mi povus respondi al Li,
Ĉu mi povus elekti vortojn kontraŭ Li?
15 Eĉ se mi estus prava, mi ne respondus;
Sed mi nur petegus mian juĝanton.
16 Se mi vokus kaj Li respondus,
Mi ne kredus, ke Li aŭdis mian voĉon,
17 Li, kiu povas frakasi min per ventego
Kaj fari al mi senkulpe multe da vundoj.
18 Li ne permesas al mi trankviligi mian spiriton,
Sed Li satigas min per maldolĉo.
19 Se oni volas forton, Li estas potenca;
Se oni volas juĝon, kiu alvokos min?
20 Se mi montros mian pravecon, mia propra buŝo min kondamnos;
Se mi montros min virtulo, Li montros min malbonagulo.
21 Mi estas senkulpa; mi ne zorgas pri mia animo,
Mi abomenas mian vivon.
22 Ĉio estas egala; tial mi diras:
Senkulpulon kaj malpiulon Li ambaŭ pereigas.
23 Kiam vipo subite ekbatas,
Li ridas ĉe la elprovado de senkulpuloj.
24 La tero estas transdonita en la manon de malpiulo;
La vizaĝon de ĝiaj juĝistoj Li kovras.
Se ne Li, tiam kiu?
25 Miaj tagoj estis pli rapidpiedaj ol kuristo;
Ili forkuris, ne vidis bonon;
26 Ili forkuris, kiel ŝipetoj el kano,
Kiel aglo flugas al manĝotaĵo.
27 Se mi ekpensas: Mi forgesos mian plendon,
Mi forlasos mian mienon, kaj mi min gajigos:
28 Tiam mi ektremas pro ĉiuj miaj suferoj;
Mi scias, ke Vi ne rigardos min kiel senkulpan.
29 Mi restos ja malprava;
Por kio do mi vane min turmentas?
30 Se mi lavus min per neĝa akvo
Kaj purigus miajn manojn per lesivo,
31 Eĉ tiam Vi trempus min en koto,
Kaj miaj vestoj min abomenus.
32 Ĉar Li ne estas homo simile al mi,
Ke mi povu respondi al Li,
Ke ni povu ambaŭ iri al juĝo.
33 Ne ekzistas inter ni arbitracianto,
Kiu povus meti sian manon sur nin ambaŭ.
34 Li forigu de mi Sian vergon,
Kaj Lia teruro ne timigu min;
35 Tiam mi ekparolos, kaj ne timos Lin,
Ĉar ne tia mi estas en mi mem.

10 Tedis al mia animo mia vivo;
Mi fordonos min al mia plendado;
Mi parolos en la malĝojeco de mia animo.
2 Mi diros al Dio: Ne kondamnu min,
Sciigu al mi, pro kio Vi malpacas kontraŭ mi.
3 Ĉu Vi trovas tion bona, ke Vi turmentas,
Ke Vi forpuŝas la laboritaĵon de Viaj manoj,
Sendas brilon sur la entreprenon de malpiuloj?
4 Ĉu Vi havas okulojn karnajn,
Kaj ĉu Vi rigardas, kiel homo rigardas?
5 Ĉu Viaj tagoj estas kiel la tagoj de homo,
Aŭ ĉu Viaj jaroj estas kiel la vivtempo de homo,
6 Ke Vi serĉas mian kulpon
Kaj penas trovi mian pekon,
7 Kvankam Vi scias, ke mi ne estas malbonagulo,
Sed el Via mano neniu povas savi?
8 Viaj manoj min formis kaj faris min tutan ĉirkaŭe,
Kaj tamen Vi min pereigas!
9 Rememoru, ke kiel argilon Vi min prilaboris;
Kaj Vi returne faros min polvo.
10 Vi elverŝis ja min kiel lakton,
Kaj kiel fromaĝon Vi min kundensigis.
11 Per haŭto kaj karno Vi min vestis,
Per ostoj kaj tendenoj Vi min plektis.
12 Vivon kaj bonon Vi donis al mi,
Kaj Via prizorgado gardis mian spiriton.
13 Sed ĉi tion Vi kaŝis en Via koro;
Mi scias, ke Vi tion intencis:
14 Se mi pekos, Vi tion rimarkos sur mi,
Kaj mian pekon Vi ne lasos senpuna.
15 Se mi agis malbone, ve al mi!
Se mi estas prava, mi ne povas tamen levi mian kapon,
Estante tute humiligita
Kaj vidante mian mizeron.
16 Se ĝi leviĝas, Vi ĉasas min kiel leono,
Kaj denove montras sur mi Vian mirindan potencon.
17 Vi elmetas kontraŭ mi novajn atestojn,
Plifortigas Vian koleron kontraŭ mi;
Nova armeo min atakas.
18 Por kio Vi elirigis min el la ventro?
Ho, se mi estus pereinta, ke nenies okulo min vidu!
19 Tiam mi estus kiel ne estinta;
El la ventro mi estus transportita en la tombon.
20 Mia vivo estas ja mallonga;
Ĉesu do, lasu min libera, por ke mi iom revigliĝu,
21 Antaŭ ol mi foriros senrevene
En la landon de mallumo kaj de morta ombro,
22 En la landon, kie la lumo estas kiel mallumo,
Kie estas morta ombro kaj senordeco,
Kie estas lume kiel en mallumego.

11 KAJ ekparolis Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Ĉu kontraŭ multe da vortoj oni ne povas doni respondon?
Kaj ĉu tiu, kiu multe parolas, estas prava?
3 Ĉu via senenhava parolado devas silentigi la homojn,
Por ke vi mokinsultu kaj neniu vin hontigu?
4 Vi diras: Mia opinio estas ĝusta,
Kaj mi estas pura antaŭ Viaj okuloj.
5 Sed ho, se Dio ekparolus,
Kaj malfermus antaŭ vi Siajn lipojn,
6 Kaj malkaŝus antaŭ vi la sekretojn de la saĝo,
Kiu havas multoblan forton!
Sciu, ke ne ĉiujn viajn pekojn Dio rememoras.
7 Ĉu vi povas eltrovi la esencon de Dio?
Ĉu vi povas plene kompreni la perfektecon de la Plejpotenculo?
8 Tio estas pli alta ol la ĉielo;
Kion vi povas fari?
Tio estas pli profunda ol Ŝeol;
Kion vi povas ekscii?
9 Pli longa ol la tero estas ĝia mezuro,
Kaj pli larĝa ol la maro.

10 Se Li preteriros, kaj fermos, kaj faros juĝon,
Tiam kiu repuŝos Lin ?
11 Ĉar Li konas la homojn malvirtajn ;
Li vidas la malbonagojn, kiujn oni ne rimarkas.
12 Eĉ vanta homo devas kompreni,
Eĉ homo, kiu naskiĝis sovaĝulo.
13 Se vi aranĝas vian koron
Kaj etendas al Li viajn manojn ;
14 Se vi forigas la malvirton, kiu estas en via mano,
Kaj vi ne permesos al malbonaĵoj resti en via tendo :
15 Tiam vi povos levi vian vizaĝon sen difekto ;
Vi estos firma kaj ne timos.
16 Tiam vi forgesos mizeron ;
Vi rememoros ĝin kiel forfluintan akvon.
17 Kaj via vivo leviĝos pli hele ol la tagmezo,
La mallumo fariĝos kiel mateno.
18 Kaj vi estos trankvila, ĉar ekzistas espero ;
Vi rigardos ĉirkaŭen, kaj iros dormi en sendanĝereco.
19 Vi kuŝos, kaj neniu vin timigos ;
Kaj multaj serĉos vian favoron.
20 Sed la okuloj de malpiuloj konsumiĝos,
Pereos por ili la rifuĝo,
Kaj ilia espero elspiros sian vivon.

12 KAJ Ijob respondis kaj diris :
2 Certe, vi solaj estas homoj,
Kaj kun vi mortos la saĝo.
3 Mi ankaŭ havas koron, kiel vi ;
Mi ne estas malpli valora ol vi ;
Kiu ne povas paroli tiele ?
4 Mi fariĝis mokataĵo por mia amiko,
Mi, kiu vokadis al Dio kaj estis aŭskultata ;
Virtulo kaj senkulpulo fariĝis mokataĵo ;
5 Malestimata lucerneto li estas antaŭ la pensoj de feliĉuloj,
Pretigita por migrantoj.
6 Bonstataj estas la tendoj de rabistoj,
Kaj sendanĝerecon havas la incitantoj de Dio,
Tiuj, kiuj portas Dion en sia mano.
7 Vere, demandu la brutojn, kaj ili instruos vin ;
La birdojn de la ĉielo, kaj ili diros al vi ;
8 Aŭ parolu kun la tero, kaj ĝi klarigos al vi ;
Kaj rakontos al vi la fiŝoj de la maro.
9 Kiu ne ekscius el ĉio ĉi tio,
Ke la mano de la Eternulo tion faris,
10 De Tiu, en kies mano estas la animo de ĉio vivanta
Kaj la spirito de ĉiu homa karno ?
11 La orelo esploras ja la parolon,
Kaj la palato gustumas al si la manĝaĵon.
12 La maljunuloj posedas saĝon,
Kaj la grandaĝuloj kompetentecon.
13 Ĉe Li estas la saĝo kaj la forto ;
Ĉe Li estas konsilo kaj kompetenteco.
14 Kion Li detruas, tio ne rekonstruiĝas ;
Kiun Li enŝlosos, tiu ne liberiĝos.
15 Kiam Li digas la akvon, ĝi elsekiĝas ;
Kiam Li fluigas ĝin, ĝi renversas la teron.
16 Ĉe Li estas potenco kaj forto ;
Lia estas tiu, kiu eraras, kaj tiu, kiu erarigas.
17 Li irigas konsilistojn kiel erarvagantojn,
Kaj la juĝistojn Li faras malsaĝaj.
18 La ligilojn de reĝoj Li malligas,
Kaj Li ligas per zono iliajn lumbojn.
19 Li erarvagigas la pastrojn
Kaj faligas la potenculojn.
20 Li mutigas la lipojn de fidinduloj
Kaj forprenas de maljunuloj la prudenton.
21 Li verŝas honton sur eminentulojn
Kaj malfirmigas la zonon de potenculoj.
22 Li malkovras profundaĵon el meze de mallumo,
Kaj mortan ombron Li elirigas en la lumon.
23 Li grandigas naciojn kaj pereigas ilin,
Disvastigas naciojn kaj forpelas ilin.
24 Li senkuraĝigas la ĉefojn de la popolo de la lando
Kaj erarvagigas ilin en dezerto senvoja ;

25 Ili palpas en mallumo, en senlumeco;
Kaj Li ŝanceliĝigas ilin kiel ebriuloj.

13 Ĉion ĉi tion mia okulo vidis,
Mia orelo aŭdis kaj komprenis.
2 Kion vi scias, mi ankaŭ scias;
Kaj mi ne estas malpli valora ol vi.
3 Sed mi volus paroli kun la Plejpotenculo,
Mi dezirus disputi kun Dio.
4 Tamen vi komentarias malvere,
Vi ĉiuj estas senutilaj kuracistoj.
5 Ho, se vi silentus,
Tio estus saĝeco de via flanko.
6 Aŭskultu do mian moralinstruon,
Kaj atentu la defendan parolon de mia buŝo.
7 Ĉu pro Dio vi volas paroli malveron,
Kaj pro Li paroli falsaĵon ?
8 Ĉu vi volas esti personfavoraj al Li,
Aŭ pro Dio vi volas disputi ?
9 Ĉu estos bone, kiam Li esploros vin ?
Ĉu vi volas trompi Lin, kiel oni trompas homon ?
10 Li certe vin punos,
Se vi sekrete estos personfavoraj.
11 Ĉu Lia majesto ne konfuzas vin?
Ĉu ne falas sur vin timo antaŭ Li ?
12 Viaj memorigoj estas sentencoj polvaj,
Viaj bastionoj estas amasoj da argilo.
13 Silentu antaŭ mi, kaj parolos mi,
Kio ajn trafos min.
14 Por kio mi portu mian karnon en miaj dentoj
Kaj metu mian animon en mian manon ?
15 Li ja mortigos min, kaj mi ne havas esperon;
Sed pri mia konduto mi volas disputi antaŭ Li.
16 Tio jam estos savo por mi,
Ĉar ne hipokritulo venos antaŭ Lin.
17 Aŭskultu mian parolon
Kaj mian klarigon antaŭ viaj oreloj.
18 Jen mi pretigis juĝan aferon;
Mi scias, ke mi montriĝos prava.
19 Kiu povas procesi kontraŭ mi ?
Tiam mi eksilentus kaj mortus.
20 Nur du aferojn ne faru al mi,
Tiam mi ne kaŝos min antaŭ Via vizaĝo:
21 Malproksimigu de mi Vian manon,
Kaj Via teruro ne timigu min.
22 Tiam voku, kaj mi respondos;
Aŭ mi parolos, kaj Vi respondu al mi.
23 Kiom da malbonagoj kaj pekoj estas sur mi ?
Sciigu al mi miajn krimojn kaj pekojn.
24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon
Kaj rigardas min kiel Vian malamikon ?
25 Ĉu Vi volas montri Vian forton kontraŭ deŝirita folio ?
Kaj ĉu sekiĝintan pajleron Vi volas persekuti ?
26 Ĉar Vi skribas kontraŭ mi maldolĉaĵon
Kaj venigas sur min la pekojn de mia juneco.
27 Vi metis miajn piedojn en ŝtipon,
Vi observas ĉiujn miajn vojojn,
Kaj Vi observas la plandojn de miaj piedoj;
28 Dum mi ja disfalas kiel putraĵo,
Kiel vesto dismanĝita de tineoj.

14 Homo, naskita de virino,
Havas mallongan vivon kaj abundon da afliktoj.
2 Kiel floro li elkreskas kaj velkas;
Li forkuras kiel ombro kaj ne restas.
3 Kaj kontraŭ tia Vi malfermas Viajn okulojn,
Kaj min Vi vokas al juĝo kun Vi!
4 Ĉu povas purulo deveni de malpurulo ? Neniu.
5 Se liaj tagoj estas difinitaj, la nombro de liaj monatoj estas ĉe Vi;
Vi difinis lian limon, kiun li ne transpasos.
6 Deturnu do Vin de li, ke li estu trankvila,
Ĝis venos lia tempo, kiun li sopiras kiel dungito.
7 Arbo havas esperon, se ĝi estas dehakita, ke ĝi denove ŝanĝiĝos,
Kaj ĝi ne ĉesos kreskigi branĉojn.
8 Se ĝia radiko maljuniĝis en la tero,

Kaj ĝia trunko mortas en polvo,
9 Tamen, eksentinte la odoron de akvo, ĝi denove verdiĝas,
Kaj kreskas plue, kvazaŭ ĵus plantita.
10 Sed homo mortas kaj malaperas;
Kiam la homo finiĝis, kie li estas?
11 Forfluas la akvo el lago,
Kaj rivero elĉerpiĝas kaj elsekiĝas:
12 Tiel homo kuŝiĝas, kaj ne plu leviĝas;
Tiel longe, kiel la ĉielo ekzistas, ili ne plu vekiĝos,
Nek revigliĝos el sia dormado.
13 Ho, se Vi kaŝus min en Ŝeol,
Se Vi kaŝus min ĝis la momento, kiam pasos Via kolero,
Se Vi difinus por mi templimon kaj poste rememorus min!
14 Kiam homo mortas, ĉu li poste povas reviviĝi?
Dum la tuta tempo de mia batalado mi atendus,
Ĝis venos mia forŝanĝo.
15 Vi vokus, kaj mi respondus al Vi;
Vi ekdezirus la faritaĵon de Viaj manoj.
16 Nun Vi kalkulas miajn paŝojn;
Ne konservu mian pekon;
17 Sigelu en paketo miajn malbonagojn,
Kaj kovru mian kulpon.
18 Sed monto, kiu falas, malaperas;
Kaj roko forŝoviĝas de sia loko;
19 Ŝtonojn forlavas la akvo,
Kaj ĝia disverŝiĝo fordronigas la polvon de la tero:
Tiel Vi pereigas la esperon de homo.
20 Vi premas lin ĝis fino, kaj li foriras;
Li ŝanĝas sian vizaĝon, kaj Vi forigas lin.
21 Se liaj infanoj estas honorataj, li tion ne scias;
Se ili estas humiligataj, li tion ne rimarkas.
22 Nur lia propra korpo lin doloras,
Nur pri sia propra animo li suferas.

15 EKPAROLIS Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Ĉu saĝulo povas respondi per ventaj opinioj,
Kaj plenigi sian ventron per sensencaĵoj?
3 Vi disputas per vortoj senutilaj,
Kaj per paroloj, kiuj nenion helpas.
4 Vi forigas la timon,
Kaj senvalorigas preĝon antaŭ Dio.
5 Ĉar via malbonago instigas vian buŝon,
Kaj vi elektis stilon de maliculoj.
6 Vin kondamnas via buŝo, ne mi;
Kaj viaj lipoj atestas kontraŭ vi.
7 Ĉu vi naskiĝis la unua homo?
Ĉu vi estas kreita pli frue ol la altaĵoj?
8 Ĉu vi aŭdis la sekretan decidon de Dio,
Kaj alkaptis al vi la saĝon?
9 Kion vi scias tian, kion ni ne scias?
Kion vi komprenas tian, kio al ni mankas?
10 Inter ni estas grizuloj kaj maljunuloj,
Kiuj vivis pli longe ol via patro.
11 Ĉu tiel malmulte valoras por vi la konsoloj de Dio
Kaj vorto kvieta?
12 Kial vin tiel levas via koro,
Kaj kial tiel palpebrumas viaj okuloj,
13 Ke vi direktas kontraŭ Dion vian koleron,
Kaj elirigis el via buŝo tiajn vortojn?
14 Kio estas homo, ke li povus esti pura
Kaj ke naskito de virino povus esti prava?
15 Vidu, inter Liaj sanktuloj ne ĉiuj estas fidindaj,
Kaj la ĉielo ne estas pura en Liaj okuloj:
16 Des pli homo, abomeninda kaj malbona,
Kiu trinkas malbonagojn kiel akvon.
17 Mi montros al vi, aŭskultu min;
Kaj kion mi vidis, tion mi rakontos,
18 Kion saĝuloj diris kaj ne kaŝis antaŭ siaj patroj,
19 Al kiuj, al ili solaj, estis donita la tero,
Kaj fremdulo ne trairis meze de ili:
20 Dum sia tuta vivo malpiulo estas maltrankvila,
Kaj la nombro de la jaroj de tirano estas kaŝita antaŭ li;

21 Teruroj sonas en liaj oreloj;
Meze de paco venas sur lin rabisto.
22 Li ne esperas, ke li saviĝos el mallumo;
Kaj li serĉas ĉirkaŭe glavon.
23 Li vagadas, serĉante panon;
Li scias, ke preta estas en lia mano la tago de mallumo.
24 Teruras lin mizero kaj premateco,
Venkobatas lin kiel reĝo, pretiĝinta por batalo;
25 Pro tio, ke li etendis sian manon kontraŭ Dion
Kaj kontraŭstaris al la Plejpotenculo,
26 Kuris kontraŭ Lin kun fiera kolo,
Kun dikaj dorsoj de siaj ŝildoj.
27 Li kovris sian vizaĝon per graso
Kaj metis sebon sur siajn lumbojn.
28 Li loĝas en urboj ruinigitaj,
En domoj ne loĝataj,
Destinitaj esti ŝtonamasoj.
29 Li ne restos riĉa, lia bonstato ne teniĝos,
Kaj lia havaĵo ne disvastiĝos sur la tero.
30 Li ne forkliniĝos de mallumo;
Flamo velksekigos liajn branĉojn,
Kaj Li forigos lin per la blovo de Sia buŝo.
31 La erarinto ne fidu vantaĵon,
Ĉar vanta estos lia rekompenco.
32 Antaŭtempe li finiĝos,
Kaj lia branĉo ne estos verda.
33 Lia nematura bero estos deŝirita, kiel ĉe vinbertrunko;
Kaj lia floro defalos, kiel ĉe olivarbo.
34 Ĉar la anaro de la hipokrituloj senhomiĝos;
Kaj fajro ekstermos la tendojn de tiuj, kiuj prenas subaĉeton.
35 Ili gravediĝis per malpiaĵo kaj naskis pekon,
Kaj ilia ventro pretigas malicaĵon.

16 IJOB respondis kaj diris:
2 Mi aŭdis multe da similaj aferoj;
Tedaj konsolantoj vi ĉiuj estas.
3 Ĉu estos fino al la ventaj vortoj?
Kaj kio vin incitis, ke vi tiel parolas?
4 Mi ankaŭ povus paroli, kiel vi.
Se vi estus sur mia loko,
Mi konsolus vin per vortoj
Kaj balancus pri vi mian kapon.
5 Mi fortigus vin per mia buŝo
Kaj konsolus vin per paroloj de miaj lipoj.
6 Se mi parolos, mia doloro ne kvietiĝos;
Se mi ĉesos, kio foriros de mi?
7 Sed nun Li lacigis min,
Li detruis mian tutan esencon.
8 Vi faris al mi sulkojn, tio fariĝis atesto;
Mia senfortiĝo staras antaŭ mia vizaĝo, kaj parolas.
9 Lia kolero disŝiras;
Mia malamanto grincigas kontraŭ mi siajn dentojn;
Mia premanto briligas kontraŭ mi siajn okulojn.
10 Ili malfermegis kontraŭ mi sian buŝon, insulte batas min sur la vangojn;
Ĉiuj kune kontentigis sur mi sian koleron.
11 Dio transdonis min al maljustulo,
Ĵetis min en la manojn de malbonuloj.
12 Mi estis trankvila; sed Li frakasis min,
Li kaptis min je la kolo, disbatis min,
Kaj Li faris min por Si celo.
13 Liaj pafistoj min ĉirkaŭis;
Li dishakas miajn internaĵojn kaj ne kompatas,
Li elverŝas sur la teron mian galon.
14 Li faras en mi breĉon post breĉo,
Li kuras kontraŭ min kiel batalisto.
15 Sakaĵon mi kudris sur mian korpon,
Kaj en polvo mi kaŝis mian kornon.
16 Mia vizaĝo ŝvelis de plorado,
Kaj sur miaj palpebroj estas morta ombro;
17 Kvankam ne troviĝas perfortaĵo en miaj manoj,
Kaj mia preĝo estas pura.
18 Ho tero, ne kovru mian sangon,
Kaj mia kriado ne trovu haltejon.
19 Vidu, en la ĉielo estas mia atestanto,
Kaj mia konanto estas en la altaj sferoj.
20 Parolistoj estas por mi miaj amikoj;

Sed mia okulo larmas al Dio,
21 Ke Li decidu inter homo kaj Dio,
Inter homo kaj lia amiko.
22 Ĉar la nombro de la jaroj pasos,
Kaj mi iros sur vojon nereveneblan.

17 Mia spirito senfortiĝis, miaj tagoj mallongiĝis,
Tomboj estas antaŭ mi.
2 Mokado min ĉirkaŭas;
En aflikto pro tio restas mia okulo.
3 Estu Vi mem mia garantianto antaŭ Vi;
Alie kiu donos la manon pro mi ?
4 Ĉar ilian koron Vi kovris kontraŭ prudento;
Tial Vi ne donos al ili triumfon.
5 Se iu fanfaronas antaŭ siaj amikoj pri sia parto,
La okuloj de liaj infanoj konsumiĝos.
6 Li faris min proverbo por la popoloj;
Kaj mi fariĝis homo, al kiu oni kraĉas en la vizaĝon.
7 Mia okulo mallumiĝis de ĉagreno,
Kaj ĉiuj miaj membroj fariĝis kiel ombro.
8 La justuloj eksentos teruron pro tio,
Kaj la senkulpulo ekscitiĝos kontraŭ la hipokritulo.
9 Tamen la virtulo forte konservos sian vojon,
Kaj la purmanulo pli firmiĝos.
10 Kaj kiom ajn vi ĉiuj revenos,
Mi ne trovos inter vi saĝulon.
11 Miaj tagoj forpasis, pereis miaj intencoj,
Kiujn havis mia koro.
12 La nokton ili volas fari tago,
La lumon alproksimiĝi al la mallumo.
13 Se mi atendas, tamen Ŝeol estas mia domo,
En la mallumo estas pretigita mia lito.
14 Al la kavo mi diras: Vi estas mia patro;
La vermojn mi nomas mia patrino kaj mia fratino.
15 Kion mi devas atendi ?
Kiu atentos mian esperon ?
16 En la profundon de Ŝeol ĝi malsupreniros,
Ni ambaŭ kune kuŝos en la polvo.

18 EKPAROLIS Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris:
2 Kiam vi ĉesos ĵetadi vortojn?
Pripensu, kaj poste ni parolos.
3 Kial ni estu rigardataj kiel brutoj,
Kaj ni estu malpuruloj en viaj okuloj ?
4 Ho vi, kiu disŝiras sian animon en sia kolero,
Ĉu por vi estu forlasata la tero,
Kaj roko forŝoviĝu de sia loko ?
5 La lumo de la malpiulo estingiĝos,
Kaj ne brilos la flamo de lia fajro.
6 La lumo mallumiĝos en lia tendo,
Kaj lia lucerno super li estingiĝos.
7 Mallongiĝos liaj fortaj paŝoj,
Kaj lia propra intenco lin faligos.
8 Ĉar li trafis per siaj piedoj en reton,
Kaj li moviĝas en kaptilo.
9 La maŝo enkroĉiĝos lian kalkanon,
Kaj pereo lin atakos.
10 Kaŝita en la tero estas lia falilo,
Kaj kaptiloj kontraŭ li estas sur la vojo.
11 De ĉiuj flankoj timigos lin teruroj
Kaj atakos liajn piedojn.
12 Malsato konsumos lian forton,
Kaj pereo estas preparita por liaj flankoj.
13 Konsumiĝos la membroj de lia korpo,
Liajn membrojn konsumos la unuenaskito de la morto.
14 Lia espero estos elŝirita el lia tendo,
Kaj ĝi pelos lin al la reĝo de teruroj.
15 Nenio restos en lia tendo;
Sur lian loĝejon ŝutiĝos sulfuro.
16 Malsupre sekiĝos liaj radikoj,
Kaj supre detranĉiĝos liaj branĉoj.
17 La memoro pri li malaperos de sur la tero,
Kaj sur la stratoj li ne havos nomon.
18 Li estos elpelita el lumo en mallumon,
Kaj el la mondo li estos elpuŝita.
19 Nek filon nek nepon li havos en sia popolo,
Kaj neniu restos ĉe li en lia loĝloko.

20 La posteuloj sentos teruron pri lia tago,
Kaj la antaŭulojn kaptos timo.
21 Tia estas la loĝejo de maljustulo,
Kaj tia estas la loko de tiu, kiu ne konas Dion.

19 IJOB respondis kaj diris:
2 Ĝis kiam vi afliktados mian animon
Kaj turmentados min per paroloj?
3 Jen jam dek fojojn vi malhonoras min;
Vi ne hontas premi min.
4 Se mi efektive eraris,
Mia eraro restos ĉe mi.
5 Se efektive vi volas montri vin pli grandaj ol mi,
Kaj vi riproĉas al mi hontindaĵon,
6 Tiam sciu, ke Dio faris al mi maljustaĵon,
Kaj ĉirkaŭis min per Sia reto.
7 Jen mi krias pri maljusteco, sed mi ne ricevas respondon;
Mi vokas, sed mi ne ricevas juĝon.
8 Mian vojon Li baris, ke mi ne povas transiri,
Kaj sur mian irejon Li metis mallumon.
9 Mian honoron Li detiris de mi,
Kaj deprenis la kronon de mia kapo.
10 Li disbatis min ĉirkaŭe tiel, ke mi pereas;
Mian esperon Li elŝiris kiel arbon.
11 Ekflamis kontraŭ mi Lia kolero,
Kaj Li rigardas min kiel Lian malamikon.
12 Kune venis Liaj taĉmentoj, kaj ebenigis kontraŭ mi sian vojon
Kaj stariĝis sieĝe ĉirkaŭ mia tendo.
13 Miajn fratojn Li malproksimigis de mi,
Kaj miaj konatoj forfremdiĝis de mi.
14 Miaj parencoj fortiriĝis,
Kaj miaj konantoj forgesis min.
15 La loĝantoj de mia domo kaj miaj servistinoj rigardas min kiel fremdulon;
En iliaj okuloj mi fariĝis aligentulo.
16 Mian sklavon mi vokas, kaj li ne respondas;
Per mia buŝo mi devas petegi lin.
17 Mia spiro fariĝis abomenata por mia edzino,
Kaj mia petado por la filoj de mia ventro
18 Eĉ la malgrandaj infanoj malestimas min;
Kiam mi leviĝas, ili parolas kontraŭ mi.
19 Abomenas min ĉiuj miaj intimuloj;
Kaj tiuj, kiujn mi amis, turnis sin kontraŭ mi.
20 Kun mia haŭto kaj kun mia karno kunkreskis miaj ostoj,
Mi restis nur kun haŭto sur miaj dentoj.
21 Kompatu min, kompatu min, miaj amikoj;
Ĉar la mano de Dio frapis min.
22 Kial vi persekutas min, kiel Dio,
Kaj ne povas satiĝi de mia karno?
23 Ho, se miaj vortoj estus enskribitaj,
Ho, se ili estus gravuritaj en libro,
24 Per fera skribilo kun plumbo,
Gravuritaj por eterne sur roko!
25 Sed mi scias, ke mia Liberigonto vivas,
Kaj fine Li leviĝos super la polvo.
26 Kaj post kiam mia haŭto estos tiel detruita
Kaj mi estos senkorpa, mi vidos Dion;
27 Lin vidos mi, kaj miaj okuloj vidos, ne fremdaj;
Pri tio sopiregas mia interno en mia brusto.
28 Se vi diros: Kiel ni lin persekutu,
Kaj ni trovu kontraŭ li la radikon de la afero,
29 Tiam timu glavon;
Ĉar furioza estas la glavo kontraŭ malbonagoj,
Por ke vi sciu, ke ekzistas juĝo.

20 EKPAROLIS Cofar, la Naamano, kaj diris:
2 Pro tio miaj pensoj devigas min respondi,
Pro tio, kion mi sentas.
3 Hontindan riproĉon mi aŭdis,
Kaj la spirito de mia prudento respondos por mi.
4 Ĉu vi scias, ke tiel estis de eterne,
De post la apero de homo sur la tero,

5 Ke la triumfado de malvirtuloj estas mallongatempa,
Kaj la ĝojo de hipokritulo estas nur momenta ?
6 Se lia grandeco eĉ atingus ĝis la ĉielo,
Kaj lia kapo tuŝus la nubon,
7 Li tamen pereos por ĉiam, kiel lia sterko ;
Tiuj, kiuj lin vidis, diros : Kie li estas ?
8 Kiel sonĝo li forflugos, kaj oni lin ne trovos ;
Li malaperos, kiel nokta vizio.
9 Okulo, kiu rigardis lin, ne plu vidos lin ;
Lia loko lin ne plu vidos.
10 Liaj filoj kurados almozpetante,
Kaj liaj manoj redonos lian havaĵon.
11 Liaj ostoj estos punitaj pro la pekoj de lia juneco,
Kaj tio kuŝiĝos kune kun li en la polvo.
12 Se la malbono estas dolĉa en lia buŝo,
Li kaŝas ĝin sub sia lango,
13 Li flegas ĝin kaj ne forlasas ĝin,
Kaj retenas ĝin sur sia palato:
14 Tiam lia manĝaĵo renversiĝos en liaj internaĵoj,
Fariĝos galo de aspidoj interne de li.
15 Li englutis havaĵon, sed li ĝin elvomos ;
El lia ventro Dio ĝin elpelos.
16 Venenon de aspidoj li suĉos ;
Lango de vipuro lin mortigos.
17 Li ne vidos fluojn nek riverojn,
Torentojn de mielo kaj de butero.
18 Li redonos tion, kion li pene akiris, kaj li tion ne englutos ;
Kiel ajn granda estas lia havaĵo, li ĝin fordonos kaj ne ĝuos ĝin.
19 Ĉar li premis kaj forlasis la senhavulojn,
Li rabis al si domon, kiun li ne konstruis.
20 Ĉar lia interno ne estis trankvila,
Tial li ne savos tion, kio estis por li kara.
21 Nenion restigis lia manĝemeco ;
Tial lia bonstato ne estos longedaŭra.
22 Malgraŭ lia abundeco, li estos premata ;
Ĉiaspecaj suferoj trafos lin.
23 Por plenigi lian ventron,
Li sendos sur lin la flamon de Sia kolero,
Kaj pluvigos sur lin Sian furiozon.
24 Se li forkuros de batalilo fera,
Trafos lin pafarko kupra.
25 Nudigita glavo trairos lian korpon,
Kaj la fulmo de lia turmentilo venos sur lin kun teruro.
26 Nenia mallumo povos kaŝi liajn trezorojn ;
Lin konsumos fajro ne disblovata ;
Malbone estos al tiu, kiu restos en lia tendo.
27 La ĉielo malkovros liajn malbonagojn,
Kaj la tero leviĝos kontraŭ lin.
28 Malaperos la greno el lia domo,
Disŝutita ĝi estos en la tago de Lia kolero.
29 Tia estas de Dio la sorto de homo malpia,
Kaj la heredaĵo destinita por li de Dio.

21 IJOB respondis kaj diris :
2 Aŭskultu mian parolon ;
Kaj ĝi estu anstataŭ viaj konsoloj.
3 Toleru, ke mi parolu ;
Kaj kiam mi finos mian paroladon, tiam moku.
4 Ĉu kontraŭ homo mi disputas ?
Kaj kial mi ne estu malpacienca ?
5 Turnu vin al mi, kaj vi eksentos teruron,
Kaj vi metos la manon sur la buŝon.
6 Kiam mi ekpensas pri tio, min atakas teruro,
Kaj tremo kaptas mian korpon.
7 Kial malpiuloj vivas,
Atingas maljunecon, akiras grandan havaĵon ?
8 Ilia idaro estas bone aranĝita antaŭ ili, kune kun ili,
Kaj ilia devenantaro estas antaŭ iliaj okuloj.
9 Iliaj domoj estas en paco, sen timo ;
Kaj la vergo de Dio ne estas sur ili.
10 Ilia bovo naskigas kaj ne estas forpuŝata ;
Ilia bovino gravediĝas kaj ne abortas.

11 Siajn malgrandajn infanojn ili elirigas kiel ŝafaron,
Kaj iliaj knaboj saltas.
12 Ili ĝojkrias sub la sonoj de tamburino kaj harpo,
Ili estas gajaj sub la sonoj de fluto.
13 Ili pasigas siajn tagojn en bonstato,
Kaj iras en Ŝeolon momente.
14 Kaj tamen ili diras al Dio: Foriru de ni,
Ni ne deziras koni Viajn vojojn;
15 Kio estas la Plejpotenculo, ke ni servu al Li?
Kaj kian utilon ni havos, se ni turnos nin al Li?
16 Sed ne de ili dependas ilia bonstato;
La pensmaniero de la malpiuloj estas malproksima de mi.
17 Ĝis kiam? La lumilo de la malpiuloj estingiĝu,
Kaj ilia pereo venu sur ilin;
Suferojn Li partodonu al ili en Sia kolero.
18 Ili estu kiel pajlero antaŭ vento,
Kaj kiel grenventumaĵo, kiun forportas ventego.
19 Dio konservas lian malfeliĉon por liaj infanoj;
Li repagu al li mem, ke li sciu;
20 Liaj propraj okuloj vidu lian malfeliĉon,
Kaj el la kolero de la Plejpotenculo li trinku.
21 Ĉar kiom interesas lin lia domo post li,
Kiam la nombro de liaj monatoj finiĝis?
22 Ĉu oni povas instrui scion al Dio,
Kiu juĝas ja plej altajn?
23 Unu mortas meze de sia abundeco,
Tute trankvila kaj kontenta;
24 Lia brusto estas plena de lakto,
Kaj liaj ostoj estas saturitaj de medolo.
25 Alia mortas kun animo suferanta,
Kaj li ne ĝuis bonon.
26 Sed ambaŭ kune ili kuŝas en la tero,
Kaj vermoj ilin kovras.
27 Vidu, mi scias viajn pensojn,
Kaj la argumentojn, kiujn vi malice kolektas kontraŭ mi;
28 Vi diros: Kie estas la domo de la nobelo?
Kaj kie estas la tendo, en kiu loĝis la malpiuloj?
29 Sed demandu la vojaĝantojn,
Kaj ne malatentu iliajn atestojn:
30 En tago de malfeliĉo la malpiulo estas ŝirmata,
En tago de kolero li estas metata flanken.
31 Kiu montros antaŭ lia vizaĝo lian konduton?
Kiu repagos al li, se li ion faris?
32 Kaj li estas akompanata al la tomboj,
Kaj sur la tomba altaĵeto estas starigataj gardistoj.
33 Dolĉaj estas por li la terbuloj de la valo,
Kaj post li treniĝas ĉiuj homoj,
Kaj sennombraj estas tiuj, kiuj iris antaŭ li.
34 Kiel do vi volas konsoli min per vantaĵo,
Kaj viaj respondoj enhavas nur malĝustaĵojn?

22 EKPAROLIS Elifaz, la Temanano, kaj diris:
2 Ĉu Dion povas instrui homo?
Ĉu povas Lin instrui eĉ saĝulo?
3 Ĉu por la Plejpotenculo tio estas utila, se vi estas virta?
Kaj ĉu Li havas profiton de tio, se via konduto estas pia?
4 Ĉu pro timo antaŭ vi Li disputos kun vi,
Iros kun vi al juĝo?
5 Via malvirteco estas ja granda,
Kaj viaj malbonagoj ne havas finon.
6 Vi prenis de viaj fratoj garantiaĵon vane,
De preskaŭ-nuduloj vi deprenis la vestojn;
7 Al laculo vi ne donis akvon por trinki,
Kaj al malsatulo vi rifuzis panon;
8 Per forta brako vi akiris teron,
Kaj dank' al eminenteco vi loĝis sur ĝi;
9 Vidvinojn vi foririgis kun nenio,
Kaj la brakojn de orfoj vi frakasis.
10 Pro tio ĉirkaŭe de vi estas kaptiloj,
Kaj subita teruro vin timigas.
11 Aŭ pro mallumo vi nenion vidas,
Kaj multego da akvo vin kovris?

12 Ĉu ne estas Dio tie alte en la ĉielo ?
Rigardu la stelojn, kiel alte ili estas.
13 Kaj vi diras : Kion scias Dio ?
Ĉu Li povas juĝi en mallumo ?
14 La nuboj kovras Lin, kaj Li ne vidas ;
Kaj Li nur rondiras en la rondo de la ĉielo.
15 Ĉu vi konservas la vojon antikvan,
Kiun iradis homoj malpiaj,
16 Kiuj estis kaptitaj antaŭtempe,
Kaj kies grundo disverŝiĝis kiel rivero,
17 Kiuj parolis al Dio : Foriru de ni !
Kion povas fari al ni la Plejpotenculo ?
18 Kvankam Li plenigis iliajn domojn per bonaĵo.
Sed la pensmaniero de malvirtuloj estas malproksima de mi.
19 La virtuloj vidos kaj ĝojos ;
La senkulpulo mokos ilin :
20 Certe malaperis nia kontraŭulo,
Kaj kio restis, tion ekstermis fajro.
21 Interkonsentu do kun Li, kaj vi havos pacon ;
Per tio venos al vi bono.
22 Prenu el Lia buŝo instruon,
Kaj metu Liajn vortojn en vian koron.
23 Se vi revenos al la Plejpotenculo, vi estos konstruita ;
Forigu malpiaĵon el via tendo.
24 Ĵetu en la polvon la multekostan metalon,
Kaj la Ofiran oron sur la ŝtonojn de la torentoj ;
25 Tiam la Plejpotenculo estos via oro kaj via brilanta arĝento ;
26 Ĉar tiam vi havos vian plezuron en la Plejpotenculo,
Kaj vi levos al Dio vian vizaĝon ;
27 Vi preĝos al Li, kaj Li vin aŭskultos ;
Kaj viajn sanktajn promesojn vi plenumos ;
28 Se vi ion decidos, ĝi plenumiĝos ĉe vi ;
Kaj super viaj vojoj brilos lumo.
29 Ĉar tiujn, kiuj humiliĝis, Li altigos ;
Kaj kiu mallevas la okulojn, tiu estos savita.
30 Ankaŭ tiun, kiu ne estis senkulpa, Li savos ;
Tia estos savita pro la pureco de viaj manoj.

23 IJOB respondis kaj diris :
2 Eĉ hodiaŭ mia parolado restas maldolĉa ;
Mia suferado estas pli peza, ol miaj ĝemoj.
3 Ho, se mi scius, kiamaniere mi povas Lin trovi,
Veni al Lia trono !
4 Mi prezentus al Li juĝan aferon,
Kaj mian buŝon mi plenigus per argumentoj
5 Mi ekscius la vortojn, kiujn Li respondus al mi ;
Mi komprenus, kion Li dirus al mi.
6 Ĉu en la grandeco de Sia forto Li luktus kontraŭ mi ?
Ne, Li nur atentu min ;
7 Tiam pravulo procesus kun Li,
Kaj mi liberiĝus por ĉiam de mia Juĝanto.
8 Sed jen mi iras antaŭen, kaj Li tie ne estas ;
Mi iras malantaŭen, kaj mi Lin ne rimarkas ;
9 Se Li faras ion maldekstre, mi Lin ne trovas ;
Se Li kaŝas Sin dekstre, mi Lin ne vidas.
10 Sed mian vojon Li konas ;
Se Li min elprovos, mi eliros kiel oro.
11 Sur Lia irejo forte teniĝas mia piedo ;
Lian vojon mi konservis, kaj ne forkliniĝis.
12 Mi ne deturnas min de la ordonoj de Liaj lipoj ;
Pli ol mian propran leĝon mi konservis la dirojn de Lia buŝo.
13 Sed Li estas sola : kiu kontraŭstaros al Li ?
Kion Lia animo deziras, tion Li faras.
14 Kio estas destinita por mi, tion Li plenumos ;
Kaj Li havas multe da similaj aferoj.
15 Tial mi tremas antaŭ Lia vizaĝo ,
Mi primeditas, kaj mi timas Lin.
16 Dio senkuraĝigis mian koron,
Kaj la Plejpotenculo min konfuzis.

17 Ĉar mi ne estas neniigita antaŭ la mallumo,
Kaj antaŭ mia vizaĝo Li ne kovris la mallumon.

24 Kial la Plejpotenculo ne destinis tempojn,
Kaj Liaj konantoj ne vidas Liajn tagojn ?
2 Oni forŝovas la limojn ;
Oni rabas la ŝafaron kaj paŝtas ĝin.
3 Oni forkondukas la azenon de orfoj,
Oni prenas kiel garantiaĵon la bovon de vidvino.
4 Oni forpuŝas malriĉulojn de la vojo ;
La suferantoj sur la tero devas sin kaŝi.
5 Jen kiel sovaĝaj azenoj ili eliras al sia laboro, por serĉi kaptaĵon ;
La stepo donas al ili panon por iliaj infanoj.
6 Sur fremda kampo ili rikoltas,
Kaj en vinberĝardeno de malpiulo ili kolektas berojn.
7 Nudaj ili tradormas la nokton, ĉar ili ne havas veston,
Kaj dum la frosto ili havas nenion, por sin kovri.
8 De la pluvego de la montoj ili malsekiĝas,
Kaj pro nehavado de rifuĝejo ili ĉirkaŭprenas rokon.
9 Oni forŝiras orfon de la mamoj,
Kaj oni ruinigas malriĉulon.
10 Ili iras nudaj, sen vestoj,
Kaj malsataj ili portas garbojn ;
11 Inter iliaj muroj oni pretigas oleon ;
Oni devigas ilin treti en vinpremejoj, dum ili mem estas soifantaj.
12 El la urbo aŭdiĝas ĝemoj de homoj,
Kaj la animoj de mortigatoj krias ;
Sed Dio ne atentas tiun blasfemadon.
13 Tiuj homoj estas kontraŭuloj de la lumo ;
Ili ne konas Liajn vojojn,
Ne revenas al Lia irejo.
14 Antaŭ tagiĝo leviĝas la mortigisto,
Mortigas malriĉulon kaj senhavulon,
Kaj en la nokto li estas kiel ŝtelisto.
15 La okulo de adultulo atendas la krepuskon,
Dirante : Neniu okulo min vidu ;
Kaj li kovras sian vizaĝon.
16 En mallumo oni faras subfoson sub domoj ;
Dum la tago oni kaŝas sin ĉe si, ne konante lumon.
17 Ĉar la mallumo estas mateno por ili ĉiuj,
Ĉar ili interkonatiĝis kun la teruroj de la mallumo.
18 Tia homo estas malpeza sur la supraĵo de akvo ;
Malgranda estas lia parto sur la tero ;
Li ne iras laŭ la vojo de vinberĝardenoj.
19 Kiel seka tero kaj varmego englutas neĝan akvon,
Tiel Ŝeol englutas la pekulojn.
20 Forgesu lin la interno de lia patrino ;
La vermoj frandu lin ;
Oni lin ne plu rememoru ;
Li rompiĝu kiel malbona arbo—
21 Li, kiu premas seninfanulinon, kiu ne naskis,
Kaj kiu ne faras bonon al vidvino.
22 Kiu eĉ potenculojn maltrankviligas per sia forto,
Tiel ke oni ne estas certa pri sia vivo, kiam li leviĝis.
23 Dio donas al ili sendanĝerecon kaj apogon,
Kaj Liaj okuloj estas super iliaj vojoj.
24 Ili leviĝis alte ; sed subite ili ne plu ekzistas ;
Ili falas kaj estas forkaptataj kiel ĉiuj,
Kaj kiel la kapo de spiko ili dehakiĝas.
25 Ĉu ne estas tiel ?
Kiu pruvos, ke mi mensogas, kaj senvalorigos mian parolon ?

25 EKPAROLIS Bildad, la Ŝuĥano, kaj diris :
2 Regado kaj timigo estas ĉe Li,
Kiu faras pacon en Siaj altaj sferoj.
3 Ĉu oni povas kalkuli Liajn taĉmentojn ?
Kaj super kiu ne leviĝas Lia lumo ?

4 Kiel povas homo esti prava
antaŭ Dio ?
Kaj kiel naskito de virino povas
esti pura ?
5 Vidu, eĉ la luno ne estas hela
Kaj la steloj ne estas puraj antaŭ
Liaj okuloj :
6 Des pli homo, la vermo !
Kaj homido, la tineo !

26 IJOB respondis kaj diris :
2 Kiel vi helpas al tiu, kiu ne
havas forton !
Kiel vi subtenas tiun, kies brako
estas senforta !
3 Kian konsilon vi donas al tiu, kiu
ne havas saĝon,
Kaj kiel grandan prudenton vi
montras !
4 Al kiu vi parolas vortojn ?
Kaj kies spirito eliras el vi ?
5 La mortintoj tremas sub la akvo,
Kaj ankaŭ tiuj, kiuj vivas en ĝi.
6 Ŝeol estas malkovrita antaŭ Li,
Kaj la abismo ne havas kovron.
7 Li etendis la nordon super la
malpleno,
Li pendigis la teron sur nenio.
8 Li ligas la akvon en Siaj nuboj,
Kaj nubo ne krevas sub tio.
9 Li kovras la tronon
Kaj etendas ĉirkaŭ ĝi Sian
nubon.
10 Li faris limon sur la akvo,
Ĝis la loko, kie finiĝas la lumo
kaj la mallumo.
11 La kolonoj de la ĉielo ŝanceliĝas
Kaj tremas de Lia krio.
12 Per Sia forto Li kvietigas la
maron,
Kaj per Sia saĝo Li frakasas
Rahabon.
13 Per Lia spirito belegiĝis la ĉielo ;
Lia mano trapikas la tordiĝantan
serpenton.
14 Jen tio estas parto de Liaj vojoj ;
Kaj nur iometon ni aŭdis pri Li.
Kiu povas kompreni la tondron
de Lia potenco ?

27 KAJ Ijob daŭrigis siajn sen-
tencojn, kaj diris :
2 Kiel vivas Dio, kiu rifuzis
al mi miajn rajtojn,
Kaj la Plejpotenculo, kiu afliktas
mian animon :
3 Tiel longe, kiel mia animo estas
en mi
Kaj la spiro de Dio en mia nazo,
4 Miaj lipoj ne eldiros malĝust-
aĵon,
Kaj mia lango ne diros mal-
veraĵon.
5 Malproksime estas de mi,
Rigardi vin kiel pravajn ;
Ĝis mia morto mi ne ĉesos rigardi
min kiel senkulpan.
6 Mian pravecon mi tenas forte,
kaj mi ne ellasos ĝin ;
Dum mia tuta vivo mia koro ne
faros al mi riproĉon pri tio.
7 Mia malamiko estu rigardata
kiel malvirtulo,
Kaj mia kontraŭulo kiel malpiulo.
8 Ĉar kio estas la espero de hipo-
kritulo,
Kiam Dio faras al li finon, elŝiras
lian animon ?
9 Ĉu lian kriadon Dio aŭskultos,
Kiam trafos lin malfeliĉo ?
10 Ĉu li povas havi ĝuon de la
Plejpotenculo,
Voki al Dio en ĉiu tempo ?
11 Mi instruos vin pri la mano de
Dio ;
Mi ne kaŝos antaŭ vi tion, kio
estas ĉe la Plejpotenculo.
12 Jen vi ĉiuj mem vidis ;
Kial do vi parolas senenhavaĵon ?
13 Tia estas la sorto de malbona
homo ĉe Dio,
Kaj la parto, kiun tiranoj ricevas
de la Plejpotenculo :
14 Se li havos multe da filoj, ili iros
sub la glavon ;
Kaj lia devenantaro ne havos
sate panon.
15 Tiujn, kiuj restos ĉe li, enterigos
la morto ;
Kaj liaj vidvinoj ne ploros.
16 Se li kolektos arĝenton kiel
polvon
Kaj pretigos al si vestojn kiel
argilon,
17 Tiam li pretigos, sed justulo
metos sur sin la vestojn,
Kaj senkulpulo dividos la ar-
ĝenton.
18 Li konstruas sian domon kiel
tineo,
Kaj kiel gardisto, kiu faras al si
laŭbon.
19 Li kuŝiĝas riĉa, kaj nenion
kunportas ;
Li malfermas la okulojn, kaj jam
nenio ekzistas.
20 Teruro superfalos lin kiel akvo ;
En la nokto forportos lin ventego.

21 Levos lin vento orienta, kaj foriros,
Kaj forblovos lin de lia loko.
22 Li tion ĵetos sur lin senkompate;
De Lia mano li kuros kaj kuros.
23 Oni kunfrapos pri li la manojn,
Kaj oni fajfos pri li sur lia loko.

28 LA arĝento havas lokon, kie oni ĝin elakiras;
Kaj la oro havas lokon, kie oni ĝin fandas.
2 La fero estas ricevata el polvo,
Kaj el ŝtono oni fandas la kupron.
3 Oni faras finon al la mallumo,
Kaj rezulte oni trovas la ŝtonojn el grandega mallumo.
4 Oni fosas kavon tie, kie oni loĝas;
Kaj tie, kie paŝas neniu piedo, ili laboras pendante, forgesitaj de homoj.
5 La tero, el kiu devenas pano,
Estas trafosata sube kvazaŭ per fajro.
6 Ĝiaj ŝtonoj estas loko de safiroj,
Kaj terbuloj enhavas oron.
7 La vojon ne konas rabobirdo,
Kaj la okulo de falko ĝin ne vidis.
8 Ne paŝis sur ĝi sovaĝaj bestoj,
Ne iris sur ĝi leono.
9 Sur rokon oni metas sian manon,
Oni renversas montojn de ilia bazo.
10 En rokoj oni elhakas riverojn,
Kaj ĉion grandvaloran vidis la okulo de homo.
11 Oni haltigas la fluon de riveroj,
Kaj kaŝitaĵon oni eltiras al la lumo.
12 Sed kie oni trovas la saĝon?
Kaj kie estas la loko de prudento?
13 La homo ne scias ĝian prezon;
Kaj ĝi ne estas trovata sur la tero de vivantoj.
14 La abismo diras: Ne en mi ĝi estas;
La maro diras: Ĝi ne troviĝas ĉe mi.
15 Oni ne povas doni por ĝi plej bonan oron,
Oni ne pesas arĝenton page por ĝi.
16 Oni ne taksas ĝin per oro Ofira,
Nek per multekosta onikso kaj safiro.
17 Ne valoregalas al ĝi oro kaj vitro;
Kaj oni ne povas ŝanĝi ĝin kontraŭ vazoj el pura oro.
18 Koraloj kaj kristalo ne estas atentataj;
Kaj posedo de saĝo estas pli valora ol perloj.
19 Ne valoregalas al ĝi topazo el Etiopujo;
Pura oro ne povas esti ĝia prezo.
20 De kie venas la saĝo?
Kaj kie estas la loko de prudento?
21 Kaŝita ĝi estas antaŭ la okuloj de ĉio vivanta,
Nevidebla por la birdoj de la ĉielo.
22 La abismo kaj la morto diras:
Per niaj oreloj ni aŭdis nur famon pri ĝi.
23 Dio komprenas ĝian vojon,
Kaj Li scias ĝian lokon;
24 Ĉar Li rigardas ĝis la fino de la tero,
Li vidas sub la tuta ĉielo.
25 Kiam Li donis pezon al la vento
Kaj aranĝis la akvon laŭmezure,
26 Kiam Li starigis leĝon por la pluvo
Kaj vojon por la fulmo kaj tondro:
27 Tiam Li vidis ĝin kaj anoncis ĝin,
Pretigis ĝin kaj esploris ĝin;
28 Kaj Li diris al la homoj:
Vidu, timo antaŭ Dio estas saĝo,
Kaj evitado de malbono estas prudento.

29 KAJ plue Ijob parolis siajn sentencojn, kaj diris:
2 Ho, se estus al mi tiel, kiel en la antaŭaj monatoj,
Kiel en la tempo, kiam Dio min gardis;
3 Kiam Lia lumilo lumis super mia kapo;
Kaj sub Lia lumo mi povis iri en mallumo;
4 Kiel estis al mi en la tagoj de mia juneco,
Kiam la ŝirmado de Dio estis super mia tendo;
5 Kiam la Plejpotenculo estis ankoraŭ kun mi,
Kaj ĉirkaŭ mi estis miaj infanoj;
6 Kiam miaj paŝoj laviĝadis en butero,
Kaj la roko verŝadis al mi fluojn da oleo!

7 Kiam mi eliris el la pordego al la urbo
Kaj aranĝis al mi sidon sur la placo,
8 Vidis min junuloj kaj kaŝis sin,
Kaj maljunuloj leviĝis kaj staris;
9 Eminentuloj ĉesis paroli
Kaj metis la manon sur sian buŝon;
10 La voĉo de altranguloj sin kaŝis,
Kaj ilia lango algluiĝis al ilia palato.
11 Kiam orelo aŭdis, ĝi nomis min feliĉa;
Kiam okulo vidis, ĝi gloris min;
12 Ĉar mi savadis kriantan malriĉulon,
Kaj orfon, kiu ne havis helpanton.
13 Beno de pereanto venadis sur min,
Kaj la koro de vidvino estis ĝojigata de mi.
14 Virteco estis mia vesto,
Kaj mia justeco vestis min kiel mantelo kaj kapornamo.
15 Mi estis okuloj por la blindulo,
Kaj piedoj por la lamulo;
16 Mi estis patro por la malriĉuloj,
Kaj juĝan aferon de homoj nekonataj mi esploradis;
17 Mi rompadis la makzelojn al maljustulo,
Kaj el liaj dentoj mi elŝiradis la kaptitaĵon.
18 Kaj mi pensis: En mia nesto mi mortos,
Kaj grandnombraj kiel sablo estos miaj tagoj;
19 Mia radiko estas malkovrita por la akvo,
Kaj roso noktas sur miaj branĉoj.
20 Mia gloro estas ĉiam nova,
Kaj mia pafarko ĉiam refortiĝas en mia mano.
21 Oni aŭskultadis min kaj atendadis,
Kaj silentadis, kiam mi donadis konsilojn.
22 Post miaj vortoj oni ne plu parolis,
Kaj miaj vortoj gutadis sur ilin.
23 Oni atendadis min kiel la pluvon,
Kaj malfermadis sian buŝon, kiel por malfrua pluvo.
24 Se mi iam ridis al ili, ili ne kredis tion;
Kaj la lumo de mia vizaĝo ne falis.
25 Kiam mi iris al ili, mi sidis sur la ĉefa loko;
Mi loĝis kiel reĝo inter taĉmentoj,
Kiel konsolanto de funebruloj.

30 SED nun ridas pri mi homoj pli junaj ol mi,
Kies patrojn mi ne volus starigi kun la hundoj de miaj ŝafaroj;
2 Kies forto de la manoj estis senbezona por mi,
Kaj kiuj ne povis atingi maljunecon;
3 Kiuj pro malriĉeco kaj malsato solece kuris
En la dezerton mizeran kaj senvivan;
4 Kiuj elŝiras atriplon apud la arbetaĵoj,
Kaj kies pano estas la radiko de genisto.
5 El meze de la homoj oni elpelas ilin;
Oni krias sur ilin, kiel sur ŝteliston;
6 En terfendoj ĉe la valoj ili loĝas,
En truoj de la tero kaj de rokoj;
7 Inter la arbetaĵoj ili krias,
Sub la kardoj ili kolektiĝas;
8 Kiel infanoj de sentaŭguloj kaj sennomuloj,
Ili estas elpelitaj el la lando.
9 Kaj nun mi fariĝis objekto de ilia mokokanto,
Mi fariĝis por ili objekto de babilado.
10 Ili abomenas min, malproksimiĝas de mi,
Ne timas kraĉi sur mian vizaĝon
11 Li malligis mian ŝnuron kaj turmentas min,
Kaj ili forĵetis antaŭ mi la bridon.
12 Dekstre buboj stariĝis, kaj puŝas miajn piedojn;
Ili ebenigis kontraŭ mi siajn pereigajn vojojn;
13 Ili disfosis mian vojon, facile pereigas min,
Ne bezonante helpanton;
14 Ili venas kiel tra larĝa breĉo,
Ĵetas sin tumulte.
15 Teruroj turnis sin kontraŭ min,
Forpelis mian majeston kiel vento;
Kiel nubo foriris mia feliĉo.
16 Kaj nun elverŝiĝas mia animo;
Kaptis min tagoj de mizero.

17 En la nokto miaj ostoj traboriĝas en mi,
Kaj miaj mordetantoj ne dormas.
18 Kun granda malfacileco demetiĝas mia vesto;
Premas min la rando de mia ĉemizo.
19 Oni komparas min kun koto;
Mi similiĝis al polvo kaj cindro.
20 Mi krias al Vi, sed Vi ne respondas al mi;
Mi staras, ke Vi atentu min.
21 Vi fariĝis kruelulo por mi;
Per la forto de Via mano Vi montras al mi Vian malamon.
22 Vi levis min en la venton,
Lasis min kaj neniigis min en la ventego.
23 Mi scias, ke Vi transdonos min al la morto,
En la kunvenejon de ĉio vivanta.
24 Sed ĉu oni povas ne deziri eltiri manon,
Kaj krii en sia malfeliĉo?
25 Ĉu mi ne ploris pri tiu, kiu havis malfeliĉan tempon?
Ĉu mia animo ne afliktiĝis pri malriĉulo?
26 Mi atendis bonon, sed venis malbono;
Mi esperis lumon, sed venis mallumo.
27 Miaj internaĵoj bolas kaj ne ĉesas;
Atakis min tempo de mizero.
28 Mi estas nigra, sed ne de la suno;
Mi leviĝas en la komunumo kaj krias.
29 Mi fariĝis frato al la ŝakaloj
Kaj kamarado al la strutoj.
30 Mia haŭto nigriĝis sur mi,
Kaj miaj ostoj sekiĝis de varmego.
31 Mia harpo fariĝis plendilo,
Kaj mia fluto fariĝis voĉo de plorantoj.

31 MI faris interligon kun miaj okuloj,
Ke mi ne atentu virgulinon.
2 Kia estas la parto, kiun donas Dio de supre?
Kaj kion destinas la Plejpotenculo el la altaj sferoj?
3 Ĉu ne malfeliĉon al malpiulo,
Kaj forpuŝon al malbonagantoj?
4 Ĉu Li ne vidas mian konduton,
Ne kalkulas ĉiujn miajn paŝojn?
5 Ĉu mi iradis en malvero,
Kaj miaj piedoj rapidis al trompo?
6 Li pesu min per justa pesilo,
Kaj tiam Dio konvinkiĝos pri mia senkulpeco.
7 Se mia paŝo forkliniĝis de la vojo,
Se mia koro sekvis miajn okulojn,
Kaj se al mia mano algluiĝis makulo:
8 Tiam mi semu kaj alia manĝu,
Kaj mia idaro elradikiĝu.
9 Se mia koro forlogiĝis al virino,
Kaj mi kaŝe atendis ĉe la pordo de mia amiko:
10 Tiam mia edzino estu adultigata de aliulo,
Kaj aliuloj kliniĝu super ŝi.
11 Ĉar tio estus malvirto,
Tio estus krimo, kiun devas puni juĝistoj.
12 Tio estas fajro, kiu ekstermas ĝis la abismo,
Kaj mian tutan akiritaĵon ĝi elradikigus.
13 Ĉu mi malŝatis la rajton de mia servisto aŭ de mia servistino,
Kiam ili havis juĝan aferon kun mi?
14 Tiam kion mi farus, kiam Dio leviĝus?
Kaj kion mi respondus al Li, kiam Li esplordemandus?
15 Lin kreis ja Tiu sama, kiu kreis min en la ventro,
Kaj Tiu sama pretigis en la ventro ankaŭ lin.
16 Ĉu mi rifuzis la deziron de senhavuloj?
Aŭ ĉu mi turmentis la okulojn de vidvino?
17 Ĉu mian panpecon mi manĝis sola?
Ĉu ne manĝis de ĝi ankaŭ orfo?
18 Ĉar detempe de mia juneco mi estis kiel patro,
Kaj de post la eliro el la ventro de mia patrino mi estis gvidisto.
19 Kiam mi vidis malfeliĉulon sen vesto
Kaj malriĉulon sen kovro,
20 Ĉu tiam ne benis min liaj lumboj,
Ĉu li ne estis varmigata per la lano de miaj ŝafoj?
21 Se mi levis mian manon kontraŭ orfon,
Ĉar mi vidis en la pordego helpon al mi,

22 En tia okazo mia ŝultro defalu
de la dorso,
Kaj mia brako rompiĝu de kano.
23 Ĉar mi timas la punon de Dio,
Kaj ĝian pezon mi ne povus
elteni.
24 Ĉu mi faris la oron mia espero,
Kaj la orbulon mi nomis mia fido?
25 Ĉu mi ĝojis, ke mia riĉeco estas
granda
Kaj ke mia mano multe akiris ?
26 Kiam mi vidis la lumon brilantan
Kaj la lunon majeste irantan,
27 Ĉu tiam sekrete forlogiĝis mia
koro
Kaj mi sendis kisojn per mia
mano ?
28 Ankaŭ tio estus krimo juĝinda,
Ĉar mi forneus per tio Dion en
la alto.
29 Ĉu mi ĝojis pri malfeliĉo de mia
malamiko ?
Aŭ ĉu mi estis ravita, se lin trafis
malbono ?
30 Mi ne permesis al mia gorĝo peki
Per eldiro de malbeno kontraŭ
lia animo.
31 Ĉu la homoj de mia tendo ne
diris :
Ho, se oni ne satiĝus de lia karno !
32 Ne noktis fremdulo sur la strato ;
Miajn pordojn mi malfermadis
al migrantoj.
33 Ĉu mi hommaniere kovradis
miajn kulpojn,
Por kaŝi en mia brusto miajn
pekojn ?
34 En tia okazo mi timus grandan
homamason,
Kaj malestimo de familioj min
timigus ;
Mi silentus, kaj ne elirus ekster
la pordon.
35 Ho, se iu aŭskultus min !
Jen estas mia signo ; la Plej-
potenculo respondu al mi.
Se mia akuzanto skribus libron,
36 Mi portus ĝin sur mia ŝultro,
Mi metus ĝin sur min kiel kronon,
37 Mi raportus al li pri la nombro de
miaj paŝoj ;
Mi alproksimiĝus al li kiel al
princo.
38 Se mia lando kriis kontraŭ mi,
Kaj ĝiaj sulkoj ploris,
39 Se ĝiajn fruktojn mi manĝis
senpage,
Kaj mi afliktis la animon de ĝiaj
mastroj :
40 Tiam anstataŭ tritiko kresku por
mi kardo,
Kaj anstataŭ hordeo dornoj.

Finiĝis la paroloj de Ijob.

32 KAJ tiuj tri viroj ĉesis re-
spondi al Ijob, ĉar li opiniis
sin prava. 2 Tiam ekflamis
la kolero de Elihu, filo de Baraĥel,
Buzano, el la familio de Ram. Kon-
traŭ Ijob ekflamis lia kolero pro tio,
ke li opiniis sin pli prava ol Dio ;
3 kaj kontraŭ liaj tri amikoj ek-
flamis lia kolero pro tio, ke ili ne
trovis respondon kaj akuzis Ijobon.
4 Elihu atendis, dum ili parolis kun
Ijob, ĉar ili estis pli aĝaj ol li. 5 Sed
kiam Elihu vidis, ke ne troviĝas
respondo en la buŝo de la tri viroj,
ekflamis lia kolero.
6 Kaj ekparolis Elihu, filo de Baraĥel,
la Buzano, kaj diris :
Mi estas juna, kaj vi estas mal-
junuloj ;
Tial mi hezitis kaj timis eldiri
al vi mian opinion.
7 Mi pensis : La aĝo parolu,
Kaj la jarmulto montru saĝon.
8 Sed la spirito en la homoj kaj la
spiro de la Plejpotenculo
Donas al ili prudenton.
9 Ne la grandaj estas la plej
prudentaj,
Kaj ne la maljunuloj sole scias
juĝi,
10 Tial mi diras : Aŭskultu min ;
Mi ankaŭ eldiros mian opinion.
11 Jen mi atendis viajn vortojn,
Mi atentis vian kompetentecon,
Ĝis vi trovos la ĝustan parolon.
12 Sed atentante vin, mi vidis,
Ke neniu el vi donas al Ijob
moralinstruon,
Respondante al liaj paroloj.
13 Ne diru : Ni trovis la saĝon,
Dio instruu lin, ne homo.
14 Li ne direktis al mi siajn vortojn,
Kaj per viaj diroj mi ne re-
spondos al li.
15 Ili perdis la kuraĝon, ili ne plu
respondis ;
Mankas al ili vortoj.
16 Mi atendis, ĝis ili ĉesos paroli ;
Sed ĉar ili haltis kaj ne plu
respondis,
17 Tial ankaŭ mi de mia flanko
respondos,
Mi ankaŭ eldiros mian opinion.

18 Ĉar mi estas plena de vortoj;
La spirito de mia interno min
premas.
19 Mia interno estas kiel vino
ŝtopfermita,
Kiu krevigas novan felsakon.
20 Mi ekparolos, kaj tiam fariĝos
al mi pli facile;
Mi malfermos mian buŝon, kaj
mi respondos.
21 Mi ne atentos la vizaĝon de
persono,
Kaj mi ne flatos al homo;
22 Ĉar mi ne povoscias flati;
Aliokaze pereigu min mia Kre-
into.

33 Aŭskultu do, Ijob, miajn
parolojn,
Kaj atentu ĉiujn miajn vortojn.
2 Jen mi malfermis mian buŝon,
Parolas mia lango en mia gorĝo.
3 Ĝuste el mia koro estas miaj
paroloj,
Kaj puran scion eldiros miaj
lipoj.
4 La spirito de Dio min kreis,
Kaj la spiro de la Plejpotenculo
min vivigas.
5 Se vi povas, respondu al mi;
Armu vin kontraŭ mi, kaj stariĝu.
6 Jen mi simile al vi estas de
Dio;
Mi ankaŭ estas farita el argilo.
7 Vidu, vi ne bezonas timi min,
Kaj mia ŝarĝo ne pezos sur vi.
8 Vi parolis antaŭ miaj oreloj,
Kaj mi aŭdis la sonon de tiaj
vortoj:
9 Mi estas pura, sen malbonagoj;
Senkulpa, mi ne havas pekon;
10 Jen Li trovis ion riproĉindan
en mi,
Li rigardas min kiel Lian mal-
amikon;
11 Li metis miajn piedojn en ŝtipon;
Li observas ĉiujn miajn vojojn.
12 Sed en tio vi ne estas prava, mi
respondas al vi;
Ĉar Dio estas pli granda ol homo.
13 Kial vi havas pretendon kontraŭ
Li pro tio,
Ke Li ne donas al vi kalkul-
raporton pri ĉiuj Siaj faroj?
14 Cetere Dio parolas en unu man-
iero kaj en alia maniero,
Sed oni tion ne rimarkas.
15 En ŝongo, en nokta vizio,
Kiam sur la homojn falis dormo,
Kiam ili dormas sur la lito,
16 Tiam Li malfermas la orelon de
la homoj,
Kaj, doninte instruon, sigelas ĝin,
17 Por deturni homon de ia faro
Kaj gardi viron kontraŭ fiereco,
18 Por ŝirmi lian animon kontraŭ
pereo
Kaj lian vivon kontraŭ falo sub
glavon.
19 Ankaŭ per malsano sur lia lito
Li avertas lin,
Kiam ĉiuj liaj ostoj estas ankoraŭ
fortaj.
20 Kaj abomenata fariĝas por li en
lia vivo la manĝaĵo,
Kaj por lia animo la frandaĵo.
21 Lia karno konsumiĝas tiel, ke
oni ĝin jam ne vidas;
Kaj elstaras liaj ostoj, kiuj antaŭe
estis nevideblaj.
22 Kaj lia animo alproksimiĝas al
la pereo,
Kaj lia vivo al la mortigo.
23 Sed se li havas por si anĝelon
proparolanton,
Kvankam unu el mil,
Kiu elmontrus pri la homo lian
pravecon,
24 Tiam Li indulgas lin, kaj diras:
Liberigu lin, ke li ne malsupren-
iru en la tombon,
Ĉar Mi trovis pardonigon.
25 Tiam lia korpo fariĝas denove
freŝa, kiel en la juneco;
Li revenas al la tagoj de sia
knabeco.
26 Li preĝas al Dio,
Kaj ĉi Tiu korfavoras lin,
Kaj montras al li Sian vizaĝon
kun ĝojo,
Kaj rekompencas la homon laŭ
lia virteco.
27 Li rigardas la homojn, kaj diras:
Mi pekis, la veron mi kripligis,
Kaj Li ne repagis al mi;
28 Li liberigis mian animon, ke ĝi
ne iru en pereon,
Kaj mia vivo vidas la lumon.
29 Ĉion ĉi tion Dio faras
Du aŭ tri fojojn kun homo,
30 Por deturni lian animon de pereo
Kaj prilumi lin per la lumo de
vivo.
31 Atentu, Ijob, aŭskultu min;
Silentu, kaj mi parolos.
32 Se vi havas, kion diri, respondu
al mi;
Parolu, ĉar mi dezirus, ke vi
montriĝu prava.

33 Se ne, tiam aŭskultu min;
Silentu, kaj mi instruos al vi saĝon.

34 ELIHU parolis plue, kaj diris:
2 Aŭskultu, saĝuloj, miajn vortojn;
Kaj vi, kompetentuloj, atentu min.
3 Ĉar la orelo esploras la parolon,
Kiel la palato gustumas la manĝaĵon.
4 Decidon ni elektu al ni;
Ni esploru inter ni, kio estas bona.
5 Ĉar Ijob diris: Mi estas prava,
Sed Dio forigis mian rajton;
6 En mia juĝa afero mi estas refutata;
Turmentas min mia sago, kvankam mi estas senkulpa.
7 Kiu homo estas simila al Ijob,
Kiu trinkas mokojn kiel akvon?
8 Kaj li estas preta aliĝi al malbonaguloj
Kaj iri kun malpiuloj;
9 Ĉar li diras: Homo ne havas utilon,
Se li serĉas favoron de Dio.
10 Tial aŭskultu min, ho saĝaj homoj:
Dio estas malproksima de malbonagoj,
Kaj la Plejpotenculo estas malproksima de maljusteco;
11 Sed Li repagas al homo laŭ liaj agoj,
Kaj laŭ la vojo de ĉiu Li renkontas lin.
12 Vere, Dio ne malbonagas,
Kaj la Plejpotenculo ne kurbigas la veron.
13 Kiu komisiis al Li la teron?
Kaj kiu starigis Lin super la tuta mondo?
14 Se Li pensus nur pri Si,
Se Li prenus al Si Sian spiriton kaj spiron,
15 Tiam pereus absolute ĉiu karno,
Kaj homo refariĝus polvo.
16 Se vi havas prudenton, aŭskultu ĉi tion;
Atentu la voĉon de miaj paroloj.
17 Ĉu povas regi malamanto de justeco?
Ĉu vi povas akuzi la Plejjustulon?
18 Ĉu oni povas diri al reĝo: Sentaŭgulo;
Aŭ al altranguloj: Malpiulo?
19 Sed Li ne atentas la vizaĝon de princoj,
Kaj ne preferas riĉulon antaŭ malriĉulo;
Ĉar ĉiuj estas faritaĵo de Liaj manoj.
20 Momente ili mortas, noktomeze ili tumultiĝas kaj malaperas;
Ne de homa mano estas forigataj la potenculoj.
21 Ĉar Liaj okuloj estas super la vojoj de homo,
Kaj ĉiujn liajn paŝojn Li vidas.
22 Ne ekzistas mallumo nek ombrego,
Kie povus sin kaŝi malbonaguloj.
23 Li ne bezonas multe klopodi kun homo,
Ke li iru al Dio por juĝo.
24 Li pereigas la fortulojn sennombre
Kaj starigas sur ilia loko aliajn;
25 Ĉar Li scias iliajn farojn;
Li renversas ilin en la nokto, kaj ili frakasiĝas.
26 Kiel malpiulojn Li frapas ilin sur loko, kie ĉiuj vidas;
27 Pro tio, ke ili forturniĝis de Li
Kaj ne penis kompreni ĉiujn Liajn vojojn,
28 Sed venigis al Li la kriadon de malriĉulo,
Kaj Li aŭdis la kriadon de mizeruloj.
29 Se Li kvietigas, tiam kiu povas ribeligi?
Se Li kaŝas Sian vizaĝon, tiam kiu povas Lin vidi?
Tiel estas egale kun nacio kaj kun aparta homo,
30 Por ke ne regu homo hipokrita,
El la pekigantoj de popolo.
31 Al Dio oni devas diri:
Mi fieriĝis, mi ne plu faros malbonon;
32 Kion mi ne vidas, pri tio instruu min;
Se mi faris maljustaĵon, mi ne plu faros.
33 Ĉu konforme al via opinio Li devas repagi?
Al vi ja ne plaĉis. Vi elektu, ne mi;
Kaj kion vi scias, tion diru.
34 Saĝaj homoj diros al mi,
Kaj prudenta homo, kiu min aŭskultas:

35 Ijob parolas malsaĝe,
Kaj liaj vortoj estas malprudentaj.
36 Ho, se Ijob estus elprovita ĝis la fino,
Pro tio, ke li aliĝas al homoj pekaj;
37 Ĉar al sia peko li aldonas blasfemon;
Inter ni li mokas, kaj multe parolas kontraŭ Dio.

35 ELIHU parolis plue, kaj diris:
2 Ĉu tion vi opinias justa, ke vi diras:
Mi estas pli prava ol Dio?
3 Ĉar vi diras: Kiom tio utilas al vi?
Kian profiton mi havas kompare kun tiu okazo, se mi pekus?
4 Mi respondos al vi,
Kaj kune ankaŭ al viaj amikoj:
5 Rigardu la ĉielon, kaj vidu;
Rigardu la nubojn, kiel tro alte ili estas por vi.
6 Se vi pekas, kiom vi malutilas al Li?
Kaj se viaj malbonagoj estas multaj, kion vi faras al Li?
7 Se vi estas virta, kion vi donas al Li?
Aŭ kion Li prenas el via mano?
8 Al homo, simila al vi, povas ion fari via malbonago,
Kaj via virteco havas signifon nur por homido.
9 Pro multe da premado oni krias;
Oni ĝemas pro la brako de potenculoj.
10 Sed oni ne diras: Kie estas Dio, kiu min kreis,
Kiu donas kantojn en la nokto,
11 Kiu instruas nin pli ol la brutojn sur la tero,
Prudentigas nin pli ol la birdojn de la ĉielo?
12 Tie ili krias pri la fiereco de la malbonuloj,
Sed Li ne respondas.
13 Tamen malvere estas, ke Dio ne aŭdas
Kaj ke la Plejpotenculo ne vidas.
14 Kvankam vi diras, ke vi Lin ne vidas,
Ekzistas tamen juĝo ĉe Li;
Kaj vi atendu Lin.
15 Sed ĉar Li nun ne montras Sian koleron
Kaj ne atentas la tro grandan malvirtecon,
16 Tial Ijob vante malfermis sian buŝon
Kaj tre multe parolas malprudente.

36 KAJ plue parolis Elihu, kaj diris:
2 Atendu ankoraŭ iom; mi montros al vi,
Ĉar mi havas ankoraŭ kion paroli pro Dio.
3 Mi prenos mian scion de malproksime,
Kaj mi montros, ke mia Kreinto estas prava.
4 Ĉar vere miaj vortoj ne estas mensogaj;
Homo sincera estas antaŭ vi.
5 Vidu, Dio estas potenca, kaj tamen Li neniun malŝatas;
Li estas potenca per la forto de la koro.
6 Al malpiulo Li ne permesas vivi,
Kaj al mizeruloj Li donas justecon.
7 Li ne forturnas de virtuloj Siajn okulojn,
Sed kun reĝoj sur trono Li sidigas ilin por ĉiam,
Por ke ili estu altaj.
8 Kaj se ili estas ligitaj per ĉenoj,
Malliberigitaj mizere per ŝnuroj,
9 Tiam Li montras al ili iliajn farojn kaj kulpojn,
Kiel grandaj ili estas.
10 Li malfermas ilian orelon por la moralinstruo,
Kaj diras, ke ili deturnu sin de malbonagoj.
11 Se ili obeas kaj servas al Li,
Tiam ili finas siajn tagojn en bono
Kaj siajn jarojn en stato agrabla;
12 Sed se ili ne obeas,
Tiam ili pereas de glavo
Kaj mortas en malprudento.
13 La hipokrituloj portas en si koleron;
Ili ne vokas, kiam Li ilin ligis;
14 Ilia animo mortas en juneco,
Kaj ilia vivo pereas inter la malĉastuloj.
15 Li savas la suferanton en lia mizero,
Kaj per la sufero Li malfermas ilian orelon.
16 Ankaŭ vin Li elkondukus el la suferoj

En spacon vastan, kie ne ekzistas premateco;
Kaj vi havus pacon ĉe via tablo, plena de grasaĵoj.
17 Sed vi fariĝis plena de kulpoj de malvirtulo;
Kulpo kaj juĝo tenas sin kune.
18 Via kolero ne forlogu vin al mokado,
Kaj grandeco de elaĉeto ne deklinu vin.
19 Ĉu Li atentos vian riĉecon?
Ne, nek oron, nek forton aŭ potencon.
20 Ne strebu al tiu nokto,
Kiu forigas popolojn de ilia loko.
21 Gardu vin, ne kliniĝu al malpieco;
Ĉar tion vi komencis pro la mizero.
22 Vidu, Dio estas alta en Sia forto.
Kiu estas tia instruanto, kiel Li?
23 Kiu povas preskribi al Li vojon?
Kaj kiu povas diri: Vi agis maljuste?
24 Memoru, ke vi honoru Liajn farojn,
Pri kiuj kantas la homoj.
25 Ĉiuj homoj ilin vidas;
Homo rigardas ilin de malproksime.
26 Vidu, Dio estas granda kaj nekonata;
La nombro de Liaj jaroj estas neesplorebla.
27 Kiam Li malgrandigas la gutojn de akvo,
Ili verŝiĝas pluve el la nebulo;
28 Verŝiĝas la nuboj
Kaj gutas sur multe da homoj.
29 Kaj kiam Li intencas etendi la nubojn
Kiel tapiŝojn de Sia tendo,
30 Tiam Li etendas sur ilin Sian lumon
Kaj kovras la radikojn de la maro.
31 Ĉar per ili Li juĝas la popolojn
Kaj donas ankaŭ manĝaĵon abunde.
32 Per la manoj Li kovras la lumon
Kaj ordonas al ĝi aperi denove.
33 Antaŭdiras pri ĝi ĝia bruo,
Kaj eĉ la brutaroj, kiam ĝi alproksimiĝas.

37 Pri tio tremas mia koro
Kaj saltas de sia loko.
2 Aŭskultu atente en la bruo Lian voĉon,
Kaj la sonojn, kiuj eliras el Lia buŝo.
3 Sub la tutan ĉielon Li kurigas tion,
Kaj Sian lumon al la randoj de la tero.
4 Post ĝi ekbruas la tondro;
Li tondras per Sia majesta voĉo,
Kaj oni ne povas tion haltigi, kiam aŭdiĝas Lia voĉo.
5 Mirinde tondras Dio per Sia voĉo;
Li faras ion grandan, sed ne konatan.
6 Al la neĝo Li diras: Falu sur la teron;
Ankaŭ al la pluvego, al Siaj fortaj pluvegoj.
7 Sur la manon de ĉiu homo Li metas sigelon,
Por ke ĉiuj homoj sciu Lian faron.
8 La sovaĝa besto iras en sian kavon
Kaj restas en sia loĝejo.
9 El la sudo venas ventego,
Kaj de la nordo venas malvarmo.
10 De la spiro de Dio venas frosto,
Kaj vasta akvo fariĝas kvazaŭ fandaĵo.
11 La nubojn Li pezigas per akvo,
Kaj nubo disŝutas Lian lumon.
12 Li direktas ilin ĉirkaŭen, kien Li volas,
Por ke ili plenumu ĉion, kion Li ordonas al ili, sur la tero:
13 Ĉu por puno de ia lando,
Ĉu por favorkoraĵo Li ilin direktas.
14 Atentu tion, Ijob;
Staru, kaj konsideru la miraklojn de Dio.
15 Ĉu vi scias, kiamaniere Dio agigas ilin
Kaj aperigas lumon el Sia nubo?
16 Ĉu vi komprenas, ĉe la distiro de nubo,
La miraklojn de Tiu, kiu estas la plej perfekta en la sciado?
17 Kiamaniere viaj vestoj varmiĝas,
Kiam la tero kvietiĝas de sude?
18 Ĉu vi povas etendi kun Li la ĉielon,
Firman kiel fandita spegulo?

19 Sciigu al ni, kion ni devas diri al Li;
Ni nenion povas elkonjekti pro mallumo.
20 Ĉu estos rakontita al Li tio, kion mi parolas?
Se iu parolos, li pereos.
21 Nun oni ne povas rigardi la lumon, kiu hele lumas en la ĉielo,
Kiam la vento pasas kaj purigas ĝin.
22 De norde venas orc;
Ĉirkaŭ Dio estas terura brilo.
23 La Plejpotenculon ni ne povas kompreni.
Li estas granda en forto, justo, kaj vero;
Li neniun premas.
24 Tial respektegas Lin la homoj;
Kaj Li atentas neniun el la saĝuloj.

38 LA Eternulo el ventego ekparolis al Ijob, kaj diris:
2 Kiu estas tiu, kiu mallumigas la plej altan decidon
Per vortoj sensencaj?
3 Zonu kiel viro viajn lumbojn;
Mi vin demandos, kaj vi sciigu al Mi.
4 Kie vi estis, kiam Mi fondis la teron?
Diru, se vi havas scion.
5 Kiu starigis ĝiajn mezurojn, se vi tion scias?
Aŭ kiu etendis super ĝi rektoŝnuron?
6 Sur kio estas enfortikigitaj ĝiaj bazoj,
Aŭ kiu kuŝigis ĝian angulŝtonon,
7 Dum komuna glorkantado de la matenaj steloj
Kaj ĝojkriado de ĉiuj filoj de Dio?
8 Kiu fermis la maron per pordoj,
Kiam ĝi elpuŝiĝis kvazaŭ el la ventro de patrino;
9 Kiam Mi faris la nubon ĝia vesto
Kaj mallumon ĝiaj vindaĵoj,
10 Kaj starigis al ĝi limon
Kaj faris riglilojn kaj pordojn,
11 Kaj diris: Ĝis ĉi tie aliru, sed ne plu,
Kaj ĉi tie rompiĝados viaj majestaj ondoj?
12 Ĉu vi en via vivo iam ordonis al la mateno,
Montris al la matenruĝo ĝian lokon,
13 Ke ĝi kaptu la randojn de la tero,
Kaj ke la malpiuloj deskuiĝu el ĝi;
14 Ke ilia internaĵo renversiĝu kiel koto,
Kaj ke ili tute konfuziĝu;
15 Ke de la malpiuloj forpreniĝu ilia lumo,
Kaj ilia malhumila brako estu rompita?
16 Ĉu vi venis ĝis la fontoj de la maro?
Kaj ĉu vi iradis sur la fundo de la abismo?
17 Ĉu malfermiĝis antaŭ vi la pordego de la morto?
Kaj ĉu vi vidis la pordegon de la mallumego?
18 Ĉu vi pririgardis la larĝon de la tero?
Diru, ĉu vi scias ĉion ĉi tion?
19 Kie estas la vojo al la loĝejo de la lumo,
Kaj kie estas la loko de la mallumo,
20 Ke vi konduku ĝin al ĝia limo,
Kaj ke vi rimarku la vojetojn al ĝia domo?
21 Ĉu vi sciis, kiam vi naskiĝos
Kaj kiel granda estos la nombro de viaj tagoj?
22 Ĉu vi venis al la devenejo de la neĝo,
Kaj ĉu vi vidis la devenejon de la hajlo,
23 Kiujn Mi konservas por la tempo de suferado,
Por la tago de batalo kaj milito?
24 Kie estas la vojo, laŭ kiu dividiĝas la lumo,
Diskuras la orienta vento super la teron?
25 Kiu destinis direkton por la fluo
Kaj vojon por la tondra fulmo,
26 Por doni pluvon sur teron, kie neniu troviĝas,
Sur dezerton senhoman,
27 Por nutri dezerton kaj stepon
Kaj kreskigi verdan herbon?
28 Ĉu la pluvo havas patron?
Aŭ kiu naskigis la gutojn de roso?
29 El kies ventro eliris la glacio?
Kaj kiu naskis la prujnon sub la ĉielo?

30 Simile al ŝtono malmoliĝas la akvo,
Kaj la supraĵo de la abismo kunfirmiĝas.
31 Ĉu vi povas ligi la ligilon de la Plejadoj ?
Aŭ ĉu vi povas malligi la ligon de Oriono ?
32 Ĉu vi povas elirigi iliatempe la planedojn,
Kaj konduki la Ursinon kun ĝiaj infanoj ?
33 Ĉu vi konas la leĝojn de la ĉielo?
Aŭ ĉu vi povas aranĝi ĝian regadon super la tero ?
34 Ĉu vi povas levi al la nubo vian voĉon,
Ke abundo da akvo vin kovru ?
35 Ĉu vi povas sendi fulmojn,
Ke ili iru kaj diru al vi: Jen ni estas ?
36 Kiu metis en la internon la saĝon ?
Kaj kiu donis al la koro la prudenton ?
37 Kiu estas tiel saĝa, ke li povu kalkuli la nubojn ?
Kaj kiu elverŝas la felsakojn de la ĉielo,
38 Kiam la polvo kunfandiĝas
Kaj la terbuloj kungluiĝas ?
39 Ĉu vi ĉasas kaptaĵon por la leonino,
Kaj satigas la leonidojn,
40 Kiam ili kuŝas en la nestegoj,
Sidas embuske en la laŭbo ?
41 Kiu pretigas al la korvo ĝian manĝaĵon,
Kiam ĝiaj idoj krias al Dio,
Vagflugas, ne havante, kion mangi ?

39 Ĉu vi scias la tempon, en kiu naskas la ibeksoj sur la rokoj ?
Ĉu vi observis la akuŝiĝon de la cervinoj ?
2 Ĉu vi kalkulis la monatojn de ilia gravedeco ?
Aŭ ĉu vi scias la tempon, kiam ili devas naski ?
3 Ili fleksiĝas, elĵetas siajn idojn,
Liberiĝas de siaj doloroj.
4 Iliaj infanoj fortiĝas, kreskas en libereco,
Foriras, kaj ne revenas al ili.
5 Kiu donis liberecon al la sovaĝa azeno ?
Kaj kiu malligis ĝiajn ligilojn ?
6 La dezerton Mi faris ĝia domo,
Kaj stepon ĝia loĝejo ;
7 Ĝi ridas pri la bruo de la urbo,
La kriojn de pelanto ĝi ne aŭdas ;
8 La produktaĵoj de la montoj estas ĝia manĝaĵo,
Kaj ĝi serĉas ĉian verdaĵon.
9 Ĉu bubalo volos servi al vi ?
Ĉu ĝi volos nokti ĉe via manĝujo ?
10 Ĉu vi povas alligi bubalon per ŝnuro al bedo ?
Ĉu ĝi erpos post vi valojn ?
11 Ĉu vi fidos ĝin pro ĝia granda forto ?
Kaj ĉu vi komisios al ĝi vian laboron ?
12 Ĉu vi havos konfidon al ĝi, ke ĝi reportos viajn semojn
Kaj kolektos en vian grenejon ?
13 La flugilo de struto leviĝas gaje,
Simile al la flugilo de cikonio kaj de akcipitro ;
14 Ĉar ĝi lasas sur la tero siajn ovojn
Kaj varmigas ilin en la sablo ;
15 Ĝi forgesas, ke piedo povas ilin dispremi
Kaj sovaĝa besto povas ilin disbati.
16 Ĝi estas kruela por siaj idoj, kvazaŭ ili ne estus ĝiaj ;
Ĝi ne zorgas pri tio, ke ĝia laboro estas vana ;
17 Ĉar Dio senigis ĝin je saĝo
Kaj ne donis al ĝi prudenton.
18 Kiam ĝi leviĝas alten,
Ĝi mokas ĉevalon kaj ĝian rajdanton.
19 Ĉu vi donas forton al la ĉevalo ?
Ĉu vi vestas ĝian kolon per kolharoj ?
20 Ĉu vi povas saltigi ĝin kiel akrido ?
Terura estas la beleco de ĝia ronkado.
21 Ĝi fosas en la valo kaj estas gaja pro forteco ;
Ĝi eliras kontraŭ armiton ;
22 Ĝi ridas pri timo kaj ne senkuraĝiĝas,
Kaj ne retiras sin de glavo.
23 Super ĝi sonoras la sagujo,
Brilas lanco kaj ponardego.
24 Kun bruo kaj kolero ĝi glutas teron,

Kaj ne povas stari trankvile ĉe
sonado de trumpeto.
25 Kiam eksonas la trumpeto, ĝi
ekkrias : Ho, ho !
Kaj de malproksime ĝi flarsentas
la batalon,
Kriadon de la kondukantoj, kaj
bruon.
26 Ĉu pro via saĝo flugas la
akcipitro
Kaj etendas siajn flugilojn al
sudo ?
27 Ĉu pro via ordono leviĝas la aglo
Kaj faras alte sian neston ?
28 Sur roko ĝi loĝas,
Noktas sur dento de roko kaj de
monta pinto.
29 De tie ĝi elrigardas por si manĝ-
aĵon ;
Malproksime vidas ĝiaj okuloj.
30 Ĝiaj idoj trinkas sangon ;
Kaj kie estas mortigitoj, tie ĝi
estas.

40 KAJ la Eternulo plue parolis
al Ijob, kaj diris :
2 Ĉu povas blasfemanto dis-
puti kun la Plejpotenculo?
La mallaŭdanto de Dio tion
respondu.

3 Kaj Ijob respondis al la Eternulo,
kaj diris :
4 Jen mi estis facilanima ; kion mi
povas respondi al Vi ?
Mi metas mian manon sur mian
buŝon.
5 Unu fojon mi parolis, kaj mi ne
respondos ;
Tion mi ne faros duan fojon.

6 Kaj la Eternulo respondis al Ijob
el la ventego, kaj diris :
7 Zonu kiel viro viajn lumbojn ;
Mi vin demandos, kaj vi sciigu
al Mi.
8 Ĉu vi volas senvalorigi Mian
verdikton,
Akuzi Min, por ke vi montriĝu
prava ?
9 Se vi havas tian brakon, kiel Dio,
Kaj se vi povas tondri per voĉo
simile al Li,
10 Tiam ornamu vin per majesto,
kaj altiĝu,
Vestu vin per gloro kaj belegeco ;
11 Elverŝu la furiozon de via kolero ;
Ekrigardu ĉion fieran kaj humil-
igu ĝin ;
12 Ekrigardu ĉiun fierulon kaj kon-
fuzu lin ;
Kaj frakasu la malpiulojn sur ilia
loko ;
13 Kaŝu ilin ĉiujn en la tero ;
Ilian vizaĝon kovru per mal-
lumo.
14 Tiam Mi gloros vin,
Se via dekstra mano vin helpos.
15 Vidu la hipopotamon, kiun Mi
kreis apud vi ;
Herbon ĝi manĝas, kiel bovo.
16 Vidu, ĝia forto estas en ĝiaj
lumboj,
Kaj ĝia fortikeco estas en la
muskoloj de ĝia ventro.
17 Ĝi streĉas sian voston kiel
cedron,
La tendenoj de ĝiaj femuroj estas
interplektitaj.
18 Ĝiaj ostoj estas kiel kupraj
tuboj,
Ĝiaj ostoj estas kiel feraj stangoj.
19 Ĝi estas la komenco de la vojoj
de Dio ;
Ĝia Kreinto donis al ĝi ĝian
glavon.
20 La montoj alportas al ĝi manĝ-
aĵon,
Kaj ĉiuj bestoj de la kampo tie
ludas
21 Sub ombroriĉaj arboj ĝi kuŝas,
Sub kovro de kanoj kaj en ŝlimo.
22 Ombroriĉaj arboj ŝirmas ĝin per
sia ombro,
Ĉirkaŭas ĝin salikoj apud tor-
entoj.
23 Se la rivero tumultas, ĝi ne
konfuziĝas ;
Ĝi staras trankvile, se eĉ Jordan
enverŝiĝus en ĝian buŝon.
24 Ĉu iu povas preni ĝin antaŭ ĝiaj
okuloj,
Ĉu iu povas trabori per ŝnuroj
ĝian nazon ?

41 Ĉu vi povas eltiri levjat-
anon per fiŝhoko,
Aŭ ligi per ŝnuro ĝian langon?
2 Ĉu vi povas trameti kanon tra
ĝia nazo
Kaj trapiki ĝian vangon per
pikilo ?
3 Ĉu ĝi multe petegos vin,
Aŭ parolos al vi flataĵojn ?
4 Ĉu ĝi faros interligon kun vi ?
Ĉu vi povas preni ĝin kiel por-
ĉiaman sklavon ?
5 Ĉu vi amuziĝos kun ĝi kiel kun
birdo ?

Aŭ ĉu vi ligos ĝin por viaj knabinoj ?
6 Ĉu kamaradoj ĝin dishakos,
Kaj dividos inter komercistoj ?
7 Ĉu vi povas plenigi per pikiloj ĝian haŭton
Kaj per fiŝistaj hokoj ĝian kapon ?
8 Metu sur ĝin vian manon ;
Tiam vi bone memoros la batalon, kaj ĝin ne plu entreprenos.
9 Vidu, la espero ĉiun trompos ;
Jam ekvidinte ĝin, li falos.
10 Neniu estas tiel kuraĝa, por inciti ĝin ;
Kiu do povas stari antaŭ Mi ?
11 Kiu antaŭe ion donis al Mi, ke Mi redonu al li ?
Sub la tuta ĉielo ĉio estas Mia.
12 Mi ne silentos pri ĝiaj membroj,
Pri ĝia forto kaj bela staturo.
13 Kiu povas levi ĝian veston ?
Kiu aliros al ĝia paro da makzeloj ?
14 Kiu povas malfermi la pordon de ĝia vizaĝo ?
Teruro ĉirkaŭas ĝiajn dentojn.
15 Ĝiaj fieraj skvamoj estas kiel ŝildoj,
Interligitaj per fortika sigelo ;
16 Unu kuntuŝiĝas kun la alia tiel,
Ke aero ne povas trairi tra ili ;
17 Unu alfortikiĝis al la alia,
Interkuniĝis kaj ne disiĝas.
18 Ĝia terno briligas lumon,
Kaj ĝiaj okuloj estas kiel la palpebroj de la ĉielruĝo.
19 El ĝia buŝo eliras torĉoj,
Elkuras flamaj fajreroj.
20 El ĝiaj nazotruoj eliras fumo,
Kiel el bolanta poto aŭ kaldrono.
21 Ĝia spiro ekbruligas karbojn,
Kaj flamo eliras el ĝia buŝo.
22 Sur ĝia kolo loĝas forto,
Kaj antaŭ ĝi kuras teruro.
23 La partoj de ĝia karno estas firme kunligitaj inter si,
Tenas sin fortike sur ĝi, kaj ne ŝanceliĝas.
24 Ĝia koro estas malmola kiel ŝtono,
Kaj fortika kiel suba muelŝtono.
25 Kiam ĝi sin levas, ektremas fortuloj,
Konsterniĝas de teruro.
26 Glavo, kiu alproksimiĝas al ĝi, ne povas sin teni,
Nek lanco, sago, aŭ kiraso.
27 Feron ĝi rigardas kiel pajlon,
Kupron kiel putran lignon.
28 Ne forpelos ĝin sago ;
Ŝtonoj el ŝtonĵetilo fariĝas pajleroj antaŭ ĝi.
29 Bastonegon ĝi rigardas kiel pajlon,
Kaj ĝi mokas la sonon de lanco.
30 Sube ĝi havas akrajn pecetojn ;
Kiel draŝrulo ĝi kuŝas sur la ŝlimo.
31 Kiel kaldronon ĝi ondigas la profundon ;
La maron ĝi kirlas kiel ŝmiraĵon.
32 La vojo post ĝi lumas ;
La abismo aperas kiel grizaĵo.
33 Ne ekzistas sur la tero io simila al ĝi ;
Ĝi estas kreita sentima.
34 Ĝi rigardas malestime ĉion altan ;
Ĝi estas reĝo super ĉiuj sovaĝaj bestoj.

42 IJOB respondis al la Eternulo, kaj diris :
2 Mi scias, ke Vi ĉion povas fari,
Kaj ke nenio, kion Vi entreprenas, estas malfacila por Vi.
3 Kiu estas tiu, kiu kovras malkompetente la plej altan decidon ?
Jes, mi parolis sen komprenado pri aferoj,
Kiuj estas tro misteraj por mi, kaj kiujn mi ne konas.
4 Aŭskultu, kaj mi parolos ;
Mi demandos Vin, kaj Vi sciigu al mi.
5 Nur per la oreloj mi aŭdis pri Vi ;
Sed nun mia okulo Vin vidis.
6 Tial mi faras al mi riproĉon,
Kaj mi pentas en polvo kaj cindro.

7 Post kiam la Eternulo parolis
tiujn vortojn al Ijob, la Eternulo diris
al Elifaz, la Temanano : Mia kolero
ekflamis kontraŭ vi kaj kontraŭ viaj
du amikoj, pro tio, ke vi ne parolis
antaŭ Mi tiel ĝuste, kiel Mia servanto
Ijob. 8 Prenu do nun al vi sep
bovojn kaj sep ŝafojn, kaj iru al Mia
servanto Ijob, kaj alportu bruloferon
pro vi ; kaj Mia servanto Ijob preĝos
por vi ; ĉar nur lin Mi atentos, por
ne fari al vi punon pro tio, ke vi ne
parolis antaŭ Mi tiel ĝuste, kiel Mia
servanto Ijob. 9 Kaj iris Elifaz, la
Temanano, kaj Bildad, la Ŝuĥano, kaj

Cofar, la Naamano, kaj faris tion,
kion diris al ili la Eternulo. Kaj la
Eternulo atentis Ijobon. 10 Kaj la
Eternulo redonis la forprenitaĵon al
Ijob, kiam li preĝis por siaj amikoj.
Kaj la Eternulo donis al Ijob duoble
pli ol ĉio, kion li havis antaŭe. 11 Kaj
venis al li ĉiuj liaj fratoj kaj ĉiuj
liaj fratinoj kaj ĉiuj liaj antaŭaj kon-
atoj, kaj ili manĝis kun li en lia domo,
kaj esprimis al li sian kunsenton, kaj
konsolis lin pri la tuta malbono, kiun
la Eternulo venigis sur lin; kaj ĉiu
el ili donis al li po unu kesito, kaj
ĉiu po unu ora ringo. 12 Kaj la
Eternulo benis la lastajn jarojn de
Ijob pli ol la komencajn; kaj li havis
dek kvar mil ŝafojn kaj ses mil kamel-
ojn kaj mil parojn da bovoj kaj mil
azeninojn. 13 Kaj li havis sep filojn
kaj tri filinojn. 14 Al unu el ĉi tiuj
li donis la nomon Jemima, al la dua la
nomon Kecia, kaj al la tria la nomon
Keren-Hapuĥ. 15 Kaj en la tuta
lando ne troviĝis virinoj tiel belaj,
kiel la filinoj de Ijob; kaj ilia patro
donis al ili heredan posedaĵon inter
iliaj fratoj. 16 Kaj post tio Ijob
vivis cent kvardek jarojn, kaj li vidis
siajn filojn kaj nepojn ĝis la kvara
generacio. 17 Kaj Ijob mortis, mal-
juna kaj satiĝinta de la vivo.

LA PSALMARO

LIBRO UNUA

1 FELIĈA estas la homo, kiu ne iras laŭ konsilo de malpiuloj,
Nek staras sur vojo de pekuloj,
Nek sidas en kunsido de blasfemantoj;
2 Sed li nur havas deziron por la leĝo de la Eternulo,
Kaj pri Lia leĝo li pensas tage kaj nokte.
3 Kaj li estos kiel arbo, plantita apud akvaj torentoj,
Donanta sian frukton en sia tempo,
Kaj kies folio ne velkas;
Kaj en ĉio, kion li faras, li sukcesos.
4 Ne tiel estas la malpiuloj;
Sed ili estas kiel grenventumaĵo, kiun disblovas la vento.
5 Tial ne staros fortike la malpiuloj ĉe la juĝo,
Nek la pekuloj en societo de piuloj.
6 Ĉar la Eternulo konas la vojon de piuloj;
Sed la vojo de malpiuloj pereos.

2 KIAL tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon?
2 Leviĝas reĝoj de la tero,
Kaj eminentuloj konsiliĝas kune,
Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ Lia sanktoleito, dirante:
3 Ni disŝiru iliajn ligilojn,
Kaj ni deĵetu de ni iliajn ŝnurojn!

4 La loĝanta en la ĉielo ridas,
La Sinjoro mokas ilin.
5 Tiam Li parolos al ili en Sia kolero,
Kaj per Sia furiozo Li ilin ektimigos, dirante:
6 Mi starigis ja Mian reĝon
Super Cion, Mia sankta monto.

7 Mi raportos pri la decido:
La Eternulo diris al mi: Vi estas Mia filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis.
8 Petu Min, kaj Mi donos al vi popolojn por heredo,
Kaj por posedo limojn de tero.
9 Vi disbatos ilin per fera sceptro,
Kiel potan vazon vi ilin dispecigos.

10 Kaj nun, ho reĝoj, prudentiĝu;
Instruiĝu, juĝistoj de la tero!
11 Servu al la Eternulo kun timo,
Kaj ĝoju kun tremo.
12 Kisu la filon, ke Li ne koleru, kaj vi ne pereu sur la vojo,
Ĉar baldaŭ ekbrulos Lia kolero.
Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas Lin.

3

Psalmo de David, kiam li forkuris de sia filo Abŝalom.

1 HO Eternulo, kiel multaj estas miaj premantoj,
Multaj leviĝis kontraŭ mi!
2 Multaj diradas pri mia animo:
Ne ekzistas por li savo de Dio. Sela.
3 Sed Vi, ho Eternulo, estas ŝildo por mi,
Mia honoro kaj levanto de mia kapo.
4 Per mia voĉo mi vokas al la Eternulo,
Kaj Li respondas al mi de Sia sankta monto. Sela.
5 Mi kuŝiĝas kaj endormiĝas,
Kaj mi vekiĝas, ĉar la Eternulo min subtenas.
6 Mi ne timas miriadojn da kontraŭuloj,
Kiuj estas ĉirkaŭ mi.
7 Leviĝu, ho Eternulo, savu min, mia Dio;
Ĉar Vi frapis al ĉiuj miaj malamikoj la vangojn,
La dentojn de la malpiuloj Vi frakasis.
8 Ĉe la Eternulo estas la savo;
Super Via popolo estu Via beno. Sela.

4

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de David.

1 KIAM mi vokas, respondu al mi, justa mia Dio!
En premo Vi liberigas min;
Korfavoru min, kaj aŭskultu mian preĝon.
2 Homidoj, ĝis kiam mia honoro estos malhonorata?
Ĝis kiam vi amos vantaĵon kaj celos malveron? Sela.
3 Sciu do, ke la Eternulo apartigis la piulon por Si;
La Eternulo aŭdas, kiam mi vokas al Li.
4 Tremu, kaj ne peku;
Meditu en viaj koroj, sur viaj kuŝejoj, kaj estu fortikanimaj. Sela.
5 Oferdonu oferojn piajn,
Kaj fidu la Eternulon.
6 Multaj diradas: Kiu montros al ni bonon?
Direktu sur nin la lumon de Via vizaĝo, ho Eternulo!
7 Vi metis ĝojon en mian koron, pli ol dum ilia greno kaj ilia mosto plimultiĝas.
8 Pace mi kuŝiĝas kaj tuj endormiĝas;
Ĉar Vi, ho Eternulo, loĝigas min sola en sendanĝereco.

5

Al la ĥorestro. Por blovaj instrumentoj. Psalmo de David.

1 MIAJN vortojn aŭskultu, ho Eternulo.
Trapenetru miajn pensojn.
2 Aŭdu la voĉon de mia krio, mia Reĝo kaj mia Dio;
Ĉar al Vi mi preĝas.
3 Ho Eternulo, matene Vi aŭdas mian voĉon;
Matene mi eldiras mian preĝon al Vi, kaj mi atendas.
4 Ĉar Vi ne estas tia Dio, kiu amas malpiaĵon;
Malbonulo ne povas gasti ĉe Vi.
5 Fanfaronuloj ne staros antaŭ Vi;
Vi malamas ĉiujn, kiuj faras malbonon.
6 Vi pereigas tiujn, kiuj parolas malveron;
Sangavidan kaj malican la Eternulo abomenas.
7 Kaj mi, pro Via granda favoro, eniros en Vian domon;
Mi kliniĝos en Via sankta templo kun respektego al Vi.
8 Ho Eternulo, gvidu min laŭ Via justeco;
Pro miaj insidantoj ebenigu antaŭ mi Vian vojon.
9 Ĉar ne ekzistas vero en ilia buŝo;
En ilia interno estas malvirteco;
Malfermita tombo estas ilia gorĝo;
Per sia lango ili hipokritas.
10 Montru ilian kulpon, ho Dio,
Ke ili falu per siaj intencoj;
Pro iliaj multaj krimoj ĵetu ilin malsupren,
Ĉar ili ribelis kontraŭ Vi.
11 Kaj ekĝojos ĉiuj, kiuj fidas Vin;
Ili eterne estos gajaj, kaj Vi ilin favoros;
Kaj triumfos pri Vi tiuj, kiuj amas Vian nomon.
12 Ĉar Vi, ho Eternulo, benas piulon;
Kiel per ŝildo Vi ĉirkaŭdefendas lin per favoro.

6

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj, por basuloj. Psalmo de David.

1 HO Eternulo, ne en Via kolero min riproĉu,

Kaj ne en Via furiozo min punu.
2 Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi senfortiĝis;
Sanigu min, ho Eternulo, ĉar ektremis miaj ostoj.
3 Kaj mia animo forte ektremis;
Kaj Vi, ho Eternulo, ĝis kiam?
4 Returnu Vin, ho Eternulo, savu mian animon;
Helpu min pro Via favorkoreco.
5 Ĉar en la morto ne ekzistas memoro pri Vi;
En Ŝeol, kiu gloros Vin?
6 Mi laciĝis de mia ĝemado;
Ĉiun nokton mi priverŝas mian liton;
Per miaj larmoj mi malsekigas mian kuŝejon.
7 Sekiĝis de malĝojo mia vizaĝo,
Maljuniĝis de ĉiuj miaj premantoj.
8 Foriĝu de mi, ĉiuj, kiuj faras malbonon;
Ĉar aŭdis la Eternulo la voĉon de mia ploro.
9 Aŭdis la Eternulo mian peton;
La Eternulo akceptos mian preĝon.
10 Hontigitaj kaj tre teruritaj estos ĉiuj miaj malamikoj;
Ili forturniĝos kaj tuj estos hontigitaj.

7

Senkulpiĝo de David, kiun li kantis al la Eternulo pri Kuŝ, la Benjamenido.

1 HO Eternulo, mia Dio, ĉe Vi mi rifuĝas; helpu min kontraŭ ĉiuj miaj persekutantoj, kaj savu min,
2 Por ke oni ne elŝiru, kiel leono, mian animon,
Ĝin disŝirante, dum neniu savas.
3 Ho Eternulo, mia Dio! se mi faris ĉi tion,
Se ekzistas maljusteco en miaj manoj,
4 Se al mia amiko mi pagis per malbono,
Aŭ se mi difektis tiun kiu premis min senkaŭze:
5 Tiam malamiko persekutu mian animon,
Li atingu kaj enpremu mian vivon en la teron,
Kaj mian honoron li metu en la polvon. Sela.
6 Stariĝu, ho Eternulo, en Via kolero,
Leviĝu super la furiozon de miaj premantoj;
Kaj vekiĝu por mi, Vi, kiu ordonis fari juĝon.
7 Kaj amaso da popoloj Vin ĉirkaŭos;
Kaj super ili reiru supren.
8 La Eternulo juĝas popolojn.
Juĝu min, ho Eternulo, laŭ mia justeco kaj laŭ mia pieco.
9 Finiĝu la malboneco de malpiuloj, kaj Vi subtenu justulon,
Vi, kiu esploras korojn kaj internaĵojn, justa Dio!
10 Mia ŝildo estas ĉe Dio,
Kiu savas piajn korojn.
11 Dio estas juĝanto justa,
Kaj Dio minacanta ĉiutage.
12 Se oni ne reĝustiĝas, Li akrigas Sian glavon,
Streĉas Sian pafarkon kaj direktas ĝin.
13 Kaj Li pretigas por ĝi mortigilojn,
Siajn sagojn Li faras bruligaj.
14 Jen tiu gravediĝis per malbono,
Portis en si malicon, kaj naskis mensogon.
15 Li fosis kavon kaj profundigis ĝin,
Kaj li falis en la kavon, kiun li pretigis.
16 Lia malico refalos sur lian kapon,
Kaj sur lian verton falos lia krimo.
17 Mi gloros la Eternulon pro Lia justeco,
Kaj kantos la nomon de la Eternulo Plejalta.

8

Al la ĥorestro. Por la gitito. Psalmo de David.

1 HO Eternulo, nia Sinjoro,
Kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!
Vi levis Vian gloron super la ĉielon.
2 Per la buŝo de junaj infanoj kaj suĉinfanoj
Vi fondis al Vi potencon kontraŭ Viaj malamikoj,
Por kvietigi la malamikon kaj la venĝemulon.
3 Kiam mi rigardas Vian ĉielon, la faron de Viaj fingroj,
La lunon kaj la stelojn, kiujn Vi estigis:
4 Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
5 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ Dio;

Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.
6 Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
Ĉion Vi metis sub liajn piedojn:
7 Ŝafojn kaj bovojn ĉiujn
Kaj ankaŭ la sovaĝajn bestojn,
8 La birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de la maro,
Ĉion, kio iras la vojojn de la maroj.
9 Ho Eternulo, nia Sinjoro,
Kiel majesta estas Via nomo sur la tuta tero!

9 *Al la ĥorestro. Por mut-labeno. Psalmo de David.*

1 MI gloros Vin, ho Eternulo, per mia tuta koro;
Mi rakontos ĉiujn Viajn mirindaĵojn.
2 Mi ĝojos kaj triumfos pro Vi;
Mi kantos Vian nomon, ho Vi Plejalta.
3 Ĉar miaj malamikoj turniĝas malantaŭen,
Ili falas kaj pereas antaŭ Vi.
4 Ĉar Vi faris por mi juĝon kaj plenumon de leĝo;
Vi sidiĝis sur la trono, Vi justa juĝanto.
5 Vi indignis kontraŭ la popoloj, Vi pereigis malpiulojn,
Ilian nomon Vi ekstermis por ĉiam kaj eterne.
6 La malamikoj malaperis, ruiniĝis por ĉiam;
Iliajn urbojn Vi renversis,
La memoro pri ili pereis kune kun ili.
7 Sed la Eternulo restas eterne,
Li pretigis Sian tronon por juĝo.
8 Kaj Li juĝos la mondon kun justeco,
Li plenumos leĝojn inter la popoloj kun senpartieco.
9 Kaj la Eternulo estos rifuĝo por la premato,
Rifuĝo en la tempo de mizero.
10 Kaj esperos al Vi tiuj, kiuj konas Vian nomon,
Ĉar Vi ne forlasas tiujn, kiuj serĉas Vin, ho Eternulo.
11 Kantu al la Eternulo, kiu loĝas sur Cion,
Rakontu inter la popoloj Liajn farojn.
12 Ĉar venĝante por la sango, Li memoras pri ili,
Li ne forgesas la krion de malfeliĉuloj.
13 Estu favora al mi, ho Eternulo;
Vidu, kion mi suferas de miaj malamikoj,
Vi, kiu suprenlevas min el la pordegoj de la morto,
14 Por ke mi rakontu Vian tutan gloron
En la pordegoj de la filino de Cion
Kaj mi ĝoju pro Via savo.
15 Eniĝis la popoloj en la kavon, kiun ili elfosis;
En la reton, kiun ili metis, enkaptiĝis ilia piedo.
16 Oni ekkonas la Eternulon laŭ la juĝo, kiun Li faris;
Per la faroj de siaj manoj estas kaptita la malpiulo.
Higajon. Sela.
17 La malbonuloj reiru en Ŝeolon,
Ĉiuj popoloj, kiuj forgesas Dion.
18 Ĉar ne por ĉiam malriĉulo estos forgesita,
Kaj la espero de mizeruloj ne pereos por eterne.
19 Leviĝu, ho Eternulo, ke homoj ne tro fortiĝu;
La popoloj estu juĝataj antaŭ Via vizaĝo.
20 Metu, ho Eternulo, timon sur ilin,
La popoloj sciu, ke ili estas homoj. Sela.

10 KIAL, ho Eternulo, Vi staras malproksime?
Kial Vi kaŝas Vin en la tempo de la mizero?
2 Pro la malhumileco de malbonulo suferas malriĉulo;
Ili kaptiĝu per la artifikoj, kiujn ili elpensis.
3 Ĉar malbonulo fanfaronas pri la kapricoj de sia animo;
Rabanto forlasas, malŝatas la Eternulon.
4 Malpiulo en sia malhumileco ne esploras;
En ĉiuj liaj pensoj Dio ne ekzistas.
5 Li ĉiam iras forte laŭ siaj vojoj;
Viaj juĝoj estas tro alte super li;
Ĉiujn siajn malamikojn li forspitas.
6 Li diris en sia koro: Mi ne ŝanceliĝos,
De generacio al generacio neniam estos al mi malbone.
7 Lia buŝo estas plena de malbenado, trompo, kaj malico;

Sub lia lango estas suferigo kaj malvero.
8 Inside li sidas en la vilaĝoj;
Kaŝe li mortigas senkulpulon;
Liaj okuloj spionas malriĉulon.
9 Li sidas inside en kaŝita loko, kiel leono en la kaverno;
Li insidas, por kapti malriĉulon;
Kaj li kaptas malriĉulon, tirante lin en sian reton.
10 Li insidas, alpremiĝas,
Kaj la malriĉulo falas en liajn fortajn ungegojn.
11 Li diras en sia koro: Dio forgesis,
Li kovras Sian vizaĝon, Li neniam vidos.
12 Leviĝu, ho Eternulo; ho Dio, levu Vian manon;
Ne forgesu mizerulojn.
13 Por kio malpiulo malŝatas Dion,
Kaj diras en sia koro, ke Vi ne postulos respondon?
14 Vi vidas ja, ĉar mizerojn kaj suferojn Vi rigardas, por redoni laŭ Via forto.
Al Vi fordonas sin malriĉulo;
Por orfo Vi estas helpanto.
15 Rompu la brakon de malpiulo kaj malbonulo,
Por ke eĉ serĉante lian malbonon, oni ĝin ne trovu.
16 La Eternulo estas Reĝo por eterne kaj ĉiam,
Pereis la idolistoj de Lia tero.
17 Deziron de humiluloj Vi aŭdas, ho Eternulo;
Vi fortigas ilian koron, Vi atentigas Vian orelon,
18 Por doni juĝon al orfo kaj premato,
Por ke oni ĉesu peli homon de la tero.

11

Al la ĥorestro. De David.

1 ĈE la Eternulo mi rifuĝas.
Kial vi diras al mia animo:
Flugu kiel birdo sur vian monton?
2 Ĉar jen la malbonuloj streĉis pafarkon,
Almetis sagon sian al la tendeno,
Por pafi kaŝe kontraŭ la honestajn korojn.
3 Kiam la fundamentoj estas detruitaj,
Kion povas fari la justulo?
4 La Eternulo estas en Sia sankta templo;
La trono de la Eternulo estas en la ĉielo;
Liaj okuloj vidas, Liaj palpebroj esploras la homidojn.
5 La Eternulo elprovas justulon;
Sed malpiulon kaj perfortemulon Lia animo malamas.
6 Sur la malpiulojn Li pluvigos brulantajn karbojn, fajron kaj sulfuron;
Brula vento estos kaliko, destinita por ili.
7 Ĉar la Eternulo estas justa, Li amas justecon;
La piulo vidos Lian vizaĝon.

12

Al la ĥorestro. Por basuloj. Psalmo de David.

1 HELPU, ho Eternulo, ĉar malaperis piuloj
Kaj maloftiĝis fideluloj inter la homidoj.
2 Malveron ili parolas unuj al aliaj,
Vortojn flatajn el koro hipokrita.
3 La Eternulo ekstermu ĉiun flatan buŝon
Kaj langon fanfaronantan,
4 Tiujn, kiuj diras: Per nia lango ni venkos,
Nia buŝo estas kun ni; kiu estas sinjoro super ni?
5 Ĉar prematoj estas ruinigataj kaj malfeliĉuloj ĝemas,
Tial nun Mi Min levos, diras la Eternulo;
Mi donos savon al tiuj, kiuj sopiras pri ĝi.
6 La paroloj de la Eternulo estas paroloj puraj,
Arĝento, purigita en tera fandujo kaj sepfoje refandita.
7 Vi, ho Eternulo, konservos ilin,
Vi gardos nin kontraŭ ĉi tiu generacio por eterne.
8 Ĉirkaŭe aperas multe da malpiuloj,
Kiam malnobleco altiĝas inter la homidoj.

13

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 ĜIS kiam, ho Eternulo, Vi tute forgesos pri mi?
Ĝis kiam Vi kaŝos Vian vizaĝon antaŭ mi?
2 Ĝis kiam mi havos zorgojn en mia animo

Kaj sopirojn en mia koro ĉiutage ?
Ĝis kiam mia malamiko estos supre super mi ?
3 Rigardu kaj aŭdu min, ho Eternulo, mia Dio ;
Lumigu miajn okulojn, ke mi ne ekdormu per morto ;
4 Ke ne diru mia malamiko : Mi lin venkis ;
Ke ne ĝoju miaj premantoj, se mi falos.
5 Sed mi esperas al Via favorkoreco ;
Mia koro ĝojas pro Via savo.
6 Mi kantos al la Eternulo,
Ĉar Li faris al mi bonon.

14 *Al la ĥorestro. De David.*

1 LA sensaĝulo diris en sia koro : Dio ne ekzistas.
Ili sentaŭgiĝis, ili abomeniĝis pro siaj faroj ;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon.
2 La Eternulo el la ĉielo ekrigardis la homidojn,
Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.
3 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis ;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos ĉiuj, kiuj faras malbonon,
Kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon,
Kaj kiuj ne vokas al la Eternulo ?
5 Tie ili forte ektimis,
Ĉar Dio estas en la generacio de la justuloj.
6 Vi malhonoris la konsilon de malriĉulo,
Sed la Eternulo estas lia rifuĝejo.
7 Ho, ke venu el Cion savo al Izrael !
Kiam la Eternulo revenigos Sian forkaptitan popolon,
Tiam triumfos Jakob kaj ĝojos Izrael.

15 *Psalmo de David.*

1 HO Eternulo, kiu povas gasti en Via tendo ?
Kiu povas loĝi sur Via sankta monto ?
2 Tiu, kiu vivas honeste, agas juste,
Kaj parolas veron el sia koro ;
3 Kiu ne kalumnias per sia lango,
Ne faras malbonon al sia kunulo,
Kaj ne ĵetas malhonoron sur sian proksimulon ;
4 Kiu abomenas malnoblulon
Kaj estimas la respektantojn de la Eternulo,
Kiu faris ĵuron malprofite por si kaj ĝin ne rompas ;
5 Kiu sian monon ne donas procentege,
Kaj subaĉetajn donacojn kontraŭ senkulpulo ne akceptas.
Kiu tiel agas, tiu neniam falos.

16 *Verko de David.*

1 GARDU min, ho Dio, ĉar mi rifuĝas ĉe Vi.
2 Mi diris al la Eternulo : Vi estas mia Sinjoro ;
Mi ne havas alian bonon krom Vi.
3 Al la sanktuloj, kiuj estas sur la tero,
Kaj al la majestuloj iras mia tuta deziro.
4 Multiĝos la malĝojoj de tiuj, kiuj sekvis alian ;
Mi ne verŝos iliajn sangajn verŝoferojn
Kaj ne metos iliajn nomojn en mian buŝon.
5 La Eternulo estas mia sorta parto kaj kaliko ;
Vi subtenas mian sorton.
6 Loto agrabla trafis min,
Ĉarma estas mia heredo.
7 Mi gloras la Eternulon, kiu konsilas min ;
Eĉ en la nokto instruas min mia internaĵo.
8 Ĉiam mi vidas la Eternulon antaŭ mi ;
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, mi ne falos.
9 Tial ĝojas mia koro, raviĝas mia animo ;
Eĉ mia karno ripozas senzorge.
10 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol ;
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.
11 Vi konigos al mi la vojon de la vivo ;
Multe da ĝojoj estas antaŭ Vi,
Ĉarmoj estas en Via dekstra mano eterne.

17

Preĝo de David.

1 AŬSKULTU, ho Eternulo, la justulon, atentu mian krion,
Donu orelon al mia preĝo el ne malsincera buŝo.
2 De Vi venos mia juĝo;
Viaj okuloj rigardos la veremecon.
3 Vi esploras mian koron, ekzamenas ĝin en la nokto; Vi elprovas min,
Kaj Vi trovas nenion, kion mi intencus,
Sed kio ne volus eliri el mia buŝo.
4 Pri homaj faroj, konforme al la vortoj el Via buŝo,
Mi gardis min de vojoj kontraŭleĝaj.
5 Miaj paŝoj tuj sekvas en Viaj postesignoj, miaj piedoj ne ŝanceliĝas.
6 Mi vokas al Vi, ĉar Vi respondos al mi, ho Dio;
Klinu al mi Vian orelon kaj aŭdu mian parolon.
7 Montru Vian mirindan favorkorecon,
Vi, kiu per Via dekstra mano helpas la fidantojn kontraŭ la atakantoj.
8 Gardu min kiel la pupilon de la okulo,
Per la ombro de Viaj flugiloj kaŝu min
9 De la malbonuloj, kiuj atakas min,
De miaj malamikoj, kiuj ĉirkaŭe insidas kontraŭ mia animo.
10 Sian koron ili fermis,
Per sia buŝo ili parolas fiere.
11 Kien ni iras, ili nin ĉirkaŭas;
Siajn okulojn ili direktas, por ĵeti nin sur la teron.
12 Li similas leonon, kiu avidas akiron,
Kaj leonidon, kiu sidas en kaŝita loko.
13 Leviĝu, ho Eternulo, antaŭvenu kaj renversu lin;
Savu mian animon kontraŭ la malbonulo per Via glavo,
14 Kontraŭ la homoj, ho Eternulo, per Via mano,
Kontraŭ la homoj de ĉi tiu mondo, kiuj havas sian parton en la nuna vivo,
Kaj kies ventron Vi plenigis per Viaj trezoroj,
Ke iliaj filoj estos sataj kaj ili lasos restaĵon por siaj infanoj.
15 Kaj mi en pieco rigardos Vian vizaĝon;
Vekiĝante, mi satiĝos per Via bildo.

18

Al la ĥorestro. De la sklavo de la Eternulo, David, kiu eldiris al la Eternulo la vortojn de ĉi tiu kanto, kiam la Eternulo lin savis el la manoj de ĉiuj liaj malamikoj kaj el la mano de Saul. Kaj li diris:

1 MI varmege Vin amas, ho Eternulo, mia forteco!
2 La Eternulo estas mia Roko, kaj mia fortikaĵo, kaj mia Savanto,
Mia Dio, mia forta Roko, kiun mi fidas,
Mia ŝildo kaj la korno de mia savo, mia rifuĝejo.
3 Mi vokas al la Eternulo, la glorindá;
Kaj mi saviĝas de miaj malamikoj.
4 Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Kaj torentoj pereigaj min teruris;
5 La ŝnuroj de Ŝeol min ĉirkaŭis,
La retoj de la morto min atingis.
6 En mia premiteco mi vokis la Eternulon,
Kaj al mia Dio mi kriis;
El Sia templo Li aŭdis mian voĉon,
Kaj mia krio al Li atingis Liajn orelojn.
7 Ektremis kaj ekskuiĝis la tero,
La fundamentoj de la montoj ekmoviĝis
Kaj ekŝanceliĝis, ĉar Li koleris.
8 Leviĝis fumo el Lia nazo,
Kaj ekstermanta fajro el Lia buŝo;
Karboj ekflamis de ĝi.
9 Li klinis la ĉielon kaj iris malsupren;
Kaj densa mallumo estis sub Liaj piedoj.
10 Kaj Li ekrajdis sur kerubo kaj ekflugis,
Kaj Li portiĝis sur la flugiloj de la vento.
11 El la mallumo Li faris al Si kovron,
Tendon Li faris ĉirkaŭ Si el la mallumo de la akvo, densaj nuboj.
12 De la brilo antaŭ Li, tra Liaj densaj nuboj,
Flugis hajlo kaj brulantaj karboj.

13 Kaj la Eternulo ektondris en la ĉielo,
Kaj la Plejaltulo aŭdigis Sian voĉon;
Hajlon kaj brulantajn karbojn.
14 Li ĵetis Siajn sagojn, kaj dispelis ilin;
Ĵetis multajn fulmojn, kaj konfuzis ilin.
15 Kaj malkovriĝis la kuŝujoj de la akvoj,
Kaj nudiĝis la fundamentoj de la universo,
De Via minaca voĉo, ho Eternulo,
De la kolera spirado de Via nazo.
16 Li etendas el supre la brakon, kaj prenas min;
Li eltiras min el grandaj akvoj;
17 Li savas min de mia potenca malamiko,
Kaj de miaj malamantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
18 Ili atingis min en la tago de mia malfeliĉo;
Sed la Eternulo fariĝis mia subteno.
19 Kaj Li elkondukis min en vastan lokon;
Li liberigis min, ĉar Li estas favora al mi.
20 La Eternulo rekompencas min laŭ mia justeco;
Laŭ la pureco de miaj manoj Li repagas al mi.
21 Ĉar mi min tenis je la vojoj de la Eternulo,
Kaj mi ne faris malbonon antaŭ mia Dio.
22 Ĉar ĉiuj Liaj leĝoj estis antaŭ mi,
Kaj Liajn ordonojn mi ne forigis de mi.
23 Mi estis senkulpa antaŭ Li,
Kaj mi gardis min, ke mi ne peku.
24 Kaj la Eternulo rekompencis min laŭ mia justeco,
Laŭ la pureco de miaj manoj antaŭ Liaj okuloj.
25 Kun favorkorulo Vi estas favorkora,
Kun piulo Vi estas pia,
26 Kun purulo Vi agas laŭ lia pureco,
Kaj kun maliculo laŭ lia maliceco.
27 Ĉar humilan popolon Vi helpas,
Sed altajn okulojn Vi malaltigas.
28 Ĉar Vi lumigas mian lumilon;
La Eternulo, mia Dio, lumigas mian mallumon.
29 Ĉar kun Vi mi forkurigas militistaron,
Kaj kun mia Dio mi transsaltas muron.
30 La vojo de Dio estas perfekta;
La parolo de la Eternulo estas tute pura;
Li estas ŝildo por ĉiuj, kiuj Lin fidas.
31 Ĉar kiu estas Dio, krom la Eternulo?
Kaj kiu estas Roko, krom nia Dio?
32 Tiu Dio, kiu ĉirkaŭzonas min per forto
Kaj perfektigas mian vojon;
33 Kiu similigas miajn piedojn al cervaj,
Kaj starigas min sur miaj altaĵoj;
34 Kiu instruas mian manon militi,
Kaj miajn brakojn streĉi kupran pafarkon.
35 Vi donis al mi la ŝildon de Via savo;
Kaj Via dekstra mano subtenas min,
Kaj Via favoro min grandigas.
36 Vi larĝigas mian paŝon sub mi,
Por ke ne ŝanceliĝu miaj piedoj.
37 Mi persekutas miajn malamikojn, kaj mi atingas ilin;
Kaj mi ne revenas, ĝis mi ilin pereigas.
38 Mi ilin frakasas, ke ili ne povas plu leviĝi;
Ili falas sub miajn piedojn.
39 Vi ĉirkaŭzonas min per forto por la milito;
Miajn atakintojn Vi ĵetas sub min.
40 Vi forkurigas de mi miajn malamikojn,
Kaj miajn malamantojn mi ekstermas.
41 Ili krias, sed ne venas helpanto;
Al la Eternulo, sed Li ne respondas al ili.
42 Mi disflugigas ilin, kiel polvon laŭ la vento;
Kiel stratan koton mi ilin forĵetas.
43 Vi savas min de popola tumulto;
Vi faras min ĉefo de la nacioj;
Popolo, kiun mi ne konas, servas min.
44 Per atentaj oreloj ili obeas min;
Aligentuloj respektegas min.
45 Aligentuloj senfortiĝas,
Kaj kuras terurite el siaj fortikaĵoj.
46 Vivas la Eternulo; kaj benata estu mia Roko;
Kaj alte glorata estu la Dio de mia savo:
47 Tiu Dio, kiu donas al mi venĝon

Kaj submetas al mi popolojn,
48 Kiu savas min de miaj malamikoj,
Altigas min super miaj atakintoj,
Kaj savas min de perfortulo.
49 Tial mi gloras Vin, ho Eternulo, inter la popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantas.
50 Li donas grandan helpon al Sia reĝo,
Kaj faras favoraĵon al Sia sanktoleito,
Al David kaj al lia idaro, por eterne.

19

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 LA ĉieloj rakontas la gloron de Dio,
Kaj la farojn de Liaj manoj raportas la ĉiela firmaĵo.
2 Tago al tago transdonas diron,
Kaj nokto al nokto faras sciigon.
3 Sen parolo kaj sen vortoj;
Oni ne aŭdas ilian voĉon.
4 Tra la tuta mondo iras ilia ordono,
Kaj ĝis la fino de la universo iras iliaj vortoj;
Por la suno Li aranĝis tendon inter ili.
5 Kaj ĝi eliras kiel fianĉo el sia baldakeno,
Ĝojas kiel heroo, trakuranta sian vojon.
6 Sur unu rando de la ĉielo estas ĝia leviĝo,
Kaj ĝia rondiro estas ĝis aliaj randoj;
Kaj nenio kaŝiĝas antaŭ ĝia varmego.

7 La instruo de la Eternulo estas perfekta, ĝojigas la animon;
La atesto de la Eternulo estas certa, ĝi saĝigas sensaĝulon.
8 La ordonoj de la Eternulo estas justaj, ĝojigas la koron;
La ordondiro de la Eternulo estas klara, faras lumon antaŭ la okuloj.
9 La timo antaŭ la Eternulo estas pura, restas eterne;
La juĝoj de la Eternulo estas veraj, kaj ĉiuj estas justaj.
10 Ili estas pli dezirindaj, ol oro kaj ol multe da plej pura oro;
Ili estas pli dolĉaj, ol mielo kaj ĉelaraj mielgutoj.
11 Ankaŭ Via sklavo instruiĝis per ili;
Kiu ilin observas, tiu havas grandan rekompencon.
12 Kiu scias siajn erarojn? Purigu min de eraroj kaŝitaj.
13 Ankaŭ de intencaj eraroj detenu Vian sklavon,
Ke ili ne regu super mi.
Tiam mi estos perfekta, kaj pura de granda peko.
14 Akceptu favore la vortojn el mia buŝo kaj la parolon de mia koro antaŭ Vi,
Ho Eternulo, mia Roko kaj mia Liberiganto.

20

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 LA Eternulo aŭskultu vin en tago de mizero;
Defendu vin la nomo de Dio de Jakob.
2 Li sendu al vi helpon el la sanktejo,
Kaj el Cion Li vin fortigu.
3 Li rememoru ĉiujn viajn oferdonojn,
Kaj via brulofero aperu grasa antaŭ Li. Sela.
4 Li donu al vi tion, kion deziras via koro;
Kaj ĉiujn viajn intencojn Li plenumu.
5 Ni estos gajaj pro Via venko,
Kaj pro la nomo de nia Dio ni levos standardon.
La Eternulo plenumu ĉiujn viajn petojn.
6 Nun mi ekscias, ke la Eternulo savas Sian sanktoleiton;
Li aŭskultas lin el Sia sankta ĉielo,
Forte savas lin per Sia dekstra mano.
7 Unuj fidas veturilojn, aliaj ĉevalojn;
Sed ni alvokas la nomon de la Eternulo, nia Dio.
8 Ili ŝanceliĝas kaj falas,
Kaj ni staras kaj tenas nin forte.
9 Ho Eternulo, savu;
La Reĝo respondu al ni, kiam ni vokas al Li.

21

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 HO Eternulo, pro Via forto ĝojas la reĝo,
Kaj pro Via helpo kiel forte li triumfas!

2 Kion lia koro deziris, tion Vi donis al li;
Kaj la peton de lia buŝo Vi ne rifuzis. Sela.
3 Vi antaŭvenas al li kun beno de bono;
Vi metis sur lian kapon kronon el pura oro.
4 Vivon li petis de Vi;
Kaj Vi donis al li longan vivon por ĉiam kaj eterne.
5 Granda estas lia honoro pro Via helpo;
Gloron kaj majeston Vi metis sur lin.
6 Vi donas al li eternajn benojn;
Vi gajigas lin per ĝojo antaŭ Via vizaĝo.
7 Ĉar la reĝo fidas la Eternulon,
Kaj pro favoro de la Plejaltulo li ne falos.
8 Trovos Via mano ĉiujn Viajn malamikojn,
Via dekstra trovos Viajn malamantojn.
9 Vi similigos ilin al brulanta forno, kiam Vi koleros;
La Eternulo englutos ilin per Sia kolero,
Kaj fajro ilin formanĝos.
10 Ilian naskitaron Vi ekstermos de sur la tero,
Kaj ilian semon el inter la homidoj.
11 Ĉar ili preparis malbonon por Vi,
Pripensis atencon, sed ne povis ĝin plenumi.
12 Vi devigos ilin turni al Vi la dorson,
Viajn tendenojn Vi direktos kontraŭ iliajn vizaĝojn.
13 Leviĝu, ho Eternulo, en Via forto;
Ni kantos kaj gloros Vian potencon.

22

Al la ĥorestro. Por ario: Matenkrepuska Cervino. Psalmo de David.

1 MIA Dio, mia Dio, kial Vi forlasis min,
Kaj estas malproksima de mia savo, de miaj plendaj paroloj?
2 Mia Dio, mi vokas en la tago, kaj Vi ne respondas;
En la nokto, kaj mi ne trovas trankvilon.
3 Sed Vi estas sankta,
Ho Vi, kiu loĝas inter la glorado de Izrael.
4 Vin fidis niaj patroj;
Ili fidis, kaj Vi ilin helpis.
5 Al Vi ili kriadis kaj estis savataj;
Vin ili fidis, kaj ili ne devis honti.
6 Sed mi estas vermo kaj ne homo;
Mokata de la homoj, malestimata de la popolo.
7 Ĉiuj, kiuj min vidas, insultas min,
Malfermegas la buŝon, balancas la kapon, dirante:
8 Li apogis sin al la Eternulo: Tiu helpu lin;
Tiu savu lin, se Li amas lin.
9 Vi eltiris ja min el la ventro,
Vi zorgis pri mi sur la brusto de mia patrino.
10 Al Vi mi estis ĵetita de post la momento de mia naskiĝo;
De la ventro de mia patrino Vi estas mia Dio.
11 Ne malproksimiĝu de mi,
Ĉar malfeliĉo estas proksima, kaj helpanton mi ne havas.
12 Ĉirkaŭis min multaj bovoj,
Fortaj bovoj Baŝanaj stariĝis ĉirkaŭ mi.
13 Ili malfermegis kontraŭ mi siajn buŝojn,
Kiel leono ŝiranta kaj krieganta.
14 Kiel akvo mi disverŝiĝis,
Kaj disiĝis ĉiuj miaj ostoj;
Mia koro fariĝis kiel vakso,
Fandiĝis en mia interno.
15 Mia forto elsekiĝis kiel peco da poto;
Mia lango algluiĝis al mia palato;
Kaj Vi metas min en tomban polvon.
16 Ĉar ĉirkaŭis min hundoj;
Amaso da malbonuloj staras ĉirkaŭ mi;
Ili mordas miajn manojn kaj piedojn.
17 Mi povas kalkuli ĉiujn miajn ostojn;
Ili rigardas kaj konstante rigardas.
18 Ili dividas miajn vestojn inter si,
Pri mia tuniko ili lotas.
19 Sed Vi, ho Eternulo, ne malproksimiĝu;
Mia forto, rapidu, por helpi min.
20 Savu de la glavo mian animon,
Mian solan savu de la hundo.
21 Savu min de buŝo de leono,
Kaj helpu min kontraŭ kornoj de bubaloj.

22 Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj;

En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.
23 Respektantoj de la Eternulo, gloru Lin;
Tuta semo de Jakob, honoru Lin;
Tuta semo de Izrael, estimegu Lin.
24 Ĉar Li ne malŝatis kaj ne malestimis la suferojn de premato,
Kaj ne kaŝis antaŭ li Sian vizaĝon;
Sed aŭskultis lin, kiam tiu kriis al Li.
25 Vin mi gloros en granda komunumo;
Mi plenumos miajn promesojn antaŭ Liaj respektantoj.
26 La humiluloj manĝu kaj satiĝu,
Gloru la Eternulon Liaj serĉantoj;
Via koro vivu eterne.
27 Rememoros kaj revenos al la Eternulo ĉiuj finoj de la mondo;
Kaj kliniĝos antaŭ Vi ĉiuj popolaj familioj.
28 Ĉar al la Eternulo apartenas la reĝado;
Li reĝas super la popoloj.
29 Manĝos kaj kliniĝos ĉiuj grasuloj de la tero;
Antaŭ Li genufleksos ĉiuj forirantaj al la tombo
Kaj nepovantaj konservi sian animon viva.
30 Naskotaro Lin servos;
Oni predikos pri mia Sinjoro al la estonta generacio.
31 Al naskota popolo oni venos kaj predikos
Pri Lia justeco kaj pri Liaj faroj.

23 *Psalmo de David.*

1 LA Eternulo estas mia paŝtisto; mi mankon ne havos.
2 Sur verdaj herbejoj Li ripozigas min,
Apud trankvilaj akvoj Li kondukas min.
3 Li kvietigas mian animon;
Li kondukas min laŭ vojo de la vero, pro Sia nomo.
4 Eĉ kiam mi iros tra valo de densa mallumo,
Mi ne timos malbonon, ĉar Vi estas kun mi;
Via bastono kaj apogiĝilo trankviligos min.
5 Vi kovras por mi tablon antaŭ miaj malamikoj;
Vi ŝmiris per oleo mian kapon,
mia pokalo estas plenigita.
6 Nur bono kaj favoro sekvos min en la daŭro de mia tuta vivo;
Kaj mi restos en la domo de la Eternulo eterne.

24 *Psalmo de David.*

1 AL la Eternulo apartenas la tero,
kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
La mondo kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj.
2 Ĉar Li sur la maroj ĝin fondis
Kaj sur la akvoj ĝin fortikigis.
3 Kiu supreniros sur la monton de la Eternulo?
Kaj kiu staros ĉe Lia sankta loko?
4 Tiu, kiu havas purajn manojn kaj senmakulan koron,
Kiu ne fordonis sian animon al malvero
Kaj ne ĵuras trompe.
5 Li ricevos benon de la Eternulo,
Kaj bonfarojn de Dio, lia savanto.
6 Tio estas la gento de Liaj adorantoj,
De la serĉantoj de Via vizaĝo, ho Dio de Jakob. Sela.

7 Levu, pordegoj, viajn kapojn;
Kaj leviĝu, pordoj antikvaj,
Por ke eniru la Reĝo de gloro.
8 Kiu estas tiu Reĝo de gloro?
La Eternulo forta kaj potenca,
La Eternulo, la potenculo de milito.
9 Levu, pordegoj, viajn kapojn;
Kaj leviĝu, pordoj antikvaj,
Por ke eniru la Reĝo de gloro.
10 Kiu estas tiu Reĝo de gloro?
La Eternulo Cebaot,
Li estas la Reĝo de gloro. Sela.

25 *De David.*

1 AL Vi, ho Eternulo, mi levas mian animon.
2 Ho mia Dio, Vin mi fidas;
Ne lasu min hontiĝi;
Ne lasu, ke miaj malamikoj moku pri mi.
3 Ĉar neniu el tiuj, kiuj esperas al Vi, hontiĝos;
Nur tiuj hontiĝos, kiuj forlasas Vin senpripense.

4 Viajn vojojn, ho Eternulo, montru al mi ;
Instruu min sekvi Vian iradon.
5 Gvidu min en Via vero kaj lernigu min,
Ĉar Vi estas la Dio, kiu min helpas ;
Al Vi mi esperas ĉiun tagon.
6 Rememoru, ho Eternulo, Vian kompatemecon kaj Vian favorkorecon,
Ĉar ili estis de ĉiam.
7 La pekojn de mia juneco kaj miajn krimojn ne rememoru ,
Laŭ Via favorkoreco rememoru min,
Pro Via boneco, ho Eternulo !
8 Bona kaj justa estas la Eternulo,
Tial Li montras al pekantoj la vojon.
9 Li gvidas la humilulojn en justeco,
Kaj instruas al la humiluloj Siajn vojojn.
10 Ĉiuj vojoj de la Eternulo estas favorkoreco kaj fideleco al tiuj,
Kiuj observas Lian interligon kaj Liajn leĝojn.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, pardonu al mi mian pekon,
Ĉar ĝi estas granda.
12 Al ĉiu homo, kiu timas la Eternulon,
Li montras la vojon, kiun tiu devas elekti.
13 Lia animo ĝuos bonon,
Kaj liaj idoj posedos la teron.
14 Konfidon de la Eternulo havas Liaj timantoj ;
Kaj Sian aranĝon Li sciigas al ili.
15 Miaj okuloj estas ĉiam direktitaj al la Eternulo,
Ĉar Li eltiras el reto miajn piedojn.
16 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Ĉar mi estas soleca kaj mizera.
17 La suferoj de mia koro estas grandaj ;
El mia premateco elkonduku min.
18 Rigardu mian suferon kaj mizeron,
Kaj pardonu ĉiujn miajn pekojn.
19 Rigardu, kiel multaj estas miaj malamikoj
Kaj per kia kruela malamo ili min malamas.
20 Gardu mian animon kaj savu min ;
Ne lasu min hontiĝi, ĉar Vin mi fidas.
21 Senkulpeco kaj justeco defendu min,
Ĉar al Vi mi esperas.
22 Liberigu, ho Dio,
Izraelon el ĉiuj liaj suferoj.

26

De David.

1 JUĜU min, ho Eternulo, ĉar mi iris en sincereco kaj la Eternulon mi fidis ;
Mi ne ŝanceliĝos.
2 Esploru min, ho Eternulo, kaj elprovu min ;
Refandu mian internaĵon kaj mian koron.
3 Ĉar Via favorkoreco estas antaŭ miaj okuloj ;
Kaj mi marŝas en Via vero.
4 Mi ne sidas kun homoj malveremaj,
Kaj kun falsemuloj mi ne iros.
5 Mi malamas societon de malbonfarantoj,
Kaj kun malpiuloj mi ne sidos.
6 Mi lavas miajn manojn per senkulpeco ;
Kaj mi moviĝas ĉirkaŭ Via altaro, ho Eternulo,
7 Por aŭdigi laŭte gloradon
Kaj famigi ĉiujn Viajn miraklojn.
8 Ho Eternulo, mi amas la ejon de Via domo,
Kaj la lokon, en kiu loĝas Via gloro.
9 Ne pereigu mian animon kune kun la pekuloj,
Nek mian vivon kun la sangaviduloj,
10 En kies manoj estas krimo
Kaj kies dekstra mano estas plena de subaĉetaj donacoj.
11 Kaj mi iras en senkulpeco ;
Liberigu min kaj korfavoru min.
12 Mia piedo staras sur ebena loko ;
En kunvenoj mi benos la Eternulon.

27

De David.

1 LA Eternulo estas mia lumo kaj mia savo ; kiun mi devas timi ?
La Eternulo estas la forto de mia vivo ; kiu povas min teruri ?
2 Kiam alproksimiĝos al mi malbonfarantoj, por manĝi mian karnon,

Miaj kontraŭuloj kaj malamikoj,
ili surpuŝiĝos kaj falos.
3 Se elpaŝos kontraŭ min armeo,
Mia koro ne ektimos;
Se leviĝos kontraŭ min milito,
Ankaŭ tiam mi havos fidon.
4 Nur unu aferon mi petas de la Eternulo, nur tion mi deziras:
Ke mi restu en la domo de la Eternulo en la daŭro de mia tuta vivo,
Por rigardi la ĉarmon de la Eternulo, admiri Lian templon.
5 Ĉar Li kovros min en Sia kabano en la tago de malbono;
Li kaŝos min en sekreta loko de Sia tendo;
Sur rokon Li levos min.
6 Kaj nun leviĝos mia kapo super miajn malamikojn, kiuj min ĉirkaŭas;
Kaj mi oferfaros en Lia tendo oferojn de danko;
Mi kantos kaj gloros la Eternulon.

7 Aŭskultu, ho Eternulo, mian voĉon, kiam mi vokas;
Korfavoru min, kaj respondu al mi.
8 De Vi diris al mi mia koro:
Serĉu Mian vizaĝon.
Vian vizaĝon, ho Eternulo, mi serĉas.
9 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ne forpuŝu en kolero Vian sklavon;
Vi estis mia helpo,
Ne forpuŝu kaj ne forlasu min, ho Dio de mia savo.
10 Ĉar mia patro kaj mia patrino min forlasis,
Sed la Eternulo min akceptis.
11 Instruu al mi, ho Eternulo, Vian vojon,
Kaj konduku min sur ĝusta irejo, spite miajn insidantojn.
12 Ne fordonu min al la volo de miaj premantoj;
Ĉar stariĝis kontraŭ mi falsaj atestantoj, plenaj de rabemeco.
13 Se mi ne esperus vidi la bonecon de la Eternulo
En la lando de vivantoj!
14 Esperu al la Eternulo;
Tenu vin forte, forta estu via koro;
Jes, esperu al la Eternulo.

28

De David.

1 AL Vi, ho Eternulo, mi vokas;
Mia Roko, ne silentu al mi;
Se Vi silentos al mi, mi similiĝos al tiuj,
Kiuj iras en la tombon.
2 Aŭskultu la voĉon de mia petego, kiam mi krias al Vi,
Kiam mi levas miajn manojn al Via plejsanktejo.
3 Ne kunpereigu min kune kun malpiuloj, kaj kun krimfarantoj,
Kiuj parolas pace kun siaj proksimuloj,
Dum malbono estas en ilia koro.
4 Redonu al ili laŭ iliaj faroj kaj laŭ iliaj malbonaj agoj;
Laŭ la faroj de iliaj manoj redonu al ili;
Redonu al ili, kion ili meritas.
5 Ĉar ili ne atentas la agojn de la Eternulo
Kaj la farojn de Liaj manoj,
Li disbatos ilin kaj ne rekonstruos.

6 Glorata estu la Eternulo,
Ĉar Li aŭskultis la voĉon de mia petego.
7 La Eternulo estas mia forto kaj mia ŝildo;
Lin fidis mia koro, kaj Li helpis min;
Tial ekĝojas mia koro,
Kaj per mia kanto mi Lin gloros.
8 La Eternulo estas ilia forto,
Li estas savanta forto por Sia sanktoleito.
9 Helpu Vian popolon kaj benu Vian heredon,
Kaj paŝtu kaj altigu ilin eterne.

29

Psalmo de David.

1 TRIBUTU al la Eternulo, vi potenculoj,
Tributu al la Eternulo honoron kaj forton.
2 Tributu al la Eternulo la honoron de Lia nomo;
Kliniĝu antaŭ la Eternulo en sankta ornamo.

3 La voĉo de la Eternulo iras super la akvoj;
La Dio de gloro tondras,
La Eternulo super grandaj akvoj.

ISBN 0-8442-8434-3

4 La voĉo de la Eternulo iras kun forto,
La voĉo de la Eternulo iras kun majesto.
5 La voĉo de la Eternulo rompas cedrojn,
La Eternulo rompas la cedrojn de Lebanon.
6 Li saltigas ilin kiel bovidon,
Lebanonon kaj Sirjonon kiel bubalidon.
7 La voĉo de la Eternulo elhakas fajran flamon.
8 La voĉo de la Eternulo skuas dezerton,
La Eternulo skuas la dezerton Kadeŝ.
9 La voĉo de la Eternulo igas cervinojn naski, kaj nudigas arbarojn;
Kaj en Lia templo ĉio parolas pri Lia gloro.

10 La Eternulo regis en la tempo de la diluvo,
La Eternulo restos Reĝo eterne.
11 La Eternulo donos forton al Sia popolo,
La Eternulo benos Sian popolon per paco.

30

Psalmo-kanto ĉe inaŭguro de la Domo; de David.

1 MI gloros Vin alte, ho Eternulo,
Ĉar Vi levis min kaj Vi ne lasis miajn malamikojn triumfi super mi.
2 Ho Eternulo, mia Dio, mi vokis al Vi,
Kaj Vi min sanigis.
3 Ho Eternulo, Vi ellevis el Ŝeol mian animon;
Vi vivigis min, ke mi ne iru en la tombon.
4 Kantu al la Eternulo, ho Liaj piuloj,
Kaj gloru Lian sanktan nomon.
5 Ĉar nur momenton daŭras Lia kolero,
Sed tutan vivon daŭras Lia favoro;
Vespere povas esti ploro,
Sed matene venos ĝojego.
6 Kaj mi diris en la tempo de mia feliĉo:
Mi neniam falos.
7 Ho Eternulo, per Via favoro Vi starigis mian monton fortike;
Sed kiam Vi kaŝis Vian vizaĝon, mi konfuziĝis.
8 Al Vi, ho Eternulo, mi vokis,
Kaj al la Eternulo mi preĝis:
9 Kion utilos mia sango, se mi iros en la tombon?
Ĉu gloros Vin polvo? ĉu ĝi aŭdigos Vian veron?
10 Aŭskultu, ho Eternulo, kaj korfavoru min;
Ho Eternulo, estu helpanto al mi.
11 Vi anstataŭigis al mi mian plendon per danco;
Vi deprenis de mi mian sakaĵon kaj zonis min per ĝojo,
12 Por ke mia animo kantu al Vi kaj ne silentiĝu.
Ho Eternulo, mia Dio, eterne mi Vin gloros.

31

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 VIN, ho Eternulo, mi fidas, ke mi neniam estu hontigita;
Per Via justeco savu min.
2 Klinu al mi Vian orelon, rapide savu min!
Estu por mi forta roko, fortika kastelo, por helpi min.
3 Ĉar Vi estas mia roko kaj mia kastelo;
Kaj pro Via nomo gvidu min kaj konduku min.
4 Eligu min el la reto, kiun ili metis kontraŭ mi;
Ĉar Vi estas mia fortikaĵo.
5 En Vian manon mi transdonas mian spiriton;
Vi savas min, ho Eternulo, Dio de la vero.
6 Mi malamas la adorantojn de vantaj idoloj,
Sed mi fidas la Eternulon.
7 Mi gajas kaj ĝojas pro Via favoro;
Ĉar Vi vidis mian mizeron,
Vi eksciis la suferojn de mia animo,
8 Kaj Vi ne transdonis min en la manon de malamiko,
Vi starigis miajn piedojn sur vasta loko.
9 Korfavoru min, ho Eternulo, ĉar mi suferas;
Malfortiĝis de malĝojo mia okulo, mia animo, kaj mia korpo.
10 Ĉar mia vivo konsumiĝis de malĝojo kaj miaj jaroj de ĝemado;
Mia forto malaperis per mia kulpo, kaj miaj ostoj malfortiĝis.
11 Per ĉiuj miaj malamikoj mi fariĝis granda hontindaĵo por miaj najbaroj
Kaj teruraĵo por miaj konatoj;

Kiuj vidas min sur la strato, tiuj
forkuras de mi.
12 Oni forgesis pri mi en la koro,
kiel pri mortinto ;
Mi fariĝis kiel rompita vazo.
13 Ĉar mi aŭdas la insultojn de
multaj ;
Ĉirkaŭe estas minacoj ;
Ili kune konspiras kontraŭ mi,
Ili intencas pereigi mian vivon.
14 Sed mi—mi fidas Vin, ho Eternulo ;
Mi diras : Vi estas mia Dio.
15 En Via mano estas mia sorto ;
Savu min de la mano de miaj
malamikoj kaj persekutantoj.
16 Lumu per Via vizaĝo al Via sklavo,
Helpu min per Via boneco.
17 Ho Eternulo, ne hontigu min, ĉar
mi vokis al Vi ;
Hontigitaj estu la malpiuloj, ili
silentiĝu por Ŝeol.
18 Mutiĝu la mensogaj buŝoj,
Kiuj parolas arogante kontraŭ
piulo,
Kun fiero kaj malestimo.
19 Kiel granda estas Via boneco,
kiun Vi konservis por tiuj, kiuj
Vin timas,
Kaj kiun Vi faris antaŭ la homoj
por tiuj, kiuj Vin fidas !
20 Vi kovras ilin per la kovro de
Via vizaĝo kontraŭ homaj
atencoj,
Vi kaŝas ilin en tendo kontraŭ
malamikaj langoj.
21 Glorata estu la Eternulo,
Kiu aperigis al mi mirindan
favoron en fortikigita urbo.
22 Kaj mi diris en mia konfuziĝo :
Mi estas forpuŝita for de Viaj
okuloj ;
Tamen Vi aŭskultis la voĉon de
mia preĝo, kiam mi vokis al
Vi.
23 Amu la Eternulon, ĉiuj Liaj piuloj ;
La fidelulojn la Eternulo gardas,
Kaj Li repagas sufiĉege al tiuj,
kiuj agas malhumile.
24 Estu kuraĝaj, kaj forta estu via
koro,
Vi ĉiuj, kiuj esperas al la Etern-
ulo !

32

Instruo de David.

1 FELIĈA estas tiu, kies krimo
estas pardonita, kies peko estas
kovrita.
2 Feliĉa estas la homo, al kiu la
Eternulo ne kalkulas lian kulpon
Kaj en kies spirito estas nenia
malvero.
3 Kiam mi silentis, miaj ostoj sen-
fortiĝis
De mia ĉiutaga ploregado.
4 Ĉar tage kaj nokte pezis sur mi
Via mano ;
La freŝecon de miaj sukoj anstataŭ-
is sekeco de somero. Sela.
5 Mian pekon mi konfesis al Vi, kaj
mian kulpon mi ne kaŝis ;
Mi diris : Mi konfesos miajn krim-
ojn al la Eternulo ;
Kaj Vi deprenis la kulpon de mia
peko. Sela.
6 Pro tio preĝu antaŭ Vi ĉiu piulo
en favora tempo,
Por ke ĉe la disverŝiĝo de grandaj
akvoj ili lin ne atingu.
7 Vi estas mia ŝirmo ;
Kontraŭ sufero Vi min gardos,
Per kantoj de savo Vi min ĉir-
kaŭos. Sela.
8 Mi prudentigos vin, kaj montros al
vi la vojon, kiun vi devas iri ;
Kun konsiloj Mi direktos sur vin
Mian okulon.
9 Ne estu kiel ĉevalo, kiel senprud-
enta mulo,
Al kiuj oni devas kateni la buŝon
per brido kaj buŝpeco,
Alie ili ne venos al vi.
10 Multajn frapojn havas la mal-
piulo ;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiun
ĉirkaŭas favoro.
11 Ĝoju pro la Eternulo, kaj gaju,
ho justuloj ;
Kaj triumfu ĉiuj, kiuj havas pian
koron !

33

ĜOJE kantu, ho piuloj, antaŭ
la Eternulo ;
Al la justuloj konvenas
glorado.
2 Gloru la Eternulon per harpo,
Per dekkorda psaltero ludu al Li.
3 Kantu al Li novan kanton,
Bone ludu al Li kun trumpetado.
4 Ĉar ĝusta estas la vorto de la
Eternulo,
Kaj ĉiu Lia faro estas fidinda.
5 Li amas justecon kaj juĝon ;
La tero estas plena de la boneco
de la Eternulo.
6 Per la vorto de la Eternulo estiĝis
la ĉielo ;

Kaj per la spiro de Lia buŝo estiĝis ĝia tuta ekzistantaro.
7 Li kolektis kiel en tenujon la akvon de la maro,
Li metis la abismojn en konservejojn.
8 Timu la Eternulon la tuta tero;
Tremu antaŭ Li ĉiuj loĝantoj de la mondo.
9 Ĉar Li diris, kaj tio fariĝis;
Li ordonis, kaj tio aperis.
10 La Eternulo neniigas la interkonsenton de la popoloj,
Li detruas la intencojn de la nacioj.
11 La decido de la Eternulo restas eterne,
La pensoj de Lia koro restas de generacio al generacio.
12 Feliĉa estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo;
La gento, kiun Li elektis al Si kiel heredon.
13 El la ĉielo la Eternulo rigardas,
Li vidas ĉiujn homidojn.
14 De la trono, sur kiu Li sidas,
Li rigardas ĉiujn, kiuj loĝas sur la tero,
15 Li, kiu kreis la korojn de ili ĉiuj,
Kiu rimarkas ĉiujn iliajn farojn.
16 La reĝon ne helpos granda armeo,
Fortulon ne savos granda forto.
17 Vana estas la ĉevalo por helpo,
Kaj per sia granda forto ĝi ne savos.
18 Jen la okulo de la Eternulo estas sur tiuj, kiuj Lin timas,
Kiuj esperas Lian favoron,
19 Ke Li savu de morto ilian animon
Kaj nutru ilin en tempo de malsato.
20 Nia animo fidas la Eternulon;
Li estas nia helpo kaj nia ŝildo.
21 Ĉar pro Li ĝojas nia koro,
Ĉar ni fidas Lian sanktan nomon.
22 Via favoro, ho Eternulo, estu super ni,
Kiel ni esperas al Vi.

34

De David, kiam li ŝajnigis sin freneza antaŭ Abimeleĥ, kaj tiu lin forpelis kaj li foriris.

1 MI gloros la Eternulon en ĉiu tempo;
Ĉiam laŭdo por Li estos en mia buŝo.
2 Per la Eternulo gloriĝas mia animo;
La humiluloj aŭdu kaj ĝoju.
3 Gloru la Eternulon kun mi,
Kaj ni altigu kune Lian nomon.
4 Mi serĉis la Eternulon, kaj Li respondis al mi,
Kaj de ĉiuj miaj danĝeroj Li savis min.
5 Kiuj rigardas al Li, ricevas lumon,
Kaj ilia vizaĝo ne kovriĝos per honto.
6 Jen ĉi tiu mizerulo vokis, kaj la Eternulo aŭdis,
Kaj de ĉiuj liaj mizeroj Li savis lin.
7 Anĝelo de la Eternulo postenas ĉirkaŭ tiuj, kiuj Lin timas,
Kaj Li ilin savas.
8 Provu kaj vidu, kiel bona estas la Eternulo;
Feliĉa estas la homo, kiu Lin fidas.
9 Timu la Eternulon, Liaj sanktuloj;
Ĉar nenio mankas al tiuj, kiuj Lin timas.
10 Leonidoj estas senhavaj kaj malsataj;
Sed kiuj serĉas la Eternulon, tiuj havas mankon en nenia bono.
11 Venu, infanoj, aŭskultu min;
Pri timo antaŭ la Eternulo mi vin instruos.
12 Kiu ajn vi estas, homo,
Kiu deziras vivon kaj amas multajn kaj bonajn tagojn:
13 Gardu vian langon kontraŭ malbono,
Kaj vian buŝon kontraŭ mensoga parolo;
14 Dekliniĝu de malbono kaj faru bonon,
Serĉu pacon kaj ĉasu ĝin.
15 La okuloj de la Eternulo estas turnitaj al la piuloj,
Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj.
16 La vizaĝo de la Eternulo estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon,
Por ekstermi de la tero la memoron pri ili.
17 Oni krias, kaj la Eternulo aŭdas,
Kaj de ĉiuj iliaj mizeroj Li ilin savas.
18 Proksima estas la Eternulo al tiuj, kies koro estas rompita,
Kaj la spirite suferantajn Li helpas.
19 Multaj estas la suferoj de piulo;
Sed de ĉiuj la Eternulo lin savas.
20 Li gardas ĉiujn liajn ostojn;
Eĉ unu el ili ne rompiĝos.
21 La malbonulon mortigos la malbono;

Kaj la malamantoj de piulo pereos.
22 La Eternulo liberigas la animon de Siaj sklavoj;
Kaj ne pereos ĉiuj, kiuj Lin fidas.

35 *De David.*

1 BATALU, ho Eternulo, kontraŭ tiuj, kiuj batalas kontraŭ mi;
Militu kontraŭ tiuj, kiuj militas kontraŭ mi.
2 Prenu ŝildon kaj armilojn,
Kaj stariĝu, por helpi min.
3 Kaj nudigu ponardegon, kaj stariĝu kontraŭ miaj persekutantoj;
Diru al mia animo: Via helpo Mi estas.
4 Hontigitaj kaj malhonoritaj estu tiuj, kiuj celas kontraŭ mia animo;
Turniĝu reen kaj estu hontigitaj tiuj, kiuj intencas malbonon kontraŭ mi.
5 Ili estu kiel grenventumaĵo antaŭ vento,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin forpelu.
6 Ilia vojo estu malluma kaj glitiga,
Kaj anĝelo de la Eternulo ilin persekutu.
7 Ĉar sen mia kulpo ili submetis por mi sian reton,
Sen mia kulpo ili fosis sub mia animo.
8 Venu sur lin pereo neatendite,
Kaj lia reto, kiun li kaŝis, kaptu lin;
Por pereo li falu en ĝin.
9 Kaj mia animo ĝojos pro la Eternulo,
Triumfos pro Lia helpo.
10 Ĉiuj miaj ostoj diros: Ho Eternulo, kiu egalas Vin,
Kiu liberigas mizerulon de lia perfortanto,
Mizerulon kaj malriĉulon de lia rabanto?
11 Stariĝas kontraŭ mi krimaj atestantoj;
Kion mi ne scias, pri tio ili min demandas.
12 Ili pagas al mi malbonon por bono,
Atencon kontraŭ mia animo.
13 Kaj mi dum ilia malsano metis sur min sakaĵon,
Mi turmentis mian animon per fasto,
Kaj mi preĝis sincere, kiel pri mi mem.
14 Mi kondutis, kvazaŭ ili estus miaj amikoj, miaj fratoj;
Kiel homo, kiu funebras pri sia patrino, mi profunde malĝojis.
15 Sed kiam mi difektiĝis, ili ĝojis, kaj ili kuniĝis;
Kuniĝis kontraŭ mi la senkoruloj, kiam mi ne atendis:
Ili ŝiris kaj ne ĉesis.
16 Laŭ la maniero de malpiaj parazitoj,
Ili kunfrapis kontraŭ mi siajn dentojn.
17 Mia Sinjoro! kiel longe Vi tion rigardos?
Deturnu mian animon de iliaj atakoj,
Mian solan de la leonoj.
18 Mi gloros Vin en granda kunveno,
Meze de multe da popolo mi Vin laŭdos.
19 Ne ĝoju pri mi miaj maljustaj malamikoj;
Kaj tiuj, kiuj malamas min sen mia kulpo, ne moku per la okuloj.
20 Ĉar ne pri paco ili parolas,
Kaj kontraŭ la kvietuloj sur la tero ili pripensas malicajn intencojn.
21 Ili larĝe malfermis kontraŭ mi sian buŝon,
Kaj diris: Ha, ha! nia okulo vidis.
22 Vi vidis, ho Eternulo; ne silentu!
Mia Sinjoro, ne malproksimiĝu de mi.
23 Vekiĝu kaj leviĝu, por fari al mi juĝon,
Mia Dio kaj mia Sinjoro, pri mia disputo.
24 Juĝu min laŭ Via justeco, ho Eternulo, mia Dio;
Kaj ili ne ĝoju pri mi.
25 Ili ne diru en sia koro: Ha, ha! tio estas laŭ nia deziro;
Ili ne diru: Ni lin englutis.
26 Ili estu hontigitaj kaj malhonoritaj ĉiuj, kiuj ĝojas pro mia malfeliĉo;
Vestiĝu per honto kaj malhonoro tiuj, kiuj fanfaronas kontraŭ mi.
27 Triumfu kaj ĝoju tiuj, kiuj deziras justecon por mi;
Kaj ili diru ĉiam: Granda estas la Eternulo,
Kiu deziras bonstaton por Sia sklavo.

28 Kaj mia lango rakontados pri Via justeco
Kaj ĉiutage pri Via gloro.

36 *Al la ĥorestro. De David, sklavo de la Eternulo.*

1 LA pekado de malpiulo parolas al lia koro;
Antaŭ liaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio.
2 Ĉar ĝi flatas al li en liaj okuloj,
Ĝis lia pekado eltroviĝos kaj li malamiĝos.
3 La paroloj de lia buŝo estas krimo kaj malvero;
Li ne volas kompreni, por fari bonon.
4 Krimon li pripensas sur sia kuŝejo;
Li staras sur vojo ne bona;
Malbonon li ne abomenas.

5 Ho Eternulo, ĝis la ĉielo atingas Via boneco,
Via vereco ĝis la nuboj.
6 Via justeco estas kiel la montoj de Dio,
Viaj juĝoj estas granda abismo;
Homon kaj bruton Vi helpas, ho Eternulo.
7 Kiel grandvalora estas Via favoro, ho Dio!
Kaj la homidoj ricevas rifuĝon en la ombro de Viaj flugiloj.
8 Ili satiĝas per la riĉa havo de Via domo,
Kaj el la rivero de Viaj bonaĵoj Vi ilin trinkigas.
9 Ĉar ĉe Vi estas la fonto de vivo,
Kaj en Via lumo ni vidas lumon.
10 Venigu Vian favoron sur tiujn, kiuj Vin konas,
Kaj Vian bonecon sur la honestulojn.
11 Ne paŝu sur min piedo de fiereco,
Kaj mano de malpiuloj ne renversu min.
12 Tie falu la farantoj de malbono;
Ili estu renversitaj kaj ne povu sin levi.

37 *De David.*

1 NE incitiĝu pro la malvirtuloj;
Ne enviu tiujn, kiuj agas maljuste.
2 Ĉar simile al herbo ili rapide dehakiĝas,
Kaj kiel verda vegetaĵo ili forvelkas.
3 Fidu la Eternulon kaj faru bonon;
Loĝu sur la tero kaj konservu honestecon.
4 Serĉu plezuron ĉe la Eternulo,
Kaj Li plenumos la dezirojn de via koro.
5 Transdonu al la Eternulo vian vojon kaj fidu Lin,
Kaj Li faros.
6 Kaj Li aperigos vian pravecon kiel lumon,
Kaj vian justecon kiel tagmezon.
7 Silentu antaŭ la Eternulo kaj esperu al Li;
Ne incitiĝu, kiam sukcesas homo,
Kiu plenumas malbonajn intencojn.
8 Detenu vin de kolero kaj forlasu furiozon;
Ne incitiĝu, ke vi ne faru malbonon.
9 Ĉar malbonfarantoj ekstermiĝos,
Kaj la esperantaj al la Eternulo heredos la teron.
10 Ankoraŭ malmulte da tempo pasos, kaj la malpiulo jam ne ekzistos;
Vi rigardos lian lokon, kaj li ne estos.
11 Kaj la humiluloj heredos la teron
Kaj ĝuos grandan pacon.
12 Malvirtulo malbonintencas kontraŭ virtulo
Kaj frapas kontraŭ li per siaj dentoj.
13 Sed mia Sinjoro ridas pri li;
Ĉar Li vidas, ke venas lia tago.
14 Glavon nudigas la malvirtuloj kaj streĉas sian pafarkon,
Por faligi mizerulon kaj malriĉulon kaj buĉi virtulon.
15 Ilia glavo trafos en ilian koron,
Kaj iliaj pafarkoj rompiĝos.
16 Pli bona estas la malmulto, kiun havas virtulo,
Ol la granda havo de multaj malpiuloj.
17 Ĉar la brakoj de malpiuloj rompiĝas;
Sed la virtulojn la Eternulo subtenas.
18 La Eternulo scias la tagojn de la virtuloj;
Kaj ilia havo restos eterne.
19 Ili ne estos hontigitaj en tempo malbona,
Kaj en tagoj de malsato ili estos sataj.
20 Ĉar la malvirtuloj pereos,
Kaj la malamikoj de la Eternulo malaperos kiel beleco de la herbejoj,

Ili malaperos kiel fumo.
21 Malpiulo prunteprenas kaj ne pagas;
Sed piulo korfavoras kaj donas.
22 Ĉar Liaj benitoj heredos la teron,
Kaj Liaj malbenitoj ekstermiĝos.
23 De la Eternulo fortikiĝas la paŝoj de virta homo,
Kaj lia vojo plaĉas al Li
24 Falante, li ne estos forĵetita;
Ĉar la Eternulo subtenos lian manon.
25 Mi estis juna kaj mi maljuniĝis,
Kaj mi ne vidis virtulon forlasita,
Nek liajn infanojn petantaj panon.
26 Ĉiutage li korfavoras kaj pruntedonas,
Kaj liaj infanoj estos benitaj.
27 Forturniĝu de malbono kaj faru bonon,
Kaj vi vivos eterne.
28 Ĉar la Eternulo amas justecon,
Kaj ne forlasas Siajn fidelulojn;
Ĉiam ili estos gardataj;
Sed la semo de la malpiuloj estos ekstermita.
29 La virtuloj heredos la teron
Kaj loĝos sur ĝi eterne.
30 La buŝo de virtulo parolas saĝon,
Kaj lia lango diras justecon.
31 La ordonoj de lia Dio estas en lia koro;
Liaj paŝoj ne ŝanceliĝas.
32 Malvirtulo subrigardas virtulon
Kaj celas mortigi lin.
33 Sed la Eternulo ne lasos lin en liaj manoj,
Kaj ne kondamnos lin, kiam li estos juĝata.
34 Esperu al la Eternulo kaj tenu vin je Lia vojo,
Kaj Li altigos vin, ke vi heredu la teron;
Vi vidos la ekstermon de la malvirtuloj.
35 Mi vidis malpiulon, kiu estis spitema,
Kaj tenis sin larĝe, kiel sukplena multebranĉa arbo;
36 Sed apenaŭ mi preterpasis, li jam ne ekzistis;
Mi serĉis lin, kaj li jam ne estis trovebla.
37 Konservu senkulpecon kaj celu veron,
Ĉar estontecon havas homo pacema;
38 Sed la krimuloj ĉiuj estos ekstermitaj;
La estonteco de la malpiuloj pereos.
39 La virtuloj havas helpon de la Eternulo;
Li estas ilia forto en tempo de mizero.
40 Kaj la Eternulo ilin helpos kaj savos;
Li savos ilin de malbonuloj kaj helpos ilin,
Ĉar ili fidas Lin.

38

Psalmo de David. Pro memoro.

1 HO Eternulo, ne en Via kolero min riproĉu,
Kaj ne en Via furiozo min punu.
2 Ĉar Viaj sagoj penetris en min,
Kaj pezas sur mi Via mano.
3 Ekzistas neniu sana loko en mia korpo pro Via kolero,
Nenio sendifekta ekzistas en miaj ostoj pro mia peko.
4 Ĉar miaj krimoj superas mian kapon;
Kiel peza ŝarĝo, ili estas tro pezaj por mi.
5 Malbonodoras kaj pusas miaj ulceroj
Pro mia malsaĝeco.
6 Mi kurbiĝis kaj kliniĝis treege,
La tutan tagon mi iras malgaja.
7 Ĉar miaj internaĵoj estas plenaj de brulumo,
Kaj ne ekzistas sana loko en mia korpo.
8 Mi tute senfortiĝis kaj kadukiĝis,
Mi kriegas pro malkvieteco de mia koro.
9 Mia Sinjoro, antaŭ Vi estas ĉiuj miaj deziroj,
Kaj mia ĝemo ne estas kaŝita antaŭ Vi.
10 Mia koro tremegas, forlasis min mia forto;
Kaj eĉ la lumo de miaj okuloj ne estas ĉe mi.
11 Miaj amikoj kaj kamaradoj repaŝis pro mia pesto,
Kaj miaj proksimuloj stariĝis malproksime.
12 Kaj insidis kontraŭ mi tiuj, kiuj celas mian vivon,
Kaj miaj malbondezirantoj parolas pri mia pereo,
Kaj malicojn ili pripensas ĉiutage.
13 Kaj mi estas kiel surdulo kaj ne aŭdas;

Kiel mutulo, kiu ne malfermas sian buŝon.
14 Mi estas kiel homo, kiu ne aŭdas
Kaj kiu ne havas en sia buŝo reparolon.
15 Sed al Vi, ho Eternulo, mi esperas;
Vi aŭskultos, mia Sinjoro, mia Dio.
16 Ĉar mi diris: Ili povus ĝoji pri mi;
Ili fanfaronus pri mi, kiam mia piedo ekŝanceliĝus.
17 Ĉar mi estas preta fali,
Kaj mia sufero estas ĉiam antaŭ mi.
18 Ĉar mi konfesas mian kulpon;
Kaj min ĉagrenas mia peko.
19 Kaj la malamikoj de mia vivo estas fortaj,
Kaj multaj estas miaj senkaŭzaj malamantoj.
20 Kaj tiuj, kiuj pagas al mi malbonon por bono,
Atakas min pro tio, ke mi celas bonon.
21 Ne forlasu min, ho Eternulo;
Mia Dio, ne malproksimiĝu de mi.
22 Rapidu, por helpi min,
Mia Sinjoro, mia helpo!

39

Al la ĥorestro Jedutun. Psalmo de David.

1 MI diris: Mi gardos min sur miaj vojoj, ke mi ne peku per mia lango;
Mi bridos mian buŝon, kiam malpiulo staras kontraŭ mi.
2 Mi estis muta kaj silenta, mi silentis eĉ pri bono;
Kaj mia sufero estis mordanta.
3 Ekbrulis mia koro en mia interno,
En miaj pensoj ekflamis fajro,
Mi ekparolis per mia lango:
4 Sciigu al mi, ho Eternulo, mian finon,
Kaj kia estos la daŭro de miaj tagoj,
Por ke mi sciu, kiel neniiĝa mi estas.
5 Jen Vi donis al mi tagojn larĝajn kiel manplato,
Kaj la daŭro de mia vivo estas antaŭ Vi kiel nenio;
Absoluta vantaĵo estas ĉiu homo, kiel ajn forte li starus. Sela.
6 Nur kiel fantomo iras la homo, nur vante li klopodas;
Li kolektas, kaj ne scias, kiu ĝin ricevos.
7 Kaj nun kion mi devas esperi, mia Sinjoro?
Mia espero estas al Vi.
8 De ĉiuj miaj pekoj liberigu min,
Ne lasu min fariĝi mokindaĵo por sensaĝulo.
9 Mi mutiĝis, mi ne malfermos mian buŝon,
Ĉar Vi tion faris.
10 Deturnu de mi Vian frapon;
De Via batanta mano mi pereas.
11 Se Vi punas homon pro lia krimo,
Tiam lia beleco konsumiĝas kiel de tineoj.
Nur vantaĵo estas ĉiu homo. Sela.
12 Aŭskultu mian preĝon, ho Eternulo, kaj atentu mian krion;
Al miaj larmoj ne silentu;
Ĉar migranto mi estas ĉe Vi,
Enmigrinto, kiel ĉiuj miaj patroj.
13 Lasu min, ke mi vigliĝu,
Antaŭ ol mi foriros kaj ĉesos ekzisti.

40

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 MI atende esperis al la Eternulo,
Kaj Li kliniĝis al mi kaj aŭskultis mian krion.
2 Kaj Li eltiris min el la pereiga foso, el la ŝlima marĉo,
Kaj Li starigis sur roko mian piedon kaj fortikigis miajn paŝojn.
3 Kaj Li metis en mian buŝon novan kanton, laŭdon al nia Dio.
Multaj tion vidos kaj ektimos,
Kaj ili esperos al la Eternulo.
4 Feliĉa estas la homo, kiu metis sian esperon sur la Eternulon
Kaj ne turnis sin al la fieruloj kaj al la mensogemuloj.
5 Multon Vi faris, ho Eternulo, mia Dio!
Viaj mirakloj kaj pensoj estas pri ni.
Neniu egalas Vin.
Mi rakontos kaj parolos,
Sed ili estas super ĉiu kalkulo.
6 Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras;
La orelojn Vi malfermis al mi;
Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne postulas.
7 Tiam mi diris: Jen mi venas;
En la skribrulaĵo estas skribite pri mi.
8 Plenumi Vian volon, mia Dio, mi deziras,

Kaj Viaj ordonoj estas en mia koro.
9 Mi predikas justecon en granda kunveno;
Jen mi ne fermas mian buŝon, ho Eternulo, Vi tion scias.
10 Vian justecon mi ne kaŝis en mia koro,
Pri Via fideleco kaj Via helpo mi parolis;
Mi ne kaŝis Vian favorkorecon kaj Vian verecon antaŭ la granda kunveno.
11 Vi, ho Eternulo, ne fermu Vian favorkorecon antaŭ mi,
Via boneco kaj Via vereco ĉiam min gardu.
12 Ĉar ĉirkaŭis min suferoj sennombraj,
Atingis min miaj kulpoj, ke mi ne povas vidi;
Ili estas pli multenombraj, ol la haroj sur mia kapo, kaj mia koro min forlasis.
13 Volu, ho Eternulo, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min.
14 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj volas pereigi mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
15 Teruritaj estu de sia honto tiuj,
Kiuj diras al mi: Ha, ha!
16 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj;
La amantoj de Via helpo diru ĉiam:
Granda estas la Eternulo.
17 Kaj mi estas mizera kaj malriĉa;
Mia Sinjoro pensu pri mi.
Vi estas mia helpo kaj mia savanto;
Ho mia Dio, ne malrapidu.

41

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 FELIĈA estas tiu, kiu atentas senhavulon:
En tago de mizero savos lin la Eternulo.
2 La Eternulo lin gardos kaj vivigos;
Li estos feliĉa sur la tero,
Kaj Vi ne transdonos lin al la volo de liaj malamikoj.
3 La Eternulo fortigos lin sur la lito de malsano;
Lian tutan kuŝejon Vi aliigas en la tempo de lia malsano.
4 Mi diris: Ho Eternulo, kompatu min;
Sanigu mian animon, ĉar mi pekis antaŭ Vi.
5 Miaj malamikoj parolas malbonon pri mi, dirante:
Kiam li mortos kaj lia nomo pereos?
6 Kaj se iu venas, por vidi min, li parolas malsincere;
Lia koro serĉas malbonon;
Kaj, elirinte eksteren, li ĝin disparolas.
7 Mallaŭte parolas inter si pri mi ĉiuj miaj malamikoj;
Ili pensas malbonon pri mi, dirante:
8 Afero pereiga atakis lin;
Kaj ĉar li kuŝiĝis, li jam ne plu leviĝos.
9 Eĉ mia konfidato, kiun mi fidis, kiu manĝis mian panon,
Levis kontraŭ min la piedon.
10 Sed Vi, ho Eternulo, korfavoru min kaj restarigu min,
Por ke mi povu repagi al ili.
11 Per tio mi scios, ke Vi favoras min,
Se mia malamiko ne triumfos super mi.
12 Kaj min Vi subtenos pro mia senkulpeco,
Kaj Vi starigos min antaŭ Via vizaĝo por ĉiam.

13 Glorata estu la Eternulo, Dio de Izrael,
De eterne ĝis eterne.
Amen, kaj amen!

LIBRO DUA

42

Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.

1 KIEL cervo sopiras al fluanta akvo,
Tiel mia animo sopiras al Vi, ho Dio.
2 Mia animo soifas Dion, la vivantan Dion;
Kiam mi venos kaj aperos antaŭ la vizaĝo de Dio?
3 Miaj larmoj fariĝis mia pano tage kaj nokte,

Ĉar oni diras al mi ĉiutage: Kie estas via Dio?
4 Elverŝiĝas mia animo, kiam mi rememoras,
Kiel mi iradis kun la granda homamaso, kaj kondukis ĝin en la domon de Dio,
Ĉe laŭta kantado kaj glorado de festanta amaso.
5 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

6 Malĝojas en mi mia animo;
Tial mi rememoras pri Vi en la lando de Jordan kaj Ĥermon,
Sur la monto Micar.
7 Abismo resonas al abismo per la bruo de Viaj falakvoj;
Ĉiuj Viaj akvoj kaj ondoj pasis super mi.
8 En la tago la Eternulo aperigas al mi Sian bonecon,
Kaj en la nokto mi havas kanton al Li,
Preĝon al la Dio de mia vivo.
9 Mi diras al Dio, mia Roko: Kial Vi min forgesis?
Kial mi iradas malgaja pro la premado de la malamiko?
10 Kvazaŭ dispremante miajn ostojn, mokas min miaj malamikoj,
Dirante al mi ĉiutage: Kie estas via Dio?
11 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

43

JUĜU min, ho Dio, kaj defendu mian aferon kontraŭ popolo nepia;
De homo malverema kaj maljusta savu min.
2 Ĉar Vi estas la Dio de mia forto; kial Vi forpuŝis min?
Kial mi iradas malĝoja pro la premado de la malamiko?
3 Sendu Vian lumon kaj Vian veron, ke ili min gvidu,
Ke ili alvenigu min al Via sankta monto kaj al Via loĝejo.
4 Kaj mi venos al la altaro de Dio,
Al la Dio de mia ĝojo kaj ĝuo;
Kaj mi gloros Vin per harpo, ho Dio, mia Dio.
5 Kial vi malĝojas, ho mia animo?
Kaj kial vi konsterniĝas en mi?
Esperu al Dio;
Ĉar ankoraŭ mi dankos Lin,
La savanton de mia vizaĝo kaj mian Dion.

44

Al la ĥorestro. Instruo de la Koraĥidoj.

1 HO Dio, per niaj oreloj ni aŭdis, niaj patroj rakontis al ni,
Kion Vi faris en iliaj tagoj, en tempo antikva.
2 Vi per Via mano forpelis popolojn, kaj ilin Vi enloĝigis;
Popolojn Vi pereigis, kaj ilin Vi vastigis.
3 Ĉar ne per sia glavo ili akiris la teron,
Kaj ne ilia brako helpis ilin;
Sed nur Via dekstra mano kaj Via brako kaj la lumo de Via vizaĝo,
Ĉar Vi ilin favoris.
4 Vi estas mia Reĝo, ho Dio;
Disponu helpon al Jakob.
5 Per Vi ni disbatos niajn malamikojn;
Per Via nomo ni piedpremos niajn kontraŭbatalantojn.
6 Ĉar ne mian pafarkon mi fidas,
Mia glavo min ne helpos.
7 Sed Vi helpas nin kontraŭ niaj malamikoj,
Kaj niajn malamantojn Vi kovras per honto.
8 Dion ni gloros ĉiutage,
Kaj Vian nomon ni dankos eterne. Sela.

9 Tamen Vi nin forlasis kaj hontigis,
Kaj Vi ne eliras kun nia militistaro.
10 Vi devigas nin forkuri de nia malamiko,
Ke niaj malamantoj nin prirabu;
11 Vi fordonas nin por formanĝo, kiel ŝafojn,
Kaj inter la popolojn Vi disĵetis nin;
12 Vi vendis Vian popolon por nenio,
Kaj prenis por ili nenian prezon;
13 Vi faris nin malestimataĵo por niaj najbaroj,
Mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj;

14 Vi faris nin instrua ekzemplo por la popoloj,
Ke la nacioj balancas pri ni la kapon.
15 Ĉiutage mia malhonoro estas antaŭ mi,
Kaj honto kovras mian vizaĝon,
16 Pro la voĉo de mokanto kaj insultanto,
Antaŭ la vizaĝo de malamiko kaj venĝanto.
17 Ĉio tio trafis nin, sed ni Vin ne forgesis,
Kaj ni ne perfidiĝis al Via interligo.
18 Ne retiriĝis nia koro,
Kaj niaj paŝoj ne deflankiĝis de Via vojo.
19 Kiam Vi batis nin sur loko de ŝakaloj
Kaj kovris nin per ombro de morto,
20 Tiam se ni forgesus la nomon de nia Dio
Kaj ni etendus niajn manojn al fremda dio:
21 Ĉu Dio tion ne trovus?
Li ja scias la sekretojn de la koro.
22 Pro Vi ni ja estas mortigataj ĉiutage;
Oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.
23 Leviĝu, kial Vi dormas, mia Sinjoro?
Vekiĝu, ne forpuŝu por ĉiam.
24 Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon,
Forgesas nian mizeron kaj nian suferon?
25 Nia animo estas ja ĵetita en la polvon;
Nia korpo kliniĝis al la tero.
26 Leviĝu; helpu kaj savu nin pro Via boneco.

45

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Instrua ama kanto de la Koraĥidoj.

1 MIA koro pleniĝis per bona temo;
Mi kantos pri reĝo;
Mia lango estas kiel plumo de lerta skribisto.
2 Vi estas la plej bela el la homidoj;
Ĉarmo estas sur viaj lipoj;
Tial Dio benis vin por ĉiam.
3 Zonu vian lumbon per glavo,
Vi, forta per via majesteco kaj beleco.
4 Kaj en via beleco prosperu, forrajdu por la vero,
Por justeco al la humiluloj;
Kaj via dekstra mano montros miraklojn.
5 Viaj sagoj estas akraj;
Kaj, faligante antaŭ vi la popolojn,
Ili penetros en la koron de la malamikoj de la reĝo.
6 Via trono estas Dia trono por ĉiam kaj eterne;
La sceptro de via regno estas sceptro de justeco.
7 Vi amas virton kaj malamas malvirton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kamaradojn.
8 De mirho, aloo, kaj kasio odoras ĉiuj viaj vestoj;
En palacoj eburaj ĝojigas vin muziko.
9 Reĝidinoj estas inter viaj karulinoj;
Ĉe via dekstra flanko staras edzino en Ofira oro.
10 Aŭdu, filino, rigardu, kaj klinu vian orelon,
Kaj forgesu vian popolon kaj la domon de via patro;
11 Kaj kiam la reĝo deziros vian belecon,
Ĉar li estas via sinjoro, tiam vi kliniĝu antaŭ li.
12 Kaj la filino de Tiro venos al vi kun donacoj;
Petegos antaŭ vi la riĉuloj de la popolo.
13 En sia plena ornamo estas interne la reĝidino;
El ora teksaĵo estas ŝia vesto.
14 En broditaj vestoj ŝi estas kondukata al la reĝo;
Post ŝi estas kondukataj al vi knabinoj, ŝiaj koleginoj.
15 Ili estas kondukataj kun ĝojo kaj kantoj;
Ili eniras en la palacon de la reĝo.
16 Anstataŭ viaj patroj estos viaj filoj;
Vi faros ilin princoj sur la tuta tero.
17 Mi memorigos vian nomon de generacio al generacio;
Tial gloros vin popoloj ĉiam kaj eterne.

46

Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Por sopranuloj. Kanto.

1 DIO estas por ni rifuĝejo kaj forto,
Helpo en mizeroj, rapide trovata.

2 Tial ni ne timas, eĉ se pereus la tero
Kaj la montoj falus en la internon de la maroj.
3 Bruu, bolu Liaj akvoj,
Tremu la montoj de ilia fiera ondado. Sela.

4 Estas rivero, kies torentoj ĝojigas la urbon de Dio,
La sanktan loĝejon de la Plejaltulo.
5 Dio estas en ĝia mezo, ĝi ne ŝanceliĝos;
Dio ĝin helpas en frua mateno.
6 Ekbruis popoloj, ekŝanceliĝis regnoj;
Li sonigis Sian voĉon, kaj la tero fandiĝis.
7 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob. Sela.

8 Iru, rigardu la farojn de la Eternulo,
Kiu faris detruojn sur la tero,
9 Kiu ĉesigas militojn ĝis la fino de la tero,
Rompas pafarkon, rompas ponardegon,
Forbruligas veturilojn per fajro.
10 Cedu, kaj sciu, ke Mi estas Dio;
Mi estas glora inter la popoloj, Mi estas glora sur la tero.
11 La Eternulo Cebaot estas kun ni;
Nia defendo estas la Dio de Jakob. Sela.

47 *Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.*

1 ĈIUJ popoloj, plaŭdu per la manoj,
Kriu al Dio per voĉo de kanto.
2 Ĉar la Eternulo Plejalta estas timinda;
Li estas granda Reĝo super la tuta tero.
3 Li subigas al ni popolojn
Kaj metas gentojn sub niajn piedojn.
4 Li elektas por ni nian heredon,
La majeston de Jakob, kiun Li amas. Sela.
5 Dio supreniras ĉe sonoj de ĝojo,
La Eternulo ĉe trumpetado.
6 Kantu al Dio, kantu!
Kantu al nia Reĝo, kantu!
7 Ĉar Dio estas la Reĝo de la tuta tero:
Kantu edifan kanton!
8 Dio reĝas super la popoloj;
Dio sidas sur Sia sankta trono.
9 La princoj de la popoloj kolektiĝis,
La popolo de la Dio de Abraham;
Ĉar al Dio apartenas la ŝildoj de la tero;
Li estas tre alta.

48 *Kanto-psalmo de la Koraĥidoj.*

1 GRANDA estas la Eternulo,
Kaj tre glora en la urbo de nia Dio,
Sur Lia sankta monto.
2 Bela altaĵo, ĝojiga por la tuta tero
Estas la monto Cion, en la norda regiono,
La urbo de la granda Reĝo.
3 Dio estas konata en ĝiaj palacoj, kiel rifuĝejo.
4 Jen kolektiĝis la reĝoj,
Sed ĉiuj kune foriris.
5 Ili vidis kaj ekmiris,
Konfuziĝis kaj forkuris.
6 Teruro ilin atakis,
Tremo, kiel ĉe akuŝantino.
7 Per orienta vento
Vi ruinigis la ŝipojn de Tarŝiŝ.
8 Kion ni aŭdis, tion ni vidis
En la urbo de la Eternulo Cebaot, en la urbo de nia Dio;
Dio fortikigu ĝin por ĉiam! Sela.
9 Ni meditis, ho Dio, pri Via boneco,
Interne de Via templo.
10 Kiel Via nomo, ho Dio,
Tiel Via gloro estas en la finoj de la tero;
Plena de justeco estas Via dekstra mano.
11 Ĝoju la monto Cion,
Ĝoju la filinoj de Jehuda,
Pro Viaj juĝoj.
12 Iru ĉirkaŭ Cion kaj ĉirkaŭrigardu ĝin,
Kalkulu ĝiajn turojn.
13 Atentu ĝiajn fortikaĵojn,
Vizitu ĝiajn palacojn,
Por ke vi rakontu al estonta generacio.
14 Ĉar jen estas Dio, nia Dio, por ĉiam kaj eterne;
Li estos nia kondukanto ĝis la morto.

49 *Al la ĥorestro. De la Koraĥidoj. Psalmo.*

1 AŬSKULTU ĉi tion, ĉiuj popoloj;
Atentu, ĉiuj loĝantoj de la mondo,
2 Kaj altrangulo kaj malaltrangulo,

Riĉulo kaj malriĉulo kune.
3 Mia buŝo diros saĝaĵon,
Kaj la penso de mia koro prudentaĵon.
4 Mi klinos mian orelon al sentenco;
Sur harpo mi esprimos mian enigmon.
5 Kial mi devus timi en tagoj de malbono,
Kiam min ĉirkaŭas la malboneco de miaj persekutantoj,
6 Kiuj fidas sian potencon
Kaj fanfaronas per sia granda riĉeco?
7 Fraton tute ne liberigos homo,
Nek donos al Dio elaĉeton por li
8 (Multekosta estus la elaĉeto de ilia animo,
Kaj neniam tio estos),
9 Ke li restu viva eterne,
Ke li ne vidu la tombon.
10 Oni ja vidas, ke saĝuloj mortas,
Kaj ankaŭ malsaĝulo kaj sensciulo pereas
Kaj lasas al aliaj sian havon.
11 Ilia deziro estas, ke iliaj domoj ekzistu por ĉiam,
Kaj iliaj loĝejoj de generacio al generacio;
Ili nomas siajn bienojn laŭ siaj nomoj.
12 Sed homo ne restas longe en honoro;
Li egaliĝas al bruto buĉota.

13 Tia estas ilia vojo, ilia espero,
Kaj iliaj posteuloj aprobas ilian opinion. Sela.
14 Kiel ŝafoj ili estos metataj en Ŝeolon;
La morto ilin paŝtos;
Kaj matene virtuloj ilin ekposedos,
Kaj ilia bildo pereos en Ŝeol, perdinte loĝejon.
15 Sed Dio liberigos mian animon el la mano de Ŝeol,
Ĉar Li prenos min. Sela.
16 Ne timu, kiam homo riĉiĝas,
Kiam grandiĝas la gloro de lia domo.
17 Ĉar mortante li nenion prenos;
Ne iros post li malsupren lia honoro.
18 Ĉar kvankam li ĝuigas sian animon dum sia vivado,
Kaj oni vin laŭdas por tio, ke vi faras al vi bone,
19 Tamen li iros al la generacio de siaj patroj,
Kiuj neniam vidos lumon.
20 Homo, kiu estas en honoro, sed ne havas prudenton,
Estas egala al bruto buĉota.

50

Psalmo de Asaf.

1 DIO de la dioj, la Eternulo, ekparolis,
Kaj vokis la teron de la sunleviĝo ĝis la sunsubiro.
2 El Cion, la perfektaĵo de beleco, Dio ekbrilis.
3 Nia Dio venas kaj ne silentas;
Fajro ekstermanta estas antaŭ Li,
Ĉirkaŭ Li estas granda ventego.
4 Li vokas la ĉielon supre kaj la teron,
Por juĝi Sian popolon:
5 Kolektu al Mi Miajn fidelulojn,
Kiuj faris kun Mi interligon ĉe oferdono.
6 Kaj la ĉielo proklamis Lian justecon,
Ĉar Dio estas tiu juĝanto. Sela.
7 Aŭskultu, ho Mia popolo, kaj Mi parolos;
Ho Izrael, Mi atestos pri vi;
Mi estas Dio, via Dio.
8 Ne pro viaj oferdonoj Mi vin riproĉos,
Ĉar viaj bruloferoj estas ĉiam antaŭ Mi.
9 Mi ne prenos el via domo bovidon,
Nek el viaj kortoj kaprojn:
10 Ĉar al Mi apartenas ĉiuj bestoj en la arbaroj,
Miloj da brutoj sur la montoj;
11 Mi konas ĉiujn birdojn sur la montoj,
Kaj ĉiuj bestoj de la kampoj estas antaŭ Mi.
12 Se Mi malsatus, Mi ne dirus al vi,
Ĉar al Mi apartenas la mondo, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.
13 Ĉu Mi manĝas viandon de bovoj,
Kaj ĉu Mi trinkas sangon de kaproj?
14 Oferdonu al Dio dankon,
Kaj plenumu antaŭ la Plejaltulo viajn promesojn.
15 Voku Min en la tago de mizero;
Mi vin liberigos, kaj vi Min gloros.

16 Sed al la malpiulo Dio diris:
Por kio vi parolas pri Miaj leĝoj
Kaj portas Mian interligon en via buŝo,

17 Dum vi malamas moralinstruon
Kaj ĵetas Miajn vortojn malantaŭen de vi ?
18 Kiam vi vidas ŝteliston, vi aliĝas al li,
Kaj kun adultuloj vi estas partoprenanto ;
19 Vian buŝon vi uzas por malbono,
Kaj via lango plektas falsaĵon ;
20 Vi sidas kaj parolas kontraŭ via frato,
Pri la filo de via patrino vi kalumnias.
21 Tion vi faris, kaj Mi silentis ;
Kaj vi pensis, ke Mi estas tia, kiel vi.
Mi punos vin, kaj Mi metos ĉion antaŭ viajn okulojn.

22 Komprenu ĉi tion, vi, kiuj forgesas Dion ;
Alie Mi disŝiros, kaj neniu savos.
23 Kiu oferdonas dankon, tiu Min honoras ;
Kaj kiu estas singarda en la vojo,
Al tiu Mi aperigos Dian helpon.

51

Al la ĥorestro. Psalmo de David, kiam venis al li la profeto Natan post lia aliĝo al Bat-Ŝeba.

1 KORFAVORU min, ho Dio, laŭ Via boneco ;
Laŭ Via granda kompatemeco elstreku miajn pekojn.
2 Lavu min tute pure de mia krimo,
Kaj purigu min de mia peko.
3 Ĉar miajn kulpojn mi konsciadas ;
Kaj mia peko estas ĉiam antaŭ mi.
4 Antaŭ Vi sola mi pekis,
Kaj mi faris tion, kio estas malbona antaŭ Viaj okuloj ;
Tial Vi estas justa en Via vorto
Kaj pura en Via juĝo.
5 Mi estas ja naskita en krimo ;
Kaj en peko gravediĝis per mi mia patrino.
6 Vi amas ja veron en la koro,
Kaj en kaŝiteco Vi aperigas al mi saĝon.
7 Senpekigu min per hisopo, kaj mi fariĝos pura ;
Lavu min, kaj mi estos pli blanka ol neĝo.
8 Aŭdigu al mi ĝojon kaj gajecon,
Kaj regajiĝos la ostoj, kiujn Vi batis.
9 Kaŝu Vian vizaĝon de miaj pekoj,
Kaj ĉiujn miajn krimojn elstreku.
10 Koron puran kreu al mi, ho Dio,
Kaj spiriton fidelan novigu en mi.
11 Ne forpuŝu min de Via vizaĝo,
Kaj Vian sanktan spiriton ne forprenu de mi.
12 Redonu al mi la ĝojon de Via helpo ;
Kaj spirito bonfara fortikigu min.
13 Mi instruos al la krimuloj Vian vojon ;
Kaj pekuloj revenos al Vi.
14 Liberigu min de sango, ho Dio, Dio de mia savo ;
Mia lango kantos Vian justecon.
15 Ho, mia Sinjoro, malfermu miajn lipojn ;
Kaj mia buŝo rakontos Vian gloron.
16 Ĉar Vi ne deziras oferdonon, alie mi ĝin donus ;
Brulofero ne plaĉas al Vi.
17 Oferdonoj al Dio estas spirito suferanta ;
Koron suferantan kaj humilan Vi, ho Dio, ne malŝatas.

18 Bonfaru al Cion laŭ Via favoro,
Konstruu la murojn de Jerusalem ;
19 Tiam plaĉos al Vi oferdonoj de pieco, brulofero kaj plenofero ;
Tiam oni metos sur Vian altaron junajn bovojn.

52

Al la ĥorestro. Instruo de David, kiam venis Doeg, la Edomido, kaj raportis al Saul, kaj diris al li : David venis en la domon de Aĥimeleĥ.

1 KIAL vi fanfaronas pro malbono, ho tirano ?
La boneco de Dio estas ĉiama.
2 Pereon intencas via lango,
Kiel akrigita razilo ĝi tranĉas malicon.
3 Vi pli amas malbonon, ol bonon ;
Pli mensogi, ol diri veron. Sela.
4 Vi amas ĉian parolon pereigan,
Parolon malican.
5 Tial Dio pereigos vin por ĉiam,
Elŝiros vin el via tendo,
Kaj elĵetos vin el la lando de la vivantoj. Sela.
6 Kaj virtuloj vidos kaj ektimos,
Kaj pri li ili ridos, dirante :
7 Jen estas la viro, kiu ne en Dio vidis sian forton,
Sed fidis sian grandan riĉecon,
Sentis sin forta per sia malbonpovado.

8 Kaj mi, kiel verda olivarbo en la domo de Dio,
Fidas la bonecon de Dio ĉiam kaj eterne.
9 Mi dankos Vin eterne por tio, kion Vi faris,
Kaj mi esperos al Via nomo, ĉar Vi estas bona por Viaj fideluloj.

53

Al la ĥorestro. Por maĥalato. Instruo de David.

1 LA sensaĝulo diris en sia koro: Dio ne ekzistas.
Ili sentaŭgiĝis, kaj abomeniĝis en la malvirto;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon.
2 Dio el la ĉielo ekrigardis la homidojn,
Por vidi, ĉu ekzistas prudentulo, kiu serĉas Dion.
3 Ĉiu devojiĝis, ĉiuj malvirtiĝis;
Ekzistas neniu, faranta bonon, ne ekzistas eĉ unu.
4 Ĉu ne prudentiĝos tiuj, kiuj faras malbonon,
Kiuj manĝas mian popolon, kiel oni manĝas panon,
Kaj kiuj ne vokas al Dio?
5 Tie ili forte ektimis, kie timindaĵo ne ekzistis;
Ĉar Dio disĵetis la ostojn de tiuj, kiuj vin sieĝas;
Vi hontigis ilin, ĉar Dio ilin forpuŝis.
6 Ho, ke venu el Cion savo al Izrael!
Kiam Dio revenigos Sian forkaptitan popolon,
Tiam triumfos Jakob kaj ĝojos Izrael.

54

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de David, kiam venis la Zifanoj, kaj diris al Saul: Jen David kaŝiĝas ĉe ni.

1 HO Dio, per Via nomo helpu min,
Kaj per Via forto donu al mi justecon.
2 Ho Dio, aŭskultu mian preĝon,
Atentu la vortojn de mia buŝo.
3 Ĉar fremduloj leviĝis kontraŭ mi,
Kaj fortuloj serĉas mian animon;
Ili ne havas Dion antaŭ si. Sela.
4 Jen Dio estas mia helpanto,
Mia Sinjoro estas subtenanto de mia animo.
5 Li returnos la malbonon al miaj malamikoj:
Laŭ Via vereco ekstermu ilin.
6 Kun volonteco mi faros al Vi oferdonon,
Mi gloros Vian nomon, ho Eternulo, ĉar ĝi estas bona;
7 Ĉar de ĉiuj suferoj Li savis min,
Kaj venĝon sur miaj malamikoj vidas mia okulo.

55

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Instruo de David.

1 AŬSKULTU, ho Dio, mian preĝon,
Kaj ne kaŝu Vin de mia petego.
2 Atentu min, kaj respondu al mi;
Mi ĝemas en mia malĝojo, kaj mi ploregas,
3 Pro la kriado de la malamiko,
Pro la premado de la malbonulo,
Ĉar ili preparas kontraŭ mi malicon
Kaj kolere min malamas.
4 Mia koro tremas en mi;
Kaj teruroj de morto min atakis;
5 Timo kaj tremo venis sur min,
Kaj konsternego min kovris.
6 Kaj mi diris: Ho, se mi havus flugilojn kiel kolombo!
Mi forflugus kaj mi ie ekloĝus;
7 Malproksimen mi foriĝus,
Mi ekloĝus en dezerto. Sela.
8 Mi rapidus al rifuĝejo
For de ventego kaj fulmotondro.
9 Pereigu, ho mia Sinjoro, disigu ilian langon;
Ĉar mi vidas rabadon kaj malpacon en la urbo.
10 Tage kaj nokte ili ĉirkaŭas ĝiajn murojn;
Kaj malbonfaroj estas interne de ĝi;
11 Pereigemo estas interne de ĝi,
Kaj trompo kaj falso ne forlasas ĝian straton.
12 Ne malamiko min ja insultas—mi tion tolerus;
Ne mia malamanto tenas sin grande kontraŭ mi—mi kaŝus min de li;
13 Sed vi, kiu estas tia sama homo, kiel mi,
Mia amiko, mia kamarado,
14 Vi, kun kiu ni kune intime paroladis,
Iradis en la domon de Dio en la homamaso.
15 La morto ilin kaptu,
Ili iru vivaj en Ŝeolon;
Ĉar malbonagado estas en iliaj loĝejoj, en ilia mezo.
16 Mi vokas al Dio,

Kaj la Eternulo min savos.
17 Vespere kaj matene kaj tagmeze mi plendas kaj ĝemas;
Kaj Li aŭskultas mian voĉon.
18 Li liberigis pace mian animon de atako kontraŭ mi,
Kiam ili grandanombre estis kontraŭ mi.
19 Dio aŭskultos, kaj Li humiligos ilin,
La vivanto de eterne; Sela.
Ĉar ili ne ŝanĝiĝas
Kaj ili ne timas Dion.
20 Li metis sian manon sur siajn amikojn,
Li rompis sian interligon;
21 Pli glata ol butero estas lia buŝo,
Sed milito estas en lia koro;
Liaj vortoj estas pli delikataj ol oleo,
Sed ili estas nudigitaj glavoj.
22 Metu vian ŝarĝon sur la Eternulon,
Kaj Li vin subtenos;
Neniam Li lasos fali piulon.
23 Vi, ho Dio, malsuprenigos ilin en la foson de pereo;
La homoj de sango kaj falso ne atingos la duonon de siaj tagoj;
Sed mi fidas Vin.

56

Al la ĥorestro. Por Jonat-elem-reĥokim. Verko de David, kiam kaptis lin la Filiŝtoj en Gat.

1 KORFAVORU min, ho Dio, ĉar homo volas min engluti,
Dum la tuta tago malamiko min premas.
2 Miaj malamikoj volas min engluti ĉiutage,
Ĉar multaj militas kontraŭ mi fiere.
3 En la tago, kiam mi timas,
Mi fidas Vin.
4 Dion, kies vorton mi gloras,
Tiun Dion mi fidas; mi ne timas:
Kion karno faros al mi?
5 Dum la tuta tago ili atakas miajn vortojn;
Ĉiuj iliaj pensoj pri mi estas por malbono.
6 Ili kolektiĝas, embuskas, observas miajn paŝojn,
Penante kapti mian animon.
7 Por ilia malbonago repagu al ili,
En kolero faligu la popolojn, ho Dio!
8 Mian vagadon Vi kalkulis;
Metu miajn larmojn en Vian felsakon,
Ili estas ja en Via libro.
9 Tiam miaj malamikoj returniĝos malantaŭen en la tago, kiam mi vokos;
Tion mi scias, ke Dio estas kun mi
10 Mi gloros vorton de Dio;
Mi gloros vorton de la Eternulo.
11 Dion mi fidas, mi ne timas:
Kion faros al mi homo?
12 Mi faris al Vi, ho Dio, promesojn
Mi plenumos al Vi dankoferojn.
13 Ĉar Vi savis mian animon de la morto,
Kaj miajn piedojn de falpuŝiĝo,
Por ke mi iradu antaŭ Dio
En la lumo de la vivo.

57

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David, kiam li forkuris de Saul en la kaverno n.

1 KORFAVORU min, ho Dio, korfavoru min;
Ĉar ĉe Vi rifuĝas mia animo,
Kaj sub la ombro de Viaj flugiloj mi min kaŝas,
Ĝis pasos la mizeroj.
2 Mi vokas al Dio Plejalta,
Al Dio, kiu decidas pri mi.
3 Li sendu el la ĉielo kaj helpu min,
Li, kiu hontigas mian persekutanton; Sela.
Dio sendu Sian favoron kaj Sian veron.
4 Mia animo estas inter leonoj;
Mi kuŝas inter homidoj avidaj, kies dentoj estas ponardegoj kaj sagoj,
Kaj kies lango estas akra glavo.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero.

6 Reton ili metis antaŭ miaj piedoj;
Ili premis mian animon;
Ili fosis antaŭ mi foson,
Sed ili mem falis en ĝin. Sela.
7 Fortika estas mia koro, ho Dio, fortika estas mia koro;
Mi kantos kaj gloros.
8 Vekiĝu, mia honoro, vekiĝu, psaltero kaj harpo;
Mi vekos la matenan ĉielruĝon.
9 Mi gloros Vin, ho mia Sinjoro, inter la popoloj;
Mi prikantos Vin inter la gentoj.
10 Ĉar granda ĝis la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
11 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Via gloro estu super la tuta tero.

58 *Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David.*

1 ĈU efektive vi parolas veron, vi potenculoj ?
Ĉu vi juste juĝas, homidoj ?
2 Kontraŭe, en la koro vi faras krimaĵojn,
Sur la tero vi pesas per manoj rabemaj.
3 De la momento de sia naskiĝo la malvirtuloj devojiĝis ;
De el la ventro de sia patrino la mensogantoj ekeraris.
4 Ilia veneno estas simila al la veneno de serpento,
De surda aspido, kiu ŝtopas sian orelon,
5 Kiu ne aŭskultas la vortojn de sorĉistoj,
Kiel ajn lertaj en sia arto.
6 Ho Dio, frakasu iliajn dentojn en ilia buŝo ;
Frakasu la makzelojn de la junaj leonoj, ho Eternulo !
7 Ili forverŝiĝu kiel akvo, kiu malaperas ;
Kiam Li ĵetos Siajn sagojn, ili estu kiel buĉitaj.
8 Kiel limako konsumiĝanta ili malaperu,
Kiel abortaĵo virina, kiu ne vidis la sunon ;
9 Antaŭ ol viaj kaldronoj eksentos la dornojn,
Ilin vivajn kaj freŝajn pereigu la ventego.
10 Ĝojos la virtulo, kiam li vidos venĝon ;
Li lavos siajn piedojn en la sango de la malvirtulo.
11 Kaj la homoj diros : Ekzistas rekompenco por la virtulo,
Ekzistas Dio, juĝanto sur la tero.

59 *Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Verko de David, kiam Saul sendis, ke oni gardu la domon, por lin mortigi.*

1 SAVU min de miaj malamikoj, mia Dio ;
Defendu min kontraŭ tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ mi.
2 Savu min de la krimuloj,
Kaj kontraŭ la sangaviduloj helpu min.
3 Ĉar jen ili embuskas kontraŭ mia animo,
Fortuloj kolektiĝas kontraŭ mi,
Ne por mia krimo kaj ne por mia peko, ho Eternulo.
4 Sen kulpo de mia flanko ili kunkuras kaj armiĝas ;
Rapidu renkonte al mi, kaj rigardu.
5 Vi, ho Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael,
Vekiĝu, por punviziti ĉiujn popolojn ;
Ne indulgu ĉiujn krimajn malbonfarantojn. Sela.
6 Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj,
Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
7 Jen ili parolaĉas per siaj buŝoj ;
Glavoj estas sur iliaj lipoj ; ĉar kiu, ili diras, aŭdas ?
8 Sed Vi, ho Eternulo, ridos pri ili ;
Vi mokos ĉiujn popolojn.
9 Ho mia forto, al Vi mi min turnas ;
Ĉar Dio estas mia rifuĝo.
10 Mia bona Dio rapidos al mi ;
Dio vidigos al mi venĝon sur miaj malamikoj.
11 Ne mortigu ilin, por ke ne forgesu mia popolo ;
Disbatu ilin per Via forto kaj faligu ilin,
Ho Sinjoro, nia ŝildo.
12 La parolo de iliaj lipoj estas peko de iliaj buŝoj ;
Ili kaptiĝu per sia malhumileco,
Ĉar ili parolas nur pri ĵurrompo kaj mensogo.
13 Ekstermu ilin en kolerego, ekstermu, ke ili ne plu ekzistu ;
Kaj ili eksciu, ke Dio regas ĉe Jakob,
Ĝis la limoj de la mondo. Sela.
14 Ili revenas vespere, bojas kiel hundoj,
Kaj iras ĉirkaŭ la urbo.
15 Ili vagas pro manĝo,
Kaj sen satiĝo pasigas la nokton.
16 Sed mi kantos Vian forton,
Kaj matene mi gloros Vian bonecon ;
Ĉar Vi estis por mi defendo kaj rifuĝo
En la tago de mia malfeliĉo.
17 Ho mia forto, al Vi mi kantos ;
Ĉar Dio estas mia defendo, la Dio de mia favoro.

60

Al la ĥorestro. Por ŝuŝan-eduto. Instrua verko de David, kiam li militis kun Sirio Mezopotamia kaj kun Sirio Coba, kaj kiam Joab, revenante, batis dek du mil Edomidojn en la Valo de Salo.

1 HO Dio, Vi forlasis nin, Vi disbatis nin;
Vi koleris; rekonsolu nin.
2 Vi ekskuis la teron kaj fendis ĝin;
Resanigu ĝiajn vundojn, ĉar ĝi ŝanceliĝas.
3 Vi sentigis al Via popolo pezan sorton;
Vi trinkigis al ni vinon senkonsciigan.
4 Sed Vi donis standardon al tiuj, kiuj Vin timas,
Por ke ili ĝin levu pro la vero. Sela.
5 Por ke liberiĝu Viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min.
6 Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos;
Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros.
7 Al Mi apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase;
Efraim estas la forto de Mia kapo,
Jehuda estas Mia sceptro.
8 Moab estas Mia lavopelvo;
Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon;
Super Filiŝtujo Mi triumfe krios.
9 Kiu enkondukos min en fortikigitan urbon?
Kiu alkondukos min ĝis Edom?
10 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin?
Vi ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj.
11 Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko;
Vanta estas helpo de homo.
12 Kun Dio ni faros heroaĵojn;
Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

61

Al la ĥorestro. Por korda instrumento. De David.

1 AŬSKULTU, ho Dio, mian krion;
Atentu mian preĝon.
2 De la fino de la tero mi vokas al Vi en la malĝojo de mia koro:
Sur rokon tro altan por mi suprenkonduku min.
3 Ĉar Vi estis mia rifuĝejo,
Fortika turo kontraŭ malamiko.
4 Lasu min loĝi eterne en Via tendo,
Havi rifuĝon sub la kovro de Viaj flugiloj. Sela.
5 Ĉar Vi, ho Dio, aŭdis miajn promesojn;
Vi donis al mi la heredon de tiuj, kiuj timas Vian nomon.
6 Aldonu tagojn al la tagoj de la reĝo,
Ke liaj jaroj daŭru multajn generaciojn.
7 Li restu eterne antaŭ Dio;
Boneco kaj vero laŭ Via volo lin gardu.
8 Tiel mi prikantos Vian nomon eterne,
Plenumante miajn promesojn ĉiutage.

62

Al la ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de David.

1 NUR al Dio esperas mia animo;
De Li venas mia savo.
2 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;
Mi ne tute renversiĝos.
3 Ĝis kiam vi insidos kontraŭ viro kaj ĉiuj vi penos faligi lin,
Kiel kliniĝintan muron, kiel barilon kadukan?
4 Ili meditas nur pri tio, ke ili dejetu lin de lia altaĵo;
Plaĉas al ili malvero;
Per la buŝo ili benas, kaj interne ili malbenas. Sela.
5 Nur Dion fidu, mia animo;
Ĉar Li estas mia espero.
6 Nur Li estas mia fortikaĵo kaj mia savo, mia rifuĝejo;
Mi ne renversiĝos.
7 En Dio estas mia savo kaj mia honoro;
Mia forta roko, mia ŝirmo estas en Dio.
8 Fidu Lin en ĉiu tempo, ho popolo;
Elverŝu antaŭ Li vian koron:
Dio estas nia defendo. Sela.
9 Nur vantaĵo estas la malaltranguloj, malveraĵo estas la altranguloj;
Metitaj sur pesilon, ili ĉiuj estas malpli ol vantaĵo.
10 Ne fidu perfortaĵon, kaj rabitaĵon ne fidu vane;
Kiam kreskos riĉeco, ne atentu ĝin per via koro.
11 Unu vorton diris Dio,
Dufoje mi ĝin aŭdis,

Ke la forto estas ĉe Dio.
12 Kaj Vi, ho mia Sinjoro, havas favorkorecon;
Ĉar Vi redonas al homo laŭ liaj faroj.

63 *Psalmo de David, kiam li estis en la dezerto de Judujo.*

1 HO Dio, mia Dio, Vin mi fervore serĉas;
Soifas pri Vi mia animo, sopiras pri Vi mia karno,
En lando seka, sensuka, kaj senakva.
2 Mi volus vidi Vin en Via sanktejo,
Vidi Vian forton kaj gloron.
3 Ĉar Via favoro estas pli bona ol vivo;
Miaj lipoj Vin gloras.
4 Tiel mi Vin gloradus en la daŭro de mia vivo,
Levadus miajn manojn pro Via nomo.
5 Kvazaŭ de graso kaj oleo satiĝus mia animo,
Kaj per vortoj de kanto Vin gloradus mia buŝo.
6 Kiam mi rememoras Vin sur mia lito,
En ĉiuj partoj de la nokto mi meditas pri Vi.
7 Ĉar Vi estis por mi helpo,
Kaj en la ombro de Viaj flugiloj mi ĝojas.
8 Mia animo alglui ĝis al Vi;
Min subtenas Via dekstra mano.
9 Kaj tiuj, kiuj penas pereigi mian animon,
Iros en la profundon subteran.
10 Ili estos mortigitaj per glavo,
Fariĝos akiro de vulpoj.
11 Kaj la reĝo ĝojos per Dio;
Triumfos ĉiu, kiu ĵuras al Li;
Ĉar ŝtopiĝos la buŝo de tiuj, kiuj parolas malveron.

64 *Al la ĥorestro. Psalmo de David.*

1 AŬDU, ho Dio, mian krion en mia malĝojo;
De la teruro pri malamiko gardu mian vivon.
2 Ŝirmu min kontraŭ la konspiro de maliculoj,
Kontraŭ la amaso de krimuloj,
3 Kiuj akrigis sian langon kiel glavon,
Direktis vortojn maldolĉajn, kvazaŭ siajn sagojn,
4 Por pafi kaŝe kontraŭ senkulpulon;
Subite ili pafas kontraŭ lin kaj ne timas.
5 Ili fortikigas sin en malbona intenco,
Ili konsiliĝas, por meti sekrete retojn;
Ili diras: Kiu ilin vidos?
6 Ili elpensas krimojn, kaŝas ilin tre zorge interne en si,
En la profundeco de la koro.
7 Sed Dio pafos kontraŭ ilin;
Per sago subita ili estos frapitaj.
8 Kaj ili falos per sia propra lango;
Ĉiuj, kiuj ilin vidos, balancos la kapon.
9 Kaj ektimos ĉiuj homoj,
Kaj ili rakontos la agon de Dio
Kaj komprenos Liajn farojn.
10 La virtulo ĝojos per la Eternulo, kaj fidos Lin;
Kaj triumfos ĉiuj, kiuj havas pian koron.

65 *Al la ĥorestro. Psalmo de David. Kanto.*

1 VIN oni fidas kaj gloras, ho Dio, en Cion;
Kaj al Vi oni plenumas promesojn.
2 Al Vi, kiu aŭskultas preĝon,
Venas ĉiu karno.
3 Krimaĵoj min premas;
Niajn pekojn Vi pardonos.
4 Feliĉa estas tiu, kiun Vi elektas kaj alproksimigas al Vi,
Ke li loĝu en Viaj kortoj.
Ni satiĝu per la bonaĵoj de Via domo,
De Via sankta templo.
5 Per timindaĵoj Vi respondas al ni en justeco,
Ho Dio de nia savo,
Espero de ĉiuj finoj de la tero kaj de malproksimaj maroj,
6 Vi, kiu fortigas montojn per Sia forto,
Kiu estas zonita per potenco,
7 Kiu kvietigas la bruadon de maroj, la bruadon de iliaj ondoj,
Kaj la tumulton de popoloj.
8 Kaj ektimos pro Viaj mirakloj la loĝantoj de la limoj;
La lokojn de la sunleviĝo kaj sunsubiro Vi ĝojigas.
9 Vi memoras pri la tero,

Kaj Vi donas al ĝi akvon, kaj Vi forte ĝin riĉigas;
La torento de Dio estas plena de akvo;
Vi pretigas ĝian panon, ĉar tiel Vi ĝin aranĝis.
10 Vi donas trinkon al ĝiaj sulkoj,
Vi ebenigas ĝiajn bulojn;
Per pluvego Vi ĝin moligas,
Vi benas ĝiajn kreskaĵojn.
11 Vi kronas la jaron per Via bono;
Kaj la signoj de Viaj piedoj gutas per graso.
12 La stepoj de dezerto grasiĝas,
Kaj la montetoj zoniĝas per ĝojo.
13 La herbejoj kovriĝas per brutaroj,
Kaj la kampoj vestiĝas per greno;
Ili ĝojas kaj kantas.

66 *Al la ĥorestro. Kanto-psalmo.*

1 ĜOJE kriu al Dio tuta la tero.
2 Muziku la gloron de Lia nomo,
Faru honoron al Lia gloro.
3 Diru al Dio: Kiel timindaj estas Viaj faroj!
Pro Via granda forto kaŝiĝas antaŭ Vi Viaj malamikoj.
4 La tuta tero kliniĝas antaŭ Vi kaj kantas al Vi,
Kantas Vian nomon. Sela.
5 Venu, kaj rigardu la farojn de Dio,
Kiu estas timinda pro Siaj faroj inter la homidoj.
6 Li faris el maro sekan teron;
Riveron oni transpaŝis piede;
Tie ni ĝojis pro Li.
7 Li regas per Sia potenco eterne;
Liaj okuloj rigardas la popolojn;
La ribelantoj ne leviĝu. Sela
8 Laŭdu, ho popoloj, nian Dion,
Kaj laŭte aŭdigu Lian gloron.
9 Li donis vivon al nia animo,
Kaj ne lasis falŝanceliĝi nian piedon.
10 Ĉar Vi esploris nin, ho Dio;
Vi refandis nin, kiel oni refandas arĝenton.
11 Vi enirigis nin en kaptilon,
Vi metis ŝarĝon sur niajn lumbojn;
12 Vi rajdigis homojn sur niaj kapoj;
Ni trapasis fajron kaj akvon,
Sed Vi elirigis nin en bonstaton.
13 Mi eniros en Vian domon kun bruloferoj;
Mi plenumos al Vi miajn promesojn,
14 Kiujn eligis miaj lipoj kaj elparolis mia buŝo,
Kiam mi estis en premo.
15 Grasajn bruloferojn mi alportos al Vi kun fumo de virŝafoj;
Mi oferos bovidojn kaj kaprojn. Sela.
16 Venu, aŭskultu, ĉiuj, kiuj timas Dion;
Kaj mi rakontos, kion Li faris por mia animo.
17 Al Li mi vokis per mia buŝo,
Kaj Lia glorado estis sub mia lango.
18 Se mi vidus maljustaĵon en mia koro,
Mia Sinjoro min ne aŭskultus;
19 Sed Dio aŭskultis,
Li atentis la voĉon de mia preĝo.
20 Glorata estu Dio,
Kiu ne forpuŝis mian preĝon kaj ne rifuzis al mi Sian bonecon.

67 *Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo-kanto.*

1 DIO nin korfavoru kaj benu;
Li aperigu al ni Sian luman vizaĝon. Sela
2 Oni ekkonu sur la tero Vian vojon,
En ĉiuj popoloj Vian savon.
3 Danku Vin popoloj, ho Dio,
Danku Vin ĉiuj popoloj.
4 Ĝoju kaj kantu gentoj,
Ĉar Vi juĝas popolojn juste,
Kaj gentojn sur la tero Vi regas. Sela.
5 Danku Vin popoloj, ho Dio,
Danku Vin ĉiuj popoloj.
6 La tero donis sian frukton;
Benos nin Dio, nia Dio.
7 Benos nin Dio;
Kaj respektu Lin ĉiuj limoj de la tero.

68 *Al la ĥorestro. De David. Psalmo-kanto.*

1 LEVIĜU Dio, disĵetiĝu Liaj malamikoj,
Kaj forkuru Liaj malamantoj for de Li.
2 Kiel dispeliĝas fumo, tiel Vi ilin dispelu;
Kiel vakso fandiĝas de fajro, tiel pereu la malvirtuloj antaŭ Dio.
3 Sed la virtuloj ĝojos, gajos antaŭ Dio,
Kaj triumfos ĝojege.

4 Kantu al Dio, muziku al Lia nomo,
Gloru la veturantan sur la nuboj;
Lia nomo estas JAH; ĝoju antaŭ Li.
5 Patro de la orfoj kaj juĝanto de la vidvinoj
Estas Dio en Sia sankta loĝejo.
6 Dio donas domon al soluloj,
Eliriga malliberulojn en liberecon;
Nur la ribeluloj restas en dezerto.

7 Ho Dio, kiam Vi iris antaŭ Via popolo,
Kiam Vi paŝis en la dezerto, Sela.
8 La tero tremis kaj la ĉielo fandiĝis de la vizaĝo de Dio,
Tiu Sinaj tremis de la vizaĝo de Dio, Dio de Izrael.
9 Bonfaran pluvon Vi verŝis, ho Dio, sur Vian heredon,
Kaj kiam ĝi perdis la fortojn, Vi ĝin vigligis.
10 Via gento ekloĝis tie;
Vi pretigis per Via boneco ĉion por la malriĉulo, ho Dio.
11 Mia Sinjoro elparolas vorton;
Kaj grandega estas la nombro de la anoncantinoj.
12 Reĝoj de armeoj forkuras, forkuras;
Kaj la hejmesidantino dividas akiron.
13 Kiam vi kuŝas inter brutejoj,
La flugiloj de kolombo estas kovritaj de arĝento,
Kaj ĝiaj plumoj de brilanta oro.
14 Kiam la Plejpotenculo dismetis reĝojn sur la tero,
Ĝi brilis kiel neĝo sur Calmon.
15 Monto de Dio estas la monto Baŝana,
Monto multepinta estas la monto Baŝana.
16 Kial vi, montoj multepintaj, envie rigardas la monton,
Kiun Dio elektis, por sidi sur ĝi,
Kaj sur kiu la Eternulo loĝos eterne?
17 Da veturiloj de Dio ekzistas multaj miloj da miloj;
Inter ili estas mia Sinjoro sur la sankta Sinaj.
18 Vi supreniris alten, alkondukis kaptitojn,
Prenis donacojn de homoj,
Kaj eĉ ribeluloj povas loĝi ĉe la Eternulo, la Dio.
19 Glorata estu mia Sinjoro, ĉiutage Li zorgas pri ni;
Dio estas nia savo. Sela.
20 Dio estas por ni Dio de savo,
Kaj la Eternulo, mia Sinjoro, savas de la morto.
21 Jes, Dio frakasas la kapon de Siaj malamikoj,
La multeharan kranion de tiuj, kiuj obstinas en siaj pekoj.
22 Mia Sinjoro diris: El Baŝan Mi alkondukos,
Mi alkondukos el la profundeco de la maro;
23 Por ke vi trempu vian piedon en sango,
Kaj la lango de viaj hundoj ĝuu de viaj malamikoj.
24 Oni vidis Vian iron, ho Dio,
La iron de mia Dio, mia Reĝo, en la sanktejo.
25 Antaŭe iris kantistoj, poste kordinstrumentistoj,
En la mezo de knabinoj tamburinistinoj.
26 En la kunvenoj gloru Dion, mian Sinjoron,
Vi, devenantoj de Izrael.
27 Tie estas Benjamen, la plej juna, ilia reganto;
La princoj de Jehuda kaj iliaj amasoj;
La princoj de Zebulun kaj de Naftali.

28 Via Dio destinis vian forton.
Fortikigu, ho Dio, tion, kion Vi faris por ni.
29 Pro Via templo en Jerusalem
La reĝoj alportos al Vi donacojn.
30 Kvietigu la beston en la kanoj,
La aron da bovoj kun la bovidoj,
Popoloj, kiuj humiliĝas pro pecoj da arĝento.
Li dispelas la popolojn, kiuj deziras batalojn.
31 Venos eminentuloj el Egiptujo;
Etiopujo rapidos, por etendi siajn manojn al Dio.
32 Regnoj de la tero, kantu al Dio,
Muziku al mia Sinjoro, Sela.
33 Kiu regas en la ĉielo de la eternaj ĉieloj.
Jen Li tondras per Sia voĉo, forta voĉo.
34 Gloru la forton de Dio!
Super Izrael estas Lia majesto,
Kaj Lia potenco estas en la nuboj.

35 Timinda Vi estas, ho Dio, en Via sanktejo.
Li estas la Dio de Izrael,
Li donas forton kaj potencon al la popolo.
Glorata estu Dio.

69 *Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. De David.*

1 SAVU min, ho Dio ;
Ĉar la akvoj venis ĝis mia animo.
2 Mi profundiĝis en profundan marĉon, kaj mi ne havas, sur kio stari ;
Mi enfalis en la profundon de la akvo, kaj la fluo min forportas.
3 Mi senfortiĝis de mia kriado, sekiĝis mia gorĝo ;
Laciĝis miaj okuloj de la atendado de mia Dio.
4 Pli multaj ol la haroj de mia kapo estas miaj senkaŭzaj malamantoj ;
Fortiĝis miaj premantoj, miaj maljustaj malamikoj ;
Kion mi ne rabis, tion mi devas fordoni.
5 Ho Dio, Vi scias mian malsaĝecon ;
Kaj miaj kulpoj ne estas kaŝitaj por Vi.
6 Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj esperas al Vi, ho mia Sinjoro, Eternulo Cebaot !
Ne hontiĝu per mi tiuj, kiuj Vin serĉas, ho Dio de Izrael !
7 Ĉar pro Vi mi portas malhonoron,
Honto kovras mian vizaĝon.
8 Mi fariĝis fremda por miaj fratoj,
Nekonato por la filoj de mia patrino.
9 Ĉar fervoro pri Via domo min konsumis,
Kaj la insultoj de Viaj insultantoj falis sur min.
10 Kaj mi ploras, mia animo estas en fasto,
Kaj pri tio oni min hontigas.
11 Kiel veston mi metis sur min sakon,
Kaj mi fariĝis moka ekzemplo por ili.
12 Parolas pri mi la sidantoj ĉe la pordego,
Kaj la drinkantoj kantas pri mi.
13 Kaj mi preĝas al Vi, ho Eternulo, en favora tempo ;
Ho Dio, pro Via granda boneco respondu al mi per Via vera helpo.
14 Eligu min el la ŝlimo, ke mi ne dronu ;
Mi estu savita kontraŭ miaj malamantoj kaj el profunda akvo.
15 Ne fortiru min fluo de la akvo,
Ne englutu min profundo,
Kaj abismo ne fermu super mi sian buŝon.
16 Aŭskultu min, ho Eternulo, ĉar bona estas Via favorkoreco ;
Laŭ Via kompatemeco turnu Vin al mi.
17 Kaj ne kaŝu antaŭ Via sklavo Vian vizaĝon, ĉar mi suferas ;
Rapidu, aŭskultu min.
18 Alproksimiĝu al mia animo, savu ĝin ;
Spite miajn malamikojn liberigu min.
19 Vi scias mian malhonoron kaj mian honton kaj mian mokatecon ;
Antaŭ Vi estas ĉiuj miaj premantoj.
20 Honto rompis mian koron, kaj mi senfortiĝis ;
Mi atendis kompatantojn, sed ili forestis ;
Konsolantojn, sed mi ne trovis.
21 Kaj ili donis al mi por manĝo galon,
Kaj en mia soifo ili trinkigis al mi vinagron.
22 Ilia tablo antaŭ ili fariĝu reto,
Kaj ilia prospero fariĝu kaptilo.
23 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu ;
Kaj iliajn lumbojn malfortigu por ĉiam.
24 Verŝu sur ilin Vian furiozon,
Kaj la flamo de Via kolero ilin ataku.
25 Ilia loĝejo dezertiĝu,
En iliaj tendoj ne ekzistu loĝanto.
26 Ĉar tiun, kiun Vi frapis, ili persekutas,
Kaj la suferojn de Viaj batitoj ili rakontas.
27 Aldonu kulpon al ilia kulpo,
Ke ili ne atingu Vian bonecon.
28 Ili estu elstrekitaj el la libro de vivantoj,
Kaj ili ne estu skribitaj kune kun virtuloj.
29 Sed mi estas malriĉa kaj suferanta ;
Via helpo min defendu, ho Dio.
30 Mi gloros la nomon de Dio per kanto,

Kaj mi rakontos en danko Lian grandecon.
31 Kaj ĝi estos pli agrabla al la Eternulo,
Ol bovo aŭ bovido kun kornoj kaj fendohavaj hufoj.
32 Vidos humiluloj kaj ĝojos!
Ho serĉantoj de Dio, via koro reviviĝu.
33 Ĉar la Eternulo aŭskultas humilulojn,
Kaj Siajn malliberulojn Li ne malŝatas.
34 Gloru Lin la ĉielo kaj la tero,
La maroj, kaj ĉio, kio en ili moviĝas.
35 Ĉar Dio helpos Cionon kaj konstruos la urbojn de Judujo,
Ke oni tie loĝos kaj ilin heredos.
36 Kaj la idaro de Liaj sklavoj ĝin heredos,
Kaj la amantoj de Lia nomo loĝos en ĝi.

70 *Al la ĥorestro. De David. Pro memoro.*

1 VOLU, ho Dio, savi min;
Ho Eternulo, rapidu helpi min.
2 Hontiĝu kaj konfuziĝu tiuj, kiuj serĉas mian animon;
Retiriĝu kaj estu mokataj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
3 Kun honto iru returne tiuj,
Kiuj diras al mi: Ha, ha!
4 Gaju kaj ĝoju pro Vi ĉiuj Viaj serĉantoj;
Kaj la amantoj de Via savo diru ĉiam:
Granda estas Dio.
5 Kaj mi estas mizera kaj malriĉa;
Ho Dio, rapidu al mi.
Vi estas mia helpo kaj mia savanto;
Ho Eternulo, ne malrapidu.

71 VIN, ho Eternulo, mi fidas:
Mi neniam estu hontigita.
2 Per Via justeco savu min kaj liberigu min;
Klinu al mi Vian orelon, kaj helpu min.
3 Estu por mi fortika roko, kien mi povus ĉiam veni,
Kiun Vi destinis por mia savo;
Ĉar Vi estas mia roko kaj mia fortikaĵo.
4 Ho mia Dio, liberigu min el la mano de malbonulo,
El la mano de krimulo kaj premanto.
5 Ĉar Vi estas mia espero, ho mia Sinjoro;
La Eternulo estas mia fido de post mia juneco.
6 Vin mi fidis de la embrieco,
De la ventro de mia patrino Vi estas mia protektanto;
Vin mi ĉiam gloros.
7 Mirindaĵo mi estis por multaj;
Kaj Vi estas mia forta rifuĝejo.
8 Mia buŝo estas plena de glorado por Vi,
Ĉiutage de Via majesto.
9 Ne forpuŝu min en la tempo de maljuneco;
Kiam konsumiĝos miaj fortoj, tiam ne forlasu min.
10 Ĉar miaj malamikoj parolas pri mi,
Kaj tiuj, kiuj insidas kontraŭ mia animo, konsiliĝas inter si,
11 Dirante: Dio lin forlasis;
Persekutu kaj kaptu lin, ĉar neniu lin savos.
12 Ho Dio, ne malproksimiĝu de mi;
Ho mia Dio, rapidu, por helpi min.
13 Estu hontigitaj kaj malaperu la persekutantoj de mia animo;
De honto kaj malhonoro estu kovritaj tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.
14 Kaj mi ĉiam fidos
Kaj ĉiam pligrandigos Vian gloron.
15 Mia buŝo rakontos Vian justecon,
Ĉiutage Vian helpon,
Ĉar mi ne povus ĉion elkalkuli.
16 Mi gloros la fortojn de mia Sinjoro, la Eternulo;
Mi rakontos nur Vian justecon.
17 Ho Dio, Vi instruis min detempe de mia juneco;
Kaj ĝis nun mi predikas pri Viaj mirakloj.
18 Ankaŭ ĝis la maljuneco kaj grizeco ne forlasu min, ho Dio,
Ĝis mi rakontos pri Via brako al la estonta generacio,
Pri Via forto al ĉiuj venontoj.
19 Via justeco, ho Dio, estas tre alta;
En la grandaj faroj, kiujn Vi plenumis,
Ho Dio, kiu Vin egalas?
20 Vi vidigis al mi grandajn kaj kruelajn suferojn,
Sed Vi denove min vivigis,
Kaj el la abismoj de la tero Vi denove min eligis.

21 Vi pliigas mian grandecon
Kaj denove min konsolas.
22 Kaj mi gloros Vin per psaltero por Via fideleco, ho mia Dio;
Mi kantos al Vi per harpo,
Ho Sanktulo de Izrael!
23 Ĝojas miaj lipoj, kiam mi kantas al Vi;
Kaj mia animo, kiun Vi savis.
24 Kaj mia lango ĉiutage rakontas Vian justecon;
Ĉar hontigitaj kaj malhonoritaj estas tiuj, kiuj deziras al mi malbonon.

72

Pri Salomono.

1 HO Dio, Vian juĝon donu al la reĝo
Kaj Vian justecon al la reĝido.
2 Li juĝu Vian popolon kun vero
Kaj Viajn prematojn kun justeco.
3 La montoj alportu al la popolo pacon,
Ankaŭ la montetoj, per justeco.
4 Li juĝu la prematojn en la popolo,
Li savu la filojn de senhavulo,
Kaj li dispremu la premanton.
5 Oni timu Vin tiel longe, kiel ekzistos la suno kaj la luno,
De generacioj al generacioj.
6 Li malleviĝu, kiel pluvo sur falĉitan herbejon;
Kiel gutoj, kiuj malsekigas la teron.
7 En liaj tagoj floru virtulo kaj granda paco,
Ĝis ne plu ekzistos la luno.
8 Li regu de maro ĝis maro
Kaj de la Rivero ĝis la finoj de la tero.
9 Kliniĝu antaŭ li la dezertanoj,
Kaj liaj malamikoj leku polvon.
10 La reĝoj de Tarŝiŝ kaj de la insuloj alportu donacojn;
La reĝoj de Ŝeba kaj Seba venigu donojn.
11 Kliniĝu antaŭ li ĉiuj reĝoj;
Ĉiuj popoloj lin servu.
12 Ĉar li savos ploregantan malriĉulon
Kaj senhelpan mizerulon.
13 Li estos favorkora por malriĉulo kaj senhavulo,
Kaj li savos la animojn de mizeruloj.
14 De malico kaj krimo li savos iliajn animojn;
Kaj kara estos ilia sango en liaj okuloj.
15 Kaj li vivu, kaj oni donu al li el la oro de Ŝeba;
Kaj oni ĉiam preĝu por li, kaj ĉiutage oni lin benu.
16 Estu multe da greno en la lando;
Sur la supro de la montoj ĝiaj spikoj ondiĝu kiel Lebanon;
Kaj en la urboj ĉio floru, kiel herbo sur la tero.
17 Lia nomo estu eterna;
Tiel longe, kiel ekzistas la suno, kresku lia nomo;
Ĉiuj popoloj sin benu per li kaj gloru lin.

18 Glorata estu Dio la Eternulo, Dio de Izrael,
Kiu sola faras miraklojn.
19 Kaj laŭdata estu Lia glora nomo eterne;
Kaj Lia gloro plenigu la tutan teron.
Amen, kaj amen!

20 Finiĝis la preĝoj de David, filo de Jiŝaj.

LIBRO TRIA

73

Psalmo de Asaf.

1 JES, bona estas Dio por Izrael,
Por tiuj, kiuj havas puran koron.
2 Sed mi—apenaŭ ne falŝanceliĝis miaj piedoj,
Preskaŭ elglitis miaj paŝoj.
3 Ĉar mi ĉagreniĝis pro la fanfaronuloj,
Vidante la bonstaton de la malvirtuloj.
4 Ĉar ili ne havas suferojn de morto,
Kaj iliaj fortoj estas fortikaj.
5 Ili ne partoprenas en la zorgoj de homoj,
Kaj ili ne suferas kun aliaj homoj.
6 Tial ilian kolon ĉirkaŭvolvis fiereco,

Kaj perforteco ilin vestas kiel
ornamo.
7 Pro graso elmetiĝis iliaj okuloj,
Superbordiĝis en ilia koro la
intencoj.
8 Ili mokas, ili parolas malbon-
intence pri premado;
Ili parolas de alte.
9 Kontraŭ la ĉielon ili levas sian
buŝon,
Kaj ilia lango promenas sur la
tero.
10 Tial tien ankaŭ iras Lia popolo,
Kaj ili akvon ĉerpas abunde.
11 Kaj ili diras: Kiel Dio scias ?
Kaj ĉu la Plejaltulo komprenas ?
12 Jen tiuj estas malvirtuloj,
Kaj ili estas feliĉuloj de la mondo
kaj atingis riĉecon !
13 Nur vane mi purigis mian koron
Kaj lavis per senkulpeco miajn
manojn,
14 Kaj mi turmentiĝas ĉiutage
Kaj mi suferas punon ĉiumatene !
15 Se mi intencus paroli kiel ili,
Tiam mi fariĝus perfida al la
generacio de Viaj filoj.
16 Mi meditis, por kompreni ĉi tion;
Sed ĝi estis malfacila en miaj
okuloj,
17 Ĝis mi venis en la sanktejojn de
Dio
Kaj ekkomprenis la finon de tio.
18 Vi starigas ilin sur glitiga loko;
Kaj Vi ĵetas ilin en pereon.
19 Kiel momente ili ruiniĝis !
Pereis, malaperis de subita ter-
uro !
20 Simile al sonĝo post la vekiĝo,
Vi, ho mia Sinjoro, en kolero tute
sensignifigas ilian bildon.
21 Kiam bolis mia koro
Kaj turmentiĝis mia internaĵo,
22 Tiam mi estis senklerulo kaj mi ne
komprenis;
Mi estis kiel bruto antaŭ Vi.
23 Sed mi ĉiam estas apud Vi;
Vi tenas min je la dekstra mano.
24 Per Via konsilo Vi min kondukas,
Kaj poste Vi akceptas min kun
honoro.
25 Kiu estas por mi en la ĉielo ?
Kaj krom Vi mi nenion volas sur la
tero.
26 Konsumiĝas mia karno kaj mia
koro;
Sed la fortikaĵo de mia koro
kaj mia parto estas Dio por
eterne.
27 Jen tiuj, kiuj malproksimiĝas de
Vi, pereas;
Vi ekstermas ĉiun, kiu perfidiĝis
al Vi.
28 Sed al mi estas bone, ke mi estas
proksima al Dio;
Sur mian Sinjoron, sur la Etern-
ulon, mi metis mian fidon,
Por rakonti ĉiujn Viajn farojn.

74

Instruo de Asaf.

1 KIAL, ho Dio, Vi forpuŝis nin por
ĉiam ?
Kial fumas Via kolero kontraŭ la
ŝafoj de Via paŝtejo ?
2 Rememoru Vian komunumon, kiun
Vi aĉetis en la tempo antikva,
La genton de Via heredo, kiun Vi
liberigis,
Ĉi tiun monton Cion, sur kiu Vi
loĝiĝis.
3 Direktu Viajn paŝojn al la eternaj
ruinoj,
Al ĉio, kion detruis malamiko en
la sanktejo.
4 Krias Viaj malamikoj en Via domo,
Metis tie siajn signojn.
5 Oni vidas, kiel ili levas la hakilojn
Kontraŭ la lignajn plektaĵojn.
6 Kaj nun ĉiujn ĝiajn skulptaĵojn
Ili dishakas per hakilo kaj
marteloj.
7 Ili bruligis per fajro Vian sankt-
ejon,
Malhonore alterigis la loĝejon de
Via nomo.
8 Ili diris en sia koro: Ni ruinigos
ilin tute;
Ili forbruligis ĉiujn domojn de Dio
en la lando.
9 Niajn signojn ni ne vidis;
Jam ne ekzistas profeto,
Kaj neniu ĉe ni scias, kiel longe
tio daŭros.
10 Kiel longe, ho Dio, mokos la
premanto ?
Ĉu eterne la malamiko insultos
Vian nomon ?
11 Kial Vi retenas Vian brakon kaj
Vian dekstran manon ?
Ekstermu ilin el Via basko.

12 Dio estas ja mia Reĝo de antikve,
Li faras savon sur la tero.
13 Vi disŝiris per Via forto la maron,
Vi rompis la kapojn de balenoj en
la akvo;

14 Vi disbatis la kapojn de la levjatano,
Vi donis ĝin por manĝo al la bestoj de la dezerto;
15 Vi elfendis fonton kaj torenton,
Vi elsekigis potencajn riverojn.
16 Al Vi apartenas la tago, kaj al Vi apartenas la nokto;
Vi aranĝis lumon kaj sunon;
17 Vi difinis ĉiujn limojn de la tero;
La someron kaj la vintron Vi aranĝis.
18 Rememoru tion, ke malamiko insultas la Eternulon
Kaj popolo malsaĝa malhonoras Vian nomon.
19 Ne fordonu al sovaĝa besto la animon de Via turto;
La anaron de Viaj mizeruloj ne forgesu por ĉiam.
20 Rememoru la interligon,
Ĉar ĉiuj mallumaj lokoj de la tero estas plenaj de rabejoj.
21 La suferanto ne reiru hontigita;
Malriĉulo kaj mizerulo gloru Vian nomon.
22 Leviĝu, ho Dio, defendu Vian aferon;
Rememoru la malhonoron, kiun malsaĝulo faras al Vi ĉiutage.
23 Ne forgesu la krion de Viaj malamikoj;
La bruo de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ Vi, konstante kreskas.

75

Al la ĥorestro. Por Al-taŝĥet. Psalmo de Asaf. Kanto.

1 NI gloras Vin, ho Dio, ni gloras Vin;
Proksima estas Via nomo;
Oni rakontas Viajn miraklojn.
2 Kiam Mi elektos tempon,
Mi faros justan juĝon.
3 Tremas la tero kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj;
Mi fortikigis ĝiajn kolonojn. Sela.
4 Mi diras al la fanfaronuloj: Ne fanfaronu;
Kaj al la malvirtuloj: Ne levu kornon;
5 Ne levu supren vian kornon,
Ne parolu kun nefleksebla kolo;
6 Ĉar ne de oriento kaj ne de okcidento
Kaj ne de la dezerto venas alteco.
7 Nur Dio estas juĝanto;
Unu homon Li malaltigas, kaj alian Li altigas.
8 Ĉar la pokalo estas en la mano de la Eternulo,
Kaj la vino ŝaŭmas, plena de aromaĵo, kaj Li verŝas el ĝi;
Sed nur ĝian feĉon elsuĉos kaj trinkos ĉiuj malvirtuloj de la tero.
9 Kaj mi eterne predikos,
Mi kantos al la Dio de Jakob.
10 Kaj ĉiujn kornojn de la malvirtuloj mi rompos;
Altiĝos la kornoj de virtulo.

76

Al la ĥorestro. Por kordaj instrumentoj. Psalmo de Asaf. Kanto.

1 DIO estas konata en Judujo;
Granda estas Lia nomo en Izrael.
2 En Salem estas Lia tendo,
Kaj Lia loĝejo sur Cion.
3 Tie Li rompis la sagojn de pafarko,
Ŝildon, glavon, kaj militon. Sela.
4 Vi estas majesta kaj potenca sur la sovaĝbestaj montoj.
5 Senarmiĝis la fortkoruloj, endormiĝis;
Kaj ĉiuj militistoj restis kvazaŭ sen manoj.
6 De Via minaco, ho Dio de Jakob,
Paraliziĝis rajdisto kaj ĉevalo.
7 Vi, Vi estas timinda;
Kaj kiu restos staranta antaŭ Vi, kiam ekflamas Via kolero?
8 El la ĉielo Vi aŭdigis juĝon;
La tero ektimis kaj eksilentis,
9 Kiam Dio leviĝis, por juĝi,
Por savi ĉiujn humilulojn sur la tero. Sela.
10 Ĉar la kolero de homo fariĝas Via gloro,
Kiam Vi zonas Vin per la resto de Via kolero.
11 Faru kaj plenumu promesojn al la Eternulo, via Dio;
Vi ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas, alportu donacojn al la Timindulo.
12 Li humiligas la spiriton de potenculoj;
Li estas timinda por la reĝoj de la tero.

77

Al la ĥorestro. Por Jedutun. Psalmo de Asaf.

1 MIA voĉo iras al Dio, kaj mi krias;
Mia voĉo iras al Dio, ke Li aŭskultu min.

2 En la tago de mia suferado mi serĉas mian Sinjoron;
En la nokto mia mano estas etendita kaj ne malleviĝas;
Mia animo ne volas konsoliĝi.
3 Mi rememoras Dion, kaj mi ĝemas;
Mi meditas, kaj mia spirito malĝojas. Sela.
4 Vi retenas la palpebrojn de miaj okuloj;
Mi estas frapita, mi ne povas paroli.
5 Mi meditas pri la tagoj antikvaj,
Pri la jaroj antaŭlonge pasintaj.
6 Mi rememoras en la nokto mian kanton;
Mi parolas kun mia koro,
Kaj mia spirito esploras.
7 Ĉu por eterne mia Sinjoro forpuŝis?
Kaj ĉu Li ne plu favoros?
8 Ĉu por eterne ĉesiĝis Lia boneco?
Ĉu Lia promeso ne plenumiĝos por ĉiuj generacioj?
9 Ĉu Dio forgesis indulgi?
Ĉu Li fermis en kolero Sian favorkorecon? Sela.
10 Kaj mi diris: Tio estas mia aflikto,
Ke aliiĝis la dekstra mano de la Plejaltulo.
11 Mi rememoros la farojn de la Eternulo;
Jes, mi rememoros Viajn antikvajn miraklojn.
12 Mi meditos pri ĉiuj Viaj faroj,
Kaj pri Viaj agoj mi parolos.
13 Ho Dio, en sankteco estas Via vojo;
Kiu estas tiel granda dio, kiel nia Dio?
14 Vi estas tiu Dio, kiu faras miraklojn;
Vi montris Vian forton inter la popoloj.
15 Vi liberigis per Via brako Vian popolon,
La filojn de Jakob kaj Jozef. Sela
16 Vidis Vin akvoj, ho Dio,
Vidis Vin akvoj, kaj ili ektremis,
Kaj abismoj skuiĝis.
17 Nubegoj verŝis akvon,
La ĉielo eligis bruon,
Kaj Viaj sagoj ekflugis.
18 La voĉo de Via tondro estis en la turnovento,
Fulmoj lumigis la mondon;
Tremis kaj ŝanceliĝis la tero.
19 Sur la maro estis Via vojo,
Kaj Via irejo sur grandaj akvoj,
Sed Viaj paŝosignoj ne estis videblaj.
20 Vi kondukis Vian popolon kiel ŝafojn,
Per la mano de Moseo kaj Aaron.

78

Instruo de Asaf.

1 ATENTU, ho mia popolo, mian instruon;
Klinu vian orelon al la paroloj de mia buŝo.
2 Mi malfermos per sentenco mian buŝon;
Mi eldiros enigmojn el tempo antikva.
3 Kion ni aŭdis kaj sciiĝis,
Kion rakontis al ni niaj patroj,
4 Tion ni ne kaŝos antaŭ iliaj infanoj,
Rakontante al venonta generacio la gloron de la Eternulo,
Kaj Lian potencon, kaj Liajn miraklojn, kiujn Li faris.
5 Li starigis ateston en Jakob,
Kaj en Izrael Li fiksis leĝon,
Pri kiu Li ordonis al niaj patroj,
Ke ili sciigu ĝin al siaj infanoj,
6 Por ke sciu estonta generacio, la infanoj, kiuj naskiĝos,
Ili leviĝu kaj rakontu al siaj infanoj.
7 Ili metu sian fidon sur Dion,
Kaj ili ne forgesu la farojn de Dio,
Kaj ili plenumu Liajn ordonojn;
8 Kaj ili ne estu, kiel iliaj patroj,
Generacio ribela kaj perfida,
Generacio, kiu ne estis firma per sia koro,
Nek fidela al Dio per sia spirito.
9 La filoj de Efraim, armitaj, portantaj pafarkon,
Turniĝis malantaŭen en tago de batalo;
10 Ili ne plenumis la interkonsenton de Dio,
Kaj rifuzis sekvi Lian instruon;
11 Kaj ili forgesis Liajn farojn,
Kaj Liajn miraklojn, kiujn Li aperigis al ili.
12 Antaŭ iliaj patroj Li faris miraklojn
En la lando Egipta, sur la kampo Coan.
13 Li fendis la maron kaj pasigis ilin,

Kaj starigis la akvon kvazaŭ muron;
14 Kaj Li kondukis ilin tage en nubo
Kaj la tutan nokton en la lumo de fajro;
15 Li fendis ŝtonojn en la dezerto,
Kaj trinkigis ilin kvazaŭ el granda abismo;
16 Li eligis riveretojn el roko,
Kaj fluigis akvon kiel riverojn.
17 Sed ili plue pekis antaŭ Li,
Ĉagrenis la Plejaltulon en la dezerto;
18 Kaj ili incitis Dion en sia koro,
Petante manĝon pro sia kaprico;
19 Kaj ili parolis kontraŭ Dio,
Kaj diris: Ĉu Dio povas kovri tablon en la dezerto?
20 Jen Li frapis rokon,
Kaj verŝiĝis akvo kaj ekfluis riveroj:
Ĉu Li povas ankaŭ panon doni?
Ĉu Li pretigos ankaŭ viandon por Sia popolo?
21 Tial la Eternulo, aŭdinte, flamiĝis;
Kaj fajro ekbrulis kontraŭ Jakob,
Kaj leviĝis kolero kontraŭ Izrael;
22 Ĉar ili ne kredis je Dio
Kaj ne fidis Lian savon.
23 Kaj Li ordonis el supre al la nuboj,
Kaj Li malfermis la pordojn de la ĉielo;
24 Kaj Li pluvigis al ili manaon, por manĝi,
Kaj Li donis al ili ĉielan grenon.
25 Panon de potenculoj ĉiu manĝis;
Li sendis al ili manĝon satege.
26 Li kurigis tra la ĉielo venton orientan,
Kaj per Sia forto Li aperigis venton sudan;
27 Kaj Li pluvigis sur ilin viandon kiel polvon,
Kaj flugilajn birdojn kiel apudmaran sablon;
28 Kaj Li faligis ĉion mezen de ilia tendaro,
Ĉirkaŭe de iliaj loĝejoj.
29 Kaj ili manĝis kaj tre satiĝis;
Kaj Li venigis al ili tion, kion ili deziris.
30 Sed kiam ili ankoraŭ ne forlasis sian deziron
Kaj ilia manĝaĵo estis ankoraŭ en ilia buŝo,
31 La kolero de Dio venis sur ilin
Kaj mortigis la plej eminentajn el ili,
Kaj la junulojn de Izrael ĝi faligis.
32 Malgraŭ ĉio ĉi tio ili plue ankoraŭ pekis
Kaj ne kredis je Liaj mirakloj.
33 Kaj Li finigis iliajn tagojn en vanteco
Kaj iliajn jarojn en teruro.
34 Kiam Li estis mortiganta ilin, tiam ili Lin ekserĉis,
Returniĝis kaj fervore vokis Dion;
35 Kaj ili rememoris, ke Dio estas ilia fortikaĵo
Kaj Dio la Plejalta estas ilia Liberiganto.
36 Sed ili flatis al Li per sia buŝo,
Kaj per sia lango ili mensogis al Li;
37 Ĉar ilia koro ne estis firma al Li,
Kaj ili ne estis fidelaj en Lia interligo.
38 Tamen Li, favorkora, pardonas pekon, kaj Li ne pereigas,
Kaj Li ofte forklinis Sian koleron,
Kaj Li ne eligis Sian tutan furiozon.
39 Kaj Li rememoris, ke ili estas karno,
Vento, kiu iras kaj ne revenas.
40 Kiom da fojoj ili ĉagrenis Lin en la dezerto
Kaj indignigis Lin en la stepo!
41 Ripete ili incitadis Dion
Kaj provokis la Sanktulon de Izrael.
42 Ili ne rememoris Lian manon,
La tagon, en kiu Li liberigis ilin de premanto,
43 Kiam Li faris en Egiptujo Siajn signojn
Kaj Siajn miraklojn sur la kampo Coan;
44 Kiam Li ŝanĝis en sangon iliajn riverojn kaj torentojn,
Ke ili ne povis trinki.
45 Li sendis sur ilin insektojn, kiuj ilin manĝis,
Kaj ranojn, kiuj ilin pereigis;
46 Iliajn produktojn de la tero Li fordonis al vermoj
Kaj ilian laboron al akridoj;
47 Per hajlo Li batis iliajn vinberojn,
Kaj iliajn sikomorojn per frosto;
48 Li elmetis al hajlo iliajn brutojn,
Kaj iliajn paŝtatarojn al fulmo;
49 Li sendis sur ilin Sian flamantan koleron,
Furiozon, malbenon, kaj mizeron,
Taĉmenton da malbonaj anĝeloj.

50 Li donis liberan vojon al Sia kolero,
Ne ŝirmis kontraŭ la morto ilian animon,
Kaj ilian vivon Li transdonis al pesto;
51 Li mortigis ĉiun unuenaskiton en Egiptujo,
La komencajn fortojn en la tendoj de Ĥam.
52 Kaj Li kondukis kiel ŝafojn Sian popolon,
Kaj Li kondukis ilin kiel paŝtataron tra la dezerto;
53 Li kondukis ilin en sendanĝereco, kaj ili ne timis,
Kaj iliajn malamikojn kovris la maro;
54 Kaj Li venigis ilin al Sia sankta limo,
Al tiu monto, kiun akiris Lia dekstra mano;
55 Li forpelis antaŭ ili popolojn,
Lote disdonis ilian heredon,
Kaj loĝigis en iliaj tendoj la tribojn de Izrael.
56 Sed ili incitis kaj ĉagrenis Dion la Plejaltan,
Kaj Liajn leĝojn ili ne observis;
57 Ili defalis kaj perfidiĝis, kiel iliaj patroj,
Returniĝis, kiel malfidinda pafarko;
58 Ili kolerigis Lin per siaj altaĵoj,
Kaj per siaj idoloj ili Lin incitis.
59 Dio aŭdis kaj flamiĝis,
Kaj forte ekindignis kontraŭ Izrael;
60 Li forlasis Sian loĝejon en Ŝilo,
La tendon, en kiu Li loĝis inter la homoj;
61 Kaj Li fordonis en malliberecon Sian forton,
Kaj Sian majeston en la manon de malamiko;
62 Kaj Li elmetis al glavo Sian popolon,
Kaj kontraŭ Sia heredo Li flamiĝis.
63 Ĝiajn junulojn formanĝis fajro,
Kaj ĝiaj junulinoj ne estis prikantataj;
64 Ĝiaj pastroj falis de glavo,
Kaj ĝiaj vidvinoj ne ploris.
65 Sed mia Sinjoro vekiĝis kiel dormanto,
Kiel fortulo, vigligita de vino.
66 Kaj Li batis ĝiajn malamikojn malantaŭen:
Eternan malhonoron Li donis al ili.
67 Kaj Li malŝatis la tendon de Jozef,
Kaj la tribon de Efraim Li ne elektis;
68 Sed Li elektis la tribon de Jehuda,
La monton Cion, kiun Li ekamis;
69 Kaj Li konstruis Sian sanktejon kiel monton,
Kaj kiel la teron Li fortikigis ĝin por ĉiam.
70 Kaj Li elektis Davidon, Sian sklavon,
Kaj Li prenis lin el la staloj de ŝafoj.
71 De apud la ŝafinoj Li venigis lin,
Por paŝti Lian popolon Jakob kaj Lian heredon Izrael.
72 Kaj li paŝtis ilin laŭ la fideleco de sia koro,
Kaj per lertaj manoj li ilin kondukis.

79

Psalmo de Asaf.

1 HO Dio! venis idolanoj en Vian heredon,
Malpurigis Vian sanktan templon,
Faris el Jerusalem ruinojn.
2 La kadavrojn de Viaj sklavoj ili donis kiel manĝon al la birdoj de la ĉielo,
La karnon de Viaj fideluloj al la bestoj de la tero;
3 Ili verŝis ilian sangon kiel akvon, ĉirkaŭ Jerusalem,
Kaj estis neniu, kiu ilin enterigus.
4 Ni fariĝis hontindaĵo por niaj najbaroj,
Mokataĵo kaj insultataĵo por niaj ĉirkaŭantoj.
5 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi koleros senĉese?
Kaj Via indigno brulos, kiel fajro?
6 Elverŝu Vian koleron sur tiujn naciojn, kiuj Vin ne konas,
Kaj sur la regnojn, kiuj ne vokas Vian nomon;
7 Ĉar ili formanĝis Jakobon
Kaj dezertigis lian loĝejon.
8 Ne memoru niajn antaŭajn krimojn,
Rapide atingu nin Via favorkoreco;
Ĉar ni tre konsumiĝis.
9 Helpu nin, ho Dio de nia savo, pro la gloro de Via nomo;

Kaj savu nin kaj pardonu al ni
niajn pekojn pro Via nomo.
10 Kial devas diri la popoloj: Kie
estas ilia Dio?
Fariĝu konata inter la popoloj
antaŭ niaj okuloj
La venĝo por la verŝita sango de
Viaj sklavoj.
11 Venu al Vi la ĝemoj de la mal-
liberuloj;
Per la grandeco de Via brako
liberigu tiujn, kiuj estas kon-
damnitaj al morto;
12 Kaj redonu al niaj najbaroj sepoble
en ilian sinon la malhonoron,
Per kiu ili malhonoris Vin, ho mia
Sinjoro!
13 Kaj ni, Via popolo kaj la ŝafoj de
Via paŝtataro,
Eterne Vin dankos,
De generacio al generacio ni ra-
kontos Vian gloron.

80

Al la ĥorestro. Por ŝoŝanoj. Atesto de Asaf. Psalmo.

1 HO Paŝtisto de Izrael, aŭskultu;
Vi, kiu kondukas Jozefon, kiel
ŝafojn,
Vi, kiu sidas sur keruboj, aperu!
2 Antaŭ Efraim kaj Benjamen kaj
Manase veku Vian forton,
Kaj venu, por savi nin.
3 Ho Dio, revenigu nin kaj lumigu
Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.

4 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Ĝis kiam Vi kolere repuŝos la
preĝon de Via popolo?
5 Vi manĝigis al ili panon larman,
Kaj Vi trinkigis al ili larmojn per
granda mezuro.
6 Vi faris nin objekto de disputo por
niaj najbaroj;
Kaj niaj malamikoj nin mokas.
7 Ho Dio Cebaot! revenigu nin kaj
lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.

8 Vinberbranĉon el Egiptujo Vi
elportis,
Vi forpelis popolojn kaj ĝin
plantis;
9 Vi purigis lokon por ĝi;
Kaj ĝi profundigis siajn radikojn
kaj plenigis la tutan landon;
10 Montojn kovris ĝia ombro,
Kaj ĝiaj branĉoj fariĝis kiel cedroj
de Dio.
11 Ĝi etendis siajn branĉojn ĝis la
maro
Kaj siajn branĉetojn ĝis la Rivero.
12 Kial Vi detruis ĝiajn barilojn,
Ke ĉiuj pasantoj ĝin ŝiras?
13 Subfosas ĝin arbara apro,
Kaj kampa besto ĝin mordas.
14 Ho Dio Cebaot, returniĝu;
Rigardu el la ĉielo kaj vidu, kaj
rememoru tiun vinbertrunkon,
15 Kaj ŝirmu tion, kion plantis Via
dekstra mano,
Kaj la kreskaĵidon, kiun Vi fortik-
igis por Vi.
16 Ĝi estas bruligita de fajro, krev-
inta;
De Via minaca vizaĝo ili pereis.
17 Via brako estu super la viro de Via
dekstra mano,
Super la homido, kiun Vi fortik-
igis por Vi.
18 Kaj ni ne foriros de Vi;
Vivigu nin, kaj ni vokos Vian
nomon.
19 Ho Eternulo, Dio Cebaot! reven-
igu nin, lumigu Vian vizaĝon,
Por ke ni estu savitaj.

81

Al la ĥorestro. Por la gitito. De Asaf.

1 LAŬTE kantu al Dio, nia forto;
Ĝoje kriu al la Dio de Jakob.
2 Sonigu kanton, donu tamburinon,
Ĉarman harpon, kaj psalteron.
3 Muziku per korno en novmonato,
Je la plenluno, en la tago de nia
festo.
4 Ĉar ĝi estas leĝo por Izrael
Kaj ordono de la Dio de Jakob.
5 Li aranĝis ĝin kiel ateston por
Jozef,
Kiam Li eliris kontraŭ la landon
Egiptan.
Lingvon, kiun mi ne konas, mi
aŭdis:
6 Mi liberigis lian dorson de ŝarĝo,
Liaj manoj liberiĝis de korboj.
7 En la mizero vi vokis, kaj Mi vin
helpis;
Mi respondis al vi en mistera loko
de tondro;
Mi esploris vin ĉe la akvo de Mal-
paco. Sela.
8 Aŭdu, ho Mia popolo, Mi atestos al
vi;
Ho Izrael, se vi Min aŭskultus!
9 Ne estu ĉe vi alia dio;
Kaj ne adoru fremdan dion.

10 Mi estas la Eternulo, via Dio,
Kiu elkondukis vin el la lando Egipta;
Malfermu larĝe vian buŝon, kaj Mi ĝin plenigos.
11 Sed Mia popolo ne aŭskultis Mian voĉon,
Izrael ne obeis Min.
12 Kaj Mi lasis ilin al la kaprico de ilia koro,
Ke ili iru laŭ siaj intencoj.
13 Ho, se Mia popolo aŭskultus Min,
Se Izrael irus per Miaj vojoj!
14 Rapide Mi faligus iliajn malamikojn,
Kaj kontraŭ iliajn premantojn Mi direktus Mian manon.
15 La malamantoj de la Eternulo humiliĝus antaŭ Li,
Kaj ilia bonstato estus eterna.
16 Kaj Mi manĝigus al ili grason de tritiko,
Kaj Mi satigus vin per mielo el roko.

82 *Psalmo de Asaf.*

1 DIO stariĝis en Dia anaro;
Inter la dioj Li juĝas.
2 Ĝis kiam vi juĝos maljuste,
Kaj privilegios la personojn de malvirtuloj? Sela.
3 Estu justaj al malriĉulo kaj orfo;
Rilate afliktiton kaj senhavulon estu virtaj.
4 Liberigu malriĉulon kaj mizerulon;
El la mano de malvirtulo ilin savu.
5 Ili ne scias kaj ne komprenas,
En mallumo ili marŝas;
Ekŝanceliĝis ĉiuj fundamentoj de la tero.
6 Mi diris: Vi estas dioj,
Kaj ĉiuj vi estas filoj de la Plejaltulo;
7 Sed vi mortos, kiel homoj,
Kaj vi falos, kiel ĉiu el la potenculoj.
8 Leviĝu, ho Dio, juĝu la teron;
Ĉar Vi heredas ĉiujn popolojn.

83 *Kanto-psalmo de Asaf.*

1 HO Dio, ne silentu;
Ne estu senparola kaj ne restu trankvila, ho Dio!
2 Ĉar jen Viaj malamikoj ekbruis,
Kaj Viaj malamantoj levis la kapon.
3 Kontraŭ Via popolo ili sekrete konspiras,
Kaj ili konsiliĝas kontraŭ Viaj gardatoj.
4 Ili diris: Ni iru, kaj ni ekstermu ilin el inter la popoloj,
Ke oni ne plu rememoru la nomon de Izrael.
5 Ĉar ili unuanime interkonsentis,
Ili faris interligon kontraŭ Vi:
6 La tendoj de Edom kaj la Iŝmaelidoj,
Moab kaj la Hagaridoj,
7 Gebal kaj Amon kaj Amalek,
La Filiŝtoj kun la loĝantoj de Tiro;
8 Ankaŭ Asirio aliĝis al ili
Kaj fariĝis helpo al la idoj de Lot. Sela.
9 Faru al ili, kiel al Midjan,
Kiel al Sisera, kiel al Jabin ĉe la torento Kiŝon,
10 Kiuj estis ekstermitaj en En-Dor
Kaj fariĝis sterko por la tero.
11 Agu kun iliaj princoj kiel kun Oreb kaj Zeeb,
Kaj kun ĉiuj iliaj estroj kiel kun Zebaĥ kaj Calmuna,
12 Kiuj diris: Ni ekposedu la loĝejojn de Dio!
13 Ho mia Dio, similigu ilin al turniĝanta polvo,
Al pajlrestaĵo antaŭ vento.
14 Kiel fajro bruligas arbaron,
Kaj kiel flamo bruldezertigas montojn,
15 Tiel pelu ilin per Via ventego,
Kaj per Via fulmotondro ilin timigu.
16 Plenigu ilian vizaĝon per malhonoro,
Por ke ili turniĝu al Via nomo, ho Eternulo.
17 Ili estu hontigitaj kaj timigitaj por ĉiam,
Ili malhonoriĝu kaj pereu.
18 Kaj ili eksciu, ke Vi, kies nomo estas ETERNULO,
Estas sola Plejaltulo super la tuta tero.

84 *Al la horestro. Por la gitito. Psalmo de la Koraĥidoj.*

1 KIEL ĉarmaj estas Viaj loĝejoj, ho Eternulo Cebaot!
2 Mia animo deziras kaj sopiras al la kortoj de la Eternulo;
Mia koro kaj mia korpo sentas ravon pri la viva Dio.

3 Eĉ birdo trovas domon kaj hirundo neston por si,
En kiu ĝi tenas siajn idojn:
Viajn altarojn, ho Eternulo Cebaot, mia Reĝo kaj mia Dio.
4 Feliĉaj estas tiuj, kiuj loĝas en Via domo:
Ili laŭdas Vin konstante. Sela.
5 Feliĉaj estas la homoj, kies forto estas en Vi,
Kaj en kies koro estas Viaj vojoj;
6 Kiuj pasas tra la Valo de Ploro kaj faras tie fontojn,
Kaj la printempa pluvo ĝin kovras per benoj;
7 Ili iras de forto al forto,
Aperas antaŭ Dio sur Cion.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot, aŭdu mian preĝon;
Aŭskultu, ho Dio de Jakob! Sela.
9 Nia ŝildo, vidu, ho Dio,
Kaj rigardu la vizaĝon de Via sanktoleito.
10 Ĉar tago en Viaj kortoj estas pli bona, ol mil aliaj:
Mi preferas stari sur la sojlo de la domo de mia Dio,
Ol loĝi en tendoj de malvirto.
11 Ĉar Dio, la Eternulo, estas suno kaj ŝildo;
Favoron kaj honoron donas la Eternulo;
Li ne domaĝas bonon al tiuj, kiuj iras en virto.
12 Ho Eternulo Cebaot, bone estas al la homo, kiu Vin fidas.

85

Al la ĥorestro. Psalmo de la Koraĥidoj.

1 VI korfavoris, ho Eternulo, Vian landon,
Vi revenigis la forkaptitojn de Jakob;
2 Vi pardonis la kulpon de Via popolo,
Vi kovris ĉiujn ĝiajn pekojn. Sela.
3 Vi retenis Vian tutan koleron,
Forlasis Vian furiozon.
4 Turnu Vin al ni, ho Dio de nia savo,
Kaj ĉesigu Vian koleron kontraŭ ni.
5 Ĉu eterne Vi nin koleros,
Daŭrigos Vian koleron de generacio al generacio?
6 Ĉu Vi ne revivigos nin denove,
Ke Via popolo ĝoju per Vi?
7 Aperigu al ni, ho Eternulo, Vian favoron,
Kaj Vian helpon donu al ni.
8 Mi aŭdu, kion diras Dio, la Eternulo;
Ĉar Li deklaros pacon al Sia popolo kaj al Siaj fideluloj,
Ke ili ne reiru al malsaĝeco.
9 Jam proksima estas Lia helpo al tiuj, kiuj Lin timas,
Por ke ekregu honoro en nia lando.
10 Bono kaj vero renkontiĝas,
Justeco kaj paco sin kisas.
11 Vero elkreskas el la tero,
Kaj justeco rigardas el la ĉielo.
12 Kaj la Eternulo donos bonon,
Kaj nia tero donos siajn produktojn.
13 Justeco iros antaŭ Li
Kaj faros vojon por Liaj paŝoj.

86

Preĝo de David.

1 KLINU, ho Eternulo, Vian orelon, aŭskultu min;
Ĉar mi estas mizera kaj malriĉa.
2 Konservu mian animon, ĉar mi estas fidela;
Ho Vi, mia Dio, helpu Vian sklavon, kiu fidas Vin.
3 Korfavoru min, ho mia Sinjoro,
Ĉar mi vokas al Vi la tutan tagon.
4 Ĝojigu la animon de Via sklavo,
Ĉar al Vi, ho mia Sinjoro, mi levas mian animon.
5 Ĉar Vi, mia Sinjoro, estas bona kaj pardonema
Kaj tre favora por ĉiuj, kiuj Vin vokas.
6 Aŭskultu, ho Eternulo, mian pregon,
Kaj atentu la voĉon de mia petego.
7 En tago de mia sufero mi Vin vokas,
Por ke Vi aŭskultu min.
8 Ne ekzistas simila al Vi inter la dioj, ho mia Sinjoro,
Kaj ne ekzistas faroj kiel Viaj.
9 Ĉiuj popoloj, kiujn Vi kreis, venos kaj kliniĝos antaŭ Via vizaĝo, ho mia Sinjoro,
Kaj honoros Vian nomon.
10 Ĉar Vi estas granda kaj Vi faras miraklojn;
Vi sola estas Dio.
11 Montru al mi, ho Eternulo, Vian vojon, por ke mi iru en Via vero;
Dediĉu mian koron al la respektado de Via nomo.

12 Mi dankos Vin, ho mia Sinjoro, mia Dio, per mia tuta koro,
Kaj mi honoros Vian nomon eterne.
13 Ĉar granda estas Via boneco al mi;
Kaj Vi savis mian animon el la profundo de Ŝeol.
14 Ho Dio, fieruloj leviĝis kontraŭ mi,
Kaj anaro da premantoj serĉas mian animon
Kaj ne havas Vin antaŭ si.
15 Sed Vi, mia Sinjoro, estas Dio kompatema kaj favorkora,
Longetolerema kaj tre bona kaj verama.
16 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Donu Vian forton al Via sklavo,
Kaj helpu la filon de Via sklavino.
17 Faru super mi signon por bono,
Por ke miaj malamantoj vidu kaj hontiĝu,
Ĉar Vi, ho Eternulo, min helpos kaj konsolos.

87

De la Koraĥidoj. Psalmokanto.

1 LIA fundamento estas sur la sanktaj montoj.
2 La Eternulo amas la pordegojn de Cion
Pli ol ĉiujn loĝejojn de Jakob.
3 Glorajôjn Li rakontas pri vi, ho urbo de Dio. Sela.
4 Mi parolas al miaj konatoj pri Egiptujo kaj Babel,
Ankaŭ pri Filiŝtujo kaj Tiro kun Etiopujo:
Jen tiu tie naskiĝis.
5 Sed pri Cion oni diras: Tiu kaj tiu tie naskiĝis,
Kaj Li, la Plejaltulo, ĝin fortikigas.
6 La Eternulo notos, enskribante la popolojn:
Ĉi tiu tie naskiĝis. Sela.
7 Kaj la kantistoj kaj muzikistoj:
Ĉiuj miaj fontoj estas en Vi.

88

Kanto-psalmo de la Koraĥidoj. Al la ĥorestro. Por maĥalatleanoto. Instruo de Heman, la Ezraĥido.

1 HO Eternulo, Dio de mia savo!
Tage kaj nokte mi krias antaŭ Vi.
2 Mia preĝo venu antaŭ Vian vizaĝon;
Klinu Vian orelon al mia ploro.
3 Ĉar mia animo trosatiĝis de malbonoj
Kaj mia vivo atingis Ŝeolon.
4 Mi similiĝis al la forirantoj en la tombon;
Mi fariĝis kiel viro sen fortoj,
5 Etendita inter mortintoj;
Kiel mortigitoj, kuŝantaj en la tombo,
Kiujn Vi jam ne rememoras
Kaj kiuj estas forigitaj for de Via mano.
6 Vi metis min en la plej profundan foson,
En mallumon, en abismon.
7 Pezas sur mi Via furiozo,
Kaj per ĉiuj Viaj ondoj Vi min premas. Sela.
8 Vi malproksimigis de mi miajn konatojn,
Vi faris min abomenaĵo por ili;
Mi estas enŝlosita, kaj mi ne povas eliri.
9 Mia okulo mallumiĝis de malĝojo;
Mi vokas Vin, ho Eternulo, ĉiutage,
Mi etendas al Vi miajn manojn.
10 Ĉu por mortintoj Vi faros miraklojn?
Ĉu malvivuloj leviĝos kaj gloros Vin? Sela.
11 Ĉu en la tombo estos rakontata Via boneco,
Kaj fidindeco en la abismo?
12 Ĉu en la mallumo estos konataj Viaj mirakloj,
Kaj Via justeco en la lando de forgeso?
13 Sed mi vokas al Vi, ho Eternulo,
Kaj matene mia preĝo Vin renkontas.
14 Kial, ho Eternulo, Vi forpuŝas mian animon?
Kial Vi kaŝas Vian vizaĝon de mi?
15 Mi estas mizera kaj senforta detempe de la juneco;
Mi portas Viajn terurojn, mi konsumiĝas.
16 Venis sur min Via furiozo,
Viaj timigoj min dispremas.
17 Ili ĉirkaŭas min, kiel akvo, ĉiutage;
Ili tute min ĉirkaŭsieĝas.
18 Vi malproksimigis de mi amanton kaj amikon;
Miaj konatoj estas en mallumo.

89

Instruo de Etan, la Ezraĥido.

1 LA favorfarojn de la Eternulo mi kantos eterne;
De generacio al generacio mi sciigos Vian fidelecon per mia buŝo.

2 Ĉar mi diris: Por eterne estas fundamentita la boneco,
En la ĉielo estas fortikigita Via fideleco.

3 Mi faris interligon kun Mia elektito.
Mi ĵuris al David, Mia sklavo:
4 Por eterne Mi fortikigos vian semon,
Kaj Mi konstruis vian tronon por ĉiuj generacioj. Sela.
5 Kaj la ĉielo gloras Viajn miraklojn, ho Eternulo,
Kaj Vian fidelecon en la anaro de la sanktuloj.
6 Ĉar kiu en la ĉielo estas egala al la Eternulo?
Kiu estas simila al la Eternulo inter la potenculoj?
7 Dio estas potenca en la anaro de la sanktuloj,
Kaj timinda por ĉiuj, kiuj Lin ĉirkaŭas.
8 Ho Eternulo, Dio Cebaot,
Kiu estas potenca kiel Vi, ho Eternulo?
Kaj Via fideleco estas en ĉio, kio Vin ĉirkaŭas.
9 Vi regas la malkvietecon de la maro;
Kiam leviĝas ĝiaj ondoj, Vi ilin kvietigas.
10 Vi faligis Rahabon, kiel mortigiton;
Per Via forta brako Vi diskurigis Viajn malamikojn.
11 Al Vi apartenas la ĉielo, kaj ankaŭ al Vi apartenas la tero;
La universon, kaj ĉion, kio ĝin plenigas, Vi fondis.
12 La nordon kaj la sudon Vi kreis;
Tabor kaj Ĥermon prikantas Vian nomon.
13 Vi havas brakon kun forto;
Potenca estas Via mano, alta estas Via dekstra.
14 Virto kaj justeco estas la fundamento de Via trono;
Boneco kaj vero iras antaŭ Via vizaĝo.
15 Feliĉa estas la popolo, kiu konas trumpetadon;
Ho Eternulo, en la lumo de Via vizaĝo ili marŝas;
16 Pro Via nomo ili ĝojas la tutan tagon,
Kaj ili fieras pro Via justeco.
17 Ĉar Vi estas la beleco de ilia forto;
Kaj pro Via favoro altiĝas nia korno.
18 Ĉar de la Eternulo estas nia ŝildo,
Kaj de la Sanktulo de Izrael estas nia reĝo.

19 Tiam Vi parolis en vizio al Viaj fideluloj,
Kaj Vi diris: Mi sendis helpon al heroo,
Mi altigis elektiton el la popolo.
20 Mi trovis Davidon, Mian sklavon,
Per Mia sankta oleo Mi lin ŝmiris.
21 Mia mano lin subtenos,
Kaj Mia brako lin fortikigos.
22 Ne venkos lin malamiko,
Kaj malbonagulo lin ne premos.
23 Kaj Mi disbatos antaŭ lia vizaĝo liajn malamikojn,
Kaj liajn malamantojn Mi frapos.
24 Kaj Mia fideleco kaj Mia favoro estas kun li;
Kaj per Mia nomo altiĝos lia korno.
25 Kaj Mi etendos super la maron lian brakon
Kaj super la riverojn lian dekstran manon.
26 Li vokos Min: Vi estas mia patro,
Mia Dio, kaj la roko de mia savo.
27 Kaj Mi faros lin unuenaskito,
Ĉefo super la reĝoj de la tero.
28 Por ĉiam Mi konservos al li Mian favoron;
Kaj Mia interligo kun li estos fidela.
29 Kaj lian semon Mi faros eterna,
Kaj lian tronon longedaŭra kiel la ĉielo.
30 Se liaj filoj forlasos Mian instruon
Kaj ne iros laŭ Miaj leĝoj;
31 Se Miajn decidojn ili malplenumos
Kaj Miajn ordonojn ili ne observos:
32 Tiam Mi per bastono punos ilian pekon
Kaj per batoj ilian krimon;
33 Sed Mian favoron Mi ne forprenos de li,
Kaj Mian fidelecon Mi ne perfidos;
34 Mi ne malplenumos Mian interligon,
Kaj tion, kio eliris el Mia buŝo, Mi ne ŝanĝos.
35 Unu aferon Mi ĵuris per Mia sankteco:
Mi ne perfidos al David;
36 Lia semo estos eterna,
Kaj lia trono estos kiel la suno antaŭ Mi.
37 Kiel la luno, ĝi staros eterne,

Kaj kiel la atestulo en la ĉielo ĝi
estos fidinda. Sela.

38 Sed nun Vi forpuŝis kaj malestimis,
Vi koleris Vian sanktoleiton.
39 Vi disigis la interligon kun Via
sklavo,
Ĵetis sur la teron lian kronon.
40 Vi detruis ĉiujn liajn barilojn,
Ruinigis liajn fortikaĵojn.
41 Prirabas lin ĉiuj pasantoj;
Li fariĝis mokataĵo por siaj najbaroj.
42 Vi altigis la dekstran manon de liaj
malamikoj,
Vi ĝojigis ĉiujn liajn kontraŭulojn.
43 Vi returnis la tranĉon de lia glavo,
Kaj ne subtenis lin en la milito.
44 Vi forigis lian brilon,
Kaj lian tronon Vi ĵetis sur la teron.
45 Vi mallongigis la tagojn de lia
juneco,
Vi kovris lin per honto. Sela.
46 Ĝis kiam, ho Eternulo, Vi kaŝos
Vin senĉese
Kaj Via kolerego brulos kiel
fajro?
47 Ho, rememoru, kia estas la daŭro
de mia vivo,
Por kia vantaĵo Vi kreis ĉiujn
homidojn.
48 Kiu homo vivas kaj neniam vidos
morton,
Savos sian animon de la mano de
Ŝeol? Sela.
49 Kie estas Viaj antaŭaj favorfaroj,
mia Sinjoro,
Pri kiuj Vi ĵuris al David per Via
fideleco?
50 Rememoru, mia Sinjoro, la malhonoron de Viaj sklavoj,
Kiun mi portas en mia brusto de
ĉiuj multaj popoloj,
51 Kaj per kiu malhonoras Viaj
malamikoj, ho Eternulo,
Per kiu ili malhonoras la paŝosignojn de Via sanktoleito.

52 Glorata estu la Eternulo eterne.
Amen, kaj Amen!

LIBRO KVARA

90 *Preĝo de Moseo, homo de Dio.*

1 MIA Sinjoro, Vi estis por ni loĝejo
De generacio al generacio.
2 Antaŭ ol la montoj naskiĝis
Kaj Vi kreis la teron kaj la
mondon,
Kaj de eterne ĝis eterne, Vi estas
Dio.
3 Vi venigas homon al polvo;
Kaj Vi diras: Revenu, homidoj.
4 Ĉar mil jaroj estas en Viaj okuloj
Kiel la hieraŭa tago, kiu pasis,
Kaj kiel nokta gardoparto.
5 Vi forfluigas ilin torente, ili estas
kiel sonĝo;
Matene ili renoviĝas kiel herbo:
6 Matene ĝi floras kaj ĝermas,
Vespere ĝi dehakiĝas kaj sekiĝas.
7 Jes, ni pereas de Via kolero,
Kaj de Via kolerego ni neniiĝas.
8 Vi metis niajn malbonagojn antaŭ
Vin,
Nian kaŝitaĵon antaŭ la lumon de
Via vizaĝo.
9 Ĉar ĉiuj niaj tagoj pasis sub Via
kolero,
Malaperis niaj jaroj, kiel sono.
10 La daŭro de nia vivo estas sepdek
jaroj,
Kaj ĉe forteco okdek jaroj;
Kaj ilia tuta majesto estas penado
kaj suferado,
Ĉar ĝi forkuras rapide kaj ni forflugas.
11 Kiu scias la forton de Via kolero,
Vian timindecon kaj Vian indignon?
12 Instruu nin kalkuli niajn tagojn,
Por ke ni akiru saĝan koron.
13 Returnu Vin, ho Eternulo! Kiel
longe?
Kaj kompatu Viajn sklavojn.
14 Satigu nin matene per Via boneco;
Kaj ni kantos kaj ĝojos en la
daŭro de nia tuta vivo.
15 Ĝojigu nin tiel longe, kiel Vi nin
premis,
Tiom da jaroj, kiom ni vidis
mizeron.
16 Al Viaj sklavoj aperu Viaj faroj,
Kaj Via beleco al iliaj infanoj.
17 Kaj la favoro de la Eternulo, nia
Dio, estu super ni;

Kaj la faron de niaj manoj fortikigu
al ni,
Kaj fortikigu la faron de niaj
manoj.

91 KIU loĝas sub la ŝirmo de la
Plejaltulo,
Tiu ripozas en la ombro de la
Plejpotenculo.
2 Mi diras al la Eternulo: Mia
rifuĝejo kaj mia fortikaĵo
Estas Dio, kiun mi fidas.
3 Ĉar Li savos vin de la reto de
kaptisto,
De la pereiga pesto.
4 Per Siaj plumoj Li ŝirmos vin,
Kaj sub Liaj flugiloj vi rifuĝos;
Lia fideleco estas ŝildo kaj kiraso.
5 Ne timu la teruron de nokto,
Nek sagon, kiu flugas tage,
6 Nek peston, kiu iras en mallumo,
Nek epidemion, kiu ekstermas
tagmeze.
7 Ĉe via flanko falos milo,
Kaj dek miloj ĉe via dekstra flanko;
Sed vin ĝi ne tuŝos.
8 Vi nur rigardos per viaj okuloj,
Kaj vi vidos la redonon al la mal-
virtuloj.
9 Ĉar Vi, ho Eternulo, estas mia
defendo!
La Plejaltulon vi elektis kiel vian
rifuĝejon.
10 Ne trafos vin malbono,
Kaj frapo ne atingos vian tendon.
11 Ĉar al Siaj anĝeloj Li ordonis pri
vi,
Ke ili vin gardu sur ĉiuj viaj vojoj.
12 Sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono
per via piedo.
13 Sur leonon kaj aspidon vi paŝos,
Vi piedpremos leonidon kaj
drakon.
14 Ĉar li ekamis Min, tial Mi lin savos;
Mi defendos lin, ĉar li konas Mian
nomon.
15 Li vokos Min, kaj Mi lin aŭskultos;
Mi estos kun li en mizero;
Mi lin liberigos kaj honoratigos.
16 Mi satigos lin per longa vivo,
Kaj aperigos al li Mian helpon.

92 *Psalmo - kanto por la tago
sabata.*
1 BONE estas glori la Eternulon
Kaj prikanti Vian nomon, ho Plej-
altulo;
2 Rakonti matene pri Via boneco
Kaj nokte pri Via fideleco,
3 Sur dekkorda instrumento kaj sur
psaltero,
Per solenaj sonoj de harpo.
4 Ĉar Vi ĝojigis min, ho Eternulo,
per Viaj agoj;
La farojn de Viaj manoj mi pri-
kantos.
5 Kiel grandaj estas Viaj faroj, ho
Eternulo!
Tre profundaj estas Viaj pensoj.
6 Malklerulo ne scias,
Kaj malsaĝulo tion ne komprenas.
7 Kiam malvirtuloj verdestas kiel
herbo
Kaj ĉiuj malbonaguloj floras,
Tio kondukas al ilia ekstermiĝo
por eterne.
8 Kaj Vi estas alta eterne, ho
Eternulo.
9 Ĉar jen Viaj malamikoj, ho Etern-
ulo,
Jen Viaj malamikoj pereas,
Diskuras ĉiuj malbonaguloj.
10 Sed mian kornon Vi altigas kiel
la kornon de bubalo;
Mi estas oleita per freŝa oleo.
11 Kaj mia okulo rigardas miajn
malamikojn;
Pri la malbonaguloj, miaj kon-
traŭuloj, aŭdas miaj oreloj.
12 Virtulo verdestas, kiel palmo,
Staras alte, kiel cedro sur Leb-
anon.
13 Plantitaj en la domo de la Etern-
ulo,
Ili verdestas en la kortoj de nia
Dio.
14 Ili floras ankoraŭ en la maljuneco,
Estas sukplenaj kaj freŝaj,
15 Por sciigi, ke la Eternulo estas
justa,
Mia fortikaĵo, kaj ne ekzistas en
Li maljusteco.

93 LA Eternulo reĝas; Li estas
vestita de majesto;
La Eternulo estas vestita kaj
zonita de potenco;
Kaj fortikigita estas la mondo, ke
ĝi ne ŝanceliĝu.
2 De antikve estas fortika Via trono;
Vi estas de eterne.
3 Levas la riveroj, ho Eternulo, levas
la riveroj sian voĉon,
Levas la riveroj sian bruon;
4 Pli ol la bruo de multego da akvo,
Ol la potencaj ondoj de la maro,

Potenca estas la Eternulo en la altaĵo.
5 Viaj leĝoj estas tre fidindaj;
Via domo estas ornamita de sankteco,
Ho Eternulo, por eterne.

94 DIO de venĝo, ho Eternulo,
Dio de venĝo, aperu!
2 Leviĝu, Juĝanto de la tero;
Redonu la meritaĵon al la fieruloj.
3 Kiel longe la malvirtuloj, ho Eternulo,
Kiel longe la malvirtuloj triumfos?
4 Ili estas malhumilaj, parolas arogantaĵon;
Fanfaronas ĉiuj malbonaguloj.
5 Vian popolon, ho Eternulo, ili premas,
Kaj Vian heredon ili turmentas.
6 Vidvinon kaj fremdulon ili mortigas,
Kaj orfojn ili buĉas.
7 Kaj ili diras: La Eternulo ne vidas,
Kaj la Dio de Jakob ne scias.
8 Komprenu, senprudentuloj en la popolo;
Kaj vi, malsaĝuloj, kiam vi saĝiĝos?
9 Ĉu ne aŭdas Tiu, kiu aranĝis orelon?
Ĉu ne vidas Tiu, kiu kreis okulon?
10 Ĉu ne punas la ĝustiganto de la popoloj,
Kiu instruas al homo scion?
11 La Eternulo scias la pensojn de homo,
Ke ili estas vantaj.
12 Bone estas al la homo, kiun Vi, ho Eternulo, ĝustigas,
Kaj al kiu Vi instruas Vian leĝon,
13 Por trankviligi lin en la malbonaj tagoj,
Ĝis estos pretigita la foso por la malvirtulo.
14 Ĉar la Eternulo ne forpuŝos Sian popolon,
Kaj Sian heredon Li ne forlasos.
15 Ĉar juĝo revenos al vero,
Kaj ĝin sekvos ĉiuj virtkoruloj.
16 Kiu helpas min kontraŭ malbonuloj?
Kiu staras apud mi kontraŭ malbonaguloj?
17 Se la Eternulo ne estus mia helpanto,
Mia animo preskaŭ kuŝus jam silenta.
18 Kiam mi diris, ke mia piedo ŝanceliĝas,
Via boneco, ho Eternulo, min subtenis.
19 Kiam mi havas interne multe da maltrankvilaj pensoj,
Viaj konsoloj karesas mian animon.
20 Ĉu aliĝos al Vi trono de maljusteco,
Kiu aranĝas maljustaĵon en la nomo de la leĝo?
21 Ili sin armas kontraŭ la animo de virtulo,
Kaj sangon senkulpan ili akuzas.
22 Sed la Eternulo estos mia rifuĝejo;
Kaj mia Dio estos la roko de mia ŝirmo.
23 Kaj Li redonos al ili por iliaj malbonagoj,
Kaj por ilia malboneco Li ilin ekstermos;
Ilin ekstermos la Eternulo, nia Dio.

95 VENU, ni kantu al la Eternulo;
Ni ĝoje kriu al la rifuĝejo de nia helpo.
2 Ni venu antaŭ Lian vizaĝon kun glorado,
Per psalmoj ni ĝoje kriu al Li.
3 Ĉar granda Dio estas la Eternulo
Kaj granda Reĝo super ĉiuj dioj,
4 Kiu havas en Sia mano la profundaĵojn de la tero,
Kaj al kiu apartenas la altaĵoj de la montoj;
5 Al kiu apartenas la maro, kaj Li ĝin faris,
Kaj la sekteron Liaj manoj kreis.
6 Venu, ni kliniĝu, ni ĵetu nin teren,
Ni genuu antaŭ la Eternulo, nia Kreinto.
7 Ĉar Li estas nia Dio,
Kaj ni estas la popolo de Lia paŝtejo kaj la ŝafoj de Lia mano.
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en Meriba,
Kiel en la tago de Masa en la dezerto,
9 Kiam viaj patroj Min incitis,
Esploris kaj vidis Mian faron.
10 Kvardek jarojn Mi indignis kontraŭ tiu generacio,

Kaj Mi diris : Ili estas popolo kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn ;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.

96

KANTU al la Eternulo novan kanton ;
Kantu al la Eternulo la tuta tero.
2 Kantu al la Eternulo, gloru Lian nomon,
Proklamu de tago al tago Lian savon.
3 Rakontu inter la popoloj Lian gloron,
Inter ĉiuj gentoj Liajn miraklojn.
4 Ĉar la Eternulo estas granda kaj tre glorinda,
Li estas timinda pli ol ĉiuj dioj.
5 Ĉar ĉiuj dioj de la popoloj estas nur idoloj ;
Sed la Eternulo kreis la ĉielon.
6 Gloro kaj majesto estas antaŭ Li,
Forto kaj beleco estas en Lia sanktejo.
7 Tributu al la Eternulo, familioj de la popoloj ;
Tributu al la Eternulo gloron kaj potencon.
8 Tributu al la Eternulo la honoron de Lia nomo ;
Alportu donacon kaj venu en Liajn kortojn.
9 Kliniĝu al la Eternulo en sankta ornamo ;
Tremu antaŭ Li la tuta tero.
10 Diru inter la popoloj : La Eternulo reĝas,
Kaj fortikigita estas la mondo, ke ĝi ne ŝanceliĝu ;
Li juĝas la popolojn en justeco.
11 Ĝoju la ĉielo, kaj estu gaja la tero,
Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas.
12 Ĝoju la kampo, kaj ĉio, kio estas sur ĝi ;
Tiam kantu ĉiuj arboj de la arbaro
13 Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas,
Ĉar Li venas, por juĝi la teron ;
Li juĝos la mondon kun justeco
Kaj la popolojn kun Sia fideleco.

97

LA Eternulo reĝas ; ĝoju la tero ;
Estu gajaj la multaj insuloj.
2 Nubo kaj mallumo estas ĉirkaŭ Li ;
Vero kaj justeco estas la fundamento de Lia trono.
3 Fajro iras antaŭ Li,
Kaj bruligas ĉirkaŭe Liajn malamikojn.
4 Liaj fulmoj lumigas la mondon ;
La tero vidas, kaj tremas.
5 Montoj fandiĝas kiel vakso antaŭ la vizaĝo de la Eternulo,
Antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro de la tuta tero.
6 La ĉielo rakontas Lian veron,
Kaj ĉiuj popoloj vidas Lian gloron.
7 Hontiĝu ĉiuj, kiuj servas al idoloj,
Kiuj laŭdas sin pro diaĉoj.
Kliniĝu antaŭ Li ĉiuj dioj.
8 Aŭdis kaj ekĝojis Cion,
Kaj ektriumfis la filinoj de Jehuda
Pro Viaj juĝoj, ho Eternulo.
9 Ĉar Vi, ho Eternulo, estas Plejalta super la tuta tero,
Vi tre alte leviĝis super ĉiuj dioj.
10 Amantoj de la Eternulo, malamu malbonon.
Li gardas la animojn de Siaj fideluloj ;
Li savos ilin de la mano de malvirtuloj.
11 Lumo verŝiĝas sur virtulon,
Kaj ĝojo sur purkorulojn.
12 Ĝoju, virtuloj, pro la Eternulo,
Kaj gloru Lian sanktan nomon.

98

Psalmo.

1 KANTU al la Eternulo novan kanton,
Ĉar miraklojn Li faris ;
Helpis Lin Lia dekstra mano kaj Lia sankta brako.
2 La Eternulo aperigis Sian savon ;
Antaŭ la okuloj de la popoloj Li malkaŝis Sian justecon.
3 Li memoras Sian bonecon kaj Sian fidelecon al la domo de Izrael.
Vidis ĉiuj finoj de la tero la helpon de nia Dio.
4 Ĝoje kriu al la Eternulo la tuta tero ;
Kantu, gloru, kaj muziku.
5 Muziku al la Eternulo per harpo,
Per harpo kaj per sonoj de psalmo.
6 Per trumpetoj kaj per sono de korno
Ĝoje kriu antaŭ la Reĝo, la Eternulo.
7 Bruu la maro, kaj ĉio, kio ĝin plenigas,
La mondo kaj ĝiaj loĝantoj.

8 La riveroj plaŭdu per la manoj,
La montoj kune kantu ĝoje,
9 Antaŭ la Eternulo, ĉar Li venas, por juĝi la teron;
Li juĝos la mondon kun justeco kaj la popolojn kun vereco.

99

LA Eternulo reĝas, tremas la popoloj;
Li sidas sur keruboj, ŝanceliĝas la tero.
2 La Eternulo estas granda en Cion,
Kaj Li estas alte super ĉiuj popoloj.
3 Oni gloru Vian grandan kaj timindan nomon:
Li estas sankta.

4 Kaj la forton de la reĝo, kiu amas justecon,
Vi fortikigis en praveco;
Juĝon kaj justecon en Jakob Vi aranĝis.
5 Altigu la Eternulon, nian Dion,
Kaj kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj:
Li estas sankta.

6 Moseo kaj Aaron estas inter Liaj pastroj,
Kaj Samuel estas inter tiuj, kiuj vokas Lian nomon;
Ili vokis al la Eternulo, kaj Li ilin aŭskultis.
7 El nuba kolono Li parolis al ili;
Ili observis Liajn regulojn, kaj la leĝon, kiun Li donis al ili.
8 Ho Eternulo, nia Dio, Vi ilin aŭskultis;
Vi estis por ili Dio pardonanta, kvankam venĝanto por iliaj faroj.
9 Altigu la Eternulon, nian Dion,
Kaj kliniĝu antaŭ Lia sankta monto;
Ĉar sankta estas la Eternulo, nia Dio.

100

Psalmo de dankado.

1 ĜOJE kriu al la Eternulo la tuta tero!
2 Servu al la Eternulo kun ĝojo,
Venu antaŭ Lian vizaĝon kun kanto.
3 Sciu, ke la Eternulo estas Dio;
Li nin kreis, kaj al Li ni apart enas,
Lia popolo kaj ŝafoj de Lia paŝtejo.
4 Eniru en Liajn pordegojn kun dankado,
En Liajn kortojn kun laŭdado.
Gloru Lin, benu Lian nomon;
5 Ĉar la Eternulo estas bona;
Lia favorkoreco estas eterna,
Kaj de generacio al generacio daŭras Lia fideleco.

101

Psalmo de David.

1 BONECON kaj justecon mi prikantos;
Al Vi, ho Eternulo, mi muzikos.
2 Mi penas iri prudente la vojon de pieco;
Kiam Vi venos al mi?
Mi iras kun pura koro interne de mia domo.
3 Mi ne metas antaŭ miajn okulojn malbonan aferon;
Mi malamas farojn de malfideleco,
Ili ne aliĝas al mi.
4 Koro perversa foriĝu de mi;
Malbonon mi ne volas koni.
5 Kiu sekrete kalumnias sian proksimulon, tiun mi ekstermos;
Kiu havas fieran okulon kaj malhumilan koron, tiun mi ne toleros.
6 Miaj okuloj restas turnataj al la fideluloj de la tero, ke ili sidu kun mi;
Kiu iras la vojon de pieco, tiu servu al mi.
7 Ne loĝos interne de mia domo iu, kiu agas hipokrite;
Kiu diras malveron, tiu ne staros antaŭ miaj okuloj.
8 Fervore mi ekstermos ĉiujn malvirtulojn de la lando,
Por elradikigi el la urbo de la Eternulo ĉiujn krimulojn.

102

Preĝo de mizerulo, kiam li perdas la fortojn kaj elverŝas antaŭ la Eternulo sian malĝojon.

1 HO Eternulo, aŭskultu mian preĝon;
Kaj mia krio venu al Vi.
2 Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon en la tago de mia suferado;
Klinu al mi Vian orelon;
En la tago, kiam mi vokas, rapide aŭskultu min.
3 Ĉar pasis kiel fumo miaj tagoj,

Kaj miaj ostoj ĉirkaŭbrulis kiel en forno.
4 Falĉiĝis kiel herbo kaj sekiĝis mia koro,
Ĉar mi forgesis manĝi mian panon.
5 De la voĉo de mia plorado
Algluiĝis miaj ostoj al mia karno.
6 Mi similiĝis al pelikano en la dezerto,
Mi fariĝis kiel noktuo en ruinoj.
7 Mi ne dormas,
Kaj mi estas kiel birdo solulo sur tegmento.
8 Ĉiutage insultas min miaj malamikoj,
Miaj mokantoj ĵuras per mi.
9 Ĉar cindron mi manĝis kiel panon,
Kaj mian trinkaĵon mi miksis kun larmoj,
10 Kaŭze de Via kolero kaj indigno;
Ĉar Vi min levis kaj ĵetis.
11 Miaj tagoj malaperas kiel ombro,
Kaj mi sekiĝas kiel herbo.

12 Sed Vi, ho Eternulo, restas eterne;
Kaj la memoro pri Vi restas de generacio al generacio.
13 Vi leviĝos, Vi korfavoros Cionon;
Ĉar estas tempo por ĝin kompati, ĉar venis la tempo.
14 Ĉar Viaj sklavoj ekamis ĝiajn ŝtonojn,
Ĉarma estas por ili ĝia polvo.
15 Kaj ektimos popoloj la nomon de la Eternulo,
Kaj ĉiuj reĝoj de la tero Vian gloron.
16 Ĉar la Eternulo rekonstruis Cionon,
Kaj aperis en Sia gloro.
17 Li Sin turnis al la preĝo de la forlasitoj,
Kaj ne forpuŝis ilian petegon.
18 Ĉi tio estos skribita por estontaj generacioj;
Kaj rekreita popolo gloros la Eternulon.
19 Ĉar Li rigardis malsupren el Sia sankta altaĵo,
El la ĉielo la Eternulo direktis rigardon al la tero,
20 Por aŭdi la ĝemon de malliberulo,
Por liberigi la kondamnitajn al morto;
21 Por ke oni rakontu en Cion pri la nomo de la Eternulo
Kaj en Jerusalem pri Lia gloro,
22 Kiam kolektiĝos kune la popoloj kaj regnoj,
Por servi al la Eternulo.
23 Li lacigis en la vojo miajn fortojn,
Li mallongigis miajn tagojn.
24 Mi diras: Ho mia Dio, ne forprenu min en la mezo de miaj tagoj,
Vi, kies jaroj estas de generacio al generacio.
25 En antikveco Vi fondis la teron;
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj manoj.
26 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
27 Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
28 La filoj de Viaj sklavoj restos,
Kaj ilia semo fortikiĝos antaŭ Vi.

103

De David.

1 BENU, ho mia animo, la Eternulon,
Kaj mia tuta internaĵo Lian sanktan nomon.
2 Benu, ho mia animo, la Eternulon,
Kaj ne forgesu ĉiujn Liajn bonfarojn.
3 Li pardonas ĉiujn viajn pekojn,
Li sanigas ĉiujn viajn malsanojn;
4 Li savas de la tombo vian vivon,
Li kronas vin per boneco kaj favorkoreco;
5 Li satigas per bonaĵoj vian maljunan aĝon,
Ke via juneco renoviĝas kiel ĉe aglo.
6 La Eternulo faras justecon kaj juĝon al ĉiuj prematoj.
7 Li sciigis Siajn vojojn al Moseo,
Siajn farojn al la Izraelidoj.
8 Favorkora kaj kompatema estas la Eternulo,
Longetolerema kaj tre bona.
9 Ne eterne Li indignas,
Kaj ne por ĉiam Li koleras.
10 Ne laŭ niaj pekoj Li agis kun ni,
Kaj ne laŭ niaj krimoj Li redonis al ni.
11 Ĉar kiel alte estas la ĉielo super la tero,
Tiel granda estas Lia boneco por tiuj, kiuj Lin timas.
12 Kiel malproksime estas la oriento de la okcidento,

Tiel Li malproksimigis de ni niajn pekojn.
13 Kiel patro korfavoras filojn,
Tiel la Eternulo korfavoras tiujn, kiuj Lin timas.
14 Ĉar Li scias nian esencon;
Li memoras, ke ni estas polvo.
15 La tagoj de homo estas kiel herbo;
Kiel floro de kampo, tiel li floras.
16 Pasas super ĝi vento, kaj ĝi jam ne ekzistas;
Kaj ĝia loko ĝin jam ne rekonas.
17 Sed la boneco de la Eternulo daŭras eterne al tiuj, kiuj Lin timas,
Kaj Lia bonfaremeco iras ĝis la pranepoj,
18 Kiuj observas Lian interligon
Kaj memoras Liajn ordonojn por ilin plenumi.
19 La Eternulo starigis en la ĉielo Sian tronon;
Kaj Lia reĝeco regas ĉion.
20 Benu la Eternulon Liaj anĝeloj, potencaj per sia forto,
Kiuj plenumas Lian vorton,
Por ke oni obeu la voĉon de Lia vorto.
21 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj ĉirkaŭantoj,
Liaj servantoj, kiuj plenumas Lian volon.
22 Benu la Eternulon ĉiuj Liaj kreitaĵoj,
En ĉiuj lokoj de Lia regado.
Benu, ho mia animo, la Eternulon.

104 BENU, ho mia animo, la Eternulon.
Ho Eternulo, mia Dio, Vi estas tre granda.
De majesto kaj beleco Vi estas vestita;
2 Vi, kiu estas ĉirkaŭkovrita de lumo kiel de vesto,
Kiu sternas la ĉielon kiel tapiŝon;
3 Kiu aranĝas sur la akvo Siajn ĉambrojn,
Kiu faras la nubojn Lia veturilo;
Kiu iras sur la flugiloj de la vento;
4 Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;
5 Kiu fondis la teron sur ĝiaj fundamentoj,
Ke ĝi neniam ŝanceliĝos.
6 La abismon Vi kovris kiel per vesto,
Sur la montoj staras akvo;
7 De Via minaco ĝi kuras,
De la voĉo de Via tondro ĝi forrapidas.
8 Ĝi leviĝas sur montojn, malleviĝas sur valojn,
Al tiu loko, kiun Vi destinis por ĝi.
9 Vi faris limon, kiun ĝi ne superpaŝos,
Por ke ĝi ne revenu por kovri la teron.
10 Vi sendas fontojn al la riveroj,
Kiuj iras inter montoj;
11 Ili trinkigas ĉiujn kampajn bestojn;
Sovaĝaj azenoj kvietigas sian soifon.
12 Apud ili loĝas la birdoj ĉielaj,
El inter la branĉoj ili sonigas sian voĉon.
13 Vi trinkigas la montojn el Viaj ĉambroj;
Per la produktoj de Viaj faroj satiĝas la tero.
14 Vi kreskigas herbon por la bruto,
Kaj verdaĵon, kiu servas al la homo,
Por elirigi panon el la tero.
15 Kaj la vino gajigas la koron de la homo,
La vizaĝo brilas de la oleo,
Kaj la pano fortikigas la koron de la homo.
16 Satiĝas la arboj de la Eternulo,
La cedroj de Lebanon, kiujn Li plantis;
17 Kaj tie nestas birdoj;
Cikonio havas sian loĝejon sur abioj;
18 La altaj montoj estas por la ibeksoj,
La rokoj estas rifuĝejo por la hirakoj.
19 Li aranĝis la lunon laŭ la partoj de tempo;
La suno scias sian subiron.
20 Vi sendas mallumon, kaj fariĝas nokto,
Dum kiu vagas ĉiuj arbaraj bestoj;
21 La leonidoj krias pri rabakiro,
Por peti de Dio sian manĝaĵon.
22 Kiam leviĝas la suno,
Ili sin kaŝas kaj kuŝiĝas en siaj loĝejoj.
23 Eliras homo por sia okupiĝo,
Por sia laboro ĝis la vespero.
24 Kiel multaj estas Viaj faroj, ho Eternulo!
Ĉion Vi faris kun saĝo;
La tero estas plena de Viaj faritaĵoj.
25 Jen la maro, granda kaj vasta:

Tie estas rampaĵoj sennombraj,
Bestoj malgrandaj kaj grandaj;
26 Tie iras ŝipoj;
Tie estas la levjatano, kiun Vi kreis, ke ĝi tie ludu.
27 Ĉiuj ili atendas de Vi,
Ke Vi donu al ili manĝon en ĝia tempo.
28 Vi donas al ili, ili kolektas;
Vi malfermas Vian manon, kaj ili satiĝas de bonaĵo.
29 Vi kaŝas Vian vizaĝon, tiam ili ektimas;
Vi forprenas ilian spiriton,
Tiam ili mortas kaj revenas al sia polvo.
30 Vi sendas Vian spiriton, tiam ili kreiĝas;
Kaj Vi renovigas la vizaĝon de la tero.
31 Gloro al la Eternulo estu eterne;
La Eternulo ĝoju pri Siaj faritaĵoj.
32 Li ekrigardas la teron, kaj ĝi tremas;
Li ektuŝas la montojn, kaj ili fumiĝas.
33 Mi kantados al la Eternulo, dum mi vivos;
Mi muzikados al mia Dio, dum mi estos.
34 Agrabla estu al Li mia meditado;
Mi ĝojos pri la Eternulo.
35 Malaperu pekuloj de sur la tero,
Kaj malvirtuloj ne plu ekzistu.
Benu, ho mia animo, la Eternulon.
Haleluja!

105 GLORU la Eternulon, voku Lian nomon;
Sciigu inter la popoloj Liajn farojn.
2 Kantu al Li, muziku al Li;
Parolu pri ĉiuj Liaj mirakloj.
3 Laŭdu Lian sanktan nomon;
Ĝoju la koro de tiuj, kiuj serĉas la Eternulon.
4 Turnu vin al la Eternulo kaj al Lia potenco;
Serĉu ĉiam Lian vizaĝon.
5 Memoru Liajn miraklojn, kiujn Li faris,
Liajn signomiraklojn kaj la juĝojn de Lia buŝo;
6 Vi, semo de Abraham, Lia sklavo,
Filoj de Jakob, Liaj elektitoj.
7 Li estas la Eternulo, nia Dio;
Sur la tuta tero estas Liaj juĝoj.
8 Li memoras eterne Sian interligon,
La vorton, kiun Li testamentis por mil generacioj,
9 Kiun Li interkonsentis kun Abraham
Kaj ĵuris al Isaak.
10 Li metis ĝin por Jakob kiel leĝon,
Por Izrael kiel eternan interligon,
11 Dirante: Al vi Mi donos la landon Kanaanan
Kiel vian parton heredan.
12 Kiam ili estis malgrandnombraj,
Malmultaj, kaj fremduloj en ĝi,
13 Kaj ili iradis de popolo al popolo,
El unu regno al alia gento,
14 Tiam Li al neniu permesis premi ilin,
Kaj Li punis pro ili reĝojn, dirante:
15 Ne tuŝu Miajn sanktoleitojn,
Kaj al Miaj profetoj ne faru malbonon.
16 Kaj Li sendis malsaton en la landon,
Rompis ĉion, kio portis panon.
17 Li sendis antaŭ ili homon:
Jozef estis vendita kiel sklavo.
18 Oni enpremis liajn piedojn en katenojn,
Fero ŝarĝis lian korpon,
19 Ĝis la tempo, kiam venis Lia vorto;
La parolo de la Eternulo lin elprovis.
20 Reĝo sendis kaj malligis lin,
Reganto super popoloj liberigis lin;
21 Li faris lin sinjoro super lia domo
Kaj reganto super lia tuta havo,
22 Ke li submetu al si liajn eminentulojn
Kaj saĝigu liajn maljunulojn.
23 Kaj Izrael venis en Egiptujon,
Kaj Jakob enmigris en la landon de Ĥam.
24 Kaj Li tre kreskigis Sian popolon,
Kaj faris ĝin pli forta ol ĝiaj malamikoj.
25 Li malĝustigis ilian koron,
Ke ili ekmalamis Lian popolon, ekruzis kontraŭ Liaj sklavoj.
26 Li sendis Moseon, Sian sklavon,
Kaj Aaronon, kiun Li elektis.
27 Ili faris inter ili Liajn pruvosignojn
Kaj miraklojn en la lando de Ĥam.
28 Li sendis mallumon kaj mallumigis;
Kaj ili ne atentis Liajn vortojn.
29 Li ŝanĝis ilian akvon en sangon,
Kaj senvivigis iliajn fiŝojn.

30 Ilia tero eksvarmigis ranojn,
En la ĉambroj de iliaj reĝoj.
31 Li diris, kaj venis fiinsektoj,
Pedikoj en ĉiuj iliaj regionoj.
32 Anstataŭ pluvo Li donis al ili hajlon,
Flamantan fajron en ilia lando.
33 Li batis iliajn vinbertrunkojn kaj iliajn figarbojn,
Kaj rompis la arbojn en iliaj limoj.
34 Li diris, kaj venis akridoj kaj skaraboj sennombraj
35 Kaj formanĝis la tutan herbon en ilia lando
Kaj formanĝis la produktojn de ilia tero.
36 Kaj Li mortigis ĉiujn unuenaskitojn en ilia lando,
La komencaĵojn de ĉiuj iliaj fortoj.
37 Sed ilin Li elkondukis kun arĝento kaj oro,
Kaj en iliaj triboj estis neniu kadukulo.
38 Ĝojis Egiptujo, ke ili eliris,
Ĉar atakis ĝin timo antaŭ ili.
39 Li etendis nubon, kiel kovron;
Kaj fajron, por ke ĝi lumu en la nokto.
40 Ili petis, kaj Li sendis koturnojn,
Kaj per pano ĉiela Li ilin satigis.
41 Li malfermis rokon,
Kaj ekfluis akvo kaj ekiris kiel rivero en la dezerto.
42 Ĉar Li memoris Sian sanktan vorton
Al Abraham, Sia sklavo.
43 Kaj Li elkondukis Sian popolon en ĝojo,
Siajn elektitojn kun kantado.
44 Kaj Li donis al ili la landojn de popoloj,
Kaj la laboron de gentoj ili heredis;
45 Por ke ili plenumu Liajn leĝojn
Kaj konservu Liajn instruojn.
Haleluja!

106 HALELUJA!
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Kiu eldiros la potencon de la Eternulo,
Aŭdigos Lian tutan gloron?
3 Bone estas al tiuj, kiuj observas justecon,
Kiuj agas bone en ĉiu tempo.
4 Memoru min, ho Eternulo pro favoro al Via popolo;
Sendu al mi Vian savon,
5 Por ke mi vidu la bonstaton de Viaj elektitoj,
Por ke mi ĝoju kun la ĝojo de Via popolo,
Por ke mi triumfu kun Via heredo.

6 Ni pekis kune kun niaj patroj,
Ni malbonagis, ni malvirtis.
7 Niaj patroj en Egiptujo ne komprenis Viajn miraklojn,
Ne memoris Vian grandan bonecon;
Kaj ili ribelis apud la maro, apud la Ruĝa Maro.
8 Sed Li savis ilin pro Sia nomo,
Por montri Sian potencon.
9 Kaj Li ekkriis al la Ruĝa Maro, kaj ĝi elsekiĝis;
Kaj Li kondukis ilin tra la abismoj, kiel tra la dezerto.
10 Kaj Li savis ilin el la mano de la malamanto,
Kaj Li liberigis ilin el la mano de la malamiko.
11 Kaj la akvo kovris iliajn kontraŭulojn;
Eĉ unu el ili ne restis.
12 Tiam ili ekkredis al Liaj vortoj,
Ili ekkantis Lian gloron.
13 Sed baldaŭ ili forgesis Liajn farojn,
Ili ne fidis Lian konsilon.
14 Ili fordonis sin al siaj kapricoj en la dezerto,
Kaj ili incitis Dion en la stepo.
15 Kaj Li plenumis ilian deziron,
Sed Li sendis pereon al iliaj animoj.
16 Ili enviis Moseon en la tendaro,
Aaronon, sanktulon de la Eternulo.
17 Malfermiĝis la tero kaj englutis Datanon,
Kaj kovris la anaron de Abiram.
18 Kaj ekbrulis fajro en ilia anaro,
Flamo forbruligis la malvirtulojn.
19 Ili faris bovidon ĉe Ĥoreb,
Kaj adorkliniĝis antaŭ fandaĵo.
20 Ili ŝanĝis sian honoron
En bildon de bovo, kiu manĝas herbon.
21 Ili forgesis Dion, sian savanton,
Kiu faris grandajn farojn en Egiptujo,
22 Miraklojn en la lando de Ĥam,
Timindaĵojn apud la Ruĝa Maro.
23 Kaj Li decidis ekstermi ilin;
Sed Moseo, Lia elektito, stariĝis antaŭ Li ĉe la fendo,

Por forklini Lian koleregon, ke Li
ilin ne ekstermu.
24 Kaj ili malŝatis la dezirindan
landon,
Ili ne kredis al Lia vorto.
25 Ili murmuris en siaj tendoj,
Kaj ne aŭskultis la voĉon de la
Eternulo.
26 Tial Li ĵuris al ili per levo de Sia
mano,
Por faligi ilin en la dezerto,
27 Kaj por disfaligi ilian semon inter
la popoloj,
Kaj disĵeti ilin en la landojn.
28 Kaj ili aliĝis al Baal-Peor,
Kaj manĝis oferricevojn de mal-
vivuloj.
29 Kaj ili kolerigis Lin per siaj faroj;
Kaj disvastiĝis inter ili epidemio.
30 Kaj stariĝis Pineĥas kaj aranĝis
juĝon;
Kaj la epidemio haltis.
31 Kaj tio estas kalkulita al li kiel
bonfaro,
Por ĉiuj generacioj kaj eterne.
32 Kaj ili kolerigis Lin ĉe la akvo de
Meriba,
Kaj pro ili fariĝis malbono al
Moseo;
33 Ĉar ili maldolĉigis lian spiriton,
Kaj li eldiris ion nepripensitan
per sia buŝo.
34 Ili ne ekstermis la popolojn,
Pri kiuj diris al ili la Eternulo;
35 Sed ili miksiĝis kun la popoloj
Kaj lernis iliajn farojn;
36 Ili servis al iliaj idoloj,
Kaj ĉi tiuj fariĝis reto por ili.
37 Kaj ili oferdonis siajn filojn kaj
filinojn al demonoj;
38 Kaj ili verŝis senkulpan sangon,
la sangon de siaj filoj kaj filinoj,
Kiujn ili oferportis al la Kanaanaj
idoloj;
Kaj la tero malpuriĝis de sango.
39 Kaj ili malpuriĝis per siaj faroj,
Kaj malĉastiĝis per siaj agoj.
40 Kaj ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Lia popolo,
Kaj Li abomenis Sian heredon;
41 Kaj Li donis ilin en la manojn de
idolanoj,
Kaj iliaj malamantoj ekregis super
ili.
42 Kaj premis ilin iliaj malamikoj,
Kaj sub la manoj de ĉi tiuj ili
humiliĝis.
43 Multajn fojojn Li ilin savis;
Sed ili ribeladis per siaj entre-
prenoj,
Kaj ili senfortiĝis pro sia krimeco.
44 Sed Li ekrigardis ilian suferon,
Kiam Li aŭdis ilian kriadon;
45 Kaj Li rememoris Sian interligon
kun ili,
Kaj Li ekbedaŭris laŭ Sia granda
favorkoreco;
46 Kaj Li aperigis kompaton por ili
Ĉe ĉiuj iliaj malliberigintoj.

47 Savu nin, ho Eternulo, nia Dio,
Kaj kolektu nin el inter la pop-
oloj,
Por glori Vian sanktan nomon,
Por triumfi pro Via gloro.

48 Glorata estu la Eternulo, Dio de
Izrael, de eterne ĝis eterne.
Kaj la tuta popolo diru: Amen.
Haleluja!

LIBRO KVINA

107 GLORU la Eternulon, ĉar
Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia bon-
eco:
2 Diru la liberigitoj de la Etern-
ulo,
Kiujn Li liberigis el la mano de
malamiko,
3 Kiujn Li kolektis el la landoj,
De oriento kaj okcidento,
De nordo kaj de la maro.

4 Ili vagis en la dezerto, laŭ vojo
senviva,
Urbon loĝatan ili ne trovis;
5 Ili malsatis kaj soifis,
Ilia animo en ili senfortiĝis.
6 Sed ili ekkriis al la Eternulo en
sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
7 Kaj Li kondukis ilin laŭ ĝusta
vojo,
Ke ili venu al urbo loĝata.
8 Ili gloru la Eternulon por Lia
boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la
homidoj.
9 Ĉar Li satigis animon soifantan,
Kaj animon malsatan Li plenigis
per bonaĵo.

10 Ili sidis en mallumo kaj en ombro de morto,
Katenitaj de mizero kaj fero;
11 Ĉar ili malobeis la vortojn de Dio
Kaj malŝatis la decidon de la Plejaltulo.
12 Kaj Li frapis ilian koron per sufero;
Ili falis, kaj neniu helpis.
13 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
14 Li eligis ilin el mallumo kaj ombro de morto,
Kaj iliajn ligilojn Li disŝiris.
15 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
16 Ĉar Li rompis kuprajn pordojn,
Kaj disbatis ferajn riglilojn.

17 La malsaĝuloj suferis pro siaj pekaj vojoj
Kaj pro siaj krimoj;
18 Ĉiujn manĝojn abomenis ilia animo,
Kaj ili atingis la pordegon de la morto.
19 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li liberigis ilin el ilia mizero.
20 Li sendis Sian vorton,
Kaj Li sanigis ilin kaj savis ilin de la tombo.
21 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
22 Kaj ili oferdonu dankajn oferojn,
Kaj rakontu Liajn farojn kun kantado.

23 Kiuj veturas per ŝipoj sur la maro,
Kiuj komercas sur grandaj akvoj,
24 Tiuj vidis la farojn de la Eternulo
Kaj Liajn miraklojn en la profundo.
25 Li diris, kaj aperis granda ventego
Kaj alte levis ĝiajn ondojn:
26 Ili leviĝas ĝis la ĉielo, malleviĝas en la abismojn;
Ilia animo konsumiĝas de sufero;
27 Ili iras ĉirkaŭe kaj ŝanceliĝas kiel ebriulo,
Kaj ilia tuta saĝeco malaperas.
28 Sed ili ekkriis al la Eternulo en sia sufero,
Kaj Li eligis ilin el ilia mizero.
29 Li kvietigis la ventegon,
Kaj ĝiaj ondoj silentiĝis.
30 Kaj ili ekĝojis, kiam ĝi fariĝis silente;
Kaj Li alkondukis ilin al la dezirata haveno.
31 Ili gloru la Eternulon por Lia boneco,
Kaj por Liaj mirakloj antaŭ la homidoj.
32 Kaj ili altigu Lin en popola kunveno,
Kaj en kunsido de plejaĝuloj ili Lin laŭdu.

33 Li ŝanĝas riverojn en dezerton,
Kaj fontojn de akvo en sekejon;
34 Fruktoportan teron en salan dezerton,
Pro la malboneco de ĝiaj loĝantoj.
35 Li ŝanĝas dezerton en lagon,
Kaj sekan teron en fontojn de akvo;
36 Kaj Li loĝigas tie malsatulojn,
Kaj ili konstruas urbon loĝatan.
37 Kaj ili prisemas kampojn,
Plantas vinberujojn, kaj ricevas fruktojn.
38 Kaj Li ilin benas, kaj ili tre multiĝas,
Kaj brutoj ne mankas al ili.
39 Kaj kiam ili estas tre malmultaj kaj malfortaj
Pro la premanta malbono kaj mizero,
40 Li verŝas honton sur eminentulojn,
Kaj erarvagigas ilin en dezerto senvoja.
41 Malriĉulon Li altigas el mizero,
Kaj kreas familiojn kiel ŝafojn.
42 La virtuloj tion vidas, kaj ĝojas;
Kaj ĉia malboneco fermas sian buŝon.
43 Kiu estas saĝa, tiu tion observu,
Kaj oni komprenu la favorajojn de la Eternulo.

108 *Kanto. Psalmo de David.*

1 FORTIKA estas mia koro, ho Dio;
Mi kantos kaj gloros kun mia honoro.
2 Vekiĝu, psaltero kaj harpo;
Mi vekos la matenan ĉielruĝon.
3 Mi gloros Vin, ho Eternulo, inter la popoloj;

Kaj mi prikantos Vin inter la gentoj.
4 Ĉar granda ĝis super la ĉielo estas Via boneco,
Kaj ĝis la nuboj estas Via vero.
5 Altiĝu super la ĉielo, ho Dio;
Kaj Via gloro estu super la tuta tero.
6 Por ke liberiĝu Viaj amatoj,
Helpu per Via dekstra mano, kaj aŭskultu min.
7 Dio diris en Sia sanktejo: Mi triumfos;
Mi dividos Ŝeĥemon, kaj la valon Sukot Mi mezuros.
8 Al Mi apartenas Gilead, al Mi apartenas Manase;
Efraim estas la forto de Mia kapo,
Jehuda estas Mia sceptro.
9 Moab estas Mia lavopelvo;
Sur Edomon Mi ĵetos Mian ŝuon;
Super Filiŝtujo Mi triumfe krios.
10 Kiu enkondukos min en fortikigitan urbon?
Kiu alkondukos min ĝis Edom?
11 Ĉu ne Vi, ho Dio, forlasis nin?
Vi ne eliras, ho Dio, kun niaj militistaroj.
12 Donu al ni helpon kontraŭ la malamiko;
Vanta estas helpo de homo.
13 Kun Dio ni faros heroaĵojn;
Kaj Li dispremos niajn malamikojn.

109 *Al la ĥorestro. Psalmo de David.*

1 HO Dio, mia gloro, ne silentu.
2 Ĉar buŝon malvirtan kaj buŝon malican ili malfermis kontraŭ mi,
Ili parolas kun mi per mensogema lango.
3 Per vortoj de malamo ili min ĉirkaŭis,
Kaj ili militas kontraŭ mi sen mia kulpo.
4 Por mia amo ili min malamas;
Sed mi preĝas.
5 Ili pagas al mi malbonon por bono
Kaj malamon por mia amo.
6 Metu malvirtulon super lin;
Kaj kontraŭulo stariĝu ĉe lia dekstra mano.
7 Kiam li estos juĝata, li eliru kulpa;
Kaj lia preĝo estu peko.
8 Liaj tagoj estu malmultaj;
Lian oficon ricevu alia.
9 Liaj infanoj estu orfoj,
Kaj lia edzino estu vidvino.
10 Liaj infanoj vagadu,
Kaj ili petu kaj serĉu apud siaj ruinoj.
11 Kreditoro forprenu ĉion, kion li havas;
Kaj fremduloj disrabu lian laboron.
12 Neniu faru al li ion bonan;
Kaj ne troviĝu kompatanto por liaj orfoj.
13 Lia idaro estu kondamnita al ekstermo;
En la dua generacio elviŝiĝu ilia nomo.
14 La malbonago de liaj patroj rememoriĝu al la Eternulo,
Kaj la peko de lia patrino ne elviŝiĝu.
15 Ili estu ĉiam antaŭ la Eternulo,
Kaj Li ekstermu la memoron pri ili de sur la tero.
16 Pro tio, ke li ne memoris fari bonfarojn,
Kaj ke li persekutis mizerulon kaj malriĉulon kaj korsuferanton,
Por lin mortigi.
17 Li amis malbenon, kaj ĝi venis sur lin;
Li ne volis benon, kaj ĝi malproksimiĝis de li.
18 Li metis sur sin malbenon, kiel veston;
Kaj ĝi penetris en lian internon, kiel akvo,
Kaj en liajn ostojn, kiel oleo.
19 Ĝi estu por li kiel vesto, per kiu li sin kovras,
Kaj kiel zono, kiun li ĉiam portas ĉirkaŭ si.
20 Tia estas de la Eternulo la agado kontraŭ miaj kontraŭuloj,
Kaj kontraŭ tiuj, kiuj parolas malbonon kontraŭ mia animo.
21 Kaj Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, agu kun mi pro Via nomo;
Ĉar bona estas Via favorkoreco, savu min.
22 Ĉar mi estas malriĉulo kaj mizerulo,
Kaj mia koro estas rompita en mia interno.
23 Kiel ombro longiĝanta mi malaperas;
Oni forskuas min kiel akridon.
24 Miaj genuoj senfortiĝis de fastado,
Kaj mia karno perdis la grason.

25 Kaj mi fariĝis mokataĵo por ili;
Kiam ili vidas min, ili balancas sian kapon.
26 Helpu min, ho Eternulo, mia Dio;
Savu min laŭ Via boneco.
27 Kaj oni sciu, ke tio estas Via mano;
Ke Vi, ho Eternulo, tion faris.
28 Ili malbenas, sed Vi benu;
Ili leviĝis, sed ili estos hontigitaj, kaj Via sklavo ĝojos.
29 Miaj kontraŭuloj kovriĝu per malhonoro,
Kaj ili envolviĝu en sian honton kiel en veston.
30 Mi forte gloros la Eternulon per mia buŝo,
Kaj meze de multaj homoj mi Lin laŭdos.
31 Ĉar Li staras ĉe la dekstra flanko de malriĉulo,
Por savi lin de tiuj, kiuj juĝas lian animon.

110

Psalmo de David.

1 LA Eternulo diris al mia sinjoro: Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
2 La sceptron de via potenco la Eternulo sendos el Cion:
Regu inter viaj malamikoj.
3 En la tago de via potenco via popolo volonte sin donas al vi en sankta ornamo.
De la komenco de matenruĝo aliĝas al vi la roso de via junularo.
4 La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos:
Vi estas pastro por ĉiam,
Laŭ la maniero de Melkicedek.
5 La Sinjoro ĉe via dekstra flanko
Frapas reĝojn en la tago de Sia kolero.
6 Li juĝos inter la popoloj, inter plene da kadavroj;
Li frakasos la ĉefon de granda lando.
7 Li trinkos el rivero sur la vojo;
Tial li levos la kapon.

111

HALELUJA!
Mi gloras la Eternulon per mia tuta koro,
En rondo de piuloj kaj en kunveno.
2 Grandaj estas la faroj de la Eternulo,
Serĉataj de ĉiuj, kiuj ilin amas.
3 Bela kaj majesta estas Lia verko,
Kaj Lia justeco restas eterne.
4 Memorindaj Li faris Siajn miraklojn;
Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo.
5 Li donas manĝon al tiuj, kiuj Lin timas;
Li memoras eterne Sian interligon.
6 La potencon de Siaj fortoj Li aperigis al Sia popolo,
Doninte al ili la heredon de gentoj.
7 La faroj de Liaj manoj estas vero kaj justeco;
Perfektaj estas ĉiuj Liaj ordonoj;
8 Ili estas fortikaj por eterne,
Faritaj per vero kaj honesto.
9 Liberigon Li sendis al Sia popolo;
Li aranĝis por ĉiam Sian interligon.
Sankta kaj respektinda estas Lia nomo.
10 Komenco de saĝeco estas timo antaŭ la Eternulo;
Bonan prudenton havas ĉiuj plenumantoj.
Lia gloro restas eterne.

112

HALELUJA!
Bone estas al la homo, kiu timas la Eternulon
Kaj tre amas Liajn ordonojn.
2 Forta sur la tero estos lia semo;
La gento de virtuloj estos benita.
3 Bonstato kaj riĉeco estas en lia domo;
Kaj lia justeco restas eterne.
4 En mallumo leviĝas lumo por la virtulo.
Li estas kompatema, favorkora, kaj justa.
5 Bone estas al la homo, kiu kompatas kaj pruntedonas,
Kiu pesas siajn farojn per justeco.
6 Ĉar neniam li falos;
Virtulo estos memorata eterne.
7 Malbonan famon li ne timos;
Fortika estas lia koro, ĝi fidas la Eternulon.
8 Senŝanceliĝa estas lia koro;
Li ne timas, ĝis li vidas la pereon de siaj malamikoj.
9 Li ŝutas kaj donas al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne,
Lia korno altiĝos en honoro.
10 La malvirtulo vidas kaj ĉagreniĝas,
Kunfrapas la dentojn kaj konsumiĝas.
La deziro de malvirtuloj pereos.

113 HALELUJA! Gloru, sklavoj de la Eternulo,
Gloru la nomon de la Eternulo.
2 La nomo de la Eternulo estu benata
De nun kaj eterne.
3 De la leviĝejo de la suno ĝis ĝia malleviĝejo
Estas glorata la nomo de la Eternulo.
4 Alte super ĉiuj popoloj estas la Eternulo;
Super la ĉielo estas Lia gloro.
5 Kiu estas kiel la Eternulo, nia Dio,
Kiu sidas alte,
6 Kiu kliniĝas, por rigardi
La ĉielon kaj la teron,
7 Kiu el la polvo restarigas mizerulon,
El la koto levas malriĉulon,
8 Por sidigi lin kun eminentuloj,
Kun la eminentuloj de lia popolo?
9 Li donas familion al senfruktulino,
Kaj faras ŝin ĝoja patrino de infanoj.
Haleluja!

114 KIAM Izrael eliris el Egiptujo,
La domo de Jakob el fremda popolo,
2 Tiam Jehuda fariĝis Lia sanktaĵo,
Izrael Lia regno.
3 La maro vidis kaj forkuris,
Jordan turniĝis malantaŭen;
4 La montoj saltis kiel ŝafoj,
La montetoj kiel ŝafidoj.
5 Kio estas al vi, ho maro, ke vi forkuris?
Jordan, kial vi turniĝis malantaŭen?
6 Montoj, kial vi saltas kiel ŝafoj,
Montetoj, kiel ŝafidoj?
7 Antaŭ la Sinjoro tremu, ho tero,
Antaŭ la Dio de Jakob,
8 Kiu ŝanĝas rokon en lagon da akvo,
Graniton en akvodonan fonton.

115 NE al ni, ho Eternulo, ne al ni,
Sed al Via nomo donu honoron,
Pro Via favorkoreco, pro Via vereco.
2 Kial devas diri la popoloj:
Kie do estas ilia Dio?
3 Sed nia Dio estas en la ĉielo;
Ĉion, kion Li deziras, Li faras.
4 Iliaj idoloj estas arĝento kaj oro,
Faritaĵo de homaj manoj.
5 Buŝon ili havas, sed ne parolas;
Okulojn ili havas, sed ne vidas;
6 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Nazon ili havas, sed ne flaras;
7 Manojn ili havas, sed ne palpas;
Piedojn ili havas, sed ne iras;
Ili ne donas sonon per sia gorĝo.
8 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas.
9 Ho Izrael, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
10 Ho domo de Aaron, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
11 Ho timantoj de la Eternulo, fidu la Eternulon;
Li estas ilia helpo kaj ŝildo.
12 La Eternulo nin memoras, Li benas,
Li benas la domon de Izrael,
Li benas la domon de Aaron;
13 Li benas la timantojn de la Eternulo,
La malgrandajn kaj la grandajn.
14 La Eternulo vin multigu,
Vin kaj viajn infanojn.
15 Vi estas benitaj de la Eternulo,
Kiu faris la ĉielon kaj la teron.
16 La ĉielo estas ĉielo de la Eternulo,
Sed la teron Li donis al la homidoj.
17 Ne la mortintoj gloros la Eternulon,
Kaj ne tiuj, kiuj foriris en la silentejon.
18 Sed ni benos la Eternulon
De nun kaj eterne.
Haleluja!

116 MI amas, ke la Eternulo aŭdas mian voĉon
Kaj mian petegon,
2 Ke Li klinis Sian orelon al mi;
Kaj en miaj tagoj mi Lin vokos.
3 Ĉirkaŭis min la ondoj de la morto,
Kaj turmentoj de Ŝeol min trafis;
Suferon kaj ĉagrenon mi trovis.
4 Sed la nomon de la Eternulo mi vokis:
Ho Eternulo, savu mian animon.
5 Favorkora estas la Eternulo kaj justa,
Kaj nia Dio estas kompatema.
6 La Eternulo gardas la simplanimulojn;
Mi estis en mizero, kaj Li min savis.
7 Revenu, ho mia animo, al via trankvileco,
Ĉar la Eternulo faris al vi bonon.

8 Ĉar Vi savis mian animon de la morto,
Miajn okulojn de larmoj,
Miajn piedojn de falpuŝiĝo.
9 Mi irados antaŭ la Eternulo
En la lando de la vivo.
10 Kun kredo mi diris:
Mi estas tre afliktita.
11 Mi diris en mia konfuziĝo:
Ĉiu homo mensogas.
12 Kion mi redonu al la Eternulo
Por ĉiuj Liaj bonfaroj al mi?
13 Mi levos la pokalon de savo,
Kaj mi vokos la nomon de la Eternulo.
14 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos
Antaŭ Lia tuta popolo.
15 Grandvalora en la okuloj de la Eternulo
Estas la morto de Liaj fideluloj.
16 Ho Eternulo, mi ja estas Via sklavo,
Mi estas Via sklavo, filo de Via sklavino;
Vi disigis miajn ligilojn.
17 Al Vi mi oferdonos dankan oferon,
Kaj la nomon de la Eternulo mi vokos.
18 Miajn promesojn al la Eternulo mi plenumos
Antaŭ Lia tuta popolo,
19 En la kortoj de la domo de la Eternulo,
Interne de vi, ho Jerusalem.

117 HALELUJA!
Gloru la Eternulon ĉiuj popoloj,
Laŭdu Lin ĉiuj gentoj;
2 Ĉar granda estas Lia boneco al ni,
Kaj la vero de la Eternulo restas eterne.

118 HALELUJA!
Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Izrael diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
3 La domo de Aaron diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
4 La timantoj de la Eternulo diru,
Ke eterna estas Lia boneco.
5 El premateco mi vokis al la Eternulo,
Kaj per liberigo respondis al mi la Eternulo.
6 La Eternulo estas kun mi, mi ne timas;
Kion faros al mi homo?
7 La Eternulo estas kun mi, kiel mia helpanto;
Kaj mi triumfos super miaj malamikoj.
8 Pli bone estas fidi la Eternulon,
Ol fidi homon.
9 Pli bone estas fidi la Eternulon,
Ol fidi eminentulojn.
10 Ĉiuj popoloj min ĉirkaŭis,
Sed per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
11 Ili ĉirkaŭis min de ĉiuj flankoj,
Sed per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
12 Ili ĉirkaŭis min kiel abeloj,
Sed ili estingiĝas, kiel fajro en dornoj;
Per la nomo de la Eternulo mi ilin disbatos.
13 Oni min puŝis, ke mi falu;
Sed la Eternulo min helpis.
14 La Eternulo estas mia forto kaj mia kanto,
Kaj Li fariĝis mia savo.
15 La voĉo de triumfo kaj de saviĝo sonas en la tendoj de la virtuloj:
La dekstra mano de la Eternulo faras heroaĵojn;
16 La dekstra mano de la Eternulo estas alte,
La dekstra mano de la Eternulo faras heroaĵojn.
17 Mi ne mortos, sed mi vivos,
Kaj mi rakontos la farojn de la Eternulo.
18 Per forta puno punadis min la Eternulo,
Sed al la morto Li min ne donis.
19 Malfermu al mi la pordegojn de la vero;
Mi iros tra ili, mi gloros la Eternulon.
20 Jen estas la pordego de la Eternulo;
Virtuloj iras tra ĝi.
21 Mi dankas Vin,
Ĉar Vi aŭskultis min kaj fariĝis mia savo.
22 Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula.
23 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Ĝi estas miraklo en niaj okuloj.
24 Ĉi tiun tagon faris la Eternulo;
Ni ĝoju kaj gajiĝu en ĝi.
25 Ho Eternulo, helpu!
Ho Eternulo, sukcesigu!
26 Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo!

Ni benas vin el la domo de la Eternulo.
27 La Eternulo estas Dio, kaj Li lumas al ni.
Aranĝu la festan procesion kun branĉoj ĝis la kornoj de la altaro.
28 Vi estas mia Dio, kaj mi Vin gloras;
Mia Dio, Vin mi altigas.
29 Gloru la Eternulon, ĉar Li estas bona;
Ĉar eterna estas Lia boneco.

א ALEF.

119* BONE estas al tiuj, kies vojo estas senmakula,
Kiuj iras laŭ la leĝo de la Eternulo.
2 Bone estas al tiuj, kiuj plenumas Liajn decidojn,
Kiuj serĉas Lin per la tuta koro;
3 Ili ne faras malbonagon,
Ili iras laŭ Liaj vojoj.
4 Vi ordonis al ni,
Forte observi Viajn leĝojn.
5 Ho, estu fortikaj miaj vojoj,
Ke mi observu Viajn leĝojn!
6 Tiam mi ne bezonos honti,
Kiam mi atentos ĉiujn Viajn ordonojn.
7 Mi gloros Vin el pura koro,
Lernante la juĝojn de Via justeco.
8 Viajn leĝojn mi observos;
Ne forlasu min tute.

ב BET.

9 Per kio junulo povas purigi sian vojon?
Per plenumado laŭ Viaj vortoj.
10 Per mia tuta koro mi Vin serĉas;
Ne lasu min deflankiĝi de Viaj ordonoj.
11 En mia koro mi konservas Vian diron,
Por ke mi ne peku antaŭ Vi.
12 Benata Vi estas, ho Eternulo;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
13 Per miaj lipoj mi rakontas
Ĉiujn decidojn de Via buŝo.
14 Pri la vojo de Viaj leĝoj mi ĝojas,
Kiel pri granda riĉeco.
15 Pri Viaj ordonoj mi meditas,
Kaj mi rigardas Viajn vojojn.
16 Mi havas plezuron de Viaj leĝoj,
Mi ne forgesas Vian vorton.

* Ĉi tiu psalmo estas dividita en dudek du egalajn partojn. En la Hebrea originalo la unuaj vortoj de la ok versoj en ĉiu parto komenciĝas ĉiuj per la litero supremontrita.

ג GIMEL.

17 Bonfaru al Via sklavo,
Ke mi vivu kaj plenumu Vian vorton.
18 Malfermu miajn okulojn,
Ke mi vidu miraklojn de Via instruo.
19 Migranto mi estas sur la tero;
Ne kaŝu antaŭ mi Viajn ordonojn.
20 Elturmentiĝis mia animo
De senĉesa sintirado al Viaj juĝoj.
21 Vi humiligas la malbenitajn fierulojn,
Kiuj dekliniĝas de Viaj ordonoj.
22 Forigu de mi honton kaj malhonoron,
Ĉar mi observas Viajn decidojn.
23 Eĉ kiam sidas eminentuloj kaj parolas kontraŭ mi,
Via sklavo meditas pri Viaj leĝoj.
24 Viaj decidoj estas mia plezuro,
Miaj konsilantoj.

ד DALET.

25 Mia animo algluiĝis al la polvo;
Vivigu min laŭ Via vorto.
26 Mi raportis pri miaj vojoj, kaj Vi aŭskultis min;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
27 Komprenigu al mi la vojon de Viaj ordonoj;
Kaj mi meditos pri Viaj mirakloj.
28 Konsumiĝis mia animo pro malĝojo;
Restarigu min laŭ Via vorto.
29 La vojon de malvero deturnu de mi,
Kaj donacu al mi Vian instruon.
30 La vojon de la vero mi elektis,
Mi sopiris al Viaj leĝoj.
31 Mi alkroĉiĝis al Viaj ordonoj;
Ho Eternulo, ne hontigu min.
32 Mi kuras laŭ la vojo de Viaj leĝoj,
Ĉar Vi larĝigas mian koron.

ה HE.

33 Montru al mi, ho Eternulo, la vojon de Viaj leĝoj,
Kaj mi ĝin sekvos ĝis la fino.
34 Komprenigu al mi, kaj mi sekvos Vian instruon,
Kaj mi konservos ĝin per la tuta koro.
35 Irigu min sur la vojeto de Viaj ordonoj,
Ĉar en ĝi mi havas plezuron.
36 Klinu mian koron al Viaj leĝoj,
Sed ne al profito.

37 Deturnu miajn okulojn, ke ili ne rigardu falsaĵon;
Vivigu min per Viaj vojoj.
38 Plenumu al Via sklavo Vian diron,
Kiu koncernas respekton por Vi.
39 Forigu mian malhonoron, kiun mi timas;
Ĉar Viaj juĝoj estas bonaj.
40 Jen mi deziregas Viajn ordonojn;
Per Via justeco vivigu min.

ו VAV

41 Kaj venu al mi Viaj favoroj, ho Eternulo,
Via helpo, konforme al Via vorto,
42 Ke mi povu doni respondon al mia insultanto;
Ĉar mi fidas Vian vorton.
43 Ne forprenu tute de mia buŝo la vorton de vero,
Ĉar mi esperas al Viaj juĝoj.
44 Kaj mi konservos Vian instruon
Ĉiam kaj eterne.
45 Kaj mi iros en libereco,
Ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.
46 Kaj mi parolos pri Viaj leĝoj antaŭ reĝoj,
Kaj mi ne hontos.
47 Kaj mi havos plezuron de Viaj ordonoj,
Kiujn mi amas.
48 Kaj mi etendos miajn manojn al Viaj ordonoj, kiujn mi amas,
Kaj mi meditos pri Viaj leĝoj.

ז ZAIN.

49 Rememoru la vorton al Via sklavo,
Pri kio Vi min esperigis.
50 Ĉi tio estas mia konsolo en mia mizero,
Ke Via vorto min revivigas.
51 Fieruloj tre forte min mokas,
Sed de Via instruo mi ne deklinigis.
52 Mi rememoras Viajn juĝojn de tempoj tre antikvaj, ho Eternulo,
Kaj mi konsoliĝas.
53 Flama furiozo min kaptas pro la malvirtuloj,
Kiuj forlasas Vian leĝon.
54 Viaj leĝoj estas por mi kantoj
En la domo de mia migrado.
55 Mi rememoras en la nokto Vian nomon, ho Eternulo,
Kaj mi plenumas Vian instruon.
56 Tio fariĝis al mi,
Ĉar mi observas Viajn ordonojn.

ח ĤET.

57 Mi diris: Mia sortaĵo estas, ho Eternulo,
Plenumi Viajn vortojn.
58 Mi petegas antaŭ Vi per la tuta koro:
Korfavoru min, konforme al Via vorto.
59 Mi esploris miajn vojojn
Kaj direktis miajn paŝojn al Viaj leĝoj.
60 Mi rapidas kaj ne prokrastas,
Por plenumi Viajn ordonojn.
61 Retoj de malvirtuloj min ĉirkaŭis;
Sed Vian instruon mi ne forgesis.
62 En la mezo de la nokto mi leviĝas,
Por glori Vin por Viaj justaj juĝoj.
63 Mi estas kamarado por ĉiuj,
Kiuj Vin timas kaj kiuj observas Viajn ordonojn.
64 De Via boneco, ho Eternulo, la tero estas plena;
Instruu al mi Viajn leĝojn.

ט TET.

65 Bonon Vi faris al Via sklavo, ho Eternulo,
Konforme al Via vorto.
66 Bonajn morojn kaj scion instruu al mi,
Ĉar al Viaj ordonoj mi kredas.
67 Antaŭ ol mi suferis, mi erarvagis,
Sed nun mi observas Vian vorton.
68 Vi estas bona kaj bonfara;
Instruu al mi Viajn leĝojn.
69 Fieruloj plektis mensogon pri mi;
Sed mi per la tuta koro konservas Viajn ordonojn.
70 Grasiĝis kiel sebo ilia koro;
Sed mi havas plezuron de Via instruo.
71 Bone estas al mi, ke mi suferis,
Por ke mi lernu Viajn leĝojn.
72 Pli bona estas por mi la instruo de Via buŝo,
Ol miloj da oreroj kaj arĝenteroj.

י JOD.

73 Viaj manoj min kreis kaj fortikigis;
Prudentigu min, kaj mi lernu Viajn ordonojn.
74 Viaj timantoj min vidos kaj ĝojos,
Ĉar mi fidis Vian vorton.
75 Mi scias, ho Eternulo, ke Viaj juĝoj estas justaj,
Kaj ke Vi juste min suferigis.
76 Via boneco estu do mia konsolo,

Konforme al Via vorto al Via sklavo.
77 Venu sur min Via favorkoreco, ke mi vivu;
Ĉar Via instruo estas mia plezuro.
78 Hontiĝu la fieruloj, ĉar maljuste ili min premis;
Mi meditos pri Viaj ordonoj.
79 Turniĝu al mi Viaj timantoj
Kaj la konantoj de Viaj leĝoj.
80 Mia koro estu ĝusta, laŭ Viaj leĝoj,
Por ke mi ne hontiĝu.

כ KAF.

81 Mia animo avidas Vian savon;
Vian vorton mi fidas.
82 Miaj okuloj avidas Vian vorton, dirante:
Kiam Vi min konsolos?
83 Ĉar mi fariĝis kiel felsako en fumo;
Sed Viajn leĝojn mi ne forgesas.
84 Kiom estos la tagoj de Via sklavo?
Kiam Vi faros juĝon super miaj persekutantoj?
85 Fosojn fosis al mi la fieruloj,
Kontraŭe al Viaj leĝoj.
86 Ĉiuj Viaj ordonoj estas vero;
Maljuste oni min persekutas; helpu min.
87 Oni preskaŭ pereigis min de sur la tero,
Sed mi ne forlasis Viajn ordonojn.
88 Laŭ Via boneco vivigu min,
Kaj mi observos la ordonojn de Via buŝo.

ל LAMED.

89 Por eterne, ho Eternulo,
Via vorto staras forte en la ĉielo.
90 Por ĉiuj generacioj restas Via vero;
Vi fortikigis la teron, kaj ĝi staras.
91 Laŭ Viaj leĝoj ĉio nun staras,
Ĉar ĉio estas Viaj sklavoj.
92 Se Via instruo ne estus mia konsolo,
Mi pereus en mia mizero.
93 Neniam mi forgesos Viajn ordonojn,
Ĉar per ili Vi min vivigas.
94 Al Vi mi apartenas;
Helpu min, ĉar mi serĉas Viajn ordonojn.
95 Pri mi embuskis malvirtuloj, por min pereigi;
Sed mi studas Viajn leĝojn.
96 Ĉe ĉiu afero mi vidis finon;
Sed Via ordono estas tre vasta.

מ MEM.

97 Kiel mi amas Vian instruon!
La tutan tagon mi meditas pri ĝi.
98 Via ordono faras min pli saĝa ol miaj malamikoj,
Ĉar ĝi restas al mi por ĉiam.
99 Mi fariĝis pli saĝa, ol ĉiuj miaj instruantoj,
Ĉar Viaj leĝoj estas mia tuta meditado.
100 Mi estas pli scianta ol maljunuloj,
Ĉar Viajn ordonojn mi konservas.
101 De ĉiu malbona vojo mi detenas mian piedon,
Por plenumi Vian vorton.
102 De Viaj decidoj mi ne dekliniĝas,
Ĉar Vi min gvidas.
103 Kiel dolĉa estas por mia palato Via vorto!
Pli ol mielo por mia buŝo!
104 De Viaj ordonoj mi prudentiĝas;
Tial mi malamas ĉiun vojon de malvero.

נ NUN.

105 Via vorto estas lumilo por miaj piedoj,
Kaj lumo por mia vojo.
106 Mi ĵuris, kaj mi plenumos:
Observi Viajn justajn decidojn.
107 Mi estas tre senfortigita, ho Eternulo;
Vivigu min, konforme al Via vorto.
108 La oferdono de mia buŝo plaĉu al Vi, ho Eternulo,
Kaj pri Viaj decidoj instruu min.
109 Mia animo estas ĉiam en mia mano,
Sed Vian instruon mi ne forgesas.
110 La malvirtuloj metis reton por mi;
Sed de Viaj ordonoj mi ne dekliniĝis.
111 Mi heredigis al mi Viajn ordonojn por ĉiam,
Ĉar ili estas la ĝojo de mia koro.
112 Mi klinis mian koron,
Por plenumi Viajn leĝojn eterne ĝis la fino.

ס SAMEĤ.

113 Skeptikulojn mi malamas,
Sed Vian instruon mi amas.
114 Vi estas mia ŝirmo kaj ŝildo;
Vian vorton mi fidas.
115 Foriĝu de mi, malbonagantoj;

Mi observos la ordonojn de mia Dio.
116 Subtenu min laŭ Via diro, ke mi vivu;
Kaj ne hontigu min pri mia espero.
117 Fortikigu min, ke mi saviĝu,
Kaj mi ĉiam havos plezuron de Viaj leĝoj.
118 Vi forpuŝas ĉiujn, kiuj dekliniĝas de Viaj leĝoj,
Ĉar ilia falsaĵo estas mensoga.
119 Kiel skorion Vi forĵetas ĉiujn malvirtulojn sur la tero;
Tial mi amas Viajn decidojn.
120 De Via teruro tremas mia karno,
Kaj Viajn juĝojn mi timas.

ע AIN.

121 Mi faris juĝon kaj justecon;
Ne transdonu min al miaj premantoj.
122 Garantie liberigu Vian sklavon por bono,
Por ke fieruloj min ne premu.
123 Miaj okuloj sopiras Vian helpon
Kaj Vian justan vorton.
124 Agu kun Via sklavo laŭ Via boneco,
Kaj Viajn leĝojn instruu al mi.
125 Mi estas Via sklavo;
Klerigu min, ke mi sciu Viajn decidojn.
126 Estas tempo, ke la Eternulo agu:
Ili rompis Vian leĝon.
127 Tial mi amas Viajn ordonojn
Pli ol oron, eĉ ol puran oron.
128 Tial mi estimas ĉiujn Viajn ordonojn,
Ĉiun vojon de malvero mi malamas.

פ PE.

129 Mirindaj estas Viaj decidoj;
Tial mia animo ilin konservas.
130 Malkaŝo de Via vorto klerigas,
Ĝi prudentigas simplanimulojn.
131 Mi malfermas mian buŝon kaj enspiras,
Ĉar mi deziregas Viajn ordonojn.
132 Turnu Vin al mi kaj korfavoru min,
Kiel Vi agas kun la amantoj de Via nomo.
133 Direktu miajn paŝojn laŭ Via promeso;
Kaj nenia malhonesteco ekregu super mi.
134 Liberigu min de homa premado;
Kaj mi observos Viajn ordonojn.
135 Lumu per Via vizaĝo sur Vian sklavon,
Kaj instruu al mi Viajn leĝojn.
136 Torentojn da akvo elverŝas miaj okuloj,
Pro tio, ke oni ne plenumas Vian instruon.

צ CADI.

137 Justulo Vi estas, ho Eternulo,
Kaj justaj estas Viaj juĝoj.
138 Vi aperigis Viajn decidojn
Kun justeco kaj plena vero.
139 Elturmentis min mia fervoro,
Ĉar miaj malamikoj forgesis Viajn vortojn.
140 Tre pura estas Via vorto,
Kaj Via sklavo ĝin amas.
141 Mi estas malgranda kaj malestimata;
Sed Viajn ordonojn mi ne forgesas.
142 Via justeco estas justeco eterna,
Kaj Via instruo estas vero.
143 Sufero kaj mizero min trafis;
Sed Viaj ordonoj estas mia plezuro.
144 La justeco de Viaj decidoj estas eterna;
Klerigu min, por ke mi vivu.

ק KOF.

145 Mi vokas el la tuta koro; aŭskultu min, ho Eternulo;
Mi plenumos Viajn leĝojn.
146 Mi vokas al Vi; savu min,
Kaj mi konservos Viajn decidojn.
147 Antaŭ la matenruĝo mi vokas;
Vian vorton mi fidas.
148 Antaŭ la noktaj gardopartoj miaj okuloj vekiĝas,
Por ke mi meditu pri Via vorto.
149 Mian voĉon aŭskultu, laŭ Via boneco, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi.
150 Alproksimiĝas malicaj persekutantoj;
Malproksimaj ili estas de Via leĝo.
151 Proksima Vi estas, ho Eternulo;
Kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero.
152 De longe mi scias pri Viaj decidoj,
Ke Vi fiksis ilin por ĉiam.

ר REŜ.

153 Rigardu mian mizeron, kaj liberigu min,
Ĉar Vian instruon mi ne forgesis.

154 Defendu mian aferon, kaj liberigu min;
Laŭ Via vorto lasu min vivi.
155 Malproksima de malvirtuloj estas savo,
Ĉar ili ne ŝatas Viajn leĝojn.
156 Via favorkoreco estas granda, ho Eternulo;
Laŭ Via justeco lasu min vivi.
157 Multaj estas miaj persekutantoj kaj premantoj,
Sed de Viaj decidoj mi ne deklinigis.
158 Mi vidis perfidulojn, kaj mi ilin abomenis,
Ĉar Vian vorton ili ne observis.
159 Rigardu, mi amas Viajn ordonojn;
Ho Eternulo, laŭ Via boneco lasu min vivi.
160 La esenco de Via vorto estas vero,
Kaj eterna estas ĉiu juĝo de Via justeco.

ש ŜIN.

161 Princoj persekutas min senkaŭze;
Sed Vian vorton timas mia koro.
162 Mi ĝojas pri Via vorto,
Kiel ricevinto de granda akiro.
163 Malveron mi malamas kaj abomenas;
Vian instruon mi amas.
164 Sepfoje ĉiutage mi Vin gloras
Por Viaj justaj juĝoj.
165 Grandan pacon havas la amantoj de Via instruo;
Kaj ili ne falpuŝiĝas.
166 Mi atendas Vian savon, ho Eternulo,
Viajn ordonojn mi plenumas.
167 Mia animo observas Viajn decidojn,
Kaj mi ilin forte amas.
168 Mi observas Viajn ordonojn kaj decidojn,
Ĉar ĉiuj miaj vojoj estas antaŭ Vi.

ת TAV.

169 Mia krio venu al Vi, ho Eternulo;
Laŭ Via vorto klerigu min.
170 Mia petego venu al Vi;
Laŭ Via diro savu min.
171 Miaj lipoj eldiru gloradon,
Ĉar Vi instruas al mi Viajn leĝojn.
172 Mia lango predikos pri Via vorto,
Ĉar ĉiuj Viaj ordonoj estas justaj.
173 Via mano estu al mi helpo,
Ĉar Viajn ordonojn mi elektis.
174 Mi deziregas Vian savon, ho Eternulo,
Kaj Via instruo estas mia plezuro.
175 Mia animo vivu kaj gloru Vin,
Kaj Viaj juĝoj min helpu.
176 Mi erarvagis kiel perdita ŝafo;
Elserĉu Vian sklavon, ĉar Viajn ordonojn mi ne forgesis.

120

Kanto de suprenirado.

1 AL la Eternulo mi vokis en mia sufero,
Kaj Li aŭskultis min.
2 Ho Eternulo, savu mian animon de mensoga parolo,
De falsa lango.
3 Kion Li donos al vi,
Kaj kion Li alportos al vi, ho falsa lango?
4 Akrajn sagojn de fortulo
Kun karboj genistaj.
5 Ve al mi, ke mi gastas en Meŝeĥ,
Ke mi loĝas inter la tendoj de Kedar!
6 Tro longe loĝis mia animo
Inter malamantoj de paco.
7 Mi estas pacema;
Sed kiam mi ekparolas, ili komencas militon.

121

Kanto de suprenirado.

1 MI levas miajn okulojn al la montoj:
De kie venas al mi helpo?
2 Mia helpo venas de la Eternulo,
Kiu kreis la ĉielon kaj la teron.

3 Li ne lasos vian piedon falpuŝiĝi;
Via gardanto ne dormetas.
4 Jen ne dormetas kaj ne dormas
La gardanto de Izrael.
5 La Eternulo estas via gardanto;
La Eternulo estas via ombro ĉe via dekstra mano.
6 En la tago la suno vin ne frapos,
Nek la luno en la nokto.
7 La Eternulo vin gardos de ĉia malbono,
Li gardos vian animon.
8 La Eternulo gardos vian eliron kaj eniron,
De nun kaj eterne.

122 *Kanto de suprenirado. De David.*

1 MI ekĝojis, kiam oni diris al mi:
Ni iru en la domon de la Eternulo.
2 Niaj piedoj staris en viaj pordegoj,
Ho Jerusalem,
3 Vi Jerusalem, konstruita kiel urbo,
En kiu ĉio kuniĝis.
4 Tien supreniris la triboj, la triboj de la Eternulo,
Laŭ la moro de Izrael,
Por glori la nomon de la Eternulo.
5 Ĉar tie staris tronoj de juĝo,
Tronoj de la domo de David.
6 Deziru pacon al Jerusalem;
Bonan staton havu viaj amantoj.
7 Paco estu inter viaj muroj,
Bonstato en viaj palacoj.
8 Pro miaj fratoj kaj amikoj mi do diru:
Paco estu al vi.
9 Pro la domo de la Eternulo, nia Dio,
Mi deziras al vi bonon.

123 *Kanto de suprenirado.*

1 AL Vi mi levas miajn okulojn,
Ho Vi, kiu sidas en la ĉielo!
2 Jen kiel la okuloj de sklavoj estas direktitaj al la mano de iliaj sinjoroj,
Kiel la okuloj de sklavino al la mano de ŝia sinjorino,
Tiel niaj okuloj estas direktitaj al la Eternulo, nia Dio,
Ĝis Li korfavoros nin.
3 Korfavoru nin, ho Eternulo, korfavoru nin;
Ĉar ni suferis sufiĉe da malestimo.
4 Tute pleniĝis nia animo
De la insultado de arogantuloj,
De la malhonorado de fieruloj.

124 *Kanto de suprenirado. De David.*

1 SE la Eternulo ne estus kun ni,
Diru nun Izrael,
2 Se la Eternulo ne estus kun ni,
Kiam homoj leviĝis kontraŭ ni:
3 Tiam ili englutus nin vivajn,
Kiam ekflamis kontraŭ ni ilia kolero;
4 Tiam dronigus nin akvo, torento kovrus nian animon;
5 Tiam kovrus nian animon pereiga akvo.
6 Benata estu la Eternulo,
Kiu ne fordonis nin kiel rabakiron al iliaj dentoj.
7 Nia animo liberiĝis, kiel birdo el la reto de kaptistoj;
La reto disŝiriĝis, kaj ni liberiĝis.
8 Nia helpo estas en la nomo de la Eternulo,
Kiu kreis la ĉielon kaj la teron.

125 *Kanto de suprenirado.*

1 KIUJ fidas la Eternulon,
Tiuj estas kiel la monto Cion,
Kiu ne ŝanceliĝas, sed restas eterne.
2 Montoj estas ĉirkaŭ Jerusalem,
Kaj la Eternulo ĉirkaŭas Sian popolon,
De nun kaj eterne.
3 Ĉar ne kuŝos la sceptro de malvirteco sur la sorto de la virtuloj;
Por ke la virtuloj ne etendu siajn manojn al maljustaĵo.
4 Bonfaru, ho Eternulo, al tiuj,
Kiuj estas bonaj kaj piaj per sia koro;
5 Sed tiujn, kiuj dekliniĝas al siaj malrektaj vojoj,
La Eternulo pereigos kune kun la malbonaguloj.
Paco al Izrael!

126 *Kanto de suprenirado.*

1 KIAM la Eternulo revenigis la forkaptitojn al Cion,
Tiam ni estis kiel songantoj.
2 Tiam nia buŝo estis plena de gajeco,
Kaj nia lango plena de kantado;
Tiam oni diris inter la popoloj:
Ion grandan la Eternulo faris por ĉi tiuj.
3 Ion grandan la Eternulo faris por ni:
Ni ĝojas.
4 Revenigu, ho Eternulo, niajn forkaptitojn,
Kiel riveretojn en sudan landon.
5 Kiuj semas kun larmoj,
Tiuj rikoltos kun kanto.
6 Iras kaj ploras la portanto de semotaĵo;
Venos kun kanto la portanto de siaj garboj.

127 *Kanto de suprenirado. De Salomono.*

1 SE la Eternulo ne konstruas la domon,
Tiam vane laboras super ĝi ĝiaj konstruantoj ;
Se la Eternulo ne gardas urbon,
Tiam vane maldormas la gardanto.
2 Vane vi frue leviĝas, malfrue sidas,
Manĝas panon kun klopodoj :
Al Sia amato Li donas en dormo.
3 Jen, heredo de la Eternulo estas infanoj ;
Rekompenco estas la frukto de ventro.
4 Kiel sagoj en la mano de fortulo,
Tiel estas junaj filoj.
5 Bone estas al la homo, kiu plenigis per ili sian sagujon ;
Ili ne estos hontigitaj,
Kiam ili parolos kun la malamikoj ĉe la pordego.

128 *Kanto de suprenirado.*

1 FELIĈA estas ĉiu, kiu timas la Eternulon
Kaj iras laŭ Liaj vojoj.
2 Kiam vi manĝas la laborakiron de viaj manoj,
Feliĉe kaj bone estas al vi.
3 Via edzino estas kiel fruktoporta vinberbranĉo interne en via domo ;
Viaj filoj estas kiel olivaj branĉoj ĉirkaŭ via tablo.
4 Jen tiel estas benata tiu homo,
Kiu timas la Eternulon.
5 Benos vin la Eternulo el Cion,
Kaj vi vidos la bonstaton de Jerusalem en la daŭro de via tuta vivo.
6 Kaj vi vidos la infanojn de viaj infanoj.
Paco al Izrael !

129 *Kanto de suprenirado.*

1 MULTE oni afliktis min de post mia juneco,
Diras Izrael,
2 Multe oni afliktis min de post mia juneco,
Sed oni min ne pereigis.
3 Sur mia dorso plugis plugistoj,
Faris siajn sulkojn longaj.
4 La Eternulo estas justa ;
Li dishakis la ŝnurojn de la malvirtuloj.
5 Hontiĝu kaj turniĝu malantaŭen
Ĉiuj malamantoj de Cion.
6 Ili estu kiel tegmenta herbo,
Kiu forvelkas, antaŭ ol oni ĝin elŝiris ;
7 Per kiu ne plenigas rikoltanto sian manon
Nek garbiganto sian baskon.
8 Kaj la preterirantoj ne diros :
Beno de la Eternulo estu al vi,
Ni benas vin per la nomo de la Eternulo.

130 *Kanto de suprenirado.*

1 EL profundo mi vokas Vin, ho Eternulo.
2 Mia Sinjoro, aŭskultu mian voĉon ;
Viaj oreloj atentu la voĉon de mia petego.
3 Se vi, ho Eternulo, kalkulus la pekojn,
Kiu povus stari, ho mia Sinjoro ?
4 Sed Vi estas pardonema,
Por ke Vi estu respektata.
5 Mi esperis al la Eternulo, esperis mia animo,
Kaj Lian vorton mi fidis.
6 Mia animo atendas mian Sinjoron pli,
Ol la gardantoj atendas la matenon,
La gardantoj la matenon.
7 Izrael fidu la Eternulon ;
Ĉar ĉe la Eternulo estas favorkoreco
Kaj ĉe Li estas granda liberigo.
8 Kaj Li liberigos Izraelon
De ĉiuj liaj pekoj.

131 *Kanto de suprenirado. De David.*

1 HO Eternulo, ne tenas sin alte mia koro, kaj ne leviĝas alte miaj okuloj ;
Kaj mi ne okupas min per aferoj grandaj kaj neatingeblaj por mi.
2 Mi trankviligis kaj kvietigis mian animon ;
Kiel infano formetita for de la mamo de sia patrino, kiel infano demamigita,

Tiel estas en mi mia animo.
3 Ho Izrael, fidu la Eternulon,
De nun kaj eterne.

132 *Kanto de suprenirado.*

1 REMEMORU, ho Eternulo,
Davidon kaj ĉiujn liajn suferojn;
2 Ke li ĵuris al la Eternulo,
Kaj donis sanktan promeson al la Potenculo de Jakob:
3 Mi ne eniros en la ŝirmejon de mia domo,
Mi ne supreniros sur la liton, pretigitan por mi;
4 Mi ne donos dormon al miaj okuloj,
Nek dormeton al miaj palpebroj,
5 Ĝis mi trovos lokon por la Eternulo,
Loĝejon por la Potenculo de Jakob.
6 Jen ni aŭdis, ke ĝi estas en Efrata;
Ni ĝin trovis sur arbara kampo.
7 Ni iru en Lian loĝejon,
Ni kliniĝu antaŭ la benketo de Liaj piedoj.
8 Leviĝu, ho Eternulo, en Vian ripozejon,
Vi kaj la kesto de Via potenco.
9 Viaj pastroj vestiĝu per justeco,
Kaj Viaj fideluloj triumfu.
10 Pro David, Via sklavo,
Ne forturnu la vizaĝon de Via sanktoleito.
11 La Eternulo ĵuris al David veron, kaj Li ne dekliniĝos de ĝi:
Frukton de via ventro Mi sidigos sur via trono;
12 Se viaj filoj observos Mian interligon kaj Mian leĝon, kiun Mi instruos al ili,
Tiam ankaŭ iliaj filoj eterne sidos sur via trono.
13 Ĉar la Eternulo elektis Cionon,
Kaj deziris, ke ĝi estu loĝejo por Li:
14 Ĉi tio estas Mia ripozejo por eterne;
Ĉi tie Mi loĝos, ĉar ĝin Mi ekdeziris.
15 Ĝian nutraĵon Mi abunde benos,
Ĝiajn malriĉulojn Mi satigos per pano.
16 Kaj ĝiajn pastrojn Mi vestos per savo;
Kaj ĝiaj fideluloj ĝojos kaj triumfos.
17 Tie Mi elkreskigos kornon al David,
Tie Mi aranĝos lumilon por Mia sanktoleito.
18 Liajn malamikojn Mi kovros per honto;
Sed sur li brilos lia krono.

133 *Kanto de suprenirado. De David.*

1 JEN, kiel bone kaj ĉarme estas,
Se fratoj vivas kune!
2 Kiel la bona oleo,
Kiu de la kapo defluas sur la barbon, la barbon de Aaron,
Kaj defluas sur la randon de lia vesto;
3 Kiel la roso,
Kiu de Ĥermon malleviĝas sur la montojn de Cion;
Ĉar tie la Eternulo donas la benon,
Vivon por eterne.

134 *Kanto de suprenirado.*

1 NUN benu la Eternulon, ĉiuj sklavoj de la Eternulo,
Kiuj en la noktoj staras en la domo de la Eternulo.
2 Levu la manojn al la sanktejo,
Kaj benu la Eternulon.
3 El Cion benu vin la Eternulo,
La Kreinto de la ĉielo kaj la tero.

135

HALELUJA!
Gloru la nomon de la Eternulo,
Gloru, sklavoj de la Eternulo,
2 Kiuj staras en la domo de la Eternulo,
En la kortoj de la domo de nia Dio.
3 Gloru la Eternulon, ĉar la Eternulo estas bona;
Prikantu Lian nomon, ĉar ĝi estas ĉarma.
4 Ĉar Jakobon la Eternulo elektis al Si,
Izraelon kiel Sian trezoron.
5 Ĉar mi scias, ke la Eternulo estas granda
Kaj ke nia Sinjoro estas super ĉiuj dioj.
6 Ĉion, kion la Eternulo deziras, Li faras,
En la ĉielo kaj sur la tero, sur la maroj kaj en ĉiuj abismoj.
7 Li levas la nubojn de la randoj de la tero,

Li aperigas fulmojn en la pluvo,
Li eligas la venton el Siaj provizejoj.
8 Li batis la unuenaskitojn en Egiptujo,
De homo ĝis bruto.
9 Li aperigis signojn kaj miraklojn interne de vi, ho Egiptujo,
Super Faraono kaj ĉiuj liaj sklavoj.
10 Li batis multajn popolojn,
Kaj mortigis potencajn reĝojn:
11 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj,
Kaj Ogon, reĝon de Baŝan,
Kaj ĉiujn regnojn Kanaanajn.
12 Kaj Li donis ilian landon kiel heredon,
Heredon al Lia popolo Izrael.
13 Ho Eternulo, Via nomo estas eterna;
Ho Eternulo, la memoro pri Vi restas por ĉiuj generacioj.
14 Ĉar la Eternulo juĝos Sian popolon,
Kaj Li korfavoros Siajn sklavojn.

15 La idoloj de la popoloj estas arĝento kaj oro,
Faritaĵo de homaj manoj.
16 Buŝon ili havas, sed ne parolas;
Okulojn ili havas, sed ne vidas;
17 Orelojn ili havas, sed ne aŭdas;
Kaj ne ekzistas spiro en ilia buŝo.
18 Kiel ili, tiel estos iliaj farantoj,
Ĉiuj, kiuj ilin fidas.
19 Ho domo de Izrael, benu la Eternulon;
Ho domo de Aaron, benu la Eternulon;
20 Ho domo de Levi, benu la Eternulon;
Ho timantoj de la Eternulo, benu la Eternulon.
21 El Cion estu benata la Eternulo,
Kiu loĝas en Jerusalem.
Haleluja!

136 GLORU la Eternulon, ĉar Li estas bona,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
2 Gloru la Dion de la dioj,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
3 Gloru la Sinjoron de la sinjoroj,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
4 La sola faranto de grandaj mirakloj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
5 Kiu saĝege kreis la ĉielon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
6 Kiu etendis la teron super la akvo,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
7 Kiu kreis grandajn lumojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
8 La sunon, por regi en la tago,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
9 La lunon kaj la stelojn, por regi en la nokto,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
10 Kiu batis Egiptujon en ĝiaj unuenaskitoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
11 Kaj elkondukis el ĝia mezo Izraelon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
12 Per forta mano kaj etendita brako,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
13 Kiu fendis la Ruĝan Maron en du partojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
14 Kaj trairigis Izraelon tra ĝi,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
15 Kaj enĵetis Faraonon kaj lian militistaron en la Ruĝan Maron,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
16 Kiu kondukis Sian popolon tra la dezerto,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
17 Kiu batis grandajn reĝojn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
18 Kaj mortigis reĝojn potencajn,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
19 Siĥonon, reĝon de la Amoridoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
20 Kaj Ogon, reĝon de Baŝan,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
21 Kaj donis ilian landon kiel heredon,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
22 Heredon al Lia sklavo Izrael,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
23 Kiu rememoris nin, kiam ni estis humiligitaj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
24 Kaj liberigis nin de niaj premantoj,
Ĉar eterna estas Lia boneco;
25 Kiu donas panon al ĉiu karno,
Ĉar eterna estas Lia boneco.
26 Gloru la Dion de la ĉielo,
Ĉar eterna estas Lia boneco.

137 APUD la riveroj de Babel
Ni sidis kaj ploris,
Rememorante Cionon.
2 Sur la salikoj tie
Ni pendigis niajn harpojn.
3 Ĉar tie niaj kaptintoj postulis de ni kantojn,

Kaj niaj mokantoj ĝojon, dirante:
Kantu al ni el la kantoj de Cion.
4 Kiel ni kantos sur fremda tero
La kanton de la Eternulo?
5 Se mi forgesos vin, ho Jerusalem,
Tiam forgesiĝu mia dekstra mano;
6 Algluiĝu mia lango al mia palato,
Se mi vin ne memoros,
Se mi ne levos Jerusalemon en la supron de miaj ĝojoj.
7 Rememorigu, ho Eternulo, al la filoj de Edom
La tagon de Jerusalem, kiam ili diris:
Detruu, detruu ĝis ĝia fundamento.
8 Ho ruinigema filino de Babel!
Bone estos al tiu,
Kiu repagos al vi por la faro, kiun vi faris al ni.
9 Bone estos al tiu,
Kiu prenos kaj frakasos viajn infanetojn sur ŝtono.

138

De David.

1 MI gloras Vin el mia tuta koro;
Antaŭ la dioj mi Vin prikantas.
2 Mi kliniĝas antaŭ Via sankta templo,
Kaj mi gloras Vian nomon por Via boneco kaj vereco;
Ĉar Vi grandigis pli ol ĉio Vian nomon per Via vorto.
3 En la tago, kiam mi vokis, Vi aŭskultis min,
Vi donis forton al mia animo.
4 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj reĝoj de la tero,
Ĉar ili aŭdis la vortojn de Via buŝo.
5 Kaj ili prikantos la vojojn de la Eternulo;
Ĉar granda estas la gloro de la Eternulo.
6 Ĉar kvankam la Eternulo estas alte, tamen Li rigardas humilulon,
Kaj fierulon Li rimarkas de malproksime.
7 Kvankam mi iras meze de suferoj, tamen Vi konservas mian vivon;
Kontraŭ la kolero de miaj malamikoj Vi etendas Vian brakon,
Kaj Via dekstra mano min helpas.
8 La Eternulo plenumos por mi.
Ho Eternulo, Via boneco estas eterna;
La kreitaĵojn de Viaj manoj ne forlasu.

139

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 HO Eternulo, Vi min esploras kaj min konas.
2 Vi scias, kiam mi sidas kaj kiam mi leviĝas;
Vi komprenas mian penson de malproksime.
3 Kiam mi iras kaj kiam mi ripozas, Vi estas ĉirkaŭ mi,
Kaj ĉiujn miajn vojojn Vi konas.
4 Ĉar antaŭ ol troviĝas vorto sur mia lango,
Jen, ho Eternulo, Vi ĉion jam scias.
5 De malantaŭe kaj de antaŭe Vi ĉirkaŭbaris min
Kaj metis sur min Vian manon.
6 Mirinda estas por mi tia sciado, tro alta;
Mi ĝin ne povas kompreni.
7 Kien mi iros for de Via spirito?
Kaj kien mi kuros for de Via vizaĝo?
8 Se mi leviĝos al la ĉielo, Vi estas tie;
Se mi kuŝiĝos en Ŝeol, jen Vi tie estas.
9 Ĉu mi okupos la flugilojn de la matenruĝo,
Ĉu mi loĝiĝos sur la rando de la maro:
10 Ankaŭ tie Via mano min kondukos,
Kaj Via dekstra mano min tenos.
11 Se mi diros: Mallumo min kovros,
Kaj la lumo ĉirkaŭ mi fariĝos nokto:
12 Eĉ mallumo ne mallumas antaŭ Vi,
Kaj la nokto lumas kiel tago;
Mallumo fariĝas kiel lumo.
13 Ĉar Vi kreis mian internaĵon,
Formis min en la ventro de mia patrino.
14 Mi gloras Vin, ĉar mi estas mirinde kreita;
Mirindaj estas Viaj kreitaĵoj,
Kaj mia animo tion bone konscias.
15 Ne estis kaŝitaj antaŭ Vi miaj ostoj,
Kiam mi estis kreata en kaŝiteco,
Kiam mi estis formata en la profundo de la tero.
16 Mian embrion vidis Viaj okuloj,
Kaj en Via libro estis enskribitaj ĉiuj tagoj destinitaj,
Kiam ankoraŭ eĉ unu ne ekzistis.
17 Kiel grandvaloraj estas por mi Viaj pensoj, ho Dio!

Kiel granda estas ilia nombro!
18 Se mi ilin kalkulus, ili estus pli multaj ol la sablo;
Kiam mi vekiĝas, mi estas ankoraŭ kun Vi.
19 Mortigu, ho Dio, la malvirtulojn,
Kaj sangaviduloj foriĝu de mi!
20 Ili parolas pri Vi malice,
Kaj Viaj malamikoj leviĝas por trompo.
21 Viajn malamantojn, ho Eternulo, mi ja malamas,
Kaj Viajn kontraŭulojn mi abomenas.
22 Per ekstrema malamo mi ilin malamas;
Ili fariĝis por mi malamikoj.
23 Esploru min, ho Dio, kaj konu mian koron;
Provu min kaj sciu miajn pensojn.
24 Kaj rigardu, ĉu mi estas sur malbona vojo,
Kaj gvidu min sur la vojo de eterneco.

140

Al la ĥorestro. Psalmo de David.

1 LIBERIGU min, ho Eternulo, de malbona homo,
Gardu min kontraŭ perfortulo;
2 Kontraŭ tiuj, kiuj elpensas malbonon en la koro,
Ĉiutage kaŭzas militojn;
3 Kiuj akrigas sian langon, kiel serpento;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj. Sela.
4 Gardu min, ho Eternulo, kontraŭ la manoj de malvirtuloj,
Gardu min kontraŭ perfortuloj,
Kiuj intencas renversi miajn paŝojn.
5 Fieruloj kaŝis kaptilon por mi kaj ŝnurojn,
Ili etendis reton ĉe la vojo, implikilon ili metis por mi. Sela.

6 Mi diris al la Eternulo: Vi estas mia Dio;
Atentu, ho Eternulo, la voĉon de mia petego.
7 Ho Eternulo, mia Sinjoro, forto de mia savo,
Vi ŝirmas mian kapon en la tago de batalo.
8 Ne donu, ho Eternulo, al malvirtulo lian deziratajon,
Lian intencon ne efektivigu, ke ili ne fieriĝu. Sela.
9 La veneno de miaj ĉirkaŭantoj,
La malicaĵo de iliaj lipoj kovru ilin.
10 Falu sur ilin brulantaj karboj;
Ili ĵetiĝu en fajron,
En abismojn, ke ili ne leviĝu.
11 Kalumnianto ne staros forte sur la tero;
Perfortulon la malbono entiros en pereon.
12 Mi scias, ke la Eternulo defendos la aferon de mizerulo,
La rajton de malriĉuloj.
13 Kaj virtuloj ja gloros Vian nomon;
Piuloj restos antaŭ Via vizaĝo.

141

Psalmo de David.

1 HO Eternulo, mi vokas al Vi; rapidu al mi;
Atentu mian voĉon, kiam mi vokas al Vi.
2 Mia preĝo valoru antaŭ Vi kiel incenso,
La levo de miaj manoj kiel vespera oferdono.
3 Metu, ho Eternulo, gardon al mia buŝo,
Gardu la pordon de miaj lipoj.
4 Ne klinu mian koron al io malbona,
Al partoprenado en malbonagoj kun malbonaguloj;
Mi ne manĝu iliajn bongustaĵojn.
5 Virtuloj min frapu favorkore kaj punu min:
Ĝi estos oleo por la kapo;
Mia kapo ne rifuzos, se estos eĉ pli;
Kaj mi preĝas ĉe iliaj malfeliĉoj.
6 Disiĝis sur roko iliaj juĝantoj,
Kaj ili aŭdis miajn vortojn, kiel amikaj ili estis.
7 Kiel iu plugas kaj dispecigas la teron,
Tiel estas disĵetitaj iliaj ostoj ĝis la buŝo de Ŝeol.
8 Ĉar al Vi, ho Eternulo, mia Sinjoro, estas direktitaj miaj okuloj;
Al Vi mi esperas: ne forpuŝu mian animon.
9 Gardu min kontraŭ la reto, kiun oni metis al mi,
Kontraŭ la implikilo de la malbonaguloj.
10 La malvirtuloj falu en siajn retojn ĉiuj,
Dum mi preteriros.

142 *Instruo de David, kiam li estis en la kaverno. Preĝo.*

1 PER mia voĉo mi krias al la Eternulo,
Per mia voĉo mi preĝas al la Eternulo.
2 Mi elverŝas antaŭ Li mian peton,
Mian suferon mi al Li rakontas.
3 Kiam senfortiĝis en mi mia spirito, tiam Vi sciis mian vojon:
Sur la vojo, kiun mi iras, ili kaŝis reton por mi.
4 Rigardu dekstren kaj vidu: neniu volas min koni;
Malaperis rifuĝejo por mi, neniu zorgas pri mia animo.
5 Mi krias al Vi, ho Eternulo;
Mi diras: Vi estas mia rifuĝejo,
Mia parto en la lando de la vivantoj.
6 Atentu mian ploron, ĉar mi tre senfortiĝis;
Savu min de miaj persekutantoj, ĉar ili estas pli fortaj ol mi.
7 Eligu mian animon el malliberejo, por ke mi gloru Vian nomon.
Min ĉirkaŭos la virtuloj, kiam Vi bonfaros al mi.

143 *Psalmo de David.*

1 HO Eternulo, aŭskultu mian preĝon,
Atentu mian petegon laŭ Via vereco,
Respondu al mi laŭ Via justeco.
2 Kaj ne eniru en juĝon kun Via sklavo,
Ĉar neniu vivanta povos praviĝi antaŭ Vi.
3 Ĉar malamiko persekutis mian animon,
Premis al la tero mian vivon;
Li metis min en mallumon, kiel delonge mortintojn.
4 Senfortiĝas en mi mia animo,
Konsumiĝas en mi mia koro.
5 Mi rememoras la tagojn antikvajn,
Mi meditas pri ĉiuj Viaj faroj,
Mi pensas pri la faritaĵoj de Viaj manoj.
6 Mi etendas al Vi miajn manojn;
Mia animo soifas Vin kiel seka tero. Sela.
7 Rapidu, aŭskultu min, ho Eternulo, mia spirito konsumiĝas;
Ne kaŝu antaŭ mi Vian vizaĝon,
Ĉar mi similiĝus al la forirantaj en la tombon.
8 Aŭdigu al mi matene Vian bonecon,
Ĉar Vin mi fidas;
Montru al mi la vojon, kiun mi devas iri,
Ĉar al Vi mi levas mian animon.
9 Savu min de miaj malamikoj, ho Eternulo;
Al Vi mi rifuĝas.
10 Instruu al mi plenumi Vian volon, ĉar Vi estas mia Dio;
Via bona spirito gvidu min sur ebena tero.
11 Pro Via nomo, ho Eternulo, lasu min vivi;
Pro Via justeco eligu mian animon el mizero.
12 Kaj pro Via favorkoreco ekstermu miajn malamikojn
Kaj pereigu ĉiujn premantojn de mia animo,
Ĉar mi estas Via sklavo.

144 *De David.*

1 BENATA estu la Eternulo, mia Roko,
Kiu instruas miajn manojn batali, miajn fingrojn militi:
2 Mia bono kaj mia fortikaĵo,
Mia rifuĝejo kaj mia savanto,
Mia ŝildo, Li, kiun mi fidas,
Kiu submetas al mi mian popolon.
3 Ho Eternulo, kio estas homo, ke Vi lin konas,
Kaj homido, ke Vi lin atentas?
4 Homo estas simila al spireto;
Liaj tagoj estas kiel pasanta ombro.
5 Ho Eternulo, klinu Vian ĉielon kaj iru malsupren;
Tuŝu la montojn, kaj ili ekfumiĝos.
6 Ekbriligu fulmon, kaj dispelu ilin;
Sendu Viajn sagojn, kaj konfuzu ilin.
7 Etendu Vian manon el supre;
Liberigu min, kaj savu min el granda akvo,
El la mano de fremduloj,
8 Kies buŝo parolas malveraĵon
Kaj kies dekstra mano estas mano de trompo.
9 Ho Dio, novan kanton mi kantos al Vi,

Sur dekkorda psaltero mi muzikos al Vi,
10 Kiu donas helpon al la reĝoj,
Kiu savas Sian sklavon David de danĝera glavo.
11 Liberigu min, kaj savu min el la mano de fremduloj,
Kies buŝo parolas malveraĵon
Kaj kies dekstra mano estas mano de trompo.

12 Niaj filoj kiel plantitaĵoj kreskas en sia juneco;
Niaj filinoj estas kiel skulptitaj kolonoj, ornamoj de palaco;
13 Niaj grenejoj estas plenaj, enhavas sufiĉe da greno de ĉiu speco;
Niaj ŝafoj estas en la nombro de miloj kaj dekmiloj sur niaj paŝtejoj;
14 Niaj bovoj estas ŝarĝitaj;
Ne ekzistas difekto, ne ekzistas perdo, ne ekzistas ploro sur niaj stratoj;
15 Feliĉa estas la popolo, kiu havas tian staton;
Feliĉa estas la popolo, kies Dio estas la Eternulo.

145

Glorkanto de David.

1 MI altigos Vin, mia Dio, ho Reĝo,
Kaj mi benos Vian nomon ĉiam kaj eterne.
2 Ĉiutage mi Vin benos,
Kaj mi gloros Vian nomon ĉiam kaj eterne.
3 Granda estas la Eternulo kaj tre glorinda,
Kaj Lia grandeco estas nemezurebla.
4 Generacio al generacio laŭdos Viajn farojn
Kaj rakontos pri Via potenco.
5 Pri la majesto de Via granda gloro
Kaj pri Viaj mirindaj faroj mi meditos.
6 La forton de Viaj timindaĵoj oni priparolos,
Kaj Vian grandecon mi rakontos.
7 Oni gloros la renomon de Via granda boneco,
Kaj oni prikantos Vian justecon.
8 Kompatema kaj favorkora estas la Eternulo,
Longetolera kaj kun granda boneco.
9 La Eternulo estas bona por ĉiuj;
Lia favorkoreco estas super ĉiuj Liaj kreitaĵoj.
10 Gloros Vin, ho Eternulo, ĉiuj Viaj kreitaĵoj,
Kaj Viaj fideluloj Vin benos.
11 Ili raportos pri la gloro de Via regno
Kaj parolos pri Via potenco,
12 Por sciigi al la homidoj Lian potencon
Kaj la majestan gloron de Lia regno.
13 Via reĝeco estas reĝeco eterna,
Kaj Via regado estas por ĉiuj generacioj.
14 La Eternulo subtenas ĉiujn falantojn
Kaj restarigas ĉiujn kurbigitojn.
15 Ĉies okuloj estas turnitaj al Vi,
Kaj Vi donas al ili ilian manĝon en ĝia tempo.
16 Vi malfermas Vian manon
Kaj satigas favore ĉion vivantan.
17 Justa estas la Eternulo en ĉiuj Siaj vojoj
Kaj bona en ĉiuj Siaj faroj.
18 Proksima estas la Eternulo por ĉiuj, kiuj Lin vokas,
Por ĉiuj, kiuj vokas Lin sincere.
19 La deziron de Siaj respektantoj Li plenumas,
Kaj ilian krion Li aŭdas kaj helpas ilin.
20 La Eternulo gardas ĉiujn Siajn amantojn,
Kaj ĉiujn malvirtulojn Li ekstermas.
21 La gloron de la Eternulo eldiros mia buŝo,
Kaj ĉiu karno benu Lian sanktan nomon ĉiam kaj eterne.

146

HALELUJA!
Gloru, ho mia animo, la Eternulon.
2 Mi gloros la Eternulon en la daŭro de mia tuta vivo,
Mi kantos al mia Dio tiel longe, kiel mi estos.
3 Ne fidu eminentulojn,
Homidon, kiu ne povas helpi.
4 Eliras lia spirito, li reiras en sian teron;
Kaj en tiu tago neniiĝas ĉiuj liaj intencoj.
5 Bone estas al tiu, kies helpo estas la Dio de Jakob,
Kiu esperas al la Eternulo, lia Dio,
6 Kiu kreis la ĉielon kaj la teron,
La maron, kaj ĉion, kio estas en ili,

Kiu gardas la veron eterne;
7 Kiu faras justecon al la prematoj,
Donas panon al la malsataj.
La Eternulo liberigas la malliberulojn;
8 La Eternulo malfermas la okulojn al la blinduloj;
La Eternulo restarigas la kurbigitojn;
La Eternulo amas la virtulojn;
9 La Eternulo gardas la enmigrintojn,
Subtenas orfon kaj vidvinon;
Sed la vojon de malvirtuloj Li pereigas.
10 La Eternulo reĝas eterne,
Via Dio, ho Cion, por ĉiuj generacioj.
Haleluja!

147 HALELUJA!
Ĉar estas bone kanti al nia Dio,
Ĉar agrabla estas la glorkantado.
2 La Eternulo konstruas Jerusalemon,
La elpelitojn de Izrael Li kolektas.
3 Li sanigas la korprematojn
Kaj bandaĝas iliajn vundojn.
4 Li kalkulas la stelojn,
Kaj al ili ĉiuj Li donas nomojn.
5 Granda estas nia Sinjoro kaj tre forta;
Lia saĝo estas nemezurebla.
6 La Eternulo altigas la humilulojn;
Sed la malvirtulojn Li malaltigas ĝis la tero.
7 Kantu al la Eternulo gloradon,
Muziku al nia Dio per harpo.
8 Li kovras la ĉielon per nuboj,
Pretigas por la tero pluvon,
Kreskigas sur la montoj herbon.
9 Li donas al la bruto ĝian nutraĵon,
Kaj al la korvidoj, kiuj krias.
10 Ne la forton de ĉevalo Li ŝatas;
Ne la femuroj de homo al Li plaĉas:
11 Plaĉas al la Eternulo Liaj timantoj,
Kiuj fidas Lian bonecon.
12 Laŭdu, ho Jerusalem, la Eternulon;
Gloru vian Dion, ho Cion.
13 Ĉar Li fortikigis la riglilojn en viaj pordegoj,
Li benis viajn filojn interne de vi.
14 Li donas pacon al viaj limoj,
Li satigas vin per la plej bona el la tritiko.
15 Li sendas Sian ordonon al la tero;
Tre rapide kuras Lia vorto.
16 Li donas neĝon kiel lanon,
Li ŝutas prujnon kiel cindron.
17 Li ĵetas Sian glacion kiel pecojn;
Kiu kontraŭstaros al Lia frosto?
18 Li sendas Sian vorton, kaj ĉi degelas;
Li blovas per Sia vento, kaj ekfluas akvo.
19 Li sciigas al Jakob Sian vorton,
Siajn leĝojn kaj decidojn al Izrael.
20 Tiel Li ne faras al iu alia popolo;
Kaj Liajn decidojn ili ne scias.
Haleluja!

148 HALELUJA!
Gloru la Eternulon el la ĉielo,
Gloru Lin en la alto.
2 Gloru Lin, ĉiuj Liaj anĝeloj;
Gloru Lin, ĉiuj Liaj militistaroj.
3 Gloru Lin, suno kaj luno;
Gloru Lin, ĉiuj lumaj steloj.
4 Gloru Lin, plej supraj ĉieloj,
Kaj la akvo, kiu estas super la ĉielo.
5 Ili gloru la nomon de la Eternulo;
Ĉar Li ordonis, kaj ili kreiĝis.
6 Kaj Li starigis ilin por ĉiam, por eterne;
Li donis leĝon, kiun ili ne malobeos.
7 Gloru la Eternulon el la tero,
Marmonstroj kaj ĉiuj abismoj;
8 Fulmo kaj hajlo, neĝo kaj nebulo,
Ventego, kiu plenumas Lian vorton;
9 Montoj kaj ĉiuj montetoj,
Fruktoportaj arboj kaj ĉiuj cedroj;
10 Bestoj kaj ĉiaj brutoj,
Rampaĵoj kaj flugilaj birdoj;
11 Reĝoj de la tero kaj ĉiuj popoloj,
Princoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero;
12 Junuloj kaj junulinoj,
Maljunuloj kaj knaboj.
13 Ili gloru la nomon de la Eternulo,
Ĉar sole Lia nomo estas alta,
Lia majesto estas sur la tero kaj en la ĉielo.
14 Kaj Li altigis la kornon de Sia popolo,
La gloron de ĉiuj Liaj fideluloj,
De la filoj de Izrael, Lia plej proksima popolo.
Haleluja!

149 HALELUJA!
Kantu al la Eternulo novan kanton,
Lian gloron en la anaro de fideluloj.
2 Izrael ĝoju pri sia Kreinto,

La filoj de Cion ĝoju pri sia Reĝo.
3 Ili gloru Lian nomon en danco,
Per tamburino kaj harpo ili muziku al Li.
4 Ĉar al la Eternulo plaĉas Lia popolo;
Li ornamas humilulojn per savo.
5 La fideluloj ĝoju en honoro,
Kantu ĝoje sur siaj kuŝejoj.
6 Glorado al Dio estas en ilia buŝo,
Kaj dutranĉa glavo en ilia mano,
7 Por fari venĝon super la popoloj,
Punkorektadon super la gentoj;
8 Por malliberigi iliajn reĝojn per ĉenoj
Kaj iliajn eminentulojn per feraj katenoj;
9 Por fari super ili antaŭdestinitan juĝon.
Tio estas honoro por ĉiuj Liaj fideluloj.
Haleluja!

150 HALELUJA!
Gloru Dion en Lia sanktejo,
Gloru Lin en la firmaĵo de Lia forto.
2 Gloru Lin pro Liaj potencaj faroj,
Gloru Lin laŭ Lia granda majesto.
3 Gloru Lin per sonado de trumpeto,
Gloru Lin per psaltero kaj harpo.
4 Gloru Lin per tamburino kaj danco,
Gloru Lin per kordinstrumentoj kaj fluto.
5 Gloru Lin per laŭtaj cimbaloj,
Gloru Lin per tintantaj cimbaloj.
6 Ĉio spiranta gloru la Eternulon.
Haleluja!

LA SENTENCOJ DE SALOMONO

1 SENTENCOJ de Salomono, filo de David, reĝo de Izrael:
2 Por scii saĝon kaj moralinstruon;
Por kompreni parolojn de prudento;
3 Por ricevi instruon pri saĝo,
Vero, justo, kaj honesto;
4 Por doni al la malkleruloj spriton,
Al la junulo scion kaj singardemon.
5 Saĝulo aŭdu kaj plimultigu sian scion,
Kaj prudentulo akiros gvidajn kapablojn,
6 Por kompreni sentencon kaj retoraĵon,
La vortojn de saĝuloj kaj iliajn enigmojn.

7 La timo antaŭ la Eternulo estas la komenco de sciado.
Saĝon kaj instruon malpiuloj malestimas.
8 Aŭskultu, mia filo, la instruon de via patro,
Kaj ne forĵetu la ordonon de via patrino;
9 Ĉar ili estas bela krono por via kapo,
Kaj ornamo por via kolo.
10 Mia filo, se pekuloj vin logos,
Ne sekvu ilin.
11 Se ili diros: Iru kun ni,
Ni embuskos por mortigi,
Ni senkaŭze insidos senkulpulojn;
12 Kiel Ŝeol ni englutos ilin vivajn,
Kaj la piulojn kiel irantajn en la tombon;
13 Ni trovos diversajn grandvaloraĵojn,
Ni plenigos niajn domojn per rabaĵo;
14 Vi lotos meze inter ni,
Unu monujo estos por ni ĉiuj:
15 Mia filo, ne iru la vojon kune kun ili;
Gardu vian piedon de ilia vojstreko,
16 Ĉar iliaj piedoj kuras al malbono,
Kaj rapidas, por verŝi sangon.
17 Ĉar vane estas metata reto
Antaŭ la okuloj de ĉiu birdo.
18 Kaj ili embuskas sian propran sangon,
Ili insidas siajn proprajn animojn.

19 Tiaj estas la vojoj de ĉiu, kiu avidas rabakiron;
Ĝi forprenas la vivon de sia posedanto.

20 La saĝo krias sur la strato;
Ĝi aŭdigas sian voĉon sur la placoj;
21 Ĝi vokas en la ĉefaj kunvenejoj, ĉe la pordegaj enirejoj;
En la urbo ĝi diras siajn parolojn.
22 Ĝis kiam, ho malkleruloj, vi amos nescion?
Kaj al blasfemantoj plaĉos blasfemado,
Kaj senprudentuloj malamos scion?
23 Returnu vin al mia predikado;
Jen mi eligos al vi mian spiriton,
Mi sciigos al vi miajn vortojn.
24 Ĉar mi vokis, kaj vi rifuzis;
Mi etendis mian manon, kaj neniu atentis;
25 Kaj vi forĵetis ĉiujn miajn konsilojn,
Kaj miajn predikojn vi ne deziris:
26 Tial ankaŭ mi ridos ĉe via malfeliĉo;
Mi mokos, kiam timo vin atakos.
27 Kiam la timo atakos vin kiel uragano,
Kaj via malfeliĉo venos kiel ventego,
Kiam venos al vi mizero kaj sufero:
28 Tiam ili min vokos, sed mi ne respondos;
Ili min serĉos, sed min ne trovos.
29 Tial ke ili malamis scion,
Kaj timon antaŭ la Eternulo ili ne deziris havi,
30 Ili ne deziris miajn konsilojn,
Ili malestimis ĉiujn miajn predikojn:
31 Ili manĝu la fruktojn de sia agado,
Kaj ili satiĝu de siaj pripensoj.
32 Ĉar la kapricoj de la malsaĝuloj ilin mortigas,
Kaj la senzorgeco de la senorduloj ilin pereigas.
33 Sed kiu min aŭskultas, tiu loĝos sendanĝere,
Kaj estos trankvila, kaj ne timos malbonon.

2 MIA filo! se vi akceptos miajn parolojn
Kaj konservos ĉe vi miajn ordonojn,
2 Ke via orelo atente aŭskultos saĝon
Kaj vian koron vi inklinigos al komprenado;
3 Se vi vokos la prudenton
Kaj direktos vian voĉon al la saĝo:
4 Se vi serĉos ĝin kiel arĝenton,
Serĉegos kiel trezoron:
5 Tiam vi komprenos la timon antaŭ la Eternulo,
Kaj vi akiros konadon pri Dio.
6 Ĉar la Eternulo donas saĝon;
El Lia buŝo venas scio kaj kompreno.
7 Li havas helpon por la virtuloj;
Li estas ŝildo por tiuj, kiuj vivas pie.
8 Li gardas la iradon de la justo,
Kaj zorgas pri la vojo de Siaj piuloj.
9 Tiam vi komprenos veremon kaj juston
Kaj pion kaj ĉiun bonan vojon.
10 Ĉar saĝo venos en vian koron,
Kaj scio estos agrabla por via animo.
11 Bona konscio vin gvidos,
Prudento vin gardos,
12 Por savi vin de la vojo de malbono,
De homo, parolanta kontraŭveraĵon,
13 De tiuj, kiuj forlasas la ĝustan vojon,
Por iri la vojojn de mallumo,
14 Kiuj ĝojas, kiam ili faras malbonon,
Trovas plezuron en la malordo de la malboneco,
15 Kies vojoj estas malrektaj
Kaj kies irado deflankiĝis;
16 Por savi vin de fremda virino,
De edzino ne via, kies paroloj estas glataj,
17 Kiu forlasas la amikon de sia juneco,
Kaj forgesas la ligon de sia Dio;
18 Ĉar ŝia domo kondukas al morto,
Kaj ŝiaj paŝoj al la inferuloj;
19 Ĉiuj, kiuj eniras al ŝi, ne revenas,
Kaj ne reatingas la vojon de la vivo;
20 Ke vi iru la vojon de bonuloj,
Kaj sekvu la paŝosignojn de piuloj.
21 Ĉar la piuloj loĝos sur la tero,
Kaj la senpekuloj restos sur ĝi;
22 Sed la malpiuloj estos ekstermitaj de sur la tero,
Kaj la maliculoj estos malaperigitaj de tie.

3 MIA filo! ne forgesu mian instruon,
Kaj via koro konservu miajn ordonojn.
2 Ĉar ili akirigos al vi longan vivon,
Jarojn de vivo kaj paco.
3 Favoro kaj vero vin ne forlasu;
Alligu ilin al via kolo,
Skribu ilin sur la tabeloj de via koro.
4 Kaj vi trovos favoron kaj bonan opinion
Ĉe Dio kaj homoj.
5 Fidu la Eternulon per via tuta koro,
Kaj ne fidu vian prudenton.
6 Konsciu Lin en ĉiuj viaj vojoj,
Kaj Li ĝustigos vian iradon.
7 Ne opiniu vin saĝa;
Timu la Eternulon, kaj deturnu vin de malbono.
8 Ĉi tio estos saniga por via korpo,
Kaj bona nutro por viaj ostoj.
9 Faru honoron al la Eternulo el via havo
Kaj el la unuavenaĵo de ĉiuj viaj rikoltoj:
10 Tiam viaj grenejoj tute pleniĝos,
Kaj viaj vinpremejoj superbordiĝos moston.

11 La instruon de la Eternulo, ho mia filo, ne malŝatu;
Kaj ne deturnu vin, kiam Li faras al vi punon;
12 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun Li punkorektas,
Kiel patro la filon, en kiu li havas plezuron.
13 Feliĉa estas la homo, kiu trovis saĝon,
Kaj la homo, kiu akiris prudenton;
14 Ĉar estas pli bone ĝin aĉeti, ol aĉeti arĝenton,
Kaj ĝia rikoltaĵo estas pli bona, ol pura oro.
15 Ĝi estas pli kara, ol juveloj;
Kaj nenio, kion vi povus deziri, povas esti komparata kun ĝi.
16 Longa vivo estas en ĝia dekstra mano;
Riĉo kaj gloro estas en ĝia maldekstra mano.
17 Ĝiaj vojoj estas vojoj agrablaj,
Kaj ĉiuj ĝiaj vojetoj estas paco.
18 Ĝi estas arbo de vivo por tiuj, kiuj ĝin ekkaptis;
Kaj feliĉaj estas tiuj, kiuj ĝin posedas.
19 La Eternulo per saĝo fondis la teron;
Per prudento Li aranĝis la ĉielon.
20 Per Lia ĉionsciado disiĝis abismoj;
Kaj la nuboj elverŝas roson.

21 Mia filo! ili ne foriru de viaj okuloj;
Konservu klarecon de la kapo kaj prudenton:
22 Ili estos vivo por via animo,
Kaj ornamo por via kolo.
23 Tiam vi iros sendanĝere vian vojon,
Kaj via piedo ne falpuŝiĝos.
24 Kiam vi kuŝiĝos dormi, vi ne timos;
Kaj kiam vi kuŝos, via dormo estos agrabla.
25 Ne timu subitan teruron,
Nek pereigon, kiu povus veni de malbonuloj;
26 Ĉar la Eternulo estos via helpo,
Kaj gardos vian piedon kontraŭ reto.
27 Ne rifuzu bonon al la bezonantoj,
Se via mano havas la forton por fari.
28 Kiam vi havas ĉe vi, ne diru al via proksimulo:
Iru kaj revenu, kaj morgaŭ mi donos.
29 Ne pripensu malbonon kontraŭ via proksimulo,
Kiam li kun konfido loĝas ĉe vi.
30 Ne malpacu kun iu senkaŭze,
Se li ne faris al vi malbonon.
31 Ne enviu rabemulon,
Kaj elektu neniun el liaj vojoj;
32 Ĉar la perversulojn la Eternulo abomenas,
Kaj Sian intencon Li malkaŝas al la piuloj.
33 Malbeno de la Eternulo estas en la domo de malbonulo,
Kaj la loĝejon de piuloj Li benas.
34 La mokantojn Li mokas,
Kaj al la humiluloj Li donas favoron.
35 Honoron heredas saĝuloj;
Sed malsaĝuloj forportas honton.

4 AŬSKULTU, infanoj, la instruon de la patro,
Kaj atentu, por lerni prudenton;
2 Ĉar bonan instruon mi donis al vi;
Mian leĝon ne forlasu.
3 Ĉar mi estis filo de mia patro,
Dorlotata kaj sola de mia patrino.

4 Kaj li instruis min, kaj diris al mi:
Via koro akceptu miajn vortojn;
Observu miajn ordonojn, kaj vi vivos.
5 Akiru saĝon, akiru prudenton;
Ne forgesu, kaj ne deflankiĝu de la paroloj de mia buŝo.
6 Ne forlasu ĝin, kaj ĝi vin gardos;
Amu ĝin, kaj ĝi zorgos pri vi.
7 La komenco de saĝo estas: akiru saĝon;
Kaj por via tuta havo akiru prudenton.
8 Ŝatu ĝin alte, kaj ĝi vin altigos;
Kaj ĝi donos al vi honoron, se vi ĝin enbrakigos.
9 Ĝi donos ĉarman ornamon al via kapo;
Belan kronon ĝi donacos al vi.

10 Aŭskultu, mia filo, kaj akceptu miajn vortojn;
Kaj multiĝos la jaroj de via vivo.
11 Mi kondukos vin laŭ la vojo de saĝo;
Mi irigos vin sur rekta vojstreko.
12 Kiam vi iros, via irado ne estos malfaciligata;
Kaj kiam vi kuros, vi ne falpuŝiĝos.
13 Tenu forte la instruon, ne forlasu ĝin;
Konservu ĝin, ĉar ĝi estas via vivo.
14 La vojstrekon de malpiuloj ne iru,
Kaj ne ekpaŝu sur la vojo de malbonuloj;
15 Evitu ĝin, ne trapasu ĝin;
Flankiĝu de ĝi, kaj preterpasu.
16 Ĉar ili ne ekdormas, se ili ne faris malbonon;
Kaj ili perdas la dorman ripozon, se ili ne pekigis;
17 Ĉar ili manĝas panon de malpio
Kaj trinkas vinon de krimo.
18 Kaj la vojo de piuloj estas kiel lumo leviĝanta,
Kiu ĉiam pli lumas ĝis plena tagiĝo.
19 La vojo de malpiuloj estas kiel mallumo;
Ili ne scias, je kio ili falpuŝiĝos.

20 Mia filo, atentu miajn vortojn;
Klinu vian orelon al miaj paroloj.
21 Ili ne foriĝu de viaj okuloj;
Gardu ilin en via koro.
22 Ĉar ili estas vivo por tiuj, kiuj ilin trovis,
Kaj sanigaj por ilia tuta korpo.
23 Pli ol ĉion gardatan, gardu vian koron;
Ĉar el ĝi eliras la vivo.
24 Forigu de vi falsemon de la buŝo,
Kaj malicon de la lipoj malproksimigu de vi.
25 Viaj okuloj rigardu rekte,
Kaj viaj palpebroj direktiĝu rekte antaŭen.
26 Fortikigu la direkton de viaj piedoj,
Kaj ĉiuj viaj vojoj estu firmaj.
27 Ne ŝanceliĝu dekstren, nek maldekstren;
Forigu de malbono vian piedon.

5 MIA filo! atentu mian saĝon;
Al mia prudento klinu vian orelon,
2 Por ke vi konservu prudenton
Kaj via buŝo tenu scion.
3 Ĉar la buŝo de malĉastulino elverŝas mielon,
Kaj ŝia gorĝo estas pli glata ol oleo.
4 Sed ŝia sekvaĵo estas maldolĉa kiel absinto,
Akra kiel ambaŭtranĉa glavo.
5 Ŝiaj piedoj iras malsupren al la morto;
Ŝiaj paŝoj atingas Ŝeolon.
6 Ŝi ne iras rekte laŭ la vojo de vivo;
Ŝiaj paŝoj ŝanceliĝas, sed tion ŝi ne scias.
7 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min,
Kaj ne forkliniĝu de la vortoj de mia buŝo.
8 Malproksimigu de ŝi vian vojon,
Kaj ne proksimiĝu al la pordo de ŝia domo,
9 Por ke vi ne fordonu al aliaj vian honoron
Kaj viajn jarojn al la kruelulo,
10 Por ke fremduloj ne satiĝu de via havo,
Kaj viaj laboroj ne estu en fremda domo,
11 Ĝis vi ĝemos en la fino,
Kiam konsumiĝos via karno kaj via korpo,
12 Kaj vi diros: Ho, kiel mi malamis instruon,
Kaj mia koro malŝatis moraligon!
13 Kaj mi ne aŭskultis la voĉon de miaj instruantoj,
Kaj mi ne klinis mian orelon al miaj lernigantoj.

14 Mi estis preskaŭ en ĉia malbono
Meze de kunveno kaj societo.
15 Trinku akvon el via cisterno,
Kaj fluantan el via puto.
16 Viaj fontoj disfluu eksteren,
Akvaj torentoj en la stratojn.
17 Ili apartenu al vi sola,
Sed ne al aliaj kun vi.
18 Via fonto estu benata;
Kaj havu ĝojon de la edzino de via juneco.
19 Ŝi estas ĉarma kiel cervino,
Kaj aminda kiel ibeksino;
Ŝiaj karesoj ĝuigu vin en ĉiu tempo,
Ŝia amo ĉiam donu al vi plezuron.
20 Kaj kial, mia filo, vi volas serĉi al vi plezuron ĉe fremda virino
Kaj enbrakigi ne apartenantan al vi?
21 Ĉar antaŭ la okuloj de la Eternulo estas la vojoj de homo,
Kaj ĉiujn liajn irojn Li pripensas.
22 Liaj propraj malbonfaroj enkaptos la malpiulon,
Kaj la ŝnuroj de lia peko lin tenos.
23 Li mortos pro manko de eduko;
Kaj la multo de lia senprudenteco lin devojigos.

6 MIA filo! se vi garantiis por via proksimulo
Kaj donis vian manon por aliulo,
2 Tiam vi enretiĝis per la vortoj de via buŝo,
Kaptiĝis per la vortoj de via buŝo.
3 Tiam, mia filo, agu tiel kaj saviĝu,
Ĉar vi falis en la manon de via proksimulo:
Iru, vigliĝu, kaj petegu vian proksimulon;
4 Ne lasu viajn okulojn dormi
Kaj viajn palpebrojn dormeti;
5 Savu vin, kiel gazelo, el la mano,
Kaj kiel birdo el la mano de la birdokaptisto.

6 Iru al la formiko, vi maldiligentulo;
Rigardu ĝian agadon, kaj saĝiĝu.
7 Kvankam ĝi ne havas estron,
Nek kontrolanton, nek reganton,
8 Ĝi pretigas en la somero sian panon,
Ĝi kolektas dum la rikolto sian manĝon.
9 Ĝis kiam, maldiligentulo, vi kuŝos?
Kiam vi leviĝos de via dormo?
10 Iom da dormo, iom da dormeto,
Iom da kunmeto de la manoj por kuŝado;
11 Kaj venos via malriĉeco kiel rabisto,
Kaj via senhaveco kiel viro armita.

12 Homo sentaŭga, homo malbonfarema,
Iras kun buŝo malica,
13 Donas signojn per la okuloj, aludas per siaj piedoj,
Komprenigas per siaj fingroj;
14 Perverseco estas en lia koro, li intencas malbonon;
En ĉiu tempo li semas malpacon.
15 Tial subite venos lia pereo;
Li estos rompita subite, kaj neniu lin sanigos.
16 Jen estas ses aferoj, kiujn la Eternulo malamas,
Kaj sep, kiujn Li abomenegas:
17 Arogantaj okuloj, mensogema lango,
Kaj manoj, kiuj verŝas senkulpan sangon,
18 Koro, kiu preparas malbonfarajn intencojn,
Piedoj, kiuj rapidas kuri al malbono,
19 Falsa atestanto, kiu elspiras mensogojn;
Kaj tiu, kiu semas malpacon inter fratoj.

20 Konservu, mia filo, la ordonon de via patro,
Kaj ne forĵetu la instruon de via patrino.
21 Ligu ilin por ĉiam al via koro,
Volvu ilin sur vian kolon.
22 Kiam vi iros, ili gvidos vin;
Kiam vi kuŝiĝos, ili vin gardos;
Kaj kiam vi vekiĝos, ili parolos kun vi.
23 Ĉar moralordono estas lumingo, kaj instruo estas lumo,
Kaj edifaj predikoj estas vojo de vivo,
24 Por gardi vin kontraŭ malbona virino,
Kontraŭ glata lango de fremdulino.
25 Ne deziregu en via koro ŝian belecon,
Kaj ne kaptiĝu per ŝiaj palpebroj.
26 Ĉar la kosto de publikulino estas nur unu pano;
Sed fremda edzino forkaptas la grandvaloran animon.
27 Ĉu iu povas teni fajron en sia sino tiel,

Ke liaj vestoj ne brulu ?
28 Ĉu iu povas marŝi sur ardantaj karboj,
Ne bruligante siajn piedojn ?
29 Tiel ankaŭ estas kun tiu, kiu venas al la edzino de sia proksimulo ;
Neniu, kiu ŝin ektuŝas, restas sen puno.
30 Oni ne faras grandan honton al ŝtelanto,
Se li ŝtelas por sin satigi, kiam li malsatas ;
31 Kaj kiam oni lin kaptas, li pagas sepoble ;
La tutan havon de sia domo li fordonas.
32 Sed kiu adultas kun virino, tiu estas sensaĝa ;
Tiu, kiu faras tion, pereigas sian animon ;
33 Batojn kaj malhonoron li ricevas,
Kaj lia honto ne elviŝiĝas ;
34 Ĉar furiozas la ĵaluzo de la edzo ;
Kaj li ne indulgas en la tempo de la venĝo.
35 Li rigardas nenian kompenson,
Kaj li ne akceptas, se vi volas eĉ multe donaci.

7 MIA filo! konservu miajn vortojn,
Kaj gardu ĉe vi miajn moralordonojn.
2 Konservu miajn moralordonojn, kaj vivu ;
Kaj mian instruon, kiel la pupilon de viaj okuloj.
3 Ligu ilin al viaj fingroj ;
Skribu ilin sur la tabelo de via koro.
4 Diru al la saĝo: Vi estas mia fratino ;
Kaj la prudenton nomu via parencino ;
5 Por ke vi estu gardata kontraŭ fremda edzino,
Kontraŭ fremdulino, kies paroloj estas glataj.
6 Ĉar mi rigardis tra fenestro de mia domo,
Tra mia krado ;
7 Kaj mi vidis inter la naivuloj,
Mi rimarkis inter la nematuruloj junulon senprudentan,
8 Kiu pasis sur la placo preter ŝia angulo,
Kaj iris la vojon al ŝia domo,
9 En krepusko, en vespero de tago,
Kiam fariĝis nokto kaj mallumo.
10 Kaj jen renkonte al li iras virino
En ornamo de publikulino, ruzema je la koro.
11 Bruema kaj vagema ;
Ŝiaj piedoj ne loĝas en ŝia domo.
12 Jen ŝi estas sur la strato, jen sur la placoj,
Kaj apud ĉiu angulo ŝi embuskas.
13 Kaj ŝi kaptis lin, kaj kisis lin
Kun senhonta vizaĝo, kaj diris al li :
14 Mi devis alporti dankan oferdonon ;
Hodiaŭ mi plenumis mian solenan promeson.
15 Tial mi eliris al vi renkonte,
Por serĉi vian vizaĝon, kaj mi vin trovis.
16 Mi bele kovris mian liton
Per multkoloraj teksaĵoj el Egiptujo.
17 Mi parfumis mian kuŝejon
Per mirho, aloo, kaj cinamo.
18 Venu, ni ĝuu sufiĉe volupton ĝis la mateno,
Ni plezuriĝu per la amo.
19 Ĉar mia edzo ne estas hejme,
Li iris en malproksiman vojon ;
20 La sakon kun mono li prenis kun si ;
Li revenos hejmen je la plenluno.
21 Ŝi forlogis lin per sia multeparolado,
Per sia glata buŝo ŝi lin entiris.
22 Li tuj iras post ŝi,
Kiel bovo iras al la buĉo
Kaj kiel katenita malsaĝulo al la puno ;
23 Ĝis sago fendas al li la hepaton ;
Kiel birdo rapidas al la kaptilo,
Kaj ne scias, ke ĝi pereigas sian vivon.
24 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min,
Atentu la vortojn de mia buŝo.
25 Via koro ne flankiĝu al ŝia vojo,
Ne eraru sur ŝia irejo ;
26 Ĉar multajn ŝi vundis kaj faligis,
Kaj multegaj estas ŝiaj mortigitoj.
27 Ŝia domo estas vojoj al Ŝeol,
Kiuj kondukas malsupren al la ĉambroj de la morto.

8 ĈU ne vokas la saĝo ?
Kaj ĉu la prudento ne aŭdigas sian voĉon ?
2 Ĝi staras sur la pinto de altaĵoj,
Apud la vojo, ĉe la vojkruciĝoj.
3 Apud la pordegoj, ĉe la eniro en la urbon,
Ĉe la eniro tra la pordoj, ĝi kantas :

4 Al vi, ho viroj, mi vokas;
Kaj mia voĉo sin turnas al la homoj:
5 Komprenu, naivuloj, la prudenton,
Kaj senspritulој prenu en la koron.
6 Aŭskultu, ĉar mi parolos gravaĵon,
Kaj ĝustaĵo eliros el mia buŝo.
7 Ĉar mia lango parolos veron,
Kaj malpiaĵon abomenas miaj lipoj.
8 Justaj estas ĉiuj paroloj de mia buŝo;
Ili ne enhavas falson kaj malicon.
9 Ĉiuj ili estas ĝustaj por tiu, kiu ilin komprenas,
Kaj justaj por tiuj, kiuj akiris scion.
10 Prenu mian instruon, kaj ne arĝenton;
Kaj la scion ŝatu pli, ol plej puran oron.
11 Ĉar saĝo estas pli bona ol multekostaj ŝtonoj;
Kaj nenio, kion oni povas deziri, povas esti egala al ĝi.
12 Mi, saĝo, loĝas kun la prudento,
Kaj mi trovas prudentajn konsilojn.
13 Timo antaŭ la Eternulo malamas malbonon,
Fieron, malhumilon, kaj malbonan vojon;
Malsinceran buŝon mi malamas.
14 De mi venas konsilo kaj bonarangĝo;
Mi estas prudento; al mi apartenas forto.
15 Per mi reĝas la reĝoj,
Kaj la estroj donas leĝojn de justeco.
16 Per mi regas la princoj
Kaj la potenculoj kaj ĉiuj juĝantoj sur la tero.
17 Mi amas miajn amantojn;
Kaj miaj serĉantoj min trovos.
18 Riĉo kaj gloro estas ĉe mi,
Daŭra havo kaj justo.
19 Mia frukto estas pli bona ol oro kaj ol plej pura oro;
Kaj la rikolto de mi estas pli bona ol elektita arĝento.
20 Laŭ la vojo de vero mi iras,
Laŭ la vojstreko de la justo;
21 Por heredigi al miaj amantoj esencan bonon,
Kaj plenigi iliajn trezorejojn.
22 La Eternulo min formis en la komenco de Sia vojo,
Antaŭ Siaj kreitaĵoj, tre antikve.
23 Antaŭ eterno mi estis firme fondita, en la komenco,
Antaŭ la kreo de la tero.
24 Kiam ankoraŭ ne ekzistis la abismoj, mi estis jam naskita,
Kiam ankoraŭ ne ekzistis fontoj, ŝprucigantaj akvon.
25 Antaŭ ol la montoj estis starigitaj,
Antaŭ la altaĵoj mi estis kreita;
26 Kiam la tero ankoraŭ ne estis farita, nek la kampoj,
Nek la komencaj polveroj de la mondo.
27 Dum Li firmigis la ĉielojn, mi jam estis tie;
Dum Li desegnis limojn sur la supraĵo de la abismo,
28 Dum Li fortikigis la nubojn supre,
Dum Li firmigis la fontojn de la abismo,
29 Dum Li donis Sian leĝon al la maro,
Por ke la akvoj ne transpaŝu siajn bordojn,
Kaj dum Li difinis la fundamentojn de la tero:
30 Tiam mi estis ĉe Li kiel konstruanto;
Mi estis la ĝojo de ĉiuj tagoj,
Ludante antaŭ Li ĉiutempe.
31 Mi ludas sur Lia mondo-tero;
Kaj mia ĝojo estas inter la homidoj.
32 Kaj nun, infanoj, aŭskultu min;
Kaj feliĉaj estos tiuj, kiuj iras laŭ miaj vojoj.
33 Aŭskultu instruon kaj saĝiĝu,
Kaj ne forĵetu ĝin.
34 Feliĉa estas la homo, kiu min aŭskultas,
Kiu maldormas ĉiutage ĉe miaj pordoj,
Kiu staras garde ĉe la fostoj de miaj pordegoj.
35 Ĉar kiu min trovis, tiu trovis vivon,
Kaj akiros favoron de la Eternulo.
36 Sed kiu maltrafas min, tiu difektas sian animon;
Ĉiuj, kiuj min malamas, amas la morton.

9 LA saĝo konstruis sian domon,
Ĉarpentis ĝiajn sep kolonojn.
2 Ĝi buĉis sian bruton, verŝis sian vinon,
Kaj pretigis sian tablon.
3 Ĝi sendis siajn servantinojn,
Por anonci sur la pintoj de la altaĵoj de la urbo:

4 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi tien!
Al la senspritulo ĝi diris:
5 Venu, manĝu de mia pano,
Kaj trinku el la vino, kiun mi enverŝis.
6 Forlasu la malsaĝaĵon, kaj vivu;
Kaj iru laŭ la vojo de la prudento.

7 Kiu instruas blasfemanton, tiu prenas sur sin malhonoron;
Kaj kiu penas ĝustigi malpiulon, tiu estas mokata.
8 Ne penu ĝustigi blasfemanton, ke li vin ne malamu:
Penu ĝustigi saĝulon, kaj li vin amos.
9 Donu al saĝulo, kaj li ankoraŭ pli saĝiĝos;
Instruu justulon, kaj li lernos pli.
10 La komenco de la saĝo estas timo antaŭ la Eternulo;
Kaj ekkono pri la Sanktulo estas prudento.
11 Ĉar per mi plimultiĝos viaj tagoj,
Kaj aldoniĝos al vi jaroj da vivo.
12 Se vi saĝiĝis, vi saĝiĝis por vi;
Kaj se vi blasfemas, vi sola suferos.

13 Virino malsaĝa, bruema,
Sensprita, kaj nenion scianta,
14 Sidas ĉe la pordo de sia domo,
Sur seĝo sur altaĵo de la urbo,
15 Por voki la pasantojn,
Kiuj iras sian ĝustan vojon:
16 Kiu estas naiva, tiu sin turnu ĉi tien!
Kaj al la senspritulo ŝi diris:
17 Akvoj ŝtelitaj estas dolĉaj,
Kaj pano kaŝita estas agrabla.
18 Kaj li ne scias, ke tie estas mortintoj
Kaj ke ŝiaj invititoj estas en la profundoj de Ŝeol.

10 SENTENCOJ de Salomono.

Saĝa filo estas ĝojo por sia patro,
Kaj filo malsaĝa estas malĝojo por sia patrino.
2 Maljustaj trezoroj ne donas utilon;
Sed bonfaremo savas de morto.
3 La Eternulo ne malsatigos animon de piulo;
Sed la avidon de malpiulo Li forpuŝas.
4 Maldiligenta mano malriĉigas;
Sed mano de diligentuloj riĉigas.
5 Kiu kolektas dum la somero, tiu estas filo saĝa;
Sed kiu dormas en la tempo de rikolto, tiu estas filo hontinda.
6 Beno estas sur la kapo de piulo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon.
7 La memoro de piulo estas benata;
Sed la nomo de malpiuloj forputros.
8 Kiu havas saĝan koron, tiu akceptos moralordonojn;
Sed kiu havas malsaĝan buŝon, tiu renversiĝos.
9 Kiu iras en senkulpeco, tiu iras sendanĝere;
Sed kiu kurbigas siajn vojojn, tiu estos punita.
10 Kiu grimacas per la okulo, tiu kaŭzas suferon;
Kaj kiu havas malsaĝan buŝon, tiu renversiĝos.
11 La buŝo de piulo estas fonto de vivo;
Sed la buŝo de malpiulo kaŝas krimon.
12 Malamo kaŭzas malpacon;
Sed amo kovras ĉiujn pekojn.
13 Sur la lipoj de prudentulo troviĝas saĝo;
Sed vergo apartenas al la dorso de sensaĝulo.
14 Saĝuloj konservas la scion;
Sed la buŝo de malsaĝulo estas proksima al la pereo.
15 La havo de riĉulo estas lia fortika urbo;
Sed pereo por la malriĉuloj estas ilia malriĉo.
16 La laborpago de piulo estas por la vivo;
La enspezoj de malpiulo estas por peko.
17 Kiu konservas la instruon, tiu iras al vivo;
Sed kiu forĵetas atentigon, tiu restas en eraro.
18 Kiu kaŝas malamon, tiu havas falseman buŝon;
Kaj kiu eligas kalumnion, tiu estas malsaĝulo.
19 Ĉe multo da vortoj ne evitebla estas peko;
Sed kiu retenas siajn lipojn, tiu estas saĝa.
20 La lango de piulo estas plej bonspeca arĝento;
La koro de malpiuloj estas kiel nenio.

21 La lipoj de piulo gvidas multajn;
Sed malsaĝuloj mortas pro manko de saĝo.
22 La beno de la Eternulo riĉigas,
Kaj malĝojon Li ne aldonas al ĝi.
23 Por malsaĝulo estas ĝojo fari malbonon;
Kaj saĝo, por saĝulo.
24 Kio timigas malpiulon, tio trafos lin;
Kaj kion deziras piuloj, tio estos donita al ili.
25 Kiel pasanta ventego, tiel malpiulo rapide malaperas;
Sed piulo havas eternan fundamenton.
26 Kiel la vinagro por la dentoj kaj la fumo por la okuloj,
Tiel la maldiligentulo estas por tiuj, kiuj lin sendis.
27 La timo antaŭ la Eternulo multigas la tagojn;
Sed la jaroj de malpiuloj estos mallongigitaj.
28 La atendo de piuloj fariĝos ĝojo;
Sed la espero de malpiuloj pereos.
29 La vojo de la Eternulo estas defendo por la senpekulo,
Sed pereo por la malbonfarantoj.
30 Piulo neniam falpuŝiĝos;
Sed la malpiuloj ne restos sur la tero.
31 La buŝo de piulo eligas saĝon;
Sed lango falsema estos ekstermita.
32 La lipoj de piulo anoncas favoraĵon,
Kaj la buŝo de malpiuloj malicaĵon.

11 MALVERA pesilo estas abomenaĵo por la Eternulo;
Sed plena pezo plaĉas al Li.
2 Se venis malhumileco, venos ankaŭ honto;
Sed ĉe la humiluloj estas saĝo.
3 La senkulpeco de la piuloj gvidos ilin;
Sed la falsemo pereigos la maliculojn.
4 Ne helpos riĉo en la tago de kolero;
Sed bonfaremo savas de morto.
5 La justeco de piulo ebenigas lian vojon;
Sed malpiulo falos per sia malpieco.
6 La justeco de piuloj savos ilin;
Sed la pasio de maliculoj ilin kaptos.
7 Kiam mortas homo pia, ne pereas lia espero;
Sed la atendo de la pekuloj pereas.
8 Piulo estas savata kontraŭ mizero,
Kaj malpiulo venas sur lian lokon.
9 Per la buŝo de hipokritulo difektiĝas lia proksimulo;
Sed per kompreno piuloj saviĝas.
10 Kiam al la piuloj estas bone, la urbo ĝojas;
Kaj kiam pereas malpiuloj, ĝi estas gaja
11 Per la beno de piuloj urbo altiĝas;
Kaj per la buŝo de malpiuloj ĝi ruiniĝas.
12 Kiu mokas sian proksimulon, tiu estas malsaĝulo;
Sed homo prudenta silentas.
13 Kiu iras kun kalumnioj, tiu elperfidas sekreton;
Sed kiu havas fidelan spiriton, tiu konservas aferon.
14 Ĉe manko de prikonsiliĝo popolo pereas;
Sed ĉe multe da konsilantoj estas bonstato.
15 Malbonon faras al si tiu, kiu garantias por fremdulo;
Sed kiu malamas donadon de mano, tiu estas ekster danĝero.
16 Aminda virino akiras honoron,
Kaj potenculoj akiras riĉon.
17 Bonkora homo donos bonon al sia animo,
Kaj kruelulo detruas sian karnon.
18 Malvirtulo akiras profiton malveran,
Kaj la semanto de virto veran rekompencon.
19 Bonfarado kondukas al vivo;
Kaj kiu celas malbonon, tiu iras al sia morto.
20 Abomenaĵo por la Eternulo estas la malickoruloj;
Sed plaĉas al Li tiuj, kiuj iras vojon pian.
21 Oni povas esti certa, ke malvirtulo ne restos senpuna;
Sed la idaro de virtuloj estos savita.
22 Kiel ora ringo sur la nazo de porko,
Tiel estas virino bela, sed malbonkonduta.
23 La deziro de virtuloj estas nur bono;
Sed malvirtuloj povas esperi nur koleron.
24 Unu disdonas, kaj riĉiĝas ĉiam pli;

Alia tro avaras, kaj tamen nur
malriĉiĝas.
25 Animo benanta ĝuos bonstaton;
Kaj kiu trinkigas, tiu mem havos
sufiĉe por trinki.
26 Kiu retenas grenon, tiun malbenas
la popolo;
Sed beno venas sur la kapon de
tiu, kiu disdonas.
27 Kiu celas bonon, tiu atingos
plaĉon;
Sed kiu serĉas malbonon, tiun ĝi
trafos.
28 Kiu fidas sian riĉecon, tiu falos;
Sed virtuloj floros kiel juna folio.
29 Kiu detruas sian domon, tiu
heredos venton;
Kaj malsaĝulo estas sklavo de
saĝulo.
30 La frukto de virtulo estas arbo
de vivo;
Kaj akiranto de animoj estas
saĝulo.
31 Se virtulo ricevas redonon sur la
tero,
Tiom pli malvirtulo kaj pekulo!

12 KIU amas instruon, tiu amas
scion;
Sed kiu malamas atentigon,
tiu estas malsaĝulo.
2 Bonulo akiras favoron de la Eternulo;
Sed homo malica estos kondamnita.
3 Ne fortikiĝos homo per malvirto;
Sed la radiko de virtuloj ne
ŝanceliĝos.
4 Brava virino estas krono por sia
edzo;
Sed senhonora estas kiel puso en
liaj ostoj.
5 La pensoj de virtuloj estas justeco;
La meditado de malvirtuloj estas
malico.
6 La paroloj de malvirtuloj estas
insido pri sango;
Sed la buŝo de virtuloj ilin savas.
7 La malvirtuloj renversiĝos kaj
malaperos;
Sed la domo de virtuloj staros
forte.
8 Oni laŭdas homon laŭ lia saĝo;
Sed perversulo estos hontigita.
9 Pli bona estas homo negrava, sed
laboranta por si,
Ol homo, kiu serĉas honoron, sed
al kiu mankas pano.
10 Virtulo kompatas la vivon de sia
bruto;
Sed la koro de malvirtuloj estas
kruela.
11 Kiu prilaboras sian teron, tiu
havos sate da pano;
Sed kiu serĉas vantaĵojn, tiu estas
malsaĝulo.
12 Malvirtulo serĉas subtenon de
malnobluloj;
Sed la radiko de virtuloj donas
forton.
13 Per siaj pekaj vortoj kaptiĝas
malbonulo;
Sed virtulo eliras el mizero.
14 Per la fruktoj de sia buŝo homo
bone satiĝas;
Kaj laŭ la merito de siaj manoj
homo ricevas redonon.
15 La vojo de malsaĝulo estas ĝusta
en liaj okuloj;
Sed saĝulo aŭskultas konsilon.
16 Malsaĝulo tuj montras sian koleron;
Sed saĝulo ignoras ofendon.
17 Kiu estas verama, tiu eldiras tion,
kio estas ĝusta,
Sed falsama atestulo trompon.
18 Ofte nepripensita parolo vundas
kiel glavo;
Sed la lango de saĝuloj sanigas.
19 Parolo vera restas fortike por ĉiam;
Sed parolo malvera nur por
momento.
20 Malico estas en la koro de malbonintenculoj;
Sed ĉe la pacigantoj estas ĝojo.
21 Nenio malbona trafos virtulon;
Sed la malvirtuloj havas plene da
malbono.
22 Abomenaĵo por la Eternulo estas
buŝo mensogema;
Sed kiuj agas laŭ vero, tiuj plaĉas
al Li.
23 Saĝa homo kaŝas scion;
Sed la koro de malsaĝuloj elkrias
malsaĝecon.
24 La mano de diligentuloj regos;
Sed mano maldiligenta pagos
tributon.
25 Zorgo en la koro de homo ĝin
premas;
Sed amika vorto ĝin ĝojigas.
26 Al la virtulo estas pli bone, ol al
lia proksimulo;
Sed la vojo de malvirtuloj ilin
erarigas.
27 Maldiligenteco ne pretigos al si
manĝon;
Sed homo diligenta havas riĉecon.

28 Sur la vojo de virto estas vivo,
Kaj ĝi estos ebenigita kontraŭ morto.

13 SAĜA filo lernas de la patro;
Sed mokanto ne aŭskultas moralinstruon.
2 La frukto de la buŝo donas al homo bonan manĝon;
Sed la deziro de krimuloj estas perforto.
3 Kiu gardas sian buŝon, tiu gardas sian animon;
Kiu tro malfermas sian buŝon, tiu pereas.
4 La animo de maldiligentulo deziras, kaj ne ricevas;
Sed la animo de diligentuloj satiĝas.
5 Vorton malveran virtulo malamas;
Sed malvirtulo agas abomene kaj venas al honto.
6 La virto gardas tiun, kiu iras ĝustan vojon;
Sed la malvirto pereigas pekulon.
7 Unu ŝajnigas sin riĉa, havante nenion;
Alia ŝajnigas sin malriĉa, havante grandan riĉecon.
8 Per sia riĉeco homo savas sian animon;
Sed malriĉulo ne aŭskultas atentigon.
9 La lumo de virtuloj brilegas;
Sed la lumilo de malvirtuloj estingiĝos.
10 Nur de malhumileco venas malpaco;
Sed la akceptantaj konsilojn havas saĝon.
11 Riĉeco rapide akirita malgrandiĝas;
Sed kion oni kolektas per laboro, tio multiĝas.
12 Espero prokrastata dolorigas la koron;
Sed plenumita deziro estas arbo de vivo.
13 Kiu malŝatas diron, tiu malutilas al si mem;
Sed respektanta ordonon estos rekompencita.
14 Instruo de saĝulo estas fonto de vivo,
Por evitigi la retojn de la morto.
15 Bona prudento plaĉigas;
Sed la vojo de perfiduloj estas malglata.
16 Ĉiu prudentulo agas konscie;
Sed malsaĝulo elmontras malsaĝecon.
17 Malbona sendito falas en malfeliĉon;
Sed sendito fidela sanigas.
18 Malriĉa kaj hontigata estos tiu, kiu forpuŝas instruon;
Sed kiu observas instruon, tiu estos estimata.
19 Deziro plenumita estas agrabla por la animo;
Sed malagrable por la malsaĝuloj estas deturni sin de malbono.
20 Kiu iras kun saĝuloj, tiu estos saĝa;
Sed kamarado de malsaĝuloj suferos doloron.
21 Pekulojn persekutas malbono;
Sed virtulojn rekompencas bono.
22 Bonulo heredigas la nepojn;
Kaj por virtulo konserviĝas la havo de pekulo.
23 Multe da manĝaĵo estas sur la kampo de malriĉuloj;
Sed multaj pereas pro manko de justeco.
24 Kiu ŝparas sian vergon, tiu malamas sian filon;
Sed kiu lin amas, tiu baldaŭ lin punas.
25 Virtulo manĝas, por satigi sian animon;
Sed la ventro de malvirtuloj havas mankon.

14 SAĜA virino konstruas sian domon;
Sed malsaĝa detruas ĝin per siaj manoj.
2 Kiu iras la ĝustan vojon, tiu timas la Eternulon;
Sed kiu iras vojon malĝustan, tiu Lin malestimas.
3 En la buŝo de malsaĝulo estas vergo por lia malhumileco;
Sed la buŝo de saĝuloj ilin gardas.
4 Se ne ekzistas bovoj, la grenejoj estas malplenaj;
Sed multe da profito estas de la forto de bovoj.
5 Verama atestanto ne mensogas;
Sed atestanto falsama elspiras mensogojn.
6 Mokanto serĉas saĝecon kaj ĝin ne trovas;
Sed por saĝulo la sciado estas facila.
7 Foriru de homo malsaĝa;
Ĉar vi ne aŭdos parolon de saĝo.
8 La saĝeco de saĝulo estas komprenado de sia vojo;

Kaj la malsaĝeco de malsaĝuloj estas trompiĝado.
9 Malsaĝuloj ŝercas pri siaj kulpoj;
Sed inter virtuloj ekzistas reciproka favoro.
10 Koro scias sian propran malĝojon;
Kaj en ĝia ĝojo ne partoprenas fremdulo.
11 Domo de malvirtuloj estos ekstermita;
Sed dometo de virtuloj floros.
12 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto.
13 Ankaŭ dum ridado povas dolori la koro;
Kaj la fino de ĝojo estas malĝojo.
14 Laŭ siaj agoj manĝos homo malbonkora;
Kaj homo bona satiĝos per siaj faroj.
15 Naivulo kredas ĉiun vorton;
Sed saĝulo estas atenta pri sia vojo.
16 Saĝulo timas, kaj forkliniĝas de malbono;
Sed malsaĝulo estas incitiĝema kaj memfidema.
17 Malpacienculo faras malsaĝaĵojn;
Kaj malbonintenculo estas malamata.
18 Naivuloj akiras malsaĝecon;
Sed saĝuloj estas kronataj de klereco.
19 Malbonuloj humiliĝos antaŭ bonuloj;
Kaj malvirtuloj estos antaŭ la pordego de virtulo.
20 Malriĉulo estas malamata eĉ de sia proksimulo;
Sed riĉulo havas multe da amikoj.
21 Kiu malŝatas sian proksimulon, tiu estas pekulo;
Sed kiu kompatas malriĉulojn, tiu estas feliĉa.
22 Ĉu ne eraras malbonintenculoj ?
Sed favorkoreco kaj vero estas ĉe tiuj, kiuj havas bonajn intencojn.
23 De ĉiu laboro estos profito;
Sed de babilado venas nur senhaveco.
24 Propra riĉeco estas krono por la saĝuloj;
Sed la malsaĝeco de la malsaĝuloj restas malsaĝeco.
25 Verparola atestanto savas animojn;
Sed malverparola elspiras trompon.
26 En la timo antaŭ la Eternulo estas forta fortikaĵo;
Kaj Li estos rifuĝejo por Siaj infanoj.
27 La timo antaŭ la Eternulo estas fonto de vivo,
Por evitigi la retojn de la morto.
28 Grandeco de popolo estas gloro por reĝo;
Kaj manko de popolo pereigas la reganton.
29 Pacienculo havas multe da saĝo;
Sed malpacienculo elmontras malsaĝecon.
30 Trankvila koro estas vivo por la korpo;
Sed envio estas puso por la ostoj.
31 Kiu premas malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton;
Kaj kiu Lin honoras, tiu kompatas malriĉulon.
32 Pro sia malboneco malvirtulo estos forpuŝita;
Sed virtulo eĉ mortante havas esperon.
33 En la koro de saĝulo ripozas saĝo;
Kaj kio estas en malsaĝuloj, tio elmontriĝas.
34 Virto altigas popolon;
Sed peko pereigas gentojn.
35 Favoron de la reĝo havas sklavo saĝa;
Sed kontraŭ malbonkonduta li koleras.

15 MILDA respondo kvietigas koleron;
Sed malmola vorto ekscitas koleron.
2 La lango de saĝuloj bonigas la instruon;
Sed la buŝo de malsaĝuloj elparolas sensencaĵon.
3 Sur ĉiu loko estas la okuloj de la Eternulo;
Ili vidas la malbonulojn kaj bonulojn.
4 Milda lango estas arbo de vivo;
Sed malbonparola rompas la spiriton.
5 Malsaĝulo malŝatas la instruon de sia patro;
Sed kiu plenumas la admonon, tiu estas prudenta.
6 En la domo de virtulo estas multe da trezoroj;
Sed en la profito de malvirtulo estas pereo.
7 La buŝo de saĝuloj semas instruon;

Sed la koro de malsaĝuloj ne estas tia.
8 Oferdono de malvirtuloj estas abomenaĵo por la Eternulo;
Sed la preĝo de virtuloj al Li plaĉas.
9 Abomenaĵo por la Eternulo estas la vojo de malvirtulo;
Sed kiu celas virton, tiun Li amas.
10 Malbona puno atendas tiun, kiu forlasas la vojon;
Kaj la malamanto de admono mortos.
11 Ŝeol kaj la abismo estas antaŭ la Eternulo:
Tiom pli la koroj de la homidoj.
12 Mokanto ne amas tiun, kiu lin admonas;
Al saĝuloj li ne iras.
13 Ĝoja koro faras la vizaĝon ĝoja;
Sed ĉe ĉagreno de la koro la spirito estas malgaja.
14 La koro de saĝulo serĉas instruon;
Sed la buŝo de malsaĝuloj nutras sin per malsaĝeco.
15 Ĉiuj tagoj de malfeliĉulo estas malbonaj;
Sed kontenta koro estas festenado.
16 Pli bona estas malmulto kun timo antaŭ la Eternulo,
Ol granda trezoro kun maltrankvileco ĉe ĝi.
17 Pli bona estas manĝo el verdaĵo, sed kun amo,
Ol grasa bovo, sed kun malamo.
18 Kolerema homo kaŭzas malpacon;
Kaj pacienculo kvietigas disputon.
19 La vojo de maldiligentulo estas kiel dornarbeto;
Sed la vojo de virtuloj estas ebenigita.
20 Saĝa filo ĝojigas la patron;
Sed homo malsaĝa estas malhonoro por sia patrino.
21 Malsaĝeco estas ĝojo por malsaĝulo;
Sed homo prudenta iras ĝustan vojon.
22 Kie ne estas konsilo, tie la entreprenoj neniiĝas;
Sed ĉe multe da konsilantoj ili restas fortikaj.
23 Plezuro por homo estas en la respondo de lia buŝo;
Kaj kiel bona estas vorto en la ĝusta tempo!
24 La vojo de la vivo por saĝulo iras supren,
Por ke li evitu Ŝeolon malsupre.
25 La domon de fieruloj la Eternulo ruinigas;
Sed Li gardas la limojn de vidvino.
26 Abomenaĵo por la Eternulo estas la intencoj de malnoblulo;
Sed agrablaj estas la paroloj de puruloj.
27 Profitemulo malĝojigas sian domon;
Sed kiu malamas donacojn, tiu vivos.
28 La koro de virtulo pripensas respondon;
Sed la buŝo de malvirtuloj elfluigas malbonon.
29 La Eternulo estas malproksima de la malvirtuloj;
Sed la preĝon de la virtuloj Li aŭskultas.
30 Luma okulo ĝojigas la koron;
Bona sciigo fortikigas la ostojn.
31 Orelo, kiu aŭskultas la instruon de la vivo,
Loĝos inter saĝuloj.
32 Kiu forpuŝas admonon, tiu malestimas sian animon;
Sed kiu aŭskultas instruon, tiu akiras saĝon.
33 La timo antaŭ la Eternulo instruas saĝon,
Kaj humileco troviĝas antaŭ honoro.

16 AL la homo apartenas la projektoj de la koro;
Sed de la Eternulo venas la vortoj de la lango.
2 Ĉiuj vojoj de la homo estas puraj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo esploras la spiritojn.
3 Transdonu al la Eternulo viajn farojn;
Tiam viaj entreprenoj staros forte.
4 Ĉiu faro de la Eternulo havas sian celon;
Eĉ malvirtulo estas farita por tago de malbono.
5 Ĉiu malhumilulo estas abomenaĵo por la Eternulo;
Kaj li certe ne restos ne punita.
6 Per bono kaj vero pardoniĝas peko;
Kaj per timo antaŭ la Eternulo oni evitas malbonon.
7 Kiam al la Eternulo plaĉas la vojoj de homo,
Li eĉ liajn malamikojn pacigas kun li.

8 Pli bona estas malmulto, sed kun justeco,
Ol granda profito, sed maljusta.
9 La koro de homo pripensas sian vojon;
Sed la Eternulo direktas lian iradon.
10 Sorĉo estas sur la lipoj de reĝo;
Lia buŝo ne peku ĉe la juĝo.
11 Ĝusta pesilo kaj ĝustaj pesiltasoj estas de la Eternulo;
Ĉiuj pezilŝtonoj en la sako estas Lia faro.
12 Abomenaĵo por reĝoj estas fari maljustaĵon;
Ĉar per justeco staras fortike la trono.
13 Al la reĝoj plaĉas lipoj veramaj;
Kaj ili amas tiun, kiu parolas la veron.
14 Kolero de reĝo estas kuriero de morto;
Sed homo saĝa igas ĝin pardoni.
15 Luma vizaĝo de reĝo estas vivo;
Kaj lia favoro estas kiel nubo kun printempa pluvo.
16 Akiro de saĝeco estas multe pli bona ol oro;
Kaj akiro de prudento estas preferinda ol arĝento.
17 La vojo de virtuloj evitas malbonon;
Kiu gardas sian vojon, tiu konservas sian animon.
18 Antaŭ la pereo iras fiereco;
Kaj antaŭ la falo iras malhumileco.
19 Pli bone estas esti humila kun malriĉuloj,
Ol dividi akiron kun fieruloj.
20 Kiu prudente kondukas aferon, tiu trovos bonon;
Kaj kiu fidas la Eternulon, tiu estas feliĉa.
21 Kiu havas prudentan koron, tiu estas nomata saĝulo;
Kaj agrablaj paroloj plivalorigas la instruon.
22 Saĝo estas fonto de vivo por sia posedanto;
Sed la instruo de malsaĝuloj estas malsaĝeco.
23 La koro de saĝulo prudentigas lian buŝon,
Kaj en lia buŝo plivaloriĝas la instruo.
24 Agrabla parolo estas freŝa mielo,
Dolĉa por la animo kaj saniga por la ostoj.
25 Iufoje vojo ŝajnas ĝusta al homo,
Kaj tamen ĝia fino kondukas al la morto.
26 Kiu laboras, tiu laboras por si mem;
Ĉar lin devigas lia buŝo.
27 Malbona homo kaŭzas malbonon;
Kaj sur liaj lipoj estas kvazaŭ brulanta fajro.
28 Malica homo disvastigas malpacon;
Kaj kalumnianto disigas amikojn.
29 Rabemulo forlogas sian proksimulon
Kaj kondukas lin sur vojo malbona.
30 Kiu faras signojn per la okuloj, tiu intencas malicon;
Kiu faras signojn per la lipoj, tiu plenumas malbonon.
31 Krono de gloro estas la grizeco;
Sur la vojo de justeco ĝi estas trovata.
32 Pacienculo estas pli bona ol fortulo;
Kaj kiu regas sian spiriton, tiu estas pli bona ol militakiranto de urbo.
33 Sur la baskon oni ĵetas loton;
Sed ĝia tuta decido estas de la Eternulo.

17 PLI bona estas seka peco da pano, sed kun trankvileco,
Ol domo plena de viando, kun malpaco.
2 Saĝa sklavo regos super filo hontinda,
Kaj dividos heredon kune kun fratoj.
3 Fandujo estas por arĝento, kaj forno por oro;
Sed la korojn esploras la Eternulo.
4 Malbonfaranto obeas malbonajn buŝojn;
Malveremulo atentas malpian langon.
5 Kiu mokas malriĉulon, tiu ofendas lian Kreinton;
Kiu ĝojas pri ies malfeliĉo, tiu ne restos sen puno.
6 Nepoj estas krono por maljunuloj;
Kaj gloro por infanoj estas iliaj gepatroj.
7 Al malsaĝulo ne konvenas alta parolado,
Kaj ankoraŭ malpli al nobelo mensogado.
8 Donaco estas juvelo en la okuloj de sia mastro;

Kien ajn li sin turnos, li sukcesos.
9 Kiu kovras kulpon, tiu serĉas amikecon;
Sed kiu reparolas pri la afero, tiu disigas amikojn.
10 Pli efikas riproĉo ĉe saĝulo,
Ol cent batoj ĉe malsaĝulo.
11 Malbonulo serĉas nur ribelon;
Sed terura sendato estos sendita kontraŭ lin.
12 Pli bone estas renkonti ursinon, al kiu estas rabitaj ĝiaj infanoj,
Ol malsaĝulon kun lia malsaĝeco.
13 Kiu redonas malbonon por bono,
El ties domo ne malaperos malbono.
14 La komenco de malpaco estas kiel liberigo de akvo;
Antaŭ ol ĝi tro vastiĝis, forlasu la malpacon.
15 Kiu pravigas malvirtulon, kaj kiu malpravigas virtulon,
Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
16 Por kio servas mono en la mano de malsaĝulo?
Ĉu por aĉeti saĝon, kiam li prudenton ne havas?
17 En ĉiu tempo amiko amas,
Kaj li fariĝas frato en mizero.
18 Homo malsaĝa donas manon en manon,
Kaj garantias por sia proksimulo.
19 Kiu amas malpacon, tiu amas pekon;
Kiu tro alte levas sian pordon, tiu serĉas pereon.
20 Malica koro ne trovos bonon;
Kaj kiu havas neĝustan langon, tiu enfalos en malfeliĉon.
21 Kiu naskas malsaĝulon, tiu havas ĉagrenon;
Kaj patro de malprudentulo ne havos ĝojon.
22 Ĝoja koro estas saniga;
Kaj malĝoja spirito sekigas la ostojn.
23 Kaŝitajn donacojn akceptas malvirtulo,
Por deklini la vojon de la justeco.
24 Antaŭ la vizaĝo de prudentulo estas saĝo;
Sed la okuloj de malsaĝulo estas en la fino de la tero.
25 Filo malsaĝa estas ĉagreno por sia patro,
Kaj malĝojo por sia patrino.
26 Ne estas bone suferigi virtulon,
Nek bati noblulon, kiu agas juste.
27 Kiu ŝparas siajn vortojn, tiu estas prudenta;
Kaj trankvilanimulo estas homo saĝa.
28 Eĉ malsaĝulo, se li silentas, estas rigardata kiel saĝulo;
Kaj kiel prudentulo, se li tenas fermita sian buŝon.

18 KIU apartiĝas, tiu serĉas sian volupton
Kaj iras kontraŭ ĉiu saĝa konsilo.
2 Malsaĝulo ne deziras prudenton,
Sed nur malkovri sian koron.
3 Kiam venas malvirtulo,
Venas ankaŭ malestimo kun honto kaj moko.
4 La vortoj de homa buŝo estas profunda akvo;
La fonto de saĝo estas fluanta rivero.
5 Ne estas bone favori malvirtulon,
Por faligi virtulon ĉe la juĝo.
6 La lipoj de malsaĝulo kondukas al malpaco,
Kaj lia buŝo venigas batojn.
7 La buŝo de malsaĝulo estas pereo por li,
Kaj liaj lipoj enretigas lian animon.
8 La vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj,
Kaj ili penetras en la profundon de la ventro.
9 Kiu estas senzorga en sia laborado,
Tiu estas frato de pereiganto.
10 La nomo de la Eternulo estas fortika turo:
Tien kuras virtulo, kaj estas ŝirmata.
11 La havo de riĉulo estas lia fortika urbo,
Kaj kiel alta muro en lia imago.
12 Antaŭ la pereo la koro de homo fieriĝas,
Kaj antaŭ honoro estas humileco.
13 Kiu respondas, antaŭ ol li aŭdis,
Tiu havas malsaĝon kaj honton.
14 La spirito de homo nutras lin en lia malsano;
Sed spiriton premitan kiu povas elporti?
15 La koro de saĝulo akiras prudenton,
Kaj la orelo de saĝuloj serĉas scion.
16 Donaco de homo donas al li vastecon
Kaj kondukas lin al la grandsinjoroj.

17 La unua estas prava en sia proceso;
Sed venas lia proksimulo kaj ĝin klarigas.
18 La loto ĉesigas disputojn
Kaj decidas inter potenculoj.
19 Malpaciĝinta frato estas pli obstina, ol fortikigita urbo;
Kaj disputoj estas kiel rigliloj de turo.
20 De la fruktoj de la buŝo de homo satiĝas lia ventro;
Li manĝas la produktojn de siaj lipoj.
21 Morto kaj vivo dependas de la lango;
Kaj kiu ĝin amas, tiu manĝos ĝiajn fruktojn.
22 Kiu trovis edzinon, tiu trovis bonon
Kaj ricevis favoron de la Eternulo.
23 Per petegado parolas malriĉulo;
Kaj riĉulo respondas arogante.
24 Havi multajn amikojn estas embarase;
Sed ofte amiko estas pli sindona ol frato.

19 PLI bona estas malriĉulo, kiu iras en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu estas malicbuŝulo kaj malsaĝulo.
2 Vivo sen prudento ne estas bona;
Kaj kiu tro rapidas, tiu maltrafas la vojon.
3 Malsaĝeco de homo erarigas lian vojon,
Kaj lia koro koleras la Eternulon.
4 Riĉeco donas multon da amikoj;
Sed malriĉulo estas forlasata de sia amiko.
5 Falsa atestanto ne restos sen puno;
Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu ne saviĝos.
6 Multaj serĉas favoron de malavarulo;
Kaj ĉiu estas amiko de homo, kiu donas donacojn.
7 Ĉiuj fratoj de malriĉulo lin malamas;
Tiom pli malproksimiĝas de li liaj amikoj!
Li havas esperon pri vortoj, kiuj ne estos plenumitaj.
8 Kiu akiras prudenton, tiu amas sian animon;
Kiu gardas saĝon, tiu trovas bonon.
9 Falsa atestanto ne restos sen puno;
Kaj kiu elspiras mensogojn, tiu pereos.
10 Al malsaĝulo ne konvenas agrablaĵo;
Ankoraŭ malpli konvenas al sklavo regi super princoj.
11 Saĝo de homo faras lin pacienca;
Kaj gloro por li estas pardoni pekon.
12 Kiel kriego de leono estas la kolero de reĝo;
Kaj lia favoro estas kiel roso sur herbo.
13 Pereo por sia patro estas malsaĝa filo;
Kaj malpacema edzino estas kiel konstanta gutado.
14 Domo kaj havo estas heredataj post gepatroj;
Sed saĝa edzino estas de la Eternulo.
15 Mallaboremeco enigas en profundan dormon,
Kaj animo maldiligenta suferos malsaton.
16 Kiu konservas moralordonon, tiu konservas sian animon;
Sed kiu ne atentas Lian vojon, tiu mortos.
17 Kiu kompatas malriĉulon, tiu pruntedonas al la Eternulo,
Kaj Tiu redonos al li por lia bonfaro.
18 Punu vian filon, dum ekzistas espero,
Sed via koro ne deziru lian pereon.
19 Koleranto devas esti punata;
Ĉar se vi lin indulgos, li fariĝos ankoraŭ pli kolerema.
20 Aŭskultu konsilon kaj akceptu admonon,
Por ke vi poste estu saĝa.
21 Multaj estas la intencoj en la koro de homo,
Sed la decido de la Eternulo restas fortike.
22 Ornamo estas por la homo lia bonfaro;
Kaj pli bona estas malriĉulo, ol homo mensogema.
23 Timo antaŭ la Eternulo kondukas al vivo,
Al sateco, kaj al evito de malbono.
24 Mallaboremulo metas sian manon en la poton,
Kaj eĉ al sia buŝo li ĝin ne relevas.
25 Se vi batos blasfemanton, sensciulo fariĝos atenta;

Se oni punas saĝulon, li komprenas la instruon.
26 Kiu ruinigas patron kaj forpelas patrinon,
Tiu estas filo hontinda kaj malbeninda.
27 Ĉesu, mia filo, aŭskulti admonon
Kaj tamen dekliniĝi de la vortoj de la instruo.
28 Fripona atestanto mokas juĝon;
Kaj la buŝo de malvirtuloj englutas maljustaĵon.
29 La blasfemantojn atendas punoj,
Kaj batoj la dorson de malsaĝuloj.

20 LA vino estas blasfemanto, ebriiga trinkaĵo estas sovaĝa;
Kaj kiu delogiĝas per ili, tiu ne estas prudenta.
2 Minaco de reĝo estas kiel kriego de leono;
Kiu lin kolerigas, tiu pekas kontraŭ sia animo.
3 Estas honoro por homo ĉesigi malpacon;
Sed ĉiu malsaĝulo estas malpacema.
4 En la malvarma tempo mallaborulo ne plugas;
Li petos en aŭtuno, kaj li nenion ricevos.
5 Intenco en la koro de homo estas profunda akvo;
Sed homo saĝa ĝin elĉerpos.
6 Multaj homoj proklamas pri sia boneco;
Sed kiu trovos homon fidelan?
7 Virtulo iras en sia senpekeco;
Feliĉaj estas liaj infanoj post li.
8 Reĝo, kiu sidas sur trono de juĝo,
Disventumas per siaj okuloj ĉion malbonan.
9 Kiu povas diri: Mi purigis mian koron,
Mi estas libera de mia peko?
10 Neegalaj peziloj, neegalaj mezuroj,
Ambaŭ estas abomenaĵo por la Eternulo.
11 Eĉ knabon oni povas ekkoni laŭ liaj faroj,
Ĉu estas pura kaj justa lia konduto.
12 Orelon aŭdantan kaj okulon vidantan:
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo.
13 Ne amu dormon, por ke vi ne malriĉiĝu;
Malfermu viajn okulojn, kaj vi satiĝos de pano.
14 Malbona, malbona, diras la aĉetanto;
Sed kiam li foriris, tiam li fanfaronas.
15 Oni povas havi oron kaj multe da perloj;
Sed buŝo prudenta estas multevalora ilo.
16 Prenu la veston de tiu, kiu garantiis por aliulo;
Kaj pro la fremduloj prenu de li garantiaĵon.
17 Malhonesta pano estas bongusta por homo;
Sed lia buŝo poste estos plena de ŝtonetoj.
18 Intencoj fortikiĝas per konsilo;
Kaj militon oni faru prudente.
19 Kiu malkaŝas sekreton, tiu estas kiel kalumnianto;
Ne komunikiĝu kun tiu, kiu havas larĝan buŝon.
20 Kiu malbenas sian patron kaj sian patrinon,
Ties lumilo estingiĝos meze de profunda mallumo.
21 Heredo, al kiu oni komence tro rapidas,
Ne estas benata en sia fino.
22 Ne diru: Mi repagos malbonon;
Fidu la Eternulon, kaj Li vin helpos.
23 Neegalaj peziloj estas abomenaĵo por la Eternulo,
Kaj malvera pesilo estas ne bona.
24 La irado de homo dependas de la Eternulo;
Kiel homo povus kompreni sian vojon?
25 Ĝi estas reto por homo, se li rapidas nomi ion sankta
Kaj esploras nur post faro de promeso.
26 Saĝa reĝo dispelas malvirtulojn,
Kaj venigas radon sur ilin.
27 La animo de homo estas lumilo de la Eternulo;
Ĝi esploras ĉiujn internaĵojn de la korpo.
28 Favorkoreco kaj veremeco hardas reĝon;
Kaj per favorkoreco li subtenas sian tronon.
29 Gloro por junuloj estas ilia forto,
Kaj ornamo por maljunuloj estas grizeco.

30 Vundoj de batoj devas penetri en malbonulon,
Kaj frapoj devas iri profunde en lian korpon.

21 KIEL akvaj torentoj estas la koro de reĝo en la mano de la Eternulo:
Kien Li volas, Li ĝin direktas.
2 Ĉiuj vojoj de homo estas ĝustaj en liaj okuloj;
Sed la Eternulo pesas la korojn.
3 Plenumado de vero kaj justeco
Estas al la Eternulo pli agrabla ol oferado.
4 Fieraj okuloj kaj aroganta koro,
Kulturaĵo de malvirtuloj, estas peko.
5 La entreprenoj de diligentulo donas nur profiton;
Sed ĉiu trorapidado kondukas nur al manko.
6 Akirado de trezoroj per lango mensogema
Estas vanta bloveto, retoj de morto.
7 La rabo de malvirtuloj atakos ilin mem;
Ĉar ili ne volis fari justaĵon.
8 Malrekta estas la vojo de homo kulpa;
Sed la agado de purulo estas ĝusta.
9 Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento,
Ol kun malpacema edzino en komuna domo.
10 La animo de malvirtulo deziras malbonon;
Lia proksimulo ne estas favorata de li.
11 Kiam blasfemanto estas punata, senspertulo fariĝas pli saĝa;
Kaj kiam oni instruas saĝulon, li akiras prudenton.
12 La Justulo rigardas la domon de malvirtulo,
Kaj Li faligas malvirtulojn en malbonon.
13 Se iu ŝtopas sian orelon kontraŭ kriado de malriĉulo,
Li ankaŭ vokos kaj ne estos aŭskultata.
14 Sekreta donaco kvietigas koleron,
Kaj donaco en la sinon, fortan furiozon.
15 Farado de justaĵo estas ĝojo por la virtulo
Kaj teruro por la malbonaguloj.
16 Homo, kiu erarforiĝis de la vojo de prudento,
Eklogos en komunumo de mortintoj.
17 Kiu amas gajecon, tiu havos mankon;
Kiu amas vinon kaj oleon, tiu ne estos riĉa.
18 La malvirtulo estos liberiga anstataŭo por la virtulo,
Kaj malpiulo por piuloj.
19 Pli bone estas loĝi en lando dezerta,
Ol kun malpacema kaj kolerema edzino.
20 Ĉarma trezoro kaj oleo estas en la domo de saĝulo;
Sed homo malsaĝa ĉion englutas.
21 Kiu celas justecon kaj bonecon,
Tiu trovos vivon, justecon, kaj honoron.
22 Kontraŭ urbon de fortuloj eliras saĝulo,
Kaj li faligas ĝian fortan fortikaĵon.
23 Kiu gardas sian buŝon kaj sian langon,
Tiu gardas sian animon kontraŭ malfeliĉoj.
24 Fiera malbonulo, kiun oni nomas blasfemulo,
Agas kun kolero kaj malboneco.
25 La deziro de mallaborulo lin mortigas,
Ĉar liaj manoj ne volas labori.
26 Tuttage li forte deziras;
Sed virtulo donas kaj ne rifuzas.
27 Oferdono de malvirtuloj estas abomenaĵo;
Kiom pli, kiam li ĝin alportas kiel pekoferon!
28 Mensoga atestanto pereos;
Sed homo, kiu mem aŭdis, parolos por ĉiam.
29 Malvirtulo tenas sian vizaĝon arogante;
Sed virtulo zorgas pri sia vojo.
30 Ne ekzistas saĝo, ne ekzistas prudento,
Ne ekzistas konsilo kontraŭ la Eternulo.
31 Ĉevalo estas preparata por la tago de milito;
Sed la helpo venas de la Eternulo.

22 NOMO bona estas pli preferinda, ol granda riĉeco;
Kaj bona estimo, ol arĝento kaj oro.
2 Riĉulo kaj malriĉulo renkontiĝas:
Ilin ambaŭ kreis la Eternulo.

3 Prudentulo antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas;
Sed naivuloj antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas.
4 Por humileco kaj timo antaŭ la Eternulo
Oni ricevas riĉecon kaj honoron kaj vivon.
5 Dornoj kaj retoj estas sur la vojo de malbonagulo;
Kiu gardas sian animon, tiu malproksimiĝas de ili.
6 Instruu knabon konforme al lia vojo,
Kaj eĉ maljuniĝinte li ne deklinigos de ĝi.
7 Riĉulo regas super malriĉuloj,
Kaj kiu prunteprenas, tiu estas sklavo de la pruntedoninto.
8 Kiu semas maljustaĵon, tiu rikoltos suferon,
Kaj la kano de lia krueleco rompiĝos.
9 Bonokululo estos benata;
Ĉar li donas el sia pano al malriĉulo.
10 Forpelu blasfemulon, kaj foriros malpaco,
Kaj ĉesiĝos malkonsento kaj ofendo.
11 Kiu amas purecon de koro kaj agrable parolas,
Al tiu la reĝo estas amiko.
12 La okuloj de la Eternulo gardas la prudenton;
Sed la vortojn de maliculo Li renversas.
13 Mallaborulo diras: Leono estas ekstere,
Mi povus esti mortigita meze de la strato.
14 La buŝo de malĉastulino estas profunda foso;
Kiun la Eternulo koleras, tiu tien enfalas.
15 Malsaĝeco forte sidas en la koro de knabo;
Sed vergo punanta ĝin elpelas el ĝi.
16 Kiu premas malriĉulon, por pligrandigi sian riĉecon,
Tiu donas al riĉulo, por ke li malriĉiĝu.

17 Klinu vian orelon kaj aŭskultu vortojn de saĝuloj,
Kaj direktu vian koron al mia instruo;
18 Ĉar ili estos agrablaj, se vi gardos ilin en via interno;
Ili estos ĉiuj pretaj sur viaj lipoj.
19 Ke al la Eternulo estu via fido,
Tion mi instruis al vi hodiaŭ.
20 Ĉu mi ne skribis al vi tion trifoje
Kun konsiloj kaj scio,
21 Por sciigi al vi la ĝustecon de la paroloj de vero,
Por ke vi transdonu la parolojn de vero al tiuj, kiuj vin sendis?

22 Ne prirabu malriĉulon, pro tio, ke li estas malriĉa;
Kaj ne premu senhavulon ĉe la pordego;
23 Ĉar la Eternulo defendos ilian aferon
Kaj dispremos iliajn premantojn.
24 Ne amikiĝu kun homo kolerema,
Kaj ne komunikiĝu kun homo flamiĝema;
25 Ke vi ne lernu lian vojon
Kaj ne ricevu reton por via animo.
26 Ne estu inter tiuj, kiuj firmigas per mano,
Kiuj garantias por ŝuldoj.
27 Se vi ne havos per kio pagi,
Oni ja prenos vian litaĵon de sub vi.
28 Ne forŝovu la antikvajn limojn,
Kiujn faris viaj patroj.
29 Se vi vidas homon lertan en sia profesio, li staros antaŭ reĝoj;
Li ne staros antaŭ maleminentuloj.

23 KIAM vi sidiĝos, por manĝi kun reganto,
Rigardu bone, kio estas antaŭ vi;
2 Kaj vi metu tranĉilon al via gorĝo,
Se vi estas avidulo.
3 Ne deziru liajn bongustajn manĝojn;
Ĉar ĝi estas trompa pano.
4 Ne penu riĉiĝi;
Forlasu vian pripensadon.
5 Ĉu vi direktos viajn okulojn al ĝi? ĝi jam ne ekzistos;
Ĉar riĉeco faras al si flugilojn kiel aglo, kaj forflugas al la ĉielo.
6 Ne manĝu panon de malbondeziranto,
Kaj ne deziru liajn bongustajn manĝojn.
7 Ĉar kiaj estas la pensoj en lia animo, tia li ankaŭ estas:
Manĝu kaj trinku, li diros al vi,
Sed lia koro ne estas kun vi.
8 La pecon, kiun vi manĝis, vi elvomos;
Kaj vane vi perdis viajn agrablajn vortojn.

9 En la orelojn de malsaĝulo ne parolu;
Ĉar li malŝatos la saĝecon de viaj vortoj.
10 Ne forŝovu la antikvajn limojn,
Kaj sur la kampon de orfoj ne iru.
11 Ĉar ilia Liberiganto estas forta;
Li defendos ilian aferon kontraŭ vi.
12 Elmetu vian koron al instruo
Kaj viajn orelojn al paroloj de prudento.
13 Ne malvolu puni knabon:
Se vi batos lin per kano, li ne mortos.
14 Vi batos lin per kano,
Kaj lian animon vi savos de Ŝeol.
15 Mia filo, se via koro estos saĝa,
Tiam ĝojos ankaŭ mia koro.
16 Kaj mia internaĵo ĝojos,
Kiam viaj lipoj parolos ĝustaĵon.
17 Via koro sin tiru ne al pekuloj,
Sed al timo antaŭ la Eternulo ĉiutage.
18 Ĉar ekzistas estonteco,
Kaj via espero ne perdiĝos.
19 Aŭskultu vi, mia filo, kaj estu saĝa,
Kaj direktu vian koron al la ĝusta vojo.
20 Ne estu inter la drinkantoj de vino,
Inter tiuj, kiuj manĝas tro da viando;
21 Ĉar drinkemulo kaj manĝegemulo malriĉiĝos,
Kaj dormemulo havos sur si ĉifonaĵojn.
22 Aŭskultu vian patron, kiu vin naskigis,
Kaj ne malŝatu vian patrinon, kiam ŝi maljuniĝos.
23 Veron aĉetu, kaj ne vendu saĝon
Kaj instruon kaj prudenton.
24 Grandan ĝojon havas patro de virtulo,
Kaj naskinto de saĝulo ĝojos pro li.
25 Via patro kaj via patrino ĝojos,
Kaj via naskintino triumfos.
26 Donu, mia filo, vian koron al mi,
Kaj al viaj okuloj plaĉu miaj vojoj.
27 Ĉar malĉastulino estas profunda foso,
Kaj fremda edzino estas malvasta puto.
28 Ŝi embuskas kiel rabisto,
Kaj kolektas ĉirkaŭ si perfidulojn.
29 Ĉe kiu estas ploro? ĉe kiu estas ĝemoj? ĉe kiu estas malpaco?
Ĉe kiu estas plendoj? ĉe kiu estas senkaŭzaj batoj?
Ĉe kiu estas malklaraj okuloj?
30 Ĉe tiuj, kiuj sidas malfrue ĉe vino,
Ĉe tiuj, kiuj venas, por gustumi aroman trinkaĵon.
31 Ne rigardu la vinon, kiel ruĝa ĝi estas,
Kiel ĝi brilas en la pokalo, kiel glate ĝi eniras:
32 En la fino ĝi mordas kiel serpento
Kaj pikas kiel vipuro.
33 Viaj okuloj vidos fremdaĵojn,
Kaj via koro parolos malĝustaĵojn.
34 Kaj vi estos kiel dormanto meze de la maro,
Kaj kiel dormanto sur la supro de masto.
35 Ili batis min, sed ĝi min ne doloris;
Ili frapis min, sed mi ne sentis;
Kiam mi vekiĝos, mi denove tion serĉos.

24 NE sekvu malbonajn homojn,
Kaj ne deziru esti kun ili;
2 Ĉar ilia koro pensas pri perfortaĵo,
Kaj ilia buŝo parolas malbonaĵon.
3 Per saĝo konstruiĝas domo,
Kaj per prudento ĝi fortikiĝas;
4 Kaj per sciado la ĉambroj pleniĝas
Per ĉia havo grandvalora kaj agrabla.
5 Homo saĝa havas forton,
Kaj homo prudenta estas potenca.
6 Kun pripenso faru militon;
Kaj venko venas per multe da konsilantoj.
7 Tro alta estas la saĝo por malsaĝulo;
Ĉe la pordego li ne malfermos sian buŝon.
8 Kiu intencas fari malbonon,
Tiun oni nomas maliculo.
9 Malico de malsaĝulo estas peko;
Kaj blasfemanto estas abomenaĵo por homo.
10 Se vi montriĝis malforta en tago de mizero,
Via forto estas ja malgranda.
11 Savu tiujn, kiujn oni prenis por mortigi,
Kaj ne fortiriĝu de tiuj, kiuj estas kondamnitaj al morto.
12 Se vi diras: Ni tion ne sciis,
La esploranto de koroj ja komprenas,
Kaj la gardanto de via animo ja scias,

Kaj Li redonas al homo laŭ liaj faroj.
13 Manĝu, mia filo, mielon, ĉar ĝi estas bona;
Kaj la mieltavolo estas dolĉa por via gorĝo;
14 Tia estas por via animo la sciado de saĝo, se vi ĝin trovis,
Kaj ekzistas estonteco, kaj via espero ne pereos.
15 Ne insidu, ho malvirtulo, kontraŭ la domo de virtulo;
Ne ataku lian ripozejon;
16 Ĉar sep fojojn virtulo falos, kaj tamen leviĝos;
Sed malvirtuloj implikiĝas en la malfeliĉo.
17 Kiam falas via malamiko, ne ĝoju,
Kaj ĉe lia malfeliĉo via koro ne plezuriĝu;
18 Ĉar eble la Eternulo vidos, kaj tio ne plaĉos al Li,
Kaj Li returnos de li Sian koleron.
19 Ne koleru kontraŭ malbonfarantoj,
Kaj ne enviu la malvirtulojn;
20 Ĉar la malbonulo ne havos estontecon;
La lumilo de malvirtuloj estingiĝos.
21 Timu, mia filo, la Eternulon kaj la reĝon;
Kun ribeluloj ne komunikiĝu.
22 Ĉar subite venos ilia pereo;
Kaj kiu scias, kiam venos la puno de ambaŭ?

23 Ankaŭ ĉi tio estas vortoj de saĝuloj:

Konsideri personojn ĉe juĝado estas ne bone.
24 Kiu diras al malvirtulo: Vi estas virtulo,
Tiun malbenos popoloj, tiun malamos gentoj.
25 Sed kiuj faras riproĉojn, tiuj plaĉas,
Kaj sur ilin venos bona beno.
26 Kiu respondas ĝustajn vortojn,
Tiu kisas per la lipoj.
27 Plenumu vian laboron ekstere,
Pretigu ĉion sur via kampo;
Kaj poste aranĝu vian domon.
28 Ne atestu sen kaŭzo kontraŭ via proksimulo;
Ĉu vi trompus per via buŝo?
29 Ne diru: Kiel li agis kontraŭ mi, tiel mi agos kontraŭ li;
Mi redonos al la homo laŭ lia faro.
30 Mi pasis tra kampo de homo maldiligenta
Kaj tra vinberĝardeno de sensaĝulo;
31 Kaj jen ĉie elkreskis urtiko,
Ĉio estas kovrita de dornoj,
Kaj la ŝtona muro estas detruita.
32 Kaj kiam mi vidis, mi prenis ĝin en mian koron,
Mi rigardis, kaj ricevis instruon:
33 Iom da dormo, iom da dormeto,
Iom da kunmeto de la manoj por kuŝado;
34 Kaj venos via malriĉeco kiel rabisto,
Kaj via senhaveco kiel viro armita.

25 ANKAŬ ĉi tio estas sentencoj de Salomono, kiujn kolektis la viroj de Ĥizkija, reĝo de Judujo.

2 Honoro de Dio estas kaŝi aferon;
Sed honoro de reĝoj estas esplori aferon.
3 La ĉielo estas alta, la tero estas profunda,
Kaj la koro de reĝoj estas neesplorebla.
4 Forigu de arĝento la almiksaĵon,
Kaj la puriganto ricevos vazon.
5 Forigu malvirtulon de la reĝo,
Kaj lia trono fortikiĝos en justeco.
6 Ne montru vin granda antaŭ la reĝo,
Kaj sur la loko de eminentuloj ne stariĝu;
7 Ĉar pli bone estas, se oni diros al vi: Leviĝu ĉi tien,
Ol se oni malaltigos vin antaŭ eminentulo,
Kiun vidis viaj okuloj.
8 Ne komencu tuj disputi;
Ĉar kion vi faros poste, kiam via proksimulo vin hontigos?
9 Faru disputon kun via proksimulo mem,
Sed sekreton de aliulo ne malkaŝu;
10 Ĉar alie aŭdanto vin riproĉos,
Kaj vian babilon vi jam ne povos repreni.
11 Vorto dirita en ĝusta tempo
Estas kiel oraj pomoj sur retaĵo arĝenta.
12 Kiel ora orelringo kaj multekosta kolringo,

Tiel estas saĝa admonanto por aŭskultanta orelo.
13 Kiel malvarmo de neĝo en la tempo de rikolto,
Tiel estas fidela sendito por siaj sendintoj:
Li revigligas la animon de sia sinjoro.
14 Kiel nuboj kaj vento sen pluvo,
Tiel estas homo, kiu fanfaronas per dono, kiun li ne faras.
15 Per paciencо oni altiras al si potenculon,
Kaj mola parolo rompas oston.
16 Kiam vi trovis mielon, manĝu, kiom vi bezonas,
Por ke vi ne fariĝu tro sata kaj ne elvomu ĝin.
17 Detenu vian piedon de la domo de via proksimulo;
Ĉar alie vi tedus lin kaj li vin malamus.
18 Kiel martelo kaj glavo kaj akra sago
Estas tiu homo, kiu parolas pri sia proksimulo malveran ateston.
19 Kiel putra dento kaj malforta piedo
Estas nefidinda espero en tago de mizero.
20 Kiel demeto de vesto en tempo de malvarmo, kiel vinagro sur natro,
Tiel estas kantado de kantoj al koro suferanta.
21 Se via malamanto estas malsata, manĝigu al li panon;
Kaj se li estas soifa, trinkigu al li akvon;
22 Ĉar fajrajn karbojn vi kolektos sur lia kapo,
Kaj la Eternulo vin rekompencos.
23 Norda vento kaŭzas pluvon,
Kaj ĉagrenita vizaĝo kaŝatan parolon.
24 Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento,
Ol kun malpacema edzino en komuna domo.
25 Kiel malvarma akvo por suferanto de soifo,
Tiel estas bona sciigo el lando malproksima.
26 Virtulo, kiu falas antaŭ malvirtulo,
Estas malklara fonto kaj malbonigita puto.
27 Ne bone estas manĝi tro multe da mielo;
Kaj ne glore estas serĉi sian gloron.
28 Homo, kiu ne povas regi sian spiriton,
Estas urbo detruita, kiu ne havas muron.

26 KIEL neĝo en somero, kaj kiel pluvo en tempo de rikolto,
Tiel ne konvenas honoro por malsaĝulo.
2 Kiel birdo forleviĝas, kiel hirundo forflugas,
Tiel senkaŭza malbeno ne efektiviĝas.
3 Vipo estas por ĉevalo, brido por azeno,
Kaj bastono por la dorso de malsaĝuloj.
4 Ne respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco,
Por ke vi mem ne fariĝu egala al li.
5 Respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco,
Por ke li ne estu saĝulo en siaj propraj okuloj.
6 Kiu komisias aferon al malsaĝulo,
Tiu tranĉas al si la piedojn kaj sin suferigas.
7 Kiel la kruroj de lamulo pendas peze,
Tiel estas sentenco en la buŝo de malsaĝuloj.
8 Kiel iu, kiu alligas ŝtonon al ĵetilo,
Tiel estas tiu, kiu faras honoron al malsaĝulo.
9 Kiel dorna kano en la mano de ebriulo,
Tiel estas sentenco en la buŝo de malsaĝuloj.
10 Kompetentulo ĉion bone faras;
Sed kiu dungas pasantojn, tiu dungas malsaĝulojn.
11 Kiel hundo revenas al sia vomitaĵo,
Tiel malsaĝulo ripetas sian malsaĝaĵon.
12 Ĉu vi vidas homon, kiu estas saĝa en siaj okuloj?
Estas pli da espero por malsaĝulo ol por li.
13 Maldiligentulo diras: Leono estas sur la vojo,
Leono estas sur la stratoj.
14 Pordo turniĝas sur sia hoko,
Kaj maldiligentulo sur sia lito.
15 Maldiligentulo ŝovas sian manon en la poton,
Kaj ne volas venigi ĝin al sia buŝo.
16 Maldiligentulo estas en siaj okuloj pli saĝa,

Ol sep veraj saĝuloj.
17 Pasanto, kiu sin miksas en malpropran disputon,
Estas kiel iu, kiu kaptas hundon je la oreloj.
18 Kiel frenezulo, kiu ĵetas fajron,
Sagojn, kaj morton,
19 Tiel estas homo, kiu trompas sian proksimulon,
Kaj diras : Mi ja ŝercas.
20 Kie ne estas ligno, estingiĝas la fajro ;
Kaj se ne estas kalumnianto, ĉesiĝas malpaco.
21 Karbo servas por ardaĵo, ligno por fajro,
Kaj homo malpacema por provoki malpacon.
22 La vortoj de kalumnianto estas kiel frandaĵoj,
Kaj ili penetras en la profundon de la ventro.
23 Varmegaj lipoj kun malica koro
Estas nepurigita arĝento, kiu kovras argilaĵon.
24 Malamanto havas maskitajn parolojn,
Kaj en sia koro li preparas malicon.
25 Kiam li ĉarmigas sian voĉon, ne kredu al li ;
Ĉar sep abomenaĵoj estas en lia koro.
26 Kiu trompe kaŝas malamon,
Tiu aperigos sian malbonecon en popola kunveno.
27 Kiu fosas foson, tiu falos en ĝin ;
Kaj kiu rulas ŝtonon, al tiu ĝi revenos.
28 Mensogema lango malamas tiujn, kiujn ĝi dispremis ;
Kaj hipokrita buŝo kaŭzas pereon.

27 NE fanfaronu pri la morgaŭa tago ;
Ĉar vi ne scias, kion naskos la tago.
2 Alia vin laŭdu, sed ne via buŝo ;
Fremdulo, sed ne viaj lipoj.
3 Peza estas ŝtono, kaj sablo estas ŝarĝo ;
Sed kolero de malsaĝulo estas pli peza ol ambaŭ.
4 Kolero estas kruelaĵo, kaj furiozo estas superakvego ;
Sed kiu sin tenos kontraŭ envio ?
5 Pli bona estas riproĉo nekaŝita,
Ol amo kaŝita.
6 Fidelkoraj estas la batoj de amanto ;
Sed tro multaj estas la kisoj de malamanto.
7 Sata animo malŝatas mieltavolon ;
Sed por malsata animo ĉio maldolĉa estas dolĉa.
8 Kiel birdo, kiu forlasis sian neston,
Tiel estas homo, kiu forlasis sian lokon.
9 Oleo kaj odorfumaĵo ĝojigas la koron,
Kaj la konsilo de amiko estas dolĉaĵo por la animo.
10 Ne forlasu vian amikon kaj la amikon de via patro,
Kaj en la domon de via frato ne iru en la tago de via mizero ;
Pli bona estas najbaro proksima, ol frato malproksima.
11 Estu saĝa, mia filo, kaj ĝojigu mian koron ;
Kaj mi havos kion respondi al mia insultanto.
12 Prudentulo antaŭvidas malbonon, kaj kaŝiĝas ;
Sed naivuloj antaŭenpaŝas, kaj difektiĝas.
13 Prenu la veston de tiu, kiu garantiis por aliulo ;
Kaj pro la fremduloj prenu de li garantiaĵon.
14 Kiu frue matene benas sian proksimulon per laŭta voĉo,
Tiu estos opiniata malbenanto.
15 Defluilo en pluva tago
Kaj malpacema edzino estas egalaj.
16 Kiu ŝin retenas, tiu retenas venton
Kaj volas kapti oleon per sia dekstra mano.
17 Fero akriĝas per fero,
Kaj homon akrigas la rigardo de lia proksimulo.
18 Kiu gardas figarbon, tiu manĝos ĝiajn fruktojn ;
Kaj kiu gardas sian sinjoron, tiu estos honorata.
19 Kiel en la akvo vizaĝo speguliĝas al vizaĝo,
Tiel la koro de homo estas kontraŭ alia koro.
20 Ŝeol kaj la abismo neniam satiĝas ;
Kaj ankaŭ la okuloj de homo neniam satiĝas.
21 Kiel fandujo por arĝento kaj forno por oro,
Tiel estas por homo la buŝo de lia laŭdanto.

22 Se vi pistos malsaĝulon en pistujo
inter griaĵo,
Lia malsaĝeco de li ne apartiĝos.

23 Bone konu viajn ŝafojn,
Atentu viajn brutarojn.
24 Ĉar riĉeco ne daŭras eterne,
Kaj krono ne restas por ĉiuj
generacioj.
25 Aperas herbo, montriĝas verdaĵo,
Kaj kolektiĝas kreskaĵoj de la
montoj.
26 Ŝafidoj estas, por vesti vin,
Kaj kaproj, por doni al vi la eblon
aĉeti kampon.
27 Estas sufiĉe da kaprina lakto, por
nutri vin, por nutri vian domon,
Kaj por subteni la vivon de viaj
servantinoj.

28 MALVIRTULO kuras, kiam
neniu persekutas;
Sed virtuloj estas sentimaj
kiel leono.
2 Kiam lando pekas, ĝi havas multe
da estroj;
Sed se regas homo prudenta kaj
kompetenta, li regas longe.
3 Homo malriĉa, kiu premas mal-
riĉulojn,
Estas kiel pluvo batanta, sed ne
donanta panon.
4 Kiuj forlasis la leĝojn, tiuj laŭdas
malvirtulon;
Sed la observantoj de la leĝoj
indignas kontraŭ li.
5 Malbonaj homoj ne komprenas
justecon;
Sed la serĉantoj de la Eternulo
komprenas ĉion.
6 Pli bona estas malriĉulo, kiu iras
en sia senkulpeco,
Ol homo, kiu iras malĝustan vojon,
kvankam li estas riĉa.
7 Kiu observas la leĝojn, tiu estas
filo prudenta;
Sed kunulo de malĉastuloj hont-
igas sian patron.
8 Kiu pligrandigas sian havon per
procentegoj kaj troprofito,
Tiu kolektas ĝin por kompatanto
de malriĉuloj.
9 Kiu forklinas sian orelon de aŭd-
ado de instruo,
Ties eĉ preĝo estas abomenaĵo.
10 Kiu forlogas virtulojn al vojo mal-
bona,
Tiu mem falos en sian foson;
Sed la senkulpuloj heredos bonon.
11 Riĉulo estas saĝa en siaj okuloj;
Sed saĝa malriĉulo lin tute tra-
vidas.
12 Kiam triumfas virtuloj, estas
granda gloro;
Sed kiam altiĝas malvirtuloj, tiam
homoj sin kaŝas.
13 Kiu kaŝas siajn pekojn, tiu ne
estos feliĉa;
Sed kiu ilin konfesas kaj forlasas,
tiu estos pardonita.
14 Bone estas al homo, kiu ĉiam timas;
Sed kiu havas malmolan koron, tiu
falos en malfeliĉon.
15 Leono krieganta kaj urso avida
Estas malvirta reganto super mal-
riĉa popolo.
16 Se reganto estas neprudenta, tiam
fariĝas multe da maljustaĵoj;
Sed kiu malamas maljustan profit-
on, tiu longe vivos.
17 Homo, kies konscienco estas ŝarĝ-
ita de mortigo,
Kuros al foso; kaj oni lin ne
haltigu.
18 Kiu iras en senpekeco, tiu estos
savita;
Sed kiu iras malĝustan vojon, tiu
subite falos.
19 Kiu prilaboras sian teron, tiu
havos sate da pano;
Sed kiu serĉas vantaĵojn, tiu havos
plenan malriĉecon.
20 Homon fidelan oni multe benas;
Sed kiu rapidas riĉiĝi, tiu ne
restos sen puno.
21 Konsideri personojn ne estas
bone;
Pro peco da pano homo pekus.
22 Homo enviema rapidas al riĉeco,
Kaj li ne scias, ke malriĉeco lin
atendas.
23 Kiu faras riproĉojn al homo, tiu
poste trovos pli da danko,
Ol tiu, kiu flatas per la lango.
24 Kiu rabas de sia patro kaj patrino,
kaj diras: Ĝi ne estas peko,
Tiu estas kamarado de mortigisto.
25 Fierulo kaŭzas malpacojn;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiu
estos bonstata.
26 Kiu fidas sin mem, tiu estas mal-
saĝa;
Sed kiu tenas sin prudente, tiu
estos savita.
27 Kiu donas al malriĉulo, tiu ne
havos mankon;
Sed kiu kovras siajn okulojn, tiu
estas multe malbenata.

28 Kiam malvirtuloj altiĝas, homoj kaŝiĝas;
Sed kiam ili pereas, tiam multiĝas virtuloj.

29 SE homo ofte admonita restos obstina,
Li subite pereos sen ia helpo.
2 Kiam altiĝas virtuloj, la popolo ĝojas;
Sed kiam regas malvirtulo, la popolo ĝemas.
3 Homo, kiu amas saĝon, ĝojigas sian patron;
Sed kiu komunikiĝas kun malĉastulinoj, tiu disperdas sian havon.
4 Reĝo per justeco fortikigas la landon;
Sed donacamanto ĝin ruinigas.
5 Homo, kiu flatas al sia proksimulo,
Metas reton antaŭ liaj piedoj.
6 Per sia pekado malbona homo sin implikas;
Sed virtulo triumfas kaj ĝojas.
7 Virtulo penas ekkoni la aferon de malriĉuloj;
Sed malvirtulo ne povas kompreni.
8 Homoj blasfemantaj indignigas urbon;
Sed saĝuloj kvietigas koleron.
9 Se saĝa homo havas juĝan aferon kun homo malsaĝa,
Tiam, ĉu li koleras, ĉu li ridas, li ne havas trankvilon.
10 Sangaviduloj malamas senkulpulon;
Sed virtuloj zorgas pri lia vivo.
11 Sian tutan koleron aperigas malsaĝulo;
Sed saĝulo ĝin retenas.
12 Se reganto atentas mensogon,
Tiam ĉiuj liaj servantoj estas malvirtuloj.
13 Malriĉulo kaj procentegisto renkontiĝas;
La Eternulo donas lumon al la okuloj de ambaŭ.
14 Se reĝo juĝas juste malriĉulojn,
Lia trono fortikiĝas por ĉiam.
15 Kano kaj instruo donas saĝon;
Sed knabo, lasita al si mem, hontigas sian patrinon.
16 Kiam altiĝas malvirtuloj, tiam multiĝas krimoj;
Sed virtuloj vidos ilian falon.
17 Punu vian filon, kaj li vin trankviligos,
Kaj li donos ĝojon al via animo.
18 Se ne ekzistas profetaj predikoj, tiam popolo fariĝas sovaĝa;
Sed bone estas al tiu, kiu observas la leĝojn.
19 Per vortoj sklavo ne instruiĝas;
Ĉar li komprenas, sed ne obeas.
20 Ĉu vi vidas homon, kiu tro rapidas kun siaj vortoj?
Estas pli da espero por malsaĝulo ol por li.
21 Se oni de infaneco kutimigas sklavon al dorlotiĝado,
Li poste fariĝas neregebla.
22 Kolerema homo kaŭzas malpacojn,
Kaj flamiĝema kaŭzas multajn pekojn.
23 La fiereco de homo lin malaltigos;
Sed humilulo atingos honoron.
24 Kiu dividas kun ŝtelisto, tiu malamas sian animon;
Li aŭdas la ĵuron kaj nenion diras.
25 Timo antaŭ homoj faligas en reton;
Sed kiu fidas la Eternulon, tiu estas ŝirmita.
26 Multaj serĉas favoron de reganto;
Sed la sorto de homo dependas de la Eternulo.
27 Maljusta homo estas abomenaĵo por virtuloj;
Kaj kiu iras la ĝustan vojon, tiu estas abomenaĵo por malvirtulo.

30 VORTOJ de Agur, filo de Jake.
Profeta parolo de tiu viro al Itiel, al Itiel kaj Ukal.
2 Mi estas la plej malklera homo,
Kaj homan prudenton mi ne posedas.
3 Kaj mi ne lernis saĝon,
Kaj pri la Sanktulo mi ne havas ekkonon.
4 Kiu leviĝis en la ĉielon, kaj malleviĝis?
Kiu kolektis la venton en siajn mankavojn?
Kiu ligis la akvon en la veston?
Kiu aranĝis ĉiujn limojn de la tero?
Kia estas lia nomo? kaj kia estas la nomo de lia filo?
Ĉu vi scias?

5 Ĉiu diro de Dio estas pura;
Li estas ŝildo por tiuj, kiuj Lin fidas.

6 Ne aldonu al Liaj vortoj,
Por ke Li ne punu vin, kaj por ke vi ne aperu mensoganto.

7 Du aferojn mi petis de Vi;
Ne rifuzu al mi, antaŭ ol mi mortos:
8 Falsaĵon kaj mensogaĵon forigu de mi;
Malriĉecon kaj riĉecon ne donu al mi;
Nutru min per tiom da pano, kiom mi bezonas.
9 Ĉar alie mi eble trosatiĝus kaj neus, kaj dirus: Kiu estas la Eternulo?
Aŭ eble mi malriĉiĝus kaj ŝtelus,
Kaj malbonuzus la nomon de mia Dio.

10 Ne kalumniu sklavon antaŭ lia sinjoro,
Por ke li ne malbenu vin kaj vi ne fariĝu kulpulo.

11 Estas generacio, kiu malbenas sian patron
Kaj ne benas sian patrinon;
12 Generacio, kiu estas pura en siaj okuloj
Kaj tamen ne laviĝis de siaj malpuraĵoj;
13 Generacio, kiu tiel alte tenas siajn okulojn
Kaj tiel levas siajn palpebrojn;
14 Generacio, kies dentoj estas glavoj kaj kies makzeloj estas tranĉiloj,
Por formanĝi la malriĉulojn de la tero kaj la mizerulojn inter la homoj.

15 Hirudo havas du filinojn, kiuj krias: Donu, donu;
Ili tri neniam satiĝas.
Kvar objektoj ne diras: Sufiĉe:
16 Ŝeol; senfrukta ventro; la tero ne satiĝas de akvo; kaj la fajro ne diras: Sufiĉe.

17 Okulon, kiu mokas la patron
Kaj malŝatas obeadon al la patrino,
Elpikos korvoj ĉe la rivero kaj formanĝos aglidoj.

18 Tri aferoj estas nekompreneblaj por mi,
Kaj kvaran mi ne scias:
19 La vojon de aglo en la aero;
La vojon de serpento sur roko;
La vojon de ŝipo meze de la maro;
Kaj la vojon de viro ĉe virgulino.
20 Tia estas la vojo de virino adultanta:
Ŝi manĝas, viŝas la buŝon,
Kaj diras: Mi faris nenian pekon.

21 Sub tri objektoj tremas la tero,
Kaj kvar ĝi ne povas porti:
22 Sklavon, kiam li fariĝis reĝo;
Malsaĝulon, kiam li tro satiĝis de pano;
23 Malamatan virinon, kiam ŝi edziniĝis,
Kaj sklavinon, kiam ŝi elpelis sian sinjorinon.

24 Kvar estas malgranduloj sur la tero,
Kaj tamen ili estas tre saĝaj:
25 La formikoj, popolo ne forta,
Tamen ili en somero pretigas al si manĝaĵon;
26 La hirakoj, popolo senforta,
Tamen ili faras siajn domojn en la roko;
27 La akridoj ne havas reĝon,
Kaj tamen ili ĉiuj eliras en vicoj;
28 La lacerto kroĉiĝas per siaj manoj,
Tamen ĝi estas en reĝaj palacoj.

29 Ekzistas tri, kiuj bone iras,
Kaj kvar, kiuj marŝas bele:
30 La leono, plej forta el la bestoj,
Cedas al neniu;
31 Cervo kun bonaj lumboj; virkapro;
Kaj reĝo, kiun neniu povas kontraŭstari.

32 Se vi agis malsaĝe pro via fiereco,
Kaj se vi intencis malbonon,
Tiam metu la manon sur la buŝon.
33 Ĉar batado de lakto produktas buteron,
Ekbato de nazo aperigas sangon,
Kaj incitado de kolero kaŭzas malpacon.

31 VORTOJ de la reĝo Lemuel, instruo, kiun donis al li lia patrino.

2 Ho mia filo, ho filo de mia ventro!
Ho filo de miaj promesoj!
3 Ne donu al la virinoj vian forton,
Nek viajn agojn al la pereigantoj de reĝoj.

4 Ne al la reĝoj, ho Lemuel, ne al la reĝoj konvenas trinki vinon,
Nek al la princoj deziri ebriigaĵojn.
5 Ĉar drinkinte, ili povas forgesi la leĝojn,
Kaj ili malĝustigos la juĝon de ĉiuj prematoj.
6 Donu ebriigaĵon al la pereanto,
Kaj vinon al tiu, kiu havas suferantan animon.
7 Li trinku, kaj forgesu sian malriĉecon,
Kaj li ne plu rememoru sian malfeliĉon.
8 Malfermu vian buŝon por senvoĉulo,
Por la defendo de ĉiuj forlasitaj.
9 Malfermu vian buŝon, por juĝi juste,
Por defendi malriĉulon kaj senhavulon.

10 Se iu trovis kapablan edzinon,
Ŝia valoro estas pli granda ol perloj.
11 Fidas ŝin la koro de ŝia edzo,
Kaj havo ne mankos.
12 Ŝi redonas al li bonon, sed ne malbonon,
En la daŭro de ŝia tuta vivo.
13 Ŝi serĉas lanon kaj linon,
Kaj volonte laboras per siaj manoj.
14 Ŝi estas kiel ŝipo de komercisto;
De malproksime ŝi alportas sian panon.
15 Ŝi leviĝas, kiam estas ankoraŭ nokto,
Kaj ŝi disdonas manĝon al sia domanaro
Kaj porciojn al siaj servantinoj;
16 Ŝi pensas pri kampo, kaj aĉetas ĝin;
Per la enspezoj de sia mano ŝi plantas vinberĝardenon.
17 Ŝi zonas siajn lumbojn per forto
Kaj fortikigas siajn brakojn.
18 Ŝi komprenas, ke ŝia komercado estas bona;
Ŝia lumilo ne estingiĝas en la nokto.
19 Ŝi etendas sian manon al la ŝpinilo,
Kaj ŝiaj fingroj tenas la ŝpinturnilon.
20 Ŝi malfermas sian manon al la malriĉulo
Kaj etendas siajn manojn al la senhavulo.
21 Ŝi ne timas la neĝon por sia domo,
Ĉar ŝia tuta domanaro estas vestita per ruĝa teksaĵo.
22 Ŝi faras al si kovrojn;
Delikata tolo kaj purpuro estas ŝiaj vestoj.
23 Ŝia edzo estas konata ĉe la pordego,
Kie li sidas kune kun la maljunuloj de la lando.
24 Ŝi faras teksaĵon kaj vendas,
Kaj zonojn ŝi donas al la komercisto.
25 Fortika kaj bela estas ŝia vesto,
Kaj ŝi ridas pri la venonta tago.
26 Sian buŝon ŝi malfermas kun saĝo;
Bonkora instruo estas sur ŝia lango.
27 Ŝi kontrolas la iradon de aferoj en sia domo,
Kaj ŝi ne manĝas panon en senlaboreco.
28 Leviĝas ŝiaj filoj kaj ŝin gratulas;
Ŝia edzo ŝin laŭdegas, dirante:
29 Multaj filinoj estas bravaj,
Sed vi superas ĉiujn.
30 Ĉarmeco estas trompa, kaj beleco estas vantaĵo;
Virino, kiu timas la Eternulon, estos glorata.
31 Donu al ŝi laŭ la fruktoj de ŝiaj manoj;
Kaj ŝiaj faroj ŝin gloros ĉe la pordegoj.

LA PREDIKANTO

1 VORTOJ de la Predikanto, filo
de David, reĝo en Jerusalem.
2 Vantaĵo de vantaĵoj, diris la
Predikanto; vantaĵo de vantaĵoj, ĉio
estas vantaĵo. 3 Kian profiton havas
la homo de ĉiuj siaj laboroj, kiujn li
laboras sub la suno? 4 Generacio
foriras kaj generacio venas, kaj la
tero restas eterne. 5 Leviĝas la
suno kaj subiras la suno, kaj al sia
loko ĝi rapidas, kaj tie ĝi leviĝas.
6 Iras al sudo kaj reiras al nordo, turn-

iĝas, turniĝas en sia irado la vento,
kaj al siaj rondoj revenas la vento.
7 Ĉiuj riveroj iras al la maro, sed la
maro ne pleniĝas ; al la loko, al kiu la
riveroj alfluas, ili alfluas ĉiam denove.
8 Ĉiuj aferoj estas lacigaj, ne povas
homo tion eldiri ; ne satiĝas la okulo
de vidado, kaj ne pleniĝas la orelo de
aŭdado. 9 Kio estis, tio estos ; kaj
kio estis farata, tio estos farata ; kaj
ekzistas nenio nova sub la suno.
10 Ekzistas io, pri kio oni diras :
Vidu, ĉi tio estas nova ; sed ĝi estis
jam en la eterna tempo, kiu estis
antaŭ ni. 11 Ne restis memoro pri
la antaŭuloj ; kaj ankaŭ pri la poste-
uloj, kiuj estos, ne restos memoro ĉe
tiuj, kiuj estos poste.
12 Mi, Predikanto, estis reĝo super
Izrael en Jerusalem. 13 Kaj mi
decidis en mia koro esplori kaj
ekzameni per la saĝo ĉion, kio fariĝas
sub la ĉielo : ĉi tiun malfacilan okupon
Dio donis al la homidoj, por ke ili
turmentiĝu per ĝi. 14 Mi vidis ĉiujn
aferojn, kiuj fariĝas sub la suno ;
kaj jen, ĉio estas vantaĵo kaj entre-
prenoj ventaj. 15 Kurbigitan oni
ne povas rerektigi, kaj mankantan
oni ne povas kalkuli. 16 Mi meditis
kun mia koro tiele : Jen mi kreskigis
kaj multigis en mi sciencon pli ol
ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem ;
kaj mia koro penetris multon da saĝo
kaj scio. 17 Sed kiam mi dediĉis
mian koron, por ekkoni la saĝecon
kaj ekkoni la malsaĝecon kaj sensenc-
econ, mi eksciis, ke ankaŭ ĉi tio estas
ventaĵo. 18 Ĉar ĉe multe da saĝeco
estas multe da zorgemeco ; kaj, kiu
plimultigas siajn sciojn, tiu pli-
multigas siajn dolorojn.

2 MI diris en mia koro : Lasu, mi
elprovos vin per ĝojo, kaj vi
ĝuu bonon ; sed jen ankaŭ ĉi
tio estas vantaĵo. 2 Pri la rido mi
diris : Ĝi estas sensencaĵo ! kaj pri la
ĝojo : Kion ĝi havigas ? 3 Mi serĉis
en mia koro, kiel plezurigi mian
korpon per vino, kaj, dum mia koro
min gvidas per saĝeco, sekvi ankaŭ
malsaĝecon, ĝis mi ekvidos, kio estas
bona por la homidoj, kion ili povus
fari sub la ĉielo en la kalkulitaj tagoj
de sia vivo. 4 Mi entreprenis grand-
ajn farojn : mi konstruis al mi domojn,
mi plantis al mi vinberejojn ; 5 mi
aranĝis al mi ĝardenojn kaj arbaretojn,
kaj plantis en ili ĉiafruktajn arbojn ;
6 mi aranĝis al mi akvujojn, por
akvumi el ili arbaretojn, kiuj kreskigas
arbojn ; 7 mi akiris al mi sklavojn
kaj sklavinojn, kaj domanojn mi
havis ; ankaŭ da bruto granda kaj
malgranda mi havis pli multe, ol ĉiuj,
kiuj estis antaŭ mi en Jerusalem ;
8 mi kolektis al mi ankaŭ arĝenton
kaj oron, kaj juvelojn de reĝoj kaj
landoj ; mi havigis al mi kantistojn kaj
kantistinojn, kaj plezurojn de hom-
idoj, kaj multajn amantinojn. 9 Kaj
mi pligrandigis kaj plimultigis ĉion
pli ol ĉiuj, kiuj estis antaŭ mi en
Jerusalem, kaj mia saĝeco restis
kun mi. 10 Kaj ĉion, kion postulis
miaj okuloj, mi ne rifuzis al ili ; mi
fortenis mian koron de nenia ĝojo,
ĉar mia koro ĝojis pri ĉiuj miaj labor-
oj ; kaj ĉi tio estis mia rekompenco
por ĉiuj miaj laboroj. 11 Kaj mi
ekrigardis ĉiujn farojn, kiujn faris
miaj manoj, kaj ĉiujn laborojn, kiujn
mi plenumis, por fari ilin : kaj jen, ĉio
estas vantaĵo kaj ventaĵo, kaj nenia
profito estas de ili sub la suno.
12 Kaj mi turnis min, por rigardi
saĝecon kaj malsaĝecon kaj sensenc-
econ ; ĉar kion povas fari homo, ven-
onta post reĝo, en komparo kun tio,
kion tiu jam antaŭ longe faris ?
13 Kaj mi vidis, ke havas superecon
la saĝeco antaŭ la malsaĝeco, kiel
havas superecon lumo antaŭ mallumo.
14 La saĝulo havas siajn okulojn en
la kapo, kaj la malsaĝulo iras en
mallumo ; sed mi ankaŭ eksciis, ke
unu sorto atingas ilin ĉiujn. 15 Kaj
mi diris en mia koro : Ankaŭ min
atingos tia sama sorto, kiel la mal-
saĝulon ; por kio do mi estis pli saĝa ?
Kaj mi diris en mia koro, ke ankaŭ
ĉi tio estas vantaĵo. 16 Ĉar pri la
saĝulo ne restos memoro eterne tiel
same, kiel pri la malsaĝulo ; en la
tempoj estontaj ĉio estos forgesita.
Kaj ho ve, mortas saĝulo egale kiel
malsaĝulo ! 17 Kaj mi ekmalamis
la vivon ; ĉar abomenindaj estas por
mi la faroj, kiuj fariĝas sub la suno,
ĉar ĉio estas vantaĵo kaj ventaĵo.
18 Kaj mi ekmalamis ĉiun laboron,
kiun mi laboris sub la suno ; ĉar mi
devos lasi ĝin al homo, kiu estos post
mi. 19 Kaj kiu scias, ĉu estos saĝa
aŭ malsaĝa tiu, kiu ekposedos mian
tutan laboron, pri kiu mi penis kaj
streĉis mian saĝon sub la suno ?
Ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 20 Kaj

mi decidis, ke mia koro atendu nen-
ion de la tuta laboro, kiun mi laboris
sub la suno. 21 Ĉar ofte oni vidas
homon, kiu laboras en saĝo, scienco,
kaj talento, kaj li devas fordoni sian
akiron al homo, kiu ne laboris por
ĝi ; ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo kaj
granda malbono. 22 Kaj kio restas
al la homo de lia tuta laborado kaj de
la zorgoj de lia koro, kion li laboras
sub la suno ? 23 Ĉar ĉiuj liaj tagoj
estas suferoj, kaj liaj okupoj estas
maltrankvileco ; eĉ en la nokto ne
trankviliĝas lia koro ; ankaŭ ĉi tio
estas vantaĵo.

24 Ne ekzistas alia bono por la
homo, krom manĝi kaj trinki kaj igi
sian animon ĝui plezuron de lia labor-
ado ; ankaŭ pri ĉi tio mi vidis, ke
ĝi estas de la mano de Dio. 25 Ĉar
kiu povas manĝi, kaj kiu povas ĝui,
sen Li ? 26 Ĉar al homo, kiu agas
bone antaŭ Li, Li donas saĝon kaj
scion kaj ĝojon, kaj al la pekulo Li
donas la zorgemecon amasigi kaj
kolekti, por poste transdoni al tiu, kiu
agas bone antaŭ Dio ; kaj ĉi tio estas
vantaĵo kaj ventaĵo.

3 POR ĉio estas sezono, kaj tempo
difinita estas por ĉiu afero sub la
suno ; 2 estas tempo por nask-
iĝi, kaj tempo por morti ; estas tempo
por planti, kaj tempo por elŝiri la
plantitaĵon ; 3 estas tempo por
mortigi, kaj tempo por kuraci ; estas
tempo por detrui, kaj tempo por
konstrui ; 4 estas tempo por plori,
kaj tempo por ridi ; estas tempo por
ĝemi, kaj tempo por danci ; 5 estas
tempo por disĵeti ŝtonojn, kaj tempo
por kolekti ŝtonojn ; estas tempo por
ĉirkaŭbraki, kaj tempo por foriri de
ĉirkaŭbrakado ; 6 estas tempo por
serĉi, kaj tempo por perdi ; estas
tempo por konservi, kaj tempo por
forĵeti ; 7 estas tempo por disŝiri,
kaj tempo por kunkudri ; estas tempo
por silenti, kaj tempo por paroli ;
8 estas tempo por ami, kaj tempo por
malami ; estas tempo por milito, kaj
tempo por paco. 9 Kian profiton
havas faranto de tio, kion li laboras ?
10 Mi vidis la penemecon, kiun Dio
donis al la homidoj, por ke ili tur-
mentiĝu per ĝi. 11 Ĉion Li kreis
bela ĝiatempe ; kaj scion pri la mondo
Li enmetis en ilian koron, sed tiel,
ke homo ne povas kompreni la farojn,
kiujn faris Dio de la komenco ĝis la
fino. 12 Mi scias, ke ekzistas nenia
bono por ili, krom ĝoji kaj fari bonon
en sia vivo. 13 Kaj se homo manĝas
kaj trinkas kaj ĝuas bonon de sia
tuta laborado, tio estas dono de Dio.
14 Mi scias, ke ĉio, kion faras Dio,
restas eterne ; al ĝi oni nenion povas
aldoni, kaj de ĝi oni nenion povas
depreni ; kaj Dio tion faris, ke oni Lin
timu. 15 Kio fariĝis, tio ekzistas
de longe ; kaj kio estas fariĝonta, tio
antaŭ longe jam estis, kaj Dio revokas
pasintaĵon.

16 Ankoraŭ mi vidis sub la suno :
en la loko de juĝo, ke tie estas mal-
justeco ; en la loko de vero, ke tie
estas malico. 17 Mi diris en mia
koro : Piulon kaj malpiulon juĝos
Dio ; ĉar estas tempo por ĉiu afero,
kaj por ĉio, kio fariĝas tie. 18 Mi
diris en mia koro : Ĉi tio estas pri la
homidoj, ke Dio ilin elprovu, kaj ke
ili vidu, ke ili estas bruto per si mem.
19 Ĉar la sorto de homidoj kaj la
sorto de bruto estas sorto egala :
kiel ĉi tiuj mortas, tiel mortas ankaŭ
tiuj, kaj sama spirito estas en ĉiuj ;
kaj supereco de homo kontraŭ bruto
ne ekzistas, ĉar ĉio estas vantaĵo.
20 Ĉiuj iras al unu loko : ĉiuj fariĝis
el polvo, kaj ĉiuj refariĝos polvo.
21 Kiu scias, ĉu la spirito de homidoj
leviĝas supren, kaj ĉu la spirito de
bruto malleviĝas malsupren en la
teron ? 22 Kaj mi ekvidis, ke ek-
zistas nenio pli bona, ol ke homo ĝuu
plezuron de siaj faroj, ĉar tia estas
lia sorto ; ĉar kiu alkondukos lin, por
vidi, kio estas post li ?

4 KAJ mi returniĝis, kaj mi vidis
ĉiujn premojn, kiuj estas farataj
sub la suno : kaj jen estas larmoj
de prematoj, kaj ne ekzistas por ili
konsolanto ; kaj perforteco de la
mano de iliaj premantoj, kaj ne ek-
zistas por ili konsolanto. 2 Kaj mi
trovis, ke la mortintoj, kiuj jam antaŭ
longe mortis, estas pli feliĉaj ol la
vivantoj, kiuj vivas ĝis nun ; 3 kaj
pli feliĉa ol ili ambaŭ estas tiu, kiu
ĝis nun ne ekzistis, kiu ne vidis la
malbonajn farojn, kiuj estas farataj
sub la suno.

4 Mi vidis ankaŭ, ke ĉia laboro kaj
ĉia lerteco en la faroj estas nur
konkurado de unu kontraŭ alia ; kaj
ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.
5 Malsaĝulo kunmetas siajn manojn,
kaj formanĝas sian korpon. 6 Pli

bona estas plenmano da trankvil-
animeco, ol ambaŭmano da penado
kaj ventaĵo.
7 Kaj denove mi turniĝis, kaj vidis
vantaĵon sub la suno: 8 jen estas
solulo, kaj neniun alian li havas; nek
filon nek fraton li havas; kaj tamen
ne havas finon lia laborado, kaj lia
okulo ne povas satiĝi de riĉeco; por
kiu do mi laboras kaj senigas mian
animon de ĝuado? Ĉi tio ankaŭ
estas vantaĵo kaj malbona afero.
9 Pli bone estas al du ol al unu, ĉar
ili havas bonan rekompencon por sia
laborado. 10 Ĉar se ili falos, unu
levos la alian; sed ve al solulo, se li
falos, kaj se ne estas alia, kiu lin
levus. 11 Ankaŭ se du kuŝiĝas,
estas al ili varme; sed unu—kiel li
varmiĝos? 12 Kaj se iu montros
sin pli forta kontraŭ unu, tiam ambaŭ
kontraŭstaros lin; eĉ fadeno triop-
igita ne baldaŭ disŝiriĝos.
13 Pli bona estas knabo malriĉa sed
saĝa, ol reĝo maljuna sed malsaĝa,
kiu jam ne povas akiri scion. 14 Iu
el malliberejo eliris, kaj fariĝis reĝo;
alia por reĝeco naskiĝis, kaj tamen
estas malriĉa. 15 Mi vidis, ke ĉiu
vivanto iras sub la suno kun la jun-
ulo: ĝi estas la alia, kiu okupos lian
lokon. 16 Senfina estas la popolo,
antaŭ kiu li estis, kaj tamen la poste-
uloj ne ĝojos pri li; ankaŭ ĉi tio
estas vantaĵo kaj ventaĵo.

5 GARDU vian piedon, kiam vi
iros en la domon de Dio, kaj
estu preta pli por aŭskultado, ol
por oferdonado de malsaĝuloj; ĉar
ili ne scias, ke ili agas malbone.
2 Ne rapidu kun via buŝo, kaj via
koro ne rapidu elparoli vorton antaŭ
Dio, ĉar Dio estas en la ĉielo, kaj vi
estas sur la tero; tial malmultaj estu
viaj vortoj. 3 Ĉar sonĝo prezentiĝas
per multe da agado, kaj parolo de
malsaĝulo konsistas el multe da
vortoj. 4 Kiam vi faros promeson al
Dio, ne prokrastu ĝin plenumi; ĉar
malagrablaj al Li estas malsaĝuloj:
kion vi promesis, tion plenumu.
5 Pli bone estas, ke vi ne faru pro-
meson, ol fari promeson kaj ne plen-
umi. 6 Ne permesu al via buŝo
pekigi vian korpon, kaj ne diru al la
sendito de Dio, ke ĝi estas eraro;
kial fari, ke Dio koleru pro via parolo,
kaj ke Li detruu la faron de viaj
manoj? 7 Ĉe multo da sonĝoj kaj
vantaĵoj estas ankaŭ multe da vortoj;
sed vi timu Dion.
8 Se premadon de malriĉulo kaj
rompadon de justeco kaj honesteco
vi vidas en lando, ne miru; ĉar pli alta
kontrolas pli altan, kaj plej altaj ilin
kontrolas. 9 Kaj superecon en ĉio
havas tiu lando, en kiu la reĝo servas
al la tero.
10 Kiu amas monon, tiu ne satiĝos
per mono; kaj kiu amas riĉecon, al tiu
ĝi ne donos utilon: ankaŭ ĉi tio estas
vantaĵo. 11 Ju pli estas da havo, des
pli multaj estas ĝiaj konsumantoj;
kaj kian profiton havas ĝia mastro,
krom vidi ĝin per siaj okuloj?
12 Dolĉa estas la dormo de labor-
anto, ĉu li manĝas malmulte aŭ
multe; sed trosateco ne lasas la
riĉulon dormi.
13 Turmentan malbonon mi vidis
sub la suno: riĉecon konservatan por
la malutilo de ĝia propra mastro.
14 Kaj pereas ĉi tiu riĉeco en mal-
favoraj cirkonstancoj; naskiĝas filo,
kaj li nenion havas en la mano.
15 Kiel li eliris el la ventro de sia
patrino, tiel nuda li foriras, kiel li
venis; kaj nenion li elportas el sia
laboro, kion li povus porti en la
mano. 16 Kaj ĉi tio estas tur-
menta doloro, ke kiel li venis, tiel li
foriras; kian do profiton li havas de
tio, ke li laboras por la vento?
17 Kaj ĉiujn siajn tagojn li konsumis
en mallumo, en multe da ekscitiĝo,
en malsano kaj malagrablaĵoj!
18 Jen, kion mi vidis: ke estas
bone kaj bele manĝi kaj trinki kaj
ĝui plezurojn de ĉiuj siaj laboroj,
kiujn homo laboras sub la suno dum
la tagoj de sia vivo, kiujn donis al li
Dio; ĉar tio estas lia apartenaĵo.
19 Kaj se al iu homo Dio donis
riĉecon kaj havon, kaj donis al li la
povon konsumi ilin kaj preni sian
parton kaj ĝui plezuron de siaj labor-
oj, ĉi tio estas dono de Dio. 20 Ĉar
ne longe li memoros la tagojn de sia
vivo; Dio donas al li ĝojon de lia
koro.

6 EKZISTAS malbono, kiun mi
vidis sub la suno, kaj granda ĝi
estas por la homo: 2 se al iu
homo Dio donas riĉecon kaj havon
kaj honoron, kaj al lia animo mankas
nenio, kion ajn li dezirus, sed Dio
ne donas al li la povon konsumi ĝin,
nur fremda homo ĝin konsumas—

ĉi tio estas vantaĵo kaj malfacila
doloro. 3 Se iu homo naskigus
cent infanojn kaj vivus multajn jarojn
kaj atingus profundan aĝon, sed lia
animo ne ĝuus sate la havon, kaj eĉ
bonan enterigon li ne havus—tiam
mi dirus: Pli feliĉa ol li estas abort-
ito. 4 Ĉar ĉi tiu vante venis kaj en
mallumon foriris, kaj en mallumo
kaŝiĝos lia nomo. 5 Eĉ la sunon li
ne vidis kaj ne konis—al li estas pli
trankvile ol al tiu. 6 Kaj se tiu
homo vivus du mil jarojn kaj la bonon
ne ĝuus, ĉu ne al unu loko ĉiuj iros ?
7 Ĉiuj laboroj de homo estas por lia
buŝo, kaj tamen lia animo ne estas
satigebla. 8 Kaj kian superecon
havas la saĝulo antaŭ malsaĝulo, la
inteligenta malriĉulo antaŭ aliaj vivaj
estaĵoj ? 9 Pli bone estas vidi per la
okuloj, ol imagi en la animo; ankaŭ
ĉi tio estas vantaĵo kaj ventaĵo.
10 Kio ajn ekzistas, tio de longe
havas nomon; kaj estas sciate, kia
estas la homo, kaj ke li ne povas juĝe
batali kun Tiu, kiu estas pli forta ol
li. 11 Ĉar ekzistas multe da aferoj,
kiuj plimultigas la vantaĵon; kian do
superecon havas la homo ? 12 Ĉar
kiu scias, kio estas bona por la homo
dum la tagoj de lia vanta vivo, kiun
li pasigas kiel ombro ? kaj kiu diros
al la homo, kio estos post li sub la
suno ?

7 PLI bona estas bona nomo, ol
bona oleo; kaj la tago de la
morto estas pli bona, ol la tago
de la naskiĝo. 2 Pli bone estas iri
en domon de funebro, ol iri en domon
de festenado; ĉar morto estas la fino
de ĉiu homo, kaj la vivanto notos ĉi
tion en sia koro. 3 Pli bona estas
plendo, ol rido; ĉar ĉe malĝojo de la
vizaĝo pliboniĝas la koro. 4 La
koro de saĝuloj estas en domo de
funebro, kaj la koro de malsaĝuloj
en domo de ĝojo. 5 Pli bone estas
aŭskulti riproĉon de saĝulo, ol aŭs-
kulti kanton de malsaĝuloj. 6 Ĉar
simila al la kraketado de dornoj sub
poto estas la ridado de la malsaĝuloj;
kaj vantaĵo ĝi estas. 7 Ĉar per-
forteco forprenas la saĝon de saĝulo,
kaj la prudenton malbonigas donaco.
8 La fino de afero estas pli bona, ol
ĝia komenco; pacienculo estas pli
bona, ol malhumilulo. 9 Ne rapidu
koleri en via spirito; ĉar koleremeco
loĝas en la brusto de malsaĝuloj.
10 Ne diru: Kial la antaŭaj tagoj
estis pli bonaj, ol la nunaj ? ĉar ne
el saĝeco vi ĉi tion demandus.
11 Bona estas saĝeco kune kun
hereda havo, kaj ĝi estas profita al
tiuj, kiuj vidas la sunon. 12 Ĉar la
saĝeco estas ŝirmo tiel same, kiel
mono estas ŝirmo; sed la supereco
de scienco konsistas en tio, ke la
saĝeco donas vivon al sia posedanto.
13 Rigardu la faron de Dio; ĉar kiu
povas tion rektigi, kion Li kurbigis ?
14 En la tago de bonstato uzu la
bonstaton, kaj en la tago de malfeliĉo
atendu: ĉi tion kaj tion aranĝis Dio,
por ke la homo nenion komprenu post
Li.
15 Ĉion tion mi vidis en miaj vantaj
tagoj: okazas, ke virtulo pereas ĉe
sia virteco, kaj okazas, ke malvirtulo
longe vivas ĉe sia malvirteco. 16 Ne
estu tro virta, kaj ne rezonu tro
multe: kial vi devas vin konfuzi ?
17 Ne malvirtu tro multe, kaj ne
estu senprudenta: kial vi devas morti
ne en via tempo ? 18 Bone estas,
se vi tenos vin je unu afero kaj
ankaŭ de alia afero vi ne forprenos
vian manon; ĉar tiu, kiu timas Dion,
penas plaĉi al ĉiuj.
19 La saĝeco faras la saĝulon pli
forta, ol dek potenculoj en la urbo.
20 Ĉar ne ekzistas sur la tero virtulo,
kiu farus nur bonon kaj ne pekus.
21 Ne ĉiujn vortojn, kiujn oni diras,
atentu en via koro, por ke vi ne aŭdu
vian sklavon malbenanta vin: 22 ĉar
multajn fojojn konsciis via koro, ke
ankaŭ vi malbenis aliajn.
23 Ĉion ĉi tion mi provis per mia
saĝo; mi diris al mi: Mi akiru saĝon;
tamen ĝi estas malproksima de mi.
24 Kio estas malproksima kaj tre
profunda, kiu tion komprenos? 25 Mi
turnis min kun mia koro, por ekkoni,
esplori, kaj traserĉi saĝecon kaj
prudenton, kaj ekscii, ke la mal-
virteco estas malsaĝeco kaj ke la
senscieco estas sensenca. 26 Kaj
mi trovas, ke pli malbona ol la morto
estas la virino, kiu estas kaptilo,
kaj kies koro estas reto, kaj kies
manoj estas katenoj; tiu, kiu plaĉas al
Dio, sin savos de ŝi, sed pekulo
estos kaptita de ŝi. 27 Jen, kion mi
trovis, diris la Predikanto: oni devas
kunigi unu fakton kun alia, por veni
al konkludo. 28 Jen, kion ankoraŭ
serĉis mia animo kaj ne trovis: viron

unu inter mil mi trovis, sed virinon
inter ĉiuj mi tute ne trovis. 29 Nur
ĉi tion mi trovis, ke Dio kreis la homon
virtema; sed la homoj fordonis sin
al multaj artifikoj

8 KIU estas simila al saĝulo?
kaj kiu komprenas la sencon de
la aferoj? Saĝeco de homo
lumigas lian vizaĝon, kaj la mal-
delikateco de lia vizaĝo ŝanĝiĝas.
2 Mi diras: La reĝan ordonon plen-
umu, pro la ĵuro farita antaŭ Dio.
3 Ne rapidu foriri de antaŭ li, kaj ne
estu persistema en malbona afero; ĉar
ĉion, kion li volos, li povos fari.
4 Ĉar la vorto de reĝo estas potenca;
kaj kiu povas diri al li: Kion vi faras?
5 Kiu plenumas la ordonon, tiu
spertos nenion malbonan; tempon
kaj manieron de agado scias la koro
de saĝulo. 6 Ĉar por ĉiu afero estas
ĝia tempo kaj ĝia maniero; kaj granda
estas por la homo la malbono de tio,
7 ke li ne scias, kio estos; ĉar kiu
diros al li, kiel estos? 8 Neniu homo
povas regi la venton kaj reteni la
venton, neniu povas regi la tagon de
la morto; ne ekzistas forpermeso en
tiu milito, kaj malvirteco ne savas sian
faranton. 9 Ĉion ĉi tion mi vidis, kaj
mi atentis ĉiun aferon, kiu estas farata
sub la suno, kaj tiun tempon, en kiu
homo regas homon al lia malbono.
10 Kaj ankaŭ mi vidis, ke oni enter-
igis malvirtulojn, kiuj venadis kaj
eliradis el la sankta loko, kaj kiuj
estis forgesitaj en la urbo, kie ili tiel
agis; kaj ĉi tio ankaŭ estas vantaĵo.
11 Ĉar ne baldaŭ estas farata juĝo
kontraŭ malbonaj faroj, tial plene
kuraĝas la koro de homidoj fari mal-
bonon. 12 Kvankam pekulo faras
malbonon cent fojojn, kaj Dio estas
pacienca al li, tamen mi scias, ke
estos bone al tiuj, kiuj timas Dion, kiuj
respektas Lin. 13 Kaj ne estos
bone al malvirtulo, kaj ne tenos sin
longe, simile al ombro, tiu, kiu ne
timas Dion. 14 Ekzistas vantaĵo,
kiu fariĝas sur la tero: ekzistas
virtuloj, al kiuj fariĝas tio sama, kio
fariĝas al malvirtuloj; kaj ekzistas
malvirtuloj, al kiuj fariĝas tio sama,
kio al la virtuloj; kaj mi diris al mi, ke
ankaŭ ĉi tio estas vantaĵo. 15 Kaj
mi eklaŭdis la gajecon, ĉar ne ek-
zistas io pli bona por homo sub la
suno, ol manĝi, trinki, kaj gaji, kaj
ke ĉi tio akompanu lin en liaj laboroj
en la tagoj de lia vivo, kiujn donis al
li Dio sub la suno.
16 Kiam mi direktis mian koron,
por ekkoni saĝecon, kaj por ĉirkaŭ-
rigardi la aferojn, kiuj estas farataj
sur la tero tiamaniere, ke nek tage
nek nokte homo vidas dormon sur
siaj okuloj; kaj kiam mi rigardis ĉiujn
farojn de Dio: 17 tiam mi trovis, ke
homo ne povas kompreni la aferojn,
kiuj fariĝas sub la suno; kiom ajn la
homo penus esplori, li ne kom-
prenos; kaj se eĉ saĝulo diras, ke li
scias, li tamen ne povas kompreni.

9 Al ĉio ĉi tio mi direktis mian
koron, por esplori ĉion ĉi tion,
ke la virtuloj kaj saĝuloj kaj
iliaj faroj estas en la mano de Dio;
kaj nek amon nek malamon scias la
homo, kaj nenion, kio lin atendas.
2 Al ĉiuj estas la sama sorto: al la
virtulo kaj al la malvirtulo, al la
bona kaj pura kaj al la malpura, al la
oferfaranto kaj al tiu, kiu ne ofer-
faras, al la bonulo kaj al la pekulo,
al la ĵuranto kaj al tiu, kiu timas
ĵuron. 3 Ĉi tio estas malbona en ĉio,
kio fariĝas sub la suno, ke la sama
sorto ekzistas por ĉiuj, kaj la koro de
la homidoj estas plena de malbono,
kaj sensencaĵo estas en ilia koro dum
ilia vivado, kaj poste ili transiras al
la mortintoj. 4 Ĉar kiu troviĝas
inter la vivuloj, tiu havas ankoraŭ
esperon; ĉar eĉ al hundo vivanta
estas pli bone, ol al leono mortinta.
5 Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortos;
kaj la mortintoj scias nenion, kaj por
ili jam ne ekzistas rekompenco, ĉar
la memoro pri ili estas forgesita.
6 Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj
ilia ĵaluzo jam de longe malaperis;
kaj jam por neniam ili havas parto-
prenon en io, kio fariĝas sub la suno.
7 Iru, manĝu ĝoje vian panon, kaj
trinku kun gaja koro vian vinon, se
Dio favoris viajn aferojn. 8 En ĉiu
tempo viaj vestoj estu blankaj, kaj
oleo ne manku sur via kapo. 9 Ĝuu
la vivon kun la edzino, kiun vi amas
en la tempo de via tuta vanta vivo,
kaj kiun Dio donis al vi por ĉiuj viaj
vantaj tagoj; ĉar ĉi tio estas via
apartenaĵo en via vivo, kaj en viaj
laboroj, kiujn vi laboris sub la suno.
10 Kion ajn via mano povas fari laŭ
via forto, tion faru; ĉar ekzistas nek
faro, nek kalkulo, nek scio, nek saĝo,
en Ŝeol, kien vi iros.

11 Aliflanke mi vidis sub la suno,
ke ne de la rapiduloj dependas la
kuro, ne de la fortuloj dependas la
milito, kaj ne la saĝuloj havas panon,
kaj ne la talentuloj havas riĉecon,
kaj ne la kompetentuloj trovas
aprobon; nur de la tempo kaj okazo
ili ĉiuj dependas. 12 Ĉar eĉ ne scias
la homo sian sorton; kiel fiŝoj,
kaptitaj en pereigan reton, kaj kiel
birdoj, implikiĝintaj en kaptilon, tiel
kaptiĝas la homoj en tempo malbona,
kiam ĝi atakas ilin neatendite.

13 Ankaŭ jenan saĝaĵon mi vidis
sub la suno, kaj ĝi ŝajnis al mi
granda: 14 estis urbo malgranda,
kaj malmulte da homoj ĝi havis;
venis al ĝi granda reĝo, kaj sieĝis
ĝin, kaj konstruis ĉirkaŭ ĝi grandajn
sieĝajn fortikaĵojn; 15 sed trov-
iĝis en ĝi homo malriĉa sed saĝa,
kaj li savis la urbon per sia saĝeco;
tamen neniu rememoris tiun malriĉan
homon. 16 Kaj mi diris: Pli bona
estas saĝo ol forto, tamen la saĝo de
malriĉulo estas malrespektata, kaj
liaj vortoj ne estas aŭdataj.

17 La vortoj de saĝuloj, tran-
kvile aŭskultitaj, estas pli bonaj ol
la kriado de reganto inter malsaĝ-
uloj. 18 Pli bona estas saĝo,
ol militaj instrumentoj; kaj unu
pekulo pereigas multe da bono.

10 Venenaj muŝoj putrigas kaj
haladzigas la oleon de par-
fumisto; pli ŝatata ol saĝo kaj
honoro ofte estas malgranda mal-
saĝaĵo. 2 La koro de saĝulo estas
ĉe lia dekstra flanko, kaj la koro de
malsaĝulo ĉe lia maldekstra. 3 Kaj
eĉ en la vojo, laŭ kiu iras malsaĝulo,
mankas al li saĝo, kaj al ĉiu li diras,
ke li estas malsaĝulo. 4 Se atakos
vin kolero de reganto, ne forlasu vian
lokon, ĉar mildeco pardonigas eĉ
grandajn krimojn. 5 Ekzistas mal-
bono, kiun mi vidis sub la suno; ĝi
estas kvazaŭ eraro, venanta de la
reganto: 6 senscieco estas metata
tre alte, kaj la riĉuloj sidas malalte.
7 Mi vidis sklavojn sur ĉevaloj, kaj
princojn, irantajn piede, kiel sklavoj.
8 Kiu fosas kavon, tiu falos en ĝin;
kaj kiu detruas muron, tiun mordos
serpento. 9 Kiu transmovas ŝton-
ojn, tiu faras al si difekton per streĉo;
kaj kiu hakas lignon, tiu sin vundas
per ĝi. 10 Se malakriĝis la hakilo,
kaj oni ne akrigas la tranĉan flankon,
oni devas streĉi la fortojn; kaj la
ĉefaĵo estas prepari ĉion saĝe. 11 Se
mordis la serpento sen kuracparolo,
tiam jam ne utilas kuracparolanto.
12 Vortoj el buŝo de saĝulo estas
agrablaj, sed la buŝo de malsaĝulo
lin mem pereigas. 13 La komenco
de la parolo de lia buŝo estas mal-
saĝaĵo, kaj la fino de lia parolo estas
abomeninda sensencaĵo. 14 Mal-
saĝulo multe parolas, kvankam homo
ne scias, kio estos; kaj kio estos post
li? kiu ĉi tion diros al li? 15 Pen-
ado de malsaĝuloj lacigas ĉiun, kiu
ne scias eĉ la vojon al la urbo. 16 Ve
al vi, ho lando, se via reĝo estas
infano kaj viaj princoj manĝas frue!
17 Feliĉa vi estas, ho lando, se via
reĝo estas de nobla deveno kaj viaj
princoj manĝas en ĝusta tempo, por
fortiĝi, ne por festeni! 18 De mal-
laboremeco falos la plafono; kaj, se
oni mallevas la manojn, tramalsek-
iĝas la domo. 19 Por plezuro oni
aranĝas festenojn, kaj vino gajigas
la vivon, kaj mono respondas por ĉio.
20 Eĉ en viaj pensoj ne malbenu la
reĝon, kaj en via dormoĉambro ne
malbenu riĉulon; ĉar birdo ĉiela
transportos vian voĉon, kaj flugila
estaĵo eldiros vian parolon.

11 ELSENDU vian panon sur la
akvon; ĉar post longa tempo
vi ĝin retrovos. 2 Donu
parton al sep, kaj eĉ al ok, ĉar vi
ne scias, ĉu ne estos malfeliĉo sur la
tero. 3 Kiam la nuboj pleniĝos,
ili verŝos pluvon sur la teron, kaj se
falos arbo suden aŭ norden, ĝi tie
restos, kien ĝi falis. 4 Kiu observ-
as la venton, tiu ne semos; kaj
kiu rigardas la nubojn, tiu ne ri-
koltos. 5 Kiel vi ne scias, kian vojon
iros la vento, kaj kiel formiĝas la
ostoj en la ventro de gravedulino,
tiel vi ne povas scii la faron de Dio,
kiu ĉion faras. 6 Matene semu vian
semon, kaj vespere via mano ne
ripozu; ĉar vi ne scias, ĉu tio aŭ alio
estos pli ĝusta, aŭ ĉu ambaŭ egale
estos bonaj. 7 Agrabla estas la
lumo, kaj bone estas al la okuloj vidi
la sunon. 8 Ĉar se eĉ multajn jarojn
homo vivus, li ĝoju en ili ĉiuj; kaj li
memoru pri la tagoj mallumaj, ĉar
estos multe da ili; ĉio, kio venos,
estas vantaĵo.

9 Ĝoju, junulo, en via infaneco; kaj
via koro ĝuu plezuron en la tagoj de

via juneco, kaj iru, kien kondukas
vin via koro kaj kien rigardas viaj
okuloj ; sed sciu, ke pri ĉio ĉi tio Dio
venigos vin al juĝo. 10 Tial forpelu
malĝojon de via koro, kaj forigu
malagrablaĵon de via korpo ; ĉar la
infaneco kaj la juneco estas vantaĵo.

12 Kaj memoru vian Kreinton
en la tagoj de via juneco, dum
ankoraŭ ne venis la tagoj de
malbono, kaj ne venis la jaroj, pri
kiuj vi diros : Mi ne havas plezuron
de ili ; 2 dum ne mallumiĝis la
suno, la lumo, la luno, kaj la steloj,
kaj ne revenis nuboj post la pluvo ;
3 en la tago, kiam ektremos la gard-
antoj de la domo, kaj malfortiĝos la
militantoj, kaj ĉesos mueli la muel-
antinoj, ĉar estos malmulte da ili,
kaj senvidiĝos la rigardantinoj tra la
fenestroj ; 4 kaj fermitaj estos la
pordoj al la strato, kiam eksilentos la
sonado de la muelŝtono ; kaj homo
leviĝados laŭ la krio de birdo, kaj
mallaŭtiĝos la sonoj de kantoj ;
5 kaj altaĵojn ili ektimos, kaj sur la
vojo aperos teruroj, kaj ekfloros la
migdalarbo, kaj peziĝos la lokusto,
kaj malaperos deziro : tiam homo
foriros en sian eternan domon, kaj
sur la strato marŝos plorantoj ;
6 ĝis disŝiriĝos la arĝenta ĉeneto,
rompiĝos la ora lampeto, rompiĝos
la kruĉo ĉe la fonto, kaj falos la rado
en la puton ; 7 kaj la polvo refar-
iĝos tero, kiel ĝi estis, kaj la spirito
reiros al Dio, kiu ĝin donis. 8 Vant-
aĵo de vantaĵoj, diris la Predikanto ;
ĉio estas vantaĵo.
9 Krom tio, ke la Predikanto estis
saĝulo, li ankoraŭ instruis scion al la
popolo ; li ĉion pesis, esploris, kaj
verkis multe da sentencoj. 10 Penis
la Predikanto trovi agrablajn parol-
ojn, kaj li skribis ĝuste vortojn de
vero.
11 La paroloj de saĝuloj estas kiel
akraj pintoj, kaj kiel enbatitaj najloj
estas la vortoj de publikaj parolistoj ;
ili estas donitaj de unu paŝtisto.
12 Kaj krom tio, mia filo, akceptu
mian instruon, ke se oni volus verki
multajn librojn, ne estus fino, kaj
multe legi lacigas la korpon.
13 Ni aŭskultu la finon de ĉio : timu
Dion, kaj plenumu Liajn ordonojn,
ĉar ĉi tio estas ĉio por la homo.
14 Ĉar ĉiun faron Dio venigos al
juĝo, eĉ ĉion kaŝitan, ĉu ĝi estas
bona aŭ malbona.

ALTA KANTO DE SALOMONO

1 ALTA kanto de Salomono.

2 Ho, li kisu min per kisoj de
sia buŝo !
Ĉar via amo estas pli bona, ol
vino.
3 Ho, kiel bonodoras viaj aromaĵoj !
Via nomo similas al elverŝita
oleo ;
Tial la fraŭlinoj amas vin.
4 Altiru min ; ni postkuros vin.
La reĝo envenigu min en siajn
ĉambrojn ;
Ho, ni ĝojos kaj gajiĝos kun vi ;
Ni memoros vian amon pli, ol
vinon ;
Sincere oni amas vin.

5 Mi estas nigra, tamen beleta,
Ho filinoj de Jerusalem,
Kiel la tendoj de Kedar,
Kiel la tapetoj de Salomono.
6 Ne rigardu min, ke mi estas
nigreta :
La suno min brulkolorigis.
La filoj de mia patrino koleris
kontraŭ mi ;
Ili faris min gardistino de la
vinberĝardenoj ;
Mian propran vinberĝardenon mi
ne gardis.
7 Diru al mi, ho vi, kiun mia animo
amas,
Kie vi paŝtas, kie vi ripozigas
vian brutaron tagmeze :
Kial mi similu al vagistino
Ĉe la brutaroj de viaj kamaradoj ?

8 Se vi ne scias tion, ho belulino
inter virinoj,

Sekvu la paŝojn de la ŝafaro,
Kaj paŝtu viajn kapridojn ĉe la tendoj de la paŝtistoj.

9 Al la ĉevalino en la ĉaroj de Faraono
Mi komparas vin, ho mia amatino.
10 Belaj estas viaj vangoj sub la orelringoj,
Via kolo sub la laĉoj de perloj.
11 Orajn orelringojn ni faros al vi,
Kun arĝentaj enkrustaĵoj.

12 Dum la reĝo sidas ĉe la festotablo,
Mia nardo bonodoras.
13 Kiel fasko de mirho, restanta inter miaj mamoj,
Estas al mi mia amato.
14 Kiel floraro de kofero estas por mi mia amato,
En la vinberĝardenoj de En-Gedi.

15 Ho, vi estas bela, mia amatino; ho, vi estas ja bela;
Viaj okuloj estas kiel ĉe kolomboj.

16 Ho, vi estas bela, mia amato, kaj ĉarma;
Nia lito estas kiel freŝaj herboj;
17 La traboj de nia domo estas cedraj,
Niaj ĉevronoj estas abiaj.

2 Mi estas la lilio de Ŝaron,
La rozo de la valoj.

2 Kiel rozo inter la dornoj,
Tiel estas mia amatino inter la knabinoj.

3 Kiel pomarbo inter arboj nefruktaj,
Tiel estas mia amato inter la junuloj.
Mi sopiris al lia ombro, jen mi sidiĝis;
Kaj liaj fruktoj estas bongustaj al mia palato.
4 Li enkonduku min en vindomon,
Kaj lia standardo super mi estu la amo.
5 Plifortigu min per vinberkuko,
Refreŝigu min per pomsuko;
Ĉar mi estas malsana de amo.
6 Lia maldekstra mano estu sub mia kapo,
Lia dekstra ĉirkaŭprenu min.

7 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Je la gazeloj aŭ la cervoj de la kampo:
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

8 Ho, jen estas la voĉo de mia amato!
Ho, jen li venas,
Rapidante sur la montoj, saltante sur la altaĵoj.
9 Mia amato similas al gazelo aŭ al cervo.
Ho, jen li staras post nia muro,
Rigardante tra la fenestro,
Sin montrante ĉe la krado.
10 Mia amato vokas, li parolas al mi:
Leviĝu, mia amatino, mia belulino, ho venu;
11 Ĉar la vintro jam forpasis,
La pluvo pasis kaj malaperis;
12 La floroj jam estas sur la tero;
La kantosezono jam alvenis,
Kaj la voĉo de la turto jam aŭdiĝas en nia lando;
13 La figarbo jam maturigas siajn fruktetojn,
La vinbertrunkoj siajn vinberetojn,
Kiuj jam bonodoras.
Leviĝu, mia amatino, mia belulino, kaj venu.
14 Ho mia kolombino, en la krevaĵoj de la roko, en la kaŝejo de la rokkrutaĵo,
Montru al mi vian aspekton, aŭdigu al mi vian voĉon;
Ĉar via voĉo estas dolĉa, kaj via aspekto estas bela.
15 Kaptu al ni la ŝakalojn, la malgrandajn ŝakalojn,
La detruantojn de la vinberĝardenoj,
Kiam niaj vinberĝardenoj burĝonas.
16 Mia amato apartenas al mi,
Kaj mi apartenas al li,
Kiu paŝtas inter la rozoj.
17 Ĝis la tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros,
Turnu vin, ho amato, similiĝu al gazelo aŭ al cervo
Sur la montoj de aromaĵoj.

3 Sur mia kuŝejo dum la nokto mi serĉis tiun, kiun mia animo amas;
Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.
2 Mi leviĝos, kaj irados tra la urbo;
Sur la stratoj kaj placoj mi serĉos tiun, kiun mia animo amas;

Mi serĉis lin, sed mi lin ne trovis.
3 La gardistoj, kiuj iradas tra la urbo, renkontis min,
Al ili mi demandis : Ĉu vi vidis tiun, kiun mia animo amas ?
4 Kiam mi nur ekforiris de ili,
Mi renkontis tiun, kiun mia animo amas ;
Mi tenis lin, kaj ne delasis lin,
Ĝis mi enkondukis lin en la domon de mia patrino,
Kaj en la ĉambron de ŝi, kiu naskis min.

5 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Je la gazeloj aŭ cervoj de la kampo :
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

6 Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto, kiel kolono de fumo
Parfumita per mirho kaj olibano,
Per ĉiaj pudroj de la parfumisto ?
7 Jen estas la lito de Salomono !
Sesdek fortuloj ĉirkaŭas ĝin
El la fortuloj de Izrael,
8 Ĉiuj tenantaj glavojn, kompetentaj batalantoj ;
Ĉiu portas sian glavon ĉe sia femuro,
Pro la teruro de la nokto.
9 Edziĝan liton el la ligno de Lebanon
Konstruis al si la reĝo Salomono.
10 Ĝiajn kolonojn li konstruis el arĝento,
La ĉarpentaĵon el oro, la tegaĵon el purpuro ;
La interno estas pavimita per la amo de la filinoj de Jerusalem.
11 Iru tien, ho filinoj de Cion, kaj vidu la reĝon Salomono,
Vestitan per la krono, per kiu lia patrino kronis lin en la tago de lia edziĝofesto,
En la tago de la ĝojo de lia koro.

4 VI estas bela, mia amatino, vi estas bela ;
Viaj okuloj estas kolombaj, malantaŭ via vualo.
Viaj haroj estas kiel aro da kaprinoj,
Deirantaj sur la deklivo de la monto Gilead.
2 Viaj dentoj estas kiel tondotaj ŝafinoj,
Kiuj elvenas el la lavejo ;
Ĉiuj estas en paroj,
Kaj ne mankas eĉ unu el ili.
3 Viaj lipoj estas kiel ruĝa fadeno,
Kaj via elparolado estas bela ;
Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo.
4 Via kolo estas kiel la turo de David, kiu estas konstruita kiel armiltenejo ;
Mil ŝildoj pendas sur ĝi,
Ĉiuj ŝildoj de la potenculoj.
5 Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj, ĝemeloj de gazelino,
Kiuj sin paŝtas inter la rozoj.
6 Ĝis la tago malvarmetiĝos kaj la ombroj forkuros,
Mi foriros al la monto de mirho kaj al la altaĵo de olibano.
7 Via tutaĵo estas bela, mia amatino ;
Vi ne havas difekton.

8 Kun mi el Lebanon venu, ho mia fianĉino,
Kun mi el Lebanon ;
Rigardu malsupren de la pinto de Amana,
De la pinto de Senir kaj Ĥermon,
El la kavernoj de la leonoj,
De la montoj de la leopardoj.
9 Vi kortuŝis min, mia fratino, mia fianĉino ;
Vi kortuŝis min per unu ekrigardo de viaj okuloj,
Per unu ĉeno de sur via kolo.
10 Kiel bela estas via amo, mia fratino, mia fianĉino !
Ho, kiom pli bona estas via amo, ol vino !
Kaj la bonodoro de viaj parfumaĵoj estas pli bona, ol ĉiaj aromaĵoj !
11 Mielo gutadas el viaj lipoj, ho mia fianĉino ;
Mielo kaj lakto kuŝas sub via lango ;
Kaj la bonodoro de viaj vestoj estas kiel la bonodoro de Lebanon.
12 Vi estas ĝardeno ŝlosita, ho mia fratino, mia fianĉino ;
Vi estas fonto ŝlosita, puto sigelita.
13 Viaj kreskaĵoj estas paradizo de granatoj kun multevaloraj fruktoj,
Plena de koferoj kaj nardoj ;

14 Nardo kaj safrano;
Kano kaj cinamo, kun ĉiuspecaj olibanarboj;
Mirho kaj aloo kaj la plej delikataj aromaĵoj;
15 Ĝardenfonto, puto de vivanta akvo,
Kaj riveretoj elfluantaj el Lebanon.

16 Vekiĝu, ho norda vento, venu, ho suda vento;
Trablovu mian ĝardenon, ke ĝiaj aromaĵoj elfluu.
Venu mia amato en sian ĝardenon
Kaj manĝu ĝiajn multevalorajn fruktojn.

5 MI venis en mian ĝardenon, mia fratino, mia fianĉino;
Mi deŝiris mian mirhon kaj miajn aromaĵojn;
Mi manĝis mian mielĉelaron, kiel ankaŭ mian mielon;
Mi trinkis mian vinon, kiel ankaŭ mian lakton.
Manĝu, ho miaj kamaradoj;
Drinku kaj ebriiĝu, ho miaj amikoj.

2 Mi dormis, sed mia koro estis maldorma;
Jen estas la voĉo de mia amato, jen li ekfrapas:
Malfermu al mi, ho mia fratino, mia amatino, mia kolombino, mia virtulino;
Ĉar mia kapo estas plena de roso,
Miaj harbukloj de la gutoj de la nokto.
3 Mi jam demetis mian ĥitonon; kial mi ĝin denove surmetu?
Mi jam lavis miajn piedojn; kial mi ilin malpurigu?
4 Mia amato etendis sian manon tra la truo,
Kaj mia interno kompatis lin.
5 Mi leviĝis, por malfermi al mia amato;
Kaj de miaj manoj gutis mirho,
Kaj miaj fingroj estis malsekaj de mirha fluidaĵo,
Sur la riglilo de la seruro.
6 Mi malfermis al mia amato;
Sed mia amato forturniĝis kaj malaperis.
Mia animo tremis, dum li parolis;
Mi lin serĉis, sed mi lin ne trovis;
Mi vokis lin, sed li ne respondis al mi.
7 La gardistoj, kiuj ĉirkaŭiras la urbon, renkontis min,
Ili batis kaj vundis min;
La gardistoj de la muroj deprenis de mi la kovrotukon.
8 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem, se vi renkontos mian amaton,
Ho, kion vi diros al li? ke mi estas malsana de amo.

9 Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ho belulino inter virinoj?
Per kio diferencas via amato de aliaj amatoj,
Ke vi tiele ĵurligas nin?

10 Mia amato estas blanka kaj ruĝa,
Distinginda inter dekmilo.
11 Lia kapo estas pura oro;
Liaj haroj estas buklitaj, nigraj kiel korvo;
12 Liaj okuloj estas kiel kolomboj ĉe la akvotorentoj;
Lavitaj per lakto, orname enkadrigitaj;
13 Liaj vangoj estas kiel bedoj de aromaĵoj, kiel kesto de ŝmiraĵisto;
Liaj lipoj estas kiel rozoj, ili gutadas fluidan mirhon;
14 Liaj manoj estas kiel oraj ringoj, kadritaj per topazoj;
Lia korpo estas ebura, enkrustita per safiroj;
15 Liaj kruroj estas kiel marmoraj kolonoj, enfiksitaj en bazoj el pura oro;
Lia aspekto estas kiel Lebanon, majesta kiel cedroj;
16 Lia palato estas dolĉaĵoj; lia tutaĵo estas tre aminda.
Tia estas mia amato, kaj tia estas mia kamarado,
Ho filinoj de Jerusalem.

6 KIEN foriris via amato,
Ho belulino inter virinoj?
Kien forturniĝis via amato,
Por ke ni lin serĉu kun vi?

2 Mia amato iris en sian ĝardenon, al la bedoj de aromaĵoj,
Por paŝti en la ĝardenoj kaj kolekti rozojn.
3 Mi apartenas al mia amato, kaj mia amato apartenas al mi;
Tiu, kiu paŝtas inter la rozoj.

4 Ho mia amatino, vi estas bela kiel Tirca,
Agrabla kiel Jerusalem,
Terura kiel batalantaj taĉmentoj.
5 Forturnu la okulojn for de mi,
Ĉar ili venkas min.
Viaj haroj estas kiel aro da kaprinoj,
Deirantaj sur la deklivo de la monto Gilead.
6 Viaj dentoj estas kiel aro da ŝafinoj,
Kiuj elvenas el la lavejo;
Ĉiuj estas en paroj,
Kaj ne mankas eĉ unu el ili.
7 Kiel peco de granato, viaj vangoj aspektas
Malantaŭ via vualo.
8 Da reĝinoj ekzistas sesdek, kaj okdeko da kromvirinoj,
Kaj la junulinoj estas sennombraj.
9 Sed unu sola estas mia kolombino, mia virtulino;
Ŝi estas la sola ĉe sia patrino,
La elektita de sia naskintino;
La filinoj vidis ŝin, kaj nomas ŝin feliĉulino;
La reĝinoj kaj la kromvirinoj laŭdas ŝin, dirante:

10 Kiu estas ŝi, kiu aspektas kiel la matenruĝo,
Bela kiel la luno,
Hela kiel la suno,
Terura kiel batalantaj taĉmentoj?

11 Mi iris en la nuksarban ĝardenon,
Por trarigardi la verdajn kreskaĵojn de la valo,
Por vidi, ĉu la vinbertrunko burĝonas, ĉu la granatarboj floras.
12 Tiam mi ankoraŭ ne sciis,
Ke mia animo elektos min por la ĉaroj de la nobeloj de mia popolo.

13 Turniĝu, turniĝu, ho Ŝulamit;
Turniĝu, turniĝu, ke ni rigardu vin.

Kial vi volas rigardi Ŝulamiton tiel,
Kiel oni rigardas la dancadon de la taĉmentoj?

7 KIEL belaj estas viaj paŝoj en sandaloj, ho filino de princo!
La svingado de viaj femuroj estas kiel ĉenringoj,
Majstre ellaboritaj.
2 Via umbiliko estas kiel ronda pokalo,
Al kiu trinkaĵo ne mankas;
Via ventro estas kiel amaso da tritiko ĉirkaŭita de rozoj;
3 Viaj du mamoj estas kiel du cervidoj,
Ĝemeloj de gazelino;
4 Via kolo estas kiel turo el eburo;
Viaj okuloj kiel la lagetoj en Ĥeŝbon, ĉe la pordego de Bat-Rabim;
Via nazo estas kiel la turo de Lebanon rigardanta Damaskon;
5 Via kapo sur vi estas kiel Karmel,
Kaj la harbukloj de via kapo kiel la purpura robo de la reĝo, falde kunligita.
6 Kiel bela kaj kiel ĉarma estas mia amatino inter la plezuroj!
7 Via staturo similas la palmotrunkon,
Kaj viaj mamoj la vinberarojn.
8 Mi diris: Mi suprengrimpos la palmotrunkon kaj teniĝos je ĝiaj branĉoj;
Kaj viaj mamoj estu kiel la penikoj de la vinbertrunko,
Kaj la bonodoro de via nazo kiel la bonodoro de citronoj;
9 Kaj via palato kiel vino bongusta,
Kiu englitiĝas ĉarmege kaj glate,
Kiu paroligas la lipojn de la dormantoj.

10 Mi apartenas al mia amato,
Kaj li sin tiras al mi.
11 Venu, mia amato, ni eliru sur la kamparon;
Ni enloĝiĝu en la vilaĝoj.
12 Frumatene ni iru al la vinberĝardenoj;
Ni rigardu, ĉu la vinbertrunko jam burĝonis,
Ĉu ĝiaj floroj jam malfermiĝis,
Ĉu la granatarboj jam floras;
Tie mi donos al vi mian amon.
13 La mandragoroj jam bonodoras,
Kaj apud nia enirejo troviĝas delikataj fruktoj ĉiuspecaj, fruaj kaj malfruaj,
Kiujn mi provizis por vi, ho mia amato!

8 Ho, se vi estus al mi kiel frato,
Kiu suĉis la mamojn de mia patrino!
Se mi renkontus vin ekstere, mi kisus vin;
Kaj tamen neniu malestimus min.
2 Mi gvidus vin, mi enkondukus vin en la domon de mia patrino;

Vi instruus min,
Kaj mi trinkigus al vi la spicitan vinon kaj la granatsukon.
3 Lia maldekstra mano estu sub mia kapo,
Kaj lia dekstra ĉirkaŭprenu min !

4 Mi ĵurligas vin, ho filinoj de Jerusalem,
Ne veku nek sendormigu la amatinon,
Ĝis ŝi mem volos.

5 Kiu estas ŝi, kiu venas el la dezerto,
Sin apogante sur sia amato?

Sub la pomarbo mi vekis vin ;
Tie, kie via patrino vin naskis,
Kie vin naskis via naskintino.

6 Konservu min kiel sigelon en via koro, kiel sigelon sur via brako ;
Ĉar la amo estas forta kiel la morto ;
La ĵaluzo estas nefleksebla kiel Ŝeol ;
Ĝiaj brulaĵoj estas brulaĵoj de fajro,
La flamo de la Eternulo.
7 Granda akvo ne povas estingi la amon,
Kaj riveroj ne povas superakvi ĝin;
Se homo proponus doni la tutan havaĵon de sia domo por la amo,
Oni malestime lin forpuŝus.

8 Nia fratino ankoraŭ estas malgranda,
Kaj mamojn ŝi ankoraŭ ne havas ;
Kion ni faros al nia fratino,
Kiam oni svatos ŝin ?
9 Se ŝi estos muro, ni konstruos sur ŝi arĝentan palacon ;
Kaj se ŝi estos pordo, ni ĉirkaŭbaros ŝin per traboj el cedro.

10 Mi estas muro, kaj miaj mamoj kiel turoj ;
Mi jam estis al li kiel iu, kiu trovis favoron.
11 Salomono posedis vinberĝardenon en Baal-Hamon ;
Li luigis la vinberĝardenon al gardistoj ;
Ĉiu devas alporti milon da arĝentaj moneroj pro ĝiaj fruktoj.
12 Mia propra vinberĝardeno estas antaŭ mi.
La milon al vi, ho Salomono,
Kaj ducent al la gardistoj de ĝiaj fruktoj.

13 Ho vi, loĝantino de la ĝardenoj,
La kamaradoj volas aŭskulti vian voĉon ;
Al mi ĝin aŭdigu.

14 Forkuru, ho mia amato,
Kaj similiĝu al gazelo aŭ al cervo
Sur la montoj de aromaĵoj

JESAJA

1 VIZIO de Jesaja, filo de Amoc,
kiun li vidis pri Judujo kaj
Jerusalem, en la tempo de Uzija,
Jotam, Aĥaz, kaj Ĥizkija, reĝoj de
Judujo.
2 Aŭskultu, ho ĉielo, kaj atentu,
ho tero, ĉar parolas la Eternulo:
Filojn Mi edukis kaj altigis, kaj ili
perfidis Min. 3 Bovo konas sian
aĉetinton, kaj azeno la manĝujon de
sia mastro ; sed Izrael ne konas, Mia
popolo ne komprenas. 4 Ve al la
popolo peka, al la gento ŝarĝita de
malbonagoj, al la idaro krima, al la
filoj pereuloj ! ili forlasis la Eternulon.
ili malŝatis la Sanktulon de Izrael,
ili forturniĝis malantaŭen. 5 Kion
oni ankoraŭ batu en vi, kiuj daŭrigas
sian defaladon ? la tuta kapo estas
malsana, kaj la tuta koro estas
senforta. 6 De la plando de la
piedo ĝis la kapo estas en ĝi nenio
sendifekta, nur vundoj kaj tuberoj
kaj ulceroj pusaj, kiuj ne estas purigitaj,
nek ĉirkaŭligitaj, nek moligitaj
per oleo. 7 Via lando estas dezerta,
viaj urboj estas forbruligitaj per fajro,
vian kampon antaŭ vi formanĝas

fremduloj, kaj dezerta ĝi estas,
kiel ruinigita de fremduloj. 8 Kaj
restis la filino de Cion kiel tendo en
vinberĝardeno, kiel budo sur kukum-
kampo, kiel urbo sieĝata. 9 Se la
Eternulo Cebaot ne lasus al ni rest-
aĵon, ni fariĝus preskaŭ kiel Sodom,
ni similiĝus al Gomora.
10 Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
estroj de Sodom; atentu la instruon
de nia Dio, popolo de Gomora!
11 Por kio Mi bezonas vian multegon
da buĉoferoj? diras la Eternulo; Mi
trosatiĝis de la bruloferoj de ŝafoj
kaj de la sebo de grasigitaj brutoj, kaj
la sangon de bovoj kaj ŝafidoj kaj
kaproj Mi ne deziras. 12 Kiam vi
venas, por aperi antaŭ Mia vizaĝo,
kiu postulas tion de viaj manoj, ke
vi paŝu sur Mian korton? 13 Ne
plu alportu hipokritajn donacojn; la
incensado estas abomenindaĵo por
Mi; monatkomencon, sabaton, kaj
kunvokon de kunvenoj Mi ne toler-
as—krimo kaj sankta kunveno!
14 Viajn monatkomencojn kaj festojn
Mia animo malamas; ili fariĝis por Mi
ŝarĝo, tedis al Mi porti ilin. 15 Kiam
vi etendas viajn manojn, Mi kaŝas
antaŭ vi Miajn okulojn; eĉ kiam vi
multe preĝas, Mi ne aŭskultas; viaj
manoj estas plenaj de sango. 16 Lavu
vin, purigu vin; forigu la malbon-
on de viaj faroj antaŭ Miaj okuloj,
ĉesu malbonagi. 17 Lernu agi bone,
celu justecon, helpu prematon, havigu
juston al orfo, defendu aferon de
vidvino.
18 Venu, kaj ni faru inter ni juĝan
disputon, diras la Eternulo: se viaj
pekoj estas sangoruĝaj, ili fariĝos
blankaj kiel neĝo; kaj se ili estas kiel
skarlato, ili fariĝos kiel lano. 19 Se
vi estos humilaj kaj obeemaj, vi
manĝos la bonaĵon de la tero;
20 sed se vi rifuzos kaj ribelos, glavo
vin ekstermos; ĉar tiel diris la buŝo
de la Eternulo.
21 Kiamaniere la fidela urbo fariĝis
malĉastulino! ĝi estis plena de
justeco, virto en ĝi loĝis, sed nun
mortigistoj. 22 Via arĝento fariĝis
skorio, via vino miksiĝis kun akvo.
23 Viaj estroj estas perfiduloj, kaj
kolegoj de ŝtelistoj; ili ĉiuj amas
donacojn kaj ĉasas profiton; al orfo
ili ne donas juston, kaj la juĝa plendo
de vidvino ne atingas ilin.
24 Pro tio diras la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, la Potenculo de
Izrael: Ho ve, Mi konsolos Min sur
Miaj kontraŭuloj, kaj Mi venĝos al
Miaj malamikoj. 25 Kaj Mi remetos
Mian manon sur vin, kaj Mi forte
purigos vian skorion, kaj Mi eligos
vian tutan stanon. 26 Kaj Mi restar-
igos viajn juĝistojn, kiel antaŭe, kaj
viajn konsilistojn, kiel en la kom-
enco; post tio oni nomos vin urbo de
virto, civito fidela. 27 Cion elaĉet-
iĝos per justeco, kaj ĝiaj revenintoj
per virto. 28 La krimuloj kaj pek-
uloj pereos kune, kaj la forlasintoj
de la Eternulo ekstermiĝos. 29 Ĉar
ili estos malhonoritaj pro la terebint-
arboj, kiujn vi amis, kaj vi estos
hontigitaj pro la ĝardenoj, kiujn vi
elektis. 30 Ĉar vi estos kiel terebint-
arbo, kies folioj velkis, kaj kiel
ĝardeno, kiu ne havas akvon. 31 Kaj
la fortulo fariĝos kiel stupo, kaj lia
laboro kiel fajrero; kaj ambaŭ brulos,
kaj neniu estingos.

2 AFERO, kiun Jesaja, filo de
Amoc, vidis vizie pri Judujo kaj
Jerusalem.
2 Iam en la tempo estonta la monto
de la domo de la Eternulo staros
kiel ĉefo inter la montoj, kaj ĝi estos
pli alta ol ĉiuj altaĵoj; kaj fluos al ĝi
ĉiuj nacioj. 3 Kaj iros multaj pop-
oloj, kaj diros: Venu, ni iru supren
sur la monton de la Eternulo, al la
domo de la Dio de Jakob, por ke Li
instruu nin pri Siaj vojoj, kaj ni iru
laŭ Liaj irejoj; ĉar el Cion eliros la
instruo, kaj la vorto de la Etern-
ulo el Jerusalem. 4 Kaj Li juĝos
inter la nacioj, kaj Li decidos pri
multaj popoloj; kaj ili forĝos el
siaj glavoj plugilojn kaj el siaj
lancoj rikoltilojn; ne levos nacio
glavon kontraŭ nacion, kaj oni ne
plu lernos militon.
5 Ho domo de Jakob, venu, kaj ni
iru en la lumo de la Eternulo. 6 Sed
Vi forlasis Vian popolon, la domon
de Jakob, ĉar ili pli pleniĝis ol antaŭe
kaj ili sorĉas kiel la Filiŝtoj kaj aliĝis
al infanoj de aligentuloj. 7 Kaj
ilia lando pleniĝis de arĝento kaj
oro, kaj senfinaj estas iliaj trezoroj;
kaj ilia lando pleniĝis de ĉevaloj,
kaj sennombraj estas iliaj ĉaroj.
8 Kaj ilia lando pleniĝis de idoloj;
ili adorkliniĝas al la faritaĵo de siaj
manoj, al tio, kion faris iliaj fingroj.

9 Kaj kliniĝis la homo, kaj malaltiĝis
la viro; kaj Vi ne pardonos ilin.
10 Eniru en rokon kaj kaŝu vin en la
tero, pro timo antaŭ la Eternulo kaj
antaŭ la majesto de Lia grandeco.
11 La fieraj okuloj de homo mal-
leviĝos, kaj la altaj homoj estos mal-
altigitaj; nur la Eternulo sola estos
alta en tiu tago. 12 Ĉar la tago
de la Eternulo Cebaot estos super
ĉio malhumila kaj alta kaj super
ĉio aroganta, kiu estos malaltigita;
13 kaj super ĉiuj cedroj de Lebanon,
la altaj kaj malhumilaj, kaj super
ĉiuj kverkoj de Baŝan; 14 kaj super
ĉiuj altaj montoj, kaj super ĉiuj lev-
iĝintaj montetoj; 15 kaj super ĉiu
alta turo, kaj super ĉiu fortikigita
muro; 16 kaj super ĉiuj ŝipoj de
Tarŝiŝ, kaj super ĉiuj belaspektaĵoj.
17 Kaj humiligita estos la fiereco de
homo, kaj altaj homoj estos malalt-
igitaj; nur la Eternulo sola estos alta
en tiu tago. 18 La idoloj estos tute
neniigitaj. 19 Kaj oni iros en la
kavernojn de la rokoj kaj en la fend-
ojn de la tero, pro timo antaŭ la
Eternulo kaj antaŭ Lia majesta grand-
eco, kiam Li leviĝos, por ĵetí teruron
sur la teron. 20 En tiu tago la homo
ĵetos al la talpoj kaj vespertoj siajn
arĝentajn kaj orajn idolojn, kiujn li
faris al si por adorado; 21 por eniri
en kavernojn de rokoj kaj en fendojn
de ŝtonegoj, pro timo antaŭ la
Eternulo kaj antaŭ Lia majesta
grandeco, kiam Li leviĝos, por ĵeti
teruron sur la teron. 22 Ĉesu zorgi
pri homo, kies animo estas en liaj
nazotruoj; ĉar kion li valoras?

3 ĈAR jen la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, forprenos de Jerusalem
kaj de Judujo la apogon kaj
forton, ĉian apogon de pano kaj ĉian
apogon de akvo; 2 heroon kaj
militiston, juĝiston kaj profeton,
aŭguriston kaj plejaĝulon, 3 kvindek-
estron kaj eminentulon, konsiliston,
majstron, kaj lertan sorĉiston. 4 Kaj
junulojn Mi faros iliaj estroj, kaj
petoluloj regos ilin. 5 Kaj premos
la popolo ĉiu la alian kaj ĉiu sian
proksimulon; junulo estos aroganta
kontraŭ maljunulo, kaj senvalorulo
antaŭ eminentulo. 6 Homo ekkapt-
os sian fraton en la domo de sia
patro, dirante: Vi havas veston, estu
do nia estro, kaj ĉi tiu ruino estu
sub via mano. 7 Sed ĉi tiu laŭte
protestos, dirante: Mi ne volas esti
kuracanto; nek panon nek veston mi
havas en mia domo; ne faru min estro
de la popolo. 8 Ĉar malfortiĝis
Jerusalem, kaj Judujo falis; ĉar iliaj
paroloj kaj iliaj faroj estas kontraŭ la
Eternulo kaj ofendas la okulojn de
Lia majesto. 9 La signoj de iliaj
vizaĝoj atestis kontraŭ ili, kaj sian
pekon, simile al la Sodomanoj, ili
proklamas, ne kaŝas. Ve al iliaj
animoj! ĉar ili mem repagis al si
malbonon. 10 Parolu pri la justulo,
ke estas bone al li; ĉar ili manĝas la
fruktojn de siaj faroj. 11 Ve al la
malbona malvirtulo! ĉar la faroj de
liaj manoj estos repagitaj al li.
12 Mian popolon premas infanoj,
kaj virinoj regas ĝin. Mia popolo!
viaj gvidantoj erarigas vin kaj ruin-
igas la vojon de via irado. 13 La
Eternulo stariĝis, por juĝi; Li staras,
por juĝi popolojn. 14 La Eternulo
faros juĝan proceson kontraŭ la
plejaĝuloj de Lia popolo kaj kontraŭ
ĝiaj estroj: Vi ruinigis la vinber-
ĝardenon; havo, kiun vi rabis de
malriĉuloj, estas en viaj domoj.
15 Kial vi premas Mian popolon kaj
ofendas la malriĉulojn? diras la
Sinjoro, la Eternulo Cebaot.
16 Kaj la Eternulo diras: Pro tio, ke
la filinoj de Cion fieriĝis, kaj iras kun
etendita kolo kaj kun malmodesta
rigardo, iras kaj koketas, kaj tintas
per ĉenetoj sur la piedoj: 17 la
Sinjoro senharigos la verton de la
filinoj de Cion, kaj la Eternulo nudigos
ilian hontindaĵon. 18 En tiu tago
la Sinjoro forigos la ornamon de la
ĉenetoj kaj la steletojn kaj la lunetojn,
19 la orelringojn, la ĉenetojn kaj la
ĉirkaŭligojn, 20 la brilaĵetojn kaj
la bukojn kaj la laĉojn kaj la parfum-
ujojn, kaj la talismanojn, 21 la ring-
ojn, kaj la nazringojn, 22 la multe-
kostajn vestojn kaj la mantelojn kaj
la vualojn kaj la saketojn, 23 la
spegulojn kaj la delikatajn ŝtofojn kaj
la kapornamojn kaj la kaptukojn.
24 Kaj anstataŭ bonodoro estos mal-
bonodoro, kaj anstataŭ zono estos
ŝnuro, kaj anstataŭ krispaj haroj
estos kalvo, kaj anstataŭ eleganta
mantelo estos sako, anstataŭ beleco
estos brulmakuloj. 25 Viaj viroj falos
de glavo, kaj viaj fortuloj en la milito.
26 Kaj ĝiaj pordegoj ploros kaj fune-
bros, kaj mizere ĝi sidos sur la tero

4 En tiu tago ekkaptos sep virin-
oj unu viron, kaj diros: Ni
manĝados nian panon, kaj ni
portados niajn vestojn; nur permesu
al ni porti vian nomon, forigu de ni
nian malhonoron.
2 En tiu tago la markoto de la
Eternulo estos belo kaj honoro, kaj la
frukto de la tero estos majesto kaj
ornamo por la savitaĵo de Izrael.
3 Kaj la restintoj en Cion kaj la
reteniĝintoj en Jerusalem estos nom-
ataj sanktuloj, ĉiuj, al kiuj la sorto
lasis vivon en Jerusalem, 4 se la
Sinjoro forlavos la malpuraĵon de la
filinoj de Cion, kaj forigos el Jeru-
salem la sangon, kiu estas interne
de ĝi, per la spirito de juĝo kaj per la
spirito de fajro. 5 Kaj super ĉiu
loko de la monto Cion kaj super ĉiuj
ĝiaj kunvenejoj la Eternulo kreos
nubon kaj fumon por la tago kaj
flamon de brulanta fajro por la nokto;
super ĉio honora estos ŝirmo. 6 Kaj
estos tendo, por ombri kontraŭ la
varmegeco de la tago, kaj por rifuĝigi
kaj ŝirmi kontraŭ malbona vetero
kaj pluvo.

5 MI kantos al mia amato la kanton
de mia amiko pri lia vinber-
ĝardeno. Vinberĝardenon havis
mia amiko sur grasa altaĵo; 2 kaj
li ĉirkaŭfosis ĝin, senŝtonigis ĝin,
kaj plantis en ĝi plej bonspecajn
vinberbranĉojn; kaj li konstruis turon
meze de ĝi, kaj ankaŭ vinpremejon li
elhakis en ĝi; kaj li esperis, ke ĝi
donos bonajn vinberojn, sed ĝi donis
senvalorajn berojn. 3 Nun, ho loĝ-
antoj de Jerusalem kaj Judujo, juĝu
do inter mi kaj mia vinberĝardeno.
4 Kion oni povas ankoraŭ fari al mia
vinberĝardeno, kion mi ne faris por
ĝi? kial mi esperis, ke ĝi donos
bonajn vinberojn, kaj ĝi tamen donis
berojn senvalorajn? 5 Nun mi
sciigos al vi, kion mi faros al mia
vinberĝardeno: forigita estos ĝia
barilo, kaj ĝi estos ruinigata, ĝiaj
muroj estos disĵetitaj, kaj ĝi
estos piedpremata. 6 Mi lasos ĝin
dezerta, ĝi ne estos pritranĉata nek
prifosata, kaj elkreskos en ĝi dornoj
kaj pikarbustoj; kaj al la nuboj mi
ordonos, ke ili ne verŝu sur ĝin
pluvon. 7 La vinberĝardeno de la
Eternulo Cebaot estas la domo de
Izrael, kaj la viroj de Jehuda estas
Lia plej amata plantaĵo; kaj Li esperis
justecon, sed montriĝis malnoblaĵo—
bonagojn, sed montriĝis kriindaĵo.
8 Ve al vi, kiuj aligas domon al
domo, kampon al kampo, ĝis restas
jam nenia loko, por ke vi solaj posedu
la landon! 9 En miaj oreloj estas
la vortoj de la Eternulo Cebaot:
Multaj domoj fariĝos dezertaj, grandaj
kaj bonaj estos sen loĝantoj. 10 Ĉar
dek parceloj da vinberĝardeno donos
nur unu bat'on, kaj ĥomero da semoj
donos nur unu efon.
11 Ve al tiuj, kiuj leviĝas frue
matene, por fordoni sin al drinkado,
sidas malfrue nokte, por varmegigi
sin per vino! 12 Harpo, psaltero,
tamburino, fluto, kaj vino estas en
iliaj festenoj; sed la verkon de la
Eternulo ili ne rigardas, kaj la faron
de Liaj manoj ili ne vidas. 13 Tial
mia popolo estas forkondukita en
malliberecon pro nekomprenado, kaj
ĝiaj eminentuloj konsumiĝis de mal-
sato, kaj ĝia popolamaso senfortiĝis
de soifo. 14 Pro tio Ŝeol larĝigis
sian internon kaj eksterordinare mal-
fermis sian faŭkon; kaj malleviĝos
tien ĝia gloro kaj ĝia amaso kaj ĝia
bruantaro kaj ĝia gajularo. 15 Klin-
iĝos homo kaj malaltiĝos viro, kaj la
okuloj de fieruloj humiliĝos. 16 Sed
la Eternulo Cebaot altiĝos en la juĝo,
kaj la sankta Dio estos sankta en la
justeco. 17 Tiam la ŝafidoj paŝtiĝos
en bona ordo, kaj fremduloj manĝos
tion, kio restos de la fortuloj.
18 Ve al tiuj, kiuj altiras malbonagon
per ŝnuroj de vanteco kaj pekon
kvazaŭ per ĉenoj de ĉaroj; 19 al
tiuj, kiuj diras: Li rapidu, Li akcelu
Sian faron, por ke ni vidu; la plano
de la Sanktulo de Izrael alproksimiĝu
kaj venu, por ke ni ĝin ekkonu!
20 Ve al tiuj, kiuj la malbonon nomas
bono kaj la bonon malbono, kiuj
mallumon faras lumo kaj la lumon
mallumo, kiuj maldolĉon faras dolĉo
kaj la dolĉon maldolĉo!
21 Ve al tiuj, kiuj estas saĝuloj en
siaj okuloj kaj antaŭ si mem estas
kompetentuloj!
22 Ve al tiuj, kiuj estas herooj,
por trinki vinon, kaj bravuloj, por
miksi ebriigaĵon, 23 kiuj pravigas
malvirtulon pro subaĉeto, kaj de
pravulo forprenas lian pravecon!
24 Pro tio, kiel la lango de fajro
formanĝas pajlon, kaj la flamo eks-

ŝtermas fojnon, tiel ilia radiko fariĝos
putraĵo, kaj ilia floro suprenflugos
kiel polvo; ĉar ili malŝatis la instruon
de la Eternulo Cebaot, kaj la vortojn
de la Sanktulo de Izrael ili malestimis.
25 Pro tio ekflamis la kolero de la
Eternulo kontraŭ Lia popolo, kaj Li
etendis Sian manon kontraŭ ĝin kaj
frapis ĝin; kaj ektremis la montoj,
kaj la kadavroj de la popolo estas kiel
koto sur la stratoj; kaj malgraŭ ĉio
ĉi tio Lia kolero ne kvietiĝis, kaj Lia
brako estas ankoraŭ etendita. 26 Kaj
Li levos signon por la popoloj mal-
proksimaj, kaj alvokos tian popolon
de la ekstremaĵo de la tero, kaj ĝi
venos rapide kaj facile. 27 Ne estos
en tiu popolo laculo nek senfortulo,
ĝi ne dormos nek dormetos, ne de-
liberiĝos la zono de ĝia lumbo, kaj
ne disŝiriĝos rimeno de ĝia ŝuo.
28 Ĝiaj sagoj estas akraj, kaj ĉiuj
ĝiaj pafarkoj estas streĉitaj; la hufoj
de ĝiaj ĉevaloj estas kiel granito,
kaj la radoj de ĝiaj ĉaroj kiel ventego.
29 Ĝia blekado estas simila al la
leona; ĝi krias, kiel leonidoj; ĝi
ekbruas, kaj ekkaptas la rabakir-
on kaj forportas, kaj neniu savas.
30 Kaj ĝi blekegos super li en tiu
tago simile al la bruo de la maro; kiam
oni rigardos la teron, tie estos mal-
lumo kaj mizero, kaj la lumo mal-
aperos el la ĉielo.

6 EN la jaro de la morto de la reĝo
Uzija mi vidis la Sinjoron, sid-
antan sur alta kaj levita trono,
kaj Liaj baskoj plenigis la templon.
2 Serafoj staris supre de Li; ĉiu
havis po ses flugiloj; per du li kovris
sian vizaĝon, per du li kovris siajn
piedojn, kaj per du li flugis. 3 Kaj
unu vokadis al alia, kaj diris; Sankta,
sankta, sankta estas la Eternulo
Cebaot, la tuta tero estas plena de Lia
gloro. 4 Ekŝanceliĝis de la vok-
anta voĉo la kolonoj de la pordo, kaj
la domo pleniĝis de fumo. 5 Kaj
mi diris; Ve al mi! ĉar mi pereis;
ĉar mi estas homo kun malpura buŝo,
kaj mi loĝas inter popolo malpurbuŝa,
kaj la Reĝon, la Eternulon Cebaot,
vidis miaj okuloj. 6 Tiam alflugis
al mi unu el la serafoj, havante en la
mano ardantan karbon, kiun li per
prenilo prenis de la altaro, 7 kaj
li ektuŝis mian buŝon, kaj diris; Jen
ĉi tio ektuŝis vian buŝon, kaj foriĝis
via malpieco, kaj via peko estas
pardonita. 8 Kaj mi ekaŭdis la
voĉon de la Sinjoro, kiu diris; Kiun
Mi sendos, kaj kiu iros por ni? Kaj
mi diris; Jen mi estas, sendu min.
9 Tiam Li diris: Iru kaj diru al tiu
popolo: Vi aŭdos, sed ne komprenos;
vi vidos, sed ne rimarkos. 10 Sen-
sentigu la koron de tiu popolo, kaj
ĝiajn orelojn surdigu, kaj ĝiajn
okulojn blindigu, por ke ĝi ne vidu
per siaj okuloj, kaj por ke ĝi ne aŭdu
per siaj oreloj, por ke ĝi ne komprenu
per sia koro, por ke ĝi ne konvertiĝu
kaj ne saniĝu. 11 Mi diris: Ĝis
kiam, ho Sinjoro? Kaj Li respondis:
Ĝis malpleniĝos la urboj pro nehavado
de loĝantoj kaj la domoj pro nehavado
de homoj, kaj ĝis la tero tute dezert-
iĝos. 12 Kaj la Eternulo forigos la
homojn, kaj granda estos la forlas-
iteco en la lando. 13 Se restos en
ĝi dekono, ĝi ankaŭ ekstermiĝos,
sed kiel terebintarbo aŭ kverko, de
kiuj post la dehako restas ankoraŭ
radiko; sankta semo estos ĝia radiko.

7 EN la tempo de Aĥaz, filo de
Jotam, filo de Uzija, reĝo de
Judujo, eliris Recin, reĝo de
Sirio, kaj Pekaĥ, filo de Remalja,
reĝo de Izrael, kontraŭ Jerusalemon,
por militi kontraŭ ĝi; sed ili ne povis
konkeri ĝin. 2 Oni raportis al la
domo de David, dirante: La Sirianoj
stariĝis tendare en la lando de
Efraim. Tiam ektremis lia koro kaj
la koro de lia popolo, kiel la arboj de
arbaro tremas de vento.
3 Sed la Eternulo diris al Jesaja:
Iru renkonte al Aĥaz, vi kaj via filo
Ŝear-Jaŝub, al la fino de la akvotubo
de la supra lageto, ĉe la vojo al la
kampo de fulistoj, 4 kaj diru al li:
Gardu vin, kaj estu trankvila; ne
timu, kaj via koro ne senkuraĝiĝu
pro la du fumantaj brulŝtipoj, pro la
furiozo de Recin kun la Sirianoj kaj
de la filo de Remalja. 5 La Siri-
anoj, kun Efraim kaj kun la filo de
Remalja, havas malbonan intencon
kontraŭ vi, kaj diras: 6 Ni iru
kontraŭ Judujon, ni malgrandigu ĝin,
malkovru ĝin por ni, kaj ni starigu
kiel reĝon super ĝi la filon de Tabeel.
7 Tiele diris la Sinjoro, la Eternulo:
Tio ne plenumiĝos, kaj tio ne estos.
8 Ĉar la kapo de Sirio estas Damasko,
kaj la kapo de Damasko estas Recin,

kaj post sesdek kvin jaroj Efraim
ĉesos esti popolo. 9 Kaj la kapo
de Efraim estas Samario, kaj la
kapo de Samario estas la filo de
Remalja. Se vi ne kredas, vi ne estas
fidelaj.
10 Kaj plue diris la Eternulo: Diru
al Aĥaz jene: 11 Petu por vi signon
de la Eternulo, via Dio, ĉu profunde
malsupre, ĉu alte supre. 12 Sed
Aĥaz diris: Mi ne petos, kaj mi ne
incitos la Eternulon. 13 Kaj li diris:
Aŭskultu, domo de David: ĉu ne
sufiĉas al vi ĉagreni homojn, ke vi
ĉagrenas eĉ mian Dion? 14 Tial
la Sinjoro mem donos al vi signon:
jen virgulino graveda̧is, kaj ŝi naskos
filon, kaj ŝi donos al li la nomon
Emanuel. 15 Buteron kaj mielon li
manĝos, ĝis li povoscios forpuŝi
malbonon kaj elekti bonon. 16 Sed
antaŭ ol la knabo povoscios forpuŝi
malbonon kaj elekti bonon, estos
forlasita tiu lando, kiun vi timas pro
ĝiaj du reĝoj. 17 La Eternulo ven-
igos sur vin kaj sur vian popolon kaj
sur la domon de via patro tiajn tagojn,
kiuj ne venis de post la tempo, kiam
Efraim defalis de Jehuda; Li venigos
la reĝon de Asirio.
18 En tiu tago la Eternulo alvokos
la muŝojn de la randoj de la lagoj de
Egiptujo kaj la abelojn de la lando
Asiria; 19 kaj ili venos kaj sidiĝos
ĉiuj en la dezertigitaj valoj kaj en la
fendoj de la rokoj kaj sur ĉiuj arbustoj
kaj sur ĉiuj pikarbetaĵoj.
20 En tiu tempo la Eternulo razos
per dungita razilo, per la transriver-
anoj, per la reĝo de Asirio, la kapon
kaj la harojn de la piedoj, kaj forigos
eĉ la barbon.
21 En tiu tempo homo nutros junan
bovinon kaj du ŝafojn; 22 kaj pro
la abundo de lakto li manĝos buteron;
ĉar buteron kaj lakton manĝos ĉiu,
kiu restos en la lando.
23 En tiu tempo ĉiu loko, kie estis
mil vinberbranĉoj, havantaj la prezon
de mil arĝentaj moneroj, kovriĝos
per dornoj kaj pikarbustoj. 24 Kun
sagoj kaj pafarkoj oni venos tien, ĉar
la tuta lando kovriĝos per dornoj kaj
pikarbustoj. 25 Kaj sur ĉiujn mont-
ojn, kiujn oni prilaboradis per pioĉoj,
oni ne povos supreniri pro timo antaŭ
la dornoj kaj pikarbustoj; oni sendos
tien bovojn, oni irigos tien ŝafojn.

8 KAJ la Eternulo diris al mi:
Prenu al vi grandan skribtabul-
on, kaj skribu sur ĝi per homa
skribilo: Rapidu akiri, baldaŭ rabado.
2 Kaj mi prenis al mi du fidindajn
atestantojn: la pastron Urija, kaj
Zeĥarjan, filon de Jebereĥja. 3 Kaj
mi iris al la profetino, kaj ŝi graved-
iĝis kaj naskis filon. Kaj la Eternulo
diris al mi: Donu al li la nomon:
Rapidu-Akiri-Baldaŭ-Rabado. 4 Ĉar
antaŭ ol la knabo povoscios voki: Mia
patro, kaj Mia patrino, la riĉaĵon de
Damasko kaj la rabakiron de Samario
oni portos antaŭ la reĝo de Asirio.
5 Kaj plue la Eternulo parolis al mi,
dirante: 6 Pro tio, ke ĉi tiu popolo
malŝatis la akvon de Ŝiloaĥ, kiu fluas
kviete, kaj ĝojas pro Recin kaj pro
la filo de Remalja: 7 pro tio la
Sinjoro jen venigos sur ilin la akvon
de la Rivero, la forta kaj granda,
la reĝon de Asirio kaj lian tutan
gloron; kaj ĝi leviĝos super ĉiujn
siajn kuŝujojn kaj iros super ĉiujn
siajn bordojn. 8 Kaj ĝi enpenetros
en Judujon, inundos, leviĝos, kaj
atingos ĝis la kolo; kaj ĝi etendos
siajn flugilojn kaj plenigos vian tutan
landon, ho Emanuel.
9 Koleru, ho popoloj, tamen vi
ektimos; atentu, vi ĉiuj en la mal-
proksimaj landoj; armu vin, sed vi
ektimos; armu vin, sed vi ektimos.
10 Pripensu entreprenon, sed ĝi
neniiĝos; parolu vortojn, sed ili ne
plenumiĝos, ĉar kun ni estas Dio.
11 Ĉar tiel diris al mi la Eternulo, ten-
ante la manon sur mi, kaj Li instruis
al mi, ke mi ne iru la vojon de tiu
popolo, kaj Li diris: 12 Ne nomu
konspiro ĉion tion, kion tiu popolo
nomas konspiro; kaj tion, kion ĝi
timas, ne timu, kaj tio vin ne teruru.
13 La Eternulo Cebaot estu por vi
sankta; Lin vi timu, kaj Li estu por
vi terura. 14 Li estos sanktaĵo kaj
ŝtono de falpuŝiĝo kaj roko de al-
frapiĝo por la du domoj de Izrael,
kaptilo kaj falilo por la loĝantoj de
Jerusalem. 15 Kaj multaj falpuŝ-
iĝos, kaj falos kaj rompiĝos, kaj
enretiĝos kaj kaptiĝos.
16 Ligu la ateston, sigelu la leĝon
ĉe Miaj lernantoj. 17 Kaj mi atend-
as la Eternulon, kiu kaŝis Sian
vizaĝon antaŭ la domo de Jakob,
kaj mi esperas al Li. 18 Jen, mi kaj
la infanoj, kiujn la Eternulo donis al

mi, estas kiel signoj kaj atentigiloj
en Izrael de la Eternulo Cebaot, kiu
loĝas sur la monto Cion.
19 Kaj se oni diros al vi: Demandu
la antaŭdiristojn kaj la sorĉistojn,
la flustristojn kaj la murmuretistojn,
ĉar popolo ja demandas sian Dion, per
la mortintoj por la vivantoj: 20 tiam
al la instruo kaj al la atesto! se ili
ne diros konforme al tio, ili ne havos
matenan ĉielruĝon. 21 Ili irados
sur ĝi premataj kaj malsataj; kaj
kiam ili estos malsataj, ili koleros kaj
insultos sian reĝon kaj sian Dion, kaj
rigardos supren. 22 Kaj la teron
ili rigardos, kaj ili vidos mizeron kaj
mallumon, premantan mallumon, kaj
en la mallumon ili estos puŝataj.
9 Sed ne restos la mallumo
super tiuj, kiuj estas premataj:
kiel la antaŭa tempo humiligis
la landon de Zebulun kaj la landon de
Naftali, la sekvonta tempo glorigos
la apudmaran vojon, la transan
flankon de Jordan, la Galileon de la
nacioj. 2 Popolo, kiu iris en mal-
lumo, ekvidis grandan lumon; super
homoj, sidantaj en lando de morta
ombro, ekbrilis lumo. 3 Vi mult-
igis la popolon, Vi grandigis ĝian
ĝojon; ili ĝojas antaŭ Vi, kiel oni
ĝojas dum la rikolto, kiel oni ĝojas
ĉe dividado de rabakiro. 4 Ĉar la
jugon de ilia ŝarĝo, la kanon de ilia
ŝultro, kaj la bastonon de ilia prem-
anto Vi rompis, kiel en la tempo de
Midjan. 5 Ĉar ĉiu armaĵo de tiuj,
kiuj sin brue armis, kaj la vestoj,
kiuj ruliĝis en sango, estos forbrul-
igitaj, ekstermitaj per fajro. 6 Ĉar
infano naskiĝis al ni, filo estas donita
al ni, kaj la regado estos sur lia
ŝultro, kaj lia nomo estos: Mirinda,
Konsilisto, Potenculo, Patro de Etern-
eco, Princo de Paco; 7 por pli-
grandigi la regadon kaj por paco
senfina sur la trono de David kaj en
lia regno, por fortikigi ĝin kaj fortigi
ĝin per justeco kaj vero de nun ĝis
eterne. La fervoro de la Eternulo
Cebaot tion faros.
8 Vorton sendis la Sinjoro al Jakob,
kaj ĝi falis en Izrael. 9 Tion sciu
la tuta popolo, Efraim kaj la loĝantoj
de Samario, kiuj diras kun fiereco
kaj kun malhumila koro: 10 Brikoj
falis, sed el hakitaj ŝtonoj ni kon-
struos; sikomoroj estas dishakitaj,
sed ni anstataŭigos ilin per cedroj.
11 La Eternulo fortigos kontraŭ ili
la malamikojn de Recin, kaj liajn
kontraŭulojn Li ekscitos, 12 la Siri-
anojn de antaŭe kaj la Filiŝtojn de
malantaŭe; kaj ili formanĝos Izraelon
per la tuta buŝo. Malgraŭ ĉio ĉi
tio ne kvietiĝis Lia kolero, kaj Lia
brako estas ankoraŭ etendita.
13 Sed la popolo ne turnas sin al
Tiu, kiu ĝin batas, kaj la Eternulon
Cebaot ili ne serĉas. 14 Tial la
Eternulo dehakos ĉe Izrael la kapon
kaj la voston, branĉon kaj kanon, en
unu tago. 15 Maljunulo kaj eminent-
ulo estas la kapo; kaj profeto, kiu
instruas malveraĵon, estas la vosto.
16 La gvidantoj de tiu popolo erarigas,
kaj la gvidatoj pereos. 17 Tial la
Sinjoro ne ĝojos pro iliaj junuloj,
kaj iliajn orfojn kaj vidvinojn Li ne
kompatos; ĉar ĉiuj estas hipokrit-
uloj kaj malbonaguloj, kaj ĉiu buŝo
parolas malnoblaĵon. Malgraŭ ĉio ĉi
tio ne kvietiĝis Lia kolero, kaj Lia
brako estas ankoraŭ etendita.
18 Ĉar la malbonageco ekbrulis
kiel fajro, dornojn kaj pikarbustojn
ĝi formanĝas, ĝi brulas en densejo
de arbaro, kaj leviĝas kolonoj da fumo.
19 De la kolero de la Eternulo Cebaot
ekbrulis la tero, kaj la popolo fariĝis
manĝaĵo por la fajro; neniu kompatas
sian fraton. 20 Oni tranĉas dekstre
kaj restas malsataj, oni manĝas mal-
dekstre kaj ne satiĝas; ĉiu manĝas
la karnon de sia brako. 21 Manase
estas kontraŭ Efraim, kaj Efraim
kontraŭ Manase, ambaŭ kune kontraŭ
Jehuda. Malgraŭ ĉio ĉi tio Lia
kolero ne kvietiĝis, kaj Lia brako
estas ankoraŭ etendita.
10 VE al la leĝdonantoj, kiuj
starigas maljustajn leĝojn,
kaj al tiuj, kiuj skribas
maljustajn verdiktojn, 2 por forpuŝi
malriĉulojn de la leĝo kaj forrabi la
justecon de senhavuloj de Mia popolo,
por ke la vidvinoj fariĝu ilia rabakiro,
kaj por prirabi la orfojn! 3 Sed
kion vi faros en la tago de puno kaj
de pereo, kiu venos de malproksime?
al kiu vi kuros, por serĉi helpon?
kaj kie vi lasos vian honoron, 4 por
ne fleksiĝi inter la kaptitoj kaj ne fali
inter la mortigitoj? Malgraŭ ĉio ĉi
tio Lia kolero ne kvietiĝis, kaj Lia
brako estas ankoraŭ etendita.

5 Ve al la Asiriano, la vergo de Mia

kolero ! la bastono en iliaj manoj estas
Mia indigno. 6 Kontraŭ popolon
hipokritan Mi lin sendos, kaj pri la
popolo de Mia kolero Mi donos al li
ordonon, ke li prenu militakiron, ke
li rabu rabaĵon, kaj ke li piedpremu
ĝin kiel koton sur la stratoj. 7 Sed
li ne tiel tion komprenas, kaj lia koro
ne tiel intencas ; li intencas ekstermi
kaj dispremi ne malmulte da popoloj ;
8 ĉar li diras : Ĉu miaj princoj ĉiuj
ne estas reĝoj ? 9 Ĉu Kalno ne
estas kiel Karkemiŝ ? ĉu Ĥamat ne
estas kiel Arpad ? ĉu Samario ne estas
kiel Damasko ? 10 Ĉar mia mano
trafis la regnojn idolistajn, kies
idoloj estas pli multaj ol en Jerusalem
kaj en Samario, 11 tial, kiel mi agis
kun Samario kaj ĝiaj idoloj, tiel mi
agos kun Jerusalem kaj ĝiaj idoloj.
12 Sed kiam la Sinjoro plenumos
Sian tutan faron sur la monto Cion
kaj en Jerusalem, Mi rememoros la
frukton de la malhumila reĝo de
Asirio kaj la majeston de liaj arogantaj
okuloj ; 13 ĉar li diris : Mi tion faris
per la forto de mia mano kaj per mia
saĝeco, ĉar mi estas saĝa ; mi forigis
la limojn de la popoloj, rabis iliajn
provizojn, kaj mi deĵetis kiel potenc-
ulo la sidantojn ; 14 kaj mia mano
trovis la riĉaĵon de la popoloj kiel
neston ; kaj kiel oni enkolektas for-
lasitajn ovojn, mi enkolektis la tutan
teron ; kaj neniu movis flugilon, mal-
fermis la buŝon, nek krietis. 15 Ĉu
povas hakilo fanfaroni antaŭ tiu, kiu
hakas per ĝi ? ĉu povas segilo fieri
antaŭ tiu, kiu ĝin tiras ? kvazaŭ
vergo svingus tiun, kiu ĝin levas !
kvazaŭ bastono levus tiun, kiu ne
estas el ligno !
16 Tial la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, venigos malgrasecon sur
liajn grasulojn, kaj sub lia gloro
ekbrulos fajro, kiel flamo. 17 Kaj
la lumo de Izrael fariĝos fajro, kaj
lia Sanktulo fariĝos flamo ; kaj ĝi
forbruligos kaj ekstermos liajn pik-
arbustojn kaj dornojn en unu tago,
18 kaj ekstermos la majeston de lia
arbaro kaj de lia fruktoĝardeno, de
la animo ĝis la karno ; kaj li fariĝos
kiel senfortigita kadukulo. 19 La
restaĵo de la arboj de lia arbaro
estos malgrandnombra, kaj knabo
povos ilin registri.
20 En tiu tago la restintoj de Izrael
kaj la savitoj de la domo de Jakob ne
plu fidos sian batanton, sed fidos fidele
la Eternulon, la Sanktulon de Izrael.
21 Konvertiĝos la restintoj, la restintoj
de Jakob, al la Dio potenca. 22 Ĉar
se via popolo, ho Izrael, eĉ estos kiel la
apudmara sablo, nur la restintoj kon-
vertiĝos ; ĉar estas decidita ekstermo
per inunda justeco. 23 Ĉar deciditan
ekstermon la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, faros en la tuta lando.
24 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot : Ne timu la Asiri-
anon, ho Mia popolo, kiu loĝas en
Cion ; per vergo li vin frapos, kaj sian
bastonon li levos kontraŭ vin, kiel
la Egiptoj ; 25 ĉar ankoraŭ tre mal-
multe daŭros, kaj finiĝos la kolero
kaj Mia furiozo pro iliaj malbonagoj ;
26 kaj la Eternulo Cebaot aperigos
vipon super li, kiel Li frapis la
Midjanidojn ĉe la roko Oreb kaj kiel
Lia bastono estis super la maro, kaj
Li levos ĝin, kiel kontraŭ la Egiptojn.
27 Kaj en tiu tago lia ŝarĝo estos
deprenita de sur viaj ŝultroj kaj lia
jugo de sur via kolo, kaj la jugo
krevos pro la graseco.
28 Li venas Ajaton, trapasas Migron-
on, revizias siajn armilojn en Miĥmaŝ ;
29 ili trapasis la pasejon, tradormas
la nokton en Geba ; Rama tremas,
Gibea de Saul forkuras. 30 Kriu
laŭte, filino de Galim ! atentu, Laiŝ !
ho malriĉa Anatot ! 31 Madmena
cedas, la loĝantoj de Gebim forkuras.
32 Jam hodiaŭ li restos en Nob ; li
etendas sian manon kontraŭ la monton
de la filino de Cion, kontraŭ la mont-
eton de Jerusalem.
33 Jen la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, kun forto dehakos branĉojn ;
la alte leviĝintaj estos dehakitaj, kaj
la fieraj estos humiligitaj. 34 Kaj
Li pereigos la densajn partojn de la
arbaro per fero, kaj Lebanon falos
de la Potenculo.

11 ELIROS markoto el la trunko
de Jiŝaj, kaj branĉo elkreskos
el ĝiaj radikoj. 2 Kaj estos
sur li la spirito de la Eternulo, spirito
de saĝo kaj prudento, spirito de
konsilo kaj forto, spirito de sciado
kaj de timo antaŭ la Eternulo.
3 Kaj agrabla estos al li la timo antaŭ
la Eternulo ; kaj ne laŭ la rigardo de
siaj okuloj li juĝados, ne laŭ la aŭdo
de siaj oreloj li eldirados verdiktojn ;
4 sed li juĝados malriĉulojn laŭ vero,
kaj laŭ justeco li eldirados verdiktojn

por humiluloj de la lando ; kaj li frapos
la teron per la vergo de sia buŝo, kaj
per la spiro de siaj lipoj li mortigos
malpiulon. 5 Vero estos la zono de
lia lumbo, kaj fideleco la zono de liaj
koksoj. 6 Kaj loĝos lupo kun ŝafido,
kaj leopardo kuŝos kun kaprido ; kaj
bovido kaj leonido kaj grasigita bruto
estos kune, kaj malgranda knabo ilin
kondukos. 7 Kaj bovino paŝtiĝos kun
urso, kaj iliaj idoj kuŝos kune ; kaj
leono simile al bovo manĝos pajlon.
8 Kaj suĉinfano ludos super la truo de
aspido, kaj demamigita infano metos
sian manon sur la neston de vipuro.
9 Oni ne malbonagos kaj ne difektos
sur Mia tuta sankta monto, ĉar la tero
estos tiel plena de konado de la Etern-
ulo, kiel la akvo plenigas la maron.

10 En tiu tempo al la radiko de
Jiŝaj, kiu staros kiel standardo por
la popoloj, celados la nacioj ; kaj lia
ripozejo estos honoro.

11 En tiu tempo la Sinjoro denove
etendos Sian manon, por akiri la
restaĵon de Sia popolo, kiu restis de
Asirio kaj de Egiptujo kaj de Patros
kaj de Etiopujo kaj de Elam kaj de
Ŝinar kaj de Ĥamat kaj de la insuloj de
la maro. 12 Kaj Li levos standardon
inter la nacioj kaj kolektos la dis-
pelitojn de Izrael, kaj la disĵetitojn
de Jehuda Li kolektos de la kvar
finoj de la tero. 13 Kaj malaperos
la envio kontraŭ Efraimon, kaj la
premantoj de Jehuda ekstermiĝos ;
Efraim ne envios Jehudan, kaj
Jehuda ne premos Efraimon. 14 Sed
ili flugos kune al la Filiŝtoj okci-
denten, prirabos la filojn de la
oriento, sur Edomon kaj Moabon ili
metos sian manon ; kaj la Amonidoj
ilin obeos. 15 Kaj la Eternulo sek-
igos la golfon de Egiptujo, kaj svingos
Sian manon kun forta vento super la
Rivero, kaj dividos ĝin en sep river-
etojn, kiujn oni povos transiri en ŝuoj.
16 Kaj estos vojo por la restaĵo de
Lia popolo, kiu restos de Asirio, kiel
estis al Izrael en la tempo, kiam li
eliris el la lando Egipta.

12 EN tiu tago vi diros : Mi
dankas Vin, ho Eternulo ; ĉar
kvankam Vi koleris min, Via
kolero jam foriĝis, kaj Vi konsolas
min. 2 Jen Dio estas mia savo : mi
fidas, kaj mi ne timas ; ĉar Dio, la
Eternulo, estas mia forto kaj mia
kanto, kaj Li fariĝis mia savo. 3 Kaj
vi ĉerpos kun ĝojo akvon el la fontoj
de la savo. 4 Kaj vi diros en tiu
tago : Danku la Eternulon, voku Lian
nomon, sciigu Liajn farojn inter la
popoloj, memorigu, ke Lia nomo estas
alta. 5 Kantu al la Eternulo, ĉar
majestaĵon Li faris ; tio estu sciata
sur la tuta tero. 6 Ĝojkriu kaj
kantu, loĝantino de Cion ; ĉar granda
estas inter vi la Sanktulo de Izrael.

13 PROFETAĴO pri Babel, kiun
viziis Jesaja, filo de Amoc.
2 Sur senarba monto levu
standardon, laŭte voku al ili, faru
signon per la mano, ke ili eniru en la
pordegon de la eminentuloj. 3 Mi
ordonis al Miaj sanktigitoj, Mi kun-
vokis al Mia kolero Miajn fortulojn,
kiuj ĝojas pro Mia majesteco. 4 Bruo
de amaso estas sur la montoj, kvazaŭ
de grandnombra popolo ! bruo de
la regnoj de nacioj kolektiĝintaj ! la
Eternulo Cebaot ĉirkaŭrigardas la
batalontan militistaron. 5 Ili venis
el lando malproksima, de la rando de
la ĉielo, la Eternulo kaj la iloj de Lia
kolero, por ruinigi la tutan landon.
6 Ĝemu, ĉar proksima estas la tago
de la Eternulo ; kiel katastrofo ĝi
venos de la Plejpotenculo. 7 Tial
ĉiuj manoj senfortiĝas kaj ĉiu homa
koro senkuraĝiĝas. 8 Ili estas terur-
ataj, spasmoj kaj doloroj ilin atakas,
ili sin tordas, kiel naskantino ; kun
miro ili rigardas unu alian, iliaj vizaĝoj
flamas. 9 Jen venis la tago de la
Eternulo, kruela kaj kolera kaj
furioza, por fari la landon dezerto
kaj ekstermi el ĝi ĝiajn pekulojn.
10 La steloj de la ĉielo kaj ĝiaj
stelfiguroj ne donas sian lumon, la
suno mallumiĝis leviĝante, kaj la
luno ne briligos sian lumon. 11 Mi
repagos al la mondo la malbonon kaj
al la malpiuloj ilian kulpon ; Mi
ĉesigos la fierecon de la malhumiluloj,
kaj la arogantecon de la potenculoj
Mi malaltigos. 12 Mi faros, ke viro
estos pli kara, ol oro, kaj homo estos
pli kara, ol la ora metalo el Ofir.
13 Por tio Mi ektremigos la ĉielon,
kaj la tero skuiĝos el sia loko, pro la
kolero de la Eternulo Cebaot kaj en
la tago de Lia flama kolero. 14 Ili
estos kiel gazelo persekutata, kiel
ŝafo forlasita ; ĉiu sin turnos al sia
popolo, kaj ĉiu kuros al sia lando.
15 Ĉiu renkontita estos trapikita, kaj

ĉiu kaptita falos de glavo. 16 Iliaj
infanoj estos frakasitaj antaŭ iliaj
okuloj; iliaj domoj estos prirabitaj,
kaj iliaj edzinoj estos malhonoritaj.
17 Mi vekos kontraŭ ilin la Medojn,
kiuj ne ŝatas arĝenton kaj oron ne
avidas, 18 sed per pafarkoj mort-
igas junulojn, frukton de ventro ne
kompatas; infanojn ne indulgas ilia
okulo. 19 Kaj Babel, la plej bela el
la regnoj, la majesta belaĵo de la
Ĥaldeoj, estos kiel Sodom kaj Gomora,
ruinigitaj de Dio; 20 neniu iam tie
sidos, kaj por eterne ĝi restos ne-
loĝata; Arabo ne starigos tie sian
tendon, kaj paŝtistoj tie ne ripozos.
21 Ripozos tie sovaĝaj bestoj, kaj
iliaj domoj estos plenaj de gufoj,
kaj strutoj tie loĝos, kaj virkaproj
tie saltados. 22 Kaj ŝakaloj bruos
en iliaj palacoj, kaj strigoj en la
salonoj de amuzo. Kaj baldaŭ venos
ĝia tempo, kaj ĝiaj tagoj ne daŭros.
14 Ĉar la Eternulo ekkom-
patos Jakobon, kaj denove
elektos Izraelon, kaj reloĝigos
ilin en ilia lando. Kaj fremduloj
kuniĝos kun ili, kaj aliĝos al la domo
de Jakob. 2 Kaj popoloj prenos
ilin kaj venigos ilin sur ilian lokon,
kaj la domo de Izrael ekposedos ilin
en la lando de la Eternulo kiel
sklavojn kaj sklavinojn. Kaj ili mal-
liberigos siajn malliberigintojn kaj
regos siajn premintojn.
3 Kaj en tiu tago, kiam la Eternulo
ripozigos vin de via suferado kaj
de via mizero, kaj de la malfacila
laborado, per kiu oni laborigis vin,
4 vi eldiros ĉi tiun mokokanton pri
la reĝo de Babel, kaj diros: Kiel
kvietiĝis la premanto, ĉesiĝis la
tributo! 5 La Eternulo rompis la
bastonon de la maljustuloj, la vergon
de la regantoj, 6 kiu kolere batadis
popolojn per batoj senĉesaj, kolere
regadis popolojn, senĉese persekut-
ante. 7 Ekripozis, trankviliĝis la
tuta tero, ĝojkrias, kantante. 8 Eĉ
la cipresoj ĝojas pri vi, la cedroj de
Lebanon: De tiu tempo, kiam vi
ekkuŝis, neniu hakanto venas al ni.
9 Ŝeol sube ekskuiĝis pro vi, ren-
kontante vin venantan; ĝi vekis
por vi la mortintojn, ĉiujn potenculojn
de la tero; ĝi levis por vi de iliaj
tronoj ĉiujn reĝojn de la popoloj.
10 Ili ĉiuj ekparolos kaj diros al vi:
Vi ankaŭ senfortiĝis, kiel ni, vi
similiĝis al ni; 11 en Ŝeolon estas
ĵetita via majesto kaj la bruo de viaj
psalteroj; sub vi sterniĝos vermoj,
kaj vermoj estos via kovrilo. 12 Kiel
vi falis de la ĉielo, ho brilo, filo de la
matenruĝo! hakita sur la teron vi
estas, ho turmentinto de la popoloj.
13 Kaj vi diris en via koro: Mi
supreniros en la ĉielon, pli alten
ol la steloj de Dio mi levos mian
tronon, kaj mi sidos sur la monto de
kunveno, ĉe la rando de nordo;
14 mi supreniros sur la altaĵon de
la nuboj, mi similiĝos al la Plej-
altulo. 15 Sed en Ŝeolon vi estos mal-
levita, en la profundon de la tombo!
16 Tiuj, kiuj vin vidos, rigardos vin
atente, kaj miros: Ĉu ĉi tio estas
la viro, kiu tremigis la teron, teruris
regnojn, 17 kiu faris la mondon
dezerto kaj ruinigis ĝiajn urbojn, kiu
siajn kaptitojn ne liberigis hejmen?
18 Ĉiuj reĝoj de popoloj kuŝas kun
honoro, ĉiu en sia domo; 19 sed vi
estas forĵetita el via tombo, kiel
malŝatata branĉo, kovrita de mort-
igitoj, trapikitaj per glavo, ĵetitaj
malsupren en kavon, kiel kadavro
piedpremata. 20 Vi ne estos kun
ili en tombo, ĉar vian landon vi ruin-
igis, vian popolon vi mortigis; la
semon de malbonaguloj oni neniam
nomos. 21 Preparu liajn filojn por
buĉo pro la pekoj de iliaj patroj, por
ke ili ne leviĝu kaj ne heredu la
landon kaj ne plenigu la mondon per
urboj. 22 Mi leviĝos kontraŭ ilin,
diras la Eternulo Cebaot; kaj Mi
ekstermos de Babel la nomon kaj
restaĵon kaj filon kaj nepon, diras la
Eternulo. 23 Kaj Mi faros ĝin hered-
aĵo de botaŭroj, kaj akvaj marĉoj, kaj
Mi balaos ĝin per balailo de pereigo,
diras la Eternulo Cebaot.

24 Ĵuris la Eternulo Cebaot, dir-
ante: Kiel Mi intencis, tiel fariĝos;
kaj kiel Mi decidis, tiel efektiviĝos;
25 frakasita estos la Asiriano en Mia
lando, kaj sur Miaj montoj Mi lin
dispremos, por ke foriĝu de ili lia jugo
kaj lia ŝarĝo estu deprenita de sur iliaj
ŝultroj. 26 Tio estas la decido, farita
pri la tuta tero; kaj tio estas la mano,
etendita super ĉiujn popolojn. 27 Ĉar
la Eternulo Cebaot decidis, kaj kiu
malhelpos? kaj Lia mano estas
etendita, kiu do ĝin returnos?

28 En la jaro de la morto de la reĝo
Aĥaz estis farita la sekvanta profetaĵo:
29 Ne ĝoju, tuta Filiŝtujo, ke rompita estas la vergo, kiu vin batadis;
ĉar el la radiko de serpento eliros
vipuro, kaj ĝia produkto estos fluganta serpento. 30 Kaj la unuenaskitoj de malriĉuloj paŝtiĝos, kaj
senhavuloj ripozos sendanĝere; kaj
Mi pereigos per malsato vian radikon, kaj via restaĵo estos mortigita.
31 Ĝemploru, ho pordego; kriu, ho
urbo; perdis la kuraĝon la tuta
Filiŝtujo; ĉar de nordo venas fumo, kaj
neniu restas sola en iliaj taĉmentoj.
32 Kaj kion oni respondos al la senditoj de la popolo? Ke la Eternulo
fortikigis Cionon, kaj en ĝi trovos
defendon la malriĉuloj de Lia popolo.

15 PROFETAĴO pri Moab:
En nokto ruiniga pereis Ar-Moab, en nokto ruiniga pereis
Kir-Moab. 2 Ili iris en la domon kaj
sur la altaĵojn de Dibon, por plori;
pri Nebo kaj Medba ĝemploras Moab;
ĉiuj kapoj estas kalvaj, ĉiuj barboj
estas razitaj. 3 Sur siaj stratoj ili
ĉirkaŭzonis sin per sakaĵoj; sur iliaj
tegmentoj kaj placoj ĉiuj ĝemkrias,
konsumiĝas per plorado. 4 Krias
Ĥeŝbon kaj Eleale, ĝis Jahac oni aŭdas
ilian voĉon; tial ĝemploras la armitoj
de Moab, lia animo tremas en li.
5 Mia koro krias pro Moab; liaj
forkurintoj kuras ĝis Coar, ĝis la
tria Eglat; ĉar laŭ la vojo supren al
Luĥit ili iras plorante, ĉar sur la vojo
al Ĥoronaim leviĝas kriado de malfeliĉo. 6 Ĉar la akvo de Nimrim
sekforiĝis, ĉar sekiĝis la herbo,
malaperis kreskaĵoj, verdaĵo jam ne
ekzistas. 7 Tial la abundaĵon, kiun
ili kolektis, kaj sian ŝparitaĵon ili
transportas trans la riveron de la
salikoj. 8 Ĉar la kriado ĉirkaŭas
la limojn de Moab, ĝis Eglaim
atingas lia plorado, kaj ĝis Beer-Elim
atingas lia plorado. 9 Ĉar la akvo
de Dimon estas plena de sango; ĉar
Mi ankoraŭ pli multe venigos sur
Dimonon, leonon sur la saviĝintojn de
Moab kaj sur la restaĵon de la lando.

16 SENDU ŝafidon al la reganto
de la tero el Sela en la dezerto
sur la monton de la filino de
Cion. 2 Kiel vaganta birdo, elpelita el la nesto, tiel estos la filinoj
de Moab ĉe la transirejoj de Arnon.
3 Aranĝu konsilon, faru decidon;
simile al nokto faru vian ombron
meze de la tago; kaŝu la elpelitojn,
ne malkaŝu la vaganton. 4 Miaj
elpelitaj Moabidoj loĝu ĉe vi; estu
por ili ŝirmo kontraŭ la rabanto, ĝis
ĉesiĝos la premado, finiĝos la rabado,
malaperos la piedpremanto el la
lando. 5 Kaj fortikiĝos trono per
favorkoreco, kaj sur ĝi kun justeco
en la tendo de David sidos juĝisto, celanta justecon, akcelanta la
veron.
6 Ni aŭdis pri la fiereco de Moab,
ke ĝi estas tre granda; lia malhumileco kaj fiereco kaj furiozado
estas pli granda, ol lia forto. 7 Tial
ĝemkrios Moab pri si mem, ĉiuj
ĝemkrios; pri la fundamentoj de
Kir-Ĥareset ili ploras, profunde frapitaj. 8 Ĉar la kampoj de Ĥeŝbon
dezertiĝis, ankaŭ la vinberĝardenoj
de Sibma; la estroj de la popoloj
dishakis la plej bonajn branĉojn, kiuj
atingis ĝis Jazer, etendiĝis en la
dezerton; ĝiaj markotoj disĵetiĝis,
transiris la maron. 9 Tial per la
ploro de Jazer mi ploros pri la vinberĝardeno de Sibma; mi priverŝos vin
per miaj larmoj, ho Heŝbon kaj
Eleale; ĉar krioj de triumfo falis
sur viajn somerajn fruktojn kaj sur
vian grenrikolton. 10 Foriĝis de la
kampo ĝojo kaj gajeco, kaj en la
vinberĝardenoj oni ne kantas nek
ĝojkrias; vinon en la vinpremejoj
oni ne premas; la ĝojkriojn Mi
ĉesigis. 11 Tial mia interno sonas
pri Moab kiel harpo, kaj mia koro
pri Kir-Ĥeres. 12 Kaj kiam montriĝos, ke Moab senfortiĝis sur la altaĵo,
kaj eniros en sian templon, por preĝi,
li nenion atingos.
13 Tio estas la vorto, kiun la
Eternulo diris pri Moab antaŭ longe.
14 Sed nun la Eternulo diris jene:
Post tri jaroj, kiel estas la jaroj de
dungito, malaltiĝos la gloro de Moab
kun la tuta grandnombreco, kaj
restos tre malmulte, malgrandnombre.

17 PROFETAĴO pri Damasko:
Jen Damasko ne plu estos
urbo, sed ĝi estos amaso da
ruinaĵoj. 2 Forlasitaj estos la urboj
de Aroer; brutaroj tie paŝtiĝos, kaj
neniu ilin fortimigos. 3 Kaj detruita estos la fortikaĵo de Efraim,
kaj la regno de Damasko kaj la rest-

aĵo de Sirio estos kiel la gloro de la
Izraelidoj, diras la Eternulo Cebaot.
4 En tiu tempo maldikiĝos la gloro
de Jakob, kaj lia grasa korpo mal-
grasiĝos. 5 Kaj estos tiel, kiel kiam
rikoltanto enkolektis la grenon kaj lia
mano rikoltis la spikojn, kaj estos kiel
post la rikolto de spikoj en la valo
Refaim. 6 Kaj restos tie postrikolt-
aĵo, kiel ĉe la skuado de olivarbo:
du, tri olivoj sur la supro de alta
branĉo, kvar, kvin sur la branĉoj
fruktoportaj, diras la Eternulo, Dio
de Izrael. 7 En tiu tempo la homo
sin turnos al sia Kreinto, kaj liaj
okuloj ekrigardos al la Sanktulo de
Izrael. 8 Kaj li ne turnos sin al la
altaroj, faritaj de liaj manoj, kaj ne
rigardos al la faritaĵo de siaj fingroj,
al la sanktaj stangoj kaj la idoloj
de la suno. 9 En tiu tempo liaj
urboj fortikigitaj estos kiel ruinoj en
arbaro aŭ sur altaĵo, kiujn oni forlasis
pro la Izraelidoj, kaj ili estos dezertaj.
10 Ĉar vi forgesis la Dion de via savo
kaj ne memoris la Rokon de via
forteco; tial vi plantis plantaĵojn
plezurigajn kaj kreskigis fremdan
vinberbranĉon; 11 en la tago, kiam
vi plantis, vi zorgis pri la kreskado,
kaj en la mateno, kiam vi semis, vi
zorgis pri la floroj; sed en la tago de
ricevado estas ne rikolto, sed doloro
suferiga.
12 Ho ve! bruo de multe da popoloj;
ili bruas simile al la bruo de maroj;
kaj tumulto de gentoj, kiel tumulto
de grandaj akvoj. 13 Gentoj bruas
simile al la bruado de grandaj akvoj;
sed Li minace ekkrios al ili, kaj ili
forkuros malproksimen, kaj ili estos
pelataj, kiel grenventumaĵo sur la
montoj estas pelata de la vento, kaj
kiel polvo estas pelata de ventego.
14 Dum la vespero jen estas teruro;
sed antaŭ la mateno ili jam ne
ekzistas. Tia estas la sorto de niaj
premantoj kaj la loto de niaj rabantoj.

18 VE al la lando flanke ombr-
ata, kiu troviĝas transe de
la riveroj Etiopaj, 2 kiu
sendas senditojn per la maro kaj per
kanaj ŝipoj sur la akvo! Iru, rapidaj
senditoj, al la popolo grandkreska
kaj glathaŭta, al la popolo, kiu estas
pli terura, ol kia ajn alia, al la popolo
laŭregulara kaj piedpremanta, kies
landon tratranĉas riveroj. 3 Vi ĉiuj,
kiuj troviĝas en la mondo kaj loĝas
sur la tero! rigardu, kiam oni levos
standardon; kaj aŭskultu, kiam oni
ekblovos per trumpeto. 4 Ĉar tiel
diris al mi la Eternulo: Mi restos
trankvila kaj rigardos en Mia loĝejo,
kiel serena varmego ĉe hela lumo,
kiel rosa nubo ĉe varmego de rikolto.
5 Ĉar antaŭ la rikolto, kiam la florado
finiĝis kaj la floro fariĝas matura
bero, Li detranĉos la branĉojn per
tranĉiloj kaj deprenos la vinber-
branĉojn. 6 Ĉio kune estos lasita
por la rabobirdoj de la montoj kaj
por la bestoj de la tero; kaj la rabo-
birdoj loĝos super ĝi en somero, kaj
ĉiaj bestoj de la tero super ĝi vintros.
7 En tiu tempo sur la lokon de la
nomo de la Eternulo Cebaot, sur la
monton Cion, alportos donacojn al la
Eternulo Cebaot la popolo grand-
kreska kaj glathaŭta, la popolo, kiu
estas pli terura, ol kia ajn alia, la
popolo laŭregulara kaj piedpremanta,
kies landon tratranĉas riveroj.

19 PROFETAĴO pri Egiptujo:
Jen la Eternulo veturos sur
malpeza nubo kaj venos
Egiptujon. Kaj ektremos antaŭ Li
la idoloj de Egiptujo, kaj la koro de la
Egiptoj senkuraĝiĝos interne de ili.
2 Kaj Mi tumultigos Egiptojn kontraŭ
Egiptojn; kaj militos ĉiu kontraŭ
sia frato kaj ĉiu kontraŭ sia amiko,
urbo kontraŭ urbo, regno kontraŭ
regno. 3 Kaj malaperos la kuraĝo
de la Egiptoj interne de ili, kaj Mi
detruos iliajn intencojn; kaj ili
demandos la idolojn kaj la sorĉistojn
kaj la aŭguristojn kaj la antaŭdir-
istojn. 4 Kaj Mi transdonos la
Egiptojn en la manon de kruela
sinjoro, kaj senkompata reĝo regos
super ili, diras la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot. 5 Kaj sekforiĝos la akvo
el la maro, kaj la rivero senakviĝos
kaj sekiĝos. 6 Kaj senhaviĝos la
riveroj, elĉerpiĝos kaj sekiĝos la
kanaloj de Egiptujo, kano kaj junko
velkos. 7 La herbejoj apudakvaj,
super la akvo mem, kaj ĉio semita
apud la akvo velkos, sekiĝos, kaj
malaperos. 8 Kaj malĝojos la fiŝ-
kaptistoj, kaj ploros ĉiuj, kiuj ĵetas
fiŝhokojn en la akvon, kaj la etend-
antoj de retoj surakvaj estos mal-
feliĉaj. 9 Kaj hontos la prilabor-
istoj de lino kombita kaj la teksistoj

de blanka tolo. 10 Kaj la pilastroj
de la lando estos disbatitaj; ĉiuj
dungatoj estos malgajaj. 11 Mal-
saĝaj estas la princoj de Coan; la
saĝaj konsilistoj de Faraono fariĝis
senkonsilaj. Kiel vi diros al Faraono:
Mi estas filo de saĝuloj, ido de
antikvaj reĝoj? 12 Kie do nun
estas viaj saĝuloj? ili do diru al vi
kaj sciigu, kion la Eternulo Cebaot
decidis pri Egiptujo. 13 Malsaĝiĝis
la princoj de Coan, trompiĝis la
princoj de Nof, erarigis Egiptujon,
la fundamenton de siaj gentoj. 14 La
Eternulo verŝis en ilin spiriton de
konfuzo; kaj ili erarigis Egiptujon
en ĉiuj ĝiaj faroj, kiel ebriulo ŝancel-
iĝas vomante. 15 Kaj estos en
Egiptujo nenia faro, kiun farus kapo
aŭ vosto, branĉo aŭ kano.

16 En tiu tempo Egiptujo estos kiel
virinoj; ĝi tremos kaj timos antaŭ
la moviĝo de la mano de la Eternulo
Cebaot, kiun Li svingos super ĝi.
17 Kaj la lando de Jehuda fariĝos
terurajô por la Egiptoj; ĉiu, kiu re-
memoros ĝin, ektimos, pro la decido
de la Eternulo Cebaot, kiun Li decidis
pri ili.

18 En tiu tempo estos en la lando
Egipta kvin urboj, parolantaj la
lingvon Kanaanan kaj ĵurantaj per
la Eternulo Cebaot; unu havos la
nomon Urbo de Detruo.

19 En tiu tempo estos altaro por la
Eternulo meze de la lando Egipta,
kaj monumento por la Eternulo apud
ĝia limo; 20 kaj ĝi estos signo kaj
atesto pri la Eternulo Cebaot en la
lando Egipta; ĉar ili krios al la
Eternulo pro la premantoj, kaj Li
sendos al ili savanton kaj potenculon,
kiu savos ilin. 21 Kaj la Eternulo
fariĝos konata al la Egiptoj; kaj la
Egiptoj tiam ekkonos la Eternulon,
kaj alportos buĉoferojn kaj farunofer-
ojn, kaj faros sanktajn promesojn al
la Eternulo kaj plenumos. 22 La
Eternulo frapos la Egiptojn, frapos
kaj resanigos; kaj ili returnos sin al
la Eternulo, kaj Li aŭskultos ilian
peton kaj resanigos ilin.

23 En tiu tempo estos vojo de
Egiptujo al Asirio; kaj la Asirianoj
venados en Egiptujon kaj la Egiptoj
en Asirion, kaj la Egiptoj servados
kune kun la Asirianoj.

24 En tiu tempo Izrael estos triope
kun Egiptujo kaj Asirio; estos beno
sur la tero. 25 La Eternulo Cebaot
benos ilin, dirante: Benataj estu Mia
popolo la Egiptoj, kaj Asirio, verko
de Miaj manoj, kaj Mia heredaĵo
Izrael.

20 EN la jaro, kiam Tartan
venis Aŝdodon, kien lin sendis
Sargon, reĝo de Asirio, kaj
li militis kontraŭ Aŝdod kaj prenis
ĝin, 2 en tiu tempo la Eternulo
parolis per Jesaja, filo de Amoc, dir-
ante: Iru, kaj demetu la sakaĵon de
via lumbo, kaj demetu la ŝuojn de
viaj piedoj. Kaj li faris tiel; li iris
nuda kaj nudpieda. 3 Kaj la Etern-
ulo diris: Kiel Mia servanto Jesaja
iris nuda kaj nudpieda por trijara
montrado kaj antaŭdirado pri Egipt-
ujo kaj Etiopujo, 4 tiel la reĝo de
Asirio kondukos la kaptitajn Egiptojn
kaj la ekzilitajn Etiopojn, junulojn
kaj maljunulojn, nudajn kaj nudpied-
ajn kaj kun nudaj hontaj partoj,
malhonore por la Egiptoj. 5 Kaj ili
havos teruron kaj honton pro Etiopujo,
kiun ili fidis, kaj pro Egiptujo, pri
kiu ili fanfaronis. 6 Kaj en tiu
tempo diros la loĝantoj de tiu apud-
mara lando: Jen kia estas nia fidita
lando, kien ni kuris, por serĉi helpon,
por savi nin kontraŭ la reĝo de
Asirio; kiamaniere ni nun savos nin?

21 PROFETAĴO pri la apud-
mara dezerto:
Kiel renversanta de vent-
ego de sudo, li venas el la dezerto,
el lando terura. 2 Kruela vizio
estas montrita al mi: rabanto rabas,
kaj ruiniganto ruinigas. Supreniru,
ho Elam; sieĝu, ho Medujo; ĉiun
ĝemadon mi ĉesigis. 3 Tial mia
lumbo estas plena de doloro; tur-
mentoj kaptis min, kiel turmentoj de
naskantino; mi tordiĝis, kiam mi
aŭdis; mi sentis teruron, kiam mi
vidis. 4 Konsterniĝas mia koro, ter-
uro min frapis; la ĉarma nokto far-
iĝis por mi teruro. 5 Preparu tabl-
on, starigu gardostarantojn, manĝu,
trinku. Leviĝu, princoj, ŝmiru la
ŝildon. 6 Ĉar tiele diris al mi mia
Sinjoro: Iru, starigu observanton;
kion li vidos, li diru. 7 Kaj li vidis
vicojn da ĉevaloj duope, vicojn da
azenoj, vicojn da kameloj; kaj li
aŭskultis atente, kun granda atento.
8 Kaj li ekkriis kiel leono: Mia

sinjoro, mi staris konstante sur mia
observejo dum la tago, kaj sur mia
gardejo mi staris tutajn noktojn;
9 kaj jen venis viro, veturanta sur
duĉevala ĉaro, kaj li ekkrias kaj
diras: Falis, falis Babel, kaj ĉiuj idoloj
de ĝiaj dioj rompiĝis sur la teron.
10 Mia draŝaĵo, kaj filo de mia garb-
ejo! kion mi aŭdis de la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael, tion mi diris
al vi.

11 Profetaĵo pri Duma:
Oni krias al mi el Seir: Gardisto,
kiom da nokto restas? gardisto,
kiom da nokto restas? 12 La gard-
isto diris: Venis la mateno, kaj tamen
estas nokto; se vi volas demandi,
demandu, revenu denove.

13 Profetaĵo pri Arabujo:
En la arbaro Arabuja pasigu la
nokton, karavanoj Dedanaj! 14 El-
portu akvon renkonte al la soifanto,
vi, loĝantoj de la lando Tema, kun
pano renkontu la forkurinton; 15 ĉar
oni forkuras de glavo, de akrigita
glavo, kaj de pafarko streĉita, kaj
de kruela batalo. 16 Ĉar tiele diris
al mi la Sinjoro: Post unu jaro, kiel
la jaro de dungito, malaperos la tuta
gloro de Kedar; 17 kaj la restaĵo
de la heroaj arkpafistoj de Kedar
estos malgranda; ĉar la Eternulo, Dio
de Izrael, diris.

22 PROFETAĴO pri la valo de
vizio:
Kio nun estas al vi, ke vi
ĉiuj iris sur la tegmentojn? 2 Vi,
plena de bruo, urbo tumulta, urbo
gaja, viaj mortigitoj ne estas mortig-
itaj per glavo kaj ne mortis en batalo;
3 ĉiuj viaj ĉefoj kune forkuris de
pafarko; ĉiuj, kiujn oni trovis ĉe
vi, estas ligitaj; ligitaj estas kune
ĉiuj, kiuj forkuris malproksimen.
4 Tial mi diris: Forturnu vin de mi,
mi ploros maldolĉe; ne penu konsoli
min pri la malfeliĉo de la filino de mia
popolo. 5 Ĉar tio estas tago de
konsterno kaj de piedpremado kaj
de konfuzo antaŭ la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, en la valo de vizio;
detruado de muroj kaj vokado al la
montoj. 6 Kaj Elam portis sagujon
en vico da rajdantoj, kaj Kir briligis
ŝildon. 7 Kaj viaj plej bonaj valoj
pleniĝis de ĉaroj, kaj rajdantoj sin
aranĝis antaŭ la pordego. 8 Kaj
oni formetis la kurtenon de Jehuda;
kaj vi rigardis en tiu tago la armilojn
de la arbara domo, 9 kaj vi vidis,
ke estas multe da fendoj en la urbo de
David; kaj vi kolektis la akvon de la
malsupra lageto. 10 Kaj vi kalkulis
la domojn de Jerusalem; kaj vi
detruis la domojn, por fortikigi la
muron. 11 Kaj inter la du muroj vi
faris basenon por la akvo de la
malnova lageto. Sed vi ne direktis
vian rigardon al Tiu, kiu tion faris,
kaj ĝian antikvan Kreinton vi ne
rigardis. 12 Kaj en tiu tago la
Sinjoro, la Eternulo Cebaot, vokis, ke
oni ploru kaj kriu, kaj detranĉu siajn
harojn kaj surmetu sur sin sakaĵon.
13 Jen estas ĝojo kaj gajeco: oni
mortigas bovojn, buĉas ŝafojn; oni
manĝas viandon kaj trinkas vinon,
dirante: Ni manĝu kaj trinku, ĉar
morgaŭ ni mortos. 14 Sed al mia
orelo malkaŝis la Eternulo Cebaot:
Ĉi tiu malbonagado ne estos pardonita
al vi, ĝis vi mortos, diris la Sinjoro,
la Eternulo Cebaot.

15 Tiele diris la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot: Iru, venu al tiu administr-
anto, al Ŝebna, la palacestro, kaj
diru: 16 Kion vi havas ĉi tie?
kaj kiun vi havas ĉi tie, ke vi elhak-
igis al vi ĉi tie tombon? Li elhak-
igas alte sian tombon, li elĉizigas en
la roko loĝejon por si. 17 Jen la
Eternulo forte vin ĵetos kaj forte vin
kaptos; 18 Li volvos vin kaj rulos
kiel globon en vastan landon; tie vi
mortos, tie restos la ĉaroj de via
gloro, vi, malhonoro de la domo de
via sinjoro! 19 Kaj Mi depuŝos vin
de via posteno, kaj el via ofico vi
estos forigita. 20 Kaj en tiu tago
Mi alvokos Mian servanton Eljakim,
filon de Ĥilkija, 21 kaj Mi vestos
lin per via ĥitono kaj zonos per via
zono, kaj vian regadon Mi trans-
donos en lian manon; kaj li estos
patro por la loĝantoj de Jerusalem
kaj por la domo de Jehuda. 22 Kaj
Mi metos la ŝlosilon de la domo de
David sur lian ŝultron; kaj li malferm-
os, kaj neniu fermos; kaj li fermos,
kaj neniu malfermos. 23 Kaj Mi
fortikigos lin kiel najlon sur loko
fidinda, kaj li estos trono de honoro
en la domo de sia patro. 24 Kaj
pendos sur li la tuta gloro de la domo

de lia patro, la infanoj kaj idoj, ĉiuj
malgrandaj vazoj, de la vazoj por
manĝado ĝis la vazoj por trinkado.
25 En tiu tago, diras la Eternulo
Cebaot, estos forigita la najlo, fortik-
igita sur loko fidinda ; ĝi estos romp-
ita kaj falos, kaj pereos la ŝarĝo, kiu
estis sur ĝi ; ĉar la Eternulo diris.

23 PROFETAĴO pri Tiro :
Plorkriu, ho ŝipoj de Tar-
ŝiŝ ; ĉar ĝi estas detruita tiel,
ke restis neniu domo, neniu pordo.
El la lando de la Kitidoj tio estas sciig-
ita al ili. 2 Silentu, ho loĝantoj de
la apudmara lando. Komercistoj de
Cidon, transveturantaj la maron, vin
plenigadis ; 3 sur granda akvo oni
venigadis al ĝi semojn de Ŝiĥor,
rikoltaĵon de Nilo ; kaj ĝi estis
komercejo de la popoloj. 4 Hontu,
Cidon ; ĉar la maro, la mara fortikaĵo
diris : Mi ne havis dolorojn, mi ne
naskis, mi ne edukis knabojn, mi ne
kreskigis knabinojn. 5 Kiam oni
tion aŭdos en Egiptujo, oni ektremos
ĉe la sciigo pri Tiro. 6 Transiru al
Tarŝiŝ, plorkriu, ho loĝantoj de la
apudmara lando. 7 Ĉu tio estas
via gaja urbo, la tre antikva ? ĝiaj
piedoj forportas ĝin, por loĝi mal-
proksime. 8 Kiu decidis tion pri
Tiro, la kronita, kies komercistoj
estas princoj kaj kies negocistoj
estas eminentuloj de la lando ?
9 La Eternulo Cebaot tion decidis,
por malaperigi la majeston de ĉiu
gloro, por humiligi ĉiujn eminentulojn
de la lando. 10 Trapasu vian landon
kiel rivero, ho filino de Tarŝiŝ ; jam
nenio vin zonas. 11 Sian manon Li
etendis super la maron, Li skuis
regnojn ; la Eternulo faris ordonon
pri Kanaan, por ekstermi liajn fortik-
aĵojn. 12 Kaj Li diris : Vi ne plu
estos gaja, vi, senhonorigita virg-
ulino, filino de Cidon ! Leviĝu, trans-
iru al la Kitidoj ; sed ankaŭ tie vi ne
havos trankvilecon. 13 Jen la lando
de la Ĥaldeoj ; ĉi tiu popolo ne ek-
zistis ; la Asiriano ĝin fondis por la
loĝantoj de la dezerto ; ili starigis
sieĝajn turojn, detruis ĝiajn palacojn,
faris ĝin ruino. 14 Plorkriu, ho
ŝipoj de Tarŝiŝ ; ĉar detruita estas via
potenco. 15 En tiu tempo Tiro
estos forgesita dum sepdek jaroj,
kiuj estas kiel la tempo de unu reĝo ;
post la fino de la sepdek jaroj estos
kun Tiro tio, kion oni kantas pri
malĉastistino : 16 Prenu la harpon,
ĉirkaŭiru la urbon, ho forgesita
malĉastistino ; ludu bone, kantu multe,
por ke oni rememoru vin. 17 Kaj
post la fino de la sepdek jaroj la
Eternulo vizitos Tiron, kiu denove
ricevados promalĉastajn donacojn kaj
malĉastados kun ĉiuj regnoj de la
mondo sur la supraĵo de la tero.
18 Kaj ĝia komercenspezo kaj ĝiaj
promalĉastaj donacoj estos konsekr-
itaj al la Eternulo ; ili ne estos
kolektataj en trezorejon nek kon-
servataj ; sed por tiuj, kiuj loĝas antaŭ
la vizaĝo de la Eternulo, estos ĝia
komercenspezo, por ke ili manĝu
sate kaj havu belajn vestojn.

24 JEN la Eternulo dezertigas
la landon kaj ruinigas ĝin kaj
ŝanĝas ĝian aspekton kaj
disĵetas ĝiajn loĝantojn. 2 Kaj estos
al la popolo kiel al la pastro, al la
servisto kiel al lia mastro, al la serv-
istino kiel al ŝia mastrino, al la aĉet-
anto kiel al la vendanto, al la prunte-
donanto kiel al la pruntepreninto,
al la ŝuldanto kiel al la kreditoro.
3 Tute dezertigita estos la lando kaj
tute prirabita ; ĉar la Eternulo tion
diris. 4 Funebras kaj velkas la
lando, senfortiĝas kaj velkas la
mondo, senfortiĝas la eminentuloj de
la popolo de la lando. 5 Kaj la tero
estas malpurigita de siaj loĝantoj ; ĉar
ili malobeis la instruon, ŝanĝis la
leĝon, detruis la eternan interligon.
6 Pro tio malbeno konsumis la teron,
kaj kulpiĝis tiuj, kiuj loĝas sur ĝi ;
pro tio forbrulis la loĝantoj de la
lando kaj restis malmulte da homoj.
7 Malgaja estas la mosto, sensukiĝis
la vinbero, ĝemas ĉiuj ĝojintoj.
8 Ĉesiĝis la gajeco de tamburinoj,
malaperis la bruo de gajuloj, ĉesiĝis
la gajeco de harpo. 9 Oni ne
trinkas vinon ĉe kantado ; maldolĉa
estas ebriigaĵo por siaj trinkantoj.
10 Ruinigita estas la dezerta urbo ;
ĉiuj domoj estas fermitaj tiel, ke oni
ne povas eniri. 11 Oni ploras sur la
stratoj pri vino ; mallumiĝis ĉia ĝojo,
malaperis la gajeco de la lando.
12 En la urbo restis dezerteco, kaj la
pordegoj disbatitaj estas ruinigitaj.
13 Ĉar tiel estos meze de la lando,
meze de la popoloj : kiel post frukto-
skuo de olivarbo, kiel estas al la

restintaj beroj post la fino de la
vinberrikolto. 14 Ili levos sian voĉon
kaj ĝojkrios, pri la majesto de la
Eternulo ili krios de la maro. 15 Tial
en la regionoj orientaj gloru la
Eternulon, sur la insuloj de la maro
la nomon de la Eternulo, Dio de
Izrael.
16 De la rando de la tero ni aŭdis
kantadon: Gloro al la justulo; sed
mi diras: Ho mi malfeliĉa, ho mi
malfeliĉa, ve al mi! rabis rabistoj,
kaj per granda rabado ili rabis.
17 Teruro, kavo, kaj kaptilo trafos
vin, ho loĝantoj de la tero. 18 Kaj
tiu, kiu forkuros de la voĉo de la
teruro, falos en kavon; kaj kiu eliros
el la kavo, trafos en la kaptilon; ĉar
la aperturoj de alte malfermiĝis kaj la
fundamento de la tero ekskuiĝis.
19 Forte diskrevis la tero, forte
dispeciĝis la tero, forte skuiĝis la
tero. 20 Ŝanceliĝas la tero kiel
ebriulo, kaj balanciĝas kiel hamako;
kaj pezas sur ĝi ĝia krimeco; kaj ĝi
falis, kaj ne plu leviĝos.
21 Kaj en tiu tempo punos la
Eternulo la taĉmentojn de la alto en
la ĉielo kaj la reĝojn de la tero sur la
tero. 22 Kaj ili estos kolektitaj
kune, ligitaj en malliberejo, kaj ili
estos enŝlositaj en ŝlositejo, kaj post
longa tempo ili estos punitaj. 23 Kaj
ruĝiĝos la luno, kaj hontos la suno,
kiam la Eternulo Cebaot ekreĝos
sur la monto Cion kaj en Jerusalem,
kaj Lia gloro aperos antaŭ Liaj plej-
aĝuloj.

25 HO Eternulo, Vi estas mia
Dio; mi gloros Vin, mi laŭdos
Vian nomon; ĉar Vi faris
miraklon; decidoj antikvaj fariĝis
efektivaĵoj kaj veraĵoj. 2 Ĉar Vi
faris el urbo amason da ŝtonoj; urbon
fortikigitan Vi faris ruino; la kasteloj
de la barbaroj ne plu prezentas urbon
kaj neniam rekonstruiĝos. 3 Pro
tio gloros Vin popolo potenca, urbo
de fortaj gentoj Vin timos. 4 Ĉar
Vi fariĝis fortikaĵo por senhavulo,
fortikaĵo por malriĉulo en lia miz-
ero, rifuĝejo kontraŭ pluvego, ombro
kontraŭ varmego; ĉar la spirito de
potenculoj estas kiel pluvego kontraŭ
muron. 5 Kiel varmegon en dezerto
Vi kvietigis la malhumilecon de la
barbaroj; kiel varmego per ombro de
nubo estas mallaŭtigita la kantado de
la potenculoj. 6 Kaj la Eternulo
Cebaot faros por ĉiuj popoloj sur tiu
monto festenon el grasaĵoj, festenon
el bona vino, el grasaĵoj sukoplenaj,
el vinoj ne fermentintaj. 7 Kaj Li
forigos sur tiu monto la kovrilon, kiu
kovras ĉiujn popolojn, kaj la kurtenon,
kiu estas etendita super ĉiuj gentoj.
8 Li neniigos la morton por ĉiam; kaj
la Sinjoro, la Eternulo, forviŝos la
larmojn de ĉiuj vizaĝoj, kaj la honton
de Sia popolo Li forigos de la tuta
tero; ĉar la Eternulo tion diris.
9 Kaj oni diros en tiu tago: Jen
estas nia Dio, al kiu ni esperis, kaj
Li nin savis; jen estas la Eternulo,
al kiu ni esperis, ni ĝoju kaj estu
gajaj pro Lia savo. 10 Ĉar haltos la
mano de la Eternulo sur tiu monto;
tiam Moab estos dispremita sur sia
loko, kiel pajlo estas dispremata en
sterka koto. 11 Kaj se li etendos
siajn manojn meze de ĝi, kiel naĝanto
etendas, por naĝi, tiam humiliĝos lia
fiereco kune kun la lerteco de liaj
manoj. 12 Kaj viajn altajn fortikajn
murojn Li renversos, malaltigos, ĵetos
sur la teron al la polvo.

26 EN tiu tago la jena kanto
estos kantata en la lando
Juda: Ni havas urbon potenc-
an; savon Li starigas kiel murojn kaj
remparon. 2 Malfermu la pordeg-
ojn, por ke eniru la popolo justa,
konservanta la fidelecon. 3 Por la
fidmensulo Vi konservos pacon ab-
solutan; ĉar Vin li fidas. 4 Fidu la
Eternulon por ĉiam; ĉar en Dio, la
Eternulo, estas roko eterna. 5 Ĉar
Li ĵetis malsupren loĝantojn de la
altaĵo, urbon alte leviĝintan; Li
malaltigis ĝin, malaltigis ĝis la tero,
ĵetis ĝin al la polvo. 6 Piedo ĝin
premas, la piedoj de malriĉuloj, la
plandoj de senhavuloj. 7 La vojo
de justulo estas rekta; Vi, Pravulo,
ebenigas la vojon de justulo. 8 Eĉ
sur la vojo de Via juĝo, ho Eternulo,
ni esperis al Vi; Vian nomon kaj la
memoron pri Vi sopiris nia animo.
9 Per mia animo mi sopiris Vin en la
nokto, per mia spirito en mia interno
mi serĉis Vin matene; ĉar dum Via
juĝado sur la tero la loĝantoj de la
mondo lernis justecon. 10 Se mal-
virtulo estas indulgata, li ne lernas
justecon; en lando de justeco li agas
maljuste kaj ne rigardas la majeston
de la Eternulo.
11 Ho Eternulo, levita estis Via

mano, sed ili ne vidis tion ; ili ekvidos
kun honto Vian ĵaluzon pri la popolo ;
Via flama kolero kontraŭ Viaj mal-
amikoj formanĝos ilin. 12 Ho Etern-
ulo, Vi starigos por ni pacon ; ĉar
ankaŭ ĉiujn niajn aferojn Vi faris
por ni. 13 Ho Eternulo, nia Dio !
regis super ni sinjoroj krom Vi, sed
nur per Vi ni gloras Vian nomon.
14 Ili mortis kaj ne reviviĝos, ili estas
malvivuloj kaj ne releviĝos ; ĉar Vi
ilin punis kaj ekstermis, kaj Vi mal-
aperigis ĉiun memoron pri ili. 15 Vi
multigis la popolon, ho Eternulo,
Vi multigis la popolon ; Vi gloriĝis
vaste sur ĉiuj finoj de la tero.

16 Ho Eternulo, en mizero ili re-
memoris Vin, ili preĝis mallaŭte,
kiam Vi ilin punis. 17 Kiel graved-
ulino ĉe la alproksimiĝo de la naskado
turmentiĝas kaj krias en siaj doloroj,
tiel ni estis antaŭ Vi, ho Eternulo.
18 Ni estis gravedaj, ni turmentiĝis,
ni naskis kvazaŭ venton ; savon ni
ne venigis al la tero, kaj ne falis la
loĝantoj de la mondo. 19 Reviviĝos
Viaj mortintoj, miaj kadavroj relev-
iĝos. Vekiĝu kaj ĝoju vi, kuŝantaj
en la tero ; ĉar roso sur kreskaĵoj
estas Via roso, kaj la tero elĵetos la
mortintojn.

20 Iru, mia popolo, eniru en viajn
ĉambrojn kaj ŝlosu viajn pordojn
post vi ; kaŝu vin por mallonga
momento, ĝis pasos la kolero. 21 Ĉar
jen la Eternulo eliros el Sia loko,
por puni la malbonagojn de la loĝ-
antoj de la tero ; kaj la tero malkaŝos
sian sangon kaj ne plu kovros siajn
mortigitojn.

27 EN tiu tago la Eternulo
punos per Sia peza kaj
granda kaj forta glavo la
levjatanon, la serpenton eltordiĝ-
eman, kaj la levjatanon, la serpenton
kurbiĝantan ; kaj Li mortigos la
drakon, kiu estas en la maro.

2 En tiu tago kantu pri ĝi, pri
la kara vinberĝardeno : 3 Mi, la
Eternulo, estas ĝia gardanto ; ĉiu-
momente Mi trinkigas ĝin ; por ke
neniu ĝin difektu, Mi gardas ĝin tage
kaj nokte. 4 Ĉu Mi ne havas
koleron ? ĉu iu elmetus batale kon-
traŭ Mi dornojn kaj pikarbustojn ?
Mi elpaŝus kontraŭ ilin, kaj ĉiujn
kune forbruligus. 5 Nur en la okazo,
se oni serĉus Mian defendon, por fari
pacon kun Mi, oni farus kun Mi pacon.

6 En la estonteco Jakob enradikiĝos ;
Izrael ekfloros kaj ellasos verdajn
branĉojn ; kaj ili plenigos la mondon
per fruktoj.

7 Ĉu li estis frapata tiel, kiel estis
frapataj liaj frapantoj ? aŭ ĉu li estas
mortigita tiel, kiel estas mortigitaj
liaj mortigitoj ? 8 Nur kiam la
mezuro tro pleniĝis, Vi punis lin per
ekzilo : Li elpelis lin per Sia potenca
blovo en la tago de orienta vento.
9 Tial tiamaniere estos forviŝita la
malbonagado de Jakob ; kaj la tuta
frukto de la forigo de lia peko kon-
sistos en tio, ke li faros ĉiujn ŝtonojn
de la altaroj kiel dispeciĝintaj kalk-
ŝtonoj, ke ne plu restu la sanktaj
stangoj kaj la idoloj de la suno.
10 Ĉar urbo fortikigita estos solec-
igita, loĝloko estos forlasita kaj
forrestigita kiel dezerto ; tie paŝtiĝos
bovido, tie ĝi ripozos kaj formanĝos
ĝiajn kreskaĵojn. 11 Kiam sekiĝos
ĝiaj branĉoj, oni ilin rompos ; venos
virinoj kaj forbruligos ilin. Ĉar tio
ne estas popolo prudenta, tial ĝia
Kreinto ne kompatos ĝin, kaj ĝia
Farinto ĝin ne indulgos.

12 Kaj en tiu tago la Eternulo
debatos la fruktojn, komencante de
la fluo de la Rivero ĝis la torento de
Egiptujo ; kaj vi, ho Izraelidoj, estos
kolektitaj unu post unu.

13 Kaj en tiu tago oni ekblovos per
granda trumpeto, kaj venos tiuj, kiuj
perdiĝis en la lando Asiria kaj kiuj
estis elpelitaj en la landon Egiptan,
kaj ili adorkliniĝos antaŭ la Eternulo
sur la sankta monto en Jerusalem.

28 VE al la fiera krono de la
ebriuloj de Efraim ! ilia bela
majesto estas velkinta floro;
sur la supro de grasa kampo ili estas
senkonsciigitaj de vino. 2 Jen la
Sinjoro havas fortulon kaj potenculon ;
kiel hajla pluvego, kiel pereiga vent-
ego, kiel inundo de forta disverŝ-
iĝinta akvo, li potence ĵetos ilin sur la
teron. 3 Per piedoj estos premata
la fiera krono de la ebriuloj de Efraim.
4 Kaj ilia bela majesto fariĝos velk-
inta floro sur la supro de grasa
kampo, kiel figo antaŭ la somero ;
kiam la vidanto ĝin ekvidas, li, apenaŭ
preninte ĝin en la manon, tuj ĝin
englutas. 5 En tiu tago la Eternulo
Cebaot estos majesta krono kaj bela
diademo por la restaĵo de Sia popolo,

6 kaj spirito de justeco por la sid-
antoj en la juĝejo, kaj forto por tiuj,
kiuj rebatas la batalon al la pordego.
7 Sed ankaŭ ĉi tiuj ŝanceliĝas de
vino kaj balanciĝas de drinkaĵo;
pastro kaj profeto ŝanceliĝas de
drinkaĵo, senkonsciiĝas de vino, vagas
pro drinkaĵo, eraras en la vidado,
falpuŝiĝas ĉe la juĝa verdikto. 8 Ĉar
ĉiuj tabloj estas plenaj de vomaĵo
kaj malpuraĵo, mankas jam loko.
9 Al kiu li instruas scion, kaj al kiu
li aŭdigas predikon? ĉu al forpren-
itaj for de lakto, al demamigitoj?
10 Ĉar ordono post ordono, ordono
post ordono; regulo post regulo,
regulo post regulo; iom tie, iom ĉi tie.
11 Per balbutantaj lipoj kaj per
lingvo fremda Li parolos al ili,
12 Tiu, kiu diris al ili: Jen estas
ripozejo, lasu la laculon ripozi; kaj
jen estas trankviligo; sed ili ne volis
aŭskulti. 13 Kaj aperos al ili la
vorto de la Eternulo, ordono post
ordono, ordono post ordono, regulo
post regulo, regulo post regulo, iom
tie, iom ĉi tie; por ke ili iru kaj falu
dorsen kaj rompiĝu kaj enretiĝu kaj
kaptiĝu.
14 Tial aŭskultu la vorton de la
Eternulo, vi, mokistoj, regantoj de
tiu popolo, kiu estas en Jerusalem.
15 Ĉar vi diras: Ni faris interligon
kun la morto, kaj kun Ŝeol ni faris
interkonsenton; kiam la frapanta
vipo estos trapasanta, ĝi nin ne
atingos, ĉar mensogon ni faris nia
rifuĝejo kaj per malvero ni nin kovros.
16 Pro tio tiele diris la Sinjoro, la
Eternulo: Jen Mi por fundamento
kuŝigas ŝtonon en Cion, ŝtonon
elprovitan, bazangulan, valoregan,
fortikigitan fundamenton; la fidanto
ne maltrankviliĝu. 17 Kaj Mi faros
justecon la mezurŝnuro, kaj veron
la vertikalo; kaj hajlo forbatos la
rifuĝejon de mensogo, kaj la kaŝ-
ejon forportos akvo. 18 Kaj forigita
estos via interligo kun la morto, kaj
via interkonsento kun Ŝeol ne ten-
iĝos; kiam la frapanta vipo estos
trapasanta, vi estos frakasata de ĝi.
19 Ĉiufoje, kiam ĝi trairos, ĝi kaptos
vin; ĉar ĉiutage ĝi trairos, tage kaj
nokte, kaj terura estos la klarigo, kiun
ĝi donos. 20 Ĉar tro mallonga estos
la lito, por sin etendi; kaj la litkovrilo
estos tro mallarĝa, por sin enkovri.
21 Ĉar la Eternulo leviĝos, kiel sur
la monto Peracim, Li koleros, kiel en
la valo Gibeona, por plenumi Sian
faron, Sian eksterordinaran faron,
kaj fari Sian laboron, Sian ekster-
ordinaran laboron. 22 Kaj nun ne
moku, por ke viaj katenoj ne plifort-
iĝu; ĉar mi aŭdis, ke de la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, tio estas neŝanĝ-
eble decidita pri la tuta lando.
23 Atentu, kaj aŭskultu mian voĉon;
konsideru, kaj aŭskultu mian parolon.
24 Ĉu ĉiutage la plugisto plugas por
semado, sulkarandas kaj erpas sian
kampon? 25 Kiam li ebenigis ĝian
supraĵon, li disŝutas ja nigelon kaj
disĵetas kuminon kaj metas tritikon
laŭ vicoj kaj hordeon en la difinitan
lokon kaj spelton ĉe la limoj. 26 Tian
ordon lernigis al li lia Dio, Li instruis
lin. 27 Ĉar ne per fera draŝilo oni
draŝas nigelon, kaj oni ne rulas radon
de ĉaro sur kumino; sed per
bastono oni elbatas nigelon, kaj
kuminon per vergo. 28 Greno estas
draŝata; sed ne eterne oni ĝin draŝas;
oni frapas ĝin per la rado de sia ĉaro,
sed per siaj ĉevaloj oni ĝin ne dis-
premas. 29 Ankaŭ ĉi tio venas de la
Eternulo Cebaot; mirinda estas Lia
decido, granda estas Lia saĝeco.

29 VE al Ariel, al Ariel, al la
urbo, en kiu sidis David!
aldonu jaron al jaro, la festoj
faru sian ciklon. 2 Mi premos Ariel-
on, kaj estos ĝemado kaj malĝojo;
kaj li estos al Mi vera Ariel. 3 Kaj
Mi sieĝos vin ĉirkaŭe, kaj Mi premos
vin per remparo, kaj Mi starigos
kontraŭ vi turojn. 4 Kaj vi parolos
malalte el sub la tero, kaj el sub la
polvo vi murmuros viajn vortojn; kaj
via voĉo estos kiel voĉo de ventro-
parolisto el sub la tero, kaj el sub la
polvo vi flustros viajn vortojn. 5 Sed
la multego de viaj malamikoj estos
kiel subtila polvo, kaj la multo de la
premantoj estos kiel disfluganta gren-
ventumaĵo; kaj tio fariĝos subite, ne-
atendite. 6 De la Eternulo Cebaot
vi estos punata kun tondro kaj ter-
tremo kaj granda bruo, kun ventego
kaj turnovento kaj konsumeganta
fajra flamo. 7 Kaj kiel sonĝo, kiel
nokta vizio estos la multo de la
popoloj, kiuj batalos kontraŭ Ariel
kaj kontraŭ ĉiuj liaj fortikaĵoj kaj
kiuj premos lin. 8 Kiel malsatanto
sonĝas, ke li manĝas, sed li vekiĝas,

kaj lia interno estas malplena; kaj
kiel soifanto sonĝas, ke li trinkas,
sed li vekiĝas, kaj li estas senforta
kaj lia animo forte soifas: tiel estos
kun la multego de ĉiuj popoloj, kiuj
batalos kontraŭ la monto Cion.
9 Haltu kaj miru, ŝajnigu vin blindaj
kaj blindiĝu. Ili ebriiĝis, sed ne de
vino; ili ŝanceliĝas, sed ne de drink-
aĵo. 10 Ĉar la Eternulo verŝis sur
vin spiriton de profunda dormo kaj
fermis viajn okulojn, vualis la profet-
ojn kaj viajn estrojn, la viziistojn.
11 Kaj ĉia vizio estos por vi kiel la
vortoj de libro sigelita, kiun oni donas
al homo, kiu povoscias legi, dirante
al li: Volu legi ĉi tion: sed li
respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas
sigelita. 12 Sed kiam oni donas la
libron al homo, kiu ne povoscias legi,
dirante al li: Volu legi ĉi tion, li
respondas: Mi ne povoscias legi.
13 Kaj la Sinjoro diris: Ĉar ĉi tiu
popolo alproksimiĝas per sia buŝo kaj
honoras Min per siaj lipoj, sed ilia
koro estas malproksime de Mi, kaj
ilia timo antaŭ Mi estas nur lernita
ordono de homoj: 14 tial Mi plue
agos mirinde kun ĉi tiu popolo, Mi
agos tre mirinde; kaj pereos la saĝeco
de ĝiaj saĝuloj, kaj la kompetenteco
de ĝiaj kompetentuloj malaperos.
15 Ve al tiuj, kiuj profunde kaŝas
antaŭ la Eternulo la intencojn, kaj
kies faroj estas en mallumo, kaj kiuj
diras: Kiu nin vidas? kaj kiu scias
pri ni? 16 Ho, via perverseco! Ĉu
la potfaristo estas rigardata kiel egala
al la argilo? ĉu faritaĵo diras pri sia
farinto: Li min ne faris? kaj ĉu kre-
itaĵo diras pri sia kreinto: Li ne estas
kompetenta? 17 Sed jen baldaŭ,
post mallonga tempo, Lebanon ali-
formiĝos en fruktoportan kampon, kaj
la fruktoporta kampo estos rigard-
ata kiel arbaro. 18 Kaj en tiu tago
la surduloj aŭdos la vortojn de la libro,
kaj la okuloj de la blinduloj ekvidos
tra mallumo kaj nokto. 19 Kaj la
mizeruloj havos grandan ĝojon en la
Eternulo, kaj la homoj malriĉaj tri-
umfos en la Sanktulo de Izrael.
20 Ĉar malaperos premanto, kaj ne
plu ekzistos blasfemanto, kaj eks-
termitaj estos ĉiuj zorgantoj pri mal-
bonagoj, 21 kiuj pekigas homojn
per vorto kaj faras insidojn kon-
traŭ juĝopetanto ĉe la pordego kaj
trompe forpuŝas justulon. 22 Pro
tio tiele diris pri la domo de Jakob
la Eternulo, kiu elaĉetis Abrahamon:
Nun Jakob ne hontos, kaj nun lia
vizaĝo ne paliĝos. 23 Ĉar kiam li
vidos meze de si siajn infanojn, la
faron de Miaj manoj, ili honoros Mian
nomon kaj honoros la Sanktulon de
Jakob kaj respektos la Dion de
Izrael. 24 Kaj la spirite-erarantoj
ricevos prudenton, kaj la malpac-
emuloj akceptos instruon.

30 VE al la filoj malobeemaj,
diras la Eternulo, kiuj faras
interkonsilojn, sed sen Mi,
kaj arangâs interkonsentojn, sed sen
Mia spirito, por aligi pekon al peko,
2 kaj kiuj iras Egiptujon, ne de-
mandinte Mian buŝon, por defendi
sin per defendo de Faraono kaj kaŝi
sin en la ombro de Egiptujo! 3 Sed
la defendo de Faraono estos por vi
honto, kaj la kaŝiĝo en la ombro
de Egiptujo—malhonoro. 4 Ĉar liaj
princoj estis en Coan, kaj liaj senditoj
venis en Ĥaneson. 5 Ĉiuj hontos
pro la popolo, kiu ne servis al ili por
helpo, nek por utilo, sed nur por
honto kaj malhonoro.
6 Jen oni vidas ŝarĝojn sur bestoj
en sudo, en lando de mizero kaj
suferoj, kie estas leonino kaj leono,
vipuro kaj fluganta serpento; ili
forportas sur la dorso de junaj azenoj
siajn riĉaĵojn kaj sur la ĝibo de
kameloj siajn trezorojn al popolo,
kiu ne povas utili. 7 La helpo de la
Egiptoj estas vanta kaj vana; tial Mi
diris pri tio: Ili fanfaronas, sidante
hejme. 8 Nun iru, skribu tion al ili
sur tabelo kaj desegnu tion en libro,
por ke tio restu por la tempo estonta,
por ĉiam, por eterne. 9 Ĉar tio
estas popolo malobeema, filoj mensog-
aj, filoj, kiuj ne volas aŭskulti instruon
de la Eternulo. 10 Ili diras al la
antaŭvidistoj: Ne antaŭvidu; kaj al la
profetoj: Ne profetu al ni la veron,
parolu al ni flataĵojn, profetu al ni
gajaĵon; 11 flankiĝu for de la vojo,
dekliniĝu de la irejo, forigu de
antaŭ ni la Sanktulon de Izrael.
12 Tial tiele diras la Sanktulo de
Izrael: Ĉar vi malŝatas tiun vorton
kaj fidas maljustaĵon kaj trompon
kaj apogas vin sur ĉi tio: 13 tial
ĉi tiu kulpo estos por vi kiel fendo,
minacanta disfalon kaj montranta
sin sur alta muro, kies falo estos

subita, neatendita. 14 Kaj Li frakas-
os ĝin, kiel oni frakasas argilan vazon,
frakasos senindulge, tiel ke en ĝiaj
rompopecoj ne troviĝos vazopeco, por
preni fajron de la fajrujo aŭ ĉerpi
akvon el akvujo. 15 Ĉar tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo, la Sanktulo
de Izrael: Per pento kaj trankvileco
vi saviĝus, en kvieteco kaj fido estus
via forto; sed vi ne volis. 16 Vi
diris: Ne, ni forkuros sur ĉevaloj;
tial vi forkuros; kaj: Sur rapiduloj
ni forrajdos; tial rapidaj estos viaj
persekutantoj. 17 De la minaco de
unu forkuros tuta milo, de la minaco
de kvin vi ĉiuj forkuros, ĝis vi restos
kiel signo sur la supro de monto kaj
kiel flago sur monteto. 18 Tial la
Eternulo atendos, antaŭ ol Li vin
korfavoros, kaj tial Li leviĝos, antaŭ
ol Li vin kompatos; ĉar la Eternulo
estas Dio de juĝo; feliĉaj estas ĉiuj,
kiuj fidas Lin.
19 Ĉar, ho popolo de Cion, loĝantoj
de Jerusalem, vi ne plu ploros; Li
korfavoros vin, kiam vi plorkrios;
kiam Li aŭdos vin, Li respondos al
vi. 20 Kaj la Sinjoro donos al vi
panon en la mizero kaj akvon en la
premado; kaj ne plu kaŝiĝos viaj
instruantoj, kaj viaj okuloj vidos viajn
instruantojn. 21 Kaj kiam vi de-
kliniĝos ĉu dekstren, ĉu maldekstren,
viaj oreloj aŭdos vortojn diratajn
malantaŭ vi: Jen estas la vojo, iru
laŭ ĝi. 22 Kaj vi rigardos kiel
malpuran la arĝentan tegon de viaj
statuoj kaj la oran kovron de viaj
idoloj; vi forĵetos ilin kiel malpur-
aĵon, vi diros al ili: For! 23 Kaj Li
donos pluvon al via semo, kiun vi
semos sur la kampo, kaj panon,
produkton de la tero, kaj ĝi estos
sukoplena kaj grasa; sur vasta paŝt-
ejo paŝtiĝos tiam viaj brutoj. 24 Kaj
la bovoj kaj junaj azenoj, kiuj pri-
laboros la teron, manĝos miksitan
nutraĵon, ŝutitan per kribrilo kaj
ŝovelilo. 25 Kaj sur ĉiu alta monto
kaj sur ĉiu alta monteto estos riveroj,
torentoj da akvo, en la tago de la
granda mortigado, kiam falos la
turoj. 26 Kaj la lumo de la luno
estos kiel la lumo de la suno, kaj la
lumo de la suno estos sepoble pli
granda, kiel la lumo de sep tagoj, en
tiu tempo, kiam la Eternulo bandaĝos
la difektojn de Sia popolo kaj resan-
igos ĝiajn vundojn.
27 Jen la nomo de la Eternulo
venas de malproksime; Lia kolero
flamas kaj estas pezega; Lia buŝo
estas plena de indigno, kaj Lia lango
estas kiel fajro ekstermanta; 28 kaj
Lia spiro estas kiel torento disverŝiĝ-
inta, kiu atingas ĝis la kolo, por tra-
kribri la popolojn per kribrilo de
pereo; kaj erariga brido estos sur la
makzeloj de la popoloj. 29 Kantado
estos ĉe vi, kiel en la nokto de
celebrado de festo; kaj kora ĝojo,
kiel ĉe tiu, kiu iras kun fluto, por veni
sur la monton de la Eternulo al la
Roko de Izrael. 30 Kaj la Eternulo
aŭdigos Sian majestan voĉon, kaj la
pezon de Sia brako Li vidigos en
bolanta kolero kaj en flamo de eks-
termanta fajro, en ventego kaj pluv-
ego kaj ŝtona hajlo. 31 Ĉar ek-
tremos la Asiriano de la voĉo de la
Eternulo, kiu frapos lin per la vergo.
32 Kaj penetranta estos ĉiu ekbato
per la bastono, kiun la Eternulo
faligos sur lin kun tamburinoj kaj
harpoj; kaj per bataloj senhaltaj Li
batalos kontraŭ li. 33 Ĉar delonge
estas preparita la bruligejo; ĝi estas
preta ankaŭ por la reĝo, profundig-
ita, vastigita; ĝia lignaro enhavas
multe da fajro kaj ligno; la blovo de la
Eternulo ekbruligos ĝin kiel torenton
da sulfuro.

31 VE al tiuj, kiuj iras Egipt-
ujon, por serĉi helpon, kaj
esperas je ĉevaloj, kaj fidas
ĉarojn, ĉar estas multe da ili, kaj
rajdantojn, ĉar ili estas fortaj; sed ili
ne rigardas al la Sanktulo de Izrael
kaj ne demandas la Eternulon.
2 Sed Li estas saĝa, kaj Li venigas
malfeliĉon, kaj Siajn vortojn Li ne
reprenas; kaj Li leviĝos kontraŭ la
domo de la malpiuloj kaj kontraŭ
la helpanto de malbonagantoj. 3 La
Egiptoj estas ja homoj, ne Dio; kaj
iliaj ĉevaloj estas karno, ne spirito.
Kiam la Eternulo etendos Sian manon,
tiam falpuŝiĝos la helpanto kaj falos
la helpato, kaj ĉiuj kune pereos.
4 Ĉar tiele diris al mi la Eternulo:
Kiel leono aŭ leonido blekegas super
sia rabaĵo, kaj, se eĉ oni kunvokus
kontraŭ ĝin multon da paŝtistoj,
ĝi ne timas ilian voĉon kaj ne humil-
iĝas antaŭ ilia bruado, tiel la Eternulo
Cebaot malsupreniros, por batali pro
la monto Cion kaj pro ĝia altaĵo.

5 Kiel birdoj per siaj flugiloj, tiel la
Eternulo Cebaot defendos Jeru-
salemon, defendos kaj savos, indulgos
kaj liberigos. 6 Revenu al Tiu, de
kiu tiel profunde defalis la filoj de
Izrael. 7 Ĉar en tiu tago ĉiu for-
ĵetos siajn idolojn arĝentajn kaj siajn
idolojn orajn, kiujn viaj manoj faris
al vi por peko. 8 Kaj la Asiriano
falos de glavo ne vira, kaj glavo ne
homa lin ekstermos; kaj li forkuros
de glavo, kaj liaj junuloj fariĝos tri-
buto. 9 Kaj lia forto forkuros pro
timo, kaj liaj princoj ektremos antaŭ
standardo, diras la Eternulo, kies
fajro estas sur Cion kaj kies fajrejo
estas en Jerusalem.

32 JEN kun justeco regos reĝo,
kaj princoj administros laŭ-
leĝe. 2 Kaj ĉiu estos kiel
ŝirmilo kontraŭ vento, kiel rifuĝejo
kontraŭ pluvego, kiel torentoj da
akvo en la stepo, kiel ombro de peza
roko en lando dezerta. 3 La okuloj
de vidantoj ne estos fermitaj, kaj la
oreloj de aŭdantoj atentos. 4 Kaj
la koro de senprudentuloj lernos
scion, kaj la lango de balbutantoj
parolos rapide kaj klare. 5 Oni ne
plu nomos malnoblulon noblulo, kaj
pri avarulo oni ne plu diros, ke li
estas bonfaranto. 6 Ĉar malnoblulo
parolas malnoblaĵon, kaj lia koro faras
malbonagojn, agante hipokrite kaj
parolante pri la Eternulo malveraĵon,
senmanĝigante la animon de mal-
satanto kaj forprenante trinkaĵon de
soifanto. 7 La iloj de malpiulo estas
malbonaj; li havas intencojn malvirt-
ajn, por pereigi malriĉulojn per vortoj
mensogaj, eĉ kiam la senhavulo diras
pravaĵon. 8 Sed noblulo havas
intencojn noblajn, kaj li restas en
nobleco.

9 Virinoj senzorgaj, leviĝu, aŭs-
kultu mian voĉon; filinoj ne pens-
antaj pri danĝero, atentu miajn
vortojn. 10 Post tagoj kaj jaro vi
ektremos, ho senzorgulinoj; ĉar finita
estos la vinberrikolto, ne plu estos
enkolektado de fruktoj. 11 Mal-
trankviliĝu, ho senzorgaj; ektremu,
ne pensantaj pri danĝero; senvestiĝu
kaj nudigu vin kaj zonu la lumbojn.
12 Oni ploros pri la abundo, pri la
ĉarmaj kampoj, pri la fruktoriĉaj
vinberĝardenoj. 13 Sur la tero de
mia popolo kreskos pikarbustoj kaj
dornoj, ankaŭ sur ĉiuj domoj de gajeco
de la brua urbo. 14 Ĉar la palacoj
estos forlasitaj, la bruo de la urbo
malaperos, la fortikaĵoj kaj turoj
fariĝos por ĉiam anstataŭaĵo de
kavernoj, ĝojloko por sovaĝaj azenoj,
paŝtiĝejo por brutaroj; 15 ĝis verŝ-
iĝos sur nin spirito de supre kaj la
dezerto fariĝos fruktodona kampo kaj
la fruktodona kampo estos rigardata
kiel arbaro. 16 Kaj justeco ekloĝos
en la dezerto, kaj vero sidos sur
la fruktodona kampo. 17 Kaj pro-
dukto de justeco estos paco, kaj
akiro de justeco estos trankvileco kaj
sendanĝereco por ĉiam. 18 Kaj mia
popolo loĝos en loĝejo paca kaj en
sidejoj sendanĝeraj kaj en ripozejoj
senzorgaj, 19 kaj disŝutiĝos kiel
hajlo sur la deklivoj de arbaro, kaj
malsupre en la valo etendiĝos la
urbo. 20 Feliĉaj estas vi, kiuj semas
super ĉiu akvo, kiuj lasas en liber-
eco la piedojn de la bovo kaj de la
azeno.

33 VE al vi, kiu rabas kaj mem
ne estas prirabita, kaj kiu
perfidas kaj mem ne estas
perfidita! Kiam vi finos la rabadon,
vi mem estos prirabita; kiam vi
ĉesos perfidi, vi mem estos perfidita.
2 Ho Eternulo, korfavoru nin! je Vi
ni esperas; estu ilia brako ĉiumatene
kaj nia savo en la tempo de mizero.
3 De la sono de tondro forkuris
popoloj, de Via majesto diskuris
gentoj. 4 Kaj kolektita estos via
rabakiro, kiel kolektas vermoj; kaj
oni kuros post ĝi, kiel kuras akridoj.
5 La Eternulo altiĝis, ĉar Li loĝas
alte; Li plenigas Cionon per justeco
kaj vero. 6 Saĝo kaj scio, forto de
via savo, estos la garantiaĵo de via
estonteco; timo antaŭ la Eternulo
estos lia trezoro.
7 Jen iliaj fortuloj plorkrias ekstere,
la anoncantoj de paco ploras mal-
dolĉe; 8 la vojoj senhomiĝis, voj-
iranto jam ne pasas; li rompis la
interligon, malestimis la urbojn, ne
ŝatis la homojn. 9 Funebras, mal-
ĝojas la tero; hontigita estas Lebanon
kaj velkas; Ŝaron fariĝis kiel dezerto;
Baŝan kaj Karmel senfoliiĝis.
10 Nun Mi stariĝos, diras la Eternulo;
nun Mi altiĝos, nun Mi leviĝos.
11 Vi, gravedaj per fojno, naskos

pajlon; via spiro estos fajro, kiu
vin ekstermos. 12 Kaj la popoloj
estos kiel bruligita kalko, kiel dornoj
dehakitaj ili forbrulos en fajro.
13 Aŭskultu, malproksimuloj, kion
Mi faris; kaj ekkonu, proksimuloj,
Mian forton. 14 Ektimos la pekul-
oj sur Cion, tremo kaptos la hipokrit-
ulojn: Kiu el ni eltenos ĉe la eks-
termanta fajro? kiu el ni eltenos ĉe
la eterna ardego? 15 Kiu agas juste
kaj parolas veron, abomenas profit-
on rabitan, forskuas siajn manojn,
por ne preni subaĉeton, ŝtopas siajn
orelojn, por ne aŭskulti aferojn
sangajn, kaj fermas siajn okulojn,
por ne rigardi malbonon, 16 tiu
loĝos sur la altaĵoj; fortikaĵoj el
rokoj estos lia defendo; pano estos
donita al li, akvon li havos konstante.
17 Viaj okuloj vidos la reĝon en lia
majesto, ili rigardos landon vastan.
18 Via koro rememoros la teruraĵon:
Kie estas la kalkulanto? kie estas la
pesanto? kie estas la kontrolanto de
la turoj? 19 La popolon arogant-
an vi ne vidos, la popolon kun
lingvo malklara kaj nedistingebla,
kun lingvo balbuta kaj nekompren-
ebla. 20 Rigardu Cionon, la urbon
de niaj kunvenoj; viaj okuloj vidos
Jerusalemon, loĝlokon trankvilan,
tendon ne forigotan; neniam estos
eltirataj ĝiaj stangoj, kaj neniu el
ĝiaj ŝnuroj disŝiriĝos. 21 Ĉar tie
la forto de la Eternulo estos por
ni anstataŭ riveroj, larĝaj lagoj;
ŝipo kun remiloj ne iros sur ili,
kaj potenca ŝipo ilin ne trapasos.
22 Ĉar la Eternulo estas nia juĝanto,
la Eternulo estas nia leĝdonanto,
la Eternulo estas nia reĝo; Li
helpos nin. 23 Viaj ŝnuregoj mal-
fortiĝis; ili jam ne alfortikigas la
maston, ne streĉas la velon. Tiam
estos dividata la granda rabakiro; eĉ
lamuloj iros kapti rabaĵon. 24 Kaj
ne diros la loĝanto: Mi estas mal-
sana; al la popolo, kiu tie loĝas, estas
pardonita la kulpo.

34 ALPROKSIMIĜU, popoloj,
por aŭskulti; kaj atentu, ho
gentoj; aŭskultu la tero, kaj
ĉio, kio ĝin plenigas, la mondo kaj
ĉiuj ĝiaj produktoj. 2 Ĉar indignas
la Eternulo kontraŭ ĉiuj popoloj kaj
flame koleras kontraŭ ilia tuta anaro;
Li kondamnis ilin, eldonis ilin al
buĉado. 3 Kaj iliaj mortigitoj estos
disĵetitaj, kaj iliaj kadavroj eligos
malbonodoron, kaj la montoj tra-
penetriĝos de ilia sango. 4 Kaj
velkos la tuta estaĵaro de la ĉielo, kaj
la ĉielo kuneruliĝos kiel skribrulaĵo;
kaj ĝia tuta estaĵaro defalos, kiel
defalas folio de vinberbranĉo kaj
velkintaĵo de figarbo. 5 Ĉar Mia
glavo ebriiĝis en la ĉielo; jen ĝi
malsupreniras sur Edomon kaj sur
Mian kondamnitan popolon, por fari
juĝon. 6 La glavo de la Eternulo
estas plena de sango, grasiĝis de sebo,
de sango de ŝafoj kaj kaproj, de sebo
de ŝafaj renoj; ĉar buĉoferadon la
Eternulo aranĝos en Bocra kaj grand-
an buĉadon en la lando de Edom.
7 Kaj falos bubaloj kun ili, kaj bovoj
junaj kun bovoj grasigitaj, kaj ilia
tero estos saturita de sango, kaj ilia
polvo estos grasigita de sebo. 8 Ĉar
tio estas tago de venĝo de la Eternulo,
jaro de repago pro la juĝafero de
Cion. 9 Kaj liaj riveroj aliformiĝos
en peĉon kaj lia polvo en sulfuron,
kaj lia tero fariĝos brulanta peĉo.
10 Nek tage nek nokte ĝi estingiĝos,
eterne leviĝados ĝia fumo; de gener
acio al generacio ĝi restos dezerta
en eterneco neniu iros sur ĝi. 11 Ek
posedos ĝin pelikano kaj botaŭro,
kaj gufo kaj korvo loĝos sur ĝi; kaj
Li etendos super ĝi rektoŝnuron de
ruinigo kaj vertikalon de detruo.
12 Ĝi ne havos potenculojn, kiuj
povus tie proklami regnon, kaj ĉiuj
ĝiaj princoj malaperos. 13 Kaj en
ĝiaj palacoj kreskos dornoj kaj urtikoj,
kaj sur ĝiaj fortikaĵoj kreskos pik-
arbustoj; kaj ĝi estos loĝejo de ŝakal-
oj, spaco por strutoj. 14 Kaj ren-
kontiĝos tie sovaĝaj katoj kun sovaĝaj
hundoj, kaj virkaproj krios unu al
alia; nur strigo tie nestos kaj trovos
por si ripozejon. 15 Tie nestos salt-
anta serpento kaj metos ovojn kaj
kovos kaj kolektos en sia ombro;
tie milvoj kolektiĝos unu al alia.
16 Serĉu en la libro de la Eternulo,
kaj legu: eĉ unu el ili ne mankos,
unu ne sentos foreston de alia; ĉar
Lia buŝo tion ordonis kaj Lia spirito
tion kolektas. 17 Kaj Li mem lotum-
is por ili, kaj Lia mano dividis por ili
laŭ rektoŝnuro; ili heredos tion por
ĉiam, de generacio al generacio ili
loĝos tie.

35 EKĜOJOS la dezerto kaj la
senakvejo, triumfos la stepo
kaj ekfloros kiel lilio. 2 Ĝi
forte ekfloros kaj triumfos, triumfos
kaj kantos ; la gloro de Lebanon estos
donita al ĝi, la beleco de Karmel kaj
Ŝaron ; ili vidos la gloron de la
Eternulo, la majeston de nia Dio.
3 Fortigu la senfortiĝintajn manojn,
kaj fortikigu la ŝanceliĝantajn genu-
ojn. 4 Diru al tiuj, kiuj estas sen-
kuraĝigitaj en la koro : Tenu vin
forte, ne timu ; jen estas via Dio !
venos venĝo, repago de Dio ; Li mem
venos kaj helpos vin. 5 Tiam mal-
kovriĝos la okuloj de la blinduloj,
kaj la oreloj de la surduloj malferm-
iĝos. 6 Tiam la lamulo eksaltos
kiel cervo, kaj la lango de la mutulo
ekkantos ; ĉar en la dezerto elfend-
iĝos akvo kaj en la stepo riveroj.
7 Kaj la fantoma lago fariĝos reala,
kaj la tero senakva fariĝos fonto de
akvo ; la loĝloko de ŝakaloj fariĝos
loko por kano kaj junko. 8 Kaj
estos tie irejo kaj vojo, kaj ĝi estos
nomata Vojo Sankta ; malpurulo ne
iros sur ĝi, ĉar nur al ili ĝi apartenas ;
irante sur tiu vojo, eĉ malsaĝuloj ne
eraros. 9 Ne estos tie leono, kaj
rabobesto ne aperos sur ĝi, ne trov-
iĝos tie ; iros nur savitoj. 10 Kaj la
elaĉetitoj de la Eternulo revenos kaj
iros sur Cionon kun kantado, kaj
ĝojo eterna estos super ilia kapo ;
ĝojon kaj gajecon ili atingos, kaj
forflugos afliktoj kaj ĝemado.

36 TIO estis en la dek-kvara
jaro de la reĝo Ĥizkija, eliris
Sanĥerib, reĝo de Asirio,
kontraŭ ĉiujn fortikigitajn urbojn de
Judujo, kaj venkoprenis ilin. 2 Kaj
la reĝo de Asirio sendis Rabŝaken el
Laĥiŝ en Jerusalemon al la reĝo Ĥiz-
kija kun granda militistaro ; kaj li star-
iĝis ĉe la akvotubo de la supra lageto,
ĉe la vojo de la kampo de fulistoj.
3 Kaj eliris al li Eljakim, filo de
Ĥilkija, la palacestro, kaj Ŝebna,
la skribisto. kaj Joaĥ, filo de Asaf, la
kronikisto 4 Kaj Rabŝake diris al
ili : Diru al Ĥizkija : Tiele diras la
granda reĝo, la reĝo de Asirio : Kio
estas la fido, kiun vi fidas ? 5 Mi
opinias, ke tio estas nur buŝa babil-
ado ; por milito oni bezonas konsilon
kaj forton. Nun kiun vi fidas, ke vi
ribelis kontraŭ mi ? 6 Jen vi fidas
la apogon de Egiptujo, tiu kano romp-
ita, kiu, se iu sin apogas sur ĝi,
eniras en lian manon kaj trapikas
ĝin. Tia estas Faraono, reĝo de
Egiptujo, por ĉiuj, kiuj fidas lin.
7 Eble vi diros al mi : La Eternulon,
nian Dion, ni fidas ? Sed Li estas
ja Tiu, kies altaĵojn kaj altarojn
Ĥizkija forigis, dirante al Judujo
kaj Jerusalem : Antaŭ ĉi tiu altaro
adorkliniĝu. 8 Nun provu konkuri
kun mia sinjoro, la reĝo de Asirio ;
mi donos al vi du mil ĉevalojn—ĉu
vi povas trovi rajdantojn por ili ?
9 Kiel vi povas forigi estron, unu el la
plej malgrandaj servantoj de mia
sinjoro, kaj fidi Egiptujon pro la ĉaroj
kaj rajdistoj ? 10 Cetere, ĉu sen la
volo de la Eternulo mi iris kontraŭ
ĉi tiun landon, por ruinigi ĝin ? La
Eternulo diris al mi : Iru kontraŭ ĉi
tiun landon kaj ruinigu ĝin. 11 Tiam
Eljakim kaj Ŝebna kaj Joaĥ diris al
Rabŝake : Volu paroli al viaj sklavoj
en la lingvo Siria, ĉar ni komprenas ;
sed ne parolu al ni Jude antaŭ la
oreloj de la popolo, kiu estas sur la
murego. 12 Sed Rabŝake diris : Ĉu
al via sinjoro kaj al vi sendis min mia
sinjoro, por diri tiujn vortojn ? ĉu
ne al la homoj, kiuj sidas sur la
murego, por manĝi sian ekskrementon
kaj trinki sian urinon kune kun vi ?
13 Kaj Rabŝake stariĝis, kaj ekkriis
per laŭta voĉo Jude, dirante : Aŭs-
kultu la vortojn de la granda reĝo,
la reĝo de Asirio. 14 Tiele diras la
reĝo : Ĥizkija ne forlogu vin ; ĉar li
ne povos savi vin. 15 Kaj Ĥizkija
ne fidigu vin per la Eternulo, dirante :
La Eternulo certe nin savos, ĉi tiu
urbo ne estos transdonita en la
manojn de la reĝo de Asirio. 16 Ne
aŭskultu Ĥizkijan ; ĉar tiele diras la
reĝo de Asirio : Faru kun mi pacon
kaj eliru al mi, kaj manĝu ĉiu el sia
vinberĝardeno kaj ĉiu de sia figarbo
kaj trinku ĉiu la akvon el sia puto ;
17 ĝis mi venos kaj prenos vin en
landon similan al via lando, en landon
de greno kaj mosto, en landon de
pano kaj vinberĝardenoj. 18 Ĥizkija
ne forlogu vin per la vortoj : La
Eternulo nin savos. Ĉu la dioj de la
nacioj savis ĉiu sian landon el la manoj
de la reĝo de Asirio ? 19 Kie estas
la dioj de Ĥamat kaj Arpad ? kie estas
la dioj de Sefarvaim ? kaj ĉu ili savis
Samarion el miaj manoj ? 20 Kiu

el ĉiuj dioj de tiuj landoj savis sian
landon el miaj manoj, ke la Eternulo
savu Jerusalemon el miaj manoj?
21 Kaj ili silentis kaj nenion respond-
is al li; ĉar estis ordono de la reĝo:
Ne respondu al li. 22 Kaj Eljakim,
filo de Ĥilkija, la palacestro, kaj
Ŝebna, la skribisto, kaj Joaĥ, filo de
Asaf, la kronikisto, venis al Ĥizkija
en disŝiritaj vestoj, kaj raportis al li
la vortojn de Rabŝake.

37 KIAM la reĝo Ĥizkija tion
aŭdis, li disŝiris siajn vestojn
kaj ĉirkaŭkovris sin per sako,
kaj iris en la domon de la Eternulo.
2 Kaj li sendis Eljakimon, la palac-
estron, kaj Ŝebnan, la skribiston, kaj
la plejaĝulojn de la pastroj, ĉirkaŭ-
kovritajn per sakoj, al la profeto
Jesaja, filo de Amoc. 3 Kaj ili diris
al li: Tiele diras Ĥizkija: Ĉi tiu tago
estas tago de malfeliĉo, de puno,
kaj de malhonoro; ĉar infanoj atingis
la aperturon de la utero, sed forestas
forto por naski. 4 Eble aŭdos la
Eternulo, via Dio, la vortojn de
Rabŝake, kiun sendis la reĝo de
Asirio, lia sinjoro, por blasfemi la
vivantan Dion, kaj insulti per la
vortoj, kiujn aŭdis la Eternulo, via
Dio. Levu do preĝon por la rest-
intoj, kiuj ankoraŭ ekzistas. 5 Kaj
la servantoj de la reĝo Ĥizkija venis
al Jesaja. 6 Kaj Jesaja diris al ili:
Tiele parolu al via sinjoro: Tiele diras
la Eternulo: Ne timu la vortojn, kiujn
vi aŭdis kaj per kiuj blasfemis Min
la servantoj de la reĝo de Asirio.
7 Jen Mi metos en lin spiriton, ke,
aŭdinte sciigon, li reiros en sian
landon; kaj Mi faligos lin per glavo
en lia lando.

8 Kaj Rabŝake revenis, kaj trovis
la reĝon de Asirio militanta kontraŭ
Libna; ĉar li aŭdis, ke li foriris de
Laĥiŝ. 9 Kaj venis sciigo pri Tir-
haka, reĝo de Etiopujo, nome: Li
eliris, por militi kontraŭ vi. Kiam
li tion aŭdis, li sendis senditojn al
Ĥizkija kun la sekvanta komisio:
10 Tiele diru al Ĥizkija, reĝo de
Judujo: Ne forlogu vin via Dio, kiun
vi fidas, dirante: Jerusalem ne estos
transdonita en la manojn de la reĝo
de Asirio. 11 Vi aŭdis ja, kion faris
la reĝoj de Asirio al ĉiuj landoj,
ruiniginte ilin; ĉu vi do saviĝos?
12 Ĉu ilin savis la dioj de la nacioj,
kiujn ekstermis miaj patroj, la naciojn
de Gozan kaj Ĥaran kaj Recef kaj
la filojn de Eden en Telasar? 13 Kie
estas la reĝo de Ĥamat kaj la reĝo
de Arpad kaj la reĝo de la urbo
Sefarvaim, de Hena kaj Iva?
14 Ĥizkija prenis la leteron el la
manoj de la senditoj kaj legis ĝin,
kaj li iris en la domon de la Eternulo,
kaj Ĥizkija disvolvis ĝin antaŭ la
Eternulo. 15 Kaj Ĥizkija ekpreĝis
al la Eternulo, dirante: 16 Ho
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael,
sidanta sur la keruboj! Vi estas la
sola Dio super ĉiuj regnoj de la tero,
Vi kreis la ĉielon kaj la teron;
17 klinu, ho Eternulo, Vian orelon,
kaj aŭskultu; malfermu, ho Eternulo,
Viajn okulojn, kaj rigardu; kaj aŭdu
ĉiujn vortojn de Sanĥerib, kiujn li
sendis, por insulti la Dion vivantan.
18 Estas vero, ho Eternulo, la reĝoj
de Asirio ruinigis ĉiujn regnojn kaj
ilian teron, 19 kaj ĵetis iliajn diojn
en fajron; ĉar tio estis ne dioj, sed
faritaĵoj de homaj manoj, ligno kaj
ŝtono, ili ekstermis ilin. 20 Sed
nun, ho Eternulo, nia Dio, savu nin
kontraŭ liaj manoj, por ke ĉiuj regnoj
de la tero eksciu, ke Vi, ho Eternulo,
estas sola.

21 Kaj Jesaja, filo de Amoc, sendis
al Ĥizkija, por diri: Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: Koncerne
tion, kion vi preĝis al Mi pri Sanĥerib,
reĝo de Asirio, 22 jen estas tio,
kion diris pri li la Eternulo: Mal-
estimas vin, mokas vin la virga filino
de Cion, balancas post vi la kapon
la filino de Jerusalem. 23 Kiun vi
blasfemis kaj insultis? kaj kontraŭ
kiun vi laŭtigis voĉon kaj alte levis
viajn okulojn? Kontraŭ la Sankt-
ulon de Izrael! 24 Per viaj serv-
antoj vi blasfemis la Sinjoron, kaj
vi diris: Kun mia multo da ĉaroj mi
supreniris sur la supron de montoj,
sur la randon de Lebanon, kaj mi
dehakis ĝiajn altajn cedrojn, ĝiajn
plej bonajn cipresojn, kaj mi atingis
ĝian plej altan pinton, ĝian ĝarden-
similan arbaron. 25 Mi fosis kaj
trinkis akvon, kaj mi sekigos per la
plandoj de miaj piedoj ĉiujn riverojn
de Egiptujo. 26 Ĉu vi ne aŭdis, ke
Mi jam de longe tion decidis, de
tempo antikva tion destinis? nun Mi
tion plenumis, ke la fortikigitaj urboj
fariĝis amaso da ruinŝtonoj. 27 Kaj
iliaj loĝantoj senfortigitaj ekstremis

kaj kovriĝis per honto ; ili fariĝis kiel
herbo de kampo, kiel malgrava verd-
aĵo, kiel musko sur tegmentoj, kaj
kiel sunbruligita greno antaŭ la
spikiĝo. 28 Sed vian sidon kaj vian
eliron kaj vian venon Mi scias, ankaŭ
vian koleron kontraŭ Mi. 29 Pro
tio, ke vi koleris kontraŭ Mi kaj via
aroganteco venis al Miaj oreloj, Mi
metos Mian ringon en viajn nazo-
truojn kaj Mian buŝbridaĵon en vian
buŝon, kaj Mi reirigos vin per la sama
vojo, per kiu vi venis. 30 Kaj jen
estas por vi la pruvosigno : vi manĝos
en ĉi tiu jaro grenon memsemiĝintan,
en la dua jaro grenon sovaĝan, sed en
la tria jaro vi semos kaj rikoltos kaj
plantos vinberĝardenojn kaj manĝos
iliajn fruktojn. 31 Kaj la restaĵo de
la domo de Jehuda denove enradik-
iĝos malsupre kaj donos fruktojn
supre. 32 Ĉar el Jerusalem deven-
os restaĵo, kaj savitaĵo de la monto
Cion ; la fervoro de la Eternulo Cebaot
tion faros. 33 Tial tiele diras la
Eternulo pri la reĝo de Asirio : Li ne
eniros en ĉi tiun urbon kaj ne ĵetos
tien sagon kaj ne aliros al ĝi kun ŝildo
kaj ne ŝutos kontraŭ ĝi remparon.
34 Per la sama vojo, per kiu li venis,
li reiros, kaj en ĉi tiun urbon li ne
eniros, diras la Eternulo. 35 Mi
defendos ĉi tiun urbon, por savi ĝin
pro Mi kaj pro Mia servanto David.
36 Kaj eliris anĝelo de la Eternulo
kaj frapis en la tendaro de la Asirianoj
cent okdek kvin mil. Kiam oni
leviĝis matene, oni ekvidis, ke ili
ĉiuj estas kadavroj senvivaj. 37 Kaj
Sanĥerib, la reĝo de Asirio, elmoviĝis
kaj iris kaj rehejmiĝis kaj restis en
Nineve. 38 Kaj kiam li adorkliniĝis
en la domo de sia dio Nisroĥ, liaj
filoj Adrameleĥ kaj Ŝarecer mortigis
lin per glavo, kaj mem ili forkuris
en la landon Araratan. Kaj ekreĝis
anstataŭ li lia filo Esar-Ĥadon.

38 EN tiu tempo Ĥizkija morte
malsaniĝis ; kaj venis al li
la profeto Jesaja, filo de
Amoc, kaj diris al li : Tiele diras la
Eternulo : Faru testamenton pri via
domo, ĉar vi mortos kaj ne vivos.
2 Tiam Ĥizkija turnis sian vizaĝon
al la muro, kaj ekpreĝis al la Eternulo,
3 kaj diris : Mi petas, ho Eternulo,
rememoru, ke mi iradis antaŭ Vi
kun vero kaj koro fidela, kaj mi faradis
tion, kio plaĉas al Vi. Kaj Ĥizkija
laŭte ekploris. 4 Tiam aperis la
vorto de la Eternulo al Jesaja jene :
5 Iru, kaj diru al Ĥizkija : Tiele diras
la Eternulo, Dio de via patro David :
Mi aŭdis vian preĝon, Mi vidis viajn
larmojn ; jen Mi aldonos al via vivo
dek kvin jarojn. 6 Kaj kontraŭ la
mano de la reĝo de Asirio Mi savos
vin kaj ĉi tiun urbon, kaj Mi defendos
ĉi tiun urbon. 7 Kaj jen estas por
vi la pruvosigno de la Eternulo, ke
la Eternulo plenumos tion, kion Li
diris : 8 jen la hormontran ombron,
kiu malsupriĝis sur la suna hor-
montrilo de Aĥaz, Mi retiros mal-
antaŭen je dek gradoj. Kaj la suno
retiriĝis je dek gradoj laŭ la gradaro,
laŭ kiu ĝi malsupriĝis.
9 Jen estas la skribo de Ĥizkija,
reĝo de Judujo, kiam li malsaniĝis
kaj eliris viva el sia malsano :

10 Mi pensis, ke en la mezo de mia vivo mi malsupreniros en la pordegon de Ŝeol,
Ke mi estos senigita je la resto de miaj jaroj ;
11 Mi pensis, ke mi ne plu vidos Dion, la Eternulon, sur la tero de la vivantoj,
Ke mi ne plu rigardos homon inter la loĝantoj de la vantejo ;
12 Ke mia estado demoviĝas, kaj forportiĝas de mi kiel tendo de paŝtisto ;
Ke mi finteksis mian vivon kiel teksisto, kaj Li detranĉos min de la teksbazo ;
Ke antaŭ ol la tago cedos al la nokto, Vi faros al mi finon.
13 Mi atendis ĝis mateno, ke simile al leono Li frakasos ĉiujn miajn ostojn,
Ke antaŭ ol la tago cedos al la nokto, Vi faros al mi finon.
14 Kiel hirundo plendanta mi plorpepis, mi ĝemis kiel kolombo ;
Miaj okuloj estis direktitaj malsupren :
Ho Eternulo, mi suferas, protektu min !
15 Kion mi diru ? Li promesis ja al mi, kaj Li faris.
Nun mi pasigos ĉiujn miajn jarojn, memorante la premitecon de mia animo.
16 Ho Sinjoro, per tio vivas la homoj,
Kaj en ĉio ĉi tio estas la vivo de mia spirito :

Vi resanigis min, kaj konservis
al mi la vivon.
17 Jen en bonon aliformiĝis mia
sufero;
Vi ame eltiris mian animon el
pereo,
Ĉar Vi ĵetis malantaŭ Vin ĉiujn
miajn pekojn.
18 Ĉar ne Ŝeol Vin gloros, ne la
morto Vin laŭdos;
La irantaj en la terinternon ne
esperos Vian verecon.
19 La vivanto, nur la vivanto Vin
gloros, kiel mi hodiaŭ;
Patro al la filoj konigos Vian
verecon.
20 La Eternulo min helpas;
Kaj miajn kantojn ni kantados
Dum nia tuta vivo en la domo de
la Eternulo.
21 Kaj Jesaja diris: Oni alportu
dispremitan figon kaj metu sur la
ŝvelaĵon, kaj li estos sanigita. 22 Kaj
Ĥizkija diris: Kia estas la signo, ke
mi iros en la domon de la Eternulo?

39 EN tiu tempo Merodaĥ-Bala-
dan, filo de Baladan, reĝo de
Babel, sendis leteron kaj
donacojn al Ĥizkija; ĉar li aŭdis, ke
li estis malsana kaj resaniĝis. 2 Kaj
Ĥizkija ĝojis pri ili, kaj montris al
ili sian trezorejon, la arĝenton kaj
la oron kaj la aromaĵojn kaj la karan
oleon kaj sian tutan armilejon, kaj
ĉion, kio troviĝis en liaj trezorejoj;
estis nenio, kion Ĥizkija ne montrus
al ili en sia domo kaj en sia tuta
posedaĵo. 3 Kaj venis la profeto
Jesaja al la reĝo Ĥizkija, kaj diris al
li: Kion parolis tiuj homoj? kaj de
kie ili venis al vi? Kaj Ĥizkija
diris: El lando malproksima ili venis
al mi, el Babel. 4 Kaj li diris: Kion
ili vidis en via domo? Kaj Ĥizkija
respondis: Ĉion, kio estas en mia
domo, ili vidis; estis nenio, kion mi
ne montrus al ili en miaj trezorejoj.
5 Tiam Jesaja diris al Ĥizkija:
Aŭskultu la diron de la Eternulo
Cebaot: 6 Jen venos tagoj, kaj
ĉio, kio estas en via domo kaj kion
kolektis viaj patroj ĝis la nuna tago,
estos forportata en Babelon; nenio
restos, diras la Eternulo. 7 Kaj el
viaj filoj, kiuj devenos de vi, kiujn vi
naskigos, oni prenos; kaj ili estos
korteganoj en la palaco de la reĝo
de Babel. 8 Kaj Ĥizkija diris al
Jesaja: Bona estas la vorto de la
Eternulo, kiun vi diris. Kaj li diris
plue: Estu nur paco kaj vero en mia
tempo.

40 KONSOLU, konsolu Mian
popolon, diras via Dio.
2 Parolu al la koro de Jeru-
salem, kaj voku al ĝi, ke finiĝis la
tempo de ĝia batalado, ke pardonita
estas ĝia kulpo, ke ĝi ricevis el la
mano de la Eternulo duoble pro ĉiuj
siaj pekoj.
3 Sonas voĉo de krianto: Pretigu en
la dezerto la vojon de la Eternulo,
rektigu en la stepo irejon por nia Dio.
4 Ĉiu valo leviĝu, kaj ĉiu monto kaj
monteto malaltiĝu, kaj la malebenaĵo
fariĝu ebenaĵo, kaj la montaro fariĝu
valo. 5 Kaj aperos la majesto de la
Eternulo; kaj ĉiu karno kune vidos,
ke la buŝo de la Eternulo parolis.
6 Voĉo diras: Proklamu! sed li diras:
Kion mi proklamu? Ĉiu karno estas
herbo, kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel
kampa floreto. 7 Sekiĝas herbo,
velkas floreto, kiam la spiro de
la Eternulo blovetas sur ĝin; vere,
la popolo estas herbo. 8 Sekiĝas
herbo, velkas floreto; sed la vorto de
nia Dio restas eterne.
9 Sur altan monton supreniru, ho
predikantino de Cion; laŭtigu potence
vian voĉon, ho predikantino de
Jerusalem, laŭtigu, ne timu; diru al la
urboj de Judujo: Jen estas via Dio!
10 Jen la Sinjoro, la Eternulo, venas
kun potenco, kaj Lia brako regas;
jen Lia rekompenco estas kun Li,
kaj Lia repago antaŭ Li. 11 Kiel
paŝtisto Li paŝtos Sian ŝafaron, per
Sia brako Li kolektos la ŝafidojn kaj
portos ilin sur Sia brusto; la suĉ-
igantinojn Li kondukos.
12 Kiu mezuris per sia mankavo la
akvon kaj difinis la ĉielon per la
manlarĝo kaj metis en mezurilon la
polvon de la tero kaj pesis per pesilo
la montojn kaj la montetojn per pesil-
taso? 13 Kiu gvidis la spiriton
de la Eternulo, kaj kiu donis al Li
sian konsilon? 14 De kiu Li petis
konsilon, ke tiu komprenigu Lin kaj
instruu Lin pri la vojo de justeco kaj
instruu al Li scion kaj konigu al Li la
vojon de saĝeco? 15 Jen la popoloj
estas kiel guto el sitelo kaj kalkulataj
kiel polvero sur pesiltaso; jen Li
disŝutas la insulojn, kiel polveretojn.
16 Lebanon ne sufiĉus por fajro, kaj

ĝia bestaro ne sufiĉus por bruloferoj.
17 Ĉiuj nacioj estas antaŭ Li kiel
nenio, estas rigardataj de Li kiel
nulo kaj senvaloraĵo. 18 Kun kiu vi
komparos Dion ? kaj kian similaĵon
vi kontraŭstarigos al Li ? 19 Ĉu
idolon, kiun fandis artisto kaj kiun
oraĵisto kovras per oro kaj ornamas
per arĝentaj ĉenoj ? 20 Kiu estas
tro malriĉa por la oferdono, tiu elekt-
as lignon ne putrantan, serĉas kom-
petentan skulptiston, por fari idolon
fortikan. 21 Ĉu vi ne scias ? ĉu vi
ne aŭdis ? ĉu ne estis dirite al vi
antaŭlonge ? ĉu vi ne komprenas
detempe de la fondado de la tero ?
22 Li sidas super la rondo de la tero,
kaj ĝiaj loĝantoj estas kiel lokustoj ;
Li etendas la ĉielon kiel maldikan
teksaĵon kaj distiras ĝin kiel tendon
por loĝado ; 23 Li faras la princojn
neniaĵo, la juĝistojn de la tero Li faras
neekzistaĵo, 24 kvazaŭ ili ne estus
plantitaj, kvazaŭ ili ne estus semitaj,
kvazaŭ ilia trunko ne havus radikon
en la tero : apenaŭ Li blovetis sur
ilin, ili velkis, kaj la ventego forport-
as ilin kiel pajlerojn. 25 Kaj al kiu
do vi volas egaligi Min, ke Mi estu
simila al li ? diras la Sanktulo.
26 Levu alten viajn okulojn, kaj
rigardu, kiu kreis tion ? Li, kiu
elkondukas iliajn taĉmentojn laŭ
kalkulo, kiu ilin ĉiujn vokas laŭ la
nomo ; antaŭ la Plejpotenculo kaj
Plejfortulo neniu kaŝiĝos.

27 Kial vi parolas, ho Jakob, kaj
diras, ho Izrael : Mia vojo estas kaŝita
antaŭ la Eternulo, kaj mia afero ne
atingas Dion ? 28 Ĉu vi ne scias,
ĉu vi ne aŭdis, ke la Eternulo estas
Dio eterna, la Kreinto de la finoj de
la tero ? Li ne laciĝas kaj ne sen-
fortiĝas ; Lia saĝeco estas neesplor-
ebla. 29 Li donas forton al la laculo,
kaj al la senfortulo Li plifortigas la
povon. 30 Knaboj senfortiĝas kaj
laciĝas, junuloj ofte falas ; 31 sed
tiuj, kiuj fidas la Eternulon, ricevas
novan forton, ili levas la flugilojn kiel
agloj, ili kuras kaj ne laciĝas, ili iras
kaj ne senfortiĝas.

41 SILENTU antaŭ Mi, ho insul-
oj, kaj la popoloj refortiĝu ;
ili alproksimiĝu kaj parolu ;
ni kune iru al juĝo. 2 Kiu vekis el la
oriento la justulon, vokis lin, ke li iru ?
Li transdonis al li naciojn kaj de-
tronigis reĝojn, transdonis kiel polvon
al lia glavo, kiel disflugantajn pajl-
erojn al lia pafarko. 3 Li persekutas
ilin, transiras en paco la vojon, sur
kiu liaj piedoj ne haltas. 4 Kiu tion
faris kaj estigis ? kiu vokis la gener-
aciojn de la komenco ? Mi, la
Eternulo, la unua, kaj kun la lastaj
Mi estas la sama. 5 Vidis tion la
insuloj kaj ektimis ; la finoj de la tero
ektremis ; ili alproksimiĝis kaj al-
venis. 6 Ĉiu helpas sian proksim-
ulon, kaj diras al sia frato : Estu
kuraĝa ! 7 Kaj la skulptisto kuraĝ-
igas la fandiston, la ladfaristo la
forĝiston, kaj li diras : La kuniĝo
estas bona ; kaj li fortikigas tion per
najloj, ke ĝi ne ŝanceliĝu.

8 Sed vi, ho Mia servanto Izrael,
ho Jakob, kiun Mi elektis, ho idaro de
Abraham, Mia amato, 9 vi, kiun Mi
prenis de la finoj de la tero kaj vokis
de ĝiaj randoj, kaj al kiu Mi diris :
Vi estas Mia servanto, Mi vin elektis
kaj ne forpuŝis—10 ne timu, ĉar Mi
estas kun vi ; ne maltrankviliĝu, ĉar
Mi estas via Dio ; Mi vin fortigos, Mi
vin helpos, Mi vin subtenos per Mia
justa dekstra mano. 11 Jen hont-
iĝos kaj malhonoriĝos ĉiuj, kiuj
koleras kontraŭ vi ; viaj kontraŭuloj
fariĝos neniaĵo kaj pereos. 12 Vi
serĉos ilin, sed vi ilin ne trovos, la
homojn, kiuj kverelas kontraŭ vi ;
la homoj, kiuj batalas kontraŭ vi,
fariĝos neniaĵo kaj neekzistaĵo.
13 Ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, fort-
igas vian dekstran manon, dirante al
vi : Ne timu, Mi vin helpos. 14 Ne
timu, vermo Jakob, malmultulo Izrael !
Mi vin helpos, diras la Eternulo ; kaj
via Liberiganto estas la Sanktulo
de Izrael. 15 Jen Mi faros vin
draŝilo akra, nova, dentohava ; vi
draŝos montojn kaj disfrotos, kaj
montetojn vi faros kiel grenvent-
umaĵo. 16 Vi disĵetos ilin, kaj la
vento ilin disportos, kaj la ventego
ilin disblovos ; sed vi ĝojos en la
Eternulo, vi havos gloron en la
Sanktulo de Izrael. 17 La malriĉ-
uloj kaj senhavuloj serĉas akvon, sed
ĝi ne troviĝas ; ilia lango sekiĝas de
soifo. Mi, la Eternulo, aŭskultos
ilin ; Mi, la Dio de Izrael, ne forlasos
ilin. 18 Sur nudaj montetoj Mi
malfermos riverojn kaj meze de valoj
fontojn, dezerton Mi faros lago da
akvo kaj sensukan teron fontoj de
akvo. 19 En dezerto Mi aperigos

cedron, akacion, mirton, kaj oliv-
arbon ; Mi starigos en stepo cipreson,
abion, kaj bukson kune ; 20 por ke
ĉiuj vidu kaj eksciu kaj rimarku kaj
komprenu, ke la mano de la Eternulo
tion faris kaj la Sanktulo de Izrael
tion kreis.
21 Prezentu vian juĝaferon, diras
la Eternulo ; antaŭmetu viajn argu-
mentojn, diras la Reĝo de Jakob.
22 Ili alvenu, kaj diru al ni, kio far-
iĝos ; diru al ni, kion signifas tio, kio
estis en la komenco, tiam ni pripensos
kaj ekscios la finon ; aŭ sciigu al ni
tion, kio estos. 23 Diru al ni tion,
kio venos poste, por ke ni eksciu,
ke vi estas dioj ; ĉu vi faros bonon, ĉu
malbonon, ni miros kaj vidos kune.
24 Sed jen vi estas neniaĵo, kaj via
agado estas neniaĵo ; abomenindaĵon
oni elektas en vi.
25 Iun Mi vekis el nordo, kaj li
venis ; de la leviĝejo de la suno li
proklamas Mian nomon ; li paŝas sur
potenculoj kiel sur koto, kaj kiel pot-
faristo piedpremas argilon. 26 Kiu
tion diris antaŭe, por ke ni sciu?
kaj antaŭlonge, por ke ni diru : Li
estas prava ? Sed neniu diris, kaj
neniu sciigis, kaj neniu aŭdis viajn
vortojn. 27 Mi la unua diris al Cion :
Jen ili estas ; kaj al Jerusalem Mi
donis sciiganton. 28 Mi rigardis,
kaj neniu estis ; inter ili estis neniu
konsilanto, ke Mi povu demandi kaj
ili respondu. 29 Jen ili ĉiuj estas
vantaĵo, neniaĵo estas ilia faro, vento
kaj senenhavaĵo estas iliaj fanditaj
idoloj.

42 JEN estas Mia servanto, kiun
Mi apogas, Mia elektito, kiun
favoras Mia animo. Mi metis
Mian spiriton sur lin ; li disportos
justecon al la nacioj. 2 Li ne krios
nek bruos, kaj ne aŭdigos sur la
stratoj sian voĉon. 3 Kanon romp-
etitan li ne rompos, kaj meĉon sen-
fajriĝantan li ne estingos. Laŭ la
vero li faros juĝon. 4 Li ne lac-
iĝos nek fleksiĝos, ĝis li starigos
sur la tero justecon ; kaj lian instruon
atendas la insuloj. 5 Tiele diras
Dio, la Eternulo, kiu kreis la ĉielon
kaj etendis ĝin, kiu disvastigis la
teron kaj ĝiajn produktojn, kiu donis
animon sur ĝiaj loĝantoj, kaj spiriton
al tiuj, kiuj iras sur ĝi : 6 Mi, la
Eternulo, alvokis vin por la vero, kaj
Mi prenos vin je la mano kaj gardos
vin, kaj faros vin interligo por la
popolo, lumo por la nacioj, 7 por
malfermi okulojn blindajn, por el-
konduki el malliberejo malliberulojn,
el domo ŝlosita sidantajn en mallumo.
8 Mi estas la Eternulo, tia estas Mia
nomo ; kaj Mian honoron Mi ne donos
al alia, nek Mian gloron al idoloj.
9 Kio antaŭlonge estis profetita,
jen ĝi plenumiĝis, kaj novajn aferojn
Mi anoncas ; antaŭ ol ili elkreskos,
Mi anoncos al vi.
10 Kantu al la Eternulo kanton
novan, Lian gloron de la rando de la
tero, vi, kiuj ŝipveturas sur la maro,
kaj ĉio, kio ĝin plenigas, insuloj
kaj iliaj loĝantoj. 11 Laŭtigu vian
voĉon, ho dezerto kaj ĝiaj urboj, la
vilaĝoj, en kiuj loĝas Kedar ; ĝojkriu
la loĝantoj de Sela, de la supro de
montoj ili voku. 12 Ili donu honor-
on al la Eternulo, kaj Lian gloron
ili proklamu sur la insuloj. 13 La
Eternulo eliros kiel heroo, kiel homo
de milito Li vekos fervoron, Li vokos
kaj aŭdigos militan krion, Li montros
Sian potencon sur Siaj malamikoj.
14 Longe Mi silentis, estis kvieta,
kaj detenis Min ; nun Mi krios kiel
naskantino, Mi neniigos kaj englutos
ĉion. 15 Mi dezertigos montojn kaj
montetojn, kaj ilian tutan verdaĵon
Mi elsekigos ; Mi faros la riverojn
insuloj, kaj la lagojn Mi elsekigos.
16 Mi kondukos la blindulojn laŭ
vojo, kiun ili ne konas, laŭ irejoj
por ili ne konataj Mi irigos ilin ; la
mallumon antaŭ ili Mi faros lumo,
kaj la vojojn kurbajn rektaj. Tiajn
aferojn Mi faros por ili, kaj Mi ilin ne
forlasos. 17 Retiros sin malantaŭen,
kovriĝos per honto tiuj, kiuj fidas
idolojn, kaj kiuj diras al fanditaĵoj :
Vi estas niaj dioj.
18 Aŭskultu, ho surduloj ; kaj vi,
blinduloj, rigardu, por ke vi vidu.
19 Sed kiu estas tiel blinda, kiel Mia
servanto, kaj surda, kiel la sendato,
kiun Mi sendas ? kiu estas tiel blinda,
kiel Mia elaĉetito, kaj blinda, kiel la
servanto de la Eternulo ? 20 Vi
vidis multe, sed vi ne konservis ;
viaj oreloj estas malfermitaj, sed ne
aŭdas. 21 La Eternulo deziris pro
Sia justeco, ke Li faru la leĝon granda
kaj glora. 22 Sed tio estas popolo
prirabita kaj senhavigita ; ili ĉiuj estas
ligitaj en kavernoj kaj kaŝitaj en
malliberejoj ; ili fariĝis rabakiro, kaj

neniu ilin savas, kaptitaĵo, kaj neniu
diras: Redonu. 23 Kiu el vi atent-
os ĉi tion, komprenos kaj aŭs-
kultos por la tempo estonta? 24 Kiu
fordonis Jakobon por ruinigo kaj
Izraelon al la rabistoj? ĉu ne la Etern-
ulo, kontraŭ kiu ni pekis, ne volis iri
laŭ Liaj vojoj kaj ne aŭskultis Lian
instruon? 25 Kaj Li elverŝis sur
lin la ardon de Sia kolero kaj la
potencon de la milito; kaj Li faris
brulon ĉirkaŭe de li, sed li ne kom-
prenis; Li ĵetis flamojn sur lin, sed
li ne prenis tion al sia koro.

43 SED nun tiele diras la Etern-
ulo, kiu vin kreis, ho Jakob,
kaj kiu vin estigis, ho Izrael:
Ne timu, ĉar Mi vin savos; Mi vokos
vin laŭ via nomo, vi estas Mia.
2 Kiam vi transiros akvon, Mi estos
kun vi, kaj trans riverojn, ili vin
ne dronigos; kiam vi iros en fajron,
vi ne brulvundiĝos, kaj flamo vin
ne bruligos. 3 Ĉar Mi estas la
Eternulo, via Dio, la Sanktulo de
Izrael, via Savanto; Egiptujon Mi
donos kiel vian elaĉeton, Etiopujon
kaj Seban anstataŭ vi. 4 Ĉar vi
estas kara en Miaj okuloj, vi estis
honorita kaj Mi vin amas; tial Mi
fordonos aliajn homojn anstataŭ vi
kaj gentojn anstataŭ via animo.
5 Ne timu, ĉar Mi estas kun vi; de
la oriento Mi venigos vian idaron,
kaj de la okcidento Mi vin kolektos.
6 Mi diros al la nordo: Redonu!
kaj al la sudo: Ne retenu! venigu
Miajn filojn de malproksime kaj Miajn
filinojn de la randoj de la tero,
7 ĉiun, kiu estas nomata per Mia
nomo kaj kiun Mi kreis por Mia
gloro, faris, kaj estigis. 8 Elirigu
la popolon blindan, kiu tamen havas
okulojn, kaj la surdulojn, kiuj tamen
havas orelojn. 9 Ĉiuj nacioj kolekt-
iĝu kune, kaj la popoloj kunvenu;
kiu el ili tion antaŭdirus aŭ anoncus
al ni antaŭlonge? ili starigu siajn
atestantojn kaj pravigu sin, por ke
oni aŭdu, kaj diru: Estas vero!
10 Vi estas Miaj atestantoj, diras la
Eternulo, kaj Mia servanto, kiun Mi
elektis; por ke vi sciu kaj kredu al
Mi, kaj komprenu, ke tio estas Mi;
antaŭ Mi estis kreita nenia Dio, kaj
post Mi ne ekzistos. 11 Mi, Mi estas
la Eternulo; kaj krom Mi ekzistas
nenia savanto. 12 Mi promesis kaj
savis kaj anoncis; kaj ne estis inter
vi iu fremda; kaj vi estas Miaj atest-
antoj, diras la Eternulo, kaj Mi estas
Dio. 13 De la komenco de la tempo
Mi estas la sama, kaj neniu povas savi
kontraŭ Mia mano; kiam Mi faras,
kiu tion ŝanĝos?
14 Tiele diras la Eternulo, via
Liberiganto, la Sanktulo de Izrael:
Pro vi Mi sendis en Babelon kaj pelis
malsupren ĉiujn forkurantojn, kaj
la ĝojadon de la Ĥaldeoj Mi aliform-
igis en ploradon. 15 Mi estas la
Eternulo, via Sanktulo, la Kreinto
de Izrael, via Reĝo. 16 Tiele diras
la Eternulo, kiu faris vojon sur la
maro kaj vojeton sur potenca akvo,
17 kiu elirigis ĉarojn kaj ĉevalojn,
militistaron kaj potencon, kiuj ĉiuj
kune falis kaj ne leviĝos, senfajriĝis,
estingiĝis kiel meĉo: 18 Ne re-
memoru tion, kio estis antaŭlonge,
kaj ne meditu pri tio, kio estis en la
tempo antikva. 19 Jen Mi faras ion
novan, nun ĝi elkreskas; ĉu vi tion
ne komprenas? Mi faros vojon en
la dezerto, riverojn en senakva lando.
20 Gloros Min la bestoj de la kampo,
ŝakaloj kaj strutoj; ĉar Mi donis
akvon en la dezerto, riverojn en sen-
akva lando, por trinkigi la popolon,
kiun Mi elektis, 21 tiun popolon,
kiun Mi kreis por Mi, por ke ĝi
rakontu pri Mia gloro. 22 Sed ne
Min vi vokis, ho Jakob, kaj ne por
Mi vi laboris, ho Izrael. 23 Vi ne
alportadis al Mi viajn ŝafidojn de
brulofero kaj ne honoradis Min per
viaj buĉoferoj; Mi ne servigis vin per
farunoferoj kaj ne lacigis vin per
olibano. 24 Vi ne aĉetis por Mi
per mono bonodoran kanon kaj ne
satigis Min per la sebo de viaj
buĉoferoj; vi nur laborŝarĝis Min
per viaj pekoj, lacigis Min per
viaj malbonagoj. 25 Mi, Mi forviŝas
viajn krimojn pro Mi mem, kaj viajn
pekojn Mi ne rememoros. 26 Re-
memorigu al Mi, kaj ni faru juĝon
inter ni; rakontu vi, por ke vi vin
pravigu. 27 Via prapatro pekis, kaj
viaj profetoj defalis de Mi. 28 Tial
Mi sensanktigis la estrojn de la
sanktejo, kaj Mi elmetis Jakobon al
anatemo kaj Izraelon al malhonoro.

44 Sed nun aŭskultu, ho
Jakob, Mia servanto, kaj
Izrael, kiun Mi elektis.
2 Tiele diras la Eternulo, kiu vin
kreis kaj formis kaj helpas vin de

post via naskiĝo: Ne timu, ho Jakob,
Mia servanto, kaj vi, ho Jeŝurun, kiun
Mi elektis. 3 Ĉar Mi verŝos akvon
sur la soifantaĵon kaj torentojn sur la
sekan teron; Mi verŝos Mian spiriton
sur vian idaron kaj Mian benon sur
viajn devenontojn, 4 por ke ili
kresku inter herbo, kiel salikoj super
torentoj da akvo. 5 Unu diros:
Mi apartenas al la Eternulo; alia
nomos sin per la nomo de Jakob;
alia skribe konsekros sin al la
Eternulo kaj prenos al si la alnomon
Izrael.
6 Tiele diras la Eternulo, la Reĝo
de Izrael, kaj lia Liberiganto, la
Eternulo Cebaot: Mi estas la unua,
kaj Mi estas la lasta, kaj ne ekzistas
Dio krom Mi. 7 Kaj kiu estas
simila al Mi? li diru kaj anoncu, kaj
elmetu antaŭ Mi ĉion, kio estis de
post la tempo, kiam Mi kreis la
popolon eternan; ili anoncu tion, kio
estos kaj kio venos. 8 Ne timu kaj
ne maltrankviliĝu; Mi aŭdigis ja al vi
kaj antaŭdiris antaŭlonge; kaj vi
estas Miaj atestantoj. Ĉu ekzistas
Dio krom Mi? ne ekzistas Roko,
Mi iun ne konas. 9 Ĉiuj, kiuj faras
idolojn, estas vantaĵo, kaj iliaj amat-
aĵoj estas senutilaj, kaj ili mem estas
atestantoj; ili ne vidas kaj ne kom-
prenas, tial ili estos hontigataj.
10 Kiu faris dion, kaj fandis idolon,
kiu nenion utilas? 11 Ĉiuj parto-
prenintoj estos hontigataj, ĉar la
majstroj estas ja el homoj; ili ĉiuj
kolektiĝu kaj stariĝu, ili ektimos, kaj
ĉiuj kune estos hontigataj. 12 Unu
tranĉas la feron per ĉizilo, laboras
per karboj, formas ĝin per marteloj,
kaj prilaboras ĝin per la forto de sia
brako; li eĉ malsatas kaj perdas la
fortojn, ne trinkas akvon kaj laciĝas.
13 Alia hakas lignon, mezuras ĝin
per ŝnuro, faras konturojn per grifelo,
rabotas per rabotilo, ĉirkaŭsignas per
cirkelo, kaj faras el ĝi bildon de
homo, de bela homo, por ke ĝi loĝu
en la domo. 14 Li hakas por si
cedrojn, prenas ilekson kaj kverkon,
preparas al si provizon de arbaraj
arboj, plantas pinon, kiun la pluvo
kreskigas. 15 Kaj tio servas al la
homo kiel hejtilo; li prenas el tio kaj
varmigas sin, li ankaŭ faras fajron
kaj bakas panon; el tio sama li faras
dion kaj adorkliniĝas antaŭ ĝi, li
faras el ĝi idolon kaj adoras ĝin.
16 Parton el ĝi li forbruligas en fajro,
super parto li manĝas viandon,
rostas rostaĵon, kaj satiĝas; li ankaŭ
varmigas sin, kaj diras: Ha, ha, far-
iĝis al mi varme, mi eksentis fajron!
17 Kaj ĝian restaĵon li faris dio, li
faris el ĝi sian idolon; li adoras ĝin,
adorkliniĝas kaj preĝas al ĝi, kaj
diras: Savu min, ĉar vi estas mia dio.
18 Ili ne scias kaj ne komprenas, ĉar
gluitaj estas iliaj okuloj, por ke ili ne
vidu, por ke ilia koro ne komprenu.
19 Kaj li ne primeditas en sia koro,
ne havas scion nek komprenon, por
diri: Duonon de ĝi mi forbruligis en
fajro, mi ankaŭ bakis sur ĝiaj karboj
panon, mi rostis viandon kaj manĝis;
ĉu do el la restaĵo mi faros abomen-
indaĵon? ĉu ŝtipon da ligno mi
adoros? 20 Li postkuras polvon,
la trompita koro lin erarigas, kaj li
ne savas sian animon, kaj ne diras:
Ĉu ne malveraĵon mi havas en mia
dekstra mano?
21 Memoru tion, ho Jakob, kaj
Izrael, ĉar vi estas Mia servanto;
Mi kreis vin Mia servanto; vi, ho
Izrael, ne estos forgesita de Mi.
22 Mi forviŝis viajn kulpojn kiel
nubon, kaj viajn pekojn kiel nebulon;
revenu al Mi, ĉar Mi savis vin.
23 Ĝojkriu, ho ĉielo, ĉar la Eternulo
tion faris; voku, profundo de la tero;
sonigu kanton, ho montoj, arbaro kaj
ĉiuj arboj en ĝi; ĉar la Eternulo
liberigis Jakobon, kaj faris Sin glora
per Izrael.
24 Tiele diras la Eternulo, via
Liberiginto, kiu formis vin de la
momento de via naskiĝo: Mi estas la
Eternulo, kiu ĉion faras, kiu sola
etendis la ĉielon, per Sia propra
potenco disvastigis la teron; 25 kiu
neniigas la signojn de divenistoj kaj
ridindigas la sorĉistojn, repuŝas la
saĝulojn malantaŭen kaj malsaĝigas
ilian scion; 26 kiu konfirmas la
vorton de Sia servanto kaj plenumas
la decidojn de Siaj senditoj; kiu diras
pri Jerusalem: Ĝi havos multe da
loĝantoj; kaj pri la urboj de Judujo:
Ili estos rekonstruitaj, kaj iliajn
ruinojn Mi restarigos; 27 kiu diras
al la maro: Estu seka, kaj Mi sekigos
viajn riverojn; 28 kiu diras pri
Ciro: Li estas Mia paŝtisto, kaj li
plenumos ĉiujn Miajn dezirojn, dir-
ante al Jerusalem: Estu rekonstruata,
kaj la templo estu refondata.

45 TIELE diras la Eternulo pri
Sia sanktoleito Ciro: Mi pren-
is lin je lia dekstra mano,
por faligi antaŭ li popolojn, kaj la
lumbojn de reĝoj Mi senzonigos, por
malfermi antaŭ li la pordojn, kaj por
ke la pordegoj ne estu ŝlositaj. 2 Mi
iros antaŭ vi kaj ebenigos altaĵojn;
kuprajn pordojn Mi disbatos, kaj
ferajn riglilojn Mi rompos. 3 Kaj Mi
transdonos al vi trezorojn sekretajn
kaj riĉaĵojn kaŝitajn, por ke vi eksciu,
ke Mi, la Eternulo, vokis vin laŭ via
nomo, Mi, Dio de Izrael. 4 Pro Mia
servanto Jakob kaj pro Mia elektito
Izrael Mi vokis vin laŭ via nomo, Mi
altigis vin, kvankam vi Min ne konis.
5 Mi estas la Eternulo, kaj ne ekzistas
alia; ne ekzistas Dio krom Mi; Mi
zonis vin, kvankam vi Min ne konis;
6 por ke oni sciu oriente kaj okci-
dente, ke ne ekzistas krom Mi; Mi
estas la Eternulo, kaj ne ekzistas alia,
7 kiu faras lumon kaj kreas mallumon,
faras pacon kaj estigas malbonon;
Mi, la Eternulo, faras ĉion ĉi tion.

8 Gutigu, ho ĉielo, de supre, kaj
la nuboj verŝu virton; malfermiĝu
la tero kaj produktu savon, kaj virto
kune elkresku. Mi, la Eternulo,
tion kreis.

9 Ve al tiu, kiu malpacas kun sia
Kreinto! potpeco el la potpecoj de
la tero! Ĉu diras argilo al sia pot-
faristo: Kion vi faras? via faritaĵo
estas malforta? 10 Ve al tiu, kiu
diras al la patro: Por kio vi naskigas?
kaj al la patrino: Por kio vi turmentas
vin per naskado? 11 Tiele diras
la Eternulo, la Sanktulo de Izrael
kaj lia Kreinto: Pri la estonteco
demandu Min; la zorgon pri Miaj
filoj kaj pri la faritaĵo de Miaj manoj
lasu al Mi. 12 Mi faris la teron kaj
kreis la homon sur ĝi; Mi per Miaj
manoj etendis la ĉielon kaj ĉiujn
ĉiujn ĝiajn apartenaĵojn. 13 Mi star-
igis lin por justeco, kaj ĉiujn liajn
vojojn Mi ebenigos; li rekonstruos
Mian urbon kaj forliberigos Miajn
ekzilitojn, ne pro elaĉeto nek pro
donacoj, diras la Eternulo Cebaot.

14 Tiele diras la Eternulo: La labor-
akiro de Egiptujo kaj la komercaĵo
de Etiopujo kaj de Seba, de tiuj
altkreskaj viroj, transiros al vi kaj
estos viaj; ili iros post vi, en katenoj
ili preteriros, kaj ili kliniĝos antaŭ vi,
kaj preĝos al vi: Nur ĉe vi estas Dio,
kaj ne ekzistas alia Dio. 15 Vere
Vi estas Dio Sin kaŝanta, Dio de
Izrael, Savanto. 16 Hontigataj kaj
malhonorataj ili ĉiuj estas; kune kun
ili iros en honto la farantoj de idoloj.
17 Sed Izrael estas savita de la
Eternulo per savo eterna; vi ne estos
hontigataj nek malhonorataj ĝis etern-
eco.

18 Ĉar tiele diras la Eternulo; la
kreinto de la ĉielo, Li estas Dio;
la farinto kaj estiginto de la tero,
Li ĝin arangis; Li kreis gin, ne por
ke ĝi estu malplena; Li faris ĝin,
por ke ĝi estu loĝata: Mi estas la
Eternulo, kaj ne ekzistas alia. 19 Ne
sekrete Mi parolis, sur malluma loko
de la tero; Mi ne diris al la idaro
de Jakob: Vane vi Min serĉas. Mi
estas la Eternulo, kiu parolas justaĵon
kaj anoncas veraĵon. 20 Kolektiĝu
kaj venu, alproksimiĝu kune, ĉiuj
savitoj el la nacioj. Senprudentaj
estas tiuj, kiuj portas siajn lignajn
idolojn, kaj preĝas al dio, kiu ne povas
helpi. 21 Diru, eĉ interproksimiĝu
kaj interkonsiliĝu: kiu anoncis tion
en la antikva tempo, kaj diris tion
antaŭlonge? ĉu ne Mi, la Eternulo?
kaj ne ekzistas alia Dio krom Mi, la
Dio vera kaj la helpanto; ekzistas
neniu krom Mi. 22 Turnu vin al
Mi, ĉiuj finoj de la tero, kaj estu sav-
itaj; ĉar Mi estas Dio, kaj ne ekzistas
alia. 23 Mi ĵuris per Mi, el Mia buŝo
eliris vero, vorto ne retirota, ke antaŭ
Mi kliniĝos ĉiu genuo, ĵuros ĉiu lango.
24 Nur la Eternulo, oni diros pri Mi,
havas veron kaj potencon; al Li venos
kaj hontos ĉiuj, kiuj koleris kontraŭ
Li. 25 Per la Eternulo praviĝos kaj
gloriĝos la tuta idaro de Izrael.

46 KLINIĜIS Bel, falis Nebo;
iliaj idoloj estas transdonitaj
al bestoj kaj brutoj; tio, kion
vi portadis, fariĝis ŝarĝo por lacaj
bestoj. 2 Ili kliniĝis kaj falis kune,
ne povis savi sian ŝarĝon, kaj mem
iris en malliberecon.

3 Aŭskultu Min, domo de Jakob
kaj la tuta restaĵo de la domo de
Izrael, kiuj estis ŝarĝitaj sur Mi de
post via naskiĝo, kiuj estis portataj
de Mi de post via eliro el la ventro.
4 Ankaŭ ĝis via maljuneco Mi estos
la sama, kaj ĝis via griziĝo Mi vin
portos; Mi vin kreis kaj Mi portos,
Mi ŝarĝos sur Min kaj Mi savos.
5 Al kiu vi Min egaligos kaj komparos

kaj similigos Min, ke ni estu similaj?
6 Tiuj, kiuj ŝutas oron el la saketo
kaj pesas arĝenton sur pesilo, dungas
oraĵiston, ke li faru el tio dion, antaŭ
kiu ili kliniĝas kaj ĵetas sin teren,
7 levas lin sur la ŝultron, portas kaj
starigas lin sur lia loko; kaj li staras,
ne moviĝas de sia loko; eĉ se oni
krias al li, li ne respondas kaj neniun
savas el lia malfeliĉo.
8 Memoru tion kaj estu viroj, prenu
tion al via koro, ho pekantoj.
9 Memoru tion, kio estis en la kom-
enco de la tempo; ĉar Mi estas Dio,
kaj ne ekzistas alia; Mi estas Dio,
kaj ne ekzistas simila al Mi. 10 Mi
anoncas antaŭe la estontaĵon, kaj
antaŭlonge tion, kio ankoraŭ ne
okazis; kiam Mi diras, Mia decido
plenumiĝas, kaj ĉion, kion Mi deziras,
Mi faras. 11 Mi vokas de oriento
aglon, el lando malproksima viron de
Mia destino. Kion Mi diris, tion Mi
venigos; kion Mi pripensis, tion Mi
plenumos. 12 Aŭskultu Min, vi, kiuj
havas malhumilan koron, kiuj estas
malproksimaj de la vero: 13 Mi
alproksimigis Mian veron, por ke ĝi
ne estu malproksima, kaj Mia savo
ne prokrastiĝos; kaj Mi donos al
Cion savon, al Izrael Mian gloron.

47 IRU malsupren kaj sidiĝu
sur polvo, ho virgulino filino
de Babel; sidiĝu sur la tero,
sentronigita filino de la Ĥaldeoj; ĉar
oni ne plu nomos vin delikata kaj
dorlotata. 2 Prenu manan muelilon
kaj muelu farunon; forigu vian vualon,
levu vian vestrandon, malkovru vian
kruron, transiru riverojn. 3 Mal-
kovriĝos via nudaĵo, kaj montriĝos
via honto. Mi faros venĝon, kaj Mi
neniun indulgos. 4 Nia Liberiganto
—Lia nomo estas Eternulo Cebaot,
Sanktulo de Izrael. 5 Sidu silente
kaj iru en mallumon, ho filino de la
Ĥaldeoj, ĉar oni ne plu nomos vin
estrino de regnoj. 6 Kiam Mi koler-
is Mian popolon, malhonoris Mian
heredaĵon, kaj transdonis ilin en
viajn manojn, vi ne montris al ili
kompaton, sur maljunulon vi metis
tre peze vian jugon; 7 vi diris:
Eterne mi estos estrino; vi ne prenis
tion al via koro, ne pensis pri la
sekvoj.
8 Aŭskultu do nun, ho voluptulino,
kiu sidas senzorge, kiu diras en sia
koro: Mi estas, kaj ne ekzistas alia
krom mi; mi ne fariĝos vidvino, kaj mi
ne konos perdon de infanoj. 9 Venos
do sur vin tiuj du aferoj subite, en
unu tago; seninfaneco kaj vidvineco
en plena mezuro trafos vin, malgraŭ
viaj multaj sorĉoj, malgraŭ la granda
forto de viaj magiaĵoj. 10 Vi sentis
vin sendanĝera en via malboneco;
vi diris: Neniu min vidas; via saĝeco
kaj via scio estis viaj delogantoj; kaj
vi diris en via koro: Mi estas, kaj ne
ekzistas alia krom mi. 11 Tial venos
sur vin malbono, kies komencon vi ne
scios, kaj falos sur vin malfeliĉo, el
kiu vi ne povos vin elaĉeti, kaj sur-
prizos vin pereo, kiun vi ne antaŭ-
vidis. 12 Restu do ĉe viaj magiaĵoj,
kaj ĉe viaj multaj sorĉoj, super kiuj
vi laboris de via juneco; eble vi
povos profiti, eble vi fortiĝos. 13 Vi
laciĝis de la multo de viaj konsiliĝoj;
nun ili stariĝu, la mezurantoj de la
ĉielo, la esplorantoj de la steloj, la
antaŭdiristoj laŭ la luno, kaj ili savu
vin kontraŭ tio, kio trafos vin.
14 Jen, ili fariĝos kiel pajlo; la fajro
forbruligos ilin; ili ne savos sian
animon el la forto de la flamo; ne
estos ia karbo, ĉe kiu sin varmigi, nek
fajro, antaŭ kiu sidi. 15 Tiaj far-
iĝis por vi tiuj, kun kiuj vi multe
penis, kun kiuj vi interrilatis de via
juneco; ĉiu forvagis siaflanken, neniu
vin savos.

48 AŬSKULTU tion, ho domo
de Jakob, vi, kiuj estas nom-
ataj per la nomo de Izrael,
kiuj devenis el la fonto de Jehuda,
kiuj ĵuras per la nomo de la Eternulo
kaj citas la Dion de Izrael, ne en vero
kaj ne en justeco. 2 Laŭ la sankta
urbo ili sin nomas, kaj je la Dio de
Izrael ili sin apogas; Eternulo Cebaot
estas Lia nomo. 3 La estintajn
okazintaĵojn Mi anoncis antaŭlonge,
el Mia buŝo tio eliris, kaj Mi ĝin
aŭdigis; Mi agis subite, kaj ĉio plen-
umiĝis. 4 Ĉar Mi sciis, ke vi estas
obstina kaj via kolo estas fera tendeno
kaj via frunto estas kupra, 5 tial Mi
anoncis al vi antaŭlonge, Mi aŭdigis
al vi, antaŭ ol tio plenumiĝis, por ke
vi ne diru: Mia idolo tion faris, mia
statuo kaj mia fanditaĵo tion ordonis.
6 Vi aŭdis; rigardu do ĉion; ĉu vi ne
devas mem tion konfesi? Mi aŭd-
igis al vi nun aferojn novajn kaj
kaŝitajn, kiujn vi ne sciis. 7 Nun
ili estas kreitaj, ne antaŭlonge; eĉ

unu tagon antaŭe vi ne aŭdis pri tio,
por ke vi ne diru : Jen, mi sciis pri ili.
8 Vi ne aŭdis, vi ne sciis, kaj via orelo
antaŭe ne estis malfermita ; ĉar Mi
sciis, ke vi perfidos, de la momento de
via naskiĝo oni ja nomas vin nefid-
indulo. 9 Pro Mia nomo Mi pro-
krastas Mian koleron, kaj pro Mia
gloro Mi detenas Min, ke Mi ne eks-
termu vin. 10 Jen Mi vin refandis, sed
ne rezultis arĝento ; Mi elprovis vin en
la forno de mizero. 11 Por Mi, por Mi
Mi tion faras ; ĉar kial oni blasfemu?
Mian gloron Mi ne donos al iu alia.
12 Aŭskultu Min, ho Jakob kaj Mia
alvokito Izrael : tio estas Mi ; Mi
estas la unua, kaj Mi estas la lasta.
13 Nur Mia mano fondis la teron, kaj
Mia dekstra mano etendis la ĉielon ;
se Mi vokos ilin, ili stariĝos kune.
14 Kolektiĝu vi ĉiuj kaj aŭskultu :
kiu inter ili anoncis tion ? tiu, kiun
la Eternulo ekamis, plenumos Lian
volon en Babel kaj aperigos Lian
potencon super la Ĥaldeoj. 15 Mi,
Mi tion diris, Mi lin alvokis, venigis,
kaj sukcesigis lian vojon. 16 Al-
proksimiĝu al Mi, aŭskultu tion ; de la
komenco Mi ne parolis sekrete ; de
la momento, kiam la afero komenciĝis,
Mi tie estis. Kaj ankaŭ nun sendis
min la Sinjoro, la Eternulo, kaj Lia
spirito. 17 Tiele diras la Eternulo,
via Liberiganto, la Sanktulo de
Izrael : Mi estas la Eternulo, via Dio,
kiu instruas vin por via utilo, kiu
kondukas vin laŭ la vojo, kiun vi
devas iri. 18 Ho, se vi atentus
Miajn ordonojn ! tiam via paco estus
kiel rivero, kaj via justeco kiel la
ondoj de la maro ; 19 kaj via idaro
estus kiel sablo, kaj viaj devenantoj
kiel ĝiaj grajnetoj ; lia nomo ne estus
ekstermita nek pereigita antaŭ Mi.
20 Eliru el Babel, kuru el Ĥaldeujo,
anoncu kun voĉo ĝojkria, aŭdigu
tion, disportu ĝin ĝis la fino de la
tero, diru : La Eternulo liberigis Sian
servanton Jakob. 21 Kaj ili ne soifis
en la dezertoj, tra kiuj Li kondukis
ilin ; Li elfluigis por ili akvon el roko,
Li disfendis rokon, kaj ekfluis akvo.
22 Sed por la malpiuloj, diras la
Eternulo, ne ekzistas paco.

49 AŬSKULTU min, ho insuloj,
kaj atentu, ho malproksimaj
gentoj : la Eternulo min al-
vokis el la ventro, el la interno de mia
patrino Li vokis mian nomon. 2 Kaj
Li faris mian buŝon simila al akra
glavo, kovris min per la ombro de
Sia mano, kaj faris min polurita sago,
kaŝis min en Sia sagujo. 3 Kaj Li
diris al mi : Vi estas Mia servanto,
ho Izrael, per kiu Mi gloriĝos.
4 Mi opiniis, ke vane mi penis, ke
sencele kaj vane mi konsumis mian
forton ; sed vere mia rajto estas
ĉe la Eternulo, kaj mia rekompenco
ĉe mia Dio. 5 Kaj nun diris la
Eternulo, kiu el la patrina ventro
kreis min Lia servanto, por ke mi
revenigu al Li Jakobon kaj por ke
Izrael kolektiĝu ĉe Li (ĉar mi estas
honorata antaŭ la okuloj de la
Eternulo, kaj mia Dio estas mia
forto)—6 Li diris : Ne sufiĉas, ke vi
estas Mia servanto, por restarigi la
tribojn de Jakob kaj revenigi la
konservitojn de Izrael ; sed Mi faros
vin lumo por la nacioj, por ke Mia
savo etendiĝu ĝis la fino de la tero.
7 Tiele diras la Eternulo, la Liber-
iganto de Izrael, lia Sanktulo, al la
malestimata animo, al la abomenato
de la popoloj, al la sklavo de la reg-
antoj : Reĝoj ekvidos kaj leviĝos ;
princoj, kaj ili adorkliniĝos ; pro la
Eternulo, kiu estas fidinda, pro la
Sanktulo de Izrael, kiu vin elektis.
8 Tiele diras la Eternulo : En la tempo
de favoro Mi aŭskultos vin, kaj en la
tago de savo Mi helpos vin, kaj Mi
konservos vin kaj faros vin interligo
por la popoloj, por restarigi la teron,
por ekposedi dezertigitajn posedaĵojn,
9 por diri al la malliberigitoj : Eliru !
al la troviĝantoj en mallumo : Montr-
iĝu ! Ĉe la vojoj ili paŝtiĝos, kaj sur
ĉiuj nudaj montetoj estos ilia paŝtejo.
10 Ili ne malsatos nek soifos, ne
frapos ilin siroko nek la suno ; ĉar ilia
Kompatanto ilin kondukos, kaj al
fontoj de akvo Li ilin gvidos. 11 Kaj
Mi faros ĉiujn Miajn montojn vojo,
kaj Miaj vojetoj estos ebene altigitaj.
12 Jen tiuj venos de malproksime,
kaj aliaj de nordo kaj de okci-
dento, kaj aliaj el la lando Sinim.
13 Ĝojkriu, ho ĉielo, kaj ĝoju,
ho tero, sonigu kanton, ho montoj ;
ĉar la Eternulo konsolis Sian pop-
olon kaj kompatis Siajn mizer-
ulojn.
14 Sed Cion diris : La Eternulo min
forlasis, kaj mia Sinjoro min forgesis.
15 Ĉu povas virino forgesi sian infan-
eton kaj ne kompati la idon de sia

ventro ? eĉ se ili forgesos, Mi vin ne
forgesos. 16 Jen sur Miaj manoj
Mi vin gravuris ; viaj muroj estas
ĉiam antaŭ Mi. 17 Rapidos viaj
konstruantoj ; viaj detruantoj kaj viaj
ekstermantoj eliros for de vi. 18 Levu
ĉirkaŭen viajn okulojn, kaj rigardu :
ĉiuj kolektiĝis, venas al vi. Kiel Mi
vivas, diras la Eternulo, vi ĉiujn metos
sur vin kiel ornamon, kaj vi ĉirkaŭ-
igos vin per ili kiel fianĉino. 19 Ĉar
viaj dezertigitaj kaj senhomigitaj
lokoj kaj via ruinigita lando estas tro
malvastaj por la loĝantoj, kaj viaj
ekstermantoj estos malproksimigitaj.
20 Viaj malaperintaj infanoj ankoraŭ
diros en viajn orelojn : Tro malvasta
estas por mi la loko ; cedu al mi, ke
mi povu loĝi. 21 Tiam vi diros en
via koro : Kiu naskis al mi ĉi tiujn ?
mi estis ja seninfana kaj soleca, el-
pelita kaj forpuŝita ; kiu do edukis
ilin ? mi restis ja sola ; kie do estis
ĉi tiuj ?
22 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Jen Mi levos Mian manon al la
nacioj, kaj antaŭ la gentoj Mi elmetos
Mian standardon ; kaj ili venigos
viajn filojn en la baskoj, kaj viajn
filinojn ili portos sur la ŝultroj.
23 Kaj reĝoj estos viaj vartistoj, kaj
iliaj princinoj estos viaj nutristinoj ;
vizaĝaltere ili kliniĝos antaŭ vi, kaj
la polvon de viaj piedoj ili lekos ; kaj
tiam vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo, ke Miaj fidantoj ne hontos.
24 Ĉu de fortulo oni povas forpreni
la akiritaĵon ? aŭ ĉu oni povas liber-
igi la kaptitojn de venkinto ? 25 Sed
tiele diras la Eternulo : Eĉ la kaptitoj
estos forprenitaj for de la fortulo, kaj
la akiritaĵo de la potenculo formal-
aperos ; kaj kontraŭ viaj kverelantoj
Mi kverelos, kaj viajn filojn Mi savos.
26 Kaj al viaj premantoj Mi manĝigos
ilian propran karnon, kaj kiel de
mosto ili ebriiĝos de sia propra sango ;
kaj ekscios ĉiu karno, ke Mi, la
Eternulo, estas via Savanto kaj via
Liberiganto, la Potenculo de Jakob.

50 TIELE diras la Eternulo :
Kie estas la eksedziga letero
de via patrino, per kiu Mi ŝin
forpuŝis ? aŭ al kiu el Miaj kreditoroj
Mi vendis vin ? Jen pro viaj pekoj
vi estas venditaj, kaj pro viaj krimoj
estas forpuŝita via patrino. 2 Kial
neniu estis, kiam Mi venis ? kial neniu
respondis, kiam Mi vokis ? Ĉu Mia
mano fariĝis tro mallonga, por liber-
igi ? kaj ĉu ne ekzistas en Mi forto,
por savi ? Jen per Mia severa vorto
Mi sekigas maron, Mi faras el riveroj
dezerton ; iliaj fiŝoj putras pro sen-
akveco kaj mortas de soifo. 3 Mi
vestas la ĉielon per mallumo, kaj
sakaĵon Mi faras ĝia kovrilo.
4 La Sinjoro, la Eternulo, donis al
mi langon instruitan, por ke mi povo-
sciu vigligi per vorto senfortigiton ;
Li vekas, ĉiumatene vekas mian
orelon, por ke mi aŭskultu kiel in-
struatoj. 5 La Sinjoro, la Eternulo,
malfermis mian orelon, kaj mi ne
kontraŭstaris, mi ne turnis min
malantaŭen. 6 Mian dorson mi el-
metis al la batantoj kaj miajn vangojn
al la harŝirantoj ; mian vizaĝon mi ne
kovris kontraŭ insultoj kaj kraĉado.
7 Sed la Sinjoro, la Eternulo, helpas
al mi, tial mi ne estas hontigata ; tial
mi faris mian vizaĝon kiel siliko, kaj
mi scias, ke mi ne estos senhonor-
igata. 8 Proksima estas mia prav-
iganto ; kiu procesos kontraŭ mi ? ni
stariĝu kune ; kiu postulas juĝon
kontraŭ mi, li alproksimiĝu al mi.
9 Jen la Sinjoro, la Eternulo, helpas
al mi ; kiu do malpravigos min ?
jen ili ĉiuj elfrotiĝos kiel vesto, tineoj
ilin tramanĝos.
10 Kiu inter vi timas la Eternulon,
aŭskultas la voĉon de Lia servanto ?
Kvankam li iras en mallumo kaj nenio
brilas al li, tamen li fidu la nomon de
la Eternulo kaj apogu sin sur sia Dio.
11 Jen vi ĉiuj, kiuj ekbruligas fajron,
ĉirkaŭas sin per flamoj, iru en la
lumon de via fajro, kaj en la flamojn,
kiujn vi ekbruligis. Per Mia mano
tio fariĝos al vi ; en doloro vi
kuŝos.

51 AŬSKULTU Min, vi, kiuj
postkuras la veron, kiuj
serĉas la Eternulon : rigardu
la rokon, el kiu vi estas elhakitaj, kaj
en la profundon de la kavo, el kiu vi
estas elfositaj. 2 Rigardu Abraham-
on, vian patron, kaj Saran, vian
naskintinon ; ĉar Mi alvokis lin, kiam
li estis sola, kaj Mi benis lin kaj
multigis lin. 3 Ĉar la Eternulo
konsolos Cionon, konsolos ĉiujn ĝiajn
ruinojn, kaj ĝian dezerton Li faros
kiel Eden, kaj ĝian stepon kiel la
ĝardeno de la Eternulo ; ĝojo kaj
gajeco troviĝos en ĝi, dankado kaj
laŭta kantado.

4 Atentu Min, ho Mia popolo, kaj vi,
Mia gento, aŭskultu Min ; ĉar instruo
eliros el Mi, kaj Mian leĝon Mi star-
igos kiel lumon por la popoloj.
5 Proksima estas Mia vero, eliris Mia
helpo, kaj Miaj brakoj juĝos popolojn ;
al Mi esperas insuloj kaj atendas
Mian brakon. 6 Levu al la ĉielo
viajn okulojn, kaj rigardu la teron
malsupre ; ĉar la ĉielo disneniiĝos
kiel fumo, kaj la tero elfrotiĝos kiel
vesto, kaj ĝiaj loĝantoj mortos kiel
kuloj ; sed Mia savo restos eterne,
kaj Mia vero ne difektiĝos.

7 Aŭskultu Min, vi, kiuj konas la
veron, popolo, havanta Mian instruon
en sia koro : ne timu ofendon de
homoj, kaj de iliaj insultoj ne sen-
kuraĝiĝu. 8 Ĉar kiel veston tra-
manĝos ilin tineoj, kaj kiel lanaĵon
tramanĝos ilin vermoj ; sed Mia vero
restos eterne, kaj Mia savo por ĉiuj
generacioj.

9 Leviĝu, leviĝu, vestu vin per forto,
ho brako de la Eternulo ; leviĝu, kiel
en la tempo antikva, en la generacioj
de antaŭlonge. Ĉu ne vi dishakis
Rahabon, trapikis la drakon ? 10 Ĉu
ne vi elsekigis la maron, la akvon de
grandega abismo, faris la maran pro-
fundon vojo por transiro de la liber-
igitoj ? 11 Kaj la elaĉetitoj de la
Eternulo revenos kaj iros sur Cionon
kun kantado, kaj ĝojo eterna estos
super ilia kapo ; ĝojon kaj gajecon ili
atingos, kaj forflugos afliktoj kaj
ĝemado.

12 Mi, Mi mem estas via konsolanto.
Kiu vi estas, ke vi timas homon mort-
eman, kaj homidon, kiu estas egala
al herbo ; 13 kaj vi forgesis la
Eternulon, vian Kreinton, kiu etendis
la ĉielon kaj fondis la teron ; kaj
konstante, ĉiutage, vi timas la furi-
ozon de la premanto, kiu celas eks-
termi ? Sed kie estas la furiozo de
la premanto ? 14 Baldaŭ la kaptito
estos liberigita, ke li ne mortu en la
kavo kaj ne manku al li pano. 15 Mi
estas la Eternulo, via Dio, kiu kviet-
igas la maron, kiam bruas ĝiaj ondoj,
kaj kies nomo estas Eternulo Cebaot.
16 Mi metis Miajn vortojn en vian
buŝon kaj kovris vin per la ombro
de Mia mano, por aranĝi la ĉielon kaj
doni fundamenton al la tero, kaj por
diri al Cion : Vi estas Mia popolo.

17 Vekiĝu, vekiĝu, leviĝu, ho Jeru-
salem, vi, kiu trinkis el la mano de la
Eternulo la kalikon de Lia kolero :
la ŝaŭmantan ebriigantan kalikon
vi eltrinkis ĝis la fundo. 18 El ĉiuj
filoj, kiujn ŝi naskis, neniu ŝin gvidis ;
el ĉiuj filoj, kiujn ŝi edukis, neniu
tenis ŝin je la mano. 19 Tio ambaŭ
vin trafis ; kiu kompatis vin ? ruinado
kaj malfeliĉo, malsato kaj glavo ; per
kiu mi povus konsoli vin ? 20 Viaj
filoj senfortiĝis, kuŝis ĉe la komenco
de ĉiuj stratoj kiel cervo en reto,
plenaj de la kolero de la Eternulo,
de la indigno de via Dio. 21 Tial
aŭskultu ĉi tion, vi, mizerulino kaj
ebriulino, sed ne de vino : 22 tiele
diras via Sinjoro, la Eternulo, kaj
via Dio, kiu defendas Sian popolon :
Jen Mi prenis el via mano la ebriigan
kalikon, la ŝaŭmantan kalikon de Mia
kolero ; vi ne plu trinkos ĝin ; 23 kaj
Mi transdonos ĝin en la manon de
viaj turmentantoj, kiuj diris al via
animo : Klinu vin, por ke ni transiru ;
kaj vi faris el via dorso kvazaŭ teron,
kvazaŭ straton por pasantoj.

52 VEKIĜU, vekiĝu, vestu vin
per via forto, ho Cion ; sur-
metu sur vin la vestojn de via
majesto, ho Jerusalem, sankta urbo ;
ĉar ne plu eniros en vin necirkum-
cidito kaj malpurulo. 2 Forskuu de
vi la polvon, leviĝu, sidiĝu, ho Jeru-
salem ; disigu la ligilojn de via kolo,
ho kaptita filino de Cion.

3 Ĉar tiele diras la Eternulo :
Senpage vi estis vendita, kaj ne per
arĝento vi estos elaĉetita. 4 Ĉar
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo :
En Egiptujon iam iris Mia popolo, por
loĝi tie kelktempe, kaj la Asiriano
pro nenio ĝin premis ; 5 kion do Mi
nun ĉi tie devas fari, diras la Etern-
ulo, kiam Mia popolo estas prenita
pro nenio ? ĝiaj regantoj triumfe
krias, diras la Eternulo, kaj kon-
stante, ĉiutage, Mia nomo estas
insultata. 6 Tial Mia popolo ek-
konos Mian nomon ; tial ĝi ekscios
en tiu tago, ke Mi estas Tiu sama,
kiu diras : Jen Mi estas.

7 Kiel ĉarmaj estas sur la montoj la
piedoj de anoncanto, kiu proklamas
pacon, anoncas bonon, sciigas pri
helpo, diras al Cion : Reĝas via Dio !
8 Jen eksonis la voĉo de viaj gardo-
starantoj ; ili levas la voĉon kaj kune
ĝojkrias, ĉar per siaj propraj okuloj
ili vidas, kiel la Eternulo revenas al
Cion. 9 Triumfu, ĝojkriu kune, ho

ruinoj de Jerusalem ; ĉar la Eternulo
konsolis Sian popolon, liberigis Jeru-
salemon. 10 La Eternulo malkovris
Sian sanktan brakon antaŭ la okuloj
de ĉiuj nacioj ; kaj ĉiuj finoj de la tero
vidas la helpon de nia Dio. 11 Foriru,
foriru, eliru el tie, ne tuŝu malpur-
aĵon ; eliru el ĝia mezo ; purigu vin,
ho portantoj de la vazoj de la Eternulo.
12 Tamen ne rapidante vi eliros, kaj
ne forkurante vi iros ; ĉar iros antaŭ
vi la Eternulo, kaj gardos vin mal-
antaŭe la Dio de Izrael.

13 Jen Mia servanto havos sukceson,
li altiĝos kaj gloriĝos kaj staros tre
alte. 14 Kiel multaj estis teruritaj,
rigardante vin (tiele lia aspekto estis
malbeligita pli ol ĉe ĉiu alia kaj lia
eksteraĵo pli ol ĉe iu ajn homo),
15 tiel li saltigos pri si multe da
popoloj ; reĝoj fermos antaŭ li sian
buŝon, ĉar ili vidos ion, kio ne estis
dirita al ili, kaj ili rimarkos ion, pri
kio ili ne aŭdis.

53 KIU kredus al tio, kion ni
aŭdis ? kaj super kiu mal-
kaŝiĝis la brako de la Etern-
ulo ? 2 Ĉar li elkreskis antaŭ Li
kiel juna branĉo kaj kiel radiko el
tero senakva ; li ne havis staturon
nek belecon ; ni rigardis lin, sed li ne
havis aspekton, per kiu li plaĉus al
ni. 3 Li estis malestimata kaj evit-
ata de homoj, viro suferanta kaj mal-
sana ; kaj kiel iganta deturni de li la
vizaĝon, li estis malestimata, kaj li
havis por ni nenian valoron.

4 Vere, niajn malsanojn li portis sur
si, kaj per niaj suferoj li sin ŝarĝis ;
sed ni opiniis lin plagita, frapita de
Dio, kaj humiligita. 5 Tamen li
estis vundita pro niaj pekoj, disprem-
ita pro niaj krimoj ; puno por nia
bono estis sur li, kaj per lia vundo ni
saniĝis. 6 Ni ĉiuj erarvagis kiel
ŝafoj, ĉiu iris sian vojon ; kaj la
Eternulo ĵetis sur lin la kulpon de ni
ĉiuj.

7 Li estis turmentata, tamen li humil-
iĝis kaj ne malfermis sian buŝon ;
kiel ŝafido kondukata al buĉo kaj
kiel ŝafo muta antaŭ siaj tondantoj, li
ne malfermis sian buŝon. 8 De
malliberigo kaj de juĝo li estas pren-
ita ; kaj pri lia generacio kiu ra-
kontos ? De sur la tero de vivantoj
li estas fortranĉita, pro la kulpo de
mia popolo li estas frapita. 9 Inter
malbonaguloj oni donis al li tombon,
inter riĉuloj post lia morto, kvankam
li ne faris maljustaĵon kaj trompo
ne estis en lia buŝo.

10 Sed la Eternulo volis tiel lin
turmenti. Kiam lia animo estos pren-
inta sur sin elaĉetan punon, li vidos
idaron, li longe vivos, kaj la intenco
de la Eternulo sukcesos per lia mano.
11 La laborfrukton de sia animo li
vidos, kaj satiĝos. Per konigo de
li Mia virtulo-servanto virtigos mult-
ajn ; kaj iliajn pekojn li portos sur si.
12 Tial Mi donos al li multajn kiel
lian parton, kaj la potenculojn li
dividos kiel akiron ; pro tio, ke li
elmetis sian animon al la morto kaj
estis alkalkulita al krimuloj, dum li
portis sur si la pekon de multaj kaj
petis por la krimuloj.

54 ĜOJU, ho senfruktulino, kiu
ne naskis ; sonigu kanton kaj
ĝojkriu, ho vi, kiu ne suferis
doloron ; ĉar la forlasitino havos pli
da infanoj, ol la havanta edzon, diras
la Eternulo. 2 Vastigu la spacon
de via tendo, disetendu la tapiŝojn de
viaj loĝejoj, ne retenu ; etendu pli
longe viajn ŝnurojn, kaj viajn palisojn
fortikigu. 3 Ĉar dekstren kaj mal-
dekstren vi disvastiĝos, kaj via idaro
ekposedos naciojn kaj ekloĝos en
urboj dezertigitaj. 4 Ne timu, ĉar
vi ne estos malhonorata ; ne kaŝu
vin honte, ĉar vi ne estos hontigata,
kaj ĉar la honton de via juneco vi
forgesos kaj la malhonoron de via
vidvineco vi ne plu rememoros.
5 Ĉar via Kreinto estas via edzo,
Eternulo Cebaot estas Lia nomo ; kaj
via Liberiginto estas la Sanktulo de
Izrael, kiun oni nomas Dio de la tuta
tero. 6 Ĉar kiel virinon forlasitan
kaj afliktitan en la spirito la Eternulo
vin alvokis ; kaj kiel edzinon de la
juneco, kvankam forpuŝitan, diras
via Dio. 7 Por malgranda momento
Mi vin forlasis, kaj kun granda
kompato Mi vin reprenos al Mi.
8 En eksplodo de kolero Mi forturnis
de vi Mian vizaĝon por momento,
sed per eterna favorkoreco Mi vin
kompatis, diras via Liberiginto, la
Eternulo. 9 Ĉar tio estas por Mi
kiel la akvo de Noa ; kiel Mi ĵuris,
ke Mi ne plu venigos la akvon de Noa
sur la teron, tiel Mi ĵuris, ke Mi ne
koleros vin nek insultos vin. 10 Ĉar
montoj forŝoviĝos kaj altaĵoj ŝancel-
iĝos ; sed Mia favorkoreco ne for-

iĝos de vi, kaj la interligo de Mia paco
ne ŝanceliĝos, diras la Eternulo, via
Kompatanto.
11 Ho mizera, suferanta de ventego,
senkonsola! jen Mi donos brilon
al viaj ŝtonoj, kaj vian fundamenton
Mi faros el safiroj. 12 Kaj Mi faros
viajn murdentojn el rubenoj kaj viajn
pordegojn el kristaloj kaj ĉiujn viajn
limojn el multekostaj ŝtonoj. 13 Kaj
ĉiuj viaj infanoj estos instruitaj de la
Eternulo, kaj granda estos la bon-
stato de viaj filoj. 14 Per vero vi
fortikiĝos; estu malproksima de prem-
iteco, ĉar vi ne bezonas timi, kaj de
teruro, ĉar ĝi ne alproksimiĝos al vi.
15 Certe, oni sin armos kontraŭ vi,
sed tio ne estos de Mi; kiu sin armos
kontraŭ vi, tiu falos antaŭ vi. 16 Jen
Mi kreis la forĝiston, kiu blovas
fajron sur karboj kaj ellaboras ilojn
por siaj faroj; kaj Mi ankaŭ kreis
ekstermanton por detruado. 17 Nen-
ia ilo, kreita kontraŭ vi, havos
sukceson; kaj ĉiun langon, kiu batal-
os kontraŭ vi en la juĝo, vi malprav-
igos. Tio estas la heredaĵo de la
servantoj de la Eternulo, kaj ilia
praveco antaŭ Mi, diras la Eternulo.

55 HO vi, ĉiuj soifantoj, iru al
la akvo, kaj vi, kiuj ne
havas monon; iru, aĉetu,
kaj manĝu; iru, aĉetu sen mono kaj
sen pago vinon kaj lakton. 2 Kial
vi donas monon por tio, kio ne estas
pano? kaj vian laboron por tio, kio
ne satigas? aŭskultu do Min, kaj
manĝu bonaĵon, kaj via animo ĝuu
grasaĵon. 3 Klinu vian orelon, kaj
venu al Mi; aŭskultu, por ke vivu via
animo; kaj Mi faros kun vi interligon
eternan pri la fidindaj korfavoroj,
promesitaj al David. 4 Jen Mi star-
igis lin kiel atestanton por la nacioj,
kiel princon kaj ordonanton por la
gentoj. 5 Jen vi vokos popolon,
kiun vi ne konas; kaj popolo, kiu
vin ne konas, alkuros al vi, pro la
Eternulo, via Dio, kaj pro la Sanktulo
de Izrael, ĉar Li faris vin glora.
6 Serĉu la Eternulon, dum Li estas
trovebla; voku Lin, dum Li estas
proksime. 7 Malpiulo forlasu sian
vojon, kaj krimulo siajn intencojn,
kaj li returnu sin al la Eternulo, kaj
Ĉi Tiu lin kompatos, kaj al nia Dio,
ĉar Li multe pardonas. 8 Ĉar Miaj
pensoj ne estas viaj pensoj, kaj viaj
vojoj ne estas Miaj vojoj, diras la
Eternulo. 9 Kiom la ĉielo estas pli
alte ol la tero, tiom Miaj vojoj estas
pli alte ol viaj vojoj, kaj Miaj pensoj
ol viaj pensoj. 10 Ĉar kiel la pluvo
kaj la neĝo falas de la ĉielo kaj ne
revenas tien, sed malsoifigas la teron
kaj naskigas kaj produktigas ĝin kaj
donas semon al la semanto kaj panon
al la manĝanto: 11 tiel estos Mia
vorto, kiu eliras el Mia buŝo; ĝi ne
revenos al Mi vane, sed plenumos
Mian volon, kaj sukcesos en tio, por
kio Mi ĝin sendis. 12 Kun ĝojo vi
eliros, kaj kun paco vi estos konduk-
ataj; la montoj kaj montetoj sonigos
antaŭ vi kanton, kaj ĉiuj arboj de la
kampo plaŭdos per la manoj. 13 An-
stataŭ pikarbetaĵo elkreskos cipreso,
anstataŭ urtiko elkreskos mirto; kaj
tio estos gloro por la Eternulo, eterna
signo, kiu ne ekstermiĝos.

56 TIELE diras la Eternulo:
Gardu justecon kaj faru
bonon; ĉar baldaŭ venos Mia
savo kaj malkaŝiĝos Mia vero. 2 Feliĉa
estas la homo, kiu tion faras, kaj la
homido, kiu sin tenas je tio, kaj
observas sabaton, por ne malsanktigi
ĝin, kaj gardas sian manon, por fari
nenian malbonon. 3 La fremdulo,
kiu aliĝis al la Eternulo, ne diru: La
Eternulo elapartigos min de Sia
popolo; kaj la eŭnuko ne diru: Jen
mi estas arbo velkinta. 4 Ĉar tiele
diras la Eternulo pri la eŭnukoj, kiuj
observas Miajn sabatojn, elektas
tion, kio plaĉas al Mi, kaj tenas sin
je Mia interligo: 5 Al ili Mi donos
en Mia domo kaj inter Miaj muroj
lokon kaj nomon pli bonan ol al filoj
kaj filinoj; Mi donos al ili nomon
eternan, kiu ne ekstermiĝos. 6 Kaj
la fremdulojn, kiuj aliĝis al la Etern-
ulo, por servi al Li kaj ami la nomon
de la Eternulo, por esti Liaj sklavoj,
ĉiujn, kiuj observas sabaton, por ne
malsanktigi ĝin, kaj kiuj tenas sin
je Mia interligo, 7 Mi venigos sur
Mian sanktan monton kaj ĝojigos en
Mia preĝejo; iliaj bruloferoj kaj
buĉoferoj estos favore akceptataj
sur Mia altaro; ĉar Mia domo estos
nomata preĝejo por ĉiuj popoloj.
8 La Sinjoro, la Eternulo, kiu kolekt-
as la dispelitojn de Izrael, diras: Al
liaj kolektitoj Mi kolektos ankoraŭ
pli.
9 Venu por manĝi, ho ĉiuj bestoj
kampaj, ĉiuj bestoj arbaraj. 10 Liaj

gardistoj ĉiuj estas blindaj, sen-
komprenaj; ili ĉiuj estas hundoj
mutaj, kiuj ne povas boji, dormemaj,
kuŝemaj, amantaj dormeti. 11 Tam-
en ili estas hundoj avidaj, kiuj ne
povas satiĝi; kaj ili estas paŝtistoj,
kiuj nenion komprenas; ĉiu iras
sian vojon, ĉiu siaflanke serĉas
sian profiton, dirante: 12 Venu,
mi prenos vinon, kaj ni trinku ebri-
igaĵon; kaj kiel estas hodiaŭ, tiel estos
morgaŭ, multe kaj ankoraŭ multe pli.
57 LA virtulo pereis, kaj neniu
prenis tion al sia koro; kaj
piaj homoj estas forkaptataj,
kaj neniu komprenas, ke for de mal-
bono estas forkaptita la virtulo.
2 Kiu iras ĝustan vojon, tiu venas al
paco, ripozas sur sia kuŝejo.
3 Sed venu ĉi tien vi, ho filoj de
sorĉistino, idoj de adultulo kaj mal-
ĉastulino! 4 Kiun vi mokegas? kon-
traŭ kiu vi malfermegas la buŝon
kaj elŝovas la langon? ĉu vi ne estas
infanoj de krimo, idoj de mensogo,
5 kiuj varmiĝas en la arbaretoj, sub
ĉiu verdbranĉa arbo; kiuj buĉas la
infanojn en la valoj, sub la elstar-
antaj rokoj? 6 Inter la glataĵoj
de la valo estas via parto; ili, ili estas
via loto; al ili vi verŝis verŝoferojn,
alportis farunoferojn; ĉu Mi povas
esti kontenta pri tio? 7 Sur monto
alta kaj levita vi starigis vian kuŝejon,
vi tien supreniris, por buĉi oferojn.
8 Kaj malantaŭ la pordo kaj la fostoj
vi starigis vian simbolon; ĉar vi
forturnis vin de Mi kaj supreniris,
larĝigis vian kuŝejon, kaj ligis vin
kun ili; vi ekamis ilian kuŝejon,
elrigardis por vi oportunan lokon.
9 Oleita vi pilgrimis al la reĝo, uzis
multe da aromaĵoj, kaj vi sendis
malproksimen viajn senditojn, kaj
malaltiĝis ĝis Ŝeol. 10 Pro la mult-
eco de viaj vojoj vi laciĝis, tamen vi
ne diris: Mi perdis la esperon; vi
trovis ankoraŭ vivon en via mano,
kaj pro tio vi ne laciĝis. 11 Sed kiu
kaŭzis al vi zorgojn, kaj kiun vi
timis, ke vi ekmensogis kaj Min ne
memoris kaj ne prenis al via koro?
ĉu pro tio, ke Mi silentas tre longe,
vi Min ne timas? 12 Se Mi montros
vian pravecon kaj viajn farojn, ili ne
helpos vin. 13 Kiam vi krios, viaj
idolamasoj vin savu; sed ilin ĉiujn
disportos la vento, forpelos la blovo;
kaj kiu fidas Min, tiu ekposedos la
teron kaj heredos Mian sanktan
monton. 14 Kaj Li diras: Faru
vojon, faru vojon, ebenigu irejon,
forigu malhelpojn de la vojo de Mia
popolo.
15 Ĉar tiele diras la Plejalta kaj
Plejsupra, kiu restas eterne kaj kies
nomo estas Sanktulo: Alte kaj en
sankta loko Mi loĝas, sed ankaŭ
apud afliktito kaj humilulo, por re-
vigligi la spiriton de humiluloj kaj
revivigi la koron de afliktitoj. 16 Ĉar
ne eterne Mi malpacas kaj ne sen-
fine Mi koleras; alie tute senfortiĝus
antaŭ Mi la spirito kaj la animoj, kiujn
Mi kreis. 17 Pro la peko de lia
avideco Mi koleris kaj frapis lin, Mi
deturnis Min kaj koleris; sed li iris
perfide, iris laŭ la vojo de sia koro.
18 Mi vidis liajn vojojn, kaj Mi lin
sanigos; Mi kondukos lin kaj re-
donos konsolon al li kaj al liaj plor-
antoj. 19 Mi kreos diron de la
buŝo: Paco, paco al malproksimaj
kaj al proksimaj, diras la Eternulo;
kaj Mi sanigos lin. 20 Sed la mal-
piuloj estas kiel malkvieta maro,
kiu ne povas trankviliĝi kaj kies
akvo elĵetas ŝlimon kaj koton. 21 Ne
ekzistas paco por la malpiuloj, diras
mia Dio.
58 KRIU per la tuta gorĝo, ne
detenu vin, laŭtigu vian voĉon
simile al fanfaro, kaj eldiru
al Mia popolo ĝian krimon kaj al la
domo de Jakob ĝiajn pekojn. 2 Min
ili ĉiutage serĉas, kaj ili deziras
ekkoni Miajn vojojn; kiel popolo, kiu
faras bonon kaj ne forlasis la leĝon
de sia Dio, ili postulas de Mi justan
juĝon, deziras proksimecon de Dio:
3 Kial ni fastas, kaj Vi ne vidas?
turmentas nian animon, kaj Vi ne
scias? Sed jen en la tago de via
fastado vi plenumas viajn dezirojn,
kaj ĉiujn viajn laborantojn vi premas
per postuloj. 4 Jen vi fastas por
kverelo kaj malpaco, kaj por bati per
malpia pugno; kiel nun, vi ne fastas
tiel, ke en la alteco estu aŭdata via
voĉo. 5 Ĉu tia estas fasto, kiu plaĉas
al Mi, kiam homo turmentas sian
animon, klinas sian kapon kiel kanon,
kaj sternas sub si sakaĵon kaj cindr-
on? ĉu tion vi nomas fasto kaj tago
plaĉanta al la Eternulo? 6 Ja nur
tio estas fasto, kiu plaĉas al Mi, se vi
disŝiros la ligilojn de malpieco, dis-
batos la katenojn de sklaveco, liber-

igos la prematojn, disbatos ĉian
jugon ; 7 se vi derompos vian panon
por malsatulo kaj senhejmajn mal-
riĉulojn enkondukos en vian domon ;
se, vidante nudulon, vi lin vestos,
kaj antaŭ viaj samkarnuloj vi vin ne
kaŝos. 8 Tiam via lumo ekbrilos
kiel matenruĝo, kaj via saniĝo rapide
progresos ; via virto iros antaŭ vi ;
la gloro de la Eternulo gardos vin
malantaŭe. 9 Tiam vi vokos, kaj
la Eternulo respondos ; vi krios, kaj
Li diros : Jen Mi estas ! Se vi for-
igos el inter vi premadon, montradon
per fingro, kaj paroladon malbonan,
10 kaj malfermos antaŭ malsatulo
vian koron, kaj satigos suferantan
animon, tiam via lumo brilos en mal-
lumo kaj via krepusko estos kiel tag-
mezo ; 11 kaj la Eternulo kondukos
vin ĉiam kaj satigos vian animon en
tempo de senpluveco, kaj Li fortikigos
viajn ostojn ; kaj vi estas kiel ĝardeno
akvumata, kaj kiel akva fonto, kies
akvo ne mankas. 12 Kaj oni re-
konstruos ĉe vi la antikvajn ruinojn ;
la fundamentojn de antaŭ multaj
generacioj vi restarigos ; kaj oni no-
mos vin riparanto de breĉoj, rebonig-
anto de vojoj por loĝado. 13 Se vi
retenos vian piedon en sabato, por
ke vi ne plenumu viajn dezirojn en
Mia sankta tago ; kaj vi nomos sabat-
on plezuro, la sanktigitan tagon de
la Eternulo vi nomos honorata ; kaj
vi honoros ĝin per nefarado de viaj
ordinaraj aferoj, per neplenumado
de viaj deziroj, kaj per neparolado
de vantaĵoj : 14 tiam vi ĝuos per la
Eternulo, kaj Mi sidigos vin sur la
altaĵoj de la tero, kaj Mi nutros vin
per la heredaĵo de via patro Jakob ;
ĉar tion diras la buŝo de la Eternulo.

59 VIDU, ne mallongiĝis la
mano de la Eternulo, por
ke ĝi ne povu helpi ; kaj ne
malakriĝis Lia orelo, por ke Li ne
aŭdu. 2 Nur viaj krimoj estis dis-
igilo inter vi kaj via Dio, kaj viaj
pekoj kovris antaŭ vi Lian vizaĝon,
por ke Li ne aŭdu. 3 Ĉar viaj manoj
estas makulitaj per sango, kaj viaj
fingroj per krimo ; via buŝo parolas
malveron, via lango esprimas mal-
justaĵon. 4 Neniu procesas honeste,
kaj neniu juĝas juste ; oni fidas vant-
aĵon kaj parolas malveron, gravediĝas
per malhonestaĵo kaj naskas krimon.
5 Oni kovas ovojn de vipuro, kaj oni
teksas araneaĵon. Kiu manĝas iom
el tiuj ovoj, tiu mortas ; kiam oni ilin
disrompas, elaperas vipuro. 6 Ilia
teksaĵo ne taŭgos por vesto, kaj ili
ne kovros sin per sia faritaĵo ; iliaj
faroj estas faroj pekaj, kaj agoj de
rabo estas en iliaj manoj. 7 Iliaj
piedoj kuras al malbono, kaj ili rapid-
as, por verŝi senkulpan sangon ; iliaj
pensoj estas pensoj pekaj ; ruinigo
kaj pereigo estas sur ilia vojo.
8 Vojon de paco ili ne konas, kaj sur
iliaj irejoj ne troviĝas justeco ; siajn
vojetojn ili kurbigis al si ; ĉiu, kiu
iras sur ili, ne konas pacon. 9 Tial
malproksimiĝis de ni justeco, kaj
vero ne atingis nin ; ni atendas lumon,
sed jen estas mallumo ; brilon, sed ni
iras en mallumo. 10 Ni palpas la
muron kiel blinduloj, kaj ni palpas
kiel senokululoj ; en tagmezo ni
faletas kiel en krepusko, en mallumo
kiel mortintoj. 11 Ni ĉiuj blekegas
kiel ursoj, kaj ni ĝemas kiel kolomboj ;
ni atendas justecon, sed ĝi forestas ;
savon, sed ĝi estas malproksime de
ni. 12 Ĉar multiĝis niaj krimoj
antaŭ Vi, kaj niaj pekoj atestas
kontraŭ ni ; ĉar niaj krimoj estas kun
ni, kaj niajn pekojn ni konas. 13 Ni
krimis kaj mensogis kontraŭ la
Eternulo, kaj ni forturnis nin de nia
Dio ; ni parolis pri rabado kaj malbon-
agado, ni preparis kaj eligis el la
koro vortojn mensogajn. 14 Kaj for-
turniĝis malantaŭen la justeco, kaj
la virto staras malproksime ; ĉar la
vero faletis sur la strato, kaj la ĝust-
eco ne povas veni. 15 Kaj la vero
estas forigita ; kaj prirabata estas tiu,
kiu detenas sin de malbono. Kaj la
Eternulo vidis, kaj Li indignis, ke
forestas justeco. 16 Kaj Li vidis,
ke ne troviĝas viro, kaj Li miris, ke
ne troviĝas defendanto ; kaj helpis
Lin Lia brako, kaj Lia justeco Lin
subtenis. 17 Kaj Li surmetis sur
Sin la veron kiel kirason, kaj la
kaskon de savo sur Sian kapon ; kaj
Li metis sur Sin veston de venĝo, kaj
envolvis Sin en severecon kiel en
mantelon. 18 Laŭ la faroj Li re-
pagos : koleron al Siaj malamikoj,
honton al Siaj malamantoj ; al la
insuloj Li repagos, kion ili meritas.
19 Kaj oni timos en la okcidento la
nomon de la Eternulo kaj en la ori-
ento Lian majeston ; ĉar la malamiko
venos kiel rivero, pelata de la spirado

de la Eternulo. 20 Kaj venos Liber-
iganto por Cion, kaj por tiuj el Jakob,
kiuj retiriĝis de malbonagoj, diras la
Eternulo. 21 Kaj Mi faras kun ili
jenan interligon, diras la Eternulo:
Mia spirito, kiu estas sur vi, kaj Miaj
vortoj, kiujn Mi metis en vian buŝon,
ne foriĝos de via buŝo nek de la
buŝo de viaj infanoj nek de la buŝo de
via plua idaro, de nun ĝis eterne,
diras la Eternulo.

60 LEVIĜU, lumiĝu; ĉar venas
via lumo, kaj la majesto de la
Eternulo ekbrilas super vi.
2 Ĉar jen mallumo kovros la teron,
kaj krepusko la popolojn; sed super
vi brilos la Eternulo, kaj Lia majesto
aperos super vi. 3 Kaj popoloj
iros al via lumo, kaj reĝoj al la brilo
de viaj radioj. 4 Levu ĉirkaŭen
viajn okulojn, kaj rigardu: ĉiuj ili
kolektiĝas kaj iras al vi; viaj filoj
venas de malproksime, kaj viaj filinoj
estas portataj sur la brako. 5 Tiam
vi vidos kaj estos ravita, ektremos
kaj vastiĝos via koro; ĉar turniĝos
al vi la abundaĵo de la maro, la riĉaĵoj
de la popoloj venos al vi. 6 Multo
da kameloj kovros vin, junaj kameloj
el Midjan kaj Efa; ĉiuj ili venos el
Ŝeba, portos oron kaj olibanon, kaj
proklamos laŭdon al la Eternulo.
7 Ĉiuj ŝafoj de Kedar kolektiĝos ĉe
vi; la virŝafoj de Nebajot servos al
vi; favore akceptotaj ili iros sur Mian
altaron, kaj la domon de Mia gloro Mi
majestigos. 8 Kiuj ili estas, kiuj
flugas kiel nuboj, kaj kiel kolomboj
al siaj kolombujoj? 9 Al Mi celas
la insuloj, kaj la ŝipoj de Tarŝiŝ estas
antaŭe, por venigi viajn filojn de mal-
proksime, ilian arĝenton kaj oron
kune kun ili, pro la nomo de la
Eternulo, via Dio, kaj de la Sanktulo
de Izrael, ĉar Li faris vin glora.
10 Kaj fremduloj konstruos viajn
murojn, kaj iliaj reĝoj servos al vi;
ĉar en Mia kolero Mi vin frapis, sed
en Mia favoro Mi vin kompatas.
11 Kaj ĉiam nefermitaj estos viaj
pordegoj, nek tage nek nokte ili
estos ŝlosataj; por ke oni venigu al vi
la potencon de la popoloj kaj konduku
iliajn reĝojn. 12 Ĉar popolo aŭ
regno, kiu ne servos al vi, pereos, kaj
tiaj popoloj estas tute ekstermotaj.
13 La majesto de Lebanon venos al
vi; cipreso, abio, kaj bukso kuniĝos,
por ornami la lokon de Mia sanktejo;
kaj la lokon de Miaj piedoj Mi faros
honorata. 14 Kaj humile venos al
vi la filoj de viaj premantoj, kaj ĵetos
sin antaŭ viajn piedojn ĉiuj, kiuj vin
malestimis; kaj oni nomos vin urbo de
la Eternulo, Cion de la Sanktulo de
Izrael. 15 Anstataŭ tio, ke vi estis
forlasita kaj malamata kaj neniu volis
preterpasi vin, Mi faros vin fierindaĵo
de la mondo, ĝojo de ĉiuj generacioj.
16 Kaj vi nutros vin per la lakto de la
popoloj kaj per la abundaĵo de la
reĝoj; kaj vi ekscios, ke Mi, la
Eternulo, estas via Savanto kaj
via Liberiganto, la Potenculo de
Jakob. 17 Anstataŭ kupro Mi al-
portos oron, kaj anstataŭ fero Mi
alportos arĝenton, anstataŭ ligno
kupron, kaj anstataŭ ŝtonoj feron; kaj
Mi faros via estraro la pacon kaj viaj
administrantoj la justecon. 18 Oni
ne plu aŭdos pri perforto en via lando,
pri malfeliĉo kaj pereigo inter viaj
limoj; kaj viajn murojn vi nomos savo
kaj viajn pordegojn laŭda kanto.
19 La suno ne plu estos por vi lumo
de la tago, kaj la brilo de la luno ne
lumos al vi; sed la Eternulo estos
por vi lumo eterna, kaj via Dio estos
via gloro. 20 Via suno ne plu
subiros, kaj via luno ne kaŝiĝos;
ĉar la Eternulo estos por vi lumo
eterna, kaj la tagoj de via funebro
finiĝos. 21 Kaj via popolo tuta
estos justuloj, por eterne ili ekposedos
la teron; tio estas markoto de Mia
plantado, faro de Miaj manoj, per kiu
Mi Min gloros. 22 El la plej mal-
granda fariĝos milo, kaj el la plej
sensignifa fariĝos potenca popolo;
Mi, la Eternulo, rapide faros tion en
ĝia tempo.

61 LA spirito de la Sinjoro, la
Eternulo, estas sur mi, ĉar
la Eternulo min sanktoleis,
por bonanonci al mizeruloj; Li sendis
min, por bandaĝi tiujn, kies koro
estas vundita, por anonci liberecon
al kaptitoj kaj malŝloson al malliber-
igitoj, 2 por proklami favorjaron
de la Eternulo kaj venĝotagon de nia
Dio, por konsoli ĉiujn malĝojulojn,
3 por fari al la afliktitoj de Cion, ke
oni donu al ili ornamon anstataŭ
cindro, oleon de ĝojo anstataŭ funebro,
veston de gloro anstataŭ spirito
afliktita, kaj ke oni nomu ilin kverkoj
de justeco, plantaĵo de la Eternulo
por Lia gloro. 4 Kaj ili rekonstruos

la antikvajn ruinojn, restarigos la
detruitaĵojn de la antaŭa tempo, kaj
renovigos la ruinigitajn urbojn, dezert-
igitajn antaŭ multe da generacioj.
5 Stariĝos fremduloj kaj paŝtos viajn
ŝafojn, kaj aligentuloj estos viaj
plugistoj kaj vinberistoj. 6 Kaj vi
estos nomataj pastroj de la Eternulo,
servantoj de nia Dio oni nomos vin;
la riĉaĵon de popoloj vi manĝos, kaj
per ilia gloro vi gloriĝos. 7 Pro via
honto vi ricevos duoble, pro la mal-
honoro ili ĝojkantos sur siaj partoj;
duoblaĵon ili ekposedos en sia lando;
ĝojo eterna estos ĉe ili. 8 Ĉar Mi,
la Eternulo, amas justecon, malamas
rabadon kaj maljustecon; kaj Mi
fidele donos al ili ilian rekompencon,
kaj interligon eternan Mi faros kun
ili. 9 Kaj ilia idaro estos fama inter
la popoloj, kaj iliaj posteuloj inter la
nacioj; ĉiuj, kiuj ilin vidos, konos
ilin, ke ili estas semo benita de la
Eternulo.
10 Mi forte ĝojas pri la Eternulo,
mia animo ĝojas pri mia Dio; ĉar
Li vestis min per vestoj de savo, per
mantelo de justeco Li min kovris,
kiel fianĉon, kiu sin ornamas per
belaĵo, kaj kiel fianĉinon, kiu metas
sur sin siajn ornamaĵojn. 11 Ĉar
kiel la tero eligas siajn kreskaĵojn
kaj kiel ĝardeno elkreskigas siajn
semojn, tiel la Sinjoro, la Eternulo,
elkreskigos justecon kaj gloron antaŭ
ĉiuj popoloj.

62 PRO Cion mi ne silentos,
kaj pro Jerusalem mi ne
haltos, ĝis ĝia praveco eliĝos
kiel brilo kaj ĝia savo kiel brulanta
torĉo. 2 Kaj la popoloj vidos vian
feliĉon, kaj ĉiuj reĝoj vian honoron;
kaj oni nomos vin per nomo nova,
kiun eldiros la buŝo de la Eternulo.
3 Kaj vi estos belega krono en la
mano de la Eternulo, kaj reĝa kap-
ornamo en la manplato de via Dio.
4 Oni ne plu nomos vin forlasita, kaj
pri via lando oni ne plu diros, ke ĝi
estas dezerta; sed oni nomos vin Mia
Favorata kaj vian landon Edzinigit-
ino; ĉar la Eternulo vin favoras kaj
via lando havos edzon. 5 Kiel junulo
prenas por kunvivado junulinon, tiel
kunvivos kun vi viaj filoj; kaj kiel
fianĉo ĝojas pri la fianĉino, tiel ĝojos
pri vi via Dio.
6 Sur viaj muregoj, ho Jerusalem,
Mi starigis gardistojn, por ke la
tutan tagon kaj la tutan nokton ili ne
eksilentu; vi, kiuj memorigas pri la
Eternulo, ne faru al vi ripozon,
7 kaj al Li ne donu ripozon, ĝis Li
aranĝos kaj faros Jerusalemon gloro
sur la tero. 8 La Eternulo ĵuris per
Sia dekstra mano kaj per Sia potenca
brako: Mi ne plu donos vian grenon
kiel manĝaĵon al viaj malamikoj, kaj
fremduloj ne trinkos vian moston,
por kiu vi laboris; 9 sed ĝiaj
rikoltantoj ĝin manĝos, kaj laŭdos
la Eternulon; kaj ĝiaj kolektantoj ĝin
trinkos en la korto de Mia sanktejo.
10 Pasu, pasu tra la pordegoj, pret-
igu vojon por la popolo; ebenigu,
ebenigu la vojon, liberigu ĝin de
ŝtonoj; levu standardon super la
popoloj. 11 Jen la Eternulo aŭd-
igas ĝis la fino de la tero: Diru al la
filino de Cion: Jen venas via Sav-
anto; jen Lia rekompenco estas kun
Li, kaj Lia repago antaŭ Li. 12 Kaj
oni nomos ilin la sankta popolo, la
liberigitoj de la Eternulo; kaj vin oni
nomos urbo multevizitata kaj ne for-
lasata.

63 KIU estas tiu, kiu venas el
Edom, en ruĝaj vestoj el
Bocra? tiu majesta en siaj
vestoj, klinanta sin sub la grandeco
de sia forto? Tio estas Mi, anonc-
anta la veron, potenca por helpi.
2 Kial Via drapiraĵo estas ruĝa, kaj
Viaj vestoj kiel ĉe tretanto en vin-
premejo? 3 La premilon Mi sola
tretis, kaj el la popoloj neniu estis
kun Mi; Mi tretis ilin en Mia kolero
kaj piedpremis ilin en Mia furiozo;
kaj ŝprucis ilia sango sur Mian
veston, kaj Mian tutan drapiraĵon
Mi malpurigis. 4 Ĉar la tago de
venĝo estas en Mia koro, kaj la jaro
de Miaj liberigotoj venis. 5 Mi
rigardis, sed Mi ne trovis helpanton;
Mi miris, sed Mi ne trovis subten-
anton; tiam helpis Min Mia brako,
kaj Mia furiozo Min subtenis. 6 Kaj
Mi dispremis popolojn en Mia kolero
kaj ebriigis ilin per Mia furiozo, kaj
Mi elverŝis sur la teron ilian sangon.
7 Mi proklamos la favorkorecon de
la Eternulo, la laŭdon al la Eternulo,
pro ĉio, kion la Eternulo faris por
ni, kaj pro la multe da bono, kiun Li
faris al la domo de Izrael konforme
al Sia kompatemeco kaj granda favor-
koreco. 8 Kaj Li diris: Ili estas
ja Mia popolo, filoj, kiuj ne perfidas:

kaj Li fariĝis ilia Savanto. 9 En
ĉiuj iliaj suferoj Li ankaŭ suferis,
kaj anĝelo de ĉe Li helpis ilin; en
Sia amo kaj en Sia kompato Li liber-
igis ilin; Li prenis ilin sur Sin kaj
portis ilin en ĉiuj tempoj de la antikv-
eco. 10 Sed ili ribelis, kaj indign-
igis Lian sanktan spiriton; tial Li
fariĝis ilia malamiko kaj mem batalis
kontraŭ ili. 11 Kaj Lia popolo re-
memoris la tempon antikvan de
Moseo, dirante: Kie estas Tiu, kiu
elkondukis ilin el la maro kune kun la
paŝtanto de Liaj ŝafoj? kie estas Tiu,
kiu metis internen de ili Sian sanktan
spiriton? 12 Tiu, kiu gvidis per
Sia majesta brako la dekstran manon
de Moseo? Tiu, kiu disfendis antaŭ
ili la akvon, por fari al Si nomon
eternan? 13 Tiu, kiu kondukis ilin
tra la abismoj kiel ĉevalon tra la
dezerto, kaj ili ne falpuŝiĝis? 14 Kiel
brutaro malsupreniras en la valon
kaj la spirito de la Eternulo donas
al ĝi ripozon, tiel Vi kondukis Vian
popolon, por fari al Vi gloran nomon.
15 Rigardu el la ĉielo kaj vidu el Via
sankta kaj majesta loĝejo: kie estas
Via fervoro kaj potenco? Via granda
interno kaj Via kompato fortiriĝis de
mi. 16 Vi estas ja nia patro;
Abraham ja ne scias pri ni, kaj Izrael
nin ne rekonas; Vi, ho Eternulo, estas
nia patro; nia Liberiganto—tia estas
de eterne Via nomo. 17 Kial, ho
Eternulo, Vi permesis al ni forvagi
de Viaj vojoj, obstinigis nian koron,
ke ni Vin ne respektu? Returnu
Vin pro Viaj servantoj, pro Viaj
heredaj triboj. 18 Ne longe posedis
Via sankta popolo; niaj malamik-
oj dispremis per la piedoj Vian
sanktejon. 19 Ni fariĝis kiel tiuj,
kiujn Vi neniam regis, kiuj neniam
estis nomataj per Via nomo.

64 Ho, se Vi disfendus la
ĉielon kaj malsuprenirus,
antaŭ Vi ektremus la montoj;
2 aperu kiel fajro, kiu bruligas lign-
erojn, kiel akvo, kiu bolas de fajro,
por konigi Vian nomon al Viaj mal-
amikoj; antaŭ Via vizaĝo ektremu
la popoloj! 3 Kiam Vi faris mir-
aklojn, kiujn ni ne atendis, kiam Vi
malsupreniris, antaŭ Vi ektremis la
montoj. 4 Neniam oni tion aŭdis,
ne eksciis per la orelo, nek okulo
tion vidis, ke iu dio krom Vi tion faras
por tiuj, kiuj esperas je li. 5 Vi
renkontis tiujn, kiuj ĝoje faris justaĵon
kaj memoris Vin sur Viaj vojoj;
kvankam Vi koleris, kiam ni pekis,
tamen per ili ni ĉiam estis savataj.
6 Ni ĉiuj fariĝis kiel malpuruloj,
kaj nia tuta virto estas kiel makulita
vesto; ni ĉiuj velkas kiel folio, kaj
niaj pekoj portas nin kiel vento.
7 Kaj neniu vokas Vian nomon, nek
vekiĝas, por forte sin teni je Vi;
ĉar Vi kovris Vian vizaĝon antaŭ ni
kaj lasas nin perei per niaj pekoj.
8 Sed nun, ho Eternulo, Vi estas nia
Patro; ni estas la argilo, kaj Vi estas
nia formanto, kaj ni ĉiuj estas la
produkto de Via mano. 9 Ne koleru,
ho Eternulo, tro forte, kaj ne eterne
memoru la kulpon; ho, rigardu, ni
ĉiuj estas Via popolo. 10 Viaj sankt-
aj urboj fariĝis dezerto, Cion fariĝis
dezerto, Jerusalem ruino. 11 Nia
sankta kaj belega domo, en kiu niaj
patroj Vin laŭdadis, estas forbruligita
per fajro, kaj ĉiuj niaj dezirindaĵoj
fariĝis ruinoj. 12 Ĉu malgraŭ ĉio
ĉi tio Vi retenos Vin, ho Eternulo?
ĉu Vi silentos kaj tiel forte nin
premos?

65 MI estis preta respondi al
tiuj, kiuj tion ne petis; Mi
estis trovebla por tiuj, kiuj
Min ne serĉis; al popolo, kiu ne vokis
Mian nomon, Mi diris: Jen Mi estas,
jen Mi estas. 2 Ĉiutage Mi etendis
Miajn manojn al popolo obstina, al
tiuj, kiuj iras vojon malbonan, laŭ
siaj intencoj; 3 al popolo, kiu kon-
stante indignigas Min antaŭ Mia
vizaĝo; al homoj, kiuj buĉas oferojn
en ĝardenoj kaj incensas sur brikoj;
4 al homoj, kiuj sidas inter la tomboj
kaj noktas en kavernoj, manĝas
viandon de porko, kaj havas abomen-
indan supon en siaj vazoj; 5 kiuj
diras: Iru for, ne alproksimiĝu al
mi, ĉar mi estas pli sankta ol vi. Tiuj
estas fumo por Mia nazo, fajro brul-
anta la tutan tagon. 6 Tio estas
enskribita antaŭ Mi: Mi ne ek-
silentos, ĝis Mi repagos; kaj Mi re-
pagos sur ilian bruston 7 viajn
kulpojn kaj kune ankaŭ la kulpojn
de viaj patroj, diras la Eternulo, kiuj
incensis sur la montoj kaj ofendis
Min sur la montetoj; kaj Mi remezuros
al ili iliajn antaŭajn farojn sur ilian
bruston.
8 Tiele diras la Eternulo: Kiel se en
vinberaro troviĝas mosto, oni diras:

Ne difektu ĝin, ĉar en ĝi estas beno,
tiel Mi agos pro Miaj servantoj, ke
Mi ne pereigu ĉiujn. 9 Kaj Mi elir-
igos el Jakob semon kaj el Jehuda
heredanton de Miaj montoj, kaj
heredos ilin Miaj elektitoj, kaj Miaj
servantoj tie loĝos. 10 Kaj Ŝaron
estos paŝtejo de ŝafoj, kaj la valo
Aĥor kuŝejo de bovoj por Mia popolo,
kiu serĉas Min. 11 Sed vin, kiuj
forlasis la Eternulon, forgesis Mian
sanktan monton, aranĝas tablon por
la Feliĉo, kaj faras verŝon por la
Destino— 12 vin Mi destinos por
la glavo, kaj ĉiuj vi genuos por la
buĉo, pro tio, ke Mi vokis kaj vi ne
respondis, Mi parolis kaj vi ne aŭs-
kultis, kaj vi faris malbonon antaŭ
Miaj okuloj, kaj elektis tion, kio ne
plaĉis al Mi.
13 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Jen Miaj servantoj manĝos,
kaj vi malsatos ; Miaj servantoj
trinkos, kaj vi soifos ; Miaj servantoj
ĝojos, kaj vi hontos ; 14 Miaj serv-
antoj kantos pro kora gajeco, kaj vi
krios pro kora doloro kaj ploros pro
afliкto de spirito. 15 Kaj vi donos
vian nomon al Miaj elektitoj por mal-
beno, kaj la Sinjoro, la Eternulo, vin
mortigos ; sed Siajn servantojn Li
nomos per alia nomo. 16 Kiu sin
benos sur la tero, tiu benos sin per la
Dio vera ; kaj kiu ĵuros sur la tero, tiu
ĵuros per la Dio vera ; ĉar forgesitaj
estos la antaŭaj suferoj kaj forkaŝiĝos
antaŭ Miaj okuloj. 17 Ĉar jen Mi
kreos novan ĉielon kaj novan teron ;
kaj la antaŭaĵo ne estos rememorigata,
kaj oni ne pensos pri ĝi. 18 Kaj vi
nur ĝojos kaj estos gajaj ĉiam pri tio,
kion Mi kreos ; ĉar jen Mi kreos
Jerusalemon por ĝojo kaj ĝian popol-
on por gajeco. 19 Kaj Mi ĝojos pri
Jerusalem, kaj Mi estos gaja pri Mia
popolo ; kaj oni ne plu aŭdos en ĝi
voĉon de ploro, nek voĉon de plendo.
20 Ne plu estos tie infano aŭ mal-
junulo, kiu ne atingus la plenecon
de siaj tagoj ; ĉar junulo mortos en
la aĝo de cent jaroj, kaj pekulo estos
malbenata per aĝo centjara. 21 Ili
konstruos domojn kaj loĝos en ili ; ili
plantos vinberĝardenojn kaj manĝos
iliajn fruktojn. 22 Ili ne konstruos,
ke alia loĝu ; ili ne plantos, ke alia
manĝu ; ĉar kiel la tagoj de arbo
estos la tagoj de Mia popolo, kaj Miaj
elektitoj eluzos la produktojn de
siaj manoj ĝis plena malnoviĝo.
23 Ili ne laboros vane kaj ne naskos
por pereo ; ĉar ili estos semo de ben-
itoj de la Eternulo, kaj iliaj posteuloj
kun ili. 24 Kaj estos tiel, ke antaŭ
ol ili vokos, Mi respondos ; ili estos
ankoraŭ parolantaj, kaj Mi jam aŭdos.
25 Lupo kaj ŝafido paŝtiĝos kune,
leono simile al bovo manĝos pajlon,
kaj manĝaĵo de serpento estos polvo.
Ili ne faros malbonon nek difekton
sur Mia tuta sankta monto, diras la
Eternulo.

66 TIELE diras la Eternulo :
La ĉielo estas Mia trono, kaj
la tero estas Mia piedbenk-
eto ; kie do estos la domo, kiun vi
konstruos por Mi ? kaj kie estos la
loko por Mia ripozo ? 2 Ĉion tion
faris ja Mia mano, kaj tiel ĉio fariĝis,
diras la Eternulo. Nur tion Mi
rigardas : humilulon kaj spirite-aflikt-
iton, kiu respektegas Mian vorton.
3 Unu buĉas bovon, alia mortigas
homon ; unu buĉoferas ŝafidon, alia
rompas la kolon al hundo ; unu al-
portas farunoferon, alia sangon de
porko ; unu incensas olibanon, alia
preĝas al idolo. Sed kiel ili elektis
al si siajn vojojn kaj ilia animo ĝuas
ilian abomenindaĵon, 4 tiel ankaŭ
Mi elektos por ili petolantojn kaj
venigos sur ilin tion, kion ili timis ;
ĉar Mi vokis, kaj neniu respondis ;
Mi parolis, kaj ili ne aŭskultis ; sed
ili faris malbonon antaŭ Miaj okuloj,
kaj elektis tion, kio ne plaĉis al Mi.
5 Aŭskultu la parolon de la Eternulo,
vi, kiuj respektegas Lian parolon :
Viaj fratoj, kiuj vin malamas kaj
forpuŝas pro Mia nomo, diras : La
Eternulo montru Sian gloron, por ke
ni vidu vian ĝojon ! Sed ili estos
hontigitaj. 6 Aŭdiĝas brua voĉo el
la urbo, voĉo el la templo, voĉo de la
Eternulo, kiu repagas merititaĵon al
Siaj malamikoj. 7 Antaŭ ol ŝi ek-
sentis dolorojn, ŝi naskis ; antaŭ ol
venis al ŝi la akuŝiĝaj suferoj, ŝi
elfaligis filon. 8 Kiu aŭdis ion
similan ? kiu vidis ion similan ? ĉu
la tero naskas en unu tago ? ĉu nask-
iĝas popolo per unu fojo, kiel, apenaŭ
eksentinte naskajn dolorojn, tuj naskis
Cion siajn filojn ? 9 Ĉu Mi, mal-
fermante la uteron, ne lasus naski ?
diras la Eternulo. Ĉu Mi, kiu pretigis
la naskon, mem ĝin haltigus ? diras
via Dio.

10 Ĝoju kun Jerusalem kaj estu
gajaj pri ĝi ĉiuj ĝiaj amantoj; forte
ĝoju pri ĝi ĉiuj, kiuj ploris pri ĝi.
11 Suĉu kaj satiĝu el la brusto de
ĝiaj konsoloj; suĉu kaj ĝuu la
abundon de ĝia gloro. 12 Ĉar tiele
diras la Eternulo: Jen Mi fluigos
sur ĝin pacon kiel riveron, kaj la
riĉaĵon de la popoloj kiel disverŝiĝ-
intan torenton, por ke vi suĉu; sur
la brakoj vi estos portataj, kaj sur la
genuoj vi estos dorlotataj. 13 Kiel
homon, kiun konsolas lia patrino,
tiel Mi vin konsolos; kaj en Jeru-
salem vi estos konsolataj. 14 Kaj
vi vidos, kaj ĝojos via koro, kaj viaj
ostoj vigliĝos kiel freŝa verdaĵo; kaj
la mano de la Eternulo fariĝos konata
al Liaj servantoj, kaj Lia kolero
al Liaj malamikoj. 15 Ĉar jen la
Eternulo venos en fajro, kaj Lia ĉaro
estos kiel ventego, por elverŝi en
ardo Sian koleron kaj en flama fajro
Sian indignon. 16 Ĉar per fajro kaj
glavo la Eternulo faros juĝon super
ĉiu karno; kaj multaj estos la frapitoj
de la Eternulo. 17 Tiuj, kiuj sankt-
igas kaj purigas sin por la ĝardenoj,
starante post unu en la mezo, kiuj
manĝas viandon de porko kaj abomen-
indaĵon kaj musojn, ĉiuj kune estos
ekstermitaj, diras la Eternulo. 18 Kaj
por Mi, pro iliaj faroj kaj intencoj,
venis la tempo kolekti ĉiujn popolojn
kaj gentojn, por ke ili venu kaj vidu
Mian gloron. 19 Kaj Mi faros sur
ili signon, kaj la saviĝintojn el ili
Mi sendos al la popoloj Tarŝiŝ, Pul,
kaj Lud, al la streĉantoj de pafarkoj,
al Tubal kaj Javan, sur la mal-
proksimajn insulojn, kiuj ne aŭdis
la famon pri Mi kaj ne vidis Mian
gloron; kaj ili proklamos Mian gloron
inter la popoloj. 20 Kaj ili venigos
ĉiujn viajn fratojn el inter ĉiuj
popoloj kiel donacon al la Eternulo,
sur ĉevaloj kaj ĉaroj, en veturiloj,
kaj sur muloj kaj kameloj, sur Mian
sanktan monton en Jerusalemon,
diras la Eternulo, simile al tio, kiel
la Izraelidoj alportadis la donacojn
en la domon de la Eternulo en pura
vazo. 21 Kaj el ili Mi prenos al Mi
pastrojn kaj Levidojn, diras la Etern-
ulo. 22 Ĉar kiel la nova ĉielo kaj
la nova tero, kiujn Mi kreos, staros
antaŭ Mi, diras la Eternulo, tiel staros
via idaro kaj via nomo. 23 Kaj regule
en ĉiu monatkomenco kaj en ĉiu
sabato venos ĉiu karno, por ador-
kliniĝi antaŭ Mi, diras la Eternulo.
24 Kaj ili eliros kaj vidos la kadavrojn
de la homoj, kiuj malbonagis kontraŭ
Mi; ĉar ilia vermo ne mortos kaj ilia
fajro ne estingiĝos, kaj ili estos
abomenindaĵo por ĉiu karno.

JEREMIA

1 PAROLOJ de Jeremia, filo de
Ĥilkija, el la pastroj, kiuj estis
en Anatot, en la lando de Ben-
jamen; 2 al kiu aperis la vorto de
la Eternulo en la tempo de Joŝija,
filo de Amon, reĝo de Judujo, en la
dek-tria jaro de lia reĝado, 3 kaj
poste en la tempo de Jehojakim, filo
de Joŝija, reĝo de Judujo, ĝis la fino
de la dek-unua jaro de Cidkija, filo
de Joŝija, reĝo de Judujo, ĝis la
forkonduko de la Jerusalemanoj en
la kvina monato.
4 Aperis al mi la vorto de la Etern-
ulo, dirante: 5 Antaŭ ol Mi formis
vin en la utero, Mi vin konis, kaj
antaŭ ol vi eliris el la ventro, Mi vin
sanktigis, Mi faris vin profeto por la
popoloj. 6 Mi diris: Ho ve, Sinjoro,
ho Eternulo! mi ne povoscias paroli,
ĉar mi estas juna. 7 Sed la Eternulo
diris al mi: Ne diru, ke vi estas juna;
sed ĉien, kien Mi sendos vin, iru,
kaj ĉion, kion Mi ordonos al vi,
parolu. 8 Ne timu ilin; ĉar Mi estas
kun vi, por savi vin, diras la Etern-
ulo. 9 Kaj la Eternulo etendis Sian
manon kaj ektuŝis mian buŝon,
kaj la Eternulo diris al mi: Jen Mi
enmetis Miajn vortojn en vian buŝon.
10 Vidu, Mi starigas vin hodiaŭ
super la popoloj kaj super la
regnoj, por elŝiri, rompi, pereigi, kaj
detrui, por konstrui kaj planti.

11 Kaj aperis al mi la vorto de la
Eternulo, dirante: Kion vi vidas,
Jeremia? Kaj mi diris: Mi vidas
bastonon maldormantan. 12 Kaj la
Eternulo diris al mi: Vi vidis bone;
ĉar Mi maldormos pri Mia vorto, por
plenumi ĝin. 13 Kaj duafoje aperis
al mi la vorto de la Eternulo, dirante:
Kion vi vidas? Kaj mi diris: Mi
vidas flame bolantan poton, kaj ĝi
rigardas de norde. 14 Kaj la Etern-
ulo diris al mi: De norde venos la
malfeliĉo sur ĉiujn loĝantojn de la
lando. 15 Ĉar jen Mi alvokos ĉiujn
gentojn de la nordaj regnoj, diras la
Eternulo, kaj ili venos kaj starigos
ĉiu sian tronon antaŭ la pordegoj de
Jerusalem kaj ĉirkaŭ ĝiaj muregoj
kaj antaŭ ĉiuj urboj de Judujo.
16 Kaj Mi eldiros Mian verdikton pri
ili pro ĉiuj iliaj malbonagoj, pro tio,
ke ili forlasis Min kaj incensis al
aliaj dioj kaj adorkliniĝis antaŭ la
faritaĵo de siaj manoj. 17 Kaj vi
zonu viajn lumbojn, leviĝu, kaj diru
al ili ĉion, kion Mi ordonas al vi; ne
tremu antaŭ ili, por ke Mi ne tremigu
vin antaŭ ili. 18 Jen Mi faras vin
hodiaŭ fortikigita urbo, fera kolono,
kaj kupraj muroj en la tuta lando,
kontraŭ la reĝoj de Judujo, kontraŭ
ĝiaj princoj, kontraŭ ĝiaj pastroj, kaj
kontraŭ la popolo de la lando. 19 Ili
batalos kontraŭ vi, sed ne venkos
vin; ĉar Mi estas kun vi, diras la
Eternulo, por savi vin.

2 KAJ aperis al mi la vorto de la
Eternulo, dirante: 2 Iru kaj
prediku al la oreloj de Jeru-
salem, dirante: Tiele diras la Etern-
ulo: Mi memoras la piecon de via
juneco, la amon de via fianĉineco,
kiam vi sekvis Min en la dezerto,
en lando ne prisemita. 3 Izrael
tiam estis sanktaĵo de la Eternulo,
Lia unua frukto; ĉiuj, kiuj manĝis
ĝin, estis kondamnitaj, malbono venis
sur ilin, diras la Eternulo.
4 Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ho domo de Jakob kaj ĉiuj familioj
de la domo de Izrael. 5 Tiele diras
la Eternulo: Kian maljustaĵon viaj
patroj trovis en Mi, ke ili malproksim-
iĝis de Mi kaj sekvis vantaĵon kaj
mem vantiĝis? 6 Kaj ili ne diris:
Kie estas la Eternulo, kiu elkondukis
nin el la Egipta lando, kiu kondukis
nin tra dezerto, tra lando de stepoj
kaj kavoj, tra lando seka kaj malluma,
tra lando, kiun neniu trapasis kaj kie
neniu loĝis? 7 Kaj Mi venigis vin
en landon fruktodonan, por ke vi
manĝu ĝiajn fruktojn kaj bonaĵojn;
sed vi venis kaj malpurigis Mian
landon, kaj Mian heredaĵon vi faris
abomenindaĵo. 8 La pastroj ne
diris: Kie estas la Eternulo? la
leĝokompetentuloj ne atentis Min,
la paŝtistoj perfidis Min, la profetoj
profetis per Baal kaj sekvis idolojn.
9 Pro tio Mi ankoraŭ procesos kun
vi, diras la Eternulo, kaj kun la filoj
de viaj filoj Mi procesos. 10 Ĉar
iru sur la insulojn de la Kitidoj kaj
rigardu, sendu al la Kedaridoj kaj
esploru bone kaj rigardu, ĉu tie estas
farita io simila. 11 Ĉu ia popolo
ŝanĝis siajn diojn, kvankam ili ne
estas dioj? sed Mia popolo ŝanĝis
sian gloron je idoloj. 12 Miregu
pri tio, ho ĉielo, sentu teruron kaj
forte konsterniĝu, diras la Eternulo.
13 Ĉar du malbonagojn faris Mia
popolo: Min ili forlasis, la fonton
de viva akvo, por elhaki al si putojn,
truhavajn putojn, kiuj ne povas teni
akvon. 14 Ĉu Izrael estas sklavo,
aŭ ĉu li estas infano de la domo?
kial li fariĝis rabitaĵo? 15 Kontraŭ
li blekegis leonidoj, forte kriis, kaj
ili faris lian landon dezerto; liaj
urboj estas bruligitaj, kaj neniu
loĝas en ili. 16 Eĉ la filoj de Nof
kaj de Taĥpanĥes frakasis vian
verton. 17 Vi ja mem tion faris al
vi, ĉar vi forlasis la Eternulon, vian
Dion, en la tempo, kiam Li gvidis
vin sur la vojo. 18 Kaj nun por kio
vi bezonas la vojon al Egiptujo? ĉu
por trinki la akvon de Nilo? Kaj
por kio vi bezonas la vojon al Asirio?
ĉu por trinki la akvon de Eŭfrato?
19 Via malboneco vin punos, kaj viaj
malbonagoj faros al vi riproĉojn, por
ke vi sciu kaj vidu, kiel malbone kaj
maldolĉe estas, ke vi forlasis la
Eternulon, vian Dion, kaj ne timas
Min, diras la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot. 20 Ĉar antaŭ longe vi
rompis vian jugon kaj disŝiris viajn
ŝnurojn, kaj vi diris: Mi ne plu
malbonagos; tamen sur ĉiu alta loko
kaj sub ĉiu verda arbo vi kuŝiĝis vin
kiel malĉastistino. 21 Mi plantis vin
kiel bonegan vinberbranĉon, port-
ontan plej ĝustajn fruktojn; kiel do
vi ŝanĝiĝis ĉe Mi je vinberbranĉo

sovaĝa ? 22 Se vi eĉ lavus vin per
natro kaj uzus por vi multe da sapo,
via malvirto tamen restos makula
antaŭ Mi, diras la Sinjoro, la Eternulo.
23 Kiel vi povas diri : Mi ne malpur-
iĝis min, mi ne sekvis Baalojn ?
rigardu vian agadon en la valo, pri-
pensu, kion vi faris, juna kamelino
rapidpieda, petolanta sur sia vojo.
24 Kiu povas reteni sovaĝan azen-
inon, alkutimiĝintan al la dezerto,
kiam ĝi sopiregas de sia volupta
celado ? ĉiuj, kiuj ĝin serĉas, ne
bezonas laciĝi, en la sama stato ili
ĝin trovos. 25 Detenu viajn piedojn
de nudeco kaj vian gorĝon de soifo.
Sed vi diras : Ne, mi ne volas, ĉar mi
amas fremdulojn kaj mi sekvos ilin.
26 Kiel ŝtelinto hontas, kiam oni lin
trovas, tiel estas hontigita la domo
de Izrael, ili, iliaj reĝoj, iliaj princoj,
iliaj pastroj, kaj iliaj profetoj, 27 kiuj
diras al ligno : Vi estas mia patro ; kaj
al ŝtono : Vi min naskis. Ili turnis
al Mi la nukon, ne la vizaĝon ; sed en
la tempo de sia malfeliĉo ili diras :
Leviĝu, kaj savu nin. 28 Kie do estas
viaj dioj, kiujn vi faris al vi ? ili leviĝu,
se ili povas vin savi en la tempo de
via malfeliĉo ; ĉar kiom da urboj, tiom
da dioj vi havas, ho Jehuda.
29 Kial vi volas disputi kun Mi ? vi
ĉiuj defalis de Mi, diras la Eternulo.
30 Vane Mi frapis viajn infanojn, ili
ne akceptis la moralinstruon ; via
glavo ekstermis viajn profetojn, kiel
furioza leono. 31 Ho generacio,
atentu la vorton de la Eternulo !
Ĉu Mi estis por Izrael dezerto aŭ
lando malluma ? Kial do Mia popolo
diras : Ni mem estas sinjoroj, ni ne
plu iros al Vi ? 32 Ĉu virgulino
forgesas sian ornamon, aŭ fianĉino
sian ĉirkaŭligon ? sed Mia popolo
Min forgesis jam de tempo nekalkul-
ebla. 33 Kiel vi beligas vian vojon,
por serĉi amon ! al agoj malbonaj vi
ja alkutimiĝis. 34 Eĉ sur viaj baskoj
oni trovas sangon de malriĉuloj, sen-
kulpuloj ; ne en foskavoj Mi tion
trovis, sed sur ĉiuj tiuj lokoj. 35 Vi
diras : Mi estas senkulpa, Lia kolero
deturnu sin de mi. Sed Mi postulos
juĝon inter ni pro tio, ke vi diras : Mi
ne pekis. 36 Kiel malestiminda vi
fariĝis, ŝanĝante vian vojon ! De
Egiptujo vi estos tiel same hontigita,
kiel vi estas hontigita de Asirio.
37 Ankaŭ el tie vi eliros kun la manoj
sur la kapo, ĉar la Eternulo forpuŝis
viajn esperojn kaj vi ne sukcesos
kun ili.

3 ONI diras : Se viro forigas sian
edzinon, kaj ŝi foriras de li kaj
edziniĝas kun alia viro, ĉu li tiam
povas reveni al ŝi denove ? ĉu ne
malpuriĝus per tio tiu lando ? Kaj
vi malĉastis kun multaj amantoj ;
tamen revenu al Mi, diras la Eternulo.
2 Levu viajn okulojn al la altaĵoj,
kaj rigardu ; kie vi ne adultis ? Ĉe
la vojoj vi sidis por ili, kiel Arabo en
la dezerto, kaj vi malpurigis la landon
per via malĉastado kaj malbonagoj.
3 Pro tio estas retenitaj la pluvoj,
kaj la printempa pluvo ne aperis ;
sed vi havas frunton de malĉastistino,
vi ne plu volas honti. 4 Tamen vi
kriis al Mi : Mia patro, Vi, gvidinto
de mia juneco ! 5 Ĉu Vi koleros
eterne kaj konservos la koleron por
ĉiam ? Tiel vi parolas, kaj tamen vi
faras malbonon kaj kontraŭstaras.
6 La Eternulo diris al mi en la
tempo de la reĝo Joŝija : Ĉu vi vidis,
kion faris la defalinta Izrael ? ŝi iris
sur ĉiun altan monton kaj sub ĉiun
verdan arbon kaj tie malĉastis.
7 Kaj post kiam ŝi faris ĉion ĉi tion,
Mi diris : Revenu al Mi ; sed ŝi ne
revenis. Kaj tion vidis ŝia perfid-
ema fratino Judujo. 8 Mi vidis
ĉiujn adultaĵojn de la defalinta Izrael,
kaj Mi forpelis ŝin kaj donis al ŝi
eksedziĝan leteron ; tamen ne ektimis
ŝia perfidema fratino Judujo, sed ŝi
iris kaj ankaŭ malĉastis. 9 Kaj de
la bruo de ŝia malĉastado malpuriĝis
la lando, kaj ŝi adultis kun ŝtono kaj
kun ligno. 10 Kaj malgraŭ ĉio ŝia
perfidema fratino Judujo revenis al
Mi ne per sia tuta koro, sed nur
hipokrite, diras la Eternulo. 11 Kaj
la Eternulo diris al mi : La defalinta
Izrael estas piulino en komparo kun
la perfidema Judujo. 12 Iru, kaj
proklamu ĉi tiujn vortojn norden, kaj
diru : Revenu, defalinta Izrael, diras
la Eternulo ; Mi ne forturnos de vi
Mian vizaĝon, ĉar Mi estas kompat-
ema, diras la Eternulo, Mi ne koleros
eterne. 13 Nur konfesu vian kulpon,
ke vi pekis kontraŭ la Eternulo, via
Dio, kaj kuradis al aliaj sub ĉiun
verdan arbon, kaj Mian voĉon vi
ne aŭskultis, diras la Eternulo.
14 Revenu, defalintaj infanoj, diras
la Eternulo, ĉar Mi estas via sinjoro,

kaj Mi prenos vin po unu el urbo kaj
po du el tribo kaj venigos vin en
Cionon. 15 Kaj Mi donos al vi
paŝtistojn laŭ Mia koro, kiuj paŝtos
vin kun sciado kaj saĝeco. 16 Kaj
kiam vi kreskos kaj multiĝos en la
lando en tiu tempo, diras la Eternulo,
oni ne plu parolos pri la kesto de
interligo de la Eternulo; ĝi ne venos
en la koron, oni ne rememoros ĝin,
oni ne serĉos ĝin, oni ne faros ĝin
denove. 17 En tiu tempo oni nomos
Jerusalemon trono de la Eternulo,
kaj tie kolektiĝos ĉiuj popoloj en la
nomo de la Eternulo, en Jerusalem,
kaj ili ne plu sekvos la logojn de sia
malbona koro. 18 En tiu tempo la
domo de Jehuda iros al la domo de
Izrael, kaj ili kune iros el la norda
lando en la landon, kiun Mi donis
kiel heredaĵon al viaj patroj. 19 Mi
diris: Kiamaniere Mi alkalkulos vin
al la filoj, kaj donos al vi la ĉarman
landon, la plej belan heredaĵon inter
multe da popoloj? Kaj Mi diris:
Vi nomos Min patro, kaj vi ne for-
deturnos vin de Mi. 20 Sed kiel
virino, kiu perfidis sian amanton, tiel
vi perfidis Min, ho domo de Izrael,
diras la Eternulo. 21 Voĉo estas
aŭdata sur la altaĵoj, plenda plorado
de la filoj de Izrael, ĉar ili malvirtigis
sian vojon, forgesis la Eternulon,
sian Dion. 22 Revenu, defalintaj
infanoj; Mi resanigos vian defalon.
Jen ni venis al Vi, ĉar Vi estas
la Eternulo, nia Dio. 23 Vere,
mensogo estis en la altaĵoj, en la
multo da montoj; nur en la Eternulo,
nia Dio, estas la savo de Izrael.
24 La hontindaĵo formanĝis la pen-
adon de niaj patroj de post nia
juneco: iliajn ŝafojn, iliajn bovojn,
iliajn filojn, kaj iliajn filinojn. 25 Ni
kuŝu en nia abomenindaĵo, kaj nia
hontindaĵo nin kovru; ĉar kontraŭ la
Eternulo, nia Dio, ni pekis, ni kaj
niaj patroj, de nia juneco ĝis la nuna
tago, kaj ni ne aŭskultis la voĉon de
la Eternulo, nia Dio.

4 SE vi volas rekonverti vin, ho
Izrael, diras la Eternulo, re-
konvertu vin al Mi; kaj se vi
forigos viajn abomenindaĵojn de antaŭ
Mia vizaĝo, kaj ne plu vagados,
2 kaj se vi en vero, bonordo, kaj pieco
ĵuros: Kiel la Eternulo vivas, tiam
ankaŭ la popoloj benos sin per Li kaj
gloros sin per Li.
3 Ĉar tiele diras la Eternulo al la
viroj de Judujo kaj al Jerusalem:
Plugu al vi novan plugokampon, kaj
ne semu inter dornaĵo. 4 Cirkum-
cidu vin al la Eternulo kaj forigu la
prepucion de via koro, ho viroj de
Judujo kaj loĝantoj de Jerusalem,
por ke Mia kolero ne eliru kiel fajro
kaj ne brulu pro viaj malbonagoj tiel,
ke neniu ĝin estingos. 5 Proklamu
en Judujo, aŭdigu en Jerusalem,
prediku kaj trumpetu en la lando;
voku per plena voĉo, kaj diru:
Kolektiĝu, kaj ni iru en la fortikig-
itajn urbojn. 6 Levu standardon
en Cion, kuru, ne haltu; ĉar mal-
feliĉon Mi venigas de nordo kaj
grandan pereon. 7 Leono leviĝas
el sia densejo, kaj pereiganto de
popoloj elmoviĝas kaj eliras el sia
loko, por fari vian landon dezerto;
viaj urboj estos detruitaj, kaj neniu
loĝos en ili. 8 Pro tio zonu vin per
sakaĵo, ploru kaj ĝemu, ĉar la flama
kolero de la Eternulo ne foriĝas de
ni. 9 En tiu tago, diras la Eternulo,
senviviĝos la koro de la reĝo kaj la
koro de la princoj, konsterniĝos la
pastroj, kaj la profetoj konfuziĝos.
10 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, ho
Eternulo! ĉu Vi erarigis ĉi tiun
popolon kaj Jerusalemon, dirinte:
Vi havos pacon—kaj dume la glavo
atingis jam la animon? 11 En tiu
tempo oni diros al tiu popolo kaj al
Jerusalem: Seka vento de la altaĵoj
en la dezerto venas sur la vojon de la
filino de Mia popolo, ne por ventumi
kaj ne por purigi; 12 vento pli
forta ol ili venos al Mi; tiam Mi diros
Mian verdikton kontraŭ ili. 13 Jen
ĝi leviĝas kiel nuboj, kaj ĝiaj ĉaroj
estas kiel ventegoj, ĝiaj ĉevaloj estas
pli rapidaj ol agloj; ve al ni! ni estos
ruinigitaj. 14 Lavu de la malbono
vian koron, ho Jerusalem, por ke vi
saviĝu; ĝis kiam loĝos en vi viaj
malbonaj pensoj? 15 Venas voko
el la regiono de Dan, kaj malbona
sciigo de la monto de Efraim:
16 Sciigu al la popoloj, aŭdigu
pri Jerusalem, ke sieĝontoj venas
el lando malproksima kaj sonigas
sian voĉon kontraŭ la urboj de
Judujo. 17 Kiel kampogardistoj ili
ĉirkaŭas ĝin, ĉar ĝi ribelis kontraŭ
Mi, diras la Eternulo. 18 Via
konduto kaj viaj faroj kaŭzis tion
al vi, tiu via malboneco, ĉar ĝi

estas maldolĉa, ĉar ĝi penetris ĝis
via koro.
19 Mia internaĵo, mia internaĵo min
doloras, batas mia koro, mi ne povas
silenti; ĉar vi, mia animo, aŭdis
sonon de korno, trumpetadon de
batalo. 20 Estas proklamata mal-
feliĉo post malfeliĉo, ĉar la tuta lando
estas ruinigata, subite estas detru-
ataj miaj domoj, momente miaj tendoj.
21 Kiel longe ankoraŭ mi vidos
standardon, aŭdos sonadon de
korno? 22 Ĉar Mia popolo estas
freneza, Min ili ne rekonas; ili estas
malsaĝaj infanoj, ili ne komprenas;
saĝaj ili estas por fari malbonon, sed
fari bonon ili ne povoscias.
23 Mi rigardas la teron, kaj jen ĝi
estas malplena kaj dezerta; la ĉielon,
kaj jen ĝi estas senluma. 24 Mi
rigardas la montojn—ili tremas, kaj
ĉiuj montetoj ŝanceliĝas. 25 Mi
rigardas—troviĝas neniu homo, kaj
ĉiuj birdoj de la ĉielo disflugis.
26 Mi rigardas—la fruktoriĉa lando
fariĝis dezerto, kaj ĉiuj ĝiaj urboj
estas detruitaj de la Eternulo, de la
flamo de Lia kolero. 27 Ĉar tiele
diras la Eternulo: Dezertigita estos
la tuta lando, sed plenan ekstermon
Mi ne faros. 28 Pro tio la tero ploros
kaj la ĉielo supre malĝojos; ĉar Mi
eldiris Mian decidon, kaj Mi ne
bedaŭras, kaj Mi ne reprenos ĝin.
29 Pro la bruo de la rajdantoj kaj
pafantoj forkuras la tuta urbo; oni
kuras en densajn arbarojn, grimpas
sur rokojn; ĉiuj urboj malpleniĝis,
kaj neniu en ili loĝas. 30 Kaj vi,
dezertigita, kion vi faros? Eĉ se vi
metos sur vin purpuron, se vi ornamos
vin per oraj ornamoj, se vi ruĝe
kolorigos vian vizaĝon, vi ornamos
vin vane: viaj amantoj vin malestimos,
ili volos vin mortigi. 31 Ĉar Mi
aŭdas krion, kiel de naskantino,
ĝemegadon kiel de virino naskanta
la unuan infanon, krion de la filino de
Cion; ŝi ĝemas, kaj etendas siajn
manojn: Ho ve al mi! ĉar mia animo
pereas de la mortigantoj.

5 TRAIRU la stratojn de Jeru-
salem kaj rigardu, esploru kaj
serĉu sur ĝiaj placoj, ĉu vi trovos
homon, kiu agas juste, kiu serĉas la
veron—tiam Mi pardonos al ĝi.
2 Eĉ se ili diras: Mi ĵuras per la
Eternulo—ili tamen ĵuras mensoge.
3 Ho Eternulo, Viaj okuloj rigardas
ja la fidelecon; Vi batas ilin, sed ili
ne sentas doloron; Vi preskaŭ
pereigas ilin, sed ili ne volas preni
moralinstruon; sian vizaĝon ili faris
pli malmola ol roko, ili ne volas
konvertiĝi. 4 Mi diris al mi: Eble
ili estas malriĉuloj, malkleruloj, ili
ne konas la vojon de la Eternulo,
la leĝojn de sia Dio; 5 mi iros al
la eminentuloj, kaj mi parolos kun
ili: ili ja konas la vojon de la Eternulo,
la leĝojn de sia Dio; sed ankaŭ ili
ĉiuj kune rompis la jugon, disŝiris
la ŝnurojn. 6 Pro tio mortigos ilin
leono el la arbaro, lupo el la stepo
ilin prirabos, leopardo atendos ilin
apud iliaj urboj; ĉiu, kiu eliros el
tie, estos disŝirata. Ĉar multaj fariĝis
iliaj krimoj, fortaj fariĝis iliaj perfidoj.
7 Kiel Mi tion pardonus al vi? viaj
filoj Min forlasis kaj ĵuris per ne-dioj.
Mi ĵurigis ilin, sed ili adultas kaj
iras amase en malĉastejojn. 8 Ili
fariĝis kiel voluptemaj pasiaj ĉevaloj;
ĉiu blekas al la edzino de sia proksim-
ulo. 9 Ĉu Mi povas ne puni pro tio?
diras la Eternulo; kaj ĉu al tia popolo
Mia animo povas ne venĝi? 10 Iru
sur ĝiajn muregojn kaj detruu ilin,
tamen ne tute ekstermu; forigu ĝiajn
branĉojn, ĉar ne por la Eternulo ili
estas. 11 Ĉar forte perfidis Min la
domo de Izrael kaj la domo de
Jehuda, diras la Eternulo. 12 Ili
neis la ekzistadon de la Eternulo,
kaj diris: Li ne ekzistas, kaj ne venos
sur nin malbono, kaj glavon kaj
malsaton ni ne vidos. 13 Kaj la
profetoj estas kiel vento, ne troviĝas
en ili la vorto de Dio; tiel fariĝu al
ili. 14 Pro tio tiele diras la Etern-
ulo, Dio Cebaot: Pro tio, ke vi parolas
tiajn vortojn, jen Mi metos Miajn
vortojn en vian buŝon kiel fajron, kaj
ĉi tiu popolo estos kiel ligno, kiun ĝi
konsumos. 15 Jen Mi venigos sur
vin, sur la domon de Izrael, popolon
de malproksime, diras la Eternulo,
popolon fortan, popolon antikvan,
popolon, kies lingvon vi ne scias;
kaj vi ne komprenos, kion ĝi parolas.
16 Ĝia sagujo estas kiel malfermita
tombo; ĉiuj ili estas herooj. 17 Ĝi
formanĝos vian rikolton kaj vian
panon, ekstermos viajn filojn kaj
viajn filinojn, formanĝos viajn ŝafojn
kaj viajn bovojn, formanĝos viajn
vinberojn kaj viajn figojn, detruos
per glavo viajn fortikigitajn urbojn,

kiujn vi fidas. 18 Sed eĉ en tiu
tempo, diras la Eternulo, Mi ne
pereigos vin tute. 19 Kaj kiam oni
demandos: Pro kio la Eternulo, nia
Dio, faras al ni ĉion ĉi tion? tiam
diru al ili: Kiel vi forlasis Min kaj
servas al fremdaj dioj en via lando,
tiel vi servos al fremduloj en lando,
kiu ne apartenas al vi.

20 Anoncu tion en la domo de Jakob
kaj aŭdigu en Judujo, dirante:
21 Aŭskultu ĉi tion, ho popolo mal-
saĝa kaj senkora, kiu havas okulojn,
sed ne vidas, havas orelojn, sed ne
aŭdas. 22 Ĉu vi ne timas Min?
diras la Eternulo; ĉu vi ne tremas
antaŭ Mi, kiu faris sablon limo por la
maro, arangĝo eterna, kiun ĝi ne trans-
paŝas? kiom ajn ĝi skuiĝas, ĝi nenion
povas fari; kiom ajn bruas ĝiaj ondoj,
ili ne povas ĝin transpaŝi. 23 Sed
ĉi tiu popolo havas koron defaleman
kaj neobeeman, ili defalis kaj foriris.
24 Kaj ili ne diris en sia koro: Ni
timu la Eternulon, nian Dion, kiu
donas al ni pluvon frusezonan kaj
malfrusezonan en ĝia tempo, kiu
gardas por ni la semajnojn, destinitajn
por la rikolto. 25 Viaj malbonagoj
tion forklinis, kaj viaj pekoj forigis de
vi la bonon. 26 Ĉar inter Mia
popolo troviĝas malvirtuloj, kiuj faras
insidojn, starigas pereigajn kaptilojn,
kaptas la homojn. 27 Kiel birdejo
estas plena de birdoj, tiel iliaj domoj
estas plenaj de trompakiraĵoj; tial ili
fariĝis grandaj kaj riĉaj. 28 Ili far-
iĝis grasaj, ili fariĝis dikaj; ili faris
malbonajn agojn; juĝon ili ne faras,
juĝon pri orfo, sed ili ĝuas la vivon;
justecon al malriĉuloj ili ne faras.
29 Ĉu Mi povas lasi tion sen puno?
diras la Eternulo; ĉu al tia popolo
Mia animo ne venĝos?

30 Io konsterna kaj terura fariĝis
en la lando: 31 la profetoj profetas
malveraĵon, kaj la pastroj regas per
ili; kaj al mia popolo tio plaĉas. Kaj
kion vi faros en la estonteco?

6 KURU rapide, ho filoj de Ben-
jamen, el Jerusalem, kaj en
Tekoa sonigu la trumpeton kaj
super Bet-Kerem faru signalon; ĉar
de nordo aperas malbono kaj granda
pereo. 2 Al bela kaj delikata virino
Mi similigis la filinon de Cion. 3 Al
ŝi venos paŝtistoj kun siaj brutaroj,
ĉirkaŭ ŝi ili starigos tendojn, kaj ĉiu
paŝtos sur sia loko. 4 Aranĝu mil-
iton kontraŭ ŝi; leviĝu, ni iru en
tagmezo. Ho ve al ni! ĉar baldaŭ
vesperiĝos, etendiĝas la ombroj de
vespero. 5 Leviĝu, ni iru nokte,
kaj ni detruu ŝiajn palacojn. 6 Ĉar
tiele diras la Eternulo Cebaot: Haku
ŝiajn arbojn kaj aranĝu remparon
ĉirkaŭ Jerusalem; ĉi tiun urbon oni
devas puni, ĝi estas tute plena de
malbonagoj. 7 Kiel fonto elfluigas
sian akvon, tiel ĝi elfluigas el
si malbonon; nur perforteco kaj
rabado estas aŭdataj en ĝi, antaŭ Mi
estas ĉiam turmentado kaj batado.
8 Prudentiĝu, ho Jerusalem, por ke
ne foriĝu de vi Mia animo, por ke Mi
ne faru vin dezerto, lando ne loĝata.

9 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Oni kolektu la restaĵon de Izrael kiel
restaĵon de vinberoj; eltiru kaj retiru
vian manon, kiel ŝirkolektanto de
vinberoj super la korboj. 10 Kun
kiu Mi parolu, kiun Mi admonu, ke
oni Min aŭskultu? ilia orelo ne estas
cirkumcidita, kaj ili ne povas aŭdi.
Jen la vorton de la Eternulo ili
malŝatas; ili ne deziras ĝin. 11 Tial
Mi pleniĝis de kolero de la Eternulo,
Mi ne plu povas toleri; elverŝu ĝin
sur la infanojn sur la strato kaj sur la
interkonsiliĝon de la junuloj; kiel
viro, tiel ankaŭ virino estos kaptita,
maljunulo kaj profundaĝulo. 12 Iliaj
domoj transiros al aliuloj, ankaŭ la
kampoj kaj la edzinoj; ĉar Mi etendos
Mian manon sur la loĝantojn de la
lando, diras la Eternulo. 13 Ĉar
ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj,
estas profitavidaj; kaj de la profetoj
ĝis la pastroj ĉiuj faras malhonestaĵon.
14 Kaj la vundojn de Mia popolo ili
kuracas per facilanimigo, dirante, ke
ĉio estas en bona stato, kvankam ne
estas bona stato. 15 Ĉu ili hontas,
ke ili faras abomenindaĵon? ili tute
ne hontas, ili eĉ ne povoscias ruĝiĝi;
tial ili falos inter la falantoj, ili
renversiĝos, kiam Mi vizitos ilin,
diras la Eternulo.

16 Tiele diras la Eternulo: Stariĝu
sur la vojoj kaj rigardu, kaj demandu
pri la vojoj antikvaj, kia estas la
bona vojo, kaj iru laŭ ĝi kaj trovu
ripozon por via animo. Sed ili diris:
Ni ne iros. 17 Kaj Mi starigis
gardistojn super vi, dirante: Atentu
la sonadon de la trumpeto. Sed ili
diris: Ni ne atentos. 18 Tial aŭdu,
ho popoloj, kaj sciu, ho komunumoj,

kio fariĝas ĉe ili. 19 Aŭskultu, ho
tero! jen Mi venigas malfeliĉon sur
ĉi tiun popolon, frukton de iliaj
pensoj; ĉar ili ne atentis Miajn vortojn,
kaj Mian instruon ili forpuŝis. 20 Por
kio Mi bezonas la olibanon venantan
el Ŝeba, kaj la bonodoran kanon el
malproksima lando? viaj bruloferoj
ne plaĉas al Mi, kaj viaj buĉoferoj
ne estas agrablaj al Mi. 21 Tial
tiele diras la Eternulo: Jen Mi
metos antaŭ ĉi tiu popolo falpuŝ-
ilon, kaj sur ĝi falpuŝiĝos kune
patroj kaj filoj, najbaro kaj amiko
pereos.
22 Tiele diras la Eternulo: Jen
venos popolo el norda lando, kaj
granda nacio leviĝos de la randoj de
la tero. 23 Pafarkon kaj lancon ili
tenas forte; kruelaj ili estas kaj
senkompataj; ilia voĉo bruas kiel
maro; sur ĉevaloj ili rajdas, armite
por la batalo kiel unu homo, kontraŭ
vin, ho filino de Cion. 24 Kiam
ni aŭdis pri ili, malleviĝis niaj manoj,
teruro kaj doloro nin atakis kiel
naskantinon. 25 Ne eliru sur la
kampon, ne iru sur la vojon, ĉar la
glavo de la malamiko vekas teruron
ĉirkaŭe. 26 Ho filino de Mia popolo!
zonu vin per sakaĵo, rulu vin en
cindro, funebru kiel pro sola filo,
ploru maldolĉe, ĉar subite venos sur
nin la pereiganto. 27 Kiel esplor-
anton Mi starigis vin inter Mia popolo,
fortan, ke vi ekkonu kaj esploru
ilian vojon. 28 Ĉiuj ili estas obstinaj
defalintoj, kalumniantoj, kupro kaj
fero; ĉiuj ili estas degenerintoj.
29 La blovilo bruldifektiĝis, la plumbo
malaperis en la fajro; vane fandis la
fandisto: la malbonuloj ne apartiĝis.
30 Arĝento rifuzita oni nomos ilin,
ĉar la Eternulo forrifuzis ilin.

7 JEN estas la vorto, kiu aperis
al Jeremia de la Eternulo:
2 Stariĝu en la pordego de la
domo de la Eternulo, kaj tie proklamu
ĉi tiun vorton, kaj diru: Aŭskultu la
vorton de la Eternulo, ĉiuj Judoj,
kiuj venas en ĉi tiun pordegon, por
adorkliniĝi al la Eternulo. 3 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Plibonigu vian vojon kaj vian
konduton; tiam Mi loĝigos vin sur ĉi
tiu loko. 4 Ne fidu la mensogajn
vortojn, kiam oni diras al vi: Ĉi tie
estas la templo de la Eternulo, la
templo de la Eternulo, la templo de la
Eternulo. 5 Nur se vi plibonigos
vian vojon kaj vian konduton, se vi
agos juste unu rilate la alian, 6 se
vi ne premos fremdulon, orfon, kaj
vidvinon, se vi ne verŝos senkulpan
sangon sur ĉi tiu loko, kaj ne sekvos
aliajn diojn por via malfeliĉo: 7 tiam
Mi loĝigos vin sur ĉi tiu loko, en la
lando, kiun Mi donis al viaj patroj,
ĉiam kaj eterne. 8 Jen vi fidas
la mensogajn vortojn, kiuj neniom
helpas. 9 Ŝtelante, mortigante,
adultante, ĵurante mensoge, incens-
ante al Baal, kaj sekvante aliajn
diojn, kiujn vi ne konas, 10 vi
poste venas kaj stariĝas antaŭ Mi
en ĉi tiu domo, kiu estas nomata per
Mia nomo, kaj vi diras: Ni saviĝis—
kvankam vi plue faras ĉiujn tiujn
abomenindaĵojn! 11 Ĉu ĉi tiun domon,
kiu estas nomata per Mia nomo,
vi rigardas kiel neston de rabistoj?
Mi bone vidas tion, diras la Eternulo.
12 Iru do al Mia loko en Ŝilo, kie Mi
antaŭe loĝigis Mian nomon, kaj
rigardu, kion Mi faris al ĝi pro la
malbonagoj de Mia popolo Izrael.
13 Kaj nun, ĉar vi faras ĉiujn tiujn
farojn, diras la Eternulo, kaj Mi de
frua mateno ĉiam parolas al vi, kaj
vi ne aŭskultas, Mi vokas vin, kaj
vi ne respondas: 14 tial al la domo,
kiu estas nomata per Mia nomo kaj
kiun vi fidas, kaj al la loko, kiun Mi
donis al vi kaj al viaj patroj, Mi faros
tiel, kiel Mi faris al Ŝilo. 15 Mi
forpuŝos vin de antaŭ Mi, kiel Mi
forpuŝis ĉiujn viajn fratojn, la tutan
idaron de Efraim.
16 Kaj vi ne preĝu por ĉi tiu popolo
kaj ne direktu por ili supren krion
kaj preĝon kaj ne klopodu antaŭ Mi,
ĉar Mi ne aŭskultos vin. 17 Ĉu vi
ne vidas, kion ili faras en la urboj
de Judujo kaj sur la stratoj de
Jerusalem? 18 La filoj kolektas
la lignon, kaj la patroj ekbruligas la
fajron, kaj la virinoj knedas la paston,
por fari kukojn por la reĝino de la
ĉielo, kaj ili faras verŝoferojn al aliaj
dioj, por ĉagreni Min. 19 Sed ĉu
Min ili ĉagrenas? diras la Eternulo;
ĉu ne sin mem, por hontigi sian viz-
aĝon? 20 Tial tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mia kolero kaj
indigno elverŝiĝos sur ĉi tiun lokon,
sur la homojn kaj sur la brutojn kaj
sur la arbojn de la kampo kaj sur la

fruktojn de la tero; ĝi ekflamos kaj
ne estingiĝos.
21 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Aldonu viajn brul-
oferojn al viaj buĉoferoj, kaj manĝu
la viandon; 22 ĉar Mi ne parolis
al viaj patroj kaj Mi ne ordonis al ili
pri bruloferoj kaj buĉoferoj en la
tago, kiam Mi elkondukis ilin el la
lando Egipta; 23 nur ĉi tion Mi
ordonis al ili: Aŭskultu Mian voĉon,
kaj Mi estos via Dio, kaj vi estos Mia
popolo, kaj iru laŭ la tuta vojo, kiun
Mi montros al vi, por ke estu al vi
bone. 24 Sed ili ne aŭskultis kaj
ne alklinis sian orelon, ili agis laŭ
siaj propraj pensoj, laŭ la obstineco
de sia malbona koro, kaj ili iris mal-
antaŭen, ne antaŭen. 25 De post
la tago, kiam viaj patroj eliris el la
lando Egipta, ĝis la nuna tago Mi
sendadis al vi ĉiujn Miajn servantojn,
la profetojn, ĉiutage Mi sendis;
26 sed ili ne aŭskultis Min kaj ne
alklinis sian orelon, ili obstinigis
sian nukon, agis pli malbone ol iliaj
patroj.
27 Kaj kiam vi diros al ili ĉion ĉi
tion, ili ne aŭskultos vin; kiam vi
vokos ilin, ili ne respondos al vi.
28 Diru do al ili: Jen estas popolo,
kiu ne aŭskultas la voĉon de la
Eternulo, sia Dio, kaj ne akceptas
moralinstruon; la kredo malaperis
kaj estas ekstermita el ilia buŝo.
29 Detondu viajn harojn kaj forĵetu
ilin, kantu funebran kanton sur la
altaĵoj; ĉar la Eternulo forrifuzis kaj
forpuŝis la generacion, kiun Li
koleras. 30 Ĉar la filoj de Jehuda
faras malbonon antaŭ Miaj okuloj,
diras la Eternulo; siajn abomen-
indaĵojn ili metis en la domon, kiu
estas nomata per Mia nomo, por
malpurigi ĝin. 31 Ili aranĝis altaĵ-
ojn de Tofet en la valo de la filo de
Hinom, por bruligi siajn filojn kaj
siajn filinojn en fajro, kion Mi ne
ordonis kaj kio neniam estis en Miaj
pensoj. 32 Pro tio jen venos tempo,
diras la Eternulo, kiam oni jam nomos
tion ne Tofet kaj valo de la filo de
Hinom, sed valo de mortigado, kaj
en Tofet oni enterigos mortintojn,
ĉar mankos alia loko. 33 Kaj la
kadavroj de ĉi tiu popolo estos
manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo kaj
por la bestoj de la tero, kiujn neniu
fortimigos. 34 Kaj Mi ĉesigos en
la urboj de Judujo kaj sur la stratoj
de Jerusalem la sonojn de ĝojo kaj
la sonojn de gajeco, la voĉon de
fianĉo kaj la voĉon de fianĉino; ĉar
la lando fariĝos dezerto.

8 EN tiu tempo, diras la Eternulo,
oni elĵetos el iliaj tomboj la
ostojn de la reĝoj de Judujo kaj
la ostojn de ĝiaj princoj kaj la ostojn
de la pastroj kaj la ostojn de la
profetoj kaj la ostojn de la loĝantoj
de Jerusalem; 2 kaj oni disĵetos
ilin antaŭ la suno kaj antaŭ la luno
kaj antaŭ la tuta armeo de la ĉielo,
kiujn ili amis, al kiuj ili servis, kiujn
ili sekvis, kiujn ili serĉis, kaj al kiuj
ili adorkliniĝis; oni ne kolektos ilin
kaj ne enterigos ilin, sed ili estos kiel
sterko sur la supraĵo de la tero.
3 Kaj preferos la morton ol la vivon
ĉiuj restintoj, kiuj restos el tiu
malbona gento, kiuj restos en ĉiuj
lokoj, sur kiujn Mi dispelis ilin, diras
la Eternulo Cebaot.
4 Kaj diru al ili: Tiele diras la
Eternulo: Ĉu se oni falis, oni ne
leviĝas? ĉu se oni devojiĝis, oni ne
volas reveni? 5 Kial do ĉi tiu
popolo en Jerusalem defalis per defalo
obstina? ili forte sin tenas je la
malveraĵo kaj ne volas sin konverti.
6 Mi atentis kaj aŭskultis, sed ili
parolas nenion ĝustan; neniu pentas
sian malbonecon, dirante: Kion mi
faris? Ĉiu fordonis sin al sia kurado,
kiel ĉevalo, kiu flugrapide kuras en
la batalon. 7 Eĉ cikonio sub la ĉielo
scias sian tempon, turto, hirundo,
kaj gruo observas la tempon, kiam ili
devas veni; sed Mia popolo ne scias
la leĝon de la Eternulo. 8 Kiel vi
diras: Ni estas saĝuloj, kaj ni havas
antaŭ ni la instruon de la Eternulo?
Ĝi fariĝis ja mensogaĵo per la mensoga
skribilo de la skribistoj. 9 Per honto
kovris sin la saĝuloj, konfuziĝis kaj
implikiĝis; jen ili forrifuzis la vorton
de la Eternulo, kian do saĝecon ili
havas? 10 Tial Mi fordonos iliajn
edzinojn al aliuloj, iliajn kampojn
al venkintoj; ĉar de malgrandulo ĝis
grandulo ili ĉiuj estas profitavidaj,
de profeto ĝis pastro ili ĉiuj faras
malhonestaĵon. 11 Kaj la vundojn
de la filino de Mia popolo ili kuracas
per facilanimigo, dirante, ke ĉio
estas en bona stato, kvankam ne
estas bona stato. 12 Ĉu ili hontas,
ke ili faras abomenindaĵon? ili tute

ne hontas, ili eĉ ne povoscias ruĝiĝi ;
tial ili falos inter la falantoj, ili
renversiĝos, kiam Mi vizitos ilin,
diras la Eternulo. 13 Mi plene ŝir-
kolektos ilin, diras la Eternulo ; ne
restos beroj sur la vinberbranĉo nek
figoj sur la figarbo, kaj la folioj for-
velkos, kaj Mi donos al ili plenan
pereon. 14 Por kio ni sidas ? kol-
ektiĝu, kaj ni iru en la fortikigitajn
urbojn, kaj ni tie pereu ; ĉar la
Eternulo, nia Dio, pereigas nin kaj
trinkigas al ni akvon maldolĉan pro
tio, ke ni pekis antaŭ la Eternulo.
15 Ni esperis pacon, sed venas nenio
bona ; ni esperis tempon de resaniĝo,
sed jen estas teruro. 16 El la
regiono de Dan oni aŭdas spiregadon
de iliaj ĉevaloj ; de la blekegado de
iliaj fortaj ĉevaloj tremas la tuta tero ;
ili iras, kaj ili formanĝos la teron, kaj
tion, kio estas sur ĝi, la urbon kaj
ĝiajn loĝantojn. 17 Ĉar jen Mi
sendos sur vin serpentojn, vipurojn,
kiujn oni ne povas sorĉligi, kaj ili
pikos vin, diras la Eternulo.
18 Mia malĝojo estas super ĉiuj
malĝojoj, mia koro en mi doloras.
19 Jen mi aŭdas kriadon de la filino
de mia popolo el lando malproksima :
Ĉu jam ne ekzistas la Eternulo en
Cion ? ĉu ĝia Reĝo ne estas en
ĝi ? Sed kial ili kolerigis min per
siaj idoloj, per fremdaj vantaĵoj ?
20 Pasis la rikolto, finiĝis la somero,
sed ni ne ricevis helpon. 21 La
malfeliĉo de mia popolo min afliktas,
mi malĝojas, mi sentas teruron.
22 Ĉu ne ekzistas balzamo en Gilead ?
ĉu ne ekzistas tie kuracisto ? kial do
ne venas resaniĝo al la filino de mia
popolo ?

9 HO, se mia kapo havus sufiĉe
da akvo kaj miaj okuloj estus
fonto da larmoj ! tage kaj nokte
mi priplorus la mortigitojn el mia
popolo. 2 Ho, se mi havus en la
dezerto rifuĝejon por migrantoj !
tiam mi forlasus mian popolon kaj
forirus de ili, ĉar ili ĉiuj estas adultuloj,
amaso da perfiduloj. 3 Per siaj
langoj ili pafas mensogon kiel per
pafarko, ne por vero ili fortiĝas sur
la tero ; ili iras de malbonago al
malbonago, kaj Min ili ne konas,
diras la Eternulo. 4 Gardu vin unu
kontraŭ alia, kaj fidu neniun fraton ;
ĉar ĉiu frato insidas, kaj ĉiu proksim-
ulo disportas kalumniojn. 5 Unu
trompas alian, kaj veron ili ne parolas ;
ili lernigis sian langon paroli malveron,
ili laciĝas de malbonagado. 6 Vi
loĝas meze de malhonesteco ; pro
malhonesteco ili ne volas koni Min,
diras la Eternulo.
7 Tial tiele diras la Eternulo Cebaot :
Jen Mi fandos kaj elprovos ilin ; ĉar
kiel alie Mi povas agi kun la filino
de Mia popolo ? 8 Ilia lango estas
vundanta sago, ĝi parolas trompe ;
per sia buŝo ili afable salutas sian
proksimulon, sed en sia koro ili
faras insidon kontraŭ li. 9 Ĉu pro
tio Mi povas ne puni ilin ? diras la
Eternulo ; ĉu al tia popolo Mia animo
ne venĝos ?
10 Pri la montoj Mi ploros, kaj pri
la kabanoj en la dezerto Mi kantos
funebre ; ĉar ili estas tiel bruligitaj,
ke jam neniu migranto en ilin eniras,
kaj oni jam ne aŭdas blekadon de
brutoj ; de la birdoj de la ĉielo ĝis la
brutoj ĉio diskuris, foriris. 11 Mi
faros Jerusalemon amaso da ŝtonoj,
loĝejo de ŝakaloj ; kaj la urbojn de
Judujo Mi dezertigos tiel, ke estos
en ili neniu loĝanto. 12 Ĉu ekzistas
homo saĝa, kiu komprenus tion kaj
klarigus tion, kion diras al li la buŝo
de la Eternulo, pro kio la lando pereis
kaj estas bruldetruita kiel dezerto
tiel, ke neniu iras tra ĝi ?
13 Kaj la Eternulo diris : Pro tio,
ke ili forlasis Mian instruon, kiun Mi
donis al ili, kaj ne aŭskultis Mian
voĉon kaj ne sekvis ĝin, 14 sed
sekvis la obstinecon de sia koro kaj
la Baalojn, kiel lernigis al ili iliaj
patroj : 15 tial tiele diras la Etern-
ulo Cebaot, Dio de Izrael : Jen Mi
manĝigos al tiu popolo vermuton kaj
trinkigos al ili akvon maldolĉan ;
16 kaj Mi dissemos ilin inter popoloj,
kiujn ne konis ili nek iliaj patroj ;
kaj Mi sendos post ilin glavon, ĝis
Mi tute ekstermos ilin.
17 Tiele diras la Eternulo Cebaot :
Serĉu kaj voku ploristinojn, ke ili
venu ; sendu voki lertulinojn en tia
afero, ke ili venu. 18 Ili rapidu kaj
komencu funebran ploradon pri ni,
por ke el niaj okuloj ekfluu larmoj
kaj de niaj palpebroj ekverŝiĝu akvo.
19 Voĉo de funebra plorado estos
aŭdata el Cion : Kiele ni estas ruin-
igitaj ! kiele ni estas kovritaj de
honto ! ĉar ni forlasis nian landon
kaj estas elĵetitaj el niaj loĝejoj.

20 Aŭskultu do, ho virinoj, la vorton
de la Eternulo, kaj via orelo enprenu
la vorton el Lia buŝo: Lernigu al
viaj filinoj funebran ploradon kaj
unu al alia funebran kantadon.
21 Ĉar la morto eniras en niajn
fenestrojn kaj venas en niajn palacojn,
por ekstermi infanojn de ekstere,
junulojn de la stratoj. 22 Diru, ke
tiele diras la Eternulo: La kadavroj
de homoj falos kiel sterko sur la
kampojn kaj kiel garboj malantaŭ la
rikoltanto, kaj neniu ilin enkolektos.
23 Tiele diras la Eternulo: Ne fieru
saĝulo pri sia saĝeco, ne fieru fortulo
pri sia forteco, ne fieru riĉulo pri sia
riĉeco; 24 sed kiu volas fieri, tiu fieru
nur pri tio, ke li komprenas kaj konas
Min, ke Mi estas la Eternulo, kiu
faras korfavoraĵon, juĝon, kaj justaĵon
sur la tero; ĉar ĉi tio plaĉas al Mi,
diras la Eternulo. 25 Jen venos
tagoj, diras la Eternulo, kiam Mi
punvizitos ĉiujn cirkumciditajn kaj
necirkumciditajn, 26 Egiptujon,
Judujon, Edomon, la Amonidojn,
Moabon, kaj ĉiujn, kiuj tondas la
harojn sur la tempioj kaj kiuj loĝas
en la dezerto; ĉar ĉiuj popoloj havas
necirkumciditan prepucion, sed la tuta
domo de Izrael havas necirkumciditan
koron.

10 AŬSKULTU la vorton, kiun
diras pri vi la Eternulo, ho
domo de Izrael! 2 Tiele
diras la Eternulo: Ne lernu la
konduton de la nacioj, kaj ne timu la
signojn de la ĉielo, kiel la nacioj ilin
timas. 3 Ĉar la aranĝoj de la nacioj
estas vantaĵo: ili dehakas arbon en la
arbaro, kaj ĉarpentisto prilaboras ĝin
per hakilo; 4 ili ornamas ĝin per
arĝento kaj oro, fortikigas per najloj
kaj marteloj, por ke ĝi ne disfalu.
5 Ili estas kiel kolono ĉirkaŭforĝita;
ili ne parolas, oni portas ilin, ĉar ili
ne povas iri. Ne timu ilin, ĉar ili
ne faras malbonon, tiel same, kiel ili
ne povas fari bonon. 6 Sed simila
al Vi, ho Eternulo, ekzistas neniu;
granda Vi estas, kaj granda estas Via
nomo en potenco. 7 Kiu povas ne
timi Vin, ho Reĝo de la popoloj?
al Vi tio decas, ĉar inter ĉiuj saĝuloj
de la nacioj kaj en ĉiuj iliaj regnoj
ekzistas neniu simila al Vi. 8 Ĉiuj
ili malsaĝiĝis kaj idiotiĝis, ĉar ligno
donas ja nur vantaĵan instruon.
9 Foliigita arĝento estas venigita el
Tarŝiŝ kaj oro el Ufaz, laboritaĵo de
artisto kaj de la manoj de fandisto;
blua kaj purpura ŝtofo estas ilia
vesto, ĉio estas faritaĵo de lertuloj.
10 Sed la Eternulo estas Dio vera,
Li estas Dio vivanta kaj Reĝo
eterna; de Lia kolero tremas la tero,
kaj la nacioj ne povas elteni Lian
indignon.
11 Diru do al ili: La dioj, kiuj ne
kreis la ĉielon kaj la teron, pereos
de sur la tero kaj sub la ĉielo.
12 Li kreis la teron per Sia forto,
aranĝis la mondon per Sia saĝo, kaj
per Sia prudento etendis la ĉielon.
13 Kiam Li eksonigas Sian voĉon,
kolektiĝas multego da akvo en la
ĉielo; Li levas la nubojn de la randoj
de la tero, Li aperigas fulmojn inter
la pluvo, kaj elirigas la venton el Siaj
trezorejoj. 14 Malsaĝiĝis ĉiu homo
kun sia sciado, per honto kovriĝis
ĉiu fandisto kun sia statuo; ĉar lia
fanditaĵo estas malveraĵo, ĝi ne havas
en si spiriton. 15 Tio estas vantaĵo,
faro de eraro; kiam ili estos vizititaj,
ili pereos. 16 Ne simila al ili estas
Tiu, kiun havas Jakob; ĉar Li estas
la kreinto de ĉio, kaj Izrael estas
la gento de Lia heredo; Eternulo
Cebaot estas Lia nomo.
17 Forprenu de la tero vian komerc-
aĵon, vi, kiu loĝas en fortikaĵo;
18 ĉar tiele diras la Eternulo: Jen
Mi ĉi tiun fojon elĵetos la loĝantojn
de la lando, kaj Mi premos ilin, ke ili
sentos kaj diros: 19 Ho ve al mi
en mia malfeliĉo! neresanigebla estas
mia vundo. Kaj mi pensis, ke tio
estas mia malsano, kiun mi devas
elporti. 20 Mia tendo estas ruin-
igita, kaj ĉiuj miaj ŝnuroj estas dis-
ŝiritaj; miaj infanoj foriris de mi kaj
forestas; estas jam neniu, kiu povus
starigi mian tendon kaj pendigi miajn
kurtenojn. 21 Ĉar la paŝtistoj mal-
saĝiĝis kaj ne serĉis la Eternulon;
tial ili nenion komprenas kaj ilia tuta
paŝtataro estas dispelita. 22 Jen
venas laŭta krio kaj granda bruo el
norda lando, por fari la urbojn de
Judujo ruinoj, loĝejo de ŝakaloj.
23 Mi scias, ho Eternulo, ke la vojo
de homo estas ne laŭ lia volo, ke homo
iranta ne povas libere direkti siajn
paŝojn. 24 Punu min, ho Eternulo,
sed laŭjuĝe, ne en Via kolero, por ke
Vi min ne tro dispremu. 25 Elverŝu
Vian koleron sur tiujn naciojn, kiuj

Vin ne konas, kaj sur la gentojn,
kiuj ne vokas Vian nomon; ĉar ili
formanĝis Jakobon, englutis lin,
ekstermis lin, kaj dezertigis lian
loĝejon.

11 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia de la
Eternulo: 2 Aŭskultu la
vortojn de ĉi tiu interligo, kaj raportu
ilin al la Judoj kaj al la loĝantoj de
Jerusalem. 3 Kaj diru al ili: Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael:
Malbenita estu la homo, kiu ne
aŭskultos la vortojn de ĉi tiu interligo,
4 kiun Mi donis al viaj patroj, kiam
Mi elkondukis ilin el la lando Egipta,
el la fera forno, dirante: Obeu Mian
voĉon, kaj faru ĉion, kion Mi ordonas
al vi; kaj vi estos Mia popolo, kaj Mi
estos via Dio; 5 por ke plenumiĝu
la ĵuro, kiun Mi ĵuris al viaj patroj,
ke Mi donos al ili landon, kie fluas
lakto kaj mielo, kiel tio estas nun.
Kaj mi respondis kaj diris: Tiel estu,
ho Eternulo.
6 Kaj la Eternulo diris al mi:
Proklamu ĉiujn ĉi tiujn vortojn en
la urboj de Judujo kaj sur la stratoj
de Jerusalem, dirante: Aŭskultu la
vortojn de ĉi tiu interligo kaj plenumu
ilin. 7 Ĉar Mi klare avertis viajn
patrojn, kiam Mi elkondukis ilin el
la lando Egipta, ĝis la nuna tago, Mi
konstante avertadis ilin, dirante: Aŭs-
kultu Mian voĉon. 8 Sed ili ne
aŭskultis kaj ne alklinis sian orelon,
ĉiu sekvis la obstinecon de sia
malbona koro; kaj tial Mi venigis sur
ilin ĉion, kio estas dirita en ĉi tiu
interligo, kiun Mi ordonis plenumi,
sed kiun ili ne plenumis.
9 Kaj la Eternulo diris al mi:
Fariĝis ribelo ĉe la Judoj kaj ĉe la
loĝantoj de Jerusalem; 10 ili re-
turnis sin al la malbonagoj de siaj
prapatroj, kiuj ne volis obei Miajn
vortojn kaj sekvis aliajn diojn, serv-
ante al ili; la domo de Izrael kaj la
domo de Jehuda rompis Mian inter-
ligon, kiun Mi faris kun iliaj patroj.
11 Tial tiele diras la Eternulo: Jen
Mi venigos sur ilin malfeliĉon, el kiu
ili ne povos liberiĝi; kaj ili krios al
Mi, sed Mi ne aŭskultos ilin. 12 Tiam
la urboj de Judujo kaj la loĝantoj de
Jerusalem iros kaj krios al tiuj dioj,
al kiuj ili incensas, sed tiuj ne helpos
ilin en la tempo de ilia malfeliĉo.
13 Ĉar kiom da urboj, tiom da dioj vi
havas, ho Jehuda; kaj kiom da stratoj
estas en Jerusalem, tiom da hontindaj
altaroj vi starigis, por incensi al
Baal. 14 Kaj vi ne preĝu por ĉi tiu
popolo kaj ne direktu por ili supren
peton kaj preĝon; ĉar Mi ne aŭs-
kultos, kiam ili vokos al Mi en la
tempo de sia malfeliĉo.
15 Por kio, Mia kara, vi faras en
Mia domo la multajn artifikojn kaj
alportas la sanktan viandon, se vi
fariĝas ĉiam pli malbona kaj ankoraŭ
ĝojas pri tio? 16 La Eternulo nomis
vin verda, bela, fruktoriĉa olivarbo;
sed kun granda bruo ekbruligis ĝin
fajro, kaj ĝiaj branĉoj difektiĝis.
17 La Eternulo Cebaot, kiu plantis
vin, dekretis por vi malbonon pro la
malbono de la domo de Izrael kaj
de la domo de Jehuda, kiun ili faris,
kolerigante Min per la incensado al
Baal.
18 Vi, ho Eternulo, sciigis tion al mi,
por ke mi sciu; Vi montris al mi iliajn
farojn. 19 Kaj mi, kiel milda ŝafido,
kondukata al la buĉo, ne sciis, ke
ili havas malbonajn intencojn kontraŭ
mi, dirante: Ni ekstermu la arbon
kun ĝiaj fruktoj, ni elhaku ĝin el la
tero de la vivo, por ke lia nomo ne
plu estu rememorata. 20 Sed Vi, ho
Eternulo Cebaot, kiu juĝas juste,
kiu esploras la internon kaj la koron,
vidigu al mi Vian venĝon kontraŭ
ili, ĉar al Vi mi transdonis mian
proceson. 21 Tial tiele diras la
Eternulo pri la loĝantoj de Anatot,
kiuj serĉas vian animon, kaj diras:
Ne profetu al ni en la nomo de la
Eternulo, por ke vi ne mortu de niaj
manoj; 22 tiele diras la Eternulo
Cebaot: Jen Mi punvizitos ilin; la
junuloj mortos de glavo, iliaj filoj kaj
filinoj mortos de malsato. 23 Kaj
neniu restos el ili, ĉar Mi venigos
malfeliĉon sur la loĝantojn de Anatot
en la jaro, kiam Mi punvizitos ilin.

12 VI estos prava, ho Eternulo,
kiam mi procesos kun Vi;
tamen mi parolos kun Vi pri
justeco: kial la vojo de malpiuloj
estas sukcesa kaj ĉiuj perfiduloj vivas
trankvile? 2 Vi plantis ilin, kaj ili
ricevis fortajn radikojn, ili kreskas
kaj donas fruktojn; proksima Vi
estas en ilia buŝo, sed malproksima
de ilia interno. 3 Sed min, ho
Eternulo, Vi konas; Vi vidis kaj

esploris, kia estas mia koro koncerne
Vin. Pelu ilin, kiel ŝafojn al la buĉo,
kaj apartigu ilin por la tago de
mortigo. 4 Kiel longe Vi tenos la
landon en malĝojo kaj la herbo
sur ĉiuj kampoj velkos ? Brutoj kaj
birdoj pereas pro la malboneco de
ĝiaj loĝantoj, kiuj diras : Li ne scias,
kio estos al ni. 5 Se vi kuras kun
piedirantoj kaj ili vin lacigas, kiel do
vi povas konkuri kun ĉevaloj ? se vi
esperas trovi sendanĝerecon en lando
paca, kion vi faros ĉe la majesta
Jordan ? 6 Ĉar eĉ viaj fratoj kaj
la domo de via patro agas perfide
kontraŭ vi, krias post vi plenvoĉe. Ne
fidu ilin, eĉ se ili parolos al vi bone.
7 Mi forlasis Mian domon, Mi foriris
de Mia heredaĵo ; tion, kio estis kara
por Mia animo, Mi fordonis en la
manojn de ĝiaj malamikoj. 8 Mia
heredaĵo fariĝis por Mi kiel leono en
la arbaro : ĝi ekblekegis kontraŭ Mi,
tial Mi ĝin ekmalamis. 9 Mia hered-
aĵo fariĝis kiel diverskolora rabo-
birdo, kiun ĉirkaŭe atakis aliaj rabo-
birdoj. Venu, kolektiĝu, ĉiuj bestoj
de la kampo, venu, por formanĝi
ĝin. 10 Multo da paŝtistoj ruinigis
Mian vinberĝardenon, dispremis per
la piedoj Mian kampoparton, Mian
plej amatan kampoparton ili faris
senfrukta dezerto. 11 Ili faris ĝin
dezerto, kaj ĝia dezerteco plendas
antaŭ Mi ; la tuta lando estas dezert-
igita, kaj neniu zorgas pri tio. 12 Sur
ĉiujn altaĵojn en la dezerto venis
ruinigantoj, ĉar la glavo de la Etern-
ulo ekstermas ĉion de unu rando de
la lando ĝis la alia ; neniu karno estas
indulgata. 13 Ili semis tritikon, sed
rikoltis dornojn ; ili elspezis, sed ne
profitis ; viaj enspezoj estos hont-
indaj, pro la flama kolero de la
Eternulo.
14 Tiele diras la Eternulo pri ĉiuj
malbonaj najbaroj, kiuj tuŝis la
posedaĵon, kiun Mi heredigis al Mia
popolo Izrael : Jen Mi elŝiros ilin el
ilia lando, kaj la domon de Jehuda
Mi eltiros el inter ili. 15 Kaj kiam
Mi estos elŝirinta ilin, Mi denove
kompatos ilin kaj revenigos ĉiun al
lia heredaĵo kaj ĉiun en lian landon.
16 Kaj se ili lernos la agmanieron de
Mia popolo, por ĵuri per Mia nomo :
Kiel vivas la Eternulo, simile al tio,
kiel ili lernigis al Mia popolo ĵuri
per Baal, tiam ili estos konstrue
arangitaj inter Mia popolo. 17 Sed
se ili ne aŭskultos, tiam Mi tute
elŝiros tiun popolon kaj ekstermos
ĝin, diras la Eternulo.

13 TIELE diris al mi la Etern-
ulo : Iru, aĉetu al vi tolan
zonon kaj metu ĝin sur viajn
lumbojn, sed en akvon ĝin ne metu.
2 Kaj mi aĉetis la zonon konforme
al la vorto de la Eternulo kaj metis ĝin
sur miajn lumbojn. 3 Kaj duafoje
aperis al mi la vorto de la Eternulo,
dirante : 4 Prenu la zonon, kiun vi
aĉetis, kiu estas sur viaj lumboj,
leviĝu kaj iru al Eŭfrato, kaj kaŝu
ĝin tie en fendo de roko. 5 Kaj mi
iris kaj kaŝis ĝin apud Eŭfrato, kiel
la Eternulo al mi ordonis. 6 Post
longa tempo la Eternulo diris al mi :
Leviĝu, iru al Eŭfrato, kaj prenu de
tie la zonon, pri kiu Mi ordonis al vi,
ke vi kaŝu ĝin tie. 7 Kaj mi iris al
Eŭfrato, elfosis kaj prenis la zonon
el la loko, kie mi ĝin kaŝis ; kaj jen
montriĝis, ke la zono tute putriĝis
kaj jam por nenio taŭgas. 8 Kaj
aperis al mi la vorto de la Eternulo,
dirante : 9 Tiele diras la Eternulo :
Tiele Mi putrigos la fieron de Jehuda
kaj la grandan fieron de Jerusalem.
10 Tiu malbona popolo, kiu ne volas
obei Miajn vortojn, kiu sekvas la
obstinecon de sia koro, kaj sekvas
aliajn diojn, servante al ili kaj
adorkliniĝante al ili, fariĝos kiel ĉi
tiu zono, kiu jam taŭgas por nenio.
11 Kiel zono estas alligata al la
lumboj de homo, tiel Mi alligis al Mi
la tutan domon de Izrael kaj la tutan
domon de Jehuda, diras la Eternulo,
por ke ili estu Mia popolo, Mia nomo,
gloro, kaj ornamo ; sed ili ne obeis.
12 Kaj diru al ili ĉi tion : Tiele diras
la Eternulo, Dio de Izrael : Ĉiu
vinkruĉo estos plenigata de vino.
Ili diros al vi : Ĉu ni ne scias, ke ĉiu
vinkruĉo estos plenigata de vino ?
13 Sed vi diru al ili : Tiele diras la
Eternulo : Jen Mi plenigos ĝis ebri-
eco ĉiujn loĝantojn de ĉi tiu lando,
la reĝojn, kiuj sidas sur la trono
de David, la pastrojn, la profetojn,
kaj ĉiujn loĝantojn de Jerusalem ;
14 kaj Mi interfrapigos ilin reci-
proke, la patrojn kaj la filojn kune,
diras la Eternulo, Mi ne kompatos,
ne preterlasos, ne indulgos, ekstermante ilin.

15 Aŭskultu kaj atentu; ne tenu
vin alte, ĉar la Eternulo parolas.
16 Donu honoron al la Eternulo, via
Dio, antaŭ ol Li venigos mallumon,
kaj antaŭ ol viaj piedoj falpuŝiĝos
sur la mallumaj montoj; tiam vi
atendos lumon, sed Li donos anstataŭ
ĝi ombron de morto, densan nebulon.
17 Se vi ne aŭskultos, tiam mia
animo kaŝe ploros pro via fiero,
ĝi ploros maldolĉe, kaj el miaj okuloj
fluegos larmoj, ĉar kaptita estos la
paŝtataro de la Eternulo. 18 Diru
al la reĝo kaj al la reĝino: Sidiĝu pli
malalte, ĉar la krono de via majesto
defalis de via kapo. 19 La sudaj
urboj estas fermitaj, kaj neniu ilin
malfermos; la tuta Judujo estas
forkondukita en kaptitecon, ĝi tuta
estas forkondukita.
20 Levu viajn okulojn, kaj rigardu
tiujn, kiuj venas de nordo. Kie
estas la paŝtataro, kiu estas komisiita
al vi, via bela ŝafaro? 21 Kion vi
diros, kiam Li punvizitos vin? vi
lernigis ja ilin esti kontraŭ vi, esti
ĉefoj kaj ordonantoj. Ĉu ne atakos
vin doloroj kiel naskantan virinon?
22 Eble vi diros en via koro: Pro kio
trafis min ĉi tio? Pro la multo de
viaj malbonagoj estas levitaj la randoj
de viaj vestoj kaj malhonoritaj viaj
kalkanoj. 23 Ĉu negro povas ŝanĝi
sian haŭton aŭ leopardo siajn makul-
ojn? tiel ankaŭ vi, ĉu vi povas fari
bonon, alkutimiĝinte al malbono?
24 Tial Mi disblovos ilin kiel pajlo-
pecetojn, kiujn dispelas la vento el
la dezerto. 25 Tio estos via sorto,
via parto, destinita de Mi, diras la
Eternulo, pro tio, ke vi forgesis Min
kaj fidis malveraĵon. 26 Kaj Mi
levos la randojn de viaj vestoj ĝis
via vizaĝo, kaj montriĝos via hont-
indaĵo, 27 via adulto, via volupt-
egeco, viaj malĉastaj pensoj. Sur la
montetoj de la kampo Mi vidis viajn
abomenindaĵojn. Ve al vi, ho Jeru-
salem! ĉu vi ne puriĝos? kiam do
fine?

14 VORTO de la Eternulo, kiu
aperis al Jeremia koncerne la
senpluvecon.
2 Judujo funebras, ĝiaj pordegoj
malĝoje nigriĝis, klinite al la tero,
kaj plora kriado leviĝas el Jeru-
salem. 3 Ĝiaj potenculoj sendas
siajn subulojn, por alporti akvon; ĉi
tiuj venas al la putoj, sed ne trovas
akvon; ili alportas returne siajn vazojn
malplenajn, ili hontas, konsterniĝas,
kaj kovras sian kapon. 4 Ĉar la
tero dezertiĝis pro tio, ke ne estis
pluvo, tial konsterniĝis la terkultiv-
istoj kaj kovris sian kapon. 5 Eĉ
cervino, naskinta sur la kampo, for-
lasas sian idon, ĉar ne ekzistas
verdaĵo. 6 Sovaĝaj azenoj staras
sur montetoj, glutas aeron kiel
ŝakaloj; senbriliĝis iliaj okuloj, ĉar
ne ekzistas herbo.
7 Se niaj malbonagoj akuzas nin,
ho Eternulo, tiam agu pro Via nomo;
ĉar granda estas nia perfido, ni pekis
antaŭ Vi. 8 Ho espero de Izrael
kaj lia savanto en tempo de mal-
feliĉo! kial Vi estas kiel fremdulo
en la lando, kiel pasanto, kiu eniris
nur por tradormi la nokton? 9 Kial
Vi estas kiel homo konfuzita, kiel
fortulo, kiu ne povas helpi? Vi estas
ja meze de ni, ho Eternulo, kaj ni
portas sur ni Vian nomon; ne forlasu
nin.
10 Tiele diras la Eternulo pri ĉi tiu
popolo: Ili amas vagi, ili ne retenas
siajn piedojn; tial la Eternulo ne
estas favora al ili, nun Li memoras
iliajn malbonagojn kaj punas iliajn
pekojn. 11 Kaj la Eternulo diris al
mi: Ne preĝu por ĉi tiu popolo, por
ĝia bono. 12 Se ili fastos, Mi ne
aŭskultos ilian preĝon, kaj se ili
alportos bruloferojn kaj farunoferojn,
Mi ne estos favora al ili; sed Mi eks-
termos ilin per glavo, per malsato,
kaj per pesto. 13 Tiam mi diris: Ho
Sinjoro, ho Eternulo! jen la profetoj
diras al ili: Vi ne vidos glavon,
kaj malsato ne estos ĉe vi, ĉar veran
pacon Mi donos al vi sur ĉi tiu loko.
14 Sed la Eternulo diris al mi: Mal-
veraĵon profetas tiuj profetoj en Mia
nomo; Mi ne sendis ilin, ne donis al
ili ordonojn, kaj ne parolis al ili; ili
profetas al vi viziojn mensogajn,
sorĉaĵon, idolaĵon, kaj trompaĵon de
sia koro. 15 Tial tiele diras la
Eternulo pri la profetoj: Ĉar ili
profetas en Mia nomo, kvankam Mi
ne sendis ilin, kaj ili diras, ke glavo
kaj malsato ne estos en ĉi tiu lando—
per glavo kaj malsato estos ekstermitaj
tiuj profetoj; 16 kaj la popolo,
al kiu ili profetas, estos disĵetita sur
la stratojn de Jerusalem per malsato
kaj glavo, kaj neniu ilin enterigos

–ili, iliaj edzinoj, iliaj filoj, kaj
iliaj filinoj ; kaj Mi elverŝos sur ilin
ilian malbonecon. 17 Kaj diru al ili
jenon : Miaj okuloj fluigas larmojn
nokte kaj tage kaj ne ĉesas, ĉar
granda malfeliĉo trafis la virgulinon,
la filinon de mia popolo, frapo tre
doloriga. 18 Kiam mi eliras sur la
kampon, mi vidas homojn, mortigitajn
per glavo ; kiam mi eniras en la
urbon, mi vidas homojn, senfortigitajn
de malsato ; ankaŭ la profetoj kaj
pastroj formigris en landon, kiun ili
ne konas.
19 Ĉu Vi tute forpuŝis Jehudan ?
ĉu Via animo eksentis abomenon
kontraŭ Cion ? kial Vi frapis nin tiel,
ke neniu povas nin resanigi ? Ni
esperis pacon, sed venis nenio bona ;
ni esperis tempon de resaniĝo, sed
ni havas nur teruron. 20 Ni konfes-
as, ho Eternulo, nian malpiecon kaj
la malbonagojn de niaj patroj ; ĉar
ni pekis antaŭ Vi. 21 Pro Via nomo
ne malestimegu nin, ne malaltigu la
tronon de Via gloro ; memoru kaj
ne rompu Vian interligon kun ni.
22 Ĉu inter la idoloj de la nacioj
ekzistas tiaj, kiuj povas doni pluvon ?
ĉu la ĉielo per si mem donas pluv-
egon ? Vi estas ja la Eternulo, nia
Dio, kaj ni esperas al Vi, ĉar Vi faras
ĉion ĉi tion.

15 KAJ la Eternulo diris al mi :
Eĉ se stariĝus antaŭ Mi
Moseo kaj Samuel, eĉ tiam
Mia animo ne estos kun tiu popolo ;
forpelu ilin de antaŭ Mia vizaĝo,
ili foriru. 2 Kaj se ili diros al vi :
Kien ni iru ? tiam diru al ili, ke tiele
diras la Eternulo : Kiu estas destinita
por la morto, tiu iru al la morto ; kiu
estas destinita por la glavo, tiu iru
al la glavo ; kiu estas destinita por la
malsato, tiu iru al la malsato ; kiu
estas destinita por kaptiteco, tiu iru
en kaptitecon. 3 Mi punos ilin per
kvar specoj, diras la Eternulo : per
glavo, por mortigi ; per hundoj, por
treni ; per birdoj de la ĉielo kaj per
bestoj de la tero, por formanĝi kaj
ekstermi. 4 Mi faros ilin objekto
de teruro por ĉiuj regnoj de la tero,
pro Manase, filo de Ĥizkija, reĝo de
Judujo, pro tio, kion li faris en
Jerusalem. 5 Ĉar kiu kompatos vin,
ho Jerusalem, kaj kiu afliktiĝos pri
vi ? kiu sin turnos, por demandi pri
via farto ? 6 Vi forlasis Min, diras
la Eternulo, vi iris malantaŭen ; tial
Mi etendas Mian manon sur vin kaj
pereigas vin ; Mi laciĝis de kompatado.
7 Mi disŝutis ilin per ŝutilo tra la
pordegojn de la lando, Mi seninfan-
igis kaj pereigis Mian popolon ; kaj
tamen ili ne returnis sin de sia vojo.
8 Mi faros, ke da vidvinoj ĉe ili estos
pli ol da sablo ĉe la maro ; en ilian
ĉefurbon Mi venigos junan militiston,
kiu ruinigas meze de la tago ; Mi
ĵetos sur ĝin subite timon kaj teruron.
9 Naskintino de sep infanoj estas
senforta, eliras ŝia animo ; subiras
ŝia suno, kiam estas ankoraŭ tago ;
ŝi estas kovrita de honto kaj de
malhonoro. Kaj tiujn, kiuj restis,
Mi transdonos al glavo antaŭ iliaj
malamikoj, diras la Eternulo.
10 Ho ve al vi, mia patrino, ke vi
naskis min kiel homon, kontraŭ kiu
ĉiu malpacas kaj kiun ĉiu atakas sur
la tuta tero ! Mi ne pruntedonis
procentege, mi ne prenis prunte ;
tamen ĉiuj min malbenas. 11 La
Eternulo diris : Mi liberigos vin por
bono, Mi helpos vin en la tempo
malbona kaj en la tempo de premado
kontraŭ la malamiko.
12 Ĉu oni rompas feron per fero el
nordo kaj per kupro ? 13 Vian
riĉaĵon kaj viajn trezorojn Mi for-
donos al rabado, sen ia pago, pro ĉiuj
viaj pekoj en ĉiuj viaj limoj. 14 Kaj
Mi transirigos vin al viaj malamikoj en
landon, kiun vi ne konas ; ĉar fajro, kiu
ekflamis en Mia kolero, brulos sur vi.
15 Vi scias, ho Eternulo ; rememoru
min, kaj vizitu min, kaj venĝu pro
mi al miaj persekutantoj ; pro Via
toleremeco ne pereigu min ; sciu,
ke pro Vi mi suferas malhonoron.
16 Kiam mi trovis Viajn vortojn, mi
ilin englutis ; kaj Via vorto fariĝis
mia ĝojo kaj gajeco de mia koro ; ĉar
mi portas sur mi Vian nomon, ho
Eternulo, Dio Cebaot. 17 Mi ne
sidis en interkonsiliĝo de mokantoj
kaj ne ĝojis kun ili ; mi sidis solece
antaŭ Via mano, ĉar Vi plenigis min
per indigno. 18 Kial mia malsano
estas senfina, kaj mia vundo tiel mal-
facila, ke ĝi ne povas resaniĝi ? Vi
fariĝis por mi kiel malaperanta fonto
de akvo nefidebla.
19 Tial tiele diras la Eternulo : Se
vi revenos, tiam Mi denove starigos
vin antaŭ Mi ; se el senvaloraĵo vi
eltiros la valoraĵon, vi fariĝos kiel

Mia buŝo ; ili revenos al vi, sed vi ne
revenos al ili. 20 Kaj Mi starigos
vin por tiu popolo kiel fortikan kupran
muron ; ili batalos kontraŭ vi, sed
ne venkos vin ; ĉar Mi estas kun vi,
por vin helpi kaj savi, diras la
Eternulo. 21 Mi savos vin el la
mano de malbonuloj, kaj Mi liberigos
vin el la mano de tiranoj.

16 KAJ aperis al mi la vorto de
la Eternulo, dirante : 2 Ne
prenu al vi edzinon, kaj ne
havu filojn nek filinojn, sur ĉi tiu
loko. 3 Ĉar tiele diras la Eternulo
pri la filoj kaj filinoj, kiuj naskiĝas
sur ĉi tiu loko, pri iliaj patrinoj, kiuj
naskas ilin, kaj pri iliaj patroj, kiuj
naskigas ilin en ĉi tiu lando : 4 Per
diversaj doloraj mortoj ili mortos ;
ili ne estos priploratajnek enterigitaj,
ili estos kiel sterko sur la supraĵo de
la tero ; de glavo kaj de malsato ili
pereos, kaj iliaj kadavroj estos
manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo kaj
por la bestoj de la tero. 5 Ĉar tiele
diras la Eternulo : Ne eniru en la
domon de plorado, ne iru funebri, kaj
ne konsolu ilin ; ĉar Mi forprenis de
tiu popolo Mian pacon, diras la
Eternulo, la favorkorecon kaj la
kompaton. 6 Mortos la granduloj
kaj la malgranduloj en tiu lando ; ili
ne estos enterigitaj nek priplorataj ;
oni ne faros al si tranĉojn nek kalv-
aĵon pro ili. 7 Oni ne disdonos inter
ili panon de funebro, por konsoli
ilin pri la mortinto, kaj oni ne trink-
igos al ili kalikon de konsolo pri ilia
patro kaj pri ilia patrino. 8 Ankaŭ
en la domon de festeno ne iru, por sidi
kun ili, por manĝi kaj trinki. 9 Ĉar
tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael : Jen Mi forigos de ĉi tiu loko
antaŭ viaj okuloj kaj dum via vivo
la sonojn de ĝojo kaj la sonojn
de gajeco, la voĉon de fianĉo kaj
la voĉon de fianĉino. 10 Kiam vi
diros al tiu popolo ĉiujn ĉi tiujn
vortojn, kaj ili diros al vi : Pro
kio la Eternulo eldiris pri ni tiun
tutan grandan malfeliĉon ? kia estas
nia krimo, kaj kia estas nia peko,
kiun ni pekis antaŭ la Eternulo, nia
Dio ?—11 tiam diru al ili : Pro tio,
ke viaj patroj forlasis Min, diras la
Eternulo, kaj sekvis aliajn diojn kaj
servis kaj adorkliniĝis al ili, dum
Min ili forlasis kaj Mian instruon ne
obeis ; 12 kaj vi agas ankoraŭ pli
malbone ol viaj patroj, kaj ĉiu el vi
sekvas la obstinecon de sia malbona
koro, ne aŭskultante Min ; 13 tial
Mi elĵetos vin el ĉi tiu lando en
landon, kiun ne konis vi nek viaj
patroj, kaj vi servos tie al aliaj dioj
tage kaj nokte, ĉar Mi ne donos al vi
indulgon.

14 Pro tio jen venos tempo, diras
la Eternulo, kiam oni ne plu diros :
Vivas la Eternulo, kiu elkondukis la
Izraelidojn el la lando Egipta ;
15 sed : Vivas la Eternulo, kiu el-
kondukis la Izraelidojn el la lando
norda, kaj el ĉiuj landoj, kien Li
dispelis ilin ; ĉar Mi revenigos ilin
en ilian landon, kiun Mi donis al iliaj
patroj. 16 Jen Mi sendos multe
da fiŝkaptistoj, diras la Eternulo, por
kapti ilin ; poste Mi sendos multe da
ĉasistoj, por ĉasi ilin de ĉiu monto,
de ĉiu monteto, kaj el la fendoj de la
rokoj. 17 Ĉar Miaj okuloj vidas ĉiujn
iliajn vojojn ; ili ne estas kovritaj
antaŭ Mi, kaj iliaj malbonagoj ne
estas kaŝitaj antaŭ Miaj okuloj.
18 Antaŭ ĉio Mi duoble pagos pro
iliaj malbonagoj kaj iliaj pekoj, pro
tio, ke ili malpurigis Mian landon :
per la kadavroj de siaj idoloj kaj per
siaj abomenindaĵoj ili plenigis Mian
heredaĵon. 19 Ho Eternulo, mia forto
kaj mia fortikeco kaj mia rifuĝo en
tempo de malfeliĉo ! al Vi venos
nacioj de la randoj de la tero, kaj
diros : Nur malverajn diojn heredis
niaj patroj ; ili estas vantaĵo, ili
taŭgas por nenio. 20 Ĉu povas
homo fari al si diojn ? ili ne estas ja
dioj. 21 Tial jen Mi prudentigos
ilin ; tiun fojon Mi sentigos al ili
Mian manon kaj Mian forton ; kaj ili
ekscios, ke Mia nomo estas Eternulo.

17 LA peko de Jehuda estas
skribita per fera skribilo, per
diamanta pinto, sur la tabelo
de ilia koro kaj sur la kornoj de iliaj
altaroj. 2 Iliaj filoj bone memoras
iliajn altarojn kaj iliajn sanktajn
stangojn ĉe la verdaj arboj sur la
altaj montetoj. 3 Ĉu Mia monto
estas sur la kampo ? vian havon kaj
ĉiujn viajn trezorojn Mi fordonos por
disrabo, viajn altaĵojn pro la pekoj
en ĉiuj viaj limoj. 4 Kaj vi estos
elpuŝita el la heredaĵo, kiun Mi donis
al vi, kaj Mi servigos vin al viaj mal-
amikoj en lando, kiun vi ne konas ;

ĉar vi ekbruligis fajron de Mia kolero,
ĝi flamos eterne.
5 Tiele diras la Eternulo: Malbenita
estas la homo, kiu fidas homon kaj
faris karnon lia apogo kaj kies koro
forturnis sin de la Eternulo. 6 Li
estos kiel nuda arbo en la dezerto;
li ne vidos, kiam venos bono; li
loĝos sur sunbruligita loko, en lando
senfrukta kaj ne loĝata. 7 Benita
estas la homo, kiu fidas la Eternulon,
kaj la Eternulo estos lia apogo.
8 Li estos kiel arbo, plantita ĉe akvo
kaj etendanta siajn radikojn al tor-
ento; ĝi ne timas, kiam venas
varmego; ĝiaj folioj restas verdaj,
kaj en tempo de sekeco ĝi ne zorgas
kaj ne ĉesas doni fruktojn. 9 Malica
estas ĉies koro, kaj nefidinda; kiu
povas ĝin ekkoni? 10 Sed Mi, la
Eternulo, trapenetras la koron,
esploras la internon, por redoni al
ĉiu laŭ lia konduto, laŭ la fruktoj de
liaj agoj. 11 Perdriko kovas ovojn,
kiujn ĝi ne naskis; tia estas tiu, kiu
akiras riĉecon per rimedoj maljustaj:
en la mezo de sia vivo li ĝin perdos,
kaj en la fino li restos malsaĝulo.
12 Sed la loko de nia sanktejo
estas trono de gloro, alta de tempo
antikva. 13 Ho Eternulo, espero
de Izrael! ĉiuj, kiuj forlasas Vin,
estos hontigitaj, la defalintoj estos
skribitaj sur la tero; ĉar ili forlasis la
Eternulon, la fonton de viva akvo.
14 Sanigu min, ho Eternulo, kaj mi
estos sanigita; savu min, kaj mi estos
savita; ĉar Vi estas mia gloro.
15 Jen ili diras al mi: Kie estas la
vorto de la Eternulo? ĝi plenumiĝu.
16 Sed mi ne forklinis min de tio,
esti paŝtisto laŭ Via montro; la
tagon de malfeliĉo mi ne deziris, tion
Vi scias; kio eliris el mia buŝo, tio
estis ĝusta antaŭ Via vizaĝo. 17 Ne
estu por mi terura, Vi, mia rifuĝejo
en la tago de mizero! 18 Miaj
persekutantoj estu hontigitaj, sed
mi ne estu hontigita; ili tremu, sed
mi ne tremu; venigu sur ilin tagon de
mizero, kaj frapu ilin per duobla
frapo.
19 Tiele diris al mi la Eternulo:
Iru kaj stariĝu en la pordego de la
simpla popolo, tiu pordego, tra kiu
eniras kaj eliras la reĝoj de Judujo,
kaj en ĉiuj pordegoj de Jerusalem;
20 kaj diru al ili: Aŭskultu la vorton
de la Eternulo, ho reĝoj de Judujo,
kaj ĉiuj Judoj kaj ĉiuj loĝantoj de
Jerusalem, kiuj iras tra ĉi tiuj pord-
egoj. 21 Tiele diras la Eternulo:
Gardu viajn animojn, kaj ne portu
ŝarĝojn en la tago sabata, kaj
ne enportu ilin tra la pordegoj
de Jerusalem; 22 kaj ne elportu
ŝarĝon el viaj domoj en la tago
sabata, kaj faru nenian laboron, sed
sanktigu la tagon sabatan, kiel Mi
ordonis al viaj patroj. 23 Sed ili ne
aŭskultis kaj ne alklinis sian orelon,
sed obstinigis sian nukon, por ne
aŭskulti kaj por ne akcepti moral-
instruon. 24 Se vi aŭskultos Min,
diras la Eternulo, kaj ne portos
ŝarĝon tra la pordegoj de ĉi tiu urbo
en la tago sabata, sed vi sanktigos
la tagon sabatan, farante en ĝi
nenian laboron: 25 tiam tra la
pordegoj de ĉi tiu urbo irados reĝoj
kaj princoj, sidantaj sur la trono de
David, veturantaj sur ĉaroj kaj
ĉevaloj, ili kaj iliaj princoj, la Judoj
kaj la loĝantoj de Jerusalem, kaj ĉi tiu
urbo estos loĝata eterne. 26 Kaj
oni venados el la urboj de Judujo,
el la ĉirkaŭaĵoj de Jerusalem, el la
lando de Benjamen, de la ebenaĵo,
de la montoj, kaj de sudo, alportante
bruloferojn kaj buĉoferojn kaj farun-
oferojn kaj olibanon kaj dankajn
donacojn en la domon de la Eternulo.
27 Sed se vi ne obeos Min, ke vi
sanktigu la tagon sabatan kaj ne
portu ŝarĝon, irante tra la pordegoj
de Jerusalem en la tago sabata:
tiam Mi ekbruligos en ĝiaj pordegoj
fajron, kiu ekstermos la palacojn
de Jerusalem kaj ne estingiĝos.

18 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia de la
Eternulo: 2 Leviĝu kaj iru
en la domon de la potisto, kaj tie Mi
aŭdigos al vi Miajn vortojn. 3 Kaj
mi iris en la domon de la potisto, kaj
jen li laboras sur la stablo. 4 Kaj
kiam difektiĝis en la mano de la
potisto la vazo, kiun li estis faranta
el argilo, li faris denove alian vazon,
kian al li plaĉis fari.
5 Tiam aperis al mi la jena vorto de
la Eternulo: 6 Ĉu Mi ne povas agi
kun vi, ho domo de Izrael, kiel tiu
potisto? diras la Eternulo; jen kiel
la argilo en la mano de la potisto,
tiel vi estas en Mia mano, ho domo
de Izrael. 7 Unu momenton Mi

decidas pri popolo kaj pri regno, ke Mi
ĝin elŝiros, disfrapos, kaj pereigos;
8 sed se tiu popolo pentas sian
malbonecon, pro kiu Mi decidis pri
ĝi, tiam Mi ankaŭ pentas pri la mal-
feliĉo, kiun Mi intencis fari al ĝi.
9 Alian fojon Mi decidas pri popolo
kaj pri regno, ke Mi ĝin fortikigos kaj
enradikigos; 10 sed se ĝi faras
malbonon antaŭ Miaj okuloj, ne aŭs-
kultante Mian voĉon, tiam Mi pentas
pri la bono, kiun Mi intencis fari al
ĝi. 11 Kaj nun diru al la Judoj kaj
al la loĝantoj de Jerusalem jene:
Tiele diras la Eternulo: Jen Mi
preparas por vi malbonon kaj havas
intencon kontraŭ vi; revenu do ĉiu
de sia malbona vojo, kaj rebon-
igu vian konduton kaj viajn agojn.
12 Sed ili diras: Vane, ni sekvos
niajn intencojn, kaj ĉiu el ni agos laŭ
la obstineco de sia malbona koro.

13 Tial tiele diras la Eternulo:
Demandu inter la nacioj, ĉu iu aŭdis
ion similan; multe da abomenindaĵoj
faris la filino de Izrael. 14 Ĉu la
neĝo de Lebanon ĉesas liveri akvon
al Miaj kampoj? ĉu ĉesigas sian
iradon la malvarma akvo, fluanta de
malproksime? 15 Sed Mia popolo
forgesis Min, incensas al idoloj; per
sia konduto ili senordigas la vojojn
eternajn, por iri laŭ vojo ne ebenigita,
16 por fari sian landon dezerto,
eterna mokataĵo, tiel, ke ĉiu, kiu
trapasas ĝin, miras kaj balancas
la kapon. 17 Kiel per orienta vento
Mi disblovos ilin antaŭ la malamiko;
la nukon kaj ne la vizaĝon Mi montros
al ili en la tago de ilia pereo.

18 Ili diris: Ni iru kaj interkonsiliĝu
kontraŭ Jeremia; ĉar ne malaperis la
leĝinstruo ĉe la pastro, nek konsilo
ĉe la saĝulo, nek parolo ĉe la profeto;
venu, ni batu lin per la lango, kaj
ni ne atentu liajn vortojn.

19 Atentu min, ho Eternulo, kaj
aŭskultu la voĉon de miaj kontraŭuloj.
20 Ĉu oni devas repagi bonon per
malbono? ĉar ili fosis foson por mia
animo. Memoru, kiel mi staris antaŭ
Vi, por paroli bonon pri ili, por for-
klini de ili Vian koleron. 21 Tial
elmetu iliajn filojn al malsato kaj
transdonu ilin al glavo; iliaj edzinoj
fariĝu seninfanaj kaj vidvinoj, iliaj
viroj estu frapitaj de morto, iliaj
junuloj estu mortigitaj de glavo en
milito. 22 Kriado estu aŭdata el
iliaj domoj, kiam Vi subite venigos
sur ilin amasojn, pro tio, ke ili fosis
foson, por kapti min, kaj reton ili
metis antaŭ miajn piedojn. 23 Vi,
ho Eternulo, scias ĉiujn iliajn intenc-
ojn kontraŭ mi, por mortigi min; ne
pardonu ilian malbonagon, kaj ilian
pekon antaŭ Vi ne elviŝu; faligu ilin
antaŭ Vi; agu kontraŭ ili en la tempo
de Via kolero.

19 TIELE diris la Eternulo: Iru
kaj aĉetu argilan kruĉon de
potisto, kaj, preninte kelkajn
el la plejaĝuloj de la popolo kaj el la
plejaĝuloj de la pastroj, 2 iru en la
valon de la filo de Hinom, kiu estas
antaŭ la Pordego de Argilaĵoj, kaj
proklamu tie la vortojn, kiujn Mi
diros al vi. 3 Kaj diru: Aŭskultu
la vorton de la Eternulo, ho reĝoj de
Judujo kaj loĝantoj de Jerusalem!
tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael: Jen Mi venigos sur ĉi tiun
lokon tian malfeliĉon, ke al ĉiu, kiu
aŭdos pri ĝi, eksonoros liaj oreloj.
4 Pro tio, ke ili forlasis Min, kaj
malpurigis ĉi tiun lokon, kaj incensis
sur ĝi al aliaj dioj, kiujn ne konis
ili nek iliaj patroj nek la reĝoj de
Judujo, kaj plenigis ĉi tiun lokon
per sango de senkulpuloj; 5 kaj
konstruis altaĵojn al Baal, por for-
bruligi siajn filojn kiel bruloferojn al
Baal, kion Mi ne ordonis kaj ne diris,
kaj kio eĉ ne venis en Mian kapon:
6 pro tio jen venos tempo, diras la
Eternulo, kiam oni jam nomos ĉi tiun
lokon ne Tofet kaj valo de la filo de
Hinom, sed valo de mortigado.
7 Kaj Mi detruos sur ĉi tiu loko la
planon de Judujo kaj Jerusalem;
kaj Mi faligos ilin de glavo antaŭ
iliaj malamikoj, kaj de la mano de
tiuj, kiuj serĉas ilian animon, kaj Mi
donos iliajn kadavrojn kiel manĝaĵon
al la birdoj de la ĉielo kaj al la bestoj
de la tero. 8 Kaj Mi faros ĉi tiun
urbon dezerto kaj mokataĵo; ĉiu, kiu
preterpasos ĝin, miros kaj mokos
ĉiujn ĝiajn frapojn. 9 Kaj Mi manĝ-
igos al ili la karnon de iliaj filoj kaj
la karnon de iliaj filinoj, kaj ĉiu
manĝos la karnon de sia proksimulo,
dum la sieĝo, kaj en la premado, per
kiu premos ilin iliaj malamikoj kaj la
serĉantoj de iliaj animoj. 10 Kaj
disrompu la kruĉon antaŭ la okuloj
de tiuj viroj, kiuj venis kun vi:

11 kaj diru al ili: Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Tiele Mi disrompos
ĉi tiun popolon kaj ĉi tiun urbon, kiel
oni disrompas vazon de potisto, ke
ĝi ne povas esti tutaĵigita; kaj oni
enterigos en Tofet, ĉar ne ekzistos
alia loko por enterigado. 12 Tiele
Mi agos kun ĉi tiu loko, diras la
Eternulo, kaj kun ĝiaj loĝantoj, kaj
Mi faros ĉi tiun lokon simila al Tofet.
13 Kaj la domoj de Jerusalem kaj la
domoj de la reĝoj de Judujo estos
malpuraj, kiel la loko Tofet, ĉiuj
domoj, sur kies tegmentoj oni incensis
al la tuta armeo de la ĉielo kaj verŝis
verŝoferojn al aliaj dioj.

14 Kaj Jeremia venis de Tofet, kien
sendis lin la Eternulo por profeti;
kaj li stariĝis sur la korto de la domo
de la Eternulo, kaj diris al la tuta
popolo: 15 Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi
venigos sur ĉi tiun urbon kaj sur ĉiujn
ĝiajn vilaĝojn la tutan malfeliĉon, kiun
Mi eldiris pri ĝi; ĉar ili obstinigis sian
nukon kaj ne aŭskultas Miajn vortojn.

20 KIAM la pastro Paŝĥur, filo
de Imer, la ĉefa oficisto en
la domo de la Eternulo,
aŭdis, kiel Jeremia profetis ĉion
diritan, 2 Paŝĥur batis la profeton
Jeremia, kaj metis lin en karceron,
kiu estis en la supra Pordego de
Benjamen ĉe la domo de la Eternulo.
3 La sekvantan tagon Paŝĥur ellasis
Jeremian el la karcero; tiam Jere-
mia diris al li: La Eternulo nomas
vin ne Paŝĥur, sed Teruro-ĉirkaŭe.
4 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen
Mi faros vin teruro por vi mem kaj
por ĉiuj viaj amikoj, kaj ili falos de la
glavo de siaj malamikoj; viaj okuloj
tion vidos; kaj la tutan Judujon Mi
transdonos en la manojn de la reĝo
de Babel, kiu ekzilos ilin en Babelon
kaj mortigos ilin per la glavo. 5 Kaj
la tutan havon de ĉi tiu urbo kaj ĝian
tutan laborakiron kaj ĉiujn ĝiajn
valoraĵojn kaj ĉiujn trezorojn de la
reĝoj de Judujo Mi transdonos en
la manon de iliaj malamikoj, kiuj
prirabos kaj prenos kaj forportos ilin
en Babelon. 6 Kaj vi, Paŝĥur, kaj
ĉiuj loĝantoj de via domo iros en
kaptitecon, venos Babelon, kaj tie vi
mortos, kaj tie vi estos enterigitaj,
vi kaj ĉiuj viaj amikoj, al kiuj vi
profetis malvere.

7 Ho Eternulo, Vi fortiris min post
Vi, kaj mi lasis fortiri min; Vi estas
pli forta ol mi kaj venkis min; kaj mi
fariĝis objekto de ĉiutaga mokado,
ĉiu mokas min. 8 Ĉar de la tempo,
kiam mi ekparolis, kriis pri maljusteco,
vokis pri rabado, la vorto de la
Eternulo fariĝis por mi kaŭzo de
honto kaj de ĉiutaga mokado. 9 Mi
diris al mi: Mi ne rememorigos pri
Li, mi ne plu parolos en Lia nomo;
sed tio fariĝis en mia koro kiel flam-
anta fajro, penetrinta en miajn
ostojn, kaj mi laciĝis de retenado kaj
ne plu povis elteni. 10 Ĉar mi
aŭdas la insultadon de multaj kaj
minacadon ĉirkaŭe: Akuzu, ni akuzu
lin! Ĉiuj, kiuj vivas pace kun mi,
observas min de flanke: Eble li for-
logiĝos, tiam ni venkos lin kaj venĝos
al li. 11 Sed la Eternulo estas kun
mi kiel potenca heroo, tial miaj
persekutantoj falos kaj ne venkos; ili
estos forte hontigitaj pro tio, ke ili
agis tiel malprudente; la honto estos
eterna, ne forgesiĝos. 12 Ho Etern-
ulo Cebaot, kiu elprovas virtulon kaj
vidas la internon kaj la koron! faru,
ke mi vidu Vian venĝon sur ili, ĉar
al Vi mi transdonis mian proceson.
13 Kantu al la Eternulo, gloru la
Eternulon; ĉar Li savas la animon de
malriĉulo el la mano de malbon-
aguloj.

14 Malbenita estu la tago, en kiu mi
naskiĝis; la tago, en kiu mia patrino
min naskis, ne estu benita. 15 Mal-
benita estu la homo, kiu sciigis al mia
patro kaj diris: Virseksa infano estas
naskita al vi, kaj per tio li faris al li
grandan ĝojon. 16 Tiu homo estu
kiel la urboj, kiujn la Eternulo sen-
kompate ruinigis; li aŭdu kriadon
matene kaj ploregadon tagmeze.
17 Kial mi ne estis mortigita en la
utero, ke mia patrino estu mia tombo
kaj ŝia ventro restu graveda por ĉiam?
18 Kial mi eliris el la utero, por vidi
malfacilan penadon kaj mizeron kaj
por ke mia vivo pasu en honto?

21 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia de la
Eternulo, kiam la reĝo Cid-
kija sendis al li Paŝĥuron, filon de
Malkija, kaj la pastron Cefanja, filo de
Maaseja, por diri: 2 Volu demandi
pri ni la Eternulon, ĉar Nebukad-
necar, reĝo de Babel, militas kontraŭ
ni; eble la Eternulo faros al ni ion

similan al ĉiuj Liaj mirakloj, kaj tiu
foriros de ni.
3 Kaj Jeremia diris al ili : Tiele diru
al Cidkija : 4 Tiele diras la Etern-
ulo, Dio de Izrael : Jen Mi returnos la
batalilojn, kiuj estas en viaj manoj
kaj per kiuj vi batalas kontraŭ la
reĝo de Babel, kaj kontraŭ la Ĥaldeoj,
kiuj sieĝas vin ekstere de la murego,
kaj Mi kolektos ilin meze de ĉi tiu
urbo. 5 Kaj Mi batalos kontraŭ vi
per mano etendita kaj per forta
brako, en kolero, furiozo, kaj granda
indigno. 6 Kaj Mi frapos la loĝ-
antojn de ĉi tiu urbo, la homojn kaj la
brutojn ; de granda pesto ili mortos.
7 Kaj post tio, diras la Eternulo,
Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj liajn
servantojn, kaj la popolon, kaj tiujn,
kiuj en ĉi tiu urbo restis de la pesto,
de la glavo, kaj de la malsato, Mi
transdonos en la manon de Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, en la manon
de iliaj malamikoj, kaj en la manon
de tiuj, kiuj deziras ilian morton ;
kaj li mortigos ilin per glavo ; li ne
hezitos, ne indulgos, kaj ne kompatos.
8 Kaj al ĉi tiu popolo diru : Tiele
diras la Eternulo : Jen Mi proponas
al vi vojon de vivo kaj vojon de
morto : 9 kiu restos en ĉi tiu urbo,
tiu mortos de glavo aŭ de malsato aŭ
de pesto ; kaj kiu eliros kaj transdonos
sin al la Ĥaldeoj, kiuj vin sieĝas,
tiu restos vivanta, kaj lia animo estos
lia akiro. 10 Ĉar Mi turnis Mian
vizaĝon kontraŭ ĉi tiun urbon por
malbono, ne por bono, diras la
Eternulo ; en la manon de la reĝo de
Babel ĝi estos transdonita, kaj li
forbruligos ĝin per fajro.
11 Kaj koncerne la domon de la
reĝo de Judujo aŭskultu la vorton
de la Eternulo : 12 Domo de David !
diras la Eternulo : Frue matene faru
juĝon kaj savu prematon el la mano
de premanto, por ke Mia kolero ne
aperu kiel fajro kaj ĝi ne ekflamu pro
viaj malbonagoj tiel, ke neniu povos
ĝin estingi. 13 Jen Mi iras kontraŭ
vin, kiu staras en la valo, roko sur la
ebenaĵo, diras la Eternulo, kontraŭ
vin, kiuj diras : Kiu atakos nin ? kaj
kiu eniros en niajn loĝejojn ? 14 Kaj
Mi punos vin laŭ la fruktoj de viaj
agoj, diras la Eternulo ; kaj Mi
ekbruligos fajron en ĝia arbaro, por
ke ĝi ekstermu ĝian tutan ĉirkaŭaĵon.

22 TIELE diris la Eternulo : Iru
en la domon de la reĝo de
Judujo, kaj diru tie jenon :
2 diru : Aŭskultu la vorton de la
Eternulo, ho reĝo de Judujo, kiu
sidas sur la trono de David, vi, kaj
viaj servantoj, kaj via popolo, kiu
iras tra ĉi tiuj pordegoj. 3 Tiele
diras la Eternulo : Faru juĝon kaj
juston, kaj savu prematon el la mano
de premanto ; ne ofendu kaj ne premu
fremdulon, orfon, aŭ vidvinon, kaj
sangon senkulpan ne verŝu sur ĉi tiu
loko. 4 Ĉar se vi plenumos ĉi tiun
diron, tiam tra la pordegoj de ĉi tiu
domo irados reĝoj, sidantaj sur la
trono de David, veturantaj sur ĉaroj
kaj sur ĉevaloj, li mem kaj liaj serv-
antoj kaj lia popolo. 5 Sed se vi
ne obeos tiujn vortojn, tiam—Mi
ĵuras per Mi, diras la Eternulo—ĉi
tiu domo fariĝos ruino. 6 Ĉar tiele
diras la Eternulo koncerne la domon
de la reĝo de Judujo : Vi estas al Mi
Gilead, supro de Lebanon ; kaj tamen
Mi faros vin dezerto, urboj ne
loĝataj. 7 Mi starigos kontraŭ vi
ekstermantojn, ĉiun kun liaj bataliloj,
kaj ili dehakos viajn plej bonajn
cedrojn kaj ĵetos en fajron. 8 Kaj
multe da nacioj preterpasos ĉi tiun
urbon, kaj ili diros unu al la alia :
Pro kio la Eternulo agis tiele kun
ĉi tiu granda urbo ? 9 Kaj oni
respondos : Pro tio, ke ili forlasis la
interligon de la Eternulo, ilia Dio,
kaj adorkliniĝis al aliaj dioj kaj servis
al ili.
10 Ne ploru pri mortinto kaj ne
funebru pri li ; sed ploru forte pri tiu,
kiu foriras, ĉar li ne plu revenos kaj
ne revidos la landon de sia naskiĝo.
11 Ĉar tiele diras la Eternulo pri
Ŝalum, filo de Joŝija, reĝo de Judujo,
kiu reĝis post sia patro Joŝija kaj
foriris de ĉi tiu loko : Li ne plu
revenos ĉi tien ; 12 sed sur la
loko, kien oni transloĝigis lin en
kaptitecon, tie li mortos. kaj ĉi tiun
landon li ne plu vidos.
13 Ve al tiu, kiu konstruas sian
domon per malbonagoj kaj siajn
ĉambrojn en maljusteco ; kiu devigas
sian proksimulon labori vane kaj ne
donas al li lian prolaboran pagon ;
14 kiu diras : Mi konstruos al mi
grandan domon kaj vastajn ĉambrojn ;
kaj trahakas al si fenestrojn kaj
kadras ilin per cedro kaj kolorigas

per cinabro. 15 Ĉu vi reĝos per tio,
ke vi ĉirkaŭis vin per cedraĵo? via
patro ja ankaŭ manĝis kaj trinkis,
sed li agis laŭjuĝe kaj juste, kaj tiam
estis al li bone. 16 Li juĝadis la
aferojn de premito kaj malriĉulo, kaj
tiam estis bone. Ĉu ne tio signifas
koni Min ? diras la Eternulo. 17 Sed
viaj okuloj kaj via koro celas nur
malhonestan profiton, verŝadon de
senkulpa sango, faradon de rabado
kaj de premado. 18 Tial tiele diras
la Eternulo pri Jehojakim, filo de
Joŝija, reĝo de Judujo: Oni ne
lamentos pri li: Ho ve, mia frato!
ho ve, fratino! oni ne lamentos pri
li: Ho ve, sinjoro! ho ve, glorulo!
19 Per enterigo de azeno li estos
enterigita: oni trenos lin kaj ĵetos
malproksimen de la pordegoj de
Jerusalem.
20 Supreniru sur Lebanonon kaj
kriu, kaj en Baŝan laŭtigu vian
voĉon, kaj kriu de Abarim; ĉar dis-
batitaj estas ĉiuj viaj amantoj. 21 Mi
parolis al vi, kiam vi estis ankoraŭ
en bona stato, sed vi diris: Mi ne
volas aŭskulti. Tia estis via konduto
detempe de via juneco, ke vi ne
aŭskultis Mian voĉon. 22 Ĉiujn
viajn paŝtistojn forblovos la vento,
kaj viaj amantoj iros en kaptitecon;
tiam vin kovros honto kaj malhonoro
pro ĉiuj viaj malbonagoj. 23 Vi
sidas sur Lebanon, vi faris al vi
neston inter cedroj; kiel mizera vi
estos, kiam atakos vin doloroj, kiel
doloroj de naskantino! 24 Kiel Mi
vivas, diras la Eternulo, se Konja, filo
de Jehojakim, reĝo de Judujo, eĉ
estus sigelringo sur Mia dekstra
mano, eĉ de tie Mi vin deŝirus.
25 Kaj Mi transdonos vin en la manon
de tiuj, kiuj celas vian morton, kaj
en la manon de tiuj, kiujn vi timegas,
en la manon de Nebukadnecar, reĝo
de Babel, kaj en la manon de la
Ĥaldeoj. 26 Kaj Mi ĵetos vin, kaj
vian patrinon, kiu naskis vin, en
alian landon, kie vi ne naskiĝis; kaj
tie vi mortos. 27 Sed en la landon,
kien ili tre dezirus reveni, tien ili ne
revenos. 28 Ĉu ĉi tiu homo, Konja,
estas objekto malestimata, forpuŝita ?
ĉu li estas vazo neamata ? kial ili
estas forĵetitaj, li kaj lia idaro,
ĵetitaj en landon, kiun ili ne konis ?
29 Ho tero, tero, tero! aŭskultu la
vorton de la Eternulo! 30 Tiele
diras la Eternulo: Enskribu ĉi tiun
homon kiel seninfanan, kiel homon,
kiu ne havos sukceson en sia vivo;
ĉar neniu el lia idaro sukcesos sidi
sur la trono de David aŭ regos iam
en Judujo.

23 VE al la paŝtistoj, kiuj pere-
igas kaj diskurigas la ŝafojn
de Mia paŝtataro! diras la
Eternulo. 2 Tial tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael, pri la paŝt-
istoj, kiuj paŝtas Mian popolon: Vi
diskurigis Miajn ŝafojn kaj dispelis
ilin kaj ne observis ilin; jen Mi punos
sur vi viajn malbonajn agojn, diras
la Eternulo. 3 Sed Mi kolektos la
restaĵon de Miaj ŝafoj el ĉiuj landoj,
kien Mi dispelis ilin, kaj Mi revenigos
ilin sur ilian paŝtejon; kaj ili donos
fruktojn kaj multiĝos. 4 Kaj Mi
starigos super ili paŝtistojn, por ke
ili paŝtu ilin; kaj ili jam ne timos kaj
ne tremos kaj ne estos atakataj,
diras la Eternulo.
5 Jen venos tempo, diras la Etern-
ulo, kaj Mi aperigos de David
markoton virtan, kaj ekregos reĝo,
kaj li estos prudenta, kaj li farados
juĝon kaj justecon sur la tero. 6 En
lia tempo Jehuda estos savita kaj
Izrael loĝos sendanĝere; kaj jen
estas la nomo, per kiu oni lin nomos:
La Eternulo estas nia justeco. 7 Pro
tio jen venos tempo, diras la Eternulo,
kiam oni ne plu diros: Vivas la
Eternulo, kiu elkondukis la Izraelid-
ojn el la lando Egipta; 8 sed: Vivas
la Eternulo, kiu elirigis kaj venigis la
idaron de la domo de Izrael el la lando
norda, kaj el ĉiuj landoj, kien Mi dis-
pelis ilin; kaj ili ekloĝos en sia lando.
9 Pri la profetoj. Disŝiriĝas en mi
mia koro, ĉiuj miaj ostoj tremas; mi
fariĝis kiel ebriulo, kiel homo, sen-
fortigita de vino, antaŭ la Eternulo
kaj antaŭ Liaj sanktaj vortoj. 10 Ĉar
la lando estas plena de adultuloj,
ĉar la lando ploras de malbeno;
sekiĝis la paŝtejoj de la stepo; ilia
celado estas malpia, kaj ilia forto estas
en malvereco. 11 Ĉar profeto kaj
pastro hipokritas; eĉ en Mia domo Mi
trovas iliajn malbonagojn, diras la
Eternulo. 12 Pro tio ilia vojo estos
kiel glitigaj lokoj en mallumo: ili
glitos tie kaj falos; ĉar Mi venigos
sur ilin malfeliĉon en la jaro, kiam Mi
punvizitos ilin, diras la Eternulo.
13 Ĉe la profetoj de Samario Mi vidis

stultecon: ili profetis en la nomo de
Baal, kaj erarigis Mian popolon
Izrael; 14 sed ĉe la profetoj de
Jerusalem Mi vidis ion teruran: ili
adultas, iras vojon de mensogoj,
kaj subtenas la manojn de malbon-
aguloj, por ke neniu el ili konvertu
sin de sia malboneco; ili ĉiuj fariĝis
por Mi kiel Sodom, kaj la loĝantoj
de la urbo kiel Gomora.
15 Tial tiele diras la Eternulo
Cebaot pri la profetoj: Jen Mi manĝ-
igos al ili vermuton kaj trinkigos al ili
akvon maldolĉan; ĉar de la profetoj
de Jerusalem disvastiĝas malpieco en
la tuta lando. 16 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Ne aŭskultu la
vortojn de la profetoj, kiuj profetas
al vi; ili trompas vin; ili predikas
vizion de sia koro, sed ne el la buŝo
de la Eternulo. 17 Ili diras al Miaj
malŝatantoj: La Eternulo diris, ke al
vi estos paco; kaj al ĉiu, kiu sekvas
la obstinecon de sia koro, ili diras:
Ne trafos vin malfeliĉo. 18 Sed kiu
staris en la konsilo de la Eternulo,
kaj vidis kaj aŭdis Lian vorton? kiu
aŭdis Lian vorton kaj komprenis?
19 Jen eliros ventego de la Eternulo
en kolero, ventego turniĝanta; ĝi
falos sur la kapon de la malpiuloj.
20 Ne kvietiĝos la kolero de la
Eternulo, ĝis Li estos farinta kaj ĝis
Li estos plenuminta la intencojn de
Sia koro; en la tempo estonta vi tion
komprenos. 21 Mi ne sendis tiujn
profetojn, sed ili mem kuris; Mi
nenion diris al ili, tamen ili profetas.
22 Se ili estus starintaj en Mia
konsilo, ili aŭdigus Miajn vortojn
al Mia popolo kaj deturnus ilin de ilia
malbona vojo kaj de iliaj malbonaj
agoj. 23 Ĉu Mi estas nur Dio de
proksime? diras la Eternulo; ĉu Mi
ne estas ankaŭ Dio de malproksime?
24 Ĉu homo povas kaŝi sin en tia
sekreta loko, kie Mi lin ne vidus?
diras la Eternulo; ĉu ne Mi plenigas
la ĉielon kaj la teron? diras la
Eternulo. 25 Mi aŭdas, kion diras
la profetoj, kiuj en Mia nomo profetas
malveraĵon; ili diras: Mi songis, mi
songis. 26 Kiel longe tio daŭros
en la koro de la profetoj, kiuj profetas
malveraĵon, profetas la trompaĵon
de sia koro? 27 Ili pensas, ke ili
forgesigos al Mia popolo Mian nomon
per siaj songoj, kiujn ili rakontas unu
al la alia, tiel same, kiel iliaj patroj
forgesis Mian nomon pro Baal.
28 Profeto, kiu vidis songon, rakontu
songon; kaj tiu, al kiu aperis Mia
vorto, raportu Mian vorton vere. Kio
komuna estas inter pajlo kaj greno?
diras la Eternulo. 29 Ĉu Mia vorto
ne estas kiel fajro, diras la Eternulo,
kaj kiel martelo, kiu disbatas rokon?
30 Tial jen Mi turnos Min kontraŭ
la profetojn, diras la Eternulo, kiuj
ŝtelas Miajn vortojn unu de la alia.
31 Jen Mi turnos Min kontraŭ la
profetojn, diras la Eternulo, kiuj
esprimas sian propran parolon, kaj
diras: Li diris. 32 Jen Mi turnos
Min kontraŭ tiujn, kiuj profetas mal-
verajn songojn, diras la Eternulo, kaj
rakontas ilin kaj erarigas Mian
popolon per siaj mensogaĵoj kaj per
sia senprudenteco, dum Mi ne sendis
ilin kaj ne donis al ili ordonojn, kaj
ili ja alportas al ĉi tiu popolo nenian
utilon, diras la Eternulo. 33 Se ĉi
tiu popolo aŭ profeto aŭ pastro
demandos vin, dirante: Kia estas la
ŝarĝo de la Eternulo? tiam diru al ili
koncerne la ŝarĝon: Mi forlasos vin,
diras la Eternulo. 34 Kaj se iu el la
profetoj aŭ pastroj aŭ el la popolo
diros: Ŝarĝo de la Eternulo, Mi punos
tiun homon kaj lian domon. 35 Nur
tiel diru ĉiu al sia proksimulo kaj
ĉiu al sia frato: Kion respondis la
Eternulo? aŭ: Kion diris la Etern-
ulo? 36 Kaj la esprimon: Ŝarĝo
de la Eternulo, ne plu uzu; ĉar por
ĉiu homo lia vorto fariĝos ŝarĝo, pro
tio, ke vi malĝustigas la vortojn de
la vivanta Dio, de la Eternulo
Cebaot, nia Dio. 37 Tiele diru al la
profeto: Kion respondis al vi la
Eternulo? kion diris la Eternulo?
38 Sed se vi diros: Ŝarĝo de la
Eternulo, tiam tiele diras la Eternulo:
Ĉar vi eldiris tiujn vortojn: Ŝarĝo
de la Eternulo, dum Mi sendis, por
diri al vi, ke vi ne uzu la esprimon:
Ŝarĝo de la Eternulo: 39 tial jen Mi
tute forlasos kaj forpelos de antaŭ Mia
vizaĝo vin, kaj la urbon, kiun Mi donis
al vi kaj al viaj patroj; 40 kaj Mi metos
sur vin eternan honton kaj eternan
malhonoron, kiu ne forgesiĝos.

24 LA Eternulo montris al mi:
jen estas du korboj kun figoj,
starigitaj antaŭ la templo de
la Eternulo, post kiam Nebukad-
necar, reĝo de Babel, forkondukis el

Jerusalem Jehonjan, filon de Jeho-
jakim, reĝon de Judujo, kaj la princ-
ojn de Judujo kaj la ĉarpentistojn
kaj seruristojn, kaj venigis ilin en
Babelon. 2 Unu korbo estis kun
figoj tre bonaj, kiel estas la figoj plej
frue maturiĝintaj; la dua korbo estis
kun figoj tre malbonaj, kiujn pro ilia
malboneco oni ne povas manĝi.
3 Kaj la Eternulo diris al mi: Kion
vi vidas, Jeremia? Kaj mi respond-
is: Figojn; la bonaj figoj estas tre
bonaj, kaj la malbonaj estas tre mal-
bonaj, tiel, ke pro ilia malboneco oni
ne povas ilin manĝi. 4 Tiam aperis
al mi la vorto de la Eternulo, dirante:
5 Tiele diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Simile al ĉi tiuj bonaj figoj,
Mi distingos por bono la forkonduk-
itajn Judojn, kiujn Mi forsendis de
ĉi tiu loko en la landon Ĥaldean;
6 kaj Mi direktos sur ilin Miajn
okulojn por bono, kaj Mi revenigos
ilin en ĉi tiun landon, kaj Mi aranĝos
ilin, ne ruinigos, Mi plantos ilin, ne
elŝiros. 7 Kaj Mi donos al ili koron,
ke ili konu Min, ke Mi estas la
Eternulo; ili estos Mia popolo, kaj
Mi estos ilia Dio; ĉar ili konvertiĝos
al Mi per sia tuta koro. 8 Sed
koncerne la malbonajn figojn, kiujn
oni ne povas manĝi pro ilia malbon-
eco, tiele diras la Eternulo: Al ili Mi
similigos Cidkijan, reĝon de Judujo,
kaj liajn princojn, kaj la restintajn
Jerusalemanojn, kiuj restis en ĉi tiu
lando kaj kiuj loĝas en la lando
Egipta; 9 kaj Mi donos al ili sufer-
adon kaj mizeron en ĉiuj regnoj de la
tero, Mi faros ilin objekto de honto,
de ekzemplo, de moko, kaj de mal-
beno sur ĉiuj lokoj, kien Mi dispelos
ilin; 10 kaj Mi sendos sur ilin glavon,
malsaton, kaj peston, ĝis Mi ekstermos
ilin el la lando, kiun Mi donis al ili
kaj al iliaj patroj.

25 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia pri la tuta
Juda popolo en la kvara jaro
de Jehojakim, filo de Joŝija, reĝo de
Judujo, tio estas en la unua jaro de
Nebukadnecar, reĝo de Babel, 2 kaj
kiun la profeto Jeremia proklamis al
la tuta Juda popolo kaj al ĉiuj loĝantoj
de Jerusalem, dirante: 3 De post
la dek-tria jaro de Joŝija, filo de
Amon, reĝo de Judujo, ĝis la nuna
tago, en la daŭro de dudek tri jaroj,
aperadis al mi la vorto de la Eternulo,
kaj mi paroladis al vi, konstante
paroladis; sed vi ne aŭskultis. 4 La
Eternulo sendis al vi ĉiujn Siajn
servantojn, la profetojn; ĉiutage Li
sendadis; sed vi ne aŭskultis, vi ne
alklinis vian orelon, por aŭskulti.
5 Ili diris: Deturnu vin ĉiu de sia
malbona vojo kaj de viaj malbonaj
agoj, kaj loĝu sur la tero, kiun la
Eternulo donis al vi kaj al viaj patroj
de ĉiam kaj por ĉiam; 6 kaj ne
sekvu aliajn diojn, servante kaj
adorkliniĝante al ili, kaj ne kolerigu
Min per la faritaĵo de viaj manoj, por
ke Mi ne faru al vi malbonon. 7 Sed
vi ne aŭskultis Min, diras la Eternulo;
vi kolerigis Min per la faritaĵo de viaj
manoj por via malbono. 8 Tial tiele
diras la Eternulo Cebaot: Pro tio, ke
vi ne aŭskultis Miajn vortojn, 9 jen
Mi sendos kaj kolektos ĉiujn nordajn
gentojn, diras la Eternulo, kaj Mian
servanton Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj Mi venigos ilin sur ĉi tiun
landon kaj sur ĝiajn loĝantojn kaj sur
ĉiujn naciojn ĉirkaŭe; kaj Mi elmetos
ilin al ekstermo, kaj Mi faros ilin
ruinoj, mokataĵo, kaj eterna dezert-
aĵo. 10 Kaj Mi ĉesigos ĉe ili la
sonojn de ĝojo kaj la sonojn de
gajeco, la voĉon de fianĉo kaj la
voĉon de fianĉino, la bruon de
muelilo kaj la lumon de lucerno.
11 Kaj ĉi tiu tuta lando fariĝos ruino
kaj dezerto; kaj tiuj nacioj servos
al la reĝo de Babel dum sepdek jaroj.
12 Sed kiam finiĝos la sepdek jaroj,
Mi punos la reĝon de Babel kaj tiun
nacion, diras la Eternulo, pro ĝiaj
malbonagoj, kaj la landon Ĥaldean,
kaj Mi faros ĝin eterna dezerto.
13 Kaj Mi plenumos super tiu lando
ĉiujn Miajn vortojn, kiujn Mi diris
pri ĝi, ĉion, kio estas skribita en ĉi
tiu libro, kion Jeremia profetis pri
ĉiuj nacioj. 14 Ĉar ankaŭ ilin sklav-
igos potencaj nacioj kaj grandaj
reĝoj, kaj Mi repagos al ili laŭ iliaj
agoj kaj laŭ la faroj de iliaj manoj.
15 Ĉar tiele diras al mi la Eternulo,
Dio de Izrael: Prenu el Mia mano
ĉi tiun pokalon de la vino de furiozo,
kaj trinkigu el ĝi ĉiujn naciojn, al kiuj
Mi sendas vin. 16 Ili trinku, ili
ŝanceliĝu kaj freneziĝu antaŭ la
glavo, kiun Mi sendos sur ilin.
17 Kaj mi prenis la pokalon el la
mano de la Eternulo, kaj trinkigis

al ĉiuj popoloj, al kiuj sendis min la
Eternulo: 18 al Jerusalem kaj al
la urboj de Judujo, al iliaj reĝoj kaj
al iliaj eminentuloj, por fari ilin
dezertaĵo kaj ruino, mokataĵo kaj
malbenataĵo, kiel tio estas nun;
19 al Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj
al liaj servantoj kaj al liaj eminentuloj
kaj al lia tuta popolo; 20 kaj al
ĉiuj diversgentaj popoloj kaj al ĉiuj
reĝoj de la lando Uc kaj al ĉiuj reĝoj
de la lando Filiŝta kaj al Aŝkelon
kaj al Gaza kaj al Ekron kaj al la
restaĵo de Aŝdod; 21 al Edom kaj
al Moab kaj al la Amonidoj; 22 kaj
al ĉiuj reĝoj de Tiro kaj al ĉiuj reĝoj
de Cidon kaj al la reĝoj de la insuloj
trans la maro; 23 al Dedan, al
Tema, al Buz, kaj al ĉiuj, kiuj tondas
la harojn sur la tempioj; 24 kaj al
ĉiuj reĝoj de Arabujo, kaj al ĉiuj reĝoj
de la diversgentaj popoloj, loĝantaj
en la dezerto; 25 kaj al ĉiuj reĝoj
de Zimri kaj al ĉiuj reĝoj de Elam kaj
al ĉiuj reĝoj de Medujo; 26 kaj al
ĉiuj reĝoj de la nordo, la proksimaj
kaj la malproksimaj, unu kontraŭ la
alia, kaj al ĉiuj regnoj de la mondo,
kiuj troviĝas sur la tero; kaj la reĝo
de Ŝeŝaĥ trinkos post ili. 27 Kaj
diru al ili: Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Trinku kaj
ebriiĝu, vomu kaj falu, kaj ne leviĝu
antaŭ la glavo, kiun Mi sendas sur vin.
28 Kaj se ili ne volos preni la pokalon
el via mano, por trinki, tiam diru al
ili: Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Vi nepre devas trinki. 29 Ĉar jen
sur la urbon, kiu portas sur si Mian
nomon, Mi komencas sendi suferojn;
ĉu vi do restos senpunaj? vi ne restos
sen puno, ĉar Mi vokas glavon sur
ĉiujn loĝantojn de la tero, diras la
Eternulo Cebaot. 30 Profetu al ili
ĉion ĉi tion, kaj diru al ili: La Eternulo
ekbruos de alte, kaj el Sia sankta
loĝejo Li aŭdigos Sian voĉon; Li
forte ekbruos kontraŭ Sian restad-
ejon; kanton de vinpremantoj Li
eksonigos super ĉiuj loĝantoj de la
tero. 31 La bruo atingos ĝis la fino
de la tero; ĉar la Eternulo havos juĝon
kontraŭ la popoloj, Li juĝos ĉiun
karnon; la malpiulojn Li transdonos
al glavo, diras la Eternulo.
32 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Jen plago iros de popolo al popolo,
kaj granda ventego leviĝos de la
randoj de la tero. 33 Kaj la mort-
igitoj de la Eternulo en tiu tago estos
de unu fino de la tero ĝis la alia fino
de la tero; ili ne estos priplorataj,
ne estos kolektataj, nek enterigataj;
ili fariĝos sterko sur la supraĵo de la
tero. 34 Ploru, ho paŝtistoj, kriu
kaj rulu vin en polvo, ho regantoj
de la ŝafoj; ĉar venis por vi la tempo
de buĉo; Mi disĵetos vin, kaj vi dis-
falos, kiel multekosta vazo. 35 Kaj
ne ekzistos forkuro por la paŝtistoj,
nek forsaviĝo por la regantoj de la
ŝafaro. 36 Estos aŭdata kriado de
la paŝtistoj kaj plorado de la regantoj
de la ŝafaro, ĉar la Eternulo faros
ekstermon en ilia ŝafaro. 37 Disfalos
la pacaj loĝejoj antaŭ la flama kolero
de la Eternulo. 38 Li forlasis Sian
laŭbon kiel leono; ilia lando fariĝis
dezerto de la kolero de la atakanto
kaj de Lia flama kolero.

26 EN la komenco de la reĝado
de Jehojakim, filo de Joŝija,
reĝo de Judujo, aperis jena
vorto de la Eternulo: 2 Tiele diras
la Eternulo: Stariĝu sur la korto de
la domo de la Eternulo, kaj parolu
pri ĉiuj urboj de Judujo, kiuj venas
en la domon de la Eternulo por
adorkliniĝi, ĉiujn vortojn, kiujn Mi
ordonis al vi diri al ili; ne mankigu
eĉ unu vorton. 3 Eble ili aŭskultos
kaj returnos sin ĉiu de sia malbona
vojo; kaj tiam Mi fordecidos la mal-
bonon, kiun Mi intencas fari al ili
pro iliaj malbonaj agoj. 4 Kaj diru
al ili: Tiele diras la Eternulo: Se vi
ne obeos Min, por agadi laŭ Mia
instruo, kiun Mi donis al vi, 5 por
obei la vortojn de Miaj servantoj, la
profetoj, kiujn Mi sendas al vi, kiujn
Mi konstante sendadis, sed vi ilin ne
aŭskultis: 6 tiam Mi agos kun ĉi
tiu domo kiel kun Ŝilo, kaj ĉi tiun
urbon Mi faros malbeno por ĉiuj
popoloj de la tero. 7 Kaj aŭdis la
pastroj kaj la profetoj kaj la tuta
popolo, kiel Jeremia parolis tiujn
vortojn en la domo de la Eternulo.
8 Kiam Jeremia finis la paroladon
de ĉio, kion la Eternulo ordonis diri
al la tuta popolo, tiam kaptis lin la
pastroj kaj la profetoj kaj la tuta
popolo, dirante: Vi devas morti!
9 Kial vi profetas en la nomo de la
Eternulo, dirante: Ĉi tiu domo
fariĝos kiel Ŝilo, kaj ĉi tiu urbo
dezertiĝos tiel, ke estos en ĝi neniu

loĝanto? Kaj la tuta popolo amas-
iĝis ĉirkaŭ Jeremia en la domo de la
Eternulo.
10 Kiam la eminentuloj de Judujo
aŭdis pri tio, ili iris el la reĝa domo
en la domon de la Eternulo kaj
sidiĝis ĉe la enirejo de la nova
pordego de la domo de la Eternulo.
11 Kaj la pastroj kaj la profetoj diris
al la eminentuloj kaj al la tuta popolo
jene: Al morto estas kondamninda
ĉi tiu homo, ĉar li profetis kontraŭ ĉi
tiu urbo, kiel vi aŭdis per viaj oreloj.
12 Tiam Jeremia diris al ĉiuj eminent-
uloj kaj al la tuta popolo jene: La
Eternulo sendis min, por profeti
kontraŭ ĉi tiu domo kaj ĉi tiu urbo
ĉion, kion vi aŭdis. 13 Plibonigu
do nun viajn vojojn kaj vian kondut-
on, kaj obeu la voĉon de la Eternulo,
via Dio; kaj tiam la Eternulo for-
decidos la malbonon, kiun Li diris
pri vi. 14 Kaj mi estas nun en viaj
manoj; faru kun mi tion, kion vi
trovas bona kaj justa. 15 Sed sciu, ke
se vi min mortigos, vi ŝarĝos per sen-
kulpa sango vin kaj ĉi tiun urbon kaj
ĝiajn loĝantojn; ĉar vere la Eternulo
sendis min al vi, por diri en viajn
orelojn ĉiujn tiujn vortojn. 16 Tiam
la eminentuloj kaj la tuta popolo
diris al la pastroj kaj al la profetoj:
Ĉi tiu homo ne estas kondamninda al
morto, ĉar li parolis al ni en la nomo
de la Eternulo, nia Dio. 17 Kaj
leviĝis kelkaj el la plejaĝuloj de la
lando, kaj diris al la tuta amaso de
la popolo jene: 18 Miĥa, la More-
ŝetano, profetis en la tempo de
Ĥizkija, reĝo de Judujo, kaj diris
al la tuta Juda popolo jene: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Cion
estos plugita kiel kampo, Jerusalem
fariĝos ruinaĵo, kaj la monto de la
templo fariĝos arbara altaĵo. 19 Ĉu
mortigis lin Ĥizkija, reĝo de Judujo,
kaj ĉiuj Judoj? li timis ja la Etern-
ulon kaj preĝis antaŭ la Eternulo,
kaj la Eternulo fordecidis la mal-
bonon, kiun Li diris pri ili. Kaj ni
farus grandan malbonon kontraŭ
niaj animoj. 20 Ankaŭ alia homo
profetis en la nomo de la Eternulo,
Urija, filo de Ŝemaja, el Kirjat-
Jearim; li profetis kontraŭ ĉi tiu urbo
kaj ĉi tiu lando, simile al ĉio, kion
diris Jeremia. 21 Kaj liajn vortojn
aŭdis la reĝo Jehojakim kaj ĉiuj liaj
potenculoj kaj ĉiuj eminentuloj, kaj
la reĝo intencis mortigi lin; sed Urija
tion aŭdis, kaj ektimis, kaj forkuris kaj
venis en Egiptujon. 22 Kaj la reĝo
Jehojakim sendis homojn en Egipt-
ujon: Elnatanon, filon de Aĥbor,
kune kun aliaj homoj li sendis en
Egiptujon; 23 kaj ili elkondukis
Urijan el Egiptujo kaj venigis lin al la
reĝo Jehojakim; kaj ĉi tiu mortigis
lin per glavo kaj ĵetis lian kadavron
inter la tombojn de la simpla popolo.
24 Tamen la mano de Aĥikam, filo de
Ŝafan, protektis Jeremian, ne lasante
transdoni lin en la manojn de la
popolo, por mortigi lin.

27 EN la komenco de la reĝado
de Jehojakim, filo de Joŝija,
reĝo de Judujo, aperis de la
Eternulo jena vorto al Jeremia:
2 Tiele diras al mi la Eternulo: Faru
al vi ligilojn kaj jugon, kaj metu tion
sur vian kolon; 3 kaj sendu tion
al la reĝo de Edom kaj al la reĝo de
Moab kaj al la reĝo de la Amonidoj
kaj al la reĝo de Tiro kaj al la reĝo de
Cidon, per la senditoj, kiuj venis
Jerusalemon al Cidkija, reĝo de
Judujo; 4 kaj komisiu al ili, ke ili
diru al siaj sinjoroj jene: Tiele diras
la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael:
Tiele diru al viaj sinjoroj: 5 Per
Mia granda forto kaj per Mia etendita
brako Mi kreis la teron, la homojn
kaj la bestojn, kiuj estas sur la tero;
kaj Mi donas tion al tiu, kiu plaĉas
al Mi. 6 Kaj nun Mi transdonas
ĉiujn tiujn landojn en la manon de
Mia servanto Nebukadnecar, reĝo
de Babel, kaj eĉ la bestojn de la
kampo Mi transdonas al li, por ke ili
servu al li. 7 Kaj servos al li ĉiuj
popoloj, ankaŭ al lia filo kaj al la
filo de lia filo, ĝis venos la tempo
ankaŭ por lia lando kaj lin sklavigos
potencaj popoloj kaj grandaj reĝoj.
8 Kaj se ia popolo kaj regno ne servos
al li, al Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj ne metos sian kolon sub la
jugon de la reĝo de Babel, Mi punos
tiun popolon per glavo kaj malsato
kaj pesto, diras la Eternulo, ĝis Mi
ekstermos ilin per lia mano 9 Ne
aŭskultu do viajn profetojn, nek viajn
magiistojn, nek viajn sonĝoklarig-
istojn, nek viajn aŭguristojn, nek viajn
sorĉistojn, kiuj diras al vi jene: Ne
servu al la reĝo de Babel. 10 Ĉar
ili profetas al vi malveraĵon, por

malproksimigi vin de via lando, por
ke Mi elpelu vin kaj vi pereu. 11 Sed
tiun popolon, kiu metos sian kolon
sub la jugon de la reĝo de Babel kaj
servos al li, tiun Mi restigos trankvile
sur ĝia tero, diras la Eternulo, por
prilaboradi ĝin kaj loĝi sur ĝi.
12 Kaj al Cidkija, reĝo de Judujo,
mi diris tiajn samajn vortojn, nome:
Metu vian kolon sub la jugon de la
reĝo de Babel, kaj servu al li kaj al lia
popolo, kaj restu vivantaj. 13 Por
kio vi volus morti, vi kaj via popolo,
de glavo, de malsato, kaj de pesto,
kiel la Eternulo decidis pri popolo,
kiu ne servos al la reĝo de Babel?
14 Ne aŭskultu la vortojn de la
profetoj, kiuj diras al vi, ke vi ne servu
al la reĝo de Babel; ĉar ili profetas
al vi malveraĵon. 15 Ĉar Mi ne
sendis ilin, diras la Eternulo, kaj ili
malvere profetas en Mia nomo, por
ke Mi elpelu vin, kaj por ke vi pereu,
vi kaj la profetoj, kiuj profetas al vi.
16 Kaj al la pastroj kaj al la tuta ĉi
tiu popolo mi diris jene: Tiele diras
la Eternulo: Ne aŭskultu la vortojn
de viaj profetoj, kiuj profetas al vi
jene: Jen la vazoj de la domo de la
Eternulo nun baldaŭ estos revenigitaj
el Babel; ĉar malveraĵon ili profetas
al vi. 17 Ne aŭskultu ilin; servu
al la reĝo de Babel, por ke vi vivu;
por kio ĉi tiu urbo fariĝu dezerto?
18 Se ili estas profetoj kaj se ili havas
la vorton de la Eternulo, ili elpetegu
de la Eternulo Cebaot, ke la vazoj,
kiuj restis en la domo de la Eternulo
kaj en la domo de la reĝo de Judujo
kaj en Jerusalem, ne transiru en
Babelon. 19 Ĉar tiele diras la
Eternulo Cebaot pri la kolonoj, pri la
maro, pri la bazoj, kaj pri la ceteraj
vazoj, kiuj restis en ĉi tiu urbo
20 kaj kiujn ne prenis Nebukad-
necar, reĝo de Babel, kiam li for-
kondukis Jeĥonjan, filon de Jeho-
jakim, reĝon de Judujo, el Jerusalem
en Babelon, kaj ankaŭ ĉiujn eminent-
ulojn de Judujo kaj Jerusalem;
21 tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael, pri la vazoj, kiuj restis
en la domo de la Eternulo kaj en la
domo de la reĝo de Judujo kaj en
Jerusalem: 22 En Babelon ili estos
forportitaj, kaj tie ili restos, ĝis la
tago, kiam Mi rememoros ilin, diras la
Eternulo, kaj prenigos kaj reportigos
ilin sur ĉi tiun lokon.

28 EN tiu sama jaro, en la
komenco de la reĝado de
Cidkija, reĝo de Judujo, en
la kvara jaro, en la kvina monato,
Ĥananja, filo de Azur, profeto el
Gibeon, diris al mi en la domo de la
Eternulo, antaŭ la okuloj de la pastroj
kaj de la tuta popolo, jene: 2 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Mi rompos la jugon de la
reĝo de Babel; 3 post du jaroj Mi
revenigos sur ĉi tiun lokon ĉiujn
vazojn de la domo de la Eternulo,
kiujn Nebukadnecar, reĝo de Babel,
prenis de ĉi tiu loko kaj forportis
en Babelon. 4 Kaj Jeĥonjan, filon
de Jehojakim, reĝon de Judujo, kaj
ĉiujn forkondukitajn Judojn, kiuj
venis en Babelon, Mi revenigos sur
ĉi tiun lokon, diras la Eternulo; ĉar
Mi rompos la jugon de la reĝo de
Babel. 5 Tiam la profeto Jeremia
respondis al la profeto Ĥananja
antaŭ la okuloj de la pastroj, kaj de la
tuta popolo, kiu staris en la domo
de la Eternulo; 6 kaj la profeto
Jeremia diris: Amen, tiel la Eternulo
faru; la Eternulo plenumu viajn
vortojn, kiujn vi profetis, kaj Li re-
venigu el Babel sur ĉi tiun lokon
la vazojn de la domo de la Eternulo
kaj ĉiujn forkondukitojn. 7 Tamen
aŭskultu la vorton, kiun mi diros en
viajn orelojn kaj en la orelojn de la
tuta popolo: 8 La profetoj, kiuj
de antikva tempo estis antaŭ mi kaj
antaŭ vi, profetis al multaj landoj
kaj al grandaj regnoj militon, mal-
feliĉon, aŭ peston. 9 Se profeto
antaŭdiris pacon, tiam post la plenum-
iĝo de la vorto de la profeto oni
ekkonis lin kiel profeton, kiun vere
sendis la Eternulo. 10 Kaj la
profeto Ĥananja deprenis la jugon
de la kolo de la profeto Jeremia kaj
rompis ĝin. 11 Kaj Ĥananja diris
antaŭ la okuloj de la tuta popolo jene:
Tiele diras la Eternulo: Simile al
ĉi tio Mi rompos la jugon de Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, post du
jaroj, deprenante ĝin de la kolo de
ĉiuj popoloj. Kaj la profeto Jeremia
iris sian vojon. 12 Kaj aperis jena
vorto de la Eternulo al Jeremia,
post kiam la profeto Ĥananja for-
rompis la jugon de la kolo de la
profeto Jeremia: 13 Iru kaj diru
al Ĥananja jene: Tiele diras la
Eternulo: Jugon lignan vi rompis,

sed vi faru anstataŭ ĝi jugon feran.
14 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Feran jugon Mi metis
sur la kolon de ĉiuj tiuj popoloj, ke
ili servu al Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj ili servos al li; eĉ la
bestojn de la kampo Mi transdonis
al li. 15 Tiam la profeto Jeremia
diris al la profeto Ĥananja: Aŭskultu,
Ĥananja; la Eternulo vin ne sendis,
kaj vi kredigas al ĉi tiu popolo
malveraĵon. 16 Pro tio tiele diras
la Eternulo: Jen Mi forigos vin de
sur la tero; en ĉi tiu jaro vi mortos,
ĉar vi parolis kontraŭ la volo de
la Eternulo. 17 Kaj la profeto
Ĥananja mortis en tiu jaro, en la
sepa monato.

29 JEN estas la vortoj de la
letero, kiun la profeto Jeremia
sendis el Jerusalem al la plej
gravaj plejaĝuloj, kiuj estis for-
kondukitaj, kaj al la pastroj, al la
profetoj, kaj al la tuta popolo, kiujn
Nebukadnecar forkondukis el Jeru-
salem en Babelon 2 (post kiam la
reĝo Jeĥonja, kaj la reĝino, kaj la
korteganoj, la eminentuloj de Judujo
kaj Jerusalem, la ĉarpentistoj kaj
forĝistoj foriris el Jerusalem); 3 per
Eleasa, filo de Ŝafan, kaj Gemarja,
filo de Ĥilkija (kiujn Cidkija, reĝo de
Judujo, sendis en Babelon, al Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel), li sendis
jenajn vortojn: 4 Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael, al
ĉiuj elpelitoj, kiujn Mi elpelis el
Jerusalem en Babelon: 5 Konstruu
domojn kaj loĝu, plantu ĝardenojn
kaj manĝu iliajn fruktojn; 6 prenu
edzinojn kaj naskigu filojn kaj filin-
ojn, prenu edzinojn por viaj filoj kaj
edzinigu viajn filinojn, por ke ili
nasku filojn kaj filinojn; multiĝu tie
kaj ne malmultiĝu. 7 Zorgu pri la
bonstato de tiu urbo, kien Mi trans-
loĝigis vin, kaj preĝu por ĝi al la
Eternulo; ĉar ĉe ĝia bonstato vi
ankaŭ havos bonstaton. 8 Ĉar tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Viaj profetoj, kiuj estas inter
vi, kaj viaj magiistoj ne forlogu vin;
kaj ne atentu viajn sonĝojn, kiujn vi
sonĝas; 9 ĉar malveraĵon ili profet-
as al vi en Mia nomo; Mi ne sendis
ilin, diras la Eternulo. 10 Ĉar tiele
diras la Eternulo: Kiam en Babel
pasos sepdek jaroj, Mi rememoros
vin kaj plenumos super vi Mian
bonan vorton, revenigante vin sur ĉi
tiun lokon. 11 Ĉar Mi scias la
intencojn, kiujn Mi havas koncerne
vin, diras la Eternulo, intencojn al
bono kaj ne al malbono, por doni al
vi estontecon kaj esperon. 12 Vi
vokos al Mi, kaj vi iros, kaj vi preĝos
al Mi; kaj Mi aŭskultos vin. 13 Vi
serĉos Min, kaj trovos, se vi serĉos
Min per via tuta koro. 14 Kaj Mi
estos trovita de vi, diras la Eternulo,
kaj Mi revenigos viajn kaptitojn, kaj
Mi kolektos vin el ĉiuj popoloj kaj
de ĉiuj lokoj, kien Mi forpelis vin,
diras la Eternulo; kaj Mi revenigos
vin sur la lokon, de kiu Mi transloĝigis
vin. 15 Vane vi diras: La Eternulo
starigis al ni profetojn en Babel.
16 Ĉar tiele diras la Eternulo pri la
reĝo, kiu sidas sur la trono de David,
kaj pri la tuta popolo, kiu loĝas en ĉi
tiu urbo, pri viaj fratoj, kiuj ne iris
kun vi en ekzilon; 17 tiele diras
la Eternulo Cebaot: Jen Mi sendos
sur ilin glavon kaj malsaton kaj
peston, kaj Mi similigos ilin al mal-
bonaj figoj, kiujn oni ne povas manĝi
pro ilia malboneco; 18 Mi per-
sekutos ilin per glavo, per malsato,
kaj per pesto, kaj Mi faros ilin
objekto de teruro por ĉiuj regnoj de
la tero, objekto de malbeno, mirego,
moko, kaj malhonoro inter ĉiuj
popoloj, kien Mi dispelos ilin; 19 pro
tio, ke ili ne aŭskultis Miajn vortojn,
diras la Eternulo; Mi sendadis al ili
Miajn servantojn, la profetojn, Mi
konstante sendadis, sed vi ne aŭs-
kultis, diras la Eternulo. 20 Kaj
vi, ĉiuj forkondukitoj, kiujn Mi for-
irigis el Jerusalem en Babelon,
aŭskultu la vorton de la Eternulo.
21 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael, pri Aĥab, filo de Kolaja,
kaj pri Cidkija, filo de Maaseja, kiuj
profetis al vi en Mia nomo malver-
aĵon: Jen Mi transdonos ilin en la
manon de Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj li mortigos ilin antaŭ viaj
okuloj. 22 Kaj ĉe ĉiuj ekzilitoj de
Judujo, kiuj estas en Babel, ilia nomo
fariĝos objekto de malbeno, kaj oni
dirados: La Eternulo faru al vi tion,
kion al Cidkija kaj Aĥab, kiujn la
reĝo de Babel rostigis sur fajro—
23 pro tio, ke ili faris abomenind-
aĵon en Izrael, adultis kun la edzinoj
de siaj proksimuloj, kaj parolis en
Mia nomo malveraĵon, kiun Mi ne

ordonis al ili. Tion Mi scias kaj
atestas, diras la Eternulo.
24 Kaj al Ŝemaja, la Neĥelamano,
diru jene: 25 Tiele diras la Etern-
ulo Cebaot, Dio de Izrael: Pro tio,
ke vi sendis en via nomo leterojn al la
tuta popolo, kiu estas en Jerusalem,
kaj al la pastro Cefanja, filo de
Maaseja, kaj al ĉiuj pastroj, kun la
sekvanta enhavo: 26 La Eternulo
starigis vin pastro anstataŭ la pastro
Jehojada, por ke vi estu kontrolanto
en la domo de la Eternulo super ĉiu
frenezulo, kiu prezentas sin kiel
profeto, kaj vi metu lin en malliber-
ejon kaj karceron; 27 kial do vi ne
faris punparolon al Jeremia, la Anatot-
ano, kiu prezentas sin al vi kiel
profeto? 28 Ĉar ankaŭ al ni en
Babelon li sendis, por diri: La kaptit-
eco estos longa; konstruu domojn kaj
loĝu, plantu ĝardenojn kaj manĝu
iliajn fruktojn. 29 Kaj la pastro Ce-
fanja tralegis tiun leteron en la orel-
ojn de la profeto Jeremia. 30 Tial
aperis jena vorto de la Eternulo al
Jeremia: 31 Sendu al ĉiuj ekzilitoj,
por diri: Tiele diras la Eternulo pri
Ŝemaja, la Neĥelamano: Pro tio, ke
Ŝemaja profetis al vi, kvankam Mi ne
sendis lin, kaj li fidigis vin per mal-
veraĵo—32 pro tio tiele diras la
Eternulo: Jen Mi punos Ŝemajan, la
Neĥelamanon, kaj lian idaron: neniu
restos ĉe li meze de ĉi tiu popolo,
kaj li ne vidos la bonon, kiun Mi faros
al Mia popolo, diras la Eternulo;
ĉar li parolis kontraŭ la volo de la
Eternulo.

30 JENA vorto aperis de la
Eternulo al Jeremia: 2 Tiele
diras la Eternulo, Dio de
Izrael: Enskribu al vi en libron ĉiujn
vortojn, kiujn Mi diris al vi. 3 Ĉar
jen venos tempo, diras la Eternulo,
kiam Mi revenigos la kaptitojn de Mia
popolo Izrael kaj Jehuda, diras la
Eternulo, kaj Mi revenigos ilin en la
landon, kiun Mi donis al iliaj patroj,
kaj ili ĝin posedos
4 Kaj jen estas la vortoj, kiujn diris
la Eternulo pri Izrael kaj Jehuda:
5 Tiele diras la Eternulo: Voĉon de
tumulto kaj de teruro ni aŭdas, ne
de paco. 6 Demandu kaj rigardu,
ĉu viro naskas? kial do Mi vidas, ke
ĉiu viro tenas siajn manojn ĉe siaj
lumboj, kiel naskantino, kaj ĉies
vizaĝoj verdiĝis? 7 Ho ve, kiel
granda estas tiu tago! ne ekzistas
simila al ĝi; tempo de mizero ĝi
estas por Jakob, sed li estos savita el
ĝi. 8 En tiu tempo, diras la Etern-
ulo Cebaot, Mi forrompos lian jugon
de via kolo, kaj viajn ligilojn Mi
disŝiros, kaj fremduloj ne plu serv-
igos lin. 9 Sed ili servos al la
Eternulo, sia Dio, kaj al David, sia
reĝo, kiun Mi restarigos al ili.
10 Kaj vi ne timu, ho Mia servanto
Jakob, diras la Eternulo, kaj ne
tremu, ho Izrael; ĉar jen Mi savos vin
el malproksime kaj vian idaron el la
lando de ilia kaptiteco, kaj Jakob
revenos kaj vivos trankvile kaj pace,
kaj neniu lin timigos. 11 Ĉar Mi
estos kun vi, diras la Eternulo, por
savi vin; ĉar Mi ekstermos ĉiujn
popolojn, inter kiujn Mi disĵetis vin,
sed vin Mi ne ekstermos; Mi nur
punos vin modere, por ke Mi ne lasu
vin tute sen puno.
12 Ĉar tiele diras la Eternulo:
Danĝera estas via vundo, kaj via
ulcero estas dolorplena. 13 Neniu
juĝos vian aferon, por sanigi vian
vundon; bona kuracado ne ekzistas
por vi. 14 Ĉiuj viaj amikoj forgesis
vin, ili vin ne serĉas; ĉar per frapo de
malamiko Mi frapis vin, per kruela
puno, pro viaj multaj malbonagoj,
pro la forteco de viaj pekoj. 15 Kial
vi krias pri via vundo, pri via danĝera
malsano? Mi tion faris al vi pro viaj
multaj malbonagoj, pro la forteco
de viaj pekoj. 16 Tamen ĉiuj viaj
manĝegantoj estos manĝegitaj; kaj
ĉiuj viaj premantoj, ĉiuj, iros en
kaptitecon; viaj ruinigintoj estos
ruinigitaj; kaj ĉiujn viajn rabintojn
Mi faros rabitaj. 17 Mi donos al vi
kuracon, kaj Mi resanigos vin de viaj
vundoj, diras la Eternulo; ĉar ili
nomis vin forpuŝitino, ho Cion, pri
kiu neniu demandas. 18 Tiele diras
la Eternulo: Jen Mi revenigos el
kaptiteco la tendojn de Jakob, kaj liajn
loĝejojn Mi kompatos; kaj la urbo
estos konstruita sur sia monteto,
kaj la templo estos starigita laŭ sia
ordo. 19 Kaj eliros el ili dankado kaj
voĉo de gajuloj; Mi multigos ilin, kaj
ili ne malmultiĝos; Mi donos al ili
honoron, kaj ili ne malaltiĝos. 20 Kaj
ili havos filojn kiel antaŭe, kaj ilia
komunumo forte staros antaŭ Mi,
kaj Mi punos ĉiujn iliajn premintojn.

21 Kaj ilia potenculo estos el ili mem,
kaj ilia reganto devenos el ilia propra
mezo; Mi alproksimigos lin, kaj li
aliros al Mi; ĉar kiu alia kuraĝos en
sia koro alproksimiĝi al Mi? diras
la Eternulo. 22 Kaj vi estos Mia
popolo, kaj Mi estos via Dio.
23 Jen eliros ventego de la Eternulo
en kolero, ventego detruanta; ĝi
falos sur la kapon de la malpiuloj.
24 Ne kvietiĝos la flama kolero de la
Eternulo, ĝis Li estos farinta kaj ĝis
Li estos plenuminta la intencojn de
Sia koro; en la tempo estonta vi tion
komprenos.

31 EN tiu tempo, diras la Etern-
ulo, Mi estos Dio de ĉiuj
familioj de Izrael, kaj ili
estos Mia popolo. 2 Tiele diras la
Eternulo: En la dezerto trovis favoron
popolo, kiu restis ne ekstermita de la
glavo; Izrael iras al sia trankviliĝo.
3 De malproksime aperis al mi la
Eternulo, dirante: Mi ekamis vin per
amo eterna, tial Mi altiris vin favorkore.
4 Denove Mi aranĝos vin, kaj vi
estos aranĝita, ho virgulino de Izrael;
denove vi ornamos vin per viaj
tamburinoj kaj eliros en dancrondojn
de gajuloj. 5 Denove vi plantos
vinberĝardenojn sur la montoj de
Samario; oni plantos kaj ricevos
fruktojn. 6 Ĉar venos la tempo,
kiam gardistoj sur la monto de
Efraim vokos: Leviĝu, kaj ni iru sur
Cionon al la Eternulo, nia Dio.
7 Ĉar tiele diras la Eternulo: Kantu
ĝojon al Jakob kaj ĝojkriu antaŭ la
kapoj de la nacioj, proklamu, gloru,
kaj diru: Savu, ho Eternulo, Vian
popolon, la restaĵon de Izrael. 8 Jen
Mi venigos ilin el la lando norda, kaj
kolektos ilin de la randoj de la tero,
kune kun la blinduloj kaj lamuloj,
gravedulinoj kaj naskintinoj; en
granda amaso ili revenos ĉi tien.
9 Kun ploro ili venos, kun preĝoj
Mi kondukos ilin; Mi irigos ilin apud
torentoj da akvo, laŭ vojo ĝusta, sur
kiu ili ne falpuŝiĝos; ĉar Mi fariĝis
patro por Izrael, kaj Efraim estas Mia
unuenaskito.
10 Aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ho nacioj, kaj sciigu al la mal-
proksimaj insuloj, kaj diru: La
disĵetinto de Izrael kolektos lin kaj
gardos lin, kiel paŝtanto sian paŝt-
ataron. 11 Ĉar la Eternulo elaĉetis
Jakobon kaj liberigis lin el la mano
de plifortulo. 12 Kaj ili venos kaj
kantos sur la altaĵo de Cion; kaj ili
rapidos al la bonaĵoj de la Etern-
ulo, al la greno, al la mosto, al
la oleo, al la ŝafidoj kaj bovidoj;
kaj ilia animo estos kiel akvoriĉa
ĝardeno, kaj ili ne plu havos malĝojon.
13 Tiam virgulino gajos en la danc-
rondo, kaj kune ankaŭ junuloj kaj
maljunuloj; kaj Mi ŝanĝos ilian mal-
ĝojon en ĝojon, Mi konsolos ilin kaj
gajigos ilin post ilia aflikto. 14 Kaj
la animon de la pastroj Mi satigos per
grasaĵoj, kaj Mia popolo satiĝos per
Miaj bonaĵoj, diras la Eternulo.
15 Tiele diras la Eternulo: Voĉo
estas aŭdata en Rama, ĝemado kaj
maldolĉa plorado: Raĥel priploras
siajn filojn, ne volas konsoliĝi pri siaj
infanoj, ĉar ili forestas. 16 Tiele
diras la Eternulo: Detenu vian voĉon
de plorado kaj viajn okulojn de
larmoj; ĉar ekzistas rekompenco por
via laboro, diras la Eternulo, kaj ili
revenos el la lando de la malamiko.
17 Kaj ekzistas espero por via idaro,
diras la Eternulo, kaj la filoj revenos
en siajn limojn. 18 Mi aŭdis, kiel
Efraim diras pentante: Vi punis min,
kaj mi estas punita, kiel bovido ne
dresita; konvertu min, kaj mi kon-
vertiĝos; ĉar Vi, ho Eternulo, estas
mia Dio. 19 Kiam mi konvertiĝis,
mi pentis; kaj kiam mi estis punita,
mi batis min sur la femurojn; mi
hontis kaj mi ruĝiĝis, ĉar mi portas la
malhonoron de mia juneco. 20 Ĉu
Efraim ne estas Mia kara filo, Mia
amata infano? ĉar kion ajn Mi
parolis pri li, Mi tamen ankoraŭ
rememoras lin; tial Mia interno
afliktiĝas pri li; Mi certe korfavoros
lin, diras la Eternulo.
21 Starigu al vi gvidajn ŝtonojn,
aranĝu al vi vojsignojn, atentu la
vojon, laŭ kiu vi iris; revenu, virg-
ulino de Izrael, revenu en ĉi tiujn
viajn urbojn. 22 Ĝis kiam vi turn-
ados vin, ho defalinta filino? Ĉar la
Eternulo kreis ion novan sur la tero:
virino ĉirkaŭos viron.
23 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Ankoraŭ oni parolos
jenajn vortojn en la Juda lando kaj
en ĝiaj urboj, kiam Mi revenigos iliajn
kaptitojn: La Eternulo vin benu, ho
loĝejo de justeco, sankta monto!
24 Kaj loĝos apud ĝi Jehuda kune kun
ĉiuj siaj urboj, la terkultivistoj kaj

la vagantoj kun paŝtataroj. 25 Ĉar
Mi sensoifigos animon lacan, kaj
ĉiun animon malĝojan Mi satigos.
26 Ĉe tio mi vekiĝis kaj ekrigardis,
kaj mia sonĝo estis agrabla por mi.
27 Jen venos la tempo, diras la
Eternulo, kiam Mi prisemos la domon
de Izrael kaj la domon de Jehuda
per semo de homo kaj semo de
bruto. 28 Kaj tiel same, kiel Mi
maldormis super ili, por elradikigi,
elŝiri, detrui, pereigi, kaj malfeliĉigi,
tiel Mi maldormos super ili, por
konstrui kaj planti, diras la Eternulo.
29 En tiu tempo oni ne plu diros : La
patroj manĝis nematurajn vinberojn,
kaj la dentoj de la filoj agaciĝis ;
30 sed ĉiu mortos pro sia propra
kulpo, la dentoj agaciĝos ĉe tiu, kiu
manĝis la nematurajn vinberojn.
31 Jen venos la tempo, diras la
Eternulo, kiam Mi faros kun la domo
de Izrael kaj la domo de Jehuda
interligon novan : 32 ne tian, kiel
la interligo, kiun Mi faris kun iliaj
patroj, en la tago, kiam Mi prenis
ilian manon, por elkonduki ilin el la
lando Egipta, la interligo, kiun ili
malobeis kaj Mi devis altrudi al ili,
diras la Eternulo ; 33 sed jen estas
la interligo, kiun Mi faros kun la
domo de Izrael post tiu tempo, diras
la Eternulo : Mi metos Mian leĝon
en ilian internon, kaj sur ilia koro Mi
ĝin skribos, kaj Mi estos ilia Dio,
kaj ili estos Mia popolo. 34 Kaj ne
plu instruos ĉiu sian proksimulon kaj
ĉiu sian fraton, dirante : Ekkonu
la Eternulon ; ĉar ĉiuj Min konos, de
iliaj malgranduloj ĝis iliaj granduloj,
diras la Eternulo ; ĉar Mi pardon-
os iliajn kulpojn, kaj iliajn pekojn
Mi ne plu rememoros. 35 Tiele
diras la Eternulo, kiu donas la
sunon por lumo en la tago, leĝojn al
la luno kaj al la steloj por lumo en
la nokto ; kiu kvietigas la maron,
kiam bruas ĝiaj ondoj ; kaj kies nomo
estas Eternulo Cebaot : 36 Se ĉi
tiuj leĝoj neniiĝos antaŭ Mi, diras la
Eternulo, tiam ankaŭ la idaro de
Izrael ĉesos esti eterne popolo antaŭ
Mi. 37 Tiele diras la Eternulo :
Se oni povos mezuri la ĉielon supre
kaj esplori la fundamenton de la tero
malsupre, tiam Mi forpuŝos la tutan
idaron de Izrael pro ĉio, kion ili faris,
diras la Eternulo. 38 Jen venos la
tempo, diras la Eternulo, kiam denove
konstruiĝos la urbo al la Eternulo,
de la turo Ĥananel ĝis la Pordego
Angula. 39 Kaj la mezura ŝnuro
iros pluen ĝis la monteto Gareb kaj
turniĝos al Goa. 40 Kaj la tuta valo
de kadavroj kaj de cindro, kaj ĉiuj
kampoj ĝis la torento Kidron, ĝis la
angulo de la Pordego de Ĉevaloj
oriente, estos sanktaj al la Eternulo,
ne detruiĝos kaj ne plu ruiniĝos
eterne.

32 JEN estas la vorto, kiu aperis
al Jeremia de la Eternulo en
la deka jaro de Cidkija, reĝo
de Judujo, tio estas en la dek-oka jaro
de Nebukadnecar. 2 Tiam la milit-
istaro de la reĝo de Babel sieĝis
Jerusalemon, kaj la profeto Jeremia
estis malliberigita sur la korto de la
malliberejo, kiu estis apud la domo
de la reĝo de Judujo. 3 Tie mal-
liberigis lin Cidkija, reĝo de Judujo,
dirante : Kial vi profetas, parolante,
ke tiele diras la Eternulo : Jen Mi
transdonos ĉi tiun urbon en la manon
de la reĝo de Babel, kiu ĝin venko-
prenos ; 4 kaj Cidkija, reĝo de
Judujo, ne saviĝos el la manoj de la
Ĥaldeoj, sed li estos transdonita en la
manon de la reĝo de Babel, kies buŝo
parolos kun lia buŝo kaj kies okuloj
rigardos liajn okulojn ; 5 kaj en
Babelon li forkondukos Cidkijan,
kaj ĉi tiu restos tie, ĝis Mi vizitos
lin, diras la Eternulo ; se vi militos
kontraŭ la Ĥaldeoj, vi ne sukcesos ?
6 Kaj Jeremia diris : Aperis al mi
la vorto de la Eternulo, dirante :
7 Jen Ĥanamel, filo de via onklo
Ŝalum, iras al vi, por diri : Aĉetu al vi
mian kampon, kiu estas en Anatot,
ĉar al vi apartenas la rajto de parenco,
por aĉeti. 8 Kaj venis al mi Ĥa-
namel, filo de mia onklo, konforme
al la vorto de la Eternulo, sur la
korton de la malliberejo, kaj li diris
al mi : Aĉetu, mi petas, mian kampon,
kiu estas en Anatot, en la lando de
Benjamen ; ĉar al vi apartenas la
rajto de heredo kaj la rajto de el-
aĉeto ; aĉetu al vi. Tiam mi kom-
prenis, ke tio estas vorto de la Etern-
ulo. 9 Kaj mi aĉetis de Ĥanamel,
filo de mia onklo, la kampon, kiu
estis en Anatot, kaj mi pesis al li la
monon, dek sep siklojn da arĝento.
10 Kaj mi skribis dokumenton kaj
sigelis ; kaj mi invitis atestantojn,

kaj pesis la arĝenton per pesilo.
11 Kaj mi prenis la dokumenton de aĉeto, la sigelitan laŭ juro kaj leĝo, kaj la nefermitan. 12 Kaj mi donis la dokumenton de aĉeto al Baruĥ, filo de Nerija, filo de Maĥseja, antaŭ la okuloj de mia kuzo Ĥanamel, kaj antaŭ la okuloj de la atestantoj, kiuj subskribis la dokumenton de aĉeto, kaj antaŭ la okuloj de ĉiuj Judoj, kiuj sidis sur la korto de la malliberejo. 13 Kaj mi ordonis al Baruĥ antaŭ iliaj okuloj, dirante: 14 Tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Prenu ĉi tiujn dokumentojn, ĉi tiun dokumenton de aĉeto, la sigelitan, kaj ĉi tiun nefermitan, kaj metu ilin en argilan vazon, por ke ili konserviĝu dum longa tempo.
15 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Oni denove aĉetos domojn, kampojn, kaj vinberĝardenojn en ĉi tiu lando.

16 Kaj, transdoninte la dokumenton de aĉeto al Baruĥ, filo de Nerija, mi ekpreĝis al la Eternulo, dirante:
17 Ho Sinjoro, ho Eternulo! Vi kreis la ĉielon kaj la teron per Via granda forto kaj per Via etendita brako; nenia afero estas nefarebla por Vi; 18 Vi faras favorkoraĵon al miloj, kaj pro la malbonagoj de la patroj Vi repagas al iliaj filoj post ili. Vi, Dio granda, potenca, kies nomo estas Eternulo Cebaot, 19 granda en Siaj decidoj kaj potenca en Siaj agoj; Vi, kies okuloj estas malfermitaj super ĉiuj vojoj de la homidoj, por redoni al ĉiu laŭ lia konduto kaj laŭ la fruktoj de liaj agoj; 20 Vi, kiu faris signojn kaj miraklojn en la lando Egipta ĝis la nuna tago super Izrael kaj super la aliaj homoj, kaj faris al Vi gloran nomon, kiel ĝi estas nune; 21 kaj Vi elkondukis Vian popolon Izrael el la lando Egipta per signoj kaj per mirakloj, per forta mano, per etendita brako, kaj per granda teruro; 22 kaj Vi donis al ili ĉi tiun landon, pri kiu Vi ĵuris al iliaj patroj, ke Vi donos al ili, landon, en kiu fluas lakto kaj mielo; 23 kaj ili venis kaj ekposedis ĝin, tamen ili ne aŭskultis Vian voĉon kaj ne sekvis Vian instruon, ne faris ĉion, kion Vi ordonis al ili; kaj Vi venigis sur ilin ĉi tiun tutan malfeliĉon. 24 Jen remparoj alproksimiĝas al la urbo, por venkopreni ĝin, kaj la urbo pro la glavo, malsato, kaj pesto estas transdonata en la manojn de la Ĥaldeoj, kiuj militas kontraŭ ĝi; kion Vi diris, tio fariĝas, kaj Vi tion vidas. 25 Kaj Vi, Sinjoro, ho Eternulo, diris al mi: Aĉetu al vi la kampon pro mono, kaj starigu atestantojn; dume la urbo estas transdonata en la manojn de la Ĥaldeoj.

26 Tiam la vorto de la Eternulo aperis al Jeremia, dirante: 27 Jen Mi, la Eternulo, estas Dio de ĉiu karno; ĉu ekzistas por Mi io nefarebla?

28 Tial tiele diras la Eternulo: Jen Mi transdonas ĉi tiun urbon en la manojn de la Ĥaldeoj, kaj en la manon de Nebukadnecar, reĝo de Babel, kaj li venkoprenos ĝin. 29 Kaj venos la Ĥaldeoj, kiuj militas kontraŭ ĉi tiu urbo, kaj ekbruligos ĉi tiun urbon per fajro, kaj forbruligos ĝin, kaj la domojn, sur kies tegmentoj oni incensadis al Baal kaj faradis verŝoferojn al aliaj dioj, por kolerigi Min.
30 Ĉar la Izraelidoj kaj la Judoj faradis nur malbonon antaŭ Miaj okuloj detempe de sia juneco; ĉar la Izraelidoj nur kolerigadis Min per la faroj de siaj manoj, diras la Eternulo.
31 Ĉar nur por Mia kolero kaj por Mia ĉagreno ekzistis ĉi tiu urbo de la tago, kiam oni konstruis ĝin, ĝis la nuna tago, tiel, ke Mi devas forpuŝi ĝin de antaŭ Mia vizaĝo, 32 pro ĉiuj malbonaĵoj de la Izraelidoj kaj Jehudaidoj, kiujn ili faris, por Min kolerigi, ili, iliaj reĝoj, iliaj princoj, iliaj pastroj, iliaj profetoj, la Judoj, kaj la loĝantoj de Jerusalem. 33 Ili turnis al Mi la dorson, ne la vizaĝon; Mi instruadis ilin, konstante instruadis, sed ili ne aŭskultis, ne akceptis admonon. 34 Siajn abomenindaĵojn ili metis en la domon, kiu estas nomata per Mia nomo, kaj ili malpurigis ĝin. 35 Kaj ili aranĝis la altaĵojn de Baal, kiuj estas en la valo de la filo de Hinom, por bruligi siajn filojn kaj filinojn al Moleĥ, kion Mi ne ordonis al ili, kaj pri kio ne venis al Mi en la kapon, ke ili faros tiun abomenindaĵon, por pekigi Judujon.

36 Kaj tamen tiele diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri ĉi tiu urbo, pri kiu vi diras, ke ĝi estas transdonata en la manon de la reĝo de Babel per glavo, malsato, kaj pesto: 37 Jen Mi kolektos ilin el ĉiuj landoj, kien Mi

dispelis ilin en Mia kolero, en Mia
furiozo, kaj en granda indigno; kaj
Mi revenigos ilin sur ĉi tiun lokon
kaj loĝigos ilin sendanĝere. 38 Kaj
ili estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia
Dio. 39 Kaj Mi donos al ili unu
koron kaj unu vojon, ke ili ĉiam timu
Min, por ke estu bone al ili kaj al
iliaj idoj post ili. 40 Kaj Mi faros
kun ili interligon eternan, ke Mi ne
dekliniĝos de ili en Mia bonfarado
al ili; kaj timon je Mi Mi metos en
ilian koron, ke ili ne forturniĝu de
Mi. 41 Kaj Mi ĝojos pri ili, bon-
farante al ili, kaj Mi plantos ilin en
ĉi tiu lando fidele, per Mia tuta koro
kaj per Mia tuta animo. 42 Ĉar
tiele diras la Eternulo: Kiel Mi
venigis sur ĉi tiun popolon tiun tutan
grandan malbonon, tiel Mi venigos
sur ilin la tutan bonon, kiun Mi
eldiris pri ili. 43 Kaj kampoj estos
aĉetataj en ĉi tiu lando, pri kiu vi
diras, ke ĝi estas dezerta, ke ne
troviĝas en ĝi homoj nek brutoj, ke
ĝi estas transdonita en la manojn de
la Ĥaldeoj. 44 Oni aĉetos kampojn
per mono, oni enskribos en dokument-
ojn kaj sigelos, kaj starigos atest-
antojn, en la lando en Benjamen, en la
ĉirkaŭaĵo de Jerusalem, en la urboj
de Judujo, en la urboj de la montoj,
en la urboj de la valoj, kaj en la urboj
de la sudo; ĉar Mi revenigos ilin el la
kaptiteco, diras la Eternulo.

33 LA vorto de la Eternulo
aperis al Jeremia duafoje,
kiam li estis ankoraŭ tenata
sur la korto de la malliberejo, nome:
2 Tiele diras la Eternulo, kiu ĉion
faris, la Eternulo, kiu ĉion kreis, por
ĝin fortikigi, kaj kies nomo estas
Eternulo: 3 Voku al Mi, kaj Mi
respondos al vi, kaj Mi sciigos al vi
grandajn kaj gravajn aferojn, kiujn
vi ne scias. 4 Ĉar tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael, pri la domoj
de ĉi tiu urbo, kaj pri la domoj de la
reĝoj de Judujo, kiuj estas detruitaj
por remparoj kaj por glavoj 5 de
tiuj, kiuj venis, por batali kontraŭ la
Ĥaldeoj kaj plenigi ilin per kadavroj
de homoj, kiujn Mi frapis en Mia
kolero kaj en Mia indigno; ĉar Mi
kaŝis Mian vizaĝon for de ĉi tiu urbo
pro ĉiuj iliaj malbonagoj: 6 Jen
Mi redonos al ĝi bonstaton kaj
kuracon, kaj Mi resanigos ilin, kaj
Mi malkovros por ili abundon da
paco kaj vero. 7 Kaj Mi revenigos
la kaptitojn de Jehuda kaj la kaptitojn
de Izrael, kaj Mi aranĝos ilin kiel
antaŭe. 8 Kaj Mi purigos ilin de
ĉiuj iliaj malbonagoj, per kiuj ili
pekis antaŭ Mi; kaj Mi pardonos
ĉiujn iliajn krimojn, per kiuj ili pekis
antaŭ Mi kaj defalis de Mi. 9 Kaj
tio fariĝos por Mi agrabla nomo,
laŭdo kaj gloro antaŭ ĉiuj nacioj de
la tero, kiuj aŭdos pri la tuta bono,
kiun Mi faras al ili, kaj ili ektimos
kaj ektremos pro la tuta bono kaj la
tuta bonstato, kiun Mi donos al ĝi.
10 Tiele diras la Eternulo: Sur ĉi
tiu loko—pri kiu vi diras, ke ĝi estas
dezertigita tiel, ke jam ne ekzistas
homoj nek brutoj en la urboj de
Judujo kaj sur la stratoj de Jerusalem,
kiuj fariĝis malplenaj pro foresto de
homoj kaj de loĝantoj kaj de brutoj—
11 ankoraŭ estos aŭdataj sonoj de
ĝojo kaj sonoj de gajeco, voĉo de
fianĉo kaj voĉo de fianĉino, voĉo
de homoj, kiuj parolos: Laŭdu la
Eternulon Cebaot, ĉar la Eternulo
estas bona, ĉar eterna estas Lia
favorkoreco; kaj kiuj alportados dank-
oferojn en la domon de la Eternulo;
ĉar Mi revenigos la forkaptitojn de la
lando kiel antaŭe, diras la Eternulo.
12 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Sur ĉi tiu loko, kiu dezertiĝis tiel,
ke tie ne troviĝas homo nek bruto,
kaj en ĉiuj ĝiaj urboj denove troviĝos
loĝejoj de paŝtistoj, kiuj ripozigos tie
siajn ŝafojn; 13 en la urboj de la
montoj, en la urboj de la valoj, en la
urboj de la sudo, en la lando de
Benjamen, en la ĉirkaŭaĵo de Jeru-
salem, kaj en la urboj de Judujo
denove pasados ŝafoj sub la mano de
kalkulanto, diras la Eternulo.
14 Jen venos tempo, diras la Etern-
ulo, kiam Mi plenumos la bonan
vorton, kiun Mi diris pri la domo de
Izrael kaj pri la domo de Jehuda.
15 En tiuj tagoj kaj en tiu tempo
Mi elkreskigos al David markoton
virtan, kiu faros juĝon kaj justecon
sur la tero. 16 En tiu tempo Judujo
estos savita, kaj Jerusalem ekvivos
sendanĝere, kaj oni nomos ĝin
jene: La Eternulo estas nia justeco.
17 Ĉar tiele diras la Eternulo: Ne
mankos ĉe David viro, sidanta sur
la trono de la domo de Izrael. 18 Kaj
ĉe la pastroj Levidoj neniam mankos
antaŭ Mi viro, alportanta bruloferon

kaj fumiganta farunoferon kaj faranta
buĉoferon. 19 Kaj aperis vorto de
la Eternulo al Jeremia, dirante:
20 Tiele diras la Eternulo: Se oni
povos ĉesigi Mian interligon pri la
tago kaj Mian interligon pri la nokto,
ke la tago kaj nokto ne estu en sia
tempo: 21 tiam povos esti ĉesigita
Mia interligo kun Mia servanto David,
ke ne estu ĉe li filo, reĝanta sur lia
trono, kaj kun la Levidoj pastroj,
Miaj servistoj. 22 Kiel nekalkul-
ebla estas la armeo de la ĉielo kaj
nemezurebla la sablo de la maro, tiel
Mi multigos la idaron de Mia servanto
David, kaj la Levidojn, kiuj faras
servadon al Mi. 23 Kaj aperis vorto
de la Eternulo al Jeremia, dirante:
24 Ĉu vi ne vidas, kiel ĉi tiu popolo
parolas kaj diras: La du gentojn,
kiujn la Eternulo elektis, Li forpuŝis?
Kaj ili malestimas Mian popolon,
kvazaŭ ĝi jam ne estus popolo antaŭ
ili. 25 Tiele diras la Eternulo:
Se Mi ne farus interligon pri tago kaj
nokto kaj Miajn leĝojn pri la ĉielo
kaj la tero, 26 tiam Mi forpuŝus
la idaron de Jakob kaj de Mia serv-
anto David, ne prenante el lia idaro
regantojn super la idaro de Abraham,
Isaak, kaj Jakob; ĉar Mi revenigos
iliajn forkaptitojn kaj kompatos ilin.

34 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia de la
Eternulo, kiam Nebukad-
necar, reĝo de Babel, kaj lia tuta
militistaro, kaj ĉiuj regnoj de la tero,
kiuj estis sub la regado de lia mano,
kaj ĉiuj popoloj militis kontraŭ
Jerusalem kaj kontraŭ ĉiuj ĝiaj
urboj: 2 Tiele diras la Eternulo,
Dio de Izrael: Iru kaj parolu al
Cidkija, reĝo de Judujo, kaj diru al li:
Tiele diras la Eternulo: Jen Mi
transdonos ĉi tiun urbon en la manon
de la reĝo de Babel, kaj li forbruligos
ĝin per fajro; 3 kaj vi ne saviĝos
el lia mano, sed vi estos kaptita kaj
transdonita en lian manon, kaj viaj
okuloj rigardos la okulojn de la reĝo
de Babel, kaj lia buŝo parolos kun
via buŝo, kaj vi iros en Babelon.
4 Tamen aŭskultu la vorton de la
Eternulo, ho Cidkija, reĝo de Jud-
ujo: Tiele diras la Eternulo pri vi:
Vi ne mortos de glavo; 5 vi mortos
en paco; kaj kiel oni faris brulon al
viaj patroj, la antaŭaj reĝoj, kiuj
estis antaŭ vi, tiel oni faros brulon al
vi, kaj oni priploros vin: Ho ve,
sinjoro! Ĉar Mi parolis la vorton,
diras la Eternulo. 6 Kaj la profeto
Jeremia raportis al Cidkija, reĝo de
Judujo, ĉiujn tiujn vortojn en Jeru-
salem, 7 dum la militistaro de la
reĝo de Babel militis kontraŭ Jeru-
salem, kaj kontraŭ ĉiuj restintaj
urboj de Judujo, kontraŭ Laĥiŝ kaj
kontraŭ Azeka; ĉar ili restis ankoraŭ
el la fortikaĵaj urboj de Judujo.
8 Jen estas la vorto, kiu aperis al
Jeremia de la Eternulo, post kiam la
reĝo Cidkija faris interligon kun la
tuta popolo de Jerusalem, proklam-
ante al ili liberecon; 9 ke ĉiu
forliberigu sian sklavon kaj sian
sklavinon, Hebreon kaj Hebreinon,
por ke inter ili neniu el la Judoj tenu
sian fraton en sklaveco. 10 Kaj
obeis ĉiuj potenculoj kaj la tuta
popolo, kiuj aliĝis al la interligo,
por ke ĉiu forliberigu sian sklavon
kaj sian sklavinon, por ne plu teni
ilin en sklaveco; ili obeis kaj for-
liberigis. 11 Sed poste ili denove
reprenis la sklavojn kaj la sklavinojn,
kiujn ili forliberigis, kaj devigis ilin
fariĝi sklavoj kaj sklavinoj. 12 Tiam
aperis la vorto de la Eternulo al
Jeremia, dirante: 13 Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: Mi faris
interligon kun viaj patroj en la tempo,
kiam Mi elkondukis ilin el la lando
Egipta, el la domo de sklaveco,
dirante: 14 En ĉiu sepa jaro for-
liberigu ĉiu sian fraton Hebreon, kiu
estas vendita al vi kaj servis al vi ses
jarojn, kaj permesu al li foriri de vi
tute libera; sed viaj patroj ne aŭs-
kultis Min kaj ne alklinis sian
orelon. 15 Nun vi pentis, kaj faris
bonon antaŭ Miaj okuloj, proklam-
ante liberecon unu por la alia, kaj
vi faris interligon antaŭ Mi en la
domo, kiu estas nomata per Mia
nomo; 16 sed vi ŝanĝiĝis, kaj mal-
sanktigis Mian nomon, kaj reprenis al
vi ĉiu sian sklavon kaj sian sklavinon,
kiujn vi forliberigis, ke ili estu mem-
staraj, kaj vi devigis ilin, ke ili estu
por vi sklavoj kaj sklavinoj. 17 Tial
tiele diras la Eternulo: Vi ne obeis
Min, ke vi proklamu liberecon ĉiu al
sia frato kaj unu al la alia; jen Mi
proklamas koncerne vin liberecon al
la glavo, pesto, kaj malsato, kaj Mi
faros vin objekto de teruro por ĉiuj

regnoj de la tero. 18 Kaj Mi trans-
donos la homojn, kiuj malobeis
Mian interligon, kiuj ne plenumis la
vortojn de la interligo, kiun ili faris
antaŭ Mi, kiam ili dishakis la bovidon
en du partojn kaj trairis tra la dis-
hakitaj partoj: 19 la eminentulojn
de Judujo kaj la eminentulojn de
Jerusalem, la korteganojn kaj la
pastrojn, kaj la tutan popolon de la
lando, kiuj trairis tra la dishakitaj
partoj de la bovido; 20 Mi trans-
donos ilin en la manojn de iliaj mal-
amikoj, kaj en la manojn de tiuj, kiuj
celas ilian morton; kaj iliaj kadavroj
estos manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo
kaj por la bestoj de la tero. 21 Kaj
Cidkijan, reĝon de Judujo, kaj liajn
eminentulojn Mi transdonos en la
manojn de iliaj malamikoj, kaj en la
manojn de tiuj, kiuj celas ilian
morton, kaj en la manojn de la milit-
istaro de la reĝo de Babel, kiu foriris
de vi. 22 Jen Mi faros ordonon,
diras la Eternulo, kaj Mi revenigos
ilin al ĉi tiu urbo, kaj ili atakos ĝin
kaj venkoprenos ĝin kaj forbruligos
ĝin per fajro, kaj la urbojn de
Judujo Mi faros dezerto tiel, ke
neniu en ĝi loĝos.

35 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia de la Etern-
ulo en la tempo de Jeho-
jakim, filo de Joŝija, reĝo de Judujo:
2 Iru en la domon de la Reĥabidoj, kaj
parolu al ili, kaj venigu ilin en la
domon de la Eternulo en unu el la
ĉambroj, kaj trinkigu al ili vinon.
3 Kaj mi prenis Jaazanjan, filon de
Jeremia, filo de Ĥabacinja, kaj liajn
fratojn kaj ĉiujn liajn filojn kaj la
tutan domon de la Reĥabidoj; 4 kaj
mi venigis ilin en la domon de la
Eternulo, en la ĉambron de la filoj de
Ĥanan, filo de Jigdalja, homo de Dio,
kiu estas apud la ĉambro de la princoj,
super la ĉambro de Maaseja, filo de
Ŝalum, gardisto de pordego. 5 Kaj
mi starigis antaŭ la filoj de la domo
de la Reĥabidoj pokalojn plenajn de
vino, kaj kalikojn, kaj mi diris al ili:
Trinku vinon. 6 Sed ili diris: Ni
ne trinkas vinon, ĉar nia patro
Jonadab, filo de Reĥab, ordonis al ni,
dirante: Ne trinku vinon, vi kaj viaj
infanoj, eterne; 7 kaj domon ne
konstruu, kaj semon ne semu, kaj
vinberĝardenon ne plantu kaj ne
posedu, sed loĝu en tendoj dum
via tuta vivo, por ke vi vivu longan
tempon sur la tero, sur kiu vi loĝas
fremdule. 8 Kaj ni obeis la voĉon
de nia patro Jonadab, filo de Reĥab,
en ĉio, kion li ordonis al ni, ne trink-
ante vinon dum nia tuta vivo, nek ni,
nek niaj edzinoj, nek niaj filoj, nek
niaj filinoj, 9 kaj ne konstruante
domojn por nia loĝado, kaj ne havante
por ni vinberĝardenon, nek kampon,
nek semadon; 10 sed ni loĝas en
tendoj, kaj obeas, kaj faras ĉion tiel,
kiel ordonis al ni nia patro Jonadab.
11 Kaj kiam Nebukadnecar, reĝo de
Babel, venis kontraŭ la landon, ni
diris: Venu, ni iru en Jerusalemon,
for de la militistaro de la Ĥaldeoj kaj
de la militistaro de Sirio; kaj ni restis
en Jerusalem.
12 Kaj aperis vorto de la Eternulo al
Jeremia, dirante: 13 Tiele diras
la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael:
Iru kaj diru al la Judujanoj kaj al
la loĝantoj de Jerusalem: Ĉu vi
ne akceptos moralinstruon, obeante
Miajn vortojn? diras la Eternulo.
14 Plenumataj estas la vortoj de
Jonadab, filo de Reĥab, kiujn li
ordonis al siaj filoj, ke ili ne trinku
vinon, kaj ili ne trinkas ĝis nun, ĉar
ili obeas la ordonon de sia patro;
sed Mi diris al vi, konstante diradis,
kaj vi ne obeis Min. 15 Mi sendis
al vi ĉiujn Miajn servantojn, la
profetojn, Mi konstante sendadis,
dirante: Deturnu vin ĉiu de sia mal-
bona vojo, plibonigu vian konduton,
ne sekvu aliajn diojn, servante al ili,
tiam vi restos sur la tero, kiun Mi
donis al vi kaj al viaj patroj; sed vi ne
alklinis vian orelon kaj ne obeis Min.
16 La filoj de Jonadab, filo de Reĥab,
plenumis la ordonon de sia patro,
kiun li donis al ili; sed ĉi tiu popolo
ne obeis Min. 17 Tial tiele diras la
Eternulo, Dio Cebaot, Dio de Izrael:
Jen Mi venigos sur Judujon kaj sur
ĉiujn loĝantojn de Jerusalem la tutan
malbonon, kiun Mi eldiris pri ili,
pro tio, ke Mi parolis al ili kaj ili ne
aŭskultis, Mi vokis al ili kaj ili ne
respondis. 18 Sed al la domo de la
Reĥabidoj Jeremia diris: Tiele diras
la Eternulo Cebaot, Dio de Izrael:
Pro tio, ke vi obeis la ordonon de via
patro Jonadab kaj observis ĉiujn
liajn ordonojn, kaj agis konforme
al ĉio, kion li rekomendis al vi,

19 pro tio tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Neniam
mankos ĉe Jonadab, filo de Reĥab,
viro, staranta antaŭ Mi.

36 EN la kvara jaro de Jeho-
jakim, filo de Joŝija, reĝo de
Judujo, aperis jena vorto al
Jeremia de la Eternulo: 2 Prenu
al vi libron-rulaĵon, kaj skribu en ĝin
ĉiujn vortojn, kiujn Mi diris al vi
pri Izrael kaj pri Jehuda kaj pri
ĉiuj nacioj, de la tago, en kiu Mi
parolis al vi, de la tempo de Joŝija
ĝis la nuna tago. 3 Eble la domo
de Jehuda aŭdos pri la tuta mal-
bono, kiun Mi intencas fari al ili,
kaj ili returniĝos ĉiu de sia malbona
vojo, por ke Mi pardonu ilian mal-
bonagon kaj ilian pekon. 4 Kaj
Jeremia alvokis Baruĥon, filon de
Nerija; kaj Baruĥ enskribis en
libron-rulaĵon sub diktado de Jeremia
ĉiujn vortojn de la Eternulo, kiujn Li
diris al li. 5 Kaj Jeremia donis
jenan ordonon al Baruĥ: Mi estas
malliberigita, mi ne povas iri en la
domon de la Eternulo; 6 iru do vi,
kaj legu laŭ la libro, kiun vi skribis
sub mia diktado, la vortojn de la
Eternulo en la orelojn de la popolo en
la domo de la Eternulo en tago de
fasto; kaj ankaŭ en la orelojn de ĉiuj
Judoj, kiuj venis el siaj urboj, legu
tion. 7 Eble falos ilia preĝo antaŭ
la Eternulo, kaj ili returniĝos ĉiu
de sia malbona vojo; ĉar granda
estas la kolero kaj indigno, kiujn la
Eternulo esprimis pri ĉi tiu popolo.
8 Kaj Baruĥ, filo de Nerija, plenumis
ĉion, kion ordonis la profeto Jeremia,
kaj li voĉlegis el la libro la vortojn
de la Eternulo en la domo de la
Eternulo.
9 En la kvina jaro de Jehojakim, filo
de Joŝija, reĝo de Judujo, en la naŭa
monato, oni proklamis faston antaŭ
la Eternulo al la tuta popolo en
Jerusalem, kaj al la tuta popolo, kiu
venis el la urboj de Judujo en Jeru-
salemon. 10 Kaj Baruĥ voĉlegis el
la libro la vortojn de Jeremia en la
domo de la Eternulo, en la ĉambro de
Gemarja, filo de la kanceliero Ŝafan,
sur la supra korto, ĉe la nova pordego
de la domo de la Eternulo, laŭte al la
tuta popolo. 11 Kaj Miĥaja, filo de
Gemarja, filo de Ŝafan, aŭdis el la
libro ĉiujn vortojn de la Eternulo;
12 kaj li iris en la domon de la reĝo,
en la ĉambron de la kanceliero. Kaj
jen tie sidis ĉiuj eminentuloj: la
kanceliero Eliŝama, Delaja, filo de
Ŝemaja, Elnatan, filo de Aĥbor,
Gemarja, filo de Ŝafan, Cidkija, filo
de Ĥananja, kaj ĉiuj eminentuloj.
13 Kaj Miĥaja raportis al ili ĉiujn
vortojn, kiujn li aŭdis, kiam Baruĥ
legis el la libro en la orelojn de la
popolo. 14 Tiam ĉiuj eminentuloj
sendis al Baruĥ Jehudin, filon de
Netanja, filo de Ŝelemja, filo de Kuŝi,
por diri: La skribrulaĵon, el kiu vi
legis en la orelojn de la popolo, prenu
en vian manon, kaj venu. Kaj
Baruĥ, filo de Nerija, prenis kun si la
skribrulaĵon, kaj venis al ili. 15 Kaj
ili diris al li: Sidiĝu, kaj voĉlegu ĝin
al ni. Kaj Baruĥ voĉlegis al ili.
16 Kiam ili aŭdis ĉiujn vortojn, ili
eksentis teruron unu antaŭ la alia,
kaj ili diris al Baruĥ: Ni raportos al
la reĝo ĉiujn ĉi tiujn vortojn. 17 Kaj
ili demandis Baruĥon, dirante: Diru
al ni, kiamaniere vi skribis ĉiujn tiujn
vortojn el lia buŝo? 18 Kaj Baruĥ
respondis al ili: El sia buŝo li el-
parolis al mi ĉiujn tiujn vortojn, kaj
mi skribis en la libron per inko.
19 Kaj la eminentuloj diris al Baruĥ:
Iru kaj kaŝiĝu, vi kaj Jeremia, ke
neniu sciu, kie vi estas. 20 Ili
venis al la reĝo en la palacon, kaj la
skribrulaĵon ili restigis en la ĉambro
de la kanceliero Eliŝama; kaj ili
raportis al la reĝo ĉiujn vortojn.
21 Tiam la reĝo sendis Jehudin, por
preni la skribrulaĵon; kaj Jehudi
prenis ĝin el la ĉambro de la kan-
celiero Eliŝama, kaj voĉlegis ĝin al la
reĝo, kaj al ĉiuj eminentuloj, kiuj
staris apud la reĝo. 22 La reĝo
sidis en la vintra domo en la naŭa
monato, kaj antaŭ li brulis fajrujo.
23 Kaj ĉiufoje, kiam Jehudi tralegis
tri aŭ kvar kolumnojn, la reĝo de-
tranĉis ilin per tranĉileto de skribisto,
kaj ĵetis en la fajron, kiu estis en la
fajrujo, ĝis la tuta skribrulaĵo for-
brulis sur la fajro, kiu estis en la
fajrujo. 24 Kaj ne timis kaj ne
disŝiris siajn vestojn la reĝo, nek ĉiuj
liaj servantoj, kiuj aŭdis ĉiujn tiujn
vortojn. 25 Kvankam Elnatan kaj
Delaja kaj Gemarja petis la reĝon,
ke li ne forbruligu la skribrulaĵon, li
ne obeis ilin. 26 Kaj la reĝo ordonis
al Jeraĥmeel, filo de la reĝo, al Seraja,

filo de Azriel, kaj al Ŝelemja, filo de
Abdeel, kapti la skribiston Baruĥ
kaj la profeton Jeremia; sed la
Eternulo ilin kaŝis.
27 Kaj aperis jena vorto de la
Eternulo al Jeremia, post kiam la
reĝo forbruligis la skribrulaĵon, kaj
la vortojn, kiujn Baruĥ skribis sub
diktado de Jeremia: 28 Prenu al
vi denove alian skribrulaĵon, kaj
skribu sur ĝi ĉiujn antaŭajn vortojn,
kiuj estis sur la unua skribrulaĵo,
kiun forbruligis Jehojakim, reĝo de
Judujo. 29 Kaj pri Jehojakim, reĝo
de Judujo, diru: Tiele diras la
Eternulo: Vi forbruligis tiun skrib-
rulaĵon, dirante: Kial vi skribis sur
ĝi, ke venos la reĝo de Babel kaj
ruinigos ĉi tiun landon kaj ekstermos
sur ĝi homojn kaj brutojn? 30 Tial
tiele diras la Eternulo pri Jehojakim,
reĝo de Judujo: Ne estos ĉe li
sidanto sur la trono de David, kaj lia
kadavro estos ĵetita al la varmego
de la tago kaj al la malvarmo de la
nokto; 31 kaj Mi punos lin kaj lian
idaron kaj liajn servantojn, pro ilia
malbonago; kaj Mi venigos sur ilin
kaj sur la loĝantojn de Jerusalem kaj
sur la Judujanojn la tutan malbonon,
pri kiu Mi diris al ili, sed ili ne aŭs-
kultis. 32 Kaj Jeremia prenis alian
skribrulaĵon, kaj donis ĝin al la
skribisto Baruĥ, filo de Nerija; kaj
tiu skribis sur ĝi sub diktado de
Jeremia ĉiujn vortojn de la libro,
kiun Jehojakim, reĝo de Judujo,
forbruligis per fajro; kaj al ili estis
aldonitaj ankoraŭ multaj similaj
vortoj.

37 KAJ ekreĝis la reĝo Cidkija,
filo de Joŝija, anstataŭ Konja,
filo de Jehojakim, ĉar Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, faris lin
reĝo en la Juda lando. 2 Li kaj liaj
servantoj kaj la popolo de la lando
ne obeis la vortojn de la Eternulo,
kiujn Li diris per la profeto Jeremia.
3 Tamen la reĝo Cidkija sendis
Jehuĥalon, filon de Ŝelemja, kaj
Cefanjan, filon de la pastro Maaseja,
al la profeto Jeremia, por diri:
Preĝu, mi petas, por ni al la Etern-
ulo, nia Dio. 4 Jeremia tiam iradis
libere inter la popolo, kaj oni ne
metis lin en malliberejon. 5 Dume
la militistaro de Faraono eliris el
Egiptujo, kaj kiam la Ĥaldeoj, kiuj
sieĝis Jerusalemon, tion aŭdis, ili
foriris de Jerusalem. 6 Kaj aperis
vorto de la Eternulo al la profeto
Jeremia, dirante: 7 Tiele diras la
Eternulo, Dio de Izrael: Tiele diru
al la reĝo de Judujo, kiu sendis vin
al Mi, por demandi Min: Jen la
militistaro de Faraono, kiu eliris
kun helpo al vi, iros returne en sian
landon Egiptujo. 8 Kaj la Ĥaldeoj
revenos kaj militos kontraŭ ĉi tiu urbo,
kaj prenos ĝin kaj forbruligos ĝin
per fajro. 9 Tiele diras la Eternulo:
Ne trompu vin mem, dirante: La
Ĥaldeoj foriros de ni; ĉar ili ne foriros.
10 Ĉar se vi eĉ venkobatus la tutan
militistaron de la Ĥaldeoj, kiu militas
kontraŭ vi, kaj restus el ili nur kelkaj
vunditoj, ĉi tiuj leviĝus ĉiu el sia
tendo kaj forbruligus ĉi tiun urbon
per fajro.
11 Kiam la militistaro de la Ĥaldeoj,
timante la militistaron de Faraono,
foriris de Jerusalem, 12 tiam Jere-
mia eliris el Jerusalem, por iri en
la landon de Benjamen, por ricevi
sian tiean heredaĵon inter la popolo.
13 Sed kiam li estis ĉe la Pordego
de Benjamen, tie estis la gardistestro,
kies nomo estis Jirija, filo de Ŝelemja,
filo de Ĥananja; li kaptis la profeton
Jeremia, dirante: Vi volas transkuri
al la Ĥaldeoj. 14 Jeremia diris: Tio
estas malvero, mi ne volas transkuri
al la Ĥaldeoj. Sed tiu ne aŭskultis
lin; kaj Jirija kaptis Jeremian kaj al-
kondukis lin al la eminentuloj. 15 La
eminentuloj ekkoleris kontraŭ Jere-
mia, kaj batis lin, kaj metis lin en
malliberejon, en la domo de la skrib-
isto Jonatan, ĉar tiun domon oni faris
malliberejo. 16 Post kiam Jeremia
venis en la malliberejon kaj en
karceron, kaj Jeremia estis sidinta
tie longan tempon, 17 la reĝo Cid-
kija sendis kaj prenis lin, kaj la
reĝo sekrete en sia domo demandis
lin, dirante: Ĉu estas ia vorto de la
Eternulo? Kaj Jeremia diris: Estas:
vi estos transdonita en la manon de
la reĝo de Babel. 18 Kaj Jeremia
diris al la reĝo Cidkija: Per kio mi
pekis antaŭ vi aŭ antaŭ viaj servantoj
aŭ antaŭ ĉi tiu popolo, ke vi metis
min en malliberejon? 19 Kaj kie
estas viaj profetoj, kiuj profetis al
vi, ke la reĝo de Babel ne venos
kontraŭ vin kaj kontraŭ ĉi tiun
landon? 20 Nun aŭskultu, mia

sinjoro, ho reĝo, mia petego falu
antaŭ vi: ne revenigu min en la
domon de la skribisto Jonatan, mi ne
mortu tie. 21 Tiam la reĝo Cidkija
ordonis, ke oni tenu Jeremian sur la
korto de la malliberejo; kaj oni
donadis al li bulon da pano ĉiutage
el la strato de la bakistoj, ĝis konsum-
iĝis la tuta pano en la urbo. Tia-
maniere Jeremia restis sur la korto
de la malliberejo.

38 ŜEFATJA, filo de Matan,
Gedalja, filo de Paŝĥur, Juĥal,
filo de Ŝelemja, kaj Paŝĥur,
filo de Malkija, aŭdis la vortojn, kiujn
Jeremia parolis al la tuta popolo,
dirante: 2 Tiele diras la Eternulo:
Kiu restos en ĉi tiu urbo, tiu mortos
de glavo, de malsato, aŭ de pesto;
sed kiu eliros al la Ĥaldeoj, tiu restos
vivanta, lia animo estos lia akiro,
kaj li vivos. 3 Tiele diras la Etern-
ulo: Ĉi tiu urbo estos transdonita en
la manojn de la militistaro de la reĝo
de Babel, kaj li venkoprenos ĝin.
4 Tiam la eminentuloj diris al la
reĝo: Oni devas mortigi ĉi tiun
homon, ĉar li senfortigas la manojn
de la militistoj, kiuj restis en ĉi tiu
urbo, kaj la manojn de la tuta popolo,
parolante al ili tiajn vortojn; ĉar ĉi
tiu homo deziras al ĉi tiu popolo ne
pacon, sed nur malbonon. 5 Kaj
la reĝo Cidkija diris: Jen li estas en
viaj manoj, ĉar la reĝo nenion povas
fari kontraŭ via volo. 6 Tiam ili
prenis Jeremian, kaj ĵetis lin en la
kavon de Malkija, filo de la reĝo, kiu
troviĝis sur la korto de la malliberejo,
kaj oni mallevis Jeremian per ŝnuroj;
en la kavo ne estis akvo, sed nur
ŝlimo, kaj Jeremia eniĝis en la
ŝlimon. 7 Kaj Ebed-Meleĥ, Etiopo,
eŭnuko, kiu estis en la domo de la
reĝo, aŭdis, ke oni ĵetis Jeremian
en la kavon; la reĝo tiam sidis ĉe
la Pordego de Benjamen. 8 Tiam
Ebed-Meleĥ eliris el la domo de la
reĝo, kaj ekparolis al la reĝo, dirante:
9 Mia sinjoro, ho reĝo! malbone agis
tiuj homoj, ke ili tion faris al la profeto
Jeremia, ke ili ĵetis lin en la kavon:
li mortos tie de malsato, ĉar jam ne
ekzistas pano en la urbo. 10 Tiam
la reĝo ordonis al la Etiopo Ebed-
Meleĥ, dirante: Prenu kun vi de ĉi
tie tridek homojn, kaj eltiru la
profeton Jeremia el la kavo, antaŭ
ol li mortos. 11 Kaj Ebed-Meleĥ
prenis kun si la homojn kaj iris en la
domon de la reĝo sub la trezorejon,
kaj prenis de tie malnovajn kaj el-
uzitajn ĉifonojn kaj mallevis ilin per
ŝnuroj al Jeremia en la kavon.
12 Kaj la Etiopo Ebed-Meleĥ diris al
Jeremia: Metu la eluzitajn ĉifonojn
sub viajn akselojn sub la ŝnurojn;
kaj Jeremia tiel faris. 13 Kaj oni
ektiris Jeremian per la ŝnuroj kaj
eltiris lin el la kavo; kaj Jeremia
restis sur la korto de la malliberejo.
14 Kaj la reĝo Cidkija sendis, kaj
venigis la profeton Jeremia al si,
al la tria enirejo de la domo de la
Eternulo; kaj la reĝo diris al Jeremia:
Mi demandos de vi ion, kaŝu antaŭ
mi nenion. 15 Kaj Jeremia diris al
Cidkija: Se mi diros al vi, vi ja mort-
igos min; kaj se mi donos al vi kon-
silon, vi ja ne obeos min. 16 Tiam la
reĝo Cidkija sekrete ĵuris al Jeremia,
dirante: Mi ĵuras per la Eternulo, kiu
kreis al ni ĉi tiun animon, ke mi ne
mortigos vin, kaj ne transdonos vin
en la manojn de tiuj homoj, kiuj celas
vian morton. 17 Kaj Jeremia diris
al Cidkija: Tiele diras la Eternulo,
Dio Cebaot, Dio de Izrael: Se vi
eliros al la eminentuloj de la reĝo de
Babel, via animo restos vivanta, kaj
ĉi tiu urbo ne estos forbruligita per
fajro, kaj vi kaj via domo vivos;
18 sed se vi ne eliros al la eminentuloj
de la reĝo de Babel, tiam ĉi tiu urbo
estos transdonita en la manojn de la
Ĥaldeoj, kaj ili forbruligos ĝin per
fajro, kaj vi ne saviĝos el iliaj manoj.
19 Kaj la reĝo Cidkija diris al
Jeremia: Mi timas la Judojn, kiuj
transkuris al la Ĥaldeoj, ke oni ne
transdonu min en iliajn manojn, por
ke ili mokturmentu min. 20 Tiam
Jeremia diris: Oni ne transdonos
vin; aŭskultu la voĉon de la Eternulo
pri tio, kion mi diras al vi; tiam
estos bone al vi, kaj via animo restos
vivanta. 21 Sed se vi ne volos
eliri, en tia okazo jen estas tio, kion
la Eternulo vidigis al mi: 22 Jen
ĉiuj virinoj, kiuj restis en la domo
de la reĝo de Judujo, estos elkonduk-
itaj al la eminentuloj de la reĝo de
Babel, kaj ili diros: Viaj konsolantoj
forlogis vin kaj superfortis vin; viaj
piedoj enprofundiĝis en koton, kaj
tiuj foriĝis de vi. 23 Kaj ĉiujn
viajn edzinojn kaj viajn filojn oni
forkondukos al la Ĥaldeoj, kaj vi ne

saviĝos el iliaj manoj ; vi estos kaptita
en la manojn de la reĝo de Babel, kaj
ĉi tiu urbo estos forbruligita per
fajro. 24 Kaj Cidkija diris al Jere-
mia : Neniu devas scii tiujn vortojn,
alie vi mortos. 25 Se la eminent-
uloj aŭdos, ke mi parolis kun vi,
kaj ili venos al vi, kaj diros al vi :
Sciigu al ni, kion vi diris al la reĝo,
ne kaŝu antaŭ ni, por ke ni ne
mortigu vin, kaj kion la reĝo diris al
vi : 26 tiam respondu al ili : Mi
humile petegis la reĝon, ke li ne
revenigu min en la domon de Jonatan,
mi ne mortu tie. 27 Kaj venis ĉiuj
eminentuloj al Jeremia kaj demandis
lin, kaj li respondis al ili konforme
al ĉiuj vortoj, kiujn ordonis la reĝo ;
kaj ili silente foriris de li, ĉar
ili nenion eksciis. 28 Kaj Jeremia
restis sur la korto de la malliberejo
ĝis la tago, en kiu Jerusalem estis
venkoprenita ; kaj li tie estis, kiam
Jerusalem estis venkoprenita.

39 EN la naŭa jaro de Cid-
kija, reĝo de Judujo, en la
deka monato, venis Nebukad-
necar, reĝo de Babel, kun sia tuta
militistaro al Jerusalem, kaj eksieĝis
ĝin. 2 En la dek-unua jaro de
Cidkija, en la kvara monato, en la
naŭa tago de la monato, oni faris
enrompon en la urbon. 3 Kaj eniris
ĉiuj eminentuloj de la reĝo de Babel,
kaj haltis ĉe la Meza Pordego :
Nergal-Ŝarecer, Samgar-Nebu, Sar-
seĥim Rab-saris, Nergal-Ŝarecer Rab-
mag, kaj ĉiuj ceteraj eminentuloj de
la reĝo de Babel. 4 Kiam ilin ek-
vidis Cidkija, reĝo de Judujo, kaj
ĉiuj militistoj, ili forkuris, kaj eliris
en la nokto el la urbo tra la ĝardeno
de la reĝo, tra la pordego inter la du
muregoj, kaj ili iris sur la vojon, kiu
kondukas al la stepo. 5 Sed la
Ĥaldea militistaro postkuris ilin, kaj
atingis Cidkijan sur la stepo de
Jeriĥo kaj kaptis lin, kaj alkondukis
lin al Nebukadnecar, reĝo de Babel,
en Riblan, en la lando Ĥamat, kaj ĉi
tiu eldiris verdikton kontraŭ li.
6 Kaj la reĝo de Babel buĉis la filojn
de Cidkija en Ribla antaŭ liaj okuloj,
kaj ĉiujn eminentulojn de Judujo la
reĝo de Babel buĉis. 7 Kaj la
okulojn de Cidkija li blindigis, kaj li
ligis lin per katenoj, por forkonduki
lin en Babelon. 8 Kaj la domon de
la reĝo kaj la domojn de la popolo la
Ĥaldeoj forbruligis per fajro, kaj la
muregojn de Jerusalem ili detruis.
9 Kaj la ceteran popolon, kiu restis
en la urbo, kaj la transkurintojn, kiuj
transkuris al li, kaj la tutan reston
de la popolo Nebuzaradan, estro de
la korpogardistoj, forkondukis en
Babelon. 10 Sed la malriĉulojn el
la popolo, kiuj nenion havis, Nebu-
zaradan, estro de la korpogardistoj,
restigis en la lando Juda kaj donis al
ili tiam vinberĝardenojn kaj kampojn.
11 Sed pri Jeremia Nebukadnecar,
reĝo de Babel, ordonis al Nebu-
zaradan, la estro de la korpogardistoj,
jene : 12 Prenu lin, kaj atentu pri
li, kaj faru al li nenion malbonan,
sed agu kun li nur tiel, kiel li diros
al vi. 13 Kaj sendis Nebuzaradan,
estro de la korpogardistoj, kaj Nebu-
ŝazban Rab - saris, kaj Nergal-
Ŝarecer Rab-mag, kaj ĉiuj estroj de
la reĝo de Babel ; 14 ili sendis, kaj
prenis Jeremian el la korto de la
malliberejo, kaj transdonis lin al
Gedalja, filo de Aĥikam, filo de
Ŝafan, ke li konduku lin en sian
domon ; kaj li ekvivis inter la popolo.
15 Kaj al Jeremia aperis jena vorto
de la Eternulo, kiam li estis ankoraŭ
tenata sur la korto de la malliberejo :
16 Iru kaj diru al la Etiopo Ebed-
Meleĥ jene : Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael : Jen Mi
plenumos Miajn vortojn pri ĉi tiu
urbo al malbono, ne al bono, kaj ili
plenumiĝos antaŭ via vizaĝo en tiu
tempo. 17 Sed vin Mi savos en tiu
tempo, diras la Eternulo, kaj vi ne
estos transdonita en la manojn de
tiuj homoj, kiujn vi timas. 18 Ĉar
Mi forsavos vin, kaj vi ne falos de
glavo, kaj via animo estos via akiro ;
ĉar vi fidis Min, diras la Eternulo.

40 JEN estas la vorto, kiu
aperis al Jeremia de la
Eternulo, post kiam Nebu-
zaradan, estro de la korpogardistoj,
forliberigis lin el Rama, kiam li
prenis lin, ligitan per ĉenoj, inter ĉiuj
kaptitoj de Jerusalem kaj Judujo,
forkondukataj en Babelon. 2 Kaj
la estro de la korpogardistoj prenis
Jeremian, kaj diris al li : La Eternulo,
via Dio, eldiris ĉi tiun malfeliĉon
kontraŭ ĉi tiu loko ; 3 kaj la Etern-
ulo tion venigis, kaj faris, kiel Li diris,
ĉar vi pekis antaŭ la Eternulo kaj

ne aŭskultis Lian voĉon; pro tio
fariĝis al vi tia afero. 4 Kaj nun
jen hodiaŭ mi liberigis vin de la
katenoj, kiuj estis sur viaj manoj;
se plaĉas al vi iri kun mi en Babelon,
iru, kaj mi zorgos pri vi; se ne plaĉas
al vi iri kun mi en Babelon, ne faru
tion; vidu, la tuta lando estas antaŭ
vi; kien plaĉas al vi iri, tien iru.
5 (Dum li ankoraŭ ne foriris,) Iru al
Gedalja, filo de Aĥikam, filo de Ŝafan,
kiun la reĝo de Babel starigis kiel
estron super la urboj de Judujo, kaj
restu kun li inter la popolo; aŭ kien
plaĉas al vi iri, tien iru. Kaj la estro
de la korpogardistoj donis al li manĝ-
aĵon kaj donacon kaj forliberigis lin.
6 Kaj Jeremia venis al Gedalja, filo
de Aĥikam, en Micpan, kaj ekloĝis
kun li inter la popolo, kiu restis en
la lando.

7 Kiam ĉiuj militestroj, kiuj estis
sur la kampo, ili kaj iliaj homoj,
aŭdis, ke la reĝo de Babel starigis
Gedaljan, filon de Aĥikam, kiel estron
de la lando, kaj ke li metis sub lian
regadon la virojn, virinojn, infanojn,
kaj malriĉulojn de la lando, kiuj
ne estis transloĝigitaj en Babelon,
8 tiam ili venis al Gedalja en
Micpan: Iŝmael, filo de Netanja,
Joĥanan kaj Jonatan, filoj de Kareaĥ,
Seraja, filo de Tanĥumet, la filoj de
Efaj, Netofaano, kaj Jezanja, filo de
Maaĥatano, ili kaj iliaj homoj. 9 Kaj
Gedalja, filo de Aĥikam, filo de
Ŝafan, ĵuris al ili kaj al iliaj homoj,
dirante: Ne timu servi al la Ĥaldeoj,
restu en la lando kaj servu al la reĝo
de Babel, kaj tiam estos al vi bone.
10 Mi restas en Micpa, por ke mi
povu stariĝi antaŭ la vizaĝo de la
Ĥaldeoj, kiuj venos al ni; sed vi
enkolektu vinon kaj somerajn fruktojn
kaj oleon kaj metu en viajn vazojn,
kaj restu en viaj urboj, kiujn vi
okupis. 11 Ankaŭ ĉiuj Judoj, kiuj
estis ĉe la Moabidoj, ĉe la Amonidoj,
ĉe la Edomidoj, kaj en ĉiuj landoj,
aŭdis, ke la reĝo de Babel restigis
parton de la Judoj, kaj ke li starigis
kiel reganton super ili Gedaljan,
filon de Aĥikam, filo de Ŝafan.
12 Kaj ĉiuj tiuj Judoj revenis de
ĉiuj lokoj, kien ili estis dispelitaj,
kaj venis en la landon Judan al
Gedalja en Micpan, kaj ili enkolektis
tre multe da vino kaj da someraj
fruktoj.
13 Sed Joĥanan, filo de Kareaĥ,
kaj ĉiuj militestroj, kiuj estis sur la
kampo, venis al Gedalja en Micpan.
14 Kaj ili diris al li: Ĉu vi scias, ke
Baalis, reĝo de la Amonidoj, sendis
Iŝmaelon, filon de Netanja, por ke li
mortigu vin? Sed Gedalja, filo de
Aĥikam, ne kredis al ili. 15 Tiam
Joĥanan, filo de Kareaĥ, diris sekrete
al Gedalja en Micpa jene: Permesu,
ke mi iru kaj mortigu Iŝmaelon, filon
de Netanja, kaj neniu tion scios; kial
li vin mortigu, ke ĉiuj Judoj, kiuj
kolektiĝis al vi, diskuru, kaj la restaĵo
de la Judoj pereu? 16 Sed Gedalja,
filo de Aĥikam, diris al Joĥanan, filo
de Kareaĥ: Ne faru tion, ĉar malveron
vi parolas pri Iŝmael.

41 EN la sepa monato Iŝmael,
filo de Netanja, filo de Eli-
ŝama, el la reĝa idaro, unu
el la eminentuloj de la reĝo, kaj kun
li dek viroj, venis al Gedalja, filo de
Aĥikam, en Micpan, kaj ili kune tie
manĝis en Micpa. 2 Kaj leviĝis
Iŝmael, filo de Netanja, kaj la dek
viroj, kiuj estis kun li, kaj frapis
Gedaljan, filon de Aĥikam, filo de
Ŝafan, per glavo, kaj mortigis lin,
kiun la reĝo de Babel starigis kiel
reganton super la lando. 3 Kaj
ĉiujn Judojn, kiuj estis kun li, Gedalja,
en Micpa, kaj la Ĥaldeojn, kiuj tie
troviĝis, la militistojn, Iŝmael mort-
igis. 4 En la dua tago post la
mortigo de Gedalja, kiam neniu
ankoraŭ sciis pri tio, 5 venis viroj
el Ŝeĥem, el Ŝilo, kaj el Samario,
okdek homoj, kun razitaj barboj kaj
disŝiritaj vestoj, kun tranĉoj sur la
korpo, kaj en iliaj manoj estis
donacoj kaj olibano, por alporti ilin
en la domon de la Eternulo. 6 Kaj
Iŝmael, filo de Netanja, eliris al ili
renkonte el Micpa, irante kaj plorante;
kaj kiam li atingis ilin, li diris al ili:
Iru al Gedalja, filo de Aĥikam.
7 Sed kiam ili venis en la mezon de
la urbo, Iŝmael, filo de Netanja, kune
kun la homoj, kiuj estis kun li, buĉis
ilin kaj ĵetis en kavon. 8 Tamen
troviĝis inter ili dek homoj, kiuj diris
al Iŝmael: Ne mortigu nin, ĉar ni
havas sur la kampo abundajn proviz-
ojn da tritiko, hordeo, oleo, kaj
mielo. Kaj li haltis, kaj ne mortigis
ilin kune kun iliaj fratoj. 9 La kavo,
en kiun Iŝmael ĵetis ĉiujn kadavrojn
de la homoj, kiujn li mortigis sam-

tempe kiel Gedaljan, estis tiu, kiun
faris la reĝo Asa kontraŭ Baaŝa,
reĝo de Izrael; ĝin Iŝmael, filo
de Netanja, plenigis per mortigitoj.
10 Kaj Iŝmael kaptis la tutan rest-
aĵon de la popolo, kiu estis en Micpa,
la reĝidinojn, kaj la tutan popolon,
kiu restis en Micpa, kaj super kiu
Nebuzaradan, la estro de la korpo-
gardistoj, estrigis Gedaljan, filon de
Aĥikam; ilin kaptis Iŝmael, filo de
Netanja, kaj li pretiĝis, por transiri
al la Amonidoj.
11 Sed Joĥanan, filo de Kareaĥ,
kaj ĉiuj militestroj, kiuj estis kun li,
aŭdis pri la tuta malbono, kiun faris
Iŝmael, filo de Netanja; 12 kaj ili
prenis ĉiujn virojn, kaj iris, por batali
kontraŭ Iŝmael, filo de Netanja; kaj
ili trovis lin ĉe la granda akvo, kiu
estas en Gibeon. 13 Kiam la tuta
popolo, kiu estis ĉe Iŝmael, ekvidis
Joĥananon, filon de Kareaĥ, kaj ĉiujn
militestrojn, kiuj estis kun li, ĝi ek-
ĝojis. 14 Kaj la tuta popolo, kiun
Iŝmael forkondukis el Micpa, deturnis
sin, kaj iris al Joĥanan, filo de
Kareaĥ. 15 Sed Iŝmael, filo de
Netanja, forkuris de Joĥanan kun
ok homoj kaj iris al la Amonidoj.
16 Joĥanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj
militestroj, kiuj estis kun li, prenis
la tutan restaĵon de la popolo, kiun
li revenigis de Iŝmael, filo de Netanja,
el Micpa, post kiam ĉi tiu mortigis
Gedaljan, filon de Aĥikam: virojn,
militistojn, virinojn, infanojn, kaj
eŭnukojn, kiujn li revenigis el Gibeon.
17 Kaj ili iris kaj haltis ĉe la
gastejo Kimham, apud Bet-Leĥem,
por direkti sin al Egiptujo, 18 for
de la Ĥaldeoj; ĉar ili timis ilin pro
tio, ke Iŝmael, filo de Netanja,
mortigis Gedaljan, filon de Aĥikam,
kiun la reĝo de Babel estrigis super
la lando.

42 KAJ aliris ĉiuj militestroj,
kaj Joĥanan, filo de Kareaĥ,
kaj Jezanja, filo de Hoŝaja,
kaj la tuta popolo, de la malgrandaj
ĝis la grandaj, 2 kaj diris al la
profeto Jeremia: Ni humile petegas
vin, preĝu por ni al la Eternulo, via
Dio, por ĉi tiu tuta restaĵo; ĉar el
multaj ni restis malmultaj, kiel viaj
okuloj nin vidas. 3 Kaj la Eternulo,
via Dio, sciigu al ni la vojon, kiun ni
devas iri, kaj kion ni devas fari.
4 Kaj la profeto Jeremia diris al ili:
Mi aŭdis; jen mi preĝos al la Eternulo,
via Dio, konforme al viaj vortoj, kaj
ĉion, kion la Eternulo respondos al
vi, mi raportos al vi; mi nenion kaŝos
antaŭ vi. 5 Kaj ili diris al Jeremia:
La Eternulo estu inter ni atestanto
vera kaj fidela, ke ni agos konforme
al ĉio, kun kio la Eternulo, via Dio,
sendos vin al ni; 6 ĉu estos bone,
ĉu estos malbone, ni aŭskultos la
voĉon de la Eternulo, nia Dio, al kiu
ni vin sendas, por ke estu al ni bone,
se ni aŭskultos la voĉon de la Etern-
ulo, nia Dio.
7 Post dek tagoj aperis la vorto de la
Eternulo al Jeremia; 8 kaj li vokis
Joĥananon, filon de Kareaĥ, kaj ĉiujn
militestrojn, kiuj estis kun li, kaj la
tutan popolon, de la malgrandaj ĝis
la grandaj, 9 kaj diris al ili: Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael, al
kiu vi min sendis, por faligi vian
petegon antaŭ Li: 10 Se vi restos
en ĉi tiu lando, Mi vin aranĝos kaj ne
ruinigos, Mi vin plantos kaj ne el-
radikigos; ĉar Mi pentas pri la mal-
bono, kiun Mi faris al vi. 11 Ne
timu la reĝon de Babel, kiun vi nun
timas; ne timu lin, diras la Eternulo,
ĉar Mi estas kun vi, por helpi vin kaj
por savi vin el lia mano. 12 Mi estos
favorkora al vi, ke li vin kompatu
kaj vin loĝigu sur via tero. 13 Sed
se vi diros: Ni ne volas loĝi en ĉi tiu
lando, kaj vi ne obeos la voĉon de la
Eternulo, via Dio, 14 dirante: Ne,
ni iros en la landon Egiptan, kie ni ne
vidos militon kaj ne aŭdos sonon de
trumpeto kaj ne malsatos koncerne
panon, kaj tie ni restos: 15 tiam
aŭskultu la vorton de la Eternulo,
ho restaĵo de Jehuda: tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael: Se
vi turnos vian vizaĝon, por iri en
Egiptujon, kaj vi iros, por tie ekloĝi:
16 tiam la glavo, kiun vi timas,
atingos vin tie, en la lando Egipta,
kaj la malsato, pri kiu vi zorgas,
persekutos vin tie en Egiptujo, kaj
tie vi mortos. 17 Tiamaniere ĉiuj
homoj, kiuj turnis sian vizaĝon, por iri
en Egiptujon, por tie ekloĝi, mortos de
glavo, de malsato, kaj de pesto, kaj
neniu el ili restos, nek forsaviĝos
de la malbono, kiun Mi venigos sur
ilin. 18 Ĉar tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Kiel elverŝ-
iĝis Mia kolero kaj indigno sur la
loĝantojn de Jerusalem, tiel Mia

kolero elverŝiĝos sur vin, kiam vi
venos en Egiptujon, kaj vi fariĝos
objekto de ĵuro, de teruro, de mal-
beno, kaj de honto, kaj vi ne plu vidos
ĉi tiun lokon. 19 Pri vi, ho restaĵo
de Jehuda, la Eternulo parolis: Ne
iru en Egiptujon; sciu, ke Mi avertis
vin hodiaŭ. 20 Vi fariĝis kulpaj
kontraŭ viaj propraj animoj; ĉar vi
sendis min al la Eternulo, via Dio,
dirante: Preĝu por ni al la Eternulo,
nia Dio, kaj ĉion, kion diros la
Eternulo, nia Dio, sciigu al ni, por
ke ni tion faru. 21 Kaj mi sciigis
al vi hodiaŭ, sed vi ne aŭskultis la
voĉon de la Eternulo, via Dio, nek
ĉion, kun kio Li sendis min al vi;
22 sciu do, ke vi mortos de glavo, de
malsato, kaj de pesto, sur la loko,
kien vi volas iri, por tie eksloĝi.

43 KIAM Jeremia finis antaŭ la
tuta popolo la raportadon pri
ĉiuj vortoj de la Eternulo,
ilia Dio, pri ĉiuj vortoj, kun kiuj la
Eternulo, ilia Dio, sendis lin al ili,
2 tiam Azarja, filo de Hoŝaja, kaj
Johanan, filo de Kareaĥ, kaj ĉiuj
malhumilaj homoj diris al Jeremia:
Malveron vi parolas; la Eternulo, nia
Dio, ne sendis vin, por diri: Ne iru
en Egiptujon, por tie eksloĝi; 3 sed
nur Baruĥ, filo de Nerija, instigas
vin kontraŭ ni, por transdoni nin en
la manojn de la Ĥaldeoj, por ke ili
mortigu nin aŭ transloĝigu nin en
Babelon. 4 Tiamaniere Johanan, filo
de Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj, kaj
la tuta popolo, ne obeis la voĉon
de la Eternulo, por resti en la
lando Juda. 5 Kaj Johanan, filo de
Kareaĥ, kaj ĉiuj militestroj prenis la
tutan restaĵon de la Judoj, kiuj revenis
el ĉiuj nacioj, kien ili estis dispelitaj,
por loĝi en la lando Juda: 6 la
virojn, la virinojn, la infanojn, la
reĝidinojn, kaj ĉiujn, kiujn Nebu-
zaradan, estro de la korpogardistoj,
restigis kun Gedalja, filo de Aĥikam,
filo de Ŝafan, kaj la profeton Jeremia,
kaj Baruĥon, filon de Nerija. 7 Kaj
ili iris en la landon Egiptan, ne
obeante la voĉon de la Eternulo, kaj
venis ĝis Taĥpanĥes. 8 Kaj aperis
vorto de la Eternulo al Jeremia en
Taĥpanĥes, dirante: 9 Prenu en
vian manon grandajn ŝtonojn, kaj
antaŭ la okuloj de la Judaj viroj kaŝu
ilin en la kalko en la brikfarejo, kiu
troviĝas ĉe la enirejo de la domo
de Faraono en Taĥpanĥes; 10 kaj
diru al ili: Tiele diras la Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael: Jen Mi sendos,
kaj venigos Nebukadnecaron, reĝon
de Babel, Mian servanton, kaj Mi
starigos lian tronon supre de ĉi tiuj
ŝtonoj, kiujn Mi kaŝis, kaj li starigos
sur ili sian tendon. 11 Kaj li venos,
kaj frapos la landon Egiptan: kiu
estas destinita al la morto, tiu ricevos
la morton; kiu estas destinita al
kaptiteco, tiu iros en kaptitecon; kaj
kiu estas destinita al glavo, tiun trafos
glavo. 12 Kaj Mi ekbruligos fajron
en la domoj de la dioj de Egiptujo,
kaj ĝi bruligos ilin kaj forkaptos.
Kaj li ĉirkaŭkovros sin per la ĥavo
de la lando Egipta, kiel paŝtisto
kovras sin per sia vesto, kaj li eliros
el tie bonstate. 13 Kaj li rompos la
statuojn de la templo de la suno en
la lando Egipta, kaj la domojn de
la dioj de Egiptujo li forbruligos per
fajro.

44 JEN estas la vorto, kiu aperis
al Jeremia pri ĉiuj Judoj, kiuj
loĝas en la lando Egipta,
kiuj loĝas en Migdol, en Taĥpanĥes,
en Nof, kaj en la lando Patros:
2 Tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: Vi vidis la tutan mal-
bonon, kiun Mi venigis sur Jeru-
salemon kaj sur ĉiujn urbojn de
Judujo; jen ili estas nun dezertaj,
kaj neniu loĝas en ili, 3 pro iliaj
malbonagoj, kiujn ili faris, kolerigante
Min, irante incensi kaj servi al aliaj
dioj, kiujn ne konis ili, nek vi, nek
viaj patroj. 4 Mi sendis al vi ĉiujn
Miajn servantojn, la profetojn, Mi
konstante sendadis, dirante: Ne faru
tiun abomenindan aferon, kiun Mi
malamas. 5 Sed ili ne obeis, kaj
ne alklinis sian orelon, por deturni
sin de siaj malbonagoj, por ne incensi
al aliaj dioj. 6 Pro tio elverŝiĝis
Mia indigno kaj kolero, kaj ĝi ek-
brulis en la urboj de Judujo kaj sur la
stratoj de Jerusalem, kaj ili ruiniĝis
kaj dezertiĝis, kiel oni nun vidas.
7 Kaj nun tiele diras la Eternulo,
Dio Cebaot, Dio de Izrael: Kial vi
faras grandan malbonon al viaj
propraj animoj, por ke ekstermiĝu
ĉe vi viroj kaj virinoj, infanoj kaj
suĉinfanoj en Judujo, por ke neniu
restu ĉe vi? 8 Kial vi kolerigas
Min per la faroj de viaj manoj, incens-

ante al aliaj dioj en la lando Egipta,
kien vi venis, por tie loĝi, por ke
vi ekstermiĝu kaj por ke vi fariĝu
objekto de malbeno kaj de honto
inter ĉiuj nacioj de la tero ? 9 Ĉu vi
forgesis la malbonaĵojn de viaj patroj
kaj la malbonaĵojn de la reĝoj de
Judujo, la malbonaĵojn de iliaj
edzinoj, viajn malbonaĵojn, kaj la
malbonaĵojn de viaj edzinoj, kiujn ili
faris en la lando Juda kaj sur la
stratoj de Jerusalem ? 10 Ili ne
humiliĝis ĝis la nuna tago, ili ne
timas kaj ne agas laŭ Mia instruo kaj
laŭ Miaj leĝoj, kiujn Mi donis al vi kaj
al viaj patroj. 11 Tial tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael : Jen
Mi turnos Mian vizaĝon kontraŭ vin
por malfeliĉo kaj por ekstermi la
tutan Judujon. 12 Kaj Mi prenos la
restaĵon de la Judoj, kiuj turnis sian
vizaĝon, por iri en la landon Egiptan,
por tie eklogi, kaj ili ĉiuj ekstermiĝos
en la lando Egipta ; ili falos de glavo,
de malsato ili ekstermiĝos, de la
malgrandaj ĝis la grandaj ; de glavo
kaj de malsato ili mortos, kaj ili
fariĝos objekto de ĵuro, de teruro, de
malbeno, kaj de honto. 13 Kaj Mi
punos tiujn, kiuj loĝas en la lando
Egipta, kiel Mi punis Jerusalemon,
per glavo, per malsato, kaj per pesto.
14 Kaj neniu saviĝos nek restos el
la restaĵo de la Judoj, kiuj venis en
la landon Egiptan, por loĝi tie kelk-
tempe kaj por poste reiri en la landon
Judan, kien ili sopiras per sia animo
reveni kaj tie loĝi ; ili ne revenos,
krom tiuj, kiuj forkuros.

15 Tiam respondis al Jeremia ĉiuj
viroj, kiuj sciis, ke iliaj edzinoj
incensas al aliaj dioj, kaj ĉiuj virinoj,
kiuj staris en granda amaso, kaj la
tuta popolo, kiu loĝis en la lando
Egipta, en Patros ; ili diris : 16 Tion,
kion vi diris al ni en la nomo de la
Eternulo, ni ne obeos al vi ; 17 sed
ni faros ĉion laŭ la vortoj, kiuj eliras
el nia buŝo, ni incensos al la reĝino
de la ĉielo, ni verŝos al ŝi verŝoferojn,
kiel faris ni kaj niaj patroj, niaj reĝoj
kaj niaj eminentuloj, en la urboj de
Judujo kaj sur la stratoj de Jeru-
salem ; tiam ni havis abundan panon,
kaj estis al ni bone, kaj malbonon
ni ne vidis. 18 Sed de tiu tempo,
kiam ni ĉesis incensi al la reĝino de
la ĉielo kaj verŝi al ŝi verŝoferojn,
ĉio mankas al ni, kaj ni pereas de
glavo kaj de malsato. 19 Kaj kiam
ni incensas al la reĝino de la ĉielo
kaj verŝas al ŝi verŝoferojn, ĉu sen la
scio de niaj edzoj ni faras al ŝi kukojn
kun ŝia bildo kaj verŝas al ŝi verŝ-
oferojn ? 20 Tiam Jeremia diris al
la tuta popolo, pri la viroj kaj virinoj,
kaj pri ĉiuj el la popolo, kiuj respond-
is al li : 21 Ĝuste tiun incensadon,
kiun vi faradis en la urboj de Judujo
kaj sur la stratoj de Jerusalem, vi kaj
viaj patroj, viaj reĝoj kaj viaj eminent-
uloj kaj la popolo de la lando—ĝuste
tion la Eternulo ja rememoris, kaj
ĝi atingis Lian koron. 22 Kaj la
Eternulo ne plu povis toleri viajn
malbonajn agojn, la abomenindaĵojn,
kiujn vi faris ; tial via lando fariĝis
dezerto, objekto de teruro kaj de
malbeno, kaj neniu loĝas en ĝi, kiel
oni nun vidas. 23 Pro tio, ke vi
incensadis kaj pekadis antaŭ la
Eternulo kaj ne obeis la voĉon de la
Eternulo kaj ne agadis laŭ Lia instruo,
laŭ Liaj leĝoj kaj ordonoj—pro tio
trafis vin tiu malbono, kiel vi nun
vidas.

24 Kaj Jeremia diris al la tuta
popolo kaj al ĉiuj virinoj : Aŭskultu la
vorton de la Eternulo, ĉiuj Judoj, kiuj
estas en la lando Egipta ! 25 Tiele
diras la Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael : Vi kaj viaj edzinoj parolis
per via buŝo kaj plenumis per viaj
manoj tion, kion vi diris : Ni plenumos
nian solenan promeson, kiun ni faris,
incensi al la reĝino de la ĉielo kaj
verŝi al ŝi verŝoferojn ; vi efektive
plenumas viajn promesojn, kaj faras,
kion vi promesis. 26 Tial aŭs-
kultu la vorton de la Eternulo, ĉiuj
Judoj, kiuj loĝas en la lando Egipta :
Jen Mi ĵuris per Mia granda nomo,
diras la Eternulo, ke la buŝo de neniu
Judo en la tuta lando Egipta plu vokos
Mian nomon, dirante : Kiel vivas la
Sinjoro, la Eternulo. 27 Jen Mi
viglos super ili por malbono, ne por
bono ; kaj ĉiuj Judoj, kiuj estas en la
lando Egipta, pereos de glavo kaj
de malsato, ĝis ili tute ekstermiĝos.
28 Nur malgranda nombro da homoj,
kiuj saviĝos de glavo, revenos el la
lando Egipta en la landon Judan ;
kaj la tuta restaĵo de la Judoj, kiuj
venis en la landon Egiptan, por tie
loĝi, ekscios, kies vorto plenumiĝas,
Mia aŭ ilia. 29 Kaj jen estas por vi
la pruvosigno, diras la Eternulo, ke

Mi punos vin sur ĉi tiu loko, por ke vi
sciu, ke plenumiĝos Miaj vortoj sur
vi por malbono: 30 tiele diras la
Eternulo: Jen Mi transdonos Fara-
onon Ĥofran, reĝon de Egiptujo, en
la manojn de liaj malamikoj, kaj en
la manojn de tiuj, kiuj celas lian
morton, kiel Mi transdonis Cidkijan,
reĝon de Judujo, en la manon de
Nebukadnecar, reĝo de Babel, lia
malamiko kaj celanto de lia morto.

45 JEN estas la vorto, kiun
la profeto Jeremia diris al
Baruĥ, filo de Nerija, kiam
ĉi tiu skribis tiujn vortojn en libron
sub diktado de Jeremia, en la
kvara jaro de Jehojakim, filo de
Joŝija, reĝo de Judujo: 2 Tiele
diras la Eternulo, Dio de Izrael, pri
vi, ho Baruĥ: 3 Vi diris: Ve al mi!
ĉar la Eternulo aldonis malĝojon al
mia suferado; mi laciĝis de mia
ĝemado, kaj mi ne trovas ripozon.
4 Tiele diru al li: Tiele diras la
Eternulo: Jen tion, kion Mi konstruis,
Mi detruas, kaj kion Mi plantis, tion
Mi elradikigas, ĉi tiun tutan Mian
landon; 5 kaj vi postulas por vi
grandaĵon! Ne postulu; ĉar jen Mi
venigos malbonon sur ĉiun karnon,
diras la Eternulo, sed al vi Mi donos
vian animon kiel akiron sur ĉiuj lokoj,
kien vi iros.

46 JEN estas la vorto de la
Eternulo, kiu aperis al la
profeto Jeremia pri la nacioj:
2 Pri Egiptujo, pri la militistaro de
Faraono Neĥo, reĝo de Egiptujo, kiu
estis ĉe la rivero Eŭfrato en Kar-
kemiŝ, kaj kiun venkobatis Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, en la kvara
jaro de Jehojakim, filo de Joŝija,
reĝo de Judujo:
3 Pretigu ŝildon kaj kirason, kaj
iru en batalon. 4 Jungu la ĉevalojn
kaj surĉevaligu la rajdistojn, stariĝu
en kaskoj, akrigu la lancojn, surmetu
sur vin armaĵojn. 5 Kial Mi vidas,
ke ili ektimis kaj kuras malantaŭen?
iliaj herooj estas frapitaj, kaj for-
kuras rapide, ne deturnante sin;
teruro estas ĉirkaŭe, diras la Eternulo.
6 Ne forkuros la rapidpiedulo, ne
forsaviĝos la heroo; norde, ĉe la
rivero Eŭfrato, ili falpuŝiĝos kaj
falos. 7 Kiu estas tiu, kiu leviĝas
kiel Nilo kaj kies akvo ondiĝas kiel
torentoj? 8 Egiptujo leviĝas kiel
Nilo, kaj kiel torentoj, en kiuj ondiĝas
la akvo; kaj ĝi diras: Leviĝante, mi
kovros la teron, mi pereigos urbon
kun ĝiaj loĝantoj. 9 Leviĝu sur la
ĉevalojn, kaj kuru rapide sur la
ĉaroj; eliru la herooj, la Etiopoj kaj
la Putidoj, tenantaj ŝildon, kaj la
Ludidoj, tenantaj kaj streĉantaj
pafarkon. 10 Kaj tiu tago estos
ĉe la Sinjoro, la Eternulo Cebaot,
tago de venĝo, por venĝi al Liaj
malamikoj; kaj la glavo manĝegos
kaj satiĝos kaj ebriiĝos de ilia sango;
ĉar buĉofero estos al la Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, en la lando norda,
ĉe la rivero Eŭfrato. 11 Iru en
Gileadon kaj prenu balzamon, ho
virga filino de Egiptujo; vane vi
multigas la kuracilojn; ne ekzistas
por vi resaniĝo. 12 La nacioj aŭdis
vian malhonoron, kaj via plorado
plenigis la teron; ĉar fortulo falpuŝ-
iĝis kontraŭ fortulo, kaj ambaŭ kune
falis.
13 Jen estas la vorto, kiun la Etern-
ulo diris al la profeto Jeremia pri la
veno de Nebukadnecar, reĝo de
Babel, por frapi la landon Egiptan:
14 Sciigu en Egiptujo, proklamu en
Migdol, proklamu en Nof kaj en Taĥ-
panĥes, diru: Stariĝu kaj pretiĝu,
ĉar la glavo ekstermas vian ĉirkaŭ-
aĵon. 15 Kial estas forpuŝita via
fortulo, ne povis stari? ĉar la Etern-
ulo lin renversis. 16 Li multigis la
falpuŝiĝantojn; falis unu sur la alian;
kaj ili diras: Leviĝu, ni reiru al nia
popolo kaj al la lando de nia naskiĝo,
for de la glavo de la tirano. 17 Oni
kriis tie: Faraono, reĝo de Egiptujo,
estas nur bruo; li preterlasis la difin-
itan tempon. 18 Kiel Mi vivas,
diras la Reĝo, kies nomo estas
Eternulo Cebaot, li venos kiel Tabor
inter la montoj kaj kiel Karmel ĉe
la maro. 19 Pretigu al vi ĉion, kio
estas necesa por elmigro, ho loĝant-
ino, filino de Egiptujo; ĉar Nof estos
ruinigita kaj dezertigita, ke neniu
en ĝi loĝos. 20 Tre bela bovidino
estas Egiptujo; sed de nordo venas
jam la buĉonto. 21 Ankaŭ ĝiaj
dungitoj interne de ĝi estas kiel
bone nutritaj bovidoj; sed ili ankaŭ
turnis sin malantaŭen, kune forkuris,
ne povis kontraŭstari; ĉar la tago
de ilia malfeliĉo venis sur ilin, la
tempo de ilia puno. 22 Ĝia voĉo

sonos kiel voĉo de serpento; ĉar ili
iros kun militistaro, kaj kun hakiloj
ili venos al ĝi, kiel lignohakistoj.
23 Ili elhakos ĝian arbaron, diras la
Eternulo, kvankam ĝi estas nekalkul-
ebla; ĉar ili estas pli multenombraj
ol akridoj, kaj oni ne povas ilin kalkuli.
24 Hontigita estas la filino de Egipt-
ujo, transdonita en la manojn de
norda popolo. 25 La Eternulo
Cebaot, Dio de Izrael, diras: Jen Mi
punvizitos Amonon en No, kaj Fara-
onon, kaj Egiptujon kaj ĝiajn diojn
kaj ĝiajn reĝojn, Faraonon mem, kaj
tiujn, kiuj fidas lin. 26 Kaj Mi
transdonos ilin en la manojn de tiuj,
kiuj celas ilian morton, kaj en la
manojn de Nebukadnecar, reĝo de
Babel, kaj en la manojn de liaj serv-
antoj; sed poste ĝi estos loĝata, kiel
en la tempo antaŭa, diras la Eternulo.
27 Sed vi ne timu, ho Mia servanto
Jakob, kaj ne tremu, ho Izrael; ĉar
jen Mi savos vin el malproksime kaj
vian idaron el la lando de ilia kapt-
iteco, kaj Jakob revenos kaj vivos
trankvile kaj pace, kaj neniu lin
timigos. 28 Vi ne timu, ho Mia
servanto Jakob, diras la Eternulo,
ĉar Mi estas kun vi; ĉar Mi ekstermos
ĉiujn popolojn, inter kiujn Mi dispelis
vin, sed vin Mi ne ekstermos; Mi nur
punos vin modere, por ke Mi ne lasu
vin tute sen puno.

47 JEN estas la vorto de la
Eternulo, kiu aperis al la
profeto Jeremia pri la Filiŝtoj,
antaŭ ol Faraono venkobatis Gazan:
2 Tiele diras la Eternulo: Jen
venos akvo de norde, kaj ĝi fariĝos
inundanta torento, kaj ĝi inundos la
landon, kaj ĉion, kio estas en ĝi, la
urbon kaj ĝiajn loĝantojn; ekkrios
la homoj, kaj ekploregos ĉiuj loĝantoj
de la lando. 3 Pro la sonado de la
hufoj de la fortaj ĉevaloj, pro la bruo
de la ĉaroj, pro la bruego de la radoj
la patroj ne atentos siajn infanojn,
senforte malleviĝos iliaj manoj;
4 pro la tago, kiu venos, kiam oni
prirabos ĉiujn Filiŝtojn, ekstermos
ĉe Tiro kaj Cidon ĉiujn restintajn
helpantojn; ĉar la Eternulo ruinigos
la Filiŝtojn, la restaĵon de la insulo
Kaftor. 5 Kalveco trafos Gazan,
pereos Aŝkelon kaj la restaĵo de ilia
valo. Kiel longe ankoraŭ vi faros
al vi tranĉojn? 6 Ho glavo de la
Eternulo, kiel longe vi ne kvietiĝos?
eniru en vian ingon, haltu kaj
silentu. 7 Sed kiel vi povas kviet-
iĝi? la Eternulo donis al ĝi ordonon
kontraŭ Aŝkelon kaj kontraŭ la bordo
de la maro; tien Li destinis ĝin.

48 PRI Moab: Tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de
Izrael: Ve al Nebo! ĉar ĝi
estas ruinigita; hontigita kaj venko-
prenita estas Kirjataim; hontigita kaj
tremigita estas la fortikaĵo. 2 Jam
ne ekzistas la gloro de Moab; en
Ĥeŝbon oni intencas kontraŭ ĝi
malbonon, dirante: Ni iru, kaj ni
ekstermu ĝin, ke ĝi ne plu estu
popolo. Ankaŭ vi, ho Madmen, ek-
silentu; vin persekutos glavo. 3 Kri-
adon oni aŭdas de Ĥoronaim, tie
estas ruinigado kaj granda malfeliĉo.
4 Disbatita estas Moab; ĝiaj infanoj
laŭte krias. 5 Kiuj supreniras al
Luĥit, tiuj iras kun plorado; ĉe la
malsuprenirado de Ĥoronaim la mal-
amikoj aŭdas kriadon de malfeliĉo.
6 Forkuru, savu vian vivon, kaj estu
kiel seknudiĝinta arbo en la dezerto.
7 Ĉar vi fidis viajn faritaĵojn kaj
viajn trezorojn, vi ankaŭ estos venko-
prenita; kaj Kemoŝ iros en kaptitecon
kune kun siaj pastroj kaj eminentuloj.
8 Venos ruiniganto en ĉiun urbon,
neniu urbo saviĝos; pereos la valo
kaj dezertiĝos la ebenaĵo, kiel diris
la Eternulo. 9 Donu flugilojn al
Moab, ĉar li devas forflugi; liaj urboj
dezertiĝos tiel, ke neniu en ili loĝos.
10 Malbenita estu tiu, kiu plenumas
malĝuste la faron de la Eternulo, kaj
malbenita estu tiu, kiu detenas sian
glavon de sango. 11 De sia juneco
Moab havis trankvilecon kaj ripozadis
sur sia feĉo, li ne estis transverŝata
el unu vazo en alian, kaj en kaptit-
econ li ne iris; tial lia gusto restis
en li kaj lia odoro ne ŝanĝiĝis.
12 Tial jen venos tempo, diras la
Eternulo, kiam Mi sendos al li verŝ-
istojn, kaj ili verŝos lin, malplenigos
liajn vazojn, kaj disrompos liajn
kruĉojn. 13 Kaj Moab estos hont-
igita pro Kemoŝ, kiel la domo de
Izrael estis hontigita pro Bet-El,
kiun ili fidis. 14 Kiel vi povas diri:
Ni estas herooj kaj kapabluloj por
la milito? 15 Ruinigita estas Moab,
liaj urboj falis, kaj liaj plej bravaj
junuloj iris al buĉo, diras la Reĝo,

kies nomo estas Eternulo Cebaot.
16 Baldaŭ venos pereo al Moab, kaj
lia malfeliĉo tre rapidas. 17 Bedaŭru
lin ĉiuj liaj ĉirkaŭantoj, kaj ĉiuj, kiuj
konas lian nomon, diru: Kiele dis-
rompiĝis la forta vergo, la belega
bastono! 18 Iru malsupren de via
majesto, sidu en senakva loko, ho
loĝantino, filino de Dibon; ĉar la
ruiniganto de Moab elpaŝis kontraŭ
vin kaj detruis viajn fortikaĵojn.
19 Staru ĉe la vojo kaj rigardu, ho loĝ-
antino de Aroer; demandu la forkur-
anton kaj la forsaviĝanton, kaj diru:
Kio fariĝis? 20 Hontigita estas
Moab, ĉar li estas frapita; ploru kaj
kriu, sciigu en Arnon, ke Moab estas
ruinigita. 21 Juĝo venis kontraŭ la
lando de la ebenaĵo, kontraŭ Ĥolon,
Jahac, kaj Mefaat, 22 kontraŭ
Dibon, Nebo, kaj Bet-Diblataim,
23 kontraŭ Kirjataim, Bet-Gamul, kaj
Bet-Meon, 24 kontraŭ Keriot kaj
Bocra, kaj kontraŭ ĉiuj urboj de la
lando de Moab, la malproksimaj kaj
la proksimaj. 25 Dehakita estas la
korno de Moab, kaj lia brako estas
rompita, diras la Eternulo. 26 Ebri-
igu lin, ĉar li leviĝis kontraŭ la
Eternulo; Moab plaŭdos en sia
vomaĵo, kaj li mem estos objekto de
mokado. 27 Ĉu vi ne mokis Izrael-
on? ĉu oni trovis lin inter ŝtelistoj,
ke ĉiufoje, kiam vi parolas pri li, vi
balancas la kapon? 28 Forlasu la
urbojn kaj eloĝu sur roko, ho loĝ-
antoj de Moab, kaj fariĝu kiel kolomb-
oj, kiuj nestas en truoj de kavernoj.
29 Ni aŭdis pri la fiereco de Moab,
granda fiereco, pri lia malmodesteco,
fiereco, aroganteco, kaj pri la mal-
humileco de lia koro. 30 Mi konas,
diras la Eternulo, lian koleremecon,
la nesincerecon de liaj vortoj kaj la
nesincerecon de liaj agoj. 31 Tial
Mi devas plori pri Moab, ĝemi pri
ĉiuj Moabidoj, priplori la loĝantojn
de Kir-Ĥeres. 32 Per pli ol la plorado
de Jazer Mi ploros pri vi, ho vinber-
ĝardeno de Sibma; viaj branĉoj
etendiĝis trans la maron, atingis la
maron de Jazer; rabisto atakis viajn
somerajn fruktojn kaj vian rikolton.
33 Foriĝis ĝojo kaj gajeco de la
fruktodona kampo kaj de la lando
de Moab; Mi malaperigis vinon en la
vinpremejoj, oni ne premos tie kun
ĝojo vinon, triumfaj kantoj ne plu
sonos. 34 Pro la kriado, kiu aŭdiĝas
de Ĥeŝbon ĝis Eleale kaj ĝis Jahac,
ili laŭte ekploris de Coar ĝis Ĥoro-
naim kaj ĝis la tria Eglat; ĉar ankaŭ
la akvo de Nimrim sekmalaperis.
35 Mi ekstermos ĉe Moab, diras la
Eternulo, ĉiun, kiu supreniras sur
altaĵon kaj incensas al siaj dioj.
36 Tial Mia koro ĝemas pri Moab
kiel fluto, kaj pri la loĝantoj de Kir-
Ĥeres Mia koro ĝemas kiel fluto; ĉar
la abundaĵo, kiun ili akiris, pereis.
37 Ĉar ĉiu kapo kalviĝis, kaj ĉiu
barbo estas fortondita, sur ĉiuj manoj
estas tranĉoj, kaj sur la lumboj estas
sakaĵo. 38 Sur ĉiuj tegmentoj de
Moab kaj sur liaj stratoj ĉie estas
plorado; ĉar Mi disrompis Moabon
kiel senvaloran vazon, diras la Etern-
ulo. 39 Kiele disbatita li estas, kiele
ili ploregas! kiele Moab turnis sian
nukon, estas hontigita, kaj Moab
fariĝis objekto de mokado kaj de
teruro por ĉiuj siaj ĉirkaŭantoj!
40 Ĉar tiele diras la Eternulo: Jen
li alflugos kiel aglo kaj etendos siajn
flugilojn super Moab. 41 Prenita
estas Keriot, kaj la fortikigitaj urboj
estas kaptitaj; kaj la koro de la herooj
de Moab en tiu tago estos kiel la koro
de virino dum la doloroj de naskado.
42 Kaj Moab estos ekstermita, ke li
ne plu estos popolo, ĉar li leviĝis
kontraŭ la Eternulo. 43 Teruro,
kavo, kaj kaptilo trafos vin, ho loĝ-
anto de Moab, diras la Eternulo.
44 Kiu forkuros de la teruro, tiu falos
en la kavon; kaj kiu eliros el la kavo,
tiu trafos en kaptilon; ĉar Mi venigos
sur lin, sur Moabon, la jaron de lia
puno, diras la Eternulo. 45 Sub la
ombro de Ĥeŝbon stariĝos tiuj, kiuj
forkuros de la forto; sed fajro eliros
el Ĥeŝbon kaj flamo el la mezo de
Siĥon, kaj ĝi manĝegos la flankon
de Moab kaj la verton de la filoj
malkvietaj. 46 Ve al vi, ho Moab!
pereis la popolo de Kemoŝ; ĉar viaj
filoj estas prenitaj en kaptitecon
kaj viaj filinoj estas forkondukitaj.
47 Sed en la tempo estonta Mi re-
venigos la kaptitojn de Moab, diras
la Eternulo. Ĝis ĉi tie estas la
verdikto pri Moab.

49 PRI la Amonidoj: Tiele
diras la Eternulo: Ĉu Izrael
ne havas filojn? ĉu li ne
havas heredanton? kial do Malkam
heredis Gadon kaj lia popolo loĝas

en la urboj de ĉi tiu ? 2 Tial jen
venos tempo, diras la Eternulo, kaj
Mi eksonigos militan trumpetadon
super Raba de la Amonidoj ; kaj ĝi
fariĝos amaso da ruinoj, kaj ĝiaj
filinoj forbrulos en fajro, kaj Izrael
ekposedos siajn posedintojn, diras la
Eternulo. 3 Ploregu, ho Ĥeŝbon,
ĉar Aj estas ruinigita. Kriu, ho
filinoj de Raba, zonu vin per sakaĵo,
ploru kaj vagadu inter la bariloj ;
ĉar Malkam iras en kaptitecon kune
kun siaj pastroj kaj eminentuloj.
4 Kial vi fanfaronas pri viaj valoj ?
sangon fluigas via valo, ho filino
malobeema, kiu fidas siajn trezorojn,
kaj diras : Kiu povas veni al mi ?
5 Jen Mi venigos sur vin timon, diras
la Sinjoro, la Eternulo Cebaot, de
ĉiuj viaj ĉirkaŭaĵoj ; kaj vi estos dis-
pelitaj ĉiu aparte, kaj neniu kolektos
la vagantojn. 6 Tamen poste Mi
revenigos la forkaptitajn Amonidojn,
diras la Eternulo.

7 Pri Edom : Tiele diras la Etern-
ulo Cebaot: Ĉu jam ne ekzistas saĝo
en Teman ? ĉu la filoj jam ne havas
konsilon ? ĉu ilia saĝeco malaperis ?
8 Forkuras, turnis sian dorson, kaj
profunde sin kaŝas la loĝantoj de
Dedan ; ĉar malfeliĉon de Esav Mi
venigis sur lin, la tempon de lia puno.
9 Kiam venos al vi vinberkolekt-
antoj, ili ne restigos forgesitajn
berojn ; se venos ŝtelistoj en la nokto,
ili rabos plenan kvanton. 10 Ĉar
Mi nudigis Esavon, Mi malkaŝis liajn
sekretajn rifuĝejojn, por ke li ne
povu sin kaŝi ; ekstermitaj estas lia
idaro, liaj fratoj, kaj liaj najbaroj,
kaj li jam ne ekzistas. 11 Restigu
viajn orfojn, Mi konservos ilian vivon ;
kaj viaj vidvinoj fidu Min. 12 Ĉar
tiele diras la Eternulo : Jen tiuj, kiuj
ne meritis trinki la pokalon, tamen ĝin
trinkos ; ĉu vi do povas resti nepun-
ita ? vi ne restos nepunita, sed vi
nepre trinkos. 13 Ĉar Mi ĵuris per
Mi, diras la Eternulo, ke Bocra fariĝos
objekto de teruro, honto, ruinigo, kaj
malbeno ; kaj ĉiuj ĝiaj urboj fariĝos
ruinoj por eterne. 14 Diron mi
aŭdis de la Eternulo, kaj kuriero
estas sendita al la nacioj : Kolektiĝu
kaj iru kontraŭ ĝin, kaj leviĝu por
batalo. 15 Ĉar jen Mi faris vin
malgranda inter la nacioj, malestim-
ata inter la homoj. 16 Via mal-
humileco kaj la fiereco de via koro
trompis vin, kiu loĝas en la fendegoj
de la rokoj kaj okupas suprojn de
montoj ; sed se vi eĉ aranĝus vian
neston tiel alte, kiel aglo, eĉ de tie
Mi ĵetos vin malsupren, diras la
Eternulo. 17 Edom fariĝos objekto
de teruro ; ĉiu, kiu pasos preter li,
miros kaj fajfos pri ĉiuj liaj vundoj.
18 Kiel renversitaj estas Sodom kaj
Gomora kaj iliaj najbarlokoj, diras la
Eternulo, tiel ankaŭ tie neniu restos,
neniu homido tie loĝos. 19 Jen kiel
leono li supreniras de la majesta
Jordan kontraŭ la fortikan loĝejon ;
ĉar Mi rapide forpelos ilin de tie, kaj
Mi estrigos tie tiun, kiu estas elekt-
ita. Ĉar kiu estas simila al Mi ?
kiu donos al Mi decidojn ? kiu estas
la paŝtisto, kiu povas kontraŭstari al
Mi ? 20 Tial aŭskultu la decidon
de la Eternulo, kiun Li decidis pri
Edom, kaj Liajn intencojn, kiujn Li
havas pri la loĝantoj de Teman : la
knaboj-paŝtistoj ilin fortrenos kaj
detruos super ili ilian loĝejon. 21 De
la bruo de ilia falo ektremos la tero,
ilian kriadon oni aŭdos ĉe la Ruĝa
Maro. 22 Jen li leviĝos kiel aglo,
ekflugos kaj etendos siajn flugilojn
super Bocra ; kaj la koro de la herooj
de Edom en tiu tago estos kiel la
koro de virino ĉe la naskodoloroj.

23 Pri Damasko : Hontigitaj estas
Ĥamat kaj Arpad, ĉar, aŭdinte mal-
bonan sciigon, ili senkuraĝiĝis ; ĉe
la maro ili tiel ektremis, ke ili ne
povas trankviliĝi. 24 Damasko sen-
kuraĝiĝis, turnis sin, por forkuri ;
tremo atakis ĝin, doloro kaj turmentoj
ĝin kaptis, kiel naskantinon. 25 Kial
ne estas riparita la glora urbo, la
gaja urbo ? 26 Tial ĝiaj junuloj
falos sur ĝiaj stratoj, kaj ĉiuj militistoj
pereos en tiu tago, diras la Eternulo
Cebaot. 27 Kaj Mi ekbruligos fajron
sur la murego de Damasko, kaj ĝi
ekstermos la palacojn de Ben-Hadad.

28 Pri Kedar, kaj pri la regnoj de
Ĥacor, kiujn venkobatis Nebukad-
necar, reĝo de Babel :
Tiele diras la Eternulo : Leviĝu,
iru kontraŭ Kedaron, kaj ruinigu la
filojn de la oriento. 29 Iliaj tendoj
kaj ŝafaroj estos prenitaj ; iliajn
tapiŝojn kaj ĉiujn iliajn vazojn kaj
iliajn kamelojn oni forprenos, kaj

oni kriados al ili : Teruro ĉirkaŭe.
30 Forkuru, foriĝu rapide, kaŝu vin
profunde, ho loĝantoj de Ĥacor, diras
la Eternulo ; ĉar Nebukadnecar, reĝo
de Babel, faras pri vi decidon kaj havas
intencon kontraŭ vi. 31 Leviĝu,
iru kontraŭ popolon trankvilan,
kiu sidas en sendanĝereco, diras la
Eternulo ; ĝi ne havas pordojn nek
riglilojn, ili vivas izolite. 32 Kaj
iliaj kameloj estos forrabitaj, kaj la
multo de iliaj brutoj fariĝos rabakiro ;
kaj Mi dispelos ilin al ĉiuj ventoj,
ilin, kiuj tondas la harojn sur la
tempioj, kaj de ĉiuj flankoj Mi venigos
ilian malfeliĉon, diras la Eternulo.
33 Kaj Ĥacor fariĝos loĝejo de
ŝakaloj, eterna dezerto ; neniu tie
restos, kaj neniu homido tie loĝos.

34 Jen estas la vorto de la Eternulo,
kiu aperis al la profeto Jeremia pri
Elam, en la komenco de la reĝado
de Cidkija, reĝo de Judujo : 35 Tiele
diras la Eternulo Cebaot : Jen Mi
rompos la pafarkon de Elam, ilian
ĉefan forton. 36 Kaj Mi venigos
sur Elamon kvar ventojn de la kvar
finoj de la ĉielo, kaj Mi dispelos ilin
al ĉiuj tiuj ventoj ; kaj ne ekzistos
popolo, al kiu ne venus la dispelitoj
el Elam. 37 Kaj Mi senkuraĝigos
Elamon antaŭ iliaj malamikoj, kaj
antaŭ tiuj, kiuj celas ilian morton ;
kaj Mi venigos sur ilin malbonon, la
flamon de Mia kolero, diras la
Eternulo, kaj Mi persekutos ilin per
la glavo, ĝis Mi ekstermos ilin.
38 Kaj Mi starigos Mian tronon en
Elam, kaj Mi pereigos tie la reĝon kaj
la eminentulojn, diras la Eternulo.
39 Tamen en la tempo estonta Mi
revenigos la forkaptitojn de Elam,
diras la Eternulo.

50 JEN estas la vorto, kiun la
Eternulo diris per la profeto
Jeremia pri Babel kaj pri la
lando de la Ĥaldeoj :
2 Sciigu al la nacioj kaj proklamu,
levu standardon, proklamu, ne kaŝu,
diru : Prenita estas Babel, hontigita
estas Bel, frakasita estas Merodaĥ,
hontigitaj estas ĝiaj idoloj, frakas-
itaj estas ĝiaj statuoj. 3 Ĉar eliris
kontraŭ ĝin popolo el la nordo, kiu
faros ĝian landon dezerto, kaj ne
plu estos loĝanto en ĝi : de homo ĝis
bruto ĉio foriĝos kaj foriros. 4 En
tiuj tagoj kaj en tiu tempo, diras la
Eternulo, venos la idoj de Izrael kune
kun la idoj de Jehuda ; ili iros kaj
ploros, kaj serĉos la Eternulon, sian
Dion. 5 Pri la vojo al Cion ili
demandos, tien estos turnita ilia
vizaĝo : Venu, ni aliĝos al la Etern-
ulo per interligo eterna, neforgesebla.
6 Mia popolo estis kiel erarvagant-
aj ŝafoj : iliaj paŝtistoj delogis ilin,
erarvagigis ilin sur la montoj ; de
monto sur monteton ili vagis, ili
forgesis sian ŝafejon. 7 Ĉiuj, kiuj
renkontis ilin, manĝis ilin ; kaj iliaj
malamikoj diris : Ni ne estas kulpaj,
ĉar ili pekis antaŭ la Eternulo, la
loĝejo de la vero, antaŭ la espero de
iliaj patroj, la Eternulo. 8 Kuru el
Babel kaj eliru el la lando de la
Ĥaldeoj, kaj estu kiel virkaproj antaŭ
la ŝafoj. 9 Ĉar jen Mi vekos kaj
venigos sur Babelon amason da
grandaj popoloj el lando norda, kaj
ili aranĝos sin kontraŭ ĝi, kaj ĝi
estos venkoprenita ; iliaj sagoj, kiel
lerta heroo, ne revenas vane. 10 Kaj
Ĥaldeujo fariĝos militakiro ; ĉiuj ĝiaj
prirabantoj satiĝos, diras la Eternulo.
11 Ĉar vi ĝojis, ĉar vi triumfis, ho
rabintoj de Mia heredaĵo, ĉar vi saltis,
kiel bovidino sur herbo, kaj blekis,
kiel fortaj ĉevaloj, 12 tre hontigita
estas via patrino, mokata estas via
naskintino ; jen estas la estonteco
de la nacioj : dezerto, neloĝata tero,
kaj stepo. 13 De la kolero de la
Eternulo ĝi fariĝos neloĝata, kaj ĝi
tuta fariĝos dezerta ; ĉiu, kiu iros
preter Babel, miros kaj fajfos pri ĉiuj
ĝiaj vundoj. 14 Pretigu vin kontraŭ
Babel ĉirkaŭe, ĉiuj streĉantoj de
pafarkoj, pafu sur ĝin, ne domaĝu
sagojn ; ĉar ĝi pekis antaŭ la Eternulo.
15 Triumfe kriu kontraŭ ĝi ĉirkaŭe ;
malleviĝis ĝia mano, falis ĝia funda-
mento, detruiĝis ĝiaj muregoj ; ĉar
tio estas venĝo de la Eternulo ; venĝu
al ĝi ; kiel ĝi agis, tiel agu kontraŭ
ĝi. 16 Ekstermu el Babel semanton
kaj rikoltanton en la tempo de rikolt-
ado ; de la glavo de la tirano ĉiu sin
turnu al sia popolo, kaj ĉiu forkuru en
sian landon.
17 Izrael estas kiel disĵetita ŝafaro ;
leonoj lin dispelis : la unua manĝis
lin la reĝo de Asirio, kaj ĉi tiu lasta,
Nebukadnecar, reĝo de Babel, rompis
al li la ostojn. 18 Tial tiele diras la
Eternulo Cebaot, Dio de Izrael : Jen

Mi punos la reĝon de Babel kaj lian
landon, kiel Mi punis la reĝon de
Asirio. 19 Kaj Mi revenigos Izrael-
on en lian loĝejon, kaj li paŝtiĝos sur
Karmel kaj Baŝan, kaj sur la monto de
Efraim kaj en Gilead lia animo satiĝos.
20 En tiuj tagoj kaj en tiu tempo, diras
la Eternulo, oni serĉos malbonagon
de Izrael, sed ĝi ne estos, kaj pekon de
Jehuda, sed ĝi ne troviĝos; ĉar Mi
pardonos al tiuj, kiujn Mi restigos.
21 Iru kontraŭ la landon de la mal-
dolĉigantoj, kontraŭ ĝin kaj kontraŭ
la loĝantojn de la punejo; ruinigu
kaj ekstermu ĉion post ili, diras la
Eternulo, kaj faru ĉion tiel, kiel Mi
ordonis al vi. 22 Bruo de batalo
estas en la lando, kaj granda frakas-
ado. 23 Kiele rompita kaj frakas-
ita estas la martelo de la tuta tero!
kiele dezertiĝis Babel inter la nacioj!
24 Mi starigis reton por vi, kaj vi
estas kaptita, ho Babel, antaŭ ol vi
tion rimarkis; vi estas trovita kaj
kaptita, ĉar vi leviĝis kontraŭ la
Eternulon. 25 La Eternulo mal-
fermis Sian trezorejon, kaj elprenis
el tie la ilojn de Sia kolero; ĉar ion
por fari havas la Sinjoro, la Eternulo
Cebaot, en la lando de la Ĥaldeoj.
26 Iru kontraŭ ĝin de plej mal-
proksime, malfermu ĝiajn grenejojn,
piedpremu ĝin kiel amasaĵon, eks-
termu ĝin, ke nenio de ĝi restu.
27 Dishaku per glavo ĉiujn ĝiajn
bovojn; ili estu buĉataj. Ve al ili!
ĉar venis ilia tago, la tempo de ilia
puno. 28 Aŭdiĝas voĉo de forkur-
antoj kaj forsaviĝantoj el la lando
Babela, por sciigi en Cion pri la venĝo
de la Eternulo, nia Dio, pri la venĝo
pro Lia templo. 29 Alvoku multajn
kontraŭ Babelon, ĉiujn, kiuj streĉas
pafarkon; stariĝu tendare ĉirkaŭ ĝi,
ke neniu povu forsaviĝi el ĝi; repagu
al ĝi laŭ ĝiaj agoj: ĉion, kion ĝi faris,
faru al ĝi; ĉar ĝi estis malhumila
kontraŭ la Eternulo, kontraŭ la
Sanktulo de Izrael. 30 Pro tio ĝiaj
junuloj falos sur ĝiaj stratoj, kaj ĉiuj
ĝiaj militistoj pereos en tiu tago, diras
la Eternulo. 31 Jen Mi estas
kontraŭ vi, ho malhumilulo, diras la
Sinjoro, la Eternulo Cebaot; ĉar
venis via tago, la tempo de via puno.
32 Kaj la malhumilulo falpuŝiĝos kaj
falos, kaj neniu lin levos; kaj Mi
ekbruligos fajron en liaj urboj, kaj
ĝi ekstermos ĉiujn liajn ĉirkaŭaĵojn.
33 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Turmentataj estas la idoj de Izrael
kune kun la idoj de Jehuda; kaj ĉiuj
iliaj kaptintoj forte ilin tenas, ne
volas forliberigi ilin. 34 Sed ilia
Liberiganto estas forta, Eternulo
Cebaot estas Lia nomo; Li defendos
ilian aferon tiel, ke la tero skuiĝos
kaj la loĝantoj de Babel ektremos.
35 Glavo falu sur la Ĥaldeojn, diras
la Eternulo, sur la loĝantojn de Babel,
sur ĝiajn eminentulojn kaj saĝulojn;
36 glavo sur la antaŭdiristojn, ke ili
malsaĝiĝu; glavo sur ĝiajn heroojn,
ke ili senkuraĝiĝu; 37 glavo sur
ĝiajn ĉevalojn kaj sur ĝiajn ĉarojn,
kaj sur ĉiujn diversgentajn loĝantojn,
kiuj estas en ĝi, ke ili fariĝu kiel
virinoj; glavo sur ĝiajn trezorojn, ke
ili estu disrabitaj. 38 Sekeco trafu
ĝiajn akvojn, ke ili malaperu; ĉar tio
estas lando de idoloj, kaj pri siaj
monstroj ili fanfaronas. 39 Tial tie
ekloĝos stepaj bestoj kaj ŝakaloj, kaj
strutoj en ĝi loĝos; ĝi neniam plu
estos loĝata, kaj neniu tie havos
domon en ĉiuj venontaj generacioj.
40 Kiel Dio renversis Sodomon kaj
Gomoran kaj iliajn najbarlokojn, diras
la Eternulo, tiel ankaŭ tie restos
neniu kaj loĝos neniu homido. 41 Jen
venas popolo el nordo, granda nacio
kaj multe da reĝoj leviĝas de la
randoj de la tero. 42 Pafarkon kaj
lancon ili tenas forte; kruelaj ili
estas kaj senkompataj; ilia voĉo
bruas kiel maro; sur ĉevaloj ili rajdas,
armite por la batalo kiel unu homo,
kontraŭ vin, ho filino de Babel.
43 Aŭdis la reĝo de Babel la sciigon
pri ili, kaj senfortiĝis liaj manoj;
suferego atakis lin, doloro kiel ĉe
naskantino. 44 Jen kiel leono li
supreniras de la majesta Jordan
kontraŭ la fortikan loĝejon; ĉar Mi
rapide forpelos ilin de tie, kaj Mi
estrigos tie tiun, kiu estas elektita.
Ĉar kiu estas simila al Mi? kiu donos
al Mi decidojn? kaj kiu estas la
paŝtisto, kiu povas kontraŭstari al
Mi? 45 Tial aŭskultu la decidon de
la Eternulo, kiun Li decidis pri Babel,
kaj Liajn intencojn, kiujn Li havas
pri la lando de la Ĥaldeoj: la knaboj-
paŝtistoj ilin fortrenos, kaj detruos
super ili ilian loĝejon. 46 De la famo
pri la preno de Babel ektremos la
tero, kaj krio estos aŭdata ĉe la nacioj.

51 TIELE diras la Eternulo:
Jen Mi vekos pereigan
venton kontraŭ Babelon, kaj
kontraŭ ĝiajn loĝantojn, kiuj leviĝis
kontraŭ Min. 2 Kaj Mi sendos
ventumistojn kontraŭ Babelon, kaj
ili ĝin disventumos, kaj dezertigos
ĝian landon; ĉar en la tago de la
malfeliĉo ili estos ĉirkaŭ ĝi ĉiuflanke.
3 La pafarkisto streĉu sian pafarkon,
kaj sin levu en sia kiraso; ne kompatu
ĝiajn junulojn, ekstermu ĝian tutan
militistaron. 4 Kaj falu mortigitoj
en la lando de la Ĥaldeoj, kaj tra-
pikitoj sur iliaj stratoj. 5 Ĉar Izrael
kaj Jehuda ne estas vidvigitaj de
sia Dio, de la Eternulo Cebaot; ĉar
ilia lando estas plena de kulpoj
kontraŭ la Sanktulo de Izrael.
6 Forkuru el interne de Babel, kaj
savu ĉiu sian animon, ke vi ne pereu
pro ĝiaj malbonagoj; ĉar tio estas
tempo de venĝo por la Eternulo, Li
donas al ĝi repagon. 7 En la mano
de la Eternulo Babel estis ora kaliko,
ebriiganta la tutan teron: el ĝi trinkis
vinon la nacioj, kaj tial ili freneziĝis.
8 Subite falis Babel kaj frakasiĝis;
ploru pri ĝi, prenu balzamon por ĝia
vundo; eble ĝi saniĝos. 9 Ni kurac-
is Babelon, sed ĝi ne saniĝis; lasu
ĝin, kaj ni iru ĉiu en sian landon;
ĉar la juĝo kontraŭ ĝi atingis la ĉielon
kaj leviĝis ĝis la nuboj. 10 La
Eternulo elaperigis nian pravecon;
venu, kaj ni rakontu en Cion la faron
de la Eternulo, nia Dio. 11 Akrigu
la sagojn, pretigu la ŝildojn! la
Eternulo vekis la spiriton de la reĝoj
de Medujo, ĉar Lia intenco estas
kontraŭ Babel, por pereigi ĝin; ĉar
tio estas venĝo de la Eternulo, venĝo
pro Lia templo. 12 Kontraŭ la
muregojn de Babel levu standard-
on, plifortigu la gardistaron, starigu
observistojn, pretigu embuskon; ĉar
kiel la Eternulo intencis, tiel Li faris
tion, kion Li diris pri la loĝantoj de
Babel. 13 Ho vi, kiu loĝas ĉe
granda akvo kaj havas grandajn
trezorojn! venis via fino, finiĝis via
avideco. 14 La Eternulo Cebaot
ĵuris per Sia animo: Mi plenigos vin
de homoj kiel de skaraboj, kaj ili
eksonigos kontraŭ vi triumfan kanton.
15 Li kreis la teron per Sia forto,
aranĝis la mondon per Sia saĝo, kaj
per Sia prudento etendis la ĉielon.
16 Kiam Li eksonigas Sian voĉon,
kolektiĝas multego da akvo en la
ĉielo; Li levas la nubojn de la randoj
de la tero, Li aperigas fulmojn inter
la pluvo, kaj eligas la venton el Siaj
trezorejoj. 17 Malsaĝiĝis ĉiu homo
kun sia sciado, per honto kovriĝis
ĉiu fandisto kun sia statuo; ĉar lia
fanditaĵo estas malveraĵo, ĝi ne havas
en si spiriton. 18 Tio estas vantaĵo,
faro de eraro; kiam ili estos vizititaj,
ili pereos. 19 Ne simila al ili estas
Tiu, kiun havas Jakob; ĉar Li estas
la kreinto de ĉio, kaj Izrael estas
la gento de Lia heredo; Eternulo
Cebaot estas Lia nomo.
20 Vi estis por Mi martelo, ilo de
batalo, kaj per vi Mi frakasis naciojn,
kaj per vi Mi ekstermis regnojn;
21 Mi frakasis per vi ĉevalon kaj ĝian
rajdanton, Mi frakasis per vi ĉaron
kaj ĝian veturanton; 22 Mi frakasis
per vi viron kaj virinon, Mi frakasis
per vi maljunulon kaj junulon, Mi
frakasis per vi junulon kaj junulinon;
23 Mi frakasis per vi paŝtiston kaj
lian ŝafaron, Mi frakasis per vi ter-
laboriston kaj lian jungaĵon, Mi
frakasis per vi komandantojn kaj
estrojn. 24 Kaj Mi repagos al Babel
kaj al ĉiuj loĝantoj de Ĥaldeujo pro
ilia tuta malbono, kiun ili faris en
Cion antaŭ viaj okuloj, diras la
Eternulo.
25 Jen Mi iras kontraŭ vin, ho
pereiga monto, pereiganto de la tuta
tero, diras la Eternulo; Mi etendos
Mian manon kontraŭ vin, Mi ruljetos
vin de la rokoj kaj faros vin monto
de brulo. 26 Oni ne prenos el vi
angulŝtonon, nek ŝtonon por funda-
mento, sed vi estos eterna ruino, diras
la Eternulo. 27 Levu standardon
en la lando, blovu per trumpeto inter
la nacioj, armu kontraŭ ĝin popolojn,
kunvoku kontraŭ ĝin la regnojn de
Ararat, Mini, kaj Aŝkenaz; starigu
kontraŭ ĝin militestron, alkonduku
ĉevalojn kiel pikantajn skarabojn.
28 Armu kontraŭ ĝin popolojn, la
reĝojn de Medujo, ĝiajn komandant-
ojn kaj ĉiujn ĝiajn estrojn, kaj la
tutan landaron, super kiu ĝi regas.
29 Kaj la tero skuiĝas kaj tremas, ĉar
plenumiĝas super Babel la intencoj
de la Eternulo, por fari la landon de
Babel dezerto, en kiu neniu loĝas.
30 La herooj de Babel ĉesis batali,
ili restis en la fortikaĵoj; malaperis
ilia forto, ili fariĝis kiel virinoj; ĝiaj

loĝejoj ekbrulis, ĝiaj rigliloj estas
rompitaj. 31 Kuranto kuras ren-
konte al kuranto, sciiganto renkonte
al sciiganto, por raporti al la reĝo
de Babel, ke lia urbo estas venko-
prenita ĉe ĉiuj flankoj, 32 ke la
transirejoj estas okupitaj, la fortikaĵoj
brulas per fajro, kaj la militistojn
atakis teruro.

33 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot,
Dio de Izrael: La filino de Babel estas
kiel draŝejo dum la draŝado; tre
baldaŭ venos la tempo de ĝia rikolto.
34 Manĝis min, frakasis min Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, li faris min
malplena vazo, glutis min kiel drako,
plenigis sian ventron per miaj dolĉ-
aĵoj, kaj forpelis min. 35 La mal-
justeco kontraŭ mi kaj mia karno
estu nun sur Babel, diras la loĝantino
de Cion; kaj mia sango sur la loĝ-
antoj de Ĥaldeujo, diras Jerusalem.
36 Tial tiele diras la Eternulo: Jen
Mi juĝos vian aferon kaj Mi faros
venĝon pro vi, Mi sekigos ĝian maron
kaj Mi senakvigos ĝian fonton.
37 Kaj Babel fariĝos amaso da
ŝtonoj, loĝejo de ŝakaloj, objekto de
teruro kaj mokado, kaj neniu en ĝi
loĝos. 38 Ili ĉiuj blekegos kiel junaj
leonoj, krios kiel leonidoj. 39 Dum
ilia varmegiĝo Mi faros al ili festenon,
kaj Mi ebriigos ilin, por ke ili fariĝu
gajaj kaj ekdormu per eterna dormo
kaj ne vekiĝu, diras la Eternulo.
40 Mi kondukos ilin malsupren, kiel
ŝafidojn al la buĉo, kiel ŝafojn
kun kaproj. 41 Kiele prenita estas
Ŝeŝaĥ! kaj kaptita la gloro de la tuta
mondo! kiele Babel fariĝis objekto
de teruro inter la popoloj! 42 Lev-
iĝis kontraŭ Babelon la maro kaj
kovris ĝin per la multego de siaj
ondoj. 43 Ĝiaj urboj fariĝis dezerto,
tero seka kaj senviva, tero, sur kiu
neniu loĝas kaj tra kiu neniu homido
trairas. 44 Kaj Mi punos Belon en
Babel, Mi eltiros el lia buŝo tion, kion
li englutis, kaj ne plu kolektiĝos al li
popoloj; ankaŭ la muregoj de Babel
falos.

45 Eliru el ĝia interno, Mia popolo,
kaj ĉiu savu sian animon antaŭ la
flama kolero de la Eternulo, 46 por
ke via koro ne senkuraĝiĝu kaj vi ne
ektimu, kiam oni aŭdos la famon en
la lando; ĉar venos famo en unu jaro,
kaj post ĝi venos famo en la sekvanta
jaro, kaj sur la tero estos perfort-
eco, unu reganto kontraŭ alia reg-
anto. 47 Tial jen venos tempo, kaj
Mi vizitos la idolojn en Babel, kaj ĝia
tuta lando estos hontigita, kaj ĉiuj
ĝiaj mortigitoj falos meze de ĝi.
48 Kaj ĝojkantos pri Babel la ĉielo
kaj la tero, kaj ĉio, kio estas sur ili;
ĉar el la nordo venos al ĝi ruinigantoj,
diras la Eternulo. 49 Kiel Babel
faligis la mortigitojn de Izrael, tiel
ankaŭ en Babel falos mortigitoj el la
tuta lando. 50 Vi, kiuj forsaviĝis de
glavo, iru, ne haltu; en malproksim-
eco rememoru la Eternulon, kaj
Jerusalem sin levu en via koro.
51 Ni hontis, kiam ni aŭdis la insult-
on; honto kovris nian vizaĝon, kiam
fremduloj eniris en la sanktejon de
la domo de la Eternulo. 52 Tial
jen venos tempo, diras la Eternulo,
kiam Mi vizitos ĝiajn idolojn, kaj en la
tuta lando ĝemos morte-vunditoj.
53 Eĉ se Babel leviĝus al la ĉielo
kaj se ĝi fortikigus alte sian forton,
tamen al ĝi venus de Mi ruinigantoj,
diras la Eternulo. 54 Kriado estas
aŭdata el Babel, kaj granda lament-
ado el la lando de la Ĥaldeoj;
55 ĉar la Eternulo ruinigas Babelon
kaj pereigas ĝin kun ĝia granda
bruo; iliaj ondoj bruas kiel granda
akvo, aŭdiĝas ilia malkvieta voĉo.
56 Ĉar venos sur ĝin, sur Babelon,
ruiniganto, kaj kaptitaj estos ĝiaj
herooj, rompitaj estos iliaj pafarkoj;
ĉar la Eternulo, Dio de repagado,
nepre repagos. 57 Mi ebriigos ĝiajn
eminentulojn, saĝulojn, komandant-
ojn, estrojn, kaj heroojn, kaj ili ek-
dormos per eterna dormo kaj ne
vekiĝos, diras la Reĝo, kies nomo
estas Eternulo Cebaot. 58 Tiele
diras la Eternulo Cebaot: La larĝaj
muregoj de Babel estos subfositaj,
kaj ĝiaj altaj pordegoj estos forbrulig-
itaj per fajro; kaj vana fariĝos la
penado de la popoloj, kaj gentoj
estos laciĝintaj sin por fajro.

59 Jen estas la vorto, kiun ordonis
la profeto Jeremia al Seraja, filo de
Nerija, filo de Maĥseja, kiam tiu iris
kun Cidkija, reĝo de Judujo, en
Babelon, en la kvara jaro de lia
reĝado; Seraja estis la ripozejestro.
60 Kaj Jeremia enskribis en unu
libron la tutan malbonon, kiu venos
sur Babelon, ĉiujn tiujn vortojn,
skribitajn pri Babel. 61 Kaj Jeremia

diris al Seraja: Kiam vi venos en
Babelon, tiam rigardu kaj tralegu
ĉiujn tiujn vortojn, 62 kaj diru:
Ho Eternulo! Vi diris pri ĉi tiu
loko, ke Vi ekstermos ĝin tiel, ke
estos en ĝi neniu loĝanto, nek homo,
nek bruto, sed ĝi estos eterna
dezerto. 63 Kaj kiam vi finos la
legadon de ĉi tiu libro, alligu al ĝi
ŝtonon, kaj ĵetu ĝin en la mezon de
Eŭfrato; 64 kaj diru: Tiele dronos
Babel, kaj ĝi ne releviĝos de la mal-
feliĉo, kiun Mi venigos sur ĝin, kaj
ili pereos.
Ĝis ĉi tie estas la vortoj de Jeremia.

52 LA aĝon de dudek unu jaroj
havis Cidkija, kiam li fariĝis
reĝo, kaj dek unu jarojn li
reĝis en Jerusalem. La nomo de lia
patrino estis Ĥamutal, filino de
Jeremia, el Libna. 2 Li agadis mal-
bone antaŭ la Eternulo, kiel ĉio, kion
faris Jehojakim. 3 Ĉar la kolero
de la Eternulo estis kontraŭ Jeru-
salem kaj kontraŭ Judujo, ĝis Li
forĵetis ilin de antaŭ Sia vizaĝo.
Kaj Cidkija defalis de la reĝo de
Babel. 4 En la naŭa jaro de lia
reĝado, en la deka monato, en la deka
tago de la monato, venis Nebukad-
necar, reĝo de Babel, li kaj lia tuta
militistaro, kontraŭ Jerusalemon, kaj
eksieĝis ĝin, kaj oni konstruis ĉirkaŭ
ĝi bastionojn. 5 Kaj la urbo restis
sieĝata ĝis la dek-unua jaro de la
reĝo Cidkija. 6 En la kvara monato,
en la naŭa tago de la monato, kiam la
malsato tiel fortiĝis en la urbo, ke la
popolo de la lando ne havis panon,
7 tiam oni faris enrompon en la
urbon; kaj ĉiuj militistoj forkuris,
kaj eliris el la urbo nokte, laŭ la vojo
de la pordego inter la du muregoj
apud la ĝardeno de la reĝo, kaj
foriris laŭ la vojo al la stepo. Kaj la
Ĥaldeoj staris ĉirkaŭ la urbo. 8 Kaj
la militistaro de la Ĥaldeoj postkuris
la reĝon kaj kuratingis Cidkijan sur la
stepo de Jeriĥo, kaj lia tuta milit-
istaro diskuris for de li. 9 Kaj ili
kaptis la reĝon kaj forkondukis lin
al la reĝo de Babel, en Riblan, en
la lando Ĥamat, kaj oni faris pri li
juĝon. 10 Kaj la reĝo de Babel
buĉis la filojn de Cidkija antaŭ liaj
okuloj, kaj ankaŭ ĉiujn eminentulojn
de Judujo li buĉis en Ribla. 11 Kaj
al Cidkija li blindigis la okulojn, kaj
ligis lin per kupraj katenoj; kaj la
reĝo de Babel venigis lin en Babelon,
kaj metis lin en malliberejon ĝis la
tago de lia morto.
12 En la kvina monato, en la deka
tago de la monato, tio estas en la
dek-naŭa jaro de la reĝo Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, venis
Nebuzaradan, estro de la korpo-
gardistoj, kiu ĉiam estis apud la reĝo
de Babel, en Jerusalemon. 13 Kaj li
forbruligis la domon de la Eternulo
kaj la domon de la reĝo kaj ĉiujn
domojn de Jerusalem; ĉiujn grandajn
domojn li forbruligis per fajro. 14 Kaj
ĉiujn muregojn de Jerusalem ĉirkaŭe
detruis la tuta militistaro de la
Ĥaldeoj, kiu estis kun la estro de la
korpogardistoj. 15 La malriĉulojn el
la urbo, kaj la ceteran popolon, kiu
restis en la urbo, kaj la transkur-
intojn, kiuj transkuris al la reĝo de
Babel, kaj la ceteran popolamason
forkondukis Nebuzaradan, la estro
de la korpogardistoj. 16 Sed iom
el la malriĉuloj de la lando Nebu-
zaradan, la estro de la korpogardistoj,
restigis, ke ili estu vinberistoj kaj
terkultivistoj. 17 La kuprajn kolon-
ojn, kiuj estis en la domo de la
Eternulo, kaj la bazaĵojn kaj la kupran
maron, kiuj estis en la domo de la
Eternulo, la Ĥaldeoj disrompis kaj
forportis ilian tutan kupron en
Babelon. 18 Kaj la potojn kaj la
ŝovelilojn kaj la tranĉilojn kaj la
aspergajn kalikojn kaj la kulerojn
kaj ĉiujn kuprajn vazojn, kiuj estis
uzataj ĉe la servado, ili forprenis.
19 Kaj la tasojn kaj la karbujojn kaj
la aspergajn kalikojn kaj la potojn
kaj la lucernojn kaj la kulerojn kaj la
verŝilojn, kiuj estis aŭ el oro aŭ el
arĝento, prenis la estro de la korpo-
gardistoj. 20 Koncerne la du kolon-
ojn, la unu maron, la dek du kuprajn
bovojn, kiuj servis kiel subtenilo,
kiujn faris la reĝo Salomono por la
domo de la Eternulo: la kvanto da
kupro en ĉiuj tiuj iloj estis nemezur-
ebla. 21 La kolonoj havis ĉiu la
alton de dek ok ulnoj, kaj ĝin ĉirkaŭis
ŝnuro, havanta la longon de dek du
ulnoj; ĝia diko estis kvar fingroj,
kaj interne ĝi estis malplena. 22 Ĝi
havis sur si kupran kronon, kaj la
alto de unu krono estis kvin ulnoj;
kaj ĉirkaŭ la krono estis kradaĵo kaj
granatoj, ĉio el kupro; tiel same estis

ĉe la dua kolono, ankaŭ kun granatoj.
23 Da granatoj estis sur ĉiu flanko
naŭdek ses ; la nombro de la granatoj
ĉirkaŭ la krono estis cent. 24 Kaj
la korpogardistestro prenis la ĉef-
pastron Seraja kaj la duan pastron
Cefanja kaj la tri pordogardistojn.
25 Kaj el la urbo li prenis unu kort-
eganon, kiu estis super la militistoj,
kaj sep virojn el la adjutantoj de la
reĝo, kiuj troviĝis en la urbo, kaj la
skribiston de la militestro, kiu en-
registradis militistojn el la popolo
de la lando, kaj sesdek homojn el la
popolo de la lando, kiuj troviĝis en
la urbo. 26 Ilin prenis Nebuzaradan,
la estro de la korpogardistoj, kaj for-
kondukis al la reĝo de Babel en
Riblan. 27 Kaj la reĝo de Babel
frapis ilin kaj mortigis ilin en Ribla,
en la lando Ĥamat. Tiamaniere
Jehuda estis elhejmigita el sia lando.
28 Jen estas la kvanto de la popolo,
kiun Nebukadnecar elhejmigis : en
la sepa jaro tri mil dudek tri Judojn ;
29 en la dek-oka jaro de Nebukad-
necar okcent tridek du homojn el
Jerusalem ; 30 en la dudek-tria
jaro de Nebukadnecar la korpogard-
istestro Nebuzaradan elhejmigis
sepcent kvardek kvin homojn el la
Judoj : la kvanto de ĉiuj estis kvar
mil sescent homoj.
31 En la tridek-sepa jaro post la
elpatrujiĝo de Jehojaĥin, reĝo de
Judujo, en la dek-dua monato, en la
dudek-kvina tago de la monato, Evil-
Merodaĥ, reĝo de Babel, en la unua
jaro de sia reĝado, levis la kapon de
Jehojaĥin, reĝo de Judujo, kaj el-
irigis lin el la malliberejo ; 32 kaj li
parolis kun li afable, kaj starigis lian
tronon pli alte ol la tronoj de la aliaj
reĝoj, kiuj estis ĉe li en Babel ; 33 kaj
li ŝanĝis liajn vestojn de malliberejo ;
kaj li manĝadis ĉiam ĉe li dum sia
tuta vivo. 34 Kaj liaj vivrimedoj,
vivrimedoj konstantaj, estis donataj al
li de la reĝo de Babel ĉiutage dum
lia tuta vivo, ĝis la tago de lia morto.

PLORKANTO DE JEREMIA

1 KIEL solece sidas la urbo, kiu estis tiel multehoma !
La estrino de la nacioj fariĝis kiel vidvino,
La princino de landoj fariĝis tributulino !
2 Senĉese ŝi ploras en la nokto, kaj ŝiaj larmoj estas sur ŝiaj vangoj ;
Ŝi havas neniun konsolanton inter ĉiuj siaj amintoj,
Ĉiuj ŝiaj amikoj ŝin perfidis, fariĝis ŝiaj malamikoj.
3 Elmigris Jehuda pro mizero kaj tro malfacila laborado ;
Li ekloĝis inter la nacioj, sed ne trovas ripozon ;
Ĉiuj liaj persekutantoj atingis lin en malvastaj lokoj.
4 La vojoj de Cion estas malĝojaj, ĉar neniu iras al festoj ;
Ĉiuj ĝiaj pordegoj dezertiĝis, ĝiaj pastroj ĝemas ;
Ĝiaj virgulinoj ploras, kaj al ĝi mem estas tre maldolĉe.
5 Ĝiaj kontraŭuloj fariĝis ĉefoj, ĝiaj malamikoj ĝuas bonstaton ;
Ĉar la Eternulo ĵetis sur ĝin mizeron pro la multo de ĝiaj malbonagoj ;
Ĝiaj infanoj iris en kaptitecon, pelataj de la malamiko.
6 Foriĝis de la filino de Cion ŝia tuta beleco ;
Ŝiaj princoj fariĝis kiel cervoj, kiuj ne trovas paŝtejon,
Kaj ili iras senforte antaŭ la pelanto.
7 En la tagoj de sia mizero kaj suferoj Jerusalem rememoras ĉiujn ĉarmaĵojn, kiujn ŝi havis en la tempoj pasintaj ;
Dume nun ŝia popolo enfalis en la manon de premanto, kaj neniu ŝin helpas,
La malamikoj ŝin rigardas kaj ridas pri ŝia ruiniĝo.
8 Pekis, pekis Jerusalem, tial ŝi fariĝis kiel hontindulino ;
Ĉiuj, kiuj ŝin estimis, nun malestimas ŝin, ĉar ili vidas ŝian malhonoron ;
Kaj ŝi mem ĝemas kaj turnas sin malantaŭen.

9 Ŝia malpuraĵo estas sur la rando de ŝia vesto; ŝi ne pensis pri sia estonteco;
Tial ŝi terure malaltiĝis, kaj ŝi havas neniun konsolanton:
Rigardu, ho Eternulo, mian mizeron, ĉar la malamiko forte fieras.
10 La malamiko etendis sian manon sur ĉiujn ŝiajn grandvaloraĵojn;
Ŝi vidas, kiel en ŝian sanktejon eniras nacioj,
Pri kiuj Vi ordonis, ke ili ne eniru en Vian komunumon.
11 Ŝia tuta popolo ĝemas, ili serĉas panon,
Ili fordonas siajn grandvaloraĵojn pro manĝaĵo, por revigligi sian animon:
Rigardu, ho Eternulo, kaj vidu, kiel malestimata mi fariĝis!
12 Ho vi, ĉiuj, kiuj preteriras la vojon, rigardu kaj vidu,
Ĉu ekzistas sufero simila al mia sufero,
Kiu trafis min kaj kiun la Eternulo ĵetis sur min en la tago de Lia flama kolero.
13 De supre Li ĵetis fajron en miajn ostojn, kaj ĝi ekregis en ili;
Li etendis reton antaŭ miaj piedoj, renversis min malantaŭen;
Li ruinigis min, faris min dolorplena dum la tuta tago.
14 Kunplektiĝis per Lia mano la jugo de miaj pekoj;
Ili kunplektiĝis, suriris sur mian kolon; Li faligis mian forton;
La Sinjoro transdonis min en tiajn manojn, el kiuj mi ne povas leviĝi.
15 La Sinjoro dispremis per la piedoj ĉiujn miajn fortulojn interne de mi;
Li kunvokis festan kunvenon kontraŭ min, por disbati miajn junulojn;
Kiel en vinpremejo la Sinjoro piedpremis la virgulinon-filinon de Jehuda.
16 Pro tio mi ploras kaj miaj ambaŭ okuloj abunde fluigas akvon;
Ĉar malproksime de mi estas konsolanto, kiu povus revigligi mian animon;
Miaj infanoj pereis, ĉar la malamiko venkis.
17 Cion etendas siajn manojn, sed ĝi ne trovas konsolanton;
La Eternulo vokis kontraŭ Jakobon liajn malamikojn de ĉiuj flankoj;
Jerusalem fariĝis inter ili kiel hontindulino.
18 Justa Li estas, la Eternulo, ĉar mi malobeis Liajn vortojn.
Aŭskultu, ho ĉiuj popoloj, kaj rigardu mian suferadon:
Miaj virgulinoj kaj junuloj iris en kaptitecon.
19 Mi vokis miajn amikojn, sed ili min trompis;
Miaj pastroj kaj miaj plejaĝuloj estas mortantaj en la urbo,
Ili serĉas por si panon, por revigligi sian animon.
20 Rigardu, ho Eternulo, en kia mizero mi estas!
Miaj internaĵoj ŝvelis, mia koro renversiĝis en mi, ĉar mi forte malobeis.
Ekstere seninfanigis min la glavo, kaj en la domo la morto.
21 Oni aŭdas, kiel mi ĝemas, sed neniu min konsolas;
Ĉiuj miaj malamikoj aŭdis pri mia malfeliĉo, kaj ekĝojis, ĉar Vi tion faris;
Venigu do la tagon, kiam Vi proklamos, ke ili fariĝu kiel mi.
22 Ilia tuta malboneco venu antaŭ Vin;
Kaj agu kun ili tiel, kiel Vi agis kun mi pro ĉiuj miaj pekoj;
Ĉar granda estas mia ĝemado, kaj mia koro doloras.

2 KIELE la Sinjoro en Sia kolero kovris per mallumo la filinon de Cion!
De la ĉielo sur la teron Li ĵetegis la belecon de Izrael,
Kaj ne rememoris Sian piedbenketon en la tago de Sia kolero.
2 Senindulge ekstermis la Sinjoro ĉiujn loĝejojn de Jakob;
Li detruis en Sia kolero la fortikaĵojn de la filino de Jehuda,
alniveligis ilin al la tero;
Li frapis la regnon kaj ĝiajn regantojn.
3 En flama kolero Li rompis ĉiujn kornojn de Izrael;
Li tiris Sian dekstran manon malantaŭen, kiam venis la malamiko;
Kaj Li ekbruligis en Jakob kvazaŭ flamantan fajron, kiu ekstermas ĉion ĉirkaŭe.

4 Li strecis Sian pafarkon kiel malamiko, direktis Sian dekstran manon kiel atakanto,
Kaj mortigis ĉion, kio estis ĉarma por la okuloj;
En la tendo de la filino de Cion Li elverŝis Sian koleron kiel fajron.
5 La Sinjoro fariĝis kiel malamiko,
Li ekstermis Izraelon, ekstermis ĉiujn liajn palacojn, detruis liajn fortikaĵojn;
Kaj al la filino de Jehuda Li donis multe da plorado kaj ĝemado.
6 Kiel ĝardenon Li ruinigis lian tendon, detruis lian kunvenejon;
La Eternulo forgesigis en Cion feston kaj sabaton,
Kaj forpuŝis en la indigno de Sia kolero reĝon kaj pastron.
7 La Sinjoro forlasis Sian altaron, abomenis Sian sanktejon,
Transdonis en la manojn de malamikoj la murojn de ĝiaj palacoj;
Ili faris bruon en la domo de la Eternulo kiel en tago de festo.
8 La Eternulo decidis ekstermi la muregon de la filino de Cion;
Li eltiris la mezurŝnuron, ne detenis Sian manon de ekstermado;
Li funebrigis la fortikaĵon kaj muregon, ambaŭ havas nun mizeran aspekton.
9 Enprofundiĝis en la teron ĝiaj pordegoj; Li detruis kaj rompis ĝiajn riglilojn;
Ĝia reĝo kaj ĝiaj princoj estas inter la nacioj;
La leĝoj jam ne ekzistas, kaj ĝiaj profetoj ne plu ricevas vizion de la Eternulo.
10 Silente sidas sur la tero la plejaĝuloj de la filino de Cion;
Polvon ili metis sur sian kapon, zonis sin per sakaĵo;
Al la tero klinis sian kapon la virgulinoj de Jerusalem.
11 Konsumiĝis de larmoj miaj okuloj, ŝvelis miaj internaĵoj,
Elverŝiĝis sur la teron mia hepato, pro la pereo de la filino de mia popolo,
Kiam infanoj kaj suĉinfanoj senfortiĝis de malsato sur la stratoj de la urbo.
12 Al siaj patrinoj ili diris: Kie estas pano kaj vino?
Ili falis kiel vunditaj sur la stratoj de la urbo,
Kaj eligis sian animon sur la brusto de siaj patrinoj.
13 Kiun mi povas montri al vi, kun kiu mi povas kompari vin, ho filino de Jerusalem?
Kiun similan mi povas montri al vi, por konsoli vin, ho virgulinofilino de Cion?
Ĉar granda kiel la maro estas via malfeliĉo; kiu vin resanigos?
14 Viaj profetoj profetis al vi malveraĵon kaj sensencaĵon,
Kaj ne montris al vi viajn malbonagojn, por antaŭgardi vin kontraŭ kaptiteco;
Ili predikis al vi viziojn malverajn, kiuj alportis al vi elpelon.
15 Kunfrapas pri vi siajn manojn ĉiuj preterirantoj;
Ili fajfas kaj balancas la kapon pri la filino de Jerusalem, dirante:
Ĉu tio estas la urbo, kiun oni nomis perfektaĵo de beleco, ĝojo de la tuta tero?
16 Malfermegas kontraŭ vi sian buŝon ĉiuj viaj malamikoj;
Ili fajfas kaj grincigas la dentojn, dirante: Ni englutis ŝin;
Ĉi tiun tagon ni atendis, ni ĝin atingis, ni ĝin vidas.
17 La Eternulo plenumis tion, kion Li intencis;
Li plenumis Sian vorton, kiun Li eldiris antaŭ longa tempo;
Li detruis senindulge, Li ĝojigis pri vi la malamikon, Li altigis la kornon de viaj kontraŭuloj.
18 Ilia koro krias al la Sinjoro:
Ho murego de la filino de Cion, verŝu larmojn kiel torento tage kaj nokte;
Ne ripozu, la pupilo de via okulo ne silentu.
19 Leviĝu, ploregu en la nokto en la komenco de ĉiu gardoparto;
Elverŝu kiel akvon vian koron antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro;
Levu al Li viajn manojn pro la animo de viaj infanoj, kiuj senfortiĝas de malsato en la komenco de ĉiuj stratoj.
20 Rigardu, ho Eternulo, kaj vidu, kun kiu Vi agis tiamaniere!
Ĉu ie aliloke manĝis virinoj sian frukton, siajn dorlotitajn infanojn?
Ĉu ie estis mortigataj en la sanktejo de la Sinjoro pastroj kaj profetoj?

21 Surtere sur la stratoj kuŝis junuloj kaj maljunuloj;
Miaj junulinoj kaj junuloj falis de glavo;
Vi mortigis en la tago de Via kolero, buĉis kaj ne kompatis.
22 Kiel por festa tago Vi kunvokis de ĉirkaŭe miajn terurajn najbarojn,
Kaj en la tago de la kolero de la Eternulo neniu saviĝis, neniu restis;
Tiujn, kiujn mi dorlotis kaj edukis, ĉiujn ekstermis mia malamiko.

3 MI estas la viro, kiu spertis suferon sub la vergo de Lia kolero.
2 Min Li kondukis kaj irigis en mallumon, ne en lumon.
3 Nur sur min Li turnas Sian manon ĉiutage denove.
4 Li maljunigis mian karnon kaj haŭton, rompis miajn ostojn.
5 Li konstruis ĉirkaŭ mi, ĉirkaŭis min per maldolĉaĵoj kaj malfacilaĵoj.
6 En mallumon Li lokis min, kiel porĉiamajn mortintojn.
7 Li ĉirkaŭbaris min, ke mi ne povu eliri; Li ligis min per pezaj ĉenoj.
8 Kvankam mi krias kaj vokas, Li kovras Siajn orelojn antaŭ mia preĝo.
9 Li baris miajn vojojn per hakitaj ŝtonoj; Li kurbigis miajn vojetojn.
10 Li estas por mi kiel urso en embusko, kiel leono en kaŝita loko.
11 Li depuŝis min de miaj vojoj, kaj disŝiris min; Li faris min objekto de teruro.
12 Li streĉis Sian pafarkon, kaj starigis min kiel celon por Siaj sagoj.
13 En miajn renojn Li pafis la filojn de Sia sagujo.
14 Mi fariĝis mokataĵo por mia tuta popolo, ilia ĉiutaga rekantaĵo.
15 Li satigis min per maldolĉaĵo, trinkoplenigis min per vermuto.
16 Li disrompis miajn dentojn en malgrandajn pecojn, Li enpuŝis min en cindron.
17 Mia animo estas forpuŝita for de paco; bonstaton mi forgesis.
18 Kaj mi diris: Pereis mia forto kaj mia espero al la Eternulo.
19 La memoro pri mia mizero kaj miaj suferoj estas vermuto kaj galo.
20 Konstante rememorante tion, senfortiĝas en mi mia animo.
21 Sed tion mi respondas al mia koro, kaj tial mi esperas:
22 Ĝi estas favorkoreco de la Eternulo, ke ni ne tute pereis; ĉar Lia kompatemeco ne finiĝis,
23 Sed ĉiumatene ĝi renoviĝas; granda estas Via fideleco.
24 Mia parto estas la Eternulo, diras mia animo; tial mi esperas al Li.
25 La Eternulo estas bona por tiuj, kiuj esperas al Li, por la animo, kiu serĉas Lin.
26 Bone estas esperi pacience helpon de la Eternulo.
27 Bone estas al la homo, kiu portas jugon en sia juneco;
28 Li sidas solece kaj silentas, kiam li estas ŝarĝita;
29 Li metas sian buŝon en polvon, kredante, ke ekzistas espero;
30 Li donas sian vangon al tiu, kiu lin batas; li satigas sin per malhonoro.
31 Ĉar ne por eterne forlasas la Sinjoro;
32 Se Li iun suferigas, Li ankaŭ kompatas pro Sia granda favorkoreco;
33 Ĉar ne el Sia koro Li sendas mizeron kaj suferon al la homoj.
34 Kiam oni premas sub siaj piedoj ĉiujn malliberulojn de la tero,
35 Kiam oni forklinas la rajton de homo antaŭ la vizaĝo de la Plejaltulo,
36 Kiam oni estas maljusta kontraŭ homo en lia juĝa afero—
Ĉu la Sinjoro tion ne vidas?
37 Kiu povas per sia diro atingi, ke io fariĝu, se la Sinjoro tion ne ordonis?
38 Ĉu ne el la buŝo de la Plejaltulo eliras la decidoj pri malbono kaj pri bono?

39 Kial murmuras homo vivanta? Ĉiu murmuru kontraŭ siaj pekoj.

40 Ni trarigardu kaj esploru nian konduton, kaj ni revenu al la Eternulo;
41 Ni levu nian koron kaj niajn manojn al Dio en la ĉielo.
42 Ni pekis kaj malobeis, kaj Vi ne pardonis.

43 Vi kovris Vin per kolero kaj persekutis nin; Vi mortigis, Vi ne kompatis.
44 Vi kovris Vin per nubo, por ke ne atingu Vin la preĝo.
45 Vi faris nin balaindaĵo kaj abomenindaĵo inter la popoloj.

46 Malfermegis kontraŭ ni sian buŝon ĉiuj niaj malamikoj.
47 Teruro kaj pereo trafis nin, ruinigo kaj malfeliĉo.
48 Torentojn da akvo verŝas mia okulo pri la malfeliĉo de la filino de mia popolo.

49 Mia okulo fluigas kaj ne ĉesas, ne ekzistas por ĝi halto,
50 Ĝis la Eternulo ekrigardos kaj ekvidos de la ĉielo.
51 Mia okulo suferigas mian animon pri ĉiuj filinoj de mia urbo.

52 Senkaŭze ĉasas min kiel birdon miaj malamikoj;
53 Ili pereigas mian vivon en kavo, ili ĵetas sur min ŝtonojn.
54 Akvo leviĝis kontraŭ mian kapon, kaj mi diris: Mi tute pereis.

55 Mi vokis Vian nomon, ho Eternulo, el la profunda kavo;
56 Vi aŭdis mian voĉon; ne kovru Vian orelon antaŭ mia vokado pri liberigo.
57 Vi alproksimiĝis, kiam mi vokis al Vi: Vi diris: Ne timu.

58 Vi, ho Sinjoro, defendis mian juĝaferon; Vi liberigis mian vivon.
59 Vi vidis, ho Eternulo, la maljustaĵon, kiun mi suferas; juĝu mian aferon.
60 Vi vidis ilian tutan venĝon, ĉiujn iliajn intencojn kontraŭ mi.
61 Vi aŭdis ilian insultadon, ho Eternulo, ĉiujn iliajn intencojn kontraŭ mi,
62 La parolojn de tiuj, kiuj leviĝis kontraŭ min, kaj iliajn pensojn kontraŭ mi dum la tuta tago.
63 Rigardu, kiam ili sidas kaj kiam ili leviĝas; mi ĉiam estas ilia rekantaĵo.

64 Redonu al ili repagon, ho Eternulo, laŭ la faroj de iliaj manoj.
65 Donu al ili doloron en la koro, sentigu al ili Vian malbenon.
66 Persekutu ilin en kolero, kaj ekstermu ilin el sub la ĉielo de la Eternulo.

4 KIELE senbriliĝis la oro, ŝanĝiĝis la bonega metalo!
La ŝtonoj de la sanktejo kuŝas disĵetitaj en la komenco de ĉiuj stratoj!
2 La karaj filoj de Cion, havantaj la valoron de plej pura oro,
Kiele ili similiĝis al argilaj potoj, faritaĵo de potisto!
3 Eĉ ŝakaloj donas siajn mamojn kaj nutras siajn idojn;
Sed la filino de mia popolo fariĝis kruela, kiel strutoj en la dezerto.
4 La lango de suĉinfano algluiĝis al ĝia palato pro soifo;
Infanoj petas panon, sed neniu donas al ili.
5 Kiuj antaŭe manĝadis frandaĵojn, tiuj senfortiĝas nun pro malsato sur la stratoj;
Kiuj estis edukitaj sur purpuro, tiuj ruliĝas nun sur sterko.
6 La pekoj de la filino de mia popolo estas pli grandaj, ol la pekoj de Sodom,
Kiu estis renversita momente, kaj manoj ĝin ne turmentis.
7 Ŝiaj princoj estis pli puraj ol neĝo, pli klaraj ol lakto;
Ilia vizaĝo estis pli ruĝa ol koraloj, ili aspektis kiel safiro;
8 Nun ilia vizaĝo estas pli nigra ol karbo; oni ne rekonas ilin sur la stratoj;
Ilia haŭto alpendiĝis al iliaj ostoj, velksekiĝis kiel ligno.
9 Pli bone estis al tiuj, kiuj mortis de glavo, ol al tiuj, kiuj mortas de malsato,
Kiuj senfortiĝas kaj pereas pro manko de produktaĵoj de kampo.

10 La manoj de kompatemaj virinoj kuiris iliajn infanojn;
Kaj ĉi tiuj fariĝis ilia manĝaĵo en la mizerego de la filino de mia popolo.
11 La Eternulo plene elĉerpis Sian koleron, Li elverŝis la flamon de Sia indigno;
Li ekbruligis en Cion fajron, kiu ekstermis ĝiajn fundamentojn.
12 Ne kredis la reĝoj de la tero, nek ĉiuj loĝantoj de la mondo,
Ke malamiko kaj kontraŭulo eniros en la pordegojn de Jerusalem.
13 Tio fariĝis pro la pekoj de ĝiaj profetoj, pro la malbonagoj de ĝiaj pastroj,
Kiuj verŝadis en ĝi sangon de virtuloj.
14 Kiel blinduloj ili vagadis sur la stratoj,
Malpuriĝis sin per sango tiel, ke oni ne povis tuŝi iliajn vestojn.
15 Oni kriis al ili: For, malpuruloj! for, for, ne altuŝiĝu!
Kiam ili foriĝadis kaj vagadis, oni diradis inter la nacioj: Ili ne plu loĝos tie.
16 La vizaĝo de la Eternulo ilin disĵetis, kaj jam ne volas rigardi ilin;
Pastrojn ili ne respektis, plejaĝulojn ili ne kompatis.
17 Ankoraŭ laciĝadis niaj okuloj, atendante senvaloran helpon;
Streĉe ni atendis nacion, kiu ne povas helpi.
18 Ili glitigis niajn paŝojn, ke ni ne povu iri sur niaj stratoj.
Alproksimiĝis nia fino; pleniĝis nia tempo, ĉar venis nia fino.
19 Pli rapidaj ol agloj de la ĉielo estis niaj persekutantoj;
Sur la montoj ili postkuris nin, en la dezerto ili faris embuskojn kontraŭ ni.
20 La spiro de nia vivo, la sanktoleito de la Eternulo, kaptiĝis en iliajn kavojn,
Pri kiu ni diris: Sub lia ombro ni vivos inter la nacioj.
21 Ĝoju kaj estu gaja, ho filino de Edom, kiu loĝas en la lando Uc;
Ankaŭ al vi venos la kaliko, vi ebriiĝos kaj nudiĝos.
22 Finiĝis viaj malbonagoj, ho filino de Cion; Li vin ne plu forkondukigos;
Sed viajn malbonagojn, ho filino de Edom, Li punos, Li malkovros viajn pekojn.

5 REMEMORU, ho Eternulo, kio fariĝis al ni;
Rigardu kaj vidu nian malhonoron!
2 Nia heredaĵo transiris al fremduloj,
Niaj domoj al aligentuloj.
3 Ni fariĝis orfoj senpatraj,
Niaj patrinoj estas kiel vidvinoj.
4 Nian akvon ni trinkas pro mono;
Nian lignon ni ricevas nur pro pago.
5 Oni pelas nin je nia kolo;
Ni laciĝis, sed oni ne permesas al ni ripozi.
6 Al Egiptujo ni etendis la manon,
Al Asirio, por satiĝi per pano.
7 Niaj patroj pekis, sed ili jam ne ekzistas;
Kaj ni devas suferi pro iliaj malbonagoj.
8 Sklavoj regas super ni;
Kaj neniu liberigas nin el iliaj manoj.
9 Kun danĝero por nia vivo ni akiras nian panon,
Pro la glavo en la dezerto.
10 Nia haŭto varmegiĝis kiel forno,
Pro la kruela malsato.
11 La virinojn en Cion ili senhonorigis,
La virgulinojn en la urboj de Judujo.
12 La princoj estas pendigitaj je siaj manoj;
La maljunulojn oni ne respektis.
13 La junuloj devas porti muelŝtonojn;
La knaboj falas sub la lignoŝarĝoj.
14 La maljunuloj jam ne sidas ĉe la pordegoj,
La junuloj jam ne kantas.
15 Malaperis la gajeco de nia koro;
Niaj dancrondoj aliformiĝis en funebron.
16 Defalis la krono de nia kapo;
Ho ve al ni, ke ni pekis!
17 Pro tio senfortiĝis nia koro,
Pro tio senlumiĝis niaj okuloj:
18 Pro la monto Cion, ke ĝi fariĝis dezerta,
Ke vulpoj vagas sur ĝi.

19 Sed Vi, ho Eternulo, kiu restas eterne
Kaj kies trono staras de generacio al generacio,
20 Kial Vi forgesis nin kvazaŭ por eterne,
Forlasis nin por longa tempo?
21 Reirigu nin, ho Eternulo, al Vi, ke ni revenu;
Renovigu niajn tagojn kiel en la tempo antaŭa.
22 Ĉar ĉu Vi nin tute forpuŝis?
Vi tre forte ekkoleris kontraŭ ni.

JEĤEZKEL

1 EN la trideka jaro, en la kvina
tago de la kvara monato, kiam
mi estis inter la elpatrujigitoj
ĉe la rivero Kebar, malfermiĝis la
ĉielo, kaj mi ekvidis viziojn de Dio.
2 En la kvina tago de tiu monato,
tio estas, en la kvina jaro post la
elpatrujigo de la reĝo Jehojaĥin,
3 aperis la vorto de la Eternulo al
la pastro Jeĥezkel, filo de Buzi, en
la lando Ĥaldea, ĉe la rivero Kebar,
kaj tie aperis sur li la mano de la
Eternulo. 4 Kaj mi vidis, jen mal-
kvieta vento venis el la nordo kun
granda nubo kaj flamanta fajro;
brilo estis ĉirkaŭe de ĝi, kaj el
interne, el la mezo de la fajro, iris
tre hela lumo. 5 El la mezo vidiĝis
bildo de kvar kreitaĵoj, kaj ilia
aspekto estis kiel aspekto de homo.
6 Kaj ĉiu havis kvar vizaĝojn, kaj
ĉiu el ili havis kvar flugilojn. 7 Iliaj
piedoj estis piedoj rektaj, kaj la
plandoj de iliaj piedoj estis kiel
plando de bovido kaj brilis kiel hela
pura kupro. 8 Kaj homaj manoj
estis sub iliaj flugiloj ĉe iliaj kvar
flankoj; ĉiuj kvar havis siajn vizaĝojn
kaj siajn flugilojn. 9 Iliaj flugiloj
estis kuntuŝiĝantaj unu kun la alia;
irante, ili sin ne deturnadis, sed ĉiu
iradis laŭ la direkto de sia vizaĝo.
10 La aspekto de iliaj vizaĝoj estis
kiel vizaĝo homa, kaj kiel vizaĝo
leona sur la dekstra flanko de ĉiuj
kvar, kiel vizaĝo bova sur la mal-
dekstra flanko de ĉiuj kvar, kaj kiel
vizaĝo agla ĉe ĉiuj kvar. 11 Iliaj
vizaĝoj kaj flugiloj supre estis dis-
igitaj; ĉe ĉiu el ili du flugiloj tuŝis
unu la alian kaj du kovris ilian
korpon. 12 Ĉiu iradis laŭ la direkto
de sia vizaĝo; kien tiris ilin la spirito,
tien ili iradis, ne deturnante sin dum
sia irado. 13 La aspekto de la
kreitaĵoj estis kiel aspekto de ard-
antaj kaj brulantaj karboj, kiel
aspekto de torĉoj, irantaj inter tiuj
kreitaĵoj; brilon havis la fajro, kaj
el la fajro eliradis fulmoj. 14 Kaj
la kreitaĵoj kuradis tien kaj reen
kiel fulmoj. 15 Rigardante la kreit-
aĵojn, mi ekvidis, ke sur la tero apud
la kreitaĵoj troviĝis po unu rado ĉe
la kvar vizaĝoj. 16 La aspekto de
la radoj kaj ilia prilaboriteco estis
kiel aspekto de turkiso, ĉiuj kvar
havis la saman aspekton; ilia aspekto
kaj prilaboriteco estis tiel, kvazaŭ unu
rado troviĝus en la alia. 17 Irante,
ili sin movadis sur siaj kvar flankoj;
ili ne deturnadis sin dum la irado.
18 Iliaj radrondoj estis altaj kaj
teruraj; la radrondoj de ĉiuj kvar
estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe.
19 Kaj kiam la kreitaĵoj iris, la radoj
iradis apud ili; kaj kiam la kreitaĵoj
leviĝis de la tero, leviĝadis ankaŭ la
radoj. 20 Kien la spirito instigis
ilin iri, tien ili iradis; kien la spirito
instigis ilin iri, la radoj leviĝadis
kune kun ili, ĉar la spirito de la
kreitaĵoj estis en la radoj. 21 Kiam
tiuj iris, ili ankaŭ iradis; kiam tiuj
staris, ili ankaŭ staris; kiam tiuj
leviĝis de la tero, la radoj leviĝadis
apud ili, ĉar la spirito de la kreitaĵoj
estis en la radoj. 22 Super la kapoj
de la kreitaĵoj estis io simila al
firmamento, kvazaŭ terura kristalo,
etendita super iliaj kapoj supre.
23 Sub la firmamento estis etenditaj
iliaj flugiloj, rekte unu apud la alia;
la korpon de ĉiu el ili kovris du
flugiloj. 24 Mi aŭdis, kiel iliaj
flugiloj dum ilia irado bruis kiel

granda akvo, kiel la voĉo de la
Plejpotenculo, granda bruo, kiel bruo
de tendaro; kiam ili haltis, iliaj
flugiloj malleviĝis. 25 Kiam aŭdiĝis
voĉo el super la firmamento, kiu estis
super iliaj kapoj, ili haltadis kaj
mallevadis siajn flugilojn. 26 Supre
de la firmamento, kiu estis super
iliaj kapoj, estis io, aspektanta kiel
safiro, havanta la formon de trono;
kaj super la bildo de la trono estis
kvazaŭ bildo de homo, sidanta sur ĝi.
27 Kaj mi vidis kvazaŭ helegan
brilon, kvazaŭ fajron interne kaj
ĉirkaŭe, de la bildo de liaj lumboj
supren kaj de la bildo de liaj lumboj
malsupren; mi vidis aspekton de
fajro kaj brilon ĉirkaŭe de li. 28 Kiel
la aspekto de ĉielarko, kiu montriĝas
en la nuboj en la tempo de pluvo, tia
estis la aspekto de la brilo ĉirkaŭe.
Tio estis la aspekto de la majesto
de la Eternulo. Kiam mi tion vidis,
mi ĵetis min vizaĝaltere, kaj mi aŭdis
voĉon de parolanto.

2 KAJ Li diris al mi: Ho filo de
homo, stariĝu sur viaj piedoj,
kaj Mi parolos al vi. 2 Kaj
kiam Li parolis al mi, venis en min
spirito kaj starigis min sur miaj
piedoj; kaj mi aŭskultis Tiun, kiu
parolis al mi. 3 Kaj Li diris al mi:
Ho filo de homo, Mi sendas vin al la
Izraelidoj, al la defalintaj gentoj,
kiuj defalis de Mi; ili kaj iliaj patroj
perfidis Min ĝis la nuna tago. 4 La
filoj havas malmolan vizaĝon kaj
obstinan koron; Mi sendas vin al ili,
por ke vi diru al ili: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo. 5 Ĉu ili aŭs-
kultos, ĉu ili ne aŭskultos (ĉar ili
estas domo malobeema), ili almenaŭ
sciu, ke profeto estis inter ili. 6 Kaj
vi, ho filo de homo, ne timu ilin, kaj
ne timu iliajn parolojn; kvankam ili
estas por vi dornoj kaj pikiloj kaj vi
loĝas inter skorpioj, tamen ne timu
iliajn vortojn, kaj ne sentu teruron
antaŭ ilia vizaĝo, ĉar ili estas domo
malobeema. 7 Kaj diru al ili Miajn
vortojn, ĉu ili aŭskultos aŭ ĉu ili ne
aŭskultos, ĉar ili estas malobeemaj.
8 Kaj vi, ho filo de homo, aŭskultu
tion, kion Mi diras al vi; ne estu
malobeema, kiel la malobeema domo;
malfermu vian buŝon, kaj manĝu
tion, kion Mi donos al vi. 9 Kaj
mi ekvidis, jen mano estas etend-
ita al mi, kaj en ĝi estas skrib-
rulaĵo. 10 Kaj Li disvolvis ĝin
antaŭ mi, kaj ĝi estis skribkovrita
interne kaj ekstere, kaj sur ĝi estis
skribitaj lamentoj, ĝemoj, kaj veoj.

3 Kaj Li diris al mi: Ho filo de
homo, manĝu tion, kion vi trovas,
manĝu ĉi tiun skribrulaĵon, kaj
iru kaj parolu al la domo de Izrael.
2 Kaj mi malfermis mian buŝon, kaj
Li manĝigis al mi tiun skribrulaĵon.
3 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo,
en vian ventron manĝu, kaj vian
internaĵon pleniĝu per ĉi tiu skrib-
rulaĵo, kiun Mi donas al vi. Kaj mi
manĝis, kaj en mia buŝo ĝi estis
dolĉa, kiel mielo.
4 Kaj Li diris al mi: Ho filo de
homo, iru al la domo de Izrael, kaj
parolu al ili per Miaj vortoj. 5 Ĉar
ne al popolo kun nekomprenebla
lingvo kaj malfacila parolado vi estas
sendata, sed al la domo de Izrael;
6 ne al multaj popoloj kun ne-
komprenebla lingvo kaj malfacila
parolado, kies vortojn vi ne kom-
prenas; cetere, se eĉ al ili Mi sendus
vin, eĉ ili aŭskultus vin. 7 Sed la
domo de Izrael ne volos aŭskulti vin,
ĉar ili ne volas aŭskulti Min; ĉar la
tuta domo de Izrael havas malmolan
frunton kaj obstinan koron. 8 Jen
Mi faris vian vizaĝon forta kontraŭ
iliaj vizaĝoj kaj vian frunton forta
kontraŭ iliaj fruntoj. 9 Mi faris vian
frunton kiel diamanto pli forta ol
siliko; ne timu ilin, kaj ne sentu
teruron antaŭ ili, ĉar ili estas domo
malobeema. 10 Kaj Li diris al mi:
Ho filo de homo, ĉiujn Miajn vortojn,
kiujn Mi parolos al vi, prenu en vian
koron kaj aŭskultu per viaj oreloj.
11 Kaj iru al la elpelitoj, al la filoj de
via popolo, kaj parolu al ili, kaj
diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo—tute egale, ĉu ili aŭs-
kultos aŭ ne aŭskultos.
12 Kaj levis min la spirito, kaj
mi ekaŭdis malantaŭ mi grandan
bruon: Benita estu la majesto de
la Eternulo sur sia loko! 13 Kaj
aŭdiĝis bruo de la flugiloj de la
kreitaĵoj, kiuj kunfrapiĝadis unuj
kun la aliaj, kaj bruo de la radoj
apud ili, kaj bruo de granda tertremo.
14 Kaj la spirito levis min kaj for-
portis min; kaj mi iris kun afliktita
kaj maltrankvila koro; kaj la mano
de la Eternulo tenis min forte.
15 Kaj mi venis en Tel-Abibon, al

la elpelitoj, kiuj loĝis ĉe la rivero
Kebar; kaj mi haltis tie, kie ili loĝis,
kaj mi restis tie inter ili sep tagojn
malĝoje.
16 Post paso de la sep tagoj aperis
al mi vorto de la Eternulo, dirante:
17 Ho filo de homo! Mi starigis
vin kiel observiston super la domo
de Izrael; kaj kiam vi aŭdos vorton
el Mia buŝo, tiam instruu ilin de Mi.
18 Kiam Mi diros al la malpiulo: Vi
devas morti, kaj vi ne admonos lin,
kaj vi ne parolos, por averti malpiulon
kontraŭ lia malbona vojo, por kon-
servi al li la vivon—tiam li, malpiulo,
mortos pro sia malpieco, sed lian
sangon Mi repostulos el via mano.
19 Sed se vi avertis malpiulon, kaj
li ne returnis sin de sia malpieco kaj
de sia malbona vojo, tiam li mortos
pro sia malpieco, kaj vi estos savinta
vian animon. 20 Kaj se virtulo
deturnos sin de sia virteco kaj agos
malbone, tiam Mi metos antaŭ lin
falpuŝilon, kaj li mortos; ĉar vi lin ne
avertis, li mortos pro sia peko, kaj
ne estos rememorataj la bonaj agoj,
kiujn li faris; sed lian sangon Mi
repostulos el via mano. 21 Sed se
vi avertos virtulon, ke la virtulo
ne peku, kaj li ne pekos, tiam li
restos vivanta pro tio, ke li akceptis
averton, kaj vi estos savinta vian
animon.
22 Kaj venis sur min tie la mano de
la Eternulo, kaj Li diris al mi: Leviĝu,
kaj iru en la valon, kaj tie Mi parolos
al vi. 23 Kaj mi leviĝis, kaj eliris
en la valon; kaj jen tie staras la
majesto de la Eternulo, simile al la
majesto, kiun mi vidis ĉe la rivero
Kebar. Kaj mi ĵetis min vizaĝaltere.
24 Kaj eniris en min la spirito kaj
starigis min sur miaj piedoj. Kaj Li
ekparolis al mi, kaj diris al mi: Iru,
enŝlosu vin en via domo. 25 Kaj
vidu, ho filo de homo, oni metos sur
vin ŝnurojn kaj ligos vin per ili, kaj
vi ne povos eliri inter ilin; 26 kaj
vian langon Mi algluos al via palato,
kaj vi mutiĝos kaj ne estos admon-
anto por ili; ĉar ili estas domo
malobeema. 27 Sed kiam Mi ek-
parolos al vi, Mi malfermos vian
buŝon, kaj vi diros al ili: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Kiu volas
aŭskulti, tiu aŭskultu, kaj kiu ne
volas, tiu rifuzu; ĉar ili estas domo
malobeema.

4 KAJ vi, ho filo de homo, prenu
al vi brikon kaj kuŝigu ĝin
antaŭ vi, kaj desegnu sur ĝi
urbon, nome Jerusalemon. 2 Kaj
faru ĉirkaŭ ĝi sieĝon, aranĝu kontraŭ
ĝi bastionon, surŝutu kontraŭ ĝi
remparon, faru kontraŭ ĝi tendaron,
kaj starigu ĉirkaŭ ĝi muregrompilojn.
3 Kaj prenu al vi feran paton kaj
starigu ĝin kiel feran muron inter vi
kaj la urbo, kaj direktu vian vizaĝon
kontraŭ ĝin; ĝi estu sub sieĝo, kaj
vi sieĝu ĝin. Tio estu signo por la
domo de Izrael.
4 Kaj vi kuŝiĝu sur vian mal-
dekstran flankon, kaj metu sur ĝin
la malpiecon de la domo de Izrael;
dum tiom da tagoj, kiom vi kuŝos sur
ĝi, vi portos sur vi ilian malpiecon.
5 La jarojn de ilia malpieco Mi
kalkulos al vi kiel tagojn: dum tricent
naŭdek tagoj vi portos sur vi la
malpiecon de la domo de Izrael.
6 Kiam vi tion plenumos, tiam denove
kuŝiĝu sur vian dekstran flankon,
kaj portu sur vi la malpiecon de la
domo de Jehuda dum kvardek tagoj;
ĉiun tagon Mi kalkulos al vi kiel
jaron. 7 Kaj kontraŭ la sieĝatan
Jerusalemon direktu vian vizaĝon kaj
vian etenditan brakon, kaj profetu
kontraŭ ĝi. 8 Kaj jen Mi metos sur
vin ŝnurojn, ke vi ne povu turni vin de
unu flanko sur la alian, ĝis vi finos la
tagojn de via sieĝado. 9 Kaj prenu
al vi tritikon kaj hordeon, fabojn kaj
lentojn, milion kaj spelton, kaj ŝutu
tion en unu vazon, kaj faru al vi el
tio panon laŭ la nombro de la tagoj,
dum kiuj vi kuŝos sur via flanko: dum
tricent naŭdek tagoj manĝu ĝin.
10 Kaj vian manĝaĵon, kiun vi
manĝos, uzu laŭpeze, po dudek
sikloj ĉiutage; de tempo al tempo
manĝu ĝin. 11 Kaj akvon trinku
laŭmezure, po sesono de hino trinku
de tempo al tempo. 12 En formo
de hordeaj platkukoj manĝu tion, kaj
sur ekskrementoj de homoj baku
ilin antaŭ iliaj okuloj. 13 Kaj la
Eternulo diris: Tiele la Izraelidoj
manĝados sian panon malpure inter
la popoloj, al kiuj Mi ilin dispelos.
14 Kaj mi diris: Ho Sinjoro, ho
Eternulo! jen mia animo ne mal-
puriĝis, kadavraĵon aŭ disŝiritaĵon
mi ne manĝis de mia juneco ĝis nun,
kaj nenia abomeninda viando eniris
iam en mian buŝon. 15 Kaj Li diris

al mi: Jen Mi permesas al vi uzi
ekskrementojn de brutoj anstataŭ
ekskrementoj de homoj, kaj sur ili
pretigu vian panon. 16 Kaj Li
diris al mi: Ho filo de homo! jen Mi
rompos la panan apogon en Jeru-
salem, kaj oni manĝos panon laŭpeze
kaj en zorgoj, kaj akvon oni trinkos
laŭmezure kaj kun afliktoj; 17 ĉar
mankos al ili pano kaj akvo, kaj ili
kun teruro rigardos unu la alian, kaj
ili konsumiĝos pro sia malpieco.

5 KAJ vi, ho filo de homo, prenu
al vi glavon akran, kiel razilo
de barbiroj, prenu ĝin al vi, kaj
pasigu ĝin sur via kapo kaj sur via
barbo, kaj prenu al vi pesilon, kaj
disdividu la harojn: 2 trionon for-
bruligu meze de la urbo, kiam finiĝos
la tagoj de la sieĝado; trionon prenu,
kaj dishaku ĝin per la glavo en la
ĉirkaŭaĵo de la urbo; kaj trionon
disblovu en la venton, kaj Mi elingigos
post ili la glavon. 3 Kaj prenu el
tio malgrandan kvanton, kaj ligu ĝin
en la randon de via vesto. 4 Kaj
ankoraŭ iom prenu el tio, kaj ĵetu en
fajron, kaj forbruligu ilin per fajro;
el tie eliros fajro sur la tutan domon
de Izrael.

5 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen estas Jerusalem; Mi starigis
ĝin meze de la nacioj, kaj ĉirkaŭ ĝi
estas diversaj landoj. 6 Sed ĝi
agis kontraŭ Miaj decidoj pli malpie,
ol la nacioj, kaj kontraŭ Miaj leĝoj
pli malbone, ol la landoj, kiuj estas
ĉirkaŭ ĝi; ĉar ili malestimis Miajn
decidojn, kaj Miajn leĝojn ili ne
sekvis. 7 Tial tiele diras la Sin-
joro, la Eternulo: Ĉar via amaso
estas pli malbona, ol la nacioj, kiuj
estas ĉirkaŭ vi, ĉar Miajn leĝojn vi
ne sekvis kaj Miajn decidojn vi ne
plenumis, kaj vi ne agis eĉ laŭ la
justeco de la nacioj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi, 8 tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi ankaŭ
iros kontraŭ vin, kaj Mi faros inter
vi juĝon antaŭ la okuloj de la nacioj.
9 Kaj Mi agos kun vi tiel, kiel Mi
neniam agis kaj kiel Mi neniam plu
agos simile, pro ĉiuj viaj abomenind-
aĵoj. 10 Tial gepatroj manĝos ge-
filojn inter vi, kaj gefiloj manĝos
siajn gepatrojn; kaj Mi faros kontraŭ
vi juĝon, kaj Mi disblovos vian tutan
restaĵon al ĉiuj ventoj. 11 Tial,
kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la
Eternulo, pro tio, ke vi malpur-
igis Mian sanktejon per ĉiuj viaj
abomenindaĵoj kaj per ĉiuj viaj fiaĵoj,
Mi vin malgrandigos, kaj Mia okulo
ne indulgos, kaj Mi ne kompatos.
12 Triono el vi mortos de pesto kaj
pereos de malsato meze de vi; triono
falos de glavo en viaj ĉirkaŭaĵoj;
kaj trionon Mi dispelos al ĉiuj ventoj,
kaj Mi elingigos post ili la glavon.
13 Mi plene agigos Mian koleron, kaj
Mi ripozigos Mian indignon sur ili,
kaj Mi faros al Mi kontentecon, por
ke ili eksciu, ke Mi, la Eternulo,
parolis en Mia fervoro, kiam Mi
konsumos Mian koleron sur ili.
14 Kaj Mi vin dezertigos kaj hontigos
inter la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi,
antaŭ la okuloj de ĉiu pasanto.
15 Kaj vi estos hontindaĵo kaj mokat-
aĵo, ekzemplo kaj teruro por la nacioj,
kiuj estas ĉirkaŭ vi, kiam Mi faros
kontraŭ vi juĝon en kolero kaj indigno
kaj kun indigna moralinstruo. Mi,
la Eternulo, tion diris. 16 Kiam Mi
ĵetos sur ilin Miajn kruelajn sagojn
de malsato, kiuj estos pereigaj kaj
kiujn Mi sendos por ekstermado,
tiam Mi faros ĉe vi la malsaton ĉiam
pli granda, kaj Mi rompos ĉe vi la
panan apogon. 17 Mi sendos sur
vin malsaton, kaj sovaĝajn bestojn,
kiuj faros vin seninfanaj; kaj pesto
kaj sangoverŝado trairos vin, kaj
glavon Mi venigos sur vin. Mi, la
Eternulo, tion diris.

6 KAJ aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 2 Ho filo
de homo, direktu vian vizaĝon
al la montoj de Izrael, kaj profetu
pri ili; 3 kaj diru: Ho montoj de
Izrael, aŭskultu la vorton de la
Sinjoro, la Eternulo: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo, al la montoj kaj
al la montetoj, al la intermontoj kaj
al la valoj: Jen Mi venigos sur vin
glavon, kaj Mi detruos viajn altaĵojn.
4 Kaj dezertigitaj estos viaj altaroj,
kaj rompitaj estos viaj sunkolonoj;
kaj Mi faligos viajn mortigitojn antaŭ
viaj idoloj. 5 Kaj Mi faligos la
kadavrojn de la Izraelidoj antaŭ iliaj
idoloj, kaj Mi disĵetos viajn ostojn
ĉirkaŭ viaj altaroj. 6 En ĉiuj viaj
loĝlokoj la urboj estos ruinigitaj kaj
la altaĵoj estos dezertigitaj, por ke
estu ruinigitaj kaj dezertigitaj viaj
altaroj, por ke estu rompitaj kaj
detruitaj viaj idoloj, viaj sunkolonoj

estu disbatitaj, kaj viaj faritaĵoj
estu ekstermitaj. 7 Kaj falos mort-
igitoj inter vi, kaj tiam vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo. 8 Sed Mi
restigos al vi kelkan kvanton, kiu
saviĝos de la glavo inter la nacioj,
kiam vi estos disĵetitaj en la landojn.
9 Kaj viaj saviĝintoj rememoros Min
inter la nacioj, kien ili estos for-
kondukitaj, kiam Mi disbatos ilian
malĉastan koron, kiu defalis de Mi,
kaj iliajn okulojn, kiuj malĉastis kun
siaj idoloj; kaj ili mem pentos pri
la malbonagoj, kiujn ili faris per
ĉiuj siaj abomenindaĵoj. 10 Kaj ili
ekscios, ke Mi, la Eternulo, ne vane
diris, ke Mi faros al ili tiun malbonon.
11 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Plaŭdu per viaj manoj, frapu per
via piedo, kaj diru: Ve pro ĉiuj mal-
bonaj abomenindaĵoj de la domo de
Izrael, pro kiuj ili falos de glavo, de
malsato, kaj de pesto. 12 Kiu estas
malproksime, tiu mortos de pesto;
kiu estas proksime, tiu falos de glavo;
kiu restis kaj konserviĝis, tiu mortos
de malsato. Tiel Mi konsumos Mian
koleron sur ili. 13 Kaj vi ekscios,
ke Mi estas la Eternulo, kiam iliaj
mortigitoj kuŝos inter siaj idoloj
ĉirkaŭ iliaj altaroj sur ĉiu alta monteto,
sur ĉiuj suproj de la montoj, sub ĉiu
verda arbo, kaj sub ĉiu densfolia
kverko, tie, kie ili faradis bonodorajn
incensojn al ĉiuj siaj idoloj. 14 Kaj
Mi etendos Mian manon sur ilin,
kaj en ĉiuj iliaj loĝlokoj Mi dezert-
igos la teron pli ol en la dezerto
Dibla; kaj ili ekscios, ke Mi estas la
Eternulo.

7 KAJ aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 2 Ho filo
de homo, tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo, pri la tero de Izrael:
Fino venis, la fino por ĉiuj kvar
randoj de la lando. 3 Nun venos
al vi la fino; kaj Mi sendos sur vin
Mian koleron, kaj Mi juĝos vin laŭ
via konduto, kaj Mi metos sur vin
ĉiujn viajn abomenindaĵojn. 4 Ne
indulgos vin Mia okulo, kaj Mi ne
kompatos; ĉar vian konduton Mi
rekompencos sur vi, kaj viaj abomen-
indaĵoj estos meze de vi; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
5 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Malbono, unu malbono nun venas;
6 fino venas, venas la fino, ĝi
vekiĝis kontraŭ vin, jen ĝi venas.
7 Venas matenruĝo kontraŭ vi, ho
loĝanto de la lando; venas la tempo,
proksima estas la tago de tumulto,
kiam oni ne plu kantos sur la montoj.
8 Nun Mi baldaŭ elverŝos Mian
indignon sur vin, Mi plene kontent-
igos Mian koleron sur vi, Mi juĝos
vin laŭ via konduto, kaj Mi metos sur
vin ĉiujn viajn abomenindaĵojn. 9 Ne
indulgos Mia okulo, kaj Mi ne kompat-
os; laŭ via konduto Mi redonos al
vi, kaj viaj abomenindaĵoj estos meze
de vi; kaj vi ekscios, ke Mi, la
Eternulo, estas la batanto. 10 Jen
estas la tago, jen ĝi venas, leviĝis
la matenruĝo, la vergo elkreskis,
la fiero ekfloris. 11 La perforteco
leviĝis kiel vergo kontraŭ la mal-
piecon; nenio restos de ili, nek de
ilia amaso, nek de ilia popola bruo,
neniu ĝemos ĉe ili. 12 Venas la
tempo, alproksimiĝas la tago; la
aĉetanto ne ĝoju, kaj la vendanto ne
malĝoju; ĉar la kolero trafis ilian
tutan amason. 13 Ĉar la vendanto
ne plu revenos al la venditaĵo, eĉ
se ili ankoraŭ estus vivantaj; ĉar la
vizio pri ilia tuta amaso ne retiriĝos,
kaj neniu fortikigos sian vivon
per sia malpieco. 14 Eksonigu la
trumpeton, kaj ĉiu armiĝu; neniu
tamen iros en la militon, ĉar Mia
kolero estas super ilia tuta amaso.
15 La glavo estas ekstere, la pesto
kaj la malsato interne; kiu estas sur
la kampo, tiu mortos de la glavo, kaj
kiu estas en la urbo, tiun ekstermos
malsato kaj pesto. 16 Kaj tiuj el
ili, kiuj forsaviĝos, estos sur la
montoj, kiel kolomboj el la valoj,
ĉiuj ili ĝemos, ĉiu pro siaj malbon-
agoj. 17 Ĉiuj manoj malleviĝos sen-
forte, kaj ĉiuj genuoj moviĝos kiel
akvo. 18 Ili zonos sin per sakaĵo;
teruro ilin kovros; sur ĉiu vizaĝo
estos honto, kaj ĉiuj kapoj estos
senharaj. 19 Sian arĝenton ili ĵetos
sur la stratojn, kaj ilia oro fariĝos
malpuraĵo; ilia arĝento kaj ilia oro
ne povos savi ilin en la tago de la
kolero de la Eternulo, ne satigos ilian
animon, kaj ne plenigos ilian intern-
aĵon; ĉar tio estis instigilo por iliaj
malbonagoj. 20 Sian plej belan
ornamon ili faris objekto de fiereco,
siajn abomenindajn statuojn kaj idol-
ojn ili starigis en ĝi; tial Mi faros ĝin
malpuraĵo por ili. 21 Kaj Mi trans-
donos ĝin en la manojn de fremduloj

por disrabi, kaj al la malpiuloj de la
tero kiel militakiron, kaj ili malsankt-
igos ĝin. 22 Mi deturnos Mian
vizaĝon de ili, por ke ili malsanktigu
Mian misterejon; kaj rabistoj tien
venos kaj malsanktigos ĝin. 23 Faru
ĉenon: ĉar la lando estas plena de
sangaj krimoj kai la urbo estas plena
de perforteco. 24 Mi venigos la
plej malbonajn el la nacioj, kaj ili
ekposedos iliajn domojn; Mi neni-
igos la fierecon de la fortuloj, kaj
iliaj sanktaĵoj estos malsanktigitaj.
25 Pereo venas; oni serĉos pacon,
sed ne trovos ĝin. 26 Malfeliĉo post
malfeliĉo venos, sciigo post sciigo;
oni serĉos vizion ĉe profeto; mal-
aperos la instruo ĉe la pastro, kaj
konsilo ĉe la maljunuloj. 27 La reĝo
malĝojos, la princo estos kovrita
de teruro, kaj la manoj de la
simpla popolo malkuraĝiĝos. Laŭ
ilia konduto Mi agos kun ili, laŭ iliaj
meritoj Mi juĝos ilin; kaj ili eksciós,
ke Mi estas la Eternulo.

8 EN la sesa jaro, en la kvina
tago de la sesa monato, mi
sidis en mia domo, kaj la
plejaĝuloj de Jehuda sidis antaŭ mi;
kaj falis sur min la mano de la Sinjoro,
la Eternulo. 2 Kaj mi vidis, jen
estas bildo, kiu aspektas kiel fajro;
de la bildo de liaj lumboj malsupren
estis fajro, kaj supre de liaj lumboj
estis hela brilo, tre hela lumo.
3 Kaj li etendis la bildon de mano,
kaj kaptis min je la bukloj de mia
kapo; kaj la spirito ekportis min inter
la tero kaj la ĉielo, kaj venigis min en
Dia vizio en Jerusalemon, al la
enirejo de la interna pordego, turnita
al nordo, kie staris statuo de koleriga
ĵaluzo. 4 Kaj jen tie estas la
majesto de Dio de Izrael, simile al
la vizio, kiun mi vidis en la valo.
5 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo,
levu viajn okulojn en la direkto al
nordo! Kaj mi levis miajn okulojn
en la direkto al nordo, kaj jen norde
de la pordego de la altaro, ĉe la
enirejo, staras tiu statuo de ĵaluzo.
6 Kaj Li diris al mi: Ho filo de homo,
ĉu vi vidas, kion ili faras? la grand-
ajn abomenindaĵojn, kiujn la domo
de Izrael faras ĉi tie, por malproksim-
igi Min de Mia sanktejo? sed
vi ankoraŭ denove vidos grandajn
abomenindaĵojn. 7 Kaj Li venigis
min al la enirejo de la korto, kaj mi
ekvidis, ke jen estas unu truo en la
muro. 8 Kaj Li diris al mi: Ho filo
de homo, trafosu la muron. Kaj mi
trafosis la muron, kaj jen estas ia
pordo. 9 Kaj Li diris al mi: Eniru,
kaj rigardu la malbonajn abomen-
indaĵojn, kiujn ili faras ĉi tie. 10 Kaj
mi eniris kaj ekrigardis, kaj jen
diversaj bildoj de rampaĵoj kaj
abomenindaj brutoj kaj diversaj idoloj
de la domo de Izrael estas skulptitaj
sur la muro ĉirkaŭe, sur ĉiuj flankoj.
11 Kaj antaŭ ili staras sepdek viroj
el la plejaĝuloj de la domo de Izrael,
kaj Jaazanja, filo de Ŝafan, staras
meze de ili; kaj ĉiu havas en la mano
sian incensilon, kaj de la incensoj
leviĝas densa nubo. 12 Kaj Li
diris al mi: Ho filo de homo, ĉu vi
vidas, kion la plejaĝuloj de la domo
de Izrael faras en mallumo, ĉiu en sia
ĉambro de pentraĵoj? Ĉar ili diras:
La Eternulo ne vidas nin, la Eternulo
forlasis la landon. 13 Kaj Li diris
al mi: Vi denove ankoraŭ vidos
grandajn abomenindaĵojn, kiujn ili
faras. 14 Kaj Li venigis min al la
enirejo de la norda pordego de la
domo de la Eternulo, kaj jen tie sidas
virinoj, kiuj ploras pri Tamuz.
15 Kaj Li diris al mi: Ĉu vi vidas, ho
filo de homo? vi vidos ankoraŭ pli
grandajn abomenindaĵojn ol tiuj.
16 Kaj Li venigis min en la internan
korton de la domo de la Eternulo,
kaj jen ĉe la enirejo de la templo de
la Eternulo, inter la portiko kaj la
altaro, staras ĉirkaŭ dudek kvin
homoj, kun la dorso al la templo de
la Eternulo kaj kun la vizaĝo al la
oriento, kaj adorkliniĝas orienten, al
la suno. 17 Kaj Li diris al mi: Ĉu
vi vidas, ho filo de homo? ĉu ne
sufiĉas al la domo de Jehuda, ke ili
faras la abomenindaĵojn, kiujn ili
faras ĉi tie? ili ankoraŭ plenigis la
landon per perforteco, kaj ripete
kolerigas Min; kaj jen ili direktas la
vergon al sia vizaĝo. 18 Tial Mi
ankaŭ agos en kolero; ne indulgos
Mia okulo, kaj Mi ne kompatos; eĉ se
ili krios al Miaj oreloj per laŭta voĉo,
Mi ne aŭskultos ilin.

9 KAJ Li vokis al miaj oreloj
per laŭta voĉo, dirante: Al-
proksimiĝu la punantoj de la
urbo, kaj ĉiu havu en sia mano sian
pereigilon. 2 Kaj jen ses homoj
venis per la vojo de la supra pordego,

kiu estas turnita norden, kaj ĉiu
havis en la mano sian detruilon, kaj
inter ili estis unu vestita per tolo, kaj
li havis skribilon ĉe siaj lumboj.
Ili venis, kaj stariĝis apud la kupra
altaro. 3 Kaj la majesto de Dio de
Izrael leviĝis de la kerubo, sur kiu
ĝi estis, al la sojlo de la domo. Kaj
Li alvokis la homon, kiu estis vestita
per tolo kaj havis skribilon ĉe siaj
lumboj. 4 Kaj la Eternulo diris al
li: Trairu la urbon Jerusalem, kaj
marku per litero Tav la fruntojn de
tiuj homoj, kiuj ĝemas kaj malĝojas
pri ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas
farataj en la urbo. 5 Kaj al la
aliaj Li diris tiel, ke mi povis aŭdi:
Iru tra la urbo post li, kaj frapu;
via okulo ne indulgu, kaj vi ne
kompatu. 6 Maljunulon, junulon,
junulinon, infanojn, kaj virinojn
eksterme mortigu; sed ĉiun homon,
sur kiu estas la litero Tav, ne tuŝu;
kaj komencu de Mia sanktejo.
Kaj ili komencis de la maljunaj
homoj, kiuj estis antaŭ la domo.
7 Kaj Li diris al ili: Malpurigu
la domon, kaj plenigu la kortojn
per mortigitoj; eliru! Kaj ili
eliris, kaj komencis frapadi en la
urbo. 8 Kiam ili finis la mortigadon
kaj mi restis, tiam mi ĵetis min vizaĝaltere,
ekkriis, kaj diris: Ho Sinjoro,
ho Eternulo! ĉu Vi ekstermos la
tutan restaĵon de Izrael, elverŝante
Vian koleron sur Jerusalemon?
9 Kaj Li diris al mi: La malpieco de
la domo de Izrael kaj de Jehuda estas
tre, tre granda, kaj la lando estas
plena de sango, kaj la urbo estas
plena de maljusteco; ĉar ili diras:
La Eternulo forlasis la landon, kaj
la Eternulo ne vidas. 10 Tial ankaŭ
Mia flanke Mia okulo ne indulgos, kaj
Mi ne kompatos; ilian agadon Mi
metos sur ilian kapon. 11 Kaj jen
la viro, kiu estis vestita per tolo kaj
havis skribilon ĉe siaj lumboj, alportis
respondon, dirante: Mi faris
tion, kion Vi ordonis al mi.

10 KAJ mi vidis: jen sur la
firmamento, kiu estis super
la kapoj de la keruboj, io
simila al safiro, aspektanta kiel
bildo de trono, aperis super ili.
2 Kaj Li diris al la viro, vestita per
tolo, jene: Eniru inter la radojn sub
la kerubon, kaj prenu plenmanojn da
ardantaj karboj el inter la keruboj,
kaj ĵetu ilin sur la urbon. Kaj li
eniris antaŭ miaj okuloj. 3 La
keruboj staris dekstre de la domo,
kiam la viro eniris, kaj nubo plenigis
la internan korton. 4 Kaj leviĝis la
majesto de la Eternulo de la kerubo
al la enirejo de la domo, kaj la domo
pleniĝis de la nubo, kaj la korto
pleniĝis de brilo de la majesto de la
Eternulo. 5 Kaj bruo de la flugiloj
de la keruboj estis aŭdata ĝis la
ekstera korto, kiel bruo de Dio, la
Plejpotenculo, kiam Li parolas.
6 Kaj kiam Li ordonis al la viro,
vestita per tolo, dirante: Prenu
fajron el inter la radoj, el inter la
keruboj, kaj ĉi tiu eniris kaj stariĝis
apud la rado, 7 tiam unu el la
keruboj etendis sian manon el inter
la keruboj al la fajro, kiu estis inter la
keruboj, kaj prenis kaj metis sur
la manplatojn de la tolvestito; kaj
ĉi tiu prenis kaj eliris. 8 Kaj ĉe la
keruboj montriĝis similaĵo de homa
mano sub iliaj flugiloj. 9 Kaj mi
vidis, jen estas kvar radoj apud la
keruboj, po unu rado apud ĉiu kerubo,
kaj la aspekto de la radoj estis kiel
turkiso. 10 Kaj laŭ aspekto la kvar
radoj havis unu formon, kvazaŭ unu
rado estus en la alia. 11 Irante, ili
moviĝadis sur ĉiujn kvar flankojn,
ili ne deturniĝadis dum la irado; al
la loko, al kiu estis direktita la kapo,
ili sekvadis ĝin, ili ne deturniĝadis
dum la irado. 12 Kaj ilia tuta korpo,
ilia dorso, iliaj manoj, iliaj flugiloj,
kiel ankaŭ la radoj, estis ĉirkaŭe
plenaj de okuloj; ĉiuj kvar havis
siajn radojn. 13 La radoj estis
nomataj turnovento, kiel mi povis
tion aŭdi. 14 Ĉiu havis kvar vizaĝojn:
unu vizaĝo estis vizaĝo de
kerubo, la dua vizaĝo estis vizaĝo
de homo, la tria estis vizaĝo de
leono, kaj la kvara estis vizaĝo de
aglo. 15 Kaj leviĝis la keruboj.
Tio estis tiu kreitaĵo, kiun mi vidis
ĉe la rivero Kebar. 16 Kaj kiam la
keruboj iris, la radoj iradis apud ili;
kaj kiam la keruboj levis siajn flugilojn,
por leviĝi de la tero, tiam ankaŭ
la radoj ne deturniĝadis de ili.
17 Kiam tiuj staris, ili ankaŭ staris,
kaj kiam tiuj leviĝis, ili ankaŭ leviĝadis;
ĉar la spirito de la kreitaĵoj
estis en ili. 18 Kaj la majesto de la
Eternulo foriĝis de la sojlo de la
domo kaj stariĝis super la keruboj.

19 Kaj la keruboj levis siajn flugilojn,
kaj suprenflugis de la tero antaŭ
miaj okuloj, kaj la radoj kune kun
ili; kaj ili stariĝis ĉe la enirejo de la
orienta pordego de la domo de la
Eternulo; kaj la majesto de Dio de
Izrael aperis supre super ili. 20 Tio
estis la kreitaĵo, kiun mi vidis sub
Dio de Izrael ĉe la rivero Kebar;
kaj mi eksciis, ke tio estas keruboj.
21 Ĉiu el ili havis kvar vizaĝojn, kaj
ĉiu havis kvar flugilojn, kaj similaĵo
de homaj manoj estis sub iliaj
flugiloj. 22 Kaj la aspekto de iliaj
vizaĝoj estis kiel tiuj vizaĝoj, kiujn
mi vidis ĉe la rivero Kebar, ilia
aspekto kaj ili mem. Ĉiu moviĝis
laŭ la direkto de sia vizaĝo.

11 KAJ levis min la spirito, kaj
venigis min al la orienta
pordego de la domo de la
Eternulo, al tiu, kiu rigardas orienten.
Kaj jen ĉe la enirejo de la pordego
staras dudek kvin homoj, kaj inter
ili mi vidas Jaazanjan, filon de Azur,
kaj Pelatjan, filon de Benaja, estrojn
de la popolo. 2 Kaj Li diris al mi:
Ho filo de homo, ĉi tiuj homoj havas
malpiajn intencojn kaj donas mal-
bonajn konsilojn en ĉi tiu urbo.
3 Ili diras: Ankoraŭ ne baldaŭ;
ni konstruu domojn; ĝi estas la
kaldrono, kaj ni estas la viando.
4 Tial profetu pri ili, profetu, ho filo
de homo. 5 Kaj malleviĝis sur min
la spirito de la Eternulo, kaj diris al
mi: Diru: Tiele diras la Eternulo:
Tiel vi parolis, ho domo de Izrael,
kaj la pensojn de via koro Mi scias.
6 Multajn vi mortigis en ĉi tiu urbo,
kaj ĝiajn stratojn vi plenigis per
mortigitoj. 7 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Viaj mortigitoj,
kiujn vi faligis en ĝi, estas la viando,
kaj ĝi mem estas la kaldrono; sed vi
estos elkondukitaj el ĝi. 8 Glavon
vi timas, kaj glavon Mi venigos sur
vin, diras la Sinjoro, la Eternulo.
9 Mi elkondukos vin el ĝi kaj trans-
donos vin en la manojn de fremduloj,
kaj Mi faros super vi juĝon. 10 De
glavo vi falos; ĉe la limoj de Izrael
Mi juĝos vin; kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Eternulo. 11 La urbo ne
estos por vi kaldrono, nek vi estos
en ĝi kiel viando; ĉe la limoj de
Izrael Mi juĝos vin. 12 Kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
kies leĝojn vi ne sekvis kaj kies
decidojn vi ne plenumis, sed vi agis
laŭ la maniero de la nacioj, kiuj estas
ĉirkaŭ vi. 13 Kiam mi eldiris mian
profetaĵon, Pelatja, filo de Benaja,
mortis; kaj mi ĵetis min vizaĝaltere,
kaj ekkriis per laŭta voĉo, kaj diris:
Ho Sinjoro, ho Eternulo! Vi faras
finon al la restaĵo de Izrael!
14 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 15 Ho filo de
homo! al viaj fratoj, jes al viaj
fratoj, al viaj parencoj, kaj al la tuta
domo de Izrael parolas la loĝantoj
de Jerusalem: Foriĝu de la Etern-
ulo, al ni estas donita ĉi tiu lando
kiel hereda posedaĵo. 16 Tial diru:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Kvankam Mi forigis ilin al la nacioj
kaj disĵetis ilin en diversajn landojn,
Mi tamen baldaŭ estos ilia sanktejo
en la landoj, kien ili venis. 17 Tial
diru: Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Mi kolektos vin el inter la
nacioj, Mi kolektos vin el la landoj,
kien vi estas disĵetitaj, kaj Mi donos
al vi la landon de Izrael. 18 Kaj
kiam ili venos tien, ili forigos el ĝi
ĉiujn ĝiajn fiaĵojn kaj ĉiujn ĝiajn
abomenindaĵojn. 19 Kaj Mi donos
al ili unu koron, kaj novan spiriton
Mi enmetos en vin, kaj Mi elprenos
el ilia korpo la koron ŝtonan kaj
donos al ili koron karnan, 20 por
ke ili sekvu Miajn leĝojn kaj observu
Miajn decidojn kaj plenumu ilin;
kaj ili estos Mia popolo, kaj Mi estos
ilia Dio. 21 Sed al tiuj, kiuj sin
fordonas al la fiaĵoj kaj abomenind-
aĵoj de sia koro, Mi turnos ilian
konduton kontraŭ ilian kapon, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 22 Tiam
la keruboj levis siajn flugilojn, kaj
la radoj estis apud ili; kaj la majesto
de Dio de Izrael estis supre super ili.
23 Kaj la majesto de la Eternulo
leviĝis el meze de la urbo, kaj haltis
sur la monto, kiu estas oriente de la
urbo. 24 Kaj la spirito min levis, kaj
venigis min en la vizio kaj en la inspiro
de Dio en Ĥaldeujon, al la forkonduk-
itoj. Kaj malaperis de mi la vizio,
kiun mi vidis. 25 Kaj mi rakontis al
la forkondukitoj ĉiujn vortojn de la
Eternulo, kiujn Li aperigis al mi.

12 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo! meze de domo
malobeema vi loĝas; ili havas okulojn,
por vidi, sed ili ne vidas; ili havas

orelojn, por aŭdi, sed ili ne aŭdas;
ĉar ili estas domo malobeema.
3 Tial, ho filo de homo, faru al vi
objektojn de migrado, kaj migru tage
antaŭ iliaj okuloj, formigru antaŭ
iliaj okuloj el via loko en alian lokon;
eble ili vidos, ke ili estas domo
malobeema. 4 Kaj elportu viajn
necesaĵojn, kiel necesaĵojn de migr-
anto, tage antaŭ iliaj okuloj; kaj vi
mem eliru antaŭ iliaj okuloj vespere,
kiel eliras migrantoj. 5 Antaŭ iliaj
okuloj trabatu al vi aperturon en la
muro kaj eliru tra ĝi. 6 Antaŭ iliaj
okuloj metu la necesaĵojn sur la
ŝultron, elportu ilin en mallumo,
kovru vian vizaĝon, por ke vi ne vidu
la teron; ĉar Mi faris vin antaŭsigno
por la domo de Izrael. 7 Kaj mi
agis tiel, kiel estis ordonite al mi:
miajn necesaĵojn mi elportis, kiel
necesaĵojn de migranto, ĉe la taglumo;
kaj vespere mi trabatis al mi per la
mano aperturon en la muro, en mal-
lumo mi elportis, kaj levis sur mian
ŝultron antaŭ iliaj okuloj. 8 Kaj
matene aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 9 Ho filo de
homo! ĉu la domo de Izrael, la domo
malobeema, ne demandis vin, kion
vi faras? 10 Diru al ili: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Ĉi tiu portaĵo
koncernas la princon de Jerusalem,
kaj la tutan domon de Izrael, kiu
estas en ĝi. 11 Diru: Mi estas via
antaŭsigno: kiel mi agis, tiel oni
agos kun ili: en elhejmiĝon, en
kaptitecon ili iros. 12 Kaj la princo,
kiu estas inter ili, en mallumo prenos
siajn aĵojn sur la ŝultron kaj eliros;
oni trarompos en la muro aperturon,
por elkonduki lin; li kovros sian
vizaĝon, por ke li ne vidu per la
okulo la teron. 13 Kaj Mi sternos
Mian reton kontraŭ li, kaj li estos
kaptita en Mian kaptilon, kaj Mi
forkondukos lin en Babelon, en la
landon de la Ĥaldeoj; sed li ĝin ne
vidos, kvankam tie li mortos. 14 Kaj
ĉiujn liajn ĉirkaŭantojn, liajn help-
antojn, kaj ĉiujn liajn taĉmentojn Mi
dispelos al ĉiuj ventoj, kaj Mi eling-
igos post ili glavon. 15 Kaj ili
ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
kiam Mi dispelos ilin inter la nacioj
kaj disĵetos ilin en la landojn. 16 Sed
malgrandan nombron el ili Mi rest-
igos de la glavo, malsato, kaj pesto,
por ke ili rakontu pri ĉiuj siaj abomen-
indaĵoj, inter la nacioj, al kiuj ili
venos; kaj oni ekscios, ke Mi estas
la Eternulo.
17 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 18 Ho filo de
homo! manĝu vian panon kun tremo,
kaj trinku vian akvon kun ĉagreno
kaj zorgoj. 19 Kaj diru al la popolo
de la lando: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo, pri la loĝantoj de
Jerusalem, pri la lando de Izrael:
Sian panon ili manĝos en zorgoj, kaj
sian akvon ili trinkos en teruro; ĉar
la lando dezertiĝos de sia abundo pro
la maljustaĵoj de ĉiuj siaj loĝantoj.
20 Kaj la loĝataj urboj estos ruinigitaj,
kaj la lando estos dezertigita; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
21 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 22 Ho filo de
homo! kian proverbon vi havas en
la lando de Izrael, dirantan: Pasos
multe da tempo, kaj ĉiu antaŭdiro
malaperos? 23 Tial diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Mi neniigos ĉi tiun proverbon, kaj
oni ne plu uzos tian proverbon en
Izrael; sed diru al ili: Proksima jam
estas la tempo kaj la plenumiĝo de
ĉiu antaŭdiro. 24 Ĉar neniu profet-
aĵo estos plu vana, kaj neniu antaŭ-
diro estos dusenca en la domo de
Izrael. 25 Ĉar Mi, la Eternulo,
parolas; kaj vorto, kiun Mi parolas,
plenumiĝos, ne plu estos prokrastata;
en via tempo, ho domo malobeema,
Mi parolas vorton, kaj Mi ĝin plenum-
os, diras la Sinjoro, la Eternulo.
26 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 27 Ho filo de
homo! jen la domo de Izrael diras:
La profetaĵo, kiun li profetas, venos
ankoraŭ post longa tempo; pri
tempoj malproksimaj li profetas.
28 Tial diru al ili: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Neniu el Miaj
vortoj plu prokrastiĝos; vorto, kiun
Mi diros, plenumiĝos, diras la Sin-
joro, la Eternulo.
13 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo! profetu pri la
profetoj de Izrael, kiuj profetas, kaj
diru al tiuj, kiuj profetas laŭ sia
propra bontrovo: Aŭskultu la vorton
de la Eternulo! 3 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ve al la sen-
prudentaj profetoj, kiuj gvidas sin
per sia propra spirito kaj nenion

vidis ! 4 Kiel vulpoj en ruinoj estas
viaj profetoj, ho Izrael. 5 Vi ne
eliras al la breĉoj, nek baras baron
ĉirkaŭ la domo de Izrael, por stari
en la batalo en la tago de la Eternulo.
6 Ilia vizio estas senenhava, ilia
antaŭdiro estas mensogo. Ili diras :
La Eternulo diris—sed la Eternulo
ilin ne sendis ; kaj ili asertas, ke ilia
vorto plenumiĝos. 7 Vi vidis ja
vizion senenhavan, kaj vi eldiras
antaŭdiron mensogan ; vi diras : Tiel
parolas la Eternulo—kvankam Mi ne
parolis.
8 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Pro tio, ke vi predikas
senbaze kaj antaŭdiras malveraĵon,
jen Mi iras kontraŭ vin, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 9 Kaj Mia
mano estos kontraŭ la profetoj, kiuj
profetas senbaze kaj antaŭdiras mal-
veraĵon ; en la konsilo de Mia popolo
ili ne estos, kaj en la registro de la
domo de Izrael ili ne estos enskrib-
itaj, kaj en la landon de Izrael ili ne
venos ; kaj vi ekscios, ke Mi estas
la Sinjoro, la Eternulo. 10 Pro tio,
ĝuste pro tio, ke ili erarigas Mian
popolon, antaŭdirante pacon, kvan-
kam paco ne estos, kaj kiam la popolo
konstruas barilon, ili ŝmiras ĝin per
maltaŭga mortero— 11 diru al tiuj,
kiuj ŝmiras per maltaŭga mortero, ke
ĝi defalos ; estos pluvego, kaj vi,
ŝtonoj de grandega hajlo, falos sur
ĝin, kaj forta vento ĝin krevigos.
12 Kaj jen la muro falis ; ĉu oni ne
diros al vi : Kie estas la mortero,
per kiu vi ŝmiris ? 13 Tial tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo : Mi
elpuŝos fortan venton en Mia indigno
kaj pluvegon en Mia kolero kaj
ŝtonojn de hajlo en Mia furiozo, por
ĉion ekstermi 14 Mi detruos la
muron, kiun vi ŝmiris per maltaŭga
mortero, Mi disŝutos ĝin sur la teron
tiel, ke nudiĝos ĝia fundamento ; kaj
ĝi disfalos, kaj vi pereos meze de ĝi ;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
15 Kaj Mi plene kontentigos Mian
koleron sur la muro, kaj sur tiuj, kiuj
ŝmiris ĝin per maltaŭga mortero, kaj
Mi diros al vi : Jam ne ekzistas la
muro, kaj jam ne ekzistas tiuj, kiuj
ŝmiris ĝin. 16 Tiaj estas la profetoj
de Izrael, kiuj profetas pri Jerusalem,
kaj predikas al ĝi vizion pri paco,
kvankam paco ne estos, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

17 Kaj vi, ho filo de homo, direktu
vian vizaĝon al la filinoj de via
popolo, kiuj profetas laŭ elpenso de
sia koro ; kaj profetu pri ili, 18 kaj
diru : Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Ve al tiuj, kiuj kudras kusenojn
sub ĉiujn kubutojn kaj faras kaptuk-
ojn por kapoj de ĉia alteco, por kapti
animojn ! kaptante la animojn de Mia
popolo, vi volas konservi viajn
animojn. 19 Kaj vi malsanktigas
Min antaŭ Mia popolo pro plenmano
da hordeo kaj pro peco da pano,
mortigante animojn, kiuj ne devas
morti, kaj konservante la vivon al tiaj
animoj, kiuj ne devas vivi, mensog-
ante al Mia popolo, kiu volonte aŭs-
kultas mensogon. 20 Tial tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo : Jen Mi iros
kontraŭ viajn kusenojn, per kiuj vi
kaptas tie la animojn flugemajn, Mi
elŝiros ilin el viaj brakoj, kaj forliber-
igos la animojn, kiujn vi allogas, ke
ili flugu. 21 Kaj Mi disŝiros viajn
kaptukojn, kaj savos Mian popolon
el viaj manoj, kaj ili ne plu estos
kaptotaĵo por viaj manoj ; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
22 Ĉar vi mensoge afliktas la koron
de virtulo, kiun Mi ne afliktis, kaj
vi fortigas la manojn de malvirtulo,
por ke li ne returnu sin de sia mal-
bona vojo, per kio li konservus sian
vivon— 23 tial vi ne plu havos
senbazajn viziojn kaj ne faros antaŭ-
dirojn ; kaj Mi savos Mian popolon el
viaj manoj ; kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Eternulo.

14 VENIS al mi kelkaj el la
plejaĝuloj de Izrael, kaj sid-
iĝis antaŭ mi. 2 Kaj aperis
al mi vorto de la Eternulo, dirante :
3 Ho filo de homo ! ĉi tiuj homoj
levis siajn idolojn en sian koron, kaj
allogilon de sia malpieco ili starigis
antaŭ sia vizaĝo ; ĉu Mi nun respondu
al ili, kiam ili Mir demandas ?
4 Tial parolu kun ili, kaj diru al
ili : Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo :
Se iu el la domo de Izrael levis siajn
idolojn en sian koron kaj starigis
antaŭ si la allogilon de sia malpieco,
kaj poste venas al la profeto, tiam Mi,
la Eternulo, respondos al li tiel, kiel
li meritas per sia granda idolisteco,
5 por ke la domo de Izrael estu
kaptata konforme al sia koro, kiun
ili defaligis de Mi per ĉiuj siaj
idoloj. 6 Tial diru al la domo de

Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pentu, kaj deturnu vin de
viaj idoloj, kaj de ĉiuj viaj abomen-
indaĵoj deturnu vian vizaĝon. 7 Ĉar
se iu el la domo de Izrael, aŭ el la
fremduloj, kiu loĝas ĉe Izrael, defalas
de Mi, levas siajn idolojn en sian
koron, starigas antaŭ sia vizaĝo la
allogilon de sia malpieco, kaj poste
venas al la profeto, por fari per li
demandojn al Mi, tiam Mi, la Eternulo,
respondos al li per Mi mem; 8 Mi
direktos Mian vizaĝon kontraŭ tiun
homon kaj faros lin avertilo kaj
ekzemplo, kaj Mi ekstermos lin el
inter Mia popolo; kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo 9 Kaj se la
profeto estos delogita kaj ion parolos,
tiam Mi, la Eternulo, malsaĝigis tiun
profeton, kaj Mi etendos Mian manon
sur lin kaj ekstermos lin el inter
Mia popolo Izrael. 10 Tiamaniere ili
estos punitaj pro sia malpieco: la
puno de la demandanto kaj la puno
de la profeto estos egalaj; 11 por
ke ili ne plu forerarigu de Mi la
domon de Izrael kaj ili ne plu mal-
purigu sin per ĉiuj siaj krimoj; sed
ili estu Mia popolo kaj Mi estu ilia
Dio, diras la Sinjoro, la Eternulo.
12 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 13 Ho filo de
homo! se lando pekos kontraŭ Mi,
forte kulpiĝante antaŭ Mi, tiam Mi
etendos Mian manon sur ĝin, kaj
rompos al ĝi la panan apogon, venigos
sur ĝin malsaton, kaj ekstermos en
ĝi la homojn kaj brutojn. 14 Kaj se
meze de ĝi troviĝus tiaj tri homoj,
kiel Noa, Daniel, kaj Ijob, ili pro sia
virteco savus sian vivon, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 15 Se Mi
venigus en la landon sovaĝajn
bestojn, por ĝin senhomigi, por ke
ĝi fariĝu dezerta kaj neniu povu iri
tra ĝi pro la bestoj— 16 kiel Mi
vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo,
eĉ tiuj tri homoj en ĝi ne savus la
filojn nek filinojn; nur ili mem
saviĝus, sed la lando fariĝus dezerta.
17 Aŭ se Mi venigus glavon sur tiun
landon, kaj dirus: Glavo, trairu la
landon; kaj Mi ekstermus en ĝi
homojn kaj brutojn— 18 kiel Mi
vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo,
eĉ tiuj tri homoj en ĝi ne savus la
filojn nek filinojn; nur ili mem
saviĝus. 19 Aŭ se Mi venigus pest-
on sur tiun landon, kaj Mi elverŝus
sur ĝin Mian koleron en sango, por
ekstermi en ĝi homojn kaj brutojn,
20 kaj Noa, Daniel, kaj Ijob estus en
ĝi—kiel Mi vivas, diras la Sinjoro,
la Eternulo, ili ne savus filon nek
filinon; nur ili pro sia virteco savus
sian animon. 21 Ĉar tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Eĉ se Mi
venigus sur Jerusalemon la kvar
malbonajn punojn, la glavon, mal-
saton, sovaĝajn bestojn, kaj peston,
por ekstermi en ĝi homojn kaj
brutojn— 22 tamen restos en ĝi
restaĵo da mortevitintaj filoj kaj
filinoj, kaj jen ili eliros al vi, kaj vi
vidos ilian konduton kaj iliajn agojn,
kaj vi konsoliĝos pri la malbono,
kiun Mi venigis sur Jerusalemon, pri
ĉio, kion Mi venigis sur ĝin. 23 Kaj
ili vin konsolos, kiam vi vidos ilian
konduton kaj iliajn agojn, kaj ekscios,
ke ne vane Mi faris ĉion, kion Mi
faris kontraŭ ĝi, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

15 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo! por kio taŭgas
la ligno de vinberbranĉo inter ĉiuj
branĉoriĉaj arboj, kiuj estas inter la
arboj de arbaro? 3 Ĉu oni prenas
de ĝi pecon, por ion fari el ĝi? ĉu
oni faras el ĝi almenaŭ hokon, por
pendigi sur ĝi ian objekton? 4 Jen
ĝi estas transdonata al la fajro por
forbruligo; ambaŭ finojn formanĝas
la fajro, forbrulas ankaŭ la mezo;
ĉu ĝi taŭgas por laboro? 5 Jen,
kiam ĝi estis ankoraŭ nedifektita,
oni ne povis ion fari el ĝi; des pli
kiam la fajro ĝin difektis kaj bruligis,
ĉu oni povas ion fari el ĝi? 6 Tial
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Kiel la vinberarbon inter la arboj
de la arbaro Mi transdonis al la
fajro, ke ĝi ĝin forbruligu, tiel Mi
agos kun la loĝantoj de Jerusalem.
7 Mi direktos Mian vizaĝon kontraŭ
ilin; el fajro ili eliris, kaj fajro ilin
ekstermos; kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Eternulo, kiam Mi direktos
Mian vizaĝon kontraŭ ilin. 8 Kaj
Mi faros la landon dezerto pro tio,
ke ili forte kulpiĝis, diras la Sinjoro,
la Eternulo.

16 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, montru al Jeru-
salem ĝiajn abomenindaĵojn; 3 kaj
diru: Tiele diras la Sinjoro, la Etern-

ulo, al Jerusalem: Via deveno kaj
via naskiĝlando estas en la lando
Kanaana; via patro estas Amorido,
kaj via patrino estas Ĥetidino. 4 Ĉe
via naskiĝo, kiam vi estis naskita,
oni ne detranĉis vian umbilikon, oni
ankaŭ ne lavis vin purige per akvo,
ne frotis vin per salo, kaj ne vindis
per vindaĵoj. 5 Nenies okulo favoris
vin, por fari al vi pro kompato unu
el tiuj faroj, sed oni elĵetis vin sur la
kampon pro abomeno kontraŭ vi
en la tago, kiam vi estis naskita.
6 Mi preteriris preter vi, kaj Mi
vidis, ke vi baraktas en via sango,
kaj Mi diris al vi en via sango: Vivu;
jes, Mi diris al vi en via sango: Vivu.
7 Mi grandigis vin, kiel kampan
kreskaĵon; vi fariĝis plena kaj
granda, vi fariĝis tute bela; viaj
mamoj formiĝis, viaj haroj abunde
kreskis; sed vi estis nuda kaj ne-
kovrita. 8 Mi preteriris preter vi
kaj ekvidis vin, kaj Mi vidis, ke estas
via tempo, la tempo de amo; kaj Mi
etendis Mian mantelon sur vin kaj
kovris vian nudecon; kaj Mi ĵuris al
vi, kaj Mi faris interligon kun vi,
diras la Sinjoro, la Eternulo, kaj vi
fariĝis Mia. 9 Mi lavis vin per
akvo, Mi forlavis de vi vian sangon,
kaj Mi ŝmiris vin per oleo. 10 Mi
vestis vin per brodita vesto, sur viajn
piedojn Mi metis delikatledajn ŝuojn,
Mi zonis vin per bisino, kaj Mi
kovris vin per silka kovrotuko.
11 Mi ornamis vin per ornamaĵoj,
Mi metis braceletojn sur viajn manojn.
kaj kolĉenon sur vian kolon. 12 Mi
metis nazringon sur vian nazon, kaj
orelringojn sur viajn orelojn, kaj
belan kronon sur vian kapon. 13 Vi
ornamiĝis per oro kaj arĝento, viaj
vestoj estis el bisino, silko, kaj
broditaĵo; plej delikatan farunon,
mielon, kaj oleon vi manĝis; kaj vi
fariĝis tre kaj tre bela kaj atingis
reĝecon. 14 Kaj disvastiĝis via
renomo inter la nacioj pro via beleco,
ĉar ĝi estis perfekta per la ornamaĵo,
kiun Mi metis sur vin, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

15 Sed vi fidis vian belecon, kaj vi
komencis malĉasti, apogante vin sur
via renomo, kaj vi malĉastis kun ĉiu
pasanto, fordonante vin al li. 16 Vi
prenis viajn vestojn kaj faris al vi
mikskolorajn oferaltaĵojn, kaj sur
ili vi malĉastis, kiel neniam estis
kaj neniam estos. 17 Vi prenis viajn
ornamaĵojn el oro kaj el arĝento,
kiujn Mi donis al vi, kaj vi faris al
vi bildojn de virseksuloj kaj malĉastis
kun ili. 18 Vi prenis viajn broditajn
vestojn kaj kovris per tio ilin, kaj
Mian oleon kaj Mian incenson vi
donis al ili. 19 Mian panon, kiun
Mi donis al vi, la plej delikatan
farunon, oleon, kaj mielon, per kiuj
Mi nutris vin, vi metis antaŭ ilin kiel
agrablan odoraĵon. Jes, tiel estis,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 20 Vi
prenis viajn filojn kaj viajn filinojn,
kiujn vi naskis al Mi, kaj vi buĉis ilin
al ili kiel manĝaĵon. Ĉu malgranda
estas via malĉasteco? 21 Vi buĉis
Miajn infanojn kaj pasigis ilin tra
fajro por ili. 22 Kaj en ĉiuj viaj
abomenindaĵoj kaj malĉastaĵoj vi ne
rememoris la tagojn de via juneco,
kiam vi estis nuda kaj nekovrita,
baraktanta en via sango. 23 Kaj
post ĉiuj viaj malbonagoj (ho ve, ve
al vi! diras la Sinjoro, la Eternulo)
24 vi konstruis al vi malĉastejon,
kaj faris al vi fialtaĵojn sur ĉiu strato.
25 En la komenco de ĉiu vojo vi
konstruis viajn fialtaĵojn, vi abomen-
indigis vian belecon, vi etendis
viajn piedojn al ĉiu pasanto, kaj vi
malĉastis. 26 Vi malĉastis kun la
filoj de Egiptujo, viaj grandkorpaj
najbaroj, kaj vi multe malĉastis,
kolerigante Min. 27 Kaj jen Mi
etendis Mian manon kontraŭ vin
kaj malgrandigis vian destinitaĵon,
kaj Mi transdonis vin al la volo de
viaj malamikinoj, la filinoj de Filiŝtujo,
kiuj hontis pri via malvirta konduto.
28 Kaj vi malĉastis kun la filoj de
Asirio, ne povante satiĝi; vi malĉastis
kun ili, kaj tamen ne kontentiĝis.
29 Vi multigis viajn malĉastaĵojn
ĝis la lando de komercado, Ĥaldeujo,
sed ankaŭ tio vin ne kontentigis.
30 Per kio Mi povas purigi vian
koron, diras la Sinjoro, la Eternulo,
se vi faras ĉion ĉi tion, farojn de plej
senhonta malĉastistino? 31 Kiam
vi aranĝis viajn malĉastejojn ĉe la
komenco de ĉiu vojo kaj faris viajn
fialtaĵojn sur ĉiu strato, vi estis ne
kiel malĉastistino, kiu ŝatas donac-
ojn; 32 sed kiel malĉastanta virino,
kiu anstataŭ sia edzo akceptas
fremdulojn. 33 Al ĉiuj malĉastist-
inoj oni donas donacojn, sed vi mem
donas viajn donacojn al ĉiuj viaj

amantoj, kaj vi subaĉetas ilin, ke ili
de ĉiuj flankoj venu malĉasti kun vi.
34 Ĉe via malĉastado fariĝas kun vi
la malo de tio, kion oni vidas ĉe
aliaj virinoj: oni ne postkuras vin
por malĉastado, sed vi mem pagas,
kaj al vi oni ne donas pagon; tia-
maniere vi estas la malo de aliaj.
35 Tial, ho malĉastistino, aŭskultu la
vorton de la Eternulo: 36 Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Pro tio, ke vi
malŝparas vian metalon kaj via nudeco
estas malkovrata en via malĉastado al
viaj amistoj kaj al ĉiuj viaj abomen-
indaj idoloj, kaj pro la sango de viaj
infanoj, kiujn vi fordonas al ili—
37 pro tio Mi kolektos ĉiujn viajn
amistojn, kun kiuj vi ĝuis, kaj ĉiujn,
kiujn vi amis, kaj ĉiujn, kiujn vi
malamis, kaj Mi kolektos ilin kontraŭ
vi de ĉirkaŭe, kaj Mi malkovros antaŭ
ili vian nudecon, kaj ili vidos vian
tutan hontindaĵon. 38 Kaj Mi juĝos
vin laŭ la juĝoj kontraŭ adultulinoj
kaj kontraŭ sangoverŝantinoj, kaj
Mi transdonos vin al sangoverŝo
kruela kaj severa. 39 Mi trans-
donos vin en iliajn manojn, kaj ili
detruos vian malĉastejon kaj disbatos
viajn fialtaĵojn, ili deprenos de vi
viajn vestojn, prenos viajn ornam-
aĵojn, kaj restigos vin nuda kaj
nekovrita. 40 Kaj ili venigos kontraŭ
vin homamason, kiu mortigos vin
per ŝtonoj kaj dishakos per siaj
glavoj. 41 Kaj ili forbruligos viajn
domojn per fajro, kaj faros al vi
juĝon antaŭ la okuloj de multaj
virinoj; kaj Mi ĉesigos vian mal-
ĉastadon, kaj vi ne plu donos
donacojn. 42 Mi kontentigos sur vi
Mian koleron, kaj Mia severeco
trankviliĝos sur vi tiel, ke Mi trankvil-
iĝos kaj ne plu koleros. 43 Pro
tio, ke vi ne rememoris la tagojn de
via juneco, sed incitis Min per ĉio
tio, Mi ankaŭ metos vian konduton
sur vian kapon, diras la Sinjoro, la
Eternulo, por ke vi ne plu faru la
malĉastaĵon kun ĉiuj viaj abomen-
indaĵoj.
44 Jen ĉiu proverbisto diros pri vi
proverbon: Kia la patrino, tia la
filino. 45 Vi estas filino de via
patrino, kiu malŝatis sian edzon kaj
siajn infanojn, kaj vi estas fratino
de viaj fratinoj, kiuj malŝatis siajn
edzojn kaj siajn infanojn. Via patrino
estas Ĥetidino, kaj via patro estas
Amorido. 46 Via pli maljuna fratino
estas Samario kun siaj filinoj, kiu
loĝas maldekstre de vi; kaj via pli
juna fratino, kiu loĝas dekstre de vi,
estas Sodom kun siaj filinoj. 47 Sed
eĉ ne laŭ ilia vojo vi iris, kaj ne iliajn
abomenindaĵojn vi faris; tio estis
malmulta por vi, kaj vi malboniĝis
pli ol ili en ĉiuj viaj agoj. 48 Kiel
Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo,
via fratino Sodom kaj ŝiaj filinoj ne
faris tion, kion faris vi kaj viaj
filinoj. 49 Jen kio estis la kulpo
de via fratino Sodom: malmodesteco,
trosatiĝo per manĝado, kaj senzorg-
eco, kiun havis ŝi kaj ŝiaj filinoj;
kaj la manon de malriĉulo kaj sen-
havulo ŝi ne subtenis. 50 Kaj ili
fieriĝis kaj faris abomenindaĵon antaŭ
Mi, kaj Mi forpuŝis ilin, kiam Mi tion
vidis. 51 Samario ne faris eĉ duonon
de viaj pekoj; vi faris pli da abomen-
indaĵoj, ol ili; per ĉiuj viaj abomen-
indaĵoj, kiujn vi faris, vi faris viajn
fratinojn preskaŭ virtulinoj. 52 Tial
ankaŭ vi nun portu vian malhonoron,
kiun vi kondamnis en viaj fratinoj,
pro viaj pekoj, per kiuj vi abomen-
indiĝis pli ol ili; ili estas virtulinoj
en komparo kun vi; hontu kaj portu
vian malhonoron, ĉar vi kvazaŭ
pravigis viajn fratinojn. 53 Tamen
kiam Mi revenigos iliajn forkaptitojn,
la forkaptitojn de Sodom kaj de ŝiaj
filinoj kaj la forkaptitojn de Samario
kaj de ŝiaj filinoj, tiam Mi revenigos
ankaŭ viajn forkaptitojn kune kun
ili, 54 por ke vi portu vian mal-
honoron kaj hontu pri ĉio, kion vi
faris, estante konsolo por ili. 55 Viaj
fratinoj, Sodom kaj ŝiaj filinoj revenos
al sia antaŭa stato, kaj Samario kaj
ŝiaj filinoj revenos al sia antaŭa
stato; ankaŭ vi kaj viaj filinoj
revenos al via antaŭa stato. 56 Ĉu
via fratino Sodom ne estis objekto
de rezonado en via buŝo en la tempo
de via fiereco, 57 antaŭ ol elmontr-
iĝis via malboneco, kiel en la tempo
de la malhonoro de la filinoj de Sirio
kaj ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, kaj de la
filinoj de Filiŝtujo, kiuj malestimis
vin ĉirkaŭe? 58 Suferu do pro via
malĉasteco kaj pro viaj abomenind-
aĵoj, diras la Eternulo. 59 Ĉar tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Mi
agos kun vi tiel, kiel vi agis, mal-
ŝatante la ĵuron kaj rompante la
interligon. 60 Tamen Mi rememor-

os Mian interligon kun vi en la
tempo de via juneco, kaj Mi restar-
igos kun vi interligon eternan.
61 Kaj vi rememoros vian konduton,
kaj hontos, kiam vi akceptos al vi
viajn plej maljunajn kaj plej junajn
fratinojn ; kaj Mi donos ilin al vi kiel
filinojn, sed ne pro via interligo.
62 Mi restarigos Mian interligon kun
vi, kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo ; 63 por ke vi memoru
kaj hontu, kaj por ke vi ne plu povu
malfermi vian buŝon pro honto, kiam
Mi pardonos al vi ĉion, kion vi faris,
diras la Sinjoro, la Eternulo.

17 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante : 2 Ho
filo de homo, proponu enigm-
on kaj parabolon al la domo de
Izrael ; 3 kaj diru : Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo : Granda aglo
kun grandaj flugiloj kaj grandaj
korpomembroj, plene kovrita de
diverskoloraj plumoj, venis sur Le-
banonon kaj prenis pinton de cedro ;
4 ĝi deŝiris ĝian supran junan
branĉeton kaj alportis ĝin en la
landon de komercado kaj kuŝigis ĝin
en urbo de komercistoj. 5 Ĝi prenis
iom el la semoj de la lando, plantis
ĝin sur prisemebla kampo, aranĝis
ĝin apud abunda akvo, tre singarde.
6 Kaj ĝi elkreskis kaj fariĝis vasta
vinberkreskaĵo kun malalta trunko ;
ĝiaj flankobranĉoj fleksiĝis al ĝi mal-
supren, kaj ĝiaj radikoj estis sub ĝi ;
kaj ĝi fariĝis vinbertrunko kaj el-
kreskigis branĉojn kaj branĉetojn.
7 Kaj estis alia granda aglo kun
grandaj flugiloj kaj abundaj plumoj ;
kaj jen tiu vinbertrunko tiris sin per
siaj radikoj al ĝi kaj etendis al ĝi
siajn branĉojn, por ke ĝi trinkigu ĝin,
de la bedoj, kie ĝi estis plantita.
8 Sur bona kampo, apud abunda
akvo, ĝi estis plantita, por ke ĝi
elkreskigu branĉojn kaj portu frukt-
ojn kaj estu belega vinbertrunko.
9 Diru : Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Ĉu ĝi havos sukceson ?
oni ja elŝiros ĝiajn radikojn, oni
deŝiros ĝiajn fruktojn, kaj ĝi velkos ;
ĉiuj ĝiaj elkreskintaj folioj velkos,
kaj oni ne bezonos grandan forton
kaj multon da homoj, por deŝiri ĝin
de ĝiaj radikoj. 10 Kaj jen, kvan-
kam ĝi estas plantita, ĉu ĝi havos
sukceson ? ĉu ĝi ne tute forvelkos,
kiam la orienta vento ĝin tuŝos ?
ĝi forvelkos sur la bedoj, kie ĝi
kreskis.
11 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante : 12 Diru do al
la domo malobeema : Ĉu vi ne scias,
kion tio signifas ? Diru : Jen venis
la reĝo de Babel en Jerusalemon, kaj
prenis ĝian reĝon kaj ĝiajn eminent-
ulojn kaj venigis ilin al si en Babelon ;
13 kaj li prenis iun el la reĝa idaro
kaj faris kun li interligon kaj prenis
de li ĵuron, kaj la potenculojn de la
lando li forprenis, 14 por ke la
regno estu humila kaj ne altigu sin,
kaj por ke ĝi konservu lian interligon
kaj povu sin teni. 15 Sed tiu defalis
de li, kaj sendis siajn senditojn en
Egiptujon, por ke oni donu al li
ĉevalojn kaj multe da homoj. Ĉu li
povas havi sukceson ? ĉu povas
saviĝi tiu, kiu tiel agas ? ĉu li saviĝos,
se li rompis la interligon ? 16 Kiel
Mi vivas, diras la Sinjoro, la Etern-
ulo, sur la loko de tiu reĝo, kiu faris
lin reĝo kaj antaŭ kiu li malŝatis sian
ĵuron kaj rompis lian interligon, ĉe
li, en Babel, li mortos. 17 Kaj
Faraono kun granda forto kaj multe-
nombra anaro ne helpos al li en la
milito, kiam estos surŝutitaj remparoj
kaj estos konstruitaj bastionoj, por
ekstermi multe da homoj. 18 Kaj
ĉar li malŝatis la ĵuron kaj rompis la
interligon, ĉar li donis sian manon
kaj tamen faris ĉion ĉi tion, tial li
ne saviĝos. 19 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo : Kiel Mi vivas,
Mian ĵuron, kiun li malŝatis, kaj Mian
interligon, kiun li rompis, Mi metos
sur lian kapon. 20 Mi ĵetos sur lin
Mian reton, kaj li kaptiĝos en Mian
kaptilon ; kaj Mi forkondukos lin en
Babelon, kaj tie Mi faros sur li juĝon
pro la krimo, kiun li faris kontraŭ
Mi. 21 Kaj ĉiuj liaj forkurintoj el
ĉiuj liaj taĉmentoj falos de glavo, kaj
la restintoj estos dispelitaj al ĉiuj
ventoj ; kaj vi ekscios, ke Mi, la
Eternulo, tion diris.
22 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Mi mem prenos branĉon de
alta cedro kaj metos ĝin ; el la supraj
junaj branĉetoj Mi deŝiros la plej
delikatan, kaj Mi plantos ĝin sur
monto alta kaj eminenta. 23 Sur
la alta monto de Izrael Mi ĝin plantos,
kaj ĝi elkreskigos branĉojn kaj donos
fruktojn kaj fariĝos belega cedro ;
kaj loĝos sub ĝi ĉiaspecaj birdoj,

ĉiaspecaj flugiluloj nestos en la ombro
de ĝiaj branĉoj. 24 Kaj ekscios
ĉiuj arboj de la kampo, ke Mi, la
Eternulo, malaltigas arbon altan kaj
altigas arbon malaltan, ke Mi velk-
igas arbon sukoplenan kaj verdigas
arbon velkintan; Mi, la Eternulo,
tion diris, kaj Mi tion plenumos.

18 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Kial
vi uzas ĉe vi en la lando de
Izrael ĉi tiun proverbon kaj diras:
La patroj manĝis nematurajn vin-
berojn, kaj la dentoj de la filoj
agaciĝis? 3 Kiel Mi vivas, diras
la Sinjoro, la Eternulo, neniu plu
uzos ĉe vi tiun proverbon en Izrael.
4 Jen ĉiuj animoj apartenas al Mi:
kiel la animo de la patro, tiel ankaŭ
la animo de la filo apartenas al Mi;
tiu animo, kiu pekas, ĝi mortos.
5 Sed se iu estas virta kaj agas
laŭleĝe kaj juste; 6 ne manĝas
sur la montoj kaj ne levas siajn
okulojn al la idoloj de la domo de
Izrael, ne malpurigas la edzinon de
sia proksimulo kaj ne alproksim-
iĝas al virino en la tempo de ŝia
monataĵo; 7 neniun perfortas, re-
donas al la ŝuldanto lian garanti-
aĵon, ne faras rabon, donas sian
panon al malsatulo kaj nudulon
kovras per vesto; 8 ne donas kon-
traŭ procentegoj kaj ne prenas tro-
profiton, detenas sian manon de
maljustaĵo, faras inter homo kaj
homo juĝon justan; 9 sekvas
Miajn leĝojn kaj observas Miajn
ordonojn, por plenumi ilin ĝuste:
tiu estas virtulo, kaj li certe vivos,
diras la Sinjoro, la Eternulo. 10 Sed
se li naskigis filon, kiu estas rabisto,
verŝas sangon, aŭ faras ion similan;
11 kaj ĉion diritan li mem ne faras,
sed li manĝas sur la montoj, mal-
purigas la edzinon de sia proksim-
ulo; 12 perfortas malriĉulon kaj
senhavulon, faras rabadon, ne
redonas garantiaĵon, levas siajn
okulojn al idoloj, faras abomenind-
aĵon; 13 donas kontraŭ procenteg-
oj, prenas troprofiton: ĉu tia povas
vivi? li ne devas vivi: ĉar li faras
ĉiujn tiujn abomenindaĵojn, li devas
morti; lia sango estu sur li. 14 Sed
jen li naskigis filon, kiu vidas ĉiujn
pekojn de sia patro, kiujn ĉi tiu faras,
kaj li timas, kaj ne faras ion similan:
15 sur la montoj li ne manĝas, siajn
okulojn li ne levas al la idoloj de la
domo de Izrael, la edzinon de sia
proksimulo li ne malpurigas; 16 li
neniun perfortas, garantiaĵon ne
prenas, rabadon ne faras, sian panon
li donas al malsatulo kaj nudulon li
kovras per vesto; 17 de premado
de malriĉulo detenas sian manon,
procentegon kaj troprofiton ne prenas,
plenumas Miajn ordonojn kaj sekvas
Miajn leĝojn: li ne mortos pro la
pekoj de sia patro, sed li nepre vivos.
18 Kaj lia patro, ĉar li faris kruelaĵ-
ojn, prirabis fraton, kaj faris inter sia
popolo tion, kio estas nebona: li
mortos pro siaj malbonagoj. 19 Vi
diros: Kial filo ne estas punata pro
la malbonagoj de la patro? La filo
agis ĝuste kaj juste, observis ĉiujn
Miajn leĝojn kaj plenumis ilin; tial
li nepre vivos. 20 Tiu animo, kiu
pekas, ĝi mortos; filo ne suferos pro
la malbonagoj de la patro, kaj patro
ne suferos pro la malbonagoj de la
filo; la virteco de virtulo estos sur
li, kaj la malpieco de malpiulo estos
sur li. 21 Sed se malpiulo deturnas
sin de ĉiuj siaj pekoj, kiujn li faris,
kaj li observos ĉiujn Miajn leĝojn kaj
agados ĝuste kaj juste, tiam li vivos,
li ne mortos. 22 Ĉiuj liaj malbon-
agoj, kiujn li faris, ne estos rememor-
ataj; pro siaj bonaj agoj, kiujn li
faris, li vivos. 23 Ĉu Mi deziras la
morton de malpiulo? diras la Sinjoro,
la Eternulo; kiam li deturnos sin de
sia konduto, li ja vivos. 24 Kaj se
virtulo deturnos sin de sia virteco
kaj faros malbonagojn, agos simile
al ĉiuj abomenindaĵoj, kiujn faras
malpiulo: ĉu li tiam povas vivi?
Ĉiuj bonaj agoj, kiujn li faris, ne
estos rememorataj; pro siaj krimoj,
kiujn li faris, kaj pro siaj pekoj,
kiujn li faris, pro ili li mortos. 25 Vi
diros: Ne ĝusta estas la maniero
de agado de la Sinjoro. Aŭskultu
do, ho domo de Izrael: Ĉu Mia
maniero de agado estas ne ĝusta?
Ne, via konduto estas ne ĝusta.
26 Kiam virtulo deturnas sin de sia
virteco kaj faras malbonagojn kaj
mortas pro tio, tiam li mortas pro
siaj malbonagoj, kiujn li faris.
27 Kaj kiam malpiulo deturnas sin
de siaj malbonagoj, kiujn li faris,
kaj li agas ĝuste kaj juste, tiam li
donas vivon al sia animo. 28 Ĉar
li rigardis, kaj retiris sin de ĉiuj

siaj malbonagoj, kiujn li faris, tial
li nepre vivos, li ne mortos. 29 La
domo de Izrael diros : Ne ĝusta estas
la agadmaniero de la Sinjoro. Ĉu
Mia agadmaniero estas ne ĝusta, ho
domo de Izrael? Ne, via agad-
maniero estas ne ĝusta. 30 Tial
Mi juĝos vin, ho domo de Izrael,
ĉiun laŭ lia konduto, diras la Sinjoro,
la Eternulo. Pentu kaj retiru vin
de ĉiuj viaj krimoj, por ke la mal-
bonagoj ne estu por vi falilo. 31 For-
ĵetu de vi ĉiujn viajn krimojn, per
kiuj vi pekis, kaj faru al vi novan
koron kaj novan spiriton. Kial vi
mortu, ho domo de Izrael? 32 Ĉar
Mi ne deziras la morton de mort-
anto, diras la Sinjoro, la Eternulo;
konvertu vin kaj vivu.

19 KAJ vi eksonigu funebran
kanton pri la princoj de
Izrael; 2 kaj diru: Kial via
patrino kiel leonino kuŝis inter
leonoj, inter leonidoj edukis siajn
idojn? 3 Ŝi edukis unu el siaj
idoj, ĝi fariĝis leonido, kaj ĝi lernis
disŝiri kaptaĵon, ĝi manĝis homojn.
4 Kaj aŭdis pri ĝi popoloj; ĝi estas
kaptita en ilian kavon, kaj ili for-
kondukis ĝin en ĉenoj en la landon
Egiptan. 5 Kiam ŝi vidis, ke ŝia
espero malaperis, ŝi prenis alian el
siaj idoj kaj faris ĝin leonido.
6 Irante meze de leonoj, ĝi fariĝis
leonido, lernis disŝiri kaptaĵon, manĝis
homojn. 7 Ĝi difektis iliajn loĝ-
ejojn, dezertigis iliajn urbojn; kaj
la lando, kun ĉio, kio estis en ĝi,
eksentis teruron antaŭ la voĉo de
ĝia blekegado. 8 Tiam kolektiĝis
kontraŭ ĝi la popoloj el la ĉirkaŭaj
landoj kaj ĵetis sur ĝin sian reton,
kaj ĝi kaptiĝis en ilian kavon.
9 Kaj oni metis ĝin en ĉenoj en
kaĝegon kaj forportis ĝin al la reĝo
de Babel; kaj oni metis ĝin en fortik-
igitan lokon, por ke oni ne plu
aŭdu ĝian voĉon sur la montoj de
Izrael.

10 Via patrino estis, simile al vi,
kiel vinberkreskaĵo, plantita apud
akvo, fruktoriĉa kaj branĉoriĉa pro
la abundo de akvo. 11 Kaj el-
kreskis al ĝi branĉoj tiel fortikaj,
ke ili taŭgis kiel sceptroj de regantoj,
kaj alte leviĝis ĝia trunko inter la
branĉaro; kaj ĝi estis bone videbla
pro sia alteco kaj pro la multo de siaj
branĉoj. 12 Sed en kolero oni ĝin
elŝiris kaj ĵetis sur la teron, kaj la
orienta vento elsekigis ĝiajn fruktojn;
derompiĝis kaj velksekiĝis la fortikaj
branĉoj, fajro ilin konsumis. 13 Kaj
nun ĝi estas transplantita en la
dezerton, en landon sekan kaj sen-
akvan. 14 Kaj eliris fajro el unu
el ĝiaj branĉoj kaj forkonsumis
ĝiajn fruktojn; kaj jam ne restis
sur ĝi fortika branĉo por sceptro
de regado. Funebra kanto tio estas,
kaj ĝi restos funebra kanto.

20 EN la sepa jaro, en la deka
tago de la kvina monato,
venis kelkaj el la plejaĝuloj
de Izrael, por demandi la Eternulon,
kaj ili sidiĝis antaŭ mi. 2 Kaj
aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 3 Ho filo de homo, parolu
al la plejaĝuloj de Izrael, kaj diru
al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Ĉu por demandi Min vi
venis? kiel Mi vivas, Mi ne respondos
al via demando, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 4 Se vi volas juĝi ilin,
se vi volas juĝi, ho filo de homo,
tiam montru al ili la abomenindaĵojn
de iliaj patroj, 5 kaj diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
En la tago, kiam Mi elektis Izraelon
kaj levis Mian manon al la idaro de
la domo de Jakob, kiam Mi konigis
Min al ili en la lando Egipta, kaj,
levante al ili Mian manon, diris: Mi
estas la Eternulo, via Dio— 6 en
tiu tago Mi per levo de la mano
promesis al ili, ke Mi elkondukos ilin
el la lando Egipta en landon, kiun
Mi elektis por ili, kie fluas lakto kaj
mielo, kaj kiu estas la plej bela el
ĉiuj landoj. 7 Kaj Mi diris al ili:
Ĉiu el vi forĵetu la fiaĵojn, kiuj estas
antaŭ liaj okuloj, kaj ne malpurigu
vin per la idoloj de Egiptujo: Mi, la
Eternulo, estas via Dio. 8 Sed ili
malobeis Min kaj ne volis aŭskulti
Min, kaj neniu el ili forĵetis la fiaĵojn,
kiuj estis antaŭ liaj okuloj, kaj la
idolojn de Egiptujo ili ne forlasis.
Kaj Mi intencis elverŝi sur ilin Mian
koleron, kontentigi sur ili Mian
indignon meze de la lando Egipta.
9 Tamen pro Mia nomo, por ke ĝi ne
malsanktiĝu antaŭ la okuloj de la
nacioj, inter kiuj ili estis kaj antaŭ
kies okuloj Mi konigis Min al ili,
Mi agis tiel, ke Mi elkondukis ilin el
la lando Egipta. 10 Kaj Mi el-
kondukis ilin el la lando Egipta kaj

venigis ilin en la dezerton. 11 Kaj
Mi donis al ili Miajn leĝojn, kaj Mi
konigis al ili Miajn decidojn, per kies
plenumado homo vivas. 12 Ankaŭ
Miajn sabatojn Mi donis al ili, por
ke ili estu signo inter Mi kaj ili, por
ke ili sciu, ke Mi, la Eternulo, ilin
sanktigas. 13 Sed la domo de Izrael
ribelis kontraŭ Mi en la dezerto: ili
ne sekvis Miajn leĝojn, kaj ili mal-
ŝatis Miajn decidojn, per kies plenum-
ado homo vivas, kaj Miajn sabatojn
ili tre malsanktigis. Kaj Mi intencis
elverŝi sur ilin Mian koleron en la
dezerto, por ekstermi ilin. 14 Tamen
Mi agis pro Mia nomo, por ke ĝi
ne malsanktiĝu antaŭ la okuloj de
la nacioj, antaŭ kies okuloj Mi el-
kondukis ilin. 15 Mi levis kontraŭ
ilin Mian manon en la dezerto, por
ne venigi ilin en la landon, kiun Mi
destinis, en kiu fluas lakto kaj mielo
kaj kiu estas la plej bela el ĉiuj
landoj; 16 pro tio, ke ili malŝatis
Miajn decidojn, ne sekvis Miajn
leĝojn, kaj malsanktigis Miajn sabat-
ojn; ĉar ilia koro sekvis iliajn idolojn.
17 Tamen Mia okulo indulgis ilin,
por ne pereigi ilin, kaj Mi ne faris al
ili finon en la dezerto. 18 Kaj Mi
diris al iliaj infanoj en la dezerto:
Ne sekvu la leĝojn de viaj patroj, ne
observu iliajn morojn, kaj ne mal-
purigu vin per iliaj idoloj. 19 Mi,
la Eternulo, estas via Dio; Miajn
leĝojn sekvu, kaj Miajn decidojn
observu, kaj plenumu ilin; 20 kaj
tenu sankte Miajn sabatojn, por ke
ili estu signo inter Mi kaj vi, por ke
vi sciu, ke Mi, la Eternulo, estas via
Dio. 21 Sed la infanoj malobeis
Min: Miajn leĝojn ili ne sekvis, ili
ne observis kaj ne plenumis Miajn
decidojn, per kies plenumado homo
vivas, malsanktigis Miajn sabatojn.
Kaj Mi intencis elverŝi Mian koleron
sur ilin, kontentigi Mian indignon sur
ili en la dezerto. 22 Tamen Mi
retiris Mian manon kaj agis pro Mia
nomo, por ke ĝi ne malsanktiĝu antaŭ
la okuloj de la nacioj, antaŭ kies
okuloj Mi elkondukis ilin. 23 Sed,
levinte Mian manon, Mi diris al ili
en la dezerto, ke Mi disĵetos ilin inter
la naciojn kaj dispelos ilin en divers-
ajn landojn 24 pro tio, ke ili ne
plenumis Miajn decidojn, malŝatis
Miajn leĝojn, malsanktigis Miajn
sabatojn, kaj direktis siajn okulojn
al la idoloj de siaj patroj. 25 Tial
Mi donis al ili instituciojn nebonajn,
kaj aranĝojn, per kiuj ili ne povas
vivi; 26 kaj Mi permesis al ili
malpurigi sin per siaj oferoj, trair-
igante tra fajro ĉiun unuenaskiton,
por ke Mi ruinigu ilin, por ke ili
eksciu, ke Mi estas la Eternulo.
27 Tial parolu al la domo de Izrael,
ho filo de homo, kaj diru al ili, ke
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Ankoraŭ plue viaj patroj malhonoris
Min per la pekoj, kiujn ili faris
kontraŭ Mi: 28 Mi venigis ilin en
la landon, pri kiu Mi per levo de
mano promesis, ke Mi donos ĝin al
ili; sed ĉie, kie ili vidis ian altan
monteton aŭ ian branĉoriĉan arbon,
ili buĉis tie siajn oferojn kaj alportis
tien siajn kolerigantajn donojn, metis
tien siajn agrablajn odoraĵojn kaj
verŝis tie siajn verŝoferojn. 29 Kaj
Mi diris al ili: Kio estas tiu altaĵo,
sur kiun vi iras? Kaj oni donis al
tiu loko la nomon Altaĵo ĝis la nuna
tago. 30 Tial diru al la domo de
Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Vi malpurigas vin konforme
al la konduto de viaj patroj, kaj vi
malĉaste sekvas iliajn abomenind-
aĵojn; 31 alportante viajn donac-
ojn, trairigante viajn infanojn tra
fajro, vi malpurigas vin per ĉiuj viaj
idoloj ĝis la nuna tempo; ĉu do Mi
povas respondi al viaj demandoj,
ho domo de Izrael? Kiel Mi vivas,
diras la Sinjoro, la Eternulo, Mi ne
respondos al viaj demandoj. 32 Kaj
kio venas en vian kapon, kiam vi
diras: Ni estu kiel la nacioj, kiel la
gentoj de la landoj, servante al ligno
kaj al ŝtonoj—tio ne efektiviĝos.
33 Kiel Mi vivas, diras la Sinjoro,
la Eternulo, per forta mano, per
etendita brako, kaj per elverŝado de
kolero Mi reĝos super vi; 34 kaj
per forta mano, per etendita brako,
kaj per elverŝado de kolero, Mi
elkondukos vin el inter la popoloj,
kaj kolektos vin el la landoj, kien vi
estas disĵetitaj; 35 kaj Mi venigos
vin en la dezerton de la popoloj, kaj
tie Mi procesos kun vi vizaĝon
kontraŭ vizaĝo. 36 Kiel Mi procesis
kun viaj patroj en la dezerto de la
lando Egipta, tiel Mi procesos kun
vi, diras la Sinjoro, la Eternulo.
37 Kaj Mi pasigos vin sub vergo kaj
venigos vin en la ligilojn de la inter-

ligo ; 38 kaj Mi eligos el inter vi
tiujn, kiuj ribelis kaj pekis kontraŭ Mi,
el la lando de ilia loĝado Mi elirigos
ilin, sed en la landon de Izrael ili ne
eniros. Kaj vi ekscios, ke Mi estas
la Eternulo. 39 Kaj pri vi, ho domo
de Izrael, tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Ĉiu el vi iru kaj servu al
siaj idoloj, se vi ne aŭskultas Min ;
sed Mian sanktan nomon ne plu mal-
honoru per viaj donoj kaj per viaj
idoloj. 40 Ĉar sur Mia sankta monto,
sur la alta monto de Izrael, diras
la Sinjoro, la Eternulo, tie servos al
Mi la tuta domo de Izrael, ĉiuj, kiuj
estos en la lando ; tie Mi akceptos
ilin favore, kaj tie Mi akceptos viajn
oferdonojn kaj la unuaaĵojn de viaj
donoj, kun ĉio, kion vi dediĉas al Mi.
41 Mi akceptos vin favore ĉe la
agrabla odoraĵo, kiam Mi elkondukos
vin el inter la popoloj, kaj kolektos
vin el la landoj, kien vi estis disĵet-
itaj ; kaj Mi sanktiĝos per vi antaŭ
la okuloj de la nacioj. 42 Kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
kiam Mi venigos vin en la landon de
Izrael, en la landon, pri kiu Mi levis
Mian manon, ke Mi donos ĝin al viaj
patroj. 43 Kaj vi rememoros tie
vian konduton kaj ĉiujn viajn agojn,
per kiuj vi malpurigis vin, kaj vi
sentos abomenon antaŭ vi mem
kontraŭ ĉiuj malbonagoj, kiujn vi
faris. 44 Kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Eternulo, kiam Mi agos kun
vi pro Mia nomo, ne konforme al via
malbona konduto kaj al viaj pereigaj
agoj, ho domo de Izrael, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

45 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante : 46 Ho filo de
homo, direktu vian vizaĝon al la
vojo suden, prediku al la sudo, kaj
profetu pri la arbaro de la suda
kampo 47 Kaj diru al la suda
arbaro. Aŭskultu la vorton de la
Eternulo ! Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo : Jen Mi ekbruligos en
vi fajron, kaj ĝi formanĝegos en vi
ĉiun arbon verdan kaj ĉiun arbon
velksekiĝintan ; ne estingiĝos la
flamanta fajro, kaj forbrulos ĉio, kio
troviĝas de la sudo ĝis la nordo.
48 Kaj ĉiu karno vidos, ke Mi, la
Eternulo, tion ekbruligis tiel, ke oni
ne povas estingi. 49 Kaj mi diris :
Ho Sinjoro, ho Eternulo ! ili diras
pri mi : Li parolas ja nur parabolojn.

21 KAJ aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante : 2 Ho filo
de homo, turnu vian vizaĝon
al Jerusalem, prediku pri la sankt-
aĵoj, kaj profetu pri la lando de Izrael.
3 Kaj diru al la lando de Izrael :
Tiele diras la Eternulo : Jen Mi iras
kontraŭ vin, Mi eltiros Mian glavon
el ĝia ingo, kaj Mi ekstermos inter
vi virtulojn kaj malpiulojn. 4 Ĉar
Mi ekstermos inter vi virtulojn kaj
malpiulojn, tial Mia glavo eliros el
sia ingo kontraŭ ĉiun karnon de la
sudo ĝis la nordo. 5 Kaj ĉiu karno
ekscios, ke Mi, la Eternulo, eltiris
Mian glavon el ĝia ingo, kaj ĝi ne plu
revenos tien. 6 Kaj vi, ho filo de
homo, ĝemu, kun doloro de la lumboj,
kaj maldolĉe ĝemu antaŭ iliaj okuloj.
7 Kaj kiam ili demandos vin, pro kio
vi ĝemas, respondu : Pro la sciigo,
kiu venis, kaj de kiu ĉiu koro disfand-
iĝos, ĉiuj manoj senfortiĝos, ĉiu
spirito senkuraĝiĝos, kaj ĉiuj genuoj
fariĝos kiel akvo ; jen tio venas kaj
plenumiĝos, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

8 Kaj aperis al mi vorto de la Etern-
ulo, dirante : 9 Ho filo de homo,
profetu, kaj diru : Tiele diras la
Eternulo : Proklamu : Glavo, glavo
estas akrigita kaj purigita ; 10 ĝi
estas akrigita, por buĉi ; ĝi estas
purigita, por brili. Ĉu oni povas
ĝoji, kiam la sceptron de Mia filo
malŝatas ĉia ligno ? 11 Li donis
ĝin, por purigi, por ke oni povu preni
ĝin en la manon ; la glavo estas
akrigita kaj purigita, por doni ĝin
en la manon de mortiganto. 12 Kriu
kaj ploru, ho filo de homo, ĉar ĝi
iras kontraŭ Mian popolon, kontraŭ
ĉiujn eminentulojn de Izrael, kiuj
estas kolektitaj kune kun Mia popolo
sub la glavon. Pro tio batu viajn
lumbojn. 13 Ĉar estis farita provo,
sed kion ĝi helpis ? eĉ malŝatata la
sceptro ne povas ekzisti, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 14 Kaj vi, ho
filo de homo, profetu, kaj interfrapu
la manojn ; ĉar la glavo duobliĝos, eĉ
triobliĝos ; ĝi estas glavo por mort-
igado, glavo de granda mortigado ĝi
estas, kiu penetros al ili en la ĉambr-
ojn. 15 Mi sendos glavon teruran,
por ke la koroj ektremu, kaj por ke
multaj falu ĉe ĉiuj iliaj pordegoj.
Ha, kiel ĝi brilas, kiel akrigita ĝi
estas por la buĉado ! 16 Kolektiĝu

dekstren, metu vin maldekstren, kien
ajn via vizaĝo sin tiras. 17 Mi
plaŭdos per Miaj manoj, kaj Mi
kontentigos Mian indignon; Mi, la
Eternulo, tion diris.
18 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 19 Vi, ho filo
de homo, marku al vi du vojojn, per
kiuj venos la glavo de la reĝo de
Babel; ambaŭ devas eliri el unu
lando; elektu lokon sur la ĉefa vojo,
elektu urbon. 20 Marku vojon, per
kiu devas veni glavo en Raban de
la Amonidoj, kaj en Judujon, en la
fortikigitan Jerusalemon. 21 Ĉar la
reĝo de Babel haltis ĉe la disvojiĝo,
ĉe la komenco de du vojoj; por ricevi
antaŭdirojn, li ĵetas sagojn, demandas
la domajn diojn, esploras hepaton.
22 Sur la dekstra flanko la sorto-
demandado montras Jerusalemon, por
starigi muregrompilojn, malfermi la
buŝon por mortigado, sonigi militajn
trumpetojn, direkti muregrompilojn
kontraŭ la pordegojn, ŝuti rempar-
on, konstrui bastionon. 23 Sed tio
aperas al ili kiel antaŭdiro malvera,
ili faras ĵurojn, kaj li rememorigas la
krimojn, por ke ili estu kaptitaj.
24 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pro tio, ke vi rememoras
viajn krimojn, elmontras viajn kulpojn
en ĉiuj viaj agoj—pro tio, ke vi re-
memoras, vi estos kaptitaj per mano.
25 Kaj vi, ho senhonora kaj malpia
estro de Izrael, kies tago alvenis
nun, kiam devas ĉesiĝi liaj krimoj—
26 tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Deprenu la cidaron kaj demetu la
kronon; ne plue estos tiel; kiu estis
humila, tiu altiĝos, kaj kiu estis
fiera, tiu malaltiĝos. 27 Mi forigos,
forigos, forigos ĝin; kaj ĝi ne ekzist-
os, ĝis venos tiu, kiu havas rajton je
ĝi, kaj al li Mi ĝin donos.
28 Kaj vi, ho filo de homo, profetu,
kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo, pri la Amonidoj kaj pri
ilia hontindeco, kaj diru: Glavo,
glavo estas nudigita por buĉado,
akrigita por ekstermado, ke ĝi brilu;
29 pro tio, ke oni prezentas al vi
malverajn viziojn, ke oni antaŭdiras
al vi mensogaĵon, por meti vin sur
la kolojn de mortigotaj malpiuloj,
kies tago alvenis nun, kiam devas
ĉesiĝi iliaj krimoj. 30 Remetu ĝin
en ĝian ingon. Sur la loko, kie vi
estas kreita, en la lando de via
naskiĝo, Mi juĝos vin. 31 Kaj Mi
elverŝos sur vin Mian indignon, Mi
blovos sur vin la fajron de Mia
kolero, kaj Mi transdonos vin en la
manojn de homoj furiozaj, lertaj
ekstermistoj. 32 Vi fariĝos manĝ-
aĵo por la fajro; via sango elverŝiĝos
en la lando; oni ne rememoros vin;
ĉar Mi, la Eternulo, tion diris.

22 KAJ aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 2 Ĉu vi,
ho filo de homo, volas juĝi
la urbon de sango kaj montri al ĝi
ĉiujn ĝiajn abomenindaĵojn? 3 Diru,
ke tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Ho urbo, kiu elverŝas sangon en sia
mezo, por ke venu ĝia tempo, kaj
kiu faras al si idolojn, por malpuriĝi!
4 Per la sango, kiun vi elverŝis, vi
kulpiĝis, kaj per viaj idoloj, kiujn vi
faris, vi malpuriĝis; vi alproksimigis
vian tempon kaj alvenigis vian jaron.
Pro tio Mi faros vin hontindaĵo inter
la nacioj kaj mokataĵo por ĉiuj landoj.
5 Tiuj, kiuj estas proksimaj, kaj tiuj,
kiuj estas malproksimaj de vi, mokos
vin, kiu havos malpuran nomon kaj
grandan maltrankvilecon. 6 Jen la
estroj de Izrael, ĉiu el ili laŭ sia
potenco, estis ĉe vi, por verŝi sangon.
7 Patron kaj patrinon oni malŝatis
ĉe vi, fremdulon oni premis inter vi,
al orfo kaj vidvino oni faris maljust-
aĵon ĉe vi. 8 Miajn sanktaĵojn vi
malestimis, kaj Miajn sabatojn vi
malsanktigis. 9 Kalumniantoj estis
ĉe vi, por verŝi sangon; sur la montoj
oni manĝis ĉe vi, malĉastaĵojn oni
faris meze de vi. 10 Nudaĵon de
patro oni malkovris ĉe vi, perfortis
virinon dum ŝia monataĵo. 11 Oni
faris abomenindaĵon kun la edzino
de sia proksimulo, oni malpurigis
sian bofilinon per malĉastaĵo, oni
perfortis ĉe vi sian fratinon, filinon
de sia patro. 12 Subaĉeton oni
prenis ĉe vi, por verŝi sangon, pro-
centegon kaj troprofiton vi prenis,
pro avideco vi premis viajn proksim-
ulojn, kaj Min vi forgesis, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 13 Kaj jen
Mi interfrapis Miajn manojn pro via
profitemeco, kiun vi montris, kaj pro
la verŝado de sango, kiu estis meze
de vi. 14 Ĉu via koro rezistos, kaj
ĉu viaj manoj konservos sian forton,
en la tempo, kiam Mi komencos Mian
faradon kontraŭ vi? Mi, la Etern-
ulo, tion diris, kaj Mi faros. 15 Kaj

Mi disĵetos vin inter la naciojn, kaj
Mi dispelos vin en diversajn landojn,
kaj Mi tute deprenos de vi vian mal-
purecon. 16 Kaj vi humiligos vin
antaŭ la okuloj de la nacioj; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
17 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 18 Ho filo de
homo! la domo de Izrael fariĝis por
Mi kiel skorio: ili ĉiuj, kupro, stano,
fero, kaj plumbo, interne de la forno
fariĝis skorio de arĝento. 19 Tial
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Ĉar vi ĉiuj fariĝis skorio, tial jen
Mi kolektos vin en Jerusalemon.
20 Kiel oni kolektas arĝenton, kupr-
on, feron, plumbon, kaj stanon en
forno, por blovi sur ilin fajron kaj
fandi ilin, tiel Mi kolektos en Mia
kolero kaj en Mia indigno, kuŝigos,
kaj fandos vin. 21 Mi kunigos vin
kaj blovos sur vin la fajron de Mia
kolero, kaj vi fandiĝos en ĝi. 22 Kiel
fandiĝas arĝento en la forno, tiel
vi fandiĝos en ĝi; kaj vi ekscios,
ke Mi, la Eternulo, elverŝis sur vin
Mian koleron.
23 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 24 Ho filo de
homo, diru al ĝi: Vi estas lando ne
purigata, ne pripluvata en la tago de
kolero. 25 La amasiĝintaj profetoj
en ĝi estas kiel blekeganta leono,
kiu disŝiras kaptitaĵon; ili manĝas
animojn, forprenas valoraĵojn kaj
multekostaĵojn, multigas en ĝi la
nombron de ĝiaj vidvinoj. 26 Ĝiaj
pastroj kripligas Mian instruon kaj
malsanktigas Miajn sanktaĵojn; ili
ne distingas inter sanktaĵo kaj
nesanktaĵo, ne montras la diferencon
inter malpuraĵo kaj puraĵo; kaj de
Miaj sabatoj ili forturnis siajn okulojn,
kaj Mi estas malsanktigata inter ili.
27 Ĝiaj potenculoj en ĝi estas kiel
lupoj, kiuj disŝiras kaptitaĵon, verŝas
sangon, pereigas animojn, por akiri
profiton. 28 Ĝiaj profetoj ŝmiras
ilin per maltaŭga mortero, predikas
malverajn viziojn, faras al ili mensog-
ajn antaŭdirojn, dirante, ke tiele
diris la Sinjoro, la Eternulo, kvankam
la Eternulo ne parolis. 29 La popolo
de la lando faras perfortaĵojn, senĉese
rabas, premas malriĉulon kaj sen-
havulon, perfortas la fremdulon sen
ia justeco. 30 Mi serĉis inter ili
homon, kiu aranĝus barilon kaj
stariĝus antaŭ Mi ĉe la breĉo, por
defendi la landon, ke Mi ne pereigu
ĝin; sed Mi ne trovis. 31 Kaj Mi
elverŝos sur ilin Mian koleron, Mi
ekstermos ilin per la fajro de Mia
indigno; ilian konduton Mi metos sur
ilian kapon, diras la Sinjoro, la
Eternulo.

23 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo! estis du virinoj,
filinoj de unu patrino. 3 Kaj ili
malĉastis en Egiptujo, en sia juneco
ili malĉastis; tie premiĝis ilia brusto,
kaj tie palpiĝis iliaj virgaj mamoj.
4 Iliaj nomoj estas: la nomo de la
pli aĝa, Ohola; kaj la nomo de ŝia
fratino, Oholiba. Ili fariĝis Miaj
edzinoj, kaj ili naskis filojn kaj
filinojn. Ohola estas Samario, kaj
Oholiba estas Jerusalem. 5 Ohola,
estante jam Mia, malĉastis, kaj
volupte amis siajn amistojn, siajn
najbarojn, la Asirianojn, 6 kiuj
portas vestojn purpurajn, la estrojn
kaj urboregantojn, kiuj ĉiuj estas
ĉarmaj junuloj, lertaj rajdistoj. 7 Kaj
ŝi malĉastis kun ili, kun ĉiuj plej
ĉarmaj filoj de Asirio; kaj ŝi mal-
purigis sin per ĉiuj idoloj de tiuj,
kiujn ŝi volupte amis. 8 Kaj ŝi
ne forlasis ankaŭ sian malĉastadon
kun la Egiptoj, kiuj kuŝadis kun ŝi
dum ŝia juneco, palpadis ŝiajn virgajn
mamojn, kaj verŝadis sur ŝin sian
malĉastaĵon. 9 Tial Mi transdonis
ŝin en la manojn de ŝiaj amistoj, en
la manojn de la filoj de Asirio, al
kiuj ŝi havis voluptan pasion. 10 Ili
malkovris ŝian nudaĵon, prenis ŝiajn
filojn kaj ŝiajn filinojn, kaj ŝin mem
ili mortigis per glavo. Kaj ŝi ricevis
malhonoran nomon inter la virinoj,
kiam pri ŝi estis farita juĝo. 11 Tion
vidis ŝia fratino Oholiba, kaj en siaj
voluptaĵoj ŝi agis ankoraŭ pli malbone
ol ŝi, kaj ŝia malĉastado estis ankoraŭ
pli granda, ol la malĉastado de ŝia
fratino. 12 Ŝi amis volupte la filojn
de Asirio, estrojn kaj urboregantojn,
siajn najbarojn, kiuj portis belajn
vestojn, estis lertaj rajdistoj, kaj
ĉiuj estis ĉarmaj junuloj. 13 Mi
vidis, ke ŝi malpuriĝis, kaj ke ambaŭ
havas la saman konduton. 14 Sed
ĉi tiu malĉastis ankoraŭ pli. Kiam
ŝi vidis pentritajn virojn sur la muro,
bildojn de Ĥaldeoj, kolore pentritajn,
15 kun zonoj ĉirkaŭ siaj lumboj, kun
longaj kapkovroj sur siaj kapoj,

aspektantajn kiel herooj, prezent-
antajn la bildon de Babelanoj el
Ĥaldeujo, ilia naskiĝlando, 16 tiam
ŝi volupte ekamis ilin, kiam ŝi vidis
ilian bildon, kaj ŝi sendis al ili send-
itojn en Ĥaldeujon. 17 Kaj la Babel-
anoj venis al ŝi, por ame kuŝi kun ŝi,
kaj ili malpurigis ŝin per sia malĉast-
aĵo, kaj ŝi malpuriĝis per ili; kaj
poste ŝia animo trosatiĝis de ili.
18 Kaj kiam ŝia malĉastado kaj ŝia
hontindeco fariĝis tro malkaŝa, tiam
Mia animo tediĝis de ŝi, kiel Mia
animo tediĝis de ŝia fratino. 19 Sed
ŝi malĉastadis ĉiam pli, rememorante
la tagojn de sia juneco, kiam ŝi mal-
ĉastadis en la lando Egipta. 20 Kaj
ŝi volupte ekamis pli ol iliaj krom-
virinoj ilin, kies karno estas kiel
karno de azenoj kaj kies elfluo estas
kiel elfluo de ĉevaloj. 21 Kaj vi
ripetis la malĉastadon de via juneco,
kiam la Egiptoj palpadis vian bruston
pro viaj junaj mamoj.

22 Tial, ho Oholiba, tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi instigos
kontraŭ vin viajn amistojn, de kiuj
via animo tediĝis, kaj Mi venigos ilin
sur vin de ĉirkaŭe: 23 la Babelan-
ojn, kaj ĉiujn Ĥaldeojn el Pekod, el
Ŝoa, kaj el Koa, kune kun ĉiuj filoj
de Asirio, la ĉarmajn junulojn, la
estrojn kaj urboregantojn, la potenc-
ulojn kaj eminentulojn, ĉiujn lertajn
rajdistojn. 24 Kaj ili venos kontraŭ
vin kun hakiloj, sur ĉevaloj kaj sur
ĉaroj, kaj kun granda amaso da
popolo; ili ĉirkaŭos vin de ĉiuj
flankoj en kirasoj, kun ŝildoj kaj
kaskoj; kaj Mi transdonos vin al
ilia juĝo, kaj ili juĝos vin laŭ sia
maniero. 25 Kaj Mi direktos kon-
traŭ vin Mian indignon, kaj ili agos
kun vi kolere, ili detranĉos vian
nazon kaj viajn orelojn, kaj via
restaĵo falos de glavo; ili forprenos
viajn filojn kaj viajn filinojn, kaj via
restaĵo estos ekstermita per fajro.
26 Ili deprenos de vi viajn vestojn
kaj forprenos viajn ornamaĵojn.
27 Kaj Mi faros finon al via malĉast-
ado kaj al viaj malvirtoj el la lando
Egipta, kaj vi ne plu levos al ili
viajn okulojn, kaj Egiptujon vi ne
plu rememoros. 28 Ĉar tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi trans-
donos vin en la manojn de tiuj, kiujn
vi ekmalamis, en la manojn de tiuj,
de kiuj via animo tediĝis. 29 Kaj
ili agos kun vi malame, kaj forprenos
ĉion, kion vi laborakiris, kaj ili lasos
vin nuda kaj senkovra; kaj malkaŝ-
iĝos la nudeco de via malĉastado, kaj
viaj malvirtoj kaj viaj malĉastaĵoj.
30 Tio estos farita al vi pro tio, ke
vi malĉastis laŭ la ekzemplo de la
nacioj kaj malpurigis vin per iliaj
idoloj. 31 Vi iris laŭ la vojo de via
fratino, tial Mi donos ŝian kalikon
en vian manon. 32 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Vi trinkos la
kalikon de via fratino, la profundan
kaj larĝan; vi estos mokata kaj
insultata pli, ol oni povas elporti.
33 Vi fariĝos plena de ebrieco kaj
malĝojo, ĉar kaliko de teruro kaj
ruinigo estas la kaliko de via fratino
Samario. 34 Kaj vi eltrinkos ĝin
ĝisfunde, kaj vi ĉirkaŭlekos ĝiajn
rompopecetojn, kaj vi disŝiros vian
bruston; ĉar Mi tion parolis, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 35 Tial
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Pro tio, ke vi forgesis Min kaj for-
ĵetis Min malantaŭ vian dorson, tial
suferu nun pro viaj malvirtoj kaj pro
viaj malĉastaĵoj.

36 Kaj la Eternulo diris al mi: Ho
filo de homo! ĉu vi volas juĝi Oholan
kaj Oholiban kaj montri al ili iliajn
abomenindaĵojn? 37 Ĉar ili adultis,
kaj sango estas sur iliaj manoj; ili
adultis kun siaj idoloj; kaj siajn
infanojn, kiujn ili naskis al Mi, ili
trairigis por ili tra fajro, kiel manĝaĵon
por ili. 38 Ankoraŭ ĉi tion ili faris
al Mi: ili malpurigis Mian sanktejon
en tiu tempo, kaj malsanktigis Miajn
sabatojn; 39 kaj, buĉinte siajn
infanojn por siaj idoloj, ili en la sama
tago venis en Mian sanktejon, por
malsanktigi ĝin; jen tiel ili agis en
Mia domo. 40 Ili ankaŭ sendis, por
inviti homojn el malproksime, al kiuj
sendito estis sendita; kaj ili venis,
tiuj, por kiuj vi vin lavis, kolorigis
viajn okulojn, kaj ornamis vin per
ornamaĵoj, 41 kaj sidiĝis sur luksa
lito, antaŭ kiu estis aranĝita tablo,
kaj sur ĝin vi metis Mian incenson
kaj Mian oleon. 42 Kaj tie estis
aŭdata ĝojkriado de homamaso, kaj
al la granda amaso da homoj venis
ankaŭ ebriuloj el la dezerto, kaj
metis braceletojn sur iliajn manojn
kaj belajn kronojn sur iliajn kapojn.
43 Mi diris pri la maljuniĝinta en
adultado: Ŝi alkutimiĝis al la mal-

ĉastado kaj ne povas ĉesi. 44 Oni
venadis al ŝi, kiel oni venas al mal-
ĉastistino; tiel oni venadis al Ohola
kaj al Oholiba, la malĉastulinoj.
45 Sed la homoj virtaj juĝos ilin laŭ
la juĝo kontraŭ adultulinoj kaj laŭ
la juĝo kontraŭ sangoverŝantinoj;
ĉar ili estas adultulinoj, kaj sango
estas sur iliaj manoj. 46 Ĉar tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Venigu
kontraŭ ilin homamason, kaj oni
elmetu ilin al ruinigo kaj rabado.
47 Kaj la amaso mortigu ilin per
ŝtonoj kaj haku ilin per siaj glavoj;
iliajn filojn kaj iliajn filinojn oni
mortigu, kaj iliajn domojn oni for-
bruligu per fajro. 48 Kaj Mi faros
finon al la malĉastado en la lando,
kaj tio estos averto por ĉiuj virinoj,
ke ili ne agu simile al via malĉastado.
49 Kaj oni metos vian malĉastadon
sur vin, kaj vi portos sur vi la pekojn
pri viaj idoloj; kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Sinjoro, la Eternulo.

24 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo en la naŭa jaro,
en la deka monato, en la deka
tago de la monato, dirante: 2 Ho
filo de homo! enskribu al vi la nomon
de ĉi tiu tago, ĝuste de ĉi tiu tago; la
reĝo de Babel atingis Jerusalemon
ĝuste en ĉi tiu tago. 3 Kaj prezentu
parabolon al la domo malobeema, kaj
diru al ili: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Starigu kaldronon, starigu,
kaj verŝu en ĝin akvon. 4 En-
kolektu en ĝin ĝiajn pecojn, ĉiujn
bonajn pecojn, la lumbojn kaj ŝultr-
ojn; per plej bonaj ostoj pleniĝu ĝin.
5 Prenu plej bonan ŝafaĵon, metu
suben vicon da ostoj; boligu bone,
ke ankaŭ la ostoj kuiriĝu en ĝi.
6 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Ve al la sangavida urbo,
al la kaldrono, kies sedimento restas
en ĝi kaj kies sedimento ne eliras
el ĝi! pecon post peco elĵetu el ĝi,
ne elektu lote. 7 Ĉar ĝia sango
estas en ĝi; sur nudan rokon ĝi
verŝis ĝin, ne verŝis ĝin sur la teron,
kie polvo povus ĝin kovri. 8 Por
venigi sur ĝin Mian koleron, por fari
venĝon, Mi verŝos ĝian sangon sur
nudan rokon, por ke ĝi ne estu
kovrita. 9 Tial tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Ve al la sangavida
urbo! Mi ankaŭ aranĝos grandan
brulolignaron. 10 Multigu la lignon,
ekbruligu la fajron, plenkuiru la
viandon, bone spicu, ke eĉ la ostoj
brulu. 11 Kaj starigu la malplenan
kaldronon sur ĝiaj karboj, por ke ĝi
fariĝu varmega, por ke ĝia kupro
brulruĝiĝu kaj ĝia malpuraĵo en ĝi
fandiĝu kaj ĝia sedimento malaperu.
12 Sed obstina estas la sedimento,
ne eliras el ĝi; multe estas da sedi-
mento, eĉ en la fajro restas ĝia
sedimento. 13 En via malpuraĵo
estas malvirtaĵo; kiel ajn Mi penis
purigi vin, vi tamen ne puriĝis de via
malpuraĵo; ankaŭ vi ne plu puriĝos,
ĝis Mi kvietiĝos sur vi Mian koleron.
14 Mi, la Eternulo, parolis, kaj tio
venos, kaj Mi tion plenumos; Mi ne
prokrastos, ne indulgos, ne kompatos;
laŭ via konduto kaj laŭ viaj agoj Mi
juĝos vin, diras la Sinjoro, la Eternulo.
15 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 16 Ho filo de
homo! jen per plago Mi forprenos
de vi tion, kio estas plej kara por
viaj okuloj; sed vi ne plendu, kaj
ne ploru, kaj ne elfluigu larmojn.
17 Ĝemu mallaŭte; funebran
ceremonion ne faru, sed vian kap-
ornamon metu sur vin, kaj viajn
ŝuojn metu sur viajn piedojn, ne
kovru vian buŝon, kaj ne manĝu
panon de funebrantoj. 18 Mi parolis
al la popolo matene, kaj vespere
mortis mia edzino; kaj en la sekv-
anta tago mi agis tiel, kiel estis
ordonite al mi. 19 Kaj la popolo
diris al mi: Ĉu vi ne diros al ni, kion
signifas por ni tio, kion vi faras?
20 Kaj mi diris al ili: Aperis al
mi vorto de la Eternulo, dirante:
21 Diru al la domo de Izrael: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi malsanktigos Mian sanktejon,
la forton de via gloro, la ĝuon de
viaj okuloj, kaj la ĉarmaĵon de via
animo; kaj viaj filoj kaj viaj filinoj,
kiujn vi forlasis, falos de glavo.
22 Kaj vi agos, kiel mi agis: vian
buŝon vi ne kovros, kaj panon de
funebrantoj vi ne manĝos. 23 Kaj
via kapornamo estos sur via kapo,
kaj viaj ŝuoj estos sur viaj piedoj;
vi ne funebros kaj ne ploros, sed
vi konsumiĝados pro viaj malbonagoj
kaj ĝemados unu al alia. 24 Kaj
Jeĥezkel estos por vi antaŭsigno:
ĉion, kion li faris, vi ankaŭ faros;
kiam tio venos, vi ekscios, ke Mi
estas la Sinjoro, la Eternulo.
25 Kaj koncerne vin, ho filo de

homo : en la tago, kiam Mi forprenos
de ili ilian forton, la ĝojon de ilia
beleco, la ĝuon de iliaj okuloj, la
ĉarmaĵon de ilia animo, iliajn filojn
kaj iliajn filinojn— 26 en tiu tago
venos al vi forsaviĝinto, por transdoni
sciigon al viaj oreloj ; 27 en tiu
tago malfermiĝos via buŝo antaŭ
la forsaviĝinto, kaj vi ekparolos, kaj
vi ne plu silentos, kaj vi estos antaŭ-
signo por ili ; kaj ili ekscios, ke Mi
estas la Eternulo.

25 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante : 2 Ho
filo de homo, turnu vian
vizaĝon al la Amonidoj, kaj profetu
pri ili ; 3 kaj diru al la Amonidoj :
Aŭskultu la vorton de la Sinjoro, la
Eternulo : Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo : Pro tio, ke vi diras pri
Mia sanktejo : Ha, ha ! ĝi estas mal-
sanktigita ; kaj pri la lando de Izrael :
Ĝi estas dezertigita ; kaj pri la domo
de Jehuda : Ili estas forkondukitaj
en kaptitecon— 4 pro tio jen Mi
transdonos vin kiel posedaĵon al la
filoj de la oriento, kaj ili starigos ĉe
vi siajn tendarojn kaj aranĝos ĉe vi
siajn loĝejojn ; ili manĝos viajn
fruktojn, kaj ili trinkos vian lakton.
5 Kaj Mi faros el Raba stalon por
kameloj, kaj el la lando de la Amon-
idoj ripozejon por ŝafoj ; kaj vi
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
6 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Pro tio, ke vi aplaŭdis per la
manoj kaj frapis per la piedoj kaj
kun plena kora malestimo ĝojis pri
la lando de Izrael— 7 pro tio jen
Mi etendos Mian manon kontraŭ vin
kaj transdonos vin al la nacioj por
disrabo, kaj Mi ekstermos vin el
inter la popoloj, malaperigos vin el
inter la landoj, kaj pereigos vin ;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Etern-
ulo.
8 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo :
Pro tio, ke Moab kaj Seir diras : Jen
la domo de Jehuda estas kiel ĉiuj
nacioj— 9 pro tio Mi malfermos la
flankon de Moab en la urboj, en ĝiaj
limaj urboj, la belan landon de
Bet - Jeŝimot, Baal - Meon, kaj Kir-
jataim ; 10 kaj Mi donos tion kune
kun la Amonidoj al la filoj de la
oriento kiel posedaĵon, por ke la
Amonidoj ne plu estu rememorataj
inter la popoloj. 11 Kaj kontraŭ
Moab Mi faros juĝon ; kaj ili ekscios,
ke Mi estas la Eternulo.
12 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Pro tio, ke Edom faris venĝon
al la domo de Jehuda kaj forte
kulpiĝis per sia venĝo kontraŭ ili—
13 pro tio tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Mi etendos Mian manon
kontraŭ la landon de Edom, kaj
ekstermos en ĝi la homojn kaj
brutojn, kaj faros ĝin dezerto ; de
Teman ĝis Dedan ili falos de glavo.
14 Kaj Mi faros Mian venĝon kontraŭ
Edom per la mano de Mia popolo
Izrael ; kaj ili agos kun la Edomidoj
konforme al Mia kolero kaj indigno,
por ke ĉi tiuj ekkonu Mian venĝon,
diras la Sinjoro, la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Pro tio, ke la Filiŝtoj agis venĝe
kaj faris la venĝon kun plena kora
malbondeziro kaj faris ekstermon
laŭ sia eterna malamo— 16 pro tio
tiele diras la Sinjoro, la Eternulo :
Jen Mi etendos Mian manon kontraŭ
la Filiŝtojn, ekstermos la Keretidojn,
kaj pereigos la restintojn ĉe la bordo
de la maro. 17 Kaj Mi faros kontraŭ
ili grandan venĝon kun kolerega
puno ; kaj ili ekscios, ke Mi estas la
Eternulo, kiam Mi faros Mian venĝon
kontraŭ ili.

26 EN la dek-unua jaro, en la
unua tago de la monato,
aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante : 2 Ho filo de
homo ! pro tio, ke Tiro diras pri
Jerusalem : Ha, ha ! ĝi estas frakas-
ita, la pordo de la popoloj, ĝi turnas
sin al mi, mi pleniĝos de ĝia dezert-
iĝo— 3 pro tio tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo : Jen Mi iras kontraŭ vin,
ho Tiro, kaj Mi levos kontraŭ vin
multe da nacioj, kiel maro levas
siajn ondojn. 4 Kaj ili detruos la
muregojn de Tiro kaj disrompos
ĝiajn turojn ; kaj Mi forbalaos de ĝi
ĝian polvon, kaj Mi faros ĝin nuda
roko. 5 Loko por sternado de retoj
ĝi fariĝos meze de la maro, ĉar Mi
tion parolis, diras la Sinjoro, la
Eternulo ; kaj ĝi fariĝos rabaĵo por
la nacioj. 6 Kaj ĝiaj filinoj, kiuj
estas sur la kampo, estos mortigitaj
per glavo ; kaj ili ekscios, ke Mi estas
la Eternulo. 7 Ĉar tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo : Jen Mi venigos
kontraŭ Tiron de norde Nebukad-
necaron, reĝon de Babel, la reĝon de

reĝoj, kun ĉevaloj, ĉaroj, kaj rajdistoj,
kun homamaso kaj multe da popolo.
8 Viajn filinojn sur la kampo li
mortigos per glavo; li faros kontraŭ
vi bastionojn, li ŝutaranĝos ĉirkaŭ vi
remparojn, kaj starigos kontraŭ vi
siajn ŝildojn; 9 kaj li starigos
siajn muregrompilojn kontraŭ viaj
muregoj, kaj viajn turojn li detruos
per siaj hakiloj. 10 Pro la multo
de siaj ĉevaloj li kovros vin per
polvo; de la bruo de la rajdistoj,
radoj, kaj ĉaroj ektremos viaj muregoj,
kiam li eniros en viajn pordegojn,
kiel oni eniras en urbon trarompitan.
11 Per la hufoj de siaj ĉevaloj li
dispremos ĉiujn viajn stratojn; vian
popolon li mortigos per glavo, kaj
la monumentojn de via forto li ĵetos
sur la teron. 12 Ili disrabos vian
havon kaj diskaptos viajn komercaĵ-
ojn; ili detruos viajn murojn, ili
disrompos viajn belajn domojn; viajn
ŝtonojn, vian lignon, kaj vian teron
ili ĵetos en la akvon. 13 Mi ĉesigos
la laŭtan sonadon de viaj kantoj, kaj
la voĉo de viaj harpoj ne plu estos
aŭdata. 14 Mi faros vin nuda roko;
vi fariĝos loko por sternado de retoj,
vi ne plu estos rekonstruata; ĉar Mi,
la Eternulo, tion parolis, diras la
Sinjoro, la Eternulo.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo, pri Tiro: Vere, de la bruo de
via falado, de la ĝemado de viaj
vunditoj, kiam meze de vi estos
farata mortigado, ektremos la insuloj.
16 Kaj malsupreniros de siaj tronoj
ĉiuj princoj de la maro, ili demetos de
si sian purpuron kaj siajn broditajn
vestojn; timo ilin atakos; ili sidiĝos
sur la tero, tremos ĉiuminute, kaj
eksentos teruron pro vi. 17 Kaj ili
ekkantos pri vi funebran kanton, kaj
diros pri vi: Kiele vi pereis, vi,
loĝata de maristoj, glora urbo, kiu
estis forta sur la maro, ĝi kaj ĝiaj
loĝantoj, kiuj ĵetadis timon sur ĉiujn
loĝantojn de la mara regiono!
18 Nun ektremos la maraj regionoj
en la tago de via falo, kaj la insuloj
sur la maro konsterniĝos pro via
finiĝo. 19 Ĉar tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Kiam Mi faros vin urbo
dezerta simila al la urboj neloĝataj,
kiam Mi levos sur vin la abismon kaj
granda akvo vin kovros, 20 tiam
Mi mallevos vin al tiuj, kiuj iris en
la tombon, al la popolo eterna, kaj
Mi puŝos vin en la profundon sub-
teran, en la eternan dezerton, al
tiuj, kiuj iris en la tombon, por ke
vi ne plu estu loĝata; tiam Mi
restarigos belecon sur la tero de la
vivantoj. 21 Mi neniigos vin, kaj
vi ne plu ekzistos; oni serĉos vin,
sed ne plu trovos en eterneco, diras
la Sinjoro, la Eternulo.

27 KAJ aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 2 Vi, ho
filo de homo, ekkantu funebr-
an kanton pri Tiro; 3 kaj diru al
Tiro, kiu sidas ĉe la enirejo de la
maro kaj kiu komercas kun la
popoloj sur multaj insuloj: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Ho
Tiro, vi diras: Mi estas perfektaĵo
de beleco! 4 En la koro de la
maro estas viaj limoj; viaj konstru-
intoj faris vin perfekte bela. 5 El
cipresoj de Senir ili konstruis por vi
ĉiujn viajn tabulojn, cedrojn de
Lebanon ili prenis, por fari viajn
mastojn. 6 El kverkoj de Baŝan
ili faris viajn remilojn, viajn benkojn
ili faris el eburo kaj el bukso de la
insuloj de la Kitidoj. 7 El delikata
brodita tolo Egipta estis viaj veloj,
kaj tio estis ankaŭ via standardo;
blua kaj purpura ŝtofo de la insuloj
de Eliŝa estis viaj kovrotukoj. 8 La
loĝantoj de Cidon kaj Arvad estis viaj
remistoj; viajn proprajn kompetent-
ulojn vi havis, ho Tiro, kaj ili estis
viaj ŝipgvidistoj. 9 La plejaĝuloj
de Gebal kaj ĝiaj kompetentuloj
estis ĉe vi kalfatristoj; ĉiaj ŝipoj de
la maro kaj iliaj ŝipistoj estis ĉe
vi, por servi al via komercado.
10 Persoj, Ludidoj, kaj Putidoj estis
en via armeo, kiel viaj militistoj,
pendigis ĉe vi siajn ŝildojn kaj
kaskojn, kaj estis via beleco. 11 La
filoj de Arvad kaj via militistaro
staris sur viaj muregoj ĉirkaŭe kaj
estis gardistoj sur viaj turoj; siajn
ŝildojn ili pendigis ĉirkaŭe sur viaj
muregoj, kaj ili perfektigis vian
belecon. 12 Tarŝiŝ komercis kun
vi per multo da diversaj valoraĵoj;
arĝenton, feron, stanon, kaj plumbon
ĝi alportadis al via komercejo.
13 Javan, Tubal, kaj Meŝeĥ komercis
kun vi, alportante al vi kiel komerc-
aĵojn homajn animojn kaj kuprajn
vazojn. 14 El Togarma oni alport-
adis al via komercejo ĉevalojn, rajdo-
ĉevalojn, kaj mulojn. 15 La filoj

de Dedan komercis kun vi; sur
multaj insuloj estis viaj komercaĵoj;
eburon kaj ebonon ili vendadis al
vi siaflanke. 16 Sirio prenadis de
vi komerce la multon de viaj farit-
aĵoj; rubenojn, purpurajn kaj brod-
itajn ŝtofojn, delikatan tolon, koral-
ojn, kaj kristalojn ili alportadis al via
komercejo. 17 Judujo kaj la lando
de Izrael komercis kun vi; pro viaj
komercaĵoj ili alportadis al vi tritikon
de Minit, vakson, mielon, oleon, kaj
balzamon. 18 Damasko donadis al
vi komerce kontraŭ la multo de viaj
faritaĵoj multe da diversaj valoraĵoj,
vinon el Ĥelbon, kaj plej blankan
lanon. 19 Dan, Javan, kaj Meuzal
alportadis al via komercejo ŝtalaĵ-
ojn, kasion, kaj bonodoran kanon.
20 Dedan komercis kun vi per belaj
vestoj por rajdado. 21 Arabujo kaj
ĉiuj princoj de Kedar komercis kun
vi, donante al vi ŝafidojn, ŝafojn, kaj
kaprojn kontraŭ viaj komercaĵoj.
22 La komercistoj el Ŝeba kaj Raama
komercis kun vi; la plej bonajn
aromaĵojn, ĉiajn multekostajn ŝtonojn,
kaj oron ili alportadis al via komerc-
ejo. 23 Ĥaran, Kane, kaj Eden, la
komercistoj el Ŝeba, Asirio, kaj
Kilmad komercis kun vi; 24 ili
komercis kun vi per belegaj ŝtofoj,
purpuraj kaj broditaj tukoj, kestoj da
multekostaj ŝtofoj, ĉirkaŭligitaj per
ŝnuroj kaj cedrokovritaj. 25 Ŝipoj
el Tarŝiŝ estis la ĉefaj en via
komercado; kaj vi fariĝis tre riĉa
kaj honorata sur la maro. 26 Sur
grandaj akvoj kondukadis vin viaj
remistoj; sed orienta vento disrompos
vin meze de la maro. 27 Viaj
riĉaĵoj, viaj komercaĵoj, viaj foiraĵoj,
viaj ŝipanoj kaj viaj ŝipestroj, viaj
kalfatristoj, la kondukantoj de via
komercado, ĉiuj militistoj, kiuj estas
ĉe vi, kaj la tuta homamaso, kiu estas
ĉe vi, falos en la mezon de la maro
en la tago de via pereo. 28 De la
laŭta kriado de viaj ŝipestroj ek-
skuiĝos viaj ĉirkaŭaĵoj. 29 Kaj de
siaj ŝipoj malsupreniros ĉiuj remistoj,
la ŝipanoj, ĉiuj ŝipestroj, kaj stariĝos
sur la tero, 30 kaj ili laŭte krios
pri vi, kaj ploros maldolĉe kaj metos
polvon sur siajn kapojn kaj rulos sin
en cindro; 31 kaj ili faros al si
pro vi kalvaĵon, ĉirkaŭzonos sin per
sakaĵo, kaj ploros pri vi kun maldolĉa
koro maldolĉan ploron. 32 Kaj en
sia ĝemado ili ekkantos pri vi funebr-
an kanton, kaj diros: Kiu iam fariĝis
tiel silenta sur la maro, kiel Tiro?
33 Kiam viaj komercaĵoj venadis de
la maroj, vi satigadis multajn popol-
ojn; per la abundo de viaj riĉaĵoj
kaj viaj komercaĵoj vi riĉigadis la
reĝojn de la tero. 34 Sed kiam sur
la maroj vi estis ĵetegata en la
profundon de la akvo, falis ĉe vi via
komercado kaj via tuta homomulto.
35 Ĉiuj loĝantoj de la insuloj eksentis
teruron pri vi, iliaj reĝoj ektremis, kaj
konsterno estas sur ilia vizaĝo.
36 La komercistoj de la aliaj popoloj
ekfajfis pri vi; vi neniiĝis, kaj neniam
plu ekzistos.

28 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, diru al la reganto
de Tiro: Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pro tio, ke via koro
fieriĝis, kaj vi diris: Mi estas dio, mi
sidas sur dia trono en la mezo de la
maroj; dum vi estas homo, sed ne
dio, kvankam vi rigardas vian koron
kiel koron de dio; 3 kvazaŭ vi
estus pli saĝa ol Daniel kaj nenio
estus kaŝita antaŭ vi; 4 kvazaŭ
per via saĝeco kaj via kompetenteco
vi akirus al vi la potencon kaj kolektus
oron kaj arĝenton en vian trezorejon;
5 kvazaŭ per via granda saĝeco en
via komercado vi grandigus vian
riĉecon, kaj via koro fieriĝis pro via
riĉeco: 6 pro tio tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ĉar vi rigardas
vian koron kiel koron de dio, 7 tial
jen Mi venigos kontraŭ vin fremdul-
ojn, la plej terurajn el la popoloj;
kaj ili nudigos siajn glavojn kontraŭ
la belaĵojn de via saĝeco kaj malaper-
igos vian brilon. 8 En pereon ili
puŝos vin, kaj vi mortos en la mezo
de la maro per morto de buĉitoj.
9 Ĉu antaŭ via mortiganto vi diros:
Mi estas dio; dum vi estas ne dio,
sed homo en la mano de via
mortiganto? 10 Per morto de ne-
cirkumciditoj vi mortos de la manoj
de fremduloj; ĉar Mi tion parolis,
diras la Sinjoro, la Eternulo.
11 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 12 Ho filo de
homo, ekkantu funebran kanton pri
la reĝo de Tiro, kaj diru al li: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi estas
sigelo de perfekteco, plena de saĝo
kaj plej alta grado de beleco. 13 Vi

estis en Eden, la ĝardeno de Dio; ĉiaspecaj multekostaj ŝtonoj vin kovris: rubeno, topazo, diamanto, sukceno, berilo, jaspiso, safiro, smeraldo, ametisto, kaj oro estis la ornamo de viaj tamburinoj kaj flutoj; ĉio estis preta en la tago de via kreiĝo.
14 Vi estas kerubo, kiu sin etendas kaj protektas; kaj Mi metis vin sur la sanktan monton de Dio, kie vi iradis inter fajraj ŝtonoj.
15 Vi estis perfekta en via konduto de post la tago de via kreiĝo, ĝis troviĝis en vi malbonago.
16 Pro la grandeco de via komercado via interno pleniĝis de maljusteco, kaj vi pekis; tial Mi deĵetos vin de la monto de Dio, kaj malaperigos vin, ho kerubo protektanto, el inter la fajraj ŝtonoj.
17 De via beleco fieriĝis via koro, pro via majesteco vi perdis vian saĝon; tial Mi ĵetos vin sur la teron kaj faros vin mokataĵo antaŭ la reĝoj.
18 Per la multo de viaj malbonagoj kaj per via malhonesta komercado vi malhonoris vian sankt-ejon; kaj Mi elirigos el vi fajron, kiu ekstermos vin, kaj Mi faros vin cindro sur la tero antaŭ la okuloj de ĉiuj viaj vidantoj.
19 Ĉiuj, kiuj konas vin inter la popoloj, eksentos teruron pri vi; vi neniiĝis, kaj neniam plu ekzistos.

20 Kaj aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
21 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al Cidon, kaj profetu pri ĝi,
22 kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho Cidon; kaj Mi gloriĝos inter vi, kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam Mi faros kontraŭ ĝi juĝon kaj montros sur ĝi Mian sanktecon.
23 Mi sendos sur ĝin peston, kaj sango-verŝadon sur ĝiajn stratojn, kaj falos en ĝi mortigitoj de glavo, kiu estos direktita kontraŭ ĝin de ĉiuj flankoj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
24 Kaj ĝi ne plu estos por la domo de Izrael pikanta dorno nek doloriganta pikilo pli ol ĉiuj malbondezirantaj najbaroj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Sinjoro, la Eternulo.

25 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kiam Mi kolektos la domon de Izrael el la popoloj, inter kiujn ĝi estis disĵetita, kaj montros sur ĝi Mian sanktecon antaŭ la okuloj de la nacioj, tiam ili loĝos sur sia tero, kiun Mi donis al Mia servanto Jakob.
26 Kaj ili loĝos sur ĝi sendanĝere, kaj konstruos domojn kaj plantos vinberĝardenojn; jes, ili loĝos en sendanĝereco, kiam Mi faros juĝon kontraŭ ĉiuj iliaj malbondezirantoj ĉirkaŭ ili; kaj ili ekscios, ke Mi, la Eternulo, estas ilia Dio.

29 EN la deka jaro, en la deka monato, en la dek-dua tago de la monato, aperis al mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, turnu vian vizaĝon al Faraono, reĝo de Egiptujo, kaj profetu pri li kaj pri la tuta Egiptujo.
3 Parolu, kaj diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iras kontraŭ vin, ho Faraono, reĝo de Egiptujo, granda drako, kiu kuŝas meze de siaj riveroj, kaj diras: La rivero estas mia, kaj mi faris ĝin por mi.
4 Mi metos hokojn en vian buŝon, Mi alkroĉos la fiŝojn de viaj riveroj al via skvamaro, kaj Mi eltiros vin el viaj riveroj kune kun ĉiuj fiŝoj de viaj riveroj, kiuj estas alkroĉitaj al via skvamaro.
5 Mi ĵetos vin en la dezerton, vin kaj ĉiujn fiŝojn de viaj riveroj; sur la kampon vi falos, oni vin ne levos kaj ne enkolektos; al la bestoj de la tero kaj al la birdoj de la ĉielo Mi transdonos vin kiel manĝaĵon.
6 Kaj ekscios ĉiuj loĝantoj de Egiptujo, ke Mi estas la Eternulo; pro tio, ke ili estis kana apogo por la domo de Izrael:
7 kiam ili kaptis vin per la mano, vi fendiĝis kaj trapikis al ili la tutan flankon; kaj kiam ili apogis sin sur vi, vi rompiĝis kaj traboris al ili la tutajn lumbojn.
8 Tial tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi venigos sur vin glavon kaj ekstermos ĉe vi la homojn kaj la brutojn.
9 Kaj la lando Egipta fariĝos dezerto kaj ruinoj; kaj oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo; pro tio, ke li diris: La rivero estas mia, kaj mi ĝin faris.
10 Tial jen Mi iras kontraŭ vin kaj kontraŭ viajn riverojn, kaj Mi faros el la lando Egipta ruinojn, absolutajn ruinojn, de Migdol ĝis Sevene, ĝis la limo de Etiopujo.
11 Ne trairos ĝin piedo de homo, nek piedo de bruto trairos ĝin, kaj ĝi ne estos loĝata dum kvardek jaroj.
12 Kaj Mi faros la landon Egiptan dezerto inter la

aliaj dezertaj landoj, kaj ĝiaj urboj
inter la aliaj ruinigitaj urboj estos
dezertaj dum kvardek jaroj; kaj Mi
disjetos la Egiptojn inter la popolojn
kaj dispelos ilin en diversajn landojn.
13 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Post paso de kvardek jaroj
Mi kolektos la Egiptojn el inter la
popoloj, kien ili estis disĵetitaj;
14 kaj Mi revenigos la forkaptitajn
Egiptojn, kaj revenigos ilin en la
landon Patros, en la landon de ilia
deveno, kaj ili tie estos humila regno.
15 Ĝi estos humila inter la aliaj regnoj,
kaj ĝi ne plu sin tenos alte super la
nacioj; Mi faros ĝin malgranda, por
ke ĝi ne regu super la nacioj. 16 Kaj
ĝi ne plu estos por la domo de Izrael
fidataĵo, rememoriganta iliajn mal-
bonagojn, kiam ili sin turnadis al
ĝi; kaj oni ekscios, ke Mi estas la
Sinjoro, la Eternulo.
17 En la dudek-sepa jaro, en la
unua monato, en la unua tago de la
monato, aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 18 Ho filo de
homo! Nebukadnecar, reĝo de Babel,
ŝarĝis sian militistaron per granda
laboro kontraŭ Tiro, tiel, ke ĉiuj
kapoj senhariĝis kaj ĉiuj ŝultroj
defrotiĝis; kaj tamen nek li nek lia
militistaro ricevis rekompencon antaŭ
Tiro pro la laboro, kiun li faris antaŭ
ĝi. 19 Tial tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Jen Mi donos al Nebu-
kadnecar, reĝo de Babel, la landon
Egiptan, por ke li forportu ĝiajn
riĉaĵojn kaj faru en ĝi rabadon kaj
diskapton; kaj tio estos rekompenco
por lia militistaro. 20 Rekompence
pro la laboro, kiun li faris, Mi donis
al li la landon Egiptan; ĉar ili laboris
por Mi, diras la Sinjoro, la Eternulo.
21 En tiu tempo Mi elkreskigos
kornon al la domo de Izrael, kaj al
vi Mi donos liberecon de parolado
inter ili; kaj ili ekscios, ke Mi estas
la Eternulo.

30 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, profetu, kaj
diru: Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Plorkriu: Ve al la tago! 3 Ĉar
proksima estas la tago, jes, proksima
estas la tago de la Eternulo, malluma
tago; venas la tempo de la nacioj.
4 Venos glavo sur Egiptujon, kaj
tremo atakos Etiopujon, kiam mort-
igitoj falos en Egiptujo kaj oni for-
prenos ĝiajn riĉaĵojn kaj detruos
ĝiajn fundamentojn. 5 La Etiopoj,
la Putidoj, kaj la Ludidoj, kaj ĉiuj
diversgentaj popoloj, kaj Kub, kaj
la filoj de la lando de interligo kune
kun ili falos de glavo.
6 Tiele diras la Eternulo: Falos la
helpantoj de Egiptujo, kaj malaltiĝos
la fiereco de ĝia forto; de Migdol ĝis
Sevene oni falos en ĝi de glavo, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 7 Kaj ĝi
dezertiĝos kiel la aliaj dezertaj
landoj, kaj ĝiaj urboj estos inter la
aliaj ruinigitaj urboj. 8 Kaj oni
ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam
Mi aperigos fajron en Egiptujo kaj
ĉiuj ĝiaj helpantoj estos frakasitaj.
9 En tiu tempo senditoj de Mi iros
sur ŝipoj, por ektimigi Etiopujon, kiu
estis ekster danĝero; kaj tremo ilin
atakos, kiel en la tempo de Egiptujo;
ĉar la tempo venas.
10 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Mi neniigos la homomulton en
Egiptujo per Nebukadnecar, reĝo de
Babel. 11 Li kune kun sia popolo,
la plej terura el la nacioj, estos ven-
igitaj, por pereigi la landon; kaj ili
nudigos siajn glavojn kontraŭ Egipt-
ujon kaj plenigos la landon per mort-
igitoj. 12 Kaj la riverojn Mi faros
sektero, kaj la landon Mi transdonos
en la manojn de homoj malbonaj; kaj
Mi ruinigos la landon, kaj ĉion, kio
estas en ĝi, per la manoj de fremd-
uloj; Mi, la Eternulo, tion parolis.
13 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Mi ekstermos la idolojn kaj
neniigos la malverajn diojn en Nof,
kaj ne plu estos princo el la lando
Egipta, kaj Mi venigos timon sur
la landon Egiptan. 14 Mi ruinigos
Patroson, Mi ekbruligos fajron en
Coan, kaj Mi faros juĝon en No.
15 Mi elverŝos Mian koleron sur la
Egiptan fortikaĵon Sin, kaj Mi
ekstermos la homomulton en No.
16 Mi ekbruligos fajron en Egiptujo;
forte ektremos Sin, No estos tra-
rompita, kaj Nof havos ĉiutagan
angoron. 17 La junuloj de Aven
kaj de Pi-Beset falos de glavo, kaj
la virinoj iros en forkaptitecon.
18 En Taĥpanĥes mallumiĝos la
tago, kiam Mi rompos tie la jugon
de Egiptujo, kaj malaperos en ĝi la
fiereco de ĝia forto; mallumo ĝin
kovros, kaj ĝiaj filinoj iros en for-
kaptitecon. 19 Kaj Mi faros juĝon

kontraŭ Egiptujo; kaj oni ekscios,
ke Mi estas la Eternulo.
20 En la dek-unua jaro, en la unua
monato, en la sepa tago de la monato,
aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 21 Ho filo de homo! Mi
rompis la brakon de Faraono, reĝo de
Egiptujo; kaj jen ĝi ne estas bandaĝ-
ita, por resaniĝi, kaj ĝi ne estas
ĉirkaŭligita, ke ĝi ricevu forton, por
teni glavon. 22 Tial tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi iros
kontraŭ Faraonon, reĝon de Egipt-
ujo, kaj Mi frakasos liajn brakojn,
la sanan kaj la rompitan, kaj Mi el-
faligos la glavon el lia mano. 23 Kaj
Mi disĵetos la Egiptojn inter la
naciojn, kaj Mi dispelos ilin en
diversajn landojn. 24 Kaj Mi fort-
igos la brakojn de la reĝo de Babel
kaj metos Mian glavon en lian manon;
sed la brakojn de Faraono Mi frakas-
os, kaj ĉi tiu ĝemos antaŭ li, kiel
ĝemas morte-vundito. 25 Mi fort-
igos la brakojn de la reĝo de Babel,
sed la brakoj de Faraono falos; kaj
oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
kiam Mi metos Mian glavon en la
manon de la reĝo de Babel kaj li
eltiros ĝin kontraŭ la landon Egiptan.
26 Kaj Mi disĵetos la Egiptojn inter
la naciojn kaj dispelos ilin en divers-
ajn landojn; kaj ili ekscios, ke Mi
estas la Eternulo.

31 EN la dek-unua jaro, en la
tria monato, en la unua tago
de la monato, aperis al mi
vorto de la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, diru al Faraono, reĝo
de Egiptujo, kaj al lia tuta popolo:
Al kiu vi similiĝas vin en via grand-
eco? 3 Jen Asirio estis kiel cedro
sur Lebanon, kun belaj branĉoj, kun
densa foliaro, kun alta kresko, kaj
ĝia supro estis inter la nuboj.
4 Akvo elkreskigis ĝin, la profundo
altigis ĝin, ĉirkaŭante ĝian junan
trunkon per siaj riveroj kaj sendante
siajn fluojn al ĉiuj arboj de la kampo.
5 Tial ĝi fariĝis pli alta ol ĉiuj arboj
de la kampo; ĝi ricevis multe da
branĉoj, kaj ĝiaj branĉoj longiĝis,
ĉar ĝi havis multe da akvo, por dis-
etendiĝi. 6 Sur ĝiaj branĉoj havis
siajn nestojn ĉiaj birdoj de la ĉielo,
sub ĝiaj branĉoj naskis idojn ĉiaj
bestoj de la kampo, kaj sub ĝia
ombro loĝis ĉiaj grandaj popoloj.
7 Kaj ĝi estis bela per sia grandeco
kaj per la longeco de siaj branĉoj,
ĉar ĝiaj radikoj troviĝis apud abunda
akvo. 8 La cedroj en la ĝardeno
de Dio ne estis pli altaj ol ĝi, la
cipresoj ne estis egalaj al ĝiaj branĉoj,
la platanoj ne povis sin kompari kun
ĝiaj branĉoj; neniu arbo en la ĝardeno
de Dio estis simila al ĝi per sia
beleco. 9 Mi faris ĝin bela per la
multo de ĝiaj branĉoj; kaj ĉiuj
Edenaj arboj, kiuj estas en la ĝardeno
de Dio, enviis ĝin.
10 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Pro tio, ke ĝi tro altiĝis
kaj levis sian supron inter la nubojn
kaj ĝia koro fieriĝis pro ĝia alteco—
11 pro tio Mi transdonos ĝin en la
manon de la plej potenca el la nacioj,
kiu agos kun ĝi konforme al ĝia mal-
boneco kaj elpuŝos ĝin. 12 Kaj
elhakos ĝin fremduloj, la plej teruraj
el la nacioj, kaj disĵetos ĝin; sur la
montojn kaj sur ĉiujn valojn falos
ĝiaj branĉoj, kaj ĝiaj branĉetoj romp-
iĝos sur ĉiuj torentoj de la lando, kaj
ĉiuj popoloj de la tero foriros el sub
ĝia ombro kaj forlasos ĝin. 13 Kaj
sur ĝia renversiĝinta trunko sidos
ĉiaj birdoj de la ĉielo, kaj sur ĝiaj
branĉoj sidos ĉiaj bestoj de la kampo,
14 por ke neniu el la arboj apud-
akvaj fieriĝu pri sia alteco, nek levu
sian supron inter la nubojn, kaj por
ke neniu akvonutrata arbo leviĝu
super ilin; ĉar ĉiuj ili estas destinitaj
al la morto, en la profundon subteran,
kune kun la homoj, kiuj iris en la
tombon.
15 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: En la tago, kiam ĝi iros en
Ŝeolon, Mi faros funebron, Mi fermos
pro ĝi la abismon, Mi haltigos ĝiajn
riverojn, ke stariĝu la grandaj akvoj,
Mi mallumigos pro ĝi Lebanonon,
kaj ĉiuj arboj de la kampo estos
afliktitaj. 16 Per la bruo de ĝia
falo Mi ektremigos la naciojn, kiam
Mi puŝos ĝin en Ŝeolon al tiuj, kiuj
iris en la tombon; kaj konsoliĝos
en la profundo subtera ĉiuj arboj
de Eden, la plej elektitaj kaj plej
bonaj de Lebanon, ĉiuj akvonutrataj.
17 Ĉar ankaŭ ili iros en Ŝeolon, al
tiuj, kiuj estis mortigitaj de glavo,
kaj ĝiaj kunuloj, kiuj sidis sub ĝia
ombro inter la nacioj.
18 Al kiu el la arboj de Eden vi
estis simila per majesto kaj grand-
eco? tamen kune kun la arboj de

Eden vi estos ĵetita en la profundon
subteran; kaj vi kuŝos meze de
necirkumciditoj kune kun tiuj, kiuj
mortis de glavo. Tio estas dirita
pri Faraono kaj pri lia tuta granda
popolo, diras la Sinjoro, la Eternulo.

32 EN la dek-dua jaro, en la
dek-dua monato, en la unua
tago de la monato, aperis al
mi vorto de la Eternulo, dirante:
2 Ho filo de homo, ekkantu funebran
kanton pri Faraono, reĝo de Egipt-
ujo, kaj diru al li: Vi estas kiel leonido
inter la nacioj, vi estas kiel drako en
la maroj, vi saltas en viaj riveroj,
vi movmalklarigas la akvon per viaj
piedoj, vi malkvietigas iliajn riverojn.
3 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Mi ĵetos sur vin Mian reton per
granda amaso da popoloj, kaj ili
eltiros vin per Mia reto. 4 Kaj Mi
ĵetos vin sur la teron, sur nekovr-
itan kampon Mi vin ĵetos, kaj Mi
sidigos sur vi ĉiajn birdojn de la
ĉielo, kaj Mi satigos de vi la bestojn
de la tuta tero. 5 Mi disĵetos vian
karnon sur la montojn, kaj Mi plen-
igos la valojn per via kadavraĵo.
6 La landon de via naĝado Mi
malsekigos per via sango ĝis la
montoj, kaj la valoj estos plenaj de vi.
7 Kiam vi estingiĝos, Mi kovros la
ĉielon kaj senlumigos ĝiajn stelojn,
la sunon Mi kovros per nubo, kaj la
luno ne havos sian lumon. 8 Ĉiujn
fontojn de lumo en la ĉielo Mi sen-
lumigos pro vi, kaj mallumon Mi
metos sur vian landon, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 9 Mi mal-
trankviligos la korojn de multaj
popoloj, kiam Mi venigos la scion
pri via pereo inter la naciojn, en
landojn, kiujn vi ne konis. 10 Mi
teruros pro vi multajn popolojn, kaj
iliaj reĝoj ektremos pro vi, kiam Mi
svingos Mian glavon antaŭ iliaj
vizaĝoj, kaj ĉiu el ili ĉiuminute tremos
pri sia vivo en la tago de via falo.
11 Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: La glavo de la reĝo de Babel
venos sur vin 12 Per la glavo de
fortuloj Mi faligos vian multenombran
popolon; ĉiuj ili estas la plej teruraj
el la nacioj, kaj ili neniigos la belecon
de Egiptujo, kaj ĝia tuta homomulto
estos ekstermita. 13 Mi pereigos
ĉiujn ĝiajn brutojn apud la abundaj
akvoj, kaj ilin ne plu malklarigos piedo
de homo nek la hufoj de bruto.
14 Tiam Mi ripozpurigos iliajn akvojn,
kaj iliajn riverojn Mi fluigos kiel
oleon, diras la Sinjoro, la Eternulo.
15 Kiam Mi faros la landon Egiptan
dezerto, kaj la lando perdos ĉion,
kion ĝi havis, kiam Mi mortigos
ĉiujn, kiuj loĝas en ĝi, tiam oni
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
16 Tio estas funebra kanto, kiun oni
kantos; la filinoj de la nacioj ĝin
kantos, pri Egiptujo kaj pri ĝia tuta
grandnombra popolo ili ĝin kantos,
diras la Sinjoro, la Eternulo.
17 En la dek-dua jaro, en la dek-
kvina tago de la sama monato, aperis
al mi vorto de la Eternulo, dirante:
18 Ho filo de homo, priploru la
popolon de Egiptujo, kaj puŝu ĝin
kaj la filinojn de potencaj nacioj en
la profundon subteran kune kun
tiuj, kiuj iris en la tombon. 19 Ĉu
vi estas pli bona ol iu? falu, kaj kuŝu
kun la necirkumciditoj. 20 Inter
tiuj, kiuj mortis de glavo, ili falos;
al la glavo ĝi estas transdonita;
oni tiros ĝin kaj ĝian tutan grand-
nombran popolon. 21 Ekparolos al
ĝi la potencaj herooj el meze de Ŝeol,
kiuj kune kun ĝiaj helpantoj mal-
supreniris kaj ekkuŝis necirkumcid-
itaj, mortigitaj de glavo. 22 Tie
estas Asirio kaj ĝia tuta homomulto;
ĉirkaŭe de ĝi estas ĝiaj tomboj; ĉiuj
ili estas mortigitaj, falis de glavo.
23 Ĝiaj tomboj estas en la profundo
de la terinterno, kaj ĝia homomulto
estas ĉirkaŭ ĝia tombo; ĉiuj ili estas
mortigitaj, falintaj de glavo, ili, kiuj
ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur la tero
de la vivantoj. 24 Tie estas Elam
kaj ĝia tuta homomulto, ĉirkaŭe estas
ĝiaj tomboj; ĉiuj ili estas mortigitoj,
kiuj falis de glavo kaj necirkumcid-
ite malsupreniris en la profundon
subteran, la samaj, kiuj ĵetadis ĉirkaŭ
si teruron sur la tero de la vivantoj;
ili portis sian honton kune kun tiuj,
kiuj iris en la tombon. 25 Meze
de mortigitoj estas donita kuŝejo al
ĝi kun ĝia tuta homomulto; ĉirkaŭe
estas iliaj tomboj; ĉiuj ili estas ne-
cirkumciditaj, mortigitaj de glavo;
ĉar ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur
la tero de la vivantoj, tial ili portis
sian honton kun tiuj, kiuj iris en la
tombon, kaj ili estas metitaj inter la
mortigitojn. 26 Tie estas Meŝeĥ
kaj Tubal kaj ilia tuta homomulto,
ĉirkaŭe estas iliaj tomboj; ĉiuj ili estas

necirkumciditaj, mortigitaj de glavo,
ĉar ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron sur
la tero de la vivantoj. 27 Ili ne
kuŝas kun la herooj, kiuj falis de
necirkumciditoj kaj iris en Ŝeolon
kun siaj bataliloj kaj metis siajn
glavojn sub siajn kapojn; iliaj mal-
bonagoj restis sur iliaj ostoj, ĉar kiel
fortuloj ili ĵetadis ĉirkaŭ si teruron
sur la tero de la vivantoj. 28 Kaj
vi ankaŭ estos frakasita meze de la
necirkumciditoj, kaj kuŝos kun tiuj,
kiuj estas mortigitaj de glavo. 29 Tie
estas Edom kun siaj reĝoj kaj kun
ĉiuj siaj princoj, kiuj malgraŭ sia
forteco estas ĵetitaj al tiuj, kiuj falis
de glavo; ili kuŝas kun la necirkumcid-
itoj, kaj kun tiuj, kiuj iris en la
tombon. 30 Tie estas ĉiuj princoj
de la nordo, kaj ĉiuj Cidonanoj, kiuj
malsupreniris kune kun la mortig-
itoj; ili hontas pri la teruro, kiun
ĵetadis ilia forto; ili kuŝas ne-
cirkumciditaj kun tiuj, kiuj falis de
glavo, kaj ili portas sian honton kun
tiuj, kiuj iris en la tombon. 31 Ilin
Faraono vidos, kaj li konsoliĝos pri
sia tuta popolo, mortigita de glavo,
Faraono kaj lia tuta militistaro, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 32 Ĉar Mi
ĵetos Mian teruron sur la teron de la
vivantoj; kaj inter la necirkumcidit-
ojn, kune kun tiuj, kiuj estas mort-
igitaj de glavo, estos metita Faraono
kun sia tuta homomulto, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

33 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, parolu al la
filoj de via popolo, kaj diru al ili:
Se Mi venigos glavon kontraŭ iun
landon, kaj la popolo de la lando
prenos el sia mezo unu viron kaj
starigos lin ĉe si kiel observanton;
3 kaj se li, vidante la glavon, kiu
iras kontraŭ la landon, ekblovos per
trumpeto kaj avertos la popolon;
4 kaj se iu, aŭdinte la sonon de la
trumpeto, ne akceptos la averton,
kaj la glavo venos kaj prenos lin,
tiam lia sango estos sur lia kapo:
5 li aŭdis la sonon de la trumpeto
kaj tamen ne atentis la averton, tial
lia sango estos sur lia kapo; sed kiu
atentos la averton, tiu savos sian
vivon. 6 Sed se la observanto vidos
la venantan glavon kaj ne blovos
per trumpeto, kaj la popolo ne estos
avertita, kaj la glavo venos kaj prenos
la vivon de iu: tiam ĉi tiu estos
prenita pro sia peko, sed lian sangon
Mi repostulos el la mano de la
observanto. 7 Kaj nun, ho filo de
homo, Mi starigis vin kiel observ-
anton por la domo de Izrael; kaj
kiam vi aŭdos el Mia buŝo vorton,
avertu ilin en Mia nomo. 8 Kiam
Mi diros pri la malvirtulo: Malvirtulo,
vi devas morti; kaj vi ne parolos, por
averti la malvirtulon kontraŭ lia
konduto: tiam li, la malvirtulo,
mortos pro sia malvirteco, sed lian
sangon Mi repostulos el via mano.
9 Sed se vi avertis la malvirtulon
kontraŭ lia konduto, ke li deturnu
sin de ĝi, kaj li ne deturnis sin de sia
konduto: tiam li mortos pro sia mal-
virteco kaj vi savos vian vivon.
10 Kaj vi, ho filo de homo, diru al
la domo de Izrael: Vi diras: Niaj
kulpoj kaj pekoj estas sur ni, kaj de
ili ni konsumiĝas; kiel do ni povas
vivi? 11 Diru do al ili: Kiel Mi
vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo,
Mi deziras ne la morton de malvirt-
ulo, sed ke la malvirtulo deturnu sin
de sia vojo kaj restu vivanta. Deturnu
vin, deturnu vin de viaj malbonaj
vojoj! kial vi mortu, ho domo de
Izrael? 12 Kaj vi, ho filo de homo,
diru al la filoj de via popolo: La
virteco de virtulo ne savos lin en la
tago de lia krimo, kaj malvirtulo ne
falos pro sia malvirteco en la tago,
kiam li deturnos sin de sia malvirt-
eco; tiel same virtulo en la tago de
sia peko ne povas resti vivanta kun
ĝi. 13 Se Mi diros al la virtulo, ke
li vivos, kaj li, fidante sian virtecon,
faros krimon: tiam lia tuta virteco
ne estos memorata, kaj li mortos pro
sia krimo, kiun li faris. 14 Kaj se
Mi diros al la malvirtulo, ke li mortos,
sed li deturnos sin de sia peko kaj
agados juste kaj virte; 15 se la
malvirtulo redonos la garantiaĵon,
repagos la rabitaĵon, agados laŭ la
leĝoj de la vivo, ne farante malbon-
agojn: tiam li restos vivanta kaj ne
mortos. 16 Ĉiuj liaj pekoj, kiujn
li faris, ne estos rememorataj: li agas
juste kaj virte, kaj tial li restos
vivanta. 17 Dume la filoj de via
popolo diras: Ne ĝusta estas la vojo
de la Sinjoro! Sed en efektiveco
ilia vojo estas ne ĝusta. 18 Se
virtulo deturnas sin de sia virteco kaj

aras malbonagojn, li mortas pro ili;
o kaj se malvirtulo deturnas sin de
ia malvirteco kaj agas juste kaj virte,
pro tio li restas vivanta. 20 Kaj
vi diras: Ne ĝusta estas la vojo de
a Sinjoro! Ĉiun el vi Mi juĝas
konforme al lia konduto, ho domo
de Izrael.
21 En la dek-dua jaro de nia for-
kaptiteco, en la kvina tago de la
deka monato, venis al mi forsaviĝinto
el Jerusalem, kaj diris: La urbo estas
disbatita. 22 Sed la mano de la
Eternulo aperis super mi en la vespero
antaŭ la veno de la forsaviĝinto, kaj
malfermis mian buŝon, antaŭ ol tiu
venis al mi matene; kaj mia buŝo
malfermiĝis, kaj mi ne plu devis
silenti. 23 Kaj aperis al mi vorto
de la Eternulo, dirante: 24 Ho
filo de homo! la loĝantoj de tiuj
dezertaj lokoj sur la tero de Izrael
parolas tiele: Abraham estis unu
sola homo, kaj ricevis herede la
landon; sed ni estas multo, des pli
apartenas al ni la lando kiel heredaĵo.
25 Tial diru al ili: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Vi manĝas kun
sango, kaj viajn okulojn vi levas al
viaj idoloj, kaj sangon vi verŝas; kaj
tamen vi volas posedi la landon?
26 Vi apogas vin sur via glavo, vi
faras abomenindaĵon, vi malpurigas
unu la edzinon de la alia; kaj tamen
vi volas posedi la landon? 27 Diru
al ili jenon: Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: Kiel Mi vivas, tiuj, kiuj
troviĝas sur la ruinoj, falos de glavo;
kiu estas sur la kampo, tiun Mi trans-
donos kiel manĝaĵon al la bestoj;
kaj tiuj, kiuj estas en fortikaĵoj kaj
en kavernoj, mortos de pesto.
28 Kaj Mi faros la landon absoluta
dezerto, kaj malaperos ĝia fiera forto;
kaj la montoj de Izrael dezertiĝos
tiel, ke neniu tie pasos. 29 Kaj oni
ekscios, ke Mi estas la Eternulo, kiam
Mi plene dezertigos la landon pro
ĉiuj iliaj abomenindaĵoj, kiujn ili
faris. 30 Kaj koncerne vin, ho filo
de homo, la filoj de via popolo inter-
parolas pri vi ĉe la muroj kaj ĉe la
pordoj de la domoj, kaj unu al la alia
parolas jene: Iru, kaj aŭskultu, kia
estas la vorto, kiu eliris de la Etern-
ulo! 31 Kaj ili venas al vi kiel al
popola kunveno, kaj Mia popolo
sidiĝas antaŭ vi, kaj aŭskultas viajn
vortojn, sed ne plenumas ilin; ĉar
voluptajn kantojn ili faras el tio en
siaj buŝoj, kaj ilia koro celas nur
profiton. 32 Vi estas por ili kiel
volupta kanto, kiel homo kun bela
voĉo kaj bone kantanta; ili aŭskultas
viajn vortojn, sed ne plenumas ilin.
33 Sed kiam plenumiĝos tio, kio
devas plenumiĝi, tiam ili ekscios, ke
profeto estis meze de ili.

34 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, profetu pri la
paŝtistoj de Izrael, profetu, kaj diru
al ili, al la paŝtistoj: Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: Ve al la paŝt-
istoj de Izrael, kiuj paŝtas sin mem!
ĉu ne la ŝafojn devas paŝti la paŝt-
istoj? 3 La grasaĵon vi manĝas,
per la lano vi vin vestas, la grasigitan
ŝafon vi buĉas; sed la ŝafojn vi ne
paŝtas. 4 La malfortajn vi ne flegas,
malsanan vi ne kuracas, vunditan
vi ne bandaĝas, forerarintan vi ne
revenigas, perditan vi ne serĉas;
sed vi regas super ili maldelikate kaj
kruele. 5 Kaj ili diskuris, ĉar ili
ne havas paŝtiston; kaj ili fariĝis
manĝaĵo por ĉiuj bestoj de la kampo,
ili diskuris. 6 Erarvagas Miaj ŝafoj
sur ĉiuj montoj kaj sur ĉiuj altaj
montetoj, kaj sur la tutan teron dis-
kuris Miaj ŝafoj, kaj neniu demandas
pri ili, neniu ilin serĉas. 7 Tial, ho
paŝtistoj, aŭskultu la vorton de la
Eternulo: 8 Kiel Mi vivas, diras
la Sinjoro, la Eternulo: pro tio, ke
Miaj ŝafoj fariĝis rabataĵo, kaj pro
foresto de paŝtisto Miaj ŝafoj fariĝis
manĝaĵo por ĉiuj bestoj de la kampo,
kaj Miaj paŝtistoj ne serĉis Miajn
ŝafojn, kaj la paŝtistoj paŝtis sin mem,
sed Miajn ŝafojn ili ne paŝtis—
9 pro tio, ho paŝtistoj, aŭskultu la
vorton de la Eternulo: 10 Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen
Mi iras kontraŭ la paŝtistojn, kaj Mi
elpostulos Miajn ŝafojn el iliaj manoj,
kaj Mi forprenos de ili la paŝtadon de
ŝafoj, kaj la paŝtistoj jam ne plu
paŝtos sin mem, kaj Mi savos Miajn
ŝafojn el ilia buŝo, por ke ili ne plu
estu manĝaĵo por ili. 11 Ĉar tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
venos, kaj Mi serĉos Miajn ŝafojn
kaj esploros ilin. 12 Kiel paŝtisto
esploras sian ŝafaron, kiam li alvenas
al siaj diskurintaj ŝafoj, tiel Mi
esploros Miajn ŝafojn; kaj Mi savos
ilin el ĉiuj lokoj, kien ili diskuris en

la tago nuba kaj malluma. 13 Mi
elkondukos ilin el inter la popoloj,
Mi kolektos ilin el la diversaj landoj,
Mi revenigos ilin sur ilian teron ; kaj
Mi paŝtos ilin sur la montoj de Izrael,
en la valoj, kaj sur ĉiuj loĝeblaj lokoj
de la tero. 14 Sur bona paŝtejo Mi
ilin paŝtos, kaj sur la altaj montoj de
Izrael estos ilia loĝloko ; tie ili ripozos
en bona restejo, kaj paŝtiĝos sur
grasa paŝtejo, sur la montoj de Izrael.
15 Mi paŝtos Miajn ŝafojn, kaj Mi
ripozigos ilin, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 16 La ŝafon perdiĝintan
Mi elserĉos, la forpelitan Mi reven-
igos, la vunditan Mi bandaĝos, la
malsanan Mi fortigos ; sed la grasan
kaj fortan Mi ekstermos ; Mi paŝtos
kun justeco. 17 Kaj pri vi, ho Miaj
ŝafoj, tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Jen Mi faros juĝon inter ŝafo
kaj ŝafo, al virŝafoj kaj virkaproj.
18 Ĉu ne sufiĉas al vi, ke vi paŝtiĝas
sur bona paŝtejo ? la restaĵon sur via
paŝtejo vi dispremas per viaj piedoj !
Ĉu ne sufiĉas, ke vi trinkas puran
akvon ? la restaĵon vi movmalklarigas
per viaj piedoj ! 19 Kaj Miaj ŝafoj
devas manĝi tion, kio estas dis-
premita per viaj piedoj, kaj trinki
tion, kio estas malklarigita per viaj
piedoj.

20 Tial tiele diras al ili la Sinjoro,
la Eternulo : Jen Mi venos, kaj Mi
faros juĝon inter ŝafo grasa kaj ŝafo
malgrasa. 21 Ĉar vi puŝas per la
flanko kaj per la ŝultro kaj frapas per
viaj kornoj ĉiujn malfortajn, ĝis vi
forpelas ilin eksteren, 22 Mi helpos
al Miaj ŝafoj, kaj ili ne plu estos
prirabataj, kaj Mi faros juĝon inter
ŝafo kaj ŝafo. 23 Kaj Mi starigos
super ili unu paŝtiston, kiu paŝtos
ilin, Mian servanton David ; li paŝtos
ilin, kaj li estos por ili paŝtisto.
24 Kaj Mi, la Eternulo, estos por ili
Dio, kaj Mia servanto David estos
princo inter ili ; Mi, la Eternulo, tion
parolis. 25 Kaj Mi faros kun ili
interligon de paco, kaj Mi malaper-
igos ĉiujn sovaĝajn bestojn el la
lando, por ke oni povu loĝi en la
dezerto sendanĝere kaj dormi en la
arbaroj. 26 Kaj Mi faros ilin kaj la
ĉirkaŭaĵon de Mia monteto objekto
de beno, kaj Mi sendados pluvon en
ĝia tempo, tio estos pluvoj de beno.
27 Kaj la arbo de la kampo donados
siajn fruktojn, kaj la tero donados
siajn produktaĵojn, kaj ili estos sur
sia tero ekster danĝero ; kaj ili
ekscios, ke Mi estas la Eternulo,
kiam Mi rompos la stangojn de ilia
jugo, kaj savos ilin el la manoj de
tiuj, kiuj sklavigis ilin. 28 Kaj ili ne
plu estos prirabataj de la nacioj, kaj
la bestoj de la tero ne manĝegos ilin ;
kaj ili loĝos sendanĝere, kaj neniu
teruros ilin. 29 Kaj Mi aranĝos por
ili gloran plantadon, kaj ili ne plu
estos ekstermataj de malsato en la
lando, kaj ili ne plu havos malhonoron
inter la nacioj. 30 Kaj oni ekscios,
ke Mi, la Eternulo, ilia Dio, estas kun
ili, kaj ke ili, la domo de Izrael,
estas Mia popolo, diras la Sinjoro,
la Eternulo. 31 Kaj vi, homoj, estas
Miaj ŝafoj, la ŝafoj de Mia paŝtejo,
kaj Mi estas via Dio, diras la Sinjoro,
la Eternulo.

35 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante : 2 Ho
filo de homo, turnu vian
vizaĝon al la monto Seir, kaj profetu
pri ĝi ; 3 kaj diru al ĝi : Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo : Jen Mi
iras kontraŭ vin, ho monto Seir, kaj
Mi etendos Mian manon kontraŭ
vin kaj faros vin absoluta dezerto.
4 Viajn urbojn Mi ruinigos, kaj vi
mem dezertiĝos ; kaj vi ekscios, ke
Mi estas la Eternulo. 5 Ĉar vi
havis eternan malamon, kaj elmetadis
la Izraelidojn al glavo en la tempo de
ilia malfeliĉo, kiam iliaj malbonagoj
finiĝis : 6 tial, kiel Mi vivas, diras
la Sinjoro, la Eternulo, Mi faros vin
sanganta, kaj sanga venĝo vin
persekutos ; ĉar vi ne malamis sangon,
tial sanga venĝo vin persekutos.
7 Kaj Mi faros la monton Seir
absoluta dezerto, kaj Mi malaperigos
sur ĝi ĉian pasanton. 8 Mi plenigos
ĝiajn altaĵojn de mortigitoj : sur viaj
montetoj, en viaj valoj, kaj en ĉiuj
viaj terfendoj kuŝos falintoj, mortig-
itaj de glavo. 9 Mi faros vin eterna
dezerto, kaj viaj urboj ne estos
loĝataj ; kaj vi ekscios, ke Mi estas la
Eternulo. 10 Pro tio, ke vi diris : Tiuj
du popoloj kaj du landoj apartenos
al mi, kaj ni ekposedos ilin, kvankam
tie estas la Eternulo 11 tial,
kiel Mi vivas, diras la Eternulo, Mi
agos kun vi konforme al via kolero,
kaj al via envio, kiun vi elmontris
en via malamo kontraŭ ili ; kaj oni

ekkonos Min ĉe ili, kiam Mi juĝos vin.
12 Kaj vi ekscios, ke Mi, la Eternulo,
aŭdis ĉiujn viajn insultojn, kiujn vi
eldiris pri la montoj de Izrael, dirante :
Ili estas dezertigitaj kaj transdonitaj
al ni, por ke ni konsumu ilin. 13 Vi
faris vin grandaj antaŭ Mi per via
buŝo, kaj vi multe parolis kontraŭ
Mi ; Mi tion aŭdis. 14 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo : Kiam la tuta tero
ĝojos, Mi faros vin dezerto. 15 Kiel
vi ĝojis pri la heredaĵo de la domo
de Izrael, kiam ĝi dezertiĝis, tiel Mi
agos kun vi : vi fariĝos dezerto, ho
monto Seir kaj la tuta Edomujo ; kaj
oni ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

36 KAJ vi, ho filo de homo,
profetu pri la montoj de
Izrael, kaj diru : Ho montoj
de Izrael, aŭskultu la vorton de la
Eternulo ! 2 Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo : Ĉar la malamiko diras
pri vi : Ha, ha ! ankaŭ la eternaj
altaĵoj fariĝis niaj posedaĵoj ; 3 tial
profetu, kaj diru : Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo : Pro tio, ĝuste
pro tio, ke oni dezertigis vin kaj
premis vin de ĉiuj flankoj, por ke
vi fariĝu heredaĵo por la aliaj nacioj,
kaj oni prenis vin sur sian langon kaj
la popoloj vin kalumnias, 4 tial, ho
montoj de Izrael, aŭskultu la vorton
de la Sinjoro, la Eternulo : Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo, al la
montoj kaj al la montetoj, al la ter-
fendoj kaj al la valoj, al la dezertig-
itaj ruinoj kaj al la forlasitaj urboj, kiuj
fariĝis rabataĵo kaj mokataĵo por la
aliaj nacioj ĉirkaŭe ; 5 tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo : Kredu, ke
en la fajro de Mia fervoro Mi parolis
pri la aliaj nacioj kaj pri la tuta
Edomujo, kiuj alproprigis al si Mian
landon kun tutkora ĝojo kaj kun
mokado, por prirabi ĝiajn produkt-
aĵojn ; 6 tial profetu pri la lando
de Izrael, kaj diru al la montoj kaj
al la montetoj, al la terfendoj kaj al
la valoj : Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Jen Mi parolis en Mia
fervoro kaj en Mia kolero, pro tio,
ke vi suferas malhonoron de la nacioj ;
7 tial tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo : Mi ĵuras per levo de Mia mano,
ke la nacioj, kiuj estas ĉirkaŭ vi,
suferos malhonoron ; 8 sed vi,
montoj de Izrael, elkreskigos viajn
branĉojn kaj alportados viajn fruktojn
al Mia popolo Izrael ; ĉar ili baldaŭ
venos. 9 Ĉar jen Mi venos al vi,
Mi turnos Mian vizaĝon al vi, kaj vi
estos prilaborataj kaj prisemataj ;
10 kaj Mi aperigos sur vi multe da
homoj, la tutan domon de Izrael, ilin
ĉiujn ; kaj la urboj fariĝos loĝataj,
kaj la ruinoj estos rekonstruataj ;
11 Mi aperigos sur vi multe da homoj
kaj brutoj, kaj ili multiĝos kaj
fruktoriĉiĝos ; kaj Mi faros vin loĝataj,
kiel en via antaŭa tempo, kaj Mi
bonfarados al vi pli ol en via komenco ;
kaj vi ekscios, ke Mi estas la Eternulo.
12 Mi venigos sur vin homojn, Mian
popolon Izrael ; kaj ili posedos vin,
kaj vi estos ilia heredaĵo, kaj vi ne
plu seninfanigos ilin. 13 Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo : Pro tio, ke
oni diras al vi : Vi formanĝas homojn,
kaj vi seninfanigis vian popolon—
14 pro tio vi nun ne plu manĝos
homojn, kaj vian popolon vi ne plu
seninfanigos, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 15 Kaj Mi ne plu aŭdigos
kontraŭ vi insultadon de la nacioj,
kaj vi ne plu havos malhonoron de la
flanko de popoloj, kaj vian popolon vi
ne plu seninfanigos, diras la Sinjoro,
la Eternulo.
16 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante : 17 Ho filo de
homo ! la domo de Izrael, loĝante sur
sia tero, malpurigis ĝin per sia
konduto kaj per siaj agoj ; kiel la
malpuraĵo de virino dum ŝia monataĵo
estis antaŭ Mi ilia konduto. 18 Kaj
Mi elverŝis sur ilin Mian koleron pro
la sango, kiun ili verŝadis sur la
teron, kaj pro tio, ke ili malpurigadis
ĝin per siaj idoloj ; 19 kaj Mi dis-
ĵetis ilin inter la naciojn, kaj ili estis
dispelitaj en la diversajn landojn ;
konforme al ilia konduto kaj al iliaj
agoj Mi faris juĝon kontraŭ ili.
20 Kaj ili aliĝis al la nacioj, al kiuj
ili venis, kaj malsanktigis Mian
sanktan nomon tiel, ke oni diris pri
ili : Ĉu tio estas la popolo de la Etern-
ulo, kiu devis eliri el Lia lando ?
21 Sed Mi domaĝis Mian sanktan
nomon, kiun la domo de Izrael mal-
sanktigis inter la nacioj, kien ili
venis. 22 Tial diru al la domo de
Izrael : Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Ne pro vi Mi agas, ho
domo de Izrael, sed nur pro Mia
sankta nomo, kiun vi malsanktigis
inter la nacioj, kien vi venis. 23 Kaj

Mi sanktigos Mian grandan nomon,
malsanktigitan ĉe la nacioj, kiun vi
malsanktigis inter ili; kaj la nacioj
ekscios, ke Mi estas la Eternulo, diras
la Sinjoro, la Eternulo, kiam Mi
montros sur vi Mian sanktecon antaŭ
iliaj okuloj. 24 Mi prenos vin el
inter la nacioj, Mi kolektos vin el
ĉiuj landoj, kaj Mi venigos vin en vian
landon. 25 Kaj Mi aspergos vin per
pura akvo, kaj vi puriĝos de ĉiuj
viaj malpuraĵoj, kaj de ĉiuj viaj
idoloj Mi purigos vin. 26 Kaj Mi
donos al vi koron novan, kaj spiriton
novan Mi metos en vin; Mi eligos el
via korpo la ŝtonan koron, kaj Mi
donos al vi koron karnan. 27 Kaj
Mian spiriton Mi metos en vin, kaj
Mi faros, ke vi agados laŭ Miaj leĝoj,
kaj Miajn ordonojn vi observados kaj
plenumados. 28 Kaj vi loĝos en la
lando, kiun Mi donis al viaj patroj;
kaj vi estos Mia popolo, kaj Mi estos
via Dio. 29 Kaj Mi liberigos vin de
ĉiuj viaj malpuraĵoj; Mi vokos la
grenon kaj multigos ĝin, kaj Mi ne
venigos sur vin malsaton. 30 Mi
multigos la fruktojn de la arboj kaj
la produktaĵojn de la kampo, por ke
vi ne plu havu antaŭ la nacioj honton
pri malsato. 31 Tiam vi rememoros
vian malbonan konduton kaj viajn
nebonajn agojn, kaj vi faros al vi
mem riproĉojn pro viaj malbonagoj
kaj pro viaj abomenindaĵoj. 32 Ne
pro vi Mi agas, diras la Sinjoro, la
Eternulo; tion vi sciu. Hontu kaj
ruĝiĝu pri via konduto, ho domo de
Izrael! 33 Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: En la tempo, kiam
Mi purigos vin de ĉiuj viaj malbon-
agoj kaj loĝatigos la urbojn, kaj la
ruinoj estos rekonstruitaj, 34 kaj la
dezertigita tero estos prilaborata
anstataŭ tio, ke ĝi estis dezerto
antaŭ la okuloj de ĉiu pasanto:
35 tiam oni diros: Ĉi tiu dezertigita
tero fariĝis kiel la ĝardeno Eden,
kaj la urboj ruinigitaj, dezertigitaj,
kaj detruitaj estas nun fortikigitaj kaj
loĝataj. 36 Kaj ekscios la nacioj,
kiuj restos ĉirkaŭ vi, ke Mi, la Etern-
ulo, rekonstruis la detruitaĵon, pri-
plantis la dezertigitaĵon; Mi, la
Eternulo, tion diris, kaj Mi tion
plenumos.
37 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Ankoraŭ en tio Mi trovigos Min
al la domo de Izrael, kaj faros al ili:
Mi multigos ĉe ili la homojn kiel
ŝafojn. 38 Kiel la sanktaj ŝafoj,
kiel la ŝafoj de Jerusalem dum ĝiaj
festoj, tiel la dezertigitaj urboj plen-
iĝos de amasoj da homoj; kaj oni
ekscios, ke Mi estas la Eternulo.

37 APERIS super mi la mano
de la Eternulo, kaj elirigis
min en la inspiro de la Etern-
ulo, kaj starigis min meze de ebenaĵo,
kiu estis plena de ostoj. 2 Kaj Li
kondukis min ĉirkaŭe ĉirkaŭ ili;
estis tre multe da ili sur la ebenaĵo,
kaj ili estis tre sekaj. 3 Kaj Li
diris al mi: Ho filo de homo! ĉu re-
viviĝos ĉi tiuj ostoj? Mi respondis:
Ho Sinjoro, ho Eternulo, nur Vi tion
scias. 4 Kaj Li diris al mi: Profetu
pri ĉi tiuj ostoj, kaj diru al ili:
Ho sekaj ostoj, aŭskultu la vorton
de la Eternulo! 5 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo, al ĉi tiuj ostoj:
Jen Mi venigos en vin spiriton, kaj
vi reviviĝos; 6 kaj Mi donos al vi
tendenojn, Mi kreskigos ĉirkaŭ vi
karnon, Mi kovros vin per haŭto,
Mi enmetos en vin spiriton, kaj vi
reviviĝos; kaj vi ekscios, ke Mi estas
la Eternulo. 7 Kaj mi profetis,
kiel estis ordonite al mi; kaj kiam
mi eldiris mian profetaĵon, fariĝis
bruo kaj tumulto, kaj la ostoj komencis
alproksimiĝadi, ĉiu osto al sia osto.
8 Kaj mi vidis: jen sur ili estas
tendenoj, kaj elkreskis karno, kaj
haŭto kovris ilin supre; sed spirito
en ili ne estis. 9 Kaj Li diris al mi:
Profetu al la spirito, profetu, ho filo
de homo, kaj diru al la spirito: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: El la
kvar ventoj venu, ho spirito, kaj
ekblovu sur ĉi tiujn mortigitojn, por
ke ili reviviĝu. 10 Kaj mi profetis,
kiel Li ordonis al mi; kaj eniris en
ilin spirito, kaj ili reviviĝis kaj star-
iĝis sur siaj piedoj, tre, tre granda
armeo. 11 Kaj Li diris al mi: Ho
filo de homo! ĉi tiuj ostoj estas la
tuta domo de Izrael. Jen ili diras:
Sekiĝis niaj ostoj, kaj pereis nia
espero, decidita estas nia sorto.
12 Tial profetu, kaj diru al ili: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
malfermos viajn tombojn kaj eligos
vin el viaj tomboj, ho Mia popolo,
kaj Mi venigos vin en la landon de
Izrael. 13 Kaj vi ekscios, ke Mi
estas la Eternulo, kiam Mi malfermos
viajn tombojn kaj eligos vin el viaj

tomboj, ho Mia popolo. 14 Kaj Mi
enmetos Mian spiriton en vin, kaj vi
reviviĝos, kaj Mi aranĝos vin en via
lando; kaj vi ekscios, ke Mi, la Etern-
ulo, tion parolis kaj faris, diras la
Eternulo.
15 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 16 Vi, ho filo
de homo, prenu al vi lignon, kaj
skribu sur ĝi: De Jehuda, kaj de la
Izraelidoj, aliĝintaj al li. Poste prenu
ankoraŭ unu lignon, kaj skribu sur
ĝi: De Jozef, ligno de Efraim, kaj
de la tuta domo de Izrael, kiu aliĝis
al li. 17 Kaj aligu ilin al vi unu al
la alia kiel unu lignon, ke ili fariĝu
unu en via mano. 18 Kaj kiam la
filoj de via popolo demandos vin:
Ĉu vi ne klarigos al ni, kion tio
signifas ĉe vi? 19 tiam diru al
ili: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen Mi prenos la lignon de Jozef, kiu
estas en la manoj de Efraim kaj de
la triboj de Izrael, kiuj aliĝis al li;
kaj Mi aligos ĝin kun ili al la ligno
de Jehuda, kaj Mi faros ilin unu
ligno, kaj ili estos unu en Mia mano.
20 Kaj la lignoj, sur kiuj vi estos
skribinta, estu en via mano antaŭ
iliaj okuloj. 21 Kaj diru al ili:
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Jen Mi prenos la Izraelidojn el inter
la nacioj, kien ili iris, kaj Mi kolektos
ilin de ĉirkaŭe kaj venigos ilin en
ilian landon. 22 Kaj Mi faros ilin
unu nacio en la lando, sur la montoj
de Izrael, kaj unu reĝo estos reĝo
por ili ĉiuj; kaj ili ne plu estos du
popoloj kaj ne plu estos dividitaj en
du regnojn. 23 Kaj ili ne plu
sin malpurigos per siaj idoloj kaj
per siaj abomenindaĵoj kaj per ĉiuj
siaj krimoj; kaj Mi liberigos ilin el
ĉiuj iliaj loĝlokoj, en kiuj ili pekis,
kaj Mi purigos ilin; kaj ili estos Mia
popolo, kaj Mi estos ilia Dio. 24 Kaj
Mia servanto David estos reĝo super
ili, kaj unu paŝtisto estos por ili
ĉiuj; kaj ili sekvos Miajn decidojn,
kaj Miajn leĝojn ili observos kaj
plenumos. 25 Kaj ili loĝos en la
lando, kiun Mi donis al Mia servanto
Jakob kaj en kiu loĝis viaj patroj;
kaj ili loĝos en ĝi, ili kaj iliaj infanoj,
kaj la infanoj de iliaj infanoj, eterne;
kaj Mia servanto David estos por ili
princo eterne. 26 Kaj Mi faros kun
ili interligon de paco; ĝi estos eterna
interligo kun ili; Mi aranĝos kaj
multigos ilin, kaj Mi starigos Mian
sanktejon inter ili por eterne. 27 Kaj
Mi loĝos inter ili; kaj Mi estos
ilia Dio, kaj ili estos Mia popolo.
28 Kaj la nacioj ekscios, ke Mi,
la Eternulo, sanktigas Izraelon,
ĉar Mia sanktejo estos inter ili por
eterne.

38 KAJ aperis al mi vorto de
la Eternulo, dirante: 2 Ho
filo de homo, turnu vian
vizaĝon al Gog, en la lando Magog,
ĉefa princo de Meŝeĥ kaj Tubal, kaj
profetu pri li; 3 kaj diru: Tiele
diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen Mi
iras kontraŭ vin, ho Gog, ĉefa princo
de Meŝeĥ kaj Tubal. 4 Kaj Mi
vagigos vin, Mi metos buŝbridaĵon en
vian buŝon, kaj Mi elirigos vin kaj
vian tutan militistaron, ĉevalojn kaj
rajdistojn, ĉiujn en belegaj vestoj,
grandan anaron, en kirasoj kaj kun
ŝildoj, kun glavo en la mano; 5 Pers-
ojn, Etiopojn, kaj Putidojn, ĉiujn
kun ŝildoj kaj kaskoj; 6 Gomeron
kun ĉiuj ĝiaj taĉmentoj, la domon
de Togarma, de la nordaj randoj,
kun ĉiuj ĝiaj taĉmentoj; multaj
popoloj estos kun vi. 7 Pretigu vin
kaj aranĝu vin, vi kaj ĉiuj homamasoj,
kiuj kolektiĝis al vi, kaj vi estu ilia
gvidanto. 8 Post longa tempo vi
estos elvokita; en la lastaj jaroj vi
venos en la landon liberigitan el
glavo, al la popolo, kolektita el inter
multaj gentoj, sur la montojn de
Izrael, kiuj ĉiam estis dezertaj, al la
popolo, kiu estos elkondukita el inter
la gentoj kaj nun tuta loĝas ekster
danĝero. 9 Kaj vi leviĝos, kaj venos
kiel ventego; vi estos kiel nubego,
kiu volas kovri la teron, vi kaj ĉiuj
viaj taĉmentoj kaj la multaj popoloj
kun vi. 10 Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo: En tiu tempo venos
en vian koron diversaj deziroj, kaj
vi pripensos malbonajn intencojn.
11 Kaj vi diros: Mi iros kontraŭ la
landon nebaritan, mi iros kontraŭ
la trankvilulojn, kiuj pensas, ke ili
loĝas ekster danĝero, kiuj loĝas ĉiuj
sen muroj kaj ne havas riglilojn nek
pordojn; 12 por ke mi faru rabadon
kaj kaptu kaptaĵon, kaj metu la manon
sur la denove loĝatajn ruinojn, kaj
sur la popolon, kiu estas rekolektita
el inter la nacioj, okupas sin per
brutedukado kaj komercado, kaj

loĝas sur la centro de la tero.
13 Ŝeba kaj Dedan, kaj la komerc-
istoj de Tarŝiŝ, kaj ĉiuj ĝiaj potenc-
uloj diros al vi : Ĉu ne por fari rabadon
vi venis ? ĉu ne por kapti kaptaĵon vi
kolektis vian homomulton, por for-
porti arĝenton kaj oron, por preni
brutojn kaj havaĵojn, por fari grandan
rabadon ?
14 Tial profetu, ho filo de homo,
kaj diru al Gog : Tiele diras la Sinjoro,
la Eternulo : Ĉu vi ne scias pri tiu
tempo, kiam Mia popolo Izrael devas
loĝi sendanĝere ? 15 Vi venos de
via loko, de la nordaj randoj, vi kaj
multaj popoloj kun vi, ĉiuj rajd-
ante sur ĉevaloj, granda homomulto
kaj potenca armeo ; 16 kaj vi iros
kontraŭ Mian popolon Izrael kiel
nubo, por kovri la landon. Tio okazos
en la lasta tempo. Mi permesos al
vi veni en Mian landon, por ke la
nacioj ekkonu Min, kiam Mi montros
sur vi Mian sanktecon antaŭ iliaj
okuloj, ho Gog. 17 Tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo : Vi estas ja tiu,
pri kiu Mi parolis en la antikva tempo
per Miaj servantoj, la profetoj de
Izrael, kiuj en tiu tempo antaŭdiris
la jarojn, kiam Mi venigos vin sur
ilin. 18 En tiu tempo, kiam Gog
venos sur la teron de Izrael, diras la
Sinjoro, la Eternulo, leviĝos Mia
kolero kaj Mia indigno. 19 Kaj en
Mia fervoro, en la fajro de Mia
kolero Mi decidis, ke en tiu tempo
estos granda tumulto sur la tero de
Izrael ; 20 kaj ektremos antaŭ Mi
la fiŝoj de la maro, la birdoj de la
ĉielo, la bestoj de la kampo, ĉiuj
rampaĵoj, kiuj rampas sur la tero,
kaj ĉiuj homoj, kiuj estas sur la tero ;
kaj renversiĝos la montoj, falos la
rokkrutaĵoj, kaj ĉiuj muroj falos
sur la teron. 21 Kaj Mi vokos
kontraŭ lin glavon sur ĉiuj Miaj
montoj, diras la Sinjoro, la Etern-
ulo ; ĉiu prenos glavon kontraŭ sian
fraton. 22 Kaj Mi faros kontraŭ
li juĝon per pesto kaj sangoverŝado ;
Mi sendos pluvegon, ŝtonan hajlon,
fajron, kaj sulfuron sur lin kaj
sur liajn taĉmentojn, kaj sur la
multajn popolojn, kiuj estos kun li.
23 Kaj Mi montros Mian grandecon
kaj sanktecon, kaj Mi konatigos Min
antaŭ la okuloj de multaj popoloj ;
kaj ili ekscios, ke Mi estas la
Eternulo.

39 KAJ vi, ho filo de homo,
profetu pri Gog, kaj diru :
Tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo : Jen Mi iras kontraŭ vin,
ho Gog, ĉefa princo de Meŝeĥ kaj
Tubal. 2 Kaj Mi vagigos vin, al-
logos vin, levos vin de la nordaj
randoj, kaj venigos vin sur la montojn
de Izrael. 3 Kaj Mi elbatos vian
pafarkon el via maldekstra mano,
kaj Mi elfaligos viajn sagojn el via
dekstra mano. 4 Sur la montoj de
Izrael vi falos, vi kaj ĉiuj viaj taĉment-
oj, kaj la popoloj, kiuj estos kun vi ;
al ĉiaspecaj rabobirdoj kaj al la
bestoj de la kampo Mi transdonos
vin kiel manĝaĵon. 5 Sur la kampo
vi falos ; ĉar Mi tion decidis, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 6 Kaj Mi
sendos fajron sur Magogon kaj sur
la eksterdanĝerajn loĝantojn de la
insuloj ; kaj oni ekscios, ke Mi estas
la Eternulo. 7 Kaj Mian sanktan
nomon Mi konatigos meze de Mia
popolo Izrael, kaj Mi ne plu permesos
malhonori Mian sanktan nomon ; kaj
la popoloj ekscios, ke Mi estas la
Eternulo, la Sanktulo en Izrael.
8 Jen tio venos kaj plenumiĝos, diras
la Sinjoro, la Eternulo ; tio estos la
tempo, pri kiu Mi parolis. 9 Kaj
eliros la loĝantoj de la urboj de
Izrael, faros fajron, kaj bruligos la
armilojn, la ŝildojn kaj kirasojn, la
pafarkojn kaj sagojn, la ponardojn
kaj lancojn ; kaj ili bruligados per tio
fajron en la daŭro de sep jaroj.
10 Ili ne alportados lignon de la
kampo, ne hakados el la arbaroj,
sed per la armiloj ili farados fajron ;
ili prirabos siajn rabintojn, kaj prenos
kaptaĵon de tiuj, kiuj prenis kaptaĵon
de ili, diras la Sinjoro, la Eternulo.
11 En tiu tempo Mi donos al Gog
tombolokon en Izrael, la valon, tra
kiu oni iras orienten de la maro, kaj
ĝi fortimigos la pasantojn, kaj tie oni
enterigos Gogon kaj lian tutan
homomulton, kaj oni nomos ĝin Valo
de la Homomulto de Gog. 12 Kaj
la domo de Izrael enterigos ilin,
por purigi la landon, en la daŭro de
sep monatoj. 13 Kaj la enterigadon
faros la tuta popolo de la lando ; kaj
glora estos por ili tiu tempo, kiam
Mi montros Mian majeston, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 14 Kaj ili
destinos konstantajn homojn, kiuj
irados tra la lando, kaj kune kun la

trairantoj ili enterigados tiujn, kiuj
restis sur la supraĵo de la tero, por
purigi ĉi tiun; post paso de sep
monatoj ili komencos la serĉadon.
15 Kaj kiam iu el la trairantoj de la
lando vidos oston de homo, li starigos
ĉe ĝi signon, ĝis la enterigantoj
enterigos ĝin en la Valo de la Homo-
multo de Gog. 16 Kaj eĉ la nomo
de la urbo estos Homomulto. Kaj
oni purigos la landon.
17 Kaj vi, ho filo de homo, tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Diru al la
ĉiaspecaj birdoj kaj al ĉiuj bestoj
de la kampo: Kolektiĝu kaj venu,
kunvenu de ĉirkaŭe al la buĉado,
kiun Mi faras por vi, al la granda
buĉado sur la montoj de Izrael; kaj
vi manĝos karnon kaj trinkos sangon.
18 Karnon de fortuloj vi manĝos,
kaj sangon de princoj de la tero vi
trinkos, kiel de virŝafoj, ŝafidoj,
kaproj, kaj bovoj, ĉiuj bone grasigitaj.
19 Kaj vi manĝos grasaĵon ĝissate,
kaj vi trinkos sangon ĝisebrie de Mia
buĉofero, kiun Mi buĉis por vi.
20 Kaj ĉe Mia tablo vi satiĝos de
ĉevaloj kaj rajdantoj, de fortuloj kaj
ĉiaspecaj militistoj, diras la Sinjoro,
la Eternulo. 21 Kaj Mi montros
Mian majeston inter la nacioj, kaj
ĉiuj nacioj vidos Mian juĝon, kiun Mi
faris, kaj Mian manon, kiun Mi metis
sur ilin. 22 Kaj la domo de Izrael
ekscios, ke Mi estas la Eternulo, ilia
Dio, de tiu tempo kaj plue. 23 Kaj
la nacioj ekscios, ke la domo de
Izrael estis forkondukita en kaptit-
econ pro siaj malbonagoj; pro tio,
ke ili perfidis Min, Mi kaŝis Mian
vizaĝon antaŭ ili kaj transdonis ilin
en la manojn de iliaj malamikoj, kaj
ili ĉiuj falis de glavo. 24 Konforme
al ilia malpureco kaj al iliaj krimoj
Mi agis kun ili, kaj Mi kaŝis antaŭ
ili Mian vizaĝon.
25 Tial tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Nun Mi revenigos la for-
kaptitojn de Jakob, Mi kompatos
la tutan domon de Izrael, kaj
Mi fervoros pri Mia sankta nomo.
26 Kaj ili konscios sian malhonoron,
kaj ĉiujn siajn perfidojn, kiujn ili
faris kontraŭ Mi, kiam ili sidos sen-
danĝere sur sia tero kaj neniu ilin
timigos; 27 kiam Mi revenigos ilin el
inter la popoloj kaj kolektos ilin
el la landoj de iliaj malamikoj kaj
montros sur ili Mian sanktecon antaŭ
la okuloj de la multaj popoloj.
28 Kaj ili ekscios, ke Mi, la Eternulo,
estas ilia Dio, kiam, dispelinte ilin
inter la naciojn, Mi rekolektos ilin
en ilian landon kaj neniun plu rest-
igos tie. 29 Kaj Mi ne plu kaŝos
Mian vizaĝon antaŭ ili, kiam Mi
elverŝos Mian spiriton sur la domon
de Izrael, diras la Sinjoro, la Eternulo.

40 EN la dudek-kvina jaro de nia
forkaptiteco, en la komenco
de la jaro, en la deka tago de
la monato, en la dek-kvara jaro post
la disbato de la urbo, ĝuste en tiu
tago aperis super mi la mano de
la Eternulo kaj venigis min tien.
2 En Dia vizio Li venigis min en la
landon de Izrael, kaj starigis min
sur tre alta monto, sur kiu sude
estis kvazaŭ konstruaĵoj de urbo.
3 Kaj Li venigis Min tien, kaj jen
mi ekvidis viron, kies aspekto estis
kiel aspekto de kupro; en la mano
li havis fadenan ŝnureton kaj mezur-
stangon, kaj li staris ĉe pordego.
4 Kaj tiu viro ekparolis al mi: Ho
filo de homo, rigardu per viaj okuloj,
aŭskultu per viaj oreloj, kaj atentu
per via koro ĉion, kion mi montros
al vi; ĉar vi estas venigita ĉi tien,
por ke mi tion montru al vi. Ĉion,
kion vi vidos, raportu al la domo de
Izrael.
5 Kaj jen mi ekvidis muron ekster
la domo ĉirkaŭe, kaj en la mano de
la viro estis mezurstango, havanta
la longon de ses ulnoj kun aldono po
manlarĝo por ĉiu ulno; kaj li mezuris
sur tiu konstruaĵo unu stangon laŭ-
larĝe kaj unu stangon laŭalte. 6 Kaj
li aliris al la pordego, kiu estis
turnita orienten, kaj supreniris sur
ĝia ŝtuparo; kaj li mezuris sur unu
sojlo de la pordego la larĝon de unu
stango kaj sur la dua sojlo la larĝon
de unu stango. 7 Kaj en la flankaj
ĉambretoj li mezuris unu stangon da
longo kaj unu stangon da larĝo, kaj
inter la ĉambretoj kvin ulnojn; kaj
sur la sojlo de la pordego apud la
portiko, kondukanta al la interna
pordego, ankaŭ unu stangon. 8 Kaj
en la portiko de la interna pordego
li mezuris unu stangon. 9 En la
portiko de la pordego li mezuris ok
ulnojn kaj sur ĝiaj kolonoj du ulnojn;
la portiko de la pordego estis interne
de la konstruaĵo. 10 Da flankaj

ĉambretoj ĉe la orienta pordego estis
tri sur unu flanko kaj tri sur la alia
flanko; ĉiuj tri havis unu mezuron,
kaj ankaŭ la ambaŭflankaj kolonoj
havis unu mezuron. 11 Li mezuris
la larĝon de la enirejo de la pordego,
dek ulnojn; laŭlonge de la pordego
li mezuris dek tri ulnojn. 12 La
spaco antaŭ la ĉambretoj estis po
unu ulno sur ambaŭ flankoj, kaj la
ĉambretoj havis po ses ulnoj sur
ambaŭ flankoj. 13 Kaj li mezuris
la pordegon de la tegmento de unu
ĉambreto ĝis la tegmento de la dua
ĉambreto, dudek kvin ulnojn laŭ-
larĝe; unu pordo estis kontraŭ la
alia pordo. 14 Kaj en la kolonoj
li kalkulis sesdek ulnojn, en la
kolonoj de la korto kaj de la pordego
ĉirkaŭe. 15 Kaj de la antaŭo de la
pordego de la eniro ĝis la antaŭo
de la interna portiko de la pordego
estis kvindek ulnoj. 16 Kaj kovritaj
fenestroj estis en la flankaj ĉambretoj
kaj en la vestibloj kun direkto intern-
en, ĉirkaŭe de la pordego; tiel ankaŭ
en la vestibloj la fenestroj estis
direktitaj ĉe ĉiuj flankoj internen, kaj
sur la kolonoj estis pentritaj palmoj.
17 Kaj li venigis min sur la korton
eksteran; kaj tie mi ekvidis ĉambrojn
kaj pavimon, faritan ĉirkaŭe ĉe la
korto; tridek ĉambroj estis sur la
pavimo. 18 La pavimo estis flanke de
la pordegoj; laŭlonge de la pordegoj
la pavimo estis pli malalte. 19 Kaj
li mezuris la larĝon deloke de la
malsupra pordego ĝis la ekstera rando
de la interna korto, cent ulnojn
orienten kaj norden. 20 Li mezuris
ankaŭ la longon kaj la larĝon de la
norden turnita pordego de la ekstera
korto. 21 Kaj da flankaj ĉambretoj
estis ambaŭflanke po tri; kaj ĝiaj
kolonoj kaj portikoj havis la saman
mezuron, kiel ĉe la unua pordego:
kvindek ulnojn da longo kaj dudek
kvin ulnojn da larĝo. 22 Ĝiaj
fenestroj kaj vestibloj kaj palmornam-
oj havis la saman mezuron, kiel la
pordego turnita orienten; per sep
ŝtupoj oni leviĝadis sur ĝin; kaj antaŭ
ĝi estis ĝia vestiblo. 23 Kaj la
pordegoj de la interna korto estis
kontraŭ la pordegoj norda kaj orienta;
kaj li mezuris de pordego ĝis pordego
cent ulnojn. 24 Kaj li kondukis
min suden; kaj jen estis pordego
turnita suden; kaj li mezuris ĝiajn
kolonojn kiaj vestiblojn, kaj ilia
mezuro estis la sama, kiel ĉe la
aliaj. 25 Kaj fenestrojn kaj vestiblojn
ĉirkaŭe ĝi havis tiajn samajn, kiel
tiuj fenestroj; la longo de la pordego
estis kvindek ulnoj, kaj la larĝo dudek
kvin ulnoj. 26 Kaj por supreniri ĝi
havis sep ŝtupojn, kaj iliaj vestibloj
estis antaŭ ili, kaj palmornamojn
ĝiaj kolonoj havis po unu sur unu
flanko kaj unu sur la alia flanko.
27 Ankaŭ ĉe la interna korto estis
pordego turnita suden; kaj li mezuris
de unu pordego al la alia, turnita
suden, cent ulnojn.
28 Kaj li venigis min sur la internan
korton tra la suda pordego; kaj li
mezuris ĉe la suda pordego la saman
mezuron. 29 Kaj ĝiaj ĉambretoj kaj
kolonoj kaj portikoj havis la saman
mezuron, kiel tiuj; kaj fenestrojn ĝi
kaj ĝiaj portikoj havis ĉirkaŭe; ĉio
havis la longon de kvindek ulnoj kaj
la larĝon de dudek kvin ulnoj.
30 Kaj la portikoj ĉirkaŭe havis la
longon de dudek kvin ulnoj kaj la
larĝon de kvin ulnoj. 31 Estis ankaŭ
portiko al la ekstera korto, kaj palm-
ornamoj sur la kolonoj, kaj ok ŝtupoj
por leviĝo. 32 Kaj li venigis min
sur la internan korton al la orienta
flanko; kaj li mezuris ĉe la pordego
la samajn mezurojn, kiel ĉe la aliaj.
33 Kaj ĝiaj ĉambretoj kaj kolonoj kaj
portikoj havis la samajn mezurojn;
kaj fenestrojn ĝi kaj ĝiaj portikoj
havis ĉirkaŭe; ĉio havis la longon
de kvindek ulnoj kaj la larĝon de
dudek kvin ulnoj. 34 Estis ankaŭ
portiko al la ekstera korto, kaj palm-
ornamoj sur la kolonoj ambaŭflanke,
kaj ok ŝtupoj por leviĝo. 35 Kaj
li venigis min al la norda pordego;
kaj li mezuris tie tiajn samajn mezur-
ojn. 36 Ĝi havis ĉambretojn, kolon-
ojn, kaj portikojn, kaj fenestrojn
ĉirkaŭe; ĉio havis la longon de
kvindek ulnoj kaj la larĝon de dudek
kvin ulnoj. 37 Kaj ĝiaj kolonoj
staris en la direkto al la ekstera
korto, kaj palmornamoj estis sur la
kolonoj ambaŭflanke, kaj ok ŝtupoj
por leviĝo.
38 Estis ankaŭ ĉambro kun sia
enirejo apud la kolonoj ĉe la pordegoj;
tie oni lavadis la bruloferon. 39 En
la portiko de la pordego staris du
tabloj sur unu flanko kaj du tabloj sur
la dua flanko, por buĉi sur ili la brul-

oferon, pekoferon, kaj kulpoferon.
40 Ĉe la ekstera flanko apud la
enirejo de la norda pordego staris
du tabloj, kaj ĉe la dua flanko, apud
la portiko de la pordego, staris ankaŭ
du tabloj. 41 Kvar tabloj unu-
flanke kaj kvar tabloj aliaflanke
staris ĉe la flankoj de la pordego: ok
tabloj, sur kiuj oni buĉadis. 42 Kaj
kvar tabloj por bruloferoj estis el
ĉirkaŭhakitaj ŝtonoj, kaj havis la
longon de unu ulno kaj duono kaj
la larĝon de unu ulno kaj duono kaj
la alton de unu ulno; sur ili oni
kuŝigadis la ilojn, per kiuj oni
buĉadis la bruloferon kaj aliajn
oferojn. 43 Kaj listeloj, havantaj
la larĝon de unu manplato, estis ĉe
la muroj de la domo ĉirkaŭe; kaj
sur la tablojn oni metadis la viandon
de la ofero. 44 Ekstere de la
interna pordego estis ĉambroj por
kantistoj, ĉe la interna korto, flanke
de la norda pordego; ili estis turn-
itaj per sia vizaĝa flanko suden, sed
unu, flanke de la orienta ĉambro,
estis turnita norden. 45 Kaj li diris
al mi: Ĉi tiu ĉambro, kiu estas turnita
suden, estas por la pastroj, kiuj
plenumas la servadon en la domo;
46 kaj la ĉambro, kiu estas turnita
per sia vizaĝa flanko norden, estas
por la pastroj, kiuj plenumas la
servadon ĉe la altaro: tio estas la
filoj de Cadok, kiuj solaj el la idoj
de Levi povas alproksimiĝi al la
Eternulo, por servi al Li. 47 Kaj li
mezuris la korton: ĝi havis la longon
de cent ulnoj kaj la larĝon de cent
ulnoj, ĝi estis kvadrata; kaj la altaro
staris antaŭ la domo.

48 Kaj li venigis min en la vestiblon
de la domo; kaj li mezuris ĉe kolono
de la portiko kvin ulnojn ĉe unu
flanko kaj kvin ulnojn ĉe la dua
flanko; kaj la larĝo de la pordego
estis tri ulnoj ĉe unu flanko kaj tri
ulnoj ĉe la dua flanko. 49 La longo
de la portiko estis dudek ulnoj, kaj
la larĝo dek unu ulnoj, kaj ĝi havis
ŝtupojn por supreniri; kaj la kolonoj
havis bazaĵojn, unu ĉe unu flanko
kaj unu ĉe la alia flanko.

41 KAJ li venigis min en la
templon; kaj li mezuris ĉe
la kolonoj ses ulnojn da
larĝo ĉe unu flanko kaj ses ulnojn
da larĝo ĉe la alia flanko, laŭlarĝe
de la tabernaklo. 2 La larĝo de
la pordo estis dek ulnoj, kaj la
flankoj de la pordo havis la larĝon
de kvin ulnoj ĉe unu flanko kaj
kvin ulnoj ĉe la alia flanko; kaj
li mezuris la longon de la templo,
kvardek ulnojn, kaj la larĝon, dudek
ulnojn. 3 Kaj li eniris internen,
kaj mezuris sur la kolono de la pordo
du ulnojn kaj sur la pordo mem ses
ulnojn; kaj la larĝo de la pordo estis
sep ulnoj. 4 Kaj li mezuris en la
longo de la templo dudek ulnojn kaj
en la larĝo dudek ulnojn en la interna
parto de la templo; kaj li diris al mi:
Ĉi tio estas la plejsanktejo. 5 Kaj
li mezuris la muron de la domo, kiu
havis ses ulnojn da diko, kaj la larĝo
de la flanka galerio ĉirkaŭe de la
tuta domo estis kvar ulnoj. 6 Kaj
la flankaj galerioj, unu apud la alia,
havis la longon de tridek tri futoj,
kaj limiĝis per la muro, kiu estis ĉe
la domo por la galerioj ĉirkaŭe, por
ke ili estu kunigitaj inter si, sed ne
kunigitaj kun la muro de la domo.
7 Kaj la larĝo kaj amplekso de la
flankaj galerioj estis des pli grandaj
ju pli alte; ĉar ankaŭ la domo estis
ju pli alte des pli ampleksa ĉiuflanke,
kaj supre la domo estis pli larĝa; kaj
el la malsupra galerio oni povis iri
en la supran tra la meza. 8 Kaj mi
vidis ĉe la domo ĉirkaŭe altaĵon, kiu
estis la fundamento por la galerioj
kaj havis la larĝon de tuta stango de
ses ulnoj. 9 La larĝo de la muro
de la galerio ekstere estis kvin ulnoj,
kaj libera loko kondukis al la galerioj
de la domo. 10 Kaj la interspaco
inter la oficaj ĉambroj, kiuj estis
ĉiuflanke ĉirkaŭ la domo, estis dudek
ulnoj. 11 Kaj estis pordoj el la
galerioj al la libera loko, unu pordo
turnita norden kaj unu pordo suden;
la larĝo de la libera loko estis kvin
ulnoj ĉirkaŭe. 12 La konstruaĵo, kiu
estis turnita al la placo okcidenten,
havis la larĝon de sepdek ulnoj; kaj
la muro de la konstruaĵo havis la
larĝon de kvin ulnoj ĉiuflanke, kaj
ĝia longo estis naŭdek ulnoj. 13 Kaj
li mezuris la longon de la domo, cent
ulnojn; kaj la placo kaj la konstruaĵo
kaj ĝiaj muroj havis ankaŭ la longon
de cent ulnoj. 14 Kaj la larĝo de la
antaŭa flanko de la domo kaj la placo
orienta havis ankaŭ cent ulnojn.

15 Kaj li mezuris la longon de la
konstruaĵo kontraŭ la placo, kiu estis

malantaŭe, kun ĝiaj flankaj partoj
ambaŭflanke, cent ulnojn; ankaŭ la
internan templon kaj la portikojn de
la korto. 16 La sojloj kaj la kovr-
itaj fenestroj kaj la galerioj ĉirkaŭe
en siaj tri etaĝoj kontraŭ ĉiu sojlo
estis tabulkovritaj per ligno ĉiuflanke,
ankaŭ la tero ĝis la fenestroj; kaj la
fenestroj estis kovritaj. 17 De la
supra parto de la pordo ĝis la internaj
kaj eksteraj partoj de la domo laŭ la
tuta muro ĉirkaŭe, interne kaj ekstere
ĉio estis laŭmezura. 18 Kaj estis
faritaj keruboj kaj palmornamoj;
inter unu kerubo kaj la alia estis
palmornamo, kaj ĉiu kerubo havis du
vizaĝojn. 19 Kaj homa vizaĝo estis
turnita al la palmornamo de unu
flanko, kaj al la palmornamo de la dua
flanko estis turnita vizaĝo leonida;
tiel estis farite en la tuta domo
ĉirkaŭe. 20 De la tero ĝis la supro
de la pordo estis skulptitaj la keruboj
kaj la palmornamoj, ankaŭ sur la
muro de la templo. 21 La templo
havis kvarangulajn fostojn, kaj la
tuta aspekto de la sanktejo estis
simetria. 22 La ligna altaro havis
la alton de tri ulnoj kaj la longon de
du ulnoj; ĝiaj anguloj kaj ĉiuj ĝiaj
flankoj estis el ligno. Kaj li diris
al mi: Ĉi tio estas la tablo, kiu staras
antaŭ la Eternulo. 23 Kaj du pordoj
estis en la templo kaj en la sanktejo.
24 Ĉiu pordo havis du fermoplatojn,
kiuj ambaŭ estis moveblaj; du fermo-
platojn havis unu pordo, kaj du
fermoplatojn havis la dua. 25 Kaj
sur ili, sur la pordoj de la templo,
troviĝis keruboj kaj palmornamoj
similaj al tiuj, kiuj estis sur la muroj;
kaj antaŭ la portiko ekstere estis
ligna podio. 26 Kaj kovritaj fenestr-
oj kaj palmornamoj estis ĉe ambaŭ
flankoj de la portiko kaj flankpartoj
de la domo kaj podioj.

42 KAJ li elkondukis min sur
la korton eksteran, kiu estis
en norda direkto; kaj li
venigis min al la ofica ĉambro, kiu
estis kontraŭ la placo kaj kontraŭ
la konstruaĵo norde. 2 Ĝia longo
ĝis la norda pordo estis cent ulnoj,
kaj la larĝo kvindek ulnoj. 3 Kon-
traŭ la dudek ulnoj de la interna
korto kaj kontraŭ la pavimo de la
ekstera korto estis galerio apud
galerio trietaĝe. 4 Kaj antaŭ la
oficaj ĉambroj estis pasejo, havanta
la larĝon de dek ulnoj kaj internen
unu ulnon; iliaj pordoj malfermiĝadis
norden. 5 La supraj ĉambroj estis
malpli ampleksaj, ĉar la galerioj iom
deprenis de ili kompare kun la mal-
supraj kaj mezaj partoj de la konstru-
aĵo. 6 Ĉar ili estis trietaĝaj kaj ili
ne havis kolonojn kiel la kolonoj de
la kortoj, tial ili estis malgrandigitaj
kompare kun la malsupraj kaj mezaj,
komencante de la tero. 7 Kaj la muro
ekster la oficaj ĉambroj, en la direkto
al la ekstera korto, havis antaŭ la
ĉambroj la longon de kvindek ulnoj.
8 Ĉar la longo de la ĉambroj, turnitaj
al la ekstera korto, estis kvindek
ulnoj, tial la spaco antaŭ la templo
estis cent ulnoj. 9 Kaj malsupre por
tiuj ĉambroj estis enirejo de oriente,
por ke oni povu veni al ili el la ekstera
korto. 10 Laŭlarĝe de la muro de
la korto en la direkto al oriento, antaŭ
la placo kaj antaŭ la konstruaĵo estis
ĉambroj. 11 Kaj pasejo antaŭ ili
estis tia sama, kiel antaŭ la ĉambroj,
kiuj estis norde, kaj tiaj samaj estis
ilia longo kaj larĝo, ĉiuj iliaj eliroj
kaj ilia aranĝo kaj iliaj pordoj.
12 Kaj simile al la pordoj de la
ĉambroj turnitaj suden ankaŭ ĉe la
orientaj ĉambroj estis enira pordo ĉe
la komenco de la vojo, de tiu vojo, kiu
iris laŭlonge de la muro. 13 Kaj
li diris al mi: La ĉambroj nordaj kaj
la ĉambroj sudaj, kiuj estas antaŭ
la placo, estas ĉambroj sanktaj, en
kiuj la pastroj, starantaj proksime al
la Eternulo, konsumas la plej sankt-
ajn oferojn; tie ili kuŝigas la plej
sanktajn oferojn kaj la farunoferon
kaj pekoferon kaj kulpoferon, ĉar
la loko estas sankta. 14 Kiam la
pastroj eniris ĉi tien, ili devas ne
eliri el la sanktejo sur la eksteran
korton, antaŭ ol ili restigis ĉi tie siajn
vestojn, en kiuj ili faris la servadon,
ĉar tiuj vestoj estas sanktaj; ili metu
sur sin aliajn vestojn, kaj tiam ili
povas iri al lokoj de la popolo.
15 Kiam li finis la mezuradon de la
interna domo, li elkondukis min tra
la pordego, kiu estis turnita orienten,
kaj mezuris la domon ĉe ĉiuj flankoj.
16 Li mezuris la orientan flankon per
la mezura stango, kvincent mezurajn
stangojn ĉirkaŭe. 17 Li mezuris
la nordan flankon, ankaŭ kvincent
mezurajn stangojn ĉirkaŭe. 18 La
sudan flankon li mezuris, ankaŭ

kvincent mezurajn stangojn. 19 Li
turnis sin al la okcidenta flanko,
kaj tie ankaŭ mezuris kvincent
mezurajn stangojn. 20 De kvar
flankoj li mezuris; la muro ĉirkaŭe
havis kvincent stangojn da longo kaj
kvincent stangojn da larĝo, por
apartigi la sanktaĵon de la nesanktaĵo.

43 KAJ li venigis min al la
pordego, al tiu pordego, kiu
estas turnita orienten. 2 Kaj
jen la majesto de la Dio de Izrael estis
venanta laŭ la orienta vojo; kaj Lia
voĉo estis kiel la bruo de granda
akvo; kaj la tero lumiĝis de Lia
majesto. 3 Tio estis vizio simila
al tiu vizio, kiun mi vidis antaŭe,
kiam mi iris, por antaŭdiri pereon
al la urbo, kaj vizio simila al tiu,
kiun mi vidis ĉe la rivero Kebar.
Kaj mi ĵetis min vizaĝaltere. 4 Kaj
la majesto de la Eternulo eniris en
la domon tra la pordego, kiu estis
turnita orienten. 5 Kaj levis min
la spirito, kaj venigis min sur la
internan korton; kaj jen la majesto
de la Eternulo plenigis la domon.
6 Kaj mi aŭdis, ke Iu parolas al mi
el la domo, kaj viro staris apud mi.
7 Kaj estis dirite al mi: Ho filo de
homo! jen estas la loko de Mia trono,
kaj la loko de la plandoj de Miaj
piedoj, kie Mi loĝos eterne inter la
Izraelidoj; kaj la domo de Izrael ne
plu malpurigos Mian sanktan nomon,
nek ili nek iliaj reĝoj, per sia mal-
ĉastado kaj per la kadavraĵoj de siaj
reĝoj sur iliaj altaĵoj. 8 Ili starigis
sian sojlon apud Mia sojlo kaj siajn
fostojn apud Miaj fostoj, tiel ke nur
muro estis inter Mi kaj ili; kaj ili
malpurigis Mian sanktan nomon per
siaj abomenindaĵoj, kiujn ili faris;
tial Mi pereigis ilin en Mia kolero.
9 Sed nun ili forigos de Mi sian
malĉastaĵon kaj la kadavraĵojn de
siaj reĝoj, kaj Mi loĝos inter ili
eterne.

10 Vi, ho filo de homo, montru al
la domo de Izrael ĉi tiun domon, por
ke ili ekhontu pri siaj malbonagoj
kaj alkonformigu sin al ĝia aranĝo.
11 Kaj se ili ekhontos pri ĉio, kion ili
faris, tiam montru al ili la bildon de
la domo, ĝian aranĝon, ĝiajn elirojn
kaj enirojn, ĉiujn ĝiajn manierojn
kaj leĝojn, ĉiujn ĝiajn morojn kaj
instrukciojn, kaj priskribu ĉion antaŭ
iliaj okuloj, por ke ili observu ĉiujn
ĝiajn instrukciojn kaj leĝojn kaj
plenumu ilin. 12 Jen estas la leĝo
por la domo: la tuta spaco sur la
supro de la monto ĉirkaŭe estas plej-
sanktejo; tio estas la leĝo por la
domo.

13 Kaj jen estas la mezuroj de la
altaro laŭ ulnoj, kun aldono po
manlarĝo por ĉiu ulno: la bazo havu
unu ulnon kaj la larĝo unu ulnon,
kaj la listelo ĉe ĝia rando ĉirkaŭe
havu la larĝon de unu manstreĉo;
kaj tia estu la dorso de la altaro.
14 Kaj de la bazo sur la tero ĝis la
malsupra elstaraĵo devas esti du
ulnoj, kaj la larĝo estu unu ulno;
kaj de la malgranda elstaraĵo ĝis la
granda elstaraĵo estu kvar ulnoj, kaj
la larĝo unu ulno. 15 Kaj la altaro
mem havu kvar ulnojn, kaj de la
altaro leviĝu supren kvar kornoj.
16 Kaj la altaro havu dek du ulnojn
da longo kaj dek du ulnojn da larĝo,
ĝi estu kvadrata sur ĉiuj siaj kvar
flankoj. 17 Kaj la elstaraĵo havu
dek kvar ulnojn da longo kaj dek
kvar ulnojn da larĝo sur ĉiuj siaj
kvar flankoj, kaj la listelo ĉirkaŭ ĝi
havu duonon de ulno, kaj ĝia bazo
ĉirkaŭe havu unu ulnon; kaj ĝiaj
ŝtupoj devas esti ĉe la orienta flanko.
18 Kaj Li diris al mi: Ho filo de
homo! tiele diras la Sinjoro, la
Eternulo: Tio estas la leĝoj por la
altaro por tiu tago, kiam oni konstruos
ĝin, por alportadi sur ĝi bruloferojn
kaj aspergadi ĝin per sango. 19 Kaj
al la pastroj Levidoj el la idaro de
Cadok, kiuj alproksimiĝos al Mi, por
servi al Mi, diras la Sinjoro, la Etern-
ulo, donu bovidon kiel pekoferon.
20 Kaj prenu iom el ĝia sango, kaj
ŝprucigu sur ĝiajn kvar kornojn kaj
sur la kvar angulojn de la elstaraĵo
kaj sur la listelon ĉirkaŭe; kaj per
tio vi ĝin purigos kaj pekliberigos.
21 Poste prenu la pekoferan bovidon,
kaj forbruligu ĝin sur aparta loko de
la domo ekster la sanktejo. 22 Kaj
en la sekvanta tago alportu virkapron
sendifektan kiel pekoferon; kaj oni
pekliberigu la altaron tiel same, kiel
oni pekliberigis per la bovido.
23 Kiam vi finos la pekliberigon,
alportu bovidon sendifektan, kaj
sendifektan virŝafon el la ŝafoj;
24 kaj alportu ilin antaŭ la Etern-
ulon, kaj la pastroj ĵetu sur ilin salon
kaj faru el ili bruloferon al la Etern-

ulo. 25 Dum sep tagoj alportu
ĉiutage pekoferan kapron; kaj ili
alportu po unu bovido el la bovoj kaj
po unu virŝafo el la ŝafoj, sendifekt-
ajn. 26 Dum sep tagoj oni pekliber-
igu la altaron kaj purigu ĝin kaj
konsekru ĝin. 27 Kiam finiĝos tiuj
tagoj, komencante de la oka tago kaj
plue, la pastroj farados sur la altaro
viajn bruloferojn kaj viajn pacofer-
ojn; kaj Mi estos favora al vi, diras
la Sinjoro, la Eternulo.

44 KAJ li venigis min denove al
la ekstera pordego de la
sanktejo, al tiu, kiu estis
turnita orienten; sed ĝi estis ŝlosita.
2 Kaj la Eternulo diris al mi: Ĉi
tiu pordego estos ŝlosita, kaj oni ĝin
ne malfermu, kaj neniu iru tra ĝi;
ĉar la Eternulo, Dio de Izrael, eniris
tra ĝi, tial ĝi restu ŝlosita. 3 Nur
la princo, la princo povas sidi en ĝi,
por manĝi panon antaŭ la Eternulo;
tra la portiko de la pordego li eniru,
kaj laŭ la sama vojo li eliru. 4 Kaj
li venigis min al la domo tra la norda
pordego; kaj mi ekvidis, ke jen la
majesto de la Eternulo plenigis la
domon de la Eternulo; kaj mi ĵetis
min vizaĝaltere. 5 Kaj la Eternulo
diris al mi: Ho filo de homo, atentu
per via koro, rigardu per viaj okuloj,
kaj aŭskultu per viaj oreloj ĉion,
kion Mi diras al vi pri ĉiuj leĝoj de la
domo de la Eternulo kaj pri ĉiuj
ĝiaj instrukcioj; kaj atentu la eniron
en la domon kaj ĉiujn elirojn el la
sanktejo. 6 Kaj diru al la mal-
obeema domo de Izrael: Tiele diras
la Sinjoro, la Eternulo: Sufiĉaj estu
por vi ĉiuj viaj abomenindaĵoj, ho
domo de Izrael. 7 Vi venigis ali-
gentulojn kun necirkumcidita koro
kaj necirkumcidita karno, ke ili estu
en Mia sanktejo, por malsanktigi
Mian domon; vi alportadis Mian
panon, grasaĵon, kaj sangon, kaj
rompadis Mian interligon per ĉiuj
viaj abomenindaĵoj. 8 Vi ne plenum-
adis mem Mian sanktan servadon,
sed vi faris ilin plenumantoj de
Mia servado en Mia sanktejo.
9 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Neniu aligentulo kun necirkumcidita
koro kaj necirkumcidita karno eniru
en Mian sanktejon, eĉ el tiuj aligent-
uloj, kiuj loĝas inter la Izraelidoj.
10 Sed la Levidoj, kiuj malproksim-
iĝis de Mi, kiam la Izraelidoj erar-
vagis, kaj kiuj perfidis Min, por sekvi
siajn idolojn, ili estu punataj pro siaj
malbonagoj. 11 Ili estos en Mia
sanktejo servistoj, havantaj sian
oficon ĉe la pordegoj de la domo,
simplaj servistoj en la domo; ili
buĉados por la popolo la bruloferon
kaj buĉoferon, kaj ili staros antaŭ
la homoj, por servi ilin. 12 Pro
tio, ke ili servis ilin antaŭ iliaj idoloj
kaj estis por la Izraelidoj logilo al
malbonagoj, pro tio Mi levis Mian
manon sur ilin, diras la Sinjoro, la
Eternulo, kaj ili estu punataj pro siaj
malbonagoj. 13 Ili ne alproksimiĝu
al Mi, por fari pastran servadon
antaŭ Mi kaj por aliri al ĉiuj Miaj
sanktaĵoj, al la plejsanktejo; ili portu
sur si sian malhonoron, kaj siajn
abomenindaĵojn, kiujn ili faris. 14 Mi
destinis por ili esti servistoj en la
domo por ĉiuj laboroj en ĝi, kaj por
ĉio, kio estas farata en ĝi.

15 Sed la pastroj Levidoj, filoj de
Cadok, kiuj plenumadis la servadon
en Mia sanktejo en la tempo, kiam la
Izraelidoj defalis de Mi, ili alproksim-
iĝadu al Mi, por servi al Mi; ili staru
antaŭ Mi, por alporti al Mi grasaĵon
kaj sangon, diras la Sinjoro, la
Eternulo. 16 Ili eniradu en Mian
sanktejon, ili alproksimiĝadu al Mia
tablo, por servi al Mi, kaj ili plenum-
adu antaŭ Mi la servan oficon.
17 Kiam ili eniros en la pordegon
de la interna korto, ili metu sur sin
tolajn vestojn; kaj lanaĵo ne devas
esti sur ili, kiam ili servos en la
pordego de la interna korto kaj en la
domo. 18 Tola kapornamo estu sur
ilia kapo, kaj linaj pantalonoj sur
iliaj lumboj; ili ne zonu sin en ŝvito.
19 Kaj kiam ili devos eliri sur la
eksteran korton, sur la eksteran
korton al la popolo, ili demetu de si
siajn vestojn, en kiuj ili servis, kaj
deponu ilin en la sanktaj ĉambroj,
kaj ili metu sur sin aliajn vestojn, por
ke ili ne sanktigu la popolon per siaj
vestoj. 20 Sian kapon ili ne razu,
kaj ili ankaŭ ne lasu libere kreski
siajn harojn, sed ili pritondu sian
kapon. 21 Vinon trinku neniu el
la pastroj, kiam ili devas iri en la
internan korton. 22 Vidvinon aŭ
eksedzinon ili ne prenu al si kiel
edzinon; sed nur virgulinon el la
idaro de la domo de Izrael, aŭ vidvin-
on, kiu vidviniĝis de pastro, ili prenu.

23 Mian popolon ili devas instrui
distingi inter sanktaĵo kaj nesankt-
aĵo, inter malpuraĵo kaj puraĵo.
24 En disputa afero ili stariĝu por
juĝi, kaj ili juĝu laŭ Mia juro; Mian
instruon kaj Miajn leĝojn pri ĉiuj
Miaj festoj ili observu, kaj Miajn
sabatojn ili tenu sankte. 25 Al
homo mortinta ili ne aliru, por ne
fariĝi malpura; nur por la patro aŭ
la patrino, por filo aŭ filino, por frato
aŭ needzinigita fratino ili povas sin
malpurigi. 26 Kaj kiam tia pastro
repuriĝos, oni kalkulu al li sep
tagojn. 27 Kaj en la tago, kiam li
venos en la sanktejon, en la internan
korton, por servi en la sanktejo, li
alportu sian pekoferon, diras la
Sinjoro, la Eternulo. 28 Kaj ilia
heredaĵo estu tio, ke Mi estas ilia
heredaĵo; terposedaĵon ne donu al
ili en Izrael: Mi estas ilia posedaĵo.
29 La farunoferojn, pekoferojn, kaj
kulpoferojn ili manĝu; kaj ĉio anatem-
ita en Izrael apartenu al ili. 30 Kaj
la unuaaĵo el ĉio unuenaskita, kaj
ĉiaj oferdonoj el ĉiuj viaj oferdonoj
apartenu al la pastroj; kaj la unuaaĵon
de via pasto donu al la pastroj, por
ke beno estu super via domo.
31 Ĉian kadavraĵon aŭ disŝiritaĵon
el la birdoj aŭ el la brutoj la pastroj
ne manĝu.

45 KIAM vi lote dividos la teron
en heredaĵojn, tiam apartigu
oferdonon al la Eternulo,
sanktan terpecon, havantan la longon
de dudek kvin mil mezurstangoj kaj
la larĝon de dek mil; tiu loko estu
sankta en ĉiuj siaj limoj ĉirkaŭe.
2 El ĝi devas esti por la sanktejo
kvadrato de kvincent mezuroj ĉiu-
flanke, kaj kvindek ulnoj ĉirkaŭe
kiel libera placo por ĝi. 3 Per tiu
mezuro mezuru la longon de dudek
kvin mil kaj la larĝon de dek mil;
sur tiu loko estos la sanktejo, la
plejsanktaĵo. 4 La cetera parto de
la sankta tero apartenu al la pastroj,
kiuj servas en la sanktejo, kiuj al-
proksimiĝas al la Eternulo, por servi
al Li; ĝi estu por ili kiel loko por
domoj, kaj estu konsekrita al la
sanktejo. 5 Dudek kvin mil ulnoj
da longo kaj dek mil ulnoj da larĝo
estu por la Levidoj, kiuj servas en
la domo; dudek ĉambroj estu tie
ilia posedaĵo. 6 Kaj kiel posedaĵon
de la urbo apartigu kvin mil da larĝo
kaj dudek kvin mil da longo kontraŭ
la sankta terpeco: ĝi apartenu al la
tuta domo de Izrael. 7 Kaj al la
princo donu parton ambaŭflanke apud
la sankta terpeco kaj apud la urba
posedaĵo, sur la okcidenta flanko
okcidenten kaj sur la orienta flanko
orienten; ĝia longo devas esti tia
sama, kiel de unu el tiuj partoj de la
okcidenta limo ĝis la orienta. 8 Tio
estos lia tero, lia terposedaĵo en
Izrael, por ke Miaj princoj ne plu
premu Mian popolon; kaj la ceteran
teron oni donu al la domo de Izrael
laŭ iliaj triboj.

9 Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo:
Sufiĉe estas por vi, ho princoj de
Izrael; forigu la perfortadon kaj
rabadon, agu juste kaj virte, ĉesigu
vian persekutadon kontraŭ Mia
popolo, diras la Sinjoro, la Eternulo.
10 Ĝusta pesilo, ĝusta ŝutmezurilo,
kaj ĝusta verŝmezurilo estu ĉe vi.
11 La efo kaj la bat'o devas havi
egalan amplekson, tiel, ke la bat'o
entenu dekonon de ĥomero kaj la
efo ankaŭ dekonon de ĥomero: laŭ
la ĥomero oni fiksu ilian amplekson.
12 La siklo devas enteni dudek
gerojn; dudek sikloj, dudek kvin
sikloj, kaj dek kvin sikloj estu por vi
unu min'o. 13 Jen estas la ofer-
dono, kiun vi devas alportadi: sesono
de efo el ĥomero da tritiko, kaj sesono
de efo el ĥomero da hordeo. 14 Kaj
la leĝo pri la oleo estas: bat'o da
oleo; bat'o estas dekono de kor'o;
dek bat'oj faras ĥomeron, ĉar ĥomero
entenas dek bat'ojn. 15 Kaj unu
ŝafidon oni donu el ducento da
ŝafoj de paŝtejo de Izrael. Tio estos
farunofero, brulofero, kaj pacofero,
por pekliberigo por ili, diras la Sin-
joro, la Eternulo. 16 La tuta popolo
de la lando alportadu tian oferdonon
al la princo de Izrael. 17 Kaj la
princo devas zorgi pri la bruloferoj,
farunofero, kaj verŝofero en la festoj,
monatkomencoj, kaj sabatoj, en
ĉiuj festoj de la domo de Izrael; li
devas alportadi la pekoferon, la
farunoferon, la bruloferon, kaj la
pacoferon, por atingi pekliberigon
por la domo de Izrael.

18 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: En la unua tago de la unua
monato prenu sendifektan bovidon,
kaj pekliberigu la sanktejon. 19 Kaj
la pastro prenu iom el la sango de la

pekofero, kaj ŝprucigu sur la fostojn
de la domo kaj sur la kvar angulojn
de la elstaraĵo de la altaro kaj sur la
fostojn de la pordego de la interna
korto. 20 Tion saman faru en la
sepa tago de la monato por ĉiu, kiu
pekis pro eraro aŭ pro naiveco; kaj
tiamaniere pekliberigu la domon.
21 En la dek-kvara tago de la unua
monato estu ĉe vi Pasko, festo
septaga, en kiu oni devas manĝi
macojn. 22 Kaj la princo en tiu
tago devas alporti pro si kaj pro la
tuta popolo de la lando bovon kiel
propekan oferon. 23 Kaj dum la
sep tagoj de la festo li alportadu
bruloferon al la Eternulo, po sep
bovoj kaj po sep virŝafoj sendifektaj
ĉiutage dum la sep tagoj, kaj po unu
virkapro kiel pekoferon ĉiutage.
24 Kaj da farunofero li alportos po
unu efo por ĉiu bovo, kaj po unu efo
por ĉiu virŝafo, kaj po unu hino
da oleo por ĉiu efo. 25 En la
dek-kvina tago de la sepa monato,
en la festo, li faru tion saman
dum sep tagoj: tian saman pek-
oferon, bruloferon, farunoferon, kaj
oleon.

46 TIELE diras la Sinjoro, la
Eternulo: La pordego de la
interna korto, kiu estas
turnita al oriento, estu ŝlosita dum
la ses laboraj tagoj, sed en la
tago sabata ĝi estu malfermita, kaj
ankaŭ en la monatkomenco ĝi estu
malfermita. 2 Kaj la princo eniros
tra la portiko de la pordego el
ekstere, kaj stariĝos ĉe la fosto de la
pordego; kaj la pastroj faros lian
bruloferon kaj lian pacoferon; kaj li
adorkliniĝos sur la sojlo de la pordego
kaj eliros; sed la pordego ne estos
ŝlosita ĝis vespero. 3 La popolo de
la lando adorkliniĝos antaŭ la Etern-
ulo ĉe la enirejo de tiu pordego en
la sabatoj kaj en la monatkomencoj.
4 La brulofero, kiun la princo al-
portos al la Eternulo en sabato, estos:
ses sendifektaj ŝafidoj kaj unu sen-
difekta virŝafo; 5 kaj da farun-
ofero unu efo por la virŝafo, kaj da
farunofero por la ŝafidoj tiom, kiom
povas doni lia mano, kaj po unu hino
da oleo por ĉiu efo. 6 En la tago
de la monatkomenco: sendifekta
bovido kaj ses ŝafidoj kaj sendifekta
virŝafo; 7 kaj farunoferon li faru:
unu efon por la bovido, kaj unu efon
por la virŝafo, kaj por la ŝafidoj tiom,
kiom povas doni lia mano, kaj po unu
hino da oleo por ĉiu efo. 8 Kiam
la princo venos, li devas eniri tra la
portiko de la pordego, kaj laŭ la
sama vojo li devas eliri. 9 Kaj
kiam la popolo de la lando venos
antaŭ la Eternulon en la festoj, tiam
tiuj, kiuj eniris tra la norda pordego,
por adorkliniĝi, devas eliri tra la
suda pordego, kaj tiuj, kiuj eniris tra
la suda pordego, devas eliri tra la
norda pordego; oni devas ne iri
returne tra tiu pordego, tra kiu oni
eniris, sed oni devas eliri tra la
kontraŭa. 10 Kaj la princo estos
inter ili: kiam ili eniros, li ankaŭ
eniros, kaj kiam ili eliros, li ankaŭ
eliros. 11 En la festoj kaj en la
solenaj tagoj la farunofero devas
esti unu efo por la bovido, kaj unu
efo por la virŝafo, kaj por la ŝafidoj
tiom, kiom povas doni lia mano, kaj
po unu hino da oleo por ĉiu efo.
12 Kiam la princo alportos al la
Eternulo memvolan bruloferon aŭ
memvolan pacoferon, tiam oni devas
malfermi antaŭ li la pordegon,
turnitan al oriento, kaj li faros sian
bruloferon aŭ sian pacoferon tiel,
kiel li faras ĝin en la tago sabata;
poste li eliros, kaj post lia eliro oni
ŝlosos la pordegon. 13 Unujaran
ŝafidon sendifektan li alportu kiel
bruloferon ĉiutage al la Eternulo;
ĉiumatene li alportu ĝin. 14 Kaj
farunoferon li alportu kune kun ĝi
ĉiumatene: sesonon de efo, kaj
trionon de hino da oleo, por ŝprucigi
sur la farunon; tio devas esti la
porĉiama leĝo pri la farunofero al
la Eternulo. 15 Tiamaniere oni
alportu ĉiumatene la ŝafidon kaj
la farunoferon kaj la oleon, kiel
konstantan bruloferon.
16 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Se la princo donos donacon al iu
el siaj filoj, ĝi fariĝu heredaĵo por
liaj filoj; tio estu ilia hereda posedaĵo.
17 Sed se li donos donacon el sia
heredaĵo al unu el siaj sklavoj, ĝi
apartenu al li ĝis la jaro de libereco,
kaj poste ĝi revenu al la princo; nur
la heredaĵo donacita al liaj filoj devas
resti ĉe ili. 18 La princo ne prenu
ion el la heredaĵo de la popolanoj,
elpremante ilin el ilia terposedaĵo:
nur el sia terposedaĵo li povas doni
heredon al siaj filoj, por ke neniu el

Mia popolo estu elpuŝita el sia ter-
posedaĵo.
19 Kaj li venigis min tra la enirejo,
kiu estis flanke de la pordego, al la
sanktaj ĉambroj, kiuj apartenas al la
pastroj kaj kiuj estas turnitaj norden;
kaj jen mi tie vidis lokon ĉe la rando
okcidente. 20 Kaj li diris al mi:
Ĉi tie estas la loko, kie la pastroj
devas kuiri la kulpoferon kaj la
pekoferon kaj kie ili devas baki la
farunoferon, ne alportante tion sur la
eksteran korton, por ne sanktigi la
popolon. 21 Kaj li elkondukis min
sur la eksteran korton, kaj alkondukis
min al la kvar anguloj de la korto;
kaj mi vidis, ke en ĉiu angulo de la
korto troviĝas ankoraŭ korto. 22 En
la kvar anguloj de la korto troviĝis
aldonaj kortetoj, havantaj la longon
de kvardek ulnoj kaj la larĝon de
tridek; la saman mezuron havis
ĉiuj kvar kortetoj. 23 Kaj mureto
estis ĉirkaŭe, ĉirkaŭ ĉiuj kvar, kaj
kuirlokoj estis aranĝitaj malsupre
ĉe tiuj muretoj ĉirkaŭe. 24 Kaj li
diris al mi: Jen estas la kuirejoj,
kie la servistoj de la domo devas
kuiri la oferojn de la popolo.

47 KAJ li revenigis min al la
pordo de la domo; kaj mi
ekvidis, ke jen el sub la
sojlo de la domo fluas akvo orienten,
ĉar la vizaĝa flanko de la domo estis
turnita orienten; kaj la akvo fluis el
sub la dekstra flanko de la domo al
la suda flanko de la altaro. 2 Kaj li
elkondukis min tra la norda pordego,
kaj kondukis min laŭ ekstera vojo al
la ekstera pordego, turnita orienten;
kaj jen la akvo fluas el la dekstra
flanko. 3 Kiam la viro iris orienten,
li havis en sia mano mezurŝnuron,
kaj li mezuris mil ulnojn, kaj trans-
pasigis min trans la akvon, kiu estis
alta ĝis la maleoloj. 4 Kaj li mezuris
ankoraŭ mil ulnojn, kaj transpasigis
min trans la akvon; la akvo estis alta
ĝis la genuoj. Kaj li mezuris ankoraŭ
mil, kaj transpasigis min trans la
akvon, kiu estis alta ĝis la lumboj.
5 Kiam li mezuris ankoraŭ mil,
estis jam torento, kiun mi ne povis
transiri; ĉar la akvo estis tro alta,
oni devis ĝin transnaĝi, sed transiri
la torenton oni ne povis. 6 Kaj li
diris al mi: Ĉu vi vidis, ho filo de
homo? Kaj li kondukis min returne
al la bordo de la torento. 7 Kiam
mi revenis, mi vidis, ke sur la bordo
de la torento estas jam tre multe da
arboj sur ambaŭ flankoj. 8 Kaj li
diris al mi: Ĉi tiu akvo, kiu eliras el
la orienta regiono, iros malsupren en
la stepon, kaj venos en la maron;
kiam ĝi troviĝos en la maro, tiam
saniĝos la akvo. 9 Kaj ĉiu vivanta
estaĵo, kiu rampas tie, kie pasas la
torentoj, reviviĝos, kaj estos tre
multe da fiŝoj; ĉar tien venos ĉi tiu
akvo, kaj ĉio saniĝos kaj reviviĝos,
kien venos la torento. 10 Kaj staros
apud ĝi fiŝkaptistoj de En-Gedi ĝis
En-Eglaim, kaj ili etendos tie
retojn; iliaj fiŝoj estos tiaspecaj, kiel
la fiŝoj de la Granda Maro, kaj tre
multe. 11 Sed ĝiaj marĉoj kaj marĉ-
etoj ne saniĝos, ili estos destinitaj
por salo. 12 Kaj apud la torento
sur ambaŭ bordoj kreskos ĉiaspecaj
manĝaĵdonantaj arboj; ne velkos
iliaj folioj, kaj ne forfiniĝos iliaj
fruktoj; ĉiumonate ili donos novajn
fruktojn, ĉar la akvo por ili fluas el
la sanktejo; kaj iliaj fruktoj estos
uzataj kiel manĝaĵo, kaj iliaj folioj
kiel kuracilo.
13 Tiele diras la Sinjoro, la Etern-
ulo: Jen estas la limoj, laŭ kiuj vi
devas dividi heredige la teron al la
dek du triboj de Izrael: al Jozef
duoblan parton. 14 Kaj dividu ĝin
al ĉiuj egale; ĉar per levo de la mano
Mi promesis doni ĝin al viaj patroj,
tial ĉi tiu tero fariĝos via hereda
posedaĵo. 15 Jen estas la limo de
la lando: sur la norda rando, komenc-
ante de la Granda Maro, ĝi iras tra
Ĥetlon en la direkto al Cedad;
16 tra Ĥamat, Berota, Sibraim, kiu
estas inter la limo de Damasko kaj
la limo de Ĥamat, ĝis Ĥacer-Tiĥon,
kiu troviĝas ĉe la limo de Ĥavran.
17 Kaj la limo estos de la maro ĝis
Ĥacar-Enan apud la limo de Damasko,
kaj ĝis la norda Cafon kaj la limo de
Ĥamat. Tio estas la rando norda.
18 Kaj la orientan randon mezuru
inter Ĥavran kaj Damasko, inter
Gilead kaj la lando de Izrael, laŭ
Jordan, de la limo ĝis la orienta
maro; tio estas la rando orienta.
19 La suda rando estas de Tamar
ĝis la Akvo de Malpaco apud Kadeŝ,
laŭ la torento ĝis la Granda Maro;
tio estas la rando suda. 20 La
okcidenta rando estas la Granda
Maro, ĝis la komenco de Ĥamat; tio

estas la rando okcidenta. 21 Kaj
dividu inter vi ĉi tiun landon laŭ la
triboj de Izrael. 22 Kaj dividu ĝin
lote al vi, kaj ankaŭ al la fremduloj,
kiuj loĝas inter vi kaj kiuj naskis
infanojn inter vi; ili devas esti por
vi kiel indiĝenoj inter la Izraelidoj,
kune kun vi ili devas ricevi lote
heredan posedaĵon inter la triboj de
Izrael. 23 En tiu tribo, inter kiu
ekloĝis la fremdulo, tie donu al li
lian heredan posedaĵon, diras la
Sinjoro, la Eternulo.

48 JEN estas la nomoj de la
triboj: de la norda rando laŭ
la vojo al Ĥetlon, en la
direkto al Ĥamat, Ĥacar-Enan, norde
de la limo de Damasko ĝis Ĥamat; ĉi
tiu regiono de oriente ĝis okcidente
apartenos sole al Dan. 2 Kaj apud
la limo de Dan, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton
Aŝer. 3 Apud la limo de Aŝer, de
la orienta rando ĝis la okcidenta,
havos sian parton Naftali. 4 Apud
la limo de Naftali, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton
Manase. 5 Apud la limo de Manase,
de la orienta rando ĝis la okcidenta,
havos sian parton Efraim. 6 Apud
la limo de Efraim, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton
Ruben. 7 Apud la limo de Ruben,
de la orienta rando ĝis la okcidenta,
havos sian parton Jehuda.
8 Apud la limo de Jehuda, de la
orienta rando ĝis la okcidenta, estos
la konsekrita terpeco, kiun vi apart-
igos, kaj kiu havos la larĝon de dudek
kvin mil mezurstangoj kaj la longon
kiel unu el la partoj de la orienta
rando ĝis la okcidenta, kaj en kies
mezo estos la sanktejo. 9 La apart-
igita terpeco, kiun vi konsekros al la
Eternulo, havos la longon de dudek
kvin mil kaj la larĝon de dek mil.
10 Kaj la sankta terpeco estos por
la pastroj, havante norden dudek
kvin mil, kaj okcidenten la larĝon
de dek mil, orienten la larĝon de dek
mil, kaj suden la longon de dudek
kvin mil; kaj en ĝia mezo estos la
sanktejo de la Eternulo. 11 Ĝi estu
sanktigita por la pastroj el la filoj de
Cadok, kiuj plenumadis Mian serv-
adon kaj ne defalis de Mi dum la
defalo de la Izraelidoj, kiel defalis
la Levidoj. 12 Kaj al ili estos
apartigita parto el la konsekrita
terpeco, kiel plejsanktaĵo, apud
la limo de la Levidoj. 13 Kaj la
Levidoj havos apud la limo de la
pastroj dudek kvin mil da longo kaj
dek mil da larĝo; la tuta longo estos
dudek kvin mil, kaj la larĝo estos dek
mil. 14 Ili nenion devas vendi el
tio, nek interŝanĝi; la unuaaĵo de la
lando devas ne transiri, ĉar ĝi estas
konsekrita al la Eternulo. 15 La
ceteraj kvin mil da larĝo kun dudek
kvin mil da longo estas nekonsekrita
apartenaĵo de la urbo, kiel loĝatejo
kaj antaŭurbo; kaj la urbo estos en la
mezo. 16 Jen estas ĝiaj dimensioj:
la norda rando havos kvar mil kvin-
cent, la suda rando kvar mil kvincent,
la orienta rando kvar mil kvincent,
kaj la okcidenta rando kvar mil
kvincent. 17 La antaŭurbo de la
urbo havos norde ducent kvindek,
kaj sude ducent kvindek, kaj oriente
ducent kvindek, kaj okcidente ducent
kvindek. 18 Koncerne la ceteran
parton de la longo kontraŭ la sankta
terpeco, nome dek mil oriente kaj
dek mil okcidente, kiu troviĝas kon-
traŭ la sankta terpeco, ĝiaj produkt-
aĵoj devas servi kiel manĝaĵo por la
laboristoj de la urbo. 19 En la urbo
laboros laboristoj el ĉiuj triboj de
Izrael. 20 La tuta apartigita terpeco
devas havi dudek kvin mil kontraŭ
dudek kvin mil; kvaronon de la
sankta terpeco apartigu kiel posed-
aĵon de la urbo.
21 Kio restas de la sanktigita
terpeco kaj de la posedaĵo de la
urbo, de la dudek kvin mil, apartigitaj
oriente kaj okcidente, kontraŭ tiuj
partoj, tio apartenu al la princo; kaj
la sankta terpeco kaj la sankta domo
estos en la mezo. 22 Kio troviĝas
inter la apartenaĵo de la Levidoj kaj
la apartenaĵo de la urbo, inter la
limo de Jehuda kaj la limo de Ben-
jamen, tio apartenu al la princo.
23 La ceteraj triboj de la rando
orienta ĝis la rando okcidenta: Ben-
jamen havos unu parton. 24 Apud
la limo de Benjamen, de la orienta
rando ĝis la okcidenta, havos
sian parton Simeon. 25 Apud la
limo de Simeon, de la orienta rando
ĝis la okcidenta, havos sian parton
Isaĥar. 26 Apud la limo de Isaĥar,
de la orienta rando ĝis la okcidenta,
havos sian parton Zebulun. 27 Apud
la limo de Zebulun, de la orienta

rando ĝis la okcidenta, havos sian
parton Gad. 28 Apud la limo de
Gad, ĉe la rando suda, estos la limo
de Tamar ĝis la Akvo de Malpaco
apud Kadeŝ, laŭlonge de la torento
ĝis la Granda Maro. 29 Tio estas
la lando, kiun vi lote dividos kiel
heredan posedaĵon al la triboj de
Izrael, kaj tio estas iliaj partoj, diras
la Sinjoro, la Eternulo.
30 Kaj jen estas la randoj de la
urbo: sur la norda flanko kvar mil
kvincent mezurstangoj; 31 kaj la
pordegoj de la urbo estos nomataj
laŭ la nomoj de la triboj de Izrael;
tri pordegoj norde: unu Pordego de
Ruben, unu Pordego de Jehuda, unu
Pordego de Levi. 32 Ankaŭ sur
la orienta flanko kvar mil kvincent
mezurstangoj; kaj tri pordegoj: unu
Pordego de Jozef, unu Pordego de
Benjamen, unu Pordego de Dan.
33 Ankaŭ sur la suda flanko kvar
mil kvincent mezurstangoj; kaj tri
pordegoj: unu Pordego de Simeon,
unu Pordego de Isaĥar, unu Pordego
de Zebulun. 34 Ankaŭ sur la
okcidenta flanko kvar mil kvincent;
pordegojn ĝi havas tri: unu Pordego
de Gad, unu Pordego de Aŝer, unu
Pordego de Naftali. 35 La tuta
ĉirkaŭo havas dek ok mil. Kaj la
nomo de la urbo de post tiu tago
estos: Eternulo-Tie.

DANIEL

1 EN la tria jaro de la reĝado de
Jehojakim, reĝo de Judujo, venis
Nebukadnecar, reĝo de Babel, al
Jerusalem, kaj eksieĝis ĝin. 2 Kaj
la Sinjoro transdonis en lian manon
Jehojakimon, reĝon de Judujo, kaj
parton de la vazoj de la domo de
Dio; kaj li venigis ilin en la landon
Ŝinar, en la domon de sia dio, kaj la
vazojn li metis en la trezorejon de
sia dio. 3 Kaj la reĝo diris al
Aŝpenaz, la estro de liaj korteganoj,
ke el la Izraelidoj, el la reĝa idaro kaj
el la nobelaro, li venigu 4 knabojn
sendifektajn, belaspektajn, kompren-
emajn por ĉiu saĝaĵo, klerajn, scienc-
komprenantajn, kaj kapablajn servi
en la palaco de la reĝo, kaj ke oni
lernigu al ili la skribadon kaj la
lingvon Ĥaldean. 5 Kaj la reĝo
destinis por ili por ĉiu tago manĝaĵojn
de la reĝa tablo, kaj vinon el tiu, kiun
li mem trinkadis, kaj li ordonis eduki
ilin dum tri jaroj, post kies finiĝo ili
estis komencontaj la servadon antaŭ
la reĝo. 6 El la idoj de Jehuda estis
inter ili Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj
Azarja. 7 La estro de la korteganoj
donis al ili aliajn nomojn; kaj li donis
al Daniel la nomon Beltŝacar; al
Ĥananja, Ŝadraĥ; al Miŝael, Meŝaĥ;
kaj al Azarja, Abed-Nego. 8 Daniel
metis en sian koron, ke li ne malpur-
igos sin per la manĝaĵoj de la reĝo,
nek per la vino, kiun ĉi tiu trinkas;
tial li petis la korteganestron, ke al
li estu permesite ne malpurigi sin.
9 Dio donis al Daniel favoron kaj
simpation ĉe la korteganestro.
10 Kaj la korteganestro diris al
Daniel: Mi timas mian sinjoron, la
reĝon, kiu mem destinis por vi, kion
vi devas manĝi kaj trinki; se li
vidos, ke viaj vizaĝoj estas malpli
grasaj, ol ĉe aliaj knaboj, viaj samaĝ-
uloj, tiam vi farus mian kapon kulpa
antaŭ la reĝo. 11 Tiam Daniel diris
al la inspektisto, al kiu la korteg-
anestro komisiis Danielon, Ĥanan-
jan, Miŝaelon, kaj Azarjan: 12 Faru,
mi petas, provon kun viaj servantoj
dum dek tagoj; oni donadu al ni por
manĝi legomojn, kaj por trinki akvon;
13 poste montriĝu al vi nia aspekto,
kaj la aspekto de la knaboj, kiuj
manĝas la manĝaĵon de la reĝo; kaj
poste agu kun viaj servantoj laŭ tio,
kion vi vidos. 14 Li obeis ilin en tio
kaj faris kun ili provon dum dek tagoj.
15 Post paso de la dek tagoj montr-
iĝis, ke ili estas pli bonaspektaj kaj
pli bonkorpaj, ol ĉiuj knaboj, kiuj
manĝis la manĝaĵon de la reĝo.
16 Tial la inspektisto forportadis
ilian manĝaĵon, kaj la vinon, kiu
estis destinita al ili por trinki, kaj

donadis al ili legomojn. 17 Kaj al
tiuj kvar knaboj Dio donis kapablojn
kaj komprenemecon pri ĉiuj libroj
kaj saĝaĵo, kaj Daniel estis ankaŭ
kompetenta pri ĉiaj vizioj kaj sonĝoj.
18 Kiam pasis la tempo, kiun la reĝo
difinis por ilia venigo, la kortegan-
estro prezentis ilin al Nebukad-
necar. 19 La reĝo parolis kun ili,
kaj el ili ĉiuj troviĝis neniu egala al
Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja.
Kaj ili komencis servadi antaŭ la
reĝo. 20 Kaj koncerne ĉiujn aferojn
de saĝo kaj scio, pri kiuj la reĝo ilin
demandis, li trovis ilin dekoble pli
saĝaj, ol ĉiuj astrologoj kaj magi-
istoj, kiuj estis en lia tuta regno.
21 Daniel estis tie ĝis la unua jaro
de la reĝo Ciro.

2 EN la dua jaro de la reĝado de
Nebukadnecar aperis al Nebu-
kadnecar sonĝoj; kaj konfuziĝis
lia spirito, kaj li ne povis dormi.
2 Kaj la reĝo ordonis alvoki la
astrologojn, magiistojn, sorĉistojn,
kaj Ĥaldeojn, por ke ili diru al la
reĝo liajn sonĝojn. Kaj ili venis kaj
stariĝis antaŭ la reĝo. 3 Kaj la
reĝo diris al ili: Mi havis sonĝon,
kaj mia spirito maltrankviliĝis, dezir-
ante scii, kio estis tiu sonĝo. 4 La
Ĥaldeoj respondis al la reĝo en la
lingvo Siria: Ho reĝo, vivu eterne!
diru la sonĝon al viaj servantoj, kaj
ni klarigos ĝian signifon. 5 Sed la
reĝo respondis kaj diris al la Ĥaldeoj:
La enhavon mi forgesis. Tamen,
se vi ne diros al mi la sonĝon kaj
ĝian signifon, vi estos dishakitaj en
pecojn kaj viaj domoj estos ruinigitaj.
6 Sed se vi rakontos al mi la sonĝon
kaj ĝian signifon, vi ricevos de mi
donacojn, rekompencon, kaj grandan
honoron. Tial diru al mi la sonĝon
kaj ĝian signifon. 7 Ili denove
respondis: La reĝo diru sian sonĝon
al siaj servantoj, kaj ni klarigos ĝian
signifon. 8 La reĝo diris: Mi scias
bone, ke vi deziras gajni tempon, ĉar
vi vidas, ke la afero malaperis el mia
memoro. 9 Se vi ne diros al mi la
sonĝon, tio montros, ke vi havas unu
intencon: vi preparas vin, por doni
al mi mensogan kaj sentaŭgan
respondon, ĝis la tempo pasos. Tial
rakontu al mi la sonĝon, tiam mi
konvinkiĝos, ke vi povas klarigi al mi
ankaŭ ĝian signifon. 10 La Ĥalde-
oj respondis al la reĝo kaj diris:
Ne ekzistas sur la tero tia homo, kiu
povus plenumi la deziron de la reĝo;
tial neniu reĝo, kiel ajn granda kaj
potenca li estus, postulis iam similan
respondon de iu astrologo, magiisto,
aŭ Ĥaldeo; 11 la afero, kiun la
reĝo postulas, estas tiel ekster-
ordinara, ke neniu povas tion plenumi
al la reĝo, krom la dioj, kiuj ne vivas
inter karnuloj. 12 Tiam la reĝo
forte indignis kaj koleris, kaj ordonis
pereigi ĉiujn saĝulojn de Babel.
13 Kiam la dekreto eliris, oni
komencis la mortigadon de la saĝuloj,
kaj oni volis mortigi ankaŭ Daniel-
on kaj liajn kamaradojn. 14 Tiam
Daniel faris saĝan kaj prudentan
rediron al Arjoĥ, la estro de la reĝaj
korpogardistoj, kiu eliris, por mortigi
la saĝulojn de Babel; 15 li demand-
is Arjoĥon, la potenculon de la reĝo,
dirante: Pro kio eliris de la reĝo
tia severa ordono? Tiam Arjoĥ
rakontis al Daniel la tutan aferon.
16 Daniel iris kaj petis la reĝon, ke li
donu al li templimon, kaj li prezentos
al la reĝo la klarigon.
17 Poste Daniel iris en sian domon,
kaj rakontis la aferon al siaj kamarad-
oj Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja,
18 por ke ili petegu la kompateman
Dion de la ĉielo malkaŝi tiun kaŝitan
aferon, por ke Daniel kaj liaj kam-
aradoj ne pereu kun la aliaj saĝuloj
de Babel. 19 Kaj tiam la kaŝitaĵo
malkaŝiĝis al Daniel en nokta vizio,
kaj Daniel dankis pro tio Dion de la
ĉielo. 20 Kaj Daniel ekparolis, kaj
diris: Estu benata la nomo de Dio de
eterne ĝis eterne; ĉar al Li apartenas
saĝo kaj forto; 21 Li ŝanĝas la
tempojn kaj jarojn; Li faligas reĝojn
kaj starigas reĝojn; Li donas saĝon
al la saĝuloj kaj prudenton al la
prudentuloj; 22 Li malkaŝas la pro-
fundaĵon kaj kaŝitaĵon; Li scias, kio
estas en la mallumo, kaj lumo estas
en Li. 23 Vin, ho Dio de miaj
patroj, mi dankas kaj gloras; ĉar Vi
donis al mi saĝon kaj forton, kaj mal-
kaŝis al mi tion, pri kio ni Vin petis;
ĉar Vi malkaŝis al ni la aferon de la
reĝo. 24 Poste Daniel iris al Arjoĥ,
al kiu la reĝo komisiis mortigi la
saĝulojn de Babel; li venis, kaj diris
al li tiel: Ne mortigu la saĝulojn de
Babel, konduku min al la reĝo, kaj
mi diros al la reĝo la klarigon.
25 Tiam Arjoĥ tuj enkondukis

Danielon al la reĝo, kaj diris al ĉi tiu
tiele : Inter la transloĝigitaj filoj de
Judujo mi trovis homon, kiu povas
doni al la reĝo klarigon. 26 Tiam
ekparolis la reĝo, kaj diris al Daniel,
kies nomo estis nun Beltŝacar : Ĉu vi
povas sciigi al mi la sonĝon, kiun mi
vidis, kaj ĝian signifon ? 27 Daniel
respondis al la reĝo kaj diris : La
kaŝitaĵon, pri kiu la reĝo demandas,
ne povas malkaŝi al la reĝo la saĝuloj,
nek la sorĉistoj, nek la astrologoj,
nek la divenistoj ; 28 sed en la ĉielo
ekzistas Dio, kiu malkaŝas kaŝitaĵon ;
Li malkaŝis al la reĝo Nebukadnecar
tion, kio estos en tempo estonta. Via
sonĝo kaj la vizioj de via kapo sur via
lito estis jenaj : 29 vi, ho reĝo,
meditis sur via lito pri tio, kio estos
poste ; kaj la Malkaŝanto de kaŝitaĵoj
montris al vi, kio estos. 30 Kaj al
mi tiu kaŝitaĵo malkaŝiĝis ne pro tio,
ke mi kvazaŭ estus pli saĝa ol ĉiuj
vivantoj, sed por tio, ke la reĝo
ricevu klarigon kaj ke vi eksciu la
pensojn de via koro. 31 Vi, ho
reĝo, havis vizion : jen staris granda
statuo ; grandega statuo tio estis ; en
eksterordinara brilo ĝi staris antaŭ
vi, kaj ĝia aspekto estis terura.
32 La kapo de tiu statuo estis el pura
oro ; ĝiaj brusto kaj manoj estis el
arĝento, la ventro kaj femuroj el
kupro ; 33 ĝiaj kruroj estis el fero,
ĝiaj piedoj estis parte el fero, parte
el argilo. 34 Vi vidis poste, ke
ŝtono deŝiriĝis sen ago de ia mano,
frapis la statuon, ĝiajn ferajn kaj
argilajn piedojn, kaj frakasis ilin.
35 Tiam ĉio kune frakasiĝis : la fero,
argilo, kupro, arĝento, kaj oro fariĝis
kiel grenventumaĵo sur somera
draŝejo, kaj la vento ilin forportis,
kaj ne restis postesigno post ili ; sed la
ŝtono, kiu frakasis la statuon, fariĝis
granda monto kaj plenigis la tutan
teron. 36 Tio estas la sonĝo. Nun ni
diros al la reĝo la signifon. 37 Vi, ho
reĝo, estas reĝo super reĝoj, al kiu
Dio de la ĉielo donis regnon, potenc-
on, forton, kaj gloron ; 38 kaj ĉie,
kie ajn loĝas homoj, Li transdonis en
viajn manojn la bestojn de la kampo
kaj la birdojn de la ĉielo, kaj faris vin
reganto super ili ĉiuj. Vi estas la
ora kapo. 39 Post vi aperos nova
regno, malpli alta ol via, kaj ankoraŭ
tria regno, kupra, kiu regos super la
tuta tero. 40 La kvara regno estos
malmola, kiel fero ; ĉar kiel fero dis-
batas kaj frakasas ĉion, tiel ankaŭ
ĝi, simile al ĉiofrakasanta fero, dis-
batados kaj frakasados. 41 Kaj ke
vi vidis la piedojn kaj la fingrojn parte
el potargilo kaj parte el fero—tio
estos regno de miksita konsisto, kaj
ĝi enhavos parte la malmolecon de
fero, ĉar vi vidis feron miksitan kun
potargilo. 42 Sed kiel la fingroj de
la piedoj estis parte el fero, parte el
argilo, tiel ankaŭ la regno estos
parte fortika, parte rompebla. 43 Kaj
ke vi vidis feron, miksitan kun pot-
argilo, tio signifas, ke ili estos kun-
igitaj per forto homa, sed ne kun-
fandiĝos inter si, kiel fero ne kun-
fandiĝas kun argilo. 44 Sed en la
tempo de tiuj reĝoj Dio de la ĉielo
starigos regnon, kiu neniam detruiĝos,
kaj ĝia reĝado ne transiros al alia
popolo ; ĝi frakasos kaj detruos ĉiujn
regnojn, sed ĝi mem staros eterne.
45 Vi vidis, ke ŝtono sen ia mano
deŝiriĝis de monto, kaj frakasis feron,
kupron, argilon, arĝenton, kaj oron ;
la granda Dio montris al la reĝo, kio
estos poste. Tia estas precize la
sonĝo kaj ĝia ĝusta klarigo. 46 Tiam
la reĝo Nebukadnecar ĵetis sin
vizaĝaltere kaj adorkliniĝis al Daniel
kaj ordonis alporti al li donacojn kaj
bonodorajn incensojn. 47 La reĝo
ekparolis al Daniel, kaj diris : Vere,
via Dio estas Dio de la dioj kaj
Reganto de la reĝoj, malkaŝanta
kaŝitaĵojn, kaj tial vi povis malkaŝi
tiun kaŝitaĵon. 48 Tiam la reĝo
altigis Danielon, donis al li grandajn
kaj riĉajn donacojn, kaj faris lin
reganto super la tuta lando de Babel
kaj ĉefo super ĉiuj saĝuloj de Babel.
49 Daniel petis la reĝon, kaj ĉi tiu
starigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj
Abed-Negon super la aferoj de la
lando Babela ; kaj Daniel mem restis
ĉe la kortego de la reĝo.

3 LA reĝo Nebukadnecar faris
oran statuon, kiu havis la alton
de sesdek ulnoj kaj la larĝon
de ses ulnoj ; kaj li starigis ĝin en la
valo Dura en la lando Babela. 2 Kaj
la reĝo Nebukadnecar sendis al
la satrapoj, regionestroj, militestroj,
ĉefaj juĝistoj, urbestroj, leĝistoj, ofic-
istoj, kaj potenculoj de la lando, ke
ili venu al la solena malkovro de
la statuo, kiun starigis la reĝo
Nebukadnecar. 3 Tiam kunvenis.

la satrapoj, regionestroj, militestroj,
ĉefaj juĝistoj, urbestroj, leĝistoj,
oficistoj, kaj potenculoj de la lando,
al la solena malkovro de la statuo,
kiun la reĝo Nebukadnecar star-
igis; kaj ili stariĝis antaŭ la statuo,
kiun Nebukadnecar starigis. 4 Kaj
heroldo laŭte proklamis: Estas sci-
igate al vi, ho popoloj, gentoj, kaj
lingvoj: 5 kiam vi aŭdos la sonon
de korno, fluto, harpo, sabeko,
psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj
muzikaj instrumentoj, tiam faligu
vin kaj adorkliniĝu al la ora statuo,
kiun starigis la reĝo Nebukadnecar.
6 Kiu ne faligos sin kaj ne adorklin-
iĝos, tiu tuj estos ĵetita en ardantan
fornon. 7 Tial, kiam ĉiuj popoloj
ekaŭdis la sonon de korno, fluto,
harpo, sabeko, psaltero, kaj diversaj
muzikaj instrumentoj, ili faligis sin
kaj adorkliniĝis al la ora statuo,
kiun starigis la reĝo Nebukadnecar.
8 En tiu tempo tuj aliris kelkaj
Ĥaldeoj kaj akuzis la Judojn. 9 Ili
ekparolis, kaj diris al la reĝo Nebu-
kadnecar: Ho reĝo, vivu eterne!
10 Vi, ho reĝo, ordonis, ke ĉiu homo,
kiu aŭdos la sonon de korno, fluto,
harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo,
kaj diversaj muzikaj instrumentoj,
faligu sin kaj adorkliniĝu al la ora
statuo; 11 kaj kiu ne faligos sin
kaj ne adorkliniĝos, tiu estu ĵetita
en ardantan fornon. 12 Ekzistas
tamen viroj Judaj, kiujn vi starigis
super la aferoj de la lando Babela,
Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego; kaj
tiuj homoj ne obeas vian ordonon,
ho reĝo, ne servas al viaj dioj, kaj ne
adorkliniĝas al la ora statuo, kiun vi
starigis. 13 Tiam Nebukadnecar en
kolero kaj furiozo ordonis venigi
Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon;
kaj oni tuj venigis tiujn virojn al la
reĝo. 14 Nebukadnecar ekparolis,
kaj diris al ili: Ĉu intence vi, ho
Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, ne
servas al miaj dioj, kaj ne adorkliniĝas
al la ora statuo, kiun mi starigis?
15 De nun, kiam vi ekaŭdos la sonon
de korno, fluto, harpo, sabeko,
psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj
muzikaj instrumentoj, estu pretaj tuj
faligi vin kaj adorkliniĝi al la statuo,
kiun mi faris; se vi ne adorkliniĝos,
tiam vi tuj estos ĵetitaj en ardantan
fornon; kaj tiam kia dio savos vin
el miaj manoj? 16 Ŝadraĥ, Meŝaĥ,
kaj Abed-Nego respondis kaj diris
al la reĝo: Ho Nebukadnecar, ne
estas al ni malfacile respondi al vi
pri tio. 17 Ni havas Dion, al kiu ni
servas; Li povas savi nin el la ardanta
forno kaj ankaŭ savi nin el via mano,
ho reĝo. 18 Kaj se Li eĉ tion ne
faros, vi tamen sciu, ho reĝo, ke al
viaj dioj ni ne servos, kaj al la ora
statuo, kiun vi starigis, ni ne ador-
kliniĝos. 19 Tiam Nebukadnecar
pleniĝis de furiozo, kaj la aspekto de
lia vizaĝo ŝanĝiĝis pro kolero kontraŭ
Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego; kaj
li ordonis ardigi la fornon sepoble
pli forte, ol oni faradis ordinare.
20 Kaj al la plej fortaj militistoj el sia
militistaro li ordonis ligi Ŝadraĥon,
Meŝaĥon, kaj Abed-Negon, kaj ĵeti
ilin en la ardantan fornon. 21 Tiam
oni ligis tiujn virojn en ilia suba kaj
supra vesto, en iliaj kapkovroj kaj
aliaj vestoj, kaj oni ĵetis ilin en la
ardantan fornon. 22 Kaj ĉar la
ordono de la reĝo estis severa kaj la
forno estis ardigita treege, tial tiujn
homojn, kiuj ĵetis Ŝadraĥon, Meŝaĥon,
kaj Abed-Negon, mortigis la flamo
de la fajro. 23 Kaj tiuj tri viroj,
Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego,
falis ligitaj en la ardantan fornon.
24 Tiam la reĝo Nebukadnecar ek-
miregis, kaj en teruro li leviĝis, ek-
parolis, kaj diris al siaj konsilistoj:
Ĉu ne tri virojn ni ĵetis ligitajn en la
fajron? Ili respondis al la reĝo:
Tiel estas, ho reĝo. 25 Sed li
parolis plue, kaj diris: Jen mi vidas
kvar virojn, ne ligitajn, kiuj iras meze
de la fajro kaj estas sendifektaj; kaj
la kvara aspektas kvazaŭ filo de la
dioj. 26 Kaj Nebukadnecar aliris
al la aperturo de la ardanta forno,
ekparolis, kaj diris: Ho Ŝadraĥ,
Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, servantoj
de Dio la Plejalta! eliru, kaj aliru.
Tiam Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-
Nego eliris el meze de la fajro.
27 Kaj la satrapoj, regionestroj, milit-
estroj, kaj konsilistoj de la reĝo
kunvenis, kaj pririgardis tiujn virojn,
super kies korpoj la fajro havis
nenian forton, tiel, ke eĉ haro sur
ilia kapo ne bruldifektiĝis, iliaj vestoj
ne ŝanĝiĝis, kaj eĉ odoron de fajro
oni ne sentis sur ili. 28 Nebukad-
necar ekparolis, kaj diris: Benata
estu Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj
Abed-Nego, kiu sendis Sian anĝelon,

kaj savis Siajn servantojn pro tio,
ke ili fidis je Li, ne obeis la ordonon
de la reĝo, kaj oferis siajn korpojn,
por ne servi kaj adorkliniĝi al alia
dio, krom sia Dio. 29 Nun mi donas
ordonon: Se iu el ia popolo, gento,
aŭ lingvo eldiros blasfemon kontraŭ
Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-
Nego, tiu estos hakita en pecojn kaj
lia domo estos ruinigita; ĉar ne
ekzistas alia dio, kiu povus savi
tiamaniere. 30 Kaj la reĝo denove
tre altigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj
Abed-Negon en la lando Babela.

4 LA reĝo Nebukadnecar al ĉiuj
popoloj, gentoj, kaj lingvoj, kiuj
estas sur la tuta tero: Kresku
via bonstato! 2 Mi trovas bona
konigi la pruvosignojn kaj miraklojn,
kiujn faris sur mi Dio la Plejalta.
3 Kiel grandaj estas Liaj pruvo-
signoj, kaj kiel potencaj estas Liaj
mirakloj! Lia reĝado estas eterna,
kaj Lia regado estas en ĉiuj gen-
eracioj.

4 Mi, Nebukadnecar, estis tran-
kvila en mia domo kaj bonfarta en
mia palaco. 5 Sed mi vidis sonĝon,
kiu teruris min, kaj la meditado sur
mia lito kaj la vizioj de mia kapo
min konsternis. 6 Kaj mi donis
ordonon venigi al mi ĉiujn saĝulojn
de Babel, por ke ili diru al mi la
signifon de la sonĝo. 7 Tiam venis
la astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj, kaj
divenistoj; mi rakontis al ili la sonĝon,
sed ili ne povis klarigi al mi ĝian
signifon. 8 Fine venis al mi Daniel,
al kiu estis donita la nomo Beltŝacar,
laŭ la nomo de mia dio, kaj kiu havas
en si la spiriton de la sanktaj dioj;
mi rakontis al li la sonĝon: 9 Ho
Beltŝacar, ĉefo de la astrologoj, pri
kiu mi scias, ke en vi estas la spirito
de la sanktaj dioj kaj nenia kaŝitaĵo
vin embarasas: klarigu al mi la
vizion de mia sonĝo kaj ĝian signifon.
10 La vizio de mia kapo sur mia lito
estis jena: mi vidis, ke jen meze de
la tero staras arbo tre alta; 11 tiu
arbo estas bonkreska kaj forta, kaj
ĝia alto atingas la ĉielon, kaj oni ĝin
vidas ĝis la randoj de la tuta tero;
12 ĝia foliaro estas bela, kaj multe
da fruktoj estas sur ĝi, kaj sur ĝi
troviĝas manĝaĵo por ĉiuj; en la
ombro sub ĝi kaŝas sin bestoj de la
kampo, kaj sur ĝiaj branĉoj sidas
birdoj de la ĉielo, kaj ĉiu karno
nutras sin de ĝi. 13 Kaj mi vidis
en la vizioj de mia kapo sur mia lito,
ke jen sankta prizorganto malsupren-
iris de la ĉielo, 14 kaj per laŭta
voĉo li diris: Dehaku ĉi tiun arbon,
ĉirkaŭhaku ĝiajn branĉojn, deprenu
de ĝi la foliaron, kaj disjetu ĝiajn
fruktojn, por ke foriĝu la bestoj, kiuj
estas sub ĝi, kaj la birdoj forflugu
de ĝiaj branĉoj. 15 Sed ĝian ĉefan
radikon restigu en la tero, en ĉenoj
feraj kaj kupraj, meze de la herbo
de la kampo; ĝin trinkigu la roso de la
ĉielo, kaj kune kun la bestoj ĝi nutru
sin per la herboj de la tero. 16 La
homa koro estos prenita for de ĝi,
kaj ĝi ricevos koron bestan, kaj tiel
pasos super ĝi sep jaroj. 17 Per la
ordono de la prizorgantoj tio estas
decidita, kaj per la dekreto de la
sanktuloj tio estas destinita, por ke la
vivantoj sciu, ke la Plejaltulo regas en
la regno de la homoj, kaj donas ĝin
al tiu, al kiu Li volas, kaj starigas
super ĝi la plej humilan el la homoj.
18 Tian sonĝon vidis mi, reĝo Nebu-
kadnecar. Kaj vi, ho Beltŝacar, diru
ĝian signifon; ĉar neniu el la saĝuloj
en mia regno povas klarigi ĝian
signifon, sed vi povas, ĉar vi havas en
vi la spiriton de la sanktaj dioj.

19 Tiam Daniel, kiu havis la nomon
Beltŝacar, en la daŭro de unu horo
staris konsternite, kaj liaj pensoj lin
malĝojigis. La reĝo ekparolis, kaj
diris: Ho Beltŝacar, ne embarasu vin
la sonĝo kaj ĝia signifo. Beltŝacar
respondis kaj diris: Ho mia sinjoro,
por viaj malamikoj estu tiu sonĝo, kaj
por viaj malamantoj estu ĝia signifo.
20 La arbo, kiun vi vidis, kiu el-
kreskis alte kaj forte, atingis per
sia pinto la ĉielon, kaj estis videbla
sur la tuta tero, 21 kaj sur kiu estis
bela foliaro, multe da fruktoj kaj
manĝaĵo por ĉiuj, sub kiu sidis bestoj
de la kampo, kaj sur kies branĉoj
sidis birdoj de la ĉielo— 22 tio estas
vi, ho reĝo altiĝinta; via grandeco
kreskis kaj atingis ĝis la ĉielo, kaj via
potenco ĝis la randoj de la tero.
23 Kaj ke la reĝo vidis sanktan
prizorganton, kiu malsupreniris de la
ĉielo, kaj diris: Dehaku la arbon kaj
ekstermu ĝin, sed nur ĝian ĉefan
radikon restigu en la tero, en ĉenoj
feraj kaj kupraj, meze de la herbo de
la kampo, ĝin trinkigu la roso de la
ĉielo, kaj ĝi havu la sorton de la

bestoj de la kampo, ĝis pasos super
ĝi sep jaroj— 24 jen estas la signifo
de tio, ho reĝo: tio estas dekreto de
la Plejaltulo, kiu trafos mian sinjoron,
la reĝon. 25 Vi estos elpuŝita el
meze de la homoj, kaj vi vivos kun la
bestoj de la kampo; per herbo oni vin
nutros, kiel bovojn; roson de la ĉielo
oni trinkigos al vi; kaj sep jaroj pasos
super vi, ĝis vi ekscios, ke super la
regno de homoj regas la Plejaltulo,
kaj donas ĝin al tiu, al kiu Li volas.
26 Kaj ke estas ordonite restigi la
ĉefan radikon de la arbo—tio signifas,
ke via regno estos redonita al vi,
kiam vi konfesos la potencon de la
ĉielo. 27 Tial, ho reĝo, volu favore
akcepti mian konsilon: liberigu vin
de viaj pekoj per justeco kaj de viaj
malbonagoj per favorkoreco al mal-
riĉuloj; per tio via bonstato fariĝos
longedaŭra. 28 Ĉio ĉi tio efektiv-
iĝis sur la reĝo Nebukadnecar.
29 Post paso de dek du monatoj,
promenante tra la reĝa palaco en
Babel, 30 la reĝo ekparolis, kaj
diris: Ĉu tio ne estas la majesta
Babel, kiun por restado de la reĝo mi
aranĝis per la forto de mia potenco
kaj por la gloro de mia majesto?
31 Kiam ĉi tiu parolo estis ankoraŭ
en la buŝo de la reĝo, eksonis voĉo
el la ĉielo: Al vi, ho reĝo Nebu-
kadnecar, estas dirate: La regno
estas prenata for de vi; 32 kaj vi
estas elpuŝata el meze de la homoj,
kaj vi vivos kun la bestoj de la kampo;
per herbo oni vin nutros, kiel bovojn;
kaj sep jaroj pasos super vi, ĝis vi
ekscios, ke super la regno de homoj
regas la Plejaltulo, kaj donas ĝin
al tiu, al kiu Li volas. 33 Tuj
plenumiĝis tiu verdikto sur Nebu-
kadnecar; li estis elpuŝita el meze de
la homoj, li komencis manĝi herbon,
kiel bovoj, lia korpo estis trinkigata
de la roso de la ĉielo, tiel, ke liaj
haroj kreskis kiel la plumoj de aglo
kaj liaj ungoj fariĝis kiel ĉe birdo.
34 Post paso de la difinita tempo, mi,
Nebukadnecar, levis miajn okulojn
al la ĉielo, kaj mia prudento revenis
al mi; kaj mi benis la Plejaltulon,
mi laŭdis kaj gloris Tiun, kiu vivas
eterne, kies regado estas regado
eterna kaj kies regno daŭras en ĉiuj
generacioj. 35 Ĉiuj, kiuj vivas sur
la tero, estas kalkuleblaj kiel nenio.
Laŭ Sia volo Li agas, kiel kun la
armeo de la ĉielo, tiel kun la vivantoj
sur la tero; kaj ekzistas neniu, kiu
povus kontraŭstari al Lia mano, aŭ
demandi Lin: Kion Vi faras? 36 En
tiu tempo revenis al mi mia prudento,
kaj mi ricevis denove mian reĝan
honoron, mian majeston, kaj mian
antaŭan aspekton; tiam elserĉis min
miaj konsilistoj kaj miaj altranguloj,
mi estis denove starigita super mia
regno, kaj mia majesto fariĝis ankoraŭ
pli granda. 37 Nun mi, Nebukad-
necar, laŭdas, altigas, kaj gloras la
Reĝon de la ĉielo, kies ĉiuj faroj
estas veraj kaj kies vojoj estas
ĝustaj, kaj kiu la fierulojn povas
humiligi.

5 LA reĝo Belŝacar faris grandan
festenon por siaj mil eminent-
uloj kaj multe drinkis kun tiuj
mil. 2 Fariĝinte ebria, Belŝacar
ordonis alporti la orajn kaj arĝentajn
vazojn, kiujn lia patro Nebukad-
necar venigis el la templo de Jeru-
salem, por ke el ili trinku la reĝo kaj
liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj
kromvirinoj. 3 Tiam oni alportis la
orajn vazojn, kiuj estis prenitaj el la
sanktejo de la domo de Dio en
Jerusalem; kaj trinkis el ili la reĝo
kaj liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj
kromvirinoj. 4 Ili trinkis vinon, kaj
gloris la diojn orajn kaj arĝentajn,
kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn.
5 En tiu momento aperis fingroj de
homa mano kaj komencis skribi
kontraŭ la kandelabro sur la kalkita
muro de la reĝa salono; kaj la reĝo
vidis la manon, kiu skribis. 6 Tiam
ŝanĝiĝis la vizaĝaspekto de la reĝo,
liaj pensoj konfuziĝis, la ligiloj de
liaj lumboj malstreĉiĝis, kaj liaj
genuoj tremante kunfrapiĝadis. 7 La
reĝo laŭtege ekkriis, ke oni venigu
la magiistojn, Ĥaldeojn, kaj diven-
istojn. La reĝo ekparolis, kaj diris
al la saĝuloj de Babel: Kiu ajn tra-
legos ĉi tiun surskribon kaj klarigos
al mi ĝian signifon, tiu ricevos purpur-
an veston, ora ĉeno estos sur lia
kolo, kaj li estos la tria reganto en la
regno. 8 Tiam venis ĉiuj saĝuloj
de la reĝo; sed ili ne povis tralegi
la surskribon, nek klarigi al la reĝo
ĝian signifon. 9 La reĝo Belŝacar
forte maltrankviliĝis, kaj lia vizaĝ-
aspekto ŝanĝiĝis, kaj ankaŭ liaj
eminentuloj konfuziĝis. 10 Ĉe tiu
okazintaĵo, kiu fariĝis al la reĝo kaj

al liaj altranguloj, en la salonon de la
festeno eniris la reĝino. La reĝino
ekparolis, kaj diris: Ho reĝo, vivu
eterne! Ne konsternu vin viaj
pensoj, kaj ne ŝanĝiĝu via vizaĝ-
aspekto. 11 En via regno ekzistas
viro, ki . havas en si la spiriton de la
sanktaj dioj; en la tempo de via patro
oni trovis en li lumon, prudenton, kaj
saĝon, similan al la saĝo de la dioj;
kaj la reĝo Nebukadnecar, via patro,
la reĝo mem, via patro, faris lin ĉefo
de la astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj,
kaj divenistoj; 12 ĉar en li oni
trovis altan spiriton, scion, kaj prud-
enton, por klarigi sonĝojn, koment-
arii sentencojn, kaj malkaŝi kaŝit-
aĵojn. Tio estas Daniel, al kiu la
reĝo donis la nomon Beltŝacar.
Tial oni voku Danielon, kaj li klar-
igos la signifon.

13 Tiam oni alkondukis Danielon
antaŭ la reĝon; kaj la reĝo ekparolis,
kaj diris al Daniel: Ĉu vi estas Daniel,
unu el la forkaptitaj filoj de Judujo,
kiujn mia patro, la reĝo, venigis el
Judujo? 14 Mi aŭdis pri vi, ke la
spirito de la dioj estas en vi, kaj ke
lumo, prudento, kaj eksterordinara
saĝo troviĝas en vi. 15 Nun estis
alkondukitaj al mi la saĝuloj kaj
magiistoj, por tralegi ĉi tiun sur-
skribon kaj klarigi al mi ĝian signifon;
sed ili ne povis klarigi al mi la sencon
de ĉi tiuj vortoj. 16 Sed mi aŭdis
pri vi, ke vi povoscias klarigi signifon
kaj malkaŝi kaŝitaĵon. Tial, se vi
povas tralegi ĉi tiun surskribon kaj
klarigi al mi ĝian signifon, vi ricevos
purpuran veston, ora ĉeno estos sur
via kolo, kaj vi estos la tria reganto
en la regno. 17 Tiam Daniel respond-
is kaj diris al la reĝo: Viaj donacoj
restu ĉe vi, viajn rekompencojn
donu al iu alia; mi tamen tralegos
al la reĝo la surskribon, kaj mi
klarigos al li la signifon. 18 Ho
reĝo! Dio la Plejalta donis al via
patro Nebukadnecar regnon, potenc-
on, honoron, kaj gloron. 19 Pro la
potenco, kiun Li donis al li, ĉiuj
popoloj, gentoj, kaj lingvoj tremis kaj
havis timon antaŭ li; kiun li volis, li
mortigis, kaj kiun li volis, li lasis vivi;
kiun li volis, li altigis, kaj kiun li volis,
li malaltigis. 20 Sed kiam lia koro
fieriĝis kaj lia spirito malhumiliĝis,
li estis deĵetita el sia reĝa trono kaj
senigita je sia gloro; 21 kaj li
estis elpuŝita el meze de la homoj,
kaj lia koro fariĝis simila al koro
de besto, kaj li vivis kun sovaĝaj
azenoj; li manĝis herbon, kiel la
bovoj, kaj lia korpo estis trinkigata
per la roso de la ĉielo; ĝis li eksciis,
ke super la regno de homoj regas
Dio la Plejalta, kaj donas ĝin al tiu,
al kiu Li volas. 22 Vi, lia filo, ho
Belŝacar, ne humiligis vian koron,
kvankam vi sciis ĉion tion; 23 sed
vi levis vin kontraŭ la Reganton
de la ĉielo, tiel, ke la vazojn el Lia
domo oni alportis al vi, kaj vi kun viaj
eminentuloj, kun viaj edzinoj kaj
kromvirinoj, trinkis vinon el ili; kaj
vi gloris la diojn arĝentajn kaj orajn,
kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn,
kiuj ne vidas, ne aŭdas, kaj ne pensas;
kaj Dion, en kies mano estas la spiro
de via vivo kaj ĉiuj viaj vojoj, vi ne
gloris. 24 Pro tio estas sendita de
Li la mano kaj skribita ĉi tiu sur-
skribo. 25 Jen estas la surskribo,
kiu estas desegnita: MENE, MENE,
TEKEL, UFARSIN. 26 Jen estas
la signifo de la vortoj: MENE: Dio
kalkulis la tempon de via reĝado kaj
metis al ĝi finon; 27 TEKEL: vi
estas pesita sur pesilo kaj trovita
tro malpeza; 28 PERES: via regno
estas dividita kaj donita al la Medoj
kaj Persoj. 29 Tiam laŭ ordono de
Belŝacar oni metis purpuran veston
sur Danielon kaj oran ĉenon sur lian
kolon, kaj oni proklamis lin la tria
reganto en la regno. 30 En tiu
sama nokto Belŝacar, reĝo de la
Ĥaldeoj, estis mortigita. 31 Dario,
la Medo, ricevis la regnon, havante
la aĝon de sesdek du jaroj.

6 KAJ Dario bonvolis starigi super
sia regno cent dudek satrapojn,
por administri lian tutan regnon;
2 kaj super ili tri ĉefajn estrojn, inter
kiuj estis ankaŭ Daniel, por ke la
satrapoj donadu al ili kalkulraportojn,
kaj por ke la reĝo ne havu mal-
profiton. 3 Sed Daniel superis la
aliajn ĉefajn estrojn kaj satrapojn,
ĉar li havis eksterordinaran saĝon;
kaj la reĝo havis jam la intencon
starigi lin super la tuta regno.
4 Tiam la ĉefaj estroj kaj la satrapoj
komencis serĉi pretekston, por akuzi
Danielon koncerne la aferojn de la
regno. Sed ili povis trovi nenian
pretekston nek kulpon; ĉar li estis
fidela, kaj nenia kulpo nek krimo

estis trovebla en li. 5 Tiam tiuj
homoj diris: Ni ne povos trovi kulpon
en tiu Daniel, se ni ne trovos ion
kontraŭ li en la leĝoj de lia Dio.
6 Kaj tiuj ĉefaj estroj kaj satrapoj
venis al Dario, kaj diris al li tiel:
Ho reĝo Dario, vivu eterne! 7 Ĉiuj
ĉefaj estroj de la regno, regionestroj,
satrapoj, konsilistoj, kaj militestroj
interkonsentis, ke oni devas elirigi
reĝan dekreton kaj severe ordoni,
ke ĉiun, kiu en la daŭro de tridek
tagoj petos ion de ia dio aŭ homo
anstataŭ de vi, ho reĝo, oni ĵetu en
kavon de leonoj. 8 Tial konfirmu,
ho reĝo, ĉi tiun decidon, kaj subskribu
la ordonon, por ke ĝi ne estu mal-
obeata, kiel leĝo de Medujo kaj
Persujo, kiun neniu povas senvalor-
igi. 9 La reĝo Dario subskribis la
dekreton. 10 Kiam Daniel eksciis,
ke estas subskribita tia ordono, li iris
en sian domon, kaj antaŭ la fenestroj
de sia ĉambro, malfermitaj en la
direkto al Jerusalem, li tri fojojn
ĉiutage genuis kaj preĝis al sia Dio
kaj gloradis Lin, kiel li faradis
antaŭe. 11 Tiam tiuj homoj ĉirkaŭis
Danielon, kaj trovis lin preĝanta kaj
petanta favorkorecon antaŭ sia Dio.
12 Kaj ili iris, kaj diris al la reĝo
koncerne la reĝan dekreton: Ĉu vi ne
ordonis per dekreto, ke ĉiun homon,
kiu en la daŭro de tridek tagoj
petos ion de ia dio aŭ homo krom vi,
ho reĝo, oni ĵetu en kavon de leonoj?
La reĝo respondis kaj diris: Jes, tio
efektive estas dekretita, kiel nefor-
igebla leĝo de Medujo kaj Persujo.
13 Tiam ili respondis kaj diris al la
reĝo: Jen Daniel, kiu estas el la
transloĝigitaj filoj de Judujo, ne
atentas vin, ho reĝo, nek la dekreton,
subskribitan de vi, sed tri fojojn
ĉiutage li preĝas siajn preĝojn.
14 Aŭdinte tion, la reĝo forte aflikt-
iĝis en sia animo, kaj, dezirante savi
Danielon, li multe klopodis ĝis la
subiro de la suno, por liberigi lin.
15 Sed tiuj homoj ĉirkaŭis la reĝon,
kaj diris al li: Sciu, ho reĝo, ke laŭ
la leĝoj de Medujo kaj Persujo ĉiu
malpermeso aŭ ordono, konfirmita
de la reĝo, devas resti neŝanĝebla.
16 Tiam la reĝo ordonis, kaj oni al-
kondukis Danielon, kaj ĵetis lin en
kavon de leonoj. Sed la reĝo diris al
Daniel: Via Dio, al kiu vi senĉese
servas, savu vin! 17 Kaj oni al-
portis ŝtonon kaj metis ĝin sur la
aperturon de la kavo; kaj la reĝo
sigelis ĝin per sia ringo kaj per la
ringo de siaj altranguloj, por ke ne
fariĝu ia ŝanĝo koncerne Danielon.
18 Poste la reĝo iris en sian palacon,
pasigis la nokton en fastado, eĉ ne
permesis alporti al li manĝaĵon; kaj
ankaŭ dormi li ne povis. 19 Matene
la reĝo leviĝis ĉe la tagiĝo kaj iris
rapide al la kavo de la leonoj. 20 Kaj
kiam li alvenis al la kavo, li vokis per
malĝoja voĉo Danielon; kaj ekparol-
inte, la reĝo diris al Daniel: Ho
Daniel, servanto de la vivanta Dio!
ĉu via Dio, al kiu vi senĉese servas,
povis savi vin de la leonoj? 21 Tiam
Daniel respondis al la reĝo: Ho reĝo,
vivu eterne! 22 Mia Dio sendis
Sian anĝelon, kaj baris la buŝon de
la leonoj, kaj ili faris al mi nenian
difekton; ĉar mi estis trovita pura
antaŭ Li; kaj ankaŭ antaŭ vi, ho
reĝo, mi ne faris krimon. 23 Tiam
la reĝo tre ekĝojis pri li kaj ordonis
levi Danielon el la kavo. Kaj oni
eligis Danielon el la kavo, kaj nenia
difekto montriĝis sur li; ĉar li kredis
al sia Dio. 24 Kaj la reĝo ordonis
alkonduki tiujn virojn, kiuj per sia
akuzo volis pereigi Danielon, kaj
ĵeti en la kavon de la leonoj ilin mem,
kaj ankaŭ iliajn infanojn kaj iliajn
edzinojn; kaj ankoraŭ antaŭ ol ili
atingis la fundon de la kavo, la leonoj
kaptis ilin kaj frakasis ĉiujn iliajn
ostojn.
25 Post tio la reĝo Dario skribis al
ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj de la
tuta tero: Kresku via bonfarto!
26 Mi donas ordonon, ke en ĉiu
regiono de mia regno oni timu kaj
respektu Dion de Daniel; ĉar Li estas
Dio vivanta kaj eterne restanta, Lia
regno estas nedetruebla, kaj Lia
regado estas senfina. 27 Li liber-
igas kaj savas, Li faras miraklojn
kaj pruvosignojn en la ĉielo kaj sur
la tero; Li savis Danielon kontraŭ
leonoj. 28 Kaj Daniel havis sukces-
on dum la reĝado de Dario, kaj
dum la reĝado de Ciro, la Perso.

7 EN la unua jaro de Belŝacar,
reĝo de Babel, Daniel havis
sonĝon kaj vizion de sia kapo
sur sia lito. Li enskribis tiun sonĝon,
prezentinte la esencon de la afero.
2 Daniel komencis sian rakonton,
dirante: Mi vidis en mia nokta vizio,

ke jen kvar ventoj de la ĉielo batalas
inter si sur granda maro. 3 Kaj
eliris el la maro kvar grandegaj
bestoj malsimilaj unu al alia. 4 La
unua estis kiel leono, sed ĝi havis
flugilojn de aglo; mi vidis, kiel fine
oni deŝiris de ĝi la flugilojn, oni levis
ĝin de la tero, kaj starigis sur piedoj,
kiel homon, kaj homa koro estis
donita al ĝi. 5 Jen ankaŭ dua
besto, simila al urso, staris ĉe ĝia
flanko, kaj tri kojnodentojn ĝi havis
en sia buŝo, inter siaj dentoj. Kaj
estis dirite al ĝi: Leviĝu, kaj manĝu
multe da karno. 6 Poste mi vidis
ankoraŭ unu beston, similan al leo-
pardo; sur sia dorso ĝi havis kvar
flugilojn de birdo, kaj kvar kapojn
havis tiu besto, kaj potenco estis
donita al ĝi. 7 Poste mi vidis en
la nokta vizio beston kvaran, teruran,
monstran, kaj tre fortan; ĝi havis
grandajn ferajn dentojn; ĝi manĝegis
kaj frakasis, kaj la restaĵon ĝi dis-
premis per la piedoj; ĝi estis mal-
simila al ĉiuj antaŭaj bestoj kaj havis
dek kornojn. 8 Mi rigardis tiujn
kornojn, kaj jen inter ili aperis alia
korno, malgranda; kaj tri el la antaŭaj
kornoj estis elŝiritaj antaŭ ĝi kun la
radiko; kaj jen montriĝis, ke tiu
korno havas okulojn, kiel okuloj de
homo, kaj buŝon, kiu parolas mal-
humile. 9 Fine mi vidis, ke estas
starigitaj tronoj, kaj sidiĝis la Antaŭ-
tempulo. Lia vesto estis blanka
kiel neĝo, kaj la haroj sur Lia kapo
estis kiel pura lano; Lia trono estis
brilantaj flamoj, ĝiaj radoj estis
flamanta fajro. 10 Fajra rivero el-
fluis kaj disverŝiĝis antaŭ Li; miloj
da miloj servis al Li, kaj dekmiloj
da dekmiloj staris antaŭ Li. La
juĝantoj sidiĝis, kaj la libroj mal-
fermiĝis. 11 Tiam mi vidis, kiel
fine, pro la malhumilaj vortoj, kiujn
parolis la korno, la besto estis mort-
igita, kaj ĝia korpo estis frakasita,
kaj ĵetita en fajron, por forbruli.
12 Ankaŭ de la aliaj bestoj oni for-
prenis ilian potencon, kaj daŭro de
la vivo estis donita al ili nur por
difinita tempo kaj ĝis difinita temp-
limo. 13 Poste mi vidis en la nokta
vizio, ke jen en la nuboj de la ĉielo
iris kvazaŭ filo de homo, venis al la
Antaŭtempulo, kaj estis alkondukita
al Li. 14 Kaj al li estis donita
potenco, gloro, kaj regno, por ke ĉiuj
popoloj, gentoj, kaj lingvoj servu al li;
lia regado estas regado eterna, kiu ne
ĉesiĝos, kaj lia regno ne detruiĝos.
15 Ĉe mi, Daniel, ektremis mia
spirito en mia korpo, kaj la vizio de
mia kapo konsternis min. 16 Mi
aliris al unu el la antaŭstarantoj kaj
demandis lin pri la vera signifo de
ĉio ĉi tio, kaj li komencis paroli al
mi kaj klarigis al mi la sencon de la
diritaĵo. 17 Tiuj kvar grandaj bestoj
signifas, ke kvar regnoj formiĝos
sur la tero. 18 Poste prenos la
regnon la sanktuloj de la Plejalt-
ulo, kaj ili posedos la regnon eterne,
en eterna eterneco. 19 Tiam mi
deziris havi precizan klarigon pri
la kvara besto, kiu estis malsimila
al ĉiuj, kaj terura, kun feraj dentoj
kaj kupraj ungegoj, manĝegis kaj
frakasis kaj la restaĵon dispremis per
la piedoj; 20 kaj pri la dek kornoj,
kiuj estis sur ĝia kapo, kaj pri la alia,
kiu poste eliris kaj antaŭ kiu elfalis
tri, pri tiu sama korno, kiu havis
okulojn kaj buŝon parolantan mal-
humile, kaj kiu laŭ sia aspekto
estis pli granda ol la aliaj. 21 Mi
vidis, kiel tiu korno komencis batal-
adon kontraŭ la sanktuloj kaj estis
jam venkanta ilin, 22 ĝis venis la
Antaŭtempulo; tiam la juĝo estis
farita por la sanktuloj de la Plej-
altulo, kaj venis la tempo, kiam
la regnon ekposedis la sanktuloj.
23 Kaj li diris: La kvara besto estas
la kvara regno, kiu estos sur la tero,
malsimila al ĉiuj regnoj, kaj ĝi manĝ-
egos la tutan teron, piedpremos kaj
frakasos ĝin. 24 La dek kornoj
signifas, ke el tiu regno aperos dek
reĝoj, kaj post ili eliros alia, malsimila
al la antaŭaj, kaj faligos tri reĝojn.
25 Li blasfemos kontraŭ la Plejaltulo
kaj frapos la sanktulojn de la Plej-
altulo; li eĉ arogos al si ŝanĝi la
tempojn kaj leĝojn. Ili estos trans-
donitaj en lian manon ĝis paso de
unu tempo kaj du tempoj kaj duono
de tempo. 26 Poste aperos juĝo,
kaj ĝi forprenos de li la potencon,
por lia pereo kaj plena ekstermiĝo.
27 Sed la regado, potenco, kaj grand-
eco de la regnoj sub la tuta ĉielo
estos donita al la sankta popolo de la
Plejaltulo, kies regno estas regno
eterna, kaj ĉiuj potenculoj servados
kaj obeados al Li. 28 Ĉi tie finiĝas
la parolo. Mi, Daniel, estis tre

konsternita de mia meditado, kaj mia
vizaĝaspekto ŝanĝiĝis sur mi ; sed la
parolon mi konservis en mia koro.

8 EN la tria jaro de reĝado de la
reĝo Belŝacar aperis al mi, al
Daniel, vizio, post tiu, kiu
aperis al mi en la komenco. 2 Kiam
mi vidis la vizion, mi estis en la
kastelurbo Ŝuŝan, kiu troviĝas en la
lando Elam ; sed en la vizio mi vidis,
ke mi estas ĉe la rivero Ulaj. 3 Mi
levis miajn okulojn, kaj mi ekvidis :
jen unu virŝafo staras ĉe la rivero ; ĝi
havas du kornojn, kaj ambaŭ kornoj
estas altaj, sed unu estas pli alta ol la
dua, kaj la pli alta elkreskis poste.
4 Mi vidis, ke tiu virŝafo kornopuŝas
okcidenten, norden, kaj suden, kaj
nenia besto povas kontraŭstari al ĝi,
kaj neniu povas savi kontraŭ ĝia
forto ; kaj ĝi faras ĉion, kion ĝi volas,
kaj ĝi estas granda. 5 Dum mi
atente ĝin rigardis, jen de okcidente
iras virkapro sur la tutan teron, kaj
ĝi ne tuŝas la teron. Tiu virkapro
havis bone videblan kornon inter siaj
okuloj. 6 Kaj ĝi iris al tiu korno-
hava virŝafo, kiun mi vidis starantan
ĉe la rivero, kaj ĵetis sin sur ĝin kun
furioza forto ; 7 kaj mi vidis, ke,
alproksimiĝinte al la virŝafo, ĝi
furioziĝis kontraŭ ĝi, frapis la vir-
ŝafon, kaj rompis ambaŭ ĝiajn kornojn ;
kaj la virŝafo ne havis la forton, por
kontraŭstari al ĝi, kaj ĉi tiu ĵetis ĝin
sur la teron kaj disbatis ĝin per la
piedoj ; kaj neniu povis savi la vir-
ŝafon kontraŭ ĝia forto. 8 Tiam la
virkapro forte grandiĝis. Kiam ĝi
fariĝis tre forta, rompiĝis la granda
korno, kaj anstataŭ ĝi eliris kvar
aliaj en la direkto al la kvar ventoj
de la ĉielo. 9 El unu el ili eliris alia
korno malgranda, kiu forte kreskis
suden kaj orienten kaj al la plej bela
lando. 10 Kaj ĝi kreskis ĝis la
armeo de la ĉielo, kaj ĝi ĵetis sur la
teron parton de tiu armeo kaj de la
steloj, kaj dispremis ilin per la piedoj.
11 Kaj eĉ kontraŭ la armeestron ĝi
leviĝis, forprenis de li la ĉiutagajn
oferojn, kaj ruinigis lian sanktan
loĝejon. 12 Forto estis donita al ĝi
kontraŭ la ĉiutagaj oferoj pro peko ;
kaj ĝi ĵetis la veron sur la teron kaj
laboris kun sukceso. 13 Kaj mi
aŭdis unu sanktulon, kiu parolis, kaj
tiu sanktulo diris al iu, kiu demandis :
Ĝis kiam havos forton la profetaĵo
pri la ĉiutagaj oferoj kaj pri la terura
peko, ke la sanktejo kaj la armeo estos
piedpremataj ? 14 Kaj li diris al mi :
Ĝis pasos du mil tricent vesperoj kaj
matenoj ; tiam la sanktejo denove
estos sanktigita.
15 Dum mi, Daniel, estis rigardanta
tiun vizion kaj serĉanta ĝian signifon,
jen stariĝis antaŭ mi bildo de viro.
16 Kaj el meze de Ulaj mi aŭdis
homan voĉon, kiu vokis kaj diris :
Gabriel, klarigu al li la vizion.
17 Kaj li aliris al tiu loko, kie mi
staris ; kaj kiam li venis, mi eksentis
teruron kaj falis vizaĝaltere ; kaj li
diris al mi : Sciu, ho homido, ke la
vizio koncernas la finon de la tempo.
18 Kiam li parolis al mi, mi kuŝis
senkonscie sur la tero ; sed li ektuŝis
min kaj starigis min sur mia loko.
19 Kaj li diris : Jen mi sciigas al vi,
kio estos ĉe la fino de la kolero ; ĉar
tio koncernas la finan tempon. 20 La
virŝafo, kiun vi vidis kun la du kornoj,
estas la reĝoj de Medujo kaj Persujo ;
21 kaj la vila virkapro estas la reĝo
de Grekujo ; la granda korno inter
ĝiaj okuloj estas la unua reĝo ; 22 ĝi
rompiĝis, kaj anstataŭ ĝi eliris kvar
aliaj ; kvar regnoj formiĝos el la
nacio, sed ne tiel fortaj, kiel ĝi estis
antaŭe. 23 En la fina tempo de tiuj
regnoj, kiam la perfiduloj havos
sukceson, aperos reĝo malmodesta,
lerta ruzulo. 24 Li fariĝos potenca,
sed ne per sia forto ; li faros grandan
dezertigadon, li havos sukceson en
siaj faroj, li pereigos fortulojn kaj la
popolon de la sanktuloj. 25 Kaj pro
lia saĝeco liaj ruzaĵoj sukcesos en lia
mano, kaj li fieriĝos, kaj meze de
paco li multajn pereigos, kaj li leviĝos
kontraŭ la Princon de la princoj ; sed
li estos frakasita, kvankam ne per
mano. 26 La vizio pri la vespero
kaj la mateno, kiu estas dirita al vi,
estas vera ; sed tenu la vizion sekrete,
ĉar ĝi rilatas tempon malproksiman.
27 Kaj mi, Daniel, senfortiĝis, kaj
estis malsana dum kelke da tagoj.
Poste mi leviĝis kaj komencis
okupadi min per la aferoj de la
reĝo. Mi estis konsternita de la
vizio, sed neniu tion rimarkis.

9 EN la unua jaro de Dario, filo de
Aĥaŝveroŝ, el la gento Meda, kiu
fariĝis reĝo super la regno de la
Ĥaldeoj, 2 en la unua jaro de lia
reĝado, mi, Daniel, rimarkis en la

libroj la nombron de la jaroj, pri kiuj
la Eternulo parolis al la profeto
Jeremia, ke devas finiĝi sepdek jaroj
de la dezerteco de Jerusalem. 3 Kaj
mi turnis mian vizaĝon al Dio, la
Sinjoro, por preĝi kaj petegi, en
fastado, sakaĵo, kaj cindro. 4 Kaj
mi preĝis al la Eternulo, mia Dio, mi
faris konfeson, kaj mi diris : Mi petas
Vin, ho Sinjoro, Dio granda kaj
timinda, kiu konservas la interligon
kaj favorkorecon al Liaj amantoj kaj
al la plenumantoj de Liaj ordonoj !
5 Ni pekis, ni malbonagis, ni estis
malpiaj, ni ribelis, kaj ni defalis
de Viaj ordonoj kaj decidoj ; 6 ni
ne aŭskultis Viajn servantojn, la
profetojn, kiuj parolis en Via nomo
al niaj reĝoj, estroj, kaj patroj, kaj al
la tuta popolo de la lando. 7 Vi,
ho Sinjoro, estas prava, kaj ni devas
honti, kiel nun, ĉiu Judo, la loĝantoj
de Jerusalem kaj la tuta Izrael, la
proksimaj kaj la malproksimaj, en
ĉiuj landoj, kien Vi dispelis ilin pro
iliaj malbonagoj, kiujn ili faris kon-
cerne Vin. 8 Ho Sinjoro ! ni hontas
pro niaj reĝoj, estroj, kaj patroj, kiuj
pekis antaŭ Vi. 9 Sed la Sinjoro,
nia Dio, havas kompatemon kaj
pardonemon, kvankam ni defalis de
Li 10 kaj ne aŭskultis la voĉon de
la Eternulo, nia Dio, por iradi laŭ
Liaj instruoj, kiujn Li donis al ni per
Siaj servantoj, la profetoj. 11 La
tuta Izrael malobeis Vian instruon,
kaj deturnis sin, por ne aŭskulti Vian
voĉon ; pro tio trafis nin la malbeno
kaj la ĵuro, pri kiuj estas skribite en
la instruo de Moseo, servanto de Dio ;
ĉar ni pekis kontraŭ Li. 12 Kaj Li
plenumis Sian vorton, kiun Li diris
pri ni, kaj pri niaj juĝistoj, kiuj faradis
juĝon ĉe ni, kaj Li venigis sur nin
grandan malfeliĉon ; sub la tuta ĉielo
nenie fariĝis tio, kio fariĝis al
Jerusalem. 13 Kiel estas skribite
en la instruo de Moseo, tiel trafis nin
tiu tuta malfeliĉo ; ni tamen ne preĝis
antaŭ la Eternulo, nia Dio, deturn-
ante nin de niaj malbonagoj kaj pen-
ante kompreni Vian veron. 14 Kaj
la Eternulo viglis super la malfeliĉo
kaj venigis ĝin sur nin ; ĉar justa estas
la Eternulo, nia Dio, en ĉiuj Siaj
faroj, kiujn Li faras, sed ni ne aŭs-
kultis Lian voĉon. 15 Kaj nun, ho
Sinjoro, nia Dio, kiu elkondukis Vian
popolon el la lando Egipta per forta
mano, kaj faris al Vi gloran nomon,
kiel ĝi nun estas, ni pekis, ni estis
malpiaj. 16 Ho Sinjoro, konforme
al Via tuta bonfaremeco deturniĝu
nun Via kolero kaj Via indigno de
Via urbo Jerusalem, de Via sankta
monto ; ĉar pro niaj pekoj kaj pro la
malbonagoj de niaj patroj Jerusalem
kaj Via popolo estas hontindaĵo antaŭ
ĉiuj niaj ĉirkaŭantoj. 17 Kaj nun
aŭskultu, ho nia Dio, la preĝon de
Via servanto kaj lian petegon, kaj
lumu per Via vizaĝo sur Vian
dezertigitan sanktejon, pro la Sinjoro.
18 Klinu, ho mia Dio, Vian orelon,
kaj aŭskultu ; malfermu Viajn okulojn,
kaj vidu nian ruinigitecon, kaj la
urbon, kiu estas nomata per Via
nomo ; ĉar ne pro nia praveco, sed
pro Via granda kompatemeco, ni
faligas antaŭ Vi nian preĝon. 19 Ho
Sinjoro, aŭskultu ! ho Sinjoro, par-
donu ! ho Sinjoro, atentu kaj agu, ne
prokrastu, pro Vi mem, ho mia Dio,
ĉar Vian nomon portas Via urbo kaj
Via popolo.
20 Dum mi ankoraŭ parolis kaj
preĝis kaj konfesis miajn pekojn
kaj la pekojn de mia popolo Izrael
kaj metis mian petegon antaŭ la
Eternulon, mian Dion, pri la sankta
monto de mia Dio ; 21 dum mi
ankoraŭ parolis preĝante, la viro
Gabriel, kiun mi vidis antaŭe en la
vizio, alflugis, kaj ektuŝis min ĉirkaŭ
la tempo de la vespera ofero ; 22 kaj,
klarigante, li ekparolis al mi, kaj
diris : Ho Daniel, nun mi eliris, por
komprenigi al vi la aferon. 23 Ĉe
la komenco de via preĝado eliris
ordono, kaj mi venas, por sciigi ĝin,
ĉar vi estas homo agrabla al Dio ;
atentu la vorton, kaj komprenu la
vizion. 24 Sepdek jarsepoj estas
destinitaj por via popolo kaj por via
sankta urbo, por ke kovriĝu la kulpo,
sigeliĝu la pekoj, kaj pardoniĝu la
malbonagoj, por ke venu justeco
eterna, sigeliĝu la vizio kaj profet-
aĵo, kaj sanktoleiĝu Plejsanktulo.
25 Sciu, kaj komprenu : de la
momento, kiam eliros la ordono, ke
Jerusalem estu denove konstruata,
ĝis la sanktoleado de la estro pasos
sep jarsepoj kaj sesdek du jarsepoj ;
kaj denove estos konstruitaj la stratoj
kaj muroj, kvankam en tempo mal-
facila. 26 Post la sesdek du jar-
sepoj la sanktoleito estos pereigita

kaj jam ne ekzistos ; kaj la urbon kun
ĝia sanktejo pereigos popolo de
estro, kiu venos, kaj ĝia fino estos
kiel de inundego ; kaj ĝis la fino
de la milito ĝi estos tute dezert-
igita. 27 En la daŭro de unu jarsepo
estos konfirmita la interligo kun
multaj, kaj meze de la jarsepo estos
ĉesigitaj buĉoferoj kaj farunoferoj ;
sur la flugiloj de la sanktejo
estos abomeninda dezerteco, ĝis la
fina destinita pereo falos sur la
ruinojn.

10 EN la tria jaro de Ciro, reĝo
de Persujo, vorto estis mal-
kaŝita al Daniel, kiu havis
la nomon Beltŝacar ; kaj vera estis
tiu vorto kaj tre grava. Li kom-
prenis la vorton kaj komprenis bone
la vizion. 2 En tiu tempo mi, Daniel,
funebris dum tri semajnoj. 3 Bon-
gustan manĝaĵon mi ne manĝis,
viando kaj vino ne venis en mian
buŝon, kaj per oleo mi min ne ŝmiris,
ĝis la fino de la tri semajnoj. 4 En
la dudek-kvara tago de la unua
monato mi estis sur la bordo de
granda rivero, nome de Ĥidekel.
5 Kaj levinte miajn okulojn, mi
ekvidis : jen staras unu viro, vestita
per tolaj vestoj, kaj liaj lumboj
estas zonitaj per pura oro el Ufaz.
6 Lia korpo estas kiel turkiso, lia
vizaĝo aspektas kiel fulmo, liaj
okuloj kiel fajraj flamoj, liaj brakoj
kaj kruroj kiel brilanta kupro,
kaj la voĉo de lia parolado estas
kiel voĉo de amaso da homoj. 7 Nur
mi sola, Daniel, vidis tiun vizion ;
la homoj, kiuj estis kun mi, ne
vidis la vizion ; tamen granda timo
falis sur ilin, kaj ili forkuris, por
sin kaŝi. 8 Mi restis sola, kaj mi
rigardis tiun grandan vizion ; ne
restis en mi forto, mia vizaĝaspekto
ŝanĝiĝis terure, kaj mi ne povis
rekolekti miajn fortojn. 9 Kaj mi
ekaŭdis la voĉon de liaj vortoj ; kaj
kiam mi ekaŭdis la voĉon de liaj
vortoj, mi senkonscie falis vizaĝ-
altere. 10 Sed jen mano ektuŝis
min kaj levis min sur miajn genuojn
kaj manplatojn. 11 Kaj li diris al
mi : Ho Daniel, viro agrabla al Dio !
atentu la vortojn, kiujn mi diros al
vi, kaj stariĝu sur via loko, ĉar mi
nun estas sendita al vi. Kiam li tion
parolis al mi, mi staris tremante.
12 Li diris al mi : Ne timu, Daniel,
ĉar de la unua tago, kiam vi sincere
penis kompreni kaj pentofari antaŭ
via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj ; kaj
mi venis laŭ via peto. 13 Sed la
protektanto de la Persa regno kon-
traŭstaris al mi dum dudek unu
tagoj, kaj, ĝis Miĥael, unu el la plej
ĉefaj protektantoj, venis kun helpo
al mi, mi restis tie apud la reĝoj de
Persujo. 14 Nun mi venis, por
informi vin, kio estos kun via popolo
en la estonta tempo, ĉar la vizio
koncernas tempon estontan. 15 Dum
li parolis al mi tiujn vortojn, mi
almetis mian vizaĝon al la tero kaj
silentis. 16 Sed jen iu, simila al
homido, ektuŝis miajn lipojn, kaj mi
malfermis mian buŝon, ekparolis kaj
diris al tiu, kiu staris kontraŭ mi :
Ho mia sinjoro, de ĉi tiu vizio kurb-
iĝis mia vizaĝo, kaj mi jam ne havas
fortojn. 17 Kaj kiel la sklavo de
mia sinjoro povas paroli kun tia mia
sinjoro, se mi jam ne havas forton
kaj mi jam ne havas spiron ? 18 Tiam
denove ektuŝis min tiu bildo de homo
kaj refortigis min. 19 Kaj li diris :
Ne timu, ho simpatia homo, paco estu
al vi, kaj estu kuraĝa. Kaj dum li
parolis al mi, mi kuraĝiĝis, kaj diris :
Parolu, ho mia sinjoro, ĉar vi min
refortigis. 20 Tiam li diris : Ĉu vi
scias, por kio mi venis al vi ? nun mi
iras denove, por batali kontraŭ la
protektanto de Persujo ; sed kiam mi
foriros, venos la protektanto de Grek-
ujo. 21 Tamen mi sciigos al vi, kio
estas notita en la vera skribo ; kaj
estas neniu, kiu subtenus min kontraŭ
tiuj, krom Miĥael, via protektanto.

11 En la unua jaro de Dario, la
Medo, mi staris, por subteni
kaj fortigi lin.
2 Kaj nun mi sciigos al vi la veron :
jen ankoraŭ tri reĝoj estos en
Persujo ; la kvara superos ĉiujn per
sia riĉeco ; kaj kiam li fariĝos forta
per sia riĉeco, li ekscitos ĉiujn
kontraŭ la regnon Grekan. 3 Aperos
reĝo potenca, kiu regos kun granda
forto, kaj faros ĉion, kion li volos.
4 Sed dum lia starado lia regno
disrompiĝos kaj dividiĝos laŭ la
kvar ventoj de la ĉielo, kaj ĝi transiros
ne al liaj idoj, kaj ne kun tiu potenco,
kun kiu li regis ; lia regno estos dis-
ŝirita kaj transiros al homoj fremdaj.
5 Fortiĝos unu el liaj princoj, la reĝo
suda, kaj fariĝos pli forta ol li, kaj

regos; lia potenco estos granda.
6 Sed post kelke da jaroj ili kuniĝos
inter si; kaj la filino de la suda reĝo
venos al la norda reĝo, por aranĝi la
aferon inter ili; sed ŝi ne retenos la
forton en sia mano, kaj ankaŭ li kun
sia forto ne restos; ŝi kaj ŝiaj akom-
panantoj kaj ŝia infano kaj ŝia kelk-
tempa fortiganto estos transdonitaj.
7 Tamen el ŝia trunko aperos branĉo,
venos kun militistaro, venos al la
fortikaĵo de la norda reĝo, kaj venkos.
8 Ankaŭ iliajn diojn, kun iliaj statuoj,
kaj kun iliaj grandvaloraj vazoj
arĝentaj kaj oraj, li forportos en
Egiptujon, kaj por kelke da jaroj
li restos malproksima de la norda
reĝo. 9 Ĉi tiu iros al la regno de la
suda reĝo, sed revenos en sian
landon. 10 Poste liaj filoj sin armos
kaj kolektos grandan militistaron; kaj
unu iros rapide, disverŝiĝos kiel
inundo, kaj denove faros militon ĝis
lia fortikaĵo. 11 Tiam la suda reĝo
indignos, eliros kaj militos kontraŭ li,
kontraŭ la norda reĝo, kaj starigos
grandan homomulton, kaj tiu hom-
amaso estos transdonita en lian
manon. 12 Li forkondukos tiun
homamason, kaj fieriĝos lia koro;
sed kvankam li venkos multajn
milojn, li tamen ne fariĝos pli forta.
13 La norda reĝo denove starigos
homomulton, pli grandan ol la antaŭa,
kaj post kelka tempo li eliros kun
granda militistaro kaj kun granda
riĉeco. 14 En tiu tempo multaj
stariĝos kontraŭ la suda reĝo, kaj
malkvietaj filoj de via popolo leviĝos,
por ke plenumiĝu la profetaĵo, sed ili
falos. 15 Kaj venos la norda reĝo,
ŝutaranĝos remparon, kaj venko-
prenos la fortikigitan urbon; kaj la
forto de la sudo ne povos kontraŭ-
stari, kaj ĝia plej bona militistaro ne
havos forton, por rezisti. 16 Kaj
ĉiu, kiu venos al li, faros tion, kion li
postulos, neniu povos kontraŭstari
al li; li stariĝos en la plej bela lando,
kaj pereigos ĝin per sia mano.
17 Kaj li intencos veni kun la potenco
de sia tuta regno kaj kun siaj bravuloj,
kaj li tion faros; kaj la urbo de virinoj
estos donita al li por ekstermi; kaj
ĝi ne povos kontraŭstari; sed ĝi
ankaŭ ne fariĝos lia. 18 Kaj li
direktos sian vizaĝon al la insuloj kaj
venkoprenos multajn; sed unu princo
ĉesigos lian malhonoradon, ke li ne
plu malhonoru. 19 Tiam li denove
turnos sin al la fortikaĵoj de sia lando;
sed li falpuŝiĝos, falos, kaj oni lin
jam ne trovos. 20 Sur lia loko
stariĝos tia, kiu sendos impost-
iston tra la tuta glora regno; sed post
kelke da tagoj li pereos, kvankam
ne per kolero kaj ne per batalo.
21 Sur lia loko stariĝos homo mal-
estimata, sur kiun oni ne metos la
reĝan ornamon; sed li venos kun
trankvileco, kaj ekposedos la regnon
per flataĵoj. 22 Kaj la dronigantaj
taĉmentegoj estos dronigitaj kaj
frakasitaj de li, kaj ankaŭ la princo,
kun kiu estis farita la interligo.
23 Kaj post la interamikiĝo li faros
kontraŭ li malicaĵon, iros, kaj super-
fortos lin per malmulte da homoj.
24 En la pacajn kaj plej bonstatajn
urbojn de la lando li venos, kaj faros
tion, kion ne faris liaj patroj nek liaj
prapatroj; la kaptaĵon, rabaĵon, kaj
havaĵon li disĵetos; kaj li direktos
siajn intencojn kontraŭ la fortikig-
itajn urbojn, sed nur ĝis certa tempo.
25 Poste li ekscitos sian forton kaj
sian koron kontraŭ la reĝon sudan
kun grandega militistaro, kaj la suda
reĝo eliros milite kun granda kaj
tre forta militistaro; sed li ne eltenos,
ĉar estos faritaj atencoj kontraŭ
li. 26 Tiuj, kiuj manĝas ĉe lia
tablo, pereigos lin, kaj lia armeo
disverŝiĝos, kaj falos multe da
mortigitoj. 27 Ambaŭ reĝoj havos
en sia koro malbonajn intencojn, kaj
ĉe la sama tablo ili parolos malver-
aĵon; sed ili ne sukcesos, ĉar la fino
estas ankoraŭ prokrastita ĝis certa
tempo. 28 Li iros returne al sia
lando kun granda havaĵo, kaj kun
intencoj kontraŭ la sankta interligo;
kaj li plenumos, kaj venos en sian
landon. 29 En difinita tempo li
denove iros suden; sed la lasta fojo
ne estos tia, kiel la unua. 30 Ĉar
venos kontraŭ lin ŝipoj de la Kitidoj,
kaj li perdos la kuraĝon; kaj li denove
fariĝos kolera kontraŭ la sankta
interligo, kaj denove agos kaj inter-
konsentos kun la forlasintoj de la
sankta interligo. 31 Helpantoj estos
starigitaj de li; ili malsanktigos
la fortodonan sanktejon, ĉesigos la
ĉiutagajn oferojn, kaj faros abomen-
indan ruinigon. 32 Tiujn, kiuj mal-
bonagas kontraŭ la interligo, li allog-
os per flataĵoj. Sed la homoj, kiuj

konas sian Dion, fariĝos kuraĝaj kaj
komencos agi. 33 La klerigantoj de
la popolo klerigos multajn, kvankam
dum kelka tempo ili falados de glavo,
fajro, mallibereco, kaj prirabado.
34 Dum sia falado ili ricevos kelkan
helpon, sed multaj aliĝos al ili hipo-
krite. 35 Kelkaj el la klerigantoj
falos por tio, ke ili refandiĝu, puriĝu,
kaj blankiĝu ĝis la fina tempo; ĉar
estas ankoraŭ tempo. 36 La reĝo
farados, kion li volos, kaj li fieriĝos,
kaj rigardos sin kiel pli altan ol ĉiu
dio, kaj pri Dio de la dioj li parolos
teruraĵojn, kaj li havos sukceson, ĝis
pleniĝos la kolero; ĉar kio estas
decidita, tio plenumiĝos. 37 Kaj
pri la dioj de siaj patroj li ne pensos,
li ne atentos ĉarmon de virinoj, nek
ian dion, sed li tenos sin pli alte ol
ĉio. 38 Nur la dion de fortikaĵoj
sur sia loko li honoros, kaj tiun dion,
kiun ne konis liaj patroj, li honoros
per oro, arĝento, multekostaj ŝtonoj,
kaj juveloj. 39 Kaj li konstruos por
la urboj fortikaĵojn sub la nomo de
fremda dio; kiu akceptos ĉi tiun, al tiu
li plimultigos la honorojn kaj donos
potencon super multaj kaj rekompence
disdonos teron. 40 Fine ekbatalos
kontraŭ li la suda reĝo, kaj ĵetos
sin sur lin la norda reĝo kun ĉaroj,
rajdistoj, kaj multe da ŝipoj, atakos
la regionojn, inundos, kaj trairos.
41 Kaj li venos en la plej belan
landon, kaj multaj pereos; saviĝos
kontraŭ lia mano nur jenaj: Edom,
Moab, kaj la ĉefaj el la Amonidoj.
42 Kaj li etendos sian manon kontraŭ
diversajn landojn; ankaŭ la lando
Egipta ne saviĝos. 43 Kaj li fariĝos
mastro super la trezoroj de oro,
arĝento, kaj ĉiuj grandvaloraĵoj de
Egiptujo; Luboj kaj Etiopoj sekvos
liajn paŝojn. 44 Sed ektimigos lin
famoj de oriento kaj de nordo,
kaj li eliros kun granda furiozo,
por pereigi kaj ekstermi multajn.
45 Kaj li starigos sian belegan
tendon inter la maro kaj la monto
de la bela sanktejo; sed li venos
al sia fino, kaj neniu helpos al li.

12 En tiu tempo leviĝos Miĥael,
la granda protektanto, kiu
defendas la filojn de via
popolo; kaj venos tempo malfacila,
kia ne ekzistis de tiu tempo, kiam
aperis homoj, ĝis la nuna tempo;
sed saviĝos en tiu tempo el via
popolo ĉiuj, kiuj troviĝos enskrib-
itaj en la libro. 2 Kaj multaj el
tiuj, kiuj dormas en la tero, vekiĝos,
unuj por vivo eterna, aliaj por eterna
malhonoro kaj honto. 3 Kaj la kler-
igantoj brilos, kiel la brilo de la ĉielo;
kaj la virtigantoj de multaj, kiel steloj
por ĉiam kaj eterne. 4 Kaj vi, ho
Daniel, kaŝu la vortojn kaj sigelu la
libron ĝis la fina tempo; multaj ĝin
tralegos, kaj multiĝos la scio.
5 Tiam mi, Daniel, ekrigardis, kaj
jen staras du aliaj, unu sur unu
bordo de la rivero kaj la dua sur la
alia bordo de la rivero. 6 Kaj li
diris al la viro en la tolaj vestoj, kiu
staris super la akvo de la rivero:
Kiam estos la fino de la mirindaĵoj?
7 Kaj mi aŭskultis la viron en la
tolaj vestoj, kiu staris super la akvo
de la rivero; li levis sian dekstran
manon kaj sian maldekstran manon
al la ĉielo, kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas
eterne, ke tio estos post la paso de
tempo kaj tempoj kaj duono de tempo;
kaj kiam finiĝos la dissemiteco de la
sankta popolo, tiam plenumiĝos ĉio
ĉi tio. 8 Mi aŭdis, sed mi ne
komprenis; kaj mi diris: Ho mia
sinjoro, kio estos post tio? 9 Kaj
li respondis: Iru, Daniel, ĉar tio estas
kaŝita kaj sigelita ĝis la fina tempo.
10 Multaj estos purigitaj, blankig-
itaj, kaj elprovitaj; la malpiuloj
faros malpiaĵojn, kaj ĉiuj malpiuloj
ne komprenos; sed la klerigantoj
komprenos. 11 Kaj de la tempo,
kiam ĉesiĝos la ĉiutagaj oferoj kaj
fariĝos abomeninda ruiniĝo, pasos
mil ducent naŭdek tagoj. 12 Feliĉa
estas tiu, kiu atendas kaj atingos la
tempon de mil tricent tridek kvin
tagoj! 13 Kaj vi, ho Daniel, foriru
ĝis la fino; kaj ripozu, kaj vi stariĝos
por via sorto en la fino de la tempoj.

HOŜEA

1 VORTO de la Eternulo, kiu
aperis al Ĥoŝea, filo de Beeri, en
la tempo de Uzija, Jotam, Aĥaz,
kaj Ĥizkija, reĝoj de Judujo, kaj en
la tempo de Jerobeam, filo de Joaŝ,
reĝo de Izrael.
2 Kiam la Eternulo komencis paroli
al Hoŝea, la Eternulo diris al Hoŝea:
Iru, prenu al vi edzinon malĉastulinon
kaj naskigu infanojn malĉastajn, ĉar
la lando malĉastiĝis for de la Eternulo.
3 Kaj li iris, kaj prenis Gomeron,
filinon de Diblaim; kaj ŝi gravediĝis
kaj naskis al li filon. 4 Kaj la
Eternulo diris al li: Donu al li la
nomon Jizreel; ĉar baldaŭ Mi punos
pro la sango de Jizreel la domon de
Jehu, kaj Mi metos finon al la regno
de la domo de Izrael. 5 En tiu
tempo Mi rompos la pafarkon de
Izrael en la valo Jizreel. 6 Kaj ŝi
denove gravediĝis kaj naskis filinon;
kaj Li diris al li: Donu al ŝi la nomon
Lo-Ruĥama; ĉar Mi ne plu kompatos
la domon de Izrael, sed postulos de
ili pagon. 7 Tamen la domon de
Jehuda Mi kompatos, kaj Mi helpos
al ili per la Eternulo, ilia Dio; Mi ne
helpos al ili per pafarko, glavo, kaj
batalo, nek per ĉevaloj kaj rajdantoj.
8 Kiam ŝi demamigis Lo-Ruĥaman,
ŝi gravediĝis kaj naskis filon. 9 Kaj
Li diris: Donu al li la nomon Lo-Ami;
ĉar vi ne estas Mia popolo, kaj Mi
ne estos por vi.
10 Tamen la nombro de la Izraelidoj
estos kiel la sablo ĉe la maro, ne
mezurebla kaj ne kalkulebla. Kaj
sur la sama loko, kie estis dirite
al ili: Vi ne estas Mia popolo, oni
diros al ili: Infanoj de la vivanta
Dio. 11 Kolektiĝos kune la idoj de
Jehuda kaj la idoj de Izrael, kaj faros
al si unu ĉefon, kaj iros el la lando;
ĉar granda estos la tago de Jizreel.
2 Nomu viajn fratojn Mia popolo,
kaj viajn fratinojn Kompatataj.
2 Havu juĝon kontraŭ via patr-
ino, havu juĝon, ĉar ŝi ne estas Mia
edzino, kaj Mi ne estas ŝia edzo; ŝi
forigu la malĉastecon de sia vizaĝo
kaj la adultemecon de siaj mamoj,
3 por ke Mi ne senvestigu ŝin ĝis
nudeco, kaj ne prezentu ŝin tia, kia
ŝi estis en la tago de sia naskiĝo,
ke Mi ne faru ŝin kiel dezerto, ne
faru ŝin kiel tero senakva, kaj ne
mortigu ŝin per soifo. 4 Ankaŭ
ŝiajn infanojn Mi ne kompatus, ĉar
ili estas infanoj de malĉasto; 5 ĉar
ilia patrino malĉastis, ilia naskintino
malhonoris sin; ĉar ŝi diris: Mi sekvos
miajn amistojn, kiuj donas al mi mian
panon kaj mian akvon, miajn lan-
aĵojn kaj miajn linaĵojn, mian oleon
kaj miajn drinkaĵojn. 6 Pro tio Mi
baros vian vojon per dornoj, Mi
ĉirkaŭbaros ŝin, ke ŝi ne trovos
siajn vojojn. 7 Ŝi postkuros siajn
amistojn, sed ŝi ne kuratingos ilin;
ŝi serĉos ilin, sed ne trovos; kaj ŝi
diros: Mi iros returne al mia unua
edzo, ĉar pli bone estis al mi tiam,
ol nun. 8 Kaj ŝi ne sciis, ke Mi
estis tiu, kiu donadis al ŝi panon kaj
moston kaj oleon, Mi donis al ŝi multe
da arĝento kaj oro, kiun ili uzis por
Baal. 9 Tial Mi prenos returne
Mian panon kaj Mian moston ilia-
tempe, Mi forprenos Mian lanaĵon
kaj Mian linaĵon, per kiu ŝi kovris
sian nudecon. 10 Kaj nun Mi mal-
kaŝos ŝian hontindaĵon antaŭ la
okuloj de ŝiaj amistoj, kaj neniu savos
ŝin el Mia mano. 11 Mi ĉesigos ĉian
ŝian gajecon, ŝiajn festojn, monat-
komencojn, kaj sabatojn, kaj ĉiujn
ŝiajn solenajn kunvenojn. 12 Mi
dezertigos ŝiajn vinbertrunkojn kaj
ŝiajn figarbojn, pri kiuj ŝi diras: Tio
estas donaco, kiun donis al mi miaj
amistoj; Mi faros ilin arbaro, kaj la
bestoj de la kampo ilin manĝos.
13 Mi punos ŝin pro la tagoj de la
Baaloj, al kiuj ŝi incensis, ornaminte
sin per siaj ringoj kaj siaj ĉirkaŭ-
koloj, kaj sekvante siajn amistojn,
dum Min ŝi forgesis, diras la Eternulo.
14 Tial jen Mi allogos ŝin, kondukos
ŝin en dezerton, kaj parolos al ŝi
agrablajn vortojn; 15 kaj Mi donos
al ŝi ŝiajn vinberĝardenojn el tie, kaj
la valon de malĝojo Mi faros pordo
de espero; kaj tie ŝi kantos, kiel en

la tagoj de sia juneco kaj kiel en la
tempo de sia elirado el la lando
Egipta. 16 En tiu tempo, diras la
Eternulo, ŝi nomos Min: Mia edzo;
ŝi ne plu nomos Min: Mia mastro.
17 Mi forigos de ŝia buŝo la nomojn
de la Baaloj, kaj oni ne plu rememoros
ilin laŭ ilia nomo. 18 Kaj Mi faros
por ili en tiu tempo interligon kun la
bestoj de la kampo, kun la birdoj de
la ĉielo, kaj kun la rampaĵoj de la
tero; pafarkon, glavon, kaj militon
Mi ekstermos el la lando, kaj Mi
donos al ili la eblon dormi ekster-
danĝere. 19 Mi fianĉiĝos kun vi
por ĉiam, Mi fianĉiĝos kun vi en vero
kaj justo, en favorkoreco kaj kompat-
emeco. 20 Mi fianĉiĝos kun vi en
fideleco, kaj vi ekkonos la Eternulon.
21 En tiu tempo Mi favoros, diras la
Eternulo, Mi favoros la ĉielon, kaj
ĝi favoros la teron; 22 kaj la tero
favoros la grenon, moston, kaj oleon,
kaj ĉi tiuj favoros Jizreelon. 23 Mi
faros ŝin al Mi fruktoporta sur la
tero, kaj Mi kompatos la nekompat-
itinon; kaj al tiu, kiu estis ne Mia
popolo, Mi diros: Vi estas Mia
popolo; kaj ĝi diros: Vi estas mia Dio.

3 KAJ la Eternulo diris al mi plue:
Iru, kaj komencu amaĵon kun
virino, kiun amas ŝia edzo, sed
kiu adultas, simile al tio, kiel la
Eternulo amas la Izraelidojn, sed ili
turnas sin al aliaj dioj kaj amas iliajn
vinberkukojn. 2 Kaj mi akiris ŝin
al mi per dek kvin arĝentaj moneroj
kaj ĥomero kaj duono da hordeo.
3 Kaj mi diris al ŝi: Longan tempon
restu ĉe mi; ne malĉastu, kaj fordonu
vin al neniu viro; tiel same mi agos
kun vi. 4 Ĉar dum longa tempo la
Izraelidoj restos sen reĝo, sen estro,
sen oferoj, sen statuo, sen efodo,
kaj sen domaj dioj; 5 poste la
Izraelidoj returnos sin, kaj serĉos la
Eternulon, sian Dion, kaj Davidon,
sian reĝon, kaj ili respektegos la
Eternulon kaj Lian bonon en la fina
tempo.

4 AŬSKULTU la vorton de la
Eternulo, ho Izraelidoj; ĉar la
Eternulo havas juĝan disputon
kun la loĝantoj de la tero; ĉar sur la
tero ne ekzistas vero, nek amo, nek
konado de Dio. 2 Malbenado kaj
trompado, mortigado, ŝtelado, kaj
adultado tre disvastiĝis, kaj sango-
verŝo sekvas sangoverŝon. 3 Pro
tio ekploros la tero, kaj malfeliĉo
trafos ĉiujn ĝiajn loĝantojn kaj la
bestojn de la kampo kaj la birdojn
de la ĉielo; eĉ la fiŝoj de la maro
malaperos. 4 Sed neniu malpacu,
neniu riproĉu; via popolo estas kiel
insultantoj de pastro. 5 Vi falos
meze de la tago, kaj ankaŭ la
profeto falos kun vi en la nokto; kaj
Mi pereigos vian patrinon. 6 Mia
popolo pereos pro tio, ke ĝi ne havas
scion. Ĉar vi forpuŝis la scion, tial
Mi vin forpuŝos, ke vi ne plu estu Mia
pastro. Ĉar vi forgesis la instruon
de via Dio, tial ankaŭ Mi forgesos
viajn infanojn. 7 Ju pli ili multiĝas,
des pli ili pekas kontraŭ Mi; ilian
honoron Mi faros senhonoreco. 8 Per
la pekoj de Mia popolo ili sin nutras,
kaj al ĝia malpieco strebas ilia animo.
9 Kaj fariĝos al la popolo tiel same,
kiel al la pastroj: Mi punos ĝin pro
ĝia konduto, kaj Mi repagos al ĝi pro
ĝiaj agoj. 10 Ili manĝos kaj ne
satiĝos, ili malĉastos kaj ne disvast-
iĝos; ĉar ili forlasis la Eternulon kaj
ne atentas Lin. 11 Malĉastado, vino,
kaj mosto forprenas la prudenton.
12 Mia popolo demandas sian lignon,
kaj ĝia bastono donas al ĝi respond-
on; ĉar la spirito de malĉasteco erar-
igas ilin, kaj ili malĉastas kontraŭ
sia Dio. 13 Sur la supro de montoj
ili alportas oferojn, kaj sur montetoj
ili incensas sub kverko, poplo, kaj
terebintarbo, ĉar bona estas ilia
ombro. Tial malĉastos viaj filinoj,
kaj viaj bofilinoj adultos. 14 Ĉu Mi
povas ne puni viajn filinojn, se ili
malĉastas, kaj viajn bofilinojn, se ili
adultas, se ili apartiĝas kune kun la
malĉastistinoj kaj alportas oferojn
kune kun la publikaj virinoj, kaj la
malklera popolo pereas? 15 Se mal-
ĉastas vi, ho Izrael, tiam almenaŭ
Jehuda ne kulpiĝu; ne iru en Gilgal-
on, ne iru en Bet-Avenon, kaj ne
ĵuru: Kiel vivas la Eternulo. 16 Ĉar
Izrael obstinas, kiel obstina bovino;
ĉu nun la Eternulo povas paŝti ilin,
kiel ŝafidon sur vasta paŝtejo?
17 Efraim aliĝis al idoloj; lasu ilin.
18 Abomeninda fariĝis ilia drinkado;
ili fordonis sin al malĉastado kaj mal-
honora amo; honto al iliaj protekt-
antoj. 19 La vento forportos ilin
per siaj flugiloj, kaj ili hontos pri
siaj oferoj.

5 AŬSKULTU tion, ho pastroj,
atentu, ho domo de Izrael, kaj
prenu en viajn orelojn, ho reĝa
domo; ĉar vin trafos juĝo pro tio,
ke vi estis kaptilo en Micpa kaj
etendita reto sur Tabor. 2 Per
premado ili profundigis la pekojn;
Mi punos ĉiujn. 3 Mi konas Efraim-
on, kaj Izrael ne estas kaŝita antaŭ
Mi: vi nun malĉastas, ho Efraim, kaj
Izrael malpuriĝis. 4 Iliaj agoj ne
permesas al ili reveni al ilia Dio, ĉar
spirito de malĉasteco estas en ili kaj
la Eternulon ili ne konas. 5 La
malmodesteco de Izrael parolas
kontraŭ li antaŭ lia vizaĝo; tial
Izrael kaj Efraim falos pro siaj
malbonagoj; ankaŭ Jehuda falos kun
ili. 6 Kun siaj ŝafoj kaj bovoj ili
iros serĉi la Eternulon, sed ne trovos;
Li foriĝis de ili. 7 Ili perfidis al la
Eternulo, kaj naskis fremdajn infan-
ojn; tial ekstermos ilin la monato
kune kun ilia havaĵo.
8 Blovu per korno en Gibea,
per trumpeto en Rama; bruu en
Bet-Aven, post vi, ho Benjamen!
9 Efraim fariĝos dezerto en la tago
de la puno; inter la triboj de Izrael
Mi avertis fidele. 10 La princoj de
Jehuda fariĝis similaj al forŝovantoj
de limo; Mi elverŝos sur ilin Mian
koleron kiel akvon. 11 Efraim estas
premata, frapita de la juĝo; ĉar li
memvole sekvis homan ordonon.
12 Mi estos por Efraim kiel tineo,
kiel putro por la domo de Jehuda.
13 Efraim vidis sian malsanon, kaj
Jehuda sian vundon; tiam Efraim
iris al Asirio, kaj sendis al reĝo, kiu
venĝus pro li; sed li ne povas sanigi
vin, ne forigos de vi la vundon.
14 Ĉar Mi estas kiel leono por Efraim,
kiel leonido por la domo de Jehuda;
Mi, Mi disŝiros kaj foriros; Mi for-
portos, kaj neniu povos savi. 15 Mi
iros returne sur Mian lokon, ĝis ili
konfesos sian kulpon kaj serĉos Mian
vizaĝon; kiam ili suferos, ili Min
serĉos, kaj diros:

6 NI iru, ni revenu al la Eternulo;
ĉar Li disŝiris, sed Li ankaŭ
resanigos nin, Li frapis, kaj Li
ankaŭ bandaĝos niajn vundojn. 2 Li
revivigos nin post du tagoj; en la
tria tago Li restarigos nin, kaj ni
vivos antaŭ Li. 3 Kaj ni havos
scion, kaj ni penos koni la Etern-
ulon. Li eliros, kiel bela maten-
ruĝo; Li venos al ni, kiel pluvo, kiel
printempa pluvo, kiu malsekigas la
teron.
4 Kion Mi faru al vi, ho Efraim?
Kion Mi faru al vi, ho Jehuda? Via
pieco estas kiel matena nebulo, kaj
kiel roso, kiu frue malaperas. 5 Tial
Mi hakas per la profetoj, Mi mortigas
ilin per la vortoj el Mia buŝo; kaj
justeco koncerne vin eliros kiel lumo.
6 Ĉar Mi deziras bonfaradon, sed ne
oferon, kaj konadon de Dio Mi
preferas ol bruloferojn. 7 Sed ili
rompis la interligon, kiel Adam, kaj
ili defalis de Mi. 8 Gilead estas
urbo de malbonaguloj, makulita de
sango. 9 Kiel bando da embusk-
antoj la anaro de la pastroj pereigas
tiujn, kiuj iras al Ŝeĥem; abomen-
indaĵon ili faras. 10 En la domo de
Izrael Mi vidas teruraĵon: tie mal-
ĉastas Efraim, malpuriĝas Izrael.
11 Sed ankaŭ Jehuda havos rikolton,
kiam Mi revenigos la forkaptitojn
de Mia popolo.

7 KIAM Mi komencis kuraci
Izraelon, malkaŝiĝis la malbon-
agoj de Efraim kaj la malboneco
de Samario; ĉar ili agas mensoge,
ŝtelistoj eniras, kaj bandoj rabas sur
la strato. 2 Ili ne pensis en sia
koro, ke Mi memoras ĉiujn iliajn
malbonagojn; nun ĉirkaŭas ilin iliaj
agoj kaj staras antaŭ Mia vizaĝo.
3 Per sia malboneco ili gajigas la
reĝon kaj per siaj trompoj la princojn.
4 Ĉiuj ili adultas, kiel forno, forte
hejtita de la bakisto, kiu ĉesas hejti
nur de post la knedado de sia pasto
ĝis ĝia fermentiĝo. 5 Hodiaŭ estas
festo de nia reĝo; kaj la princoj
komencas fariĝi frenezaj de la vino,
kaj li etendas sian manon kun la
blasfemantoj. 6 Ili armas sian
koron per malico, kiel fornon, kaj
kvankam la bakisto dormas dum la
tuta nokto, ĝi tamen matene brulas
kiel flamanta fajro. 7 Ĉiuj ili ardas,
kiel forno, kaj formanĝas siajn juĝ-
istojn; ĉiuj iliaj reĝoj falis, kaj neniu
el ili vokas al Mi. 8 Efraim miksis
sin kun la popoloj, Efraim fariĝis
kiel platkuko, bakita sen renvers-
ado. 9 Fremduloj konsumis liajn
fortojn, kaj li ne rimarkis; eĉ grizaj
haroj lin kovris, kaj li tion ne scias.
10 La malmodesteco de Izrael atestas
kontraŭ li, sed ili ne turnas sin al la
Eternulo, sia Dio, kaj ne serĉas Lin

malgraŭ ĉio. 11 Efraim fariĝis kiel
naiva, senprudenta kolombo: ili vokas
la Egiptojn, ili iras en Asirion.
12 Kiam ili iros, Mi ĵetos sur ilin
Mian reton; kiel birdojn de la ĉielo
Mi tiros ilin malsupren; Mi ilin punos,
kiel estis predikate en iliaj kunvenoj.
13 Ve al ili, ke ili foriĝis de Mi;
malfeliĉaj ili estas, ke ili defalis de
Mi. Mi volas savi ilin, kaj ili parolas
kontraŭ Mi mensogojn. 14 Kaj ili
ne vokas al Mi en sia koro, kiam ili
ĝemas sur siaj litoj; pro pano kaj
mosto ili kunvenas, sed de Mi ili
foriĝas. 15 Mi instruis ilin, fortigis
ilian brakon, kaj ili pensas malbonon
pri Mi. 16 Ili returnas sin, sed ne
al la Plejaltulo; ili fariĝis kiel mal-
ĝusta pafarko; falos de glavo iliaj
estroj pro sia kolerema lango; tio
estos moko kontraŭ ili en la lando
Egipta.

8 METU trumpeton al via buŝo!
Li flugas kiel aglo al la domo de
la Eternulo, pro tio, ke ili agis
kontraŭ Mia interligo kaj defalis de
Mia instruo. 2 Al Mi ili vokos: Ho
mia Dio, ni, Izraelidoj, ekkonis Vin.
3 Izrael forpuŝis la bonon; malamiko
lin persekutos. 4 Ili starigis reĝojn,
sed ne de Mi; ili starigis princojn,
sed sen Mia scio; el sia arĝento kaj
oro ili faris al si idolojn, por pereigi
sin. 5 Forpuŝita estas via bovido,
ho Samario; ekflamis kontraŭ ili Mia
kolero; kiel longe ankoraŭ ili ne
povos puriĝi? 6 Ĉar ĝi estas far-
itaĵo de Izrael; artisto ĝin faris, kaj
ĝi ne estas dio; dispecetiĝos la bovido
de Samario. 7 Ĉar ili semas venton,
ili rikoltos ventegon; grenon li ne
havos; la kreskantaĵo ne donos
farunon; se ĝi eĉ donos, fremduloj
ĝin formanĝos. 8 Izrael estas for-
manĝata; nun ili fariĝis inter la
popoloj kiel senvalora vazo. 9 Ĉar
ili iris en Asirion, kiel sovaĝa azeno
solece vaganta; la Efraimidoj donis
amajn donacojn. 10 Kvankam ili
donis donacojn al la nacioj, Mi nun
kolektus ilin, por ke ili iom ripozu de
la ŝarĝo de la reĝo de la princoj.
11 Sed multe da altaroj konstruis
Efraim, por peki; ili fariĝis por li
altaroj pekigaj. 12 Mi skribis por
li la multon de Miaj leĝoj; sed li
rigardas ilin kiel fremdaĵon. 13 La
oferojn, donacatajn al Mi, ili buĉas
nur pro viando, por ĝin manĝi; la
Eternulo ne deziras ilin; nun Li
rememoros iliajn malbonagojn kaj
punos iliajn pekojn; ili revenos en
Egiptujon. 14 Izrael forgesis sian
Kreinton, kaj konstruas palacojn;
Jehuda konstruis multe da fortik-
igitaj urboj; sed Mi sendos fajron
sur liajn urbojn, kaj ĝi ekstermos liajn
palacojn.

9 NE ĝoju, ho Izrael, ne estu gaja,
kiel la popoloj, ĉar vi malĉaste
foriĝis de via Dio, vi preferas
proamaĵajn donacojn ol ĉiujn gren-
ejojn plenajn de greno. 2 Tial
draŝejo kaj vinpremejo ne nutros
ilin, la mosto mankos en ĝi. 3 Ili
ne loĝos en la lando de la Eternulo;
Efraim revenos en Egiptujon, kaj en
Asirio ili manĝos malpuraĵon. 4 Ili
ne verŝoferos al la Eternulo vinon,
kaj ne estos agrablaj al Li; iliaj
oferoj estos kiel pano de suferantoj:
ĉiuj ĝiaj manĝantoj fariĝos malpuraj;
ĉar ilia pano devas esti nur por ili
mem, ĝi ne devas veni en la domon
de la Eternulo. 5 Kion vi faros en
la tago de solena kunveno kaj en la
tago de festo de la Eternulo? 6 Ĉar
vidu, ili forkuras de malfeliĉo;
Egiptujo ilin kolektos, Memfis ilin
enterigos; sur la loko, kie troviĝis
iliaj amataj arĝentaĵoj, kreskos urtiko,
dornoj estos en iliaj tendoj. 7 Venis
la tempo de punvizito, venis la tagoj
de repago; Izrael ekscios, ĉu malsaĝa
estis la profeto, ĉu freneza estis la
viro inspirita, parolante pri viaj
multaj malbonagoj kaj pri la granda
malboneco. 8 La gardisto de
Efraim estis antaŭe kun mia Dio;
nun profeto metas kaptilojn sur ĉiuj
liaj vojoj, kaj malamo estas en la
domo de lia Dio. 9 Profunde ili
malboniĝis, kiel en la tagoj de Gibea;
Li rememoros iliajn malbonagojn, Li
punos iliajn pekojn. 10 Kiel vin-
berojn en la dezerto Mi trovis Izrael-
on; kiel unuan frukton sur la figarbo
en la komenco de ĝia matureco Mi
vidis viajn patrojn; sed ili iris al
Baal-Peor, kaj konsekris sin al la
hontindaĵo, kaj fariĝis abomenind-
uloj, kiel ilia amato. 11 La honoro
de Efraim forflugos kiel birdo; ne
estos nasko, nek gravedeco, nek
gravediĝo. 12 Kaj se ili eĉ edukus
siajn infanojn, Mi tamen seninfan-
igos ilin, ke ili ne havu homojn; ĉar
ve al il', kiam Mi forigos Min de ili.

13 Efraim, kiel Mi vidas, estas plant-
ita sur bela loko, kiel Tiro ; tamen
Efraim elirigos siajn infanojn al la
mortiganto. 14 Donu al ili, ho
Eternulo, tion, kion Vi promesis
doni ; donu al ili ventron aborteman
kaj mamojn sekiĝintajn. 15 Ilia tuta
malboneco estas en Gilgal ; tie Mi
ekmalamis ilin ; pro iliaj malbonaj
agoj Mi elpelos ilin el Mia domo ; Mi
ne plu amos ilin ; ĉiuj iliaj princoj
estas defalintoj. 16 Efraim estas
batita ; ilia radiko sekiĝis ; ili ne plu
donos fruktojn ; eĉ se ili naskos, Mi
mortigos la karan frukton de ilia
ventro. 17 Mia Dio ilin forpuŝos,
ĉar ili ne aŭskultis Lin ; kaj ili vagados
inter la nacioj.

10 IZRAEL estas vasta vin-
berujo, portas siajn fruktojn ;
sed ju pli multiĝis liaj fruktoj,
des pli li multigis siajn altarojn ; ju
pli bona estis lia lando, des pli
belajn statuojn li starigis. 2 Ilia
koro estas dividita, tial nun ili estas
kondamnitaj ; Li rompos iliajn altar-
ojn, frakasos iliajn statuojn. 3 Nun
ili diras : Ni ne havas reĝon ; ĉar ni ne
timas la Eternulon, kion do povas
fari por ni reĝo ? 4 Ili parolas
vanajn vortojn, ĵuras mensoge, kiam
ili faras interligon ; tial juĝo super ili
aperos, kiel venena herbo sur la
sulkoj de la kampo. 5 Pri la bovidoj
de Bet-Aven ektremos la loĝantoj de
Samario ; ĉar ĝia popolo ekploros pri
ĝi, kaj la pastraĉoj, kiuj ĝojis pri ĝi,
ploros pri ĝia gloro, kiu foriĝis de
ĝi. 6 La bovido mem estos forport-
ita en Asirion, kiel donaco al la
reĝo-venĝonto ; malhonoron ricevos
Efraim, kaj Izrael hontos pro sia
entrepreno. 7 Malaperos Samario
kun sia reĝo, kiel ŝaŭmo sur la
supraĵo de akvo. 8 Detruitaj estos
la altaĵoj de Aven, la peko de Izrael ;
kardo kaj dornoj kreskos sur iliaj
altaroj ; ili diros al la montoj : Kovru
nin ; kaj al la montetoj : Falu sur nin.
9 Pli ol en la tempo de Gibea vi
pekis, ho Izrael ; tiam oni leviĝis, sed
nun milito en Gibea ne atingas la
malbonagulojn. 10 Konforme al Mia
intenco Mi punos ilin, kaj kolekt-
iĝos kontraŭ ili popoloj, kiam ili
estos punataj pro siaj du krimoj.
11 Efraim estas kiel bovido dresita,
amanta draŝi. Mi metos jugon
sur lian belan kolon, Mi rajdos sur
Efraim, Jehuda plugos, Jakob erpos.
12 Semu al vi justecon, tiam vi
rikoltos amon ; plugu al vi plugotaĵon ;
estas tempo, por turni sin al la Etern-
ulo, ĝis Li venos kaj verŝos sur vin
justecon. 13 Vi plugas malpiaĵon,
vi rikoltas malbonagojn, vi manĝas
frukton de mensogo ; ĉar vi fidas vian
vojon, la multon de viaj herooj.
14 Sed fariĝos tumulto en via popolo,
kaj ĉiuj viaj fortikaĵoj estos detruitaj,
kiel Ŝalman detruis Bet-Arbelon dum
la milito ; mortigita estos la patrino
kune kun siaj infanoj. 15 Tion
faros al vi Bet-El pro via granda
malpieco. Frue pereos, pereos la
reĝo de Izrael.

11 KIAM Izrael estis junulo, Mi
lin ekamis, kaj el Egiptujo
Mi vokis Mian filon. 2 Sed
nun oni vokas ilin, kaj ili sin deturnas ;
al la Baaloj ili oferas, kaj al idoloj
ili incensas. 3 Mi instruis al Efraim
la iradon ; Mi prenis ilin je la brako,
kaj ili ne rimarkis, ke Mi ilin kuracas.
4 Per ŝnuroj de homoj Mi tiris ilin,
per ligiloj de amo ; Mi estis por ili
kiel levanto de la jugo, kaj Mi metis
antaŭ ili la manĝaĵon. 5 Ili ne
revenos en la landon Egiptan, sed
Asirio estos ilia reĝo, ĉar ili ne volis
penti. 6 Glavo falos sur liajn urbojn
kaj ekstermos liajn idojn kaj for-
manĝos iiin pro iliaj entreprenoj.
7 Mia popolo rigidiĝis en la defalo
de Mi ; kaj kvankam oni ĝin vokas al
la Plejaltulo, ĝi ne levas sin. 8 Kiel
Mi agu kun vi, ho Efraim ? kiel Mi
protektu vin, ho Izrael ? Ĉu Mi
faru al vi, kiel al Adma ? ĉu Mi
egaligu vin al Ceboim ? Renvers-
iĝis en Mi Mia koro, varmegiĝis
Mia tuta kompato. 9 Mi ne agos
laŭ Mia flama kolero, Mi ne plu
ekstermos Efraimon ; ĉar Mi estas
Dio, ne homo, Mi estas Sanktulo
inter vi ; Mi ne venos en furiozo.
10 La Eternulon ili sekvos, kiel
kriantan leonon ; kiam Li krios,
tiam timigite venos la filoj de okcid-
ente. 11 Timigite kiel birdo ili
venos el Egiptujo, kaj kiel kolombo
el la lando Asiria ; kaj Mi enloĝ-
igos ilin en iliaj domoj, diras la
Eternulo.
12 Kun mensogoj ĉirkaŭis Min
Efraim, kaj kun falsaĵo la domo de
Izrael ; sed Jehuda ankoraŭ tenis sin
je Dio kaj estis fideia al la Sanktulo.

12 Efraim paŝtas venton, post-
kuras la orientan venton;
kun ĉiu tago li faras pli da
mensogaĵoj kaj da idolaĵoj; li faras
interligon kun Asirio, kaj portas
oleon en Egiptujon. 2 Sed ankaŭ
kun Jehuda la Eternulo havas juĝon,
kaj Li punos Jakobon laŭ lia konduto,
laŭ liaj agoj Li repagos al li.
3 Ankoraŭ en la ventro li retenis
sian fraton, kaj viriĝinte li luktis
kun Dio. 4 Li luktis kun anĝelo
kaj venkis, li tamen petegis lin kun
ploro; en Bet-El Li nin trovos, kaj tie
Li parolos kun ni. 5 La Eternulo
estas Dio Cebaot, Eternulo estas Lia
nomo. 6 Returnu do vin al via Dio,
konservu favorkorecon kaj justecon,
kaj fidu ĉiam vian Dion.

7 Kanaanido havas en sia mano
falsan pesilon, li amas trompi; 8 kaj
Efraim diras: Mi riĉiĝis, mi akiris al
mi havaĵon, sed en ĉiuj miaj laboroj
oni ne trovos ĉe mi malbonagon, per
kiu mi estus pekinta. 9 Mi, la
Eternulo, estas via Dio de post la
lando Egipta; Mi ankoraŭ denove
loĝigos vin en tendoj, kiel en la tagoj
de festo. 10 Mi parolis per la
profetoj, Mi donis multe da vizioj,
kaj per la profetoj Mi parolis alegorie.
11 En Gilead estis idoloj, sed ili
fariĝis senvaloraĵo; en Gilgal oni
oferbuĉis bovojn, sed iliaj altaroj
fariĝis kiel ŝtonamasoj sur la sulko
de la kampo. 12 Jakob forkuris
sur la kampojn de Sirio, Izrael servis
por edzino, kaj por edzino li devis
gardi. 13 Kaj per profeto la Etern-
ulo elkondukis Izraelon el Egipt-
ujo, kaj per profeto Li gardis lin.
14 Forte kolerigis Lin Efraim, tial
lia sango venos sur lin, kaj lia Sinjoro
redonos al li pro liaj hontindaĵoj.

13 KIAM Efraim parolis, oni
timis; li altiĝis en Izrael.
Sed li fariĝis kulpa per Baal,
kaj mortis. 2 Nun ili ankoraŭ pli
pekas; ili faris al si el sia arĝento
statuojn, idolojn laŭ sia kompreno,
kiuj estas ja ĉiuj faritaĵo de forĝistoj;
ili parolas pri ili: Tiuj, kiuj oferbuĉas
homojn, povas kisi la bovidojn.
3 Pro tio ili estos kiel matena nebulo,
kiel roso, kiu frue malaperas, kiel
grenventumaĵo, kiun la vento for-
blovas de la draŝejo, kaj kiel fumo el
la kamentubo. 4 Sed Mi, la Etern-
ulo, estas via Dio de post la lando
Egipta; kaj alian Dion krom Mi vi ne
devas koni, kaj ne ekzistas alia
Savanto krom Mi. 5 Mi konis vin
en la dezerto, en la lando de sekeco.
6 Kiam ili havis paŝtejon, ili satiĝis;
kaj kiam ili satiĝis, tiam fieriĝis ilia
koro, kaj tial ili forgesis Min. 7 Tial
Mi estos por ili kiel leono, kiel leo-
pardo, kiu embuskas ĉe la vojo.
8 Mi atakos ilin, kiel ursino, kiu perdis
la infanojn, Mi disŝiros ilian ŝlos-
itan koron, Mi manĝegos ilin tie,
kiel leono; sovaĝaj bestoj ilin dis-
ŝiros. 9 Vi pereigis vin, ho Izrael,
ĉar via savo estas nur en Mi. 10 Kie
estas via reĝo? li savu vin en ĉiuj
viaj urboj. Kie estas viaj juĝistoj,
pri kiuj vi diris: Donu al mi reĝon kaj
estrojn? 11 Mi donis al vi reĝon
en Mia kolero, kaj Mi forprenos lin
en Mia indigno. 12 Kunpakitaj
estas la malbonagoj de Efraim, lia
peko estas konservita. 13 Doloroj
de naskantino atakos lin. Li estas
infano sensaĝa; alie li ne starus
longe en la pozicio de naskiĝantaj
infanoj. 14 El Ŝeol Mi savos ilin,
de la morto Mi liberigos ilin; kie estas
via veneno, ho morto? kie estas via
pereigeco, ho Ŝeol? Sed la konsolo
estas ankoraŭ kaŝita antaŭ Miaj
okuloj. 15 Kvankam li estas frukto-
riĉa inter la fratoj, venos tamen vento
orienta, vento de la Eternulo, blovanta
el la dezerto, kaj tiam elsekiĝos lia
fonto, dezertiĝos lia devenejo; kaj li
disrabos la trezorejon de ĉiuj grand-
valoraĵoj. 16 Samario suferos, ĉar
ĝi ribelis kontraŭ sia Dio. De glavo
ili falos; iliaj malgrandaj infanoj estos
frakasitaj, iliaj gravedulinoj estos
dishakitaj.

14 REVENU, ho Izrael, al la
Eternulo, via Dio; ĉar vi
falis pro viaj malbonagoj.
2 Prenu kun vi vortojn kaj revenu al
la Eternulo; diru al Li: Pardonu ĉiun
pekon kaj akceptu bonon; anstataŭ
bovoj ni alportos ofere niajn lipojn.
3 Asirio ne savos nin; ni ne rajdos
sur ĉevaloj, ni ne plu nomos nia dio la
faritaĵon de niaj manoj; nur ĉe Vi la
orfo trovas kompaton. 4 Mi sanigos
ilin de la defalo, Mi volonte ilin amos,
ĉar pasis Mia kolero koncerne ilin.
5 Mi estos por Izrael kiel roso; li
ekfloros kiel rozo, li profundigos
siajn radikojn kiel Lebanon. 6 Liaj
branĉoj disvastiĝos, li estos bela kiel

olivarbo, li bonodoros kiel Lebanon.
7 Revenos tiuj, kiuj sidis en lia
ombro; ili revivigos kiel greno, ili
floros kiel vinberbranĉo; li estos
fama, kiel la vino de Lebanon. 8 Ho
Efraim, per kio interesas Min plue
la idoloj? Mi aŭskultos lin kaj gvid-
os lin; Mi estos kiel verda cipreso;
ĉe Mi oni trovos viajn fruktojn.
9 Kiu estas saĝa, tiu komprenu ĉi
tion; kiu estas prudenta, tiu sciu
ĉi tion; ĉar ĝustaj estas la vojoj de la
Eternulo, virtuloj iras sur ili, kaj
malpiuloj falas sur ili.

JOEL

1 VORTO de la Eternulo, kiu
aperis al Joel, filo de Petuel.
2 Aŭskultu ĉi tion, ho maljun-
uloj, kaj atentu, ho ĉiuj loĝantoj de la
lando! Ĉu estis ĉi tio en via tempo,
aŭ en la tempo de viaj patroj?
3 Rakontu pri tio al viaj infanoj, kaj
viaj infanoj al siaj infanoj, kaj iliaj
infanoj al la sekvanta generacio.
4 Kio restis de la raŭpoj, tion manĝis
la akridoj; kio restis de la akridoj,
tion manĝis la skaraboj; kaj kio restis
de la skaraboj, tion manĝis la vermoj.
5 Vekiĝu, ho ebriuloj, kaj ploru, ĝemu
vi, ĉiuj drinkantoj, pri la suko vinbera,
kiu estas prenita for de via buŝo.
6 Ĉar venis sur mian landon nacio
forta kaj nekalkulebla; ĝiaj dentoj
estas dentoj de leono, kaj makzelojn
de leonino ĝi havas. 7 Ĝi dezertigis
mian vinberujon, ĉirkaŭŝiris mian
figarbon, tute senŝeligis ĝin kaj
forĵetis; blankiĝis ĝiaj branĉoj.
8 Ĝemu, kiel junulino, kiu metis sur
sin sakaĵon pro sia fianĉo. 9 For
estas la farunoferoj kaj verŝoferoj el
la domo de la Eternulo; funebras la
pastroj, servistoj de la Eternulo.
10 Dezertigita estas la kampo,funebr-
as la tero; ĉar ekstermita estas la
greno, elsekiĝis la mosto, velkis la
olivoj. 11 Konsternitaj estas la
plugistoj, plorĝemas la vinberkultiv-
istoj, pro la tritiko kaj hordeo, pro la
pereo de la rikolto sur la kampo.
12 Elsekiĝis la vinberbranĉo, velkis
la figarbo; la granatarbo, la palmo,
kaj la pomarbo, ĉiuj arboj de la kampo
elsekiĝis; malaperis gajeco ĉe la
homoj. 13 Zonu vin kaj ploru, ho
pastroj; ĝemegu, ho servistoj de la
altaro; iru kaj kuŝu en sakaĵoj, ho
servistoj de mia Dio; ĉar malaperis
el la domo de via Dio la farunoferoj
kaj verŝoferoj. 14 Sanktigu faston,
proklamu solenan kunvenon, kunvoku
la maljunulojn kaj ĉiujn loĝantojn de
la lando en la domon de la Eternulo,
via Dio, kaj kriu al la Eternulo:
15 Ho ve, kia tago! Ĉar proksima
estas la tago de la Eternulo; kiel
katastrofo ĝi venos de la Plejpotenc-
ulo. 16 Antaŭ niaj okuloj ja mal-
aperis la manĝaĵo, el la domo de
nia Dio la ĝojo kaj gajeco. 17 For-
putris la grajnoj sub siaj terbuloj,
malpleniĝis la grenejoj, detruitaj
estas la garbejoj, ĉar la greno difekt-
iĝis. 18 Ho, kiel ĝemas la brutoj,
kiel suferas la bovaroj! ĉar ili ne
havas paŝtaĵon; ankaŭ la ŝafaroj
turmentiĝas. 19 Al Vi, ho Eternulo,
mi vokas; ĉar fajro ekstermis la
herbejojn de la stepo, kaj flamo brul-
difektis ĉiujn arbojn de la kampo.
20 Eĉ la bestoj de la kampo sopiras
al Vi; ĉar elsekiĝis la torentoj da
akvo, kaj fajro ekstermis la herbejojn
de la stepo.

2 BLOVU per korno en Cion, kaj
kriu alarmon sur Mia sankta
monto; ektremu ĉiuj loĝantoj de
la lando; ĉar venas la tago de la
Eternulo, ĝi estas jam proksima;
2 tago de mallumo kaj senlumeco,
tago de nuboj kaj nebulo; simile al la
matena ĉielruĝo disvastiĝas sur la
montoj popolo grandnombra kaj forta;
tia neniam ekzistis ĝis nun, kaj
ankaŭ post ĝi ne plu ekzistos tia, en
iu ajn generacio. 3 Antaŭ ĝi eksterm-
as fajro, kaj post ĝi bruligas flamo;
antaŭ ĝi la lando estas kiel la Edena
ĝardeno, kaj post ĝi absoluta dezerto;

kaj neniu saviĝos de ĝi. 4 Ili
aspektas kiel ĉevaloj, ili kuras kiel
rajdantoj. 5 Ili saltas sur la montoj,
kiel bruantaj ĉaroj, kiel krakado de
fajro, kiam ĝi ekstermas pajlon,
kiel popolo potenca, pretiĝinta por
batalo. 6 Popoloj tremas antaŭ ĝi,
ĉiuj vizaĝoj paliĝas. 7 Kiel herooj
ili kuras, kiel kuraĝaj batalistoj ili
grimpas sur la muregon ; ĉiu iras sian
vojon, ne foreraras de sia vojo.
8 Unu alian ne puŝas, ĉiu iras en sia
vico ; sur la glavojn ili sin ĵetas, sed
restas sendifektaj. 9 Ili trakuras la
urbon, kuras sur la muregoj, eniras en
la domojn, grimpas tra la fenestroj,
kiel ŝtelisto. 10 Antaŭ ili skuiĝas
la tero, tremas la ĉielo ; la suno kaj
la luno senlumiĝas, kaj la steloj
perdas sian brilon. 11 Kaj la
Eternulo ektondras per Sia voĉo
antaŭ Sia armeo ; ĉar Lia militistaro
estas tre granda, kaj la plenumantoj
de Lia vorto estas potencaj ; ĉar
granda kaj tre timinda estos la tago
de la Eternulo ; kiu povos ĝin elteni ?
12 Sed eĉ nun ankoraŭ la Eternulo
diras : Returnu vin al Mi per via tuta
koro, kun fastado, plorado, kaj
ĝemegado ; 13 disŝiru vian koron,
ne viajn vestojn, kaj returnu vin al la
Eternulo, via Dio ; ĉar Li estas favor-
kora kaj kompatema, longepacienca
kaj indulgema, kaj Li bedaŭras mal-
feliĉon. 14 Kiu scias ? eble Li
denove bedaŭros, eble Li restigos
post Si benon, farunoferojn kaj
verŝoferojn al la Eternulo, via Dio.
15 Blovu per korno en Cion, sankt-
igu faston, proklamu solenan kunven-
on. 16 Kunvenigu la popolon,
sanktigu la komunumon, invitu la
maljunulojn, kolektu la malgrandajn
infanojn kaj suĉinfanojn ; fianĉo eliru
el sia ĉambro, kaj fianĉino el sub sia
baldakeno. 17 Inter la portiko kaj
la altaro ploru la pastroj, servistoj
de la Eternulo, kaj ili diru : Indulgu,
ho Eternulo, Vian popolon, kaj ne
kovru per honto Vian heredaĵon,
la nacioj ne moku ilin ; por kio oni
diru inter la popoloj : Kie estas ilia
Dio ?
18 Tiam la Eternulo fariĝos fervora
por Sia lando kaj indulgos Sian
popolon. 19 Kaj la Eternulo respond-
os kaj diros al Sia popolo : Jen
Mi sendas al vi grenon kaj moston
kaj oleon, kaj vi satiĝu per ili ; kaj
Mi ne plu permesos al la nacioj mal-
honori vin. 20 Kaj la nordulon Mi
malproksimigos de vi, kaj forpelos
lin en landon senakvan kaj dezertan,
lian antaŭan parton al la maro orienta,
kaj lian malantaŭan parton al la
maro okcidenta ; kaj li putros kaj
malbonodoros, ĉar li faris multe da
malbono. 21 Ne timu, ho tero, ĝoju
kaj estu gaja, ĉar la Eternulo faros
ion grandan. 22 Ne timu, ho bestoj
de la kampo, ĉar verdiĝos la paŝtejoj
de la stepoj ; la arboj portos siajn
fruktojn, la figarbo kaj vinberujo
donos sian riĉaĵon. 23 Kaj vi, ho
infanoj de Cion, ĝoju kaj estu gajaj
pri la Eternulo, via Dio ; ĉar Li donos
al vi instruanton pri virteco, kaj Li
sendos al vi pluvon, fruan kaj mal-
fruan, kiel antaŭe. 24 La grenejoj
pleniĝos de greno, kaj la premejoj
superpleniĝos de mosto kaj de oleo.
25 Kaj Mi rekompencos vin pro tiuj
jaroj, kiam ĉion formanĝis la akridoj,
skaraboj, vermoj, kaj raŭpoj, Mia
granda armeo, kiun Mi sendis sur
vin. 26 Kaj vi povos manĝi sate,
kaj vi gloros la nomon de la Eternulo,
via Dio, kiu agis kun vi mirinde ; kaj
Mia popolo neniam plu havos mal-
honoron. 27 Kaj vi ekscios, ke Mi
estas meze de Izrael, ke Mi, la
Eternulo, estas via Dio, kaj alia ne
ekzistas ; kaj Mia popolo neniam plu
havos malhonoron.
28 Post tio Mi elverŝos Mian spiriton
sur ĉiun karnon ; viaj filoj kaj viaj
filinoj profetos, viaj maljunuloj havos
sonĝojn, viaj junuloj havos viziojn.
29 Eĉ sur la sklavojn kaj sur la
sklavinojn Mi en tiu tempo elverŝos
Mian spiriton. 30 Kaj Mi donos
miraklajn signojn en la ĉielo kaj sur
la tero : sangon, fajron, kaj kolonojn
da fumo. 31 La suno fariĝos mal-
luma, kaj la luno fariĝos sanga, antaŭ
ol venos la granda kaj timinda tago
de la Eternulo. 32 Kaj ĉiu, kiu
vokos la nomon de la Eternulo,
saviĝos ; ĉar sur la monto Cion kaj
en Jerusalem estos savo, kiel diris
la Eternulo, ankaŭ por la rest-
intoj, kiujn la Eternulo alvokos.
3 Ĉar jen en tiuj tagoj kaj en
tiu tempo, kiam Mi revenigos
la forkaptitojn de Judujo kaj
de Jerusalem, 2 Mi kolektos ĉiujn
naciojn kaj venigos ilin en la valon
de Jehoŝafat ; kaj tie Mi faros super

ili juĝon pro Mia popolo kaj Mia
heredaĵo Izrael, kiun ili disĵetis inter
la naciojn, dividinte Mian landon;
3 kaj pro tio, ke ili lotis pri Mia
popolo, fordonis knabon pro manĝaĵo
kaj knabinon vendis pro vino, kaj
drinkis. 4 Kaj kion vi volas de
Mi, ho Tiro, Cidon, kaj ĉiuj dis-
triktoj Filiŝtaj? ĉu vi volas repagi al
Mi? kaj se vi volos repagi al Mi, Mi
facile kaj baldaŭ turnos vian repagon
sur vian kapon. 5 Mian arĝenton
kaj Mian oron vi prenis, kaj Miajn
plej bonajn valoraĵojn vi transportis
en viajn templojn, 6 kaj la filojn
de Judujo kaj la filojn de Jerusalem
vi vendis al la filoj de la Grekoj, por
malproksimigi ilin de iliaj limoj;
7 sed jen Mi vekos ilin el tiu loko,
kien vi vendis ilin, kaj vian agon Mi
turnos sur vian kapon; 8 kaj Mi
vendos viajn filojn kaj viajn filinojn
en la manojn de la Judoj, kaj ĉi tiuj
vendos ilin al la Ŝebaanoj, al popolo
malproksima; ĉar la Eternulo tion
diris.
9 Proklamu tion inter la nacioj;
pretiĝu al milito, veku la kuraĝul-
ojn; ĉiuj militistoj leviĝu kaj eliru.
10 Forĝu el viaj plugiloj glavojn, kaj
el viaj rikoltiloj lancojn; la malfort-
ulo diru: Mi estas forta. 11 Rapidu
kaj venu, ĉiuj nacioj de ĉiuj flankoj,
kaj kolektiĝu; tien alkonduku, ho
Eternulo, Viajn fortulojn. 12 La
popoloj leviĝu kaj iru en la valon
de Jehoŝafat; ĉar tie Mi sidiĝos, por
juĝi ĉiujn naciojn de ĉiuj flankoj.
13 Svingu la rikoltilon, ĉar la rikolt-
aĵo estas matura; venu malsupren,
ĉar la premejoj estas plenaj kaj la
tinoj tropleniĝis; ĉar granda estas
ilia malboneco. 14 Amasoj post
amasoj kolektiĝas en la valo de la
juĝo, ĉar alproksimiĝas la tago de la
Eternulo en la valo de la juĝo. 15 La
suno kaj la luno senlumiĝos, kaj la
steloj perdos sian brilon. 16 Kaj la
Eternulo ektondros el Cion kaj aŭd-
igos Sian voĉon el Jerusalem; ektrem-
os la ĉielo kaj la tero; sed la Etern-
ulo estos rifuĝejo por Sia popolo,
kaj fortikaĵo por la idoj de Izrael.
17 Kaj vi ekscios, ke Mi, la Eternulo,
estas via Dio, kiu loĝas en Cion, sur
Mia sankta monto; kaj Jerusalem
estos sanktejo, kaj fremduloj ne plu
iros tra ĝi. 18 En tiu tago la montoj
elgutigos dolĉan sukon, el la montetoj
fluos lakto, kaj ĉiuj torentoj de
Judujo estos plenaj de akvo; kaj
fonto eliros el la domo de la Eternulo
kaj liveros akvon al la valo Ŝitima.
19 Egiptujo fariĝos dezerto, kaj Edom
fariĝos senviva dezerto, pro tio, ke ili
premis la idojn de Jehuda kaj verŝis
senkulpan sangon en sia lando.
20 Sed Judujo estos loĝata eterne,
kaj Jerusalem en ĉiuj generacioj.
21 Kaj Mi venĝos pro ilia sango, kiu
ne estis venĝita de Mi; kaj la Eternulo
loĝados en Cion.

AMOS

---

1 VORTOJ de Amos, paŝtisto el
Tekoa, kiujn li laŭvizie eldiris
pri Izrael en la tempo de Uzija,
reĝo de Judujo, kaj en la tempo de
Jerobeam, filo de Joaŝ, reĝo de Izrael,
du jarojn antaŭ la tertremo.
2 Li diris: La Eternulo ektondros
el Cion kaj aŭdigos Sian voĉon el
Jerusalem; kaj ekfunebros la paŝt-
ejoj de la paŝtistoj, kaj sekiĝos la
supro de Karmel.
3 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de Damasko kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili draŝis
Gileadon per fera draŝilo. 4 Mi
sendos fajron sur la domon de
Ĥazael, kaj ĝi ekstermos la palacojn
de Ben-Hadad. 5 Mi disrompos la
riglilojn de Damasko, Mi ekstermos
la loĝantojn de la valo Aven kaj la
tenanton de sceptro el la domo
Edena, kaj la popolo Siria estos for-
kondukita en Kiron, diras la Eternulo.
6 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de Gaza kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili tute
forkondukis la kaptitojn, por trans-
doni ilin al Edom. 7 Mi sendos

fajron sur la muregon de Gaza, kaj
ĝi ekstermos ĝiajn palacojn. 8 Mi
ekstermos la loĝantojn de Aŝdod kaj
la tenanton de sceptro el Aŝkelon,
Mi direktos Mian manon kontraŭ
Ekronon, kaj pereos la restintoj de la
Filiŝtoj, diras la Sinjoro, la Eternulo.
9 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de Tiro kaj pro kvar Mi ne
indulgos ĝin, pro tio, ke ili transdonis
en plenan malliberecon al Edom kaj
ne memoris la fratan interligon.
10 Mi sendos fajron sur la muregon
de Tiro, kaj ĝi ekstermos ĝiajn
palacojn.
11 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de Edom kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke li persekutis
kun glavo sian fraton, ke li sufokis
en si la kompaton, ke li senĉese
furiozas en sia kolero kaj konserv-
as sian furiozon por ĉiam. 12 Mi
sendos fajron sur Temanon, kaj ĝi
ekstermos la palacojn de Bocra.
13 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de la Amonidoj kaj pro kvar
Mi ne indulgos ilin, pro tio, ke ili
dishakis gravedulinojn en Gilead, por
plivastigi siajn limojn. 14 Mi ek-
bruligos fajron sur la murego de
Raba, kaj ĝi ekstermos ĝiajn palacojn,
kun bruo en la tago de batalo, kun
ventego en la tago de malkvieteco.
15 Kaj ilia reĝo iros en forkaptitecon,
li, kaj kune ankaŭ liaj eminentuloj,
diras la Eternulo.

2 TIELE diras la Eternulo: Pro
tri krimoj de Moab kaj pro kvar
Mi ne indulgos lin, pro tio, ke li
forbruligis la ostojn de la reĝo de
Edom ĝis cindreco. 2 Mi sendos
fajron sur Moabon, kaj ĝi ekstermos
la palacojn de Keriot; kaj Moab
mortos en tumulto, ĉe bruo kaj
sonado de trumpeto. 3 Mi ekstermos
os juĝiston el meze de li, kaj ĉiujn
liajn eminentulojn Mi mortigos kune
kun li, diras la Eternulo.
4 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de Jehuda kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke ili forpuŝis la
instruon de la Eternulo, ne observis
Liajn leĝojn, kaj permesis sin de-
logiĝi per la mensogaĵoj, kiujn sekvis
iliaj patroj. 5 Mi sendos fajron sur
Judujon, kaj ĝi ekstermos la palacojn
de Jerusalem.
6 Tiele diras la Eternulo: Pro tri
krimoj de Izrael kaj pro kvar Mi ne
indulgos lin, pro tio, ke ili vendas
virtulon pro arĝento kaj malriĉulon
pro paro da ŝuoj. 7 Ili premas la
kapon de senhavuloj en la polvon
de la tero, ili baras la vojon de
humiluloj; filo kaj patro iras al unu
knabino, por malhonori Mian sanktan
nomon. 8 Sur garantiaĵoj vestoj
ili kuŝas apud ĉiu altaro, kaj vinon
de punitoj ili trinkas en la domo de
sia dio. 9 Kaj Mi ekstermis antaŭ
ili la Amoridon, kiu estis alta kiel
cedro kaj forta kiel kverko; Mi
ekstermis liajn fruktojn supre kaj
liajn radikojn malsupre. 10 Mi el-
kondukis vin el la lando Egipta kaj
kondukis vin en la dezerto dum
kvardek jaroj, por ke vi ekposedu la
landon de la Amorido. 11 El viaj
filoj Mi faris profetojn kaj el viaj
junuloj konsekritojn; ĉu ne estas tiel,
ho filoj de Izrael? diras la Eternulo.
12 Sed vi trinkigis al la konsekritoj
vinon, kaj al la profetoj vi ordonis:
Ne profetu. 13 Jen Mi krakigos
sub vi, kiel krakas veturilo, plenigita
de garboj. 14 Eĉ lertulo ne povos
forkuri, fortulo ne povos ion fari per
sia forto, kaj heroo ne povos savi
sian vivon; 15 la arkpafistoj ne
povos kontraŭstari, rapidpiedulo ne
saviĝos, kaj rajdanto ne savos sian
vivon; 16 kaj la plej kuraĝa el la
herooj forkuros nuda en tiu tago,
diras la Eternulo.

3 AŬSKULTU ĉi tiun vorton,
kiun la Eternulo eldiris pri vi,
ho Izraelidoj, pri la tuta gento,
kiun Mi elkondukis el la lando
Egipta: 2 nur vin Mi distingis el
ĉiuj gentoj de la tero, tial Mi punos
vin pro ĉiuj viaj malbonagoj. 3 Ĉu
iras du kune, se ili ne interkonsent-
is? 4 Ĉu leono krias en la arbaro,
se ĝi ne havas disŝirotaĵon? ĉu
leonido aŭdigas sian voĉon el sia
kaverno, se ĝi nenion kaptis? 5 Ĉu
birdo falas en kaptilon sur la tero,
se ne ekzistas birdokaptisto? ĉu
kaptilo leviĝas de la tero, se nenio
kaptiĝis per ĝi? 6 Ĉu oni blovas
per korno en urbo, kaj la popolo ne
ektimas? ĉu okazas malfeliĉo en
urbo, se tion ne faris la Eternulo?
7 La Sinjoro, la Eternulo, faras
nenion, ne malkaŝinte Sian sekreton
al Siaj servantoj, la profetoj. 8 Kiam
leono ekkriis, kiu ne ektimos?

kiam la Sinjoro, la Eternulo, parolis,
kiu tiam ne profetos?
9 Aŭdigu en la palacoj de Aŝdod
kaj en la palacoj de la lando Egipta,
kaj diru: Kolektiĝu sur la montoj
de Samario, kaj rigardu, kia granda
tumulto estas en ĝi kaj kia granda
rabado estas farata meze de ĝi.
10 Ili ne povoscias agi juste, diras
la Eternulo; trezoroj, akiritaj per
rabado kaj perfortado, estas en iliaj
palacoj. 11 Tial tiele diras la Sin-
joro, la Eternulo: Malamiko aperos
kaj ĉirkaŭos la landon, kaj li deŝiros
de vi vian forton, kaj viaj palacoj
estos prirabitaj. 12 Tiele diras la
Eternulo: Kiel paŝtisto savas el la
buŝo de leono du krurojn aŭ parton
de orelo, tiel saviĝos la Izraelidoj,
kiuj sidos en Samario sur la rando
de lito kaj en Damasko sur kuŝejo.
13 Aŭskultu, kaj atestu kontraŭ la
domo de Jakob, diras la Sinjoro, la
Eternulo, Dio Cebaot. 14 Ĉar en
la tago, kiam Mi punos Izraelon pro
liaj krimoj, Mi punos ankaŭ la altarojn
en Bet-El, kaj dehakitaj estos la
kornoj de la altaro kaj falos sur la
teron. 15 Kaj Mi frapos la vintran
domon kune kun la somera domo; kaj
malaperos la domoj eburaj, kaj multe
da domoj malaperos, diras la Eternulo.

4 AŬSKULTU ĉi tiun vorton, vi
grasaj bovinoj, kiuj estas sur la
monto de Samario, kiuj turmentas
senhavulojn, premas malriĉulojn, kaj
kiuj diras al siaj mastroj: Venu, ni
drinku. 2 La Sinjoro, la Eternulo,
ĵuris per Sia sankteco, ke jen venos
sur vin tagoj, kiam oni forportos vin
per hokoj kaj viajn idojn per fiŝhokoj.
3 Kaj tra breĉoj vi eliros, ĉiu aparte,
kaj estos ĵetitaj sur Harmonon, diras
la Eternulo.
4 Iru en Bet-Elon, por peki, en
Gilgalon, por multe krimi; alportu
viajn oferojn ĉiumatene kaj vian
dekonaĵon en ĉiu tria tago. 5 In-
censu laŭdoferon el fermentaĵo, kriu
pri memvolaj oferoj, aŭdigu pri ili;
ĉar tion vi amas, ho Izraelidoj, diras
la Sinjoro, la Eternulo. 6 Tial Mi
donis al vi purecon de la dentoj en
ĉiuj viaj urboj kaj mankon de pano
en ĉiuj viaj lokoj; vi tamen ne revenis
al Mi, diras la Eternulo. 7 Mi
ankaŭ rifuzis al vi la pluvon, kiam
estis ankoraŭ tri monatoj antaŭ la
rikolto; Mi donis pluvon super unu
urbo, kaj super alia Mi ne donis
pluvon; unu kampo estis pripluvata,
kaj alia, ne pripluvita, elsekiĝis.
8 Kaj du, tri urboj iris al unu urbo,
por trinki akvon, kaj ne povis trinki
sufiĉe; vi tamen ne revenis al Mi,
diras la Eternulo. 9 Mi frapis vin
per brulsekiĝo kaj velkiĝo de la
greno; viajn multajn ĝardenojn,
vinberĝardenojn, figarbojn, kaj oliv-
arbojn formanĝis raŭpoj; vi tamen ne
revenis al Mi, diras la Eternulo.
10 Mi sendis sur vin peston sur la
vojo al Egiptujo, Mi mortigis per
glavo viajn junulojn kaj forkondukis
viajn ĉevalojn, kaj Mi levis la malbon-
odoron de via tendaro en viajn nazo-
truojn; vi tamen ne revenis al Mi,
diras la Eternulo. 11 Mi faris inter
vi renverson, kiel Dio renversis
Sodomon kaj Gomoran, kaj vi fariĝis
kiel brulanta ŝtipo, savita el brulo;
vi tamen ne revenis al Mi, diras la
Eternulo. 12 Tial tiele Mi agos
kun vi plue, ho Izrael; kaj ĉar Mi
tiele agos kun vi, tial pretigu vin
renkonte al via Dio, ho Izrael.
13 Ĉar Li estas Tiu, kiu faras
montojn, kreas venton, diras al la
homo, kion ĉi tiu intencas; Li faras
la ĉielruĝon kaj la nebulon; Li iras
sur la altaĵoj de la tero; Lia nomo
estas Eternulo, Dio Cebaot.

5 AŬSKULTU ĉi tiun vorton, per
kiu mi plorkantas pri vi, ho
domo de Izrael. 2 Falis kaj
ne releviĝos la virgulino de Izrael;
ŝi estas ĵetita sur la teron, kaj neniu
ŝin restarigos. 3 Ĉar tiele diras la
Sinjoro, la Eternulo: La urbo, kiu
elirigas milon, restos nur kun cento,
kaj tiu, kiu elirigas centon, restos
nur kun deko en la domo de Izrael.
4 Ĉar tiele diras la Eternulo al la
domo de Izrael: Turnu vin al Mi, kaj
tiam vi vivos. 5 Ne turnu vin al
Bet-El, ne iru en Gilgalon, ne migru
al Beer-Ŝeba; ĉar Gilgal estos el-
patrujigita kaj Bet-El fariĝos sen-
valora. 6 Turnu vin al la Eternulo,
kaj vivu, por ke la domo de Jozef ne
ekflamu kiel fajro, kiu ekstermos,
kaj neniu estingos en Bet-El. 7 La
juĝon vi faras vermuto, kaj la veron
vi ĵetas sur la teron. 8 Li kreis la
Plejadojn kaj Orionon; Li faras el la
mallumo matenon, kaj el la tago Li
faras malluman nokton; Li vokas la
akvon de la maro kai verŝas ĝin sur

la teron; Lia nomo estas Eternulo.
9 Li sendas malfeliĉon sur fortulon,
kaj malfeliĉo trafas urbon fortikig-
itan. 10 Sed ili malamas tiun, kiu
admonas ilin en la pordego, kaj ili
abomenas tiun, kiu parolas honest-
aĵon. 11 Tial pro tio, ke vi premas
senhavulon kaj forprenas de li la
panon per grandaj impostoj, vi
konstruos domojn el hakitaj ŝtonoj,
sed vi ne loĝos en ili; vi plantos
ĉarmajn vinberĝardenojn, sed vi ne
trinkos ilian vinon. 12 Ĉar Mi scias,
kiel multaj estas viaj krimoj kaj kiel
gravaj estas viaj pekoj: vi premas
virtulon, vi prenas subaĉeton, vi
forpuŝas malriĉulojn en la pordego.
13 Tial la saĝulo silentas en ĉi tiu
tempo, ĉar ĝi estas tempo malbona.
14 Serĉu bonon, ne malbonon, por
ke vi vivu; tiam la Eternulo, Dio
Cebaot, estos kun vi, kiel vi diras.
15 Malamu la malbonon, amu la
bonon, kaj starigu en la pordego
justecon; eble la Eternulo, Dio
Cebaot, indulgos la restintojn de
Jozef. 16 Tial tiele diras la
Eternulo, Dio Cebaot, la Sinjoro:
Sur ĉiuj placoj estos plorado, sur ĉiuj
stratoj oni dirados: Ho ve, ho ve!
kaj oni vokos la plugiston, por plori,
kaj la sciantojn de funebraj kantoj,
por plorkanti. 17 Kaj en ĉiuj vinber-
ĝardenoj estos plorado, kiam Mi
trairos meze de vi, diras la Eternulo.
18 Ve al tiuj, kiuj deziras vidi la
tagon de la Eternulo! por kio vi
ĝin deziras? la tago de la Eternulo
estas malluma, ne luma. 19 Tiel
same, kiel se iu forkuras de leono
kaj lin kaptas urso, aŭ li venis hejmen
kaj apogis sian manon al muro kaj
lin pikas serpento. 20 Malluma
estos ja la tago de la Eternulo, ne
luma; malluma kaj sen ia brilo.
21 Mi malamas, Mi abomenas viajn
festojn, kaj Mi ne flaras la oferojn de
viaj solenaj tagoj. 22 Kiam vi al-
portas al Mi bruloferojn kaj viajn
farunoferojn, Mi ne akceptas ilin,
kaj viajn grasajn dankoferojn Mi ne
rigardas. 23 Forigu de Mi la bruon
de viaj kantoj, la sonadon de viaj
psalteroj Mi ne volas aŭskulti. 24 Sed
justeco fluu kiel akvo, kaj vero kiel
potenca torento. 25 Ĉu buĉoferojn
kaj farunoferojn vi alportadis al Mi
en la dezerto dum kvardek jaroj, ho
domo de Izrael? 26 Vi portis la
tabernaklon de via Moleĥ, la kolonon
de via idolo, la stelon de via dio, kiun
vi faris al vi. 27 Tial Mi elpatrujigos
vin trans Damaskon, diras la Etern-
ulo, kies nomo estas Dio Cebaot.

6 VE al la senzorguloj en Cion,
kaj al tiuj, kiuj fidas la monton
de Samario, al la eminentuloj
de la unuauloj inter la nacioj, al kiuj
sin turnas la domo de Izrael! 2 Iru
al Kalne, kaj rigardu; de tie iru en la
grandan Ĥamat, poste iru al Gat de
la Filiŝtoj: ĉu ili estas pli bonaj ol
tiuj regnoj, ĉu iliaj limoj estas pli
vastaj ol viaj limoj? 3 Tiuj, kiuj
pensas, ke la tago de malfeliĉo estas
malproksima, kaj tenas sin proksime
de la seĝo de maljusteco; 4 kiuj
kuŝas sur eburaj litoj kaj dorlotas
sin sur sia kuŝejo, manĝas la plej
bonajn ŝafojn el la ŝafaro kaj bovidojn
el la nutrejo; 5 kiuj tintas sur
psalteroj, pensante, ke ili estas muzik-
istoj egalaj al David; 6 kiuj trinkas
vinon el grandaj kalikoj, ŝmiras sin
per la plej bonaj oleaĵoj, kaj ne
zorgas pri la mizero de Jozef: 7 ili
tial nun estos la unuaj, kiuj iros en
forkaptitecon, kaj la ĝojkriado de la
dorlotiĝantoj finiĝos. 8 La Sinjoro,
la Eternulo, ĵuris per Si mem, diras
la Eternulo, Dio Cebaot: Mi abomen-
as la fierecon de Jakob, kaj liajn
palacojn Mi malamas; Mi transdonos
la urbon kun ĉio, kion ĝi enhavas.
9 Kaj se dek homoj restos en unu
domo, ili ankaŭ mortos. 10 Kaj
prenos ilin ilia amiko aŭ kadavro-
bruliganto, por elporti la ostojn el
la domo, kaj li diros al tiu, kiu estas
ĉe la domo: Ĉu estas ankoraŭ iu ĉe
vi? Kaj ĉi tiu respondos: Neniu
plu. Kaj tiu diros: Silentu, oni ne
devas elparoli la nomon de la Etern-
ulo. 11 Ĉar jen la Eternulo donas
ordonon frapi la grandajn domojn
per fendoj kaj la malgrandajn domojn
per breĉoj. 12 Ĉu kuras ĉevaloj sur
roko? ĉu oni povas plugi ĝin per
bovoj? Vi tamen faris la juĝon
veneno, kaj la frukton de la vero vi
faris vermuto. 13 Vi ĝojas pro sen-
valoraĵoj; vi diras: Ĉu ne per nia
forto ni akiris al ni potencon?
14 Jen, diras la Eternulo, Dio Cebaot,
Mi levos kontraŭ vin, ho domo de
Izrael, nacion, kiu premos vin de
Ĥamat ĝis la torento de la stepo.

7 TIAN vizion donis al mi la
Sinjoro, la Eternulo: jen Li
kreis akridojn en la komenco de
kreskado de la postfalĉaĵo; la post-
falĉaĵo aperis post la falĉado por la
reĝo. 2 Kiam ili finis la manĝadon
de la herbo sur la tero, mi diris: Ho
Sinjoro, ho Eternulo, volu pardoni!
Kiu restarigos Jakobon? li estas ja
malgranda. 3 Tiam la Eternulo
bedaŭris tion: Tio ne estos, diris la
Eternulo.
4 Tian vizion donis al mi la Sin-
joro, la Eternulo: jen la Sinjoro, la
Eternulo, proklamis juĝon per fajro,
ke ĝi ekstermu la grandan abismon
kaj ekstermu la kampojn. 5 Kaj
mi diris: Ho Sinjoro, ho Eternulo,
volu haltigi! Kiu restarigos
Jakobon? li estas ja malgranda.
6 La Eternulo bedaŭris ankaŭ tion:
Tio ne estos, diris la Sinjoro, la
Eternulo.
7 Li donis al mi tian vizion: jen la
Sinjoro staris sur murego vertikala,
kaj vertikalon Li tenis en Sia mano.
8 Kaj la Eternulo diris al mi: Kion
vi vidas, Amos? Mi respondis:
Vertikalon. Kaj la Sinjoro diris:
Jen Mi metos vertikalon meze de
Mia popolo Izrael; Mi ne plu indulgos
ĝin; 9 kaj dezertiĝos la altaĵoj
de Isaak, kaj la sanktejoj de Izrael
estos ruinigitaj; kaj Mi levos Min
kun glavo kontraŭ la domon de
Jerobeam.
10 Amacja, pastro el Bet-El, sendis
al Jerobeam, reĝo de Izrael, por
diri: Amos faras kontraŭ vi ribelon
meze de la domo de Izrael; la lando
ne povas toleri ĉiujn liajn vortojn;
11 ĉar tiele diras Amos: Jerobeam
mortos de glavo, kaj Izrael estos
forkondukita el sia lando. 12 Kaj
Amacja diris al Amos: Ho viziisto,
iru kaj forkuru en la landon de
Jehuda, tie nutru vin, kaj tie profetu;
13 sed en Bet-El ne plu profetu, ĉar
ĝi estas sanktejo de la reĝo kaj domo
de la regno. 14 Amos respondis
kaj diris al Amacja: Mi ne estas
profeto, nek filo de profeto, mi estas
nur paŝtisto, kaj mi kultivas sikomor-
ojn; 15 sed la Eternulo prenis min
de la ŝafaro, kaj la Eternulo diris
al mi: Iru kaj profetu al Mia popolo
Izrael. 16 Kaj nun aŭskultu la
vorton de la Eternulo: Vi diras: Ne
profetu pri Izrael, kaj ne prediku
pri la domo de Isaak; 17 tial tiele
diras la Eternulo: Via edzino mal-
ĉastos en la urbo, viaj filoj kaj viaj
filinoj falos de glavo, via tero estos
dividita per la ŝnuro, kaj vi mortos
sur tero malpura; kaj Izrael estos
forkondukita el sia lando.

8 TIAN vizion donis al mi la
Sinjoro, la Eternulo: mi vidis
korbon kun maturaj fruktoj.
2 Kaj Li diris: Kion vi vidas, Amos?
Mi respondis: Korbon kun maturaj
fruktoj. Tiam la Eternulo diris al
mi: Venis la fino por Mia popolo
Izrael; Mi ne plu indulgos ĝin.
3 La kantoj de la palaco fariĝos
lamentoj en tiu tago, diras la Sinjoro,
la Eternulo; estos multe da kadavroj;
sur ĉiu loko oni ĵetos ilin silente.
4 Aŭskultu ĉi tion, vi, kiuj penas
engluti la malriĉulojn kaj pereigi
la humilulojn de la tero, 5 kaj kiuj
diras: Kiam pasos la monatkomenco,
ke ni povu vendadi grenon? kaj la
sabato, ke ni povu malfermi la gren-
ejon? Ni malgrandigos la mezuron,
ni pligrandigos la prezon, kaj ni
trompos per falsa pesilo; 6 ni
aĉetos senhavulojn per mono kaj
malriĉulon per paro da ŝuoj, kaj gren-
ventumaĵon ni vendos kun la greno.
7 La Eternulo ĵuris per la gloro de
Jakob: Neniam Mi forgesos ĉiujn
iliajn farojn. 8 Ĉu pro tio ne ek-
tremos la tero, ne ekploros ĉiuj ĝiaj
loĝantoj? Ĝi tuta ekskuiĝos kiel
lago, ĝi leviĝos kaj malleviĝos kiel
la Rivero de Egiptujo. 9 En tiu
tago, diras la Sinjoro, la Eternulo,
Mi subirigos la sunon en tagmezo, kaj
Mi mallumigos la teron meze de luma
tago. 10 Mi aliformigos viajn festojn
en funebron kaj ĉiujn viajn kantojn
en lamentojn; Mi metos sakaĵon sur
ĉiujn lumbojn kaj kalvon sur ĉiun
kapon; Mi aperigos ĉe ili funebron,
kiel pri sola filo, kaj ilia fino estos
tago de maldolĉeco. 11 Jen venos
tagoj, diras la Sinjoro, la Eternulo,
kaj Mi sendos malsaton en la landon,
ne malsaton pri pano kaj ne soifon
pri akvo, sed soifon por aŭskultado
de la vortoj de la Eternulo. 12 Kaj
ili vagados de maro ĝis maro, kaj
de nordo ĝis oriento ili migrados,
por serĉi la vorton de la Eternulo,
sed ili ne trovos. 13 En tiu tago
senfortiĝos de soifo la belaj junulinoj
kaj la junuloj, 14 kiuj nun ĵuras

per la peko de Samario, kaj diras:
Kiel vivas via dio, ho Dan! kiel
floras la vojo al Beer-Ŝeba! ili
falos, kaj ne plu releviĝos.
9 MI vidis la Eternulon, kiu staris
super la altaro; kaj Li diris:
Frapu la kapitelon, ke la fostoj
ekskuiĝu kaj la pecoj falu sur la
kapojn de ĉiuj; kaj ilian naskitaron
Mi mortigos per glavo, neniu el ili
forkuros, neniu el ili saviĝos. 2 Eĉ
se ili enfosus sin en Ŝeolon, eĉ de tie
Mia mano ilin prenos; eĉ se ili supren-
irus en la ĉielon, Mi de tie depuŝos
ilin. 3 Se ili kaŝus sin sur la supro
de Karmel, Mi tie elserĉos kaj prenos
ilin; se ili kaŝiĝus for de Miaj okuloj
sur la fundo de la maro, eĉ tie Mi
ordonos al la serpento, ke ĝi piku ilin.
4 Se ili iros en forkaptitecon antaŭ
siaj malamikoj, ankaŭ tie Mi ordonos
al la glavo mortigi ilin. Mi direktos
sur ilin Miajn okulojn por malfeliĉo,
ne por bono. 5 La Sinjoro, la
Eternulo Cebaot, ektuŝas landon, kaj
ĝi tiam fandiĝas, kaj ĉiuj ĝiaj loĝantoj
ploras; ĝi tuta ekskuiĝas kiel lago,
malleviĝas kiel la Rivero de Egiptujo.
6 Li konstruis Sian loĝejon en la ĉielo,
kaj Sian firmamenton Li fundamentis
sur la tero; Li vokas la akvon de la
maro kaj verŝas ĝin sur la teron; Lia
nomo estas Eternulo. 7 Ĉu vi ne
estas por Mi kiel la Etiopoj, ho
Izraelidoj? diras la Eternulo; ĉu Mi
ne elkondukis Izraelon el la lando
Egipta, la Filiŝtojn el Kaftor, kaj la
Sirianojn el Kir? 8 Jen la okuloj
de la Sinjoro, la Eternulo, estas
direktitaj sur la pekan regnon, kaj Mi
ekstermos ĝin de sur la tero; tamen
ne tute Mi ekstermos la domon de
Jakob, diras la Eternulo. 9 Jen Mi
ordonos, kaj disĵetigos la domon de
Izrael inter ĉiujn naciojn, kiel oni
disĵetas per kribrilo, kaj eĉ unu
grajno ne falos sur la teron. 10 De
glavo mortos ĉiuj pekuloj de Mia
popolo, kiuj diras: Malfeliĉo ne al-
proksimiĝos al ni kaj ne trafos nin.
11 En tiu tempo Mi restarigos la
falintan tabernaklon de David, Mi
reŝtopos ĝiajn breĉojn, Mi restarigos
la detruitaĵon, kaj Mi rekonstruos ĝin,
kiel en la tempo antikva, 12 por
ke ili ekposedu la restaĵon de Edom
kaj ankaŭ ĉiujn naciojn, inter kiuj
estos proklamata Mia nomo, diras la
Eternulo, kiu tion faras. 13 Jen
venos tagoj, diras la Eternulo, kiam
la pluganto renkontiĝos kun la rikolt-
anto, la vinberpremanto kun la sem-
anto; kaj la montoj elgutigos dolĉan
sukon, kaj ĉiuj montetoj fariĝos
fruktoportaj. 14 Kaj Mi revenigos
la forkaptitojn de Mia popolo Izrael,
ili rekonstruos la ruinigitajn urbojn,
enloĝiĝos, plantos vinberĝardenojn
kaj trinkos ilian vinon, aranĝos
ĝardenojn kaj manĝos iliajn fruktojn.
15 Kaj Mi replantos ilin sur ilia tero,
kaj ili ne plu estos elŝirataj el sia
tero, kiun Mi donis al ili, diras la
Eternulo, via Dio.

OBADJA

VIZIO de Obadja.
Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo,
pri Edom: Diron ni aŭdis de la
Eternulo, kaj kuriero estas sendita
al la nacioj: Leviĝu, ni iru milite
kontraŭ lin. 2 Vidu, Mi faris vin
malgranda inter la nacioj; vi estas
tre malestimata. 3 La fiereco de
via koro delogis vin; loĝante en la
fendegoj de rokoj, sur via alta sidejo,
vi diras en via koro: Kiu depuŝos
min sur la teron? 4 Sed se vi eĉ
leviĝus tiel alte, kiel aglo, aŭ se vi
aranĝus vian neston inter la steloj,
eĉ de tie Mi ĵetos vin malsupren,
diras la Eternulo. 5 Ĉu ŝtelistoj
venis al vi, aŭ noktaj rabistoj? kia-
maniere vi estas tiel ruinigita? ili
ŝtelus nur tiom, kiom sufiĉus por ili.
Se vinberkolektantoj venus al vi,
ili restigus ja forgesitajn berojn.
6 Kiel forte Esav estas priserĉita kaj
liaj kaŝejoj estas traesploritaj! 7 Al
la limo vin puŝis ĉiuj viaj interliganoj,
trompis kaj perfortis vin viaj amikoj;
la manĝantoj de via pano metis sub

vin kaptilon, kiun vi eĉ ne rimarkis.
8 En tiu tempo, diras la Eternulo,
Mi pereigos ja la saĝulojn ĉe Edom
kaj la prudenton sur la monto de
Esav. 9 Ektimos viaj kuraĝuloj, ho
Teman, por ke ĉiuj sur la monto de
Esav estu ekstermitaj per mortigo.
10 Pro tio, ke vi premis vian fraton
Jakob, kovros vin honto, kaj vi
estos ekstermita por ĉiam. 11 En la
tempo, kiam vi staris apude, kiam
fremduloj kondukis lian militistaron
en kaptitecon kaj aligentuloj eniris en
liajn pordegojn kaj lotis pri Jerusalem,
vi ankaŭ estis kiel unu el ili. 12 Vi
devus ne rigardi la malfeliĉan tagon
de via frato, la tagon de lia forpuŝit-
eco, kaj vi devus ne ĝoji pri la idoj de
Jehuda en la tago de ilia pereo, nek
fanfaroni en la tago de ilia mizero.
13 Vi devus ne eniri en la pordegon
de Mia popolo en la tago de ilia mal-
feliĉo, vi devus ne rigardi ilian
suferadon en la tago de ilia malfeliĉo,
nek tuŝi ilian havaĵon en la tago de
ilia malfeliĉo. 14 Vi devus ne stari
ĉe la vojdisiĝo, por ekstermi iliajn
forsaviĝintojn, nek transdoni iliajn
restintojn en la tago de malfeliĉo.
15 Ĉar proksima estas la tago de la
Eternulo kontraŭ ĉiuj nacioj. Kiel
vi agis, tiel oni agos kun vi; kion vi
meritas, tio venos sur vian kapon.
16 Ĉar kiel vi trinkis sur Mia sankta
monto, tiel trinkos ĉiam ĉiuj nacioj;
ili trinkos, trinkos ĝisfunde, ĝis ili
fariĝos kiel tute ne ekzistintaj.
17 Sed sur la monto Cion estos
saviĝo, kaj ĝi estos sankta; kaj la
domo de Jakob ekposedos tiujn, kiuj
ilin posedis. 18 La domo de Jakob
estos fajro, la domo de Jozef estos
flamo; sed la domo de Esav estos
pajlo, oni ekbruligos ĝin kaj ekstermos ĝin, kaj neniu restos el la domo
de Esav; ĉar la Eternulo tion diris.
19 Kaj la sudanoj ekposedos la
monton de Esav, kaj la loĝantoj de la
malaltaĵo la Filiŝtojn; ili ekposedos
la kampojn de Efraim kaj la kampojn
de Samario; kaj Benjamen posedos
Gileadon. 20 Kaj tiu multo da for-
kondukitaj Izraelidoj en la lando
Kanaana ĝis Carfat kaj la for-
kondukitaj el Jerusalem en Sef-
arad ekposedos la urbojn sudajn.
21 Kaj venos savantoj sur la monton
Cion, por juĝi la monton de Esav.
Kaj la regado apartenos al la Eternulo.

JONA

1 APERIS vorto de la Eternulo
al Jona, filo de Amitaj, dirante:
2 Leviĝu, iru en la grandan
urbon Nineve, kaj prediku kontraŭ
ĝi; ĉar iliaj malbonagoj leviĝis antaŭ
Min. 3 Sed Jona leviĝis, por forkuri
de antaŭ la Eternulo en Tarŝiŝon;
li iris en Jafon, trovis ŝipon, forirontan
al Tarŝiŝ, pagis pro la vojaĝo, kaj
eniris en ĝin, por veturi kun ili al
Tarŝiŝ, for de la Eternulo. 4 Sed
la Eternulo sendis grandan venton
sur la maron, kaj sur la maro fariĝis
granda ventego, kaj oni pensis, ke
la ŝipo pereos. 5 La ŝipanoj ek-
timis kaj komencis voki ĉiu al sia
dio; kaj la objektojn, kiuj troviĝis
en la ŝipo, oni ĵetis en la maron, por
malpligrandigi la pezon. Sed Jona
iris malsupren, en la internon de la
ŝipo, kuŝiĝis, kaj endormiĝis. 6 Kaj
aliris al li la ŝipestro, kaj diris al li:
Kial vi dormas? leviĝu, kaj voku
al via Dio; eble Dio rememoros pri
ni, kaj ni ne pereos. 7 Kaj oni
diris unu al alia: Ni lotu, por ke ni
eksciu, pro kiu trafis nin ĉi tiu mal-
feliĉo. Ili lotis, kaj la loto trafis
Jonan. 8 Tiam ili diris al li: Vi,
pro kiu nin trafis ĉi tiu malfeliĉo,
diru al ni, per kio vi vin okupas?
de kie vi venis? kie estas via lando?
kaj el kiu popolo vi estas? 9 Kaj
li respondis al ili: Mi estas Hebreo:
mi respektas la Eternulon, Dion
de la ĉielo, kiu kreis la maron kaj
la sekteron. 10 Tiam tiuj homoj
ektimis per granda timo, kaj diris
al li: Kion vi faris? Ĉar tiuj homoj
eksciis, ke li forkuris de antaŭ la

Eternulo, kiel li mem diris al ili.
11 Kaj ili diris al li : Kion ni faru kun
vi, por ke la maro kvietiĝu por ni ?
ĉar la maro fariĝis ĉiam pli kaj pli
malkvieta. 12 Li respondis al ili :
Prenu min, kaj ĵetu min en la maron ;
tiam la maro kvietiĝos por vi ; ĉar
mi scias, ke pro mi trafis vin ĉi tiu
granda ventego. 13 La homoj forte
ekremis, por reveni sur la sekteron ;
sed ili nenion povis fari, ĉar la maro
fariĝadis ĉiam pli kaj pli malkvieta
kontraŭ ili. 14 Tiam ili ekvokis al
la Eternulo, kaj diris : Ni petas Vin,
ho Eternulo, ne do lasu nin perei
pro la animo de ĉi tiu homo, kaj ne
metu sur nin la sangon de senkulp-
ulo ; ĉar Vi, ho Eternulo, povas
fari ĉion, kion Vi volas. 15 Kaj
ili prenis Jonan kaj ĵetis lin en
la maron ; tiam la maro ĉesis
koleri. 16 Tiam tiuj homoj eksent-
is grandan timon antaŭ la Etern-
ulo ; kaj ili buĉis oferon al la
Eternulo kaj faris sanktajn promes-
ojn. 17 Kaj la Eternulo pretigis
grandan fiŝon, ke ĝi englutu Jonan ;
kaj Jona restis en la interno de la
fiŝo dum tri tagoj kaj tri noktoj.

2 Kaj Jona ekpreĝis al la Eternulo,
sia Dio, el la interno de la fiŝo.
2 Kaj li diris :

Kiam mi suferis, mi vokis al la Eternulo,
Kaj Li respondis al mi ;
El la ventro de Ŝeol mi kriis,
Kaj Vi aŭskultis mian voĉon.
3 Vi ĵetis min en la profundegon, en la internon de la maro,
Kaj fluego min ĉirkaŭis ;
Ĉiuj Viaj ondegoj kaj ondoj iris super min.
4 Kaj mi pensis : Mi estas forpuŝita de antaŭ Viaj okuloj ;
Tamen mi rigardos ankoraŭ Vian sanktan templon.
5 Ĉirkaŭis min akvo ĝis la animo ;
Abismo min ĉirkaŭis ;
Junko kovris mian kapon.
6 Mi falis malsupren ĝis la fundamento de la montoj ;
La tero baris min por ĉiam per siaj rigliloj ;
Sed Vi, ho Eternulo, mia Dio, elirigis mian vivon el la pereo.
7 Kiam mia animo senfortiĝis en mi, mi rememoris la Eternulon ;
Kaj mia preĝo alvenis al Vi en Vian sanktan templon.
8 Tiuj, kiuj servas al vantaĵoj,
Senigas sin je favorkoreco.
9 Sed mi kun danka voĉo alportos al Vi oferon ;
Kion mi promesis, tion mi plenumos ;
Savo estas ĉe la Eternulo.

10 Kaj la Eternulo ordonis al la
fiŝo, kaj ĝi elvomis Jonan sur la
sekteron.

3 KAJ duafoje aperis al Jona
vorto de la Eternulo, dirante :
2 Leviĝu, iru en la grandan
urbon Nineve, kaj prediku al ĝi la
predikon, kiun Mi diros al vi. 3 Tiam
Jona leviĝis kaj iris en Nineven, kon-
forme al la vorto de la Eternulo.
Nineve estis granda urbo ĉe Dio ;
ĝi havis la grandecon de tri tagoj da
irado. 4 Kiam Jona komencis la
trairadon de la urbo kaj trairis unu
tagon, li vokis, kaj diris : Post kvardek
tagoj Nineve pereos. 5 La loĝantoj
de Nineve ekkredis je Dio, proklamis
faston, kaj metis sur sin sakaĵon, de la
grandaj ĝis la malgrandaj inter ili.
6 Kiam tion aŭdis la reĝo de Nineve,
li leviĝis de sia trono, demetis de si
sian reĝan veston, kovris sin per
sakaĵo, kaj sidiĝis sur cindro. 7 Kaj
li ordonis proklami en Nineve en la
nomo de la reĝo kaj de liaj altranguloj
jenon : La homoj kaj la brutoj, la
bovoj kaj la ŝafoj, gustumu nenion,
ili ne paŝtiĝu kaj ne trinku akvon ;
8 kaj la homoj kaj la brutoj kovru
sin per sakaĵo, kaj voku forte al Dio,
kaj ĉiu deturnu sin de sia malbona
vojo kaj de la perfortaĵoj de siaj
manoj : 9 eble Dio bedaŭros, kaj
forlasos Sian flaman koleron, kaj
ni ne pereos. 10 Kiam Dio vidis
iliajn farojn, ke ili deturnis sin
de sia malbona vojo, Dio bedaŭr-
is la malbonon, kiun Li minacis
fari al ili, kaj Li tion ne faris.

4 Tio tre forte ĉagrenis Jonan, kaj
li ekkoleris. 2 Kaj li ekpreĝis
al la Eternulo, kaj diris : Ho
Eternulo, tion mi ja diris, kiam mi
estis ankoraŭ en mia lando ; kaj tial
mi preferis forkuri en Tarŝiŝon,
ĉar mi sciis, ke Vi estas Dio indulg-
ema kaj kompatema, longepacienca
kaj tre favorkora, kaj bedaŭras mal-
bonon. 3 Nun, ho Eternulo, volu
forpreni de mi mian animon ; ĉar pli
bone por mi estas morti, ol vivi.
4 La Eternulo diris : Ĉu vi havas

grandan ĉagrenon ? 5 Jona eliris
el la urbo, sidiĝis oriente de la urbo,
faris al si tie laŭbon, kaj sidiĝis sub
ĝi en la ombro, ĝis li vidos, kio estos
kun la urbo. 6 Dume Dio, la
Eternulo, pretigis hederon, kaj ĝi
elkreskis super lian kapon, por ke li
havu ombron super sia kapo kaj liber-
iĝu el sia suferado. Kaj Jona forte
ekĝojis pro la hedero. 7 Sed kiam
leviĝis la matenruĝo de la sekvanta
tago, Dio aperigis vermon, kiu difekt-
is la hederon, kaj ĝi forvelkis. 8 Kaj
kiam ekbrilis la suno, Dio aperigis
bruligan orientan venton, kaj la suno
turmentis la kapon de Jona tiel, ke li
senfortiĝis kaj petis por si morton ;
li diris : Pli bone por mi estas morti,
ol vivi. 9 Tiam Dio diris al Jona :
Ĉu vi havas grandan ĉagrenon pro la
hedero ? Li respondis : Mi havas
grandan ĉagrenon, eĉ ĝis deziro al
morto. 10 La Eternulo tiam diris :
Vi domaĝas la hederon, pri kiu vi ne
laboris kaj kiun vi ne edukis, kiu
dum unu nokto elkreskis kaj dum
unu nokto pereis ; 11 kaj ĉu Mi
povus ne domaĝi Nineven, la grandan
urbon, en kiu troviĝas pli ol cent
dudek mil homoj, ne povantaj distingi
inter sia dekstra mano kaj sia mal-
dekstra, kaj krom tio multe da brutoj ?

MIĤA

1 VORTO de la Eternulo, kiu
aperis al Miĥa, la Moreŝetano,
en la tempo de Jotam, Aĥaz, kaj
Ĥizkija, reĝoj de Judujo, kaj kiun
li viziis pri Samario kaj Jerusalem.
2 Aŭskultu, ĉiuj popoloj, atentu,
ho tero, kaj ĉio, kio estas sur ĝi !
La Sinjoro, la Eternulo, estu atest-
anto kontraŭ vi, la Sinjoro el Sia
sankta templo. 3 Ĉar jen la Eternulo
eliras el Sia loko, iras kaj paŝas sur
la altaĵoj de la tero. 4 Kaj fand-
iĝas la montoj sub Li, kaj la valoj
disfendiĝas, kiel vakso antaŭ fajro,
kiel akvo, falanta de krutaĵo. 5 Ĉio
ĉi tio estas pro la krimo de Jakob
kaj pro la pekoj de la domo de
Izrael. Kiu krimigis Jakobon? ĉu ne
Samario ? Kiu aranĝis la altaĵojn
de Judujo ? ĉu ne Jerusalem ?
6 Tial Mi faros Samarion ŝtonamaso
sur la kampo, por plantado de
vinberoj ; Mi disĵetos ĝiajn ŝtonojn
en la valon kaj nudigos ĝiajn funda-
mentojn. 7 Ĉiuj ĝiaj idoloj estos
disbatitaj, ĉiuj ĝiaj promalĉastaj
donacoj estos forbruligitaj per fajro,
kaj ĉiujn ĝiajn statuojn Mi ruinigos ;
ĉar per promalĉastaj donacoj ĝi ilin
aranĝis, kaj promalĉastaj donacoj ili
fariĝos denove. 8 Pri tio mi ploras
kaj ĝemas, iras senŝue kaj nude ; mi
krias plende, kiel la ŝakaloj, kaj estas
malgaja, kiel la strutoj. 9 Ĉar sen-
espera estas ĝia plago, ĝi venis
ĝis Judujo, atingis ĝis la pordego
de mia popolo, ĝis Jerusalem. 10 Ne
diru tion en Gat, ne ploru laŭte ;
en Bet-Leafra rulu vin en cindro.
11 Foriru, ho loĝantino de Ŝafir, en
nudeco kaj honto ; ne eliros la loĝ-
antino de Caanan ; la plorado en
Bet-Ecel ne permesos al vi tie halti.
12 Afliktiĝas pri sia bono la loĝantino
de Marot ; ĉar malfeliĉo venis de la
Eternulo al la pordego de Jerusalem.
13 Jungu al la ĉaro kurĉevalojn, ho
loĝantino de Laĥiŝ ; vi estas la
komenco de pekoj de la filino de
Cion, ĉar ĉe vi oni trovis la krimojn
de Izrael. 14 Tial vi sendos donac-
ojn en Moreŝet-Gaton ; sed la domoj
de Aĥzib trompos la reĝojn de Izrael.
15 Mi alkondukos al vi ankoraŭ la
posedonton, ho loĝantino de Mareŝa ;
ĝis Adulam venos la gloro de Izrael.
16 Detondu viajn harojn kaj razu
vin pro viaj amataj filoj ; larĝigu
vian kalvon kiel aglo, ĉar ili estos
forkaptitaj for de vi.

2 VE al tiuj, kiuj meditas pri pekoj
kaj intencas malbonagojn sur
sia kuŝejo, por plenumi ilin
matene, kiam ilia mano havas forton.
2 Ili ekdeziras kampojn kaj rabas
ilin, domojn kaj forprenas ilin ; ili
premas homon kaj lian domon, viron
kaj lian posedaĵon. 3 Tial tiele

diras la Eternulo: Jen Mi entre-
prenas kontraŭ tiu gento tian mal-
bonon, de kiu vi ne liberigos vian
kolon kaj ne iros kun levita kapo;
ĉar tio estos tempo malfacila. 4 En
tiu tempo oni parolos pri vi parabolon,
kaj oni prikantos vin per plorkanto,
dirante: Ni estas tute ruinigitaj; la
posedaĵo de mia popolo transiris al
alia; kiamaniere povas reveni al ni
niaj kampoj, se ili jam estas dis-
dividitaj! 5 Tial oni ne mezuros
por vi per ŝnuro terpecon lote en la
komunumo de la Eternulo. 6 Ne
prediku, ho predikantoj; oni ne
devas prediki al tiuj, kiuj ne volas
eviti malhonoron. 7 Ho, la tiel
nomata domo de Jakob! ĉu mal-
grandiĝis la spirito de la Eternulo?
ĉu tiaj estas Liaj agoj? Ĉu ne estas
bonfaraj Miaj vortoj por tiu, kiu
kondutas ĝuste? 8 Sed Mia popolo
leviĝis kiel malamiko; vi rabas la
supran kaj la malsupran vestojn de la
trankvilaj preterirantoj, kvazaŭ ili
revenus de batalo. 9 La virinojn
de Mia popolo vi elpelas el iliaj
amataj loĝejoj; de iliaj junaj infanoj
vi forprenas por ĉiam Mian ornamon.
10 Leviĝu kaj foriru, ĉar ĉi tie vi ne
havos ripozon; pro sia malpureco
la lando estos kruele ruinigita. 11 Se
iu falsanimulo elpensus mensogon,
kaj dirus: Mi predikos al vi pri vino
kaj ebriigaĵo, li estus ĝusta predik-
anto por ĉi tiu popolo.
12 Tamen Mi kolektos vin tutan,
ho Jakob, Mi kolektos la restaĵon
de Izrael, Mi kunigos ilin kiel ŝafojn
en ŝafejo; kiel grego en gregejo ili
ekbruos de multhomeco. 13 Mur-
rompanto iros antaŭ ili; ili trarompos
la baron, trapasos la pordegon, kaj
eliros el ĝi; ilia reĝo iros antaŭ ili,
kaj la Eternulo estos ilia antaŭgvid-
anto.

3 MI diris: Aŭskultu, ho ĉefoj de
Jakob kaj estroj de la domo
de Izrael! Vi devas ja scii
la juron; 2 tamen vi malamas la
bonon, amas la malbonon; vi deŝiras
de ili ilian haŭton kaj la karnon de
iliaj ostoj. 3 Kaj kiam ili manĝas la
karnon de mia popolo, deŝiras de ili
ilian haŭton, rompas kaj dispecigas
iliajn ostojn kvazaŭ por poto kaj la
karnon kvazaŭ por kaldrono: 4 tiam
ili krios al la Eternulo; sed Li ne
respondos al ili, Li kaŝos antaŭ ili
Sian vizaĝon en tiu tempo, ĉar ili
faris siajn malbonajn agojn. 5 Tiele
diras la Eternulo pri la profetoj, kiuj
erarigas mian popolon, kiuj mordas
per siaj dentoj kaj predikas pacon, kaj
kontraŭ tiu, kiu ne donas ion en ilian
buŝon, ili predikas militon: 6 Tial
estos ĉe vi nokto, sed ne vizioj, mal-
lumo, sed ne antaŭdiroj; subiros la
suno super la profetoj, kaj mallumiĝos
super ili la tago. 7 Hontos tiuj
viziistoj, mokindaj fariĝos la antaŭ-
diristoj, kaj ili ĉiuj fermos sian buŝon;
ĉar ili ne havas respondon de Dio.
8 Sed mi estas plena de forto de la
spirito de la Eternulo, de praveco
kaj kuraĝo, por montri al Jakob lian
krimon kaj al Izrael lian pekon.
9 Aŭskultu ĉi tion, ho ĉefoj de la
domo de Jakob kaj estroj de la domo
de Izrael, kiuj abomenas juron
kaj kurbigas ĉion rektan, 10 kiuj
konstruas Cionon per sango kaj
Jerusalemon per maljustaĵoj. 11 Ĝiaj
ĉefoj juĝas pro subaĉeto, ĝiaj pastroj
instruas pro pago, kaj ĝiaj profetoj
antaŭdiras pro mono; tamen ili
apogas sin sur la Eternulo, kaj diras:
La Eternulo estas ja meze de ni, ne
trafos nin malfeliĉo. 12 Tial pro vi
Cion estos plugita kiel kampo, Jeru-
salem fariĝos ruinaĵo, kaj la monto
de la templo fariĝos arbara altaĵo.

4 SED iam en la tempo estonta la
monto de la domo de la Eternulo
staros kiel ĉefo inter la montoj,
kaj ĝi estos pli alta ol ĉiuj altaĵoj; kaj
fluos al ĝi popoloj. 2 Kaj iros multaj
nacioj, kaj diros: Venu, ni iru supren
sur la monton de la Eternulo kaj
en la domon de Dio de Jakob, por ke
Li instruu nin pri Siaj vojoj kaj ke ni
iru laŭ Lia irejo; ĉar el Cion eliros
la instruo, kaj la vorto de la Eternulo
el Jerusalem. 3 Kaj Li juĝos inter
multe da popoloj, kaj Li decidos pri
potencaj nacioj en landoj malproksim-
aj; kaj ili forĝos el siaj glavoj plug-
ilojn kaj el siaj lancoj rikoltilojn; ne
levos nacio glavon kontraŭ nacion,
kaj oni ne plu lernos militon. 4 Sed
ĉiu sidos sub sia vinberujo kaj sub
sia figarbo, kaj neniu timigos; ĉar la
buŝo de la Eternulo Cebaot tion diris.
5 Ĉiuj popoloj iros ĉiu en la nomo
de sia dio, sed ni irados en la nomo
de la Eternulo, nia Dio, ĉiam kaj
eterne.
6 En tiu tago, diras la Eternulo, Mi

kolektos la lamulojn, kunvenigos
la dispelitojn, kaj tiujn, kiujn Mi
suferigis. 7 Kaj la lamulojn Mi
faros restantaro, kaj la suferintojn
potenca nacio, kaj la Eternulo reĝos
super ili sur la monto Cion de nun
kaj eterne. 8 Kaj vi, ho turo de la
grego, fortikaĵo de la filino de Cion,
al vi venos, revenos la antaŭa reĝado,
la regno de la filino de Jerusalem.
9 Kial vi nun ploras tiel laŭte ? Ĉu
vi ne havas reĝon ? ĉu pereis viaj
konsilistoj, ke vin atakis doloroj kiel
naskantinon ? 10 Suferu, kaj havu
dolorojn, ho filino de Cion, kiel nask-
antino ; ĉar nun vi eliros el la urbo
kaj loĝos sur la kampo kaj venos ĝis
Babel ; tie vi estos savata ; tie la
Eternulo liberigos vin el la mano de
viaj malamikoj. 11 Nun kolektiĝis
kontraŭ vi multe da nacioj, kiuj diras :
Ĝi malsanktiĝu, kun ĝuo ni rigardu
Cionon ! 12 Sed ili ne scias la
pensojn de la Eternulo, ili ne
komprenas Lian intencon, ke Li
kolektis ilin kiel garbojn en la
draŝejon. 13 Leviĝu kaj draŝu, ho
filino de Cion, ĉar vian kornon Mi
faros fera, viajn hufojn Mi faros
kupraj, kaj vi dispremos multe da
popoloj, vi konsekros al la Eternulo
ilian akiritaĵon, kaj ilian havaĵon
al la Sinjoro de la tuta tero.

5 Nun armu vin, ho batalistino ! oni sieĝos nin ; per vergo oni frapos la vangon de la juĝisto de Izrael.
2 Kaj vi, ho Bet-Leĥem Efrata, kiu
estas malgranda inter la milejoj de
Judujo, el vi eliros al Mi tiu, kiu
devas esti reganto en Izrael kaj kies
deveno estas de tempo tre antikva.
3 Li lasos ilin ĝis la tempo, kiam la
naskontino estos naskinta ; tiam liaj
ceteraj fratoj revenos al la idoj de
Izrael. 4 Li stariĝos kaj paŝtos
kun la forto de la Eternulo, kun la
majesto de la nomo de la Eternulo,
lia Dio, kaj tiuj konvertiĝos ; ĉar tiam
li fariĝos granda ĝis la randoj de la
tero. 5 Kaj li estos paco. Kiam
la Asiriano venos en nian landon
kaj enpaŝos en niajn palacojn, ni
starigos kontraŭ li sep paŝtistojn kaj
ok eminentulojn. 6 Ili paŝtos la
landon Asirian per glavo kaj la landon
de Nimrod per iliaj lancoj ; kaj li
savos nin kontraŭ la Asiriano, kiam
ĉi tiu venos en nian landon kaj
enpaŝos en niajn limojn. 7 Kaj la
restaĵo de Jakob estos inter multe
da popoloj kiel roso de la Eternulo,
kiel pluvaj gutoj sur herbo ; kaj li ne
esperos je homo kaj ne fidos homidojn.
8 Kaj la restaĵo de Jakob estos inter
la nacioj, meze de multaj popoloj,
kiel leono inter la bestoj de la arbaro,
kiel leonido meze de ŝafaroj, kiu
dispremas pasante, disŝiras, kaj neniu
povas savi. 9 Leviĝos via mano
super viaj kontraŭuloj, kaj ĉiuj viaj
malamikoj ekstermiĝos.
10 En tiu tago, diras la Eternulo,
Mi ekstermos viajn ĉevalojn ĉe vi
kaj pereigos viajn ĉarojn ; 11 Mi
ekstermos la urbojn de via lando
kaj detruos ĉiujn viajn fortikaĵojn ;
12 Mi ekstermos ĉe vi la sorĉistojn, kaj
vi ne plu havos aŭguristojn ; 13 Mi
ekstermos el via mezo viajn idolojn
kaj viajn statuojn, kaj vi ne plu ador-
kliniĝos antaŭ la faritaĵo de viaj
manoj ; 14 Mi elŝiros el via mezo
viajn sanktajn stangojn kaj ekstermos
viajn urbojn. 15 Kaj en kolero kaj
indigno Mi faros venĝon super la
nacioj, kiuj ne volos obei.

6 AŬSKULTU, kion diras la
Eternulo : Leviĝu, havu juĝan
disputon kun la montoj, kaj la
montetoj aŭdu vian voĉon. 2 Aŭs-
kultu, ho montoj, la juĝan disputon
de la Eternulo, kaj ankaŭ vi, ho
potencaj fundamentoj de la tero ; ĉar
la Eternulo havas juĝan disputon
kun Sia popolo, kaj al Izrael Li
volas doni moralinstruon. 3 Ho Mia
popolo ! kion Mi faris al vi, kaj per
kio Mi faris al vi maljustaĵon ?
respondu al Mi. 4 Mi elkondukis
ja vin el la lando Egipta, kaj el la
domo de sklaveco Mi vin elaĉetis, kaj
Mi sendis antaŭ vin Moseon, Aaronon,
kaj Mirjamon. 5 Ho Mia popolo !
rememoru, kion intencis Balak, reĝo
de Moab, kaj kion respondis al li
Bileam, filo de Beor ; de Ŝitim ĝis
Gilgal, por ke vi sciu la bonfarojn
de la Eternulo. 6 Kun kio mi povas
stariĝi antaŭ la Eternulo, kliniĝi
antaŭ Dio en la alto ? ĉu mi stariĝu
antaŭ Li kun bruloferoj, kun jaraĝaj
bovidoj ? 7 Ĉu al la Eternulo faros
plezuron miloj da ŝafoj aŭ sennombraj
torentoj da oleo ? ĉu mi donu mian
unuenaskiton pro mia krimo, la
frukton de mia ventro pro la peko

de mia animo ? 8 Estas dirite al vi,
ho homo, kio estas bona kaj kion la
Eternulo postulas de vi: nur agi
juste, ami bonfarojn, kaj esti modesta
antaŭ via Dio.
9 La voĉo de la Eternulo vokas al
la urbo, kaj saĝuloj timas Vian nomon.
Humiliĝu antaŭ la puno, kaj antaŭ
Tiu, kiu ĝin destinis. 10 Ankoraŭ
restas en la domo de malpiulo trezoroj
de malpieco, kaj malbeninda malĝusta
mezurilo. 11 Ĉu Mi povas aprobi
falsan pesilon kaj trompajn pezilojn
en la saketo ? 12 Ĉar la riĉuloj
de la urbo estas plenaj de rabemo,
kaj ĝiaj loĝantoj parolas mensogon,
kaj la lingvo de ilia buŝo estas falsaĵo,
13 tial Mi dolorige vin frapos per
dezertigo pro viaj pekoj. 14 Vi
manĝos, sed ne satiĝos; doloron
pro malsato vi havos en via interno;
vi kaŝos, sed ne povos konservi; kaj
kion vi konservos, tion Mi transdonos
al la glavo. 15 Vi semos, sed vi ne
rikoltos; vi premos olivojn, sed vi
ne ŝmiros vin per oleo; vi premos
vinberojn, sed vi ne trinkos vinon.
16 Konserviĝis ĉe vi la moroj de
Omri kaj ĉiuj faroj de la domo de
Aĥab, kaj vi sekvas iliajn konsilojn,
por ke Mi faru vin dezerto, viajn loĝ-
antojn mokataĵo, kaj por ke vi portu
sur vi la malhonoron de Mia popolo.

7 HO ve al mi! ĉar mi fariĝis kiel
kolektanto de someraj fruktoj
kaj de restaĵo de vinberoj, kiu
ne trovas beron manĝeblan; bonan
maturan frukton deziras mia animo.
2 Malaperis piuloj en la lando, kaj ne
troviĝas justulo inter la homoj; ĉiuj
insidas, por verŝi sangon, unu la alian
ĉasas, por pereigi lin. 3 Por pravigi
malbonan faron, la estro postulas
donacon kaj la juĝisto pagon; la
altrangulo parolas, kion li volas, kaj
konfuzas la aferojn. 4 La plej bona
inter ili estas kiel dornarbetaĵo, la
justulo estas kiel pikaĵa barilo. Sed
venos la tago de Via esploro, de Via
puno; tiam ili ne scios, kion fari.
5 Ne kredu al proksimulo, ne fidu
amikon; kontraŭ tiu, kiu kuŝas ĉe
via brusto, gardu la aperturon de via
buŝo; 6 ĉar filo malhonoras patron,
filino batalas kontraŭ sia patrino,
bofilino kontraŭ sia bopatrino; la
domanoj de homo estas liaj malamikoj.
7 Sed mi rigardas al la Eternulo,
mi fidas la Dion de mia savo; mia
Dio min aŭskultos. 8 Ne ĝoju pri
mi, mia malamikino: kvankam mi
falis, mi releviĝos; kvankam mi
estas en mallumo, la Eternulo estas
lumo por mi. 9 La koleron de la
Eternulo mi portos, ĉar mi pekis
antaŭ Li, ĝis Li esploros mian aferon
kaj faros juĝon super mi; tiam Li
elkondukos min en lumon, kaj mi
vidos Lian bonecon. 10 Kaj tion
vidos mia malamikino, kaj honto ŝin
kovros pro tio, ke ŝi diris al mi: Kie
estas la Eternulo, via Dio ? Miaj
okuloj ŝin rigardos tiam, kiam ŝi estos
piedpremata, kiel koto sur la stratoj.
11 En tiu tempo, kiam viaj muroj
estos rekonstruataj, en tiu tempo
la leĝo disvastiĝos malproksime.
12 En tiu tempo oni venos al vi el
Asirio kaj el la urboj Egiptaj, de
Egiptujo ĝis la Rivero, de maro ĝis
maro, kaj de monto ĝis monto.
13 La lando estos dezerta pro ĝiaj
loĝantoj, pro la fruktoj de iliaj agoj.
14 Paŝtu per Via bastono Vian
popolon, Vian heredan ŝafaron, kiu
loĝas izolite en la arbaro, meze de
Karmel; ili paŝtiĝu en Baŝan kaj
Gilead, kiel en la tempo antikva.
15 Kiel en la tempo de via eliro el la
lando Egipta, Mi montros al li mir-
indaĵojn. 16 La nacioj vidos kaj
hontos, malgraŭ ilia tuta potenco; ili
metos la manon sur la buŝon, iliaj
oreloj surdiĝos. 17 Ili lekos polvon,
kiel serpento; kiel la rampaĵoj sur la
tero, kun tremado ili elvenos el siaj
kaŝejoj; ili ektimos la Eternulon,
nian Dion, ili ekrespektos Vin.
18 Kiu estas Dio simila al Vi, kiu
pardonas malbonagon kaj preterlasas
la kulpon de la restaĵo de Sia heredaĵo,
ne konservas por ĉiam Sian koleron,
ĉar Li amas bonfari ? 19 Li denove
kompatos nin, malgrandigos niajn
malbonagojn, kaj ĵetos en la profund-
on de la maro ĉiujn niajn pekojn.
20 Vi montros fidelecon al Jakob,
favorkorecon al Abraham, kiel Vi
juris al niaj patroj en la tempo
antikva.

NAĤUM

1 PROFETAĴO pri Nineve, libro
de vizio de Naĥum, la Elkoŝano.
2 La Eternulo estas Dio severa
kaj venĝanta; la Eternulo estas
venĝanto kaj koleranto; la Eternulo
venĝas al Siaj malamikoj kaj ne
forgesas pri Siaj kontraŭuloj. 3 La
Eternulo estas longepacienca, kaj
potenca per Sia forto, kaj neniu
estas senkulpa antaŭ Li; la vojo de
la Eternulo estas en fulmotondro kaj
ventego, kaj nubo estas la polvo sub
Liaj piedoj. 4 Kiam Li ekparolas
kolere al la maro, Li elsekigas ĝin,
kaj ĉiujn riverojn Li senakvigas;
malgajiĝas Baŝan kaj Karmel, kaj
velkas ĉio, kio floras sur Lebanon.
5 La montoj tremas antaŭ Li, la
montetoj disfandiĝas; skuiĝas antaŭ
Li la tero, la mondo kaj ĉiuj ĝiaj
loĝantoj. 6 Kiu povas kontraŭstari
al Lia indigno? kaj kiu povas elteni
la flamon de Lia kolero? Lia indigno
disverŝiĝas kiel fajro; la rokoj dis-
falas antaŭ Li. 7 La Eternulo estas
bona, forta apogo en tago de mal-
feliĉo; kaj Li konas tiujn, kiuj fidas
Lin. 8 Dronigante per inundo, Li
faras finon al loko, kaj Liajn mal-
amikojn persekutas mallumo. 9 Kion
vi pensas pri la Eternulo? Li faros
la ekstermon, la malfeliĉo ne bezonas
veni duafoje. 10 Ĉar, interplektiĝ-
inte kiel dornoj kaj ebriaj de drinkado,
ili estos ekstermitaj, kiel tute seka
pajlo. 11 El vi eliris tiu, kiu havis
malbonan intencon kontraŭ la Etern-
ulo kaj kiu estas malica konsilanto.
12 Tiele diras la Eternulo: Kvankam
ili estas unuanimaj kaj multaj, ili
tamen estos dishakitaj kaj malaperos;
sed vin, kiun Mi humiligis, Mi ne plu
humiligos. 13 Nun Mi rompos lian
jugon, kiu estas sur vi, kaj Mi disŝiros
viajn ligilojn. 14 Sed pri vi la
Eternulo decidis: Ne plu restos semo
portanta vian nomon; el la domo de
viaj dioj Mi ekstermos la idolojn kaj
statuojn; Mi signos sur via tombo,
ke vi fariĝis senvalora. 15 Jen sur
la montoj estas la piedoj de sciiganto,
kiu proklamas pacon! Festu, ho
Judujo, viajn festojn, plenumu viajn
sanktajn promesojn; ĉar ne plu iros
tra vi la sentaŭgulo; li estas tute
ekstermita.

2 DISĴETANTO iras kontraŭ vin;
fortikigu viajn fortikaĵojn, gardu
la vojon, armu viajn lumbojn,
fortigu vin kiel eble plej potence.
2 Ĉar la Eternulo restarigos la
majeston de Jakob, kiel ankaŭ la
majeston de Izrael; ĉar la ruinigantoj
ilin ruinigis kaj ekstermis iliajn
vinberbranĉojn. 3 La ŝildo de liaj
herooj estas ruĝigita; liaj militistoj
estas kiel en purpuro; kiel fajro brilas
la ĉaroj en la tago de lia armiĝo; la
lancoj ŝanceliĝas. 4 Sur la stratoj
rapide ruliĝas la ĉaroj, bruas sur la
placoj; ili aspektas kiel torĉoj, brilas
kiel fulmoj. 5 Li vokas siajn fort-
ulojn, sed ili falpuŝiĝos dum sia
irado; ili rapidas al la murego kaj
preparas defendon. 6 La pordegoj
ĉe la akvo malfermiĝos, kaj la
palaco cedos. 7 Decidita estas ĝia
kapto kaj forkonduko, kaj ĝiaj sklav-
inoj ĝemos kiel kolomboj kaj batos
sian bruston. 8 Nineve estas de
ĉiam kiel baseno da akvo; sed nun
ĝi forkuras: Haltu, haltu! sed neniu
revenas. 9 Disrabu arĝenton, dis-
rabu oron; senfinaj estas la trezoroj,
estas multege da diversaj valoraĵoj.
10 Prirabita kaj plene ruinigita ĝi
estos; la koro svenas, la genuoj
tremas; ĉies lumboj senfortiĝis, kaj
ĉies vizaĝoj nigriĝis. 11 Kie nun
estas la loĝejo de la leonoj, kaj tiu
paŝtejo de leonidoj, kie iradis leono,
leonino, kaj leonidoj, kaj neniu ilin
timigis? 12 La leono disŝiradis
sufiĉon por siaj idoj, sufokadis
por siaj leoninoj, plenigadis siajn
kavernojn per kaptaĵo kaj siajn
nestegojn per disŝiritaĵo. 13 Jen
Mi iras kontraŭ vin, diras la Etern-
ulo Cebaot, kaj Mi forbruligos en
fumo viajn ĉarojn, kaj glavo eksterm-
os viajn leonidojn; Mi ĉesigos
sur la tero vian disŝiradon, kaj oni
ne plu aŭdos la voĉon de viaj send-
atoj.

3 VE al la urbo sangavida, kiu
estas plena de trompoj kaj raboj,
kaj ne volas ĉesigi la rabadon!
2 Oni aŭdas la sonadon de vipoj, la
sonadon de bruantaj radoj; blekas
ĉevalo, saltas ĉaro; 3 moviĝas rajd-
antoj, brilas glavoj, fulmas lancoj;
estas multe da mortigitoj kaj amasoj
da kadavroj; sennombraj estas la
kadavroj, oni falpuŝiĝas sur ili.
4 Tio estas pro la granda malĉastado
de la malĉastistino, kiu ĉarmas per
sia beleco, estas lerta sorĉistino, kaj
vendas naciojn per sia malĉastado
kaj gentojn per sia sorĉado. 5 Jen
Mi iras kontraŭ vin, diras la Eternulo
Cebaot, kaj Mi levos ĝis via vizaĝo
la randojn de via vesto, kaj Mi montros
al la nacioj vian nudecon kaj al la
regnoj vian malhonoron. 6 Mi ĵetos
sur vin abomenindaĵojn, Mi mal-
honoros vin kaj faros vin mokataĵo.
7 Ĉiu, kiu vidos vin, forkuros de vi,
kaj diros: Ruinigita estas Nineve;
kiu bedaŭros ĝin? kie mi povas serĉi
por vi konsolantojn? 8 Ĉu vi estas
pli bona ol No-Amon, kiu troviĝas
inter riveroj, estas ĉirkaŭata de akvo,
kaj kies forto kaj murego estis la
maro? 9 Etiopujo kaj la senfina
Egiptujo estis ĝia forto, la Putidoj kaj
Luboj donadis al vi helpon;
10 tamen ĝi ankaŭ estas elpatruj-
igita kaj forkaptita; eĉ ĝiaj mal-
grandaj infanoj estas frakasitaj en
la komenco de ĉiuj stratoj; pri ĝiaj
eminentuloj oni lotis, kaj ĉiujn ĝiajn
altrangulojn oni katenis. 11 Tiel
ankaŭ vi ebriiĝos kaj kaŝos vin kaj
serĉos defendon kontraŭ la mal-
amikoj. 12 Ĉiuj viaj fortikaĵoj estas
kiel figarboj kun maturaj fruktoj; se
oni ekskuas ilin, ili falas en la buŝon
de manĝonto. 13 Jen via popolo
estas ĉe vi kiel virinoj; al viaj mal-
amikoj larĝe malfermiĝos la pordegoj
de via lando; fajro ekstermos viajn
riglilojn. 14 Provizu al vi akvon
por la tempo de sieĝo; fortigu viajn
fortikaĵojn; iru en kalkon, knedu
argilon, faru fortajn brikojn.
15 Tamen tie la fajro vin konsumos,
glavo vin ekstermos, formanĝos vin
kiel skarabo, se vi eĉ estus grand-
nombra kiel skaraboj, grandnombra
kiel akridoj. 16 Vi havas pli da
komercistoj, ol la steloj de la ĉielo;
sed ili diskuros kiel akridoj kaj for-
flugos. 17 Viaj taĉmentoj estas kiel
akridoj, kaj viaj taĉmentestroj estas
kiel lokustoj, kiuj dum la malvarmo
kaŝas sin en fendoj, kaj kiam la suno
ekbrilas, ili disflugas tiel, ke oni ne
scias, kie ili estas. 18 Dormas viaj
paŝtistoj, ho reĝo de Asirio, kuŝas
viaj fortuloj; via popolo estas dis-
ĵetita sur la montoj, kaj troviĝas neniu,
kiu ĝin kolektus. 19 Ne resaniĝas
via vundo, doloriga estas via ulcero;
ĉiu, kiu aŭdas la sciigon pri vi,
aplaŭdas pri vi; ĉar kiun ne trafis
senĉese via malboneco?

ĤABAKUK

1 PROFETAĴO, kiun laŭvizie
eldiris la profeto Ĥabakuk.
2 Ĝis kiam, ho Eternulo, mi
krios, kaj Vi ne aŭskultos, mi krios
al Vi pri perfortaĵo, kaj Vi ne helpos?
3 Kial Vi devigas min vidi maljust-
aĵon, rigardi mizeraĵon? Rabado kaj
perfortado estas antaŭ mi, leviĝas
disputoj kaj malpaco. 4 Tial la
instruo perdis sian forton, la justeco
neniam venkas; ĉar la malvirtulo
superfortas la virtulon, tial la rezultoj
de juĝo estas malĝustaj. 5 Rigardu
la naciojn, rigardu, kaj vi forte miros;
ĉar en via tempo Mi faros ion, kion
vi ne kredus, se oni rakontus al vi.
6 Ĉar jen Mi levos la Ĥaldeojn, nacion
kruelan kaj lertan, kiu trairos la
tutan larĝon de la tero, por ekposedi
loĝejojn, kiuj ne apartenas al ĝi.
7 Terura kaj timinda ĝi estas; ĝia
juĝado kaj regado dependas de ĝi
mem. 8 Pli rapidaj ol leopardoj
estas ĝiaj ĉevaloj, kaj pli lertaj ol
lupoj vespere; en grandaj amasoj
venas ĝiaj rajdantoj de malproksime,
flugas kiel aglo, kiu rapidas al
manĝaĵo. 9 Ĉiuj ili venas por rabi;

kiel vento orienta ili direktas sin,
kien ili volas; kaj ili kolektas kapt-
itojn kiel sablon. 10 Reĝojn ili
mokas, regantoj estas ridataĵo por
ili; ĉiun fortikaĵon ili mokas; ili ŝutas
teron, kaj venkoprenas. 11 Tiam
ŝanĝiĝas ilia spirito, transiras kaj
fariĝas peka, kaj ilia forto fariĝas
ilia dio. 12 Sed Vi estas ja de ĉiam,
ho Eternulo, mia sankta Dio! ne
lasu nin morti. Vi, ho Eternulo,
aperigis ilin por juĝo; Vi, ho nia
Roko, destinis ilin por puni. 13 Viaj
okuloj estas tro puraj, por vidi mal-
bonon, kaj rigardi maljustaĵon Vi ne
povas; kiel do Vi rigardas mal-
honestulojn, kaj silentas, kiam mal-
piulo englutas tiun, kiu estas pli
virta ol li? 14 Kial Vi faras la
homojn kiel fiŝoj en la maro, kiel
rampaĵoj, kiuj ne havas reganton?
15 Ĉiujn ili tiras per fiŝhoko, kaptas
per sia reto, amasigas per sia fiŝreto;
kaj tial ili ĝojas kaj triumfas. 16 Tial
ili alportas oferojn al sia reto, incensas
al sia fiŝreto; ĉar per ĉi tiuj grasiĝis
ilia parto kaj boniĝis ilia manĝaĵo.
17 Ĉu por tio ili devas ĵetadi sian
reton kaj senĉese mortigadi naciojn
senindulge?

2 SUR mia gardista posteno mi
staris; kaj, stariĝinte sur turo,
mi observis, por vidi, kion Li
diros al mi kaj kion mi devas respondi
al la riproĉo kontraŭ mi. 2 Kaj la
Eternulo ekparolis al mi, kaj diris:
Enskribu la vizion, kaj desegnu bone
sur la tabeloj, por ke leganto povu
facile tralegi. 3 Ĉar la vizio koncern-
as tempon difinitan kaj parolas pri
la fino, sed ĝi ne mensogas; se ĝi
prokrastiĝus, atendu ĝin, ĉar ĝi
nepre plenumiĝos, ne estos for-
decidita. 4 Vidu, kiu estas mal-
humila, ties animo ne estos trankvila
en li; sed virtulo vivos per sia
fideleco. 5 La vino trompas viron
fieran, kaj li ne humiliĝas; li larĝigas
sian animon kiel Ŝeol, kaj kiel la
morto li estas nesatigebla, li kolektas
al si ĉiujn naciojn kaj kaptas al si
ĉiujn popolojn 6 Sed ili ja ĉiuj
parolos pri li alegorion kaj mokan
enigmon, kaj diros: Ve al tiu, kiu tro
multigas al si fremdaĵon sen fino kaj
metas sur sin tro grandan ŝarĝon
de ŝuldoj! 7 Subite ja leviĝos viaj
pikontoj kaj vekiĝos viaj puŝontoj,
kaj vi fariĝos ilia rabataĵo. 8 Ĉar
vi prirabis multe da nacioj, tial ankaŭ
vin prirabos la ceteraj popoloj, pro
la sango de homoj, pro la premado
de la lando, de la urbo, kaj de ĉiuj
ĝiaj loĝantoj.
9 Ve al tiu, kiu kolektas por sia
domo maljustan akiraĵon, por aranĝi
alte sian neston, por defendi sin
kontraŭ mano de malbonulo! 10 Vi
elpensis malhonoron por via domo,
disbatante multe da popoloj kaj pek-
igante vian animon. 11 La ŝtonoj
el la muroj krias, kaj la lignaj
traboj respondas al ili.
12 Ve al tiu, kiu konstruas urbon
per sangoverŝado kaj pretigas fortik-
aĵon per maljusteco! 13 Tio venas
ja de la Eternulo Cebaot, ke la
popoloj klopodas por la fajro kaj la
gentoj lacigas sin vane. 14 Ĉar
la tero pleniĝos de konado de la
gloro de la Eternulo, kiel la akvo
plenigas la maron.
15 Ve al vi, kiu drinkigas sian
proksimulon, por elverŝi vian koleron,
kaj ebriigas lin, por vidi lian honton!
16 Vi satiĝis per honto anstataŭ per
honoro; drinku do ankaŭ vi, kaj kovru
vin per honto; ankaŭ al vi venos la
kaliko el la dekstra mano de la
Eternulo, kaj neniigo de via gloro.
17 Ĉar via perforteco sur Lebanon
falos sur vin, kaj atakate de bestoj
vi estos terurata pro la sango de
homoj, pro la premado de la lando, de
la urbo, kaj de ĉiuj ĝiaj loĝantoj.
18 Kion helpos la skulptaĵo, kiun
skulptis la artisto, la fanditaĵo kaj
malvera instruanto, kvankam la
majstro fidis sian propran faritaĵon,
farante mutajn idolojn? 19 Ve al tiu,
kiu diras al ligno: Leviĝu, kaj al muta
ŝtono: Vekiĝu! Ĉu ĝi povas instrui?
Ĝi estas ja tegita per oro kaj arĝento,
sed havas en si nenian spiriton.
20 Sed la Eternulo estas en Sia
sankta templo; la tuta tero silentu
antaŭ Li!

3 PREĜO de la profeto Ĥabakuk
laŭ maniero de psalmoj.

2 Ho Eternulo, mi aŭdis la
sciigon pri Vi, kaj mi ektimis.
Ho Eternulo, vivigu Vian far-
itaĵon en la mezo de la jaroj,
Montru en la mezo de la jaroj,
Ke eĉ en kolero Vi memoras pri
kompato.

3 Dio venas de Teman,
La Sanktulo de la monto Paran. Sela.
Lia majesto kovras la ĉielon,
Kaj Lia gloro plenigas la teron.
4 Lia brilo estas kiel hela lumo,
Radioj iras el Lia mano,
Kaj tie estas kaŝita Lia potenco.
5 Antaŭ Li iras pesto,
Kaj fajro sekvas Liajn piedojn.
6 Li stariĝis, kaj ekmezuris la teron;
Li ekrigardis, kaj tremigis la naciojn;
Dissaltis eternaj montoj,
Kliniĝis eternaj montetoj,
Kiam Li ekpaŝis kiel en la tempo antikva.
7 En mizera stato mi vidis la tendojn de Kuŝan;
Skuiĝis la tapiŝoj de la lando Midjan.
8 Ĉu kontraŭ riveroj koleris la Eternulo?
Ĉu kontraŭ la riveroj Vi ekflamiĝis,
Aŭ ĉu kontraŭ la maro estis Via indigno,
Ke Vi ekrajdis sur Viaj ĉevaloj,
Ekveturis sur Viaj venkaj ĉaroj?
9 Vi eltiris Vian pafarkon,
Konforme al ĵura promeso, kiun Vi donis al la triboj. Sela.
Per riveroj Vi dividis la teron.
10 Ektremis la montoj, kiam ili Vin vidis;
La fluo de la akvo pasis,
La abismo ekbruis,
La altaĵo levis siajn manojn.
11 La suno kaj la luno haltis sur sia loko;
Kun brilo iras Viaj sagoj,
Kun fulmo Viaj lancoj.
12 Kun kolero Vi paŝas sur la tero,
Kun indigno Vi piedpremas naciojn.
13 Vi elpaŝis, por helpi al Via popolo,
Por helpi al Via sanktoleito.
Vi frakasas la supron de la domo de malpiulo,
Nudigas la fundamenton ĝis la kolo. Sela.
14 Vi trapikis per liaj lancoj la kapojn de liaj taĉmentestroj,
Kiam ili sin ĵetis ventege, por dispeli min kun ĝojo,
Kvazaŭ englutante mizerulon kaŝe.
15 Vi paŝis kun Viaj ĉevaloj tra la maro,
Tra la ŝlimo de granda akvo.

16 Mi aŭdis, kaj mia interno ekskuiĝis;
Pro la bruo ektremis miaj lipoj,
Putro venis en miajn ostojn, kaj la loko sub mi ekŝanceliĝis;
Dume mi devas esti trankvila en la tago de malfeliĉo,
Kiam sur mian popolon iras ĝia atakanto.
17 Kiam la figarbo ne floros,
La vinberbranĉoj ne donos fruktojn,
La olivarbo rifuzos sian laboron,
La plugokampoj ne donos manĝaĵon,
La ŝafoj estos forkaptitaj el la ŝafejo,
Kaj en la staloj ne troviĝos bovoj:
18 Eĉ tiam mi ĝojos pri la Eternulo,
Mi estos gaja pri la Dio de mia savo.
19 La Eternulo, la Sinjoro, estas mia forto;
Li faras miajn piedojn kiel ĉe cervo,
Kaj venigas min sur miajn altaĵojn.
Al Li, la Venkanto, iru miaj kantoj.

CEFANJA

1 VORTO de la Eternulo, kiu aperis al Cefanja, filo de Kuŝi, filo de Gedalja, filo de Amarja, filo de Ĥizkija, en la tempo de Joŝija, filo de Amon, reĝo de Judujo.
2 Mi forprenos ĉion de sur la tero, diras la Eternulo.
3 Mi forprenos la homojn kaj la brutojn, Mi forprenos la birdojn de la ĉielo kaj la fiŝojn de la maro, la delogilojn kune kun la malpiuloj; Mi ekstermos la homojn de sur la tero, diras la

Eternulo. 4 Mi etendos Mian
manon sur Judujon kaj sur ĉiujn loĝ-
antojn de Jerusalem; Mi ekstermos
de ĉi tiu loko la restaĵon de Baal, la
nomon de la idolpastroj kaj ankaŭ
de la pastroj; 5 tiujn, kiuj sur la
tegmentoj adorkliniĝas antaŭ la armeo
de la ĉielo, kaj tiujn, kiuj, adorklin-
iĝante, ĵuras per la Eternulo kaj ĵuras
ankaŭ per Malkam; 6 kaj tiujn,
kiuj defalis de la Eternulo, kiuj ne
serĉis la Eternulon kaj ne turnis sin
al Li.
7 Silentu antaŭ la Sinjoro, la Etern-
ulo, ĉar proksima estas la tago de la
Eternulo; ĉar la Eternulo pretigis
buĉoferon kaj destinis la invitotojn.
8 En la tago de la buĉofero de la
Eternulo Mi punos la altrangulojn
kaj la reĝidojn, kaj ĉiujn, kiuj vestas
sin per vestoj de aligentuloj; 9 Mi
punos en tiu tago ĉiujn, kiuj trans-
saltas la sojlon kaj plenigas la domon
de sia sinjoro per perforteco kaj
trompoj. 10 En tiu tago, diras la
Eternulo, estos laŭta kriado ĉe la
Pordego de Fiŝoj, ĝemegado ĉe la dua
kvartalo de la urbo, kaj granda plor-
kriado sur la montetoj. 11 Ĝemegu,
loĝantoj de la malalta parto de la
urbo; ĉar malaperos la tuta popolo
de la butikistoj, kaj ekstermitaj estos
ĉiuj ŝarĝitaj per arĝento. 12 En tiu
tempo Mi traesploros Jerusalemon
kun lumiloj, kaj Mi punos tiujn, kiuj
ripozas sur sia feĉo, kaj diras en sia
koro: La Eternulo ne faras bonon,
nek malbonon. 13 Ilia havaĵo
fariĝos rabaĵo, kaj iliaj domoj fariĝos
ruinoj; ili konstruos domojn, sed ne
loĝos en ili, ili plantos vinber-
ĝardenojn, sed ne trinkos ilian vinon.
14 Proksima estas la granda tago de
la Eternulo, ĝi estas proksima kaj
venos tre baldaŭ; oni aŭdas jam la
tagon de la Eternulo; maldolĉe
tiam plorkrios eĉ kuraĝulo. 15 Tago
de kolero estos tiu tago, tago de
malĝojo kaj de angoro, tago de
teruro kaj de dezertigo, tago de
mallumo kaj de senlumeco, tago de
nuboj kaj de nebulego, 16 tago de
korno kaj de trumpetado kontraŭ la
fortikigitaj urboj kaj kontraŭ la altaj
turoj. 17 Mi premos la homojn, kaj
ili irados kiel blinduloj pro tio, ke
ili pekis antaŭ la Eternulo; ilia sango
estos disŝprucigita kiel polvo, kaj
ilia karno kiel sterko. 18 Nek ilia
arĝento nek ilia oro povos ilin savi
en la tago de la kolero de la Eternulo,
sed per la fajro de Lia indigno estos
forbruligita la tuta lando; ĉar rapidan
ekstermon Li faros al ĉiuj loĝantoj
de la lando.

2 KOLEKTIĜU kaj konsciiĝu, ho
nacio ne aminda, 2 antaŭ ol
eliris la dekreto (la tago for-
flugas kiel grenventumaĵo), antaŭ ol
trafis vin la flama kolero de la
Eternulo, antaŭ ol venis por vi la tago
de indigno de la Eternulo. 3 Serĉu
la Eternulon, ĉiuj humiluloj sur la
tero, kiuj plenumas Liajn leĝojn;
serĉu veron, serĉu humilecon, por ke
vi povu esti kaŝitaj en la tago de
kolero de la Eternulo. 4 Ĉar Gaza
estos forlasita, Aŝkelon estos dezert-
igita, Aŝdod estos elpelita meze
de la tago, kaj Ekron estos elradik-
igita. 5 Ve al tiuj, kiuj loĝas en la
distrikto de la maro, al la nacio de
Keretidoj! la vorto de la Eternulo
estas kontraŭ vi, ho Kanaan, lando
Filiŝta: Mi vin pereigos tiel, ke
restos neniu loĝanto. 6 La apud-
mara regiono estos nur loko por
loĝejoj de paŝtistoj kaj por ŝafejoj.
7 Kaj la regiono fariĝos apartenaĵo
de la restaĵo de la domo de Jehuda;
tie ili paŝtos, en la domoj de Aŝkelon
ili ripozos vespere, post kiam la
Eternulo, ilia Dio, rememoros ilin kaj
revenigos ilin el la kaptiteco. 8 Mi
aŭdis la insultadon de Moab kaj la
malhonoradon de la Amonidoj, kiel ili
insultadis Mian popolon kaj fanfaron-
adis ĉe ĝiaj limoj. 9 Tial, kiel Mi
vivas, diras la Eternulo Cebaot, Dio
de Izrael, Moab fariĝos kiel Sodom,
kaj la Amonidoj kiel Gomora, urtikejo,
salfosejo, dezerto por ĉiam; la restaĵo
de Mia popolo prenos ilin kiel kapt-
aĵon, kaj la restintoj el Mia popolo
heredos ilin. 10 Tio fariĝos al ili
pro ilia malhumileco, pro tio, ke ili
insultadis la popolon de la Eternulo
Cebaot kaj tenis sin alte antaŭ ĝi.
11 La Eternulo estos terura por ili;
ĉar Li ekstermos ĉiujn diojn de la
tero; kaj antaŭ Li adorkliniĝos, ĉiu
sur sia loko, ĉiuj insuloj de la nacioj.
12 Ankaŭ vi, ho Etiopoj, estos mort-
igitaj de Mia glavo. 13 Li etendos
Sian manon norden kaj pereigos
Asirion, kaj faros Nineven ruinoj,
senakva loko, kiel dezerto. 14 Kaj
ripozados en ĝi amasoj da ĉiuspecaj

bestoj; eĉ pelikanoj kaj botaŭroj
noktos en ĝiaj kapiteloj, kaj ilia voĉo
estos aŭdata tra la fenestroj; la
sojloj estos ruinigitaj, ĉar la cedraj
tabuloj estos forŝiritaj. 15 Tia estos
la gaja urbo, kiu estis ekster danĝero,
kaj kiu parolis en sia koro: Mi estas
sola, kaj ne ekzistas alia krom mi.
Kiel ĝi estas ruinigita, fariĝis ripoz-
ejo por bestoj! Ĉiu preteriranto
fajfos pri ĝi kaj svingos la manon.

3 VE al la abomeninda kaj mal-
purigita urbo-premanto! 2 Ĝi
ne aŭskultas voĉon, ne akceptas
admonon; la Eternulon ĝi ne fidas,
al sia Dio ĝi sin ne turnas. 3 Ĝiaj
eminentuloj meze de ĝi estas kiel
blekegantaj leonoj; ĝiaj juĝistoj estas
kiel lupoj vespere; ili nenion restigas
ĝis mateno. 4 Ĝiaj profetoj estas
facilanimaj kaj perfidaj; ĝiaj pastroj
malsanktigas la sanktejon, kripligas
la instruon. 5 La Eternulo estas
justulo meze de ĝi, Li ne faras mal-
justaĵon; ĉiumatene Li montras Siajn
leĝojn, ne ĉesas; sed la malpiulo
ne konas honton. 6 Mi ekstermis
naciojn; ruinigitaj estas iliaj turoj;
Mi dezertigis iliajn stratojn tiel, ke
neniu trairas ilin; iliaj urboj estas
ruinigitaj tiel, ke tie troviĝas jam
neniu homo, neniu loĝanto. 7 Mi
diris al ĝi: Timu Min, akceptu
admonon! Kaj ne estus ekstermita
ĝia loĝejo, kiom ajn Mi punus ĝin;
sed ili rapidis malbonigi ĉiujn siajn
agojn. 8 Tial atendu Min, diras la
Eternulo, ĝis Mi Miatempe leviĝos;
ĉar Mi decidis kolekti la naciojn,
kunvenigi la regnojn, por elverŝi sur
ilin Mian koleron, la tutan flamon
de Mia indigno; ĉar de la fajro de Mia
severeco forbrulos la tuta tero.
9 Tiam Mi redonos al la popoloj
lingvon puran, por ke ĉiuj vokadu
la nomon de la Eternulo kaj servadu
al Li unuanime. 10 El trans la
riveroj de Etiopujo Miaj adorantoj,
Mia disĵetita popolo, alportos al Mi
donacojn. 11 En tiu tempo vi ne
plu hontos pri ĉiuj viaj agoj, per kiuj
vi krimis kontraŭ Mi; ĉar tiam Mi
forigos el inter vi viajn fierajn
fanfaronulojn, kaj vi ne plu tenos vin
malhumile sur Mia sankta monto.
12 Mi restigos en via mezo popolon
humilan kaj malriĉan, kaj ili fidados
la nomon de la Eternulo. 13 La
restintoj el Izrael ne faros maljust-
aĵon, ne parolos mensogon, kaj en ilia
buŝo ne troviĝos lango trompa, sed ili
paŝtiĝados kaj ripozados, kaj neniu
ilin timigos. 14 Ĝojkriu, ho filino
de Cion; triumfu, ho Izrael; ĝoju
kaj estu gaja el la tuta koro, ho filino
de Jerusalem. 15 La Eternulo
forigis la verdikton pri vi, forpelis
vian malamikon; la Reĝo de Izrael,
la Eternulo, estas meze de vi, kaj vi
ne plu vidos malfeliĉon. 16 En tiu
tempo oni diros al Jerusalem: Ne
timu! kaj al Cion: Viaj manoj ne
senfortiĝu. 17 La Eternulo, via Dio,
estas meze de vi, forta Savanto; Li
ĝojos pri vi gaje, Li pardonos al vi
pro Sia amo, Li ĝoje triumfos pri vi.
18 La sentaŭgulojn el via mezo Mi
forprenos, por ke vi ne plu havu
malhonoron pro ili. 19 Jen Mi faros
finon en tiu tempo al ĉiuj viaj prem-
antoj, Mi helpos la lamulojn, Mi
kolektos la dispelitojn, kaj Mi faros
ilin gloraj kaj honorataj en ĉiuj landoj,
kie oni malestimis ilin. 20 En tiu
tempo Mi venigos vin, kaj en tiu
tempo Mi kolektos vin; ĉar Mi faros
vin gloraj kaj honorataj inter ĉiuj
popoloj de la lando, kiam Mi revenigos
viajn kaptitojn antaŭ viaj okuloj,
diras la Eternulo.

ĤAGAJ

1 EN la dua jaro de la reĝo Dario,
en la sesa monato, en la unua
tago de la monato, aperis vorto
de la Eternulo per la profeto Ĥagaj
al Zerubabel, filo de Ŝealtiel, region-
estro de Judujo, kaj al la ĉefpastro
Josuo, filo de Jehocadak, dirante:
2 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Tiu popolo diras, ke ankoraŭ ne venis
la tempo, por konstrui la domon de
la Eternulo. 3 Sed aperis vorto de
la Eternulo per la profeto Ĥagaj,

dirante: 4 Ĉu por vi mem estas
nun la ĝusta tempo, por sidi en viaj
tabulitaj domoj, dum tiu domo estas
ruinoj? 5 Nun tiele diras la Etern-
ulo Cebaot: Pripensu bone vian
staton: 6 vi semas multe, sed en-
portas malmulte; vi manĝas, sed ne
ĝissate; vi trinkas, sed ne ĝisebrie;
vi vestas vin, sed ne estas al vi
varme; kiu laborenspezas monon, tiu
laborenspezas por truhava saketo.
7 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Pripensu bone vian staton. 8 Iru
sur la monton, prenu lignon, kaj
konstruu la domon; Mi akceptos ĝin
favore, kaj Mi montros Mian gloron,
diras la Eternulo. 9 Vi atendis
multon, sed montriĝis, ke estas mal-
multe; kaj kion vi alportis hejmen,
tion Mi disblovis. Pro kio tiel
estas? diras la Eternulo Cebaot; pro
tio, ke Mia domo estas dezerta, dum
vi kuras ĉiu al sia domo. 10 Pro
tio la ĉielo ne donas al vi roson kaj
la tero ne donas siajn produktaĵojn.
11 Kaj Mi alvokis sekecon sur la
teron, sur la montojn, sur la grenon,
sur la moston, sur la oleon, kaj sur
ĉion, kion produktas la tero, ankaŭ
sur la homon, sur la bruton, kaj sur
ĉiun laboron de la manoj.

12 Zerubabel, filo de Ŝealtiel, kaj
la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak,
kaj la tuta cetera popolo aŭskultis la
voĉon de la Eternulo, ilia Dio, kaj la
vortojn de la profeto Ĥagaj, kun kiuj
lin sendis la Eternulo, ilia Dio; kaj
la popolo ektimis la Eternulon.
13 Kaj Ĥagaj, la sendito de la
Eternulo, diris al la popolo en la
nomo de la Eternulo jene: Mi estas
kun vi, diras la Eternulo. 14 Kaj
la Eternulo vigligis la spiriton de
Zerubabel, filo de Ŝealtiel, region-
estro de Judujo, kaj la spiriton de
la ĉefpastro Josuo, filo de Jehocadak,
kaj la spiriton de la tuta cetera
popolo; kaj ili venis kaj komencis
labori en la domo de la Eternulo
Cebaot, ilia Dio, 15 en la dudek-
kvara tago de la sesa monato, en la
dua jaro de la reĝo Dario.

2 EN la sepa monato, en la dudek-
unua tago de la monato, aperis
vorto de la Eternulo per la
profeto Ĥagaj, dirante: 2 Diru al
Zerubabel, filo de Ŝealtiel, region-
estro de Judujo, kaj al la ĉefpastro
Josuo, filo de Jehocadak, kaj al la
cetera popolo jene: 3 Kiu restis
inter vi, kiu vidis ĉi tiun domon en
ĝia antaŭa belegeco? kaj kion vi
vidas en ĝi nun? ĉu ĝi ne aperas
antaŭ viaj okuloj kiel nenio? 4 Sed
estu kuraĝa, ho Zerubabel, diras la
Eternulo; estu kuraĝa, ho ĉefpastro
Josuo, filo de Jehocadak; estu
kuraĝa, ho tuta popolo de la lando,
diras la Eternulo; kaj laboru, ĉar Mi
estas kun vi, diras la Eternulo
Cebaot. 5 Konforme al la interligo,
kiun Mi faris kun vi, kiam vi eliris
el Egiptujo, Mia spirito estas inter
vi; ne timu. 6 Ĉar tiele diras la
Eternulo Cebaot: Pasos malmulte
da tempo, kaj Mi ekmovos la ĉielon
kaj la teron, la maron kaj la sekteron;
7 Mi skuos ĉiujn popolojn; kaj venos
io ĉarma por ĉiuj nacioj, kaj Mi plen-
igos ĉi tiun domon per gloro, diras
la Eternulo Cebaot. 8 Al Mi aparten-
as la arĝento kaj al Mi apartenas la
oro, diras la Eternulo Cebaot. 9 La
gloro de ĉi tiu lasta domo estos pli
granda, ol de la antaŭa, diras la
Eternulo Cebaot; kaj sur ĉi tiu loko
Mi donos pacon, diras la Eternulo
Cebaot.

10 En la dudek-kvara tago de la
naŭa monato, en la dua jaro de Dario,
aperis vorto de la Eternulo per la
profeto Ĥagaj, dirante: 11 Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Petu de la
pastroj instruon, kaj diru: 12 Jen
homo portis sanktigitan viandon en
la basko de sia vesto, kaj per sia
basko li ektuŝis panon aŭ ion kuir-
itan aŭ vinon aŭ oleon aŭ ian manĝ-
aĵon—ĉu ĝi tiam fariĝos sankta?
La pastroj respondis kaj diris: Ne.
13 Ĥagaj plue diris: Kaj se ĉion ĉi
tion ektuŝos iu, kiu malpuriĝis per
mortinto—ĉu ĝi tiam malpuriĝos?
La pastroj respondis kaj diris: Ĝi
malpuriĝos. 14 Tiam Ĥagaj diris:
Tia estas ĉi tiu popolo, kaj tia estas
ĉi tiu gento antaŭ Mi, diras la Etern-
ulo, kaj tiaj estas ĉiuj faroj de iliaj
manoj; kaj ĉio, kion ili tie alportas,
estas malpura. 15 Nun pripensu
bone la tempon de ĉi tiu tago mal-
antaŭen, antaŭ ol estis metita ŝtono
sur ŝtonon en la templo de la Etern-
ulo: 16 kiam iu venis al garbaro,
kiu devis havi dudek mezurojn, ĝi
havis nur dek; kiam iu venis al la
vinpremejo, por ĉerpi kvindek mezur-
ojn, troviĝis nur dudek; 17 Mi

frapis vin per sekiga vento, per for-
velkado kaj per hajlo ĉiujn laborojn
de viaj manoj, sed vi tamen ne turnis
vin al Mi, diras la Eternulo. 18 Pri-
pensu bone la tempon de ĉi tiu tago
malantaŭen, de la dudek-kvara tago
de la naŭa monato, de la tago, en
kiu estas fondita la templo de la
Eternulo; pripensu bone: 19 ĉu
troviĝas semoj en la grenejo? ĝis
nun la vinberbranĉo, la figarbo, la
granatarbo, kaj la olivarbo ne donis
fruktojn; sed de post ĉi tiu tago Mi
vin benos.
20 Kaj duafoje aperis vorto de la
Eternulo al Ĥagaj en la dudek-kvara
tago de la monato, dirante: 21 Diru
al Zerubabel, regionestro de Judujo,
jene: Mi ekmovos la ĉielon kaj la
teron; 22 Mi renversos tronojn de
regnoj, Mi ekstermos la forton de
regnoj de la nacioj, Mi renversos
ĉarojn kun iliaj veturantoj; falos la
ĉevaloj, kaj iliaj raidantoj falos unu
de glavo de alia. 23 En tiu tempo,
diras la Eternulo Cebaot, Mi prenos
vin, ho Zerubabel, Mia servanto, filo
de Ŝealtiel, diras la Eternulo, kaj Mi
konservos vin kiel sigelringon; ĉar vin
Mi elektis, diras la Eternulo Cebaot.

ZEĤARJA

1 EN la oka monato, en la dua
jaro de Dario, aperis vorto de la
Eternulo al la profeto Zeĥarja,
filo de Bereĥja, filo de Ido, dirante:
2 Forte koleris la Eternulo kontraŭ
viaj patroj. 3 Diru do al ili: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Revenu al
Mi, diras la Eternulo Cebaot, kaj
tiam Mi returnos Min al vi, diras la
Eternulo Cebaot. 4 Ne estu kiel
viaj patroj, al kiuj vokadis la antaŭaj
profetoj, dirante: Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Deturnu vin de
viaj malbonaj vojoj kaj de viaj mal-
bonaj agoj—sed ili ne aŭskultis kaj
ne atentis Min, diras la Eternulo.
5 Kie estas viaj patroj? kaj eĉ la
profetoj, ĉu ili povas vivi eterne?
6 Sed Miaj vortoj kaj decidoj, pri
kiuj Mi diris al Miaj servantoj, la
profetoj, ĉu ili ne trafis viajn patrojn?
Kaj ili pentis, kaj diris: Kiel la
Eternulo Cebaot decidis agi kun
ni pro niaj vojoj kaj pro niaj agoj, tiel
Li agis kun ni.
7 En la dudek-kvara tago de la
dek-unua monato, tio estas de la
monato Ŝebat, en la dua jaro de
Dario, aperis vorto de la Eternulo
al la profeto Zeĥarja, filo de Bereĥja,
filo de Ido, dirante: 8 Mi vidis en
la nokto: jen viro sidas sur ruĝa
ĉevalo, kaj li troviĝas inter mirtoj
en ombrita loko, kaj post li troviĝas
ĉevaloj ruĝaj, brunaj, kaj blankaj.
9 Mi demandis: Kiuj iii estas, mia
sinjoro? Kaj la anĝelo, kiu parolis
kun mi, diris al mi: Mi montros al vi,
kiuj ili estas. 10 Kaj la viro, kiu
troviĝis inter la mirtoj, ekparolis kaj
diris: Ili estas tiuj, kiujn la Eternulo
sendis, por trairi la teron. 11 Kaj
ili mem ekparolis al la anĝelo de la
Eternulo, kiu troviĝis inter la mirtoj,
kaj diris: Ni trairis la teron, kaj ni
trovis, ke la tuta tero estas trankvila
kaj paca. 12 Tiam ekparolis la
anĝelo de la Eternulo kaj diris: Ho
Eternulo Cebaot, kiel longe Vi ne
kompatos Jerusalemon kaj la urbojn
de Judujo, kiujn Vi koleras jam dum
sepdek jaroj? 13 Kaj la Eternulo
respondis al la anĝelo, kiu parolis
kun mi, vortojn bonajn, vortojn
konsolajn. 14 Tiam diris al mi la
anĝelo, kiu parolis kun mi: Proklamu
kaj diru: Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Mi ekfervoris pri Jerusalem
kaj pri Cion per granda fervoro;
15 kaj per granda indigno Mi indignas
kontraŭ la nacioj memfidaj; ĉar kiam
Mi koleris malmulte, ili akcelis la
malfeliĉon. 16 Tial tiele diras la
Eternulo: Mi returnas Min al Jeru-
salem kun kompato; Mia domo
estos konstruita en ĝi, diras la Etern-
ulo Cebaot, kaj ŝnuro de ĉarpent-
istoj estos tirata en Jerusalem.
17 Ankoraŭ proklamu jenon: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Denove

pleniĝos Miaj urboj per bonaĵo,
denove la Eternulo konsolos Cionon,
kaj denove Li elektos Jerusalem-
on.
18 Mi levis miajn okulojn kaj
ekvidis: jen estas kvar kornoj.
19 Kaj mi diris al la anĝelo, kiu
parolis kun mi: Kion tio signifas?
Kaj li respondis al mi: Tio estas la
kornoj, kiuj disĵetis Jehudan, Izraelon,
kaj Jerusalemon. 20 Kaj la Etern-
ulo montris al mi kvar majstrojn.
21 Mi diris: Kion ili intencas fari?
Li respondis jene: Tiuj kornoj dis-
ĵetis Jehudan tiel, ke neniu povis
levi sian kapon; tial nun venas ĉi
tiuj, por fortimigi tiujn, por dehaki la
kornojn de la nacioj, kiuj levis sian
kornon kontraŭ la loĝantojn de
Judujo, por disĵeti ilin.

2 MI denove levis miajn okulojn,
kaj mi ekvidis: jen staras viro,
kiu tenas en sia mano mezur-
ŝnuron. 2 Mi demandis: Kien vi
iras? Kaj li respondis al mi: Mezuri
Jerusalemon, por vidi, kiel larĝa
kaj kiel longa ĝi estas. 3 Kaj jen
la anĝelo, kiu parolis kun mi, eliris,
kaj alia anĝelo iris renkonte al li,
4 kaj diris al li: Kuru, kaj diru al ĉi
tiu junulo: Sen murego estos Jeru-
salem, pro la multeco de la homoj
kaj brutoj en ĝi. 5 Sed Mi estos
por ĝi fajra murego ĉirkaŭe, diras la
Eternulo, kaj Mi estos glora meze
de ĝi. 6 He, he! kuru el la lando
norda, diras la Eternulo; ĉar kiel
la kvar ventojn de la ĉielo Mi dispelis
vin, diras la Eternulo. 7 He, Cion,
kiu loĝas ĉe la filino de Babel,
saviĝu! 8 Ĉar tiele diras la Etern-
ulo Cebaot: Post la gloriĝo Li sendos
min al la nacioj, kiuj prirabis vin;
ĉar kiu tuŝas vin, tiu tuŝas la pupilon
de Lia okulo. 9 Kaj jen mi levos
mian manon sur ilin, kaj ili fariĝos
rabaĵo por tiuj, kiujn ili sklavigis;
kaj tiam vi ekscios, ke la Eternulo
Cebaot min sendis. 10 Ĝoju kaj
estu gaja, ho filino de Cion; ĉar jen
Mi iras, por ekloĝi meze de vi, diras
la Eternulo. 11 Kaj multaj popoloj
aliĝos al la Eternulo en tiu tempo, kaj
fariĝos Mia popolo, kaj Mi ekloĝos
meze de vi; kaj vi ekscios, ke la
Eternulo Cebaot sendis min al vi.
12 Kaj la Eternulo posedos Judujon
kiel Sian heredan parton sur la sankta
tero, kaj Li denove favoros Jerusalem-
on. 13 Ĉiu karno silentu antaŭ la
Eternulo, ĉar Li leviĝis el Sia sankta
loĝejo.

3 LI montris al mi la ĉefpastron
Josuo, kiu staris antaŭ la anĝelo
de la Eternulo, kaj Satanon, kiu
staris dekstre de li, por kontraŭagi
al li. 2 Kaj la Eternulo diris al
Satano: La Eternulo faras al vi
severan riproĉon, ho Satano, severe
riproĉas vin la Eternulo, kiu favoras
Jerusalemon; ĝi estas ja brulŝtipo,
savita el la fajro. 3 Josuo estis
vestita per malpuraj vestoj, kaj staris
antaŭ la anĝelo. 4 Ĉi tiu ekparolis
kaj diris al tiuj, kiuj staris antaŭ li:
Deprenu de li la malpurajn vestojn.
Kaj al li mem li diris: Vidu, mi de-
prenis de vi vian pekon, kaj mi
metos sur vin festajn vestojn. 5 Kaj
li diris, ke oni metu puran kapornam-
on sur lian kapon; kaj oni metis la
puran kapornamon sur lian kapon kaj
vestis lin per novaj vestoj, en la
ĉeesto de la anĝelo de la Eternulo.
6 Kaj la anĝelo de la Eternulo atestis
al Josuo, dirante: 7 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Se vi irados laŭ
Miaj vojoj kaj plenumados la serv-
adon al Mi, tiam vi regados en Mia
domo kaj administrados en Miaj
kortoj, kaj Mi donos al vi akompan-
antojn el tiuj, kiuj staras ĉi tie.
8 Aŭskultu, ho ĉefpastro Josuo, vi
kaj viaj amikoj, kiuj sidas apud vi,
ĉar ili komprenas misterajn signojn:
jen Mi venigos Mian servanton-
markoton. 9 Ĉar vidu la ŝtonon,
kiun Mi metis antaŭ Josuon: sur ĉi
tiu sola ŝtono estas sep okuloj; jen
Mi gravuros sur ĝi signojn, diras la
Eternulo Cebaot, kaj Mi forigos la
pekon de ĉi tiu lando en unu tago.
10 En tiu tempo, diras la Eternulo
Cebaot, vi vokos unu alian sub vinber-
branĉon kaj sub figarbon.

4 KAJ revenis la anĝelo, kiu
antaŭe parolis kun mi; kaj li
vekis min, kiel oni vekas iun
el lia dormo. 2 Kaj li diris al mi:
Kion vi vidas? Mi respondis: Mi
vidas kandelabron tute el oro, kaj
kaliketon ĝi havas sur sia supro,
kaj sep lucernoj estas sur ĝi, kaj po
sep tubetoj troviĝas sur la lucernoj
supre de ĝi. 3 Kaj du olivarboj
troviĝas super ĝi: unu dekstre de la
kaliketo kaj la dua maldekstre de ĝi.
4 Kaj mi ekparolis kaj diris al la

anĝelo, kiu parolis kun mi: Kio tio
estas, ho mia sinjoro? 5 La anĝelo,
kiu parolis kun mi, respondis kaj
diris: Ĉu vi ne scias, kio tio estas?
Mi diris: Ne, mia sinjoro. 6 Tiam
li responde diris al mi jene: Tio estas
la vorto de la Eternulo al Zerubabel,
kaj signifas: Ne per militistaro kaj ne
per forto, sed nur per Mia spirito,
diras la Eternulo Cebaot. 7 Kiu
vi estas, ho granda monto? antaŭ
Zerubabel vi fariĝos ebenaĵo; kaj li
metos la unuan ŝtonon sub komuna
vokado: Feliĉo, feliĉo al ĝi! 8 Kaj
aperis al mi vorto de la Eternulo,
dirante: 9 La manoj de Zerubabel
fondis ĉi tiun domon, kaj liaj manoj
ankaŭ finos ĝin; kaj vi ekscios, ke la
Eternulo Cebaot sendis min al vi.
10 Ĉar kiu povas malŝati ĉi tiun tagon
kiel malgrandan, kiam ĝoje rigardas
la vertikalŝnuron en la mano de
Zerubabel tiuj sep okuloj de la
Eternulo, kiuj trapenetras per sia
rigardo la tutan teron? 11 Tiam mi
denove parolis kaj diris al li: Kion
signifas tiuj du olivarboj dekstre kaj
maldekstre de la kandelabro? 12 Kaj
mi parolis ankoraŭ kaj diris al li:
Kion signifas la du branĉoj de oliv-
arboj, kiuj troviĝas apud la du oraj
tubetoj, tra kiuj fluas oro? 13 Li
respondis al mi kaj diris: Ĉu vi ne
scias, kio tio estas? Mi diris: Ne,
mia sinjoro. 14 Tiam li diris: Tio
estas du oleitoj, kiuj staras apud la
Reganto de la tuta tero.

5 MI levis denove miajn okulojn,
kaj mi ekvidis disvolvitan skrib-
rulaĵon. 2 Kaj li diris al mi:
Kion vi vidas? Mi respondis: Mi
vidas disvolvitan skribrulaĵon, kiu
havas la longon de dudek ulnoj kaj la
larĝon de dek ulnoj. 3 Tiam li diris
al mi: Tio estas la malbeno, kiu eliras
sur la supraĵon de la tuta lando; ĉar
ĉiu, kiu ŝtelas, estos ekstermita, kiel
estas dirite en ĝi, kaj ĉiu, kiu ĵuras
mensoge, estos ekstermita, kiel estas
dirite en ĝi. 4 Mi eligas ĝin, diras
la Eternulo Cebaot, kaj ĝi eniros en la
domon de ŝtelisto, kaj en la domon
de tiu, kiu malvere ĵuras per Mia
nomo; kaj ĝi restos en lia domo kaj
ekstermos ĝin kune kun ĝia ligno
kaj kun ĝiaj ŝtonoj.
5 La anĝelo, kiu parolis kun mi,
elpaŝis, kaj diris al mi: Levu nun
viajn okulojn, kaj rigardu, kio aperas.
6 Mi diris: Kio tio estas? Kaj li
respondis: Eliras mezurvazo; kaj li
diris plue: Tio estas ilia aspekto en
la tuta lando. 7 Kaj jen leviĝis
kikaro da plumbo, kaj jen ia virino
sidas interne de la mezurvazo.
8 Li diris: Tio estas la Malpieco; kaj
li ĵetis ŝin sur la fundon de la mezur-
vazo, kaj sur la aperturon li ĵetis
la plumban mason. 9 Mi levis miajn
okulojn, kaj vidis, ke aperas du
virinoj, kaj vento estas en iliaj flugiloj,
kaj iliaj flugiloj estis kiel la flugiloj
de cikonio; ili levis la mezurvazon
inter la teron kaj la ĉielon. 10 Mi
diris al la anĝelo, kiu parolis kun mi:
Kien ili forportas tiun mezurvazon?
11 Li respondis al mi: Por konstrui
por ĝi domon en la lando Ŝinar; kiam
ĉio estos preta, oni starigos ĝin tie
sur ĝia bazo.

6 MI levis denove miajn okulojn,
kaj mi ekvidis: jen kvar ĉaroj
eliras el inter du montoj; kaj la
montoj estas kupraj. 2 La unua
ĉaro havis ĉevalojn ruĝajn, la dua
ĉaro havis ĉevalojn nigrajn, 3 la
tria ĉaro havis ĉevalojn blankajn, kaj
la kvara ĉaro havis ĉevalojn makulit-
ajn kaj brunajn. 4 Mi ekparolis kaj
diris al la anĝelo, kiu parolis kun mi:
Kio tio estas, mia sinjoro? 5 La
anĝelo respondis kaj diris al mi: Tio
estas la kvar spiritoj de la ĉielo, kiuj
eliras post sia starado antaŭ la
Reganto de la tuta tero. 6 La ĉaro
kun la nigraj ĉevaloj iris al la lando
norda, la blankaj iris post ili, kaj la
makulitaj iris al la lando suda.
7 La brunaj eliris, kaj deziris trairi
la teron; kaj li diris: Iru, trairu la
teron; kaj ili trairis la teron. 8 Kaj
li kriis al mi, kaj diris al mi jene:
Vidu, tiuj, kiuj eliris al la lando norda,
kontentigis Mian spiriton en la lando
norda.
9 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo, dirante: 10 Prenu de la
forkondukitoj, de Ĥeldaj, de Tobija,
kaj de Jedaja, kaj iru en la domon
de Joŝija, filo de Cefanja, iru en la
sama tago, kiam ili venos el Babel;
11 prenu arĝenton kaj oron, kaj
faru kronojn kaj metu sur la kapon
de la ĉefpastro Josuo, filo de Jeho-
cadak, 12 kaj diru al li jene: Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Jen estas
viro, kies nomo estas Markoto; li
kreskos el sia loko kaj konstruos

la templon de la Eternulo. 13 Li
konstruos la templon de la Eternulo,
li ricevos gloron kaj sidos kaj regos
sur sia trono; li estos ankaŭ pastro
sur sia trono, kaj konsiliĝo paca estos
inter ambaŭ. 14 Kaj tiuj kronoj estos
ĉe Ĥelem, Tobija, Jedaja, kaj Ĥen,
filo de Cefanja, kiel memoraĵo en la
templo de la Eternulo. 15 Kaj mal-
proksime loĝantoj venos kaj konstru-
os en la templo de la Eternulo, kaj
vi ekscios, ke la Eternulo Cebaot
sendis min al vi; kaj tio okazos, se vi
obeados la voĉon de la Eternulo, via
Dio.

7 EN la kvara jaro de la reĝo
Dario aperis vorto de la Eternulo
al Zeĥarja, en la kvara tago de la
naŭa monato, tio estas de Kislev;
2 kiam Bet-El sendis Ŝareceron kaj
Regem-Meleĥon kun iliaj akompan-
antoj, por preĝi antaŭ la Eternulo,
3 kaj demandi la pastrojn, kiuj estis
en la domo de la Eternulo Cebaot, kaj
la profetojn, jene: Ĉu ni devas plori
en la kvina monato, kaj fasti, kiel ni
faradis jam dum multe da jaroj?
4 Tiam aperis al mi vorto de la
Eternulo Cebaot, dirante: 5 Diru
al la tuta popolo de la lando kaj al
la pastroj jene: Kiam vi fastis kaj
funebris en la kvina monato kaj en la
sepa dum la sepdek jaroj—ĉu por Mi
vi fastis? ĉu por Mi? 6 Kaj kiam
vi manĝas kaj trinkas, ĉu ne por vi
mem vi manĝas kaj trinkas? 7 Ĉu
la esenco ne estas tiuj vortoj, kiujn
la Eternulo proklamis per la antaŭaj
profetoj, kiam Jerusalem estis pri-
loĝata kaj bonstata, kaj la urboj
ĉirkaŭ ĝi, la suda regiono kaj la mal-
altaĵo, estis priloĝataj?

8 Kaj aperis vorto de la Eternulo
al Zeĥarja, dirante: 9 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: Faru juĝon
justan, ĉiu estu bona kaj kompatema
al sia frato; 10 vidvinon, orfon,
fremdulon, kaj malriĉulon ne premu,
kaj ne portu en via koro malbonajn
intencojn kontraŭ via frato. 11 Sed
ili ne volis atenti, ili deturnis de Mi
sian flankon, kaj siajn orelojn ili
ŝtopis, por ne aŭdi. 12 Sian koron
ili faris kiel diamanta ŝtono, por ne
obei la instruon, kaj la vortojn, kiujn
la Eternulo Cebaot sendis en Sia
spirito per la antaŭaj profetoj; pro
tio aperis granda kolero de la
Eternulo Cebaot. 13 Kaj ĉar Li
vokis, kaj ili ne aŭskultis, tial ankaŭ
Mi ne aŭskultis, kiam ili vokis, diras
la Eternulo Cebaot. 14 Kaj Mi
disblovis ilin inter ĉiujn naciojn, kiujn
ili ne konis, kaj la lando post ili
dezertiĝis tiel, ke neniu en ĝi iris
tien aŭ reen; tiamaniere la ĉarman
landon ili faris dezerto.

8 KAJ aperis vorto de la Etern-
ulo, dirante: 2 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: Mi ekfervoris
pri Cion per granda fervoro, kaj kun
granda kolero Mi ekfervoris pri ĝi.
3 Tiele diras la Eternulo: Mi revenos
al Cion, Mi ekloĝos meze de Jeru-
salem, kaj Jerusalem estos nomata
urbo de la vero, kaj la monto de
la Eternulo Cebaot, monto sankta.
4 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Denove sidos maljunuloj kaj maljun-
ulinoj sur la placoj de Jerusalem,
ĉiu kun bastono en la mano, pro
profundeco de la aĝo. 5 Kaj la
stratoj de la urbo pleniĝos de infanoj
kaj infaninoj, ludantaj sur ĝiaj stratoj.
6 Tiele diras la Eternulo Cebaot:
Se en la okuloj de la restintoj de la
popolo en ĉi tiu tempo tio ŝajnas
ne ebla, ĉu tio estas ne ebla ankaŭ
en Miaj okuloj? diras la Eternulo
Cebaot. 7 Tiele diras la Eternulo
Cebaot: Jen Mi savos Mian popolon
el la lando orienta kaj el la lando
okcidenta; 8 Mi venigos ilin, kaj
ili ekloĝos interne de Jerusalem; kaj
ili estos Mia popolo, kaj Mi estos ilia
Dio, en vero kaj justo. 9 Tiele
diras la Eternulo Cebaot: Fortigu
viajn manojn, vi, kiuj aŭdas en ĉi tiuj
tagoj ĉi tiujn vortojn el la buŝo de la
profetoj, en la tago, kiam estas farata
fondo por la konstruado de la domo
de la Eternulo Cebaot, la templo.
10 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj ne ekzistis
rekompenco por la laboro de homo,
nek por la laboro de bruto; nek la
eliranto nek la eniranto povis esti
trankvila antaŭ la malamiko; kaj Mi
permesis al ĉiuj homoj ataki unu la
alian. 11 Sed nun Mi estas por la
restintoj de tiu popolo ne tia, kia
Mi estis antaŭe, diras la Eternulo
Cebaot; 12 ĉar estos semo de paco:
la vinberbranĉo donos siajn fruktojn,
la tero donos siajn produktaĵojn, la
ĉielo donos sian roson, kaj ĉion ĉi
tion Mi posedigos al la restintoj de
ĉi tiu popolo. 13 Kaj kiel vi, ho
domo de Jehuda kaj domo de Izrael,

estis malbeno inter la nacioj, tiel Mi
savos vin, kaj vi fariĝos beno; ne
timu do, kaj viaj manoj fortiĝu.
14 Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot:
Tiel same, kiel Mi intencis plagi vin,
kiam viaj patroj Min kolerigis, diras
la Eternulo Cebaot, kaj Mi ne for-
decidis tion, 15 tiel Mi returnis
Min kaj intencas nun fari bonon al
Jerusalem kaj al la domo de Jehuda:
ne timu. 16 Jen estas la aferoj,
kiujn vi devas fari: parolu veron unu
al la alia, veran kaj pacan juĝon faru
en viaj pordegoj; 17 ne intencu en
via koro malbonon unu kontraŭ la alia,
kaj ne amu mensogan ĵuron; ĉar ĉion
ĉi tion Mi malamas, diras la Eternulo.
18 Kaj aperis al mi vorto de la
Eternulo Cebaot, dirante: 19 Tiele
diras la Eternulo Cebaot: La fasto-
tago de la kvara monato kaj la fasto-
tago de la kvina kaj la fastotago de la
sepa kaj la fastotago de la deka estos
por la domo de Jehuda ĝojo kaj
gajeco kaj agrablaj festoj; tial amu la
veron kaj la pacon. 20 Tiele diras
la Eternulo Cebaot: Venados ankoraŭ
popoloj kaj loĝantoj de multaj urboj;
21 kaj la loĝantoj de unu urbo venos
al la loĝantoj de alia urbo, kaj diros:
Ni iru rapide, por preĝi antaŭ la
Eternulo kaj por turni nin al la
Eternulo Cebaot; mi ankaŭ iros.
22 Kaj venos multaj popoloj kaj
potencaj nacioj, por serĉi la Eternulon
Cebaot en Jerusalem kaj por preĝi
antaŭ la Eternulo. 23 Tiele diras la
Eternulo Cebaot: En tiu tempo forte
kaptos dek homoj el ĉialingvaj nacioj la
baskon de Judo, kaj diros: Ni iros kun
vi, ĉar ni aŭdis, ke Dio estas kun vi.

9 PROFETA vorto de la Eternulo
pri la lando Ĥadraĥ kaj pri ĝia
ripozejo Damasko (ĉar la Etern-
ulo rigardas ĉiujn homojn, kiel ĉiujn
tribojn de Izrael), 2 kaj pri Ĥamat,
kiu havas sian limon apud ĝi, pri
Tiro kaj Cidon, kiuj pensas, ke ili
estas tre saĝaj. 3 Tiro konstruis al
si fortikaĵon, kaj kolektis arĝenton
kiel polvon, kaj oron kiel stratan
koton; 4 sed jen la Sinjoro faros
ĝin malriĉa kaj ĵetos en la maron
ĝian remparon, kaj ĝi mem estos
ekstermita de fajro. 5 Aŝkelon tion
vidos kaj ektimos, Gaza forte ek-
tremos, ankaŭ Ekron, ĉar ĝia fido
kovriĝos per honto; pereos la reĝo
de Gaza, kaj Aŝkelon ne plu estos
loĝata. 6 En Aŝdod loĝos fremduloj,
kaj Mi ekstermos la fierecon de
Filiŝtujo. 7 Mi forigos la sangon
el ĝia buŝo kaj la abomenindan
manĝaĵon el ĝiaj dentoj, kaj ĝi mem
fariĝos apartenaĵo de nia Dio, kaj ĝi
estos distrikto de Judujo, kaj Ekron
fariĝos kiel la Jebusidoj. 8 Mi
gardos Mian domon kontraŭ la
militistoj, por ke neniu trairu tien
kaj reen, kaj ne plu venos al ĝi prem-
anto; ĉar Mi rigardas ĝin nun per
Miaj okuloj.
9 Ĝoju forte, ho filino de Cion,
triumfu, ho filino de Jerusalem: jen
via reĝo iras al vi; justa kaj helpema
li estas, humila kaj rajdanta sur
azeno, sur ido de azenino. 10 Ĉar
Mi ekstermos ĉarojn ĉe Efraim kaj
ĉevalojn en Jerusalem, kaj ekstermita
estos milita pafarko; li proklamos
pacon al la nacioj, kaj lia regado estos
de maro ĝis maro, de la Rivero ĝis
la finoj de la tero. 11 Kaj pro la
sango de via interligo Mi eligos viajn
malliberulojn el la senakva kavo.
12 Reiru al la fortikaĵo, vi, ligitaj de
espero! ĉar hodiaŭ Mi sciigas, ke
Mi redonos al vi duoble. 13 Mi
streĉos al Mi Judujon kiel pafarkon,
Mi armos Efraimon, Mi levos viajn
filojn, ho Cion, kontraŭ viajn filojn,
ho Grekujo, kaj Mi faros vin kiel
glavo de heroo. 14 La Eternulo
aperos super ili, Lia sago elflugos
kiel fulmo, la Sinjoro, la Eternulo,
ekblovos per trumpeto kaj paŝos
en suda ventego. 15 La Eternulo
Cebaot defendos ilin, kaj ili ekstermos,
kaj ili piedpremos la ŝtonojn de la
ŝtonĵetiloj; ili trinkos, kaj bruos
kvazaŭ de vino; ili pleniĝos kiel
porofera kaliko, kiel la anguloj de la
altaro. 16 Kaj savos ilin la Etern-
ulo, ilia Dio, en tiu tempo, kiel la
ŝafojn de Sia popolo; ĉar kiel ŝtonoj
de krono ili brilos sur Lia tero.
17 Ĉar kiel granda estas Lia boneco,
kaj kiel granda estas Lia beleco!
Pano vigligos la junulojn, kaj mosto
la junulinojn.

10 PETU de la Eternulo pluvon
printempan; la Eternulo faros
fulmojn, kaj donos abundan
pluvon por ĉiuj kreskaĵoj sur la
kampo. 2 La domaj dioj parolas
sensencaĵon, la antaŭdiristoj havas
malverajn viziojn, rakontas mensog-

ajn sonĝojn, kaj konsolas per vantaĵo;
tial ili diskuras kiel ŝafoj, suferas
pro tio, ke ili ne havas paŝtiston.
3 Kontraŭ la paŝtistoj ekflamis Mia
kolero, kaj la antaŭirantajn virkaprojn
Mi punos; sed la Eternulo Cebaot
vizitos Sian ŝafaron, la domon de
Jehuda, kaj faros ĝin kiel ornamita
ĉevalo en batalo. 4 El ĝi eliros la
angula ŝtono, el ĝi la ĉefa stango,
el ĝi la batala pafarko, el ĝi eliros
ĉiuj regantoj. 5 Ili estos kiel fort-
eguloj, kiuj piedpremas en batalo
kvazaŭ koton sur la strato; kaj ili
batalos, ĉar la Eternulo estos kun ili,
kaj ili hontigos tiujn, kiuj sidas sur
ĉevaloj. 6 Mi fortigos la domon de
Jehuda, Mi savos la domon de Jozef,
kaj Mi enloĝigos ilin, ĉar Mi kompatas
ilin. Kaj ili estos en tia stato, kvazaŭ
Mi neniam ilin forlasis; ĉar Mi, la
Eternulo, estas ilia Dio, kaj Mi
aŭskultos ilin. 7 Efraim estos kiel
fortegulo; kaj ilia koro estos gaja,
kiel de vino; iliaj filoj vidos kaj ĝojos;
ilia koro triumfos per la Eternulo.
8 Mi fajfos al ili kaj kunvenigos ilin,
ĉar Mi elaĉetis ilin; kaj ili multiĝos,
kiel ili multiĝis antaŭe. 9 Mi semos
ilin inter la popoloj, kaj en mal-
proksimaj landoj ili memoros Min, kaj
ili vivos kun siaj infanoj kaj revenos.
10 Mi revenigos ilin el la lando
Egipta, Mi kolektos ilin el Asirio, Mi
revenigos ilin en la landon Gileadan
kaj sur Lebanonon, kaj ne troviĝos
sufiĉe da loko por ili. 11 Malfeliĉo
trairos la maron, batos la ondojn de la
maro, kaj sekiĝos ĉiuj profundaj lokoj
de Nilo; malaltiĝos la fiereco de
Asirio, kaj malaperos la sceptro de
Egiptujo. 12 Mi faros ilin forteguloj
per la Eternulo, kaj en Lia nomo ili
irados, diras la Eternulo.

11 MALFERMU, ho Lebanon,
viajn pordojn, ke la fajro
ekstermu viajn cedrojn.
2 Ĝemegu, ho cipreso, ĉar falis la
cedro kaj la potenculoj estas ruin-
igitaj. Ĝemegu, ho kverkoj de
Baŝan, ĉar falis la fortika arbaro.
3 Oni aŭdas ploradon de paŝtistoj,
ĉar ilia belegaĵo estas ruinigita; oni
aŭdas kriadon de junaj leonoj, ĉar
forigita estas la beleco de Jordan.
4 Tiele diras la Eternulo, mia Dio:
Paŝtu la buĉotajn ŝafojn, 5 kiujn
iliaj aĉetintoj mortigas, ne farante
pekon, kaj iliaj vendintoj diras:
Dank' al la Eternulo, mi riĉiĝis; kaj
iliaj paŝtistoj ne bedaŭras ilin. 6 Pro
tio Mi ne plu indulgos la loĝantojn
de la tero, diras la Eternulo; jen Mi
transdonos la homojn ĉiun en la
manon de lia proksimulo kaj en la
manon de lia reĝo, kaj ili frapados la
teron, kaj Mi ne savos el ilia mano.
7 Kaj mi paŝtis la ŝafojn buĉotajn, la
plej malfeliĉajn el la ŝafoj. Kaj mi
prenis al mi du bastonojn, la unu mi
nomis Afableco kaj la duan Ligilo;
kaj mi paŝtis la ŝafojn. 8 Kaj mi
forigis tri paŝtistojn en unu monato;
kaj deturnis sin de ili mia animo,
kiel ankaŭ ilia animo deturnis sin
de mi. 9 Kaj mi diris: Mi vin ne
paŝtos: la mortonta mortu, la pere-
onta pereu, kaj la ceteraj manĝu unu
la karnon de la alia. 10 Kaj mi
prenis mian bastonon Afableco kaj
rompis ĝin, por detrui la interligon,
kiun mi faris kun ĉiuj popoloj;
11 kaj ĝi estis detruita en tiu tago.
Kaj tiam la malfeliĉaj ŝafoj, kiuj atent-
adis min, eksciis, ke tio estas vorto
de la Eternulo. 12 Kaj mi diris al
ili: Se plaĉas al vi, donu al mi mian
laborpagon; se ne, tiam ne faru tion.
Kaj ili pesis al mi kiel mian labor-
pagon tridek arĝentajn monerojn.
13 Kaj la Eternulo diris al mi: Ĵetu
tion en la trezorejon; bela prezo, per
kiu ili taksis Min! Kaj mi prenis la
tridek arĝentajn monerojn kaj ĵetis
ilin en la trezorejon de la domo de la
Eternulo. 14 Kaj mi rompis mian
duan bastonon Ligilo, por detrui la
fratecon inter Jehuda kaj Izrael.
15 Kaj la Eternulo diris al mi:
Prenu al vi ankoraŭ la ilaron de
paŝtisto malsaĝa; 16 ĉar jen Mi
starigos sur la tero paŝtiston, kiu ne
serĉos la ŝafojn perdiĝintajn, ne
zorgos pri la junaj, ne kuracos la
malsanajn, ne nutros la sanajn, sed
manĝos la viandon de la grasaj kaj
disbatos iliajn hufojn. 17 Ve al la
malsaĝa paŝtisto, kiu forlasas la
ŝafojn! la glavo trafos lian brakon
kaj lian dekstran okulon; lia brako
velksekiĝos, kaj lia dekstra okulo
tute perdos sian vidadon.

12 PROFETA vorto de la Etern-
ulo pri Izrael.
Diro de la Eternulo, kiu
etendis la ĉielon, fondis la teron, kaj
kreis la spiriton de la homo interne

de li: 2 Jen Mi faros Jerusalemon
freneziga kaliko por ĉiuj popoloj
ĉirkaŭe, kaj eĉ por Judujo, kiam
Jerusalem estos sieĝata. 3 En tiu
tempo Mi faros Jerusalemon peza
ŝtono por ĉiuj popoloj: ĉiuj, kiuj
ĝin levos, faros al si vundojn; kaj
kolektiĝos kontraŭ ĝi ĉiuj nacioj de
la tero. 4 En tiu tempo, diras la
Eternulo, Mi frapos ĉiun ĉevalon per
rabio kaj ĝian rajdanton per frenez-
eco; kaj sur la domon de Jehuda
Mi malfermos Miajn okulojn; ĉiujn
ĉevalojn de la popoloj Mi frapos
per blindeco. 5 Kaj la estroj de
Judujo diros en sia koro: Mia forto
estas la loĝantoj de Jerusalem,
dank' al la Eternulo Cebaot, ilia Dio.
6 En tiu tempo Mi faros la estrojn
de Judujo kiel pato kun fajro inter
ligno kaj kiel brulanta torĉo inter
garboj, kaj ili formanĝos dekstre kaj
maldekstre ĉiujn popolojn ĉirkaŭe;
kaj Jerusalem estos denove priloĝata
sur sia loko, en Jerusalem. 7 Kaj
antaŭe la Eternulo savos la tendojn
de Judujo, por ke la gloro de la
domo de David kaj la gloro de la
loĝantoj de Jerusalem ne estu tro
alta super Judujo. 8 En tiu tempo
la Eternulo defendos la loĝantojn de
Jerusalem, kaj la plej malforta el ili
estos en tiu tempo kiel David, kaj la
domo de David estos kiel Dio, kiel
anĝelo de la Eternulo antaŭ ili.
9 En tiu tempo Mi decidos ekstermi
ĉiujn naciojn, kiuj atakas Jerusalem-
on. 10 Sed sur la domon de David
kaj sur la loĝantojn de Jerusalem
Mi verŝos spiriton de amo kaj de
preĝoj; kaj ili rigardos tiun, kiun
ili trapikis, kaj ili ploros pri li, kiel
oni ploras pri solfilo, kaj ili malĝojos
pri li, kiel oni malĝojas pri unue-
naskito. 11 En tiu tempo estos
granda plorado en Jerusalem, kiel
la plorado en Hadadrimon en la
valo de Megidon. 12 Ploros la
lando, ĉiu familio aparte: la familio
de la domo de David aparte, kaj
iliaj edzinoj aparte; la familio de
la domo de Natan aparte, kaj iliaj
edzinoj aparte; 13 la familio de la
domo de Levi aparte, kaj iliaj
edzinoj aparte; la familio de la
Ŝimeiidoj aparte, kaj iliaj edzinoj
aparte; 14 ĉiuj ceteraj familioj ĉiu
familio aparte, kaj iliaj edzinoj
aparte.

13 EN tiu tempo malfermiĝos
por la domo de David kaj por
la loĝantoj de Jerusalem
fonto, por purigi sin de pekoj kaj de
malpureco. 2 En tiu tempo, diras
la Eternulo Cebaot, Mi ekstermos de
la lando la nomojn de la idoloj, kaj ili
ne plu estos rememorataj; ankaŭ la
profetojn kaj la malpuran spiriton
Mi forigos de la lando. 3 Se iu
tiam diros profetaĵon, tiam lia patro
kaj lia patrino, kiuj naskis lin, diros
al li: Vi ne devas vivi, ĉar vi parolis
malveraĵon en la nomo de la Eternulo;
kaj lia patro kaj lia patrino, kiuj
naskis lin, trapikos lin, kiam li
profetos. 4 En tiu tempo ĉiu el la
profetoj hontos pri sia vizio, kiam li
volos profeti, kaj oni ne metos sur
sin harkovritan mantelon por trompi;
5 sed ĉiu diros: Mi ne estas profeto,
mi estas terkultivisto, ĉar al la tero mi
alkutimiĝis de mia infaneco. 6 Se
oni diros al li: Kio estas ĉi tiuj vundoj
sur viaj manoj? tiam li respondos:
Oni batis min en la domo de miaj
amantoj.
7 Ho glavo, leviĝu kontraŭ Mian
paŝtiston kaj kontraŭ Mian plej
proksiman amikon, diras la Eternulo
Cebaot; frapu la paŝtiston, por ke
diskuru la ŝafoj; kaj Mi returnos
Mian manon al la malgranduloj.
8 Kaj sur la tuta tero, diras la
Eternulo, du partoj estos ekstermitaj
kaj pereos, kaj la tria parto restos
sur ĝi. 9 Kaj tiun trian parton Mi
trairigos tra fajro, kaj refandos, kiel
oni fandas arĝenton, kaj Mi elprovos
ilin, kiel oni elprovas oron. Ili
vokos Mian nomon, kaj Mi aŭskultos
ilin, kaj Mi diros: Tio estas Mia
popolo; kaj ili diros: La Eternulo
estas nia Dio.

14 JEN de la Eternulo venos
tago, kiam oni dividos vian
havaĵon meze de vi. 2 Mi
kolektos ĉiujn naciojn milite kontraŭ
Jerusalemon, kaj la urbo estos venko-
prenita, la domoj estos detruitaj, la
virinoj estos senhonorigitaj, duono
de la urbo iros en kaptitecon, sed la
cetera popolo ne estos ekstermita el la
urbo. 3 Sed la Eternulo eliros kaj
militos kontraŭ tiuj nacioj, kiel iam Li
militis en tago de batalo. 4 Liaj
piedoj en tiu tempo stariĝos sur la
Monto de Olivoj, kiu estas antaŭ
Jerusalem oriente; kaj la Monto de

Olivoj disfendiĝos en la mezo en du
partojn, de oriento ĝis okcidento, tiel,
ke fariĝos tre granda valo, unu duono
de la monto forŝoviĝos norden kaj
la dua duono suden. 5 Kaj vi
kuros en la valo inter Miaj montoj,
ĉar la intermonta valo atingos ĝis
Acel; vi kuros, kiel vi kuris de la ter-
tremo en la tempo de Uzija, reĝo de
Judujo; tiam venos la Eternulo, mia
Dio, kune kun ĉiuj sanktuloj. 6 En
tiu tago ne estos lumo, sed estos
malvarmo kaj densa nebulo. 7 Kaj
tio estos tago sola, konata nur de la
Eternulo, nek tago nek nokto; nur
vespere montriĝos lumo. 8 En tiu
tago ekfluos viviga akvo el Jeru-
salem, duono de ĝi al la maro orienta
kaj duono al la maro okcidenta; ĝi
fluados en somero kaj en vintro.
9 Kaj la Eternulo estos Reĝo super
la tuta tero; en tiu tempo la Eternulo
estos sola, kaj Lia nomo estos sola.
10 La tuta lando fariĝos ebenaĵo,
de Geba ĝis Rimon, sude de Jeru-
salem; ĉi tiu altiĝos kaj staros sur
sia loko, de la Pordego de Benjamen
ĝis la loko de la unua pordego, ĝis la
Pordego Angula, kaj de la turo de
Hananel ĝis la reĝaj vinpremejoj.
11 Kaj oni loĝos en ĝi, kaj anatemo
ne plu ekzistos; kaj Jerusalem estos
ekster ĉia danĝero. 12 Kaj tia estos
la plago, per kiu la Eternulo frapos
ĉiujn popolojn, kiuj batalis kontraŭ
Jerusalem: ilia karno putros, kiam ili
staros ankoraŭ sur siaj piedoj, iliaj
okuloj putros en siaj kavoj, kaj ilia
lango putros en ilia buŝo. 13 En
tiu tempo estos inter ili granda
tumulto, venanta de la Eternulo, kaj
ĉiu kaptos la manon de sia proksim-
ulo, kaj leviĝos lia mano kontraŭ lian
proksimulon. 14 Eĉ Judujo militos
kontraŭ Jerusalem, kaj oni kolektos
la havaĵon de ĉiuj nacioj ĉirkaŭe, tre
multe da oro, arĝento, kaj vestoj.
15 Tia sama plago estos sur la
ĉevaloj, muloj, kameloj, azenoj, kaj
sur ĉiuj brutoj, kiuj estos en tiuj
tendaroj. 16 Ĉiuj restintoj el ĉiuj
nacioj, kiuj venis kontraŭ Jerusalem-
on, venados ĉiujare, por adorkliniĝi
antaŭ la Reĝo, la Eternulo Cebaot,
kaj por festi la feston de laŭboj.
17 Se iu el la gentoj de la tero ne iros
en Jerusalemon, por adorkliniĝi antaŭ
la Reĝo, la Eternulo Cebaot, tiam
ili ne havos pluvon super si. 18 Se
la gento Egipta, kiu ne havas pluvon,
ne iros kaj ne venos, trafos ilin la
plago, per kiu la Eternulo frapos
tiujn naciojn, kiuj ne venos, por festi
la feston de laŭboj. 19 Tio estos
puno de Egiptujo, kaj puno de ĉiuj
nacioj, se ili ne iros, por festi la feston
de laŭboj. 20 En tiu tempo sur la
tintiloj de la ĉevaloj estos skribite:
SANKTA AL LA ETERNULO; kaj la
kaldronoj en la domo de la Eternulo
estos kiel la kalikoj antaŭ la altaro.
21 Kaj ĉiuj kaldronoj en Jerusalem
kaj en Judujo estos sanktaj al la
Eternulo Cebaot; kaj ĉiuj oferontoj
venos kaj prenos el ili kaj kuiros en
ili; kaj ne plu estos komercisto en la
domo de la Eternulo Cebaot en tiu
tempo.

MALAĤI

1 PROFETA vorto de la Eternulo
al Izrael per Malaĥi.
2 Mi ekamis vin, diras la
Eternulo. Vi demandas: En kio Vi
nin ekamis? Ĉu Esav ne estas frato
de Jakob? diras la Eternulo; tamen
Mi ekamis Jakobon, 3 kaj Esavon
Mi malamis, kaj Mi dezertigis liajn
montojn, kaj lian posedaĵon Mi donis
al la ŝakaloj de la dezerto. 4 Se la
Edomidoj diras: Ni estas ruinigitaj,
sed ni revenos kaj rekonstruos la
ruinojn—la Eternulo Cebaot diras
tiele: Ili konstruos, kaj Mi detruos,
kaj oni nomos ilin lando de malpieco,
kaj popolo, kontraŭ kiu la Eternulo
koleras eterne. 5 Viaj okuloj tion
vidos, kaj vi diros: Granda estas la
Eternulo super la limoj de Izrael.
6 Filo respektas patron, kaj sklavo
sian sinjoron; sed se Mi estas patro,
kie estas la respekto al Mi? kaj se

Mi estas sinjoro, kie estas la timo
antaŭ Mi? diras la Eternulo Cebaot
al vi, ho pastroj, kiuj malhonoras
Mian nomon. Kaj vi diras: Per kio
ni malhonoras Vian nomon? 7 Vi
alportas sur Mian altaron panon mal-
puran, kaj tamen vi diras: Per kio ni
malpuriĝis antaŭ Vi? Per tio, ke
vi diras: La tablo de la Eternulo estas
senvalora. 8 Kaj kiam vi alportas
oferon blindan, ĉu tio ne estas mal-
bona? aŭ kiam vi alportas laman aŭ
malsanan, ĉu tio ne estas malbona?
Provu alporti ĝin al via regionestro—
ĉu vi tiam plaĉos al li, kaj ĉu li
akceptos vin favore? diras la Etern-
ulo Cebaot. 9 Preĝu de nun al Dio,
ke Li indulgu nin; se tio estas farita
de viaj manoj, ĉu Li povas favore
akcepti vin? diras la Eternulo Cebaot.
10 Estus bone, se iu el vi ŝlosus la
pordon, por ke vi ne bruligu vane
fajron sur Mia altaro. Vi ne estas
agrablaj al Mi, diras la Eternulo
Cebaot; kaj donacon el via mano Mi
ne akceptos favore. 11 Ĉar de la
sunleviĝejo ĝis la sunsubirejo Mia
nomo estos granda inter la nacioj,
kaj sur ĉiu loko oni incensos kaj
alportos oferojn al Mia nomo, oferojn
purajn; ĉar granda estos Mia nomo
inter la nacioj, diras la Eternulo
Cebaot. 12 Sed vi malhonoras ĝin
per tio, ke vi diras: La tablo de la
Eternulo estas malsankta, kaj la
manĝaĵo sur ĝi estas senvalora.
13 Kaj vi diras: Tio estas nur klopod-
oj! Kaj vi malŝatas tion, diras la
Eternulo Cebaot, kaj vi alportas
tion, kio estas ŝtelita, lama, aŭ mal-
sana, kaj vi alportas ankaŭ tiaspecan
farunoferon. Ĉu Mi povas favore
akcepti tion el via mano? diras
la Eternulo. 14 Malbenata estu la
hipokritulo, kiu havas en sia brutaro
sendifektan virbruton, sed, farinte
sanktan promeson, li alportas ofere
al la Sinjoro kriplaĵon; ĉar Mi estas
Reĝo granda, diras la Eternulo
Cebaot, kaj Mia nomo estas timata
inter la nacioj.

2 KAJ nun, ho pastroj, al vi estas
donata jena ordono: 2 Se vi
ne obeos, kaj se vi ne atentos,
ke vi donadu honoron al Mia nomo,
diras la Eternulo Cebaot, tiam Mi
sendos sur vin malbenon, Mi mal-
benos viajn benojn; jes, Mi tion mal-
benos pro tio, ke vi ne donas vian
atenton. 3 Jen Mi ĵetos insulton
sur la semon ĉe vi, malpuraĵon Mi
ĵetos sur viajn vizaĝojn, la malpuraĵon
de viaj festoferoj, kaj ĝi algluiĝos
al vi. 4 Kaj vi scios, ke Mi sendis
al vi ĉi tiun ordonon, por konservi
Mian interligon kun Levi, diras la
Eternulo Cebaot. 5 Mia interligo
kun li estis por vivo kaj paco, kaj Mi
donis ilin al li, por ke li timu Min, kaj
li timis Min kaj respektegis Mian
nomon. 6 Instruo de la vero estis
en lia buŝo, kaj maljustaĵo ne troviĝis
sur liaj lipoj; en paco kaj sincereco
li iradis antaŭ Mi, kaj multajn li
deturnis de peko. 7 Ĉar la lipoj de
pastro devas konservi scion, kaj el
lia buŝo oni devas serĉi instruon; ĉar
li estas sendito de la Eternulo
Cebaot. 8 Sed vi forkliniĝis de la
vojo, vi delogis multajn de la instruo,
vi detruis la interligon kun Levi,
diras la Eternulo Cebaot. 9 Tial Mi
ankaŭ faris vin malestimataj kaj
malaltigataj antaŭ la tuta popolo, pro
tio, ke vi ne observas Miajn vojojn
kaj estas personfavoraj en la aferoj
de la leĝo.
10 Ĉu ne unu patron ni ĉiuj havas?
ĉu ne unu Dio nin kreis? kial ni perfid-
as unu la alian, malsanktigante la
interligon de niaj patroj? 11 Perfid-
is Jehuda, kaj abomenaĵo estas
farita en Izrael kaj en Jerusalem;
ĉar Jehuda malhonoris la sanktaĵon
de la Eternulo per tio, ke li ekamis
kaj edziniĝis al si filinon de fremda
dio. 12 Al tiu, kiu tion faras, la
Eternulo ekstermos el la tendoj de
Jakob majstron kaj disĉiplon, kaj
ankaŭ tiun, kiu alportas donon al
la Eternulo Cebaot. 13 Ankaŭ tion
vi faras: vi kovras la altaron de la
Eternulo per larmoj, plorado, kaj
ĝemado tiel, ke Li jam ne povas
rigardi la donojn nek akcepti ion
agrable el via mano. 14 Vi diras:
Kial? Tial, ke la Eternulo estas
atestanto inter vi kaj la edzino de via
juneco, kontraŭ kiu vi agis perfide,
kvankam ŝi estas via kamaradino kaj
via leĝa edzino. 15 Tion ne faris
eĉ seninfanulo, se en li restis spirito.
Kion faris la seninfanulo? li petis
de Dio idaron. Estu do singardaj en
via spirito, kaj neniu agu perfide
kontraŭ la edzino de sia juneco.
16 Kiu elmalamis ŝin kaj forpuŝas
ŝin, diras la Eternulo, Dio de Izrael,

tiu makulas sian veston per perfort-
aĵo, diras la Eternulo Cebaot: estu
do singardaj en via spirito, kaj ne
agu perfide
17 Vi indignigis la Eternulon per
viaj vortoj. Tamen vi diras: Per
kio ni indignigis Lin? Per tio,
ke vi diras: Ĉiu malbonaganto
estas bona antaŭ la okuloj de la
Eternulo, kaj tiajn Li favoras;
aŭ: Kie estas la Dio de justeco?
3 Jen Mi sendos Mian anĝelon,
kaj li preparos antaŭ Mi la vojon;
kaj subite venos en Sian templon
la Sinjoro, kiun vi serĉas; kaj la
anĝelo de la interligo, kiun vi deziras,
jen li iras, diras la Eternulo Cebaot.
2 Sed kiu eltenos la tagon de Lia
veno? kaj kiu povos stari, kiam Li
aperos? Ĉar Li estas kiel la fajro
de fandisto, kaj kiel la sapo de la
fulistoj. 3 Li sidiĝos, por refandi
kaj purigi arĝenton, kaj Li purigos la
idojn de Levi kaj refandos ilin kiel
oron kaj arĝenton, por ke ili al-
portadu al la Eternulo la donojn kun
pieco. 4 Tiam al la Eternulo estos
agrablaj la oferoj de Jehuda kaj de
Jerusalem, kiel en la tempo antikva
kaj kiel en la jaroj antaŭaj. 5 Kaj
Mi venos al vi, por juĝi; kaj Mi estos
rapida atestanto kontraŭ la sorĉistoj
kaj adultuloj, kontraŭ tiuj, kiuj ĵuras
mensoge, kontraŭ tiuj, kiuj estas
maljustaj en la pagado al dungito, al
vidvino kaj al orfo, kaj kontraŭ tiuj,
kiuj forklinas la rajton de fremdulo
kaj Min ne timas, diras la Eternulo
Cebaot. 6 Ĉar Mi, la Eternulo, ne
ŝanĝiĝas; kaj vi, ho filoj de Jakob,
ne neniiĝos.
7 De post la tagoj de viaj patroj
vi deturnis vin de Miaj leĝoj kaj ne
observas ilin; revenu al Mi, kaj tiam
Mi returnos Min al vi, diras la
Eternulo Cebaot. Sed vi diras: En
kio ni devas reveni? 8 Ĉu povas
homo ruzi kontraŭ Dio? tamen vi
ruzas kontraŭ Mi. Vi diras: En
kio ni ruzas kontraŭ Vi? En la
dekonaĵo kaj la oferdonoj. 9 Sub la
malbeno vi ruiniĝas, sed kontraŭ Mi
vi ruzas, la tuta popolo. 10 Alportu
la tutan dekonaĵon en la provizej-
on, por ke estu manĝaĵo en Mia
domo, kaj elprovu Min per tio,
diras la Eternulo Cebaot, ĉu Mi ne
malfermos al vi la aperturon de la
ĉielo kaj ĉu Mi ne verŝos sur vin
benon abundan. 11 Tiam Mi faros
por vi malpermeson al la manĝeg-
anto, ke li ne pereigu al vi la fruktojn
de la tero kaj ne senfruktigu al vi la
vinberbranĉojn sur la kampo, diras
la Eternulo Cebaot. 12 Kaj ĉiuj
nacioj nomos vin feliĉaj, ĉar vi estos
lando ravanta, diras la Eternulo
Cebaot.
13 Arogantaj estas kontraŭ Mi viaj
vortoj, diras la Eternulo. Tamen
vi diras: Kion ni parolas kontraŭ Vi?
14 Vi parolas: Vane ni servas al Dio:
kian profiton ni havas, se ni plenumas
Liajn preskribojn kaj se ni iradas
senĝoje antaŭ la Eternulo Cebaot?
15 Tial ni diras, ke la malbonuloj
estas feliĉaj, kaj la malpiuloj estas
bone aranĝitaj; ili incitas Dion, sed
restas sendifektaj. 16 Sed tiuj, kiuj
timas la Eternulon, diras al si reci-
proke: La Eternulo atentas kaj
aŭdas, kaj memorlibro estas skribata
antaŭ Li pri tiuj, kiuj timas la Etern-
ulon kaj respektas Lian nomon.
17 Kaj ili estos Miaj, diras la Eternulo
Cebaot, en la tago, kiam Mi aranĝos
Mian apartan trezoron; kaj Mi
korfavoros ilin, kiel homo korfavoras
sian filon, kiu servas al li. 18 Kaj vi
denove vidos la diferencon inter virt-
ulo kaj malvirtulo, inter tiu, kiu servas
al Dio, kaj tiu, kiu ne servas al Li.
4 Ĉar jen venos tago, ardanta kiel
forno; tiam ĉiuj malhumiluloj
kaj malbonaguloj estos kiel pajlo,
kaj la venonta tago bruligos ilin tiel,
diras la Eternulo Cebaot, ke ĝi ne
restigos al ili radikon nek branĉon.
2 Sed por vi, kiuj respektas Mian
nomon, leviĝos suno de justeco, kaj
sanigo estos en ĝiaj radioj, kaj vi
eliros kaj saltados, kiel bone nutritaj
bovidoj. 3 Kaj vi piedpremos la
malpiulojn, ĉar ili estos polvo sub la
plandoj de viaj piedoj en tiu tago,
kiun Mi aranĝos, diras la Eternulo
Cebaot.
4 Memoru la instruon de Mia serv-
anto Moseo, kiun Mi donis al li sur
Ĥoreb por la tuta Izrael, la leĝojn kaj
preskribojn. 5 Jen Mi sendos al vi
la profeton Elija, antaŭ ol venos
la granda kaj timinda tago de la
Eternulo; 6 kaj li returnos la koron
de la patroj al la infanoj, kaj la koron
de la infanoj al iliaj patroj, por ke
Mi, veninte, ne frapu la teron per
anatemo.

LA
NOVA TESTAMENTO
DE
NIA SINJORO KAJ SAVANTO
JESUO KRISTO

LONDONO
BRITA KAJ ALILANDA BIBLIA SOCIETO

LIBROJ DE LA NOVA TESTAMENTO

LA EVANGELIO LAŬ
SANKTA MATEO

1 LA genealogia registro de Jesuo
Kristo, filo de David, filo de
Abraham.
2 Al Abraham naskiĝis Isaak, kaj al
Isaak naskiĝis Jakob, kaj al Jakob
naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj, 3 kaj
al Jehuda naskiĝis Perec kaj Zeraĥ el
Tamar, kaj al Perec naskiĝis Ĥecron,
kaj al Ĥecron naskiĝis Ram, 4 kaj
al Ram naskiĝis Aminadab, kaj al
Aminadab naskiĝis Naĥŝon, kaj al
Naĥŝon naskiĝis Salma, 5 kaj al
Salma naskiĝis Boaz el Raĥab, kaj al
Boaz naskiĝis Obed el Rut, kaj al
Obed naskiĝis Jiŝaj, 6 kaj al Jiŝaj
naskiĝis David, la reĝo.
Kaj al David naskiĝis Salomono el
la edzino de Urija, 7 kaj al Salomono
naskiĝis Reĥabeam, kaj al Reĥabeam
naskiĝis Abija, kaj al Abija naskiĝis
Asa, 8 kaj al Asa naskiĝis Jehoŝa-
fat, kaj al Jehoŝafat naskiĝis Joram,
kaj al Joram naskiĝis Uzija, 9 kaj
al Uzija naskiĝis Jotam, kaj al Jotam
naskiĝis Aĥaz, kaj al Aĥaz naskiĝis
Ĥizkija, 10 kaj al Ĥizkija naskiĝis
Manase, kaj al Manase naskiĝis
Amon, kaj al Amon naskiĝis Joŝija,
11 kaj al Joŝija naskiĝis Jeĥonja kaj
liaj fratoj, je la tempo de la transloĝiĝo
en Babelon.
12 Kaj post la transloĝiĝo en Bab-
elon, al Jeĥonja naskiĝis Ŝealtiel, kaj
al Ŝealtiel naskiĝis Zerubabel, 13 kaj
al Zerubabel naskiĝis Abiud, kaj
al Abiud naskiĝis Eljakim, kaj al
Eljakim naskiĝis Azor, 14 kaj al
Azor naskiĝis Cadok, kaj al Cadok
naskiĝis Aĥim, kaj al Aĥim naskiĝis
Eliud, 15 kaj al Eliud naskiĝis
Eleazar, kaj al Eleazar naskiĝis
Mattan, kaj al Mattan naskiĝis Jakob,
16 kaj al Jakob naskiĝis Jozef, edzo
de Maria, el kiu estis naskita Jesuo,
kiu estas nomata Kristo.
17 Tial ĉiuj generacioj de Abraham
ĝis David estas dek kvar generacioj,
kaj de David ĝis la transloĝiĝo en
Babelon dek kvar generacioj, kaj de
la transloĝiĝo en Babelon ĝis la
Kristo dek kvar generacioj.
18 Kaj la naskiĝo de Jesuo Kristo
estis tiamaniere: kiam lia patrino
Maria estis fianĉinigita al Jozef, antaŭ
ol ili kunvenis, ŝi troviĝis graveda per
la Sankta Spirito. 19 Kaj ŝia edzo
Jozef, estante justulo, kaj ne volante
meti ŝin al publika malhonoro, volis
ŝin sekrete forsendi. 20 Sed kiam li
pripensis tion, jen anĝelo de la
Eternulo aperis al li en sonĝo, dir-
ante: Jozef, filo de David, ne timu
preni al vi vian edzinon Maria; ĉar
tio, kio naskiĝos de ŝi, estas per la
Sankta Spirito. 21 Kaj ŝi naskos
filon; kaj vi nomos lin JESUO; ĉar li
savos sian popolon de ĝiaj pekoj.
22 Kaj ĉio tio okazis, por ke plen-
umiĝu tio, kion la Eternulo parolis
per la profeto, dirante:
23 Jen virgulino gravediĝos kaj
naskos filon,
Kaj oni donos al li la nomon
Emanuel;
tio estas, Dio kun ni. 24 Kaj Jozef,
leviĝinte el sia dormo, faris, kiel
ordonis al li la anĝelo de la Eternulo,
kaj prenis al si sian edzinon; 25 kaj
li ne ekkonis ŝin, ĝis ŝi naskis filon;
kaj li donis al li la nomon JESUO.
2 KAJ kiam Jesuo estis naskita en
Bet-Leĥem de Judujo en la tempo
de la reĝo Herodo, jen saĝuloj
el la oriento venis al Jerusalem,
dirante: 2 Kie estas tiu, kiu estas
naskita Reĝo de la Judoj? ĉar ni vid-
is lian stelon en la oriento, kaj venis,
por adorkliniĝi al li. 3 Kaj kiam
la reĝo Herodo tion aŭdis, li mal-
trankviliĝis, kaj la tuta Jerusalem
kun li. 4 Kaj kunveniginte ĉiujn
ĉefpastrojn kaj skribistojn de la
popolo, li demandis al ili, kie la
Kristo devas naskiĝi. 5 Kaj ili

diris al li: En Bet-Leĥem de Judujo,
ĉar per la profeto estas skribite jene:
6 Kaj vi, ho Bet-Leĥem, lando de
Judujo,
Neniel estas plej malgranda inter
la regantoj de Judujo;
Ĉar el vi venos reganto,
Kiu paŝtos Mian popolon Izrael.
7 Tiam Herodo sekrete venigis la
saĝulojn, kaj precize sciiĝis de ili pri
la tempo, kiam aperis la stelo.
8 Kaj li sendis ilin al Bet-Leĥem,
dirante: Iru kaj elserĉu zorge pri la
knabeto; kaj kiam vi lin trovos, sciigu
al mi, por ke mi ankaŭ venu kaj
adorkliniĝu al li. 9 Kaj aŭdinte la
reĝon, ili ekvojiris; kaj jen la stelo,
kiun ili vidis en la oriento, antaŭiris
ilin, ĝis ĝi venis kaj staris super la
loko, kie estis la juna knabeto.
10 Kaj vidante la stelon, ili ĝojis
kun tre granda ĝojo. 11 Kaj veninte
en la domon, ili vidis la knabeton kun
lia patrino Maria, kaj adorkliniĝis al
li; kaj malferminte siajn trezorojn,
ili faligis sin kaj prezentis al li
donacojn: oron kaj olibanon kaj
mirhon. 12 Kaj avertite de Dio en
sonĝo, ke ili ne iru returne al Herodo,
ili foriris per alia vojo al sia lando.
13 Kaj post ilia foriro jen anĝelo de
la Eternulo aperis en sonĝo al Jozef,
dirante: Leviĝu, kaj prenu la knab-
eton kaj lian patrinon, kaj forrapidu
en Egiptujon, kaj restu tie, ĝis mi
parolos al vi; ĉar Herodo serĉos la
knabeton, por lin pereigi. 14 Kaj
li leviĝis, kaj prenis la knabeton kaj
lian patrinon nokte, kaj migris en
Egiptujon, 15 kaj restis tie ĝis la
morto de Herodo; por ke plenumiĝu
tio, kion la Eternulo parolis per la
profeto, dirante: El Egiptujo Mi
vokis Mian filon. 16 Tiam Herodo,
ekvidinte, ke li estas trompita de la
saĝuloj, tre koleris; kaj sendinte, li
mortigis ĉiujn knabojn en Bet-Leĥem
kaj en ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj, havantajn
du jarojn aŭ malpli, laŭ la tempo, pri
kiu li precize sciiĝis de la saĝuloj.
17 Tiam plenumiĝis tio, kio estis
dirita per la profeto Jeremia, nome:
18 Voĉo estas aŭdita en Rama,
Ĝemado kaj maldolĉa plorado,
Raĥel priploras siajn infanojn,
Kaj ŝi ne volas konsoliĝi, ĉar ili
forestas.
19 Sed kiam Herodo mortis, jen
anĝelo de la Eternulo aperis en
sonĝo al Jozef en Egiptujo, dirante:
20 Leviĝu, kaj prenu la knabeton kaj
lian patrinon, kaj iru en la landon
de Izrael; ĉar mortis tiuj, kiuj atencis
la vivon de la knabeto. 21 Kaj li
leviĝis, kaj prenis la knabeton kaj lian
patrinon, kaj venis en la landon de
Izrael. 22 Sed kiam li aŭdis, ke
Arĥelao reĝas en Judujo anstataŭ
sia patro Herodo, li timis iri tien;
kaj avertite de Dio en sonĝo, li
fortiris sin en la regionojn de Galileo,
23 kaj venis al kaj loĝis en urbo
nomata Nazaret, por ke plenumiĝu tio,
kio estis dirita per la profetoj, ke li
estos nomata Nazaretano.

3 EN tiuj tagoj venis Johano, la
Baptisto, predikante en la de-
zerto de Judujo, 2 kaj dirante:
Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de
la ĉielo. 3 Ĉar li estas tiu, pri kiu
estis dirite per la profeto Jesaja:
Voĉo de krianto en la dezerto:
Pretigu la vojon de la Eternulo,
Rektigu Liajn irejojn.
4 Kaj tiu Johano havis sian vestaĵon
el kamelaj haroj, kaj ledan zonon
ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj lia nutraĵo
estis akridoj kaj sovaĝa mielo.
5 Tiam eliris al li Jerusalem kaj la
tuta Judujo kaj la tuta ĉirkaŭaĵo de
Jordan; 6 kaj ili estis baptitaj de
li en la rivero Jordan, konfesante
siajn pekojn. 7 Kaj vidante multajn
el la Fariseoj kaj Sadukeoj venantajn
al lia baptado, li diris al ili: Ho
vipuridoj! kiu vin avertis forkuri de la
venonta kolero? 8 Donu do fruktojn
taŭgajn por pento; 9 kaj ne pensu
diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel
patron; ĉar mi diras al vi, ke Dio
povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn
al Abraham. 10 Kaj jam la hakilo
kuŝas ĉe la radiko de la arboj; tial ĉiu
arbo, kiu ne donas bonan frukton,
estas dehakata, kaj ĵetata en fajron.
11 Mi ja vin baptas per akvo por
pento; sed tiu, kiu venas post mi,
estas pli potenca ol mi; liajn ŝuojn
mi ne estas inda porti; li vin baptos
per la Sankta Spirito kaj per fajro;
12 lia ventumilo estas en lia mano, kaj
li elpurigos sian draŝejon, kaj li
kolektos sian tritikon en la grenejon;
sed la grenventumaĵon li bruligos
per fajro neestingebla.
13 Tiam venis Jesuo el Galileo al
Jordan al Johano, por esti baptata de
li. 14 Sed tiu lin malakceptis, dir-

ante : Mi bezonas esti baptata de vi,
kaj ĉu vi venas al mi ? 15 Sed Jesuo
responde diris al li : Lasu do, ĉar tiel
decas al ni plenumi ĉian justecon.
Tiam li lasis lin. 16 Kaj Jesuo,
baptite, supreniris tuj el la akvo ;
kaj jen la ĉielo malfermiĝis, kaj li
vidis la Spiriton de Dio malsuprenir-
antan kiel kolombo, kaj venantan sur
lin ; 17 kaj jen voĉo el la ĉielo,
dirante : Ĉi tiu estas Mia Filo, la
amata, en kiu Mi havas plezuron.

4 TIAM Jesuo estis kondukita
supren de la Spirito en la dezert-
on, por esti tentata de la diablo.
2 Kaj fastinte kvardek tagojn kaj
kvardek noktojn, li poste malsatis.
3 Kaj la tentanto venis, kaj diris al
li : Se vi estas Filo de Dio, ordonu,
ke tiuj ŝtonoj fariĝu panoj. 4 Sed
responde li diris : Estas skribite : Ne
per la pano sole vivas homo, sed per
ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.
5 Poste la diablo portis lin en la
sanktan urbon, kaj starigis lin sur la
tegmenta pinto de la templo, 6 kaj
diris al li : Se vi estas Filo de Dio,
ĵetu vin malsupren, ĉar estas skribite :

Al Siaj anĝeloj Li ordonos pri vi,
Kaj sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono
per via piedo.

7 Jesuo diris al li : Ankaŭ estas
skribite : Ne provu la Eternulon,
vian Dion. 8 Denove la diablo
portis lin al monto tre alta, kaj
montris al li ĉiujn regnojn de la
mondo kaj ilian gloron, 9 kaj diris
al li : Ĉion tion mi donos al vi, se
vi faligos vin kaj adorkliniĝos al mi.
10 Tiam Jesuo diris al li : Foriru,
Satano ! ĉar estas skribite : Al la
Eternulo, via Dio, vi adorkliniĝu,
kaj al Li sola vi servu. 11 Tiam la
diablo forlasis lin, kaj jen anĝeloj
venis kaj servadis al li.
12 Kaj aŭdinte, ke Johano estas
arestita, li foriris en Galileon ; 13 kaj
lasinte Nazareton, li venis al kaj
loĝis en Kapernaum apudmara, en la
limoj de Zebulun kaj Naftali ; 14 por
ke plenumiĝu tio, kio estis dirita
per la profeto Jesaja, nome :

15 Lando de Zebulun kaj lando de
Naftali,
Laŭvoje de la maro, transe de
Jordan,
Galileo de la nacioj,
16 La popolo, sidanta en mallumo,
Ekvidis grandan lumon,
Kaj al homoj, sidantaj en lando
de ombra morto, ekbrilis lumo.

17 De tiam Jesuo komencis prediki,
kaj diri : Pentu, ĉar la regno de la
ĉielo alproksimiĝis.
18 Kaj piedirante apud la maro de
Galileo, li vidis du fratojn, Simonon,
kiu estis nomata Petro, kaj Andreon,
lian fraton, ĵetantajn reton en la
maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj.
19 Kaj li diris al ili : Venu post mi,
kaj mi faros vin kaptistoj de homoj.
20 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj
sekvis lin. 21 Kaj antaŭenirinte
de tie, li vidis aliajn du fratojn,
Jakobon, filon de Zebedeo, kaj
Johanon, lian fraton, en la ŝipeto kun
ilia patro Zebedeo, riparantajn siajn
retojn ; kaj li vokis ilin. 22 Kaj ili
tuj forlasis la ŝipeton kaj sian patron,
kaj sekvis lin.
23 Kaj Jesuo trairis tra la tuta
Galileo, instruante en iliaj sinagogoj,
kaj predikante la evangelion de la
regno, kaj kuracante ĉian malsanon
kaj ĉian malfortaĵon inter la popolo.
24 Kaj lia famo disvastiĝis en la
tuta Sirio ; kaj oni alkondukis al li
ĉiujn malsanulojn, malfortigitajn de
diversaj malsanoj kaj turmentoj,
demonhavantojn, epilepsiulojn, kaj
paralizulojn, kaj li resanigis ilin.
25 Kaj grandaj homamasoj lin sekvis
el Galileo kaj Dekapolis kaj Jeru-
salem kaj Judujo kaj el trans Jordan.

5 KAJ vidinte la homamasojn, li
supreniris sur la monton, kaj
kiam li sidiĝis, liaj disĉiploj
venis al li ; 2 kaj malferminte la
buŝon, li instruis ilin, dirante :
3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito,
ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.
4 Feliĉaj estas la plorantaj, ĉar
ili konsoliĝos.
5 Feliĉaj estas la humilaj, ĉar ili
heredos la teron.
6 Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas
kaj soifas justecon, ĉar ili satiĝos.
7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili
ricevos kompaton.
8 Feliĉaj estas la kore puraj, ĉar ili
vidos Dion.
9 Feliĉaj estas la pacigantoj, ĉar filoj
de Dio ili estos nomataj.
10 Feliĉaj estas tiuj, kiuj estas
persekutitaj pro justeco, ĉar ilia
estas la regno de la ĉielo. 11 Feliĉaj
estas vi, kiam oni vin riproĉos kaj

persekutos kaj false vin kalumnios
pro mi. 12 Ĝoju kaj raviĝu, ĉar via
rekompenco estos granda en la ĉielo;
ĉar tiel oni persekutis la profetojn,
kiuj estis antaŭ vi.
13 Vi estas la salo de la tero; sed se
la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos
salita? ĝi jam taŭgas por nenio,
krom por esti elĵetita kaj piedpremita
de homoj. 14 Vi estas la lumo de la
mondo. Urbo starigita sur monto
ne povas esti kaŝita. 15 Kiam oni
bruligas lampon, oni metas ĝin ne
sub grenmezurilon, sed sur la lamp-
ingon; kaj ĝi lumas sur ĉiujn, kiuj
estas en la domo. 16 Tiel same
via lumo lumu antaŭ homoj, por
ke ili vidu viajn bonajn farojn, kaj
gloru vian Patron, kiu estas en la
ĉielo.
17 Ne pensu, ke mi venis, por detrui
la leĝon aŭ la profetojn; mi venis,
ne por detrui, sed por plenumi.
18 Vere mi diras al vi: Ĝis la ĉielo
kaj la tero forpasos, nek unu joto nek
unu streketo forpasos de la leĝo, ĝis
ĉio plenumiĝos. 19 Tial, kiu mal-
observos unu el ĉi tiuj plej mal-
grandaj ordonoj kaj tiel instruos
homojn, tiu estos nomata la plej mal-
granda en la regno de la ĉielo; sed kiu
faros ilin kaj instruos, tiu estos
nomata granda en la regno de la
ĉielo. 20 Ĉar mi diras al vi, ke se
via justeco ne superos la justecon de
la skribistoj kaj la Fariseoj, vi tute ne
eniros en la regnon de la ĉielo.
21 Vi aŭdis, ke estas dirite al la
antikvuloj: Ne mortigu, kaj kiu
mortigos, tiu estos en danĝero de
juĝado; 22 sed mi diras al vi, ke
kiu koleras kontraŭ sia frato, tiu
estos en danĝero de juĝado; kaj kiu
diros al sia frato: Raka, tiu estos en
danĝero de la sinedrio; kaj kiu diros:
Malsaĝulo, tiu estos en danĝero de
Gehena de fajro. 23 Tial, se vi
prezentas vian oferon ĉe la altaro,
kaj tie memoras, ke via frato havas
ion kontraŭ vi, 24 lasu tie vian
oferon antaŭ la altaro, kaj foriru,
unue paciĝu kun via frato, kaj poste
venu kaj prezentu vian oferon.
25 Konsentu rapide kun via kon-
traŭulo, dum vi estas kun li sur la
vojo, por ke la kontraŭulo ne trans-
donu vin al la juĝisto, kaj la juĝisto
al la subulo, kaj por ke vi ne estu
ĵetita en malliberejon. 26 Vere mi
diras al vi, ke vi neniel eliros el tie,
ĝis vi pagos la lastan kodranton.
27 Vi aŭdis, ke estas dirite: Ne
adultu; 28 sed mi diras al vi, ke
ĉiu, kiu rigardas virinon, por deziri
ŝin, jam adultis je ŝi en sia koro.
29 Kaj se via dekstra okulo faligas
vin, elŝiru kaj forĵetu ĝin; ĉar estus
pli bone por vi, se unu el viaj mem-
broj pereus, ol se via tuta korpo
estus ĵetita en Gehenan. 30 Kaj
se via dekstra mano faligas vin, de-
tranĉu kaj forĵetu ĝin; ĉar estus pli
bone por vi, se unu el viaj membroj
pereus, ol se via tuta korpo irus en
Gehenan. 31 Estas ankaŭ dirite:
Kiu forsendos sian edzinon, tiu donu
al ŝi eksedzigan leteron; 32 sed
mi diras al vi, ke ĉiu, kiu forsendas
sian edzinon, krom pro malĉasteco,
igas ŝin adulti; kaj kiu edziĝos kun
forsenditino, tiu adultas.
33 Plue, vi aŭdis, ke estas dirite al la
antikvuloj: Ne rompu ĵurojn, sed
plenumu viajn ĵurojn antaŭ la Etern-
ulo; 34 sed mi diras al vi: Tute
ne ĵuru; nek per la ĉielo, ĉar ĝi estas
la trono de Dio; 35 nek per la tero,
ĉar ĝi estas la benketo de Liaj piedoj;
nek per Jerusalem, ĉar ĝi estas urbo
de la granda Reĝo. 36 Nek ĵuru
per via kapo, ĉar vi ne povas fari eĉ
unu haron blanka aŭ nigra. 37 Sed
via parolo estu: Jes, jes, ne, ne; ĉio
ekster tio estas el malbono.
38 Vi aŭdis, ke estas dirite: Okulon
pro okulo, kaj denton pro dento;
39 sed mi diras al vi: Ne rezistu al
malbono; sed al tiu, kiu frapas vian
dekstran vangon, turnu ankaŭ la
alian. 40 Kaj se iu deziras procesi
kontraŭ vi, por forpreni vian tunikon,
lasu lin preni ankaŭ vian mantelon.
41 Kaj se iu devigas vin iri unu
mejlon, iru kun li du. 42 Donu al
tiu, kiu petas de vi; kaj ne deturnu
vin de tiu, kiu deziras prunti de vi.
43 Vi aŭdis, ke estas dirite: Amu
vian proksimulon, kaj malamu vian
malamikon; 44 sed mi diras al vi:
Amu viajn malamikojn, kaj preĝu
por viaj persekutantoj; 45 por ke
vi estu filoj de via Patro, kiu estas en
la ĉielo; ĉar Li levas Sian sunon sur la
malbonulojn kaj bonulojn, kaj sendas
pluvon sur la justulojn kaj la maljust-
ulojn. 46 Ĉar se vi amas tiujn, kiuj
amas vin, kian rekompencon vi
havas? ĉu ne tion saman faras eĉ la

impostistoj ? 47 Kaj se vi salutas
nur sole viajn fratojn, kion ekstran
vi faras ? ĉu ne tion saman faras eĉ la
nacianoj ? 48 Estu do perfektaj,
kiel ankaŭ via ĉiela Patro estas per-
fekta.

6 GARDU vin, ke vi ne faru vian
justaĵon antaŭ homoj, por esti
alrigardataj de ili; alie vi ne
havas rekompencon ĉe via Patro,
kiu estas en la ĉielo.

2 Tial, kiam vi donos almozon, ne
sonigu trumpeton antaŭ vi, kiel faras
la hipokrituloj en la sinagogoj kaj sur
la stratoj, por havi gloron ĉe homoj.
Vere mi diras al vi: Ili jam ricevas
sian rekompencon. 3 Sed kiam vi
donas almozon, ne lasu vian mal-
dekstran manon scii, kion faras
via dekstra; 4 por ke via almozo
estu en sekreto; kaj via Patro,
kiu vidas en sekreto, vin rekom-
pencos.

5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu kiel
la hipokrituloj; ĉar ili amas preĝi,
starante en la sinagogoj kaj ĉe la
anguloj de la stratoj, por montri
sin al homoj. Vere mi diras al vi:
Ili jam ricevas sian rekompencon.
6 Sed vi, kiam vi preĝas, eniru en
vian ĉambreton, kaj ŝlosinte vian
pordon, preĝu al via Patro, kiu estas
en sekreto; kaj via Patro, kiu vidas
en sekreto, vin rekompencos. 7 Kaj
dum via preĝado ne vante ripetadu,
kiel la nacianoj; ĉar ili supozas, ke ili
estos aŭskultitaj pro sia multvorteco.
8 Ne estu similaj al ili; ĉar via Patro
scias, kion vi bezonas, antaŭ ol vi
petas de Li. 9 Vi do preĝu jene:
Patro nia, kiu estas en la ĉielo, Via
nomo estu sanktigita. 10 Venu Via
regno, plenumiĝu Via volo, kiel en la
ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero. 11 Nian
panon ĉiutagan donu al ni hodiaŭ.
12 Kaj pardonu al ni niajn ŝuldojn,
kiel ankaŭ ni pardonas al niaj ŝuld-
antoj. 13 Kaj ne konduku nin en
tenton, sed liberigu nin de la mal-
bono. 14 Ĉar se vi pardonas al
homoj iliajn kulpojn, via Patro ĉiela
ankaŭ pardonos al vi. 15 Sed se vi
ne pardonas al homoj iliajn kulpojn,
via Patro ankaŭ ne pardonos viajn
kulpojn.

16 Kaj kiam vi fastas, ne estu kiel la
hipokrituloj, kun malĝoja mieno; ĉar
ili malbeligas sian vizaĝon, por ke
al homoj ili ŝajnu fasti. Vere mi diras
al vi: Ili jam ricevas sian rekom-
pencon. 17 Sed fastante, vi oleu
vian kapon kaj lavu vian vizaĝon;
18 por ke vi ne al homoj ŝajnu fasti,
sed al via Patro en sekreto; kaj via
Patro, kiu vidas en sekreto, vin
rekompencos.

19 Ne provizu al vi trezorojn sur la
tero, kie tineo kaj rusto konsumas,
kaj kie ŝtelistoj trafosas kaj ŝtelas;
20 sed provizu al vi trezorojn en la
ĉielo, kie nek tineo nek rusto kon-
sumas, kaj kie ŝtelistoj nek trafosas
nek ŝtelas; 21 ĉar kie estas via
trezoro, tie estos ankaŭ via koro.
22 La lampo de la korpo estas la
okulo; se do via okulo estas sendifekta,
via tuta korpo estos luma. 23 Sed
se via okulo estas malbona, via tuta
korpo estos malluma. Se do la lumo
en vi estas mallumo, kiel densa estas
la mallumo! 24 Neniu povas esti
sklavo por du sinjoroj; ĉar aŭ li
malamos unu kaj amos la alian, aŭ li
aliĝos al unu kaj malestimos la alian.
Vi ne povas servi al Dio kaj al
Mamono! 25 Tial mi diras al vi:
Ne zorgu pri via vivo, kion vi manĝu,
aŭ kion vi trinku; nek pri via korpo,
kion vi surmetu. Ĉu la vivo ne estas
pli ol nutraĵo, kaj la korpo pli ol
vestaĵo? 26 Rigardu la birdojn de
la ĉielo, ke ili ne semas, nek rikoltas,
nek kolektas en grenejojn, kaj via
Patro ĉiela ilin nutras. Ĉu vi ne
multe pli valoras ol ili? 27 Kaj kiu
el vi per zorgado povas aldoni unu
ulnon al sia staturo? 28 Kaj kial vi
zorgas pri vestaĵo? Pripensu la
liliojn de la kampo, kiel ili kreskas;
ili ne laboras, nek ŝpinas; 29 tamen
mi diras al vi, ke eĉ Salomono en sia
tuta gloro ne estis ornamita, kiel unu
el ĉi tiuj. 30 Sed se Dio tiel vestas
la kampan herbaĵon, kiu ekzistas
hodiaŭ, kaj morgaŭ estos ĵetata en
fornon, kiom pli certe Li vestos vin,
ho malgrandfiduloj? 31 Tial ne
zorgu, dirante: Kion ni manĝu? aŭ:
Kion ni trinku? aŭ: Kion ni sur-
metu? 32 Ĉar pri ĉio tio serĉas la
nacianoj; ĉar via Patro ĉiela scias,
ke vi bezonas ĉion tion. 33 Sed
celu unue Lian regnon kaj Lian
justecon, kaj ĉio tio estos aldonita al
vi. 34 Tial ne zorgu pri la morgaŭa
tago, ĉar la morgaŭa tago zorgos pri
si mem. Sufiĉa por la tago estas ĝia
propra malbono.

7 NE juĝu, por ke vi ne estu
juĝataj. 2 Ĉar per kia juĝo vi
juĝos, per tia vi estos juĝitaj; kaj
per kia mezuro vi mezuros, per tia oni
mezuros al vi. 3 Kaj kial vi rigardas
la lignereton en la okulo de via
frato, kaj ne pripensas la trabon en
via okulo? 4 Kiel vi diros al via
frato: Lasu min eltiri la lignereton
el via okulo; kaj jen la trabo en via
propra okulo? 5 Hipokritulo, eligu
unue la trabon el via okulo, kaj tiam
vi klare vidos, por eltiri la lignereton
el la okulo de via frato.
6 Ne donu sanktaĵon al la hundoj,
nek ĵetu viajn perlojn antaŭ la porkoj;
por ke ili ne premu ilin sub la piedoj,
nek poste, sin turninte, disŝiru vin.
7 Petu, kaj estos donite al vi; serĉu,
kaj vi trovos; frapu, kaj estos mal-
fermite al vi; 8 ĉar ĉiu petanto
ricevas, kaj la serĉanto trovas, kaj
al la frapanto estos malfermite.
9 Plue, kiu homo el vi, kies filo de
li petos panon, donos al li ŝtonon;
10 aŭ se li petos fiŝon, donos al li
serpenton? 11 Se do vi, estante
malbonaj, scias doni bonajn donacojn
al viaj filoj, kiom pli certe via Patro,
kiu estas en la ĉielo, donos bon-
aĵojn al tiuj, kiuj petas de Li?
12 Ĉion ajn do, kion vi deziras, ke la
homoj faru al vi, vi ankaŭ faru al ili;
ĉar ĉi tio estas la leĝo kaj la profetoj.
13 Eniru tra la mallarĝa pordo, ĉar
larĝa estas la pordego kaj vasta estas
la vojo kondukanta al la pereo, kaj
multaj tra ĝi eniras. 14 Ĉar mallarĝa
estas la pordo kaj malvastigita estas
la vojo kondukanta al la vivo, kaj mal-
multaj ĝin trovas.
15 Gardu vin kontraŭ la falsaj
profetoj, kiuj venas al vi en ŝafaj
feloj, sed interne estas rabemaj lupoj.
16 Per iliaj fruktoj vi konos ilin.
Ĉu el dornarbetoj oni kolektas vin-
berojn, aŭ el kardoj figojn? 17 Tiel
ĉiu bona arbo donas bonajn fruktojn,
sed putra arbo donas malbonajn
fruktojn. 18 Bona arbo ne povas
doni malbonajn fruktojn, nek putra
arbo doni bonajn fruktojn. 19 Ĉiu
arbo, kiu ne donas bonan frukton,
estas dehakata kaj ĵetata en fajron.
20 Tial per iliaj fruktoj vi konos ilin.
21 Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro,
Sinjoro, eniros en la regnon de la
ĉielo; sed tiu, kiu plenumas la volon
de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
22 Multaj diros al mi en tiu tago:
Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis
en via nomo, kaj en via nomo elpelis
demonojn, kaj en via nomo faris
multajn potencaĵojn? 23 Kaj tiam
mi konfesos al ili: Mi neniam konis
vin; foriĝu de mi, vi farantoj de mal-
justeco. 24 Tial ĉiu, kiu aŭdas ĉi
tiujn miajn parolojn kaj plenumas
ilin, estos komparata al saĝa viro, kiu
konstruis sian domon sur roko;
25 kaj falis pluvo, kaj venis inundoj,
kaj blovis ventoj, kaj albatis tiun
domon, kaj ĝi ne falis; ĉar ĝi estis
fondita sur roko. 26 Kaj ĉiu, kiu
aŭdas ĉi tiujn miajn parolojn kaj ne
plenumas ilin, estos komparata al
viro malsaĝa, kiu konstruis sian
domon sur la sablo; 27 kaj falis
pluvo, kaj venis inundoj, kaj blovis
ventoj, kaj sin ĵetis sur tiun domon,
kaj ĝi falis; kaj granda estis ĝia falo.
28 Kaj kiam Jesuo finis tiujn parol-
ojn, la homamasoj miregis pri lia
instruado; 29 ĉar li instruis ilin,
kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel
iliaj skribistoj.
8 KAJ kiam li malsupreniris de la
monto, lin sekvis grandaj hom-
amasoj. 2 Kaj jen venis al li
leprulo kaj adorkliniĝis al li, dirante:
Sinjoro, se vi volas, vi povas min
purigi. 3 Kaj li etendis la manon
kaj tuŝis lin, dirante: Mi volas; estu
purigita. Kaj tuj lia lepro estis
purigita. 4 Kaj Jesuo diris al li:
Zorgu, ke vi diru al neniu. Sed iru,
montru vin al la pastro, kaj oferu la
donon, kiun Moseo ordonis, por
atesto al ili.
5 Kaj kiam li eniris en Kapernaum-
on, venis al li centestro, petante lin,
6 kaj dirante: Sinjoro, mia knabo
kuŝas paralizulo en la domo, kaj
terure suferas. 7 Kaj li diris al li:
Mi venos, kaj sanigos lin. 8 Kaj la
centestro responde diris: Sinjoro, mi
ne estas inda, ke vi venu sub mian
tegmenton; sed nur parolu vorte,
kaj mia knabo saniĝos 9 Ĉar mi
ankaŭ estas homo sub aŭtoritato,
havante soldatojn sub mi; kaj mi
diras al ĉi tiu: Iru; kaj li iras; kaj al
alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia
sklavo: Faru ĉi tion; kaj li ĝin faras.
10 Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li
miris, kaj diris al la sekvantoj: Vere
mi diras al vi, ke ĉe neniu en Izrael
mi trovis tiom da fido. 11 Kaj mi

diras al vi, ke multaj venos el la
oriento kaj la okcidento, kaj sidiĝos
kun Abraham kaj Isaak kaj Jakob en
la regno de la ĉielo ; 12 sed la filoj
de la regno estos elĵetitaj en la
eksteran mallumon ; tie estos la
plorado kaj la grincado de dentoj.
13 Kaj Jesuo diris al la centestro :
Iru ; kiel vi kredis, tiel estu farite al vi.
Kaj lia knabo saniĝis en tiu sama
horo.

14 Kaj kiam Jesuo venis en la
domon de Petro, li vidis lian bo-
patrinon kuŝanta, malsana de febro.
15 Kaj li tuŝis ŝian manon, kaj la
febro forlasis ŝin ; kaj ŝi leviĝis kaj
servis al li. 16 Kaj kiam vesperiĝis,
oni venigis al li multajn demon-
havantojn ; kaj li elpelis la spiritojn
per vorto, kaj sanigis ĉiujn mal-
sanulojn ; 17 por ke plenumiĝu tio,
kio estis dirita per la profeto Jesaja,
nome : Li mem prenis niajn mal-
fortaĵojn kaj portis niajn malsanojn.

18 Kaj kiam Jesuo vidis ĉirkaŭ si
grandan homamason, li ordonis trans-
iri al la alia bordo. 19 Kaj venis unu
skribisto, kaj diris al li : Majstro, mi
vin sekvos, kien ajn vi iros. 20 Kaj
Jesuo diris al li : La vulpoj havas
kavojn, kaj la birdoj de la ĉielo
havas ripozejojn ; sed la Filo de
homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon.
21 Kaj alia el la disĉiploj diris al li :
Sinjoro, permesu al mi unue iri kaj
enterigi mian patron. 22 Sed Jesuo
diris al li : Sekvu min, kaj lasu la
mortintojn enterigi siajn mortintojn.

23 Kaj kiam li eniris en ŝipeton, liaj
disĉiploj lin sekvis. 24 Kaj jen
okazis granda malsereno sur la maro,
tiel ke la ŝipeto estis kovrita de la
ondoj ; sed li dormadis. 25 Kaj ili
venis, kaj vekis lin, dirante : Sinjoro,
savu ; ni pereas. 26 Kaj li diris al
ili : Kial vi estas timemaj, ho mal-
grandfiduloj ? Tiam li leviĝis, kaj
admonis la ventojn kaj la maron ; kaj
fariĝis granda sereno. 27 Kaj la
homoj miregis, dirante : Kia estas
ĉi tiu, ke eĉ la ventoj kaj la maro lin
obeas ?

28 Kaj kiam li venis al la alia bordo,
en la landon de la Gadaranoj, lin
renkontis du demonhavantoj, elven-
ante el inter la tomboj, tre furiozaj,
tiel, ke neniu povis preterpasi per
tiu vojo. 29 Kaj jen ili kriis, dirante :
Kio estas inter ni kaj vi, ho Filo de
Dio ? ĉu vi venis ĉi tien, por turmenti
nin antaŭ la tempo ? 30 Kaj mal-
proksime de ili estis granda grego
da porkoj, paŝtiĝantaj tie. 31 Kaj
la demonoj petegis lin, dirante : Se
vi elpelos nin, forsendu nin en la
gregon da porkoj. 32 Kaj li diris
al ili : Iru. Kaj elirinte, ili foriris
en la porkojn ; kaj jen kuris la tuta
grego malsupren de la krutaĵo en
la maron, kaj pereis en la akvoj.
33 Kaj la paŝtistoj forkuris kaj iris
en la urbon, kaj rakontis ĉion,
kaj pri la demonhavintoj. 34 Kaj
jen la tuta urbo elvenis renkonte al
Jesuo ; kaj vidinte lin, ili petegis, ke li
transiru el iliaj limoj.

9 KAJ enirinte en ŝipeton, li
transiris, kaj venis en sian
propran urbon. 2 Kaj jen oni
alportis al li paralizulon, kuŝantan
sur lito ; kaj Jesuo, vidinte ilian fidon,
diris al la paralizulo : Kuraĝu, filo,
viaj pekoj estas pardonitaj. 3 Kaj
jen iuj el la skribistoj diris en si : Ĉi
tiu blasfemas. 4 Kaj Jesuo, ek-
sciante iliajn pensojn, diris : Kial vi
pensas malbonon en viaj koroj ?
5 Ĉar kio estas pli facila, diri : Viaj
pekoj estas pardonitaj ; aŭ diri :
Leviĝu kaj piediru ? 6 Sed por ke
vi sciu, ke la Filo de homo havas
aŭtoritaton sur la tero pardoni pekojn
—tiam li diris al la paralizulo :
Leviĝu, prenu vian liton, kaj iru al via
domo. 7 Kaj li leviĝis, kaj iris al
sia domo. 8 Kaj vidinte tion, la
homamasoj timis, kaj gloris Dion, kiu
donis tian aŭtoritaton al homoj.

9 Kaj Jesuo, forpasante de tie,
vidis viron nomatan Mateo, sidantan
ĉe la impostejo ; kaj li diris al li :
Sekvu min. Kaj li stariĝis, kaj
sekvis lin.

10 Kaj dum li sidis ĉe manĝo en la
domo, jen multaj impostistoj kaj pek-
uloj venis kaj sidiĝis tie kun Jesuo
kaj liaj disĉiploj. 11 Kaj vidinte
tion, la Fariseoj diris al liaj disĉiploj :
Kial via instruisto manĝas kun
impostistoj kaj pekuloj ? 12 Kaj aŭd-
inte tion, li diris : Ne la sanuloj
bezonas kuraciston, sed la malsan-
uloj. 13 Sed iru, kaj lernu, kion
signifas ĉi tio : Mi deziras bonfaradon,
sed ne oferon ; ĉar mi venis, por
alvoki ne justulojn, sed pekulojn.

14 Tiam alvenis al li la disĉiploj de
Johano, dirante : Kial ni kaj la

Fariseoj fastas ofte, sed viaj dis-
ĉiploj ne fastas ? 15 Kaj Jesuo
diris al ili : Ĉu la filoj de la edziĝejo
povas malĝoji, dum la fianĉo estas
kun ili ? Sed venos tagoj, kiam la
fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam
ili fastos. 16 Kaj neniu alkudras
flikaĵon el nefulita drapo sur mal-
novan veston, ĉar la plenigaĵo for-
prenas de la vesto, kaj pli malbona
ŝiraĵo fariĝas. 17 Ankaŭ oni ne en-
verŝas novan vinon en malnovajn
felsakojn ; alie la felsakoj krevos,
kaj la vino elfluos, kaj la felsakoj
detruiĝos ; sed oni enverŝas novan
vinon en novajn felsakojn, kaj ambaŭ
konserviĝas.

18 Dum li tion parolis al ili, jen unu
estro, alveninte, adorkliniĝis al li,
dirante : Mia filino ĵus mortis ; sed
venu kaj metu vian manon sur ŝin,
kaj ŝi vivos. 19 Kaj Jesuo leviĝis,
kaj sekvis lin, kaj ankaŭ liaj dis-
ĉiploj. 20 Kaj jen virino, kiu jam
dek du jarojn havis sangofluon, venis
malantaŭ lin kaj tuŝis la randon de
lia mantelo ; 21 ĉar ŝi diris en si :
Se mi nur tuŝos lian mantelon, mi
estos sanigita. 22 Kaj Jesuo, sin
turninte kaj vidinte ŝin, diris : Kur-
aĝu, filino ; via fido vin savis. Kaj
en tiu sama horo la virino resaniĝis.
23 Kaj Jesuo, veninte en la domon
de la estro kaj vidinte la flutist-
ojn kaj la homamason bruantajn,
24 diris : Foriru ; ĉar la knabineto ne
mortis, sed dormas. Kaj ili mokridis
lin. 25 Sed kiam la homamaso estis
elpelita, li eniris, kaj prenis ŝian
manon ; kaj la knabineto leviĝis.
26 Kaj disiris tiu famo en tiun tutan
regionon.

27 Kaj kiam Jesuo foriris de tie, du
blinduloj sekvis lin, kriante kaj
dirante : Kompatu nin, ho filo de
David. 28 Kaj kiam li venis en la
domon, la blinduloj alvenis al li, kaj
Jesuo diris al ili : Ĉu vi kredas, ke
mi povas fari ĉi tion ? Ili diris al li :
Jes, Sinjoro. 29 Tiam li tuŝis iliajn
okulojn, dirante : Estu al vi laŭ via
fido. 30 Kaj iliaj okuloj malferm-
iĝis. Kaj Jesuo severe ordonis al ili :
Gardu vin, ke neniu tion sciu. 31 Sed
elirinte, ili disvastigis lian famon en
tiu tuta regiono.

32 Kaj dum ili eliris, jen oni alportis
al li mutan demonhavanton. 33 Kaj
kiam la demono estis elpelita, la
mutulo parolis ; kaj la homamasoj
miris, dirante : Neniam tia afero estas
vidita en Izrael. 34 Sed la Fariseoj
diris : Per la estro de la demonoj li
elpelas demonojn.

35 Kaj Jesuo trairis ĉiujn urbojn
kaj vilaĝojn, instruante en iliaj sina-
gogoj, kaj predikante la evangelion
de la regno, kaj sanigante ĉian mal-
sanon kaj ĉian malfortaĵon. 36 Kaj
vidante la homamasojn, li estis kor-
tuŝita pri ili, ĉar ili estis mizerigitaj
kaj disigitaj, kiel ŝafoj ne havantaj
paŝtiston. 37 Tiam li diris al siaj dis-
ĉiploj : La rikolto ja estas abunda, sed
la laborantoj estas malmultaj. 38 Petu
do la Sinjoron de la rikolto, ke Li
sendu laborantojn en Sian rikolton.

10 Kaj li alvokis al si la dek du
disĉiplojn, kaj donis al ili
aŭtoritaton super malpuraj
spiritoj, por elpeli ilin, kaj por san-
igi ĉian malsanon kaj ĉian malfort-
aĵon.

2 Kaj la nomoj de la dek du apostol-
oj estas jenaj : la unua, Simon, kiu
estis nomata Petro, kaj lia frato
Andreo, Jakobo, filo de Zebedeo, kaj
lia frato Johano, 3 Filipo kaj Bar-
tolomeo, Tomaso, kaj Mateo, impost-
isto, Jakobo, filo de Alfeo, kaj Tadeo,
4 Simon, la Fervorulo, kaj Judas Is-
kariota, kiu ankaŭ perfidis lin. 5 Ĉi
tiujn dek du Jesuo forsendis, kaj
ordonis al ili, dirante :

Ne iru sur vojon de nacianoj, kaj
ne eniru en urbon de Samarianoj ;
6 sed iru prefere al la perditaj ŝafoj
de la domo de Izrael. 7 Kaj dum
vi iros, prediku, dirante : La regno de
la ĉielo alproksimiĝis. 8 Malsan-
ulojn sanigu, mortintojn levu, lepr-
ulojn purigu, demonojn elpelu : don-
ace vi ricevis, donace donu. 9 Ne
provizu oron nek arĝenton nek
kupron en viajn zonojn, 10 nek
saketon por vojaĝo, nek du tunikojn,
nek ŝuojn, nek bastonon ; ĉar la
laboranto meritas sian nutraĵon.
11 Kaj en iu ajn urbo aŭ vilaĝo, en
kiun vi eniros, demandu, kiu tie estas
inda ; kaj loĝu tie, ĝis vi foriros.
12 Kaj venante en la domon, salutu
ĝin. 13 Kaj se la domo estas inda,
via paco venu sur ĝin ; sed se ĝi ne
estas inda, via paco revenu al vi.
14 Kaj se iu ne akceptos vin, nek
aŭskultos viajn vortojn, tiam forirante
el tiu domo aŭ tiu urbo, deskuu la

polvon de viaj piedoj. 15 Vere mi
diras al vi : Pli elporteble estos por la
lando de Sodom kaj Gomora en la
tago de juĝado, ol por tiu urbo.
16 Jen mi forsendas vin kiel ŝafojn
meze de lupoj ; estu do prudentaj
kiel serpentoj, kaj simplaj kiel kol-
omboj. 17 Sed gardu vin kontraŭ
la homoj ; ĉar ili transdonos vin al
sinedrioj, kaj en siaj sinagogoj ili
vin skurĝos ; 18 kaj antaŭ provinc-
estrojn kaj reĝojn vi estos kondukitaj
pro mi, por atesto al ili kaj al la
nacianoj. 19 Sed kiam ili trans-
donos vin, ne zorgu, kiel aŭ kion vi
parolos ; ĉar estos donita al vi en tiu
horo tio, kion vi parolos. 20 Ĉar
parolas ne vi, sed la Spirito de via
Patro parolas en vi. 21 Kaj frato
transdonos fraton al morto, kaj patro
filon ; kaj infanoj ribelos kontraŭ ge-
patroj kaj mortigos ilin. 22 Kaj vi
estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo ;
sed kiu persistos ĝis la fino, tiu estos
savita. 23 Kaj kiam oni vin per-
sekutos en unu urbo, forkuru en alian;
ĉar vere mi diras al vi : Vi ne trairos
la urbojn de Izrael, antaŭ ol venos la
Filo de homo.
24 Disĉiplo ne estas super sia
instruanto, nek sklavo super sia
sinjoro. 25 Sufiĉas por la disĉiplo,
ke li estu kiel lia instruanto, kaj la
sklavo, kiel lia sinjoro. Se oni
nomis la dommastron Baal-Zebub,
kiom pli ankaŭ liajn domanojn !
26 Tial ne timu ilin, ĉar nenio estas
kovrita, kio ne estos elmontrita, kaj
nenio kaŝita, kio ne estos konigita.
27 Kion mi diras al vi en la mallumo,
tion parolu en la lumo ; kaj kion vi
aŭdas en la orelon, tion proklamu
sur la tegmentoj. 28 Kaj ne timu
tiujn, kiuj mortigas la korpon, sed ne
povas mortigi la animon ; sed prefere
timu Tiun, kiu povas pereigi kaj
animon kaj korpon en Gehena.
29 Ĉu oni ne vendas du paserojn por
asaro ? tamen unu el ili ne falos
teren sen via Patro ; 30 sed eĉ la
haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj.
31 Tial ne timu ; vi valoras pli, ol
multaj paseroj. 32 Ĉiun do, kiu
konfesos min antaŭ homoj, mi ankaŭ
konfesos antaŭ mia Patro, kiu estas
en la ĉielo. 33 Sed kiu malkonfesos
min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ
malkonfesos antaŭ mia Patro, kiu
estas en la ĉielo.
34 Ne supozu, ke mi venis, por
enkonduki pacon sur la teron ; mi
venis, por enkonduki ne pacon, sed
glavon. 35 Ĉar mi venis, por kon-
traŭmeti viron kontraŭ lian patron,
kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj
bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon ;
36 kaj la domanoj de homo estos liaj
malamikoj. 37 Kiu amas patron
aŭ patrinon pli ol min, tiu ne estas
inda je mi ; kaj kiu amas filon aŭ filin-
on pli ol min, tiu ne estas inda je mi.
38 Kaj kiu ne prenas sian krucon kaj
sekvas post mi, tiu ne estas inda je mi.
39 Kiu trovas sian vivon, tiu ĝin
perdos ; kaj kiu perdas sian vivon
pro mi, tiu ĝin trovos.
40 Kiu vin akceptas, tiu min akcept-
as ; kaj kiu min akceptas, tiu akcept-
as Tiun, kiu min sendis. 41 Kiu
akceptas profeton en la nomo de
profeto, tiu ricevos rekompencon de
profeto ; kaj kiu akceptas justulon
en la nomo de justulo, tiu ricevos
rekompencon de justulo. 42 Kaj
kiu trinkigos nur tason da malvarma
akvo al unu el ĉi tiuj malgranduloj
en la nomo de disĉiplo, vere mi diras
al vi, tiu neniel perdos sian rekom-
pencon.

11 KAJ kiam Jesuo finis siajn
ordonojn al siaj dek du
disĉiploj, li foriris de tie, por
instrui kaj prediki en iliaj urboj.
2 Kaj kiam Johano aŭdis en la
malliberejo pri la faroj de Kristo, li
sendis per siaj disĉiploj, 3 por diri
al li : Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu
ni atendu alian ? 4 Kaj Jesuo
responde diris al ili : Iru kaj sciigu al
Johano tion, kion vi aŭdas kaj vidas :
5 blinduloj ricevas vidpovon, kaj
lamuloj marŝas, lepruloj estas purig-
itaj, kaj surduloj aŭdas, kaj mortintoj
leviĝas, kaj al malriĉuloj evangelio
estas predikata. 6 Kaj feliĉa estas
ĉiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi. 7 Kaj
kiam ili foriris, Jesuo komencis paroli
al la homamasoj pri Johano : Kion vi
eliris en la dezerton por rigardi? ĉu
junkon skuatan de la vento ? 8 Sed
kion vi eliris por vidi ? ĉu homon
mole vestitan ? Jen tiuj, kiuj portas
molajn vestojn, troviĝas en domoj
de reĝoj. 9 Sed kion vi eliris por
vidi ? ĉu profeton ? Jes, mi diras
al vi, kaj multe pli ol profeton.
10 Ĉar li estas tiu, pri kiu estas
skribite :

Jen Mi sendos Mian anĝelon
antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos antaŭ vi vian
vojon.

11 Vere mi diras al vi : Inter naskitoj
de virinoj ne aperis iu pli granda ol
Johano, la Baptisto ; tamen tiu, kiu
estas nur malgranda en la regno de la
ĉielo, estas pli granda ol li. 12 Kaj
de post la tagoj de Johano, la Bapt-
isto, ĝis nun, la regno de la ĉielo estas
perfortata, kaj perfortuloj kaptas
ĝin. 13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la
leĝo profetis ĝis Johano. 14 Kaj
se vi volas tion ricevi, tiu estas Elija,
kiu estis venonta. 15 Kiu havas
orelojn por aŭdi, tiu aŭdu. 16 Sed
al kio mi komparu ĉi tiun generacion ?
Ĝi similas al infanoj, kiuj sidas sur
la placoj, kaj vokas al la ceteraj,
17 dirante : Ni flutis al vi, kaj vi ne
dancis ; ni lamentis, kaj vi ne ploris.
18 Ĉar venis Johano, nek manĝante
nek trinkante, kaj ili diras : Li havas
demonon. 19 La Filo de homo
venis, manĝante kaj trinkante, kaj ili
diras : Jen manĝegulo kaj vindrink-
ulo, amiko de impostistoj kaj pek-
uloj ! Kaj la saĝeco estas pravigita
de siaj faroj.

20 Tiam li komencis riproĉi la
urbojn, en kiuj estis faritaj la plej
multaj el liaj potencaj faroj ; ĉar ili
ne pentis. 21 Ve al vi, Ĥorazin !
Ve al vi, Betsaida ! Ĉar se en Tiro
kaj Cidon estus faritaj tiuj potencaĵoj,
kiuj estas faritaj en vi, antaŭ longe ili
jam pentus en sakaĵo kaj cindro.
22 Tamen mi diras al vi : Estos pli el-
porteble por Tiro kaj Cidon en la tago
de juĝado, ol por vi. 23 Kaj vi,
Kapernaum ! ĉu vi estos altigita
ĝis la ĉielo ? vi malsupreniĝos ĝis
Hades ; ĉar se en Sodom estus faritaj
tiuj potencaĵoj, kiuj estas faritaj en vi,
ĝi restus ĝis hodiaŭ. 24 Tamen mi
diras al vi : Estos pli elporteble por la
lando de Sodom en la tago de juĝado,
ol por vi.

25 En tiu tempo Jesuo ekparolis kaj
diris : Mi Vin gloras, ho Patro, Sinjoro
de la ĉielo kaj la tero, ke tion Vi kaŝis
for de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj
malkaŝis al infanoj ; 26 jes, Patro,
ĉar tiel estis bone antaŭ Vi. 27 Ĉio
estas transdonita al mi de mia Patro,
kaj neniu konas la Filon krom la
Patro, nek iu konas la Patron krom la
Filo, kaj tiu, al kiu la Filo volas mal-
kaŝi Lin. 28 Venu al mi ĉiuj, kiuj
estas laborantaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi
vin ripozigos. 29 Metu sur vin mian
jugon, kaj lernu ĉe mi, ĉar mi estas
milda kaj korhumila ; kaj vi trovos
ripozon por viaj animoj. 30 Ĉar
mia jugo estas facila, kaj mia ŝarĝo
estas malpeza.

12 EN tiu tempo Jesuo iris en
sabato tra la grenkampoj,
kaj liaj disĉiploj malsatis, kaj
komencis deŝiri spikojn, kaj manĝi.
2 Sed la Fariseoj, vidinte, diris al li :
Jen viaj disĉiploj faras tion, kio ne
estas permesata en sabato. 3 Sed
li diris al ili : Ĉu vi ne legis, kion faris
David, kiam malsatis li kaj liaj
kunuloj ? 4 ke li eniris en la domon
de Dio, kaj manĝis la panojn de pro-
pono, kiujn manĝi ne estis permesate
al li, nek al liaj kunuloj, sed nur al la
pastroj ? 5 Kaj ĉu vi ne legis en la
leĝo, kiel en sabato la pastroj en la
templo profanas la sabaton kaj estas
senkulpaj ? 6 Sed mi diras al vi,
ke alestas ĉi tie io pli granda ol la
templo. 7 Sed se vi komprenus,
kion signifas ĉi tio : Mi deziras bon-
faradon, sed ne oferon ; vi ne kon-
damnus la senkulpajn. 8 Ĉar la
Filo de homo estas sinjoro de la
sabato.

9 Kaj li foriris de tie, kaj eniris en
ilian sinagogon ; 10 kaj jen viro,
havanta manon velkintan. Kaj oni
demandis al li, dirante : Ĉu estas
permesate sanigi en sabato ? por ke
ili povu lin akuzi. 11 Kaj li diris
al ili : Kiu el vi, havanta unu ŝafon,
se ĝi falos en fosaĵon en sabato, ne
ekprenos kaj levos ĝin ? 12 Kiom do
viro superas ŝafon ! Tial estas per-
mesate bonfari en sabato. 13 Tiam
li diris al la viro : Etendu vian manon.
Kaj ĉi tiu etendis ĝin, kaj ĝi tute
resaniĝis kiel la alia. 14 Sed la
Fariseoj eliris, kaj konsiliĝis kontraŭ
li, kiamaniere lin pereigi. 15 Kaj
Jesuo, eksciante, foriris de tie, kaj
multaj lin sekvis ; kaj li sanigis ilin
ĉiujn, 16 kaj admonis ilin, ke ili
ne konatigu lin ; 17 por ke plenum-
iĝu tio, kio estis dirita per la profeto
Jesaja, nome :

18 Jen estas Mia servanto, kiun Mi
elektis,
Mia amata, en kiu Mia animo
havas plezuron.
Mi metos Mian Spiriton sur lin ;

Kaj li proklamos justecon al la
nacioj.
19 Li ne disputados, nek laŭte krios ;
Kaj oni ne aŭdos sur la stratoj
lian voĉon.
20 Kanon rompetitan li ne rompos,
Kaj meĉon senfajriĝantan li ne
estingos,
Ĝis li elsendos juĝon por venko.
21 Kaj al lia nomo esperos la nacioj.
22 Tiam oni kondukis al li demon-
havanton, blindan kaj mutan ; kaj li
sanigis lin, tiel ke la mutulo parolis
kaj vidis. 23 Kaj miris ĉiuj hom-
amasoj, kaj diris : Ĉu ĉi tiu estas
la filo de David? 24 Sed la Fariseoj,
aŭdinte, diris : Ĉi tiu ne elpelas
demonojn krom per Baal-Zebub,
estro de la demonoj. 25 Kaj sciante
iliajn pensojn, li diris al ili : Ĉiu regno
dividita kontraŭ si dezertiĝas, kaj
ĉiu urbo aŭ domo dividita kontraŭ
si ne starados ; 26 kaj se Satano
elpelas Satanon, li estas dividita
kontraŭ si ; kiel do staros lia regno ?
27 Kaj se mi per Baal-Zebub elpelas
demonojn, per kiu viaj filoj elpelas
ilin ? tial ili estos viaj juĝantoj.
28 Sed se mi per la Spirito de Dio
elpelas demonojn, tiam la regno de
Dio estas veninta sur vin. 29 Kaj
kiel oni povas eniri en la domon de la
fortulo kaj trarabi liajn posedaĵojn,
se unue li ne ligos la fortulon ? kaj
poste li trarabos lian domon. 30 Kiu
ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi ;
kaj kiu ne kolektas kun mi, tiu dis-
ĵetas. 31 Tial mi diras al vi : Ĉia
peko kaj ĉia blasfemo estos pardon-
ita al homoj ; sed la blasfemo kontraŭ
la Spirito ne estos pardonita. 32 Kaj
al iu, kiu parolos vorton kontraŭ la
Filo de homo, tio estos pardonita ;
sed al iu, kiu parolos kontraŭ la
Sankta Spirito, tio ne estos pardonita
en ĉi tiu mondo, nek en la venonta.
33 Aŭ faru la arbon bona kaj ĝian
frukton bona, aŭ faru la arbon mal-
bona kaj ĝian frukton malbona ; ĉar la
arbo estas konata per la frukto.
34 Ho vipuridoj ! kiel vi povas paroli
bonaĵojn, estante malbonaj ? ĉar el
la abundo de la koro la buŝo parolas.
35 La bona homo el sia bona trezoro
elmetas bonaĵojn ; kaj la malbona
homo el sia malbona trezoro elmetas
malbonaĵojn. 36 Kaj mi diras al vi,
ke pro ĉiu senutila vorto, kiun homoj
parolos, ili donos respondon en la
tago de juĝado. 37 Ĉar laŭ viaj
vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ viaj
vortoj vi estos kondamnitaj.
38 Tiam iuj el la skribistoj kaj
Fariseoj respondis al li, dirante :
Majstro, ni deziras vidi signon de vi.
39 Sed li respondis kaj diris al ili :
Malbona kaj adultema generacio
serĉas signon ; kaj neniu signo estos
donita al ĝi krom la signo de la
profeto Jona ; 40 ĉar kiel Jona estis
tri tagojn kaj tri noktojn en la ventro
de la marmonstro, tiel la Filo de
homo estos tri tagojn kaj tri noktojn
en la koro de la tero. 41 Viroj
Nineveanoj staros en la juĝado kun
ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ĝin ;
ĉar ili pentis pro la predikado de
Jona ; kaj jen iu pli granda ol Jona
estas ĉi tie. 42 La reĝino de la
sudo leviĝos en la juĝado kun ĉi tiu
generacio, kaj kondamnos ĝin ; ĉar
ŝi venis el la finoj de la tero, por
aŭskulti la saĝon de Salomono ; kaj
jen iu pli granda ol Salomono estas
ĉi tie. 43 Sed kiam la malpura
spirito eliras el homo, ĝi trairas
tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon,
sed ne trovas ĝin. 44 Tiam ĝi
diras : Mi reiros al mia domo, el kie
mi eliris. Kaj alveninte, ĝi trovas
ĝin vakanta, balaita, kaj ornamita.
45 Tiam ĝi iras, kaj kunprenas al si
sep aliajn spiritojn pli malbonajn ol
ĝi mem, kaj ili eniras kaj loĝas tie ; kaj
la fina stato de tiu homo fariĝas pli
malbona, ol la unua. Tiel estos
ankaŭ al ĉi tiu malbona generacio.
46 Dum li ankoraŭ parolis al la
homamasoj, jen lia patrino kaj liaj
fratoj staris ekstere, dezirantaj paroli
kun li. 47 Kaj iu diris al li : Jen
via patrino kaj viaj fratoj staras
ekstere, dezirantaj paroli kun vi.
48 Sed li responde diris al tiu, kiu
parolis al li : Kiu estas mia patrino ?
kaj kiuj estas miaj fratoj ? 49 Kaj
etendinte la manon al siaj disĉiploj,
li diris : Jen mia patrino kaj miaj
fratoj ! 50 Ĉar kiu ajn faros la volon
de mia Patro, kiu estas en la ĉielo,
tiu estas mia frato kaj mia fratino
kaj mia patrino.

13 EN tiu tago Jesuo eliris el la
domo kaj sidiĝis apud la maro.
2 Kaj kolektiĝis al li grandaj
homamasoj, tiel ke li eniris en ŝipeton,
kaj sidis ; kaj la tuta homamaso
staris sur la marbordo. 3 Kaj li

multe parolis al ili per paraboloj,
dirante : Jen semisto eliris, por semi ;
4 kaj dum li semis, iuj semoj falis
apud la vojo, kaj la birdoj venis kaj
formanĝis ilin ; 5 kaj aliaj falis sur
ŝtonajn lokojn, kie ili ne havis multe
da tero ; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili
ne havis profundecon de tero ; 6 kaj
kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis,
kaj ĉar ili ne havis radikon, ili for-
velkis. 7 Kaj aliaj falis inter dorn-
ojn, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis
ilin ; 8 kaj aliaj falis sur la bonan
teron, kaj donis frukton, jen cent-
oble, jen sesdekoble, jen tridekoble.
9 Kiu havas orelojn, tiu aŭdu.

10 Kaj la disĉiploj venis, kaj diris
al li : Kial vi parolas al ili per para-
boloj ? 11 Kaj li respondis kaj
diris al ili : Al vi estas donite scii la
misterojn de la regno de la ĉielo, sed
al ili ne estas donite. 12 Ĉar kiu
ajn havas, al tiu estos donite, kaj li
havos abundon ; sed kiu ajn ne havas,
for de tiu estos prenita eĉ tio, kion
li havas. 13 Tial mi parolas al ili
per paraboloj ; ĉar vidante, ili ne
rimarkas, kaj aŭdante, ili ne aŭdas
nek komprenas. 14 Kaj por ili
plenumiĝis tiu profetaĵo de Jesaja,
kiu diras :

Aŭdante, vi aŭdos, sed ne kom-
prenos ;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne
rimarkos ;
15 Ĉar la koro de tiu popolo gras-
iĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis ;
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj ne aŭdu per siaj oreloj,
Kaj ne komprenu per sia koro,
Kaj ne rekonvertiĝu,
Kaj ke Mi ne sanigu ilin.

16 Sed feliĉaj estas viaj okuloj, ĉar
ili vidas ; kaj viaj oreloj, ĉar ili aŭdas.
17 Vere mi diras al vi, ke multaj
profetoj kaj justuloj deziris vidi tion,
kion vi vidas, sed ili ne vidis ; kaj
aŭdi tion, kion vi aŭdas, sed ili ne
aŭdis. 18 Vi do aŭdu la parabolon
de la semisto. 19 Kiam iu aŭdas la
vorton de la regno kaj ne komprenas
ĝin, tiam venas la malbonulo, kaj
forprenas tion, kio estas semita en lia
koro. Ĉi tiu estas la ricevinta semon
apud la vojo. 20 Kaj tiu, kiu ricevis
semon sur la ŝtonaj lokoj, estas tiu,
kiu aŭdas la vorton kaj tuj kun ĝojo
akceptas ĝin ; 21 sed li ne havas
radikon en si, sed restas nur por-
tempe, kaj kiam venas sufero aŭ
persekuto pro la vorto, tuj li falpuŝ-
iĝas. 22 Kaj kiu ricevis semon
inter la dornoj, estas tiu, kiu aŭdas
la vorton ; sed la zorgoj de la mondo
kaj la trompo de riĉo sufokas la
vorton, kaj li fariĝas senfrukta.
23 Kaj kiu ricevis semon sur la bona
tero, estas tiu, kiu aŭdas la vorton kaj
komprenas ĝin ; kaj tiu ja portas
frukton, kaj donas, jen centoble, jen
sesdekoble, jen tridekoble.

24 Alian parabolon li proponis al ili,
dirante : La regno de la ĉielo similas
al homo, kiu semis bonan semon en
sia kampo ; 25 sed dum homoj
dormis, lia malamiko venis kaj semis
lolon meze de la tritiko, kaj foriris.
26 Kaj kiam la trunketo kreskis kaj
donis frukton, tiam aperis ankaŭ la
lolo. 27 Kaj la sklavoj de la dom-
mastro venis, kaj diris al li : Sinjoro,
ĉu vi ne semis bonan semon en via
kampo ? De kie do ĝi havas lolon ?
28 Kaj li diris al ili : Iu malamiko faris
tion. Kaj la sklavoj diris al li : Ĉu
vi do volas, ke ni iru kaj kolektu
ĝin ? 29 Sed li diris : Ne ; por ke,
kolektante la lolon, vi ne elradikigu
ankaŭ la tritikon. 30 Lasu al ambaŭ
kreski kune ĝis la rikolto ; kaj en la
tempo de la rikolto mi diros al la
rikoltistoj : Kolektu unue la lolon, kaj
ligu ĝin en faskojn, por bruligi ĝin ;
sed kolektu la tritikon en mian
grenejon.

31 Alian parabolon li proponis al ili,
dirante : La regno de la ĉielo similas
al sinapa semeto, kiun viro prenis kaj
semis en sia kampo ; 32 ĝi vere
estas pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed
kreskinte, ĝi estas pli granda ol la
legomoj, kaj fariĝas arbo, tiel ke
venas la birdoj de la ĉielo kaj loĝas
en ĝiaj branĉoj.

33 Alian parabolon li parolis al ili :
La regno de la ĉielo similas al
fermentaĵo, kiun virino prenis kaj
kaŝis en tri mezurojn da faruno, ĝis
la tuto fermentis.

34 Ĉion tion parolis Jesuo per
paraboloj al la homamasoj, kaj sen
parabolo li parolis nenion al ili ;
35 por ke plenumiĝu tio, kio estis
dirita per la profeto, nome :

Mi malfermos per sentenco mian
buŝon ;

Mi eldiros enigmojn el tempo
antikva.
36 Tiam forsendinte la homamasojn,
li venis en la domon; kaj liaj disĉiploj
venis al li, dirante: Klarigu al ni
la parabolon pri la lolo de la kampo.
37 Kaj responde li diris: Tiu, kiu
semas la bonan semon, estas la Filo
de homo; 38 kaj la kampo estas la
mondo; kaj la bonaj semoj estas la
filoj de la regno; kaj la lolo estas
la filoj de la malbonulo; 39 kaj la
malamiko, kiu ĝin semis, estas la
diablo; kaj la rikolto estas la fino de
la mondaĝo; kaj la rikoltistoj estas
anĝeloj. 40 Kiel do la lolo estas
kolektita kaj bruligita per fajro,
tiel estos ĉe la fino de la mondaĝo.
41 La Filo de homo elsendos siajn
anĝelojn, kaj ili kolektos el lia regno
ĉiun falpuŝilon, kaj ĉiujn, kiuj faras
maljustecon, 42 kaj ĵetos ilin en la
fornon de fajro; tie estos la plorado
kaj la grincado de dentoj. 43 Tiam
la justuloj brilos kiel la suno en la
regno de sia Patro. Kiu havas
orelojn, tiu aŭdu.

44 La regno de la ĉielo similas al
kaŝita en kampo trezoro, kiun viro
trovis kaj kaŝis, kaj pro ĝojo li iras
kaj vendas ĉion, kion li posedas, kaj
aĉetas tiun kampon.

45 Cetere, la regno de la ĉielo
similas al komercisto, serĉanta belajn
perlojn; 46 kaj trovinte unu multe-
valoran perlon, li iris kaj vendis ĉion,
kion li posedis, kaj aĉetis ĝin.

47 Plue, la regno de la ĉielo similas
al reto, kiu estis ĵetita en la maron
kaj kolektis el ĉiu speco, 48 kaj
kiun, kiam ĝi pleniĝis, oni suprentiris
al la marbordo; kaj sidiĝinte, ili
kolektis la bonajn en ujojn, sed la
malbonajn ili ĵetis eksteren. 49 Tiel
estos en la fino de la mondaĝo: la
anĝeloj eliros, kaj apartigos la mal-
bonulojn el inter la justuloj, 50 kaj
ĵetos ilin en la fornon de fajro; tie
estos la plorado kaj la grincado de
dentoj.

51 Ĉu vi komprenis ĉion tion? Ili
diris al li: Jes. 52 Kaj li diris al ili:
Tial ĉiu skribisto, disĉipligita en la
regnon de la ĉielo, similas al dom-
mastro, kiu elportas el sia trezorejo
objektojn novajn kaj malnovajn.

53 Kaj kiam Jesuo finis tiujn para-
bolojn, li foriris de tie. 54 Kaj
veninte en sian patrujon, li instruis
ilin en ilia sinagogo, tiel ke ili miris,
kaj diris: De kie ĉi tiu viro havas tian
saĝecon kaj la potencaĵojn? 55 Ĉu
ĉi tiu ne estas la filo de la ĉarpent-
isto? ĉu lia patrino ne estas nomata
Maria? kaj liaj fratoj Jakobo kaj Joses
kaj Simon kaj Judas? 56 Kaj ĉu
liaj fratinoj ne estas ĉiuj ĉe ni?
De kie do li ĉion tion havas? 57 Kaj
ili ofendiĝis pro li. Sed Jesuo diris
al ili: Profeto ne estas sen honoro,
krom en sia patrujo kaj en sia domo.
58 Kaj pro ilia nekredemo li faris tie
ne multajn potencaĵojn.

14 EN tiu tempo la tetrarĥo
Herodo aŭdis la famon pri
Jesuo, 2 kaj diris al siaj
servantoj: Tiu estas Johano, la
Baptisto; li leviĝis el la mortintoj,
kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.
3 Ĉar Herodo jam arestis Johanon
kaj ligis lin kaj metis lin en malliber-
ejon pro Herodias, kiu estis edzino
de lia frato Filipo. 4 Ĉar Johano
diris al li: Ne decas, ke vi havu ŝin.
5 Kaj dezirante mortigi lin, li timis
la popolon, ĉar oni opiniis lin profeto.
6 Sed kiam venis la naskotaga festo de
Herodo, la filino de Herodias dancis
en la mezo, kaj plaĉis al Herodo.
7 Tiam li ĵure promesis doni al ŝi ion
ajn, kion ŝi petos. 8 Kaj ŝi, instigite
de sia patrino, diris: Donu al mi
ĉi tie sur plado la kapon de Johano, la
Baptisto. 9 Kaj la reĝo malĝojis;
tamen pro siaj ĵuroj kaj pro la kun-
manĝantoj li ordonis doni ĝin;
10 kaj sendinte, li senkapigis Johan-
on en la malliberejo. 11 Kaj oni
alportis lian kapon sur plado, kaj
donis ĝin al la knabino, kaj ŝi al-
portis ĝin al sia patrino. 12 Kaj
liaj disĉiploj venis kaj forportis la
korpon kaj enterigis ĝin, kaj ili iris kaj
rakontis tion al Jesuo.

13 Kaj Jesuo, aŭdinte, foriris de tie
en ŝipeto al dezerta loko aparte;
kaj la homamasoj, aŭdinte, sekvis lin,
piedirante el la urboj. 14 Kaj li
elvenis, kaj vidis grandan hom-
amason, kaj li kortuŝiĝis pri ili, kaj
sanigis iliajn malsanulojn. 15 Kaj
kiam venis la vespero, liaj disĉiploj
venis al li, dirante: La loko estas
dezerta, kaj la horo jam pasis;
forsendu la homamason, por ke ili iru
en la vilaĝojn kaj aĉetu por si manĝ-
aĵon. 16 Sed Jesuo diris al ili:
Ili ne bezonas foriri; vi donu al ili

manĝi. 17 Kaj ili diris al li: Ni
nenion havas ĉi tie, krom kvin panoj
kaj du fiŝoj. 18 Kaj li diris: Al-
portu ilin ĉi tien al mi. 19 Kaj li
ordonis al la homamasoj sidiĝi sur la
herbo; kaj li prenis la kvin panojn kaj
la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte al la
ĉielo, li benis kaj dispecigis la panojn,
kaj donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj
al la homamasoj. 20 Kaj ĉiuj manĝis
kaj satiĝis; kaj oni kolektis da post-
restintaj fragmentoj dek du plenajn
korbojn. 21 Kaj la manĝantoj estis
ĉirkaŭ kvin mil viroj, krom virinoj kaj
infanoj.

22 Kaj tuj li devigis la disĉiplojn
eniri en la ŝipeton kaj iri antaŭ li al la
alia bordo, ĝis li forsendos la hom-
amason. 23 Kaj forsendinte la hom-
amason, li supreniris sur la monton
sola, por preĝi; kaj kiam vesperiĝis,
li estis tie sola. 24 Sed la ŝipeto
jam estis meze de la maro, turmentata
de la ondoj; ĉar la vento estis kon-
traŭa. 25 Kaj en la kvara gardo-
parto de la nokto li venis al ili,
irante sur la maro. 26 Sed la dis-
ĉiploj, vidante lin iranta sur la maro,
maltrankviliĝis, dirante: Jen fanto-
mo; kaj ili ekkriis pro timo. 27 Sed
tuj Jesuo parolis al ili, dirante:
Kuraĝu; ĝi estas mi; ne timu. 28 Kaj
responde al li Petro diris: Sinjoro, se
ĝi estas vi, ordonu min veni al vi sur
la akvo. 29 Kaj li diris: Venu.
Kaj Petro, malsuprenirinte el la
ŝipeto, iris sur la akvo, por veni al
Jesuo. 30 Sed vidante la venton, li
timis, kaj komencante subakviĝi, li
ekkriis, dirante: Sinjoro, savu min.
31 Kaj tuj Jesuo etendis la manon
kaj ektenis lin, dirante al li: Ho mal-
grandfidulo, kial vi dubis? 32 Kaj
kiam ili supreniris en la ŝipeton, la
vento ĉesiĝis. 33 Kaj tiuj, kiuj estis
en la ŝipeto, adorkliniĝis al li, dir-
ante: Vere vi estas Filo de Dio.

34 Kaj transirinte, ili alvenis teren
ce Genesaret. 35 Kaj kiam la viroj de
tiu loko ekkonis lin, ili sendis en la
tutan ĉirkaŭaĵon, kaj venigis al li ĉiujn
malsanulojn; 36 kaj ili petis lin, ke ili
nur tuŝu la randon de lia mantelo; kaj
ĉiuj, kiuj tuŝis, estis tute resanigitaj.

15 TIAM alvenis al Jesuo el
Jerusalem Fariseoj kaj skrib-
istoj, dirante: 2 Kial viaj
disĉiploj transpaŝas la tradicion de
la antaŭuloj? ĉar ili ne lavas siajn
manojn, kiam ili manĝas panon.
3 Kaj li responde diris al ili: Kial vi
ankaŭ transpaŝas la ordonon de Dio
per via tradicio? 4 Ĉar Dio diris:
Respektu vian patron kaj vian patrin-
on; kaj: Kiu malbenas sian patron
aŭ sian patrinon, tiu nepre mortu.
5 Sed vi diras: Se iu diros al sia
patro aŭ al sia patrino: Oferdono
estu tio, per kio vi povus profiti de
mi, 6 tiu ne devas respekti sian
patron aŭ sian patrinon. Kaj vi
vantigis la vorton de Dio per via
tradicio. 7 Ho hipokrituloj, bone
profetis Jesaja pri vi, dirante:

8 Ĉi tiu popolo honoras Min per
siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime
de Mi.
9 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ordon-
ojn de homoj.

10 Kaj alvokinte al si la homamason,
li diris al ili: Aŭskultu kaj kom-
prenu: 11 Ne tio, kio eniras en la
buŝon, profanas la homon; sed kio
eliras el la buŝo, tio profanas la
homon. 12 Tiam veninte, la dis-
ĉiploj diris al li: Ĉu vi scias, ke la
Fariseoj ofendiĝis, kiam ili aŭdis tiun
diron? 13 Sed li responde diris:
Ĉiu kreskaĵo, kiun mia ĉiela Patro ne
plantis, estos elradikigita. 14 Lasu
ilin; ili estas blindaj kondukantoj de
blinduloj. Kaj se blindulo konduk-
os blindulon, ambaŭ falos en fosaĵon.
15 Kaj Petro responde diris al li:
Klarigu al ni tiun parabolon. 16 Kaj
li diris: Ĉu vi ankaŭ estas eĉ ankoraŭ
sen kompreno? 17 Ĉu vi ne kon-
scias, ke ĉio, eniranta en la buŝon,
pasas en la ventron kaj estas elĵetata
en apartan lokon? 18 Sed tio, kio
eliras el la buŝo, elvenas el la koro,
kaj profanas la homon. 19 Ĉar el la
koro eliras malvirtaj pensoj, mortig-
oj, adultoj, malĉastaĵoj, ŝteloj, fals-
atestoj, blasfemoj: 20 jen tio, kio
profanas la homon, sed manĝi kun
manoj nelavitaj ne profanas la homon.
21 Kaj elirinte de tie, Jesuo foriris
en la regionojn apud Tiro kaj Cidon.
22 Kaj jen virino Kanaana, veninte
el tiuj limlandoj, kriis, dirante: Ho
Sinjoro, filo de David, kompatu min;
mia filino estas terure turmentata de
demono. 23 Sed li ne respondis al
ŝi eĉ unu vorton. Kaj alveninte, liaj
disĉiploj petis lin, dirante: Forsendu

ŝin, ĉar ŝi krias post ni. 24 Kaj li
responde diris: Mi ne estas sendita,
krom al la perditaj ŝafoj el la domo de
Izrael. 25 Sed ŝi venis kaj ador-
kliniĝis al li, dirante: Sinjoro, helpu
min. 26 Sed li responde diris: Ne
decas preni la panon de la infanoj
kaj ĵeti ĝin al la hundetoj. 27 Sed
ŝi diris: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la hund-
etoj manĝas el la panpecetoj, kiuj
falas de la tablo de iliaj sinjoroj.
28 Tiam responde Jesuo diris al ŝi:
Ho virino, granda estas via fido; estu
al vi, kiel vi volas. Kaj ŝia filino
estis sanigita de post tiu horo.
29 Kaj transirinte de tie, Jesuo
venis apud la maron de Galileo; kaj
suprenirinte sur la monton, li sidiĝis
tie. 30 Kaj alvenis al li grandaj
homamasoj, havante kun si homojn
lamajn, blindajn, mutajn, kriplajn, kun
multaj aliaj, kaj metis ilin apud liajn
piedojn; kaj li sanigis ilin; 31 tiel
ke la homamaso miris, vidante mut-
ulojn parolantaj, kriplulojn sanaj, kaj
lamulojn piedirantaj, kaj blindulojn
vidantaj; kaj ili gloris la Dion de
Izrael.
32 Kaj Jesuo, alvokinte al si siajn
disĉiplojn, diris: Mi kortuŝiĝas pro
la homamaso, ĉar jam tri tagojn ili
restas ĉe mi, kaj nenion havas manĝi;
kaj mi ne volas forsendi ilin fastantaj,
por ke ili ne laciĝu sur la vojo.
33 Kaj la disĉiploj diris al li: De kie ni
povas ricevi en la dezerto tiom da pan-
oj, por satigi tiom da homoj? 34 Kaj
Jesuo diris al ili: Kiom da panoj vi
havas? Kaj ili diris: Sep, kaj kelkajn
malgrandajn fiŝojn. 35 Kaj li ord-
onis al la homamaso sidiĝi sur la tero;
36 kaj li prenis la sep panojn kaj la
fiŝojn; kaj doninte dankon, li dispec-
igis ilin, kaj donis al la disĉiploj, kaj
la disĉiploj al la homamasoj. 37 Kaj
ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj oni kolekt-
is da postrestintaj fragmentoj sep
korbegojn plenajn. 38 Kaj la manĝ-
antoj estis kvar mil viroj, krom
virinoj kaj infanoj. 39 Kaj forsend-
inte la homamasojn, li eniris en la
ŝipeton, kaj venis en la regionojn de
Magadan.

16 KAJ alvenis la Fariseoj kaj la
Sadukeoj, kaj por provi lin
postulis, ke li montru al ili
signon el la ĉielo. 2 Kaj responde
li diris al ili: Kiam vesperiĝas, vi
diras: Estos bona vetero, ĉar la ĉielo
ruĝiĝas; 3 kaj frumatene: Estos
hodiaŭ malbona vetero, ĉar la ĉielo
ruĝiĝas kolere. La vizaĝon de la
ĉielo vi povas juĝi, sed la signojn
de la tempo vi ne povas. 4 Gener-
acio malbona kaj adultema serĉas
signon; kaj signo ne estos donita al
ĝi, krom la signo de Jona. Kaj
lasinte ilin, li foriris.
5 Kaj la disĉiploj, transirinte al la
alia bordo, forgesis preni panojn.
6 Sed Jesuo diris al ili: Zorgu, kaj
gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de
la Fariseoj kaj Sadukeoj. 7 Kaj ili
diskutis inter si, dirante: Ĉar ni ne
prenis panojn. 8 Sed Jesuo, ek-
sciante tion, diris: Kial vi diskutas
inter vi, ho malgrandfiduloj, pro tio,
ke vi ne prenis panojn? 9 Ĉu vi
ankoraŭ ne konscias, nek memoras
la kvin panojn de la kvin mil, kaj kiom
da korboj vi kolektis? 10 Nek la
sep panojn de la kvar mil, kaj kiom
da korbegoj vi kolektis? 11 Kial vi
ne komprenas, ke ne pri panoj mi
diris al vi: Gardu vin kontraŭ la fer-
mentaĵo de la Fariseoj kaj Saduke-
oj? 12 Tiam ili ekkomprenis, ke li
admonis ilin sin gardi ne kontraŭ la
fermentaĵo de panoj, sed kontraŭ la
instruado de la Fariseoj kaj Sadukeoj.
13 Kaj Jesuo, veninte en la region-
ojn de Cezarea Filipi, demandis siajn
disĉiplojn, dirante: Kiu, diras la
homoj, ke mi, la Filo de homo, estas?
14 Kaj ili diris: Laŭ iuj: Johano, la
Baptisto; laŭ aliaj: Elija; kaj laŭ aliaj:
Jeremia, aŭ unu el la profetoj. 15 Li
diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke
mi estas? 16 Kaj responde Simon
Petro diris: Vi estas la Kristo, la
Filo de la vivanta Dio. 17 Kaj
Jesuo responde diris al li: Feliĉa vi
estas, Simon Bar-Jona; ĉar ne karno
kaj sango tion malkaŝis al vi, sed mia
Patro, kiu estas en la ĉielo. 18 Kaj
mi diras al vi, ke vi estas Petro, kaj
sur ĉi tiu roko mi konstruos mian
eklezion; kaj pordegoj de Hades
ne superfortos ĝin. 19 Mi donos al
vi la ŝlosilojn de la regno de la ĉielo;
kaj kion ajn vi ligos sur la tero, tio
estos ligita en la ĉielo; kaj kion ajn
vi malligos sur la tero, tio estos mal-
ligita en la ĉielo. 20 Tiam li admonis
la disĉiplojn, ke ili diru al neniu,
ke li estas la Kristo.
21 De post tiu tempo Jesuo komenc-
is montri al siaj disĉiploj, ke li devas

iri al Jerusalem, kaj multe suferi ĉe
la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skrib-
istoj, kaj esti mortigita, kaj la trian
tagon releviĝi. 22 Kaj Petro prenis
lin, kaj komencis admoni lin, dirante:
Kompaton al vi, Sinjoro! tio ne estu
al vi! 23 Sed turninte sin, li diris
al Petro: Iru malantaŭ min, Satano;
vi estas faligilo por mi, ĉar vi havas
pensojn ne laŭ Dio, sed laŭ homoj.
24 Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj:
Se iu volas veni post mi, li abnegaciu
sin, kaj levu sian krucon, kaj sekvu
min; 25 ĉar kiu volos savi sian
animon, tiu ĝin perdos; kaj kiu
perdos sian animon pro mi, tiu ĝin
trovos. 26 Ĉar kiel profitus homo,
se li gajnus la tutan mondon kaj
perdus sian animon? Aŭ kion homo
donu interŝanĝe por sia animo?
27 Ĉar la Filo de homo venos en la
gloro de sia Patro kun siaj anĝeloj,
kaj tiam li redonos al ĉiu laŭ liaj
faroj. 28 Vere mi diras al vi:
Inter la ĉi tie starantaj estas iuj,
kiuj neniel gustumos morton, antaŭ
ol ili vidos la Filon de homo venantan
en sia regno.

17 KAJ post ses tagoj Jesuo
prenis kun si Petron, kaj
Jakobon, kaj Johanon, lian
fraton, kaj kondukis ilin sur altan
monton aparte; 2 kaj li estis ali-
formita antaŭ ili, kaj lia vizaĝo lumis
kiel la suno, kaj liaj vestoj fariĝis
blankaj kiel la lumo. 3 Kaj jen
aperis al ili Moseo kaj Elija, parol-
antaj kun li. 4 Kaj Petro responde
diris al Jesuo: Sinjoro, estas bone
por ni esti ĉi tie. Se vi volas, mi faros
ĉi tie tri laŭbojn: unu por vi, kaj unu
por Moseo, kaj unu por Elija. 5 Dum
li ankoraŭ parolis, jen luma nubo
superombris ilin; kaj jen voĉo el la
nubo, dirante: Ĉi tiu estas Mia Filo,
la amata, en kiu Mi havas plezuron;
aŭskultu lin. 6 Kaj aŭdinte tion, la
disĉiploj falis sur sian vizaĝon,
kaj tre timis. 7 Kaj Jesuo alvenis
kaj ektuŝis ilin, kaj diris: Leviĝu,
kaj ne timu. 8 Kaj levinte siajn
okulojn, ili vidis neniun krom Jesuo
sola.

9 Kaj dum ili malsupreniris de la
monto, Jesuo ordonis al ili, dirante:
Rakontu al neniu la vizion, ĝis la
Filo de homo releviĝos el la mortintoj.
10 Kaj liaj disĉiploj demandis lin,
dirante: Kial do diras la skribistoj,
ke Elija devas veni antaŭe? 11 Kaj
li responde diris: Vere Elija venas
antaŭe, kaj restarigos ĉion; 12 sed
mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj
oni ne konis lin, sed faris al li ĉion,
kion ili volis. Tiel ankaŭ la Filo
de homo estas suferonta sub ili.
13 Tiam la disĉiploj komprenis, ke li
parolis al ili pri Johano, la Baptisto.

14 Kaj kiam ili venis al la hom-
amaso, venis al li viro, genuante
antaŭ li, kaj dirante: 15 Sinjoro,
kompatu mian filon, ĉar li frenezas
kaj forte suferas: ĉar ofte li falas en
la fajron kaj ofte en la akvon. 16 Kaj
mi venigis lin al viaj disĉiploj, kaj ili
ne povis lin sanigi. 17 Kaj Jesuo
responde diris: Ho senfida kaj
perversa generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi? ĝis kiam mi toleros
vin? venigu lin al mi ĉi tien. 18 Kaj
Jesuo severe admonis lin; kaj la
demono eliris el li, kaj la knabo re-
saniĝis en tiu sama horo. 19 Tiam
la disĉiploj, veninte al Jesuo aparte,
diris: Pro kio ni ne povis elpeli ĝin?
20 Kaj li respondis al ili: Pro la
malgrandeco de via fido; ĉar vere mi
diras al vi: Se vi havas fidon, kiel
semero de sinapo, vi diros al ĉi tiu
monto: Translokiĝu tien de ĉi tie, kaj
ĝi translokiĝos; kaj nenio estos
neebla por vi. 21 Sed ĉi tiu speco
ne eliras, krom per preĝado kaj
fastado.

22 Kaj kiam ili kolektiĝis en Galileo,
Jesuo diris al ili: La Filo de homo
estos transdonita en la manojn de
homoj; 23 kaj ili mortigos lin, kaj
la trian tagon li leviĝos. Kaj ili tre
malĝojis.

24 Kaj kiam ili venis en Kaper-
naumon, venis al Petro la ricevistoj
de la du draĥmoj, kaj diris: Ĉu via
majstro pagas la du draĥmojn?
25 Li respondis: Jes. Kaj kiam li
venis en la domon, Jesuo unue parolis
al li, dirante: Kiel ŝajnas al vi,
Simon? de kiuj prenas de reĝoj de la
tero imposton aŭ tributon? de siaj
filoj aŭ de la fremduloj? 26 Kaj
kiam li diris: De la fremduloj; Jesuo
diris: Sekve la filoj estas liberaj.
27 Sed, por ke ni ne ofendu ilin, iru
al la maro kaj ĵetu hoketon, kaj prenu
la fiŝon unue venintan, kaj malferm-
inte ĝian buŝon, vi trovos stateron.
Prenu ĝin, kaj donu al ili por mi
kaj vi.

18 EN tiu horo la disĉiploj venis
al Jesuo, dirante: Kiu do
estas la plej granda en la
regno de la ĉielo? 2 Kaj alvokinte
al si infanon, li starigis ĝin meze
de ili, 3 kaj diris: Vere mi diras
al vi: Se vi ne turniĝos kaj ne fariĝos
kiel infanoj, vi neniel eniros en la
regnon de la ĉielo. 4 Kiu do humil-
igos sin, kiel ĉi tiu infano, tiu estas
la plej granda en la regno de la ĉielo.
5 Kaj kiu akceptos unu tian infanon
en mia nomo, tiu akceptas min;
6 sed kiu igos fali unu el ĉi tiuj
malgranduloj, kiuj kredas al mi, estus
pli bone por tiu, se granda muelŝtono
estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj se
li estus subakvigita en la profundon
de la maro. 7 Ve al la mondo pro
faliloj! ĉar estas necese, ke venu
faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la
falilo venas! 8 Kaj se via mano
aŭ via piedo faligas vin, detranĉu ĝin
kaj forĵetu ĝin de vi: estas bone por vi
eniri en vivon kripla aŭ lama prefere
ol, havante du manojn aŭ du piedojn,
esti enĵetita en la eternan fajron.
9 Kaj se via okulo faligas vin,
elŝiru ĝin kaj forĵetu ĝin de vi; estas
bone por vi eniri en vivon unu-
okula prefere ol, havante du okulojn,
esti enĵetita en Gehenan de fajro.
10 Gardu vin, ke vi ne malestimu unu
el tiuj malgranduloj; ĉar mi diras
al vi, ke iliaj anĝeloj en la ĉielo ĉiam
rigardas la vizaĝon de mia Patro,
kiu estas en la ĉielo. 11 Ĉar la Filo
de homo venis, por savi tion, kio estis
perdita. 12 Kiel vi pensas? Se
viro havas cent ŝafojn, kaj unu el ili
erarvagis, ĉu li ne lasas la naŭdek
naŭ, kaj iras al la montoj, kaj serĉas
tiun, kiu erarvagis? 13 Kaj se okazas,
ke li trovas ĝin, vere mi diras al
vi, li plimulte ĝojas pri ĝi, ol pri la
naŭdek naŭ, kiuj ne erarvagis.
14 Tiel same ne estas la volo
de via Patro, kiu estas en la ĉielo,
ke unu el ĉi tiuj malgranduloj
pereu.

15 Kaj se via frato pekos kontraŭ
vi, iru kaj montru al li la kulpon inter
vi kaj li sola. Se li aŭskultos vin, vi
gajnos vian fraton. 16 Sed se li ne
aŭskultos, prenu ankaŭ unu aŭ du
kun vi, por ke per la buŝo de du aŭ
tri atestantoj ĉiu vorto estu konfirm-
ita. 17 Kaj se li rifuzos aŭskulti
ilin, diru la aferon al la eklezio;
kaj se li ankaŭ rifuzos aŭskulti
la eklezion, li estu por vi kiel
fremdulo kaj impostisto. 18 Vere
mi diras al vi, ke ĉio, kion vi
ligos sur la tero, estos ligita en
la ĉielo; kaj ĉio, kion vi malligos
sur la tero, estos malligita en la
ĉielo. 19 Cetere mi diras al vi, ke
se du el vi konsentos sur la tero pri
ia pripetota afero, ĝi estos farita al
ili de mia Patro, kiu estas en la
ĉielo. 20 Ĉar kie du aŭ tri kunvenas
en mia nomo, tie mi estas meze
de ili.

21 Tiam Petro venis kaj diris al li:
Sinjoro, kiomfoje povu peki mia frato
kontraŭ mi, kaj mi pardonu lin? ĝis
sep fojoj? 22 Jesuo diris al li:
Mi ne diras al vi: Ĝis sep fojoj; sed:
Ĝis sepdekoble sep fojoj. 23 Tial
la regno de la ĉielo similas al reĝo,
kiu volis fari kalkulon kun siaj
servistoj. 24 Kaj kiam li komencis
la kunkalkuladon, oni alkondukis al li
unu, kiu estis ŝuldanto por dek mil
talantoj. 25 Sed ĉar li ne havis, per
kio pagi, lia sinjoro ordonis, ke estu
venditaj li kaj lia edzino kaj liaj
infanoj, kaj ĉio, kion li posedis, kaj
ke estu pago. 26 Tiam la servisto,
falinte, kliniĝis antaŭ li, dirante:
Sinjoro, paciencu pri mi, kaj mi pagos
al vi ĉion. 27 Kaj la sinjoro de tiu
servisto, kortuŝite, liberigis lin kaj
pardonis al li la ŝuldon. 28 Sed
elirinte, tiu servisto trovis kunserv-
iston, kiu ŝuldis al li cent denarojn; kaj
li kaptis kaj eksufokis lin, dirante:
Pagu tion, kion vi ŝuldas. 29 Kaj
falinte antaŭ li, la kunservisto petegis
lin, dirante: Paciencu pri mi, kaj mi
pagos al vi. 30 Sed li ne volis; sed
foriris kaj ĵetis lin en malliberejon,
ĝis li pagos tion, kio estas ŝuldata.
31 Tiam liaj kunservistoj, vidinte
tion, kio okazis, tre ĉagreniĝis; kaj
veninte, rakontis al sia sinjoro ĉion,
kio okazis. 32 Tiam lia sinjoro,
alvokinte lin, diris: Vi malbona serv-
isto, mi pardonis al vi tiun tutan
ŝuldon, ĉar vi petegis min; 33 ĉu
vi ankaŭ ne devis kompati vian kun-
serviston, kiel mi kompatis vin?
34 Kaj lia sinjoro koleris, kaj trans-
donis lin al la turmentistoj, ĝis li
pagos ĉion al li ŝuldatan. 35 Tiel
same mia ĉiela Patro faros al vi, se vi
ne pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia
frato.

19 KAJ kiam Jesuo finis ĉi tiujn
parolojn, li foriris el Galileo,
kaj venis en la limojn de
Judujo trans Jordan; 2 kaj grandaj
homamasoj lin sekvis, kaj li sanigis
ilin tie.
3 Kaj venis al li Fariseoj, provante
lin, kaj dirante: Ĉu estas permesate
forsendi sian edzinon pro ĉia kaŭzo?
4 Kaj responde li diris: Ĉu vi ne legis,
ke en la komenco la Kreinto faris
ilin vira kaj virina, 5 kaj diris: Tial
viro forlasos sian patron kaj sian
patrinon, kaj aliĝos al sia edzino; kaj
ili estos unu karno? 6 Sekve ili
jam estas ne du, sed unu karno.
Kion do Dio kunigis, tion homo ne
disigu. 7 Ili diris al li: Kial do
Moseo ordonis doni eksedzigan let-
eron, kaj forsendi ŝin? 8 Li diris
al ili: Moseo, pro la malmoleco de
via koro, permesis al vi forsendi viajn
edzinojn; sed ne estis tiel de la
komenco. 9 Sed mi diras al vi:
Kiu forsendos sian edzinon krom pro
malĉasteco, kaj edziĝos kun alia, tiu
adultas; kaj kiu edziĝas kun la
forsenditino, tiu adultas. 10 La
disĉiploj diris al li: Se tia estas la
rilato de viro al virino, ne estas
oportune edziĝi. 11 Sed li diris al
ili: Ne ĉiuj homoj akceptas ĉi tiun
diron, sed nur tiuj, al kiuj tio estas
donita. 12 Ĉar estas eŭnukoj, kiuj
estas naskitaj tiaj el la patrina ventro;
kaj estas eŭnukoj, kiuj estis eŭnuk-
igitaj de homoj; kaj estas eŭnukoj,
kiuj eŭnukigis sin pro la regno de la
ĉielo. Kiu povas tion akcepti, tiu
akceptu.
13 Tiam oni venigis al li infanojn,
por ke li metu la manojn sur ilin
kaj preĝu; kaj la disĉiploj admonis
ilin. 14 Sed Jesuo diris: Lasu la
infanojn, kaj ne malhelpu ilin, veni al
mi; ĉar el tiaj estas la regno de la
ĉielo. 15 Kaj metinte la manojn
sur ilin, li foriris de tie.
16 Kaj jen unu viro, veninte al li,
diris: Majstro, kian bonon mi faru,
por ke mi ricevu eternan vivon?
17 Li diris al li: Kial vi min demand-
as pri bono? Ekzistas Unu, kiu estas
bona; sed se vi deziras eniri en la viv-
on, observu la ordonojn. 18 Li diris
al li: Kiujn? Kaj Jesuo diris: Ne
mortigu; Ne adultu; Ne ŝtelu; Ne
parolu malveran ateston; 19 Res-
pektu vian patron kaj vian patrinon;
kaj: Amu vian proksimulon kiel vin
mem. 20 La junulo diris al li:
Ĉion tion mi observis; kio ankoraŭ
mankas al mi? 21 Jesuo diris al
li: Se vi deziras esti perfekta, iru,
vendu viajn posedaĵojn, kaj donu al
malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la
ĉielo; kaj venu, sekvu min. 22 Sed
aŭdinte tiun diron, la junulo foriris
malĝoja, ĉar li havis multajn posed-
aĵojn.
23 Kaj Jesuo diris al siaj disĉiploj:
Vere mi diras al vi: Malfacile riĉulo
eniros en la regnon de la ĉielo.
24 Kaj cetere mi diras al vi: Estas pli
facile por kamelo iri tra trueton de
kudrilo, ol por riĉulo eniri en la
regnon de Dio. 25 Kiam la disĉiploj
tion aŭdis, ili forte miregis, dirante:
Kiu do povas esti savita? 26 Kaj
Jesuo, rigardante ilin, diris al ili: Ĉe
homoj tio estas neebla, sed ĉe Dio ĉio
estas ebla. 27 Tiam Petro responde
diris al li: Jen ni ĉion forlasis,
kaj vin sekvis; kion do ni havos?
28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras al
vi, ke vi, kiuj min sekvis, en la re-
naskado, kiam la Filo de homo sidos
sur la trono de sia gloro, vi ankaŭ
sidos sur dek du tronoj, juĝante la
dek du tribojn de Izrael. 29 Kaj
ĉiu, kiu forlasis domojn aŭ fratojn
aŭ fratinojn aŭ patron aŭ patrinon
aŭ infanojn aŭ kampojn pro mia
nomo, ricevos multoble kaj heredos
eternan vivon. 30 Sed multaj unuaj
estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.
20 Ĉar la regno de la ĉielo simil-
as al domomastro, kiu eliris
frumatene, por dungi labor-
istojn por sia vinberĝardeno. 2 Kaj
kontraktinte kun la laboristoj po unu
denaro por la tago, li ilin sendis en
sian vinberejon. 3 Kaj elirinte ĉir-
kaŭ la tria horo, li vidis aliajn star-
antajn senokupe sur la placo; 4 kaj
li diris al ili: Vi ankaŭ iru en la
vinberejon, kaj kiom estas justa, tiom
mi donos al vi. Kaj ili iris. 5 De-
nove elirinte ĉirkaŭ la sesa horo kaj la
naŭa, li agis simile. 6 Kaj elirinte
ĉirkaŭ la dek-unua horo, li trovis
aliajn starantajn; kaj li diris al ili:
Kial vi staras ĉi tie senokupe la tutan
tagon? 7 Ili diris al li: Ĉar neniu
nin dungis. Li diris al ili: Vi ankaŭ
iru en la vinberejon. 8 Kaj kiam
vesperiĝis, la sinjoro de la vinberejo
diris al sia administranto: Alvoku la

laboristojn, kaj donu al ili la salajron,
komencante de la lastaj ĝis la unuaj.
9 Kaj venis tiuj, kiuj estis dungitaj
ĉirkaŭ la dek-unua horo, kaj ili ricevis po unu denaro.
10 Kaj kiam la
unuaj venis, ili supozis, ke ili ricevos
pli; kaj ili ankaŭ ricevis po unu
denaro.
11 Kaj tion ricevinte, ili
murmuris kontraŭ la domomastro,
12 dirante: Tiuj lastaj laboris nur unu
horon, kaj vi faris ilin egalaj kun ni,
kiuj elportis la ŝarĝon de la tago
kaj la varmegon.
13 Sed li responde
diris al unu el ili: Amiko, mi ne faras
al vi maljustaĵon; ĉu vi ne kontraktis
kun mi por unu denaro?
14 Prenu
do la vian kaj foriru; mi volas doni
al ĉi tiu lasta tiel same, kiel al vi.
15 Ĉu ne estas permesate al mi, fari
kun la mia tion, kion mi volas? aŭ
ĉu via okulo estas malbona tial, ke mi
estas bona?
16 Tiel la lastaj estos
unuaj, kaj la unuaj estos lastaj.

17 Kaj suprenirante al Jerusalem,
Jesuo prenis la dek du disĉiplojn
aparte, kaj sur la vojo li diris al ili:
18 Jen ni supreniras al Jerusalem;
kaj la Filo de homo estos transdonita
al la ĉefpastroj kaj skribistoj; kaj ili
kondamnos lin al morto,
19 kaj
transdonos lin al la nacianoj, por moki
kaj skurĝi kaj krucumi; kaj la trian
tagon li releviĝos.

20 Tiam venis al li la patrino de la
filoj de Zebedeo, kun siaj filoj, adorkliniĝante kaj farante al li peton.
21 Li diris al ŝi: Kion vi volas? Ŝi
diris al li: Ordonu, ke ĉi tiuj miaj du
filoj povu sidi, unu dekstre de vi kaj
la dua maldekstre, en via regno.
22 Sed Jesuo responde diris: Vi ne
scias, kion vi petas. Ĉu vi povas
trinki la kalikon, kiun mi trinkos? Ili
diris al li: Ni povas
23 Li diris al
ili: Mian kalikon vi ja trinkos; sed sidi
dekstre de mi kaj maldekstre, tion
doni ne apartenas al mi, sed ĝi estas
por tiuj, por kiuj ĝi estas preparita de
mia Patro.
24 Kaj aŭdinte, la dek
indignis kontraŭ la du fratoj.
25 Sed
Jesuo, alvokinte ilin al si, diris: Vi
scias, ke la regantoj de la nacioj
kondutas kiel sinjoroj super ili, kaj
iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton
super ili.
26 Ne tiel estos inter vi;
sed kiu volas esti granda inter vi, tiu
estu via servanto;
27 kaj kiu volas
esti la unua inter vi, tiu estu via
servisto;
28 same kiel la Filo de
homo venis, ne por esti servata,
sed por servi, kaj por doni sian vivon
kiel elaĉeton por multaj.
29 Kaj kiam ili eliris el Jeriĥo,
granda homamaso lin sekvis.
30 Kaj
jen du blinduloj, sidantaj apud la vojo,
aŭdinte, ke Jesuo preterpasas, ekkriis, dirante: Sinjoro, kompatu nin,
ho filo de David.
31 Kaj la homamaso admonis ilin, ke ili silentu,
sed ili plimulte kriis, dirante: Sinjoro,
kompatu nin, ho filo de David.
32 Kaj Jesuo, haltinte, alvokis ilin,
kaj diris: Kion vi volas, ke mi faru al
vi?
33 Ili diris al li: Sinjoro, ke
niaj okuloj estu malfermitaj.
34 Kaj
Jesuo, kortuŝite, tuŝis iliajn okulojn;
kaj tuj ili ricevis vidpovon, kaj sekvis
lin.

21 KAJ kiam ili alproksimiĝis al
Jerusalem, kaj venis al Betfage, al la monto Olivarba,
tiam Jesuo sendis du disĉiplojn,
2 dirante al ili: Iru en la vilaĝon, kiu
estas kontraŭ vi, kaj vi tuj trovos
azeninon ligitan, kaj azenidon kun
ĝi. Ilin malligu kaj alkonduku al mi.
3 Kaj se iu diros ion al vi, respondu:
La Sinjoro bezonas ilin; kaj tuj li
sendos ilin.
4 Kaj ĉi tio okazis,
por ke plenumiĝu tio, kio estis dirita
per la profeto, nome:
5 Diru al la filino de Cion:
Jen via Reĝo iras al vi,
Humila kaj rajdanta sur azeno,
Kaj azenido, filo de ŝarĝobesto.
6 Kaj la disĉiploj iris, kaj faris, kiel
Jesuo ordonis al ili,
7 kaj alkondukis la azeninon kaj la azenidon,
kaj surmetis sur ilin siajn vestojn;
kaj li sidis sur tion
8 Kaj la pli
granda parto de la homamaso sternis
siajn vestojn sur la vojo; kaj aliaj
detranĉis branĉojn de la arboj, kaj
dismetis ilin sur la vojon.
9 Kaj la
homamaso, kiu iris antaŭ li, kaj kiu
sekvis lin, kriis, dirante: Hosana al la
Filo de David! Estu benata tiu, kiu
venas en la nomo de la Eternulo;
Hosana en la supera alto!
10 Kaj
li eniris en Jerusalemon, kaj la tuta
urbo malkvietiĝis, dirante: Kiu estas
ĉi tiu?
11 Kaj la homamasoj diris:
Ĉi tiu estas la profeto, Jesuo el
Nazaret en Galileo.
12 Kaj Jesuo eniris en la templon
de Dio, kaj elpelis ĉiujn vendantojn
kaj aĉetantojn en la templo, kaj
renversis la tablojn de la monŝanĝ-

istoj, kaj la seĝojn de la vendant-
oj de kolomboj; 13 kaj li diris al ili:
Estas skribite: Mia domo estos nom-
ata domo de preĝo; sed vi faris ĝin
kaverno de rabistoj. 14 Kaj blinduloj
kaj lamuloj venis al li en la templo,
kaj li sanigis ilin. 15 Sed la ĉef-
pastroj kaj skribistoj, vidinte la mir-
indaĵojn, kiujn li faris, kaj la knabojn
kriantajn en la templo, kaj dirantajn:
Hosana al la Filo de David, indignis,
16 kaj diris al li: Ĉu vi aŭdas, kion ĉi
tiuj diras? Kaj Jesuo diris al ili:
Jes; ĉu vi neniam legis: El la buŝo
de junaj infanoj kaj suĉinfanoj Vi
perfektigis laŭdon? 17 Kaj lasinte
ilin, li eliris el la urbo al Betania,
kaj tie loĝis.
18 Kaj matene, dum li revenis al la
urbo, li malsatis. 19 Kaj vidante
figarbon apud la vojo, li iris al ĝi, kaj
trovis sur ĝi nenion krom folioj; kaj
li diris al ĝi: Ne plu estu frukto sur
vi por eterne. Kaj tuj la figarbo
forvelkis. 20 Kaj kiam la disĉiploj
vidis, ili miris, dirante: Kiel rapide
la figarbo forvelkis! 21 Kaj Jesuo
responde diris al ili: Vere mi diras
al vi: Se vi havos fidon kaj ne dubos,
vi ne nur faros la aferon de la figarbo,
sed eĉ se vi diros al ĉi tiu monto:
Estu formovita kaj ĵetita en la maron;
tio plenumiĝos. 22 Kaj ĉion, kion
vi petos per preĝado, kredante, vi
ricevos.
23 Kaj kiam li jam venis en la
templon, la ĉefpastroj kaj la pli-
aĝuloj de la popolo venis al li, dum li
instruis, kaj ili diris: Laŭ kia aŭtor-
itato vi faras ĉi tion? kaj kiu donis al
vi tian aŭtoritaton? 24 Kaj Jesuo
responde diris al ili: Mi ankaŭ faros
al vi unu demandon; kaj se vi tion
diros al mi, mi ankaŭ diros al vi, laŭ
kia aŭtoritato mi faras ĉi tion. 25 La
baptado de Johano, de kie ĝi estis?
El la ĉielo, aŭ el homoj? Kaj ili
diskutis inter si, dirante: Se ni diros:
El la ĉielo, li diros al ni: Kial do vi
ne kredis al li? 26 Sed se ni diros:
El homoj, ni timas la popolon, ĉar
ĉiuj opinias Johanon profeto. 27 Kaj
ili responde diris al Jesuo: Ni ne
scias. Li ankaŭ diris al ili: Kaj mi ne
diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras
ĉi tion. 28 Kiel ŝajnas al vi? Unu
viro havis du filojn; kaj li venis
al la unua, kaj diris: Filo, iru hodiaŭ
kaj laboru en la vinberĝardeno.
29 Kaj li respondis kaj diris: Mi ne
volas; sed poste li pentis kaj iris.
30 Kaj li venis al la dua, kaj diris tion
saman. Kaj li responde diris: Mi
iros, sinjoro; kaj ne iris. 31 Kiu
el la du plenumis la volon de la patro?
Ili diris: La unua. Jesuo diris al ili:
Vere mi diras al vi, ke la impostistoj
kaj malĉastistinoj iras antaŭ vi en
la regnon de Dio. 32 Ĉar Johano
venis al vi en vojo de justeco, kaj vi
ne kredis al li; sed la impostistoj
kaj malĉastistinoj kredis al li. Kaj
vi, kiam vi vidis, eĉ ne pentis poste,
por kredi al li.
33 Aŭskultu alian parabolon: Estis
viro dommastro, kiu plantis vinber-
ĝardenon, kaj ĉirkaŭmetis plektobar-
ilon, kaj fosis en ĝi vinpremejon, kaj
konstruis turon, kaj luigis ĝin al
kultivistoj, kaj forvojaĝis. 34 Kaj
kiam alproksimiĝis la sezono de
fruktoj, li sendis siajn sklavojn al la
kultivistoj, por ricevi siajn fruktojn.
35 Kaj la kultivistoj, kaptinte liajn
sklavojn, skurĝis unu, kaj mortigis
alian, kaj ŝtonbatis alian. 36 Li
sendis ankoraŭ aliajn sklavojn, pli
multajn ol la unuaj; kaj ili faris al ili
tiel same. 37 Sed poste li sendis
al ili sian filon, dirante: Ili respektos
mian filon. 38 Sed la kultivistoj,
vidante la filon, diris inter si:
Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni
lin mortigu, kaj prenu lian heredaĵon.
39 Kaj ili kaptis lin, elĵetis lin el la
vinberejo, kaj mortigis lin. 40 Kiam
do venos la sinjoro de la vinberejo,
kion li faros al tiuj kultivistoj?
41 Ili diris al li: Tiujn malbonulojn
li mizere pereigos, kaj li luigos la
vinberejon al aliaj kultivistoj, kiuj
donos al li la fruktojn en iliaj sezonoj.
42 Jesuo diris al ili: Ĉu vi neniam
legis en la Skriboj:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstru-
antoj,
Fariĝis ŝtono bazangula:
De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj
okuloj?

43 Tial mi diras al vi: La regno de
Dio estos prenita for de vi, kaj estos
donita al nacio, kiu liveros ĝiajn
fruktojn. 44 Kaj kiu falas sur tiun
ŝtonon, tiu rompiĝos; sed sur kiun
ĝi falos, ĝi tiun polvigos. 45 Kaj
la ĉefpastroj kaj la Fariseoj, aŭdinte
liajn parabolojn, komprenis, ke li

parolas pri ili. 46 Kaj celante kapti
lin, ili timis la popolon, ĉar oni opiniis
lin profeto.

22 KAJ respondante, Jesuo de-
nove parolis al ili parabole,
dirante: 2 La regno de la
ĉielo similas al unu reĝo, kiu faris
edziĝan feston por sia filo, 3 kaj
sendis siajn sklavojn, por voki la
invititojn al la edziĝa festo; kaj ili
ne volis veni. 4 Poste li sendis
aliajn sklavojn, dirante: Diru al la
invititoj: Jen mi preparis la manĝon;
miaj bovoj kaj miaj grasigitaj brutoj
estas buĉitaj, kaj ĉio estas preta;
venu al la edziĝa festo. 5 Sed ili
malatentis, kaj foriris, unu al sia
bieno, alia al sia komercado; 6 kaj
la ceteraj, kaptinte liajn sklavojn,
perfortis kaj mortigis ilin. 7 Kaj la
reĝo koleris; kaj sendinte siajn
armeojn, li pereigis tiujn mortig-
intojn kaj bruligis ilian urbon. 8 Tiam
li diris al siaj sklavoj: La edziĝa
festo estas preta, sed la invititoj ne
estis indaj. 9 Iru do al la disirejoj
de la vojoj, kaj ĉiujn, kiujn vi trovos,
invitu al la edziĝa festo. 10 Kaj
tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn,
kunvenigis ĉiujn, kiujn ili trovis,
malbonajn kaj bonajn; kaj la edziĝa
festo pleniĝis de gastoj. 11 Sed la
reĝo, enveninte por rigardi la gastojn,
tie vidis viron, kiu ne havis sur si
edziĝofestan veston; 12 kaj li diris
al li: Amiko, kiel vi envenis ĉi tien,
ne havante edziĝofestan veston?
Kaj li silentadis. 13 Tiam la reĝo
diris al siaj servantoj: Ligu lin mane
kaj piede, kaj elĵetu lin en la eksteran
mallumon; tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj. 14 Ĉar multaj
estas vokitaj, sed malmultaj estas
elektitaj.

15 Tiam iris la Fariseoj, kaj konsil-
iĝis, kiel ili povos impliki lin per
interparolado. 16 Kaj ili sendis al
li siajn disĉiplojn kun la Herodanoj,
por diri: Majstro, ni scias, ke vi estas
verama, kaj instruas laŭ vero la vojon
de Dio, kaj ne zorgas pri iu ajn; ĉar
vi ne favoras la personon de homoj.
17 Diru do al ni, kiel ŝajnas al vi?
ĉu konvenas doni tributon al Cezaro,
aŭ ne? 18 Sed Jesuo, sciante ilian
ruzecon, diris: Kial vi min provas,
hipokrituloj? 19 Montru al mi la
tributan moneron. Kaj ili alportis
al li denaron. 20 Kaj li diris al ili:
Kies estas ĉi tiu bildo kaj la sur-
skribaĵo? 21 Ili diris al li: De
Cezaro. Tiam li diris al ili: Redonu
do al Cezaro la propraĵon de Cezaro,
kaj al Dio la propraĵon de Dio.
22 Kaj aŭdinte, ili miris, kaj lin lasis
kaj foriris.

23 En tiu sama tago alvenis al li
Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas
releviĝo; kaj ili demandis lin, dirante:
24 Majstro, Moseo diris: Se iu mortas,
ne havante infanojn, lia frato edziĝu
kun lia edzino kaj naskigu idaron
al sia frato. 25 Estis ĉe ni sep
fratoj; kaj la unua edziĝis kaj mortis,
kaj ne havante idaron, lasis sian
edzinon al sia frato; 26 tiel same
ankaŭ la dua, kaj la tria, ĝis la sepa.
27 Kaj post ĉiuj la virino mortis.
28 En la releviĝo do, por kiu el la
sep ŝi estos edzino? ĉar ĉiuj ŝin
havis. 29 Sed Jesuo responde
diris: Vi eraras, ne sciante la Skrib-
ojn, nek la potencon de Dio. 30 Ĉar
en la releviĝo oni nek edziĝas nek
edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la
ĉielo. 31 Sed pri la releviĝo el la
mortintoj, ĉu vi ne legis tion, kio
estis dirita al vi de Dio, nome:
32 Mi estas la Dio de Abraham kaj la
Dio de Isaak kaj la Dio de Jakob?
Dio estas Dio ne de la mortintoj, sed
de la vivantoj. 33 Kaj kiam la
homamaso tion aŭdis, ili miregis pro
lia instruado.

34 Sed la Fariseoj, aŭdinte, ke
li silentigis la Sadukeojn, kune
kolektiĝis. 35 Kaj unu el ili,
leĝisto, demandis lin, provante lin:
36 Majstro, kiu estas la granda
ordono en la leĝo? 37 Kaj li diris
al li: Amu la Eternulon, vian Dion,
per via tuta koro kaj per via tuta
animo kaj per via tuta menso.
38 Ĉi tiu estas la granda kaj la unua
ordono. 39 Kaj dua estas simila al
ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin
mem. 40 De ĉi tiuj du ordonoj
dependas la tuta leĝo kaj la profet-
oj.

41 Kaj kiam la Fariseoj jam kun-
venis, Jesuo ilin demandis, 42 dir-
ante: Kion vi pensas pri la Kristo?
kies filo li estas? Ili diris al li:
De David. 43 Li diris al ili: Kial do
David, en la Spirito, lin nomas
Sinjoro, dirante:

44 La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,

Ĝis Mi faros viajn malamikojn
benketo por viaj piedoj ?
45 Se do David nomas lin Sinjoro, kiel
li estas lia filo ? 46 Kaj neniu povis
respondi unu vorton al li, nek iu
post tiu tago plu kuraĝis fari al li
demandon.

23 TIAM parolis Jesuo al la
homamasoj kaj al siaj dis-
ĉiploj, dirante : 2 La skrib-
istoj kaj la Fariseoj sidas sur la seĝo
de Moseo : 3 ĉion do, kion ili
ordonas al vi, faru kaj observu ;
sed ne agu laŭ iliaj faroj, ĉar ili
ordonas, sed ne faras. 4 Ili ligas
pezajn ŝarĝojn malfacile porteblajn,
kaj metas ilin sur la ŝultrojn de
homoj ; sed ili mem ne volas movi
ilin per sia fingro. 5 Sed ĉiujn
siajn agojn ili faras, por esti rigard-
ataj de homoj ; ĉar ili larĝigas siajn
filakteriojn kaj grandigas la franĝojn
de siaj vestoj, 6 kaj amas la ĉeflok-
ojn ĉe festenoj, kaj la ĉefseĝojn en
la sinagogoj, 7 kaj salutojn sur la
placoj, kaj esti nomataj de homoj
Rabeno. 8 Sed vi ne estu nomataj
Rabeno ; ĉar unu estas via instruanto,
kaj vi ĉiuj estas fratoj. 9 Kaj nomu
neniun sur la tero via patro ; ĉar Unu,
kiu estas en la ĉielo, estas via Patro.
10 Kaj ne estu nomataj edukantoj ;
ĉar unu, la Kristo, estas via eduk-
anto. 11 Sed la pli granda el vi
estos via servanto. 12 Kaj kiu sin
plialtigos, tiu estos humiligita ; kaj
kiu sin humiligos, tiu estos plialtigita.
13 Sed ve al vi, skribistoj kaj
Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi ŝlosas
la regnon de la ĉielo kontraŭ la
homoj ; ĉar vi mem ne eniras, nek
lasas al la enirantoj eniri. 14 Ve
al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrit-
uloj ! ĉar vi formanĝas domojn de
vidvinoj, kaj por preteksto vi longe
preĝas ; tial vi ricevos pli severan
kondamnon.
15 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj ! ĉar vi ĉirkaŭiras maron
kaj teron, por varbi unu prozeliton ;
kaj kiam li tia fariĝis, vi lin faras filo
de Gehena, duoble kiom vi mem.
16 Ve al vi, blindaj gvidantoj ! kiuj
diras : Se iu ĵuras per la sanktejo, tio
estas nenio ; sed kiu ĵuras per la oro
de la sanktejo, tiu estas ŝuldanto.
17 Vi malsaĝaj kaj blindaj ! ĉar kio
estas pli granda, la oro, aŭ la sanktejo,
kiu sanktigas la oron ? 18 Kaj : Se
iu ĵuras per la altaro, tio estas nenio ;
sed kiu ĵuras per la ofero, kuŝanta
sur ĝi, tiu estas ŝuldanto. 19 Vi
blinduloj ! ĉar kio estas pli granda,
la ofero, aŭ la altaro, kiu sanktigas
la oferon ? 20 Tiu do, kiu ĵuras per
la altaro, ĵuras per ĝi, kaj per ĉio,
kuŝanta sur ĝi. 21 Kaj tiu, kiu ĵuras
per la sanktejo, ĵuras per ĝi, kaj
per Tiu, kiu loĝas en ĝi. 22 Kaj
tiu, kiu ĵuras per la ĉielo, ĵuras per la
trono de Dio, kaj per Tiu, kiu sidas
sur ĝi.
23 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj ! ĉar vi pagas dekon-
aĵojn de mento kaj de anizo kaj de
kumino, kaj forlasis la pli gravajn
aferojn de la leĝo : juĝon kaj kompat-
on kaj fidon. Sed ĉi tiujn vi devus
fari, kaj la aliajn ne preterlasi.
24 Vi blindaj gvidantoj ! kiuj el-
kribras la kulon kaj glutas la kamel-
on.
25 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj ! ĉar vi purigas la ekster-
on de la kaliko kaj de la plado ; sed
interne ili estas plenaj de rabado kaj
malmodereco. 26 Vi blinda Fariseo !
purigu unue la internon de la kaliko
kaj de la plado, por ke ilia ekstero
ankaŭ fariĝu pura.
27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj ! ĉar vi similas al tomboj
blankigitaj, kiuj ekstere ŝajnas belaj,
sed interne estas plenaj de ostoj de
mortintoj kaj de ĉia malpureco.
28 Tiel ankaŭ vi ekstere ŝajnas just-
aj antaŭ homoj, sed interne vi estas
plenaj de hipokriteco kaj maljusteco.
29 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj,
hipokrituloj ! ĉar vi konstruas la
tombojn de la profetoj kaj ornamas la
monumentojn de la justuloj, kaj diras :
30 Se ni vivus en la tagoj de niaj
patroj, ni ne partoprenus kun ili en
la sango de la profetoj. 31 Tial vi
atestas pri vi mem, ke vi estas filoj
de tiuj, kiuj mortigis la profetojn.
32 Vi do plenigu la mezuron de viaj
patroj. 33 Serpentoj, vipuridoj !
kiel vi povos eviti la juĝon de
Gehena ? 34 Jen do mi sendas al vi
profetojn kaj saĝulojn kaj skribistojn ;
iujn el ili vi mortigos kaj krucumos,
kaj aliajn el ili vi skurĝos en viaj
sinagogoj kaj persekutos de urbo al
urbo ; 35 por ke venu sur vin la
tuta justa sango elverŝita sur la
teron, de la sango de la justulo Habel

ĝis la sango de Zeĥarja, filo de
Bereĥja, kiun vi mortigis inter la
sanktejo kaj la altaro. 36 Vere mi
diras al vi: Ĉio tio venos sur ĉi tiun
generacion.
37 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu
mortigas la profetojn, kaj priĵetas
per ŝtonoj tiujn, kiuj estas senditaj
al ĝi! kiom ofte mi volis kolekti viajn
infanojn, kiel kokino kolektas sian
idaron sub la flugilojn, kaj vi ne
volis. 38 Jen via domo estas lasita
al vi dezerta. 39 Ĉar mi diras al vi:
De nun vi ne vidos min, ĝis vi diros:
Estu benata tiu, kiu venas en la nomo
de la Eternulo.
24 KAJ Jesuo, elirinte, ekforiris
de la templo; kaj liaj disĉipl-
oj venis al li, por montri al li la
konstruaĵojn de la templo. 2 Sed li
responde diris al ili: Ĉu vi ne vidas
ĉion tion? vere mi diras al vi: Ne
estos lasita ĉi tie ŝtono sur ŝtono,
kiu ne estos deĵetita.
3 Kaj dum li sidis sur la monto
Olivarba, la disĉiploj venis aparte
al li, dirante: Diru al ni, kiam tio
estos? Kaj kio estas la signo de via
alesto kaj de la maturiĝo de la mond-
aĝo? 4 Kaj Jesuo, respondante,
diris al ili: Gardu vin, ke neniu vin
forlogu. 5 Ĉar multaj venos en mia
nomo, dirante: Mi estas la Kristo;
kaj ili forlogos multajn. 6 Kaj vi
aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj.
Zorgu, ke vi ne maltrankviliĝu; ĉar
tio devas okazi; sed ankoraŭ ne estas
la fino. 7 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ
nacion, kaj regno kontraŭ regnon;
kaj estos malsatoj kaj tertremoj en
diversaj lokoj. 8 Sed ĉio tio estas
komenco de suferoj. 9 Tiam oni
transdonos vin al afliktado, kaj mort-
igos vin; kaj vi estos malamataj de
ĉiuj nacioj pro mia nomo. 10 Tiam
multaj ofendiĝos, kaj perfidos unu
la alian, kaj malamos unu la alian.
11 Kaj multaj falsaj profetoj leviĝos,
kaj forlogos multajn. 12 Kaj pro la
multobligo de maljusteco, la amo de la
plimulto malvarmiĝos. 13 Sed kiu
persistos ĝis la fino, tiu estos savita.
14 Kaj ĉi tiu evangelio de la regno
estos predikita tra la tuta mondo, kiel
atesto al ĉiuj nacioj; kaj tiam venos
la fino.
15 Kiam do vi vidos la abomenind-
aĵon de dezerteco, pri kiu estas dirite
de la profeto Daniel, starantan sur la
sankta loko (la leganto komprenu),
16 tiam tiuj, kiuj estas en Judujo,
forkuru al la montoj; 17 kiu estas
sur la tegmento, tiu ne malsupreniru,
por preni ion el sia domo; 18 kaj
kiu estas sur la kampo, tiu ne
revenu, por preni sian mantelon.
19 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la
suĉigantinoj en tiuj tagoj! 20 Kaj
preĝu, ke via forkurado ne estu en
vintro nek en sabato; 21 ĉar tiam
estos granda aflikto tia, kia ne estis
de la komenco de la mondo ĝis
nun, nek iam estos. 22 Kaj se tiuj
tagoj ne estus mallongigitaj, neniu
karno estus savita; sed pro la elekt-
itoj tiuj tagoj estos mallongigitaj.
23 Tiam se iu diros al vi: Jen ĉi tie
la Kristo, aŭ: Tie; ne kredu; 24 ĉar
leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj
kaj faros grandajn signojn kaj mirakl-
ojn, tiel ke ili forlogus, se eble, eĉ la
elektitojn. 25 Jen mi antaŭdiris al
vi. 26 Se oni do diros al vi: Jen li
estas en la dezerto; ne eliru; aŭ: Jen
li estas en sekretaj ĉambroj; ne
kredu. 27 Ĉar kiel la fulmo venas
el la oriento kaj montriĝas ĝis la
okcidento, tiel ankaŭ estos la alesto
de la Filo de homo. 28 Kie ajn
estos la kadavro, tien kolektiĝos la
agloj.
29 Sed tuj post la aflikto de tiuj
tagoj la suno mallumiĝos, kaj la luno
ne donos sian lumon, kaj la steloj
falos el la ĉielo, kaj la potencoj de
la ĉielo ŝanceliĝos; 30 kaj tiam
aperos sur la ĉielo la signo de la Filo
de homo, kaj tiam ploros ĉiuj gentoj
de la tero, kaj oni vidos la Filon de
homo, venantan en la nuboj de la
ĉielo kun potenco kaj granda gloro.
31 Kaj li elsendos siajn anĝelojn
kun granda sono de trumpeto, kaj ili
kolektos liajn elektitojn el la kvar
ventoj, el limo ĝis limo de la ĉielo.
32 De la figarbo lernu ĝian parabol-
on: kiam ĝia branĉo jam moliĝis kaj
aperigas foliojn, tiam vi scias, ke
la somero estas proksima; 33 tiel
same vi, kiam vi vidos ĉion tion, tiam
sciu, ke li estas proksima, ĉe la pord-
oj. 34 Vere mi diras al vi: Ĉi
tiu generacio ne forpasos, ĝis ĉio tio
plenumiĝos. 35 La ĉielo kaj la tero
forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.
36 Sed pri tiu tago kaj la horo scias
neniu, eĉ ne la anĝeloj de la ĉielo,
nek la Filo, sed la Patro sola. 37 Sed

kiel la tagoj de Noa, tiel estos la
alesto de la Filo de homo. 38 Ĉar
kiel dum la tagoj, kiuj estis antaŭ la
diluvo, oni manĝis kaj trinkis, edz-
iĝis kaj edziniĝis, ĝis la tago, kiam
Noa eniris en la arkeon, 39 kaj oni
ne eksciis, ĝis la diluvo venis kaj
forprenis ĉiujn; tiel estos la alesto
de la Filo de homo. 40 Tiam du
viroj estos sur kampo: unu estos
prenita, kaj la alia lasita; 41 du
virinoj estos muelantaj apud muelilo:
unu estos prenita, kaj la alia lasita.
42 Tial viglu; ĉar vi ne scias, en kiu
tago via Sinjoro venos. 43 Sed sciu
tion, ke se la dommastro scius, en kiu
gardoparto venos la ŝtelisto, li viglus
kaj ne lasus sian domon trafosiĝi.
44 Tial vi ankaŭ estu pretaj; ĉar en
horo, kiam vi ne atendas, la Filo de
homo venas. 45 Kiu do estas la
fidela kaj prudenta servisto, kiun la
sinjoro starigis super siajn domanojn,
por doni al ili nutraĵon ĝustatempe?
46 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia
sinjoro, veninte, trovos tiel faranta.
47 Vere mi diras al vi, ke super sian
tutan havon li starigos lin. 48 Sed
se tiu malbona servisto diros en sia
koro: Mia sinjoro malfruas; 49 kaj
komencos bati siajn kunservistojn,
kaj manĝi kaj trinki kun la drinkuloj,
50 la sinjoro de tiu servisto venos en
tago, kiam li ne atendas, kaj en horo,
kiam li ne scias, 51 kaj distranĉos
lin, kaj difinos lian parton kun la
hipokrituloj; tie estos la plorado kaj
la grincado de dentoj.

25 TIAM la regno de la ĉielo
estos komparata al dek virg-
ulinoj, kiuj prenis siajn lamp-
ojn kaj eliris renkonte al la fianĉo.
2 Kaj kvin el ili estis malprudentaj,
kaj kvin estis prudentaj. 3 La mal-
prudentaj, prenante la lampojn, ne
prenis oleon kun si; 4 sed la
prudentaj prenis oleon en la vaz-
oj kun siaj lampoj. 5 Kaj kiam la
fianĉo malfruis, ili ĉiuj malviglis kaj
dormis. 6 Sed je la noktomezo
estis ekkrio: Jen la fianĉo! eliru al li
renkonte. 7 Tiam ĉiuj tiuj virgulinoj
leviĝis, kaj ordigis siajn lampojn.
8 Kaj la malprudentaj diris al la
prudentaj: Donu al ni el via oleo, ĉar
niaj lampoj estingiĝas. 9 Sed la
prudentaj respondis, dirante: Eble ne
estos sufiĉe por ni kaj vi; iru prefere
al la vendistoj, kaj aĉetu por vi mem.
10 Kaj dum ili iris, por aĉeti, alvenis
la fianĉo; kaj tiuj, kiuj estis pretaj,
eniris kun li al la edziĝa festo, kaj la
pordo estis fermita. 11 Poste venis
ankaŭ la ceteraj virgulinoj, dirante:
Sinjoro, sinjoro, malfermu al ni.
12 Sed li responde diris: Vere mi
diras al vi: Mi vin ne konas. 13 Tial
viglu, ĉar vi ne scias la tagon nek la
horon.
14 Ĉar tiel estas, kvazaŭ viro, for-
vojaĝonte, alvokis siajn servistojn,
kaj komisiis al ili siajn posedaĵojn.
15 Kaj al unu li donis kvin talantojn,
al alia du, al alia unu; al ĉiu laŭ
lia kapableco; kaj li tuj forvojaĝ-
is. 16 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin
talantojn, iris kaj negocadis per
ili, kaj gajnis pluajn kvin talantojn.
17 Tiel same ankaŭ tiu, kiu ricevis
la du, gajnis pluajn du. 18 Sed tiu,
kiu ricevis la unu, foriris kaj fosis en
la tero, kaj kaŝis la monon de sia
sinjoro. 19 Kaj post longa tempo
la sinjoro de tiuj servistoj venis, kaj
faris kun ili kalkulon. 20 Kaj tiu,
kiu ricevis la kvin talantojn, venis kaj
alportis pluajn kvin talantojn, dir-
ante: Sinjoro, vi komisiis al mi kvin
talantojn; jen mi gajnis pluajn kvin
talantojn. 21 Lia sinjoro diris al li:
Bone, vi bona kaj fidela servisto; vi
estis fidela pri malmultaj aferoj, mi
starigos vin super multaj; envenu
en la ĝojon de via sinjoro. 22 Kaj
venis ankaŭ tiu, kiu ricevis la du
talantojn, kaj diris: Sinjoro, vi komisi-
is al mi du talantojn; jen mi gajnis
pluajn du talantojn. 23 Lia sinjoro
diris al li: Bone, vi bona kaj fidela
servisto; vi estis fidela pri malmultaj
aferoj, mi starigos vin super multaj;
envenu en la ĝojon de via sinjoro.
24 Kaj venis ankaŭ tiu, kiu ricevis
la unu talanton, kaj diris: Sinjoro,
mi sciis, ke vi estas severa homo,
rikoltanta, kie vi ne semis, kaj kolekt-
anta, kie vi ne disŝutis; 25 kaj mi
timis, kaj foriris, kaj kaŝis vian
talanton en la tero; jen vi havas
vian propraĵon. 26 Sed lia sinjoro
responde diris al li: Vi malbona
kaj mallaborema servisto, vi sciis, ke
mi rikoltas, kie mi ne semis, kaj
kolektas, kie mi ne disŝutis; 27 pro
tio vi devus doni mian monon al la
bankistoj, kaj veninte, mi ricevus mian
propraĵon kun procento. 28 For-
prenu de li do la talanton, kaj donu

ĝin al tiu, kiu havas la dek talantojn.
29 Ĉar al ĉiu, kiu havas, estos donite,
kaj li havos abundegon ; sed for de tiu,
kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas,
estos prenita. 30 Kaj elĵetu la sen-
utilan serviston en la eksteran mal-
lumon ; tie estos la plorado kaj la
grincado de dentoj.
31 Sed kiam la Filo de homo venos
en sia gloro, kaj ĉiuj anĝeloj kun li,
tiam li sidos sur la trono de sia gloro ;
32 kaj antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj,
kaj li apartigos ilin unu de alia, kiel
paŝtisto apartigas la ŝafojn for de la
kaproj ; 33 kaj li starigos la ŝafojn
dekstre de li, kaj la kaprojn mal-
dekstre. 34 Tiam diros la Reĝo
al tiuj, kiuj staras dekstre de li :
Venu, vi benataj de mia Patro,
heredu la regnon preparitan por vi de
post la komenco de la mondo ;
35 ĉar mi malsatis, kaj vi donis al mi
manĝi ; mi soifis, kaj vi donis al mi
trinki ; mi estis fremda, kaj vi gastigis
min ; 36 nuda, kaj vi vestis min ; mi
malsanis, kaj vi vizitis min ; mi estis
en malliberejo, kaj vi venis al mi.
37 Tiam respondos al li la justuloj,
dirante : Sinjoro, kiam ni vin vidis
malsata, kaj vin satigis ? aŭ soifanta,
kaj trinkigis vin ? 38 Kaj kiam ni
vidis vin fremda kaj gastigis vin ? aŭ
nuda, kaj vin vestis ? 39 Kaj kiam
ni vidis vin malsana aŭ en malliberejo,
kaj venis al vi ? 40 Kaj la Reĝo
respondos kaj diros al ili : Vere mi
diras al vi : Kiom vi faris al unu el ĉi
tiuj miaj fratoj la plej malgrandaj,
tiom vi faris al mi. 41 Tiam li diros
al tiuj, kiuj staras maldekstre : For
de mi, vi malbenitaj, en la eternan
fajron, kiu estas preparita por la
diablo kaj liaj anĝeloj ; 42 ĉar mi
malsatis, kaj vi ne donis al mi manĝi ;
mi soifis, kaj vi ne donis al mi trinki ;
43 mi estis fremda, kaj vi ne gastigis
min ; nuda, kaj vi ne vestis min ;
malsana kaj en malliberejo, kaj vi
ne vizitis min. 44 Tiam ili ankaŭ
respondos, dirante : Sinjoro, kiam
ni vidis vin malsata, aŭ soifanta, aŭ
fremda, aŭ nuda, aŭ malsana, aŭ en
malliberejo, kaj ne servis al vi ?
45 Tiam li respondos al ili, dirante :
Vere mi diras al vi : Kiom vi ne faris
al unu el ĉi tiuj la plej malgrandaj,
tiom vi ne faris al mi. 46 Kaj ĉi tiuj
foriros en eternan punon, sed la
justuloj en eternan vivon.

26 KAJ kiam Jesuo finis ĉiujn
tiujn vortojn, li diris al siaj
disĉiploj : 2 Vi scias, ke post
du tagoj okazos la Pasko, kaj la
Filo de homo estos transdonita,
por esti krucumita. 3 Tiam kun-
venis la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj
de la popolo, en la korto de la ĉef-
pastro, kies nomo estis Kajafas ;
4 kaj ili konsiliĝis, por ke ili povu
per ruzo kapti Jesuon, kaj mortigi
lin. 5 Sed ili diris : Ne dum la
festo, por ke ne leviĝu tumulto ĉe la
popolo.
6 Kaj kiam Jesuo estis en Betania,
en la domo de Simon, leprulo,
7 venis al li virino, havanta ala-
bastran vazon da multekosta ŝmiraĵo,
kaj ŝi verŝis ĝin sur lian kapon, dum
li sidis ĉe manĝo. 8 Sed kiam la
disĉiploj tion vidis, ili indignis,
dirante : 9 Por kio estas ĉi tiu
malŝparo ? Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni
povus vendi por granda prezo, kaj
doni al malriĉuloj. 10 Sed Jesuo,
tion sciante, diris al ili : Kial vi ĝenas
la virinon ? ŝi faris bonan faron al mi.
11 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas
kun vi, sed min vi ne ĉiam havas.
12 Ĉar verŝante ĉi tiun ŝmiraĵon sur
mian korpon, ŝi tion faris por mia
entombigo. 13 Vere mi diras al vi.
Kie ajn estos predikata ĉi tiu evan-
gelio en la tuta mondo, tio ankaŭ,
kion faris ĉi tiu virino, estos pri-
parolata, por memoraĵo de ŝi.
14 Tiam unu el la dek du, nomata
Judas Iskariota, iris al la ĉefpastroj,
15 kaj diris : Kion vi volas doni al
mi, se mi lin transdonos al vi ? Kaj
ili pesis por li tridek arĝentajn
monerojn. 16 Kaj de tiam li serĉis
okazon, por transdoni lin.
17 Kaj en la unua tago de macoj
la disĉiploj venis al Jesuo, dirante :
Kie vi volas, ke ni pretigu por vi, por
manĝi la Paskon ? 18 Kaj li diris :
Iru en la urbon al trovotulo, kaj diru
al li : La Majstro diras : Mia tempo
estas proksima ; mi faros la Paskon
ĉe vi, kun miaj disĉiploj. 19 Kaj la
disĉiploj faris, kiel Jesuo ordonis al
ili, kaj ili pretigis la Paskon. 20 Kaj
kiam vesperiĝis, li sidis ĉe manĝo
kun la dek du disĉiploj ; 21 kaj
dum ili manĝis, li diris : Vere mi diras
al vi, ke unu el vi perfidos min.
22 Kaj ili tre malĝojis, kaj ĉiu
komencis diri al li : Sinjoro, ĉu eble

mi ? 23 Kaj li respondis kaj diris :
Tiu, kiu trempis kun mi la manon en
la pladon, perfidos min. 24 La Filo
de homo iros, kiel estas skribite pri
li ; sed ve al tiu viro, de kiu la Filo
de homo estos perfidita ! se tiu
homo ne estus naskita, estus bone
por li. 25 Kaj Judas, kiu estis lin
perfidonta, responde diris : Ĉu eble
mi, Rabeno ? Li diris al li : Vi diris.
26 Kaj dum ili manĝis, Jesuo prenis
panon, kaj beninte, dispecigis ĝin
kaj donis al la disĉiploj, kaj diris :
Prenu, manĝu ; ĉi tio estas mia korpo.
27 Kaj li prenis kalikon, kaj doninte
dankon, donis al ili, dirante : Vi ĉiuj
trinku el ĝi ; 28 ĉar ĉi tio estas mia
sango de la interligo, kiu estas
elverŝata por multaj, por la pardon-
ado de pekoj. 29 Sed mi diras al vi :
De nun mi ne trinkos el ĉi tiu frukto
de la vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam
mi trinkos ĝin novan kun vi en la
regno de mia Patro.

30 Kaj kantinte himnon, ili foriris
al la monto Olivarba.

31 Tiam diris Jesuo al ili : Vi ĉiuj
ofendiĝos pro mi dum ĉi tiu nokto ;
ĉar estas skribite : Mi frapos la
paŝtiston, kaj la ŝafoj de la grego
diskuros. 32 Tamen, post mia re-
leviĝo mi iros antaŭ vi en Galileon.
33 Sed Petro responde diris al li :
Eĉ se ĉiuj ofendiĝos pro vi, mi neniam
ofendiĝos. 34 Jesuo diris al li :
Vere mi diras al vi, ke en ĉi tiu nokto,
antaŭ ol krios koko, vi trifoje mal-
konfesos min. 35 Petro diris al li :
Eĉ se mi devos morti kun vi, mi neniel
vin malkonfesos. Tiel same diris ĉiuj
disĉiploj.

36 Tiam venis Jesuo kun ili al loko
nomata Getsemane, kaj diris al siaj
disĉiploj : Sidiĝu ĉi tie, dum mi iros
tien, por preĝi. 37 Kaj li prenis
kun si Petron kaj la du filojn de
Zebedeo, kaj komencis malĝoji kaj
maltrankviliĝi. 38 Tiam li diris al
ili : Tre malĝoja estas mia animo,
eĉ ĝis morto ; restu ĉi tie, kaj viglu
kun mi. 39 Kaj irinte iom antaŭen, li
falis sur sian vizaĝon, preĝante, kaj
dirante : Ho mia Patro, se povas esti,
ĉi tiu kaliko pasu for de mi ; tamen
ne kiel mi volas, sed kiel Vi volas.
40 Kaj li venis al la disĉiploj kaj
trovis ilin dormantaj, kaj diris al
Petro : Ĉu vi do ne havis forton vigli
kun mi eĉ unu horon ? 41 Viglu kaj
preĝu, por ke vi ne eniru en tenton ;
la spirito ja estas fervora, sed la karno
estas malforta. 42 Denove la duan
fojon foririnte, li preĝis, dirante :
Ho mia Patro, se ĉi tio ne povos
forpasi, krom se mi trinkos ĝin, Via
volo plenumiĝu. 43 Kaj denove re-
veninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar
iliaj okuloj peziĝis. 44 Kaj li denove
lasis ilin kaj foriris, kaj la trian fojon
preĝis, denove dirante la samajn
vortojn. 45 Tiam li venis al la
disĉiploj, kaj diris al ili : Dormu
nun kaj ripozu : jen la horo al-
proksimiĝis, kaj la Filo de homo estas
perfidata en la manojn de pekuloj.
46 Leviĝu, ni iru ; jen mia perfidanto
alproksimiĝas.

47 Kaj dum li ankoraŭ parolis, jen
venis Judas, unu el la dek du ; kaj kun
li granda homamaso kun glavoj kaj
bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj
pliaĝuloj de la popolo. 48 Kaj lia
perfidanto jam aranĝis kun ili signon,
dirante : Kiun mi kisos, tiu estas li ;
kaptu lin. 49 Kaj tuj veninte al
Jesuo, li diris : Saluton, Rabeno ;
kaj kisis lin. 50 Kaj Jesuo diris al
li : Amiko, por kio vi venis ? Tiam
ili venis, kaj metis manojn sur Jesuon
kaj arestis lin. 51 Kaj jen unu el
tiuj, kiuj estis kun Jesuo, etendis
sian manon kaj eltiris sian glavon,
kaj frapis la sklavon de la ĉef-
pastro, kaj detranĉis lian orelon.
52 Tiam diris Jesuo al li : Remetu
vian glavon en ĝian ingon ; ĉar ĉiuj,
kiuj glavon prenas, per glavo pereos.
53 Ĉu vi do supozas, ke mi ne povas
alvoki mian Patron, kaj Li tuj liveros
al mi pli ol dek du legiojn da anĝeloj ?
54 Sed kiel plenumiĝus la Skriboj,
ke tiel devas okazi ? 55 En tiu
horo Jesuo diris al la homamasoj :
Ĉu vi elvenis kvazaŭ kontraŭ rab-
iston, kun glavoj kaj bastonoj, por
kapti min ? Ĉiutage mi sidis en la
templo, instruante, kaj vi ne arestis
min. 56 Sed ĉio tio okazis, por ke
plenumiĝu la Skriboj de la profetoj.
Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj
forkuris.

57 Kaj la arestintoj de Jesuo for-
kondukis lin al la domo de la ĉef-
pastro Kajafas, kie jam kolektiĝis
la skribistoj kaj pliaĝuloj. 58 Sed
Petro malproksime sekvis lin ĝis la
korto de la ĉefpastro, kaj eniris, kaj
sidis kun la subuloj, por vidi la finon.

59 Kaj la ĉefpastroj kaj la tuta sin-
edrio serĉis malveran ateston kontraŭ
Jesuo, por ke ili povu lin mortigi;
60 kaj ne trovis, kvankam multaj mal-
veraj atestantoj venis. Sed poste
venis du, kaj diris: 61 Ĉi tiu diris:
Mi povas detrui la sanktejon de
Dio, kaj rekonstrui ĝin en la daŭro
de tri tagoj. 62 Kaj la ĉefpastro
stariĝis, kaj diris al li: Ĉu vi respond-
as nenion? kion atestas ĉi tiuj
kontraŭ vi? 63 Sed Jesuo silent-
adis. Kaj la ĉefpastro diris al li:
Mi ĵurligas vin per Dio la vivanta,
ke vi diru al ni, ĉu vi estas la Kristo,
la Filo de Dio. 64 Jesuo diris al li:
Vi diris; tamen mi diras al vi: Poste
vi vidos la Filon de homo, sidantan
ĉe la dekstra mano de la Potenco,
kaj venantan sur la nuboj de la ĉielo.
65 Tiam la ĉefpastro disŝiris siajn
vestojn, dirante: Li blasfemis; por
kio ni plu bezonas atestantojn? jen
nun vi aŭdis la blasfemon: 66 kion
vi opinias? Ili respondis kaj diris:
Li estas kondamninda al morto.
67 Tiam oni kraĉis sur lian vizaĝon
kaj vangofrapis lin, kaj iuj frapis
lin per la manplatoj, 68 dirante:
Profetu al ni, ho Kristo, kiu vin
frapis?
69 Kaj Petro sidis ekstere sur la
korto; kaj venis al li unu servantino,
dirante: Vi ankaŭ estis kun Jesuo, la
Galileano. 70 Sed li malkonfesis
antaŭ ili ĉiuj, dirante: Mi ne scias,
kion vi diras. 71 Kaj post kiam li
eliris en la vestiblon, alia vidis lin,
kaj diris al la ĉeestantoj: Ĉi tiu estis
ankaŭ kun Jesuo, la Nazaretano.
72 Kaj denove li malkonfesis kun
ĵuro: Mi ne konas tiun homon.
73 Kaj post iom da tempo la apud-
starantoj venis, kaj diris al Petro:
Vere vi ankaŭ estas el ili, ĉar via
parolmaniero malkaŝas vin. 74 Tiam
li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne
konas tiun homon. Kaj tuj koko
kriis. 75 Kaj Petro rememoris la
vorton, kiun Jesuo parolis: Antaŭ
ol krios koko, vi trifoje malkonfesos
min. Kaj li eliris, kaj maldolĉe ploris.
27 KAJ kiam venis la mateno,
ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de
la popolo konsiliĝis kontraŭ
Jesuo, por mortigi lin; 2 kaj ili
ligis lin, kaj forkondukis lin kaj trans-
donis lin al Pilato, la provincestro.
3 Tiam Judas, lia perfidinto, vidinte,
ke li estas kondamnita, pentis, kaj
reportis la tridek arĝentajn monerojn
al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj,
4 dirante: Mi pekis, perfidante sen-
kulpan sangon. Sed ili diris: Kiel
tio koncernas nin? vi zorgu pri tio.
5 Kaj li ĵetis la arĝentajn monerojn
en la sanktejon, kaj eliris; kaj for-
irinte, pendigis sin. 6 Kaj la ĉef-
pastroj prenis la arĝentajn monerojn,
kaj diris: Ne konvenas meti ilin en la
trezorejon, ĉar tio estas prezo de
sango. 7 Kaj ili konsiliĝis, kaj
aĉetis per ili la kampon de la potisto,
por enterigi fremdulojn. 8 Tial tiu
kampo estas nomata Kampo de
Sango, ankoraŭ ĝis hodiaŭ. 9 Tiam
plenumiĝis tio, kio estis dirita per
la profeto Jeremia, nome: Kaj ili
prenis la tridek arĝentajn monerojn,
taksoprezon de tiu, kiu estis taksita,
kiujn iuj el la filoj de Izrael taksis;
10 kaj donis ilin por la kampo de la
potisto, kiel la Eternulo difinis al mi.
11 Kaj Jesuo staris antaŭ la provinc-
estro; kaj la estro demandis lin,
dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la
Judoj? Kaj Jesuo diris al li: Vi
diras. 12 Kaj kiam la ĉefpastroj
kaj pliaĝuloj akuzis lin, li respondis
nenion. 13 Tiam Pilato diris al li:
Ĉu vi ne aŭdas, kiom da aferoj oni
atestas kontraŭ vi? 14 Kaj li ne
respondis al li eĉ unu vorton, tiel ke la
provincestro tre forte miris. 15 Sed
ĉe tiu festo la provincestro kutimis
liberigi al la homamaso unu mal-
liberulon, kiun ili deziris. 16 Kaj
oni havis tiam faman malliberulon,
nomatan Barabas. 17 Kiam do ili
kolektiĝis, Pilato diris al ili: Kiun
vi deziras, ke mi liberigu al vi?
ĉu Barabason, aŭ Jesuon, nomatan
Kristo? 18 Ĉar li sciis, ke pro
envio ili transdonis lin. 19 Kaj
dum li sidis sur la tribunala seĝo, lia
edzino sendis al li, por diri: Nenion
havu kun tiu justulo, ĉar mi suferis
multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de li.
20 Kaj la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj
decidigis la homamason postuli Bara-
bason kaj pereigi Jesuon. 21 Sed la
provincestro responde diris al ili:
Kiun el la du vi volas, ke mi liberigu
al vi? Kaj ili diris: Barabason.
22 Pilato diris al ili: Kion do mi faros
al Jesuo, nomata Kristo? Ĉiuj diris:
Li estu krucumita. 23 Kaj li diris:
Kial? kian malbonon li faris? Sed

ili des pli ekkriis, dirante: Li estu
krucumita. 24 Tial Pilato, vidante,
ke neniel prosperas al li, sed ke
kontraŭe tumulto leviĝas, prenis
akvon kaj lavis siajn manojn antaŭ
la homamaso, dirante: Mi estas
senkulpa pri la sango de tiu justulo:
vi zorgu pri ĝi. 25 Kaj la tuta popolo
responde diris: Lia sango estu sur ni
kaj sur niaj infanoj. 26 Tiam li
liberigis al ili Barabason; sed skurĝ-
inte Jesuon, li transdonis lin, por
esti krucumita.

27 Tiam la soldatoj de la provinc-
estro, kondukinte Jesuon en la palac-
on, kolektis al li la tutan kohorton.
28 Kaj ili senvestigis lin, kaj surmetis
al li skarlatan mantelon. 29 Kaj ili
plektis kronon el dornoj kaj metis
ĝin sur lian kapon, kaj metis kanon
en lian dekstran manon; kaj ili genuis
antaŭ li, kaj mokis lin, dirante:
Saluton, Reĝo de la Judoj! 30 Kaj
ili kraĉis sur lin, kaj prenis la kanon
kaj frapis lian kapon. 31 Kaj mok-
inte lin, ili demetis de li la mantelon,
kaj surmetis al li liajn proprajn
vestojn, kaj forkondukis lin, por
krucumi lin.

32 Kaj elirinte, ili trovis viron Kiren-
anon, nomatan Simon; tiun ili devigis,
ke li portu lian krucon. 33 Kaj
veninte al loko nomata Golgota, tio
estas, Loko de Kranio, 34 ili donis
al li trinki vinon kun galo enmiksita;
kaj li gustumis ĝin, kaj ne volis
trinki. 35 Kaj krucuminte lin, ili
dividis inter si lian vestojn, ĵetante
lotojn; 36 kaj ili sidiĝis, kaj gardis
lin tie. 37 Kaj ili metis super lia
kapo lian akuzon, skribitan: ĈI TIU
ESTAS JESUO, LA REĜO DE LA
JUDOJ. 38 Tiam kun li estis krucum-
itaj du rabistoj, unu dekstre kaj
unu maldekstre. 39 Kaj la preter-
pasantoj insultis lin, balancante la
kapon, 40 kaj dirante: Vi, kiu de-
truas la sanktejon kaj rekonstruas
ĝin en la daŭro de tri tagoj, savu vin.
Se vi estas la Filo de Dio, deiru de la
kruco. 41 Tiel same ankaŭ la ĉef-
pastroj, mokante kun la skribistoj
kaj la pliaĝuloj, diris: 42 Aliajn li
savis; sin mem li ne povas savi. Li
ja estas Reĝo de Izrael, li nun deiru
de la kruco, kaj ni kredos al li.
43 Li apogis sin al Dio; Tiu savu lin,
se Li amas lin; ĉar li diris: Mi estas
la Filo de Dio. 44 Kaj ankaŭ la
rabistoj, kiuj estis krucumitaj kun li,
tiel same insultis lin.

45 Kaj de post la sesa horo fariĝis
mallumo sur la tuta lando ĝis la
naŭa horo. 46 Kaj ĉirkaŭ la naŭa
horo Jesuo ekkriis per laŭta voĉo,
dirante: Eli, Eli, lama sabaĥtani?
tio estas: Mia Dio, mia Dio, kial Vi
forlasis min? 47 Kaj iuj el la
apudstarantoj, aŭdinte tion, diris:
Ĉi tiu vokas Elijan. 48 Kaj tuj unu
el ili kuris kaj prenis spongon kaj
plenigis ĝin per vinagro, kaj metinte
ĝin sur kanon, donis al li trinki.
49 Kaj la aliaj diris: Lasu; ni vidu,
ĉu venos Elija, por savi lin. 50 Kaj
Jesuo, denove kriinte per laŭta voĉo,
ellasis for la spiriton. 51 Kaj jen
la kurteno de la sanktejo disŝiriĝis
en du pecojn de supre ĝis malsupre;
kaj la tero tremis; kaj la rokoj
diskrevis; 52 kaj la tomboj mal-
fermiĝis, kaj multaj korpoj de dorm-
antaj sanktuloj leviĝis, 53 kaj elir-
inte el la tomboj post lia releviĝo, ili
eniris en la sanktan urbon kaj aperis
al multaj. 54 Kaj la centestro, kaj
tiuj, kiuj estis kun li gardantaj
Jesuon, kiam ili vidis la tertremon
kaj la okazantaĵojn, tre timis, dirante:
Vere ĉi tiu estis Filo de Dio. 55 Kaj
tie estis multaj virinoj, rigardantaj
de malproksime, kiuj sekvis Jesuon el
Galileo, servante al li; 56 inter
kiuj estis Maria Magdalena, kaj
Maria, la patrino de Jakobo kaj de
Joses, kaj la patrino de la filoj de
Zebedeo.

57 Kaj kiam vesperiĝis, venis riĉulo,
nomata Jozef, el Arimateo, kiu mem
estis disĉiplo de Jesuo: 58 tiu,
irinte al Pilato, petis la korpon de
Jesuo. Tiam Pilato ordonis doni
ĝin. 59 Kaj Jozef prenis la korpon,
kaj envolvis ĝin en pura tolaĵo,
60 kaj metis ĝin en sian novan tombon,
kiun li jam elhakis en la roko; kaj li
alrulis grandan ŝtonon al la enirejo
de la tombo, kaj foriris. 61 Kaj
Maria Magdalena estis tie, kaj la alia
Maria, sidantaj apud la tombo.

62 La sekvantan tagon, kiu estas
la tago post la Preparado, la ĉef-
pastroj kaj la Fariseoj kolektiĝis al
Pilato, 63 dirante: Sinjoro, ni ek-
rememoras, ke tiu trompanto diris,
dum li ankoraŭ vivis: Post tri tagoj
mi releviĝos. 64 Ordonu do, ke oni
gardu la tombon ĝis la tria tago, por

ke liaj disĉiploj ne venu kaj ne for-
ŝtelu lin kaj ne diru al la popolo: Li
releviĝis el la mortintoj; kaj la lasta
trompo estus pli malbona, ol la unua.
65 Pilato diris al ili: Vi havas gard-
istaron; iru, kaj gardu ĝin laŭ via
eblo. 66 Tial ili foriris kaj gardis
la tombon, sigelinte la ŝtonon, kune
kun gardistaro.

28 KAJ sabate malfrue, kiam
eklumis por la unua tago
de la semajno, venis Maria
Magdalena kaj la alia Maria, por vidi
la tombon. 2 Kaj jen okazis granda
tertremo; ĉar anĝelo de la Eternulo
malsupreniris el la ĉielo, kaj venis
kaj derulis la ŝtonon, kaj sidiĝis
sur ĝi. 3 Lia aspekto estis kiel
fulmo, kaj lia vestaĵo estis blanka,
kiel neĝo; 4 kaj pro timo al li la
gardistoj tremis, kaj fariĝis kiel mal-
vivuloj. 5 Kaj la anĝelo responde
diris al la virinoj: Ne timu; ĉar
mi scias, ke vi serĉas Jesuon, la
krucumitan. 6 Li ne estas ĉi tie;
ĉar li leviĝis, kiel li diris. Venu,
vidu la lokon, kie la Sinjoro kuŝis.
7 Kaj iru rapide, kaj diru al liaj
disĉiploj: Li leviĝis el la mortintoj,
kaj jen li iras antaŭ vi en Galileon;
tie vi vidos lin; jen mi sciigis al vi.
8 Kaj ili rapide foriris de la tombo
kun timo kaj granda ĝojo, kaj kuris,
por sciigi al liaj disĉiploj. 9 Kaj
jen Jesuo renkontis ilin, dirante:
Saluton. Kaj alveninte, ili ekprenis
liajn piedojn kaj adorkliniĝis al li.
10 Tiam Jesuo diris al ili: Ne timu;
iru, diru al miaj fratoj, ke ili foriru en
Galileon, kaj tie ili min vidos.
11 Kaj dum ili iris, iuj el la gardistoj
venis en la urbon, kaj rakontis al la
ĉefpastroj ĉiujn okazintaĵojn. 12 Kaj
kunveninte kun la pliaĝuloj, ili
konsiliĝis kune, kaj ili donis al la
soldatoj multe da mono, 13 dirante:
Diru: Liaj disĉiploj venis nokte, kaj
forŝtelis lin, dum ni dormis. 14 Kaj
se la provincestro tion aŭdos, ni
konvinkos lin, kaj liberigos vin de ĉia
zorgo. 15 Kaj ili prenis la monon,
kaj faris, kiel ili estis instruitaj; kaj
tiu diro disvastiĝis inter la Judoj
ĝis hodiaŭ.
16 Sed la dek unu disĉiploj iris en
Galileon, sur la monton, kiun Jesuo
jam difinis al ili. 17 Kaj kiam ili
vidis lin, ili adorkliniĝis al li; sed
kelkaj dubis. 18 Kaj Jesuo venis
al ili, kaj diris al ili: Estas donita al
mi ĉia aŭtoritato en la ĉielo kaj sur la
tero. 19 Iru do kaj disĉipligu ĉiujn
naciojn, baptante ilin en la nomon
de la Patro kaj de la Filo kaj de la
Sankta Spirito; 20 instruante ilin
observi ĉion, kion mi ordonis al vi.
Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn,
ĝis la maturiĝo de la mondaĝo.

LA EVANGELIO LAŬ

SANKTA MARKO

1 LA komenco de la evangelio de
Jesuo Kristo, Filo de Dio.
2 Kiel estas skribite en la
profeto Jesaja:

> Jen Mi sendas Mian anĝelon
> antaŭ via vizaĝo,
> Kaj li preparos vian vojon;
> 3 Voĉo de krianto en la dezerto:
> Pretigu la vojon de la Eternulo,
> Rektigu Liajn irejojn;

4 venis Johano, kiu baptis en la
dezerto kaj predikis la bapton de
pento por la pardonado de pekoj.
5 Kaj eliris al li la tuta Judujа dis-
trikto, kaj ĉiuj Jerusalemanoj; kaj ili
estis baptitaj de li en la rivero Jordan,
konfesante siajn pekojn. 6 Kaj
Johano estis vestita per kamelharaĵo
kaj leda zono ĉirkaŭ siaj lumboj, kaj
li manĝadis akridojn kaj sovaĝan
mielon. 7 Kaj li predikis, dirante:
Venas post mi tiu, kiu estas pli
potenca ol mi; la rimenon de liaj
ŝuoj mi ne estas inda, kliniĝinte,
malligi. 8 Mi vin baptis per akvo;
sed li vin baptos per la Sankta
Spirito.
9 Kaj en tiuj tagoj Jesuo venis el

Nazaret de Galileo, kaj estis baptita
de Johano en Jordan. 10 Kaj tuj
kiam li eliris el la akvo, li vidis la
ĉielon fenditan, kaj la Spiriton kiel
kolombo malsuprenirantan sur lin;
11 kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas
Mia Filo, la amata, en kiu Mi havas
plezuron.

12 Kaj tuj la Spirito pelis lin for en
la dezerton. 13 Kaj li estis en la
dezerto kvardek tagojn, tentata de
Satano; kaj li estis kun la sovaĝaj
bestoj, kaj la anĝeloj servadis al li.

14 Kaj post kiam Johano estis arest-
ita, Jesuo iris en Galileon, predikante
la evangelion de Dio, 15 kaj dir-
ante: La tempo jam plenumiĝis, kaj
la regno de Dio alproksimiĝis; pentu,
kaj kredu al la evangelio.

16 Kaj irante apud la Galilea Maro,
li vidis Simonon, kaj Andreon, fraton
de Simon, ĵetantajn reton en la mar-
on; ĉar ili estis fiŝkaptistoj. 17 Kaj
Jesuo diris al ili: Venu post mi, kaj
mi igos vin fariĝi kaptistoj de homoj.
18 Kaj ili tuj forlasis la retojn, kaj
sekvis lin. 19 Kaj irinte iom antaŭen,
li vidis Jakobon, filon de Zeb-
edeo, kaj Johanon, lian fraton, kiuj
ankaŭ estis en la ŝipeto, riparante la
retojn. 20 Kaj tuj li alvokis ilin;
kaj ili lasis sian patron Zebedeo
en la ŝipeto kun la dungitoj, kaj
foriris post li.

21 Kaj ili iris en Kapernaumon, kaj
tuj en la sabato li eniris en la sin-
agogon kaj instruis. 22 Kaj oni miris
pro lia instruado; ĉar li instruis kiel
havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel la
skribistoj. 23 Kaj en ilia sinagogo
estis viro kun malpura spirito; kaj
li ekkriis, 24 dirante: Kio estas
inter ni kaj vi, Jesuo Nazaretano?
ĉu vi venis, por pereigi nin? mi
scias, kiu vi estas: la Sanktulo de
Dio. 25 Kaj Jesuo severe admonis
lin, dirante: Silentu, kaj eliru el li.
26 Kaj la malpura spirito konvulsiigis
lin, kaj, laŭte kriinte, eliris el li.
27 Kaj ĉiuj miregis tiom, ke ili
diskutis inter si, dirante: Kio estas
ĉi tio? jen nova instruado! kun
aŭtoritato li ordonas eĉ al la malpuraj
spiritoj, kaj ili obeas lin. 28 Kaj
tuj la famo pri li disvastiĝis ĉie en la
tutan ĉirkaŭaĵon de Galileo.

29 Kaj tuj, elirinte el la sinagogo,
ili eniris en la domon de Simon kaj
Andreo, kun Jakobo kaj Johano.
30 Sed la bopatrino de Simon kuŝis
malsana de febro; kaj tuj oni sciigis
al li pri ŝi; 31 kaj veninte, li prenis
ŝian manon kaj levis ŝin; kaj la febro
forlasis ŝin, kaj ŝi servis al ili.

32 Kaj vespere, kiam la suno sub-
iris, oni venigis al li ĉiujn, kiuj estis
malsanaj kaj demonhavantaj. 33 Kaj
la tuta urbo kolektiĝis ĉe la pordo.
34 Kaj li sanigis multajn, kiuj mal-
sanis de diversaj malsanoj, kaj
elpelis multajn demonojn; kaj li ne
permesis al la demonoj paroli, ĉar ili
konis lin.

35 Kaj matene, antaŭ ol la nokto
pasis, li leviĝis, kaj foriris en dez-
ertan lokon, kaj tie preĝadis. 36 Kaj
Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin;
37 kaj ili trovis lin, kaj diris al li:
Ĉiuj vin serĉas. 38 Kaj li diris al ili:
Ni iru aliloken en la proksimajn
urbetojn, por ke mi tie ankaŭ pre-
diku; ĉar por tio mi venis. 39 Kaj
li iris, predikante en iliaj sinagogoj
tra la tuta Galileo, kaj elpelante la
demonojn.

40 Kaj venis al li leprulo, alvokante
lin, kaj genuinte, li diris al li: Se vi
nur volas, vi povas min purigi
41 Kaj kortuŝite, li etendis la manon
kaj tuŝis lin, kaj diris al li: Mi volas;
estu purigita. 42 Kaj tuj la lepro
foriris de li, kaj li fariĝis pura.
43 Kaj severe avertinte lin, li tuj
forsendis lin, 44 kaj diris al li:
Zorgu, ke vi diru nenion al iu; sed
iru, montru vin al la pastro, kaj oferu
pro via purigado tion, kion Moseo
ordonis, por atesto al ili. 45 Sed
li eliris, kaj komencis diligente
rakonti kaj disfamigi la aferon, tiel ke
Jesuo jam ne povis malkaŝe eniri en
urbon, sed restis ekstere en dezertaj
lokoj; kaj oni venis al li el ĉie.

2 KAJ kiam li revenis en Kaper-
naumon post kelke da tagoj, oni
sciiĝis, ke li estas en domo.
2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke jam
ne estis loko eĉ apud la pordo; kaj li
parolis al ili la vorton. 3 Kaj oni
venis, alportante al li paralizulon,
portatan de kvar homoj. 4 Kaj ne
povante alproksimiĝi al li pro la
homamaso, ili malkovris la tegmenton,
kie li estis; kaj trafosinte ĝin, ili
mallevis la liton, sur kiu kuŝis la
paralizulo. 5 Kaj Jesuo, vidante
ilian fidon, diris al la paralizulo:
Filo, viaj pekoj estas pardonitaj.

6 Sed estis iuj el la skribistoj tie,
sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj :
7 Kial tiu tiel parolas? li blasfemas :
kiu povas pardoni pekojn, krom Dio
sola ? 8 Kaj Jesuo, tuj eksciante
en sia spirito, ke tiel ili diskutas en
si, diris al ili : Kial vi tion diskutas
en viaj koroj ? 9 Kio estas pli
facila : diri al la paralizulo : Viaj
pekoj estas pardonitaj ; aŭ diri :
Leviĝu, prenu vian liton, kaj piediru ?
10 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de
homo havas aŭtoritaton sur la tero
pardoni pekojn—li diris al la paral-
izulo : 11 Mi diras al vi : Leviĝu,
prenu vian liton, kaj iru al via domo.
12 Kaj li leviĝis, kaj tuj prenis la
liton, kaj eliris antaŭ ĉiuj, tiel ke
ĉiuj miregis, kaj gloris Dion, dirante :
Neniam ni vidis ion tian.
13 Kaj denove li eliris al la mar-
bordo, kaj la tuta homamaso venis
al li, kaj li instruis ilin. 14 Kaj
preterpasante, li vidis Levin, filon de
Alfeo, sidantan ĉe la impostejo, kaj
li diris al li : Sekvu min. Kaj li
stariĝis, kaj sekvis lin. 15 Kaj li
sidis ĉe manĝo en lia domo, kaj
multaj impostistoj kaj pekuloj kun-
sidis kun Jesuo kaj liaj disĉiploj ; ĉar
ili estis multaj, kaj ili sekvis lin.
16 Kaj la skribistoj kaj la Fariseoj,
vidante, ke li manĝas kun la pek-
uloj kaj la impostistoj, diris al liaj
disĉiploj : Li manĝas kaj trinkas
kun impostistoj kaj pekuloj. 17 Kaj
aŭdinte tion, Jesuo diris al ili : Ne la
sanuloj bezonas kuraciston, sed la
malsanuloj : mi venis, por alvoki ne
justulojn, sed pekulojn.
18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj la
Fariseoj estis fastantaj, kaj oni venis,
kaj diris al li : Kial fastas la disĉiploj
de Johano kaj de la Fariseoj, sed viaj
ne fastas ? 19 Kaj Jesuo diris al
ili : Ĉu la filoj de la edziĝejo povas
fasti, dum la fianĉo estas kun ili ?
Tiel longe, kiel ili havas kun si la
fianĉon, ili ne povas fasti. 20 Sed
venos tagoj, kiam la fianĉo estos
prenita for de ili, kaj tiam ili fastos
en tiuj tagoj. 21 Neniu alkudras
flikaĵon el nefulita drapo sur mal-
novan veston ; alie la nova plenigaĵo
ion forprenas de la malnova ŝtofo,
kaj pli malbona ŝiraĵo fariĝas. 22 Kaj
neniu enverŝas novan vinon en mal-
novajn felsakojn ; alie la vino krevigos
la felsakojn, kaj la vino elfluos kaj la
felsakoj detruiĝos ; sed oni enverŝas
novan vinon en novajn felsakojn.
23 Kaj en sabato li iris tra la gren-
kampoj, kaj liaj disĉiploj komencis
dum la vojiro deŝiri la spikojn.
24 Kaj la Fariseoj diris al li : Jen
kial ili en la sabato faras tion, kio ne
estas permesata ? 25 Kaj li diris
al ili : Ĉu vi neniam legis, kion faris
David, kiam li havis bezonon kaj
malsatis, li kaj liaj kunuloj ? 26 Ke
li eniris en la domon de Dio, kiam
Ebjatar estis ĉefpastro, kaj manĝis
la panojn de propono, kiujn manĝi ne
estas permesate krom al la pastroj,
kaj donis ankaŭ al siaj kunuloj ?
27 Kaj li diris al ili : La sabato estiĝis
por la homo, kaj ne la homo por la
sabato ; 28 tial la Filo de homo
estas sinjoro eĉ de la sabato.

3 KAJ denove li eniris en la
sinagogon, kaj tie estis viro,
havanta manon velkintan. 2 Kaj
oni observis lin, ĉu en la sabato li lin
sanigos, por ke ili povu lin akuzi.
3 Kaj li diris al la viro, kiu havis la
velkintan manon : Stariĝu en la
mezo. 4 Kaj li diris al ili : Ĉu estas
permesate bonfari en sabato, aŭ mal-
bonfari ? savi vivon, aŭ mortigi ?
Sed ili silentis. 5 Kaj kiam kun
kolero li ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite
pro la obstiniĝo de ilia koro, li diris
al la viro : Etendu vian manon. Kaj
li etendis ĝin, kaj lia mano resaniĝis.
6 Kaj la Fariseoj eliris, kaj tuj
konsiliĝis kun la Herodanoj kontraŭ
li, kiamaniere lin pereigi.
7 Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris
ĝis la maro ; kaj granda homamaso
el Galileo sekvis lin. Kaj el Judujo
8 kaj el Jerusalem kaj el Edom kaj
el Transjordano kaj el ĉirkaŭ Tiro
kaj Cidon, grandnombra homamaso,
aŭdinte ĉion, kion li faris, venis al li.
9 Kaj li diris al siaj disĉiploj, ke
malgranda ŝipeto estu je lia dispono,
pro la homamaso, por ke oni ne
premu lin ; 10 ĉar multajn li jam
sanigis, tiel ke ĉiuj, kiuj havis mal-
sanojn, premadis sur lin, por tuŝi lin.
11 Kaj malpuraj spiritoj, tuj kiam
ili vidis lin, falis antaŭ li, kaj kriis,
dirante : Vi estas la Filo de Dio.
12 Kaj li severe admonis ilin, ke ili ne
konatigu lin.
13 Kaj li supreniris sur la monton,
kaj alvokis tiujn, kiujn li mem volis ;
kaj ili venis al li. 14 Kaj li elektis

dek du, kiujn ankaŭ li nomis apostol-
oj, por ke ili estu kun li, kaj por ke li
dissendu ilin por prediki, 15 kaj
por havi aŭtoritaton elpeli demonojn:
16 kaj Simonon li alnomis Petro;
17 kaj Jakobon, filon de Zebedeo, kaj
Johanon, fraton de Jakobo, kaj tiujn
li alnomis Boanerges, tio estas, Filoj
de tondro; 18 kaj Andreon kaj
Filipon kaj Bartolomeon kaj Mateon
kaj Tomason, kaj Jakobon, filon de
Alfeo, kaj Tadeon, kaj Simonon, la
Fervorulon, 19 kaj Judason Iskari-
otan, kiu ankaŭ perfidis lin.
Kaj li venis en domon. 20 Kaj
denove la homamaso kunvenis tiel,
ke ili ne povis eĉ manĝi panon.
21 Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion,
eliris, por kapti lin, ĉar ili diris: Li
frenezas. 22 Kaj la skribistoj, kiuj
alvenis el Jerusalem, diris: Li havas
Baal-Zebubon; per la estro de la
demonoj li elpelas la demonojn.
23 Kaj li alvokis ilin, kaj parolis al
ili parabole: Kiel povas Satano elpeli
Satanon? 24 Kaj se regno estas
dividita kontraŭ si, tiu regno ne povas
stari. 25 Kaj se domo estas dividita
kontraŭ si, tiu domo ne povas stari.
26 Kaj se Satano ribelis kontraŭ si kaj
estas dividita, li ne povas stari, sed
havas finon. 27 Sed neniu povas
eniri en la domon de la fortulo kaj
trarabi liajn posedaĵojn, se unue li
ne ligos la fortulon, kaj poste li
trarabos lian domon. 28 Vere mi
diras al vi: Ĉiuj iliaj pekoj estos
pardonitaj al la filoj de homoj, kaj
iliaj blasfemoj, per kiuj ajn ili
blasfemos; 29 sed iu, kiu blas-
femos kontraŭ la Sankta Spirito,
eterne ne havos pardonon, sed
estas kulpa pri eterna peko;
30 ĉar oni diris: Li havas malpuran
spiriton.
31 Kaj jen alvenis lia patrino kaj
liaj fratoj, kaj starante ekstere, ili
sendis al li, vokante lin. 32 Kaj
homamaso sidis ĉirkaŭ li; kaj oni diris
al li: Jen via patrino kaj viaj fratoj
ekstere vin serĉas. 33 Kaj li re-
spondis al ili, dirante: Kiuj estas mia
patrino kaj miaj fratoj? 34 Kaj
ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj ronde
ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia
patrino kaj miaj fratoj! 35 Ĉar kiu
ajn faros la volon de Dio, tiu estas
mia frato kaj mia fratino kaj mia
patrino.

4 KAJ denove li komencis instrui
apud la maro. Kaj kolektiĝis
al li tre granda homamaso tiel,
ke li eniris en ŝipeton, kaj sidis sur
la maro; kaj la tuta homamaso estis
sur la tero apud la maro. 2 Kaj li
multe instruis ilin per paraboloj,
kaj diris al ili en sia instruado:
3 Aŭskultu: jen semisto eliris, por
semi; 4 kaj dum li semis, iuj semoj
falis apud la vojo, kaj la birdoj venis
kaj formanĝis ilin. 5 Kaj aliaj falis
sur ŝtonan lokon, kie ili ne havis multe
da tero; kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili
ne havis profundecon de tero; 6 kaj
kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis,
kaj ĉar ili ne havis radikon, ili for-
velkis. 7 Kaj aliaj falis inter dorn-
ojn, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis
ilin, kaj ili ne donis frukton. 8 Kaj
aliaj falis en la bonan teron, kaj donis
frukton, kreskante kaj multobliĝante,
kaj produktis tridekoble kaj sesdek-
oble kaj centoble. 9 Kaj li diris:
Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu
aŭdu.
10 Kaj kiam li estis sola, tiuj, kiuj
alestis kune kun la dek du, demandis
lin pri la paraboloj. 11 Kaj li diris
al ili: Al vi estas donite scii la
misteron de la regno de Dio; sed
al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio estas
farata per paraboloj; 12 por ke,
vidante, ili vidu, sed ne rimarku; kaj
aŭdante, ili aŭdu, sed ne komprenu;
por ke neniam ili konvertiĝu kaj
pardoniĝu. 13 Kaj li diris al ili:
Ĉu vi ne scias ĉi tiun parabolon?
kiel do vi povos kompreni ĉiujn
parabolojn? 14 La semisto semas
la vorton. 15 Jen do tiuj, kiuj estas
apud la vojo, kie estas semata la
vorto; kaj kiam ili aŭdis, tuj venas
Satano, kaj forprenas la vorton, en ili
semitan. 16 Kaj tiel same jen la
semitaj ĉe la ŝtonaj lokoj: ili aŭdas
la vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas
ĝin; 17 kaj ili ne havas en si radikon,
sed restas nur portempe; kiam do
venas sufero aŭ persekuto pro la
vorto, tuj ili falpuŝiĝas. 18 Kaj jen
la semitaj ĉe la dornoj: tiuj, kiuj
aŭdis la vorton; 19 sed la zorgoj
de la mondo kaj la trompo de riĉo
kaj la deziroj al aliaj aferoj, enirante,
sufokas la vorton, kaj ĝi fariĝas
senfrukta. 20 Kaj jen la semitaj ĉe
la bona tero: tiuj, kiuj aŭdas la
vorton kaj akceptas ĝin, kaj donas

frukton, jen tridekoble, kaj jen sesdek-
oble, kaj jen centoble.
21 Kaj li diris al ili : Ĉu lampo
enportiĝas, por esti metita sub gren-
mezurilon aŭ sub liton, kaj ne por
stari sur la lampingo ? 22 Ĉar nenio
estas kaŝita krom por tio, ke ĝi estu
malkaŝita ; nek io estas sekreta
krom por tio, ke ĝi estu aperigita.
23 Se iu havas orelojn por aŭdi, tiu
aŭdu. 24 Kaj li diris al ili : Atentu,
kion vi aŭdas ; per kia mezuro vi
mezuras, laŭ tiu sama oni mezuros
al vi, kaj eĉ faros al vi aldonon.
25 Ĉar al tiu, kiu havas, estos donite ;
sed for de tiu, kiu ne havas, estos
prenita eĉ tio, kion li havas.
26 Kaj li diris : Tia estas la regno
de Dio, kvazaŭ homo ĵetus semojn
sur la teron, 27 kaj dormus kaj
leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj
burĝonus kaj kreskus, li ne scias kiel.
28 Aŭtomate la tero donas frukton,
unue folion, poste spikon, poste
plenan grenon en spiko. 29 Sed
kiam la frukto estas preta, li tuj
svingas la rikoltilon, ĉar venis la
rikolto.
30 Kaj li diris : Al kio ni komparu la
regnon de Dio ? aŭ per kia parabolo
ni montru ĝin ? 31 Al sinapa
semeto, kiu, kiam ĝi estas semita sur
la teron, estas pli malgranda ol ĉiuj
aliaj semoj, kiuj estas sur la tero,
32 tamen semite, kreskas kaj fariĝas
pli granda ol ĉiuj legomoj, kaj
elmetas grandajn branĉojn, tiel ke
sub ĝia ombro povas eklôgi la birdoj
de la ĉielo.
33 Kaj per multaj tiaj paraboloj li
parolis al ili la vorton laŭ tio, kiel ili
povis aŭskulti ; 34 kaj sen parabolo
li ne parolis al ili ; sed private li
klarigis ĉion al siaj disĉiploj.
35 Kaj en tiu tago, kiam vesperiĝis,
li diris al ili : Ni transiru al la alia
bordo. 36 Kaj forsendinte la hom-
amason, ili kondukis lin kun si, kiel
li estis en la ŝipeto. Kaj aliaj
ŝipetoj akompanis lin. 37 Kaj okazis
granda ventego, kaj ondoj batis
en la ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis
jam pleniĝanta. 38 Kaj li estis
dormanta en la posta parto sur la
kuseno ; kaj ili vekis lin, kaj diris al
li : Majstro, ĉu vi ne zorgas pri tio,
ke ni pereas ? 39 Kaj vekite, li
admonis la venton, kaj diris al la
maro : Silentu, kvietiĝu. Kaj la vento
ĉesiĝis, kaj fariĝis granda sereno.
40 Kaj li diris al ili : Kial vi estas
timemaj ? ĉu vi ankoraŭ ne havas
fidon ? 41 Kaj ili timis treege, kaj
diris unu al alia : Kiu do estas ĉi tiu ?
ĉar eĉ la vento kaj la maro obeas al li.
5 KAJ ili venis trans la maron
en la landon de la Gerasenoj.
2 Kaj kiam li elvenis el la ŝipeto,
tuj lin renkontis el la tomboj viro,
havanta malpuran spiriton, 3 kiu
havis loĝejon en la tomboj, kaj jam
neniu povis ligi lin eĉ per kateno ;
4 ĉar li ofte estis ĉirkaŭligita per
katenoj kaj ĉenoj, kaj la ĉenoj estis
disŝiritaj de li kaj la katenoj frakas-
itaj ; kaj neniu kapablis malsovaĝigi
lin. 5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage,
inter la tomboj kaj sur la montoj,
li kriadis kaj sin tranĉis per ŝtonoj.
6 Kaj, vidinte Jesuon el malproksime,
li kuris kaj adorkliniĝis al li ; 7 kaj
kriante per laŭta voĉo, li diris : Kio
estas inter mi kaj vi, ho Jesuo, Filo
de Dio Plejalta ? Mi vin ĵurpetas
per Dio, ke vi ne turmentu min.
8 Ĉar li diris al li : Eliru, ho mal-
pura spirito, el la viro. 9 Kaj li
demandis lin : Kia estas via nomo ?
Kaj li respondis, dirante : Mia nomo
estas Legio, ĉar ni estas multaj.
10 Kaj li multe petegis, ke li ne
forsendu ilin el la lando. 11 Kaj
estis tie sur la monto granda grego
da porkoj paŝtiĝantaj. 12 Kaj ili
petegis lin, dirante : Sendu nin en
la porkojn, por ke ni eniru en ilin.
13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj
elirinte, la malpuraj spiritoj eniris
en la porkojn ; kaj la grego kuris
rapide malsupren de la krutaĵo en
la maron, ĉirkaŭ du miloj, kaj sufok-
iĝis en la maro. 14 Kaj iliaj
paŝtistoj forkuris, kaj rakontis la
aferon en la urbo kaj en la kamparo.
Kaj oni venis, por vidi, kio okazis.
15 Kaj ili venis al Jesuo, kaj vidis
la demonhavinton, kiu havis la
legion, sidanta, vestita kaj en sana
prudento ; kaj ili timis. 16 Kaj la
vidintoj rakontis al ili, kiamaniere
tio okazis al la demonhavinto, kaj
pri la porkoj. 17 Kaj ili komencis
petegi lin, ke li foriru el iliaj limoj.
18 Kaj kiam li eniris en la ŝipeton,
la demonhavinto petegis lin, ke li
povu esti kun li. 19 Kaj li ne
permesis al li, sed diris al li : Iru al via
domo, al la viaj, kaj rakontu al ili

ĉion, kion faris la Eternulo por vi,
kaj kiel Li kompatis vin. 20 Kaj li
foriris, kaj komencis famigi en Dek-
apolis ĉion, kion faris Jesuo por li;
kaj ĉiuj miregis.
21 Kaj kiam Jesuo retransiris en la
ŝipeto al la alia bordo, granda hom-
amaso kolektiĝis al li; kaj li estis
apud la maro. 22 Kaj venis unu
el la sinagogestroj, nomata Jairo,
kaj ekvidinte lin, falis antaŭ liaj
piedoj, 23 kaj insiste lin petegis,
dirante: Mia filineto estas en lasta
ekstremo; venu do kaj metu viajn
manojn sur ŝin, por ke ŝi saviĝu kaj
vivu. 24 Kaj li iris kun li, kaj
granda homamaso sekvis lin kaj
premis lin.
25 Kaj virino, kiu jam dek du jar-
ojn havis sangofluon, 26 kaj multe
suferis pro multaj kuracistoj, kaj
elspezis sian tutan havon, kaj estis
neniel helpita, sed kontraŭe eĉ pli
malsaniĝis, 27 aŭdinte pri Jesuo,
venis en la homamaso malantaŭ
lin, kaj tuŝis lian mantelon. 28 Ĉar
ŝi diris: Se mi nur tuŝos lian mantelon,
mi estos sanigita. 29 Kaj tuj la
fonto de ŝia sango sekiĝis, kaj ŝi
korpe sentis, ke ŝi resaniĝis el sia
malsano. 30 Kaj Jesuo, tuj sent-
ante en si, ke la potenco eliris,
turnis sin en la homamaso, kaj diris:
Kiu tuŝis mian veston? 31 Kaj liaj
disĉiploj diris al li: Vi vidas la hom-
amason, premantan vin, kaj ĉu vi diras:
Kiu min tuŝis? 32 Kaj li ĉirkaŭ-
rigardis, por vidi tiun, kiu tion
faris. 33 Sed la virino, timigita kaj
tremanta, sciante, kio fariĝis al ŝi,
venis kaj falis antaŭ li, kaj diris al
li la tutan veron. 34 Kaj li diris al
ŝi: Filino, via fido vin savis; iru en
paco, kaj estu sana el via malsano.
35 Dum li ankoraŭ parolis, oni
venis el la domo de la sinagogestro,
dirante: Via filino mortis; kial
vi ankoraŭ ĝenas la instruiston?
36 Sed Jesuo, ne atentante la parolon
diritan, diris al la sinagogestro: Ne
timu, nur kredu. 37 Kaj li ne
permesis al iu sekvi kun li, krom
Petro kaj Jakobo, kaj Johano, frato
de Jakobo. 38 Kaj ili venis al la
domo de la sinagogestro, kaj li vidis
tumulton, kaj homojn plorantajn kaj
funebre ĝemantajn. 39 Kaj enir-
inte, li diris al ili: Kial vi tumultas
kaj ploras? la infanino ne mortis,
sed dormas. 40 Kaj ili mokridis lin.
Tamen, foriginte ĉiujn, li kondukis
la patron de la infanino kaj la patr-
inon, kaj tiujn, kiuj estis kun li, kaj
eniris tien, kie estis la infanino.
41 Kaj preninte la manon de la
infanino, li diris al ŝi: Talita kumi;
tio estas: Knabineto, mi diras al vi:
Leviĝu. 42 Kaj tuj leviĝis la knab-
ineto kaj piediris; ĉar ŝi estis
dekdujara. Kaj ili miris kun granda
mirego. 43 Kaj li severe admonis
ilin, ke neniu sciiĝu pri tio; kaj li
ordonis doni al ŝi manĝi.
6 KAJ li eliris de tie, kaj venis en
sian patrujon; kaj liaj disĉiploj
lin sekvis. 2 Kaj kiam venis la
sabato, li komencis instrui en la
sinagogo; kaj multaj, lin aŭdante,
miris, dirante: De kie tiu viro havas
tion? kaj: Kia estas la saĝeco donita
al li? kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj
farataj per liaj manoj? 3 Ĉu ĉi tiu
ne estas la ĉarpentisto, filo de Maria,
kaj frato de Jakobo kaj Joses kaj
Judas kaj Simon? kaj ĉu liaj fratinoj
ne estas ĉi tie ĉe ni? Kaj ili ofend-
iĝis pro li. 4 Kaj Jesuo diris al ili:
Profeto ne estas sen honoro, krom
en sia patrujo kaj inter siaj parencoj
kaj en sia domo. 5 Kaj li povis tie
fari nenian potencaĵon, krom tio, ke
li metis la manojn sur kelkajn sen-
fortulojn kaj ilin resanigis. 6 Kaj
li miris pro ilia nekredemo.
Kaj li rondevizitis la vilaĝojn,
instruante.
7 Kaj li alvokis al si la dek du, kaj
komencis forsendi ilin duope; kaj
li donis al ili aŭtoritaton super mal-
puraj spiritoj; 8 kaj li ordonis, ke
ili portu nenion por la vojo krom
nur bastono—nek panon, nek saketon,
nek monon en sia zono; 9 sed ili
iru piedvestitaj per sandaloj, kaj ne
surmetu du tunikojn. 10 Kaj li diris
al ili: Kie ajn vi eniros en domon,
tie loĝu, ĝis vi foriros el tiu loko.
11 Kaj se ie ajn oni vin ne akceptos,
nek vin aŭskultos, tiam el tie forir-
ante, deskuu la polvon, kiu estas sub
viaj piedoj, por atesto al ili. 12 Kaj
foririnte, ili predikis, ke oni pentu.
13 Kaj ili elpeladis multajn demon-
ojn, kaj ŝmiradis per oleo multajn
malsanulojn kaj ilin sanigadis.
14 Kaj la reĝo Herodo aŭdis pri tio,
ĉar lia nomo jam konatiĝis; kaj li
diris: Johano, la Baptisto, leviĝis el

la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj
energias en li. 15 Sed aliaj diris:
Tiu estas Elija. Kaj aliaj diris:
Tiu estas profeto, kvazaŭ unu el
la profetoj. 16 Sed, tion aŭdinte,
Herodo diris: Johano, kiun mi
senkapigis, leviĝis. 17 Ĉar Herodo
mem jam sendis, kaj arestis Johanon,
kaj ligis lin en malliberejo pro
Herodias, kiu estis edzino de lia frato
Filipo, ĉar li estis edziĝinta kun ŝi.
18 Ĉar Johano diris al Herodo: Ne
decas, ke vi havu la edzinon de via
frato. 19 Kaj Herodias klopodis
kontraŭ li, kaj deziris mortigi lin,
kaj ne povis; 20 ĉar Herodo timis
Johanon, sciante, ke li estas viro
justa kaj sankta, kaj nepre gardis lin.
Kaj aŭskultante lin, li embarasiĝis,
kaj aŭskultis lin volonte. 21 Kaj
kiam venis oportuna tago, kiam
Herodo pro sia naskotago faris
vespermanĝon al siaj nobeloj kaj
milestroj kaj ĉefoj de Galileo,
22 eniris la filino de Herodias mem
kaj dancis, kaj ŝi plaĉis al Herodo kaj
al liaj kunmanĝantoj; kaj la reĝo
diris al la knabino: Petu de mi, kion
ajn vi volas, kaj mi tion donos al vi.
23 Kaj li ĵuris al ŝi: Kion ajn vi
petos de mi, mi tion donos al vi,
ĝis duono de mia regno. 24 Kaj
elirinte, ŝi diris al sia patrino: Kion
mi petu? Kaj tiu diris: La kapon
de Johano, la Baptisto. 25 Kaj ŝi
tuj eniris rapide al la reĝo, kaj petis,
dirante: Mi deziras, ke vi tuj donu
al mi sur plado la kapon de Johano,
la Baptisto. 26 Kaj la reĝo fariĝis
tre malĝoja; tamen pro siaj ĵuroj
kaj pro la kunmanĝantoj li ne volis
rifuzi al ŝi. 27 Kaj tuj la reĝo
elsendis soldaton el sia gardistaro,
kaj ordonis alporti lian kapon; kaj
elirinte, tiu senkapigis lin en la
malliberejo, 28 kaj alportis lian
kapon sur plado, kaj donis ĝin al
la knabino; kaj la knabino donis ĝin
al sia patrino. 29 Kaj kiam liaj
disĉiploj aŭdis, ili venis kaj forportis
lian korpon, kaj metis ĝin en tombon.
30 Kaj la apostoloj kolektiĝis al
Jesuo, kaj rakontis al li ĉion, kion ili
faris kaj instruis. 31 Kaj li diris
al ili: Venu mem aparte en dezertan
lokon, kaj iom ripozu. Ĉar estis
multaj venantaj kaj irantaj, kaj ili
ne havis oportunon eĉ por manĝi.
32 Kaj ili foriris en la ŝipeto al de-
zerta loko aparte. 33 Kaj oni vidis ilin
forirantajn, kaj multaj rekonis ilin,
kaj piede oni kuris tien el ĉiuj urboj
kaj antaŭvenis ilin. 34 Kaj li elvenis,
kaj vidis grandan homamason, kaj
li kortuŝiĝis pri ili, ĉar ili estis
kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston; kaj
li komencis instrui al ili multon.
35 Kaj kiam la horo jam estis mal-
frua, liaj disĉiploj venis al li, kaj
diris: La loko estas dezerta, kaj la
horo estas jam malfrua; 36 for-
sendu ilin, por ke ili iru en la
ĉirkaŭajn kampojn kaj vilaĝojn kaj
aĉetu por si manĝaĵon. 37 Sed li
responde diris al ili: Vi donu al ili
manĝi. Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru
kaj aĉetu panojn por ducent denaroj,
kaj donu al ili manĝi? 38 Kaj li
diris al ili: Kiom da panoj vi havas?
iru, por vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris:
Kvin, kaj du fiŝojn. 39 Kaj li or-
donis al ili, ke ĉiuj sidiĝu laŭgrupe
sur la verda herbo. 40 Kaj ili
sidiĝis en aroj, centope kaj kvin-
dekope. 41 Kaj li prenis la kvin
panojn kaj la du fiŝojn, kaj supren-
rigardinte al la ĉielo, li benis kaj
dispecigis la panojn, kaj donis al la
disĉiploj, por meti antaŭ ilin; kaj li
dividis la du fiŝojn inter ĉiuj. 42 Kaj
ĉiuj manĝis kaj satiĝis. 43 Kaj
oni kolektis da fragmentoj dek du
korbojn, kaj ankaŭ el la fiŝoj. 44 Kaj
tiuj, kiuj manĝis la panojn, estis
kvin mil viroj.
45 Kaj tuj li devigis siajn disĉiplojn
eniri en la ŝipeton kaj iri antaŭ li al
la alia bordo, al Betsaida, dum li
forsendos la homamason. 46 Kaj
adiaŭinte ilin, li foriris sur la monton,
por preĝi. 47 Kaj kiam vesperiĝis,
la ŝipeto estis meze de la maro, kaj
li sola sur la tero. 48 Kaj vidante
ilin laborantaj en malfacila remado,
ĉar la vento estis kontraŭa al ili,
ĉirkaŭ la kvara gardoparto de la
nokto li venis al ili, irante sur la maro,
kaj li volis preterpasi ilin; 49 sed
ili, vidante lin iranta sur la maro,
supozis, ke ĝi estas fantomo, kaj
ili ekkriis; 50 ĉar ĉiuj vidis lin kaj
maltrankviliĝis. Sed li tuj parolis
kun ili, kaj diris al ili: Kuraĝu; ĝi
estas mi; ne timu. 51 Kaj li supren-
iris al ili en la ŝipeton, kaj la vento
ĉesiĝis; kaj ili sentis grandan mir-
egon; 52 ĉar ili ne komprenis pri
la panoj, ĉar ilia koro estis sensenta.

53 Kaj transirinte, ili alvenis teren
ĉe Genesaret, kaj alligis la ŝipeton.
54 Kaj kiam ili estis elŝipiĝintaj, tuj
oni rekonis lin, 55 kaj kuris tra tiu
tuta regiono, kaj komencis ĉirkaŭ-
porti la malsanulojn sur iliaj litoj
tien, kie ili aŭdis, ke li estas. 56 Kaj
kien ajn li eniris, en vilaĝojn aŭ en
urbojn aŭ sur la kamparon, ili
demetis la malsanulojn sur la placoj,
kaj petegis lin, ke ili tuŝu nur la
randon de lia vesto; kaj ĉiuj, kiuj
tuŝis, resaniĝis.

7 KAJ kolektiĝis al li la Fariseoj
kaj iuj el la skribistoj, kiuj venis
el Jerusalem, 2 kaj jam vidis,
ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas
panon kun manoj profanaj, tio estas
nelavitaj. 3 Kaj la Fariseoj kaj
ĉiuj Judoj, se ili ne lavis zorge la
manojn, ne manĝas, tenante la
tradicion de la antaŭuloj; 4 kaj
veninte el komercejo, ili ne manĝas,
ne sin lavinte; kaj estas multaj aliaj
aferoj, kiujn ili ricevis por observi,
trempon de pokaloj kaj mezurpotoj
kaj kupraj vazoj. 5 Kaj lin demandis
la Fariseoj kaj la skribistoj: Kial ne
faras viaj disĉiploj laŭ la tradicio de
la antaŭuloj, sed manĝas panon kun
manoj profanaj? 6 Kaj li diris al
ili: Bone profetis Jesaja pri vi
hipokrituloj, kiel estas skribite:

Ĉi tiu popolo honoras Min per
siaj lipoj,
Sed ilia koro estas malproksime
de Mi.
7 Sed vane ili Min adoras,
Instruante kiel doktrinojn ord-
onojn de homoj.

8 Ĉar, forlasinte la ordonon de Dio,
vi tenas la tradicion de homoj.
9 Kaj li diris al ili: Efektive vi for-
rifuzas la ordonon de Dio, por observi
vian tradicion. 10 Ĉar Moseo diris:
Respektu vian patron kaj vian patr-
inon; kaj: Kiu malbenas sian patron
aŭ sian patrinon, tiu nepre mortu.
11 Sed vi diras: Se iu diros al sia
patro aŭ sia patrino: Korban, tio
estas Oferdono, estu tio, per kio vi
povus profiti de mi, 12 vi jam ne
permesas al li fari ion por sia patro
aŭ sia patrino; 13 vantigante la
vorton de Dio per via tradicio, kiun vi
transdonis; kaj multajn tiajn aferojn
vi faras. 14 Kaj denove alvokinte
la homamason, li diris al ili: Ĉiuj
min aŭskultu kaj komprenu: 15 ek-
zistas nenio, kio, enirante en homon
de ekstere, povas lin profani; sed kio
eliras el homo, tio profanas la homon.
16 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu
aŭdu. 17 Kaj kiam li eniris en
domon for de la homamaso, liaj
disĉiploj demandis lin pri la parabolo.
18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ estas
tiel sen kompreno? Ĉu vi ne kon-
scias, ke ĉio, eniranta de ekstere
en homon, ne povas profani lin;
19 ĉar ĝi eniras ne en lian koron, sed
en la ventron, kaj eliras en apartan
lokon? Tion li diris, indigante ĉiajn
manĝaĵojn. 20 Kaj li diris: Kio
elvenas el homo, tio profanas la
homon. 21 Ĉar de interne, el la
koro de homoj, eliras malvirtaj pens-
oj, malĉastaĵoj, 22 ŝteloj, mortigoj,
adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco,
voluptoj, malica okulo, blasfemo,
aroganteco, malsaĝeco; 23 ĉiuj tiuj
malbonoj elvenas de interne kaj
profanas la homon.

24 Kaj irinte de tie, li venis en la
limojn de Tiro kaj Cidon. Kaj
enirinte en domon, li volis, ke neniu
sciu; sed li ne povis esti kaŝita.
25 Sed aŭdinte pri li, iu virino, kies
filineto havis malpuran spiriton, venis
kaj falis antaŭ liaj piedoj. 26 Kaj
la virino estis Grekino, rase Siro-
fenika. Kaj ŝi petis lin, ke li elpelu
la demonon el ŝia filino. 27 Kaj li
diris al ŝi: Lasu unue satigi la
infanojn, ĉar ne decas preni la
panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al
la hundetoj. 28 Sed ŝi respondis kaj
diris al li: Jes, Sinjoro; ĉar eĉ la
hundetoj sub la tablo manĝas el la
panpecetoj de la infanoj. 29 Kaj
li diris al ŝi: Pro ĉi tiu vorto iru
vian vojon; la demono eliris el via
filino. 30 Kaj kiam ŝi iris en sian
domon, ŝi trovis la infaninon kuŝ-
igita sur la lito, kaj la demonon for-
irinta.

31 Kaj denove foririnte el la limoj
de Tiro, li venis tra Cidon al la
Galilea Maro, tra la mezo de la limoj
de Dekapolis. 32 Kaj oni kondukis
al li viron surdan kaj apenaŭ parol-
kapablan, kaj petis lin, ke li metu
sian manon sur lin. 33 Kaj kon-
dukinte lin el la homamaso en apartan
lokon, li metis siajn fingrojn en liajn
orelojn, kaj kraĉinte, li tuŝis lian
langon; 34 kaj suprenrigardinte
al la ĉielo, li ĝemis, kaj diris al li:

Efata, tio estas : Malfermiĝu. 35 Kaj
liaj oreloj malfermiĝis, kaj la ligilo
de lia lango malstreĉiĝis, kaj li
parolis klare. 36 Kaj li admonis ilin,
ke oni diru tion al neniu ; sed ju pli
li malpermesis, des pli multe ili ĉie
sciigis ĝin. 37 Kaj supermezure ili
miregis, dirante : Li faris ĉion bone ;
li igas la surdulojn aŭdi, kaj la
mutulojn paroli.

8 EN tiuj tagoj, kiam denove estis
granda homamaso, kaj ili nenion
havis manĝi, li alvokis al si siajn
disĉiplojn, kaj diris al ili : 2 Mi
kortuŝiĝas pro la homamaso, ĉar
jam tri tagojn ili restas ĉe mi kaj
nenion havas manĝi ; 3 kaj se mi
forsendos ilin fastantaj al iliaj domoj,
ili laciĝos sur la vojo ; kaj iuj el ili
venis de malproksime. 4 Kaj liaj
disĉiploj respondis al li : De kie oni
povos satigi ĉi tiujn homojn per panoj
ĉi tie en dezerto ? 5 Kaj li de-
mandis ilin : Kiom da panoj vi havas ?
Kaj ili diris : Sep. 6 Kaj li ordonis
al la homamaso sidiĝi sur la tero ;
kaj li prenis la sep panojn, kaj
doninte dankon, li dispecigis ilin,
kaj donis al la disĉiploj por disdoni ;
kaj ili disdonis al la homamaso.
7 Kaj ili havis kelkajn malgrandajn
fiŝojn ; kaj beninte ilin, li ordonis
disdoni ilin ankaŭ. 8 Kaj ili manĝis
kaj satiĝis ; kaj oni kolektis da post-
restintaj fragmentoj sep korbegojn.
9 Kaj ili estis proksimume kvar mil,
kaj li forsendis ilin. 10 Kaj tuj
enirinte en la ŝipeton kun siaj disĉipl-
oj, li iris al la regiono Dalmanuta.

11 Kaj alvenis la Fariseoj, kaj
komencis diskuti kun li, serĉante
ĉe li signon el la ĉielo, por provi lin.
12 Kaj forte ĝeminte en sia spirito,
li diris : Kial ĉi tiu generacio serĉas
signon ? vere, mi diras al vi : Nenia
signo estos donita al ĉi tiu generacio.
13 Kaj forlasinte ilin, li denove
enŝipiĝis kaj transiris al la alia bordo.

14 Kaj ili forgesis preni panojn ;
kaj nur unu panon ili havis kun si
en la ŝipeto. 15 Kaj li admonis ilin,
dirante : Zorgu, gardu vin kontraŭ
la fermentaĵo de la Fariseoj kaj la
fermentaĵo de Herodo. 16 Kaj ili
diskutis unu kun la alia, dirante :
Ĉar ni ne havas panojn. 17 Kaj
Jesuo, eksciante tion, diris al ili :
Kial vi diskutas pro tio, ke vi ne
havas panon ? ĉu vi ankoraŭ ne
konscias nek komprenas ? ĉu via
koro estas obstinigita ? 18 Okulojn
havante, ĉu vi ne vidas ? kaj orelojn
havante, ĉu vi ne aŭdas ? kaj ĉu vi
ne memoras ? 19 Kiam mi dis-
pecigis la kvin panojn por la kvin
mil, kiom da korboj da fragmentoj
vi kolektis ? Ili respondis al li :
Dek du. 20 Kaj kiam la sep por la
kvar mil, kiom da korbegoj da frag-
mentoj vi kolektis ? Kaj ili res-
pondis al li : Sep. 21 Kaj li diris al
ili : Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas ?

22 Kaj ili alvenis al Betsaida. Kaj
oni alkondukis al li blindulon, kaj
petegis, ke li tuŝu lin. 23 Kaj
preninte la manon de la blindulo, li
elkondukis lin ekster la vilaĝon ;
kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj
surmetinte la manojn sur lin, li
demandis lin : Ĉu vi vidas ion ?
24 Kaj li ekrigardis, kaj diris : Mi
vidas homojn, ĉar mi vidas kvazaŭ
arbojn irantajn. 25 Tiam denove
li metis la manojn sur liajn okulojn ;
kaj li fikse rigardis, kaj resaniĝis,
kaj vidis ĉion klare. 26 Kaj li
forsendis lin al lia domo, dirante :
Nepre ne eniru en la vilaĝon.

27 Kaj eliris Jesuo kaj liaj disĉiploj
en la vilaĝojn de Cezarea Filipi ;
kaj sur la vojo li demandis siajn
disĉiplojn, dirante al ili : Kiu, diras
la homoj, ke mi estas ? 28 Kaj ili
respondis al li : Johano, la Baptisto ;
laŭ aliaj : Elija ; kaj laŭ aliaj : Unu
el la profetoj. 29 Kaj li demandis
ilin : Sed vi—kiu vi diras, ke mi estas ?
Petro responde diris al li : Vi estas
la Kristo. 30 Kaj li admonis ilin, ke
ili diru al neniu pri li. 31 Kaj li
komencis instrui al ili, ke la Filo de
homo devas multe suferi, kaj esti
rifuzita de la pliaĝuloj kaj la
ĉefpastroj kaj la skribistoj, kaj esti
mortigita, kaj post tri tagoj releviĝi.
32 Kaj li parolis tiun diron malkaŝe.
Kaj Petro prenis lin, kaj komencis
admoni lin. 33 Sed turninte sin kaj
rigardante la disĉiplojn, li admonis
Petron, dirante : Iru malantaŭ min,
Satano, ĉar vi havas pensojn ne laŭ
Dio, sed laŭ homoj. 34 Kaj alvok-
inte al si la homamason kun siaj
disĉiploj, li diris al ili : Se iu volas
veni post mi, li abnegaciu sin, kaj
levu sian krucon, kaj sekvu min.
35 Ĉar kiu volos savi sian animon,
tiu ĝin perdos ; kaj kiu perdos sian

animon pro mi kaj pro la evangelio,
tiu ĝin savos. 36 Ĉar kiel profitus
homo, se li gajnus la tutan mondon
kaj perdus sian animon ? 37 Ĉar kion
homo donu interŝanĝe por sia animo ?
38 Ĉar kiu hontos pri mi kaj miaj
paroloj antaŭ ĉi tiu adultema kaj peka
generacio, pri tiu ankaŭ hontos la
Filo de homo, kiam li venos en la gloro
de sia Patro kun la sanktaj anĝeloj.
9 Kaj li diris al ili : Vere mi
diras al vi : Inter la ĉi tie starantaj
estas iuj, kiuj neniel gustumos
morton, antaŭ ol ili vidos la regnon
de Dio venintan en potenco.
2 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis
kun si Petron kaj Jakobon kaj
Johanon, kaj kondukis ilin solajn
sur altan monton aparte ; kaj li estis
aliformita antaŭ ili ; 3 kaj liaj vestoj
fariĝis brilantaj, treege blankaj, kiel
fulisto sur la tero ne povas blankigi.
4 Kaj aperis al ili Elija kun Moseo,
kaj ili interparoladis kun Jesuo.
5 Kaj Petro responde diris al Jesuo :
Rabeno, estas bone por ni esti ĉi tie ;
kaj ni faru tri laŭbojn : unu por vi,
kaj unu por Moseo, kaj unu por Elija.
6 Ĉar li ne sciis, kion respondi, ĉar ili
tre timiĝis. 7 Kaj nubo superombris
ilin ; kaj elvenis voĉo el la nubo :
Ĉi tiu estas Mia Filo, la amata ;
aŭskultu lin. 8 Kaj subite, ĉirkaŭ-
rigardinte, ili jam vidis neniun krom
Jesuo sola.
9 Kaj dum ili malsupreniris de la
monto, li admonis ilin, ke al neniu ili
rakontu tion, kion ili vidis, ĝis la Filo
de homo releviĝos el la mortintoj.
10 Kaj ili konservis la diron, demand-
ante inter si, kion signifas la
releviĝo el la mortintoj. 11 Kaj ili
demandis lin, dirante : Kial diras la
skribistoj, ke Elija devas veni antaŭe?
12 Kaj li diris al ili : Vere Elija
venas antaŭe, kaj restarigas ĉion ; kaj
kiel estas skribite pri la Filo de
homo, ke li devas multe suferi kaj
esti malestimata ? 13 Sed mi diras
al vi, ke Elija jam venis, kaj oni faris
al li ĉion, kion ili volis, kiel estas
skribite pri li.
14 Kaj veninte al la disĉiploj, ili
vidis grandan homamason ĉirkaŭ ili,
kaj skribistojn diskutantajn kun ili.
15 Kaj tuj la homamaso, vidante lin,
forte miris, kaj alkuris, kaj salutis lin.
16 Kaj li demandis ilin : Pri kio vi
diskutas kun ili ? 17 Kaj unu el la
amaso respondis al li : Majstro,
mi venigis al vi mian filon, kiu havas
mutan spiriton ; 18 kaj kie ajn ĝi
kaptas lin, ĝi ŝiras lin, kaj li ŝaŭmas
kaj grincigas la dentojn kaj kaduk-
iĝas ; kaj mi parolis al viaj disĉiploj,
ke ili elpelu ĝin ; kaj ili ne povis.
19 Kaj li respondis al ili, dirante :
Ho senfida generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin?
venigu lin al mi. 20 Kaj ili venigis
lin al li ; kaj vidinte lin, tuj la spirito
konvulsiigis lin, kaj li falis teren
kaj ruliĝis ŝaŭmanta. 21 Kaj li
demandis la patron : De kiom da
tempo okazadas ĉi tio al li ? Kaj li
diris : De infaneco. 22 Kaj ofte
ĝi ĵetis lin en fajron kaj en akvon, por
pereigi lin ; sed se vi povas fari ion,
kompatu al ni kaj helpu nin. 23 Kaj
Jesuo diris al li : Kiel, se vi povas !
Ĉio estas ebla por kredanto. 24 Tuj
ekkriante, la patro de la infano diris :
Mi kredas ; helpu mian nekredemon.
25 Kaj kiam Jesuo vidis, ke hom-
amaso alkuras, li severe admonis la
malpuran spiriton, dirante al ĝi : Vi
muta kaj surda spirito, mi ordonas al
vi : Eliru el li, kaj ne plu eniru en lin.
26 Kaj ekkriinte, kaj multe kon-
vulsiiginte lin, ĝi eliris ; kaj li fariĝis
kvazaŭ mortinto, tiel ke la plimulto
diris : Li mortis. 27 Sed Jesuo,
preninte lin je la mano, levis lin ; kaj
li stariĝis. 28 Kaj kiam li eniris
en la domon, liaj disĉiploj aparte
demandis lin : Kial ni ne povis elpeli
ĝin ? 29 Kaj li diris al ili : Ĉi tiu
speco neniel povas eliri, krom per
preĝado.
30 Kaj foririnte, ili trapasis tra
Galileo ; kaj li deziris, ke neniu
tion eksciu. 31 Ĉar li instruadis
siajn disĉiplojn, kaj diris al ili : La
Filo de homo estas transdonita en
la manojn de homoj, kaj ili mortigos
lin ; kaj, mortigite, li leviĝos post tri
tagoj. 32 Sed ili ne komprenis la
diron, kaj timis demandi lin.
33 Kaj ili venis al Kapernaum, kaj
kiam li estis en la domo, li demandis
ilin : Pri kio vi diskutis sur la vojo ?
34 Sed ili silentis ; ĉar ili diskutis
inter si sur la vojo pri tio, kiu estas
la plej granda. 35 Kaj sidiĝinte, li
alvokis la dek du, kaj diris al ili : Se
iu volas esti unua, li estos lasta el
ĉiuj, kaj servanto de ĉiuj. 36 Kaj
preninte infanon, li starigis ĝin meze

de ili ; kaj ĉirkaŭbrakinte ĝin, li diris
al ili : 37 Kiu akceptos unu el tiaj
infanoj en mia nomo, tiu akceptas
min ; kaj kiu akceptas min, tiu
akceptas ne min, sed Tiun, kiu sendis
min.
38 Johano diris al li : Majstro, ni
vidis iun elpelantan demonojn en via
nomo ; kaj ni malpermesis lin, ĉar li
ne sekvas nin. 39 Sed Jesuo diris :
Ne malpermesu lin ; ĉar neniu, kiu
faros miraklon en mia nomo, povos
facile paroli malbone pri mi. 40 Ĉar
tiu, kiu ne estas kontraŭ ni, estas
por ni. 41 Ĉar kiu donos al vi
trinki tason da akvo, pro tio, ke vi
apartenas al Kristo, vere mi diras al
vi, tiu neniel perdos sian rekom-
pencon. 42 Kaj kiu igos fali unu el
ĉi tiuj malgranduloj, kiuj kredas al
mi, estus pli bone por tiu, se granda
muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ
lia kolo, kaj se li estus ĵetita en la
maron. 43 Kaj se via mano faligas
vin, detranĉu ĝin : estas bone por
vi eniri en vivon kripla prefere
ol, havante du manojn, eniri en
Gehenan, en la neestingeblan fajron,
44 kie ilia vermo ne pereas kaj la
fajro ne estingiĝas. 45 Kaj se via
piedo faligas vin, detranĉu ĝin : estas
bone por vi eniri en vivon lama
prefere ol, havante du piedojn,
esti ĵetita en Gehenan, 46 kie ilia
vermo ne pereas kaj la fajro ne
estingiĝas. 47 Kaj se via okulo
faligas vin, elŝiru ĝin : estas bone
por vi eniri en la regnon de Dio kun
unu okulo prefere ol, havante du
okulojn, esti ĵetita en Gehenan,
48 kie ilia vermo ne pereas kaj la
fajro ne estingiĝas. 49 Ĉar ĉiu estos
salita per fajro. 50 Salo estas bona ;
sed se la salo fariĝis nesala, kiel vi
rebonigos ĝin ? Havu salon en vi,
kaj paciĝu unu kun alia.

10 KAJ li foriris de tie, kaj venis
en la limojn de Judujo kaj
trans Jordanon ; kaj hom-
amasoj kunvenis denove al li, kaj
laŭ sia kutimo li instruis ilin denove.
2 Kaj Fariseoj venis, kaj demandis
lin, por provi lin : Ĉu estas permes-
ate al viro forsendi sian edzinon ?
3 Kaj li responde diris al ili : Kion
Moseo ordonis al vi ? 4 Kaj ili diris :
Moseo permesis skribi eksedzigan
leteron, kaj forsendi ŝin. 5 Sed
Jesuo diris al ili : Pro la malmoleco
de via koro li skribis por vi ĉi tiun
ordonon. 6 Sed de la komenco de
la kreo : Li faris ilin vira kaj virina.
7 Tial viro forlasos sian patron kaj
sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino,
8 kaj ili estos unu karno ; sekve ili
jam estas ne du, sed unu karno.
9 Kion do Dio kunigis, tion homo
ne disigu. 10 Kaj en la domo la
disĉiploj denove demandis lin pri la
afero. 11 Kaj li diris al ili : Kiu
forsendos sian edzinon kaj edziĝos
kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi ;
12 kaj se ŝi mem forsendos sian
edzon kaj edziniĝos kun alia, ŝi
adultas.
13 Kaj oni venigis al li infanojn,
por ke li tuŝu ilin ; kaj la disĉiploj
admonis ilin. 14 Sed Jesuo, vidinte
tion, indigniĝis, kaj diris al ili : Lasu
la infanojn veni al mi ; ne malhelpu
ilin, ĉar el tiaj estas la regno de Dio.
15 Vere mi diras al vi : Kiu ne
akceptos la regnon de Dio kiel infano,
tiu neniel eniros en ĝin. 16 Kaj li
prenis ilin en siaj brakoj, kaj benis
ilin, metinte la manojn sur ilin.
17 Kaj dum li foriris sur la vojo, unu
homo kuris al li kaj genuis antaŭ li,
kaj demandis lin : Bona Majstro, kion
mi faru, por ke mi heredu eternan
vivon ? 18 Kaj Jesuo diris al li :
Kial vi nomas min bona ? neniu
estas bona krom Unu, nome Dio.
19 Vi scias la ordonojn : Ne mortigu ;
Ne adultu ; Ne ŝtelu ; Ne parolu
malveran ateston ; Ne rabu ; Res-
pektu vian patron kaj vian patrinon.
20 Kaj li responde diris al li : Majstro,
ĉion tion mi observis detempe de mia
juneco. 21 Kaj Jesuo, rigardante
lin, amis lin, kaj diris al li : Unu
mankon vi havas ; iru, kaj vendu
ĉion, kion vi havas, kaj donu al mal-
riĉuloj, kaj vi havos trezoron en la
ĉielo ; kaj venu, sekvu min. 22 Sed
li malgajiĝis ĉe tiu vorto, kaj foriris
malĝoja ; ĉar li havis multajn posed-
aĵojn.
23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis, kaj
diris al siaj disĉiploj : Kiel malfacile
tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la
regnon de Dio ! 24 Kaj la disĉiploj
miris pro liaj vortoj. Sed Jesuo,
respondante denove, diris al ili :
Infanoj, kiel malfacile estas por tiuj,
kiuj fidas al la riĉo, eniri en la regnon
de Dio ! 25 Estas pli facile por
kamelo iri tra trueton de kudrilo,

ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio.
26 Kaj ili forte miregis, dirante al li:
Kiu do povas esti savita? 27 Rigard-
ante ilin, Jesuo diris: Ĉe homoj
tio estas neebla, sed ne ĉe Dio; ĉar
ĉio estas ebla ĉe Dio. 28 Petro
ekparolis al li: Jen ni ĉion forlasis
kaj vin sekvis. 29 Jesuo diris:
Vere mi diras al vi: Ekzistas neniu,
kiu forlasis domon aŭ fratojn aŭ
fratinojn aŭ patrinon aŭ patron aŭ
infanojn aŭ kampojn pro mi kaj pro
la evangelio, 30 kaj kiu ne ricevos
centoble en ĉi tiu tempo, domojn
kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn
kaj infanojn kaj kampojn, kun per-
sekutado; kaj en la venonta mondo
eternan vivon. 31 Sed multaj unuaj
estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

32 Kaj ili estis sur la vojo supren-
irantaj al Jerusalem, kaj Jesuo iris
antaŭ ili; kaj ili miregis, kaj la
sekvantoj timis. Kaj li prenis al si
denove la dek du, kaj ekparolis pri
tio, kio okazos al li, dirante: 33 Jen
ni supreniras al Jerusalem; kaj la
Filo de homo estos transdonita al la
ĉefpastroj kaj la skribistoj; kaj ili
kondamnos lin al morto kaj trans-
donos lin al la nacianoj; 34 kaj ili
lin mokos kaj sur lin kraĉos kaj
lin skurĝos kaj lin mortigos; kaj
post tri tagoj li releviĝos.

35 Kaj alproksimiĝis al li Jakobo
kaj Johano, filoj de Zebedeo, dirante
al li: Majstro, ni deziras, ke, kion ajn
ni petos de vi, vi tion faru por ni.
36 Kaj li diris al ili: Kion vi volas,
ke mi faru por vi? 37 Kaj ili diris
al li: Permesu, ke ni povu sidi, unu
dekstre de vi kaj la dua maldekstre,
en via gloro. 38 Sed Jesuo diris al
ili: Vi ne scias, kion vi petas. Ĉu
vi povas trinki la kalikon, kiun mi
trinkas? aŭ esti baptitaj per la bapto,
per kiu mi estas baptata? 39 Kaj
ili diris al li: Ni povas. Kaj Jesuo
diris al ili: La kalikon, kiun mi
trinkas, vi trinkos, kaj per la bapto,
per kiu mi estas baptata, vi estos
baptitaj; 40 sed sidi dekstre de mi
aŭ maldekstre, tion doni ne apartenas
al mi; sed ĝi estas por tiuj, por kiuj
ĝi estas preparita. 41 Kaj aŭdinte,
la dek ekindignis kontraŭ Jakobo kaj
Johano. 42 Kaj Jesuo, alvokinte
ilin al si, diris al ili: Vi scias, ke tiuj,
kiuj pretendas regi la nacianojn,
kondutas kiel sinjoroj super ili, kaj
iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton
super ili. 43 Sed ne tiel estos inter
vi; sed kiu volas esti granda inter vi,
tiu estu via servanto; 44 kaj kiu
volas esti la unua inter vi, tiu estu
sklavo de ĉiuj. 45 Ĉar la Filo de
homo venis, ne por esti servata,
sed por servi, kaj por doni sian vivon
kiel elaĉeton por multaj.

46 Kaj ili venis al Jeriĥo; kaj kiam
li foriris el Jeriĥo kun siaj disĉiploj
kaj granda homamaso, la filo de
Timeo, Bartimeo, blinda almozulo,
sidis apud la vojo. 47 Kaj aŭdinte,
ke ĉeestas Jesuo, la Nazaretano, li
ekkriis, kaj diris: Jesuo, filo de
David, kompatu min. 48 Kaj multaj
admonis lin, ke li silentu; sed li des
pli forte kriis: Ho Filo de David,
kompatu min! 49 Kaj Jesuo haltis,
kaj diris: Alvoku lin. Kaj oni alvokis
la blindulon, dirante al li: Kuraĝu;
leviĝu, li vin alvokas. 50 Kaj li
forĵetis sian veston, kaj eksaltis kaj
venis al Jesuo. 51 Kaj Jesuo res-
ponde al li diris: Kion vi volas, ke
mi faru al vi? Kaj la blindulo
diris al li: Rabeno mia, ke mi ricevu
vidpovon. 52 Kaj Jesuo diris al li:
Iru; via fido vin savis. Kaj tuj li
ricevis vidpovon, kaj sekvis lin sur la
vojo.

11 KAJ kiam ili alproksimiĝis
al Jerusalem, al Betfage
kaj Betania, apud la monto
Olivarba, li sendis du el siaj disĉiploj,
2 kaj diris al ili: Iru en la vilaĝon,
kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin,
vi tuj trovos azenidon alligitan, sur
kiu ankoraŭ neniu iam sidis; malligu
kaj alkonduku ĝin. 3 Kaj se iu
diros al vi: Kial vi faras tion?
respondu: La Sinjoro bezonas ĝin;
kaj tuj li sendos ĝin ĉi tien. 4 Kaj
ili iris, kaj trovis azenidon alligitan
apud pordo ekstere sur la strato; kaj
ili malligis ĝin. 5 Kaj iuj apud-
starantoj diris al ili: Kion vi faras,
malligante la azenidon? 6 Sed ili
respondis al ili, kiel Jesuo diris; kaj
ili lasis ilin. 7 Kaj ili alkondukis la
azenidon al Jesuo, kaj metis sur
ĝin siajn vestojn; kaj li sidis sur ĝi.
8 Kaj multaj sternis siajn vestojn sur
la vojo, kaj aliaj sternis foliarojn,
tranĉinte ilin el la kampoj. 9 Kaj
kriis la antaŭirantoj kaj la sekvantoj:
Hosana! Estu benata tiu, kiu venas
en la nomo de la Eternulo; 10 Estu

benata la venanta regno de nia patro
David; Hosana en la supera alto!
11 Kaj li eniris en Jerusalemon, en
la templon; kaj kiam li ĉirkaŭrigardis
ĉion, kaj la horo jam vesperiĝis, li
foriris al Betania kun la dek du.
12 Kaj la morgaŭan tagon, post ilia
eliro el Betania, li malsatis. 13 Kaj
vidinte el malproksime figarbon hav-
antan foliojn, li aliris, por trovi, se
eble, ion sur ĝi; kaj veninte al ĝi, li
trovis nenion krom folioj, ĉar la
tempo de figoj ankoraŭ ne venis.
14 Kaj responde li diris al ĝi: Neniu
por ĉiam manĝu frukton el vi. Kaj
aŭdis la disĉiploj.
15 Kaj ili venis en Jerusalemon; kaj
enirinte en la templon, li komencis
elpeli la vendantojn kaj la aĉet-
antojn en la templo, kaj renversis la
tablojn de la monŝanĝistoj kaj la
seĝojn de la vendantoj de kolomboj;
16 kaj ne permesis, ke oni portu ian
vazon tra la templo. 17 Kaj li
instruis, kaj diris al ili: Ĉu ne estas
skribite: Mia domo estos nomata
domo de preĝo por ĉiuj popoloj?
Sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj.
18 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj
aŭdis tion, kaj serĉis, kiamaniere
pereigi lin; ĉar ili timis lin, ĉar
la tuta homamaso miregis pro lia
instruado.
19 Kaj kiam vesperiĝis, li eliris el la
urbo.
20 Kaj matene, preterpasante, ili
vidis la figarbon forvelkinta de la
radikoj. 21 Kaj rememorinte, Petro
diris al li: Rabeno, jen forvelkis la
figarbo, kiun vi malbenis. 22 Kaj
responde Jesuo diris al ili: Havu
fidon al Dio. 23 Vere mi diras al
vi: Se iu diros al ĉi tiu monto: Estu
formovita kaj ĵetita en la maron, kaj
ne dubos en sia koro, sed kredos,
ke okazos tio, kion li diras, tiu ĝin
havos. 24 Pro tio mi diras al vi:
Kion ajn vi petos, preĝante, kredu,
ke vi tion jam ricevis, kaj vi ĝin havos.
25 Kaj kiam vi staras preĝante,
pardonu, se vi havas ion kontraŭ iu;
por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en
la ĉielo, pardonu al vi viajn erarojn.
26 Sed se vi ne pardonos, ankaŭ via
Patro, kiu estas en la ĉielo, ne
pardonos viajn erarojn.
27 Kaj ili denove venis al Jeru-
salem; kaj dum li ĉirkaŭiris en la
templo, la ĉefpastroj kaj la skribistoj
kaj la pliaĝuloj venis al li, 28 kaj
diris al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras
ĉi tion? aŭ kiu donis al vi tian
aŭtoritaton, ke vi faru ĉi tion?
29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi
unu demandon, kaj respondu al mi,
kaj mi diros al vi, laŭ kia aŭtoritato
mi faras ĉi tion. 30 La baptado de
Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el
homoj? respondu al mi. 31 Kaj ili
diskutis inter si, dirante: Se ni diros:
El la ĉielo, li diros: Kial do vi ne
kredis al li? 32 Sed se ni diros:
El homoj—ili timis la popolon, ĉar ĉiuj
opiniis, ke Johano efektive estis
profeto. 33 Kaj responde ili diris
al Jesuo: Ni ne scias. Kaj Jesuo
diris al ili: Kaj mi ne diras al vi, laŭ
kia aŭtoritato mi faras ĉi tion.

12 KAJ li komencis paroli al ili
per paraboloj. Vinberĝard-
enon plantis unu viro, kaj ĉir-
kaŭmetis plektobarilon, kaj fosis vin-
premejon, kaj konstruis turon, kaj
luigis ĝin al kultivistoj, kaj forvojaĝis.
2 Kaj li sendis sklavon en la ĝusta
tempo al la kultivistoj, por ricevi de la
kultivistoj el la fruktoj de la vinberejo.
3 Kaj ili kaptis lin kaj skurĝis lin,
kaj forsendis lin senhava. 4 Kaj
poste li sendis al ili duan sklavon;
kaj ili lin kapvundis kaj malhonoris.
5 Kaj li sendis alian, kaj ili mortigis
lin; kaj multajn aliajn; skurĝante
unujn, kaj mortigante aliajn. 6 Li
havis ankoraŭ unu amatan filon: li
sendis lin ankaŭ la lastan al ili,
dirante: Ili respektos mian filon.
7 Sed tiuj kultivistoj diris inter si:
Ĉi tiu estas la heredonto; venu, ni
mortigu lin, kaj la heredaĵo estos
nia. 8 Kaj ili kaptis kaj mortigis lin,
kaj elĵetis lin ekster la vinberejon.
9 Kion do faros la sinjoro de la
vinberejo? li venos kaj pereigos la
kultivistojn, kaj donos la vinberejon
al aliaj. 10 Ĉu vi ne legis tiun
skribon:

Ŝtono, kiun malŝatis la kon-
struantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula;
11 De la Eternulo ĉi tio fariĝis,
Kaj ĝi estas miraklo en niaj
okuloj?

12 Kaj ili celis kapti lin, sed ili timis
la homamason; ĉar ili eksciis, ke li
parolis la parabolon kontraŭ ili; kaj
forlasinte lin, ili foriris.
13 Kaj ili sendis al li iujn el la

Fariseoj kaj el la Herodanoj, por
impliki lin per interparolado. 14 Kaj
veninte, ili diris al li: Majstro, ni
scias, ke vi estas verama kaj ne
zorgas pri iu ajn; ĉar vi ne favoras la
personon de homoj, sed instruas laŭ
vero la vojon de Dio. Ĉu konvenas
doni tributon al Cezaro, aŭ ne?
15 Ĉu ni donu, aŭ ne donu? Sed li,
sciante ilian hipokritecon, diris al ili:
Kial vi provas min? alportu al mi
denaron, ke mi ĝin vidu. 16 Kaj
ili ĝin alportis. Kaj li diris al ili:
Kies estas ĉi tiu bildo kaj la
surskribaĵo? Kaj ili diris al li: De
Cezaro. 17 Kaj Jesuo respondis al
ili: Redonu al Cezaro la propraĵon
de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de
Dio. Kaj ili miregis pro li.

18 Kaj venis al li Sadukeoj, kiuj
diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili
demandis lin, dirante: 19 Majstro,
Moseo skribis por ni: Se ies frato
mortos kaj postlasos edzinon kaj ne
lasos infanon, la frato de la mortinto
prenu lian edzinon kaj naskigu
idaron al sia frato. 20 Estis sep
fratoj; kaj la unua prenis edzinon,
kaj mortinte, ne lasis idaron; 21 kaj
la dua prenis ŝin, kaj mortis, ne
lasinte idaron; kaj la tria same;
22 kaj la sep ne lasis idaron. Laste
post ĉiuj la virino ankaŭ mortis.
23 En la releviĝo, por kiu el ili ŝi
estos edzino? ĉar ĉiuj sep havis ŝin
kiel edzinon. 24 Kaj Jesuo diris
al ili: Ĉu vi ne eraras pro tio, ke vi
ne scias la Skribojn, nek la potencon
de Dio? 25 Ĉar kiam oni leviĝos
el la mortintoj, oni nek edziĝas nek
edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la
ĉielo. 26 Sed pri la mortintoj, ke ili
releviĝas, ĉu vi ne legis en la libro
de Moseo ĉe la arbetaĵo, kiel Dio
parolis al li, dirante: Mi estas la Dio
de Abraham kaj la Dio de Isaak kaj la
Dio de Jakob? 27 Li estas Dio ne
de la mortintoj, sed de la vivantoj: vi
multe eraras.

28 Kaj unu el la skribistoj alvenis
kaj aŭskultis la diskutadon, kaj
rimarkis, ke li lerte respondas al ili;
kaj tiu demandis lin: Kiu ordono
estas la unua el ĉiuj? 29 Kaj
Jesuo respondis: La unua estas:
Aŭskultu, ho Izrael! la Eternulo, nia
Dio, la Eternulo estas unu; 30 kaj
amu la Eternulon, vian Dion, per via
tuta koro kaj per via tuta animo kaj
per via tuta menso kaj per via tuta
forto. 31 Kaj jen estas la dua: Amu
vian proksimulon kiel vin mem.
Pli granda ol ĉi tiuj ne estas alia
ordono. 32 Kaj respondis al li la
skribisto: Bone, Majstro, laŭ vero vi
respondis, ke Li estas unu, kaj ne
ekzistas alia krom Li; 33 kaj ami
Lin per la tuta koro kaj per la tuta
intelekto kaj per la tuta forto, kaj ami
sian proksimulon kiel sin mem—tio
multe pli valoras, ol ĉiuj bruloferoj kaj
pekoferoj. 34 Kaj Jesuo, vidante,
ke li respondis prudente, diris al
li: Vi ne estas malproksime de la
regno de Dio. Kaj neniu plu kuraĝis
fari al li demandon.

35 Kaj responde Jesuo diris, instru-
ante en la templo: Kial diras la
skribistoj, ke la Kristo estas Filo de
David? 36 David mem diris per la
Sankta Spirito:

La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn
benketo por viaj piedoj.

37 David mem nomas lin Sinjoro;
kaj kiel do li estas lia filo? Kaj
la granda homamaso aŭskultis lin
plezure.

38 Kaj en sia instruado li diris:
Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj
amas promenadi en roboj kaj salutojn
sur la placoj, 39 kaj ĉefseĝojn en la
sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj;
40 kaj kiuj formanĝas la domojn de
vidvinoj, kaj por preteksto ili longe
preĝas; ili ricevos pli severan kon-
damnon.

41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto,
li rimarkis, kiel la homoj enĵetas
monerojn en la monkeston; kaj
multaj riĉuloj enĵetis multon. 42 Kaj
venis unu malriĉa vidvino, kaj enĵetis
du leptojn, kiuj faras kodranton.
43 Kaj alvokinte al si siajn disĉiplojn,
li diris al ili: Vere mi diras al vi, ke
tiu malriĉa vidvino enĵetis pli ol ĉiuj
ĵetantoj en la monkeston; 44 ĉar
ili ĉiuj enĵetis el sia abundo, sed ŝi el
sia senhaveco ĵetis ĉion, kion ŝi
havis, sian tutan vivrimedon.

13 KAJ dum li eliris el la templo,
unu el liaj disĉiploj diris al
li: Majstro, jen kiaj ŝtonoj kaj
kiaj konstruaĵoj! 2 Kaj Jesuo diris
al li: Ĉu vi vidas ĉi tiujn grandajn
konstruaĵojn? ne estos lasita ĉi tie
ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos dejĵetita.

3 Kaj dum li sidis sur la monto
Olivarba rekte kontraŭ la templo,
Petro kaj Jakobo kaj Johano kaj
Andreo demandis lin aparte : 4 Diru
al ni, kiam tio estos? kaj kio estas la
signo, kiam ĉio tio devos plenumiĝi?
5 Kaj Jesuo ekparolis, kaj diris al ili :
Gardu vin, ke neniu vin forlogu.
6 Multaj venos en mia nomo, dirante :
Mi estas ; kaj ili forlogos multajn.
7 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj
famoj de militoj, ne maltrankviliĝu ;
tio devas okazi ; sed ankoraŭ ne estas
la fino. 8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ
nacio, kaj regno kontraŭ regno ; estos
tertremoj en diversaj lokoj, kaj estos
malsatoj ; tio estas komenco de
suferoj.
9 Sed gardu vin ; ĉar oni transdonos
vin al sinedrioj, kaj en sinagogoj vi
estos skurĝitaj ; kaj vi staros antaŭ
provincestroj kaj reĝoj pro mi, por
atesto al ili. 10 Kaj la evangelio
devas antaŭe esti predikita al ĉiuj
nacioj. 11 Kaj kiam oni forkon-
dukos kaj transdonos vin, ne antaŭ-
zorgu, kion vi parolos ; sed kio ajn
estos donita al vi en tiu horo, tion
parolu ; ĉar la parolanto estas ne
vi, sed la Sankta Spirito. 12 Kaj
frato transdonos fraton al morto, kaj
patro filon ; kaj leviĝos gefiloj kontraŭ
gepatroj kaj mortigos ilin. 13 Kaj
vi estos malamataj de ĉiuj pro mia
nomo ; sed kiu persistos ĝis la fino,
tiu estos savita.
14 Sed kiam vi vidos la abomenind-
aĵon de dezerteco starantan tie,
kie ne decas (la leganto komprenu),
tiam kiuj estas en Judujo, tiuj for-
kuru al la montoj ; 15 kaj kiu estas
sur la tegmento, tiu ne malsupreniru,
nek eniru, por preni ion el sia domo ;
16 kaj kiu estas sur la kampo, tiu ne
revenu, por preni sian mantelon.
17 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la
suĉigantinoj en tiuj tagoj ! 18 Kaj
preĝu, ke tio ne okazu en vintro.
19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de
aflikto tia, kia ne estis de la komenco
de la kreo, kiun Dio kreis, ĝis nun,
kaj neniam estos. 20 Kaj se la
Eternulo ne malplilongigus la tagojn,
neniu karno estus savita ; sed pro la
elektitoj, kiujn Li elektis, Li mal-
plilongigis la tagojn. 21 Kaj tiam
se iu diros al vi : Jen ĉi tie la Kristo,
aŭ, Jen tie ; ne kredu ; 22 ĉar
leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj pro-
fetoj, kaj faros signojn kaj miraklojn,
por erarigi, se eble, la elektitojn.
23 Sed gardu vin ; jen mi ĉion antaŭ-
diris al vi.
24 Sed en tiuj tagoj, post tiu aflikto,
la suno mallumiĝos kaj la luno ne
donos sian lumon, 25 kaj la steloj
falados el la ĉielo, kaj la potencoj,
kiuj estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos.
26 Kaj tiam oni vidos la Filon de
homo, venantan en nuboj kun granda
potenco kaj gloro. 27 Kaj tiam li
elsendos la anĝelojn kaj kolektos
siajn elektitojn el la kvar ventoj, de
la limo de la tero ĝis la limo de la
ĉielo.
28 De la figarbo lernu ĝian para-
bolon : kiam ĝia branĉo jam moliĝas
kaj aperigas foliojn, vi scias, ke
la somero estas proksima ; 29 tiel
same vi, kiam vi vidos, ke tio okazas,
tiam sciu, ke li estas proksima, ĉe la
pordoj. 30 Vere mi diras al vi :
Ĉi tiu generacio ne forpasos, antaŭ ol
ĉio tio fariĝos. 31 La ĉielo kaj la
tero forpasos, sed miaj vortoj ne
forpasos. 32 Sed pri tiu tago kaj la
horo scias neniu, eĉ ne la anĝeloj en
la ĉielo, nek la Filo, sed nur la Patro.
33 Gardu vin, viglu kaj preĝu ; ĉar
vi ne scias, kiam estos la ĝusta tempo.
34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis
sian domon kaj donis aŭtoritaton al
siaj sklavoj, al ĉiu lian propran labor-
on, kaj ordonis al la pordisto, ke li
viglu : 35 vi do viglu ; ĉar vi ne
scias, kiam venos la domomastro,
ĉu vespere, ĉu noktomeze, ĉu ĉe la
kokokrio, ĉu frumatene ; 36 por ke
li ne venu subite kaj ne trovu vin
dormantaj. 37 Kaj kion mi diras al
vi, tion mi diras al ĉiuj : Viglu.

14 KAJ post du tagoj estis la
Pasko kaj la festo de macoj ;
kaj la ĉefpastroj kaj skrib-
istoj serĉis, kiamaniere ili povu per
ruzo lin kapti kaj mortigi ; 2 ĉar ili
diris : Ne dum la festo, por ke ne estu
tumulto de la popolo.
3 Kaj dum li estis en Betania, en la
domo de Simon, la leprulo, kiam li
sidis ĉe manĝo, venis virino, havanta
alabastran vazon da pura narda
ŝmiraĵo, tre multekosta ; kaj rompinte
la vazon, ŝi surverŝis lian kapon.
4 Kaj iuj indignis inter si, dirante :
Por kio fariĝis ĉi tiu malŝparo de la
ŝmiraĵo ? 5 Ĉar ĉi tiun ŝmiraĵon oni
povus vendi por pli ol tricent denaroj,

kaj doni al malriĉuloj. Kaj ili mur-
muris kontraŭ ŝi. 6 Kaj Jesuo diris:
Lasu ŝin; kial vi ĝenas ŝin? ŝi faris
bonan faron al mi. 7 Ĉar la mal-
riĉulojn vi ĉiam havas kun vi, kaj
kiam ajn vi volas, vi povas bonfari al
ili; sed min vi ne ĉiam havas. 8 Kion
ŝi povis, tion ŝi faris; ŝi antaŭfaris la
ŝmiron de mia korpo por la entombigo.
9 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos
predikata la evangelio en la tuta
mondo, tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos
priparolata, por memoraĵo de ŝi.
10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis
unu el la dek du, foriris al la
ĉefpastroj, por transdoni lin al ili.
11 Kaj aŭdinte, ili ĝojis, kaj promesis
doni al li monon. Kaj li serĉis,
kiamaniere oportune transdoni lin.
12 Kaj en la unua tago de la macoj,
kiam oni buĉis la Paskon, liaj disĉiploj
diris al li: Kien vi volas, ke ni iru,
kaj pretigu, por ke vi manĝu la
Paskon? 13 Kaj li sendis du el siaj
disĉiploj, kaj diris al ili: Iru en la
urbon, kaj vin renkontos viro, port-
anta kruĉon da akvo; 14 lin sekvu,
kaj kien li eniros, tie diru al la domo-
mastro: La Majstro diras: Kie estas
mia gastoĉambro, en kiu mi manĝos
la Paskon kun miaj disĉiploj? 15 Kaj
li mem montros al vi grandan supran
ĉambron, prete aranĝitan; kaj tie vi
pretigu por ni. 16 Kaj foriris la
disĉiploj kaj iris en la urbon, kaj
trovis tiel, kiel li diris al ili; kaj
ili pretigis la Paskon.
17 Kaj kiam vesperiĝis, li venis kun
la dek du. 18 Kaj dum ili sidis
kaj manĝis, Jesuo diris: Vere mi diras
al vi, ke unu el vi perfidos min, unu,
kiu manĝas kun mi. 19 Kaj ili
komencis malĝoji, kaj diri al li unu
post la alia: Ĉu eble mi? 20 Sed
li diris al ili: Unu el la dek du, kiu
trempas kun mi en la pladon. 21 La
Filo de homo iros, kiel estas skribite
pri li; sed ve al tiu viro, de kiu la
Filo de homo estos perfidita! Se tiu
homo ne estus naskita, estus bone
por li.
22 Kaj dum ili manĝis, li prenis
panon, kaj, beninte, dispecigis ĝin
kaj donis al ili, kaj diris: Prenu; ĉi
tio estas mia korpo. 23 Kaj li prenis
kalikon, kaj, doninte dankon, li donis
al ili; kaj ĉiuj trinkis el ĝi. 24 Kaj
li diris al ili: Ĉi tio estas mia sango
de la interligo, kiu estas elverŝata
por multaj. 25 Vere mi diras al vi.
Mi ne plu trinkos el la frukto de la
vinberarbo, ĝis tiu tago, kiam mi
trinkos ĝin novan en la regno de Dio.
26 Kaj kantinte himnon, ili foriris al
la monto Olivarba.
27 Kaj Jesuo diris al ili. Vi ĉiuj
ofendiĝos; ĉar estas skribite: Mi
frapos la paŝtiston, kaj la ŝafoj
diskuros. 28 Tamen post mia relev-
iĝo, mi iros antaŭ vi en Galileon.
29 Sed Petro diris al li: Eĉ se ĉiuj
ofendiĝos, tamen ne mi. 30 Kaj
Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi,
ke hodiaŭ en ĉi tiu nokto, antaŭ ol
dufoje krios koko, vi trifoje mal-
konfesos min. 31 Sed tre insiste
li diris: Eĉ se mi devos morti kun vi,
mi neniel vin malkonfesos. Kaj tiel
same diris ili ĉiuj.
32 Kaj ili venis al loko, kies nomo
estas Getsemane; kaj li diris al siaj
disĉiploj: Sidu ĉi tie, dum mi preĝos.
33 Kaj li prenis kun si Petron kaj
Jakobon kaj Johanon, kaj komencis
tre konsterniĝi kaj maltrankviliĝi.
34 Kaj li diris al ili: Tre malĝoja
estas mia animo, eĉ ĝis morto;
restu ĉi tie, kaj viglu. 35 Kaj irinte
iom antaŭen, li falis sur la teron, kaj
preĝis, ke, se povas esti, la horo
pasu for de li. 36 Kaj li diris:
Aba, Patro, ĉio estas ebla ĉe Vi:
forportu de mi ĉi tiun kalikon; tamen
estu ne tio, kion mi volas, sed kion Vi
volas. 37 Kaj li venis, kaj trovis
ilin dormantaj, kaj diris al Petro:
Simon, ĉu vi dormas? ĉu vi ne havis
forton vigli eĉ unu horon? 38 Viglu
kaj preĝu, por ke vi ne eniru en
tenton; la spirito ja estas fervora,
sed la karno estas malforta. 39 Kaj
denove foririnte, li preĝis, dirante la
samajn vortojn. 40 Kaj denove re-
veninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar
iliaj okuloj peziĝis; kaj ili ne sciis,
kion respondi al li. 41 Kaj li venis
la trian fojon, kaj diris al ili: Dormu
nun kaj ripozu; sufiĉas; venis la
horo; jen la Filo de homo estas
perfidata en la manojn de pekuloj.
42 Leviĝu, ni iru; jen mia perfidanto
alproksimiĝas.
43 Kaj tuj, dum li ankoraŭ parolis,
venis Judas, unu el la dek du; kaj
kun li homamaso kun glavoj kaj
bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj la
skribistoj kaj la pliaĝuloj. 44 Kaj
lia perfidanto jam antaŭe aranĝis kun

ili signon, dirante: Kiun mi kisos,
tiu estas li; kaptu kaj forkonduku
lin garde. 45 Kaj veninte, li tuj
iris al li, kaj diris: Rabeno; kaj kisis
lin. 46 Kaj ili metis la manojn sur
lin kaj arestis lin. 47 Sed unu el
tiuj, kiuj staris apude, eltiris la glavon
kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro,
kaj detranĉis al li la orelon. 48 Kaj
Jesuo responde diris al ili: Ĉu vi
elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabiston,
kun glavoj kaj bastonoj, por kapti
min? 49 Ciutage mi estis inter vi
en la templo, instruante, kaj vi ne
arestis min; tamen, ke plenumiĝu la
Skriboj. 50 Kaj ĉiuj forlasis lin
kaj forkuris.
51 Kaj sekvis lin unu junulo, vestita
per tolaĵo ĉirkaŭ la nuda korpo; kaj
oni kaptis lin; 52 sed lasinte la
tolaĵon, li forkuris nuda.
53 Kaj oni forkondukis Jesuon al la
ĉefpastro; kaj kunvenis ĉe li ĉiuj
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj.
54 Kaj Petro malproksime sekvis lin
ĝis interne de la korto de la ĉefpastro;
kaj sidis kun la subuloj kaj sin
varmigis apud la fajro. 55 Sed la
ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis
ateston kontraŭ Jesuo, por lin mortigi,
kaj ne trovis. 56 Ĉar multaj malvere
atestis kontraŭ li, kaj iliaj atestoj
ne akordiĝis. 57 Kaj elpaŝis iuj,
kaj malvere atestis kontraŭ li, dirante:
58 Ni aŭdis lin diri: Mi detruos ĉi
tiun sanktejon manfaritan, kaj en la
daŭro de tri tagoj mi konstruos alian
ne manfaritan. 59 Kaj eĉ tiel ilia
atesto ne akordiĝis. 60 Kaj la ĉef-
pastro stariĝis en la mezo, kaj
demandis Jesuon, dirante: Ĉu vi
respondas nenion? kion atestas ĉi
tiuj kontraŭ vi? 61 Sed li silentadis
kaj respondis nenion. Denove la
ĉefpastro demandis lin, kaj diris al li:
Ĉu vi estas la Kristo, la Filo de la
Benato? 62 Kaj Jesuo diris: Mi
estas; kaj vi vidos la Filon de homo,
sidantan dekstre de la Potenco kaj
venantan kun la nuboj de la ĉielo.
63 Kaj la ĉefpastro disŝiris siajn
vestojn, kaj diris: Pro kio ni plu
bezonas atestantojn? 64 Vi aŭdis
la blasfemon: kion vi opinias? Kaj
ili ĉiuj juĝis lin kondamninda al morto.
65 Kaj iuj komencis kraĉi sur lin, kaj
ĉirkaŭkovri lian vizaĝon, kaj vango-
frapi lin, kaj diri al li: Profetu; kaj la
subuloj frapis lin per la manplatoj.
66 Kaj dum Petro estis malsupre
sur la korto, venis unu el la serv-
antinoj de la ĉefpastro; 67 kaj
vidante Petron sin varmigantan, ŝi
rigardis lin, kaj diris: Vi ankaŭ estis
kun la Nazaretano, kun tiu Jesuo.
68 Sed li malkonfesis, dirante: Mi
ne scias, nek komprenas, kion vi
diras; kaj li iris en la vestiblon; kaj
koko kriis. 69 Kaj lin vidinte, la
servantino denove komencis diri al la
apudstarantoj: Tiu estas el ili.
70 Kaj li denove malkonfesis. Kaj
post iom da tempo la apudstarantoj
denove diris al Petro: Vere vi estas
el ili, ĉar vi estas ja Galileano.
71 Kaj li komencis malbeni kaj ĵuri:
Mi ne konas tiun homon, pri kiu vi
parolas. 72 Kaj tuj la duan fojon
koko kriis. Kaj Petro ekrememoris
la vorton, kiun Jesuo diris al li:
Antaŭ ol dufoje krios koko, vi trifoje
malkonfesos min. Kaj pripensinte, li
ekploris.
15 TUJ matene la ĉefpastroj,
farinte interkonsilon kun la
pliaĝuloj kaj skribistoj kaj la
tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj for-
kondukis lin kaj transdonis lin al
Pilato. 2 Kaj Pilato demandis lin:
Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?
Kaj responde li diris al li: Vi diras.
3 Kaj la ĉefpastroj multe lin akuzis.
4 Kaj Pilato denove lin demandis: Ĉu
vi respondas nenion? vidu, pri kiom
da aferoj oni vin akuzas. 5 Sed
Jesuo ankoraŭ nenion respondis, tiel
ke Pilato miris.
6 Ĉe tiu festo li kutimis liberigi al
ili unu malliberulon, iun ajn, kiun ili
pripetis. 7 Kaj estis unu, nomata
Barabas, katenita kun la ribelintoj,
kiuj en la ribelo faris mortigon.
8 Kaj suprenveninte, la homamaso
komencis peti lin pri tio, kion li
kutimis fari por ili 9 Kaj Pilato
respondis al ili, dirante: Ĉu vi volas,
ke mi liberigu al vi la Reĝon de la
Judoj? 10 Ĉar li eksciis, ke pro
envio la ĉefpastroj transdonis lin.
11 Sed la ĉefpastroj instigis la hom-
amason, ke prefere li liberigu al ili
Barabason. 12 Kaj Pilato, denove
respondante, diris al ili: Kion do mi
faru al tiu, kiun vi nomas Reĝo de la
Judoj? 13 Kaj ili denove ekkriis:
Krucumu lin. 14 Kaj Pilato diris al
ili: Kial? kian malbonon li faris?
Sed ili des pli ekkriis: Krucumu lin.

15 Kaj Pilato, volante kontentigi la
homamason, liberigis al ili Barabason,
kaj, skurĝinte Jesuon, transdonis
lin, por esti krucumita.
16 Kaj la soldatoj forkondukis lin
en la korton, kiu estas la Pretorio,
kaj kunvokis la tutan kohorton.
17 Kaj ili vestis lin per purpuro, kaj
plektinte dornan kronon, surmetis
ĝin al li; 18 kaj ili komencis aklami
lin: Saluton, Reĝo de la Judoj!
19 Kaj ili frapis lian kapon per kano,
kaj kraĉis sur lin, kaj ekgenuinte,
kliniĝis al li. 20 Kaj mokinte lin,
ili demetis de li la purpuran veston,
kaj surmetis liajn proprajn vestojn.
Kaj ili elkondukis lin, por krucumi
lin.
21 Kaj ili devigis al servado unu
preterpasanton, venantan de la kamparo,
Simonon, Kirenanon, patron de
Aleksandro kaj Rufo, ke li portu lian
krucon. 22 Kaj ili kondukis lin al
la loko Golgota, tio estas, Loko de
Kranio. 23 Kaj ili donis al li vinon
kun mirho enmiksita, sed li ne
akceptis ĝin. 24 Kaj ili krucumis
lin kaj dividis inter si liajn vestojn,
ĵetante lotojn sur ili, kion ĉiu el ili
ricevu. 25 Kaj estis la tria horo,
kaj ili krucumis lin. 26 Kaj la
surskribo de lia akuzo estis surskribita:
LA REĜO DE LA JUDOJ.
27 Kaj kun li ili krucumis du rabistojn,
unu dekstre kaj unu maldekstre de li.
28 Kaj plenumiĝis la Skribo, kiu
diras: Kaj li estis alkalkulita al
krimuloj. 29 Kaj la preterpasantoj
insultis lin, balancante la kapon, kaj
dirante: Ha, ha! vi, kiu detruas la
sanktejon kaj konstruas ĝin en la
daŭro de tri tagoj, 30 savu vin,
deirante de la kruco. 31 Tiel same
ankaŭ la ĉefpastroj, mokante inter si
kun la skribistoj, diris: Aliajn li
savis; sin mem li ne povas savi.
32 La Kristo, la Reĝo de Izrael, deiru
ja nun de la kruco, por ke ni vidu kaj
kredu. Kaj tiuj, kiuj estis krucumitaj
kun li, insultis lin.
33 Kaj kiam venis la sesa horo,
fariĝis mallumo sur la tuta lando ĝis
la naŭa horo. 34 Kaj je la naŭa
horo Jesuo kriis per laŭta voĉo:
Eloi, Eloi, lama sabaĥtani; tio estas:
Mia Dio, mia Dio, kial Vi forlasis
min? 35 Kaj iuj el la apudstarantoj,
aŭdinte, diris: Jen li vokas Elijan.
36 Kaj unu kuris, kaj plenigis spongon
per vinagro, kaj metinte ĝin
sur kanon, donis al li trinki, dirante:
Lasu; ni vidu, ĉu venos Elija, por
depreni lin. 37 Sed Jesuo, eliginte
laŭtan krion, ellasis for la spiriton.
38 Kaj la kurteno de la sanktejo
dissiriĝis en du pecojn de supre ĝis
malsupre. 39 Kaj kiam la centestro,
kiu apudstaris kontraŭ li, vidis, ke li
tiamaniere ellasis for la spiriton, li
diris: Vere ĉi tiu viro estis Filo de
Dio. 40 Estis ankaŭ virinoj, rigardantaj
de malproksime, inter kiuj estis
Maria Magdalena, kaj Maria, la
patrino de Jakobo la malgranda
kaj de Joses, kaj Salome; 41 kiuj
sekvis lin, kiam li estis en Galileo,
kaj servadis al li; kaj multaj aliaj
virinoj, kiuj suprenvenis kun li en
Jerusalemon.
42 Kaj kiam jam vesperiĝis, pro tio,
ke estas la Preparado, tio estas, la
tago antaŭ sabato, 43 venis Jozef
el Arimateo, honorinda konsilanto,
kiu mem atendadis la regnon de Dio;
kaj li kuraĝe eniris al Pilato, kaj
petis la korpon de Jesuo. 44 Kaj
Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj
alvokinte la centestron, li demandis
lin, ĉu li de longe estas mortinta.
45 Kaj sciiĝinte de la centestro, li
donis al Jozef la korpon. 46 Kaj li
aĉetis tolaĵon, kaj deprenis lin kaj
envolvis lin en la tolaĵo, kaj metis lin
en tombon, kiu estis elhakita el
ŝtonego; kaj li alrulis ŝtonon al la
enirejo de la tombo. 47 Kaj Maria
Magdalena, kaj Maria, la patrino de
Joses, vidis, kien oni metis lin.

16 KAJ kiam la sabato jam
pasis, Maria Magdalena, kaj
Maria, la patrino de Jakobo,
kaj Salome aĉetis aromaĵojn, por ke
ili iru kaj ŝmiru lin. 2 Kaj tre frue
en la unua tago de la semajno ili
venis al la tombo, kiam la suno ĵus
leviĝis. 3 Kaj ili diris inter si:
Kiu derulos por ni la ŝtonon de la
enirejo de la tombo? 4 kaj suprenrigardante,
ili vidis, ke la ŝtono estas
derulita; ĉar ĝi estis tre granda.
5 Kaj enirinte en la tombon, ili vidis
junulon sidantan ĉe la dekstra flanko,
vestitan per blanka robo; kaj ili
miregis. 6 Sed li diris al ili: Ne
miregu; vi serĉas Jesuon, la Nazaretanon,
la krucumitan: li leviĝis; li
ne estas ĉi tie; jen la loko, kien oni
metis lin! 7 Sed iru, diru al liaj

disĉiploj kaj al Petro: Li iras antaŭ
vi en Galileon; tie vi vidos lin, kiel li
diris al vi. 8 Kaj elirinte, ili forkuris
de la tombo, ĉar tremado kaj kon-
fuziĝo posedis ilin; kaj ili diris nenion
al iu, ĉar ili timis.

9 Sed leviĝinte frue en la unua tago
de la semajno, li aperis unue al Maria
Magdalena, el kiu li elpelis sep
demonojn. 10 Ŝi iris, kaj sciigis ĝin
al la homoj, kiuj estis kun li, dum ili
malĝojis kaj ploris. 11 Kaj aŭdinte,
ke li vivas kaj estas vidita de ŝi, ili
ne kredis.
12 Kaj post tio li aperis sub alia
formo al du el ili, dum ili piediris
en la kamparon. 13 Kaj foririnte,
ili sciigis al la aliaj, kaj ankaŭ ili ne
kredis.
14 Poste li aperis al la dek unu,
dum ili sidis ĉe manĝo, kaj riproĉis
ilian nekredemon kaj korobstinon,
ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis lin
leviĝintan. 15 Kaj li diris al ili:
Iru en la tutan mondon, kaj prediku
la evangelion al ĉiu kreitaĵo. 16 Kiu
kredos kaj estos baptita, tiu estos
savita; sed kiu ne kredos, tiu estos
kondamnita. 17 Kaj jenaj signoj
sekvos la kredantojn: en mia nomo
ili elpelos demonojn; ili parolos per
lingvoj; 18 ili prenos en manojn
serpentojn, kaj se ili trinkos ion
mortigan, ĝi neniel difektos ilin;
sur malsanulojn ili metos la manojn,
kaj ili saniĝos.
19 Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam
li parolis al ili, estis ricevita supren
en la ĉielon, kaj sidiĝis dekstre de
Dio. 20 Kaj elirinte, ili predikis ĉie,
kaj la Sinjoro laboris kun ili kaj
fortikigis la vorton per la signoj, kiuj
sekvis. Amen.

LA EVANGELIO LAŬ

SANKTA LUKO

1 ĈAR multaj jam entreprenis
aranĝi historion pri la faktoj,
kiuj estas konstatitaj inter ni,
2 kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj
de la komenco vidis mem kaj estis
administrantoj de la vorto, 3 ŝajnis
bone ankaŭ al mi, esplorinta ĉion
atente de la komenco, skribi en ordo
al vi, plej eminenta Teofilo, 4 por
ke vi povu scii la certecon pri la aferoj,
pri kiuj vi estas instruita.

5 EN la tagoj de Herodo, reĝo de
Judujo, estis pastro nomata Zeĥarja,
el la deĵora grupo de Abija; kaj li
havis edzinon el la filinoj de Aaron,
kaj ŝia nomo estis Elizabeto. 6 Kaj
ambaŭ estis justaj antaŭ Dio, irantaj
laŭ ĉiuj ordonoj kaj instruoj de la
Eternulo sen riproĉo. 7 Kaj ili ne
havis infanon, ĉar Elizabeto estis
senfrukta, kaj ili ambaŭ estis en pro-
funda aĝo.
8 Kaj dum li plenumis sian pastr-
adon antaŭ Dio en la vico de sia
grupo, 9 laŭ la kutimo de la pastra
ofico estis lia loto eniri en la sankt-
ejon de la Eternulo kaj incensadi.
10 Kaj la tuta amaso de la popolo
preĝis ekstere dum la horo de la
incensado. 11 Kaj aperis antaŭ li
anĝelo de la Eternulo, staranta
dekstre de la altaro de incensado.
12 Kaj Zeĥarja maltrankviliĝis, kiam
li vidis lin, kaj sur lin falis timo.
13 Sed la anĝelo diris al li: Ne timu,
Zeĥarja; ĉar via preĝo estas aŭdita,
kaj via edzino Elizabeto naskos al
vi filon, kaj vi donos al li la nomon
Johano. 14 Kaj vi havos ĝojon kaj
feliĉon, kaj multaj ĝojos pro lia
naskiĝo. 15 Ĉar li estos granda
antaŭ la Sinjoro, kaj li ne trinkos
vinon nek ebriigaĵon; kaj li estos
plena de la Sankta Spirito jam de
la ventro de sia patrino. 16 Kaj
multajn el la filoj de Izrael li turnos
al la Eternulo, ilia Dio. 17 Kaj li
iros antaŭ Lia vizaĝo en la spirito
kaj potenco de Elija, por turni la
korojn de la patroj al la infanoj kaj la
malobeemajn al la saĝeco de la just-

uloj, por pretigi por la Sinjoro
popolon preparitan. 18 Kaj Zeĥarja
diris al la anĝelo: Per kio mi scios
tion? ĉar mi estas maljunulo, kaj
mia edzino havas profundan aĝon.
19 Kaj la anĝelo responde diris al
li: Mi estas Gabriel, kiu staras antaŭ
Dio; kaj mi estas sendita, por paroli
al vi kaj fari al vi tiun bonan sciigon.
20 Kaj jen vi silentos kaj estos ne
kapabla paroli, ĝis la tago, kiam tio
okazos, ĉar vi ne kredis miajn vortojn,
kiuj plenumiĝos siatempe. 21 Kaj
la popolo atendis Zeĥarjan, kaj miris
pro lia restado en la sanktejo.
22 Kaj kiam li elvenis, li ne povis
paroli al ili; kaj ili eksciis, ke li
vidis vizion en la sanktejo; kaj li
faradis signojn al ili, kaj restis muta.
23 Kaj kiam finiĝis la tagoj de lia
pastrado, li foriris en sian domon.
24 Kaj post tiuj tagoj lia edzino
Elizabeto gravediĝis, kaj kaŝis sin
kvin monatojn, dirante: 25 Tia-
maniere agis la Eternulo rilate al mi
en la tagoj, kiam Li favore rigardis
min, por forpreni mian riproĉon inter
homoj.
26 Kaj en la sesa monato la anĝelo
Gabriel estis sendita de Dio en urbon
de Galileo, nomatan Nazaret, 27 al
virgulino fianĉinigita kun viro, kies
nomo estis Jozef, el la domo de
David; kaj la nomo de la virgulino
estis Maria. 28 Kaj li venis al ŝi,
kaj diris: Saluton al vi la grace
favorita, la Eternulo estas kun vi.
29 Sed ŝi tre maltrankviliĝis ĉe tiu
diro, kaj konsideris, kia povas esti
tiu saluto. 30 Kaj la anĝelo diris
al ŝi: Ne timu, Maria; ĉar vi trovis
gracon antaŭ Dio. 31 Kaj jen vi
gravediĝos en via ventro kaj naskos
filon, kaj vi nomos lin JESUO.
32 Li estos granda, kaj estos nomata
Filo de la Plejaltulo; kaj Dio, la
Eternulo, donos al li la tronon de
lia patro David; 33 kaj li reĝos
super la domo de Jakob eterne, kaj
lia regno ne havos finon. 34 Kaj
Maria diris al la anĝelo: Kiel estos
tio, ĉar mi ne konas viron? 35 Kaj
la anĝelo responde diris al ŝi: La
Sankta Spirito venos sur vin, kaj la
potenco de la Plejaltulo superombros
vin; pro kio ankaŭ la naskotaĵo estos
nomata sankta, la Filo de Dio.
36 Kaj jen via parencino Elizabeto
ankaŭ gravediĝis je filo en sia mal-
juneco, kaj la nuna monato estas la
sesa por ŝi, kiun oni nomis senfrukta.
37 Ĉar ĉe Dio nenio estas neebla.
38 Kaj Maria diris: Jen la sklavino
de la Eternulo; estu al mi laŭ via
diro. Kaj la anĝelo foriris de ŝi.
39 Kaj en tiuj tagoj Maria leviĝis
kaj senprokraste vojaĝis en la montan
regionon, en urbon de Judujo;
40 kaj enirinte en la domon de
Zeĥarja, ŝi salutis Elizabeton. 41 Kaj
kiam Elizabeto aŭdis la saluton
de Maria, la infaneto eksaltis en
ŝia ventro; kaj Elizabeto pleniĝis
de la Sankta Spirito, 42 kaj ŝi
levis sian voĉon per laŭta krio, kaj
diris: Benata vi estas inter virinoj,
kaj benata estas la frukto de via
ventro. 43 Kaj pro kio okazas al mi
ĉi tio, ke la patrino de mia Sinjoro
venas al mi? 44 Ĉar jen kiam la
voĉo de via saluto venis en miajn
orelojn, la infaneto ĝoje eksaltis en
mia ventro. 45 Kaj feliĉa estas
ŝi, kiu kredis, ĉar plenumiĝos tio, kio
estas dirita al ŝi de la Eternulo.
46 Kaj Maria diris:

Mia animo altigas la Eternulon,
47 Kaj mia spirito ĝojis en Dio, mia
Savanto,
48 Ĉar Li rigardis la humilecon de
Sia sklavino;
Ĉar jen de nun ĉiuj generacioj
nomos min feliĉa.
49 Ĉar la Potenculo faris al mi
grandaĵojn,
Kaj sankta estas Lia nomo.
50 Kaj Lia boneco estas por ĉiuj
generacioj
Al tiuj, kiuj Lin timas.
51 Li montris forton per Sia brako,
Li dispelis fierulojn en la penso
de ilia koro.
52 Li malaltigis potenculojn de iliaj
tronoj,
Kaj Li altigis humilulojn.
53 Malsatulojn Li plenigis per
bonaĵo,
Kaj riĉulojn Li forsendis mal-
plenaj.
54 Li helpis Sian servanton Izrael,
Memorante Sian korfavoron.
55 Kiel Li parolis al niaj patroj,
Al Abraham kaj al lia idaro
eterne.

56 Kaj Maria loĝis ĉe ŝi tri monatojn,
kaj reiris al sia domo.
57 Kaj venis por Elizabeto la tempo,
en kiu ŝi devis naski; kaj ŝi naskis

filon. 58 Kaj ŝiaj najbaroj kaj ŝiaj
parencoj aŭdis, ke la Eternulo pli-
grandigis Sian bonecon al ŝi; kaj ili
ĝojis kun ŝi. 59 Kaj en la oka tago
oni venis, por cirkumcidi la infaneton;
kaj ili eknomis lin Zeĥarja, laŭ la
nomo de lia patro. 60 Kaj lia
patrino responde diris: Tute ne;
sed li estos nomata Johano. 61 Kaj
ili diris al ŝi: El via parencaro estas
neniu, kiu estas nomata per tiu nomo.
62 Kaj ili faris signojn al lia patro
pri tio, kiel li volas, ke li estu nomata.
63 Kaj li petis tabuleton, kaj skribis
jene: Lia nomo estas Johano. Kaj
ĉiuj miris. 64 Kaj tuj lia buŝo mal-
fermiĝis, kaj lia lango liberiĝis; kaj
li parolis, glorante Dion. 65 Kaj
timo venis sur ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ
ili, kaj tra la tuta monta regiono de
Judujo disvastiĝis rakonto pri ĉio tio.
66 Kaj ĉiuj aŭdantoj konservis tion
en sia koro, dirante: Kia do estos ĉi
tiu knabeto? Ĉar la mano de la
Eternulo estis kun li.

67 Kaj lia patro Zeĥarja pleniĝis de
la Sankta Spirito, kaj profetis, dir-
ante:

68 Benata estu la Eternulo, la Dio de Izrael,
Ĉar Li vizitis Sian popolon kaj faris por ili elaĉeton,
69 Kaj levis kornon de savo por ni
En la domo de Sia servanto David,
70 Kiel Li parolis per la buŝo de Siaj sanktaj profetoj, de post la komenco de la mondo,
71 Savadon el niaj malamikoj kaj el la mano de ĉiuj niaj malamantoj;
72 Por montri Sian bonecon ĉe niaj patroj,
Kaj por memori Sian sanktan interligon;
73 La ĵuron, kiun Li ĵuris al nia patro Abraham;
74 Ke Li donos al ni, ke, liberigite el la mano de niaj malamikoj,
Ni servu Lin sentime,
75 En sankteco kaj justeco antaŭ Li ĉiujn niajn tagojn.
76 Kaj vi, infano, estos nomata profeto de la Plejaltulo,
Ĉar vi iros antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro, por pretigi liajn vojojn,
77 Por doni al lia popolo scion de savo
En la pardonado de iliaj pekoj,
78 Pro la kompata koro de nia Dio,
Per kiu nin vizitis la sunleviĝo de supre,
79 Por lumi sur tiujn, kiuj sidas en mallumo kaj en la ombro de morto,
Por gvidi niajn piedojn en la vojon de paco.

80 Kaj kreskis la infano kaj fortiĝis
en spirito, kaj estis en la dezertoj ĝis
la tago de sia ekmontriĝo al Izrael.

2 KAJ en tiuj tagoj eliris dekreto
de Cezaro Aŭgusto, ke la tuta
mondo estu registrita. 2 Ĉi tiu
estis la unua registrado, farita, kiam
Kirenio estis reganto de Sirio.
3 Kaj ĉiuj iris, por esti registritaj,
ĉiu al sia urbo. 4 Kaj Jozef ankaŭ
supreniris el Galileo, el la urbo
Nazaret, en Judujon, al la urbo de
David, kiu estas nomata Bet-Leĥem,
ĉar li estis el la domo kaj familio de
David, 5 por esti registrita kun
sia fianĉino Maria, kiu estis graveda.
6 Kaj dum ili estis tie, venis la tagoj
por ŝia akuŝo. 7 Kaj ŝi naskis sian
unuan filon, kaj ŝi ĉirkaŭvindis
lin kaj kuŝigis lin en staltrogon, ĉar ne
estis loko por ili en la gastejo.

8 Kaj en tiu sama regiono estis
paŝtistoj, kiuj kamploĝis kaj nokte
gardis sian gregon. 9 Kaj anĝelo de
la Eternulo alstaris apud ili, kaj la
gloro de la Eternulo brilis ĉirkaŭ ili,
kaj ili timis per granda timo. 10 Kaj
la anĝelo diris al ili: Ne timu; ĉar jen
mi venigas al vi bonan sciigon de
granda ĝojo, kiu estos al la tuta
popolo; 11 ĉar hodiaŭ estas nask-
ita por vi, en la urbo de David, Sav-
anto, kiu estas Kristo, la Sinjoro.
12 Kaj jen la signo por vi: vi trovos
infaneton, ĉirkaŭvinditan kaj kuŝ-
antan en staltrogo. 13 Kaj subite
estis kun la anĝelo amaso de la ĉiela
armeo, laŭdante Dion, kaj dirante:

14 Gloro al Dio en la supera alto,
Kaj sur la tero paco, inter homoj Difavoro.

15 Kaj kiam la anĝeloj foriris de ili
en la ĉielon, la paŝtistoj diris unu al
alia: Ni jam iru ĝis Bet-Leĥem, kaj
vidu ĉi tiun okazintaĵon, kiun la
Eternulo sciigis al ni. 16 Kaj rapid-
ante, ili iris, kaj trovis Marian kaj
Jozefon, kaj la infaneton kuŝantan
en la staltrogo. 17 Kaj tion vidinte,
ili sciigis pri la diro, kiu estis parolita
al ili pri ĉi tiu infano. 18 Kaj ĉiuj

aŭdintoj miris pri tio, kion rakontis
al ili la paŝtistoj. 19 Sed Maria
konservis ĉiujn tiujn dirojn kaj pri-
pensis ilin en sia koro. 20 Kaj la
paŝtistoj revenis, glorante kaj laŭd-
ante Dion pri ĉio, kion ili aŭdis kaj
vidis, kiel estis parolite al ili.
21 Kaj kiam jam pasis ok tagoj por
cirkumcidi lin, oni donis al li la nomon
JESUO, kiel li estis nomita de la
anĝelo, antaŭ ol li estis en la ventro.
22 Kaj kiam finiĝis la tagoj de ilia
purigado laŭ la leĝo de Moseo, ili
alportis lin al Jerusalem, por pre-
zenti lin al la Eternulo, 23 kiel
estas skribite en la leĝo de la Etern-
ulo : Ĉiu virseksulo, kiu malfermas la
uteron, estu dediĉita al la Eternulo ;
24 kaj por alporti oferon laŭ tio, kio
estas dirita en la leĝo de la Eternulo :
Paron da turtoj, aŭ du kolombidojn.
25 Kaj jen en Jerusalem estis viro,
kies nomo estis Simeon, kaj ĉi tiu
estis justa kaj pia, atendanta la
konsoladon de Izrael ; kaj la Sankta
Spirito estis kun li. 26 Kaj estis
montrite al li de la Sankta Spirito,
ke li ne mortos, ĝis li vidos la Kriston
de la Eternulo. 27 Kaj li venis per
la Spirito en la templon ; kaj kiam la
gepatroj enportis la infanon Jesuo,
por fari pri li laŭ la kutimo de la leĝo,
28 tiam li ricevis lin en siajn brakojn,
kaj benis Dion, dirante :

29 Nun, ho Eternulo, Vi ellasas
Vian servanton,
Laŭ Via vorto, en paco,
30 Ĉar miaj okuloj vidis Vian savon,
31 Kiun Vi preparis antaŭ la vizaĝo
de ĉiuj popoloj,
32 Lumon por malkaŝo al la gentoj,
Kaj gloron de Via popolo Izrael.

33 Kaj lia patro kaj lia patrino miris
pri tio, kio estis parolita pri li ;
34 kaj Simeon ilin benis, kaj diris al
Maria, lia patrino : Jen ĉi tiu estas
metita por la falo kaj leviĝo de multaj
en Izrael, kaj por signo kontraŭ-
parolata ; 35 kaj ankaŭ vian animon
glavo trapasos ; por ke la pensoj de
multaj koroj malkaŝiĝu. 36 Kaj estis
unu profetino, Anna, filino de Fanuel,
el la tribo de Aŝer (ŝi estis grandaĝa,
loĝinte sep jarojn kun sia edzo de
post sia virgeco, 37 kaj estinte
vidvino okdek kvar jarojn), kiu neniam
foriris el la templo, adorante per
fastoj kaj preĝoj nokte kaj tage.
38 Kaj alveninte ĝuste en tiu horo,
ŝi dankis Dion, kaj parolis pri li al
ĉiuj, kiuj atendadis la elaĉeton de
Jerusalem. 39 Kaj kiam ili jam
faris ĉion, konforme al la leĝo de la
Eternulo, ili revenis en Galileon, al
sia urbo Nazaret.
40 Kaj la infano kreskadis kaj
fortiĝis, pleniĝante de saĝeco ; kaj la
graco de Dio estis sur li.
41 Kaj liaj gepatroj iris ĉiujare al
Jerusalem ĉe la Paska festo. 42 Kaj
kiam li estis dekdujara, ili supreniris
laŭ la kutimo de la festo ; 43 kaj
kiam ili jam pasigis la tagojn, ĉe ilia
returniĝo la knabo Jesuo restis en
Jerusalem, kaj liaj gepatroj tion ne
sciis ; 44 sed supozante, ke li estas
en la karavano, ili iris tagan vojaĝon,
kaj serĉis lin inter siaj parencoj kaj
konatoj ; 45 kaj ne trovinte lin, ili
reiris al Jerusalem, serĉante lin.
46 Kaj post tri tagoj ili trovis lin en la
templo, kie li sidis meze de la in-
struistoj, aŭskultante ilin kaj metante
al ili demandojn ; 47 kaj ĉiuj, kiuj
aŭdis lin, miregis pro lia kompreno
kaj liaj respondoj. 48 Kaj ili miris,
vidante lin, kaj lia patrino diris al li :
Filo, kial vi tiel agis kontraŭ ni ? jen
via patro kaj mi serĉis vin kun
malĝojo. 49 Kaj li diris al ili : Kial
vi serĉis min ? ĉu vi ne sciis, ke mi
devas esti en la domo de mia Patro ?
50 Kaj ili ne komprenis la diron, kiun
li parolis al ili. 51 Kaj li mal-
supreniris kun ili, kaj venis en
Nazareton, kaj li estis obeema al ili ;
kaj lia patrino konservis ĉiujn tiujn
dirojn en sia koro.
52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco
kaj staturo, kaj en graco ĉe Dio kaj
homoj.

3 EN la dek-kvina jaro de la
regado de Tiberio Cezaro, kiam
Pontio Pilato estis provincestro
de Judujo, kaj Herodo estis tetrarĥo
de Galileo, kaj lia frato Filipo tetrarĥo
de la regiono Iturea kaj Traĥonitis,
kaj Lisanio tetrarĥo de Abilene,
2 dum la ĉefpastreco de Anas kaj
Kajafas, venis la vorto de Dio al
Johano, filo de Zeĥarja, en la dezerto.
3 Kaj li venis en la tutan regionon
ĉirkaŭ Jordan, predikante la bapton
de pento por la pardonado de pekoj,
4 kiel estas skribite en la libro de la
vortoj de la profeto Jesaja :

Voĉo de krianto en la dezerto :
Pretigu la vojon de la Eternulo,

Rektigu Liajn irejojn.
5 Ĉiu valo leviĝos,
Kaj ĉiu monto kaj monteto malaltiĝos,
Kaj la malebenaĵo fariĝos ebenaĵo,
Kaj la malglataj vojoj glatiĝos;
6 Kaj ĉiu karno vidos la savon de Dio.
7 Li do diris al la homamasoj, kiuj
eliris, por esti baptitaj de li: Ho
vipuridoj! kiu vin avertis forkuri
de la venonta kolero? 8 Donu do
fruktojn taŭgajn por pento. Kaj ne
komencu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel patron; ĉar mi diras al vi,
ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi
idojn al Abraham. 9 Kaj la hakilo
jam kuŝas ĉe la radiko de la arboj; tial
ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton,
estas dehakata, kaj ĵetata en fajron.
10 Kaj la homamasoj lin demandis,
dirante: Kion do ni faru? 11 Kaj
responde li diris al ili: Kiu havas du
tunikojn, tiu donu al la nehavanto;
kaj kiu havas manĝaĵon, tiu faru
tiel same. 12 Venis ankaŭ impost-
istoj, por esti baptitaj, kaj ili diris
al li: Majstro, kion ni faru? 13 Kaj
li diris al ili: Ne postulu pli multe, ol
estas ordonite. 14 Kaj ankaŭ soldat-
oj lin demandis, dirante: Kaj kion
ni faru? Kaj li diris al ili: Ne per-
fortu iun, nek maljuste ion postulu,
kaj estu kontentaj je via salajro.
15 Kaj kiam la popolo atendis, kaj
ĉiuj diskutis en siaj koroj pri Johano,
ĉu eble li estas la Kristo, 16 Johano
respondis al ĉiuj, dirante: Mi ja vin
baptas per akvo, sed venas tiu, kiu
estas pli potenca ol mi; la rimenon
de liaj ŝuoj mi ne estas inda malligi;
li vin baptos per la Sankta Spirito
kaj per fajro; 17 lia ventumilo estas
en lia mano, por ke li elpurigu sian
draŝejon, kaj kolektu la tritikon en
sian grenejon; sed la grenventumaĵon
li bruligos per fajro neestingebla.
18 Kaj per multaj aliaj konsiloj li
evangeliis al la popolo. 19 Sed
Herodo, la tetrarĥo, riproĉite de li pri
Herodias, la edzino de lia frato, kaj
pri ĉiuj malbonaĵoj, kiujn Herodo faris,
20 aldonis al ĉio ankaŭ ĉi tion, ke li
enŝlosis Johanon en malliberejo.
21 Kaj kiam la tuta popolo estis
baptata, Jesuo ankaŭ estis baptita,
kaj dum li preĝis, la ĉielo malfermiĝis,
22 kaj la Sankta Spirito malsupreniris
sur lin en korpa aspekto kiel kolombo;
kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas
Mia Filo, la amata; en vi Mi havas
plezuron.
23 Kaj Jesuo mem, komencante,
havis ĉirkaŭ tridek jarojn, estante
filo (kiel oni supozis) de Jozef, de
Eli, 24 de Mattat, de Levi, de
Melĥi, de Janaj, de Jozef, 25 de
Matatias, de Amos, de Naĥum, de
Esli, de Nagaj, 26 de Maat, de
Matatias, de Semein, de Jozef, de
Joda, 27 de Joĥanan, de Resa, de
Zerubabel, de Ŝealtiel, de Neri,
28 de Melĥi, de Adi, de Kosam, de
Elmodam, de Er, 29 de Jesu, de
Eliezer, de Jorim, de Mattat, de
Levi, 30 de Simeon, de Jehuda,
de Jozef, de Jonam, de Eljakim,
31 de Melea, de Mena, de Matata,
de Natan, de David, 32 de Jiŝaj,
de Obed, de Boaz, de Salma, de
Naĥŝon, 33 de Aminadab, de Ram,
de Ĥecron, de Perec, de Jehuda,
34 de Jakob, de Isaak, de Abraham,
de Teraĥ, de Naĥor, 35 de Serug,
de Reu, de Peleg, de Eber, de
Ŝelaĥ, 36 de Kenan, de Arpaĥŝad,
de Ŝem, de Noa, de Lemeĥ, 37 de
Metuŝelaĥ, de Ĥanoĥ, de Jared, de
Mahalalel, de Kenan, 38 de Enoŝ,
de Set, de Adam, de Dio.

4 KAJ Jesuo, plena de la Sankta
Spirito, revenis de Jordan, kaj
estis kondukata de la Spirito en
la dezerton 2 dum kvardek tagoj,
tentate de la diablo. Kaj li manĝis
nenion en tiuj tagoj; kaj kiam ili
finiĝis, li malsatis. 3 Kaj la diablo
diris al li: Se vi estas Filo de Dio,
ordonu al ĉi tiu ŝtono, ke ĝi fariĝu
pano. 4 Kaj Jesuo respondis al li:
Estas skribite: Ne per la pano sole
vivos homo. 5 Kaj kondukinte lin
supren, li montris al li ĉiujn regnojn
de la mondo en momento da tempo.
6 Kaj la diablo diris al li: Mi donos
al vi la tutan ĉi tiun potencon kaj
ilian gloron; ĉar ĝi estas transdonita
al mi, kaj al kiu ajn mi volas, al tiu
mi ĝin donas. 7 Se do vi adorklin-
iĝos antaŭ mi, ĉio estos via. 8 Kaj
responde Jesuo diris al li: Estas
skribite: Al la Eternulo, via Dio,
adorkliniĝu, kaj al Li sola servu.
9 Kaj li kondukis lin al Jerusalem,
kaj starigis lin sur la tegmenta pinto
de la templo, kaj diris al li: Se
vi estas Filo de Dio, ĵetu vin de

ĉi tie malsupren; 10 ĉar estas
skribite:
Al Siaj anĝeloj Li ordonos pri
vi, ke ili vin gardu,
11 kaj:
Sur la manoj ili vin portos,
Por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono
per via piedo.
12 Kaj responde Jesuo diris al li:
Estas dirite: Ne provu la Eternulon,
vian Dion.
13 Kaj fininte la tutan tentadon,
la diablo foriris de li ĝis estonta
tempo.
14 Kaj revenis Jesuo en la potenco
de la Spirito en Galileon; kaj eliris
famo pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo.
15 Kaj li instruadis en iliaj sinagogoj,
glorate de ĉiuj.
16 Kaj li venis al Nazaret, kie li
estis edukita; kaj laŭ sia kutimo li
eniris en la sinagogon en la sabata
tago, kaj stariĝis, por legi. 17 Kaj
estis donita al li libro de la profeto
Jesaja. Kaj, malferminte la libron,
li trovis la lokon, kie estis skribite:
18 La spirito de la Eternulo estas
sur mi,
Ĉar Li min sanktoleis, por bon-
anonci al malriĉuloj;
Li sendis min, por anonci liber-
econ al kaptitoj
Kaj vidpovon al blinduloj,
Por meti la vunditojn en liber-
econ,
19 Por proklami favorjaron de la
Eternulo.
20 Kaj kunvolvinte la libron, kaj
redoninte ĝin al la subulo, li sidiĝis;
kaj la okuloj de ĉiuj en la sinagogo
atente lin rigardis. 21 Kaj li ek-
parolis al ili: Hodiaŭ tiu skribo
plenumiĝas en viaj oreloj. 22 Kaj
ĉiuj atestis pri li, kaj miris pro la
vortoj de graco, kiuj eliris el lia
buŝo; kaj ili diris: Ĉu ĉi tiu ne estas
la filo de Jozef? 23 Kaj li diris al
ili: Sendube vi diros al mi la jenan
sentencon: Kuracisto, sanigu vin
mem; kiajn aferojn, pri kiuj ni aŭdis,
en Kapernaum faritajn, tiajn faru ĉi
tie en via patrujo. 24 Kaj li diris:
Vere mi diras al vi: Neniu profeto
estas akceptata en sia patrujo.
25 Kun vereco mi diras al vi: Estis
multaj vidvinoj en Izrael en la tagoj
de Elija, kiam estis ŝlosita la ĉielo tri
jarojn kaj ses monatojn, kiam okazis
granda malsato sur la tuta lando;
26 kaj al neniu el ili Elija estis send-
ita, krom al Carfat en la lando Cidon,
al virino vidvino. 27 Kaj estis
multaj lepruloj en Izrael en la tagoj
de la profeto Eliŝa; sed neniu el
ili estis purigita, krom Naaman, la
Siriano. 28 Kaj ĉiuj en la sinagogo
pleniĝis de kolero, aŭdante tion;
29 kaj leviĝinte, ili elĵetis lin ekster
la urbon, kaj kondukis lin ĝis la
krutaĵo de la monteto, sur kiu ilia
urbo estis konstruita, por ĵeti lin
malsupren. 30 Sed li foriris, tra-
pasinte tra ilia mezo.
31 Kaj li malsupreniris al Kaper-
naum, urbo Galilea. Kaj li instruis
ilin en la sabato; 32 kaj oni miris
pro lia instruado, ĉar kun aŭtoritato
estis lia vorto. 33 Kaj en la sina-
gogo estis viro, havanta spiriton de
malpura demono; kaj li kriegis per
laŭta voĉo, 34 dirante: Ha! kio
estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaret-
ano? Ĉu vi venis, por pereigi nin?
Mi scias, kiu vi estas, la Sanktulo de
Dio. 35 Kaj Jesuo severe admonis
lin, dirante: Silentu, kaj eliru el li.
Kaj ĵetinte lin en la mezon, la demono
eliris el li, neniel difektinte lin.
36 Kaj falis miro sur ĉiujn, kaj ili
kunparoladis inter si, dirante: Kia
vorto estas ĉi tio? ĉar kun aŭtoritato
kaj potenco li ordonas al la malpuraj
spiritoj, kaj ili eliras. 37 Kaj famo
pri li eliris al ĉiu loko de la tuta
ĉirkaŭaĵo.
38 Kaj leviĝinte el la sinagogo, li
eniris en la domon de Simon. Kaj
la bopatrino de Simon estis tenata
de granda febro, kaj ili petis lin pri
ŝi. 39 Kaj starante super ŝi, li
admonis la febron; kaj ĝi forlasis ŝin,
kaj ŝi tuj leviĝis kaj servis al ili.
40 Kaj ĉe la subiro de la suno ĉiuj,
kiuj havis malsanulojn kun diversaj
malsanoj, venigis ilin al li; kaj li metis
sur ĉiun el ili la manojn, kaj sanigis
ilin. 41 Eliris ankaŭ demonoj el
multaj, kriegante, kaj dirante: Vi
estas la Filo de Dio. Kaj severe
admonante, li ne permesis al ili
paroli, ĉar ili sciis, ke li estas la
Kristo.
42 Kaj kiam tagiĝis, li eliris, kaj
venis en dezertan lokon; kaj la
homamasoj lin serĉis, kaj venis al li,
kaj lin detenis, ke li ne foriru de ili.
43 Sed li diris al ili: Ankaŭ al la
ceteraj urboj mi devas prediki la

evangelion de la regno de Dio; ĉar
por tio mi estas sendita.
44 Kaj li predikis en la sinagogoj
de Galileo.

5 KAJ dum la homamaso ĉirkaŭ-
premis lin kaj aŭskultis la vorton
de Dio, li staris apud la lago
Genesaret; 2 kaj li vidis du ŝipet-
ojn starantajn apud la lago, sed la
fiŝkaptistoj ĵus eliris el ili, kaj lavis
la retojn. 3 Kaj li eniris en unu el
la ŝipetoj, kiu apartenis al Simon, kaj
petis, ke li forŝovu iom for de la
bordo. Kaj li sidiĝis, kaj instruis la
homamason el la sipeto. 4 Kaj
kiam li ĉesis paroli, li diris al Simon:
Forŝovu ĝis la profundo, kaj mal-
levu la retojn por akirado. 5 Kaj
responde Simon diris: Estro, ni jam
laboris la tutan nokton kaj kaptis
nenion; tamen laŭ via diro mi mal-
levos la retojn. 6 Kaj tion farinte,
ili enfermis grandan amason da fiŝoj,
kaj iliaj retoj ekrompiĝis; 7 kaj ili
geste signis al siaj kompanianoj en
la alia ŝipeto, ke ili venu kaj helpu
ilin. Kaj ili venis, kaj plenigis
ambaŭ ŝipetojn, ĝis ekprofundiĝo.
8 Sed Simon Petro, tion vidinte, falis
teren antaŭ la genuoj de Jesuo,
dirante: Foriru de mi, ho Sinjoro,
ĉar mi estas pekulo. 9 Ĉar pro la
preno de fiŝoj, kiun ili akiris, miro
kaptis lin, kaj ĉiujn, kiuj estis kun li,
10 kaj tiel same Jakobon kaj Johan-
on, filojn de Zebedeo, kiuj estis
kompanianoj de Simon. Kaj Jesuo
diris al Simon: Ne timu; de nun vi
estos kaptisto de homoj. 11 Kaj
kiam ili surbordigis siajn ŝipetojn, ili
forlasis ĉion, kaj sekvis lin.
12 Kaj dum li estis en unu el la
urboj, jen viro plena de lepro; kaj
vidante Jesuon, li falis sur la vizaĝon
kaj petegis lin, dirante: Sinjoro, se vi
volas, vi povas min purigi. 13 Kaj
li etendis la manon kaj tuŝis lin,
dirante: Mi volas; estu purigita.
Kaj tuj la lepro foriris de li. 14 Kaj
li ordonis al li, ke li diru al neniu:
Sed foririnte, montru vin al la pastro
kaj tiele oferu pro via purigado, kiel
ordonis Moseo, por atesto al ili.
15 Sed la famo pri li des pli multe
disvastiĝis; kaj grandaj homamasoj
kunvenis, por aŭskulti kaj por esti
sanigitaj je siaj malsanoj. 16 Sed
li fortiris sin en la dezertojn, kaj
preĝadis.
17 Kaj en unu el tiuj tagoj li estis
instruanta; kaj ĉeestis Fariseoj kaj
leĝinstruistoj, sidantaj, kiuj alvenis
el ĉiu vilaĝo de Galileo kaj el Judujo
kaj el Jerusalem; kaj la potenco de
la Eternulo alestis, por sanigi ilin.
18 Kaj jen viroj alportis sur lito
viron, kiu estis paralizita; kaj ili
penis enporti lin kaj meti lin antaŭ
li. 19 Kaj ne trovinte, kiamaniere
ili povas enporti lin, pro la homamaso,
ili supreniris sur la tegmenton, kaj
mallevis lin tra la tegoloj, kun la
liteto, en la mezon antaŭ Jesuo.
20 Kaj vidante ilian fidon, li diris:
Ho viro, viaj pekoj estas al vi pardon-
itaj. 21 Kaj la skribistoj kaj Farise-
oj komencis diskuti inter si, dirante:
Kiu estas ĉi tiu, kiu parolas blas-
femojn? kiu povas pardoni pekojn
krom Dio sola? 22 Sed Jesuo,
eksciante iliajn pensojn, responde
diris al ili: Kial vi diskutas en viaj
koroj? 23 Kio estas pli facila, diri:
Viaj pekoj estas al vi pardonitaj, aŭ
diri: Leviĝu kaj piediru? 24 Sed
por ke vi sciu, ke la Filo de homo
havas aŭtoritaton sur la tero pardoni
pekojn—li diris al la paralizulo: Mi
diras al vi: Leviĝu, kaj prenu vian
liteton, kaj iru al via domo. 25 Kaj
tuj li leviĝis antaŭ ili, kaj prenis tion,
sur kio li kuŝis, kaj iris al sia domo,
glorante Dion. 26 Kaj mirego kaptis
ĉiujn, kaj li gloris Dion; kaj ili pleniĝis
de timo, dirante: Ni vidis mirindaĵojn
hodiaŭ.
27 Kaj post tio li eliris, kaj vidis
impostiston, nomatan Levi, sidantan
ĉe la impostejo, kaj diris al li: Sekvu
min. 28 Kaj li forlasis ĉion, kaj
leviĝis, kaj sekvis lin. 29 Kaj Levi
faris grandan festenon por li en sia
domo, kaj estis granda amaso da
impostistoj kaj aliaj, kiuj sidis ĉe
manĝo kun ili. 30 Kaj la Fariseoj kaj
iliaj skribistoj murmuris kontraŭ liaj
disĉiploj, dirante: Kial vi manĝas
kaj trinkas kun impostistoj kaj pek-
uloj? 31 Kaj Jesuo responde diris
al ili: Ne la sanuloj bezonas kurac-
iston, sed la malsanuloj. 32 Mi
venis, por alvoki ne justulojn, sed
pekulojn al pento. 33 Kaj ili diris
al li: La disĉiploj de Johano ofte
fastas kaj faras preĝojn, kaj tiel same
ankaŭ la disĉiploj de la Fariseoj;
sed la viaj manĝas kaj trinkas.
34 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi povas

igi la filojn de la edziĝejo fasti, dum
la fianĉo estas kun ili ? 35 Sed
venos tagoj ; kaj kiam la fianĉo estos
prenita for de ili, tiam ili fastos en tiuj
tagoj. 36 Kaj li ankaŭ parolis al
ili parabolon : Neniu ŝiras pecon el
nova vesto kaj alkudras ĝin sur
malnovan veston ; ĉar alie li ŝirus la
novan, kaj ankaŭ la flikaĵo el la
nova ne harmonius kun la malnova.
37 Kaj neniu enverŝas novan vinon
en malnovajn felsakojn ; ĉar alie la
nova vino krevigus la felsakojn, kaj
ĝi mem elfluus, kaj la felsakoj detru-
iĝus. 38 Sed novan vinon oni devas
enverŝi en novajn felsakojn. 39 Kaj
neniu, trinkinte malnovan vinon,
deziras novan ; ĉar li diras : La mal-
nova estas preferinda.

6 KAJ en sabato li iris tra la
grenkampoj, kaj liaj disĉiploj
deŝiris la spikojn, kaj manĝis,
frotante ilin en la manoj. 2 Sed
iuj el la Fariseoj diris : Kial vi faras
tion, kion fari en sabato ne estas
permesate ? 3 Kaj Jesuo, respond-
ante al ili, diris : Ĉu vi eĉ ne legis,
kion faris David, kiam malsatis li kaj
liaj kunuloj ? 4 ke li eniris en la
domon de Dio, kaj prenis kaj manĝis
kaj donis ankaŭ al siaj kunuloj la
panojn de propono, kiujn manĝi ne
estas permesate, krom nur al la
pastroj ? 5 Kaj li diris al ili : La
Filo de homo estas sinjoro de la
sabato.

6 Kaj en alia sabato li eniris en la
sinagogon kaj instruadis ; kaj tie
estis viro, kies dekstra mano estis
velkinta. 7 Kaj la skribistoj kaj
Fariseoj observis lin atente, ĉu li
sanigos en la sabato, por ke ili trovu,
kiel lin akuzi. 8 Sed li sciis iliajn
pensojn, kaj li diris al la viro, kiu
havis la manon velkintan : Leviĝu,
kaj stariĝu en la mezo. Kaj li leviĝis
kaj stariĝis. 9 Kaj Jesuo diris al
ili : Mi vin demandas : ĉu estas
permesate bonfari en sabato, aŭ
malbonfari ? Savi vivon, aŭ ĝin pere-
igi ? 10 Kaj ĉirkaŭrigardinte ĉiujn,
li diris al li : Etendu vian manon.
Kaj li tion faris, kaj lia mano resan-
iĝis. 11 Sed ili pleniĝis de frenezo,
kaj interparoladis inter si, kion ili
faru al Jesuo.

12 Kaj en tiuj tagoj li foriris sur la
monton, por preĝi ; kaj li pasigis la
tutan nokton en preĝado al Dio.
13 Kaj kiam tagiĝis, li alvokis siajn
disĉiplojn, kaj elektis el ili dek du,
kiujn li ankaŭ nomis apostoloj :
14 Simonon, kiun li ankaŭ nomis
Petro, kaj Andreon, lian fraton, kaj
Jakobon kaj Johanon kaj Filipon
kaj Bartolomeon 15 kaj Mateon kaj
Tomason, kaj Jakobon, filon de
Alfeo, kaj Simonon, nomatan Fervor-
ulo, 16 Kaj Judason de Jakobo, kaj
Judason Iskariotan, kiu fariĝis perfid-
ulo. 17 Kaj li malsupreniris kun ili,
kaj staris sur ebena loko, kaj granda
amaso de liaj disĉiploj, kaj granda
nombro de la popolo el la tuta Judujo
kaj Jerusalem, kaj el la marbordo
de Tiro kaj Cidon, kiuj alvenis, por
aŭskulti lin kaj saniĝi je siaj malsanoj ;
18 kaj tiuj, kiuj estis turmentataj
de malpuraj spiritoj, estis sanigitaj.
19 Kaj la tuta homamaso volis tuŝi
lin, ĉar potenco eliris el li kaj sanigis
ĉiujn.

20 Kaj li levis siajn okulojn al siaj
disĉiploj, kaj diris : Feliĉaj estas vi
malriĉuloj, ĉar via estas la regno de
Dio. 21 Feliĉaj estas vi, kiuj nun
malsatas, ĉar vi satiĝos. Feliĉaj
estas vi, kiuj nun ploras, ĉar vi ridos.
22 Feliĉaj vi estas, kiam oni vin
malamos kaj vin izolos kaj vin riproĉ-
os, kaj elĵetos vian nomon kiel mal-
bonan, pro la Filo de homo. 23 Ĝoju
en tiu tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar
jen via rekompenco estas granda en
la ĉielo ; ĉar tiel same faris iliaj patroj
kontraŭ la profetoj. 24 Sed ve al
vi riĉuloj ! ĉar vi jam ricevis vian
konsolon. 25 Ve al vi satigitaj ! ĉar
vi malsatos. Ve al vi, kiuj nun ridas !
ĉar vi malĝojos kaj ploros. 26 Ve,
kiam ĉiuj homoj parolos bone pri vi !
ĉar tiel same faris iliaj patroj al la
falsaj profetoj.

27 Sed mi diras al vi, kiuj aŭdas :
Amu viajn malamikojn, faru bonon al
viaj malamantoj ; 28 benu tiujn,
kiuj vin malbenas ; preĝu por tiuj,
kiuj kun insulto vin atakas. 29 Al
tiu, kiu frapas vin sur la vango,
prezentu ankaŭ la alian ; kaj de tiu,
kiu prenas vian mantelon, ne detenu
vian tunikon. 30 Donu al ĉiu, kiu
petas de vi ; kaj de tiu, kiu forprenas
viajn posedaĵojn, ne repostulu ilin.
31 Kaj kiel vi volas, ke la homoj faru
al vi, faru ankaŭ al ili tiel same.
32 Kaj se vi amas tiujn, kiuj amas vin,
kian dankon vi havas ? ĉar eĉ la

pekuloj amas tiujn, kiuj ilin amas.
33 Kaj se vi bonfaras al viaj bonfar-
antoj, kian dankon vi havas? ĉar
eĉ la pekuloj tiel same faras. 34 Kaj
se vi pruntas al tiuj, de kiuj vi esperas
ricevi, kian dankon vi havas? eĉ
pekuloj pruntas al pekuloj, por egale
rericevi. 35 Sed amu viajn mal-
amikojn, kaj bonfaru, kaj pruntedonu,
pri neniu perdante esperon; kaj via
rekompenco estos granda, kaj vi
estos filoj de la Plejalta; ĉar Li estas
bona al la nedankemuloj kaj mal-
bonuloj. 36 Estu kompatemaj, kiel
via Patro estas kompatema. 37 Kaj
ne juĝu, kaj vi ne estos juĝitaj;
kaj ne kondamnu, kaj vi ne estos
kondamnitaj; liberigu, kaj vi estos
liberigitaj; 38 donu, kaj estos
donite al vi; bonan mezuron, prem-
itan, kunskuitan, superfluantan, oni
donos en vian sinon. Ĉar per kia
mezuro vi mezuras, per tia oni re-
mezuros al vi.

39 Kaj li parolis ankaŭ al ili para-
bolon: Ĉu blindulo povas gvidi
blindulon? ĉu ne falos ambaŭ en
fosaĵon? 40 Disĉiplo ne estas super
sia instruisto; sed perfektigite, ĉiu
estos kiel lia instruisto. 41 Kaj
kial vi rigardas la lignereton, kiu
estas en la okulo de via frato, kaj ne
pripensas la trabon, kiu estas en via
propra okulo? 42 Kiel vi povas
diri al via frato: Frato, lasu min
eltiri la lignereton, kiu estas en via
okulo; dum vi ne pripensas la trabon
en via propra okulo? Hipokritulo!
eltiru unue la trabon el via okulo, kaj
tiam vi klare vidos, por eltiri la
lignereton, kiu estas en la okulo de
via frato. 43 Ĉar ne ekzistas bona
arbo, kiu donas putran frukton; nek
putra arbo, kiu donas bonan frukton.
44 Ĉar ĉiu arbo estas konata per sia
propra frukto. Ĉar el dornarbetoj oni
ne kolektas figojn, nek el rubusujo
oni rikoltas vinberojn. 45 Bona
homo el la bona trezorejo de sia koro
liveras bonon, kaj malbona homo el
la malbona trezorejo liveras mal-
bonon; ĉar el la abundo de la koro
parolas lia buŝo.

46 Kaj kial vi min vokas: Sinjoro,
Sinjoro; kaj ne faras tion, kion mi
diras? 47 Pri ĉiu, kiu venas al mi,
kaj aŭdas miajn parolojn, kaj plenum-
as ilin, mi montros al vi, al kiu li
similas: 48 li similas al viro, kiu,
konstruante domon, fosis kaj pro-
funde kavigis, kaj metis fundamenton
sur la roko; kaj kiam okazis inundo,
la rivero sin ĵetis kontraŭ tiun domon,
kaj ne povis ĝin ŝanceli; ĉar ĝi estis
bone konstruita. 49 Sed tiu, kiu
aŭdas kaj ne plenumas, similas al
viro, kiu konstruis sur la tero sen
fundamento domon; kontraŭ kiun
la rivero sin ĵetis, kaj ĝi tuj enfalis,
kaj la ruino de tiu domo estis granda.

7 FININTE ĉiujn siajn dirojn en
la oreloj de la popolo, li eniris
en Kapernaumon.
2 Kaj sklavo de unu centestro, kiu
estis kara por li, estis malsana kaj
preskaŭ mortanta. 3 Kaj aŭdinte
pri Jesuo, tiu sendis al li pliaĝulojn
de la Judoj, por peti, ke li venu, por
savi lian sklavon. 4 Kaj veninte
al Jesuo, ili insiste petegis, dirante:
Li estas inda, ke vi faru al li tiun
komplezon; 5 ĉar li amas nian
nacion, kaj li mem konstruigis por
ni la sinagogon. 6 Kaj Jesuo ekiris
kun ili. Kaj kiam li estis ne mal-
proksime de la domo, la centestro
sendis al li amikojn, por diri al li:
Sinjoro, ne ĝenu vin; ĉar mi ne estas
inda, ke vi venu sub mian tegmenton;
7 pro tio mi ne opiniis min inda veni
al vi. Sed vorton parolu, kaj mia
knabo saniĝos. 8 Ĉar mi ankaŭ
estas homo metita sub aŭtoritato,
havante sub mi soldatojn; kaj mi
diras al ĉi tiu: Iru; kaj li iras; kaj
al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia
sklavo: Faru ĉi tion; kaj li ĝin faras.
9 Kaj kiam Jesuo tion aŭdis, li miris
pri li, kaj sin turninte, diris al la hom-
amaso, lin sekvanta: Mi diras al vi:
Eĉ en Izrael mi ne trovis tiom da fido.
10 Kaj la senditoj, reveninte al la
domo, trovis la sklavon sana.

11 Kaj post nelonge li iris al urbo
nomata Nain, kaj akompanis lin liaj
disĉiploj kaj granda homamaso.
12 Kaj kiam li alproksimiĝis al la
pordego de la urbo, jen oni elportis
mortinton, la solan filon de lia patrino,
kaj ŝi estis vidvino; kaj granda hom-
amaso el la urbo estis kun ŝi. 13 Kaj
kiam la Sinjoro ŝin vidis, li kortuŝiĝis
pri ŝi, kaj diris al ŝi: Ne ploru.
14 Kaj li alproksimiĝis, kaj tuŝis la
portilon, kaj la portantoj haltis.
Kaj li diris: Junulo, mi diras al vi:
Leviĝu. 15 Kaj la mortinto side
leviĝis kaj komencis paroli. Kaj li

donis lin al lia patrino. 16 Kaj timo
kaptis ĉiujn; kaj ili gloris Dion,
dirante: Granda profeto leviĝis inter
ni; kaj: Dio vizitis Sian popolon.
17 Kaj ĉi tiu famo pri li eliris tra la
tuta Judujo, kaj tra la tuta ĉirkaŭ-
aĵo.
18 Kaj la disĉiploj de Johano sciigis
lin pri ĉio tio. 19 Kaj Johano, al-
vokinte al si du el siaj disĉiploj,
sendis ilin al la Sinjoro, por diri:
Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni
atendu alian? 20 Kaj kiam la viroj
alvenis al li, ili diris: Johano, la
Baptisto, sendis nin al vi, por diri:
Ĉu vi estas la venonto, aŭ ĉu ni
atendu alian? 21 En tiu horo li
sanigis multajn je malsanoj kaj pestoj
kaj malbonaj spiritoj; kaj al multaj
blinduloj li redonis vidpovon. 22 Kaj
li respondis kaj diris al ili: Iru kaj
sciigu Johanon pri tio, kion vi vidis
kaj aŭdis: blinduloj vidas, lamuloj
marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj
surduloj aŭdas, mortintoj leviĝas, al
malriĉuloj evangelio estas predikata.
23 Kaj feliĉa estas ĉiu, kiu ne fal-
puŝiĝas pro mi.
24 Kaj kiam la senditoj de Johano
foriris, li komencis paroli al la hom-
amasoj pri Johano: Kion vi eliris en
la dezerton, por rigardi? ĉu junkon
skuatan de la vento? 25 Sed kion
vi eliris, por vidi? ĉu homon per
mola vestaro vestitan? Jen tiuj, kiuj
portas luksan vestaron kaj delikate
vivadas, troviĝas en domoj de reĝoj.
26 Sed kion vi eliris, por vidi? ĉu
profeton? Jes, mi diras al vi, kaj
multe pli ol profeton. 27 Ĉar li estas
tiu, pri kiu estas skribite:

Jen Mi sendos Mian anĝelon
antaŭ via vizaĝo,
Kaj li preparos antaŭ vi vian
vojon.

28 Mi diras al vi: Inter naskitoj de
virinoj estas neniu pli granda ol
Johano; tamen tiu, kiu estas nur
malgranda en la regno de Dio, estas
pli granda ol li. 29 Kaj la tuta
popolo kaj la impostistoj, aŭdinte,
pravigis Dion, ĉar ili ricevis la bapton
de Johano. 30 Sed la Fariseoj kaj
la leĝistoj rifuzis por si la intencon
de Dio, ĉar ili ne estis baptitaj de li.
31 Al kio do mi komparos la homojn
de ĉi tiu generacio? kaj al kio ili
similas? 32 Ili similas al infanoj,
kiuj sidas sur la placo kaj vokas unu
al alia, dirante: Ni flutis al vi, kaj vi
ne dancis; ni lamentis, kaj vi ne
ploris. 33 Ĉar Johano, la Baptisto,
venis, nek manĝante panon nek
trinkante vinon; kaj vi diras: Li
havas demonon. 34 La Filo de
homo venis, manĝante kaj trinkante;
kaj vi diras: Jen manĝegulo kaj vin-
drinkulo, amiko de impostistoj kaj
pekuloj! 35 Kaj la saĝeco estas
pravigita de ĉiuj siaj infanoj.
36 Kaj unu el la Fariseoj petis lin,
ke li manĝu kun li. Kaj li eniris en
la domon de la Fariseo, kaj sidiĝis ĉe
manĝo. 37 Kaj jen estis en la
urbo virino pekulino; kaj kiam ŝi
eksciis, ke Jesuo sidas ĉe manĝo en
la domo de la Fariseo, ŝi alportis
alabastran vazon da ŝmiraĵo, 38 kaj
starante malantaŭe ĉe liaj piedoj,
plorante, ŝi komencis priverŝi liajn
piedojn per siaj larmoj, kaj viŝis
ilin per la haroj de sia kapo, kaj
kisadis liajn piedojn, kaj ŝmiris ilin
per la ŝmiraĵo. 39 Kaj kiam la
Fariseo, kiu lin invitis, tion vidis, li
parolis en si, dirante: Ĉi tiu, se li
estus profeto, ja scius, kiu kaj kia
virino lin tuŝas, ke ŝi estas pekulino.
40 Kaj responde Jesuo diris al li:
Simon, mi havas ion diri al vi. Kaj
li diris: Majstro, parolu. 41 Unu
pruntedoninto havis du ŝuldantojn;
unu ŝuldis kvincent denarojn, kaj la
alia kvindek. 42 Kiam ili havis
nenion, per kio pagi, li pardonis al
ambaŭ la ŝuldon. Kiu el ili do lin
pli amos? 43 Simon responde diris:
Tiu, mi supozas, al kiu li pardonis la
pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al
li: Vi prave juĝis. 44 Kaj sin turn-
ante al la virino, li diris al Simon:
Ĉu vi vidas ĉi tiun virinon? Mi
eniris en vian domon, vi ne donis al
mi akvon por la piedoj; sed ŝi pri-
verŝis miajn piedojn per siaj larmoj
kaj viŝis ilin per siaj haroj. 45 Vi
ne donis al mi kison; sed ŝi, de la
tempo, kiam mi eniris, ne ĉesis kisadi
miajn piedojn. 46 Vi ne ŝmiris mian
kapon per oleo; sed ŝi ŝmiris miajn
piedojn per ŝmiraĵo. 47 Pro tio mi
diras al vi: Ŝiaj pekoj, kiuj estas
multaj, estas pardonitaj; ĉar ŝi multe
amis; sed al kiu malmulto estas
pardonita, tiu malmulte amas. 48 Kaj
li diris al ŝi: Viaj pekoj estas pardon-
itaj. 49 Kaj tiuj, kiuj sidis ĉe manĝo
kun li, komencis diri inter si: Kiu

estas ĉi tiu, kiu eĉ pardonas pekojn ?
50 Kaj li diris al la virino : Via fido
vin savis ; iru en pacon.

8 KAJ post ne longe li vojiradis
tra urboj kaj vilaĝoj, predikante
kaj alportante la evangelion de la
regno de Dio, kaj kun li la dek du,
2 kaj iuj virinoj, kiuj estis resanigitaj
je malbonaj spiritoj kaj malsanoj :
Maria, kiu estis nomata Magdalena,
el kiu eliris sep demonoj, 3 kaj
Joana, edzino de Ĥuzas, la ĉambelano
de Herodo, kaj Susana, kaj multaj
aliaj, kiuj faris al ili helpan servadon
per sia havo.
4 Kaj kiam granda homamaso kolekt-
iĝis, kaj homoj el ĉiu urbo venis al li,
li diris per parabolo : 5 La semisto
eliris, por semi sian semon ; kaj dum
li semis, iuj semoj falis apud la vojo
kaj estis piedpremitaj, kaj la birdoj
de la ĉielo formanĝis ilin. 6 Kaj
aliaj falis sur ŝtonan lokon, kaj
kreskinte, velkis, ĉar ili ne havis
malsekaĵon. 7 Kaj aliaj falis meze
inter dornojn ; kaj la dornoj kun-
kreskis, kaj sufokis ilin. 8 Kaj
aliaj falis en la bonan teron, kaj
kreskinte, produktis frukton centoble.
Dirinte tion, li kriis : Kiu havas
orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.
9 Kaj liaj disĉiploj demandis al li,
kia estas ĉi tiu parabolo. 10 Kaj li
diris : Al vi estas donite scii la mister-
ojn de la regno de Dio ; sed al la
aliaj per paraboloj, por ke, vidante,
ili ne rimarku, kaj aŭdante, ili ne
komprenu. 11 La parabolo estas
jena : La semo estas la vorto de Dio.
12 Kaj la falintaj apud la vojo estas
tiuj, kiuj aŭdis ; tiam venas la diablo,
kaj forprenas la vorton el ilia koro,
por ke ili ne kredu kaj ne estu savitaj.
13 Kaj la falintaj sur la ŝtonan lokon
estas tiuj, kiuj, aŭdinte, kun ĝojo
akceptas la vorton ; sed ili ne havas
radikon, kaj kredas nur portempe,
kaj en tempo de tento ili defalas.
14 Kaj tio, kio falis inter dornojn,
estas tiuj, kiuj aŭdis, kaj dum sia
irado sufokiĝas per zorgoj kaj riĉo
kaj plezuroj de la vivo, kaj ne perfekt-
igas frukton. 15 Kaj tio, kio falis
en la bonan teron, estas tiuj, kiuj en
bela kaj bona koro, aŭdinte la vorton,
konservas ĝin, kaj kun pacienco
donas frukton.
16 Kaj ekbruliginte lampon, oni ne
kovras ĝin per vazo, aŭ forŝovas ĝin
sub liton ; sed metas ĝin sur lamp-
ingon, por ke la enirantoj povu vidi la
lumon. 17 Ĉar estas kaŝita nenio, kio
ne malkaŝiĝos ; kaj ne estas io sekreta,
kio ne koniĝos kaj klare elmontriĝos.
18 Atentu do, kiamaniere vi aŭdas ;
ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite ;
kaj kiu ajn ne havas, de tiu estos
forprenita eĉ tio, kion li ŝajne havas.
19 Kaj alvenis al li lia patrino kaj
liaj fratoj, kaj ili ne povis lin atingi
pro la homamaso. 20 Kaj oni sciigis
lin : Via patrino kaj viaj fratoj staras
ekstere, kaj deziras vin vidi. 21 Sed
respondante, li diris al ili : Mia
patrino kaj miaj fratoj estas tiuj, kiuj
aŭdas la vorton de Dio, kaj ĝin
plenumas.
22 Kaj en unu el tiuj tagoj eniris en
ŝipeton li kaj liaj disĉiploj ; kaj li
diris al ili : Ni transiru al la alia bordo
de la lago ; kaj ili surmariĝis. 23 Sed
dum ili veturis, li endormiĝis ; kaj
falis ventego sur la lagon ; kaj ili tute
pleniĝis de akvo, kaj estis en danĝero.
24 Kaj ili venis al li, kaj vekis lin,
dirante : Estro, estro, ni pereas.
Kaj li leviĝis, kaj admonis la venton
kaj la furiozon de la akvo ; kaj ili
ĉesiĝis, kaj fariĝis sereno. 25 Kaj
li diris al ili : Kie estas via fido ?
Kaj ili timis kaj miris, dirante unu al
la alia : Kiu do estas ĉi tiu ? ĉar li
ordonas eĉ al la ventoj kaj al la akvo,
kaj ili obeas al li.
26 Kaj ili ŝipveturis al la lando de la
Gerasenoj, kiu estas kontraŭ Galileo.
27 Kaj kiam li surbordiĝis, renkontis
lin el la urbo viro, havanta demonojn ;
kaj jam de longe li ne portis vestojn,
kaj loĝis ne en domo, sed en la tomboj.
28 Kaj vidinte Jesuon, li ekkriis kaj
falis antaŭ li, kaj laŭtvoĉe diris :
Kio estas inter mi kaj vi, ho Jesuo,
Filo de Dio Plejalta ? mi petas vin,
ne turmentu min. 29 Ĉar li ordonis
al la malpura spirito eliri el la homo.
Ĉar ĝi ofte kaptis lin, kaj li estis sub
gardantaro, kaj ligita per ĉenoj kaj
katenoj ; kaj disrompinte la ligilojn,
li estis peladata de la demono en la
dezertojn. 30 Kaj Jesuo demandis
lin : Kia estas via nomo ? Kaj li
diris : Legio ; ĉar multaj demonoj
eniris en lin. 31 Kaj ili petegis lin,
ke li ne ordonu al ili foriri en la
abismon. 32 Kaj estis tie granda
grego da porkoj, paŝtiĝantaj sur la
monto ; kaj ili petegis lin, ke li

permesu al ili eniri en la porkojn.
Kaj li tion permesis al ili. 33 Kaj
elirinte el la viro, la demonoj eniris
en la porkojn; kaj la grego kuris de
la krutaĵo en la lagon, kaj sufokiĝis.
34 Kaj kiam iliaj paŝtistoj vidis la
okazintaĵon, ili forkuris, kaj rakontis
ĝin en la urbo kaj en la kamparo.
35 Kaj oni eliris por vidi, kio okazis;
kaj ili venis al Jesuo, kaj trovis la
viron, el kiu eliris la demonoj,
sidanta, vestita kaj en sana prudento,
ĉe la piedoj de Jesuo, kaj ili timis.
36 Kaj la vidintoj rakontis al ili,
kiamaniere la demonhavinto saniĝis.
37 Kaj la tuta homamaso, el la ĉirkaŭ-
aĵo de la Gerasenoj, petis lin foriri
de ili; ĉar ili estis tenataj de granda
timo; kaj li eniris en ŝipeton kaj
returne veturis. 38 Sed la viro, el
kiu eliris la demonoj, petis lin, ke li
povu esti kun li; sed li forsendis lin,
dirante: 39 Reiru al via domo, kaj
rakontu ĉion, kion Dio faris por vi.
Kaj li foriris, famigante tra la tuta
urbo ĉion, kion Jesuo faris por li.

40 Kaj kiam Jesuo revenis, la hom-
amaso bonvenigis lin, ĉar ĉiuj atendis
lin. 41 Kaj jen venis viro, nomata
Jairos, kaj li estis sinagogestro; kaj
li sin ĵetis antaŭ la piedojn de Jesuo,
kaj petegis lin, ke li venu en lian
domon; 42 ĉar li havis unu solan
filinon, proksimume dekdujaran, kaj
ŝi estis mortanta. Kaj dum li iris,
la homamaso ĉirkaŭpremis lin.

43 Kaj virino, kiu jam dek du jarojn
havis sangofluon, kaj elspezis sian
tutan havon por kuracistoj, kaj ne
povis esti resanigita de iu, 44 venis
malantaŭ lin, kaj tuŝis la randon de
lia vestaĵo; kaj tuj ŝia sangofluo
ĉesiĝis. 45 Kaj Jesuo diris: Kiu
min tuŝis? Kaj kiam ĉiuj neis,
Petro diris: Estro, la homamaso
ĉirkaŭas kaj premas vin. 46 Sed
Jesuo diris: Iu min tuŝis; ĉar mi
sentis, ke de mi eliris potenco.
47 Kaj kiam la virino ekvidis, ke ŝi
ne estas kaŝita, ŝi venis tremanta,
kaj, sin ĵetante antaŭ lin, sciigis antaŭ
la tuta popolo, pro kia motivo ŝi tuŝis
lin, kaj kiel ŝi estas tuj sanigita.
48 Kaj li diris al ŝi: Filino, via fido
vin savis; iru en pacon.

49 Dum li ankoraŭ parolis, jen iu
venis de la domo de la sinagogestro,
dirante: Via filino jam mortis; ne
ĝenu la instruiston. 50 Sed Jesuo,
aŭdinte tion, respondis al li: Ne timu;
nur kredu, kaj ŝi estos savita.
51 Kaj kiam li venis al la domo, li
permesis al neniu eniri kun li, krom
Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj la
patro kaj la patrino de la knabino.
52 Kaj ĉiuj ploris kaj ĝemis pro ŝi;
sed li diris: Ne ploru; ĉar ŝi ne mortis,
sed dormas. 53 Kaj ili mokridis
lin, sciante, ke ŝi mortis. 54 Sed
li, preninte ŝian manon, vokis ŝin,
dirante: Knabino, leviĝu. 55 Kaj ŝia
spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis; kaj
li ordonis, ke oni donu al ŝi manĝi.
56 Kaj ŝiaj gepatroj estis mirigitaj;
sed li ordonis, ke ili diru al neniu
tion, kio estis farita.

9 KAJ li kunvokis la dek du, kaj
donis al ili potencon kaj aŭtor-
itaton super ĉiuj demonoj, kaj
por forigi malsanojn. 2 Kaj li for-
sendis ilin, por prediki la regnon de
Dio, kaj por sanigi la malsanulojn.
3 Kaj li diris al ili: Portu nenion por
la vojo—nek bastonon, nek saketon,
nek panon, nek monon; kaj ne havu du
tunikojn. 4 Kaj en kiun ajn domon
vi eniros, tie loĝu, kaj el tie ekvojaĝu.
5 Kaj se ie oni vin ne akceptos, tiam,
forirante el tiu urbo, deskuu la
polvon de viaj piedoj, por atesto
kontraŭ ili. 6 Kaj ili, foririnte,
trairis la vilaĝojn, ĉie predikante la
evangelion kaj sanigante.

7 Kaj la tetrarĥo Herodo aŭdis pri
ĉio, kio fariĝis; kaj li embarasiĝis,
ĉar iuj diris, ke Johano leviĝis el
la mortintoj; 8 kaj aliaj, ke Elija
aperis; kaj aliaj, ke unu el la antik-
vaj profetoj releviĝis. 9 Kaj Herodo
diris: Johanon mi senkapigis, sed
kiu estas ĉi tiu, pri kiu mi aŭdas tiajn
aferojn? Kaj li deziris vidi lin.

10 Kaj la apostoloj, reveninte,
rakontis al li ĉion, kion ili faris. Kaj
li kondukis ilin, kaj foriris aparte al
urbo, nomata Betsaida. 11 Sed la
homamaso, eksciinte tion, sekvis lin;
kaj li akceptis ilin, kaj parolis al ili
pri la regno de Dio, kaj tiujn, kiuj
bezonis kuracon, li resanigis. 12 Kaj
ekvesperiĝis; kaj la dek du, alveninte,
diris al li: Forsendu la homamason,
por ke ili iru en la ĉirkaŭajn vilaĝojn
kaj kampojn, por trovi ripozejojn kaj
nutraĵon; ĉar ĉi tie ni estas en
dezerta loko. 13 Sed li diris al ili:
Vi donu al ili manĝi. Kaj ili diris:
Ni havas ne pli ol kvin panojn kaj du

fiŝojn, se ni ne irus kaj aĉetus manĝ-
aĵon por ĉi tiu tuta homomulto.
14 Ĉar ĉeestis proksimume kvin mil
viroj. Kaj li diris al siaj disĉiploj :
Sidigu ilin en aroj, po proksimume
kvindek. 15 Kaj tion ili faris, kaj
sidigis ĉiujn. 16 Kaj li prenis la
kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj
suprenrigardinte al la ĉielo, li ilin
benis kaj dispecigis, kaj donis al la
disĉiploj, por meti antaŭ la hom-
amason. 17 Kaj ili manĝis, kaj ĉiuj
satiĝis ; kaj oni kolektis da postrest-
intaj fragmentoj dek du korbojn.
18 Kaj dum li preĝis en soleco, la
disĉiploj estis kun li ; kaj li demandis
ilin, dirante : Kiu, diras la popolo, ke
mi estas ? 19 Kaj ili responde diris :
Laŭ iuj Johano, la Baptisto ; sed laŭ
aliaj : Elija ; kaj laŭ aliaj, ke unu el la
antikvaj profetoj releviĝis. 20 Sed li
diris al ili : Sed vi—kiu vi diras, ke mi
estas ? Kaj Petro responde diris : La
Kristo de Dio. 21 Sed li per severa
ordono admonis, ke ili diru ĉi tion
al neniu ; 22 dirante : La Filo de
homo devas multe suferi, kaj esti
rifuzita de la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj
kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj la
trian tagon releviĝi. 23 Kaj li diris
al ĉiuj : Se iu volas veni post mi, li
abnegaciu sin, kaj levu sian krucon
ĉiutage, kaj sekvu min. 24 Ĉar kiu
volos savi sian animon, tiu ĝin
perdos ; sed kiu perdos sian animon
pro mi, tiu ĝin savos. 25 Ĉar kiel
profitus homo, se li gajnus la tutan
mondon kaj sin perdus aŭ pereigus ?
26 Ĉar kiu hontos pri mi kaj pri miaj
paroloj, pri tiu hontos la Filo de homo,
kiam li venos en sia gloro, kaj la
gloro de la Patro kaj de la sanktaj
anĝeloj. 27 Sed mi diras al vi certe :
Inter la ĉi tie starantaj estas iuj, kiuj
neniel gustumos morton, antaŭ ol ili
vidos la regnon de Dio.
28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ ok
tagoj, kaj li prenis kun si Petron kaj
Johanon kaj Jakobon, kaj supren-
iris sur la monton, por preĝi. 29 Kaj
dum li preĝis, la aspekto de lia vizaĝo
aliiĝis, kaj lia vestaro fariĝis blanka
kaj fulme brilanta. 30 Kaj jen inter-
parolis kun li du viroj, kiuj estis
Moseo kaj Elija, 31 kiuj montriĝis
en gloro, kaj parolis pri lia foriro, kiun
li estis plenumonta en Jerusalem.
32 Sed Petro, kaj tiuj, kiuj estis kun
li, estis subpremataj de dormo ; sed
vekiĝinte, ili vidis lian gloron, kaj la
du virojn, kiuj staris kun li. 33 Kaj
dum ili foriris de li, Petro diris al
Jesuo : Estro, estas bone por ni esti ĉi
tie ; kaj ni faru tri laŭbojn : unu por vi,
kaj unu por Moseo, kaj unu por Elija ;
li ne sciis, kion li diras. 34 Kaj dum
li tion diris, nubo venis kaj super-
ombris ilin ; kaj ili timis, kiam ili
eniris en la nubon. 35 Kaj el la
nubo venis voĉo, diranta : Ĉi tiu estas
Mia Filo, Mia elektito ; lin aŭskultu.
36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis,
Jesuo troviĝis sola. Kaj ili silentis,
kaj al neniu en tiuj tagoj rakontis ion,
kion ili vidis.
37 Kaj la sekvantan tagon, post
kiam ili malsupreniris de la monto,
granda homamaso renkontis lin.
38 Kaj jen unu viro el la homamaso
ekkriis, dirante : Majstro, mi petegas
vin rigardi mian filon, ĉar li estas mia
sola infano ; 39 kaj jen spirito kaptas
lin, kaj subite li ekkrias, kaj ĝi
konvulsiigas lin kun buŝa ŝaŭmo,
kaj malfacile lasas lin, kontuzinte lin.
40 Kaj mi petis viajn disĉiplojn, ke ili
elpelu ĝin ; sed ili ne povis. 41 Kaj
Jesuo respondis kaj diris : Ho senfida
kaj perversa generacio, ĝis kiam mi
estos kun vi kaj vin toleros ? venigu
ĉi tien vian filon. 42 Kaj dum li
venis, la demono lin ĵetis sur la teron
kaj lin konvulsiigis. Sed Jesuo severe
admonis la malpuran spiriton, kaj
sanigis la knabon kaj redonis lin
al la patro. 43 Kaj ĉiuj miregis
pro la majesto de Dio.
Sed dum ĉiuj miris pri ĉio, kion
li faris, li diris al siaj disĉiploj :
44 Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn
orelojn : ĉar la Filo de homo estos
transdonita en la manojn de homoj.
45 Sed ili ne komprenis tiun diron,
kaj ĝi estis kaŝita for de ili, por ke
ili ne sciu ĝian signifon ; kaj ili timis
demandi al li pri tiu diro.
46 Kaj komenciĝis diskutado inter
ili pri tio, kiu el ili estos la plej
granda. 47 Sed Jesuo, vidinte la
diskutadon de iliaj koroj, prenis
infanon, kaj starigis lin apud si,
48 kaj diris al ili : Kiu akceptos ĉi
tiun infanon en mia nomo, tiu min
akceptas ; kaj kiu min akceptos, tiu
akceptas Tiun, kiu min sendis ; ĉar
kiu estas plej malgranda inter vi ĉiuj,
tiu estas granda.
49 Kaj Johano respondis kaj diris :

Estro, ni vidis iun elpelantan demon-
ojn en via nomo; kaj ni malpermesis
lin, ĉar li ne sekvas kun ni. 50 Sed
Jesuo diris al li: Ne malpermesu;
ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ vi, estas
por vi.
51 Kaj kiam la tagoj maturiĝis por
lia suprenakcepto, li firmigis sian
vizaĝon, por iri al Jerusalem, 52 kaj
sendis senditojn antaŭ sia vizaĝo;
kaj ili iris, kaj eniris en vilaĝon de la
Samarianoj, por pretigi por li. 53 Kaj
tiuj lin ne akceptis, ĉar lia vizaĝo estis
direktata al Jerusalem. 54 Kaj liaj
disĉiploj Jakobo kaj Johano, tion
vidinte, diris: Sinjoro, ĉu vi volas,
ke ni ordonu fajron malsuprenveni el
la ĉielo kaj ekstermi ilin? 55 Sed li
sin turnis kaj admonis ilin; kaj li
diris: Vi mem ne scias, laŭ kia spirito
vi estas. 56 Ĉar la Filo de homo
venis, ne por pereigi animojn de
homoj, sed por savi. Kaj ili iris en
alian vilaĝon.
57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la vojo
iu diris al li: Mi vin sekvos, kien ajn
vi iros. 58 Kaj Jesuo diris al li:
La vulpoj havas kavojn, kaj la birdoj
de la ĉielo havas ripozejojn; sed la
Filo de homo ne havas, kie kuŝigi
sian kapon. 59 Kaj li diris al alia:
Sekvu min. Sed li diris: Sinjoro,
permesu al mi unue iri kaj enterigi
mian patron. 60 Sed li diris al li:
Lasu la mortintojn enterigi siajn
mortintojn; sed vi iru kaj proklamu
la regnon de Dio. 61 Kaj ankoraŭ
alia diris: Mi vin sekvos, Sinjoro;
sed unue permesu al mi adiaŭi tiujn,
kiuj estas en mia domo. 62 Sed
Jesuo diris al li: Neniu, metinte sian
manon al la plugilo kaj rigardante
malantaŭen, taŭgas por la regno de
Dio.

10 KAJ post tio la Sinjoro elektis
sepdek aliajn, kaj ilin for-
sendis duope antaŭ sia vizaĝo
en ĉiun urbon kaj ĉiun lokon, kien li
mem estis venonta. 2 Kaj li diris al
ili: La rikolto estas granda, sed la
laborantoj estas malmultaj; petu do
la Estron de la rikolto, ke Li sendu
laborantojn en Sian rikolton. 3 Iru;
jen mi sendas vin kiel ŝafidojn meze
de lupoj. 4 Ne portu monujon, nek
saketon, nek ŝuojn; kaj salutu neniun
sur la vojo. 5 Kaj en kiun ajn
domon vi eniros, unue diru; Paco
al ĉi tiu domo. 6 Kaj se tie estos
filo de paco, via paco restos sur li;
sed se ne, ĝi revenos al vi. 7 Kaj
en tiu sama domo restu, manĝante
kaj trinkante tion, kion ili havas; ĉar
la laboranto meritas sian salajron.
Ne transiru de domo en domon.
8 Kaj en kiun ajn urbon vi eniros, kaj
oni vin akceptos, manĝu tion, kion oni
metos antaŭ vin; 9 kaj sanigu la
tieajn malsanulojn, kaj diru al ili: La
regno de Dio alproksimiĝis al vi.
10 Sed en kiun ajn urbon vi eniros,
kaj oni ne akceptos vin, eliru sur ĝiajn
stratojn, kaj diru: 11 Eĉ la polvon
de via urbo, kiu sin tenas al niaj
piedoj, ni deviŝas kontraŭ vin;
tamen sciu, ke la regno de Dio al-
proksimiĝis al vi. 12 Mi diras al vi:
Estos pli elporteble en tiu tago por
Sodom, ol por tiu urbo. 13 Ve al vi,
Ĥorazin! ve al vi, Betsaida! ĉar se
en Tiro kaj Cidon estus faritaj tiuj
potencaj faroj, kiuj fariĝis en vi, ili
jam antaŭ longe pentus, sidante en
sakaĵo kaj cindro. 14 Tamen estos
pli elporteble por Tiro kaj Cidon en
la juĝado, ol por vi. 15 Kaj vi,
Kapernaum, ĉu vi estos altigita ĝis
la ĉielo? vi ja malsupreniros ĝis
Hades. 16 Kiu vin aŭskultas, tiu
min aŭskultas; kiu vin malŝatas, tiu
min malŝatas; kaj kiu min malŝatas,
tiu malŝatas Tiun, kiu min sendis.
17 Kaj la sepdek revenis kun ĝojo,
dirante: Sinjoro, eĉ la demonoj sub-
metiĝas al ni per via nomo. 18 Kaj
li diris al ili: Mi vidis Satanon falanta
de la ĉielo, kiel fulmo. 19 Jen mi
donis al vi aŭtoritaton piedpaŝi sur
serpentoj kaj skorpioj, kaj sur la tuta
potenco de la malamiko; kaj nenio iel
vin difektos. 20 Tamen ne ĝoju pri
tio, ke la spiritoj submetiĝis al vi;
sed ĝoju, ke viaj nomoj estas skribitaj
en la ĉielo.
21 En tiu sama horo li ĝojis en la
Sankta Spirito, kaj diris: Mi Vin
gloras, ho Patro, Estro de la ĉielo
kaj la tero, ke Vi kaŝis ĉi tion for de
saĝuloj kaj prudentuloj, kaj malkaŝis
al infanetoj; jes, Patro, ĉar al Vi tio
bone plaĉis. 22 Ĉio estas trans-
donita al mi de mia Patro; kaj neniu
scias, kiu estas la Filo, krom la Patro;
nek kiu estas la Patro, krom la Filo,
kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi
Lin. 23 Kaj sin turninte al la
disĉiploj, li flanke diris: Feliĉaj estas
la okuloj, kiuj vidas tion, kion vi

vidas; 24 ĉar mi diras al vi, ke
multaj profetoj kaj reĝoj deziris vidi
tion, kion vi vidas, kaj ili ne vidis;
kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas, kaj ili ne
aŭdis.
25 Kaj jen unu leĝisto stariĝis, kaj
tentis lin, dirante: Majstro, kion mi
faru, por heredi eternan vivon?
26 Kaj li diris al li: Kio estas skribita
en la leĝo? kiel vi legas? 27 Kaj
li responde diris: Amu la Eternulon,
vian Dion, per via tuta koro kaj per via
tuta animo kaj per via tuta forto kaj
per via tuta menso, kaj vian proksim-
ulon kiel vin mem. 28 Kaj li diris al
li: Vi prave respondis; tion faru, kaj
vi vivos. 29 Sed li, dezirante pravigi
sin, diris al Jesuo: Kaj kiu estas mia
proksimulo? 30 Jesuo respondis
kaj diris: Unu homo malsupreniris
de Jerusalem al Jeriĥo; kaj li falis
en la manojn de rabistoj, kiuj lin
senvestigis kaj batis, kaj foriris,
lasante lin duone senviva. 31 Kaj
laŭ okazo unu pastro malsupreniris
la saman vojon; kaj lin vidinte, li
preterpasis aliflanke. 32 Kaj tiel
same unu Levido, veninte al la loko
kaj lin vidinte, preterpasis aliflanke.
33 Sed unu Samariano, vojaĝante,
alvenis tien, kie li estis, kaj lin
ekvidinte, li kortuŝiĝis, 34 kaj al-
proksimiĝis, kaj bandaĝis liajn vund-
ojn, kaj surverŝis oleon kaj vinon;
kaj li metis lin sur sian beston, kaj
kondukis lin al gastejo, kaj zorgis pri
li. 35 Kaj la morgaŭan tagon li
elprenis du denarojn kaj donis ilin
al la gastejestro, kaj diris: Zorgu pri
li, kaj kion pli vi elspezos, mi tion
repagos al vi, kiam mi revenos.
36 Kiu el tiuj tri, laŭ via opinio, sin
montris proksimulo de tiu, kiu falis
en la manojn de la rabistoj? 37 Kaj
li diris: Tiu, kiu faris al li kompaton.
Kaj Jesuo diris al li: Iru vi, kaj faru
tion saman.
38 Kaj dum ili vojaĝis, li eniris en
unu vilaĝon; kaj virino, nomata
Marta, akceptis lin en sian domon.
39 Kaj ŝi havis fratinon, nomatan
Maria, kaj ĉi tiu sidis apud la piedoj
de la Sinjoro, kaj aŭskultis lian
parolon. 40 Sed Marta estis distr-
ata pro multo da servado; kaj ŝi
alproksimiĝis, kaj diris: Sinjoro, ĉu
vi ne zorgas pri tio, ke mia fratino
lasis al mi servi sola? diru do al ŝi,
ke ŝi min helpu. 41 Sed la Sinjoro
respondis kaj diris al ŝi: Marta,
Marta, vi zorgas kaj klopodadas pri
multaj aferoj; 42 sed unu afero
estas necesa; kaj Maria elektis la
bonan parton, kiu ne estos prenita
for de ŝi.

11 KAJ li preĝis en iu loko;
kaj kiam li ĉesis preĝi, unu
el liaj disĉiploj diris al li:
Sinjoro, instruu nin preĝi, kiel ankaŭ
Johano instruis siajn disĉiplojn.
2 Kaj li diris al ili: Kiam vi preĝas,
diru: Patro, Estu sanktigita Via
nomo. Venu Via regno. 3 Donu
al ni tagon post tago nian ĉiutagan
panon. 4 Kaj pardonu al ni niajn
pekojn, ĉar ni ankaŭ pardonas al
ĉiu, kiu ŝuldas al ni. Kaj ne konduku
nin en tenton.
5 Kaj li diris al ili; Kiu el vi havos
amikon, kaj iros al li noktomeze, kaj
diros al li: Amiko, pruntu al mi tri
panojn; 6 ĉar amiko mia venis al
mi post vojaĝo, kaj mi ne havas,
kion meti antaŭ lin; 7 kaj tiu de
interne respondos kaj diros: Ne ĝenu
min; la pordo estas jam fermita,
kaj miaj infanoj kun mi estas en lito;
mi ne povas min levi kaj doni al vi?
8 Mi diras al vi: Kvankam li ne volos
pro sia amikeco al li leviĝi kaj doni
al li, tamen, pro ĉi ties persisteco
li leviĝos kaj donos al li tiom, kiom
li bezonas. 9 Kaj mi diras al vi:
Petu, kaj al vi estos donite; serĉu,
kaj vi trovos; frapu, kaj al vi estos
malfermite. 10 Ĉar ĉiu petanto
ricevas; kaj la serĉanto trovas; kaj
al la frapanto estos malfermite.
11 Kaj de kiu el vi, kiu estas patro,
filo petos panon, kaj li donos al li
ŝtonon? aŭ se li petas fiŝon, ĉu li
anstataŭ fiŝo donos al li serpenton?
12 Aŭ se li petos ovon, ĉu li donos
al li skorpion? 13 Se vi do, estante
malbonaj, scias doni bonajn donacojn
al viaj infanoj, des pli via Patro ĉiela
donos la Sanktan Spiriton al tiuj,
kiuj petos al Li.
14 Kaj li estis elpelanta demonon,
kiu estis muta. Kaj kiam la demono
eliris, la mutulo parolis; kaj la hom-
amaso miregis. 15 Sed iuj el ili
diris: Per Baal-Zebub, la estro de la
demonoj, li elpelas demonojn. 16 Kaj
aliaj, tentante lin, postulis de li signon
el la ĉielo. 17 Sed li, sciante iliajn
pensojn, diris al ili: Ĉiu regno, divid-
ita kontraŭ si, dezertiĝas; kaj domo,

dividita kontraŭ domo, falas. 18 Kaj
se ankaŭ Satano dividiĝas kontraŭ si,
kiel staros lia regno? ĉar vi diras,
ke per Baal-Zebub mi elpelas
demonojn. 19 Kaj se per Baal-
Zebub mi elpelas demonojn, per
kiu viaj filoj ilin elpelas? tial ili estos
viaj juĝantoj. 20 Sed se per la
fingro de Dio mi elpelas demonojn,
tiam la regno de Dio jam venis sur
vin. 21 Kiam fortulo plene armita
gardas sian palacon, en paco estas
liaj posedaĵoj; 22 sed kiam venas
iu pli forta ol li kaj venkos lin, li
forprenas lian plenarmilaron, al kiu
li fidis, kaj disdonas lian havon.
23 Kiu ne estas kun mi, tiu estas
kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas kun
mi, tiu disĵetas. 24 Kiam la malpura
spirito eliris el homo, ĝi trairas tra
senakvaj lokoj, serĉante ripozon;
kaj ne trovante ĝin, diras: Mi
reiros al mia domo, el kie mi eliris.
25 Kaj alveninte, ĝi trovas ĝin balaita
kaj ornamita. 26 Tiam ĝi iras kaj
alprenas al si sep aliajn spiritojn
pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili,
enirinte, loĝas tie; kaj la fina stato
de tiu homo fariĝas pli malbona, ol
la unua.

27 Kaj dum li ĉi tion parolis, unu
virino el la homamaso levis sian
voĉon, kaj diris al li: Feliĉaj estas la
ventro, kiu naskis vin, kaj la mamoj,
kiujn vi suĉis. 28 Sed li diris:
Sed pli ĝuste, feliĉaj estas tiuj, kiuj
aŭdas la vorton de Dio kaj observas
ĝin.

29 Kaj kiam la homamaso kolektiĝis
al li, li ekparolis, dirante: Ĉi tiu
generacio estas malbona generacio;
ĝi serĉas signon, kaj signo ne estos
donita al ĝi, krom la signo de Jona.
30 Ĉar kiel Jona estis signo por la
Nineveanoj, tiel ankaŭ estos la Filo
de homo por ĉi tiu generacio.
31 La reĝino de la sudo leviĝos en la
juĝado kun la viroj de ĉi tiu gener-
acio, kaj ilin kondamnos; ĉar ŝi venis
el la finoj de la tero, por aŭskulti la
saĝon de Salomono; kaj jen iu pli
granda ol Salomono estas ĉi tie.
32 Viroj Nineveanoj staros en la
juĝado kun ĉi tiu generacio, kaj ĝin
kondamnos; ĉar ili pentis pro la
predikado de Jona; kaj jen iu pli
granda ol Jona estas ĉi tie.

33 Kiam oni ekbruligis lampon, oni
metas ĝin ne en kaŝejon, nek sub
grenmezurilon, sed sur la lampingon,
por ke la enirantoj povu vidi la
lumon. 34 La lampo de via korpo
estas via okulo; kiam via okulo estas
sendifekta, via tuta korpo estas luma;
sed kiam ĝi estas malbona, via korpo
ankaŭ estas malluma. 35 Tial viglu,
ke la lumo, kiu estas en vi, ne estu
mallumo. 36 Tial, se via tuta korpo
estas luma, havante nenian malluman
parton, ĝi estos tute lumplena, kiel
kiam la lampo lumas al vi per sia
brilo.

37 Kaj dum li parolis, unu Fariseo
invitis lin matenmanĝi kun li; kaj li
eniris kaj sidiĝis. 38 Kaj la Fariseo,
ekvidinte, miris, ke li ne lavis sin
antaŭ la matenmanĝo. 39 Kaj la
Sinjoro diris al li: Vi Fariseoj purigas
la eksteron de kaliko kaj plado, sed
via interno estas plena de rabado kaj
malvirto. 40 Malsaĝuloj! ĉu Tiu,
kiu faris la eksteron, ne faris ankaŭ
la internon? 41 Tamen, uzu por
almozo la internaĵojn, kaj jen ĉio
estas al vi pura.

42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar vi
pagas dekonaĵojn de mento kaj ruto
kaj ĉiu vegetaĵo, kaj preterlasas juĝon
kaj amon al Dio; ĉi tion vi devus fari,
kaj tion ne preterlasi. 43 Ve al vi,
Fariseoj! ĉar vi amas la ĉefseĝojn
en la sinagogoj, kaj la salutojn sur la
placoj. 44 Ve al vi! ĉar vi similas
tombojn ne vidatajn; kaj la homoj,
kiuj iras super ili, ne scias.

45 Kaj unu el la leĝistoj responde
diris al li: Majstro, dirante ĉi tion, vi
ankaŭ nin riproĉas. 46 Kaj li diris:
Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar vi
ŝarĝas homojn per ŝarĝoj malfacile
porteblaj, kaj vi mem ne tuŝas eĉ
per unu el viaj fingroj la ŝarĝojn.
47 Ve al vi! ĉar vi konstruas la tomb-
ojn de la profetoj, kiujn viaj patroj
mortigis. 48 Tial vi estas atestant-
oj, kaj konsentas al la faroj de
viaj patroj; ĉar ili mortigis ilin, kaj
vi konstruas la tombojn. 49 Tial
ankaŭ diris la saĝo de Dio: Mi sendos
al ili profetojn kaj apostolojn, kaj
iujn el tiuj ili mortigos kaj persekutos;
50 por ke la sango de ĉiuj profetoj,
kiu estis elverŝita de post la komenco
de la mondo, estu postulita el ĉi tiu
generacio, 51 de la sango de Habel
ĝis la sango de Zeĥarja, kiu pereis
inter la altaro kaj la sankta domo;
jes, mi diras al vi: Ĝi estos postulita

el ĉi tiu generacio. 52 Ve al vi,
leĝistoj! ĉar vi forprenis la ŝlosilon
de la scio; vi mem ne eniris, kaj vi
malhelpis la enirantajn.

53 Kaj kiam li eliris el tie, la skrib-
istoj kaj la Fariseoj atakis lin insiste,
kaj instigis lin paroli pri multaj
aferoj; 54 insidante kontraŭ li, por
kapti ion el lia buŝo.

12 DUME, kiam la miriadoj de la
homamaso kunkolektiĝis tiel,
ke ili piedpremis unu la alian,
li ekparolis al siaj disĉiploj, dirante
unue: Gardu vin kontraŭ la ferment-
aĵo de la Fariseoj, kiu estas hipokrit-
eco. 2 Sed estas nenio kovrita,
kio ne estos elmontrita; kaj nenio
kaŝita, kio ne estos sciata. 3 Tial,
kion vi diris en la mallumo, tio estos
aŭdita en la lumo; kaj kion vi parolis
en orelon en internaj ĉambroj, tio
estos proklamita sur la tegmentoj.
4 Kaj mi diras al vi, miaj amikoj: Ne
timu tiujn, kiuj mortigas la korpon,
kaj poste ne povas fari ion plu.
5 Sed mi montros al vi, kiun vi devas
timi: Timu Tiun, kiu, mortiginte, plue
havas aŭtoritaton enĵeti en Gehenan;
jes, mi diras al vi: Tiun timu. 6 Ĉu
oni ne vendas kvin paserojn por du
asaroj? kaj eĉ unu el ili ne estas
forgesita antaŭ Dio. 7 Sed eĉ la
haroj de via kapo estas ĉiuj kalkul-
itaj. Ne timu; vi pli valoras ol multaj
paseroj. 8 Kaj mi diras al vi: Ĉiun,
kiu konfesos min antaŭ la homoj,
la Filo de homo ankaŭ konfesos antaŭ
la anĝeloj de Dio; 9 sed kiu mal-
konfesos min antaŭ la homoj, tiu
estos malkonfesita antaŭ la anĝeloj
de Dio. 10 Kaj por ĉiu, kiu parolos
vorton kontraŭ la Filo de homo, estos
pardono; sed por tiu, kiu blasfemas
kontraŭ la Sankta Spirito, ne estos
pardono. 11 Kaj kiam oni konduk-
os vin antaŭ la sinagogojn kaj reg-
antojn kaj aŭtoritatulojn, ne zorgu,
kiel aŭ kion respondi, aŭ kion diri;
12 ĉar la Sankta Spirito instruos al vi
en tiu horo mem tion, kion vi devas
diri.

13 Kaj unu el la homamaso diris al
li: Majstro, diru al mia frato, ke li
dividu kun mi la heredaĵon. 14 Sed
li diris al li: Ho viro, kiu starigis min
super vi kiel juĝanton aŭ dividanton?
15 Kaj li diris al ili: Zorgu, kaj gardu
vin kontraŭ ĉia avideco, ĉar la vivo de
homo ne konsistas en la abundeco
de liaj posedaĵoj. 16 Kaj li parolis
al ili parabolon, dirante: La bieno
de unu riĉulo donis abunde; 17 kaj
li konsideris, dirante: Kion mi faru,
ĉar mi ne havas lokon, kie mi povas
amasigi miajn fruktojn? 18 Kaj li
diris: Jen kion mi faros: mi dis-
batos miajn grenejojn kaj konstruos
pli grandajn, kaj tie mi amasigos
mian grenon kaj miajn posedaĵojn.
19 Kaj mi diros al mia animo: Animo,
vi havas multajn posedaĵojn, proviz-
itajn por multaj jaroj; ripozu, manĝu,
trinku, estu gaja. 20 Sed Dio diris
al li: Ho senprudentulo! ĉi tiun
nokton oni postulas de vi vian ani-
mon; kies estos tio, kion vi preparis?
21 Tia estas tiu, kiu kolektas por si
trezoron, kaj ne estas riĉa rilate Dion.

22 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Tial
mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo,
kion vi manĝu; nek pri via korpo,
kion vi surmetu. 23 Ĉar la vivo
estas pli ol nutraĵo, kaj la korpo pli
ol vestaĵo. 24 Pripensu la korvojn,
ke ili ne semas, nek rikoltas, kaj ne
havas provizejon nek grenejon; kaj
Dio nutras ilin; kiom pli vi valoras,
ol la birdoj! 25 Kaj kiu el vi per
zorgado povas aldoni unu ulnon
al sia staturo? 26 Se do vi ne povas
fari eĉ la plej malgrandan aferon,
kial vi zorgas pri la ceteraj? 27 Pri-
pensu la liliojn, kiel ili kreskas; ili ne
laboras, nek ŝpinas; tamen mi diras
al vi: Eĉ Salomono en sia tuta gloro
ne estis ornamita tiel, kiel unu el ĉi
tiuj. 28 Sed se Dio tiel vestas la
kampan herbaĵon, kiu hodiaŭ ekzistas,
kaj morgaŭ estos ĵetata en fornon,
kiom pli certe Li vestos vin, ho mal-
grandfiduloj! 29 Kaj ne serĉu, kion
vi manĝos, kaj kion vi trinkos, kaj ne
estu dubemaj. 30 Ĉar pri ĉio tio
serĉas la nacioj de la mondo; sed via
Patro scias, ke vi tion bezonas.
31 Sed celu Lian regnon, kaj ĉio tio
estos aldonita al vi. 32 Ne timu,
malgranda grego; ĉar bone plaĉis
al la Patro doni al vi la regnon.
33 Vendu viajn posedaĵojn, kaj donu
almozon; faru por vi monujojn, kiuj ne
fariĝos malnovaj, trezoron ne mank-
ontan en la ĉielo, kie ŝtelisto ne al-
proksimiĝas kaj tineo ne detruas.
34 Ĉar kie estas via trezoro, tie estos
ankaŭ via koro.

35 Viaj lumboj estu zonitaj, kaj viaj
lampoj estu brulantaj; 36 kaj vi

mem estu similaj al viroj, kiuj atendas
sian sinjoron, kiam li revenos de la
edziĝa festo; por ke ili tuj malfermu
al li, kiam li venos kaj frapos.
37 Feliĉaj estas tiuj servistoj, kiujn
la sinjoro, kiam li venos, trovos
viglaj; vere mi diras al vi, ke li sin
zonos, kaj sidigos ilin por manĝi, kaj
mem venos kaj servos al ili. 38 Kaj
se li alvenos nokte dum la dua
gardoparto, aŭ dum la tria gardo-
parto, kaj tiel ilin trovos, feliĉaj estas
tiuj servistoj. 39 Sed sciu, ke se la
domomastro scius, je kioma horo la
ŝtelisto venos, li maldormus kaj ne
lasus sian domon trafosiĝi. 40 Vi
ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu horo,
kiun vi ne pripensas, la Filo de homo
venos.
41 Kaj Petro diris: Sinjoro, ĉu vi
parolas ĉi tiun parabolon por ni, aŭ
ankaŭ por ĉiuj? 42 Kaj la Sinjoro
diris: Kiu do estas la fidela kaj saĝa
administranto, kiun lia sinjoro star-
igos super sia servantaro, por doni
al ili ĝustatempe ilian porcion da
nutraĵo? 43 Feliĉa estas tiu serv-
isto, kiun lia sinjoro, veninte, trovos
aganta tiel. 44 Vere mi diras al vi,
ke li starigos lin super ĉio, kion li
havas. 45 Sed se tiu servisto diros
en sia koro: Mia sinjoro prokrastas
sian alvenon; kaj komencos bati la
knabojn kaj la knabinojn, kaj manĝos
kaj trinkos kaj ebriiĝos, 46 la
sinjoro de tiu servisto alvenos en
tago, kiam li ne atendas, kaj en horo,
pri kiu li ne scias; kaj tranĉe skurĝos
lin, kaj difinos por li parton kun la
senfiduloj. 47 Kaj tiu servisto, kiu
sciis la volon de sia sinjoro, kaj
nenion pretigis, nek faris laŭ lia volo,
suferos multajn batojn; 48 sed tiu,
kiu ne sciis, kaj laŭ siaj agoj meritis
batojn, suferos malmultajn batojn.
Kaj al kiu multo estas donita, el tiu
estos multo postulata; kaj al kiu oni
multon komisiis, el tiu oni des pli
multon postulos.
49 Mi alvenis, por ĵeti fajron sur la
teron; kaj kion mi volas, se jam ĝi
ekbrulis? 50 Sed mi havas bapton,
per kiu esti baptita; kaj kiel mi
premiĝas, ĝis ĝi estos plenumita!
51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis, por
doni pacon sur la tero? Mi diras al
vi: Ne; sed pli vere disigon; 52 ĉar
de nun estos kvin el unu domo dis-
igitaj, tri kontraŭ du, kaj du kontraŭ
tri. 53 Estos disigitaj patro kontraŭ
filo, kaj filo kontraŭ patro; patrino
kontraŭ filino, kaj filino kontraŭ
patrino; bopatrino kontraŭ bofilino,
kaj bofilino kontraŭ bopatrino.
54 Kaj li diris al la homamasoj:
Kiam vi vidas nubon leviĝantan en la
okcidento, vi tuj diras: Venos pluv-
eto; kaj tiel fariĝas. 55 Kaj kiam
blovas la suda vento, vi diras: Estos
varmego; kaj tiel fariĝas. 56 Ho
hipokrituloj! vi scias esplori la
aspekton de la tero kaj de la ĉielo;
sed kial vi ne scias esplori ĉi tiun
tempon? 57 Kaj kial eĉ per vi mem
vi ne juĝas, kio estas justa? 58 Ĉar
dum vi iradas kun via kontraŭulo al la
reganto, survoje klopodu liberiĝi de
li; por ne lasi, ke li trenu vin al la
juĝisto, kaj la juĝisto vin transdonu
al la oficisto de la tribunalo, kaj la
oficisto vin ĵetu en malliberejon.
59 Mi diras al vi: Vi neniel el tie
eliros, ĝis vi pagos la lastan lepton.

13 KAJ ĉeestis en tiu sama tempo
iuj, kiuj rakontis al li pri
tiuj Galileanoj, kies sangon
Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj.
2 Kaj responde li diris al ili: Ĉu
vi pensas, ke tiuj Galileanoj estis
pekuloj pli ol ĉiuj Galileanoj, pro
tio, ke ili tion suferis? 3 Mi diras
al vi: Neniel; sed se vi ne pentos,
vi ĉiuj tiel same pereos. 4 Aŭ
pri tiuj dek ok, sur kiujn falis la
turo en Ŝiloaĥ kaj ilin mortigis,
ĉu vi pensas, ke ili estis pekuloj pli
ol ĉiuj homoj, kiuj loĝis en Jeru-
salem? 5 Neniel, mi diras al vi;
sed se vi ne pentos, vi ĉiuj ankaŭ
pereos.
6 Kaj li parolis la jenan parabolon:
Unu viro havis figarbon, plantitan en
lia vinberĝardeno, kaj li venis, serĉ-
ante frukton sur ĝi, kaj ne trovis.
7 Kaj li diris al la vinberisto: Jen
tri jarojn mi venas, serĉante frukton
sur ĉi tiu figarbo, kaj mi ne trovas;
elhaku ĝin; kial ĝi senutiligas ankaŭ
la teron? 8 Sed li responde diris:
Sinjoro, lasu ĝin resti ankaŭ ĉi tiun
jaron, ĝis mi fosos ĉirkaŭ ĝi kaj metos
sterkon; 9 kaj se ĝi poste donos
frukton, bone; sed se ne, vi elhakos
ĝin.
10 Kaj li instruadis en unu el la
sinagogoj en la sabato. 11 Kaj jen
virino, kiu dum dek ok jaroj havis
spiriton de malforteco; kaj ŝi estis

kukurbita kaj neniel povis leviĝi.
12 Kaj vidinte ŝin, Jesuo vokis ŝin,
kaj diris: Virino, vi estas liberigita el
via malforteco. 13 Kaj li metis sur
ŝin la manojn, kaj ŝi tuj rektiĝis
kaj gloris Dion. 14 Kaj la sinagog-
estro, indignante, ke Jesuo resanigis
en la sabato, respondis kaj diris al la
homamaso: Ekzistas ses tagoj, en
kiuj oni devas labori; en ili do venu,
por esti resanigitaj, kaj ne en la sabata
tago. 15 Sed la Sinjoro respondis
al li kaj diris: Ho hipokrituloj! ĉu
ne ĉiu el vi en la sabato malligas
sian bovon aŭ sian azenon el la stalo,
kaj forkondukas ĝin, por trinkigi?
16 Kaj ĉu ne devis ĉi tiu virino, est-
ante filino de Abraham, ligite de
Satano jen dek ok jarojn, esti mal-
ligita el ĉi tiu kateno en la sabata
tago? 17 Kaj kiam li tion diris, ĉiuj
liaj kontraŭuloj hontiĝis; kaj la tuta
homamaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj,
faritaj de li.

18 Kaj li diris: Al kio similas la
regno de Dio? kaj al kio mi ĝin
komparu? 19 Ĝi estas simila al
sinapa semeto, kiun viro prenis
kaj ĵetis en sian ĝardenon; kaj ĝi
kreskis kaj fariĝis arbo; kaj la
birdoj de la ĉielo loĝis en ĝiaj branĉ-
oj. 20 Poste li diris: Al kio mi
komparu la regnon de Dio? 21 Ĝi
estas simila al fermentaĵo, kiun virino
prenis kaj kaŝis en tri mezuroj da
faruno, ĝis la tuto fermentis.

22 Kaj li iris tra urboj kaj vilaĝoj,
instruante kaj irante ĉiam pluen al
Jerusalem. 23 Kaj iu diris al li:
Sinjoro, ĉu malmultaj estas la savataj?
Kaj li diris al ili: 24 Strebu eniri
tra la mallarĝa pordo; ĉar multaj, mi
diras al vi, deziros eniri kaj ne povos.
25 Kiam la domomastro leviĝos kaj
ŝlosos la pordon, kaj vi komencos
stari ekstere kaj frapi sur la pordon,
dirante: Sinjoro, malfermu al ni; kaj
li respondos kaj diros al vi: Mi ne
scias, de kie vi estas; 26 tiam vi
ekparolos: Ni manĝis kaj trinkis
antaŭ vi, kaj sur niaj stratoj vi instru-
adis; 27 kaj li parolos, kaj diros al
vi: Mi ne scias, de kie vi estas; foriru
de mi, ĉiuj farantoj de maljusteco.
28 Tie estos la plorado kaj la grinc-
ado de dentoj, kiam vi vidos Abra-
hamon kaj Isaakon kaj Jakobon kaj
ĉiujn profetojn en la regno de Dio,
kaj vin mem forpelitaj eksteren.
29 Kaj oni venos el oriento kaj el
okcidento, kaj el nordo kaj el sudo,
kaj sidiĝos en la regno de Dio.
30 Kaj jen estas lastaj, kiuj estos
unuaj; kaj estas unuaj, kiuj estos
lastaj.

31 En tiu sama horo alvenis iuj
Fariseoj, kaj diris al li: Eliru kaj
foriru de ĉi tie, ĉar Herodo volas
mortigi vin. 32 Kaj li diris al ili:
Iru, kaj diru al tiu vulpo: Jen mi el-
pelas demonojn kaj faras sanigojn
hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj la trian tagon
mi estos perfektigita. 33 Sed mi
devas iradi hodiaŭ kaj morgaŭ kaj
postmorgaŭ, ĉar ne povas esti, ke
profeto pereos ekster Jerusalem.
34 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu
pereigas la profetojn kaj ŝtonmort-
igas tiujn, kiuj estas senditaj al ĝi!
kiom ofte mi deziris kolekti viajn
infanojn, kiel kokino kolektas sian
idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis!
35 Jen via domo estas lasita al vi
dezerta; kaj mi diras al vi: Vi min ne
vidos, ĝis vi diros: Estu benata tiu,
kiu venas en la nomo de la Eternulo.

14 KAJ kiam li eniris en sabato
en la domon de unu reganto
de la Fariseoj, por manĝi
panon, ili lin observis. 2 Kaj jen
antaŭ li estis unu hidropsulo. 3 Kaj
respondante, Jesuo parolis al la
leĝistoj kaj la Fariseoj, kaj diris: Ĉu
estas permesate sanigi en sabato,
aŭ ne? 4 Sed ili silentis. Kaj li
prenis lin kaj sanigis lin, kaj for-
liberigis lin. 5 Kaj li diris al ili:
Kiu el vi havos azenon aŭ bovon,
falintan en puton, kaj ne tuj eltiros
ĝin en sabata tago? 6 Kaj ili ne
povis respondi al tio.

7 Kaj li parolis parabolon al la
invititoj, vidinte, kiel ili elektas la
ĉefajn sidlokojn; li diris al ili:
8 Kiam vi estas invitita de iu al
edziĝa festo, ne sidiĝu en la ĉefa
loko, por ke ne okazu, ke iu, pli
honorinda ol vi, estas de li invitita;
9 kaj tiu, kiu invitis vin kaj lin, venos,
kaj diros al vi: Cedu lokon al ĉi tiu;
kaj tiam vi komencos kun honto preni
la lastan lokon. 10 Sed kiam vi
estas invitita, iru kaj sidiĝu en la
lasta loko; kaj tiel, kiam venos tiu,
kiu vin invitis, li diros al vi: Amiko,
iru pli alten; tiam vi havos honoron
antaŭ ĉiuj, kiuj sidas kun vi. 11 Ĉar
ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita,

kaj kiu sin humiligas, tiu estos
altigita.
12 Kaj li diris al tiu, kiu lin invitis:
Kiam vi faras tagmanĝon aŭ vesper-
manĝon, ne voku viajn amikojn, nek
viajn fratojn, nek viajn parencojn, nek
viajn riĉajn najbarojn, por ke ne
okazu, ke ili ankaŭ invitos vin, kaj vi
ricevos rekompencon. 13 Sed kiam
vi faras festenon, invitu malriĉul-
ojn, kriplulojn, lamulojn, blindulojn;
14 kaj vi estos feliĉa, ĉar ili ne povas
rekompenci vin, sed vi rekompenciĝos
en la releviĝo de la justuloj.
15 Kaj aŭdinte tion, unu el la kun-
sidantoj diris al li: Feliĉa estas tiu,
kiu manĝos panon en la regno de
Dio. 16 Sed li diris al li: Unu viro
faris grandan vespermanĝon, kaj
invitis multajn; 17 kaj en la horo
de la festeno li elsendis sian serv-
iston, por diri al la invititoj: Venu,
ĉar ĉio estas jam preta. 18 Kaj
ĉiuj tiel same komencis peti pri
indulgo. La unua diris al li: Mi
aĉetis kampon, kaj mi nepre devas
eliri, por ĝin vidi; mi petas, kalkulu
al mi indulgon. 19 Alia diris: Mi
aĉetis kvin jugojn da bovoj, kaj mi
iras, por ilin provi; mi petas, kalkulu
al mi indulgon. 20 Kaj alia diris;
Mi edziĝis kun edzino, kaj tial mi
ne povas veni. 21 Kaj la servisto
revenis, kaj rakontis tion al sia
mastro. Tiam ekkoleris la mastro,
kaj diris al sia servisto: Eliru rapide
sur la stratojn kaj irejojn de la urbo,
kaj alkonduku ĉi tien la malriĉulojn
kaj kriplulojn kaj blindulojn kaj
lamulojn. 22 Kaj la servisto diris:
Sinjoro, estas farita tio, kion vi
ordonis, kaj ankoraŭ estas loko.
23 Kaj la sinjoro diris al la servisto:
Eliru sur la vojojn kaj kamplimojn, kaj
devigu ilin enveni, por ke mia domo
pleniĝu. 24 Ĉar mi diras al vi, ke
neniu el tiuj viroj invititaj gustumos
mian vespermanĝon.
25 Kaj grandaj homamasoj iris kun
li, kaj li sin turnis, kaj diris al ili:
26 Se iu venas al mi, kaj ne malamas
sian patron kaj sian patrinon kaj
sian edzinon kaj siajn infanojn kaj
fratojn kaj fratinojn, kaj eĉ ankaŭ
sian vivon, li ne povas esti mia
disĉiplo. 27 Kiu ne portas sian
krucon kaj ne sekvas min, tiu ne
povas esti mia disĉiplo. 28 Ĉar kiu
el vi, dezirante konstrui turon, unue
ne sidiĝas, por kalkuli la koston, ĉu
li havas sufiĉe, por fini ĝin? 29 Por
ke, kiam li metis la fundamenton kaj
ne povas ĝin fini, ĉiuj vidantoj ne
komencu moki lin, 30 dirante: Ĉi
tiu homo komencis konstrui, sed ne
povis fini. 31 Kaj kiu reĝo, ekirante,
por renkonti en batalo alian reĝon,
unue ne sidiĝos, por konsiliĝi, ĉu
li povas kun dek mil renkonti tiun,
kiu venas kontraŭ li kun dudek mil?
32 Aŭ alie, dum la alia estas tre mal-
proksime, li alsendas ambasadorojn
kaj demandas pri paco. 33 Kiu
do el vi ne forlasas ĉiujn siajn posed-
aĵojn, tiu ne povas esti mia disĉiplo.
34 Salo do estas bona, sed se eĉ la
salo sengustiĝis, per kio ĝi estos
spicata? 35 Ĝi taŭgas nek por la
tero nek por sterkejo; oni ĝin for-
ĵetas. Kiu havas orelojn por aŭdi,
tiu aŭdu.

15 KAJ ĉiuj impostistoj kaj pek-
uloj alproksimiĝis al li, por
aŭskulti lin. 2 Kaj murmur-
is la Fariseoj kaj la skribistoj, dirante:
Ĉi tiu akceptas pekulojn kaj manĝas
kun ili.
3 Kaj li parolis al ili la jenan
parabolon, dirante: 4 Kiu el vi,
havante cent ŝafojn kaj perdinte unu
el ili, ne forlasas la naŭdek naŭ sur
la stepo, kaj iras, por serĉi tiun, kiun
li perdis, ĝis li ĝin trovos? 5 Kaj
trovinte, li ĝin metas sur siajn ŝultr-
ojn, ĝojante. 6 Kaj reveninte dom-
en, li kunvokas siajn amikojn kaj
siajn najbarojn, dirante al ili: Ĝoju
kun mi, ĉar mi trovis mian ŝafon,
la perditan. 7 Mi diras al vi, ke tiel
same estos ĝojo en la ĉielo pro unu
pekulo, kiu pentas, pli ol pro naŭdek
naŭ justuloj, kiuj ne bezonas penton.
8 Kiu virino, havante dek draĥmojn,
se ŝi perdis unu draĥmon, ne ekbrul-
igas lampon kaj balaas la domon kaj
serĉas diligente, ĝis ŝi ĝin trovos?
9 Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn
amikinojn kaj siajn najbarinojn,
dirante: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis
la draĥmon, kiun mi perdis. 10 Tiel
same, mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ
la anĝeloj de Dio pro unu pekulo, kiu
pentas.
11 Kaj li diris: Unu viro havis du
filojn; 12 kaj la pli juna diris al
sia patro: Patro, donu al mi la hered-
otan parton de la havo. Kaj li
dividis inter ili siajn vivrimedojn.

13 Kaj post ne multaj tagoj la pli
juna, kolektinte ĉion, forvojaĝis al
malproksima lando; kaj tie li dis-
perdis sian havon per diboĉa vivado.
14 Kaj kiam li jam elspezis ĉion,
forta malsato okazis en tiu lando, kaj
li komencis havi mankon. 15 Kaj
li iris, kaj aliĝis al unu el la loĝantoj
de tiu lando; kaj ĉi tiu lin sendis sur
siajn kampojn, por paŝti porkojn.
16 Kaj li deziris plenigi sian ventron
per la karoboj, kiujn la porkoj
manĝis; kaj neniu donis al li.
17 Sed reveninte al si, li diris: Kiom
da dungitoj de mia patro havas
panon abunde, sed mi ĉi tie pereas
de malsato! 18 Mi leviĝos, kaj iros
al mia patro, kaj mi diros al li: Patro,
mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ
vi; 19 mi jam ne meritas esti
nomata via filo; faru min kiel unu el
viaj dungitoj. 20 Kaj li leviĝis, kaj
iris al sia patro. Sed kiam li estis
ankoraŭ malproksime, lia patro lin
vidis kaj kortuŝiĝis, kaj kurinte, falis
sur lian kolon kaj lin kisadis. 21 Kaj
la filo diris al li: Patro, mi pekis
kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi, kaj mi
jam ne meritas esti nomata via filo.
22 Kaj diris la patro al siaj servistoj:
Alportu rapide la ĉefan robon, kaj
lin vestu, kaj metu ringon sur lian
manon kaj ŝuojn sur liajn piedojn;
23 kaj alportu la grasigitan bovidon
kaj buĉu ĝin, kaj ni manĝu kaj estu
gajaj; 24 ĉar ĉi tiu mia filo estis
mortinta, kaj denove vivas; li estis
perdita, kaj estas trovita. Kaj ili
komencis esti gajaj. 25 Sed la pli
maljuna filo estis sur la kampo; kaj
kiam li venis kaj alproksimiĝis al la
domo, li aŭdis muzikon kaj dancadon.
26 Kaj li alvokis unu el la knaboj,
kaj demandis lin, kio estas tio.
27 Kaj li diris al li: Via frato venis,
kaj via patro buĉis la grasigitan bovid-
on, ĉar li ricevis lin sana. 28 Sed
li koleris, kaj ne volis eniri; kaj lia
patro elvenis, kaj lin petegis. 29 Sed
li responde diris al sia patro: Jen
tiom da jaroj mi servas al vi, kaj
neniam mi malobeis vian ordonon,
tamen vi neniam donis al mi kapridon,
por ke mi estu gaja kun miaj amikoj;
30 sed kiam venis ĉi tiu via filo, kiu
formanĝis vian havon kun malĉast-
istinoj, vi buĉis por li la grasigitan
bovidon. 31 Kaj li diris al li: Filo,
vi estas ĉiam kun mi, kaj ĉio mia estas
via. 32 Sed konvenis esti gajaj
kaj ĝoji; ĉar ĉi tiu via frato estis
mortinta, kaj denove vivas; li estis
perdita, kaj estas trovita.

16 KAJ li diris ankaŭ al siaj
disĉiploj: Estis unu riĉa
homo, kiu havis administr-
anton; kaj ĉi tiu estis denuncita al li,
ke li disperdas lian havon. 2 Kaj
li alvokis lin, kaj diris al li: Kio
estas tio, kion mi aŭdas pri vi?
donu al mi konton de via administr-
ado, ĉar vi ne plu povas administradi.
3 Tiam la administranto diris en si:
Kion mi faru? ĉar mia sinjoro de-
prenas de mi la administradon; fosi
mi ne povas, kaj mi hontas peti
almozon. 4 Mi decidis, kion mi
faros, por ke oni akceptu min en
siajn domojn, kiam mi estos eksigita
el la administra ofico. 5 Kaj al-
vokinte al si ĉiun el la ŝuldantoj de
sia sinjoro, li diris al la unua: Kiom
vi ŝuldas al mia sinjoro? 6 Kaj
li diris: Cent bat'ojn da oleo. Kaj
li diris al li: Prenu vian kalkulon,
kaj tuj sidiĝu kaj skribu kvindek.
7 Tiam li diris al alia: Kaj kiom vi
ŝuldas? Kaj li diris: Cent kor'ojn
da tritiko. Li diris al li: Prenu vian
kalkulon, kaj skribu okdek. 8 Kaj
tiu sinjoro laŭdis la maljustan ad-
ministranton, ĉar li prudente agis;
ĉar la filoj de ĉi tiu mondo estas en
sia generacio pli prudentaj, ol la
filoj de la lumo. 9 Kaj mi diras al
vi: Faru al vi amikojn per la mamono
de maljusteco, por ke, kiam ĝi
mankos, oni akceptu vin en eternajn
loĝejojn. 10 Kiu estas fidela en la
plej malgranda afero, tiu estas fidela
ankaŭ en multo; kaj kiu estas mal-
justa en la plej malgranda, tiu estas
ankaŭ maljusta en multo. 11 Se
do vi ne estis fidelaj en la maljusta
mamono, kiu konfidos al vi la veran
riĉon? 12 Kaj se vi ne estis fidelaj
en tio, kio apartenas al alia homo,
kiu donos al vi tion, kio estas via
propra? 13 Nenia servanto povas
servi al du sinjoroj; ĉar aŭ li malamos
unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al
unu kaj malestimos la alian. Vi ne
povas servi al Dio kaj al Mamono!
14 Kaj la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis
monavidaj, aŭdis ĉion tion, kaj ili lin
mokis. 15 Kaj li diris al ili: Vi
estas tiuj, kiuj ŝajnigas sin justaj
antaŭ homoj, sed Dio scias viajn

korojn; ĉar kio estas altigita inter
homoj, tio estas abomenaĵo antaŭ Dio.
16 La leĝo kaj la profetoj estis ĝis
Johano; de post tiu tempo la evangelio
de la regno de Dio estas predikata,
kaj ĉiu al ĝi sin perforte aligas.
17 Sed estas pli facile por la ĉielo
kaj la tero forpasi, ol por unu punkt-
eto de la leĝo fali. 18 Ĉiu, kiu
forsendas sian edzinon kaj edziĝas
kun alia, adultas; kaj kiu edziĝas kun
tiu, forsendita de sia edzo, tiu adultas.
19 Estis unu riĉulo, kiu estis vestita
per purpuro kaj bisino, kaj festis
lukse ĉiutage; 20 kaj apud lia
pordego estis kuŝigita almozulo,
nomata Lazaro, kiu havis ulcerojn,
21 kaj deziris esti nutrata per la
panpecetoj, kiuj falis de la tablo de
la riĉulo; kaj eĉ venis la hundoj kaj
lekis liajn ulcerojn. 22 Kaj la almoz-
ulo mortis, kaj li estis forportita de la
anĝeloj sur la sinon de Abraham; la
riĉulo ankaŭ mortis, kaj estis en-
terigita. 23 Kaj en Hades li levis
siajn okulojn, estante en turmentoj,
kaj vidis Abrahamon malproksime
kaj Lazaron sur lia sino. 24 Kaj
li ekkriis, kaj diris: Patro Abraham,
kompatu min, kaj sendu Lazaron, por
ke li trempu en akvon la pinton de sia
fingro, por malvarmigi mian langon;
ĉar mi tre suferas en ĉi tiu flamo.
25 Sed Abraham diris: Filo, memoru,
ke dum via vivo vi ricevis viajn
bonaĵojn, kaj Lazaro tiel same mal-
bonaĵojn; sed nun li ricevas konsolon,
kaj vi suferas. 26 Kaj krom ĉio tio
staras granda abismo inter ni kaj
vi, tiel ke tiuj, kiuj volus iri de ĉi tie
al vi, ne povas, kaj oni ne povas
transiri de tie al ni. 27 Kaj li diris:
Tial mi petas, patro, ke vi sendu lin
al la domo de mia patro, 28 ĉar mi
havas kvin fratojn, por ke li atestu
al ili, por ke ili ne venu ankaŭ en
ĉi tiun lokon de turmento. 29 Sed
Abraham diris: Ili havas Moseon kaj
la profetojn; ili aŭskultu ilin. 30 Sed li
diris: Ne, patro Abraham; sed se unu
venos al ili el la mortintoj, ili pentos.
31 Kaj li diris al li: Se ili ne aŭs-
kultas Moseon kaj la profetojn, ili ne
kredos, eĉ se iu leviĝus el la mortintoj.

17 KAJ li diris al siaj disĉiploj:
Ne povas esti, ke faliloj ne
venos, sed ve al tiu, per kiu ili
venos! 2 Pli bone estus por tiu, se
muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia
kolo, kaj se li estus ĵetita en la maron,
ol se li metus falilon por unu el ĉi tiuj
malgranduloj. 3 Gardu vin; se via
frato pekos, admonu lin; kaj se
li pentos, pardonu lin. 4 Kaj se li
pekos kontraŭ vi sep fojojn en la
tago, kaj sep fojojn turniĝos al vi,
dirante: Mi pentas; vi lin pardonu.
5 Kaj la apostoloj diris al la Sinjoro:
Aldonu al ni fidon. 6 Kaj la Sinjoro
diris: Se vi havus fidon kiel sem-
eron de sinapo, vi dirus al ĉi tiu
morusarbo: Estu elradikigita, kaj
estu plantita en la maron; kaj ĝi
obeus al vi. 7 Sed kiu el vi, havante
serviston plugantan aŭ paŝtantan,
diros al li, kiam li envenis de la
kampo: Tuj venu, kaj sidiĝu, por
manĝi? 8 Ĉu li ne diros al li
prefere: Preparu ion, por ke mi
vespermanĝu, kaj zonu vin, kaj servu
al mi, dum mi manĝos kaj trinkos;
kaj poste vi manĝos kaj trinkos?
9 Ĉu li dankas la serviston, ĉar li
faris tion, kio estis ordonita?
10 Tiel ankaŭ vi, kiam vi faris ĉion,
kio estas ordonita al vi, diru: Ni
estas senutilaj servistoj; ni faris tion,
kion fari estis nia devo.
11 Kaj dum ili vojiris al Jerusalem,
li trapasis tra la mezo de Samario kaj
de Galileo. 12 Kaj kiam ili eniris
en unu vilaĝon, renkontis lin dek
lepruloj, kiuj staris malproksime;
13 kaj ili levis sian voĉon, dirante:
Jesuo, estro, kompatu nin. 14 Kaj
vidinte ilin, li diris al ili: Iru, kaj
montru vin al la pastroj. Kaj dum ili
iris, ili fariĝis puraj. 15 Kaj unu el
ili, vidinte, ke li resaniĝis, revenis,
glorante Dion per laŭta voĉo, 16 kaj
falis sur sian vizaĝon ĉe liaj piedoj
kaj dankis lin; kaj li estis Samariano.
17 Kaj Jesuo responde diris: Ĉu ne
la dek estis purigitaj? sed kie estas
la naŭ? 18 Ĉu ne troviĝis reven-
antoj, por doni gloron al Dio, krom
ĉi tiu fremdulo? 19 Kaj li diris
al li: Leviĝu kaj iru; via fido vin
savis.
20 Kaj kiam la Fariseoj demandis
al li, kiam venos la regno de Dio, li
respondis al ili, dirante: La regno de
Dio ne venas kun observado; 21 kaj
oni ne diros: Jen ĉi tie, aŭ: Jen
tie! ĉar jen la regno de Dio estas
inter vi.
22 Kaj li diris al la disĉiploj: Venos
tagoj, kiam vi deziros vidi unu el la

tagoj de la Filo de homo, kaj vi ne
vidos. 23 Kaj ili diros al vi: Jen
tie! Jen ĉi tie! Ne foriru, nek
sekvu; 24 ĉar kiel la fulmo, kiam
ĝi fulmas el unu subĉiela flanko,
lumas ĝis alia subĉiela flanko, tiel
estos la Filo de homo en sia tago.
25 Sed unue li devas multon suferi,
kaj esti malŝatata de ĉi tiu generacio.
26 Kaj kiel estis en la tagoj de Noa,
tiel estos en la tagoj de la Filo
de homo. 27 Oni manĝis, trinkis,
edziĝis, edziniĝis, ĝis la tago, kiam
Noa eniris en la arkeon, kaj venis la
diluvo kaj pereigis ĉiujn. 28 Ankaŭ
tiel same, kiel estis en la tagoj de Lot;
oni manĝis, trinkis, aĉetis, vendis,
plantis, konstruis; 29 sed en la
tago, kiam Lot eliris el Sodom, fajro
kaj sulfuro falis el la ĉielo kaj pereigis
ĉiujn; 30 tiel same estos en tiu
tago, kiam la Filo de homo malkaŝ-
iĝos. 31 Kiu estos sur la tegmento
en tiu tago, kun liaj havaĵoj en la
domo, tiu ne malsupreniru, por ilin
forporti; kaj kiu estas sur la kampo,
tiu ankaŭ ne revenu. 32 Memoru la
edzinon de Lot. 33 Kiu penos gajni
sian animon, tiu ĝin perdos; sed kiu
ĝin perdos, tiu savos ĝin viva. 34 Mi
diras al vi: En tiu nokto estos du
viroj sur unu lito; unu estos prenita,
kaj la alia lasita. 35 Du virinoj estos
muelantaj kune; unu estos prenita,
kaj la alia lasita. 36 Du viroj estos
sur kampo; unu estos prenita, kaj
la alia lasita. 37 Kaj ili responde
diris al li: Kie, Sinjoro? Kaj li
diris al ili: Kie estas la kadavro, tien
ankaŭ kolektiĝos la agloj.

18 KAJ li parolis al ili parabolon
pri tio, ke oni devas ĉiam preĝi
kaj ne laciĝi, 2 dirante: En
unu urbo estis juĝisto, kiu ne timis
Dion, nek respektis homon; 3 kaj
estis vidvino en tiu urbo, kaj ŝi ven-
adis al li, dirante: Faru por mi
justecon kontraŭ mia kontraŭulo.
4 Kaj li ne volis dum kelka tempo,
sed poste li diris en si: Kvankam mi
ne timas Dion, nek respektas homon,
5 tamen, ĉar ĉi tiu vidvino min ĝenas,
mi faros por ŝi justecon, por ke ŝi ne
malfortigu min per sia ĉiama venado.
6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion
diras la maljusta juĝisto. 7 Kaj ĉu
Dio ne faros justecon por Siaj elekt-
itoj, kiuj tage kaj nokte krias al Li,
kvankam Li longe pri ili paciencas?
8 Mi diras al vi: Rapide Li faros por
ili justecon. Tamen kiam venos la
Filo de homo, ĉu li trovos fidon sur la
tero?

9 Kaj li parolis la jenan parabolon,
ankaŭ por iuj, kiuj fidis al si, ke ili
estas justuloj, kaj malestimis la
ceterajn: 10 Du homoj supreniris
en la templon, por preĝi; unu estis
Fariseo, kaj la alia estis impostisto.
11 La Fariseo, starante, preĝis kun
si jene: Ho Dio, mi Vin dankas, ke
mi ne estas kiel la ceteraj homoj,
rabemaj, maljustaj, adultemaj, nek eĉ
kiel ĉi tiu impostisto. 12 Mi fastas
dufoje en semajno; mi donas dekon-
aĵojn el ĉio, kion mi akiras. 13 Sed
la impostisto, starante malproksime,
ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo,
sed batadis sian bruston, dirante:
Ho Dio, estu favora al mi pekulo.
14 Mi diras al vi: Ĉi tiu malsupreniris
al sia domo, pravigita pli ol tiu; ĉar ĉiu,
kiu sin altigas, estos humiligita; sed
kiu sin humiligas, tiu estos altigita.

15 Kaj oni venigis al li ankaŭ siajn
infanetojn, por ke li tuŝu ilin; kaj
la disĉiploj, vidinte, admonis ilin.
16 Sed Jesuo alvokis ilin al si,
dirante: Lasu la infanojn veni al mi,
kaj ne malhelpu ilin; ĉar el tiaj estas
la regno de Dio. 17 Vere mi diras
al vi: Kiu ne akceptos la regnon de
Dio kiel infano, tiu neniel eniros en
ĝin.

18 Kaj unu reganto demandis al li,
dirante: Bona Majstro, kion mi faru,
por heredi eternan vivon? 19 Kaj
Jesuo diris al li: Kial vi nomas min
bona? neniu estas bona krom Unu,
nome Dio. 20 Vi scias la ordonojn:
Ne adultu; Ne mortigu; Ne ŝtelu;
Ne parolu malveran ateston; Res-
pektu vian patron kaj vian patrinon.
21 Kaj li diris: Ĉion tion mi observis
detempe de mia juneco. 22 Kaj
Jesuo, aŭdinte, diris al li: Ankoraŭ
unu mankon vi havas: vendu ĉion,
kion vi posedas, kaj disdonu al mal-
riĉuloj, kaj vi havos trezoron en la
ĉielo; kaj venu, sekvu min. 23 Sed
aŭdinte tion, li fariĝis tre malĝoja;
ĉar li estis tre riĉa. 24 Kaj Jesuo,
lin rigardante, diris: Kiel malfacile
tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la
regnon de Dio! 25 Ĉar estas pli
facile por kamelo iri tra trueton de
kudrilo, ol por riĉulo eniri en la
regnon de Dio. 26 Kaj tiuj, kiuj

tion aŭdis, diris: Kiu do povos esti
savita? 27 Sed li diris: Kio estas
neebla ĉe homoj, tio estas ebla ĉe Dio.
28 Kaj Petro diris: Jen ni forlasis
niajn proprajojn, kaj sekvis vin.
29 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al
vi: Estas neniu, kiu forlasis domon
aŭ edzinon aŭ fratojn aŭ gepatrojn
aŭ infanojn pro la regno de Dio,
30 kaj kiu ne ricevos multoble en ĉi
tiu tempo, kaj en la venonta mondo
vivon eternan.

31 Kaj preninte al si la dek du, li
diris al ili: Jen ni supreniras al
Jerusalem; kaj ĉio skribita per la
profetoj estos plenumita al la Filo de
homo. 32 Ĉar li estos transdonita
al la nacianoj, kaj mokita kaj perfort-
ita kaj surkraĉita; 33 kaj ili skurĝos
kaj mortigos lin; kaj la trian tagon
li releviĝos. 34 Kaj ili komprenis
nenion el tio, kaj ĉi tiu parolo estis
kaŝita for de ili, kaj ili ne sciis la
dirojn.

35 Kaj kiam li alproksimiĝis al
Jeriĥo, unu blindulo sidis apud la
vojo, petante almozojn; 36 kaj aŭd-
inte homamason preterirantan, li de-
mandis, kio estas tio. 37 Kaj oni
diris al li, ke Jesuo, la Nazaretano,
preteriras. 38 Kaj li kriis, dirante:
Jesuo, filo de David, kompatu min.
39 Kaj la antaŭirantoj admonis lin,
ke li silentu; sed li des pli forte kriis:
Ho filo de David, kompatu min!
40 Kaj Jesuo haltis, kaj ordonis al-
konduki lin; kaj kiam li alproksimiĝis,
li lin demandis: 41 Kion vi volas,
ke mi faru al vi? Kaj li diris: Sin-
joro, ke mi ricevu vidpovon. 42 Kaj
Jesuo diris al li: Ricevu vidpovon; via
fido vin savis. 43 Kaj li tuj ricevis
vidpovon, kaj sekvis lin, glorante
Dion; kaj la tuta popolo, vidinte tion,
donis laŭdon al Dio.

19 KAJ li eniris en Jeriĥon kaj
ĝin trapasis. 2 Kaj jen viro,
nomata Zakĥeo; kaj li estis
ĉefimpostisto, kaj li estis riĉa. 3 Kaj
li penis vidi Jesuon, kia homo li estas;
kaj li ne povis pro la homamaso, ĉar li
estis malgranda je staturo. 4 Kaj
antaŭkurinte antaŭen, li supreniris
sur sikomorarbon, por lin vidi; ĉar li
estis preterpasonta tie. 5 Kaj kiam
Jesuo venis al la loko, li supren-
rigardis, kaj diris al li: Zakĥeo, rapide
malsupreniru, ĉar hodiaŭ mi devas
loĝi en via domo. 6 Kaj li rapide
malsupreniris, kaj akceptis lin ĝoje.
7 Kaj vidinte, ĉiuj murmuris, dirante:
Ĉe pekulo li eniris, por gasti. 8 Kaj
Zakĥeo, starante, diris al la Sinjoro:
Jen duonon de miaj posedaĵoj, Sinjoro,
mi donacas al la malriĉuloj; kaj se el
iu mi maljuste eldevigis ion, mi re-
donas kvaroblon. 9 Kaj Jesuo diris
al li: Hodiaŭ venis savo al ĉi tiu domo,
ĉar li ankaŭ estas filo de Abraham.
10 Ĉar la Filo de homo venis, por
serĉi kaj savi la perditaĵon.

11 Kaj kiam oni aŭdis tion, li
parolis ankoraŭ parabolon, ĉar li estis
proksime al Jerusalem, kaj oni
supozis, ke la regno de Dio tuj
aperos. 12 Li do diris: Unu nobelo
forvojaĝis en malproksiman landon,
por ricevi al si regnon, kaj reveni.
13 Kaj vokinte al si dek siajn serv-
istojn, li donis al ili dek min'ojn, kaj
diris al ili: Negocadu, ĝis mi revenos.
14 Sed liaj regnanoj lin malamis, kaj
sendis delegitaron post li, dirante:
Ni ne volas, ke tiu viro reĝu super ni.
15 Kaj kiam li revenis, ricevinte la
regnon, li ordonis voki al li tiujn
servistojn, al kiuj li donis la monon,
por ke li sciiĝu, kiom ili gajnis per
negocado. 16 Kaj venis la unua,
kaj diris: Sinjoro, via min'o produkt-
is dek min'ojn. 17 Kaj li diris al li:
Bonege, bona servisto; ĉar vi estis
fidela en tre malgranda afero, havu
aŭtoritaton super dek urboj. 18 Kaj
venis la dua, kaj diris: Sinjoro, via
min'o faris kvin min'ojn. 19 Li
diris ankaŭ al tiu: Vi ankaŭ estu
super kvin urboj. 20 Kaj alia venis,
kaj diris: Sinjoro, jen via min'o,
kiun mi konservis, flankemetitan en
viŝtuko; 21 ĉar mi vin timis, ĉar vi
estas homo severa; vi prenas tion,
kion vi ne demetis, kaj rikoltas tion,
kion vi ne semis. 22 Li diris al li:
El via propra buŝo mi vin juĝos, vi
malbona servisto. Vi sciis, ke mi
estas homo severa, kiu prenas tion,
kion mi ne demetis, kaj rikoltas tion,
kion mi ne semis; 23 kial do vi ne
donis mian monon en bankon, por ke,
reveninte, mi postulu ĝin kun pro-
cento? 24 Kaj li diris al la apud-
starantoj: Forprenu de li la min'on,
kaj donu ĝin al tiu, kiu havas la dek
min'ojn. 25 (Kaj ili diris al li:
Sinjoro, li havas dek min'ojn.) 26 Mi
diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos
donite; kaj for de tiu, kiu ne havas,

estos prenita eĉ tio, kion li havas.
27 Cetere tiujn miajn malamikojn,
kiuj ne volis, ke mi reĝu super ili,
konduku ĉi tien, kaj mortigu ilin
antaŭ mi.

28 Kaj tion dirinte, li ekiris antaŭe,
suprenirante al Jerusalem.

29 Kaj kiam li alproksimiĝis al Bet-
fage kaj Betania, apud la monto
nomata Olivarba, li sendis du el siaj
disĉiploj, 30 dirante: Iru en la
kontraŭan vilaĝon, en kiu, enirante,
vi trovos azenidon ligitan, sur kiu
neniu iam ankoraŭ sidis; ĝin mal-
ligu kaj alkonduku. 31 Kaj se iu
demandos al vi: Kial vi ĝin malligas?
parolu jene: La Sinjoro ĝin bezonas.
32 Kaj la senditoj foriris, kaj trovis,
ĝuste kiel li diris al ili. 33 Kaj dum
ili malligis la azenidon, ĝiaj posed-
antoj diris al ili: Kial vi malligas la
azenidon? 34 Kaj ili diris: La
Sinjoro ĝin bezonas. 35 Kaj ili
alkondukis ĝin al Jesuo; kaj ĵetinte
siajn vestojn sur la azenidon, ili
sidigis Jesuon sur ĝin. 36 Kaj dum
li iris, ili sternis siajn vestojn sur la
vojo. 37 Kaj kiam li jam alproksim-
iĝis, malsuprenironte la deklivon de
la monto Olivarba, la tuta amaso de
la disĉiploj komencis ĝoji kaj laŭdi
Dion per laŭta voĉo pro ĉiuj potenc-
aĵoj, kiujn ili vidis; 38 dirante:
Estu benata la Reĝo, kiu venas en la
nomo de la Eternulo; paco en la ĉielo
kaj gloro en la supera alto. 39 Kaj
iuj Fariseoj el la homamaso diris al li:
Majstro, admonu viajn disĉiplojn.
40 Kaj responde li diris: Mi diras al vi,
ke se ĉi tiuj silentos, la ŝtonoj ekkrios.

41 Kaj kiam li alproksimiĝis, li
rigardis la urbon, kaj ploris pro ĝi,
42 dirante: Ho, se vi mem scius en
ĉi tiu tago la aferojn apartenantajn al
paco! sed nun ili estas kaŝitaj for de
viaj okuloj. 43 Ĉar venos sur vin
tagoj, kiam viaj malamikoj ĉirkaŭ-
baros vin per palisaro, kaj ronde
ĉirkaŭos vin, kaj ĉiuflanke premos
vin, 44 kaj detruos ĝis la tero vin,
kaj viajn infanojn en vi, kaj ne lasos
en vi ŝtonon sur ŝtono, pro tio, ke vi
ne sciis la tempon de via vizitado.

45 Kaj enirinte en la templon,
li komencis elpeli la vendantojn,
46 dirante al ili: Estas skribite: Mia
domo estos domo de preĝo; sed vi
faris ĝin kaverno de rabistoj.

47 Kaj li instruis tagon post tago en
la templo. Sed la ĉefpastroj kaj la
skribistoj kaj la ĉefoj de la popolo
penadis lin pereigi, 48 kaj ne trovis,
kion fari, ĉar la tuta popolo tre atente
aŭskultis lin.

20 KAJ en unu el la tagoj, dum li
instruis la popolon en la templo
kaj predikis la evangelion, la
ĉefpastroj kaj la skribistoj venis kun
la pliaĝuloj; 2 kaj ili ekparolis,
dirante al li: Diru al ni: Laŭ kia
aŭtoritato vi ĉi tion faras? aŭ kiu
estas tiu, kiu donis al vi tian aŭtoritat-
on? 3 Kaj responde li diris al ili:
Mi ankaŭ faros al vi demandon, kaj
diru al mi: 4 La baptado de
Johano, ĉu ĝi estis el la ĉielo, aŭ el
homoj? 5 Kaj ili diskutis inter si,
dirante: Se ni diros: El la ĉielo; li
diros: Kial vi ne kredis al li? 6 Sed
se ni diros: El homoj; la tuta popolo
ŝtonmortigos nin, ĉar ili estas konvink-
itaj, ke Johano estis profeto. 7 Kaj
ili respondis, ke ili ne scias, de kie ĝi
estis. 8 Kaj Jesuo diris al ili: Kaj
mi ne diras al vi, laŭ kia aŭtoritato
mi faras ĉi tion.

9 Kaj li komencis paroli al la
popolo la jenan parabolon: Unu viro
plantis vinberĝardenon, kaj luigis ĝin
al kultivistoj, kaj forvojaĝis por longa
tempo. 10 Kaj en la ĝusta tempo
li sendis sklavon al la kultivistoj,
por ke ili donu al li el la frukto de la
vinberejo; sed la kultivistoj skurĝis
lin, kaj forsendis lin senhava. 11 Kaj
li sendis ankoraŭ alian sklavon, kaj
lin ankaŭ ili skurĝis kaj malhonoris,
kaj forsendis lin senhava. 12 Kaj li
sendis ankoraŭ trian, kaj lin ankaŭ ili
vundis kaj elĵetis. 13 Kaj la sinjoro
de la vinberejo diris: Kion mi faru?
Mi sendos mian amatan filon; eble
lin ili respektos. 14 Sed kiam la
kultivistoj lin vidis, ili diskutis unu
kun alia, dirante: Ĉi tiu estas la
heredonto; ni lin mortigu, por ke la
heredaĵo fariĝu nia. 15 Kaj ili elĵetis
lin el la vinberejo kaj lin mortigis.
Kion do faros al ili la sinjoro de la
vinberejo? 16 Li venos kaj pere-
igos ĉi tiujn kultivistojn, kaj donos la
vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte tion,
ili diris: Ne tiel estu. 17 Sed li,
rigardante ilin, diris: Kio do estas
la jena skribitaĵo:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstru-
antoj,
Fariĝis ŝtono bazangula?

18 Ĉiu, kiu falas sur tiun ŝtonon,
rompiĝos; sed sur kiun ĝi falos, tiun
ĝi polvigos.
19 Kaj la skribistoj kaj ĉefpastroj
celis meti manojn sur lin en tiu sama
horo, kaj ili timis la popolon; ĉar ili
eksciis, ke kontraŭ ili li parolis ĉi
tiun parabolon. 20 Kaj ili observis
lin, kaj elsendis spionojn, kiuj ŝajn-
igis sin justaj, por ke ili ekkaptu
lian parolon, celante transdoni lin
al la potenco kaj aŭtoritato de la
provincestro. 21 Kaj ili demandis
lin, dirante: Majstro, ni scias, ke vi
prave parolas kaj instruas, kaj ne
akceptas ies personon, sed instruas
laŭ vero la vojon de Dio: 22 Ĉu
konvenas al ni doni tributon al
Cezaro, aŭ ne? 23 Sed sciante ilian
ruzecon, li diris al ili: 24 Montru
al mi denaron. Kies bildon kaj
surskribaĵon ĝi portas? Kaj ili
respondis: De Cezaro. 25 Kaj li
diris al ili: Tial redonu al Cezaro
la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio
la propraĵon de Dio. 26 Kaj ili
ne povis ekkapti la diron antaŭ la
popolo; kaj ili miris pro lia respondo,
kaj silentis.
27 Kaj venis iuj el la Sadukeoj, kiuj
diras, ke ne estas releviĝo; kaj ili
demandis lin, 28 dirante: Majstro,
Moseo skribis por ni, ke, se ies
frato mortos, havante edzinon, kaj li
estas seninfana, lia frato prenu la
edzinon kaj naskigu idaron al sia
frato. 29 Estis do sep fratoj; kaj la
unua edziĝis, kaj mortis seninfana;
30 ankaŭ la dua; 31 kaj la tria
ŝin prenis; kaj tiel same ankaŭ la
sep ne lasis infanojn, kaj mortis.
32 Laste mortis ankaŭ la virino.
33 En la releviĝo do por kiu el ili
ŝi estos edzino? ĉar la sep havis
ŝin kiel edzinon. 34 Kaj Jesuo diris
al ili: La filoj de ĉi tiu mondo edziĝas
kaj estas edzigataj; 35 sed kiuj
estas juĝitaj indaj atingi tiun mondon
kaj la releviĝon el la mortintoj, tiuj
nek edziĝas nek edziniĝas; 36 ĉar
ili ne plu povas morti; ĉar ili estas
egalaj kun la anĝeloj, kaj estas filoj
de Dio, estante filoj de la releviĝo.
37 Sed ke la mortintoj leviĝas,
Moseo mem montris en la arbetaĵo,
kiam li nomis la Eternulon la Dio de
Abraham kaj la Dio de Isaak kaj
la Dio de Jakob. 38 Li estas Dio
ne de mortintoj, sed de la vivantoj,
ĉar ĉiuj vivas al Li. 39 Kaj iuj el la
skribistoj responde diris: Majstro,
vi bone diris. 40 Kaj ili ne plu kur-
aĝis fari al li demandon.
41 Kaj li diris al ili: Kiel oni diras,
ke la Kristo estas filo de David?
42 Ĉar David mem diras en la
Psalmaro:

La Eternulo diris al mia Sinjoro:
Sidu dekstre de Mi,
43 Ĝis Mi faros viajn malamikojn
benketo por viaj piedoj.

44 Tial David nomas lin Sinjoro, kaj
kiamaniere li estas lia filo?
45 Kaj dum la tuta popolo aŭskultis,
li diris al siaj disĉiploj: 46 Gardu
vin kontraŭ la skribistoj, kiuj amas
promenadi en roboj kaj amas salut-
ojn sur la placoj, kaj ĉefseĝojn en la
sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe festenoj;
47 kaj kiuj formanĝas domojn de
vidvinoj, kaj por preteksto longe
preĝas. Ĉi tiuj ricevos pli severan
kondamnon.

21 KAJ ekrigardante, li vidis riĉ-
ulojn enĵetantajn siajn donac-
ojn en la monkeston. 2 Kaj
li vidis unu malriĉan vidvinon
enĵetantan tien du leptojn. 3 Kaj
li diris: Vere mi diras al vi: Ĉi tiu
malriĉa vidvino enĵetis pli multe ol
ĉiuj; 4 ĉar ĉiuj tiuj el sia abundo
enĵetis en la donacaron; sed ŝi el
sia malmultego enĵetis la tutan viv-
rimedon, kiun ŝi havis.
5 Kaj kiam iuj parolis pri la templo,
ke ĝi estas ornamita per belaj ŝtonoj
kaj oferdonoj, li diris: 6 Rilate
al tio, kion vi vidas, venos tagoj, en
kiuj ne estos lasita ĉi tie ŝtono sur
ŝtono, kiu ne estos deĵetita. 7 Kaj
ili demandis lin, dirante: Majstro,
kiam do tio estos? kaj kio estos
la signo, kiam tio estos proksima?
8 Kaj li diris: Gardu vin, ke vi ne
estu erarigitaj; ĉar multaj venos en
mia nomo, dirante: Mi estas; kaj:
La tempo proksimiĝis; ne sekvu
ilin. 9 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj
kaj tumultoj, ne teruriĝu; ĉar tio
devas okazi unue, sed ne tuj estos la
fino.
10 Tiam li diris al ili: Leviĝos
nacio kontraŭ nacio, kaj regno
kontraŭ regno; 11 kaj estos grand-
aj tertremoj, kaj en diversaj lokoj
malsatoj kaj pestoj; kaj estos terur-
aĵoj kaj grandaj signoj el la ĉielo.
12 Sed antaŭ ĉio tio oni metos sur

vin siajn manojn kaj persekutos vin,
transdonante vin al la sinagogoj kaj
malliberejoj, kaj kondukante vin
antaŭ reĝojn kaj provincestrojn pro
mia nomo. 13 Tio fariĝos por vi
atesto. 14 Decidu tial en viaj koroj,
ne prizorgi antaŭe pri pleda
respondo; 15 ĉar mi donos al vi
buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj viaj atak-
antoj ne povos rezisti nek kontraŭ-
diri. 16 Sed vi estos transdonitaj
eĉ de gepatroj kaj fratoj kaj parencoj
kaj amikoj; kaj iujn el vi oni mortigos.
17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro
mia nomo. 18 Kaj eĉ unu haro de
via kapo ne pereos. 19 Per via
pacienco vi akiros viajn animojn.
20 Sed kiam vi vidos Jerusalemon
ĉirkaŭitan de armeoj, tiam sciu, ke
ĝia ruiniĝo alproksimiĝis. 21 Tiam,
kiuj estas en Judujo, tiuj forkuru al la
montoj; kaj kiuj estas en ĝia mezo,
tiuj elmigru; kaj kiuj estas sur la
kamparo, tiuj ne eniru tien. 22 Ĉar
tiuj estas tagoj de punado, por ke
plenumiĝu ĉio, kio estas skribita.
23 Ve al la gravedulinoj kaj al la
suĉigantinoj en tiuj tagoj! ĉar estos
granda manko sur la tero, kaj kolero
kontraŭ ĉi tiu popolo. 24 Kaj ili
falos per tranĉrando de glavo, kaj
forkaptiĝos en ĉiujn naciojn; kaj
Jerusalem estos piedpremata de la
nacianoj, ĝis plenumiĝos la tempoj de
la nacianoj. 25 Kaj estos signoj en
la suno kaj la luno kaj la steloj, kaj
sur la tero mizero de nacioj, konstern-
itaj de la muĝado de la maro kaj la
ondegoj; 26 homoj malfortiĝos de
timo kaj de atendado de tio, kio venos
sur la mondon; ĉar la potencoj de la
ĉielo ŝanceliĝos. 27 Kaj tiam oni
vidos la Filon de homo, venantan
en nubo kun potenco kaj granda
gloro. 28 Sed kiam tio komencos
okazi, rigardu supren kaj levu viajn
kapojn, ĉar via elaĉeto alproksim-
iĝas.
29 Kaj li parolis al ili parabolon:
Rigardu la figarbon kaj ĉiujn arbojn;
30 kiam ili ekkreskigas foliojn, vi
ekvidas, kaj el vi mem scias, ke la
somero jam estas proksima. 31 Tiel
same vi, kiam vi vidos, ke tio okazas,
tiam sciu, ke la regno de Dio estas
proksima. 32 Vere mi diras al vi:
Ĉi tiu generacio ne forpasos, ĝis ĉio
plenumiĝos. 33 La ĉielo kaj la tero
forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.
34 Sed gardu vin, por ke viaj koroj
ne estu ŝarĝitaj de trosatiĝo kaj
ebrieco kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj
por ke tiu tago ne venu al vi subite;
35 ĉar kiel kaptilo ĝi venos sur ĉiujn,
kiuj loĝas sur la supraĵo de la tero.
36 Sed viglu en ĉiu tempo, preĝante,
ke prosperu al vi saviĝi de ĉio, kio
okazos, kaj stari antaŭ la Filo de
homo.
37 Kaj dum la tagoj li instruis en la
templo, kaj ĉiunokte li eliris, kaj
loĝis sur la monto nomata Olivarba.
38 Kaj la tuta popolo venis al li fru-
matene en la templo, por aŭskulti lin.

22 JAM alproksimiĝis la festo de
macoj, kiu estas nomata la
Pasko. 2 Kaj la ĉefpastroj
kaj la skribistoj serĉis, kiamaniere
ili povu mortigi lin, ĉar ili timis la
popolon.
3 Kaj Satano eniris en Judason,
nomatan Iskariota, kiu estis el la
nombro de la dek du. 4 Kaj li foriris
kaj interparolis kun la ĉefpastroj kaj
kapitanoj, kiamaniere transdoni lin al
ili. 5 Kaj ili ĝojis, kaj konsentis
doni al li monon. 6 Kaj li promesis,
kaj serĉis okazon transdoni lin al ili,
for de la homamaso.
7 Kaj venis la tago de macoj, kiam
oni devis buĉi la Paskon. 8 Kaj li
sendis Petron kaj Johanon, dirante:
Iru kaj pretigu por ni la Paskon,
por ke ni ĝin manĝu. 9 Kaj ili diris
al li: Kie vi volas, ke ni pretigu?
10 Kaj li diris al ili: Jen kiam vi estos
enirintaj en la urbon, vin renkontos
viro, portanta kruĉon da akvo; lin
sekvu en la domon, en kiun li eniros.
11 Kaj vi diros al la domomastro: La
Majstro diras: Kie estas la gasto-
ĉambro, en kiu mi manĝos la Paskon
kun miaj disĉiploj? 12 Kaj li montr-
os al vi grandan supran ĉambron
aranĝitan; tie pretigu. 13 Kaj ili
iris kaj trovis tiel, kiel li diris al ili;
kaj ili pretigis la Paskon.
14 Kaj kiam alvenis la horo, li
sidiĝis, kaj la apostoloj kun li.
15 Kaj li diris al ili: Kun deziro mi
deziris manĝi ĉi tiun Paskon kun vi,
antaŭ ol mi suferos; 16 ĉar mi diras
al vi: Mi ne manĝos ĝin, antaŭ ol ĝi
plenumiĝos en la regno de Dio.
17 Kaj ricevinte kalikon, kaj doninte
dankon, li diris: Ĉi tion prenu kaj
dividu inter vi; 18 ĉar mi diras al
vi: De nun mi ne trinkos el la frukto

de la vinberarbo, ĝis venos la regno
de Dio. 19 Kaj li prenis panon, kaj
doninte dankon, li ĝin dispecigis kaj
donis al ili, dirante : Ĉi tio estas mia
korpo, kiu estas donita por vi ; ĉi tion
faru por memorigo pri mi. 20 Sam-
maniere ankaŭ la kalikon post la
vespermanĝo, dirante : Ĉi tiu kaliko
estas la nova interligo en mia sango,
kiu estas elverŝata por vi. 21 Sed
jen la mano de tiu, kiu min perfidas,
estas apud mi sur la tablo. 22 Ĉar
la Filo de homo ja iros, laŭ la antaŭ-
decido ; sed ve al tiu viro, de kiu li
estos perfidata ! 23 Kaj ili komenc-
is diskuti inter si : kiu el ili faros
tion.

24 Kaj fariĝis ankaŭ inter ili disputo :
kiun el ili oni opinias la plej granda.
25 Kaj li diris al ili : La reĝoj de la
nacianoj faras sin sinjoroj super ili ;
kaj tiujn, kiuj potencas inter ili, oni
nomas Bonfarantoj. 26 Sed vi ne
estu tiaj ; sed kiu estas la pli granda
el vi, tiu fariĝu kiel la pli juna ; kaj
tiu, kiu estas ĉefa, kiel la servanto.
27 Ĉar kiu estas la pli granda, la
sidanto ĉe manĝo, aŭ la servanto ?
ĉu ne la sidanto ĉe manĝo ? sed mi
estas meze de vi kiel la servanto.
28 Sed vi estas tiuj, kiuj restadis
apud mi en miaj tentoj ; 29 kaj mi
difinas por vi regnon, kiel mia Patro
difinis por mi ; 30 por ke vi manĝu
kaj trinku ĉe mia tablo en mia regno,
kaj sidu sur tronoj, juĝante la dek du
tribojn de Izrael. 31 Simon, Simon,
jen Satano postulis vin ĉiujn, por
kribri kiel tritikon ; 32 sed mi preĝis
por vi, ke via fido ne ŝanceliĝu ; kaj
vi, kiam vi konvertiĝos, firmigu viajn
fratojn. 33 Kaj li diris al li : Sinjoro,
vin mi estas preta akompani eĉ al
malliberejo kaj al morto. 34 Kaj li
diris : Mi diras al vi, Petro, koko ne
krios hodiaŭ, antaŭ ol vi trifoje mal-
konfesos, ke vi min konas.

35 Kaj li diris al ili : Kiam mi vin
elsendis sen monujo kaj sako kaj
ŝuoj, ĉu io mankis al vi ? 36 Kaj ili
diris : Nenio. Kaj li diris al ili : Sed
nun kiu havas monujon, tiu prenu
ĝin, kaj ankaŭ sakon ; kaj kiu ne
havas, tiu vendu sian mantelon kaj
aĉetu glavon. 37 Ĉar mi diras al
vi, ke tio, kio estas skribita, devas
plenumiĝi pri mi : Kaj li estis alkalkul-
ita al krimuloj ; ĉar tio, kio rilatas al
mi, havas sian finon. 38 Kaj ili
diris : Sinjoro, jen estas du glavoj ; kaj
li diris al ili : Sufiĉas.

39 Kaj elirinte, li iris laŭ sia kutimo
al la monto Olivarba, kaj la disĉiploj
lin sekvis. 40 Kaj veninte al la
loko, li diris al ili : Preĝu, ke vi ne
eniru en tenton. 41 Kaj li iris for
de ili proksimume ŝtonĵeton, kaj li
genuis, kaj preĝis, 42 dirante :
Patro, se Vi volas, formetu de mi ĉi
tiun kalikon ; tamen plenumiĝu ne
mia volo, sed Via. 43 Kaj aperis
antaŭ li anĝelo el la ĉielo, fortigante
lin. 44 Kaj estante en agonio, li
preĝis pli fervore, kaj lia ŝvito fariĝis
kiel gutoj da sango, defalantaj sur
la teron. 45 Kaj leviĝinte post la
preĝo, li venis al la disĉiploj kaj
trovis ilin dormantaj de malĝojo,
46 kaj diris al ili : Kial vi dormas ?
leviĝu kaj preĝu, ke vi ne eniru en
tenton.

47 Dum li ankoraŭ parolis, jen hom-
amaso ; kaj tiu, kiu estis nomata
Judas, unu el la dek du, iris antaŭ
ili, kaj alproksimiĝis al Jesuo, por kisi
lin. 48 Sed Jesuo diris al li : Judas,
ĉu vi perfidas per kiso la Filon de
homo ? 49 Kaj kiam tiuj, kiuj
ĉirkaŭis lin, vidis, kio sekvos, ili
diris : Sinjoro, ĉu ni frapu per glavo ?
50 Kaj unu el ili frapis la sklavon de
la ĉefpastro, kaj detranĉis lian dekstr-
an orelon. 51 Sed Jesuo responde
diris : Permesu tiom. Kaj li tuŝis
lian orelon kaj sanigis lin. 52 Kaj
Jesuo diris al la ĉefpastroj kaj
kapitanoj de la templo kaj pliaĝuloj,
kiuj venis kontraŭ lin : Ĉu vi elvenis
kun glavoj kaj bastonoj, kvazaŭ
kontraŭ rabiston ? 53 Kiam mi estis
ĉiutage inter vi en la templo, vi ne
etendis kontraŭ min viajn manojn ; sed
ĉi tiu estas via horo, kaj la potenco
de mallumo.

54 Kaj ili kaptis lin, kaj forkonduk-
inte, venigis lin en la domon de la
ĉefpastro. Sed Petro sekvis mal-
proksime. 55 Kaj kiam oni ek-
bruligis fajron meze de la korto kaj
sidis kune, Petro sidiĝis meze de ili.
56 Kaj unu servantino, vidante lin
sidantan en la fajrolumo, kaj fikse
rigardinte lin, diris : 57 Ĉi tiu
ankaŭ estis kun li. Sed li malkonfes-
is, dirante : Virino, mi lin ne konas.
58 Kaj post iom da tempo alia vidis
lin, kaj diris : Vi ankaŭ estas el ili.
Sed Petro diris : Viro, mi ne estas.

59 Kaj post la daŭro de unu horo
proksimume, alia asertis persiste,
dirante: Vere, ĉi tiu ankaŭ estis kun
li, ĉar li estas Galileano. 60 Sed
Petro diris: Viro, mi ne scias, kion vi
diras. Kaj tuj, dum li ankoraŭ parol-
is, la koko kriis. 61 Kaj la Sinjoro
sin turnis, kaj alrigardis Petron. Kaj
Petro ekmemoris la vorton de la
Sinjoro, ke li diris al li: Antaŭ ol
koko krios hodiaŭ, vi trifoje min
malkonfesos. 62 Kaj li eliris, kaj
maldolĉe ploris.
63 Kaj tiuj, kiuj gardis Jesuon, lin
mokis kaj batis. 64 Kaj ili ĉirkaŭ-
kovris lin, kaj demandis lin, dirante:
Profetu, kiu vin frapis? 65 Kaj
per multaj aliaj insultoj ili parolis
kontraŭ li.
66 Kaj tuj kiam tagiĝis la pliaĝularo
de la popolo kunvenis, kaj ĉefpastroj
kaj skribistoj, kaj ili forkondukis lin
antaŭ sian sinedrion, kaj diris:
67 Se vi estas la Kristo, diru al ni.
Sed li diris al ili: Se mi diros al vi, vi
ne kredos; 68 kaj se mi demandos,
vi ne respondos. 69 Tamen, de nun
la Filo de homo sidos dekstre de la
Potenco de Dio. 70 Kaj ili ĉiuj
demandis: Ĉu vi do estas la Filo de
Dio? Kaj li respondis: Vi diras,
ke mi estas. 71 Kaj ili diris: Pro
kio ni bezonas pluan atestadon? ĉar
ni mem aŭdis el lia propra buŝo.

23 KAJ la tuta ĉeestantaro lev-
iĝis, kaj kondukis lin antaŭ
Pilaton. 2 Kaj ili komencis
akuzi lin, dirante: Ni trovis ĉi tiun
viron erariganta nian nacion, kaj mal-
permesanta pagi tributon al Cezaro,
kaj diranta, ke li mem estas Kristo,
reĝo. 3 Kaj Pilato demandis lin,
dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la
Judoj? Kaj li responde al li diris:
Vi diras. 4 Kaj Pilato diris al la
ĉefpastroj kaj homamasoj: Mi trovas
nenian kulpon en ĉi tiu viro. 5 Sed
ili insistis, dirante: Li malkvietigas
la popolon, instruante tra la tuta
Judujo, kaj komencante de Galileo,
eĉ ĝis ĉi tie. 6 Sed kiam Pilato tion
aŭdis, li demandis, ĉu la viro estas
Galileano. 7 Kaj kiam li sciiĝis, ke
li estas el sub la aŭtoritato de
Herodo, li sendis lin al Herodo, kiu
ankaŭ ĉeestis en Jerusalem en tiuj
tagoj.
8 Sed Herodo, vidinte Jesuon, treege
ĝojis; ĉar de longe li deziris vidi lin,
ĉar li jam aŭdis pri li, kaj li esperis
vidi ian signon, faritan de li. 9 Kaj
li demandis lin per multaj vortoj, sed
li respondis al li nenion. 10 Kaj
la ĉefpastroj kaj la skribistoj staris,
forte lin akuzante. 11 Kaj Herodo
kaj liaj soldatoj malhonoris lin kaj
mokis lin, kaj vestinte lin per brilaj
vestoj, li resendis lin al Pilato.
12 Kaj Herodo kaj Pilato fariĝis
amikoj unu kun la alia en tiu sama
tago; ĉar antaŭe ili havis inter si
malamon.
13 Kaj Pilato, kunvokinte la ĉef-
pastrojn kaj la regantojn kaj la
popolon, 14 diris al ili: Vi al-
kondukis antaŭ min ĉi tiun viron,
kiel erarigantan la popolon; kaj jen
ekzameninte lin antaŭ vi, mi trovis
nenian kulpon en ĉi tiu viro rilate
tion, pri kio vi lin akuzas; 15 nek
Herodo ankaŭ, ĉar li resendis lin al
ni; kaj jen nenio inda je morto estas
farita de li. 16 Tial mi lin skurĝos
kaj liberigos. 17 Ĉar li devis liberigi
unu al ili dum la festo. 18 Sed
amase ili kriis, dirante: Forigu lin,
kaj liberigu al ni Barabason; 19 kiu
pro ribelado farita en la urbo, kaj pro
mortigo, estis ĵetita en malliberejon.
20 Kaj Pilato, volante liberigi Jesuon,
denove parolis al ili; 21 sed ili
laŭte kriis, dirante: Krucumu, kruc-
umu lin. 22 Kaj la trian fojon li
diris al ili: Kial? kian malbonon faris
ĉi tiu? mi trovis en li nenion indan
je morto; mi do lin skurĝos kaj liber-
igos. 23 Sed ili insistis per grandaj
krioj, postulante krucumi lin. Kaj iliaj
krioj superfortis. 24 Kaj Pilato
donis juĝon, ke plenumiĝu ilia postulo.
25 Kaj li liberigis tiun, kiu pro
ribelado kaj mortigo estis ĵetita en
malliberejon, kaj kiun ili postulis; sed
Jesuon li transdonis al ilia volo.
26 Kaj kiam ili forkondukis lin, ili
kaptis Simonon, Kirenanon, venantan
de la kamparo, kaj metis sur lin la
krucon, por porti ĝin post Jesuo.
27 Kaj sekvis lin granda amaso de la
popolo, kaj de virinoj, kiuj ĝemis kaj
lamentis pro li. 28 Sed Jesuo, turn-
inte sin al ili, diris: Filinoj de Jeru-
salem, ne ploru pro mi, sed ploru pro
vi kaj pro viaj infanoj. 29 Ĉar jen
venas tagoj, kiam oni diros: Feliĉaj
estas la senfruktaj, kaj la ventroj
ne naskintaj, kaj la mamoj ne nutr-
intaj. 30 Tiam oni komencos diri

al la montoj: Falu sur nin; kaj al
la montetoj: Kovru nin. 31 Ĉar se
oni tiel agas en la suka ligno, kiel oni
agos en la seka ?
32 Kaj estis kondukataj kun li
ankaŭ aliaj du, krimuloj, por esti
mortigitaj.
33 Kaj kiam ili alvenis al la loko
nomata Kranio, tie ili krucumis lin,
kaj la krimulojn, unu dekstre kaj unu
maldekstre. 34 Kaj Jesuo diris:
Patro, pardonu ilin; ĉar ili ne scias,
kion ili faras. Kaj dividante inter
si liajn vestojn, ili ĵetis lotojn.
35 Kaj la popolo staris, rigardanta.
Kaj la regantoj ankaŭ mokis lin,
dirante: Aliajn li savis: li savu sin
mem, se ĉi tiu estas la Kristo de Dio,
la elektito. 36 Kaj ŝercis pri li
ankaŭ la soldatoj, venante al li kaj
proponante al li vinagron, 37 kaj
dirante: Se vi estas la Reĝo de la
Judoj, savu vin. 38 Kaj estis ankaŭ
surskribo super li: ĈI TIU ESTAS LA
REĜO DE LA JUDOJ.
39 Kaj unu el la pendigitaj krimuloj
insultis lin, dirante: Ĉu vi ne estas
la Kristo ? savu vin kaj nin. 40 Sed
la alia responde admonis lin, dirante:
Ĉu vi eĉ ne timas Dion ? ĉar vi estas
en la sama kondamno. 41 Kaj ni ja
juste, ĉar ni ricevas rekompencon,
merititan pro niaj faroj; sed ĉi tiu
faris nenion malbonan. 42 Kaj li
diris: Jesuo, memoru min, kiam vi
venos en vian regnon. 43 Kaj li
diris al li: Vere mi diras al vi:
Hodiaŭ vi estos kun mi en Paradizo.
44 Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa horo,
kaj fariĝis mallumo sur la tuta lando
ĝis la naŭa, ĉar la sunlumo mankis;
45 kaj la kurteno de la sanktejo
disŝiriĝis en la mezo. 46 Kaj kriinte
per laŭta voĉo, Jesuo diris: Patro, en
Viajn manojn mi transdonas mian
spiriton; kaj tion dirinte, li ellasis
for la spiriton. 47 Kaj kiam la cent-
estro vidis la okazantaĵon, li gloris
Dion, dirante: Ĉi tiu estis ja justulo.
48 Kaj ĉiuj homamasoj, kiuj kunvenis
al ĉi tiu spektaklo, kiam ili vidis la
okazintaĵojn, reiris, frapante al si la
bruston. 49 Kaj ĉiuj liaj konantoj,
kaj la virinoj, kiuj sekvis lin el
Galileo, staris malproksime, vidante
tion.
50 Kaj jen viro nomata Jozef, kiu
estis konsilanto, viro bona kaj justa
51 (li ne konsentis al ilia intenco
kaj faro), el Arimateo, urbo de la
Judoj, kiu atendis la regnon de Dio,
52 irinte al Pilato, petis la korpon de
Jesuo. 53 Kaj li deprenis ĝin kaj
envolvis ĝin en tolaĵo, kaj metis lin
en tombo, elhakita el ŝtono, kie neniu
antaŭe kuŝis. 54 Kaj estis la tago
de la Preparado, kaj la sabato ek-
lumis. 55 Kaj la virinoj, kiuj venis
kun li el Galileo, sekvis, kaj vidis la
tombon, kaj kiamaniere la korpo
estis metita. 56 Kaj ili reiris, kaj
preparis aromaĵojn kaj ŝmiraĵojn.
Kaj sabate ili ripozis laŭ la ordono.

24 Kaj la unuan tagon de la
semajno, ĉe frua tagiĝo, ili
venis al la tombo, alportante
la aromaĵojn, kiujn ili preparis.
2 Kaj ili trovis la ŝtonon derulita for
de la tombo. 3 Kaj enirinte, ili ne
trovis la korpon de la Sinjoro Jesuo.
4 Kaj dum ili embarasiĝis pri tio, jen
apud ili staris du viroj en brilaj
vestoj; 5 kaj dum ili timis kaj klin-
iĝis vizaĝaltere, tiuj demandis ilin:
Kial vi serĉas la vivanton inter la
mortintoj ? 6 Li ne estas ĉi tie,
sed leviĝis; memoru, kiamaniere
li parolis al vi, kiam li estis ankoraŭ
en Galileo, 7 dirante, ke la Filo de
homo devas esti transdonita en la
manojn de pekuloj kaj esti krucumita,
kaj la trian tagon releviĝi. 8 Kaj ili
rememoris liajn vortojn; 9 kaj re-
veninte de la tombo, ili rakontis ĉion
tion al la dek unu kaj al ĉiuj ceteraj.
10 Kaj ili estis Maria Magdalena, kaj
Joana, kaj Maria, la patrino de
Jakobo; kaj la ceteraj virinoj kun ili
rakontis tion al la apostoloj. 11 Kaj
tiuj vortoj ŝajnis al ili kiel babilado,
kaj ili ne kredis al la virinoj. 12 Sed
Petro leviĝis kaj kuris al la tombo,
kaj kliniĝinte, vidis la tolaĵojn solajn,
kaj li foriris, mirante en si pri tio,
kio okazis.
13 Kaj jen du el ili iris en tiu sama
tago al vilaĝo nomata Emaus, kiu
estas malproksime de Jerusalem
sesdek stadiojn. 14 Kaj ili inter-
parolis inter si pri ĉio tio, kio okazis.
15 Kaj dum ili interparolis kaj diskut-
is inter si, Jesuo mem alproksimiĝis
kaj iris kun ili. 16 Sed iliaj okuloj
estis malhelpataj tiel, ke ili lin ne
rekonis. 17 Kaj li diris al ili: Kiaj
vortoj estas tiuj, kiujn vi interŝanĝas,
dum vi iras ? Kaj ili haltis, kun mal-
gaja mieno. 18 Kaj unu el ili,

nomata Kleopas, responde diris al li:
Ĉu nur vi sola loĝas en Jerusalem,
kaj ne scias tion, kio tie okazis en ĉi
tiuj tagoj? 19 Kaj li diris al ili:
Kion? Kaj ili diris al li: Pri Jesuo,
la Nazaretano, kiu estis profeto
potenca age kaj parole antaŭ Dio kaj
la tuta popolo; 20 kaj kiel la
ĉefpastroj kaj niaj regantoj trans-
donis lin por kondamno al morto, kaj
lin krucumis. 21 Sed ni esperis, ke
li estas tiu, kiu elaĉetos Izraelon.
Kaj plie, krom ĉio tio, hodiaŭ estas
jam la tria tago, de kiam tio okazis.
22 Ankaŭ mirigis nin iuj virinoj el
inter ni, kiuj estis frumatene apud
la tombo, 23 kaj ne trovinte lian
korpon, revenis, dirante, ke ili ankaŭ
vidis vizion de anĝeloj, kiuj diris, ke
li vivas. 24 Kaj iuj el nia kunularo
iris al la tombo, kaj trovis tiel, kiel
diris la virinoj; sed lin ili ne vidis.
25 Kaj li diris al ili: Ho malsaĝuloj
kaj kore malviglaj por kredi ĉion,
kion la profetoj antaŭparolis! 26 Ĉu
la Kristo ne devis suferi ĉion tion,
kaj eniri en sian gloron? 27 Kaj
komencante de Moseo kaj de ĉiuj
profetoj, li klarigis al ili el ĉiuj
Skriboj la dirojn pri li mem. 28 Kaj
ili alproksimiĝis al la vilaĝo, kien ili
iris, kaj li ŝajnigis al ili, kvazaŭ li
pluen iros. 29 Kaj ili retenis lin,
dirante: Restu ĉe ni, ĉar estas pres-
kaŭ vespere, kaj la tago jam mal-
kreskas. Kaj li eniris, por resti ĉe ili.
30 Kaj dum li sidis kun ili ĉe manĝo,
li prenis panon, kaj ĝin benis kaj
dispecigis kaj donis al ili. 31 Kaj
iliaj okuloj malfermiĝis, kaj ili rekonis
lin, kaj li fariĝis nevidebla por ili.
32 Kaj ili diris unu al alia: Ĉu nia
koro ne brulis en ni, dum li parolis
kun ni sur la vojo, dum li klarigis al
ni la Skribojn? 33 Kaj leviĝinte
en tiu sama horo, ili reiris al Jeru-
salem, kaj trovis la dek unu kun-
venintaj, kun siaj kunuloj, kaj dir-
antaj: 34 La Sinjoro vere leviĝis,
kaj aperis al Simon. 35 Kaj ili
rakontis tion, kio okazis sur la vojo,
kaj kiamaniere li rekoniĝis al ili en la
dispecigo de pano.
36 Kaj dum ili priparolis tion, li mem
staris meze de ili, kaj diris al ili:
Paco al vi. 37 Sed teruriĝe kaj tim-
igite, ili supozis, ke ili vidas spiriton.
38 Kaj li diris al ili: Kial vi mal-
trankviliĝas? kaj kial diskutoj lev-
iĝas en viaj koroj? 39 Vidu miajn
manojn kaj miajn piedojn, ke ĝi estas
mi mem; palpu min kaj vidu; ĉar
spirito ne havas karnon kaj ostojn,
kiel vi vidas min havanta. 40 Kaj
tion dirinte, li montris al ili siajn
manojn kaj siajn piedojn. 41 Kaj
dum ili ankoraŭ ne kredis pro ĝojo,
kaj miris, li demandis ilin: Ĉu vi havas
ian manĝaĵon ĉi tie? 42 Kaj ili
donis al li pecon de rostita fiŝo.
43 Kaj li prenis, kaj manĝis antaŭ
ili.
44 Kaj li diris al ili: Jen estas miaj
vortoj, kiujn mi parolis al vi, kiam
mi ankoraŭ estis ĉe vi, ke devas
plenumiĝi ĉio, kio estas skribita pri mi
en la leĝo de Moseo kaj en la profetoj
kaj en la psalmoj. 45 Tiam li mal-
fermis ilian menson, por ke ili
komprenu la Skribojn; 46 kaj li
diris al ili: Tiel estas skribite, ke la
Kristo devas suferi, kaj leviĝi el la
mortintoj la trian tagon; 47 kaj ke
pento kaj pardonado de pekoj estu
predikataj en lia nomo al ĉiuj nacioj,
komencante ĉe Jerusalem. 48 Vi
estas atestantoj pri tio. 49 Kaj jen
mi elsendos sur vin la promeson de
mia Patro; sed restu en la urbo, ĝis
vi vestiĝos per potenco de supre.
50 Kaj li elkondukis ilin ĝis apud
Betania, kaj, levinte siajn manojn, li
benis ilin. 51 Kaj dum li benis ilin,
li foriĝis de ili kaj estis suprenportita
en la ĉielon. 52 Kaj adorkliniĝinte
al li, ili revenis al Jerusalem kun
granda ĝojo; 53 kaj estis konstante
en la templo, glorante Dion.

LA EVANGELIO LAŬ

SANKTA JOHANO

---

1 EN la komenco estis la Vorto,
kaj la Vorto estis kun Dio, kaj la
Vorto estis Dio. 2 Tiu estis en
la komenco kun Dio. 3 Ĉio estiĝis
per li; kaj aparte de li estiĝis nenio,
kio estiĝis. 4 En li estis la vivo,
kaj la vivo estis la lumo de la homoj.
5 Kaj la lumo brilas en la mallumo,
kaj la mallumo ĝin ne venkis. 6 De
Dio estis sendita viro, kies nomo
estis Johano. 7 Tiu venis kiel atest-
anto, por atesti pri la lumo, por ke
ĉiuj per li kredu. 8 Li ne estis la
lumo, sed li venis, por atesti pri la
lumo. 9 Tio estis la vera lumo, kiu
lumas al ĉiu homo, venanta en la
mondon. 10 Tiu estis en la mondo,
kaj la mondo per li estiĝis, kaj la
mondo lin ne konis. 11 Li venis al
siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj lin ne
akceptis. 12 Sed al ĉiuj, kiuj lin
akceptis, li donis la rajton fariĝi
filoj de Dio, al la kredantoj al lia
nomo, 13 kiuj naskiĝis nek el
sango, nek el volo de karno, nek el
volo de homo, sed el Dio. 14 Kaj
la Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter
ni, kaj ni vidis lian gloron, gloron
kvazaŭ de la solenaskita de la Patro,
plena de graco kaj vero. 15 Johano
atestis pri li, kaj kriis, dirante:
Ĉi tiu estas li, pri kiu mi diris: Kiu
venas post mi, tiu estas metita super
mi, ĉar li ekzistis pli frue ol mi.
16 Ĉar el lia pleneco ni ĉiuj ricevis,
kaj gracon post graco. 17 Ĉar la
leĝo estis donita per Moseo; la graco
kaj la vero estiĝis per Jesuo Kristo.
18 Neniu iam vidis Dion; la solenask-
ita Filo, kiu estas en la sino de la
Patro, Lin deklaris.

19 Kaj jen estas la atesto de Johano,
kiam la Judoj sendis al li pastrojn kaj
Levidojn el Jerusalem, por demandi
lin: Kiu vi estas? 20 Kaj li konfesis
kaj ne kaŝis; kaj li konfesis: Mi
ne estas la Kristo. 21 Kaj ili
demandis lin: Kio do? Ĉu vi estas
Elija? Kaj li diris: Mi ne estas. Ĉu
vi estas la profeto? Kaj li respondis:
Ne. 22 Ili do diris al li: Kiu vi
estas? por ke ni donu respondon al
niaj sendintoj. Kion vi diras pri vi
mem? 23 Li diris: Mi estas voĉo
de krianto en la dezerto: Rektigu la
vojon de la Eternulo, kiel diris la
profeto Jesaja. 24 Kaj tiuj estis
senditaj de la Fariseoj. 25 Kaj ili
demandis lin, kaj diris al li: Kial
do vi baptas, se vi ne estas la
Kristo, nek Elija, nek la profeto?
26 Johano respondis al ili, dirante:
Mi baptas per akvo; meze de vi staras
tiu, kiun vi ne konas, 27 kiu venas
post mi; la rimenon de lia ŝuo mi ne
estas inda malligi. 28 Tio okazis en
Betania transe de Jordan, kie Johano
baptadis.

29 La sekvantan tagon li vidis
Jesuon venanta al li, kaj diris: Jen
la Ŝafido de Dio, kiu forportas la
pekon de la mondo! 30 Li estas tiu,
pri kiu mi diris: Post mi venas viro,
kiu estas metita super mi, ĉar li
ekzistis pli frue ol mi. 31 Kaj mi
lin ne konis; sed por ke li estu
montrita al Izrael, tial mi venis,
baptante per akvo. 32 Kaj Johano
atestis, dirante: Mi vidis la Spiriton
malsupreniranta de la ĉielo kiel
kolombo, kaj ĝi restis sur li. 33 Kaj
mi lin ne konis; sed kiu sendis min
por bapti per akvo, Tiu diris al mi:
Sur kiun vi vidos la Spiriton mal-
supreniranta kaj restanta sur li, tiu
estas la baptanto per la Sankta
Spirito. 34 Kaj mi vidis, kaj atestis,
ke ĉi tiu estas la Filo de Dio.

35 Denove la sekvantan tagon staris
Johano, kaj du el liaj disĉiploj;
36 kaj rigardante Jesuon promen-
antan, li diris: Jen la Ŝafido de Dio!
37 Kaj la du disĉiploj aŭdis lin paroli,
kaj sekvis Jesuon. 38 Kaj Jesuo
sin turnis, kaj vidis ilin sekvantajn,
kaj diris al ili: Kion vi serĉas? Kaj
ili diris al li: Rabeno (tio estas,
Majstro), kie vi loĝas? 39 Li diris
al ili: Venu, kaj vi vidos. Ili do
venis, kaj vidis, kie li loĝas, kaj il

restis ĉe li tiun tagon; estis ĉirkaŭ
la deka horo. 40 Unu el la du, kiuj
aŭdis Johanon kaj lin sekvis, estis
Andreo, la frato de Simon Petro.
41 Tiu unue trovis sian propran
fraton Simon, kaj diris al li: Ni
trovis la Mesion (tio estas, Kriston).
42 Li kondukis lin al Jesuo. Jesuo
lin rigardis, kaj diris: Vi estas Simon,
filo de Jona; vi estos nomata Kefas
(tio estas, Petro).

43 La sekvantan tagon li volis foriri
en Galileon, kaj trovis Filipon; kaj
Jesuo diris al li: Sekvu min.
44 Filipo estis el Betsaida, la urbo de
Andreo kaj Petro. 45 Filipo trovis
Natanaelon, kaj diris al li: Ni trovis
tiun, pri kiu skribis Moseo en la leĝo,
kaj la profetoj, Jesuon el Nazaret,
filon de Jozef. 46 Kaj Natanael
diris al li: Ĉu io bona povas esti el
Nazaret? Filipo diris al li: Venu
kaj vidu. 47 Jesuo vidis Natanaelon
venanta al li, kaj diris pri li: Jen vera
Izraelido, en kiu ne estas ruzeco!
48 Natanael diris al li: Per kio vi
min konas? Jesuo respondis kaj
diris al li: Antaŭ ol Filipo vin vokis,
kiam vi estis sub la figarbo, mi vin
vidis. 49 Natanael respondis kaj
diris al li: Rabeno, vi estas la Filo
de Dio; vi estas Reĝo de Izrael!
50 Jesuo respondis kaj diris al li:
Ĉu vi kredas pro tio, ke mi diris al vi:
Mi vin vidis sub la figarbo? vi vidos
pli grandajn aferojn ol ĉi tio. 51 Kaj
li diris al li: Vere, vere, mi diras al
vi, vi vidos la ĉielon malfermita kaj
la anĝelojn de Dio suprenirantaj kaj
malsuprenirantaj sur la Filon de
homo.

2 LA trian tagon okazis edziĝo
en Kana Galilea, kaj la patrino
de Jesuo ĉeestis tie; 2 ankaŭ
Jesuo kaj liaj disĉiploj estis invititaj
al la edziĝo. 3 Kaj kiam mankis
vino, la patrino de Jesuo diris al li:
Ili ne havas vinon. 4 Kaj Jesuo
diris al ŝi: Kio estas inter mi kaj vi,
virino? mia horo ankoraŭ ne venis.
5 Lia patrino diris al la servantoj:
Kion ajn li diros al vi, tion faru.
6 Kaj estis tie ses akvokuvoj ŝtonaj,
metitaj laŭ la purigo de la Judoj,
enhavantaj po du ĝis tri metretoj.
7 Jesuo diris al ili: Plenigu la
akvokuvojn per akvo. Kaj oni plen-
igis ilin ĝis la rando. 8 Kaj li diris
al ili: Ĉerpu nun, kaj alportu al
la festenestro. Kaj oni alportis.
9 Kiam la festenestro gustumis la
akvon, nun fariĝintan vino, kaj ne
sciis, de kie ĝi estas (sciis tamen la
servantoj, kiuj ĉerpis la akvon), la
festenestro alvokis la fianĉon, 10 kaj
diris al li: Ĉiu homo prezentas unue
la bonan vinon, kaj kiam oni jam
drinkis, tiam la malpli bonan; sed vi
rezervis la bonan vinon ĝis nun.
11 Ĉi tiun komencon de signoj Jesuo
faris en Kana Galilea, kaj elmontris
sian gloron, kaj liaj disĉiploj kredis al li.
12 Post tio li malsupreniris al
Kapernaum, kaj kun li lia patrino kaj
liaj fratoj kaj liaj disĉiploj; kaj tie ili
restis ne multajn tagojn.

13 Kaj la Pasko de la Judoj al-
proksimiĝis, kaj Jesuo supreniris al
Jerusalem. 14 Kaj li trovis en la
templo vendistojn de bovoj kaj ŝafoj
kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn
sidantajn; 15 kaj farinte skurĝon
el ŝnuretoj, li elpelis ĉiujn el la
templo, ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝutis
la monerojn de la monŝanĝistoj kaj
renversis la tablojn; 16 kaj al la
vendistoj de la kolomboj li diris:
Forportu tion de ĉi tie; ne faru
la domon de mia Patro domo de
komerco. 17 La disĉiploj rememoris,
ke estis skribite: Fervoro pri Via
domo min konsumis. 18 La Judoj
do respondis kaj diris al li: Kian
signon vi montras al ni, ĉar vi faras
tion? 19 Respondis Jesuo kaj diris
al ili: Detruu ĉi tiun sanktejon, kaj
mi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj.
20 La Judoj diris: Kvardek ses
jarojn ĉi tiu sanktejo estis kon-
struata; ĉu vi levos ĝin en la daŭro de
tri tagoj? 21 Sed li parolis pri la
sanktejo de sia korpo. 22 Kiam
do li leviĝis el la mortintoj, la dis-
ĉiploj rememoris, ke li diris tion; kaj
ili kredis la Skribon, kai la vorton,
kiun Jesuo diris.

23 Kaj kiam li estis en Jerusalem
ĉe la Pasko, dum la festo, multaj fidis
al lia nomo, vidante la signojn, kiujn
li faris. 24 Sed Jesuo ne konfidis
sin al ili, ĉar li konis ĉiujn, 25 kaj
ne bezonis, ke iu atestu pri la homo,
ĉar li mem sciis, kio estas en la homo.

3 ESTIS viro el la Fariseoj, nom-
ata Nikodemo, ĉefo inter la
Judoj; 2 tiu venis al li nokte,
kaj diris al li: Rabeno, ni scias, ke vi
estas instruisto, veninta de Dio; ĉar

neniu povas fari tiujn signojn, kiujn
vi faras, se Dio ne estas kun li.
3 Jesuo respondis kaj diris al li:
Vere, vere, mi diras al vi: Se homo
ne estas denove naskita, li ne povas
vidi la regnon de Dio. 4 Nikodemo
diris al li: Kiel povas homo naskiĝi,
kiam li estas maljuna? ĉu li povas
eniri denove en la ventron de sia
patrino kaj naskiĝi? 5 Jesuo res-
pondis: Vere, vere, mi diras al vi:
Se homo ne estas naskita el akvo kaj
la Spirito, li ne povas eniri en la
regnon de Dio. 6 Tio, kio naskiĝas
el la karno, estas karno; kaj tio,
kio naskiĝas de la Spirito, estas
spirito. 7 Ne miru, ke mi diris al vi:
Vi devas esti denove naskitaj. 8 La
vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian
voĉon vi aŭdas, sed vi ne scias, de
kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia estas
ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito.
9 Nikodemo respondis kaj diris al
li: Kiel povas tio fariĝi? 10 Jesuo
respondis kaj diris al li: Vi estas la
instruisto de Izrael, kaj ĉu vi ne scias
tion? 11 Vere, vere, mi diras al vi:
Kion ni scias, tion ni parolas, kaj
kion ni vidis, tion ni atestas; kaj vi
homoj ne akceptas nian ateston.
12 Se mi aferojn surterajn diris al vi,
kaj vi ne kredas, kiel vi kredos, se
mi diros enĉielajn? 13 Kaj neniu
supreniris en la ĉielon, krom tiu, kiu
malsupreniris de la ĉielo, la Filo de
homo, kiu estas en la ĉielo. 14 Kaj
kiel Moseo levis la serpenton en la
dezerto, tiel devas la Filo de homo
esti levita; 15 por ke ĉiu, fidanta
al li, havu eternan vivon.
16 Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke
Li donis Sian solenaskitan Filon, por
ke ĉiu, kiu fidas al li, ne pereu, sed
havu eternan vivon. 17 Ĉar Dio
sendis Sian Filon en la mondon, ne
por juĝi la mondon, sed por ke la
mondo per li estu savita. 18 Kiu
fidas al li, tiu ne estas juĝata; sed la
nekredanto jam estas juĝita, ĉar li ne
fidas al la nomo de la solenaskita Filo
de Dio. 19 Kaj jen estas la juĝo:
ke la lumo venis en la mondon, kaj la
homoj amis la mallumon pli ol la
lumon, ĉar iliaj faroj estis malbonaj.
20 Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon,
malamas la lumon, kaj ne venas al la
lumo, por ke liaj faroj ne estu mal-
aprobitaj. 21 Sed tiu, kiu faras la
veron, venas al la lumo, por ke liaj
faroj estu montrataj, ke ili estas faritaj
en Dio.
22 Post tio venis Jesuo kun siaj
disĉiploj en la landon Judujo, kaj
restis tie kun ili kaj baptadis.
23 Johano ankaŭ baptadis en Enon,
proksime de Salim, ĉar estis tie multe
da akvoj; kaj oni alvenis kaj estis
baptitaj. 24 Ĉar Johano ankoraŭ
ne estis ĵetita en malliberejon.
25 Fariĝis do diskutado inter la
disĉiploj de Johano kaj iu Judo pri la
puriĝo. 26 Kaj ili venis al Johano,
kaj diris al li: Rabeno, tiu, kiu estis
kun vi transe de Jordan, kaj pri kiu vi
atestis, jen tiu sama baptas, kaj ĉiuj
venas al li. 27 Johano respondis
kaj diris: Homo ne povas ion ricevi,
se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo.
28 Vi mem atestas pri mi, ke mi diris:
Mi ne estas la Kristo, sed mi estas
sendita antaŭ li. 29 Kiu havas la
fianĉinon, tiu estas la fianĉo; sed la
amiko de la fianĉo, kiu staras kaj
lin aŭdas, tre ĝojas pro la voĉo de la
fianĉo; ĉi tiu mia ĝojo do plenum-
iĝis. 30 Li devas altiĝi, sed mi
devas malaltiĝi.
31 Kiu de supre venas, tiu estas
super ĉiuj; kiu estas el la tero, tiu el
la tero estas, kaj el la tero parolas;
kiu venas de la ĉielo, tiu estas super
ĉiuj. 32 Kion li vidis kaj aŭdis,
tion li atestas; kaj neniu akceptas
lian ateston. 33 Kiu akceptis lian
ateston, tiu jam sigelis, ke Dio estas
vera. 34 Ĉar tiu, kiun Dio sendis,
parolas la vortojn de Dio; ĉar ne
laŭmezure Li donas la Spiriton.
35 La Patro amas la Filon, kaj donis
ĉion en lian manon. 36 Kiu fidas
al la Filo, tiu havas eternan vivon; sed
kiu ne obeas al la Filo, tiu ne vidos
vivon, sed la kolero de Dio sur li restas.
4 KIAM do la Sinjoro sciis, ke la
Fariseoj aŭdis, ke Jesuo faras
kaj baptas pli multe da disĉiploj,
ol Johano 2 (kvankam baptadis ne
Jesuo mem, sed liaj disĉiploj), 3 li
foriris el Judujo kaj reiris al Galileo.
4 Kaj li devis trairi tra Samario.
5 Li alvenis do al unu urbo Samaria,
nomata Siĥar, apud la terpeco, kiun
Jakob donis al sia filo Jozef; 6 kaj
la fonto de Jakob estis tie. Jesuo
do, lacigita de sia vojirado, sidiĝis
tiamaniere apud la fonto. Estis
ĉirkaŭ la sesa horo. 7 Venis virino
Samaria, por ĉerpi akvon; Jesuo

diris al ŝi : Donu al mi trinki. 8 Ĉar
liaj disĉiploj jam foriris en la urbon,
por aĉeti nutraĵojn. 9 La Samari-
anino do diris al li : Kiel vi, estante
Judo, petas trinki de mi, kiu estas
Samarianino ? (Ĉar la Judoj ne
interrilatas kun la Samarianoj.)
10 Jesuo respondis kaj diris al ŝi :
Se vi scius la donacon de Dio, kaj
kiu estas tiu, kiu diras al vi : Donu
al mi trinki, vi petus lin, kaj li donus
al vi vivan akvon. 11 La virino
diris al li : Sinjoro, vi nenian ĉerpilon
havas, kaj la puto estas profunda ; de
kie do vi havas tiun vivan akvon ?
12 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro
Jakob, kiu donis al ni la puton, kaj
trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj
kaj liaj brutoj ? 13 Jesuo respondis
kaj diris al ŝi : Ĉiu, kiu trinkas el
ĉi tiu akvo, denove soifos ; 14 sed
kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos
al li, tiu neniam soifos ; sed la akvo,
kiun mi donos al li, fariĝos en li fonto
de akvo, ŝprucanta supren por eterna
vivo. 15 La virino diris al li : Sin-
joro, donu al mi ĉi tiun akvon, por ke
mi ne plu soifu, kaj ne devu traveni
ĉi tien, por ĉerpi. 16 Jesuo diris al
ŝi : Foriru, voku vian edzon, kaj
revenu ĉi tien. 17 La virino res-
pondis kaj diris al li : Mi ne havas
edzon. Jesuo diris al ŝi : Vi prave
diris : Mi ne havas edzon ; 18 ĉar
vi havis kvin edzojn ; kaj tiu, kiun
vi nun havas, ne estas via edzo ; ĉi
tion vi diris vere. 19 La virino
diris al li : Sinjoro, mi ekvidas, ke vi
estas profeto. 20 Niaj patroj ador-
adis sur ĉi tiu monto ; kaj vi diras, ke
en Jerusalem estas la loko, kie oni
devas adori. 21 Jesuo diris al ŝi :
Kredu al mi, virino ; venas la horo,
kiam nek sur ĉi tiu monto, nek en
Jerusalem, vi adoros la Patron.
22 Vi adoras tion, kion vi ne konas ;
ni adoras tion, kion ni konas ; ĉar el
la Judoj estas la savo. 23 Sed venas
la horo, kaj jam estas, kiam la veraj
adorantoj adoros la Patron laŭ spirito
kaj vero ; ĉar la Patro serĉas tiajn por
esti Liaj adorantoj. 24 Dio estas
Spirito : kaj Liaj adorantoj devas adori
Lin laŭ spirito kaj vero. 25 La
virino diris al li : Mi scias, ke venas la
Mesio (kiu estas nomata Kristo) ;
kiam tiu alestos, li anoncos al ni ĉion.
26 Jesuo diris al ŝi : Tiu estas mi,
kiu parolas kun vi.

27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj
ili miris, ke li parolas kun virino ;
tamen neniu diris : Kion vi volas ?
aŭ : Kial vi parolas kun ŝi ? 28 La
virino do lasis sian akvokruĉon, kaj
foriris en la urbon, kaj diris al la
homoj : 29 Venu, vidu homon, kiu
rakontis al mi ĉion, kion mi faris ; ĉu
eble ĉi tiu estas la Kristo ? 30 Ili
eliris el la urbo, kaj venis al li.
31 Dume la disĉiploj petis lin,
dirante : Rabeno, manĝu. 32 Sed li
diris al ili : Por manĝi mi havas
nutraĵon, pri kiu vi ne scias. 33 La
disĉiploj do diris inter si : Ĉu iu al-
portis al li ion por manĝi ? 34 Jesuo
diris al ili : Mia nutraĵo estas plenumi
la volon de Tiu, kiu min sendis, kaj
fini Lian laboron. 35 Ĉu vi ne
diras : Estas ankoraŭ kvar monatoj,
kaj venas la rikolto ? jen mi diras
al vi : Levu viajn okulojn kaj rigardu
la kampojn, ke ili jam estas blankaj
por la rikolto. 36 La rikoltanto
ricevas salajron, kaj kolektas frukton
por eterna vivo, por ke ĝoju kune la
semanto kaj la rikoltanto. 37 Ĉar
en ĉi tio estas vera la proverbo :
Unu semas, alia rikoltas. 38 Mi vin
sendis, por rikolti tion, kion vi ne
prilaboris ; aliaj laboris, kaj vi eniris
en ilian laboron.

39 Kaj el tiu urbo multaj el la
Samarianoj kredis al li pro la diro
de la virino, kiu atestis : Li rakontis al
mi ĉion, kion mi faris. 40 Kiam do
la Samarianoj venis al li, ili petis,
ke li restu ĉe ili ; kaj li restis tie du
tagojn. 41 Kaj multe pli multaj
kredis pro lia vorto, 42 kaj diris al
la virino : Jam ne pro via diro ni
kredas, ĉar ni mem aŭdis lin ; kaj ni
scias, ke ĉi tiu estas vere la Savanto
de la mondo.

43 Kaj post la du tagoj li foriris de
tie en Galileon. 44 Ĉar Jesuo mem
atestis, ke profeto ne havas honoron
en sia propra lando. 45 Kiam do li
venis en Galileon, la Galileanoj ak-
ceptis lin, ĉar ili jam vidis ĉion, kion li
faris en Jerusalem dum la festo ; ĉar
ili ankaŭ iris al la festo.

46 Li revenis do en Kanan Galilean,
kie li faris la akvon vino. Kaj estis
unu kortegano, kies filo estis malsana
en Kapernaum. 47 Kiam li aŭdis,
ke Jesuo alvenis el Judujo en
Galileon, li iris al li, kaj petis lin
malsupreniri kaj resanigi lian filon ;

ĉar li preskaŭ mortis. 48 Jesuo do
diris al li: Se vi ne vidas signojn kaj
mirindaĵojn, vi tute ne kredos. 49 La
kortegano diris al li: Sinjoro, mal-
supreniru, antaŭ ol mia fileto mortos.
50 Jesuo diris al li: Foriru, via filo
vivas. La viro kredis la vorton,
kiun Jesuo parolis al li, kaj li foriris.
51 Dum li ankoraŭ malsupreniris, liaj
sklavoj lin renkontis, dirante: Via
filo vivas. 52 Li demandis al ili pri
la horo, kiam li ekresaniĝis. Ili res-
pondis al li: Hieraŭ je la sepa horo la
febro lin forlasis. 53 Tial la patro
sciis, ke tio estis en tiu sama horo, en
kiu Jesuo diris al li: Via filo vivas;
kaj kredis li mem kaj lia tuta domo.
54 Ĉi tiun jam la duan signon faris
Jesuo, veninte el Judujo en Galileon.

5 POST tio estis festo de la Judoj,
kaj Jesuo supreniris al Jeru-
salem.
2 En Jerusalem apud la Pordego de
Ŝafoj estas lageto, nomata en la
Hebrea lingvo Betesda, havanta kvin
portikojn. 3 En tiuj kuŝis amaso
da malsanuloj, blinduloj, lamuloj,
velkintoj, kiuj atendis la ekmovon de
la akvo; 4 ĉar anĝelo de la Etern-
ulo malsupreniris iafoje en la lageton
kaj movis la akvon; kiu ajn do unua
post la movado de la akvo enpaŝis, tiu
resaniĝis, tute egale, de kia malsano
li suferis. 5 Kaj tie estis unu viro,
kiu estis tridek ok jarojn en sia mal-
forteco. 6 Kiam Jesuo vidis lin
kuŝantan, kaj sciis, ke li jam de longe
malsanas, li diris al li: Ĉu vi volas
fariĝi sana? 7 La malsanulo res-
pondis: Sinjoro, mi ne havas iun
por enĵeti min en la lageton, kiam la
akvo moviĝis; sed dum mi venas, alia
paŝas malsupren antaŭ mi. 8 Jesuo
diris al li: Leviĝu, prenu vian liton,
kaj iru. 9 Kaj la viro tuj fariĝis
sana, kaj prenis sian liton, kaj iris.
Kaj estis la sabato en tiu tago.
10 La Judoj do diris al la resanigito:
Estas la sabato, kaj al vi ne konvenas
porti vian liton. 11 Li respondis:
Tiu, kiu min sanigis, diris al mi:
Prenu vian liton, kaj iru. 12 Ili
demandis lin: Kiu estas tiu homo, kiu
diris al vi: Prenu kaj iru? 13 Sed
la resanigito ne sciis, kiu tiu estas;
ĉar Jesuo jam formoviĝis pro la tiea
homamaso. 14 Poste Jesuo trovis
lin en la templo, kaj diris al li: Jen
vi fariĝis sana; ne plu peku, por ke
io pli malbona ne okazu al vi. 15 La
viro foriris, kaj diris al la Judoj, ke
Jesuo estas tiu, kiu lin sanigis.
16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon
pro tio, ke li tion faris en sabato.
17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia
Patro ĝis nun laboras, kaj mi laboras.
18 Pro tio do la Judoj des pli celis
mortigi lin, pro tio, ke li ne nur mal-
observis la sabaton, sed ankaŭ diris,
ke Dio estas lia propra Patro, kaj
pretendis esti egala al Dio.
19 Jesuo do respondis kaj diris al
ili:
Vere, vere, mi diras al vi: La Filo ne
povas per si mem fari ion, krom tio,
kion li vidas la Patron faranta; ĉar
kion ajn Li faras, tion la Filo tiel same
ankaŭ faras. 20 Ĉar la Patro amas
la Filon, kaj montras al li ĉion, kion
Li mem faras; kaj Li montros al li
farojn pli grandajn ol ĉi tio, por ke
vi miru. 21 Ĉar kiel la Patro levas
la mortintojn kaj ilin vivigas, tiel
ankaŭ la Filo vivigas tiujn, kiujn li
volas. 22 Ĉar la Patro juĝas neniun,
sed Li donis ĉian juĝon al la Filo,
23 por ke ĉiuj honoru la Filon tiel
same, kiel ili honoras la Patron.
Kiu ne honoras la Filon, tiu ne
honoras la Patron, kiu lin sendis.
24 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu
aŭskultas mian vorton, kaj kredas
al Tiu, kiu min sendis, tiu havas
eternan vivon kaj ne venas en juĝon,
sed jam pasis de morto en vivon.
25 Vere, vere, mi diras al vi: Venas
horo kaj jam estas, kiam la mortintoj
aŭdos la voĉon de la Filo de Dio;
kaj la aŭdintoj vivos. 26 Ĉar kiel la
Patro havas en Si mem vivon, tiel Li
donis al la Filo ankaŭ, ke ĉi tiu havu
en si mem vivon; 27 kaj Li donis al
li la rajton fari juĝon, ĉar li estas la
Filo de homo. 28 Ne miru pro tio;
ĉar venas horo, en kiu ĉiuj, kiuj estas
en la tomboj, aŭdos lian voĉon,
29 kaj eliros; la farintoj de bono, al
releviĝo por vivo; sed la farintoj de
malbono, al releviĝo por juĝo.
30 Mi ne povas per mi mem fari
ion; kiel mi aŭdas, tiel mi juĝas; kaj
mia juĝo estas justa, ĉar mi celas
ne mian propran volon, sed la volon
de Tiu, kiu min sendis. 31 Se
mi atestus pri mi mem, mia atesto
ne estus vera. 32 Estas alia, kiu
atestas pri mi; kaj mi scias, ke vera
estas la atesto, kiun li atestas pri mi.

33 Vi sendis al Johano, kaj li atestis
pri la vero. 34 Sed la atesto, kiun
mi ricevas, ne estas el homo, tamen
mi tion diras, por ke vi estu savitaj.
35 Li estis la lampo, kiu brulas kaj
lumas; kaj vi volis ĝoji kelkan tempon
en lia lumo. 36 Sed la atesto, kiun
mi havas, estas pli granda ol la
atesto de Johano; ĉar la laboroj,
kiujn la Patro donis al mi por fini,
tiuj samaj laboroj, kiujn mi faras,
atestas pri mi, ke la Patro min sendis.
37 Kaj la Patro, kiu min sendis,
atestis pri mi. Vi nek aŭdis iam Lian
voĉon, nek vidis Lian formon. 38 Kaj
vi ne havas Lian vorton restantan en
vi, ĉar vi ne kredas al tiu, kiun Li
sendis. 39 Vi esploras la Skribojn,
ĉar vi opinias, ke en ili vi havas
eternan vivon; kaj ili estas tio, kio
atestas pri mi; 40 kaj vi ne volas
veni al mi, por havi vivon. 41 De
homoj mi ne prenas gloron. 42 Sed
mi vin scias, ke vi ne havas en vi la
amon al Dio. 43 Mi venis en la
nomo de mia Patro, kaj vi min ne
akceptas; se alia venos en sia propra
nomo, vi lin akceptos. 44 Kiel povas
kredi vi, kiuj prenas gloron unu
de alia, kaj la gloron, kiu venas de
la sola Dio, vi ne serĉas? 45 Ne
pensu, ke mi akuzos vin antaŭ la
Patro; ekzistas unu, kiu akuzas vin,
Moseo, al kiu vi esperas. 46 Ĉar
se vi kredus al Moseo, vi ankaŭ
kredus al mi, ĉar li skribis pri mi.
47 Sed se vi ne kredas liajn skribojn,
kiel vi kredos miajn vortojn?

6 POSTE Jesuo foriris trans la
maron de Galileo, tio estas de
Tiberias. 2 Kaj granda hom-
amaso lin sekvis, ĉar ili vidis la
signojn, kiujn li faris por la mal-
sanuloj. 3 Kaj Jesuo supreniris sur
la monton, kaj tie li sidis kun siaj
disĉiploj. 4 Kaj la Pasko, la festo
de la Judoj, estis proksima. 5 Jesuo
do, levinte siajn okulojn, kaj ekvidinte,
ke granda homamaso venas al li,
diris al Filipo: De kie ni aĉetu
panojn, por ke ĉi tiuj manĝu?
6 Tion li diris, por provi lin; ĉar li
mem sciis, kion li faros. 7 Filipo
respondis al li: Panoj por ducent
denaroj ne sufiĉus por ili, por ke ĉiu
iometon ricevu. 8 Unu el liaj dis-
ĉiploj, Andreo, frato de Simon Petro,
diris al li: 9 Ĉi tie estas knabo,
kiu havas kvin hordeajn panojn kaj
du malgrandajn fiŝojn; sed kio estas
tio por tiom da homoj? 10 Jesuo
diris: Sidigu la homojn. Kaj estis
tie multe da herbo. La viroj do
sidiĝis, nombre ĉirkaŭ kvin mil.
11 Kaj Jesuo prenis la panojn, kaj
doninte dankon, disdonis al la sid-
iĝintoj; kaj tiel same el la fiŝoj tiom,
kiom oni deziris. 12 Kaj kiam ili
satiĝis, li diris al siaj disĉiploj:
Kolektu la postrestantajn fragment-
ojn, por ke nenio perdiĝu. 13 Ili do
kolektis ilin, kaj plenigis dek du
korbojn per la fragmentoj de la kvin
hordeaj panoj, kiuj postrestis al la
manĝintoj. 14 Kiam do la homoj
vidis la signon, kiun Jesuo faris, ili
diris: Ĉi tiu estas vere la profeto,
kiu devis veni en la mondon.

15 Tial Jesuo, eksciante, ke oni
celas veni kaj kapti lin, por fari lin
reĝo, denove fortiris sin sola al la
monto.

16 Kaj kiam vesperiĝis, liaj dis-
ĉiploj malsupreniris al la maro;
17 kaj enŝipiĝinte, ili veturis trans la
maron al Kapernaum. Kaj jam estis
mallume, kaj Jesuo ankoraŭ ne venis
al ili. 18 Kaj la maro malsereniĝis
de forta vento, kiu blovis. 19 Kiam
do ili remis proksimume dudek kvin
ĝis tridek stadiojn, ili ekvidis Jesuon
iranta sur la akvo, kaj proksimiĝanta
al la ŝipo; kaj ili timis. 20 Sed li
diris al ili: Ĝi estas mi; ne timu.
21 Tiam ili volonte ricevis lin en la
ŝipon, kaj tuj la ŝipo albordiĝis tien,
kien ili veturis.

22 La sekvantan tagon, kiam la
homamaso, kiu restis trans la maro,
vidis, ke nenia ŝipeto estas tie krom
unu, kaj ke Jesuo ne eniris kun la
disĉiploj en la ŝipon, sed la disĉiploj
solaj veturis 23 (venis tamen ŝipetoj
el Tiberias proksime al la loko, kie oni
manĝis la panon, post kiam la Sinjoro
donis dankon)—24 kiam do la hom-
amaso vidis, ke Jesuo ne estas tie,
nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ eniris la
ŝipetojn kaj veturis al Kapernaum,
serĉante Jesuon. 25 Kaj trovinte lin
trans la maro, ili diris al li: Rabeno,
kiam vi venis ĉi tien? 26 Jesuo
respondis al ili kaj diris: Vere, vere,
mi diras al vi: Vi min serĉas, ne ĉar
vi vidis signojn, sed ĉar vi manĝis el
la panoj kaj satiĝis. 27 Laboru ne
por la pereema nutraĵo, sed por la
nutraĵo, kiu restas ĝis eterna vivo,

kiun la Filo de homo donos al vi ; ĉar
lin Dio, la Patro, sigelis. 28 Ili do
diris al li : Kiel ni agu, por ke ni faru
la farojn de Dio ? 29 Jesuo res-
pondis kaj diris al ili : Jen la faro de
Dio : kredi al tiu, kiun Li sendis.
30 Ili do diris al li : Kian signon vi
montras, por ke ni vidu kaj kredu al
vi ? kion vi faras ? 31 Niaj patroj
manĝis la manaon en la dezerto, kiel
estas skribite : Li donis al ili ĉielan
panon por manĝi. 32 Jesuo do diris
al ili : Vere, vere, mi diras al vi : Ne
Moseo donis al vi tiun ĉielan panon ;
sed mia Patro donas al vi la veran
ĉielan panon. 33 Ĉar la pano de
Dio estas tiu, kiu malsupreniras de
la ĉielo kaj donas vivon al la mondo.
34 Ili do diris al li : Sinjoro, ĉiam
donu al ni tiun panon. 35 Jesuo
diris al ili : Mi estas la pano de vivo ;
kiu venas al mi, tiu neniam malsatos,
kaj kiu kredas al mi, tiu neniam soifos.
36 Sed mi diris al vi, ke vi min vidis,
kaj tamen vi ne kredas. 37 Ĉio, kion
la Patro donas al mi, venos al mi ; kaj
tiun, kiu venas al mi, mi ja ne elĵetos.
38 Ĉar mi malsupreniris de la ĉielo,
por plenumi ne mian volon, sed la
volon de Tiu, kiu min sendis. 39 Kaj
estas la volo de Tiu, kiu min sendis,
ke el ĉio, kion Li donis al mi, mi ne
perdu ion, sed relevu ĝin en la lasta
tago. 40 Ĉar estas la volo de mia
Patro, ke ĉiu, kiu vidas la Filon kaj
kredas al li, havu eternan vivon ; kaj
mi levos tiun en la lasta tago.
41 La Judoj do murmuris pri li, ĉar li
diris : Mi estas la pano, kiu mal-
supreniris de la ĉielo. 42 Kaj ili
diris : Ĉu ĉi tiu ne estas Jesuo, filo de
Jozef, kies patron kaj patrinon ni
konas? kiel do li diras : Mi mal-
supreniris de la ĉielo ? 43 Jesuo
respondis kaj diris al ili : Ne murmuru
inter vi. 44 Neniu povas veni al mi,
se la Patro, kiu min sendis, ne tiros
lin ; kaj mi levos tiun en la lasta tago.
45 Estas skribite en la profetoj :
Kaj ĉiuj estos instruitaj de Dio. Ĉiu
do, kiu aŭdis de la Patro kaj lernis,
venas al mi. 46 Neniu vidis la
Patron, krom tiu, kiu estas de Dio ; li
vidis la Patron. 47 Vere, vere, mi
diras al vi : Kiu kredas, tiu havas
vivon eternan. 48 Mi estas la pano
de vivo. 49 Viaj patroj manĝis la
manaon en la dezerto, kaj mortis.
50 Jen la pano, kiu malsupreniris de
la ĉielo, por ke oni manĝu el ĝi kaj
ne mortu. 51 Mi estas la viva
pano, kiu malsupreniris de la ĉielo ;
se iu manĝos el ĉi tiu pano, tiu vivos
eterne ; kaj la pano, kiun mi donos,
estas mia karno, por la vivo de la
mondo.
52 La Judoj do disputis inter si,
dirante : Kiel ĉi tiu povas doni al ni
sian karnon por manĝi ? 53 Jesuo
do diris al ili : Vere, vere, mi diras al
vi : Se vi ne manĝas la karnon de la
Filo de homo kaj ne trinkas lian
sangon, vi ne havas en vi vivon.
54 Kiu manĝas mian karnon kaj
trinkas mian sangon, tiu havas
eternan vivon ; kaj mi levos tiun en
la lasta tago. 55 Ĉar mia karno est-
as vera manĝaĵo, kaj mia sango estas
vera trinkaĵo. 56 Kiu manĝas mian
karnon kaj trinkas mian sangon, tiu
restas en mi, kaj mi en li. 57 Kiel
la vivanta Patro min sendis, kaj mi
vivas pro la Patro, tiel, kiu min
manĝas, tiu vivos pro mi. 58 Jen
la pano, kiu malsupreniris de la
ĉielo ; ne kiel la patroj manĝis, kaj
mortis ; kiu manĝas ĉi tiun panon,
tiu vivos eterne. 59 Tion li diris
en la sinagogo, instruante en Kaper-
naum.
60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭd-
inte tion, diris : Malfacila estas tiu
parolo ; kiu povas lin aŭskulti ?
61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke
liaj disĉiploj pri tio murmuris, diris al
ili : Ĉu tio faligas vin ? 62 Kio do,
se vi vidos la Filon de homo supren-
iranta tien, kie li antaŭe estis ?
63 La spirito estas la viviganto ; la
karno nenion utilas ; la vortoj, kiujn
mi diris al vi, estas spirito kaj estas
vivo. 64 Sed estas iuj el vi, kiuj
ne kredas. Ĉar Jesuo sciis de la
komenco, kiuj estas la nekredantoj,
kaj kiu lin perfidos. 65 Kaj li diris :
Tial mi diris al vi, ke neniu povas
veni al mi, se tio ne estas donita al li
de mia Patro.
66 Ĉe tio multaj el liaj disĉiploj iris
returne kaj lin ne plu akompanis.
67 Jesuo do diris al la dek du : Ĉu vi
ankaŭ volas foriri ? 68 Simon Petro
respondis al li : Sinjoro, al kiu ni iru ?
vi havas la vortojn de eterna vivo.
69 Kaj ni ekkredis kaj scias, ke vi
estas la Sanktulo de Dio. 70 Res-
pondis al ili Jesuo : Ĉu mi ne elektis
vin la dek du, kaj unu el vi estas

diablo ? 71 Li parolis pri Judas
Iskariota, filo de Simon ; ĉar tiu, unu
el la dek du, estis perfidonta lin.

7 KAJ post tio Jesuo iradis en
Galileo ; ĉar li ne volis iradi en
Judujo, ĉar la Judoj celis mortigi
lin. 2 La festo de la Judoj, nomata
la festo de laŭboj, proksimiĝis.
3 Liaj fratoj do diris al li : Transiru
de ĉi tie, kaj iru en Judujon, por ke
viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn,
kiujn vi faras. 4 Ĉar neniu faras ion
sekrete, kaj celas mem esti publike
konata. Se vi faras tiajn farojn,
montru vin al la mondo. 5 Ĉar liaj
fratoj mem ne kredis al li. 6 Jesuo
do diris al ili : Mia tempo ankoraŭ ne
venis ; sed via tempo ĉiam estas preta.
7 La mondo ne povas vin malami ; sed
min ĝi malamas, ĉar mi atestas pri ĝi,
ke ĝiaj faroj estas malbonaj. 8 Su-
preniru vi al la festo ; mi ankoraŭ ne
supreniras al la festo, ĉar mia tempo
ankoraŭ ne maturiĝis. 9 Dirinte
tion al ili, li restis ankoraŭ en Galileo.
10 Sed kiam liaj fratoj supreniris al
la festo, tiam li ankaŭ supreniris, ne
malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete. 11 La
Judoj do serĉis lin ĉe la festo, kaj
diris : Kie li estas ? 12 Kaj fariĝis
multe da murmurado inter la hom-
amasoj pri li. Unuj diris : Li estas
bonulo ; aliaj diris : Ne, sed li erarigas
la amason. 13 Tamen neniu parolis
malkaŝe pri li, pro timo antaŭ la Judoj.
14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo,
Jesuo supreniris en la templon kaj
instruis. 15 Kaj la Judoj miris,
dirante : Kiel ĉi tiu scias skribojn,
neniam lerninte ? 16 Jesuo res-
pondis al ili kaj diris : Mia instruado
estas ne mia, sed Ties, kiu min sendis.
17 Se iu volas plenumi Lian volon,
tiu scios pri la instruado, ĉu ĝi estas
de Dio, aŭ ĉu mi parolas nur el mi
mem. 18 Kiu parolas el si mem,
tiu celas sian propran gloron ; sed
kiu celas la gloron de Tiu, kiu lin
sendis, tiu estas verema, kaj mal-
justeco ne estas en li. 19 Ĉu Moseo
ne donis al vi la leĝon ? kaj neniu
el vi observas la leĝon. Kial vi celas
mortigi min ? 20 La homamaso
respondis : Vi havas demonon ; kiu
celas mortigi vin ? 21 Jesuo res-
pondis kaj diris al ili : Mi faris unu
faron, kaj vi ĉiuj miras pro tio.
22 Moseo donis al vi cirkumcidon
(tamen ĝi estas ne de Moseo, sed de
la patroj) ; kaj vi en la sabato cir-
kumcidas viron. 23 Se viro estas
cirkumcidata en la sabato, por ke
oni ne malobeu al la Mosea leĝo, ĉu vi
koleras kontraŭ mi pro tio, ke mi tute
sanigis viron en sabato ? 24 Ne
juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon.
25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj
diris : Ĉu li ne estas tiu, kiun oni
celas mortigi ? 26 Kaj jen li parolas
maltime, kaj ili diras al li nenion.
Ĉu eble la estraro certe scias, ke ĉi
tiu estas la Kristo ? 27 Tamen ni
scias, de kie ĉi tiu estas ; sed kiam la
Kristo venos, neniu scios, de kie li
estas. 28 Jesuo do, instruante en la
templo, ekkriis kaj diris : Vi ja min
konas, kaj vi ankaŭ scias, de kie mi
estas ; kaj mi ne venis de mi mem ; sed
Tiu, kiu min sendis, estas vera, sed
Lin vi ne konas. 29 Mi Lin konas, ĉar
mi estas de Li ; kaj Li min sendis.
30 Oni do celis kapti lin ; sed neniu
metis sur lin sian manon, ĉar lia horo
ankoraŭ ne venis. 31 Kaj multaj el la
homamaso kredis al li, kaj diris : Kiam
la Kristo venos, ĉu li faros pli multe
da signoj, ol ĉi tiu faris ? 32 La
Fariseoj aŭdis la amason murmuranta
tion pri li, kaj la ĉefpastroj kaj la
Fariseoj sendis oficistojn, por kapti
lin. 33 Jesuo do diris al ili :
Ankoraŭ iom da tempo mi estas kun
vi, kaj mi foriras al Tiu, kiu min sendis.
34 Vi min serĉos kaj ne trovos ; kaj
kie mi estas, vi ne povas tien veni.
35 Tial la Judoj inter si diris : Kien ĉi
tiu iros, ke ni lin ne trovos ? ĉu li
iros al la disĵetitoj inter la Grekoj kaj
instruos la Grekojn ? 36 Kia diro
estas tio, kion li diris : Vi min serĉos
kaj ne trovos, kaj : Kie mi estas, vi ne
povas tien veni ?
37 En la lasta tago, la granda tago
de la festo, Jesuo staris kaj kriis,
dirante : Se iu soifas, tiu venu al mi
kaj trinku. 38 Kiu kredas al mi, kiel
la Skribo diris, el ties ventro fluos
riveroj da viva akvo. 39 Sed tion li
diris pri la Spirito, kiun estis ricev-
ontaj tiuj, kiuj kredis al li ; ĉar la
Spirito ankoraŭ ne estis donita, ĉar
Jesuo ankoraŭ ne estis glorita.
40 Iuj do el la homamaso, aŭdinte
tiujn vortojn, diris : Vere ĉi tiu estas
la Profeto. 41 Aliaj diris : Ĉi tiu estas
la Kristo. Sed kelkaj diris : Tamen ĉu
el Galileo la Kristo venas ? 42 Ĉu
la Skribo ne diris, ke la Kristo venas

el la idaro de David kaj el la vilaĝo
Bet-Leĥem, kie David estis? 43 Tiel
fariĝis pro li malkonsento inter la
homamaso. 44 Kaj iuj el ili volis kapti
lin, sed neniu metis sur lin la manojn.
45 Tiam la oficistoj revenis al la
ĉefpastroj kaj Fariseoj, kaj ĉi tiuj
diris al ili: Kial vi lin ne alkondukis?
46 Respondis la oficistoj: Ankoraŭ
neniam tiel parolis homo. 47 La
Fariseoj do respondis al ili: Ĉu vi
ankaŭ estas erarigitaj? 48 Ĉu kred-
is al li iu el la regantoj, aŭ el la
Fariseoj? 49 Sed tiu homamaso,
kiu ne scias la leĝon, estas malbenita.
50 Tiam Nikodemo (tiu, kiu venis
nokte al Jesuo, estante unu el ili)
diris al ili: 51 Ĉu nia leĝo juĝas
iun, se antaŭe oni ne aŭskultis lin,
kaj ne sciiĝis, kion li faras? 52 Ili
respondis kaj diris al li: Ĉu vi ankaŭ
estas el Galileo? Esploru, kaj vidu,
ke neniam el Galileo venas profeto.

53 [Kaj ĉiu iris al sia domo;
8 sed Jesuo iris al la monto
Olivarba. 2 Kaj li revenis fru-
matene en la templon, kaj la tuta
popolo venis al li; kaj li sidiĝis, kaj
instruadis ilin. 3 Kaj la skribistoj
kaj Fariseoj alkondukis virinon,
kaptitan en adulto; kaj stariginte ŝin
en la mezo, 4 ili diris al li: Majstro,
ĉi tiu virino estas kaptita adultante,
en la faro mem. 5 En la leĝo Moseo
ordonis al ni tiajn ŝtonmortigi; sed
kion vi diras? 6 Kaj tion ili diris,
provante lin, por povi lin akuzi pri io.
Sed Jesuo sin klinis, kaj per fingro
skribis sur la tero. 7 Kiam ili
ankoraŭ demandis lin, li leviĝis, kaj
diris al ili: Kiu el vi estas senpeka,
tiu unua ĵetu sur ŝin ŝtonon. 8 Kaj
denove li sin klinis kaj skribis sur la
tero. 9 Sed aŭdinte tion, ili eliris
unu post alia, komencante de la plej
maljunaj kaj ĝis la lastaj; kaj restis
Jesuo sola, kaj la virino staranta en
la mezo. 10 Kaj Jesuo leviĝis, kaj
diris al ŝi: Virino, kie ili estas? ĉu
neniu vin kondamnis? 11 Kaj ŝi
diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo diris al
ŝi: Ankaŭ mi vin ne kondamnas; iru,
kaj de nun ne plu peku.]

12 Jesuo denove parolis al ili,
dirante: Mi estas la lumo de la
mondo; kiu min sekvas, tiu ne iros en
mallumo, sed havos la lumon de la
vivo. 13 La Fariseoj do diris al li:
Vi atestas pri vi mem; via atesto ne
estas vera. 14 Jesuo respondis kaj
diris al ili: Kvankam mi atestas pri
mi mem, tamen mia atesto estas vera;
ĉar mi scias, de kie mi venis, kaj kien
mi iras; sed vi ne scias, de kie mi
venis, nek kien mi iras. 15 Vi juĝas
laŭ la karno; mi juĝas neniun.
16 Tamen, eĉ se mi juĝas, mia juĝo
estas vera; ĉar mi ne estas sola, sed
mi kaj la Patro, kiu min sendis.
17 Estas ja skribite en via leĝo, ke
la atesto de du homoj estas vera.
18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj
la Patro, kiu min sendis, atestas pri
mi. 19 Ili do diris al li: Kie estas
via Patro? Respondis Jesuo: Vi
konas nek min, nek mian Patron; se
vi konus min, vi konus ankaŭ mian
Patron. 20 Tiujn vortojn Jesuo
parolis en la trezorejo, dum li instruis
en la templo; kaj neniu arestis lin,
ĉar lia horo ankoraŭ ne venis.
21 Jesuo do denove diris al ili: Mi
foriras, kaj vi serĉos min, kaj vi mortos
en via peko; kien mi iras, tien vi ne
povas veni. 22 La Judoj do diris:
Ĉu li sin mortigos? ĉar li diras: Kien
mi iras, tien vi ne povas veni. 23 Kaj
li diris al ili: Vi estas de malsupre,
mi estas de supre; vi estas de ĉi tiu
mondo, mi ne estas de ĉi tiu mondo.
24 Mi tial diris al vi, ke vi mortos
en viaj pekoj; ĉar se vi ne kredos, ke
mi estas, vi mortos en viaj pekoj.
25 Ili do diris al li: Kiu vi estas?
Jesuo diris al ili: Laŭ tio, kion mi
diradis al vi de la komenco. 26 Mi
havas multon por diri kaj juĝi pri vi;
sed Tiu, kiu min sendis, estas vera;
kaj tion, kion mi aŭdis de Li, mi
parolas al la mondo. 27 Ili ne
komprenis, ke li parolas al ili pri la
Patro. 28 Jesuo do diris: Kiam vi
levos la Filon de homo, tiam vi scios,
ke mi estas, kaj ke mi ne faras ion
per mi mem; sed kiel la Patro instruis
min, tion mi parolas. 29 Kaj Tiu,
kiu min sendis, estas kun mi; Li ne
lasis min sola; ĉar mi ĉiam faras tion,
kio plaĉas al Li. 30 Dum li parolis
tion, multaj kredis al li.
31 Jesuo do diris al la Judoj, kiuj
kredis al li: Se vi restos en mia vorto,
vi estas vere miaj disĉiploj; 32 kaj
vi scios la veron, kaj la vero vin

liberigos. 33 Ili respondis al li: Ni
estas idaro de Abraham, kaj ankoraŭ
al neniu ni estis sklavoj; kial vi
diras: Vi estos liberigitaj? 34 Jesuo
respondis al ili: Vere, vere, mi diras
al vi: Ĉiu, kiu faras pekon, estas
sklavo de peko. 35 Kaj la sklavo
ne ĉiam restas en la domo, sed la
filo ĉiam restas. 36 Se do la Filo
vin liberigos, vi estos efektive liberaj.
37 Mi scias, ke vi estas idaro de
Abraham; sed vi celas mortigi min,
ĉar mia vorto ne progresas en vi.
38 Mi parolas tion, kion mi vidis ĉe
mia Patro; kaj vi ankaŭ faras tion,
kion vi vidis ĉe via patro. 39 Ili
respondis kaj diris al li: Nia patro
estas Abraham. Jesuo diris al ili:
Se vi estus Abrahamidoj, vi farus
la farojn de Abraham. 40 Sed nun
vi celas mortigi min, homon, kiu
parolis al vi la veron, kiun mi aŭdis
de Dio; tion Abraham ne faris.
41 Vi faras la farojn de via patro.
Tiam ili diris al li: Ni ne naskiĝis per
malĉasteco; unu Patron ni havas,
Dion. 42 Jesuo diris al ili: Se Dio
estus via Patro, vi min amus; ĉar
de Dio mi elvenis, kaj estas veninta;
ĉar mi ne venis de mi mem, sed Li
min sendis. 43 Kial vi ne komprenas
mian parolon? Tial, ke vi ne povas
aŭdi mian vorton. 44 Vi estas de
patro, la diablo, kaj vi volas fari la
dezirojn de via patro. Li estis
hommortiganto de la komenco, kaj ne
staras en la vero, ĉar vero ne estas
en li. Kiam li parolas mensogon, li
parolas sian propraĵon, ĉar li estas
mensoganto, kaj la patro de ĝi.
45 Sed tial, ke mi parolas la veron,
vi ne kredas al mi. 46 Kiu el vi
pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi
diras la veron, kial vi ne kredas al mi?
47 Kiu estas de Dio, tiu aŭskultas la
vortojn de Dio; vi ne aŭskultas, ĉar
vi ne estas el Dio. 48 La Judoj
respondis kaj diris al li: Ĉu ne prave
ni diras, ke vi estas Samariano kaj
havas demonon? 49 Jesuo respond-
is: Mi ne havas demonon; sed mi
honoras mian Patron, kaj vi min
malhonoras. 50 Sed mi ne serĉas
mian gloron: estas Unu, kiu serĉas
kaj juĝas. 51 Vere, vere, mi diras al
vi: Se iu observos mian vorton, tiu la
morton neniam vidos. 52 La Judoj
diris al li: Nun ni scias, ke vi havas
demonon. Mortis Abraham, kaj la
profetoj; kaj vi diras: Se iu observos
mian vorton, tiu la morton neniam
gustumos. 53 Ĉu vi estas pli
granda ol nia patro Abraham, kiu
mortis? kaj la profetoj mortis; kiu
vi pretendas esti? 54 Jesuo res-
pondis: Se mi gloros min mem, mia
gloro estas nenio; Tiu, kiu min gloras,
estas mia Patro, pri kiu vi diras, ke
Li estas via Dio; 55 kaj vi Lin ne
konis, sed mi Lin konas; kaj se mi
diros, ke mi Lin ne konas, mi estos,
kiel vi, mensoganto; sed mi Lin
konas, kaj observas Lian vorton.
56 Via patro Abraham ĝojegis vidi
mian tagon, kaj li vidis kaj estis
ravita. 57 Tiam la Judoj diris al li:
Vi ankoraŭ ne estas kvindekjara, kaj
ĉu vi vidis Abrahamon? 58 Jesuo
diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi:
Antaŭ ol naskiĝis Abraham, mi
ekzistas. 59 Tiam ili prenis ŝtonojn,
por ĵeti sur lin; sed Jesuo sin kaŝis,
kaj eliris el la templo.

9 KAJ preterirante, li vidis viron
blindan de post la naskiĝo.
2 Kaj liaj disĉiploj demandis
lin, dirante: Rabeno, kiu do pekis,
ĉi tiu viro, aŭ liaj gepatroj, ke li
naskiĝis blinda? 3 Jesuo respond-
is: Nek ĉi tiu viro pekis, nek liaj
gepatroj; sed por ke la faroj de Dio
aperu en li. 4 Dum estas tago, mi
devas prilabori la farojn de Tiu, kiu
min sendis; venas la nokto, kiam
neniu povas labori. 5 Dum mi estas
en la mondo, mi estas la lumo de la
mondo. 6 Dirinte tion, li kraĉis sur
la teron, kaj faris el la kraĉaĵo koton,
kaj ŝmiris per la koto la okulojn de la
blindulo, 7 kaj diris al li: Iru,
lavu vin en la lageto de Ŝiloaĥ (tio
estas, Sendito). Li do foriris, kaj
sin lavis, kaj revenis vidanta. 8 La
najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe
vidis lin, ke li estas almozulo, diris:
Ĉu ĉi tiu ne estas tiu, kiu sidis kaj
petis almozojn? 9 Unuj diris: Li
estas; aliaj diris: Ne, sed li estas
simila al tiu. Li diris: Tiu mi estas.
10 Ili do diris al li: Kiamaniere viaj
okuloj malfermiĝis? 11 Li res-
pondis kaj diris: La homo, nomata
Jesuo, faris koton kaj ŝmiris miajn
okulojn, kaj diris al mi: Iru al
Ŝiloaĥ, kaj vin lavu; kaj mi iris, kaj
lavis min, kaj mi ricevis vidpovon.
12 Tiam ili diris al li: Kie li estas?
Li diris: Mi ne scias.

13 Ili kondukis al la Fariseoj la
iam blindan viron. 14 Sed estis
sabato la tago, en kiu Jesuo faris la
koton kaj malfermis liajn okulojn.
15 La Fariseoj do denove demandis
lin, kiamaniere li ricevis vidpovon.
Kaj li diris al ili: Li metis koton sur
miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj
mi vidas. 16 Unuj do el la Fariseoj
diris: Ĉi tiu homo ne estas de Dio,
ĉar li ne observas la sabaton. Aliaj
diris: Kiel povas homo pekulo fari
tiajn signojn? Kaj malkonsento est-
is inter ili. 17 Denove ili diris al la
blindulo: Kion vi diras pri li rilate
tion, ke li malfermis viajn okulojn?
Li diris: Li estas profeto. 18 La
Judoj ne kredis pri li, ke li estis
antaŭe blinda, kaj ke li ricevis
vidpovon, ĝis ili alvokis la gepatrojn
de tiu, kiu ricevis vidpovon, 19 kaj
demandis ilin, dirante: Ĉu ĉi tiu
estas via filo, kiu, vi diras, naskiĝis
blinda? kiel do li nun vidas?
20 Liaj gepatroj respondis kaj diris:
Ni scias, ke ĉi tiu estas nia filo, kaj ke
li naskiĝis blinda; 21 sed kiel li
nun vidas, ni ne scias; kaj kiu mal-
fermis liajn okulojn, ni ne scias;
demandu lin, li havas plenaĝon; li
pri si mem parolos. 22 Tion diris
la gepatroj, ĉar ili timis la Judojn; ĉar
la Judoj jam interkonsentis, ke se iu
konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu
forigita el la sinagogo. 23 Tial la
gepatroj diris: Li havas plenaĝon,
demandu lin. 24 Ili do denove
alvokis la viron, kiu estis blinda, kaj
diris al li: Donu gloron al Dio; ni
certe scias, ke tiu homo estas pekulo.
25 Li do respondis; Ĉu li estas
pekulo, mi ne scias; unu aferon mi
scias, ke mi estis blinda kaj nun
vidas. 26 Tiam ili diris al li denove:
Kion li faris al vi? kiamaniere li
malfermis viajn okulojn? 27 Li res-
pondis al ili: Mi ĵus diris al vi,
kaj vi ne atentis; kial vi volas denove
ĝin aŭdi? ĉu vi ankaŭ volas fariĝi
liaj disĉiploj? 28 Tiam ili insultis
lin, kaj diris: Vi estas lia disĉiplo,
sed ni estas disĉiploj de Moseo.
29 Ni scias, ke Dio parolis al Moseo;
sed pri ĉi tiu, ni ne scias, de kie li
estas. 30 La viro respondis kaj
diris al ili: Jen la mirindaĵo, ke vi ne
scias, de kie li estas, kaj tamen li mal-
fermis miajn okulojn. 31 Ni scias,
ke Dio ne atentas pekulojn; sed se iu
estas adoranto de Dio kaj plenumas
Lian volon, tiun Li atentas. 32 De
la komenco de la mondo oni neniam
aŭdis, ke iu malfermis la okulojn de
homo, kiu naskiĝis blinda. 33 Se ĉi
tiu homo ne estus de Dio, li nenion
povus fari. 34 Ili respondis kaj
diris al li: Vi tute naskiĝis en pekoj,
kaj ĉu vi nin instruas? Kaj ili for-
pelis lin eksteren.
35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin;
kaj trovinte lin, li diris al li: Ĉu vi
kredas al la Filo de Dio? 36 Li
respondis kaj diris: Kiu li estas,
Sinjoro, por ke mi kredu al li?
37 Jesuo diris al li: Vi lin vidis; kaj
li estas tiu, kiu parolas kun vi.
38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas.
Kaj li adorkliniĝis al li. 39 Kaj
Jesuo diris: Por juĝo mi venis en ĉi
tiun mondon, por ke la nevidantoj
vidu, kaj ke la vidantoj fariĝu blindaj.
40 Kaj tion aŭdis tiuj el la Fariseoj,
kiuj estis kun li; kaj ili diris al li: Ĉu
ni ankaŭ estas blindaj? 41 Jesuo
diris al ili: Se vi estus blindaj, vi ne
havus pekon; sed nun vi diras; Ni
vidas; via peko do restas.

10 VERE, vere, mi diras al vi:
Kiu eniras en la ŝafejon ne
tra la pordo, sed aliloke
suprengrimpas, tiu estas ŝtelisto kaj
rabisto. 2 Sed kiu eniras tra la
pordo, tiu estas la paŝtisto de la ŝafoj.
3 Al tiu la pordisto malfermas; kaj
la ŝafoj aŭskultas lian voĉon, kaj li
alvokas laŭ nomoj siajn proprajn
ŝafojn, kaj elkondukas ilin. 4 Kaj
kiam li kondukis eksteren siajn
ŝafojn, li iras antaŭ ili, kaj la ŝafoj
lin sekvas, ĉar ili konas lian voĉon.
5 Kaj fremdulon ili ne sekvos, sed
forkuros de li, ĉar ili ne konas la
voĉon de fremduloj. 6 Tiun alego-
rion Jesuo diris al ili; sed ili ne kom-
prenis, kiajn aferojn li parolas al ili.
7 Jesuo do diris denove al ili: Vere,
vere, mi diras al vi: Mi estas la pordo
de la ŝafoj. 8 Ĉiuj, kiuj venis pli
frue ol mi, estas ŝtelistoj kaj rabistoj;
sed la ŝafoj ne aŭskultis ilin. 9 Mi
estas la pordo; se iu tra mi eniras,
tiu estos savita; kaj li eniros kaj
eliros, kaj trovos paŝtaĵon. 10 La
ŝtelisto ne venas, krom por ŝteli kaj
buĉi kaj pereigi; mi venis, por ke ili
havu vivon, kaj havu ĝin abunde.
11 Mi estas la bona paŝtisto; la bona
paŝtisto demetas sian vivon por la

ŝafoj. 12 La dungito, kaj tiu, kiu
ne estas paŝtisto, kies propraĵo la
ŝafoj ne estas, ekvidas la lupon
venanta kaj lasas la ŝafojn kaj for-
kuras; kaj la lupo ilin kaptas kaj
dispelas; 13 li forkuras tial, ke li
estas dungito kaj ne zorgas pri la
ŝafoj. 14 Mi estas la bona paŝtisto,
kaj mi konas la miajn, kaj la miaj min
konas 15 tiel same, kiel la Patro
min konas, kaj mi konas la Patron;
kaj mi demetas mian vivon por la
ŝafoj. 16 Kaj aliajn ŝafojn mi havas,
kiuj ne estas de ĉi tiu gregejo; ilin
ankaŭ mi devas alkonduki, kaj ili
aŭskultos mian voĉon; kaj estos unu
grego, unu paŝtisto. 17 Pro tio la
Patro min amas, ke mi demetas
mian vivon, por ke mi ĝin reprenu.
18 Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi
ĝin demetas memvole. Mi havas la
rajton ĝin demeti, kaj mi havas la
rajton ĝin repreni. Ĉi tiun ordonon
mi ricevis de mia Patro.
19 Denove fariĝis malkonsento inter
la Judoj pro tiuj diroj. 20 Kaj multaj
el ili diris: Li havas demonon kaj est-
as freneza; kial vi lin aŭskultas?
21 Aliaj diris: Tiuj ne estas diroj de
demonhavanto. Ĉu demono povas
malfermi la okulojn de blinduloj?
22 Okazis la festo de inaŭguro en
Jerusalem, kaj estis vintro; 23 kaj
Jesuo promenis en la templo, en la
portiko de Salomono. 24 La Judoj
do ĉirkaŭis lin, kaj diris al li: Ĝis
kiam vi tenas en dubo nian animon?
Se vi estas la Kristo, diru al ni
malkaŝe. 25 Jesuo respondis al ili:
Mi diris al vi, kaj vi ne kredas; la
faroj, kiujn mi faras en la nomo de
mia Patro, atestas pri mi. 26 Sed
vi ne kredas, ĉar vi ne estas el miaj
ŝafoj. 27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian
voĉon, kaj mi ilin konas, kaj ili min
sekvas; 28 kaj mi donas al ili
eternan vivon; kaj ili neniam pereos,
kaj neniu ilin forkaptos el mia mano.
29 Mia Patro, kiu donis ilin al mi,
superas ĉion; kaj neniu povas ion
forkapti el la mano de mia Patro.
30 Mi kaj la Patro estas unu.
31 Tiam la Judoj denove prenis
ŝtonojn, por ŝtonmortigi lin.
32 Jesuo respondis al ili: Multajn
bonajn farojn mi montris al vi de
mia Patro; pro kiu el ili vi volas
ŝtonmortigi min? 33 La Judoj res-
pondis: Ne pro bona faro ni volas
ŝtonmortigi vin, sed pro blasfemo, kaj
ĉar vi, estante homo, pretendas esti
Dio. 34 Jesuo respondis: Ĉu ne
estas skribite en via leĝo: Mi diris:
Vi estas dioj? 35 Se li nomis dioj
tiujn, al kiuj venis la vorto de Dio
(kaj la Skribo ne povas esti nuligita),
36 ĉu vi diras pri tiu, kiun la Patro
konsekris kaj sendis en la mondon:
Vi blasfemas; ĉar mi diris: Mi estas
Filo de Dio? 37 Se mi ne faras la
farojn de mia Patro, ne kredu al mi.
38 Sed se mi faras ilin, kvankam vi ne
kredas al mi, kredu la farojn, por ke
vi sciu kaj komprenu, ke la Patro
estas en mi, kaj mi en la Patro.
39 Ili denove celis kapti lin, sed li
iris for de ilia mano.
40 Li foriris denove trans Jordanon
tien, kie Johano unue baptis, kaj tie
li restadis. 41 Kaj multaj venis al
li, kaj diris: Johano ja ne faris
signon; sed ĉio, kion Johano diris pri
ĉi tiu, estis vera. 42 Kaj tie multaj
kredis al li.
11 KAJ estis unu malsanulo,
nomata Lazaro, el Betania,
la vilaĝo de Maria kaj ŝia
fratino Marta. 2 Tiu Maria, kies
frato Lazaro estis malsana, estis tiu
sama, kiu ŝmiris la Sinjoron per
ŝmiraĵo kaj viŝis liajn piedojn per siaj
haroj. 3 La fratinoj do sendis al li,
dirante: Sinjoro, jen tiu, kiun vi amas,
estas malsana. 4 Sed Jesuo, aŭdinte
tion, diris: Ĉi tiu malsano estas ne
por la morto, sed por la gloro de
Dio, por ke la Filo de Dio estu per ĝi
glorata. 5 Kaj Jesuo amis Martan
kaj ŝian fratinon kaj Lazaron. 6 Kaj
kiam li sciiĝis, ke tiu estas malsana,
li restis ankoraŭ du tagojn en la
loko, kie li estis. 7 Poste li diris al la
disĉiploj: Ni iru returne en Judujon.
8 La disĉiploj diris al li: Rabeno, la
Judoj ĵus celis ŝtonmortigi vin; kaj
ĉu vi denove iras tien 9 Jesuo
respondis: Ĉu ne estas dek du horoj
en la tago? Se iu iras dum la tago,
li ne faletas, ĉar li vidas la lumon de
ĉi tiu mondo. 10 Sed se iu iras dum
la nokto, li faletas, ĉar en li ne estas
la lumo. 11 Tion li parolis, kaj poste
li diris al ili: Nia amiko Lazaro
endormiĝis, sed mi iras, por veki lin
el lia dormo. 12 La disĉiploj do
diris: Sinjoro, se li endormiĝis, li
resaniĝos. 13 Jesuo parolis pri lia
morto; sed ili supozis, ke li parolas

pri ripozo en dormo. 14 Tiam Jesuo
diris al ili klare: Lazaro jam mortis.
15 Kaj pro vi mi ĝojas, ke mi ne
ĉeestis tie, por ke vi kredu; tamen
ni iru al li. 16 Tiam Tomaso, nomata
Didimo, diris al siaj kundisĉiploj: Ni
ankaŭ iru, por ke ni mortu kun li.
17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin
jam kvar tagojn entombigita. 18 Kaj
Betania estis proksime de Jerusalem,
en la distanco de ĉirkaŭ dek kvin
stadioj; 19 kaj multaj el la Judoj
jam venis al Marta kaj Maria, por
konsoli ilin pri ilia frato. 20 Marta
do, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo al-
proksimiĝas, iris al li renkonte; sed
Maria ankoraŭ sidis en la domo.
21 Tiam diris Marta al Jesuo: Sinjoro,
se vi estus ĉi tie, mia frato ne estus
mortinta. 22 Sed eĉ nun mi scias,
ke kion ajn vi petos de Dio, tion Dio
donos al vi. 23 Jesuo diris al ŝi:
Via frato releviĝos. 24 Marta diris
al li: Mi scias, ke li releviĝos ĉe la
releviĝo en la lasta tago. 25 Jesuo
diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj
la vivo; kiu kredas al mi, eĉ se li
estos mortinta, tiu vivos, 26 kaj
ĉiu, kiu vivas kaj kredas al mi, por
ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion kredas?
27 Ŝi diris al li: Jes, Sinjoro, mi jam
kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo
de Dio, la venanta en la mondon.
28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris, kaj
vokis sekrete sian fratinon Maria,
dirante: La Majstro ĉeestas, kaj
vokas vin. 29 Kaj ŝi, aŭdinte tion,
leviĝis rapide kaj iris al li. 30 (Sed
Jesuo ankoraŭ ne eniris en la vilaĝon,
sed estis en la loko, kie Marta lin
renkontis.) 31 La Judoj do, kiuj
estis kun ŝi en la domo kaj konsolis
ŝin, vidinte, ke Maria leviĝis subite
kaj eliris, sekvis ŝin, dirante: Ŝi iras
al la tombo, por plori tie. 32 Kiam
Maria alvenis al la loko, kie Jesuo
estis, kaj lin vidis, ŝi falis antaŭ liaj
piedoj, dirante: Sinjoro, se vi estus
ĉi tie, mia frato ne estus mortinta.
33 Kiam do Jesuo vidis ŝin ploranta
kaj la Judojn ankaŭ, kiuj venis kun
ŝi, plorantaj, li ĝemis en la spirito
kaj maltrankviliĝis, 34 kaj diris:
Kie vi lin kuŝigis? Ili diris al li:
Sinjoro, venu kaj vidu. 35 Jesuo
larmis. 36 La Judoj do diris: Jen
kiel li lin amis! 37 Sed kelkaj el ili
diris: Ĉu ĉi tiu, kiu malfermis la
okulojn de la blindulo, ne povus
kaŭzi ankaŭ, ke ĉi tiu homo ne
mortu? 38 Tiam Jesuo, denove
ĝemante en si, venis al la tombo.
Ĝi estis kaverno, kaj sur ĝi kuŝis
ŝtono. 39 Jesuo diris: Forprenu la
ŝtonon. Marta, la fratino de la
mortinto, diris al li: Sinjoro, li jam
malbonodoras, ĉar li estis tie kvar
tagojn. 40 Jesuo diris al ŝi: Ĉu mi
ne diris al vi, ke se vi kredos, vi vidos
la gloron de Dio? 41 Oni do for-
prenis la ŝtonon. Kaj Jesuo levis
siajn okulojn, kaj diris: Patro, mi
dankas Vin, ke Vi min aŭskultis.
42 Kaj mi sciis, ke Vi ĉiam aŭskultas
min; sed pro la ĉirkaŭstaranta
homamaso mi tion diris, por ke ili
kredu, ke Vi min sendis. 43 Kaj
dirinte tion, li kriis per laŭta voĉo:
Lazaro, elvenu. 44 Kaj la mortinto
elvenis, kun la manoj kaj piedoj
ligitaj per tombotukoj; kaj lia vizaĝo
estis ĉirkaŭligita per viŝtuko. Jesuo
diris al ili: Malligu lin, kaj lasu lin iri.
45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj
venis al Maria, kaj vidis, kion li faris,
kredis al li. 46 Sed kelkaj el ili
foriris al la Fariseoj, kaj rakontis al
ili tion, kion Jesuo faris.
47 Tial la ĉefpastroj kaj la Fariseoj
kunvenigis sinedrion, kaj diris: Kion
ni faras? ĉar ĉi tiu homo faras multajn
signojn; 48 se ni lasos lin tiel, ĉiuj
kredos al li, kaj la Romanoj venos
kaj forigos nian lokon kaj nian nacion.
49 Sed unu el ili, Kajafas, ĉefpastro
en tiu sama jaro, diris al ili: Vi scias
nenion, 50 nek konsideras, ke bone
estas por vi, ke unu homo mortu por
la popolo, kaj ke la tuta nacio ne
pereu. 51 Sed li diris tion ne de si
mem; sed estante ĉefpastro en tiu
jaro, li profetis, ke Jesuo mortos por
la nacio; 52 kaj ne nur por la
nacio, sed ankaŭ por ke li kunvenigu
en unu la ĉie disĵetitajn filojn de Dio.
53 De post tiu tago do ili konsiliĝis,
por lin mortigi.
54 Tial Jesuo ne plu iris publike
inter la Judoj, sed foriris de tie en la
kamparon apud la dezerto, en urbon
nomatan Efraim; kaj tie li restadis
kun la disĉiploj. 55 Kaj la Pasko
de la Judoj proksimiĝis, kaj multaj
supreniris el la kamparo al Jerusalem
antaŭ la Pasko, por sin sanktigi.
56 Ili do serĉis Jesuon, kaj parolis
inter si, starante en la templo: Kion
vi pensas? Ĉu ke li ne venos al la

festo? 57 Kaj la ĉefpastroj kaj la
Fariseoj jam antaŭe ordonis, ke
se iu scias, kie li estas, tiu montru
tion, por ke oni lin kaptu.

12 JESUO do ses tagojn antaŭ
la Pasko venis al Betania,
kie estis Lazaro, kiun Jesuo
relevis el inter la mortintoj. 2 Oni
do pretigis por li tie vespermanĝon,
kaj Marta servadis; sed Lazaro estis
unu el tiuj, kiuj sidis kun li ĉe manĝo.
3 Tiam Maria prenis funton da pura
narda ŝmiraĵo tre multekosta, ŝmiris la
piedojn de Jesuo, kaj viŝis liajn
piedojn per siaj haroj; kaj la domo
pleniĝis de la odoro de la ŝmiraĵo.
4 Sed diris Judas Iskariota, unu el
liaj disĉiploj, kiu estis lin perfidonta:
5 Kial oni ne vendis ĉi tiun ŝmiraĵon
por tricent denaroj kaj donis al
malriĉuloj? 6 Tion li diris, ne ĉar li
zorgis pri la malriĉuloj; sed ĉar li
estis ŝtelisto, kaj havis la monujon kaj
forprenadis tion, kion oni metis en
ĝin. 7 Sed Jesuo diris: Lasu ŝin
konservi ĝin por la tago de mia
entombigo. 8 Ĉar la malriĉulojn vi
ĉiam havas kun vi, sed min vi ne ĉiam
havas.

9 La amaso de la Judoj do sciiĝis,
ke li estas tie; kaj ili venis ne nur pro
Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron,
kiun li levis el la mortintoj. 10 Sed
la ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili mort-
igu ankaŭ Lazaron; 11 ĉar pro li
multaj Judoj foriris, kaj kredis al
Jesuo.

12 En la sekvanta tago granda
homamaso, veninte al la festo, kaj
sciiĝinte, ke Jesuo venas al Jerusalem,
13 prenis branĉojn de la palmoj,
kaj iris al li renkonte, kaj kriis:
Hosana! Estu benata la Reĝo de
Izrael, kiu venas en la nomo de la
Eternulo! 14 Kaj Jesuo, trovinte
junan azenon, sidis sur ĝi, kiel estas
skribite: 15 Ne timu, filino de Cion:
jen via Reĝo venas, sidanta sur ido
de azeno. 16 Tion la disĉiploj unue
ne komprenis; sed post la gloriĝo de
Jesuo ili rememoris, ke tio estis
skribita pri li kaj ke oni faris al li tion.
17 La homamaso do, kiu ĉeestis kun
li, kiam li elvokis Lazaron el la
tombo, kaj levis lin el la mortintoj,
atestis pri li. 18 Pro tio ankaŭ la
homamaso iris al li renkonte, ĉar
ili sciiĝis, ke li faris tiun signon.
19 La Fariseoj do diris inter si:
Vidu, kiel nenio prosperis al vi; jen
la mondo eliris post li.

20 Kaj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por
adorkliniĝi ĉe la festo, estis iuj
Grekoj; 21 tiuj do venis al Filipo,
kiu estis el Betsaida Galilea, kaj
petis lin, dirante: Sinjoro, ni volas
vidi Jesuon. 22 Filipo venis kaj
sciigis Andreon; kaj poste Andreo
kaj Filipo venis kaj sciigis Jesuon.
23 Sed Jesuo respondis al ili, dirante:
Venis la horo, por ke la Filo de homo
estu glorata. 24 Vere, vere, mi
diras al vi: Se la tritika grenero ne
falas en la teron kaj ne mortas, ĝi
restas sola; sed se ĝi mortas, ĝi donas
multe da frukto. 25 Kiu amas sian
vivon, tiu ĝin perdas; kaj kiu malamas
sian vivon en ĉi tiu mondo, tiu ĝin
konservos ĝis eterna vivo. 26 Se
iu min servas, tiu sekvu min; kaj
kie mi estas, tie ankaŭ estos mia
servanto; se iu min servas, tiun la
Patro honoros. 27 Nun maltrankvil-
iĝas mia animo; kaj kion mi diru?
Patro, savu min el ĉi tiu horo. Sed
por tio mi venis ĝis ĉi tiu horo.
28 Patro, gloru Vian nomon. Tiam
voĉo venis el la ĉielo: Mi jam gloris
ĝin kaj denove gloros. 29 Do la
apudstaranta homamaso, aŭdinte,
diris, ke tondris; aliaj diris: Anĝelo
parolis al li. 30 Jesuo respondis
kaj diris: Ne por mi venis tiu voĉo,
sed por vi. 31 Nun estas la juĝo
de ĉi tiu mondo; nun la estro de
ĉi tiu mondo estos elpelita. 32 Kaj
mi, se mi estos suprenlevita de sur la
tero, altiros al mi ĉiujn homojn.
33 Tion li diris, per aludo montrante,
per kia morto li mortos. 34 La
homamaso respondis al li: Ni aŭdis
el la leĝo, ke la Kristo restados por
ĉiam; kaj kiel vi diras: La Filo de
homo devas esti suprenlevita? Kiu
estas ĉi tiu Filo de homo? 35 Jesuo
do diris al ili: Ankoraŭ mallongan
tempon estas la lumo kun vi. Iradu,
dum vi havas la lumon, por ke la
mallumo ne venu sur vin; ĉar tiu, kiu
iradas en mallumo, ne scias, kien li
iras. 36 Dum vi havas lumon, kredu al
la lumo, por ke vi fariĝu filoj de lumo.

Tion parolis Jesuo, kaj li foriris, kaj
sin kaŝis for de ili. 37 Sed kvan-
kam li jam faris tiom da signoj antaŭ
ili, tamen ili ne kredis al li; 38 por
ke plenumiĝu la vorto de la profeto
Jesaja, kiun li parolis:

Ho Eternulo, kiu kredis nian
raporton ?
Kaj super kiu malkaŝiĝis la
brako de la Eternulo ?
39 Pro tio ili ne povis kredi, ĉar
Jesaja diris plue :
40 Li blindigis iliajn okulojn kaj
sensentigis ilian koron,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
kaj ke ili ne komprenu per sia
koro,
Kaj ke ili ne konvertiĝu,
Kaj ke Mi ilin ne sanigu.
41 Tion diris Jesaja, ĉar li vidis lian
gloron kaj parolis pri li. 42 Tamen
eĉ el la regantoj multaj kredis al li ;
sed pro la Fariseoj ili ne konfesis lin,
por ke ili ne estu elpelitaj el la
sinagogo ; 43 ĉar ili ŝatis la laŭdon
de homoj pli, ol la gloron de Dio.
44 Kaj Jesuo kriis kaj diris : Kiu
kredas al mi, tiu kredas ne al mi,
sed al Tiu, kiu min sendis. 45 Kaj
kiu vidas min, tiu vidas ankaŭ Tiun,
kiu min sendis. 46 Mi venis lumo
en la mondon, por ke ĉiu, kiu kredas
al mi, ne restadu en mallumo. 47 Kaj
se iu aŭdas miajn dirojn kaj ne
plenumas ilin, mi lin ne juĝas ; ĉar
mi venis, ne por juĝi la mondon, sed
por savi la mondon. 48 Tiu, kiu for-
rifuzas min kaj ne akceptas miajn
dirojn, havas juĝonton ; la vorto, kiun
mi parolis, juĝos lin en la lasta tago.
49 Ĉar mi ne parolis de mi mem ; sed
la Patro, kiu sendis min, mem ordonis
al mi, kion mi parolu, kaj kion mi diru.
50 Kaj mi scias, ke Lia ordono estas
eterna vivo ; kion do mi parolas, ĝuste
kiel la Patro diris al mi, tiel mi
parolas.

13 KAJ antaŭ la Paska festo
Jesuo, sciante, ke lia horo
venis, por ke li transiru el ĉi
tiu mondo al la Patro, aminte siajn
proprulojn, kiuj estis en la mondo,
amis ilin ĝis la fino. 2 Kaj dum la
vespermanĝo, kiam la diablo jam
metis en la koron de Judas Iskariota,
filo de Simon, la intencon perfidi lin,
3 Jesuo, sciante, ke la Patro donis
ĉion en liajn manojn, kaj ke li venis
de Dio kaj iras al Dio, 4 leviĝis de
la vespermanĝo kaj demetis siajn
vestojn ; kaj li prenis viŝtukon, kaj
sin zonis. 5 Poste li verŝis akvon
en la pelvon, kaj komencis lavi la
piedojn de la disĉiploj kaj viŝi ilin per
la tuko, per kiu li estis zonita.
6 Tiam li venis al Simon Petro. Ĉi
tiu diris al li : Sinjoro, ĉu vi lavas al
mi la piedojn ? 7 Jesuo respondis
kaj diris al li : Kion mi faras, vi nun
ne scias, sed poste vi komprenos.
8 Petro diris al li : Vi ja neniam
lavos miajn piedojn. Respondis al li
Jesuo : Se mi ne lavas vin, vi ne
partoprenas kun mi. 9 Simon Petro
diris al li : Sinjoro, ne nur miajn
piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj la
kapon. 10 Jesuo diris al li : Kiu
sin jam banis, tiu bezonas nur, ke
oni lavu la piedojn, kaj li estas tuta
pura ; kaj vi estas puraj, tamen ne
ĉiuj. 11 Ĉar li konis tiun, kiu
perfidos lin ; tial li diris : Vi ne ĉiuj
estas puraj.
12 Kiam do li jam lavis iliajn piedojn
kaj surmetis siajn vestojn kaj denove
sidiĝis, li diris al ili : Ĉu vi scias, kion
mi faris al vi ? 13 Vi nomas min
Majstro kaj Sinjoro ; kaj prave vi
diras, ĉar tia mi estas. 14 Se do mi,
la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn
piedojn, vi ankaŭ devas inter vi lavi la
piedojn. 15 Ĉar mi donis al vi
ekzemplon, por ke vi ankaŭ faru tion,
kion mi faris al vi. 16 Vere, vere,
mi diras al vi : Sklavo ne estas pli
granda ol lia sinjoro ; nek estas la
sendito pli granda ol la sendinto.
17 Se ĉi tion vi scias, vi estas feliĉaj,
se tion vi faras. 18 Ne pri vi ĉiuj
mi parolas ; mi scias, kiujn mi elektis ;
sed por ke plenumiĝu la Skribo : Tiu,
kiu manĝas mian panon, levis kontraŭ
min la piedon. 19 De nun mi
parolas al vi pri tio, antaŭ ol ĝi
okazos, por ke, kiam ĝi okazos, vi
kredu, ke mi estas. 20 Vere, vere,
mi diras al vi : Kiu akceptas tiun, kiun
mi sendas, tiu akceptas min ; kaj kiu
min akceptas, tiu akceptas Tiun, kiu
min sendis.
21 Dirinte tion, Jesuo maltrankvil-
iĝis en spirito, kaj ateste parolis,
dirante : Vere, vere, mi diras al vi, ke
unu el vi min perfidos. 22 Tiam la
disĉiploj rigardis unu la alian, dubante
pri kiu li parolas. 23 Estis apud la
sino de Jesuo unu el liaj disĉiploj,
kiun Jesuo amis. 24 Simon Petro do
faris signon al li, ke li demandu,
pri kiu li parolas. 25 Tiu do, klin-
iĝante al la brusto de Jesuo, diris
al li : Sinjoro, kiu ĝi estas ? 26 Jesuo
respondis : Ĝi estas tiu, por kiu mi
trempos la pecon kaj donos al li.

Kaj trempinte la pecon, li donis ĝin
al Judas Iskariota, filo de Simon.
27 Kaj post la peco, tiam Satano
eniris en lin. Jesuo do diris al li:
Kion vi faras, tion faru senprokraste.
28 Sed neniu el la kunmanĝantoj
sciis, kial li diris al li tion. 29 Iuj
pensis, ĉar Judas havis la monujon,
ke Jesuo diris al li: Aĉetu tion, kion
ni bezonas por la festo; aŭ ke li donu
ion al la malriĉuloj. 30 Li do,
ricevinte la pecon, tuj eliris; kaj estis
nokto.

31 Kiam li eliris, Jesuo diris: Nun
la Filo de homo estas glorata, kaj
Dio estas glorata en li; 32 kaj Dio
gloros lin en Si mem, kaj tuj Li gloros
lin. 33 Infanoj, ankoraŭ mallongan
tempon mi estas kun vi. Vi min
serĉos; kaj kiel mi diris al la Judoj:
Kien mi iras, tien vi ne povas veni,
tiel ankaŭ al vi mi nun diras. 34 Nov-
an ordonon mi donas al vi, ke vi
amu unu alian; kiel mi amis vin, tiel
vi ankaŭ amu unu alian. 35 Per tio
ĉiuj homoj scios, ke vi estas miaj
disĉiploj, se vi havos amon unu al alia.

36 Simon Petro diris al li: Sinjoro,
kien vi iras? Jesuo respondis: Kien
mi iras, vi ne povas min sekvi nun,
sed poste vi min sekvos. 37 Petro
diris al li: Sinjoro, kial mi ne povas
vin sekvi nun? mi demetos por vi
mian vivon. 38 Jesuo respondis al
li: Ĉu vi demetos por mi vian vivon?
Vere, vere, mi diras al vi: La koko
ne krios, antaŭ ol vi min malkonfesos
tri fojojn.

14 NE maltrankviliĝu via koro;
vi kredas al Dio, kredu ankaŭ
al mi. 2 Ĉe la domo de mia
Patro estas multe da loĝejoj; se ne
tiel estus, mi dirus al vi; mi iras,
por pretigi por vi lokon. 3 Kaj se
mi iros kaj pretigos por vi lokon, mi
revenos kaj ricevos vin al mi mem, por
ke vi ankaŭ estu tie, kie mi estas.
4 Kaj kien mi iras, vi scias, kaj vi
konas la vojon. 5 Tomaso diris al
li: Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras;
kiel ni konas la vojon? 6 Jesuo
diris al li: Mi estas la vojo kaj la vero
kaj la vivo; neniu venas al la Patro
krom per mi. 7 Se vi min konus,
vi konus ankaŭ mian Patron; kaj
de nun vi konas Lin kaj Lin vidis.
8 Filipo diris al li: Sinjoro, montru
al ni la Patron, kaj por ni tio sufiĉos.
9 Jesuo diris al li: Ĉu mi estas kun
vi tiel longan tempon, kaj vi min ne
konas, Filipo? tiu, kiu vidis min, vidis
ankaŭ la Patron; kiel vi diras:
Montru al ni la Patron? 10 Ĉu vi
ne kredas, ke mi estas en la Patro
kaj la Patro en mi? la vortojn, kiujn
mi parolas al vi, mi parolas ne de mi
mem; sed la Patro, restanta en mi,
faras Siajn farojn. 11 Kredu al mi,
ke mi estas en la Patro, kaj la Patro
en mi; aŭ almenaŭ kredu al mi pro
la faroj mem. 12 Vere, vere, mi
diras al vi: Kiu kredas al mi, tiu
ankaŭ faros la farojn, kiujn mi faras;
kaj li faros pli grandajn ol tiuj, ĉar
mi iras al la Patro. 13 Kaj kion ajn
vi petos en mia nomo, tion mi faros,
por ke la Patro estu glorata en la
Filo. 14 Se vi petos ion de mi en
mia nomo, tion mi faros. 15 Se vi
min amas, vi observos miajn ordonojn.
16 Kaj mi petos la Patron, kaj Li
donos al vi alian Parakleton, por
ke li restadu kun vi por ĉiam; 17 tiu
estas la Spirito de la vero, kiun la
mondo ne povas akcepti, ĉar ĝi lin
ne vidas nek konas; vi lin konas, ĉar
li restadas kun vi kaj estos en vi.
18 Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al
vi. 19 Ankoraŭ iom da tempo, kaj
la mondo ne plu vidos min, sed vi vidos
min; ĉar mi vivas, tial vi ankaŭ
vivos. 20 En tiu tago vi scios, ke
mi estas en mia Patro, kaj vi en mi,
kaj mi en vi. 21 Kiu havas miajn
ordonojn kaj observas ilin, tiu estas,
kiu min amas; kaj kiu min amas, tiu
estos amata de mia Patro, kaj mi amos
lin, kaj elmontros min al li. 22 Judas
(ne la Iskariota) diris al li: Sinjoro,
kio okazis, ke vi elmontros vin al
ni, kaj ne al la mondo? 23 Jesuo
respondis kaj diris al li: Se iu min
amas, tiu observos mian vorton; kaj
mia Patro lin amos; kaj ni venos
al li kaj faros loĝon kun li. 24 Kiu
min ne amas, tiu ne observas miajn
vortojn; kaj la vorto, kiun vi aŭdas,
estas ne mia, sed de la Patro, kiu
min sendis.

25 Tion mi parolis al vi, dum mi ĉe
vi restas. 26 Sed la Parakleto, la
Sankta Spirito, kiun la Patro sendos
en mia nomo, instruos vin pri ĉio, kaj
vin rememorigos pri ĉio, kion mi diris
al vi. 27 Pacon mi lasas al vi;
mian pacon mi donas al vi; ne kiel
la mondo donas, mi donas al vi.
Ne maltrankviliĝu via koro, nek

senkuraĝiĝu. 28 Vi aŭdis, ke mi
diris al vi: Mi foriras, kaj mi revenas
al vi. Se vi min amus, vi ĝojus pro
tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro
estas pli granda ol mi. 29 Kaj nun
mi diris al vi, antaŭ ol ĝi okazos, por
ke vi kredu, kiam ĝi okazos. 30 De
nun mi jam ne multe parolos kun vi;
ĉar la estro de la mondo venas; kaj
li havas nenion en mi; 31 sed por
ke la mondo sciu, ke mi amas la
Patron, kaj kiel la Patro ordonis al mi,
tiel mi faras. Leviĝu; ni foriru de
ĉi tie.

15 MI estas la vera vinberarbo,
kaj mia Patro estas la
kultivisto. 2 Ĉiun nefrukto-
donan branĉon en mi Li forprenas;
kaj ĉiun fruktodonan branĉon Li
purigas, por ke ĝi donu pli da frukto.
3 Jam vi estas puraj pro la vorto,
kiun mi parolis al vi. 4 Restadu en
mi, kaj mi en vi. Kiel la branĉo ne
povas de si mem doni frukton, se ĝi
ne restas en la vinberarbo, tiel ankaŭ
vi ne povas, se vi ne restas en mi.
5 Mi estas la vinberarbo; vi estas la
branĉoj; kiu restadas en mi, kaj mi
en li, tiu donas multe da frukto; ĉar
sen mi vi nenion povas fari. 6 Se
iu ne restas en mi, tiu estas eljetita,
kiel la branĉo, kaj sekiĝas; kaj oni
ilin kolektas kaj ĵetas en fajron, kaj
ili brulas. 7 Se vi restadas en mi,
kaj miaj vortoj restadas en vi, petu
kion ajn vi volos, kaj tio estos farita
por vi. 8 En tio mia Patro estas
glorata, ke vi donas multe da frukto;
kaj vi estos miaj disĉiploj. 9 Kiel
la Patro min amis, tiel mi ankaŭ vin
amis; restadu en mia amo. 10 Se
vi observos miajn ordonojn, vi rest-
ados en mia amo tiel same, kiel mi
observis la ordonojn de mia Patro kaj
restadas en Lia amo. 11 Tion mi
parolis al vi, por ke mia ĝojo en vi
restadu, kaj via ĝojo estu plena.
12 Jen estas mia ordono: ke vi amu
unu alian tiel same, kiel mi vin amis.
13 Neniu havas amon pli grandan ol
tio, ke iu demetus sian vivon por siaj
amikoj. 14 Vi estas miaj amikoj,
se vi faras tion, kion mi al vi ordonas.
15 Mi jam ne nomas vin sklavoj, ĉar
la sklavo ne scias, kion lia sinjoro
faras; sed mi nomis vin amikoj, ĉar
ĉion, kion mi aŭdis de mia Patro,
mi sciigis al vi. 16 Vi ne elektis
min, sed mi elektis vin, kaj starigis
vin, por ke vi iru kaj donu frukton,
kaj ke via frukto daŭru; por ke la
Patro donu al vi ĉion ajn, kion vi petos
de Li en mia nomo. 17 Tion mi
ordonas al vi, por ke vi amu unu la
alian. 18 Se la mondo malamas vin,
vi scias, ke ĝi malamis min pli frue,
ol vin. 19 Se vi estus el la mondo,
la mondo amus siajn proprajn;
sed ĉar vi ne estas el la mondo, kaj
mi elektis vin for de la mondo, tial la
mondo vin malamas. 20 Memoru la
vorton, kiun mi diris al vi: Sklavo
ne estas pli granda ol lia sinjoro.
Se ili min persekutis, vin ankaŭ ili
persekutos; se ili observis mian
vorton, ankaŭ vian ili observos.
21 Sed ĉion ĉi tion ili faros al vi pro
mia nomo, ĉar ili ne konas Tiun,
kiu min sendis. 22 Se mi ne estus
veninta kaj parolinta al ili, ili ne
havus pekon; sed nun ili ne havas
pretekston por sia peko. 23 Tiu, kiu
min malamas, malamas ankaŭ mian
Patron. 24 Se mi ne estus farinta
inter ili farojn, kiajn neniu alia faris,
ili ne havus pekon; sed nun ili vidis
kaj malamis min kaj ankaŭ mian
Patron. 25 Sed tio okazas, por ke
plenumiĝu la vorto skribita en ilia
leĝo: Ili malamis min senkaŭze.
26 Sed kiam venos la Parakleto,
kiun mi sendos de la Patro al vi, la
Spirito de la vero, kiu devenas de la
Patro, tiu pri mi atestos; 27 kaj vi
ankaŭ atestas, ĉar vi estis kun mi de
la komenco.

16 TION mi parolis al vi, por
ke vi ne falpuŝiĝu. 2 Ili
forpelos vin el la sinagogoj;
eĉ venas la horo, kiam iu, kiu mortigos
vin, opinios, ke li faras servon al
Dio. 3 Kaj tion ili faros pro tio, ke
ili ne konis la Patron, nek min.
4 Sed tion mi parolis al vi, por ke vi
rememoru, kiam ĝia tempo venos,
ke mi ĝin antaŭdiris al vi. Sed en la
komenco mi ne diris al vi tion, ĉar mi
estis kun vi. 5 Sed nun mi foriras
al Tiu, kiu min sendis; kaj neniu
el vi demandas min; Kien vi iras?
6 Sed ĉar mi tiel parolis al vi, mal-
ĝojo plenigis vian koron. 7 Tamen
mi diras al vi la veron: Estas bone
por vi, ke mi foriros; ĉar se mi ne
foriros, la Parakleto ne venos al vi;
sed se mi foriros, mi sendos lin al
vi. 8 Kaj kiam li alvenos, li pruvos
la mondon kulpa rilate pekon kaj

justecon kaj juĝon: 9 rilate pekon,
ĉar ili ne kredas al mi; 10 rilate
justecon, ĉar mi foriras al la Patro,
kaj vi jam ne rigardas min; 11 rilate
juĝon, ĉar la estro de ĉi tiu mondo
estas juĝita. 12 Mi havas ankoraŭ
multon por diri al vi, sed vi ne povas
ĝin nun elporti. 13 Tamen kiam
venos li, la Spirito de la vero, li
gvidos vin en ĉian veron; ĉar li
parolos ne de si mem; sed kion ajn
li aŭdos, tion li parolos; kaj li anoncos
al vi venontajn aferojn. 14 Li gloros
min, ĉar li ricevos el miaj kaj anoncos
al vi. 15 Ĉio ajn, kion la Patro
havas, estas mia; tial mi diris, ke li
ricevos el miaj kaj anoncos al vi.
16 Mallongan tempon, kaj vi jam ne
rigardas min; kaj denove mallongan
tempon, kaj vi min vidos. 17 Iuj
do el liaj disĉiploj diris al aliaj: Kio
estas ĉi tio, kion li diras al ni:
Mallongan tempon, kaj vi ne rigardas
min; kaj denove mallongan tempon,
kaj vi min vidos; kaj: Ĉar mi foriras
al la Patro? 18 Ili do diris: Kio
estas ĉi tio, kion li diras: Mallongan
tempon? Ni ne komprenas lian
diron. 19 Jesuo ekvidis, ke ili
deziras demandi lin, kaj li diris al ili:
Ĉu vi serĉas inter vi klarigon pri tio,
kion mi diris: Mallongan tempon, kaj
vi ne rigardas min; kaj denove mal-
longan tempon, kaj vi min vidos?
20 Vere, vere, mi diras al vi, ke vi
ploros kaj lamentos, sed la mondo
ĝojos; vi estos malĝojaj, sed via
malĝojo fariĝos ĝojo. 21 Virino,
kiam ŝi akuŝas, havas malĝojon, ĉar
ŝia horo venis; sed kiam ŝi naskis la
infaneton, ŝi jam ne memoras sian
doloregon, pro ĝojo, ĉar homo naskiĝis
en la mondon. 22 Vi do ankaŭ
havas nun malĝojon; sed mi revidos
vin, kaj via koro ĝojos, kaj neniu
forprenos de vi vian ĝojon. 23 Kaj
en tiu tago vi demandos min pri
nenio. Vere, vere, mi diras al vi,
se vi petos ion de la Patro, Li donos
ĝin al vi en mia nomo. 24 Ĝis nun
vi petis nenion en mia nomo; petu,
kaj vi ricevos, por ke via ĝojo estu
plena.
25 Ĉi tion mi parolis al vi alegorie;
sed venas la horo, kiam mi jam ne
parolos al vi alegorie, sed anoncos al
vi malkaŝe pri la Patro. 26 En tiu
tago vi petos en mia nomo; kaj mi ne
diras, ke mi petos de la Patro pro
vi; 27 ĉar la Patro mem vin amas
tial, ke vi min amis, kaj kredis, ke mi
elvenis de Dio. 28 Mi elvenis de la
Patro, kaj alvenis en la mondon;
denove mi lasas la mondon, kaj iras
al la Patro. 29 Liaj disĉiploj diris:
Jen nun vi parolas malkaŝe, kaj
nenian alegorion diras. 30 Nun ni
scias, ke vi ĉion scias, kaj ne bezonas,
ke iu demandu vin; pro tio ni kredas,
ke vi elvenis de Dio. 31 Jesuo
respondis al ili: Ĉu vi nun kredas?
32 Jen venas la horo, kaj eĉ jam
venis, kiam vi disiĝos, ĉiu al sia loko,
kaj vi lasos min sola; kaj tamen
mi ne estas sola, ĉar la Patro estas
kun mi. 33 Tion mi parolis al vi,
por ke en mi vi havu pacon. En la
mondo vi havos suferadon; sed
kuraĝu; mi venkis la mondon.

17 TION Jesuo parolis; kaj
levinte la okulojn al la ĉielo,
li diris: Patro, la horo venis;
gloru Vian Filon, por ke la Filo Vin
gloru; 2 kiel Vi donis al li aŭtori-
taton super ĉiu karno, por ke li donu
eternan vivon al ĉiuj tiuj, kiujn Vi
donis al li. 3 Kaj jen estas la
eterna vivo, ke ili konu Vin, la sole
veran Dion, kaj tiun, kiun Vi sendis,
Jesuon Kriston. 4 Mi gloris Vin sur
la tero, plenuminte la faron, kiun Vi
donis al mi por fari. 5 Kaj nun, ho
Patro, gloru min kun Vi, per la gloro,
kiun mi havis kun Vi, antaŭ ol la
mondo ekzistis. 6 Mi elmontris
Vian nomon al la homoj, kiujn Vi
donis al mi el la mondo; Viaj ili estis,
kaj al mi Vi ilin donis; kaj ili konservis
Vian vorton. 7 Nun ili scias, ke ĉio
ajn, kion Vi donis al mi, estas de Vi;
8 ĉar mi donis al ili la vortojn, kiujn
Vi donis al mi, kaj ili akceptis ilin, kaj
scias vere, ke mi elvenis de Vi; kaj
ili kredas, ke Vi min sendis. 9 Mi
preĝas por ili; mi preĝas ne por la
mondo, sed por tiuj, kiujn Vi donis al
mi, ĉar ili estas Viaj; 10 kaj ĉio
mia estas Via, kaj Via estas mia; kaj
mi estas glorita per ili. 11 Mi jam
ne estas en la mondo, kaj ĉi tiuj estas
en la mondo, kaj mi venas al Vi.
Patro Sankta, gardu en Via nomo
tiujn, kiujn Vi donis al mi, por ke ili
estu unu tiel same, kiel ni. 12 Dum
mi estis kun ili, mi konservis en Via
nomo tiujn, kiujn Vi donis al mi; kaj
mi gardis ilin, kaj neniu el ili pereis,
krom la filo de pereo, por ke

plenumiĝu la Skribo. 13 Sed nun
mi venas al Vi; kaj tion mi parolas
en la mondo, por ke ili havu mian
ĝojon ĝis pleneco en si mem. 14 Mi
donis al ili Vian vorton; kaj la mondo
malamis ilin, ĉar ili ne estas el la
mondo, kiel mi ne estas el la mondo.
15 Mi petas, ne ke Vi forigu ilin el
la mondo, sed ke Vi gardu ilin
kontraŭ la malbono. 16 Ili ne estas
el la mondo, kiel mi ne estas el la
mondo. 17 Konsekru ilin en la
vero; Via vorto estas vero. 18 Kiel
Vi min sendis en la mondon, tiel
ankaŭ mi ilin sendis en la mondon.
19 Kaj por ili mi konsekras min, por
ke ili mem ankaŭ estu konsekritaj
en la vero. 20 Kaj mi preĝas ne nur
por ili, sed ankaŭ por tiuj, kiuj
kredos al mi pro ilia vorto; 21 por
ke ili ĉiuj estu unu; kiel Vi, Patro,
estas en mi, kaj mi en Vi, tiel ili
ankaŭ estu en ni; por ke la mondo
kredu, ke Vi min sendis. 22 Kaj
la gloron, kiun Vi donis al mi, mi
donis al ili; por ke ili estu unu tiel
same, kiel ni estas unu; 23 mi en ili,
kaj Vi en mi, por ke ili perfektiĝu
en unu; por ke la mondo sciu, ke Vi
min sendis, kaj ke vi ilin amis, kiel
Vi min amis. 24 Patro, pri tiuj, kiujn
Vi donis al mi, mi volas, ke ili ankaŭ
estu kun mi tie, kie mi estas; por ke
ili vidu mian gloron, kiun Vi donis al
mi; ĉar Vi amis min antaŭ la fondo
de la mondo. 25 Ho Patro justa, la
mondo Vin ne konis, tamen mi Vin
konis; kaj ĉi tiuj scias, ke Vi min
sendis; 26 kaj al ili Vian nomon
mi konigis kaj ankoraŭ konigos, por
ke la amo, per kiu Vi amis min, estu
en ili, kaj mi en ili.

18 PAROLINTE tiujn vortojn,
Jesuo foriris kun siaj dis-
ĉiploj trans la torenton
Kidron, kie estis ĝardeno, en kiun
li eniris kune kun siaj disĉiploj.
2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis
la lokon; ĉar Jesuo ofte venis tien
kun siaj disĉiploj. 3 Judas do,
ricevinte la kohorton kaj oficistojn,
senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj,
venis tien kun lanternoj kaj torĉoj
kaj bataliloj. 4 Jesuo do, sciante
ĉion, kio venos al li, paŝis antaŭen,
kaj diris al ili: Kiun vi serĉas?
5 Ili respondis al li: Jesuon Nazar-
etan. Jesuo respondis: Mi estas tiu.
Kaj Judas, lia perfidanto, staris kun
ili. 6 Kiam do li diris al ili: Mi estas
tiu, ili malantaŭen ekpaŝis kaj falis
sur la teron. 7 Tiam denove li
demandis ilin: Kiun vi serĉas? Ili
diris: Jesuon Nazaretan. 8 Jesuo
respondis: Mi jus diris al vi, ke mi
estas tiu; se do vi min serĉas, lasu
ĉi tiujn foriri; 9 por ke plenumiĝu
la vorto, kiun li diris: El tiuj, kiujn
Vi donis al mi, mi perdis neniun.
10 Simon Petro do, havante glavon,
eltiris ĝin, kaj frapis sklavon de la
ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran
orelon. La nomo de la sklavo estis
Malĥo. 11 Jesuo do diris al Petro:
Metu la glavon en ĝian ingon; la
kalikon, kiun la Patro donis al mi, ĉu
mi ne trinkos?
12 La kohorto kaj la milestro kaj la
oficistoj de la Judoj kaptis do Jesuon
kaj ligis lin, 13 kaj kondukis lin
unue al Anas; ĉar ĉi tiu estis bopatro
de Kajafas, kiu estis ĉefpastro en tiu
jaro. 14 Kajafas estis tiu, kiu donis
konsilon al la Judoj, ke estos bone,
ke unu homo mortu por la popolo.
15 Kaj Simon Petro sekvis Jesuon,
kaj ankaŭ alia disĉiplo. Ĉi tiu
disĉiplo estis konata de la ĉefpastro,
kaj eniris kun Jesuo en la korton de
la ĉefpastro; 16 sed Petro staris
ekstere apud la pordo. Kaj la alia
disĉiplo, kiu estis konata de la
ĉefpastro, eliris kaj parolis kun la
pordistino, kaj enirigis Petron. 17 La
sklavino pordistino diris al Petro:
Ĉu vi ne estas ankaŭ el la disĉiploj
de tiu homo? Li diris: Mi ne estas.
18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte
karban fajron (ĉar estis malvarme),
staris kaj sin varmigis; Petro ankaŭ
estis kun ili, starante kaj sin varm-
igante.
19 La ĉefpastro demandis Jesuon
pri liaj disĉiploj kaj pri lia instruado.
20 Jesuo respondis al li: Mi parolis
malkaŝe al la mondo; mi ĉiam instruis
en la sinagogoj kaj en la templo,
kie ĉiuj Judoj kunvenas; kaj sekrete
mi nenion parolis. 21 Kial vi min
demandas? demandu tiujn, kiuj
aŭdis, kion mi parolis al ili; ili ja
scias, kion mi diris. 22 Kaj kiam li
parolis tion, unu el la apude starant-
aj oficistoj per la manplato frapis
Jesuon, dirante: Ĉu tiel vi respond-
as al la ĉefpastro? 23 Respondis
Jesuo al li: Se mi malbone parolis,
atestu pri la malbono; sed se bone,

kial vi min frapas ? 24 Anas sendis
lin ligitan al la ĉefpastro Kajafas.
25 Simon Petro staris kaj sin
varmigis. Oni do diris al li: Ĉu vi
estas unu el liaj disĉiploj ? Li neis,
dirante: Mi ne estas. 26 Unu el la
sklavoj de la ĉefpastro, estante
parenco de tiu, kies orelon Petro
detranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis
vin kun li en la ĝardeno ? 27 Petro
do denove neis; kaj tuj la koko
ekkriis.
28 Kaj oni kondukis Jesuon de
Kajafas en la palacon; estis fru-
matene; kaj ili ne eniris en la palacon,
por ke ili ne malpuriĝu, sed povu
manĝi la Paskon. 29 Pilato do eliris
al ili, kaj diris: Kian akuzon vi
prezentas kontraŭ ĉi tiu viro ? 30 Ili
respondis kaj diris al li: Se li ne estus
malbonfaranto, ni ne transdonus lin
al vi. 31 Pilato do diris al ili:
Vi mem prenu lin, kaj juĝu lin laŭ via
leĝo. La Judoj diris al li: Ne estas
permesate al ni mortigi homon;
32 por ke plenumiĝu la vorto de
Jesuo, kiun li parolis, montrante,
per kia morto li mortos.
33 Pilato do reeniris en la palacon,
kaj alvokis Jesuon, kaj diris al li:
Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj ?
34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras
de vi mem, aŭ ĉu aliaj diris ĝin al
vi pri mi ? 35 Pilato respondis:
Ĉu mi estas Judo ? Via propra
nacio kaj la ĉefpastroj transdonis
vin al mi; kion vi faris ? 36 Jesuo
respondis: Mia regno ne estas el ĉi
tiu mondo; se mia regno estus el ĉi
tiu mondo, miaj servantoj bataladus,
por ke mi ne transdoniĝu al la Judoj;
sed nun mia regno ne estas el ĉi tie.
37 Pilato demandis lin: Ĉu vi do
estas reĝo ? Jesuo respondis: Vi
diras, ke mi estas reĝo. Por tio mi
naskiĝis kaj venis en la mondon,
ke mi atestu pri la vero. Ĉiu, kiu
estas el la vero, aŭskultas mian voĉon.
38 Pilato diris al li: Kio estas la
vero ?
Kaj dirinte tion, li eliris denove al la
Judoj, kaj diris al ili: Mi trovas
en li nenian kulpon. 39 Sed estas
ĉe vi kutime, ke mi liberigu al vi
unu dum la Pasko: ĉu vi do volas,
ke mi liberigu al vi la Reĝon de
la Judoj ? 40 Kaj ili kriis denove,
dirante: Ne ĉi tiun, sed Barabason.
Barabas estis rabisto.

19 TIAM do Pilato prenis Jesuon
kaj lin skurĝigis. 2 Kaj la
soldatoj plektis kronon el
dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon,
kaj vestis lin per purpura mantelo;
3 kaj venis al li, kaj diris: Saluton,
Reĝo de la Judoj! kaj ili frapis lin
per la manplatoj. 4 Pilato do de-
nove eliris, kaj diris al ili: Jen mi
elkondukas lin al vi, por ke vi sciu,
ke mi trovas en li nenian kulpon.
5 Jesuo do eliris, portante la dornan
kronon kaj la purpuran mantelon.
Pilato diris al ili: Jen la homo!
6 Kiam do la ĉefpastroj kaj oficistoj
lin vidis, ili kriis: Krucumu, krucumu
lin. Pilato diris al ili: Mem prenu
lin kaj krucumu lin, ĉar mi trovas
en li nenian kulpon. 7 La Judoj
respondis al li: Ni havas leĝon, kaj
laŭ tiu leĝo li devas morti tial, ke li
pretendis esti Filo de Dio. 8 Kiam
do Pilato aŭdis tiun diron, li des pli
timis; 9 kaj reenirinte en la pal-
acon, li diris al Jesuo: De kie vi
estas ? Sed Jesuo nenion respondis.
10 Tiam diris Pilato al li: Ĉu vi ne
parolas al mi ? ĉu vi ne scias, ke mi
havas povon krucumi vin, kaj povon
liberigi vin ? 11 Jesuo respondis:
Vi havus nenian povon kontraŭ
mi, se ĝi ne estus donita al vi de
supre; tial tiu, kiu transdonis min
al vi, havas la pli grandan pekon.
12 Ĉe tio Pilato penis liberigi lin;
sed la Judoj kriis, dirante: Se vi
liberigos tiun, vi ne estas amiko de
Cezaro; ĉiu, kiu pretendas esti reĝo,
parolas kontraŭ Cezaro. 13 Kiam
do Pilato aŭdis tiun vorton, li elkon-
dukis Jesuon, kaj sidiĝis sur tribunala
seĝo en loko nomata La Pavimo,
sed en la Hebrea lingvo Gabata.
14 Estis la Preparado de la Pasko,
ĉirkaŭ la sesa horo. Kaj li diris al
la Judoj: Jen via Reĝo! 15 Ili
kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin.
Pilato diris al ili: Ĉu mi krucumu
vian Reĝon ? La ĉefpastroj res-
pondis: Ni ne havas reĝon krom
Cezaro. 16 Tiam do li transdonis
lin al ili, por esti krucumita.
17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj li
eliris, portante sian krucon, al la
loko nomata Loko de Kranio, kiu
estas en la Hebrea lingvo Golgota;
18 tie ili krucumis lin, kaj kun
li du aliajn, ĉiuflanke po unu, kaj
Jesuon meze. 19 Kaj Pilato ankaŭ

skribis titolon, kaj surmetis ĝin
sur la krucon. Kaj estis skribite:
JESUO NAZARETA, LA REĜO DE LA
JUDOJ.
20 Tiun titolon multaj el la Judoj
legis; ĉar la loko, kie Jesuo estis
krucumita, estis proksime de la urbo;
kaj ĝi estis skribita Hebree kaj
Latine kaj Greke. 21 Tiam la ĉef-
pastroj de la Judoj diris al Pilato: Ne
skribu: La Reĝo de la Judoj; sed,
ke li diris: Mi estas Reĝo de la Judoj.
22 Respondis Pilato: Kion mi skribis,
tion mi skribis.
23 Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis
Jesuon, prenis liajn vestojn, kaj
dividis ilin en kvar partojn, po unu
parto por ĉiu soldato; kaj la tunikon;
sed la tuniko estis senkudra, desupre
teksita tra la tuto. 24 Ili do diris
unu al alia: Ni ne disŝiru ĝin, sed
lotu pri ĝi, kies ĝi estos; por ke
plenumiĝu la Skribo, kiu diras:

Ili dividis miajn vestojn inter si,
Pri mia tuniko ili lotis.

Tion la soldatoj faris. 25 Sed apud
la kruco de Jesuo staris lia patrino,
kaj la fratino de lia patrino, Maria,
la edzino de Klopas, kaj Maria
Magdalena. 26 Jesuo, rigardante
sian patrinon, kaj la apudstarantan
disĉiplon, kiun li amis, diris al sia
patrino: Virino, jen via filo! 27 Tiam
li diris al la disĉiplo: Jen via patrino!
Kaj de post tiu horo la disĉiplo
akceptis ŝin en sian domon.
28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis,
por ke plenumiĝu la Skribo, diris:
Mi soifas. 29 Kuŝis tie vazo plena
de vinagro; oni do metis spongon,
plenigitan per la vinagro, sur hisopon,
kaj levis ĝin al lia buŝo. 30 Kiam
do Jesuo ricevis la vinagron, li diris:
Estas finite; kaj, klininte sian kapon,
li ellasis for la spiriton.
31 La Judoj, ĉar estis la Preparado,
por ke la korpoj ne restadu sur la
krucoj dum la sabato (ĉar la tago de
tiu sabato estis granda tago), petis
Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn,
kaj forportu ilin. 32 Tiam la soldat-
oj venis, kaj rompis la krurojn de la
unua kaj de la alia krucumita kun li;
33 sed kiam ili venis al Jesuo, kaj
vidis, ke li jam mortis, ili ne rompis
liajn krurojn; 34 tamen unu el la
soldatoj per lanco pikis lian flankon,
kaj tuj elvenis sango kaj akvo.
35 Kaj la vidinto atestis, kaj vera
estas lia atesto; kaj li scias, ke li
diras la veron, ke vi ankaŭ kredu.
36 Ĉar tio okazis, por ke plenumiĝu
la Skribo: Osto en li ne estos rompita.
37 Kaj ankoraŭ alia Skribo diras: Ili
rigardos tiun, kiun ili trapikis.
38 Post tio, Jozef el Arimateo, kiu
estis disĉiplo de Jesuo, sed sekrete
pro timo antaŭ la Judoj, petis Pilaton,
ke li povu forpreni la korpon de
Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do
venis kaj forprenis lian korpon.
39 Venis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu
unue venis al Jesuo nokte), portanta
miksaĵon de mirho kaj aloo, ĉirkaŭ
cent funtoj. 40 Ili do prenis la
korpon de Jesuo, kaj ĉirkaŭvindis
ĝin per tolaĵoj kun aromaĵoj, laŭ la
kutimo de la Judoj por entombigo.
41 Kaj estis ĝardeno en la loko, kie
li estis krucumita, kaj en la ĝardeno
nova tombo, en kiun ankoraŭ neniu
estis metita. 42 Tien do, pro la
Preparado de la Judoj (ĉar la tombo
estis proksima) ili enmetis Jesuon.

20 LA unuan tagon de la sem-
ajno Maria Magdalena venis
frue, dum estis ankoraŭ mal-
lume, al la tombo, kaj vidis la ŝtonon
prenita for de la tombo. 2 Ŝi do
kuris kaj venis al Simon Petro kaj
al tiu alia disĉiplo, kiun Jesuo amis,
kaj ŝi diris al ili: Oni forprenis el la
tombo la Sinjoron, kaj ni ne scias,
kien oni lin metis. 3 Eliris do
Petro kaj la alia disĉiplo, kaj iris al la
tombo. 4 Kaj ambaŭ ekkuris kune;
kaj la alia disĉiplo kuris antaŭen pli
rapide ol Petro, kaj unua alvenis al la
tombo; 5 kaj kliniĝinte, li enrigard-
is, kaj vidis la tolaĵojn kuŝantajn;
tamen li ne eniris. 6 Kaj poste venis
Simon Petro, sekvante lin, kaj eniris
en la tombon; kaj li vidis la tolaĵojn
kuŝantajn, 7 kaj la viŝtukon, kiu
estis sur lia kapo, ne kuŝantan kun
la tolaĵoj, sed kunvolvitan en aparta
loko. 8 Tiam eniris do la alia
disĉiplo, kiu unua alvenis al la tombo,
kaj li vidis kaj kredis. 9 Ĉar ili
ankoraŭ ne komprenis la Skribon,
ke li devas releviĝi el la mortint-
oj. 10 Kaj la disĉiploj iris returne
hejmen.
11 Sed Maria staris ekstere apud
la tombo, plorante; kaj dum ŝi ploris,
ŝi kliniĝis, kaj enrigardis en la
tombon; 12 kaj ŝi vidis du anĝelojn
en blankaj vestoj, sidantajn, unu ĉe

la kaploko kaj unu ĉe la piedloko, kie
la korpo de Jesuo antaŭe kuŝis.
13 Kaj ili diris al ŝi: Virino, kial vi
ploras? Ŝi respondis: Ĉar oni for-
prenis mian Sinjoron, kaj mi ne scias,
kien oni lin metis. 14 Dirinte tion,
ŝi sin turnis malantaŭen, kaj vidis
Jesuon staranta, kaj ne sciis, ke ĝi
estas Jesuo. 15 Jesuo diris al ŝi:
Virino, kial vi ploras? kiun vi serĉas?
Ŝi, supozante, ke li estas la ĝarden-
isto, diris al li: Sinjoro, se vi for-
portis lin, sciigu min, kien vi metis
lin, kaj mi lin forprenos. 16 Jesuo
diris al ŝi: Maria. Ŝi sin turnis, kaj
diris al li Hebrelingve: Raboni; tio
estas Majstro. 17 Jesuo diris al ŝi:
Ne tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne
supreniris al la Patro; sed iru al miaj
fratoj, kaj diru al ili: Mi supreniras
al mia Patro kaj via Patro, kaj al mia
Dio kaj via Dio. 18 Maria Magda-
lena venis al la disĉiploj, sciigante:
Mi vidis la Sinjoron; kaj ke li tion
diris al ŝi.

19 Kiam do estis vespero en tiu sama
tago, la unua de la semajno, kaj kiam
estis fermitaj la pordoj, kie la disĉiploj
estis, pro timo antaŭ la Judoj, Jesuo
venis kaj staris meze de ili, kaj diris
al ili: Paco al vi. 20 Kaj dirinte
tion, li montris al ili siajn manojn
kaj sian flankon. La disĉiploj do
ĝojis, vidante la Sinjoron. 21 Jesuo
denove diris al ili: Paco al vi; kiel
la Patro sendis min, tiel ankaŭ mi
vin sendas. 22 Kaj dirinte tion, li
elspiris sur ilin, kaj diris: Ricevu
la Sanktan Spiriton: 23 kies pekojn
vi pardonos, al tiuj ili estas pardonit-
aj; kies vi retenos, ili estas retenitaj.

24 Sed Tomaso, unu el la dek du,
nomata Didimo, ne ĉeestis kun ili,
kiam Jesuo venis. 25 La aliaj dis-
ĉiploj do diris al li: Ni vidis la
Sinjoron. Sed li diris al ili: Se mi
ne vidos en liaj manoj la truon de la
najloj, kaj se mi ne metos mian
fingron en la lokon de la najloj, kaj
ne metos mian manon en lian flankon,
mi tute ne kredos.

26 Kaj post ok tagoj la disĉiploj
denove estis interne, kaj Tomaso kun
ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj
estis fermitaj, kaj staris en la mezo,
kaj diris: Paco al vi. 27 Tiam li
diris al Tomaso: Etendu ĉi tien vian
fingron kaj vidu miajn manojn; kaj
etendu vian manon kaj enmetu ĝin en
mian flankon; kaj ne estu nekredema,
sed estu kredanta. 28 Tomaso res-
pondis al li kaj diris: Mia Sinjoro
kaj mia Dio. 29 Jesuo diris al li:
Ĉar vi vidis min, vi kredas; feliĉaj
estas tiuj, kiuj ne vidis, kaj tamen
kredas.

30 Jesuo faris antaŭ la disĉiploj
multajn aliajn signojn, kiuj ne estas
skribitaj en ĉi tiu libro; 31 sed ĉi
tiuj estas skribitaj, por ke vi kredu,
ke Jesuo estas la Kristo, la Filo de
Dio, kaj ke kredante, vi havu vivon
en lia nomo.

21 POST tio Jesuo denove sin
montris al la disĉiploj apud
la maro de Tiberias; kaj li
montris sin jene. 2 Estis kune
Simon Petro, kaj Tomaso, nomata
Didimo, kaj Natanael el Kana
Galilea, kaj la filoj de Zebedeo, kaj
aliaj du el liaj disĉiploj. 3 Simon
Petro diris al ili: Mi iras, por fiŝkapti.
Ili diris al li: Ni ankaŭ iras kun vi.
Ili do eliris, kaj iris sur la ŝipon; kaj
tiun nokton ili nenion kaptis. 4 Sed
ĉe la tagiĝo Jesuo staris sur la
marbordo; tamen la disĉiploj ne
sciis, ke ĝi estas Jesuo. 5 Tiam
Jesuo diris al ili: Infanoj, ĉu vi havas
ian manĝaĵon? Ili respondis al li:
Ne. 6 Kaj li diris al ili: Ĵetu la
reton ĉe la dekstra flanko de la ŝipo,
kaj vi trovos. Ili do ĝin elĵetis; kaj
pro la multeco de la fiŝoj ili ne plu
povis ĝin treni. 7 Tiu disĉiplo,
kiun Jesuo amis, diris al Petro:
Ĝi estas la Sinjoro. Kiam do Simon
Petro aŭdis, ke ĝi estas la Sinjoro,
li alzonis al si sian kitelon (ĉar li estis
nuda) kaj ĵetis sin en la maron.
8 Sed la aliaj disĉiploj venis en la
ŝipeto (ĉar ili estis ne malproksime
de la tero, sed nur ĉirkaŭ ducent
ulnoj), trenante la reton plenan de
fiŝoj. 9 Kaj kiam ili eliris sur la
teron, ili vidis fajron karban aranĝitan
tie, kaj fiŝon kuŝantan sur ĝi, kaj
panon. 10 Jesuo diris al ili: Alportu
el la fiŝoj, kiujn vi ĵus kaptis.
11 Simon Petro iris sur la ŝipon, kaj
tiris la reton al la tero, plenan de
grandaj fiŝoj, cent kvindek tri; kaj
kvankam estis tiel multaj, tamen la
reto ne disŝiriĝis. 12 Jesuo diris al
ili: Venu, matenmanĝu. Kaj neniu
el la disĉiploj kuraĝis lin demandi:
Kiu vi estas? sciante, ke ĝi estas la
Sinjoro. 13 Jesuo venis kaj prenis

la panon kaj donis al ili, kaj tiel same
la fiŝon. 14 Tiu estas jam la tria
fojo, kiam aperis Jesuo al siaj
disĉiploj, post sia releviĝo el la
mortintoj.
15 Post la matenmanĝo Jesuo diris
al Simon Petro: Simon, filo de Jona,
ĉu vi amas min pli, ol tiuj? Li diris
al li: Jes, Sinjoro; vi scias, ke mi
vin amas. Li diris al li: Paŝtu miajn
ŝafidojn. 16 Li diris al li ankoraŭ
la duan fojon: Simon, filo de Jona,
ĉu vi min amas? Li diris al li: Jes,
Sinjoro; vi scias, ke mi vin amas.
Li diris al li: Zorgu pri miaj ŝafoj.
17 Li diris al li la trian fojon: Simon,
filo de Jona, ĉu vi min amas? Petro
ĉagreniĝis, ke li diris al li la trian
fojon: Ĉu vi min amas? kaj respondis
al li: Sinjoro, vi scias ĉion; vi scias,
ke mi vin amas. Jesuo diris al li:
Paŝtu miajn ŝafojn. 18 Vere, vere,
mi diras al vi: Kiam vi estis juna, vi
zonis vin, kaj iris, kien vi volis;
sed kiam vi maljuniĝos, vi etendos
viajn manojn, kaj alia vin zonos, kaj
portos vin, kien vi ne volos. 19 Tion
li diris, montrante per aludo, per kia
morto li gloros Dion. Kaj dirinte
tion, li diris al li: Sekvu min.
20 Petro, sin turninte, vidis malantaŭe
la disĉiplon, kiun Jesuo amis (kiu
ankaŭ klinis sin al lia brusto dum
la vespermanĝo, kun la diro: Sin-
joro, kiu estas la perfidanta vin?)
21 Petro do, vidinte lin, diris al
Jesuo: Sinjoro, kaj kion pri ĉi tiu?
22 Jesuo diris al li: Se mi volas, ke
li restu, ĝis mi venos, kio estas al vi?
vi sekvu min. 23 Tial inter la fratoj
disiris la famo, ke tiu disĉiplo ne
mortos; tamen Jesuo ne diris al li,
ke li ne mortos, sed: Se mi volas, ke
li restu, ĝis mi venos, kio estas al vi?
24 Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas
pri tio kaj skribis tion: kaj ni scias,
ke lia atesto estas vera.
25 Estas ankaŭ multaj aliaj faroj,
kiujn Jesuo faris; kaj mi supozas, ke
se ĉiu el ili estus skribita detale,
la tuta mondo ne havus lokon por la
skribotaj libroj.

LA AGOJ DE LA APOSTOLOJ

1 LA unuan historion mi faris,
ho Teofilo, pri ĉio, kion Jesuo
komencis fari kaj instrui, 2 ĝis
la tago, kiam li estis akceptita supren,
doninte ordonon per la Sankta Spirito
al la apostoloj, kiujn li elektis;
3 al kiuj ankaŭ post sia suferado li
montris sin vivanta per multaj pruvoj,
dum kvardek tagoj aperante al ili kaj
parolante pri la aferoj de la regno de
Dio; 4 kaj kunestante, li admonis
ilin ne foriri el Jerusalem, sed atendi
tiun promeson de la Patro, pri kiu
(li diris) vi aŭdis de mi; 5 ĉar kiel
Johano baptis per akvo, vi baptiĝos
per la Sankta Spirito post ne multe
da tagoj.
6 Ili do, kunveninte, demandis lin,
dirante: Sinjoro, ĉu en ĉi tiu tempo vi
restarigas la regadon al Izrael?
7 Kaj li diris al ili: Ne apartenas al vi
scii tempojn aŭ epokojn, kiujn la Patro
rezervis en Sia aŭtoritato. 8 Sed
vi ricevos povon, kiam la Sankta
Spirito venos sur vin; kaj vi estos
miaj atestantoj en Jerusalem kaj en
la tuta Judujo kaj Samario kaj ĝis
la plej malproksima parto de la tero.
9 Kaj tion dirinte, li suprenleviĝis,
ankoraŭ dum ili rigardis, kaj nubo
ricevis lin for de iliaj okuloj. 10 Kaj
dum ili fikse rigardis al la ĉielo,
kiam li foriris, jen staris apud ili du
viroj blanke vestitaj; 11 kiuj ankaŭ
diris: Viroj Galileanoj, kial vi staras
rigardantaj al la ĉielo? ĉi tiu Jesuo,
kiu estas prenita supren for de vi en
la ĉielon, tiel same revenos, kiel vi
vidis lin iranta en la ĉielon.
12 Tiam ili iris returne al Jerusalem
de la monteto nomata Olivarba, kiu
estas proksime de Jerusalem, en la
distanco de sabata vojaĝo. 13 Kaj
kiam ili envenis, ili supreniris en la
supran ĉambron, kie loĝis Petro kaj
Johano kaj Jakobo kaj Andreo, Filipo
kaj Tomaso, Bartolomeo kaj Mateo,
Jakobo, filo de Alfeo, kaj Simon, la

Fervorulo, kaj Judas, filo de Jakobo.
14 Ĉiuj ĉi tiuj unuanime persistis en
preĝado kaj petado, kun la virinoj,
kaj Maria, la patrino de Jesuo, kaj
kun liaj fratoj.
15 Kaj en tiuj tagoj Petro, stariĝinte
meze de la fratoj, diris (kaj multego
da personoj estis kune, ĉirkaŭ cent
dudek): 16 Fratoj, estis necese, ke
plenumiĝu tiu Skribo, kiun la Sankta
Spirito antaŭparolis per la buŝo de
David pri Judas, kiu fariĝis gvidanto
al tiuj, kiuj kaptis Jesuon. 17 Ĉar
li estis kalkulita inter ni kaj ricevis
sian parton en ĉi tiu servado. 18 (Tiu
ja akiris kampon per la rekompenco
de sia maljusteco, kaj falinte kap-
antaŭe, li diskrevis meze, kaj ĉiuj
liaj internaĵoj elŝutiĝis. 19 Kaj tio
fariĝis sciata al ĉiuj loĝantoj en Jeru-
salem, tiel ke en ilia dialekto tiu
kampo estas nomita Akeldama, tio
estas, Kampo de Sango.) 20 Ĉar
estas skribite en la Psalmaro:

Lia loĝejo dezertiĝu,
Kaj en ĝi ne ekzistu loĝanto;

Kaj:

Lian oficon ricevu alia.

21 El tiuj viroj do, kiuj nin akompanis
dum la tuta tempo, en kiu la Sinjoro
Jesuo eniris kaj eliris inter ni,
22 komencante de la bapto de
Johano ĝis la tago, kiam li estis
akceptita supren for de ni, unu devas
esti atestanto kun ni pri lia releviĝo.
23 Kaj ili starigis du: Jozefon,
nomatan Barsabas, kies alnomo estis
Justo, kaj Mattiason. 24 Kaj preĝ-
ante, ili diris: Vi, ho Sinjoro, kiu
konas la korojn de ĉiuj, elmontru, kiun
el ĉi tiuj du Vi elektis, 25 por
ricevi la parton en ĉi tiu servado kaj
apostoleco, de kiu Judas forfalis,
por iri al sia propra loko. 26 Kaj
ili lotis pri tio, kaj la loto falis por
Mattias; kaj li estis alkalkulita al la
dek unu apostoloj.

2 KAJ kiam venis la Pentekosta
tago, ili ĉiuj estis unuanime en
unu loko. 2 Kaj subite venis
el la ĉielo sono kvazaŭ blovego de
forta vento, kaj ĝi plenigis la tutan
domon, kie ili sidis. 3 Kaj al ili aper-
is disirantaj langoj kvazaŭ el fajro, kaj
sidiĝis sur ĉiun el ili. 4 Kaj ĉiuj
pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj
komencis paroli aliajn lingvojn, kiel
la Spirito donis al ili parolpovon.
5 Kaj en Jerusalem tiam loĝis piaj
Judoj el ĉiu nacio sub la ĉielo. 6 Kaj
kiam aŭdiĝis tiu sono, la homamaso
kunvenis kaj miregis, ĉar ĉiu aparte
aŭdis ilin paroli per lia propra dia-
lekto. 7 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj
miris, dirante unu al alia: Rigardu!
ĉu ne estas Galileanoj ĉiuj tiuj parol-
antoj? 8 Kiel do ni aŭdas ĉiu en
sia dialekto, en kiu ni naskiĝis?
9 Partoj kaj Medoj kaj Elamanoj, kaj
loĝantoj en Mezopotamio, Judujo,
Kapadokio, Ponto kaj Azio. 10 Frigio
kaj Pamfilio, Egiptujo kaj la partoj
de Libio apud Kireno, kaj pasloĝ-
antaj Romanoj, Judoj kaj prozelitoj,
11 Kretanoj kaj Araboj—ni aŭdas ilin
paroli en niaj lingvoj la mirindaĵojn
de Dio. 12 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj
embarasiĝis, dirante unu al alia:
Kion ĉi tio signifas? 13 Sed aliaj
moke diris: Ili estas plenaj de mosto.
14 Sed Petro, stariĝinte kun la dek
unu, levis sian voĉon kaj parolis al ili,
dirante: Ho Judoj kaj ĉiuj loĝantaj
en Jerusalem, ĉi tio estu al vi sciata,
kaj aŭskultu miajn vortojn. 15 Ĉar
ĉi tiuj ne estas ebriaj, kiel vi supozas,
ĉar estas la tria horo de la tago;
16 sed jen tio, kio estis dirita per la
profeto Joel:

17 Kaj en la lasta tempo, diras Dio,
Mi elverŝos Mian spiriton sur
ĉiun karnon;
Kaj viaj filoj kaj viaj filinoj
profetos,
Kaj viaj junuloj havos viziojn,
Kaj viaj maljunuloj havos sonĝ-
ojn;
18 Kaj eĉ sur Miajn sklavojn kaj
Miajn sklavinojn en tiu tempo
Mi elverŝos Mian spiriton,
Kaj ili profetos.
19 Kaj Mi donos miraklojn en la
ĉielo supre,
Kaj signojn sur la tero malsupre:
Sangon, fajron, kaj vaporon de
fumo;
20 La suno fariĝos malluma,
Kaj la luno fariĝos sanga,
Antaŭ ol venos la granda kaj
majesta tago de la Eternulo;
21 Kaj ĉiu, kiu vokos la nomon de la
Eternulo, saviĝos.

22 Izraelidoj, aŭskultu la jenajn
vortojn: Jesuon, la Nazaretanon,
viron de Dio, elmontritan al vi per
potencaĵoj kaj mirakloj kaj signoj,
kiujn Dio faris per li meze de vi, kiel
vi mem scias, 23 lin, laŭ la difinita

intenco kaj antaŭscio de Dio trans-
donitan, vi per la manoj de senleĝuloj
krucumis kaj mortigis; 24 lin Dio
levis, malliginte la suferojn de morto,
ĉar estis neeble, ke li estu tenata de
ĝi. 25 Ĉar David diris pri li:

Ĉiam mi vidis la Eternulon antaŭ mi,
Ĉar Li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne falu;
26 Tial ĝojis mia koro, raviĝis mia lango,
Eĉ mia karno ripozas en espero;
27 Ĉar Vi ne lasos mian animon al Ŝeol,
Vi ne permesos, ke Via sanktulo forputru.
28 Vi konigis al mi la vojojn de la vivo,
Vi plenigos min per ĝojo antaŭ Vi.

29 Fratoj, mi povas libere paroli al vi
pri la patriarko David, ke li mortis kaj
estis enterigita, kaj lia tombo estas
ĉe ni ĝis la nuna tago. 30 Estante
do profeto, kaj sciante, ke Dio ĵuris
al li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun
el la frukto de liaj lumboj, 31 li,
antaŭvidante, parolis pri la relevo
de la Kristo, ke li ne estos lasita al
Ŝeol, kaj lia karno ne forputros.
32 Ĉi tiun Jesuon relevis Dio, pri kio
ni ĉiuj estas atestantoj. 33 Levite
do ĝis dekstre de Dio, kaj ricevinte de
la Patro la promeson de la Sankta
Spirito, li elverŝis tion, kion vi vidas
kaj aŭdas. 34 Ĉar David ne supren-
iris en la ĉielojn; sed li mem diris:

La Eternulo diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi,
35 Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

36 Kun certeco do sciu la tuta domo
de Izrael, ke tiun Jesuon, kiun vi
krucumis, Dio faris Sinjoro kaj Kristo.

37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj
en la koro, kaj diris al Petro kaj la
aliaj apostoloj: Kion ni faru, fratoj?
38 Kaj Petro diris al ili: Ekpentu, kaj
baptiĝu ĉiu el vi en la nomo de Jesuo
Kristo por forigo de pekoj, kaj vi
ricevos la donacon de la Sankta
Spirito. 39 Ĉar la promeso estas
por vi kaj por viaj infanoj, kaj por
ĉiuj ĝis malproksime, kiujn alvokos
la Eternulo, nia Dio. 40 Kaj per
multaj aliaj paroloj li atestis kaj al-
vokis ilin, dirante: Savu vin el ĉi tiu
perversa generacio. 41 Tiuj do, kiuj
akceptis lian parolon, baptiĝis, kaj
en tiu tago aldoniĝis ĉirkaŭ tri mil
animoj. 42 Kaj ili persistis en la
instruo de la apostoloj kaj en la
kunuleco, en la dispecigo de pano kaj
en preĝoj.

43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj
multaj mirakloj kaj signoj fariĝis per
la apostoloj. 44 Kaj ĉiuj kredantoj
estis kune, kaj havis ĉion komuna;
45 kaj ili vendis siajn havojn kaj
posedaĵojn, kaj dividis ilin al ĉiuj
laŭ ĉies aparta bezono. 46 Kaj
ĉiutage, vizitadante unuanime la
templon, kaj dispecigante panon
dome, ili prenis sian nutraĵon kun
ĝojo kaj unueco de koro, 47 laŭd-
ante Dion kaj havante favoron ĉe la
tuta popolo. Kaj la Sinjoro aldonis
ĉiutage al la eklezio la savatojn.

3 KAJ Petro kaj Johano estis
suprenirantaj en la templon je
la horo de preĝado, la naŭa.
2 Kaj unu viro, lama de la patrina
ventro, estis portata; oni lin metis
ĉiutage apud tiu pordego de la
templo, kiu estas nomata La Bela,
por ke li petu pri almozoj la enirant-
ojn en la templon; 3 tiu, vidante
Petron kaj Johanon enirontajn en
la templon, petis almozon. 4 Kaj
Petro, fikse rigardante lin, kun
Johano, diris: Rigardu nin. 5 Kaj
li atentis ilin, atendante ricevi ion de
ili. 6 Kaj Petro diris: Nek arĝent-
aĵon nek oraĵon mi havas, sed kion
mi havas, tion mi donas al vi. En la
nomo de Jesuo Kristo, la Nazaretano,
piediru. 7 Kaj li prenis lin per la
dekstra mano kaj lin levis; kaj tuj
liaj plandoj kaj liaj maleolostoj fortiĝis.
8 Kaj li suprensalte stariĝis, kaj
piediris; kaj li eniris kun ili en la
templon, piedirante kaj saltante, kaj
laŭdante Dion. 9 Kaj la tuta popolo
vidis lin piedirantan kaj laŭdantan
Dion; 10 kaj ili rekonis lin, ke li
estas tiu, kiu sidis por almozo apud
la Bela Pordego de la templo, kaj ili
pleniĝis de mirego kaj konfuziĝo pri
tio, kio okazis al li.

11 Kaj dum li tenis Petron kaj
Johanon, la tuta popolo kunkuris al ili
en la portiko nomata Salomona, mir-
egante. 12 Kaj Petro, vidante tion,
respondis al la popolo: Izraelidoj,
kial vi miras pri ĉi tio? kaj kial vi
fikse rigardas nin, kvazaŭ per propra
potenco aŭ pieco ni igis lin piediri?
13 La Dio de Abraham kaj de Isaak

kaj de Jakob, la Dio de niaj patroj,
gloris Sian Servanton Jesuo, kiun vi
transdonis, kaj malkonfesis antaŭ la
vizaĝo de Pilato, kiam ĉi tiu decidis
liberigi lin. 14 Sed vi malkonfesis
la Sanktulon kaj Justulon, kaj petis,
ke mortiginto estu donita al vi,
15 kaj mortigis la Estron de la vivo,
kiun Dio relevis el la mortintoj, pri
kio ni estas atestantoj. 16 Kaj lia
nomo, per fido en lia nomo, fortigis
ĉi tiun, kiun vi vidas kaj konas; kaj
la fido, kiu estas per li, donis al li
ĉi tiun plensanecon antaŭ vi ĉiuj.
17 Kaj nun, fratoj, mi scias, ke vi agis
de nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj.
18 Sed tiel Dio plenumis tion, kion
Li antaŭanoncis per la buŝo de ĉiuj
profetoj, ke Lia Kristo suferos.
19 Pentu do, kaj konvertiĝu, por ke
viaj pekoj estu forviŝitaj, por ke venu
tempoj de refreŝigo de la vizaĝo de
la Eternulo, 20 kaj por ke Li sendu
la por vi difinitan Kriston, Jesuon,
21 kiun la ĉielo devas ricevi ĝis la
tempoj de restarigo de ĉio, pri kiuj
parolis Dio per la buŝo de Siaj sanktaj
profetoj jam de antikva tempo.
22 Ĉar Moseo diris: Profeton el viaj
fratoj, similan al mi, starigos por vi
la Eternulo, via Dio; lin aŭskultu pri
ĉio ajn, kion li al vi parolos. 23 Kaj
ĉiu animo, kiu ne aŭskultos tiun
profeton, ekstermiĝos el la popolo.
24 Kaj ĉiuj profetoj de post Samuel
kaj liaj posteuloj, kiuj parolis, antaŭ-
anoncis ankaŭ tiujn tagojn. 25 Vi
estas la filoj de la profetoj, kaj de la
interligo, kiun Dio faris kun viaj
patroj, dirante al Abraham: Kaj
beniĝos per via idaro ĉiuj gentoj de la
tero. 26 Al vi unue Dio, relevinte
Sian Servanton, sendis lin, por vin
beni, deturnante ĉiun el vi for de liaj
pekoj.

4 KAJ dum ili parolis al la popolo,
venis sur ilin la ĉefpastroj, la
kapitano de la templo, kaj la
Sadukeoj, 2 ĉagrenate, ke ili in-
struas la popolon kaj proklamas
per Jesuo la releviĝon el la mortintoj.
3 Kaj ili metis sur ilin la manojn, kaj
metis ilin en gardejon ĝis la sekvanta
tago; ĉar estis jam vespero. 4 Tamen
multaj el tiuj, kiuj aŭdis la vorton,
kredis; kaj la nombro de la viroj estis
proksimume kvin mil.

5 Kaj en la sekvanta tago kunvenis
en Jerusalem la regantoj kaj pliaĝuloj
kaj skribistoj 6 kaj Anas, la ĉef-
pastro, kaj Kajafas kaj Johano kaj
Aleksandro, kaj ĉiuj, kiuj estis de la
ĉefpastra parencaro. 7 Kaj star-
iginte ilin en la mezo, tiuj demandis:
Per kia potenco aŭ per kia nomo vi
faris tion? 8 Tiam Petro, plenigite
de la Sankta Spirito, diris al ili:
Regantoj de la popolo kaj pliaĝuloj,
9 se ni hodiaŭ estas eldemandataj
pri la bonfaro al la senfortulo, per kio
li resaniĝis, 10 estu sciate al vi
ĉiuj kaj al la tuta popolo Izraela, ke
en la nomo de Jesuo Kristo, la
Nazaretano, kiun vi krucumis, kiun
Dio levis el la mortintoj, ĉi tiu staras
sana antaŭ vi. 11 Tiu estas la
ŝtono, kiun vi konstruantoj malŝatis,
kaj kiu fariĝis ŝtono bazangula.
12 Kaj en neniu alia estas savo; ĉar ne
estas sub la ĉielo alia nomo, donita
inter homoj, per kiu ni devas esti
savitaj.

13 Sed kiam ili rimarkis la kuraĝon
de Petro kaj Johano, kaj komprenis,
ke ili estas malkleruloj kaj nesciuloj,
ili miris, kaj rekonis ilin, ke ili estis
kun Jesuo. 14 Kaj vidante la re-
sanigiton starantan apud tiuj, ili ne
havis, kion kontraŭdiri. 15 Sed or-
doninte ilin foriri el la sinedrio, ili
interkonsiliĝis, 16 dirante: Kion ni
devas fari al ĉi tiuj homoj? ĉar estas
videble por ĉiuj loĝantoj en Jerusalem,
ke rimarkinda signo fariĝis per ili,
kaj nei ĝin ni ne povas. 17 Sed por
ke ĝi ne plu disvastiĝu inter la
popolo, ni minacu ilin, ke ili de nun
ne parolu al iu ajn en ĉi tiu nomo.
18 Kaj ili vokis ilin, kaj ordonis al ili
tute ne paroli nek instrui en la nomo
de Jesuo. 19 Sed Petro kaj Johano
responde diris al ili: Ĉu estas juste
antaŭ Dio aŭskulti vin prefere ol Dion,
vi juĝu; 20 ĉar ni ne povas ne
paroli pri tio, kion ni vidis kaj aŭdis.
21 Kaj ili, denove minacinte, liberigis
ilin, trovinte nenion, pro kio ili povus
ilin puni, pro la popolo; ĉar ĉiuj
gloris Dion pro la faritaĵo. 22 Ĉar
estis pli ol kvardekjara la viro, sur
kiu fariĝis ĉi tiu signo resaniga.

23 Kaj liberigite, ili venis al siaj
kunuloj kaj rakontis ĉion, kion la
ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili.
24 Kaj aŭdinte, ili levis la voĉon al
Dio unuanime, kaj diris: Ho Plej-
potenculo, kiu faris la ĉielon kaj la
teron kaj la maron, kaj ĉion, kio estas

en ili, 25 kaj kiu per la Sankta
Spirito, per la buŝo de nia patro
David, Via servanto, diris :

Kial tumultas popoloj,
Kaj gentoj pripensas vanaĵon ?
26 Leviĝis la reĝoj de la tero,
Kaj la regantoj kolektiĝis kune,
Kontraŭ la Eternulo kaj kontraŭ
Lia Sanktoleito ;

27 ĉar vere en ĉi tiu urbo kolektiĝis
kontraŭ Via sankta Servanto Jesuo,
kiun Vi sanktoleis, kune Herodo
kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj
la popoloj de Izrael, 28 por fari
ĉion, kion Via mano kaj Via intenco
antaŭdifinis. 29 Kaj nun, ho Etern-
ulo, rigardu iliajn minacojn ; kaj donu
al Viaj sklavoj paroli Vian vorton kun
plena kuraĝo, 30 dum Vi etendos
Vian manon por sanigado, kaj signoj
kaj mirakloj fariĝos per la nomo de
Via sankta Servanto Jesuo. 31 Kaj
post ilia preĝado skuiĝis la loko,
en kiu ili kolektiĝis ; kaj ili ĉiuj
pleniĝis de la Sankta Spirito, kaj
parolis kuraĝe la vorton de Dio.

32 Kaj la anaro de la kredantoj estis
unukora kaj unuanima, kaj neniu
diris, ke io el lia havaĵo estas propra
al li ; sed ĉe ili ĉio estis komuna.
33 Kaj kun granda potenco la
apostoloj atestis pri la releviĝo de la
Sinjoro Jesuo ; kaj granda graco
estis sur ĉiuj. 34 Inter ili neniu
havis mankon, ĉar ĉiuj posedantoj
de bienoj aŭ domoj vendis ilin, kaj
alportis la prezon de la venditaĵoj
35 kaj metis ĝin antaŭ la piedoj de la
apostoloj ; kaj estis disdonate al ĉiu
laŭ ĉies aparta bezono.

36 Kaj Jozef, kiu de la apostoloj
estis alnomita Barnabas (tio estas,
Filo de Konsolo), Levido, Kiprano
laŭ sia naskiĝo, 37 posedante
kampon, vendis ĝin, kaj alportis la
prezon kaj metis ĝin antaŭ la piedoj
de la apostoloj.

5 SED unu viro, nomata Ananias,
kun sia edzino Sapfira vendis
posedaĵon, 2 kaj retenis iom
el la prezo, kun la konsento de
sia edzino, kaj iun parton alportis
kaj metis antaŭ la piedoj de la
apostoloj. 3 Sed Petro diris : Ana-
nias, kial Satano plenigis vian
koron tiel, ke vi mensogas al la
Sankta Spirito kaj retenas iom el la
prezo de la bieno ? 4 Dum ĝi restis,
ĉu ĝi ne estis via ? kaj post la
vendo, ĉu ĝi ne estis en via rajto ?
Kial do ĉi tiun faron vi celis en via
koro ? vi mensogis ne al homoj, sed al
Dio. 5 Kaj aŭdante ĉi tiujn vortojn,
Ananias falis kaj senspiriĝis ; kaj
granda timo venis sur ĉiujn aŭdant-
ojn. 6 Kaj la junuloj leviĝis, kaj
lin ĉirkaŭvindis, kaj forportis kaj en-
terigis.

7 Kaj post paso de ĉirkaŭ tri horoj
eniris lia edzino, ne sciante, kio
okazis. 8 Kaj Petro ŝin demandis :
Diru al mi, ĉu por tiom vi vendis la
bienon ? Kaj ŝi respondis : Jes, por
tiom. 9 Kaj Petro respondis al ŝi :
Kial estis interkonsento inter vi, por
inciti la Spiriton de la Eternulo ? jen
la piedoj de tiuj, kiuj enterigis vian
edzon, estas apud la pordo, kaj ili vin
forportos. 10 Kaj ŝi tuj falis apud
liaj piedoj kaj senspiriĝis ; kaj la
junuloj eniris, kaj trovis ŝin mortinta,
kaj ŝin forportis kaj enterigis apud
ŝia edzo. 11 Kaj granda timo venis
sur la tutan eklezion kaj sur ĉiujn
aŭdantajn pri tio.

12 Kaj per la manoj de la apostoloj
estis faritaj multaj signoj kaj mir-
indaĵoj meze de la popolo ; kaj ili ĉiuj
estis unuanime en la portiko Salo-
mona. 13 Sed el la ceteraj neniu
kuraĝis aliĝi al ili ; tamen la popolo
gloris ilin ; 14 kaj kredantoj pli-
grandnombre aldoniĝis al la Sinjoro,
amasoj da viroj kaj virinoj ; 15 tiel,
ke oni elportis la malsanulojn sur la
stratojn kaj kuŝigis ilin sur litoj kaj
kanapoj, por ke ĉe la preterpaso de
Petro, almenaŭ lia ombro ombru iun
el ili. 16 Kunvenis ankaŭ en Jeru-
salemon la amaso el la ĉirkaŭaj urboj,
portante malsanulojn kaj la turment-
atajn de malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj
estis sanigitaj.

17 Sed stariĝis la ĉefpastro, kaj
ĉiuj, kiuj estis kun li (tio estas la
sekto de la Sadukeoj), kaj ili pleniĝis
de ĵaluzo, 18 kaj ĵetis manojn sur
la apostolojn, kaj metis ilin en la
publikan gardejon. 19 Sed anĝelo
de la Eternulo nokte malfermis la
pordojn de la karcero, kaj elkondukis
ilin, kaj diris : 20 Iru, kaj staru kaj
parolu en la templo al la popolo
ĉiujn vortojn pri ĉi tiu Vivo. 21 Kaj
tion aŭdinte, ili eniris ĉe la tagiĝo
en la templon kaj ekinstruis. Sed
venis la ĉefpastro, kaj tiuj, kiuj estis
kun li, kaj kunvokis la sinedrion kaj

la tutan senaton de la Izraelidoj, kaj
sendis al la malliberejo, por ilin
venigi. 22 Sed la oficistoj venis,
kaj ne trovis ilin en la karcero, kaj
ili revenis kaj rakontis, 23 dirante:
Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita
tute fortike, kaj la gardistojn starantaj
antaŭ la pordoj; sed malferminte, ni
trovis interne neniun. 24 Kiam do
la kapitano de la templo kaj la
ĉefpastroj aŭdis ĉi tiujn vortojn, ili
embarasiĝis pri ili, kio fariĝos el tiu
afero. 25 Tiam iu venis, kaj sciigis
al ili: Jen la viroj, kiujn vi metis en la
karceron, estas en la templo, kaj
staras kaj instruas la popolon.
26 Tiam foriris la kapitano kun la
oficistoj, kaj alkondukis ilin sen
perforto; ĉar ili timis la popolon, por
ke ili ne estu priĵetitaj per ŝtonoj.
27 Kaj oni alkondukis ilin kaj starigis
ilin antaŭ la sinedrio. Kaj la ĉef-
pastro ilin demandis, 28 dirante:
Ni severe ordonis al vi, ke vi ne in-
struu en ĉi tiu nomo; kaj jen vi
plenigis Jerusalemon per via in-
struado, kaj intencas survenigi sur nin
la sangon de tiu homo. 29 Tiam
Petro kaj la apostoloj responde diris:
Oni devas obei Dion prefere ol
homojn. 30 La Dio de niaj patroj
levis Jesuon, kiun vi pereigis, pend-
igante lin sur lignaĵo. 31 Lin altigis
Dio per Sia dekstra mano, por esti
Estro kaj Savanto, por doni al Izrael
penton kaj pardonadon de pekoj.
32 Kaj ni estas atestantoj de ĉi tiuj
vortoj, kiel ankaŭ estas la Sankta
Spirito, kiun Dio donis al tiuj, kiuj
Lin obeas.

33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis pikitaj
en la koro, kaj ili konsiliĝis, por
pereigi ilin. 34 Sed unu Fariseo,
nomata Gamaliel, leĝinstruisto hon-
orata ĉe la tuta popolo, ekstaris
en la sinedrio, kaj ordonis, ke oni
eksteren forigu la homojn por kelka
tempo. 35 Kaj li diris al ili:
Izraelidoj, estu singardaj rilate al
ĉi tiuj homoj pri tio, kion vi celas fari.
36 Ĉar antaŭ ĉi tiuj tagoj leviĝis
Teŭdas, dirante, ke li estas ia
persono; kaj al li aliĝis nombro da
viroj, ĉirkaŭ kvarcent; kaj li pereis;
kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dispeliĝis kaj
nuliĝis. 37 Post tiu leviĝis Judas,
Galileano, en la tagoj de la registrado,
kaj fortiris post si homojn; li ankaŭ
pereis, kaj ĉiuj, kiuj lin obeis, dis-
peliĝis. 38 Kaj nun mi diras al vi:
Detenu vin de ĉi tiuj homoj, kaj lasu
ilin; ĉar, se ĉi tiu intenco aŭ ĉi tiu
laboro estas de homoj, ĝi renvers-
iĝos; 39 sed se ĝi estas de Dio,
vi ilin ne povos renversi; aŭ eble iel
vi troviĝos batalantaj kontraŭ Dio.
40 Kaj ili konsentis kun li; kaj
alvokinte la apostolojn kaj batinte
ilin, ili ordonis, ke ili ne parolu en la
nomo de Jesuo, kaj liberigis ilin.
41 Sed ili foriris de antaŭ la sinedrio,
ĝojante, ke ili estis juĝitaj indaj suferi
malhonoron pro la Nomo. 42 Kaj
ĉiutage en la templo kaj dome ili ne
ĉesis instrui kaj prediki Jesuon, la
Kriston.

6 KAJ en tiuj tagoj, kiam la nombro
de la disĉiploj multiĝis, fariĝis
murmurado de la Grekaj Judoj
kontraŭ la Hebreaj pro tio, ke iliaj
vidvinoj estas preterlasataj en la
ĉiutaga servado. 2 Kaj la dek du,
alvokinte la amason de la disĉiploj,
diris: Ne estas dezirinde, ke ni
forlasu la vorton de Dio, por servi
ĉe tabloj. 3 Tial elserĉu, fratoj,
el inter vi sep homojn, bone atestatajn,
plenajn de la Spirito kaj de saĝo,
kiujn ni difinos por tiu afero. 4 Sed
ni persistos en preĝado kaj la servado
de la Vorto. 5 Kaj tiu diro plaĉis
al la tuta amaso; kaj ili elektis
Stefanon, viron plenan de fido kaj de
la Sankta Spirito, kaj Filipon kaj
Proĥoron kaj Nikanoron kaj Timonon
kaj Parmenason, kaj Nikolaon, pro-
zeliton el Antioĥia; 6 tiujn ili star-
igis antaŭ la apostoloj; kaj ĉi tiuj,
preĝinte, metis sur ilin la manojn.
7 Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj la
nombro de la disĉiploj multiĝis treege
en Jerusalem, kaj granda aro el la
pastroj obeis al la fido.

8 Kaj Stefano, plena de graco kaj
potenco, faris grandajn mirindaĵojn
kaj signojn inter la popolo. 9 Sed
stariĝis iuj el la sinagogo nomata
la Sinagogo de la Liberigitoj, kaj el
la Kirenanoj kaj el la Aleksandrianoj
kaj el la homoj el Kilikio kaj Azio; kaj
ili diskutis kun Stefano. 10 Kaj ili
ne povis rezisti al la saĝeco kaj la
Spirito, per kiu li parolis. 11 Tiam
ili subinstigis virojn, kiuj diris: Ni
aŭdis lin paroli blasfemajn vortojn
kontraŭ Moseo kaj kontraŭ Dio.
12 Kaj ili incitis la popolon kaj la
pliaĝulojn kaj la skribistojn, kaj

venis sur lin kaj kaptis lin, kaj
kondukis lin al la sinedrio, 13 kaj
starigis mensogajn atestantojn, kiuj
diris: Ĉi tiu homo ne ĉesas paroli
vortojn kontraŭ ĉi tiu sankta loko
kaj la leĝo; 14 ĉar ni aŭdis lin diri,
ke ĉi tiu Jesuo, la Nazaretano,
detruos ĉi tiun lokon, kaj ŝanĝos la
kutimojn, kiujn Moseo transdonis al
ni. 15 Kaj ĉiuj, kiuj sidis en la sine-
drio, fikse rigardante lin, vidis lian
vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

7 TIAM diris la ĉefpastro: Ĉu ĉi
tiuj aferoj estas tiel? 2 Kaj
tiu diris:

Fratoj kaj patroj, aŭskultu. La Dio
de gloro aperis al nia patro Abraham,
kiam li estis en Mezopotamio, antaŭ
ol li loĝis en Ĥaran, 3 kaj diris al
li: Iru el via lando kaj de via parenc-
aro, kaj venu en tiun landon, kiun
Mi montros al vi. 4 Tiam li iris el
la lando de la Ĥaldeoj, kaj loĝis en
Ĥaran; kaj el tie, post la morto de lia
patro, Li transloĝigis lin en ĉi tiun
landon, kie vi nun loĝas; 5 kaj Li
donis al li nenian heredaĵon en ĝi, eĉ
ne piedspacon, sed Li promesis doni
ĝin al li por posedaĵo kaj al lia idaro
post li, kiam li ankoraŭ ne havis
infanon. 6 Kaj Dio parolis jene:
ke lia idaro loĝos en fremda lando,
kaj ke oni sklavigos kaj turmentos
ilin dum kvarcent jaroj. 7 Kaj la
popolon, ĉe kiu ili estos sklavoj, Mi
juĝos, diris Dio; kaj poste ili eliros
kaj faros servon al Mi sur ĉi tiu loko.
8 Kaj li donis al li la interligon
de cirkumcido; kaj tiel Abraham
naskigis Isaakon kaj cirkumcidis lin
en la oka tago, kaj Isaak naskigis
Jakobon, kaj Jakob la dek du patri-
arkojn. 9 Kaj la patriarkoj, envi-
ante Jozefon, lin vendis en Egipt-
ujon; kaj Dio estis kun li, 10 kaj
liberigis lin el ĉiuj liaj suferoj, kaj
donis al li favoron kaj saĝecon antaŭ
Faraono, reĝo de Egiptujo; kaj
ĉi tiu estrigis lin super Egiptujo kaj
super lia tuta domo. 11 Kaj venis
malsato sur la tutan landon Egiptujon
kaj Kanaanon, kaj granda sufero;
kaj niaj patroj ne trovis nutraĵon.
12 Sed kiam Jakob aŭdis, ke estas
greno en Egiptujo, li sendis unue
niajn patrojn. 13 Kaj la duan fojon
Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj, kaj
la gento de Jozef estis montrita al
Faraono. 14 Kaj Jozef sendis, kaj
alvokis sian patron Jakob, kaj la
tutan parencaron, sepdek kvin
animojn. 15 Kaj Jakob venis en
Egiptujon, kaj mortis li mem kaj
niaj patroj; 16 kaj ili estis trans-
portitaj al Ŝeĥem kaj metitaj en la
tombon, kiun Abraham aĉetis por
prezo arĝenta de la filoj de Ĥamor en
Ŝeĥem. 17 Sed kiam alproksimiĝis
la tempo de la promeso, kiun Dio ĵuris
al Abraham, la popolo diskreskis kaj
multiĝis en Egiptujo, 18 ĝis aperis
alia reĝo, kiu ne konis Jozefon.
19 Tiu agis ruze kontraŭ nia gento,
kaj premis niajn patrojn tiel, ke ili
elĵetis siajn infanojn, por ke ili ne
vivadu. 20 En tiu tempo Moseo
naskiĝis, kaj estis eksterordinare
bela; kaj li estis nutrata tri monatojn
en la domo de sia patro; 21 kaj
kiam oni lin elĵetis, prenis lin la
filino de Faraono kaj lin nutris kiel
sian filon. 22 Kaj Moseo estis
instruita en la tuta saĝeco de la
Egiptoj, kaj estis potenca per siaj
vortoj kaj agoj. 23 Sed kiam li jam
havis la aĝon de kvardek jaroj, venis
en lian koron la penso viziti siajn
fratojn, la Izraelidojn. 24 Kaj vid-
inte unu el ili suferi maljustecon, li
defendis kaj venĝis la premiton,
batante la Egipton; 25 kaj li supoz-
is, ke liaj fratoj komprenos, ke
Dio per lia mano donas al ili savon,
sed ili ne komprenis. 26 Kaj en la
sekvanta tago li aperis al ili, dum ili
malpacis, kaj li deziris repacigi ilin,
dirante: Ho viroj, vi estas fratoj; kial
vi malbonfaras unu al alia? 27 Sed
la ofendanto de sia proksimulo
forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin
estro kaj juĝanto super ni? 28 Ĉu
vi celas mortigi min, kiel vi mortigis
la Egipton hieraŭ? 29 Kaj ĉe tiu
parolo Moseo forkuris kaj ekloĝis
en la lando Midjana, kie li naskigis
du filojn. 30 Kaj post paso de
kvardek jaroj anĝelo aperis al li en la
dezerto apud monto Sinaj, en flama
fajro en arbetaĵo. 31 Kaj kiam
Moseo ĝin vidis, li miris pri la
fenomeno; kaj kiam li alproksimiĝis,
por rigardi, venis al li voĉo de la
Eternulo: 32 Mi estas la Dio de
viaj patroj, la Dio de Abraham, kaj
de Isaak, kaj de Jakob. Kaj Moseo
tremis, kaj ne kuraĝis rigardi. 33 Kaj
la Eternulo diris al li: Deprenu la
ŝuojn de viaj piedoj; ĉar la loko,

sur kiu vi staras, estas tero sankta.
34 Mi rigardis, kaj vidis la mizeron de
Mia popolo, kiu estas en Egiptujo,
kaj Mi aŭdis ĝian ĝemadon, kaj Mi
malsupreniris, por savi ĝin; venu do,
kaj Mi vin sendos en Egiptujon.
35 Tiun Moseon, kiun ili malakceptis,
dirante: Kiu faris vin estro kaj
juĝanto? tiun Dio sendis, por esti
estro kaj savanto, per la mano de la
anĝelo, kiu aperis al li en la arbetaĵo.
36 Tiu elkondukis ilin, farinte mir-
indaĵojn kaj signojn en Egiptujo,
kaj en la Ruĝa Maro, kaj en la
dezerto dum kvardek jaroj. 37 Ĝi
estis tiu Moseo, kiu diris al la
Izraelidoj: Profeton el viaj fratoj,
similan al mi, starigos por vi la
Eternulo, via Dio. 38 Li estis tiu,
kiu estis en la komunumo en la
dezerto kun la anĝelo, kiu parolis
kun li sur la monto Sinaj, kaj estis
kun niaj patroj; kaj ricevis vivajn
orakolojn, por doni al ni; 39 al tiu
niaj patroj ne volis esti obeemaj, sed
forpuŝis lin, kaj returniĝis en sia
koro al Egiptujo, 40 dirante al
Aaron: Faru al ni diojn, kiuj irus
antaŭ ni; ĉar pri tiu Moseo, kiu
elkondukis nin el la lando Egipta,
ni ne scias, kio okazis al li. 41 Kaj
ili faris bovidon en tiuj tagoj, kaj
alportis oferon al la idolo, kaj ĝojis
pri la faritaĵo de siaj manoj. 42 Tiam
Dio turniĝis, kaj lasis ilin servi al la
armeo de la ĉielo, kiel estas skribite
en la libro de la profetoj:

Ĉu vi alportis al Mi buĉitajn
bestojn kaj oferojn
Dum kvardek jaroj en la dezerto,
ho domo de Izrael?
43 Kaj vi portis la tabernaklon de
Moleĥ
Kaj la stelon de la dio Refan,
La figuraĵojn, kiujn vi faris, por
adorkliniĝi al ili;
Kaj Mi elpatrujigos vin preter
Babelon.

44 Kun niaj patroj en la dezerto estis
la tabernaklo de atesto, kiel ordonis
Tiu, kiu parolis al Moseo, ke li
konstruu ĝin laŭ la modelo, kiun li
vidis. 45 Ĝin ankaŭ niaj patroj
siavice enportis kun Josuo, kiam ili
eniris en la posedaĵon de la nacioj,
kiujn Dio forpuŝis antaŭ niaj patroj,
ĝis la tagoj de David; 46 kiu trovis
favoron antaŭ Dio, kaj petis trovi
loĝejon por la Dio de Jakob. 47 Sed
Salomono konstruis por Li domon.
48 Tamen la Plejaltulo ne loĝas en
manfaritaj temploj, kiel diris la
profeto:

49 La ĉielo estas Mia trono,
Kaj la tero estas Mia pied-
benketo;
Kian domon vi konstruos por Mi?
diras la Eternulo;
Kaj kia estas la loko por Mia
ripozo?
50 Ĉu ne faris Mia mano ĉion tion?

51 Vi malmolnukaj, vi necirkumcid-
itaj je koro kaj oreloj, vi ĉiam rezistas
al la Sankta Spirito; kiel viaj patroj,
tiel ankaŭ vi. 52 Kiun el la profetoj
viaj patroj ne persekutis? kaj ili
mortigis tiujn, kiuj antaŭmontris pri
la alveno de la Justulo, de kiu vi nun
fariĝis la perfidintoj kaj mortigintoj;
53 vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel
anoncitan per anĝeloj, sed ĝin ne
observis.

54 Kaj aŭdante tion, ili koleriĝis
en la koro, kaj grincigis kontraŭ li
siajn dentojn. 55 Sed li, plena de la
Sankta Spirito, rigardis fikse al la
ĉielo, kaj vidis la gloron de Dio, kaj
Jesuon starantan dekstre de Dio,
56 kaj diris: Jen mi vidas la ĉielon
malfermitan kaj la Filon de homo
starantan dekstre de Dio. 57 Sed
ili ekkriis per laŭta voĉo, kaj fermis
siajn orelojn, kaj kuregis sur lin
unuanime, 58 kaj elpelis lin el la
urbo, kaj ĵetis sur lin ŝtonojn; kaj la
atestantoj demetis siajn vestojn apud
la piedoj de junulo, nomata Saŭlo.
59 Kaj ili ŝtonmortigis Stefanon,
vokantan kaj dirantan: Jesuo, Sinjoro,
akceptu mian spiriton. 60 Kaj li
genuiĝis, kaj kriis per laŭta voĉo:
Sinjoro, ne metu sur ilin ĉi tiun pekon.
Kaj tion dirinte, li endormiĝis.

8 Kaj Saŭlo konsentis al lia mortigo.
Kaj en tiu tago komenciĝis
granda persekutado kontraŭ la
eklezio, kiu estis en Jerusalem; kaj
ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj
de Judujo kaj Samario, kun escepto
de la apostolaro. 2 Kaj piuloj en-
terigis Stefanon, kaj faris pri li
grandan funebron. 3 Sed Saŭlo
atakis la eklezion, enirante en ĉiun
domon, kaj li trenis virojn kaj
virinojn, kaj transdonis ilin en mal-
liberejon.

4 Sed la dispelitoj trairis, predikante
la vorton. 5 Kaj Filipo, malsupren-

irinte en la urbon Samario, proklamis
al ili la Kriston. 6 Kaj la homamaso
unuanime atentis la parolojn de
Filipo, kiam ili lin aŭdis kaj vidis
la signojn, kiujn li faris. 7 Ĉar el
multaj el ili, kiuj havis malpurajn
spiritojn, ĉi tiuj elvenis, kriante per
laŭta voĉo; kaj multaj paralizuloj
kaj lamuloj resaniĝis. 8 Kaj estis
granda ĝojo en tiu urbo.
9 Sed unu viro, nome Simon, jam
antaŭe faradis magion en la urbo kaj
sorĉadis la popolon de Samario,
dirante ke li estas iu granda;
10 al li atentadis ili ĉiuj, de la mal-
grandaj ĝis la grandaj, dirante:
Ĉi tiu homo estas la granda potenco
de Dio. 11 Kaj ili atentadis lin, ĉar
li jam de longe sorĉis ilin per magiajoj.
12 Sed kiam ili kredis al Filipo,
predikanta la evangelion pri la regno
de Dio kaj la nomo de Jesuo Kristo,
ili baptiĝis, viroj kaj virinoj. 13 Kaj
Simon mem ankaŭ kredis; kaj kiam li
baptiĝis, li forte aliĝis al Filipo, kaj
vidante signojn kaj grandajn mirakl-
ojn faratajn, li konfuziĝis.
14 Kaj la apostoloj en Jerusalem,
aŭdinte, ke Samario akceptis la
vorton de Dio, sendis al ili Petron kaj
Johanon; 15 kiuj, alveninte, preĝis
por ili, ke ili ricevu la Sanktan
Spiriton, 16 ĉar ankoraŭ sur neniun
el ili li falis; ili nur baptiĝis en la
nomon de la Sinjoro Jesuo. 17 Tiam
ili metis la manojn sur ilin, kaj ili
ricevis la Sanktan Spiriton. 18 Kaj
kiam Simon vidis, ke la Sankta
Spirito estis donata per la surmetado
de la manoj de la apostoloj, li pro-
ponis al ili monon, 19 kaj diris:
Donu ankaŭ al mi ĉi tiun rajton,
por ke ĉiu ajn, sur kiun mi metos la
manojn, ricevu la Sanktan Spiriton.
20 Sed Petro diris al li: Via ar-
ĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar vi
pensis ricevi per mono la donacon de
Dio. 21 Vi havas nek parton nek
loton en tiu afero, ĉar via koro ne
estas rekta antaŭ Dio. 22 Pentu do
pri tiu via malboneco, kaj preĝu al la
Eternulo, se eble la penso de via koro
estu pardonita al vi. 23 Ĉar mi
vidas, ke vi estas en la galo de
maldolĉeco kaj en la kateno de
maljusteco. 24 Kaj Simon responde
diris: Preĝu vi al la Eternulo por mi,
ke trafu min neniom el tio, pri kio vi
parolis.
25 Ili do, atestinte kaj parolinte la
vorton de la Sinjoro, revenis al
Jerusalem, kaj predikis la evangelion
al multaj vilaĝoj de la Samarianoj.
26 Sed anĝelo de la Eternulo parolis
al Filipo, dirante: Leviĝu, kaj iru
suden ĝis la vojo, kiu kondukas de
Jerusalem al Gaza; tio estas dezerto.
27 Kaj li leviĝis, kaj ekiris; kaj jen
viro, Etiopo, eŭnuko, potenculo sub
Kandake, reĝino de la Etiopoj, kaj
kiu estis super ŝia tuta trezoro, jam
venis al Jerusalem, por adorkliniĝi;
28 tiu vojaĝis returne, kaj, sidante
en sia ĉaro, legis la profeton Jesaja.
29 Kaj la Spirito diris al Filipo:
Aliru, kaj aliĝu al tiu ĉaro. 30 Kaj
Filipo alkuris, kaj aŭdis lin legi la
profeton Jesaja, kaj diris: Ĉu vi
komprenas tion, kion vi legas?
31 Kaj tiu diris: Kiel mi povas, se
neniu min gvidas? Kaj li petis
Filipon, ke li supreniru kaj sidiĝu
kun li. 32 La peco de la Skribo,
kiun li legis, estis jena:

Li estis kondukata kiel ŝafo al la
buĉo;
Kaj kiel ŝafido muta antaŭ sia
tondanto,
Li ne malfermis sian buŝon;
33 En lia humiliĝo lia juĝo estis
deprenita;
Pri lia generacio kiu rakontos?
Ĉar lia vivo estas prenita for de
la tero.

34 Kaj la eŭnuko responde al Filipo
diris: Mi petas vin, pri kiu parolis la
profeto ĉi tion? ĉu pri si, aŭ pri
iu alia? 35 Kaj Filipo malfermis
sian buŝon, kaj komencante de tiu
Skribo, predikis al li Jesuon. 36 Kaj
dum ili iris sur la vojo, ili alvenis al iu
akvo; kaj la eŭnuko diris: Jen estas
akvo; kio malhelpas min baptiĝi?
37 Kaj Filipo diris: Se vi kredas
per via tuta koro, tio estas permesata.
Kaj li respondis: Mi kredas, ke Jesuo
Kristo estas la Filo de Dio. 38 Kaj
li ordonis, ke la ĉaro haltu, kaj ili
ambaŭ malsupreniris en la akvon,
Filipo kaj la eŭnuko; kaj li baptis
lin. 39 Kaj kiam ili supreniris el la
akvo, la Spirito de la Eternulo for-
kaptis Filipon; kaj la eŭnuko ne plu
lin vidis, kaj li iris sian vojon,
ĝojante. 40 Sed Filipo troviĝis en
Aŝdod; kaj trapasante, li predikis
la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li
alvenis en Cezarean.

9 KAJ Saŭlo, ankoraŭ spirante
minacojn kaj mortigon kontraŭ
la disĉiploj de la Sinjoro, iris al
la ĉefpastro, 2 kaj petis de li
leterojn al la sinagogoj en Damasko,
por ke, se li eble trovos homojn,
aliĝintajn al la Vojo, ĉu virojn aŭ
virinojn, li alkonduku ilin katenitajn
al Jerusalem. 3 Kaj dum li vojaĝis,
li alproksimiĝis al Damasko ; kaj
subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la
ĉielo ; 4 kaj li falis sur la teron,
kaj aŭdis voĉon dirantan al li : Saŭlo,
Saŭlo, kial vi min persekutas ?
5 Kaj li diris : Kiu vi estas, ho
Sinjoro ? Kaj tiu diris : Mi estas
Jesuo, kiun vi persekutas ; 6 sed
leviĝu, kaj eniru en la urbon, kaj estos
dirite al vi, kion vi devas fari. 7 Kaj
liaj kunvojaĝantoj staris mutaj, aŭd-
ante la voĉon, sed vidante neniun.
8 Kaj Saŭlo leviĝis de la tero ; kaj
kiam liaj okuloj malfermiĝis, li vidis
nenion ; kaj ili kondukis lin je la
mano, kaj venigis lin en Damaskon.
9 Kaj li estis sen vidpovo tri tagojn ;
kaj ne manĝis, nek trinkis.
10 Kaj en Damasko estis unu disĉiplo
nomata Ananias ; kaj la Sinjoro diris
al li en vizio ; Ananias. Kaj li
respondis : Jen mi, Sinjoro. 11 Kaj
la Sinjoro diris al li : Leviĝu, kaj iru
sur la straton, kiun oni nomas
Rekta, kaj serĉu en la domo de
Judas viron, nomatan Saŭlo, el
Tarso ; ĉar jen li preĝas ; 12 kaj li
vidis viron, nomatan Ananias, enir-
antan kaj metantan sur lin la manojn,
por ke li ricevu vidpovon. 13 Sed
Ananias respondis : Sinjoro, mi aŭdis
de multaj pri ĉi tiu viro, kiom da
malbono li faris kontraŭ viaj sankt-
uloj en Jerusalem ; 14 kaj ĉi tie
li havas de la ĉefpastroj aŭtoritaton
kateni ĉiujn, kiuj vokas vian nomon.
15 Sed la Sinjoro diris al li : Ekiru,
ĉar li estas elektita ilo por mi,
por porti mian nomon antaŭ la
nacianoj kaj la reĝoj kaj la Izrael-
idoj ; 16 ĉar mi montros al li, kiom li
devas suferi pro mia nomo. 17 Kaj
Ananias ekiris, kaj eniris en la
domon, kaj metinte sur lin la manojn,
diris : Frato Saŭlo, min sendis la
Sinjoro Jesuo, kiu aperis al vi en la
vojo, laŭ kiu vi venis, por ke vi ricevu
vidpovon kaj pleniĝu de la Sankta
Spirito. 18 Kaj tuj falis de liaj
okuloj kvazaŭ skvamoj ; kaj li tuj
ricevis vidpovon, kaj leviĝis kaj
baptiĝis ; 19 kaj preninte nutraĵon,
li refortiĝis.

Kaj dum kelke da tagoj li restis kun
la disĉiploj en Damasko. 20 Kaj
en la sinagogoj li tuj proklamis
Jesuon, ke li estas la Filo de Dio.
21 Kaj miregis ĉiuj, kiuj lin aŭdis,
kaj ili diris : Ĉu li ne estas tiu, kiu en
Jerusalem pereigis tiujn, kiuj vokis
ĉi tiun nomon ? kaj li venis ĉi tien
por tio, ke li konduku ilin katenitajn
antaŭ la ĉefpastrojn. 22 Sed Saŭlo
des pli fortiĝis, kaj li konfuzis la
Judojn loĝantajn en Damasko, pruv-
ante, ke tiu estas la Kristo.

23 Kaj post la paso de multaj tagoj,
la Judoj kune konsiliĝis, por lin
mortigi ; 24 sed ilia konspiro sciiĝis
al Saŭlo. Kaj ili observadis la
pordegojn tage kaj nokte, por lin
mortigi ; 25 sed liaj disĉiploj prenis
lin nokte, kaj mallevis lin tra la urba
muro, malsupren lasante lin en
korbego.

26 Kaj kiam li venis en Jerusalemon,
li provis aliĝi al la disĉiploj ; kaj ĉiuj
lin timis, ne kredante, ke li estas
disĉiplo. 27 Sed Barnabas prenis
lin, kaj kondukis lin al la apostoloj,
kaj rakontis al ili, kiel li sur la vojo
vidis la Sinjoron, kiu ankaŭ parolis
al li, kaj kiel en Damasko li sentime
parolis en la nomo de Jesuo. 28 Kaj
li estis kun ili, enirante kaj elirante
en Jerusalem, 29 kaj sentime predik-
ante en la nomo de la Sinjoro ;
kaj li parolis kaj disputadis kontraŭ
la Grekaj Judoj ; sed ili entreprenis
mortigi lin. 30 Kaj la fratoj, eksci-
inte tion, kondukis lin al Cezarea,
kaj forsendis lin al Tarso.

31 Kaj la eklezio tra la tuta Judujo
kaj Galileo kaj Samario havis pacon
kaj ricevis edifon ; kaj iradante en
la timo de la Sinjoro kaj en la konsolo
de la Sankta Spirito, ĝi kreskis.

32 Kaj dum Petro trairis ĉiujn
regionojn, li ankaŭ malsupreniris
al la sanktuloj loĝantaj en Lida.
33 Kaj tie li trovis unu viron, nomatan
Eneas, kiu kuŝadis en sia lito jam
ok jarojn ; ĉar li estis paralizulo.
34 Kaj Petro diris al li : Eneas, Jesuo
Kristo vin sanigas ; leviĝu, kaj ordigu
vian liton. Kaj li tuj leviĝis. 35 Kaj
ĉiuj loĝantaj en Lida kaj en Ŝaron lin
vidis, kaj turniĝis al la Sinjoro.

36 Kaj estis en Jafo unu disĉiplino,

nomata Tabita, kiu laŭ traduko
estas nomata Dorkas; ŝi estis plena
de bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris.
37 Kaj en tiu tempo ŝi malsaniĝis, kaj
mortis; kaj ili ŝin lavis kaj metis en
supran ĉambron. 38 Kaj ĉar Lida
estis proksime de Jafo, la disĉiploj,
aŭdinte, ke Petro estas tie, sendis
al li du virojn, por petegi lin: Ne
prokrastu veni al ni. 39 Kaj Petro
leviĝis kaj iris kun ili. Kaj kiam li
alvenis, ili lin kondukis en la supran
ĉambron; kaj alestis apud li ĉiuj
vidvinoj, plorante kaj montrante
tunikojn kaj vestojn, kiujn Dorkas
faris, kiam ŝi estis ankoraŭ kun ili.
40 Sed Petro, formetinte ĉiujn, genu-
iĝis kaj preĝis, kaj, turninte sin al
la korpo, li diris: Tabita, leviĝu.
Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj,
vidinte Petron, ŝi sidleviĝis. 41 Kaj
li donis al ŝi la manon kaj starigis
ŝin, kaj, vokinte la sanktulojn kaj
vidvinojn, li prezentis ŝin vivanta.
42 Kaj tio fariĝis sciata tra la tuta
Jafo, kaj multaj kredis al la Sinjoro.
43 Kaj dum multe da tagoj li loĝis
en Jafo ĉe unu Simon, tanisto.

10 EN Cezarea estis unu viro,
nomata Kornelio, centestro
de la kohorto nomata la Itala,
2 viro pia, kiu timis Dion kune kun
sia tuta familio, kaj donis multajn
almozojn al la popolo, kaj preĝis al
Dio konstante. 3 Tiu vidis klare
en vizio, ĉirkaŭ la naŭa horo de la
tago, anĝelon de Dio, alvenantan
al li, kaj dirantan al li: Kornelio.
4 Kaj ĉi tiu, fikse rigardante lin kaj
timante, diris: Kio estas, Sinjoro?
Kaj li diris al li: Viaj preĝoj kaj viaj
almozoj supreniris kiel memoraĵo
antaŭ Dio. 5 Kaj nun sendu virojn
al Jafo, kaj venigu Simonon, kiu estas
alnomata Petro; 6 li gastas ĉe unu
Simon, tanisto, kies domo estas apud
la marbordo. 7 Kaj kiam foriris la
anĝelo, kiu parolis al li, li alvokis
du el siaj domservantoj, kaj pian
soldaton el tiuj, kiuj ĉiam deĵoris
apud li; 8 kaj klariginte ĉion al ili,
li sendis ilin al Jafo.

9 Kaj en la sekvanta tago, kiam ili
vojaĝis kaj alproksimiĝis al la urbo,
Petro supreniris sur la tegmenton,
por preĝi, ĉirkaŭ la sesa horo; 10 kaj
li fariĝis malsata, kaj deziris manĝi;
sed dum oni pretigis, falis sur lin
ekstazo; 11 kaj li vidis la ĉielon
malfermitan, kaj ian ujon malsupren-
irantan, kvazaŭ grandan tukon,
mallevatan per la kvar anguloj sur
la teron; 12 kaj en ĝi troviĝis ĉiaj
kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj de la
tero kaj birdoj de la ĉielo. 13 Kaj
venis voĉo al li: Leviĝu, Petro; buĉu
kaj manĝu. 14 Sed Petro diris:
Ho ne, Sinjoro, ĉar mi neniam manĝis
ion profanan aŭ malpuran. 15 Kaj
voĉo venis al li denove duan fojon:
Kion Dio purigis, tion vi ne nomu
profana. 16 Kaj tio estis farita
trifoje; kaj la ujo estis tuj prenita for
en la ĉielon.

17 Kaj dum Petro spirite embaras-
iĝis, kia povas esti la vizio, kiun li
vidis, jen la viroj senditaj de Kornelio,
eldemandinte pri la domo de Simon,
staris antaŭ la pordo, 18 kaj vokis
kaj demandis, ĉu Simon, kiu estas
alnomata Petro, tie gastas. 19 Kaj
dum Petro pripensis pri la vizio, la
Spirito diris al li: Jen tri viroj vin
serĉas. 20 Sed leviĝu, kaj mal-
supreniru, kaj vojaĝu kun ili, tute ne
hezitante; ĉar mi ilin sendis. 21 Kaj
Petro malsupreniris al la viroj, kaj
diris: Jen mi estas tiu, kiun vi serĉas;
kia estas la kaŭzo, pro kiu vi venis?
22 Kaj ili diris: Kornelio, centestro,
viro justa kaj timanta Dion, kaj bone
atestata de la tuta nacio de la Judoj,
estas avertita de sankta anĝelo, ke
li venigu vin al sia domo kaj aŭdu
parolojn de vi. 23 Tial li envokis
kaj gastigis ilin.

Kaj en la sekvanta tago li leviĝis,
kaj foriris kun ili, kaj iuj fratoj
el Jafo lin akompanis. 24 Kaj la
morgaŭan tagon ili eniris en Cezarean.
Kaj Kornelio atendis ilin, kunvokinte
siajn parencojn kaj intimajn amikojn.
25 Kaj kiam Petro estis eniranta,
Kornelio lin renkontis, kaj, falinte
antaŭ liaj piedoj, adorkliniĝis al li.
26 Sed Petro lin levis, dirante:
Stariĝu; mi mem ankaŭ estas homo.
27 Kaj interparolante kun li, li
eniris, kaj trovis multajn kunven-
intajn; 28 kaj li diris al ili: Vi mem
scias, kiel kontraŭleĝe estas por Judo
kamaradiĝi aŭ aliri al alinaciano; sed
Dio min admonis, ke mi ne nomu
ian homon profana aŭ malpura;
29 tial, kiam mi estis vokita, mi
alvenis sen kontraŭdiro. Mi do
demandas, por kio vi min venigis?
30 Kaj Kornelio diris: Antaŭ kvar

tagoj ĝis ĉi tiu horo, mi preĝis la
naŭahoran preĝon en mia domo; kaj
jen antaŭ mi staris viro hele vestita,
31 kaj diris: Kornelio, via preĝo
estas aŭdita, kaj viaj almozoj estas
memoritaj antaŭ Dio. 32 Sendu do
al Jafo, kaj invitu al vi Simonon, kiu
estas alnomata Petro; li gastas en la
domo de Simon, tanisto, apud la
marbordo. 33 Tial mi tuj sendis al
vi; kaj vi bone faris, ke vi venis.
Nun do ni ĉiuj alestas ĉi tie antaŭ
Dio, por aŭdi ĉion, kio estas ordonita
al vi de la Sinjoro. 34 Kaj Petro
malfermis sian buŝon, kaj diris:

Vere mi ekkomprenas, ke Dio ne
privilegias personojn; 35 sed en
ĉiu nacio tiu, kiu timas Lin kaj agas
juste, estas akceptata de Li. 36 Vi
konas tiun vorton, kiun Li sendis
al la Izraelidoj, predikante la evan-
gelion de paco per Jesuo Kristo (li
estas Sinjoro de ĉiuj); 37 vi konas
tiun diron, kiu estas disvastigita
tra la tuta Judujo, komencante de
Galileo, post la bapto, kiun predikis
Johano— 38 Jesuon, la Nazaretanon,
kiun Dio sanktoleis per la Sankta
Spirito kaj potenco; li ĉirkaŭiris,
bonfarante kaj sanigante ĉiujn prem-
egatajn de la diablo, ĉar Dio estis
kun li. 39 Kaj ni estas atestantoj
pri ĉio, kion li faris en la lando de la
Judoj kaj en Jerusalem; lin oni
mortigis, pendigante lin sur lignaĵo.
40 Lin Dio levis en la tria tago, kaj
donis, ke li estu videbla, 41 ne al
la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj
estis elektitaj antaŭe de Dio, al ni,
kiuj manĝis kaj trinkis kun li post lia
releviĝo el la mortintoj. 42 Kaj li
ordonis al ni prediki al la popolo,
kaj atesti, ke li estas la difinito de
Dio, por esti la juĝisto de la vivantoj
kaj de la mortintoj. 43 Pri li ĉiuj
profetoj atestas, ke per lia nomo
ĉiu kredanta al li ricevos pardonadon
de pekoj.

44 Dum Petro parolis tiujn vortojn,
la Sankta Spirito falis sur ĉiujn, kiuj
aŭdis la diron. 45 Kaj ĉiuj el la
cirkumcido kredantoj, kiuj venis kun
Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ sur
la nacianojn estis surverŝata la don-
aco de la Sankta Spirito. 46 Ĉar
ili aŭdis ilin paroli per lingvoj kaj
glori Dion. Tiam respondis Petro:
47 Ĉu iu povas malpermesi la akvon,
ke ne baptiĝu ĉi tiuj, kiuj ricevis la
Sanktan Spiriton tiel same, kiel ni?
48 Kaj li ordonis, ke ili baptiĝu en la
nomo de Jesuo Kristo. Tiam ili petis,
ke li restu ankoraŭ kelkajn tagojn.

11 KAJ la apostoloj kaj la fratoj,
kiuj estis en Judujo, aŭdis,
ke la nacianoj ankaŭ ricevis
la vorton de Dio. 2 Kaj kiam Petro
venis al Jerusalem, tiuj, kiuj estis
el la cirkumcido, disputis kun li,
3 dirante: Vi eniris al viroj ne
cirkumciditaj, kaj manĝis kun ili.
4 Sed Petro klarigis la aferon al ili
orde, dirante: 5 Dum mi preĝis
en la urbo Jafo, en ekstazo mi
vidis vizion, ujon malsuprenirantan,
kvazaŭ grandan tukon, mallevatan
el la ĉielo per la kvar anguloj; kaj ĝi
venis ĝis mi; 6 kun fiksa rigardo
mi ĝin observis, kaj vidis kvarpiedajn
bestojn de la tero kaj sovaĝajn bestojn
kaj rampaĵojn kaj birdojn de la ĉielo.
7 Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi:
Leviĝu, Petro; buĉu kaj manĝu.
8 Sed mi diris: Ho ne, Sinjoro, ĉar
nenio profana aŭ malpura eniris iam
en mian buŝon. 9 Sed voĉo res-
pondis al mi la duan fojon el la ĉielo:
Kion Dio purigis, tion vi ne nomu
profana. 10 Ĉi tio fariĝis trifoje,
kaj ĉio estis retirata en la ĉielon.
11 Kaj jen antaŭ la domo, en kiu mi
estis, tuj staris tri viroj senditaj el
Cezarea al mi. 12 Kaj la Spirito
ordonis, ke mi iru kun ili, tute ne
hezitante. Kaj ĉi tiuj ses fratoj min
akompanis, kaj ni eniris en la domon
de la viro; 13 kaj li diris al ni, ke
li vidis en sia domo la anĝelon
starantan, kaj dirantan: Sendu al
Jafo, kaj venigu Simonon, kies
alnomo estas Petro, 14 kiu parolos
al vi vortojn, per kiuj vi kaj via tuta
familio saviĝos. 15 Kaj dum mi
komencis paroli, la Sankta Spirito
malsupreniris sur ilin tiel same, kiel
sur nin en la komenco. 16 Kaj mi
rememoris la vorton de la Sinjoro,
ke li diris: Johano ja baptis per
akvo; sed vi baptiĝos per la Sankta
Spirito. 17 Se do al ili Dio donis
la saman donacon, kiel al ni, kiam ni
ekkredis al la Sinjoro Jesuo Kristo,
kia homo mi estis, ke mi povus
kontraŭstari al Dio? 18 Kiam ili
tion aŭdis, ili silentiĝis, kaj gloris
Dion, dirante: Ankaŭ do al la nacianoj
Dio donacis penton por vivo.
19 Tiuj do, kiuj dispeliĝis pro la

suferado, kiu okazis pro Stefano,
vojaĝis ĝis Fenikio kaj Kipro kaj
Antioĥia, priparolante la vorton al
neniu krom nur Judoj. 20 Sed iuj
el ili, viroj el Kipro kaj Kireno,
veninte en Antioĥian, parolis al la
Grekoj ankaŭ, predikante la Sinjoron
Jesuo. 21 Kaj la mano de la Sin-
joro estis kun ili; kaj granda nombro
kredis kaj turniĝis al la Sinjoro.
22 Kaj la raporto pri tio estis aŭdita
de la eklezio, kiu estis en Jerusalem;
kaj ili forsendis Barnabason ĝis
Antioĥia; 23 li, veninte, kaj vidante
la gracon de Dio, ĝojis; kaj li admonis
ilin ĉiujn, ke kun korfirmeco ili restu
fidelaj al la Sinjoro; 24 ĉar li estis
bona viro, kaj plena de la Sankta
Spirito kaj de fido; kaj multo da homoj
aldoniĝis al la Sinjoro. 25 Kaj li
iris al Tarso, por serĉi Saŭlon;
26 kaj trovinte, li kondukis lin al
Antioĥia. Kaj dum tuta jaro ili
kunvenadis kun la eklezio, kaj
instruis grandan aron da homoj; kaj
en Antioĥia la disĉiploj unue nomiĝis
Kristanoj.
27 Kaj en tiuj tagoj profetoj el
Jerusalem vojaĝis al Antioĥia.
28 Kaj stariĝis unu el ili, nomata
Agabo, kaj deklaris per la Spirito,
ke estos granda malsato tra la tuta
mondo; kaj tio okazis en la tagoj de
Klaŭdio. 29 Kaj la disĉiploj decidis,
ke ĉiu laŭ sia bonstato sendu helpon
al la fratoj, kiuj loĝis en Judujo;
30 tion ankaŭ ili faris, sendante al la
presbiteroj per la manoj de Barnabas
kaj Saŭlo.
12 KAJ ĉirkaŭ tiu tempo la reĝo
Herodo etendis siajn manojn,
por premi iujn el la eklezianoj.
2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon,
la fraton de Johano. 3 Kaj vidinte,
ke tio plaĉas al la Judoj, li plue aldonis
la areston de Petro. Kaj tiam estis
la tagoj de macoj. 4 Kaj kaptinte
lin, li metis lin en malliberejon,
transdonante lin al kvar kvaroj da
soldatoj, por gardi lin, intencante
elkonduki lin post la Pasko al la
popolo. 5 Tial Petro estis gardata
en la malliberejo; sed preĝo por li
estis fervore farata de la eklezio al
Dio. 6 Kaj kiam Herodo intencis
elkonduki lin, en tiu sama nokto
Petro dormis inter du soldatoj, ligite
per du katenoj; kaj gardistoj antaŭ
la pordoj gardis la malliberejon.
7 Kaj jen apudstaris anĝelo de la
Eternulo, kaj lumo ekbrilis en la
ĉambro; kaj li frapis la flankon de
Petro, kaj vekis lin, dirante: Leviĝu
rapide. Kaj liaj katenoj defalis de
liaj manoj. 8 Kaj la anĝelo diris
al li: Zonu vin, kaj alligu viajn
sandalojn. Kaj li faris tion. Kaj li
diris al li: Ĵetu ĉirkaŭ vin vian
mantelon kaj sekvu min. 9 Kaj li
eliris, kaj sekvis; kaj li ne sciis, ke
reala estas tio, kion faris la anĝelo,
sed li pensis, ke li vidas vizion.
10 Kaj trapasinte la unuan postenon
kaj la duan, ili venis al la fera pord-
ego, kiu kondukas en la urbon; kaj
ĝi malfermiĝis al ili propramove; kaj
ili eliris, kaj pasis laŭlonge de unu
strato; kaj la anĝelo tuj foriris de li.
11 Kaj Petro, rekonsciiĝinte, diris:
Nun mi certe scias, ke la Eternulo
elsendis Sian anĝelon kaj liberigis
min el la mano de Herodo kaj el la
tuta atendado de la popolo Juda.
12 Kaj pripensinte, li venis al la
domo de Maria, la patrino de Johano,
alnomata Marko, kie estis multaj
kunvenintaj kaj preĝantaj. 13 Kaj
kiam li frapis ĉe la pordo de la
pordego, venis knabino nomata Roda,
por aŭskulti, 14 kaj rekonante la
voĉon de Petro, ŝi pro ĝojo ne mal-
fermis la pordegon, sed enkuris, kaj
diris, ke Petro staras antaŭ la pordego.
15 Kaj oni diris al ŝi: Vi frenezas.
Sed ŝi persiste certigis, ke tiel estas.
Kaj ili diris: Ĝi estas lia anĝelo.
16 Sed Petro daŭrigis la frapadon;
kaj ili, malferminte, vidis lin, kaj
miregis. 17 Sed li gestis per la
mano, ke ili silentu, kaj rakontis al ili,
kiamaniere la Eternulo elkondukis
lin el la malliberejo. Kaj li diris:
Sciigu pri tio Jakobon kaj la fratojn.
Kaj li foriris, kaj iris al alia loko.
18 Kaj kiam tagiĝis, fariĝis inter la
soldatoj ne malgranda ekscitiĝo, kio
fariĝis kun Petro. 19 Kaj Herodo,
serĉinte kaj ne trovinte lin, ekzamenis
la gardistojn, kaj ordonis forkonduki
ilin al morto. Kaj li vojaĝis el
Judujo al Cezarea, kaj tie restis iom
da tempo.
20 Kaj li estis tre kolera kontraŭ la
homoj de Tiro kaj Cidon; kaj ili venis
unuanime al li, kaj, akirinte la favoron
de Blasto, la reĝa ĉambelano, petis
pacon, ĉar ilia lando estis nutrata
de la lando de la reĝo. 21 Kaj en

difinita tago Herodo, vestita en reĝaj
vestoj, sidis sur tribunala seĝo kaj
deklamis al ili. 22 Kaj la popolo
kriis : Ĝi estas voĉo de dio, kaj ne de
homo. 23 Kaj anĝelo de la Eternulo
tuj frapis lin, pro tio, ke li ne donis al
Dio la gloron ; kaj manĝate de vermoj,
li senspiriĝis.
24 Sed la vorto de Dio kreskis kaj
pligrandiĝis.
25 Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis
de Jerusalem, plenuminte sian serv-
adon, kondukante kun si Johanon,
kiu estis alnomata Marko.
13 KAJ en Antioĥia, en la tiea
eklezio, estis profetoj kaj
instruistoj, Barnabas, kaj
Simeon, nomata Niger, kaj Lucio, la
Kirenano, kaj Manaen, kunvartito de
la tetrarĥo Herodo, kaj Saŭlo. 2 Kaj
dum ili faris servon al la Sinjoro
kaj fastis, la Sankta Spirito diris :
Apartigu al mi Barnabason kaj
Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi ilin
vokis. 3 Tiam, fastinte kaj preĝinte
kaj metinte sur ilin la manojn, ili
forsendis ilin.
4 Kaj ĉi tiuj, forkondukite de la
Sankta Spirito, malsupreniris al
Seleŭkia ; kaj de tie ili ŝipiris al Kipro.
5 Kaj estante en Salamis, ili pro-
klamis la vorton de Dio en la sinagogoj
de la Judoj ; kaj ili havis Johanon
kiel helpanton. 6 Kaj trairinte la
tutan insulon ĝis Pafos, ili trovis unu
magiiston, Judan falsan profeton, kies
nomo estis Bar-Jesuo, 7 kiu estis
kun la prokonsulo Sergio Paŭlo,
prudenta viro. Ĉi tiu venigis al si
Barnabason kaj Saŭlon, kaj deziris
aŭdi la vorton de Dio. 8 Sed
kontraŭstaris al ili Elimas, la magiisto
(ĉar tion signifas lia nomo), penante
deturni la prokonsulon for de la fido.
9 Sed Saŭlo, kiu estas Paŭlo, plen-
igite de la Sankta Spirito kaj fikse
rigardante lin, 10 diris : Ho vi,
plena de ĉia trompo kaj ruzemeco,
filo de diablo, malamiko de ĉia
justeco, ĉu vi ne ĉesos defleksi la
rektajn vojojn de la Sinjoro ? 11 Kaj
nun jen la mano de la Sinjoro estas
sur vi, kaj vi estos blinda, ne vidante
la sunon dum kelka tempo. Kaj tuj
falis sur lin nebulo kaj mallumo, kaj
ĉirkaŭvagante, li serĉis mankonduk-
antojn. 12 Tiam la prokonsulo, vid-
inte la okazintaĵon, kredis, mirigite
de la instruado de la Sinjoro.

13 Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj
ekŝipiris de Pafos kaj venis al Perga
en Pamfilio ; kaj Johano forlasis ilin
kaj reiris al Jerusalem. 14 Sed ili,
trapasante de Perga venis al Antioĥia
en Pisidio ; kaj en la sabato ili eniris
en la sinagogon, kaj sidiĝis. 15 Kaj
post la legado de la leĝo kaj la
profetoj, la sinagogestroj sendis al ili,
dirante : Fratoj, se estas ĉe vi vorto
de admono por la popolo, parolu.
16 Kaj Paŭlo, stariĝinte kaj gestinte
per la mano, diris :
Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion,
aŭskultu. 17 La Dio de ĉi tiu
popolo Izrael elektis niajn patrojn,
kaj altigis la popolon dum la loĝado
en Egiptujo, kaj per alta brako el-
kondukis ilin el tie. 18 Kaj en la
daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj Li
toleris ilian konduton en la dezerto.
19 Kaj eksterminte sep naciojn en la
lando Kanaana, Li donis al ili ilian
landon kiel heredon por ĉirkaŭ
kvarcent kvindek jaroj ; 20 kaj post
tio Li donis juĝistojn ĝis la profeto
Samuel. 21 Kaj poste ili petis
reĝon ; kaj Dio donis al ili Saulon,
filon de Kiŝ, viron el la tribo de
Benjamen, por kvardek jaroj. 22 Kaj
formetinte lin, Li levis al ili Davidon
kiel reĝon, pri kiu Li parolis, atest-
ante : Mi trovis Davidon, filon de Jiŝaj,
viron laŭ Mia koro ; li plenumos Mian
tutan volon. 23 El lia idaro Dio laŭ
promeso venigis al Izrael Savanton,
Jesuon, 24 kiam Johano jam
predikis antaŭ lia alveno la bapton
de pento al la tuta popolo Izrael.
25 Kaj dum Johano plenumis sian
kuradon, li diris : Kiu vi supozas, ke
mi estas ? mi ne estas tiu. Sed jen
venas post mi unu, al kiu mi ne estas
inda malligi la sandalojn de la
piedoj. 26 Fratoj, idoj el la raso de
Abraham, kaj tiuj inter vi, kiuj timas
Dion, al ni estas sendita la vorto de
ĉi tiu savo. 27 Ĉar la loĝantoj en
Jerusalem kaj iliaj regantoj ne konis
lin ; kaj kondamnante lin, ili plenumis
la voĉojn de la profetoj ĉiusabate
legatajn. 28 Kaj trovinte en li
nenian kaŭzon de morto, ili tamen
petis Pilaton mortigi lin. 29 Kaj
plenuminte ĉion, kio estis skribita
pri li, ili forprenis lin de la lignaĵo
kaj metis lin en tombon. 30 Sed
Dio levis lin el la mortintoj ; 31 kaj
li estis vidata multajn tagojn de tiuj,

urboj tiujn, kiuj lin predikas, legate
en la sinagogoj ĉiusabate.
22 Tiam al la apostoloj kaj presbi-
teroj kun la tuta eklezio ŝajnis bone
elekti virojn el inter si kaj sendi ilin
al Antioĥia kun Paŭlo kaj Barnabas:
nome Judas, alnomata Barsabas, kaj
Silas, viroj konataj inter la fratoj;
23 kaj ili sendis per ili la jenan
leteron: La apostoloj kaj presbiteroj,
al la fratoj, kiuj estas el la nacianoj
en Antioĥia kaj Sirio kaj Kilikio,
kun saluto: 24 Ĉar ni aŭdis, ke iuj
el ni ĝenis vin per vortoj maltran-
kviligaj por viaj animoj, al kiuj ni ne
ordonis tion, 25 ŝajnis bone al ni
unuanime, ke ni elektu virojn kaj
sendu ilin al vi kun niaj amataj
Barnabas kaj Paŭlo, 26 homoj, kiuj
riskis siajn vivojn pro la nomo de
nia Sinjoro Jesuo Kristo. 27 Ni
do sendis Judason kaj Silason, kiuj
ankaŭ mem buŝe diros tion saman.
28 Ĉar al la Sankta Spirito kaj al ni
ŝajnis bone meti sur vin nenian
alian ŝarĝon, krom la jenaj necesaj
aferoj: 29 ke oni sin detenu de
idoloferitaĵoj kaj de sango kaj de
sufokitaĵoj kaj de malĉasteco; se vi
vin gardos kontraŭ tio, vi bone agos.
Adiaŭ!
30 Ili do, forsendite, iris al Antioĥia;
kaj kunveniginte la amason, ili
transdonis la leteron. 31 Kaj leginte
ĝin, ili ĝojis pro la konsolo. 32 Kaj
Judas kaj Silas, kiuj estis ankaŭ
mem profetoj, konsolis la fratojn per
multe da parolo kaj firmigis ilin.
33 Kaj pasiginte kelkan tempon, ili
kun paco foriris de la fratoj al siaj
forsendintoj. (34 Tamen plaĉis al
Silas tie restadi.) 35 Sed Paŭlo kaj
Barnabas restis en Antioĥia, instru-
ante kaj predikante, kun multaj aliaj,
la vorton de la Sinjoro.
36 Kaj post kelke da tagoj Paŭlo
diris al Barnabas: Ni reiru, kaj vizitu
niajn fratojn en ĉiu urbo, kie ni
proklamis la vorton de la Sinjoro,
kaj vidu, kiel ili fartas. 37 Kaj
Barnabas konsilis kunpreni Johanon,
alnomatan Marko. 38 Sed Paŭlo
ne aprobis kunpreni tiun, kiu sin
fortiris de ili en Pamfilio, kaj ne
kuniris en la laboron. 39 Kaj fariĝis
disputo, tiel ke ili disiĝis unu de
la alia; kaj Barnabas, kunprenante
Markon, ŝipiris al Kipro; 40 sed
Paŭlo, elektinte Silason, foriris,
konfidite de la fratoj al la graco de
Dio. 41 Kaj li iris tra Sirio kaj
Kilikio, firmigante la ekleziojn.

16 KAJ li venis al Derbe kaj
Listra; kaj jen tie estis unu
disĉiplo, nomata Timoteo, filo
de kredanta Judino kaj de Greka
patro. 2 Tiu estis bone atestata
de la fratoj en Listra kaj Ikonio.
3 Tiun Paŭlo deziris, ke li foriru kun
li, kaj li prenis kaj cirkumcidis lin pro
la Judoj, kiuj estis en tiuj regionoj;
ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro estas
Greko. 4 Kaj dum ili trapasis la
urbojn, ili transdonis al ili por
observado la dekretojn, deciditajn de
la apostoloj kaj presbiteroj en Jeru-
salem. 5 Tiel la eklezioj firmiĝis en
la fido, kaj kreskis laŭnombre ĉiutage.
6 Kaj ili trairis la Frigian kaj
Galatujan regionon, malpermesite de
la Sankta Spirito priparoli la vorton
en Azio; 7 kaj veninte apud Misia,
ili klopodis eniri en Bitinion, kaj la
Spirito de Jesuo tion ne permesis al
ili; 8 kaj pasinte preter Misia, ili
malsupreniris al Troas. 9 Kaj vizio
aperis al Paŭlo dum la nokto: viro
Makedona staris, kaj petegis lin,
dirante: Transpasu al Makedonujo,
kaj nin helpu. 10 Kaj post kiam li
vidis la vizion, ni tuj penis foriri
en Makedonujon, konkludinte, ke
Dio vokis nin, por prediki al ili la
evangelion.
11 Tial, ekŝipirinte de Troas, ni
rekte veturis al Samotrake, kaj la
sekvantan tagon al Neapolis; 12 kaj
de tie al Filipi, kiu estas kolonio,
ĉefurbo de la Makedonuja provinco;
kaj en tiu urbo ni restis dum kelke
da tagoj. 13 Kaj en la sabato ni
eliris ekster la pordegon apud rivero,
kie, ni supozis, estis kunvenejo por
preĝado; kaj ni sidiĝis, kaj parolis
al la virinoj kunvenintaj. 14 Kaj
unu virino, nomata Lidia, vendistino
de purpuro, el la urbo Tiatira,
adorantino de Dio, nin aŭdis; ŝian
koron la Sinjoro malfermis, por atenti
la parolojn de Paŭlo. 15 Kaj kiam
ŝi estis baptita, kun sia familio, ŝi nin
petegis, dirante: Se vi juĝas min
fidela al la Sinjoro, venu, kaj loĝu
en mia domo. Kaj ŝi devigis nin.
16 Kaj kiam ni iris al la kunvenejo
por preĝado, renkontis nin unu
knabino, kiu havis orakolan spiriton
kaj kiu per aŭgurado alportadis al

siaj mastroj multan gajnon. 17 Ŝi
sekvis Paŭlon kaj nin, kaj kriadis,
dirante : Tiuj homoj estas servistoj de
Dio la Plejalta, kiuj proklamas al vi
vojon de savo. 18 Kaj tion ŝi faris
dum multe da tagoj. Sed Paŭlo,
ĉagrenite, turnis sin, kaj diris al la
spirito : Mi ordonas al vi en la nomo de
Jesuo Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj
ĝi eliris en tiu sama horo.

19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke
eliris la espero de ilia gajno, kaptis
Paŭlon kaj Silason, kaj trenis ilin
en la placon al la regantoj, 20 kaj
kondukinte ilin al la urbestroj, diris :
Ĉi tiuj homoj treege maltrankviligas
nian urbon, estante Judoj, 21 kaj
ili proklamas morojn, kiujn ne decas
akcepti nek fari por ni, kiuj estas
Romanoj. 22 Kaj la popolo amase
sin kolektis kontraŭ ili ; kaj la
urbestroj, forŝirinte de ili la vestojn,
ordonis, ke oni vergobatu ilin. 23 Kaj
metinte sur ilin multajn batojn, ili
ĵetis ilin en malliberejon, ordonante
al la estro de la malliberejo, ke li
forte gardu ilin ; 24 kaj li, ricevinte
tiun ordonon, ĵetis ilin en la internan
karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la
trabon. 25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo
Paŭlo kaj Silas preĝis kaj himnis al
Dio, kaj la katenitoj aŭskultis ilin ;
26 kaj subite fariĝis granda tertremo,
tiel ke la fundamentoj de la mallib-
erejo skuiĝis ; kaj tuj ĉiuj pordoj
malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis.
27 Kaj la malliberejestro, vekiĝinte,
kaj vidante la pordojn de la karcero
malfermitaj, eltiris sian glavon kaj
volis mortigi sin, supozante, ke la
malliberuloj forkuris. 28 Sed Paŭlo
vokis per laŭta voĉo, dirante : Nenian
malbonon faru al vi, ĉar ni ĉiuj estas
ĉi tie. 29 Kaj veniginte lumilon, li
ensaltis, kaj, tremante de timo,
kliniĝis antaŭ Paŭlo kaj Silas, 30 kaj
kondukis ilin eksteren, kaj diris :
Sinjoroj, kion mi devas fari, por esti
savita ? 31 Kaj ili diris : Kredu al
la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita,
vi kaj via familio. 32 Kaj ili parolis la
vorton de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj
en lia domo. 33 Kaj li kondukis ilin en
tiu sama nokta horo kaj lavis al ili la
batovundojn ; kaj baptiĝis senprokraste
li kaj ĉiuj liaj domanoj. 34 Kaj li kon-
dukis ilin en sian domon, kaj aranĝis
por ili manĝotablon, kaj tre ĝojis kun
sia tuta domanaro, ekkredinte al Dio.

35 Sed kiam tagiĝis, la urbestroj
sendis la liktorojn, por diri : Forliber-
igu tiujn homojn. 36 Kaj la malliber-
ejestro raportis la vortojn al Paŭlo :
La urbestroj ĵus sendis, por ke vi
forliberiĝu ; tial nun elvenu kaj foriru
pace. 37 Sed Paŭlo diris al ili :
Ili publike vergobatis nin ne kon-
damnitajn, kvankam ni estas Romanoj,
kaj nin ĵetis en malliberejon ; kaj ĉu
ili nun elĵetas nin kaŝe ? tute ne ;
ili mem venu kaj forkonduku nin.
38 Kaj la liktoroj raportis tiujn
vortojn al la urbestroj ; kaj ĉi tiuj
timis, aŭdante, ke ili estas Romanoj ;
39 kaj ili venis kaj petegis ilin, kaj,
elkondukinte ilin, petis, ke ili foriru
de la urbo. 40 Kaj ili eliris el la
malliberejo, kaj eniris en la domon
de Lidia ; kaj vidinte kaj konsolinte
la fratojn, ili foriris.

17 KAJ vojaĝinte tra Amfipolis
kaj Apolonia, ili alvenis en
Tesalonikon, kie estis sin-
agogo de la Judoj ; 2 kaj laŭ sia
kutimo Paŭlo eniris al ili, kaj dum tri
sabatoj li rezonadis kun ili el la
Skriboj, 3 klarigante kaj montrante,
ke la Kristo devis suferi kaj releviĝi
el la mortintoj, kaj dirante : Ĉi tiu
Jesuo, kiun mi predikas al vi, estas
la Kristo. 4 Kaj unuj el ili estis
konvinkitaj, kaj kunsortiĝis kun Paŭlo
kaj Silas ; kaj el la piaj Grekoj granda
amaso, kaj el la ĉefaj virinoj ne mal-
multaj. 5 Sed la Judoj, enviante,
varbis kelkajn malnoblulojn el la
popolaĉo, kaj, kolektinte homamason,
entumultigis la urbon ; kaj atakinte
la domon de Jason, ili klopodis
elkonduki ilin al la popolo. 6 Sed
ne trovinte ilin, ili trenis Jasonon kaj
kelkajn fratojn antaŭ la urbestrojn,
kriante : Tiuj samaj, kiuj renversis la
tutan mondon, alestas ankaŭ ĉi tie ;
7 ilin Jason akceptis ; kaj ili ĉiuj
agas kontraŭ la dekretoj de Cezaro,
dirante, ke estas alia reĝo, Jesuo.
8 Kaj ili maltrankviligis la homamason
kaj la urbestrojn, kiuj tion aŭdis.
9 Kaj ĉi tiuj, ricevinte garantiaĵon de
Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.

10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon
kaj Silason nokte al Berea ; kaj
alveninte tien, ili iris en la sinagogon
de la Judoj. 11 Kaj ĉi tiuj estis pli
nobiaj ol la Tesalonikanoj, ĉar ili
akceptis la vorton kun plena fervoro,
kaj ĉiutage esploris la Skribojn, por

konstati, ĉu tiuj aferoj estas veraj.
12 Tial multaj el ili kredis, kaj ne
malmultaj el la Grekaj virinoj honor-
indaj kaj el la viroj. 13 Sed kiam
la Judoj en Tesaloniko sciiĝis, ke
ankaŭ en Berea la vorto de Dio estas
proklamita de Paŭlo, ili venis ankaŭ
tien, maltrankviligante kaj ekscitante
la homamason. 14 Kaj tiam la fratoj
tuj forsendis Paŭlon, por ke li iru
ĝis la marbordo; sed Silas kaj
Timoteo restis ankoraŭ tie. 15 Kaj
la gvidantoj de Paŭlo kondukis lin ĝis
Ateno, kaj ricevinte komision al Silas
kaj Timoteo, ke ili venu al li kiel
eble plej rapide, ili foriris.
16 Kaj dum Paŭlo atendis ilin en
Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en li,
kiam li vidis la urbon idolplena.
17 Tial li rezonadis en la sinagogoj
kun la Judoj kaj la diotimantoj, kaj sur
la placo ĉiutage kun la renkontitoj.
18 Kaj iuj el la Epikuranaj kaj Sto-
ikaj filozofoj lin renkontis. Kaj unuj
diris: Kion volus diri ĉi tiu vortŝut-
anto? aliaj diris: Li ŝajnas esti
proklamanto de fremdaj diaĵoj; ĉar li
predikis Jesuon kaj la releviĝon.
19 Kaj ili prenis lin, kaj kondukis lin
al la Areopago, dirante: Ĉu ni povas
scii, kio estas tiu nova instruo,
priparolata de vi? 20 Ĉar fremd-
aĵojn vi portas al niaj oreloj; ni do
volas scii, kion signifas tiuj aferoj.
21 (Ĉiuj Atenanoj kaj la tie loĝantaj
fremduloj pasigadis la tempon ĉe
nenio alia, krom diri aŭ aŭdi ion
plej novan.) 22 Kaj Paŭlo staris
meze de la Areopago, kaj diris:
Atenanoj, mi rimarkas, ke vi estas
ĉiurilate tro servemaj al diaĵoj.
23 Ĉar preterpasante kaj rigardante
viajn adorataĵojn, mi trovis ankaŭ
altaron, sur kiu estis skribite: AL
DIO NEKONATA. Kiun do vi nekon-
ante adoras, Tiun mi predikas al vi.
24 La Dio, kiu faris la mondon kaj
ĉion, kio estas en ĝi, estante per Si
mem Sinjoro de la ĉielo kaj la tero,
ne loĝas en manfaritaj temploj;
25 kaj ne estas servata de homaj
manoj, kvazaŭ Li ion bezonus, ĉar Li
mem donas al ĉiuj vivon kaj spiron
kaj ĉion; 26 kaj el unu origino Li
faris ĉiujn naciojn de la homoj, por
loĝi sur la tuta supraĵo de la tero,
difininte ordigitajn epokojn kaj la
limojn de iliaj loĝejoj; 27 por ke ili
serĉu Dion, se eble ili povus ĉirkaŭ-
palpi kaj trovi Lin, kvankam Li ne
estas malproksime de ĉiu el ni;
28 ĉar en Li ni vivas kaj moviĝas kaj
ekzistas, kiel ankaŭ iuj viaj poetoj
diris: Ĉar ni estas ankaŭ Lia idaro.
29 Tial ni, estante idaro de Dio,
devas ne opinii la Diecon simila al oro
aŭ arĝento aŭ ŝtono, gravuraĵo de
homa arto kaj imagado. 30 Kaj la
tempojn de nesciado preterrigardis
Dio, sed nun Li proklamas al ĉiuj
homoj, ke ili pentu; 31 tial Li difinis
tagon, en kiu Li juĝos la mondon en
justeco per tiu viro, kiun Li elektis,
doninte garantion pri tio al ĉiuj homoj
per tio, ke Li relevis lin el la mortintoj.
32 Kaj aŭdinte pri releviĝo de la
mortintoj, unuj mokis; sed aliaj diris:
Ni aŭskultos vin denove pri tio.
33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter ili.
34 Sed iuj viroj aliĝis al li kaj kredis,
inter kiuj estis Dionisio, Areopagano,
kaj virino, nomata Damaris, kaj aliaj
kun ili.

18 POST tio li foriris el Ateno
kaj alvenis en Korinton.
2 Kaj li trovis Judon, nomat-
an Akvila, Pontanon laŭ gento, antaŭ
ne longe venintan el Italujo, kaj
Priskilan, lian edzinon, ĉar Klaŭdio
jam ordonis, ke ĉiuj Judoj foriru el
Romo; kaj li iris al ili; 3 kaj, ĉar li
estis sammetiisto, li loĝis ĉe ili, kaj ili
laboris, ĉar ili estis laŭ metio tendo-
faristoj. 4 Kaj li diskutadis en la
sinagogo ĉiusabate, kaj penis kon-
vinki Judojn kaj Grekojn.
5 Kiam do Silas kaj Timoteo alvenis
el Makedonujo, Paŭlo estis premata
per la predikado, atestante al la
Judoj, ke Jesuo estas la Kristo.
6 Sed kiam ili kontraŭstaris kaj
blasfemis, li elskuis siajn vestojn, kaj
diris al ili: Via sango estu sur viaj
kapoj; mi estas pura; de nun mi iros
al la nacianoj. 7 Kaj foririnte de tie,
li iris en la domon de homo nomata
Tito Justo, kiu adoris Dion, kaj
kies domo estis tuj apud la sinagogo.
8 Kaj Krispo, la sinagogestro, kredis
al la Sinjoro kune kun ĉiuj siaj
domanoj; kaj multaj Korintanoj,
aŭdinte, kredis kaj baptiĝis. 9 Kaj
la Sinjoro diris per vizio nokte al
Paŭlo: Ne timu, sed parolu, kaj ne
silentu; 10 ĉar mi estas kun vi, kaj
neniu vin atakos, por fari al vi mal-
bonon; ĉar mi havas multe da homoj
en ĉi tiu urbo. 11 Kaj li loĝis tie

Jaron kaj ses monatojn, instruante
inter ili la vorton de Dio.
12 Sed kiam Galiono estis pro-
konsulo de la Aĥaja lando, la Judoj
leviĝis unuanime kontraŭ Paŭlo, kaj
kondukis lin al la tribunala seĝo,
13 dirante: Kontraŭ la leĝo ĉi tiu
instigas homojn adori Dion. 14 Sed
kiam Paŭlo estis malfermonta la
buŝon, Galiono diris al la Judoj: Se
vere tio estus ia maljustaĵo aŭ mal-
bonega kanajlaĵo, ho Judoj, estus
racie, ke mi vin toleru; 15 sed se
prezentiĝas demandoj pri vortoj kaj
nomoj kaj via propra leĝo, vi mem
ĝin atentu; pri tiaj aferoj mi ne volas
esti juĝanto. 16 Kaj li forpelis ilin
de la tribunala seĝo. 17 Kaj ili ĉiuj
ekkaptis Sosteneson, la sinagog-
estron, kaj batis lin antaŭ la tribunala
seĝo. Kaj Galiono atentis nenion
el tio.
18 Kaj Paŭlo, restinte post tio
ankoraŭ dum multe da tagoj, adiaŭis
la fratojn, kaj de tie ŝipiris al Sirio,
kaj kun li Priskila kaj Akvila; sed li
razis sian kapon en Kenkrea, ĉar li
faris sanktan promeson. 19 Kaj ili
alvenis en Efeson, kaj li lasis ilin tie;
sed li mem eniris en la sinagogon,
kaj diskutis kun la Judoj. 20 Kaj
kiam ili petis lin restadi pli longe, li
ne konsentis; 21 sed adiaŭinte ilin,
kaj dirinte: Mi denove revenos al vi,
se plaĉos al Dio—li ekŝipiris el Efeso.
22 Kaj elŝipiĝinte en Cezarea, li
supreniris kaj salutis la eklezion, kaj
poste vojaĝis al Antioĥia. 23 Kaj
pasiginte iom da tempo tie, li foriris,
kaj trapasis laŭvice la Galatujan kaj
Frigian regionon, fortikigante ĉiujn
disĉiplojn.
24 Kaj unu Judo, nomata Apolos,
Aleksandriano laŭ gento, viro klera,
venis al Efeso; kaj li estis potenca en
la Skriboj. 25 Ĉi tiu jam estis
instruita pri la vojo de la Sinjoro;
kaj estante fervora en spirito, li
paroladis kaj instruadis precize pri
Jesuo, konante nur la bapton de
Johano; 26 kaj li komencis paroli
sentime en la sinagogo. Sed Akvila
kaj Priskila, aŭdinte lin, alprenis lin
al si, kaj klarigis al li pli precize la
vojon de Dio. 27 Kaj kiam li volis
transiri en la Aĥajan landon, la fratoj
kuraĝigis lin, kaj skribis al la dis-
ĉiploj, ke ili akceptu lin; kaj alveninte,
li multe helpis tiujn, kiuj kredis per
graco; 28 ĉar konvinke li refutis
la Judojn publike, pruvante per la
Skriboj, ke Jesuo estas la Kristo.

19 KAJ dum Apolos estis en
Korinto, Paŭlo, trapasinte la
supran regionon, venis al
Efeso, kaj trovinte iujn disĉiplojn,
2 li diris al ili: Ĉu vi ricevis la
Sanktan Spiriton, kiam vi ekkredis?
Kaj ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne
aŭdis, ĉu estas Sankta Spirito. 3 Kaj
li diris al ili: En kion do vi baptiĝis?
Kaj ili diris: En la bapton de Johano.
4 Kaj Paŭlo diris: Johano baptis per
la bapto de pento, dirante al la
popolo, ke ili kredu al tiu, kiu venos
post li, tio estas al Jesuo. 5 Kaj
tion aŭdinte, ili baptiĝis en la nomon
de la Sinjoro Jesuo. 6 Kaj kiam
Paŭlo metis siajn manojn sur ilin, la
Sankta Spirito venis sur ilin; kaj ili
ekparolis per lingvoj kaj ekprofetis.
7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du viroj.
8 Kaj li eniris en la sinagogon, kaj
parolis sentime en la daŭro de tri
monatoj, diskutante kaj rezonante
rilate la regnon de Dio. 9 Sed kiam
kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalum-
niante la Vojon antaŭ la homamaso, li
foriris de ili, kaj forigis la disĉiplojn,
kaj diskutis ĉiutage en la lernejo de
Tiranos. 10 Kaj tio daŭris dum du
jaroj; tiel ke ĉiuj loĝantoj en Azio,
Judoj kaj Grekoj, aŭdis la vorton de la
Sinjoro. 11 Kaj Dio faris per la
manoj de Paŭlo eksterordinarajn
miraklojn; 12 tiel ke al la mal-
sanuloj oni alportis de lia korpo
viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la mal-
sanoj forlasis ilin, kaj la malbonaj
spiritoj eliris. 13 Sed ankaŭ kelkaj
el la vagemaj Judoj, ekzorcistoj,
entreprenis nomi super tiuj, kiuj havis
la malbonajn spiritojn, la nomon de
la Sinjoro Jesuo, dirante: Mi ek-
zorcas vin per Jesuo, kiun Paŭlo
predikas. 14 Kaj sep filoj de unu
Judo, Skeva, ĉefpastro, tion faris.
15 Kaj la malbona spirito responde
diris al ili: Jesuon mi konas, kaj
Paŭlon mi konas; sed kiuj estas vi?
16 Kaj la viro, en kiu estis la malbona
spirito, sin ĵetis sur ilin, kaj venkis
kaj superfortis ilin, tiel ke ili forkuris
el tiu domo nudaj kaj vunditaj.
17 Kaj tio sciiĝis al ĉiuj, kiuj loĝis
en Efeso, Judoj kaj Grekoj; kaj timo
falis sur ilin ĉiujn, kaj la nomo de la
Sinjoro Jesuo grandiĝis. 18 Multaj

ankaŭ el la kredantoj venis, kaj
konfesis, montrante siajn agojn.
19 Kaj ne malmultaj el tiuj, kiuj
praktikis magiajn artojn, alportis
amase siajn librojn, kaj bruligis ilin
antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni
kalkulis ilian valoron, kaj trovis ĝin
kvindek miloj da moneroj arĝentaj.
20 Tiel forte kreskis la vorto de la
Sinjoro kaj sukcesis.
21 Kaj kiam tio finiĝis, Paŭlo
intencis en la spirito, trapasinte
Makedonujon kaj la Aĥajan landon,
vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris:
Post kiam mi iros tien, mi devos
ankaŭ vidi Romon. 22 Kaj sendinte
en Makedonujon du el siaj help-
servantoj, Timoteon kaj Eraston, li
mem restis iom da tempo en Azio.
23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo leviĝis ne
malgranda ekscitiĝo pri la Vojo.
24 Ĉar unu viro, nomata Demetrio,
arĝentaĵisto, kiu faradis arĝentajn
templetojn de Artemis, liveris al la
metiistoj multe da okupo; 25 kaj
li kunvenigis ilin, kune kun la
samokupaj laboristoj, kaj diris: Ho
viroj, vi scias, ke per ĉi tiu metio ni
havas bonajn enspezojn. 26 Kaj
vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole en
Efeso, sed ankaŭ tra preskaŭ la tuta
Azio, ĉi tiu Paŭlo jam influis kaj
forturnis multe da homoj, dirante, ke
tio, kio estas manfarita, estas ne-dioj;
27 kaj estas danĝero, ne sole ke ĉi tiu
nia metio estos malestimata, sed
ankaŭ ke la templo de la granda diino
Artemis estos malŝatata; kaj eble
estos senigita je sia majesto tiu, kiun
la tuta Azio kaj la tuta mondo adoras.
28 Aŭdinte tion, ili pleniĝis de kolero,
kaj ekkriis, dirante: Granda estas
Artemis de la Efesanoj. 29 Kaj la
urbo pleniĝis de tumulto; kaj oni
kure kolektiĝis unuanime en la
teatron, ekkaptinte Gajon kaj Aris-
tarĥon, Makedonojn, kunvojaĝantojn
de Paŭlo. 30 Kaj kiam Paŭlo volis
eniri antaŭ la popolon, la disĉiploj
tion ne permesis al li. 31 Kaj
ankaŭ kelkaj el la ĉefoj de Azio, kiuj
estis liaj amikoj, sendis al li, kaj
petegis lin ne riski sin en la teatron.
32 Kriadis ili do diverse ion kaj alion,
ĉar la kunveno estis konfuzita; kaj la
plimulto ne sciis, kial ili kunvenis.
33 Kaj el la homamaso ili elpaŝigis
Aleksandron, kiun la Judoj puŝis
antaŭen. Kaj Aleksandro gestis per
la mano, kaj ekprovis pledi antaŭ la
popolo. 34 Sed sciiĝinte, ke li estas
Judo, ĉiuj unuvoĉe en la daŭro de
ĉirkaŭ du horoj kriadis: Granda estas
Artemis de la Efesanoj! 35 Kaj
kiam la urboskribisto kvietigis la
amason, li diris: Ho Efesanoj, ĉu do
ekzistas homo nescianta, ke la urbo
de la Efesanoj estas templogardanto
de Artemis la granda kaj de la elĉiela
falintaĵo? 36 Ĉar tio do ne estas
kontraŭdirebla, vi devas esti tran-
kvilaj, kaj fari nenion senpripense.
37 Ĉar vi alkondukis ĉi tiujn virojn,
kiuj estas nek templorabistoj nek
blasfemantoj de nia diino. 38 Se do
Demetrio kaj la kun li metiistoj havas
plendaferon kontraŭ iu, la juĝejoj
estas je ilia dispono, kaj ekzistas
prokonsuloj; ili procesu unu kontraŭ
alia. 39 Sed se vi faras esploron
pri io alia, tio decidiĝos en la laŭleĝa
kunveno. 40 Ĉar estas danĝero, ke
oni akuzos nin pri tumulto rilate la
hodiaŭan aferon, pro manko de
motivo; kaj rilate ĝin, ni ne povos
pravigi ĉi tiun homamasiĝon. 41 Kaj
tion dirinte, li dissendis la kun-
venintojn.

20 KAJ kiam la tumulto ĉesiĝis,
Paŭlo, veniginte al si kaj
admoninte la disĉiplojn,
adiaŭis ilin, kaj foriris, por iri en
Makedonujon. 2 Kaj trairinte tiujn
regionojn, kaj per multaj paroloj
kuraĝiginte la tieulojn, li venis en
Grekujon. 3 Kaj pasiginte tie tri
monatojn, post konspiro farita de la
Judoj kontraŭ li, kiam li volis ŝipiri
al Sirio, li decidis reveni tra Make-
donujo. 4 Kaj ĝis Azio akompanis
lin Sopater el Berea, la filo de Pirho;
kaj el la Tesalonikanoj, Aristarĥo kaj
Sekundo; kaj Gajo el Derbe, kaj
Timoteo; kaj Tiĥiko kaj Trofimo,
Azianoj. 5 Sed ĉi tiuj, antaŭirinte,
atendis nin en Troas. 6 Kaj ni
ŝipiris de Filipi post la tagoj de
macoj, kaj alvenis al ili en Troas post
kvin tagoj, kaj tie ni restis sep tagojn.
7 Kaj en la unua tago de la semajno,
kiam ni kunvenis, por dispecigi
panon, Paŭlo paroladis al ili, inten-
cante foriri en la sekvanta tago; kaj li
daŭrigis sian paroladon ĝis nokto-
mezo. 8 Kaj estis multaj lumiloj
en la supra ĉambro, kie ni kunvenis.
9 Kaj sur la fenestro sidis junulo,
nomata Eŭtiĥo, premegata de pro-

funda dormo ; kaj dum Paŭlo ankoraŭ
longe paroladis, tiu, venkite de la
dormo, falis malsupren de la tria
etaĝo, kaj estis levita malviva. 10 Kaj
Paŭlo malsupreniris, kaj falis sur lin,
kaj ĉirkaŭpreninte lin, diris : Ne
maltrankviliĝu ; ĉar lia vivo estas en
li. 11 Kaj supreniriinte, kaj dis-
peciginte la panon, kaj manĝinte, kaj
parolinte kun ili longe, ĝis la tagiĝo,
fine li foriris. 12 Kaj ili alkondukis
la knabon vivantan, kaj multe kon-
soliĝis

13 Sed ni, irinte pli frue al la ŝipo,
ekveturis al Asos, por tie enŝipigi
Paŭlon ; ĉar tiel li aranĝis, intencante
mem piediri. 14 Kaj kiam li ren-
kontis nin en Asos, ni enŝipigis lin, kaj
venis al Mitilene. 15 Kaj de tie
ŝipirinte, ni alvenis la sekvantan tagon
kontraŭ Ĥios ; kaj la duan tagon ni
atingis Samoson ; kaj la trian tagon ni
alvenis en Mileton. 16 Ĉar Paŭlo
decidis preterveturi Efeson, por ne
perdi tempon en Azio ; ĉar li rapidis,
por esti en Jerusalem, se li nur povos,
en la Pentekosta tago.

17 Kaj de Mileto li sendis al Efeso,
kaj alvokis al si la presbiterojn de la
eklezio. 18 Kaj kiam ili alvenis,
li diris al ili :

Vi mem scias de post la tago, kiam
mi unue enpaŝis en Azion, kiamaniere
mi kondutis inter vi dum la tuta
tempo, 19 servante la Sinjoron kun
ĉia humileco, kaj ĉe larmoj kaj ĉe
tentoj, kiuj okazis al mi per la
konspiroj de la Judoj ; 20 kaj ke
mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan,
instruante vin publike, kaj de domo
al domo, 21 ateston farante al Judoj
kaj Grekoj pri pento antaŭ Dio kaj pri
fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo.
22 Kaj nun jen, enkatenite en spirito,
mi iras al Jerusalem, ne sciante, kio
okazos al mi tie, 23 krom tio, ke la
Sankta Spirito atestas al mi en ĉiu
urbo, dirante, ke katenoj kaj afliktoj
min atendas. 24 Sed mi taksas je
nenio mian vivon kiel al mi mem
karan, se nur mi povos plenumi mian
kuradon, kaj la komision, kiun mi
ricevis de la Sinjoro Jesuo, atesti la
evangelion de la graco de Dio.
25 Kaj nun jen mi scias, ke vi ĉiuj,
inter kiuj mi iradis, predikante la
regnon, ne plu vidos mian vizaĝon.
26 Tial mi atestas al vi hodiaŭ, ke mi
estas pura pri la sango de ĉiuj homoj.
27 Ĉar mi ne hezitis anonci al vi la
tutan intencon de Dio. 28 Gardu
vin kaj la tutan gregon, en kiu la
Sankta Spirito faris vin episkopoj,
por nutri la eklezion de Dio, kiun li
aĉetis per sia propra sango. 29 Mi
scias, ke post mia foriro eniros inter
vi kruelaj lupoj, ne lasante la gregon
sendifekta ; 30 kaj eĉ el inter vi
mem leviĝos viroj perverse parolantaj,
por forlogi post si la disĉiplojn.
31 Tial gardu vin, memorante, ke
dum tri jaroj mi ne ĉesis admoni ĉiun
nokte kaj tage kun larmoj. 32 Kaj
nun mi vin rekomendas al Dio kaj
al la vorto de Lia graco, kiu povas
vin edifi kaj doni al vi la heredon
inter ĉiuj sanktigitoj. 33 Mi ne
deziris ies arĝenton, nek oron, nek
vestaron. 34 Vi mem scias, ke ĉi
tiuj manoj servadis al miaj bezonoj
kaj al miaj kunuloj. 35 En ĉio mi
montris al vi, ke tiel laborante, vi
devas helpi la malfortulojn, kaj
memori la vortojn de la Sinjoro Jesuo,
kiujn li mem diris : Pli feliĉe estas
doni, ol ricevi.

36 Kaj tiel dirinte, li genuiĝis, kaj
preĝis kun ili ĉiuj. 37 Kaj ĉiuj
ploregis, kaj falis sur la kolon de
Paŭlo kaj lin kisis, 38 malĝojante
precipe pro la vorto, kiun li diris, ke
ili ne plu vidos lian vizaĝon. Kaj ili
akompanis lin ĝis la ŝipo.

21 KAJ kiam ni, apartiĝinte de
ili, ekŝipiris, ni rekte veturis
al Kos, kaj en la sekvanta
tago al Rodo, kaj de tie al Patara ;
2 kaj trovinte ŝipon transirontan al
Fenikio, ni enŝipiĝis kaj ekveturis.
3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte
ĝin maldekstre, ni veturis al Sirio,
kaj elŝipiĝis en Tiro ; ĉar tie la ŝipo
devis senŝarĝiĝi. 4 Kaj trovinte la
disĉiplojn, ni restis tie sep tagojn ;
kaj tiuj diris al Paŭlo per la Spirito,
ke li ne aliru Jerusalemon. 5 Kaj
pasiginte la tagojn, ni eliris kaj
ekvojaĝis ; kaj ili ĉiuj kune kun
edzinoj kaj infanoj akompanis nin
ĝis ekster la urbo ; kaj genuiĝinte
sur la marbordo, ni preĝis ; 6 kaj
adiaŭinte unuj aliajn, ni enŝipiĝis, kaj
ili returne iris hejmen.

7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro,
ni alvenis ĉe Ptolemais ; kaj ni salutis
la fratojn, kaj restis kun ili unu
tagon. 8 Kaj en la sekvanta tago
ni foriris, kaj alvenis en Cezarean ;

kaj enirinte en la domon de la evan-
geliisto Filipo, kiu estis unu el la
sepo, ni restis ĉe li. 9 Ĉi tiu havis
kvar filinojn virgulinojn, kiuj pro-
fetadis. 10 Kaj dum ni restis tie
ankoraŭ dum kelke da tagoj, unu
profeto, nomata Agabo, alvojaĝis el
Judujo. 11 Kaj veninte al ni, li
prenis la zonon de Paŭlo, kaj ligis
siajn piedojn kaj manojn, kaj diris:
Tiele diras la Sankta Spirito: Tia-
maniere la Judoj en Jerusalem ligos
la viron, kies estas ĉi tiu zono, kaj
ili transdonos lin en la manojn de
la nacianoj. 12 Kaj aŭdinte tion,
ni kaj la tieuloj petis lin, ke li ne
aliru Jerusalemon. 13 Sed Paŭlo
respondis: Kion vi faras, plorante
kaj dispremante mian koron? ĉar mi
estas preta ne nur esti ligita, sed
ankaŭ morti en Jerusalem pro la
nomo de la Sinjoro Jesuo. 14 Kaj
kiam li ne konsentis, ni silentis,
dirante: Plenumiĝu la volo de la
Sinjoro.
15 Kaj post tiuj tagoj ni pretigis
niajn pakaĵojn, kaj supreniris al
Jerusalem. 16 Kaj iris ankaŭ kun
ni kelkaj el la disĉiploj el Cezarea,
kunkondukante Mnasonon, Kipranon,
unuatempan disĉiplon, ĉe kiu ni
devis loĝadi.
17 Kaj kiam ni alvenis en Jeru-
salemon, la fratoj nin ĝoje akceptis.
18 Kaj la sekvantan tagon Paŭlo
akompanis nin al Jakobo, kaj ĉiuj
presbiteroj ĉeestis. 19 Kaj salutinte
ilin, li rakontis detale ĉion, kion Dio
faris inter la nacianoj per lia servado.
20 Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion;
kaj ili diris al li: Vi vidas, frato, kiom
da miloj da kredantoj estas el inter la
Judoj, kaj ili ĉiuj estas fervoruloj
por la leĝo; 21 kaj oni raportis
al ili pri vi, ke vi instruas ĉiujn
Judojn, kiuj estas inter la nacianoj,
forlasi Moseon, dirante, ke ili ne
cirkumcidu la infanojn, nek sekvu la
kutimojn. 22 Kio do estas? nepre
ili aŭdos, ke vi venis. 23 Faru do
tion, kion ni diras al vi: Ni havas
kvar virojn, kiuj faris sanktan pro-
meson; 24 prenu ĉi tiujn, sankt-
igu vin kun ili, kaj pagu iliajn el-
spezojn, por ke ili razu sian kapon;
kaj ĉiuj scios, ke nenia vero estas
en tio, kion oni raportis pri vi, sed
ke vi mem ankaŭ iradas orde, observ-
ante la leĝon. 25 Sed koncerne la
nacianojn, kiuj ekkredis, ni jam
skribis, decidante, ke ili gardu sin
kontraŭ idoloferitaĵoj kaj sango kaj
sufokitaĵo kaj malĉasteco. 26 Tiam
Paŭlo alprenis al si la virojn, kaj,
sanktiginte sin kun ili, en la sekvanta
tago li eniris en la templon, kaj
deklaris la plenumon de la tagoj de
la purigado, ĝis la oferaĵo estos al-
portita por ĉiu el ili.
27 Kaj kiam la sep tagoj preskaŭ
finiĝis, la Judoj el Azio, vidinte lin
en la templo, incitis la tutan
homamason, kaj lin kaptis, 28 ek-
kriante: Izraelidoj, helpu: Jen estas
la viro, kiu ĉie instruadas ĉiujn
kontraŭ la popolo kaj la leĝo kaj
ĉi tiu loko, kaj ankaŭ li kondukis
Grekojn en la templon kaj profanis
ĉi tiun sanktan lokon. 29 Ĉar ili
antaŭe vidis kun li en la urbo la
Efesanon Trofimo; kaj ili supozis, ke
Paŭlo kondukis lin en la templon.
30 Kaj la tuta urbo ekscitiĝis, kaj
la popolo kunkuris; kaj preninte
Paŭlon, oni trenis lin ekster la
templon; kaj tuj la pordoj estis
ŝlositaj. 31 Kaj dum ili penis lin
mortigi, famo venis al la ĉefkapitano
de la kohorto, ke la tuta Jerusalem
tumultas. 32 Kaj li tuj kunvokis
soldatojn kaj centestrojn, kaj kuris
malsupren sur ilin; kaj ĉi tiuj, vidinte
la ĉefkapitanon kaj soldatojn, ĉesis
bati Paŭlon. 33 Tiam la ĉefkapitano
alproksimiĝis, kaj arestis lin, kaj
ordonis, ke oni ligu lin per du
katenoj, kaj demandis, kiu li estas,
kaj kion li faris. 34 Kaj la amaso
kriadis diverse ion kaj alion; kaj,
ne povante konstati la ĝuston pro la
tumulto, li ordonis, ke oni konduku
lin en la fortikaĵon. 35 Kaj kiam li
venis sur la ŝtuparon, li estis portata
de la soldatoj pro la perforto de la
amaso; 36 ĉar la multego de la
popolo sekvis, kriante: Forigu lin!
37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en
la fortikaĵon, diris al la ĉefkapitano:
Ĉu estas permesate al mi diri ion al
vi? Kaj li diris: Ĉu vi scias la
Grekan lingvon? 38 Ĉu vi ne estas
la Egipto, kiu antaŭ kelka tempo
ekmovis ribele kaj elkondukis en la
dezerton la kvar mil virojn de la
Sikarioj? 39 Sed Paŭlo diris: Mi
estas Judo el Tarso en Kilikio, burĝo
de urbo ne malnobla; kaj mi petas
vin, permesu al mi paroli al la popolo.

40 Kaj kiam li tion permesis, Paŭlo,
starante sur la ŝtuparo, gestis per la
mano al la popolo; kaj kiam fariĝis
granda silento, li parolis al ili en la
Hebrea lingvo, dirante:

22 FRATOJ kaj patroj, aŭskultu
la pledon, kiun mi faras nun
antaŭ vi.

2 Kaj kiam ili aŭdis, ke li parolas al
ili en la Hebrea lingvo, ili des pli
silentiĝis; kaj li diris:
3 Mi estas Judo, naskita en Tarso
en Kilikio, sed edukita en ĉi tiu urbo
ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj instruita
laŭ la preciza maniero de nia prapatra
leĝo, kaj mi estis fervora pro Dio,
kiel vi ĉiuj estas hodiaŭ. 4 Kaj mi
persekutis ĉi tiun Vojon ĝis la morto,
katenante kaj en karcerojn trans-
donante virojn kaj virinojn. 5 Kiel
ankaŭ atestas pri mi la ĉefpastro
kaj la tuta pliaĝularo, de kiuj mi ankaŭ
ricevis leterojn por la fratoj, kaj iris al
Damasko, por konduki tiujn, kiuj tie
estis, katenitajn al Jerusalem, por
puniĝi. 6 Kaj dum mi vojaĝis kaj
alproksimiĝis al Damasko, ĉirkaŭ
tagmezo subite ekbrilis el la ĉielo
granda lumo ĉirkaŭ mi. 7 Kaj mi
falis sur la teron, kaj aŭdis voĉon
dirantan al mi: Saŭlo, Saŭlo, kial
vi min persekutas? 8 Kaj mi re-
spondis: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj
li diris al mi: Mi estas Jesuo,
la Nazaretano, kiun vi persekutas.
9 Kaj tiuj, kiuj estis kun mi, vidis
ja la lumon, sed ne aŭdis la voĉon de
tiu, kiu parolis al mi. 10 Kaj mi
diris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la
Sinjoro diris al mi: Leviĝu, kaj iru
al Damasko; kaj tie vi ricevos
informon pri ĉio, kio estas difinita,
ke vi ĝin faru. 11 Kaj, ĉar mi
ne povis vidi pro la gloro de tiu lumo,
mi eniris en Damaskon mane kon-
dukata de tiuj, kiuj estis kun mi.
12 Kaj unu Ananias, piulo laŭ la leĝo,
bone atestata de ĉiuj Judoj tie
loĝantaj, 13 venis al mi, kaj apud-
starante, diris al mi: Frato Saŭlo,
ricevu vian vidpovon. Kaj en tiu
sama horo mi ekvidis, kaj lin rigardis.
14 Kaj li diris: La Dio de niaj patroj
difinis vin, por ke vi sciu Lian volon
kaj vidu la Justulon kaj aŭdu voĉon
el lia buŝo. 15 Ĉar vi estos lia
atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio,
kion vi vidis kaj aŭdis. 16 Kaj
nun kial vi prokrastas? leviĝu, kaj
baptiĝu, kaj forlavu viajn pekojn,
vokante lian nomon. 17 Kaj reven-
inte al Jerusalem kaj preĝante
en la templo, mi estis en ekstazo,
18 kaj mi vidis lin dirantan al mi:
Rapidu, kaj eliru tuj el Jerusalem,
ĉar ili ne akceptos vian ateston
pri mi. 19 Kaj mi diris: Sinjoro, ili
mem scias, ke mi malliberigis kaj
batis en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj
kredas al vi; 20 kaj kiam estis
verŝata la sango de via martiro
Stefano, mi ankaŭ staris apude kaj
konsentis, kaj gardis la vestojn de
tiuj, kiuj lin mortigis. 21 Kaj li diris
al mi: Foriru; ĉar mi vin sendos
malproksimen al la nacianoj.
22 Ili aŭskultis lin ĝis tiu vorto,
sed tiam ili levis sian voĉon, dirante:
Forigu tian homon de sur la tero; ĉar
ne decas, ke li vivu. 23 Kaj dum ili
kriis kaj forĵetis siajn vestojn kaj ĵetis
polvon en la aeron, 24 la ĉef-
kapitano ordonis konduki lin en la
fortikaĵon, kaj diris, ke oni ekzamenu
lin per skurĝado, por ke li sciiĝu,
kial oni tiel forte kriis kontraŭ li.
25 Kaj kiam ili ligis lin per rimenoj,
Paŭlo diris al la apudstaranta cent-
estro: Ĉu estas laŭleĝe por vi
skurĝi Romanon ne kondamnitan?
26 Kaj kiam la centestro tion aŭdis, li
iris al la ĉefkapitano kaj raportis,
dirante: Kion vi celas fari? ĉar ĉi
tiu viro estas Romano. 27 Kaj la
ĉefkapitano venis, kaj diris al li:
Diru al mi, ĉu vi estas Romano?
Kaj li diris: Jes. 28 Kaj la ĉefkap-
itano respondis: Per granda sumo mi
akiris tiun civitanecon. Kaj Paŭlo
respondis: Sed mi naskiĝis tia.
29 Tiuj do, kiuj devis ekzameni lin,
tuj foriris de li; kaj la ĉefkapitano
ankaŭ timis, konstatinte, ke tiu estas
Romano, kaj ke li lin ligis.
30 Sed en la sekvanta tago, ĉar li
volis certiĝi, pri kio la Judoj lin
akuzis, li malligis al li la katenojn, kaj
ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la tuta
sinedrio kunvenu; kaj li kondukis
Paŭlon malsupren, kaj starigis lin
antaŭ ili.

23 KAJ Paŭlo, fikse rigardante
la sinedrion, diris: Fratoj, mi
vivadis antaŭ Dio laŭ tute
bona konscienco ĝis la nuna tago.
2 Kaj la ĉefpastro Ananias ordonis al
la apudstarantoj frapi lian buŝon.
3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio vin

frapos, vi kalkeblanka muro ; ĉu vi
sidas, por juĝi min laŭ la leĝo, kaj
kontraŭ la leĝo ordonas, ke oni
min frapu ? 4 Kaj la apudstarantoj
diris : Ĉu vi insultas la ĉefpastron de
Dio ? 5 Kaj Paŭlo diris : Mi ne
sciis, fratoj, ke li estas ĉefpastro ;
ĉar estas skribite : Estron de via
popolo ne insultu. 6 Sed kiam
Paŭlo eksciis, ke unu parto konsistas
el Sadukeoj, kaj la alia el Fariseoj, li
ekkriis en la sinedrio : Fratoj, mi
estas Fariseo, filo de Fariseo ; pri la
espero kaj la releviĝo de la mortintoj
mi estas juĝata. 7 Kaj kiam li tion
diris, malpaco okazis inter la Fariseoj
kaj la Sadukeoj, kaj la ĉeestantaro
dividiĝis. 8 Ĉar la Sadukeoj diras,
ke ne estas releviĝo, nek anĝelo,
nek spirito ; sed la Fariseoj konfesas
ambaŭ. 9 Kaj fariĝis bruego ; kaj
kelkaj skribistoj el la partio de la
Fariseoj stariĝis, kaj forte insistis,
dirante : Ni trovas nenian malbonon
en ĉi tiu viro ; kaj kio, se parolis al
li spirito aŭ anĝelo ? 10 Kaj kiam
fariĝis granda malpaco, la ĉefkapit-
ano, timante, ke Paŭlo estos disŝirita
de ili, ordonis al la soldataro mal-
supreniri kaj forkapti lin perforte el
la mezo de ili, kaj konduki lin en la
fortikaĵon.
11 Kaj la sekvantan nokton la
Sinjoro staris apud li, kaj diris :
Kuraĝu ; ĉar kiel vi jam atestis pri mi
en Jerusalem, tiel vi devas atesti
ankaŭ en Romo.
12 Kaj je la tagiĝo la Judoj kon-
spiris, kaj per solena ĵuro sin ligis,
dirante, ke ili nek manĝos nek
trinkos, ĝis ili mortigos Paŭlon.
13 Kaj pli ol kvardek estis la tiel
kunĵurintaj. 14 Kaj ili venis al la
ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj, kaj diris :
Ni per solena ĵuro ligis nin gustumi
nenion, ĝis ni mortigos Paŭlon.
15 Nun do vi kune kun la sinedrio
instigu la ĉefkapitanon, ke li konduku
lin al vi, kvazaŭ vi volus juĝi pri la
afero pli precize ; kaj ni, antaŭ ol li
alproksimiĝos, estos pretaj pereigi lin.
16 Sed la filo de la fratino de Paŭlo,
enveninte, aŭdis pri la embusko, kaj
li iris en la fortikaĵon, kaj pri tio
sciigis Paŭlon. 17 Kaj Paŭlo alvokis
unu el la centestroj, kaj diris :
Konduku ĉi tiun junulon al la ĉef-
kapitano, ĉar li havas ion por diri al li.
18 Li do prenis lin kaj kondukis lin
al la ĉefkapitano, kaj diris : La
katenito Paŭlo min alvokis, kaj petis,
ke mi konduku al vi ĉi tiun junulon,
kiu havas ion por diri al vi. 19 Kaj
la ĉefkapitano prenis lian manon,
kaj, flankenirante, demandis lin
aparte : Kio estas tio, kion vi havas
por diri al mi ? 20 Kaj li diris : La
Judoj interkonsentis peti, ke vi
konduku Paŭlon malsupren morgaŭ
en la sinedrion, kvazaŭ ili intencus
fari pri li esploron iom pli pre-
cizan. 21 Sed ne konsentu al ili, ĉar
embuskas kontraŭ li pli ol kvardek
el ili, kiuj per solena ĵuro sin ligis nek
manĝi nek trinki, ĝis ili lin pereigos ;
kaj nun ili estas pretaj, kaj atendas
de vi la promeson. 22 Tiam la
ĉefkapitano forsendis la junulon,
ordonante al li : Eldiru al neniu, ke
vi sciigis min pri ĉi tio. 23 Kaj
alvokinte du el la centestroj, li diris :
Pretigu ducent soldatojn, por ke ili
iru ĝis Cezarea, kun sepdek rajd-
istoj kaj ducent lancistoj, je la tria
horo nokte ; 24 kaj provizu bestojn,
por sidigi Paŭlon kaj konduki lin
sendanĝere al Felikso, la provinc-
estro. 25 Kaj li skribis leteron laŭ
jena formo :
26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco
Felikso, la provincestro, saluton.
27 Ĉi tiu viro estis kaptita de la
Judoj, kaj ili volis mortigi lin ; sed mi
alvenis kun la soldataro kaj forsavis
lin, sciiĝinte, ke li estas Romano.
28 Kaj dezirante scii la kaŭzon, pro
kio ili lin akuzas, mi lin enkondukis
en ilian sinedrion ; 29 kaj mi trovis
lin akuzata pri demandoj rilatantaj
al ilia leĝo, sed havanta nenian
akuzon meritantan morton aŭ katen-
ojn. 30 Kaj ĉar oni montris al mi,
ke estos konspiro kontraŭ la viro,
mi tuj sendis lin al vi, ordonante
ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu
kontraŭ li antaŭ vi.
31 Tial la soldatoj, kiel estis
ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj
kondukis lin nokte al Antipatris.
32 Kaj en la sekvanta tago ili lasis
la rajdistojn iri kun li, kaj ili ekiris
returne al la fortikaĵo ; 33 sed tiuj,
enirinte en Cezarean kaj transdoninte
la leteron al la provincestro, enkon-
dukis ankaŭ Paŭlon antaŭ lin. 34 Kaj
kiam li ĝin legis, li demandis, el kiu
provinco li venas ; kaj kiam li sciiĝis,
ke li estas el Kilikio, 35 li diris :

Mi aŭskultos vian proceson, kiam
viaj akuzantoj ankaŭ ĉeestos; kaj li
ordonis, ke oni gardu lin en la palaco
de Herodo.

24 KAJ post kvin tagoj la ĉef-
pastroj Ananias malsupren-
iris tien kun kelkaj pliaĝuloj,
kaj unu advokato, nomata Tertulo;
kaj ili faris denuncon antaŭ la
provincestro kontraŭ Paŭlo. 2 Kaj
kiam ĉi tiu estas vokita, Tertulo
komencis akuzi lin, dirante:

Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon
per vi, kaj malbonaĵoj estas ĝustigitaj
por ĉi tiu nacio per via antaŭzorgeco,
3 ni akceptas tion, ĉiel kaj ĉie, plej
nobla Felikso, kun plena dankemeco.
4 Sed (por ke mi vin ne tro tedu) mi
vin petegas aŭskulti nin mallonge,
laŭ via bonkoreco. 5 Ĉar ni trovis
ĉi tiun viron pestulo, kaj incitanta al
ribelado inter ĉiuj Judoj tra la tuta
mondo, kaj ĉefo de la Nazaretana
sekto; 6 li provis ankaŭ profani
la templon; kaj ni arestis lin kaj
volis juĝi lin laŭ nia leĝo. 7 Sed
la ĉefkapitano Lisias venis, kaj
per granda perforto forprenis lin el
niaj manoj, 8 kaj ordonis al liaj
akuzantoj veni antaŭ vin; kaj nun,
ekzamenante lin, vi mem povos
certiĝi pri ĉio, pro kio ni lin akuzas.
9 Kaj la Judoj ankaŭ konsentis,
dirante, ke ĉi tio estas vera.

10 Tiam Paŭlo, kiam la provincestro
signis, ke li parolu, respondis:

Sciante, ke jam de multaj jaroj vi
estas juĝisto por ĉi tiu nacio, mi
des pli volonte min defendas; 11 ĉar
vi povas certiĝi, ke pasis ne pli ol dek
du tagoj, de kiam mi supreniris al
Jerusalem, por adorkliniĝi; 12 kaj
ili ne trovis min disputanta kun iu aŭ
incitanta la popolon en la templo, nek
en la sinagogoj, nek en la urbo.
13 Kaj ili ne povas pruvi la aferojn,
pri kiuj ili nun akuzas min. 14 Sed
mi konfesas al vi jenon: ke laŭ tiu
Vojo, kiun ili nomas sekto, mi adoras
la Dion de miaj patroj, kredante ĉion,
kio estas laŭ la leĝo, kaj ĉion skribitan
en la profetoj; 15 kaj mi havas
tiun esperon al Dio, kiun ili mem
ankaŭ akceptas, ke estos iam releviĝo
de la justuloj kaj de la maljustuloj.
16 En ĉi tio ankaŭ mi min ekzercadas,
havi ĉiam konsciencon neriproĉeblan
antaŭ Dio kaj homoj. 17 Kaj post
multe da jaroj mi alvenis, por alporti
al mia nacio almozojn kaj oferojn;
18 ĉe tiaj okupoj ili trovis min
sanktigitan en la templo, ne kun
homamaso, nek kun tumulto; sed
ĉeestis iuj Judoj el Azio, 19 kiuj
devus esti ĉi tie antaŭ vi kaj fari
akuzon, se ili havus ion kontraŭ mi.
20 Alie ĉi tiuj mem diru, kian mal-
bonfaron ili trovis en mi, kiam mi
staris antaŭ la sinedrio, 21 krom
eble pri unu vorto, kiun mi jene kriis,
starante inter ili: Pri la releviĝo de
la mortintoj mi estas juĝata de vi
hodiaŭ.

22 Sed Felikso, konante iom precize
la Vojon, prokrastis rilate ilin, kaj
diris: Kiam alvenos la ĉefkapitano
Lisias, tiam mi decidos vian aferon.
23 Kaj li ordonis al la centestro
gardi Paŭlon kun malsevereco, kaj
ne malpermesi al iu ajn el liaj amikoj
lin viziti kaj helpi.

24 Kaj post kelke da tagoj, Felikso
venis kun sia edzino Drusila, kiu
estis Judino, kaj li venigis al si
Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al
Kristo Jesuo. 25 Kaj dum Paŭlo
rezonis pri justeco, sinregado, kaj
la juĝo estonta, Felikso timiĝis, kaj
respondis: La nunan fojon foriru;
kiam mi havos oportunan tempon,
mi alvokos vin al mi. 26 Li ankaŭ
esperis, ke mono estos donita de
Paŭlo al li, por ke li lin liberigu; tial
li des pli ofte venigis Paŭlon kaj
interparoladis kun li. 27 Sed post
du jaroj Felikso estis anstataŭita de
Porcio Festo; kaj Felikso, dezirante
akiri favoron ĉe la Judoj, lasis Paŭlon
ligita.

25 FESTO do, veninte en la
provincon, post tri tagoj
supreniris de Cezarea al
Jerusalem. 2 Kaj la ĉefpastro kaj
la ĉefoj de la Judoj faris denuncon
al li kontraŭ Paŭlo, kaj lin instigis,
3 petante de li favoron kontraŭ
Paŭlo, ke li venigu lin al Jerusalem;
ĉar ili aranĝis embuskon, por mortigi
lin sur la vojo. 4 Tamen Festo
respondis, ke Paŭlo estas gardata en
Cezarea, kaj ke li mem baldaŭ iros
tien. 5 Tial, li diris, la eminent-
uloj el vi tien iru kun mi, kaj se estas
io krima en la viro, ili lin akuzu.

6 Kaj restinte inter ili ne pli ol ok
aŭ dek tagojn, li iris al Cezarea; kaj
en la sekvanta tago li sidiĝis sur la
tribunala seĝo, kaj ordonis, ke oni

alkonduku Paŭlon. 7 Kaj kiam li
alestis, la Judoj, kiuj malsupreniris de
Jerusalem, staris ĉirkaŭe, akuzante
lin pri multaj kaj gravaj kulpoj, kiujn
ili ne povis pruvi; 8 tiam Paŭlo
responde pledis: Nek kontraŭ la leĝo
de la Judoj, nek kontraŭ la templo,
nek kontraŭ Cezaro mi iammaniere
ofendis. 9 Sed Festo, dezirante
akiri favoron ĉe la Judoj, respondis al
Paŭlo, dirante: Ĉu vi volas supreniri
al Jerusalem, kaj tie esti juĝata antaŭ
mi pri ĉi tiuj aferoj? 10 Sed Paŭlo
diris: Mi staras antaŭ la tribunalo de
Cezaro, kie mi devas esti juĝata;
kontraŭ la Judoj mi faris nenian mal-
bonon, kiel ankaŭ vi tre bone scias.
11 Se do mi estas krimulo, kaj faris
ion meritantan morton, mi ne rifuzas
morti; sed se estas vera nenio el tiuj
aferoj, pri kiuj ili min akuzas, neniu
povas cedi min al ili. Mi apelacias al
Cezaro. 12 Tiam Festo, kunparol-
inte kun la konsilantaro, respondis:
Vi apelaciis al Cezaro; al Cezaro vi
devos iri.
13 Kaj post paso de kelke da tagoj,
la reĝo Agripo kaj Bernike venis al
Cezarea kaj salutis Feston. 14 Kaj
dum ili restis tie multajn tagojn, Festo
montris al la reĝo la aferon de Paŭlo,
dirante: Felikso lasis katenita unu
viron, 15 pri kiu, kiam mi estis en
Jerusalem, la ĉefpastro kaj pliaĝuloj
de la Judoj sciigis min, postulante
juĝon kontraŭ li. 16 Al ili mi
respondis, ke ĉe la Romanoj ne estas
moro transdoni iun al morto, antaŭ
ol la akuzito havos la akuzantojn
vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos
permeson defendi sin pri la akuzo.
17 Kiam do ili kunvenis ĉi tien, mi
faris nenian prokraston, sed en la
sekvanta tago mi sidiĝis sur la
tribunala seĝo kaj ordonis alkonduki
la viron. 18 La akuzantoj, stariĝinte,
prezentis pri li nenian kulpigon tian,
kian mi atendis, 19 sed havis
kelkajn demandojn kontraŭ li pri sia
propra religio, kaj pri unu Jesuo, kiu
mortis, kaj pri kiu Paŭlo asertis, ke li
vivas. 20 Kaj mi, en embaraso, kiel
fari ekzamenon pri tio, demandis,
ĉu li volas iri al Jerusalem kaj tie esti
juĝata koncerne tiun aferon. 21 Sed
kiam Paŭlo apelaciis, ke li estu
rezervata por la decido de lia Im-
periestra Moŝto, mi ordonis gardi
lin, ĝis mi povos lin sendi al Cezaro.
22 Kaj Agripo diris al Festo: Volonte
ankaŭ mi aŭskultus tiun viron.
Morgaŭ, li diris, vi lin aŭskultos.
23 Tial en la sekvanta tago, kiam
venis Agripo kaj Bernike kun grand-
ioza parado, kaj ili eniris en la
aŭditorion kun la ĉefkapitanoj kaj la
eminentuloj el la urbo, Festo ordonis,
kaj oni enkondukis Paŭlon. 24 Kaj
Festo diris: Reĝo Agripo, kaj ĉiuj
viroj, kiuj ĉeestas kun ni, vi vidas
ĉi tiun, pri kiu la tuta amaso de la
Judoj instigis min en Jerusalem kaj
ankaŭ ĉi tie, kriante, ke ne decas,
ke li vivu plu. 25 Sed mi trovis, ke
li ne faris ion meritantan morton;
kaj ĉar li mem apelaciis al lia Im-
periestra Moŝto, mi decidis sendi lin.
26 Sed pri li mi havas nenion precizan
por skribi al mia sinjoro. Tial mi
elkondukis lin antaŭ vin ĉiujn, kaj
precipe antaŭ vin, reĝo Agripo, por
ke post ekzameno mi havu ion por
skribi. 27 Ĉar ŝajnas al mi senracie,
sendi arestiton, kaj ne klarigi la
akuzojn kontraŭ li metitajn.

26 KAJ Agripo diris al Paŭlo:
Estas permesate al vi paroli
por vi mem. Tiam Paŭlo,
etendinte sian manon, responde
pledis:
2 Mi min trovas feliĉa, reĝo Agripo,
ke mi respondos antaŭ vi hodiaŭ rilate
ĉion, pri kio mi estas akuzita de la
Judoj; 3 precipe ĉar vi estas klera
pri ĉiuj moroj kaj demandoj, kiuj
ekzistas ĉe la Judoj; tial mi petegas
vin aŭskulti min pacience. 4 Mian
vivmanieron de post mia juneco, kiu
estis de la komenco en mia nacio,
en Jerusalem, ĉiuj Judoj scias,
5 konante min jam longe, kaj sciante
(se ili volus atesti), ke laŭ la plej
severa sekto de nia religio mi vivis
Fariseo. 6 Kaj nun mi staras ĉi
tie juĝota pro la espero de la pro-
meso farita de Dio al niaj patroj,
7 al kiu promeso niaj dek du trib-
oj, fervore servante Dion nokte
kaj tage, esperas atingi. Kaj pri tiu
espero mi estas akuzita de la Judoj,
ho reĝo! 8 Kial oni ĉe vi opinias
nekredinde, ke Dio levos la mort-
intojn? 9 Mi mem ja pensis en mi,
ke mi devas fari multajn agojn
kontraŭ la nomo de Jesuo, la Nazar-
etano. 10 Kaj tion mi ankaŭ faris
en Jerusalem; kaj multajn el la
sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis,

ricevinte de la ĉefpastroj la aŭtoritat-
on, kaj ĉe ilia mortigado mi ilin
per voĉdono kondamnis. 11 Kaj
punante ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj,
mi penis devigi ilin blasfemi; kaj
forte furiozante kontraŭ ili, mi perse-
kutis ilin eĉ ĝis fremdaj urboj.
12 Por tiaj celoj vojaĝante al Dam-
asko kun aŭtoritato kaj komisio de la
ĉefpastroj, 13 mi vidis tagmeze, ho
reĝo, sur la vojo lumon el la ĉielo,
superantan la helecon de la suno,
brilantan ĉirkaŭ mi kaj miaj kun-
vojaĝantoj. 14 Kaj kiam ni ĉiuj
falis sur la teron, mi aŭdis voĉon,
dirantan al mi en la Hebrea lingvo:
Saŭlo, Saŭlo, kial vi min persekutas?
estas malfacile por vi piedbati kon-
traŭ la pikiloj. 15 Kaj mi diris:
Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj la Sinjoro
diris: Mi estas Jesuo, kiun vi perse-
kutas. 16 Sed leviĝu, kaj stariĝu
sur viaj piedoj; ĉar por tio mi aperis
al vi, por difini vin kiel servanton al
mi kaj atestanton pri la cirkonstancoj,
en kiuj vi jam vidis min, kaj ankaŭ
en kiuj mi poste aperos al vi;
17 liberigante vin de la popolo kaj
de la nacianoj, al kiuj mi vin sendas,
18 por malfermi iliajn okulojn, ke
ili sin turnu de mallumo al lumo, kaj
de la aŭtoritato de Satano al Dio, por
ke ili ricevu pardonon de pekoj, kaj
heredaĵon inter tiuj, kiuj sanktiĝis
per fido al mi. 19 Tial, ho reĝo
Agripo, mi ne iĝis malobeema al la
ĉiela vizio; 20 sed proklamis unue
al la Damaskanoj, kaj en Jerusalem,
kaj tra la tuta regiono de Judujo, kaj
ankaŭ al la nacianoj, ke ili pentu kaj
sin turnu al Dio, farante farojn
indajn je pento. 21 Pro ĉi tio la
Judoj kaptis min en la templo kaj
celis mortigi min. 22 Ricevinte do
la helpon, kiu estas de Dio, mi staras
ĝis la nuna tago, atestante al mal-
granduloj kaj granduloj, dirante
nenion krom tio, kion la profetoj kaj
Moseo anoncis kiel venontan: 23 ke
la Kristo devas suferi, kaj ke li unua
per la revivigado de mortintoj pro-
klamos lumon al la popolo kaj al la
nacianoj.
24 Kaj dum li tiel pledis, Festo diris
per laŭta voĉo: Paŭlo, vi frenezas;
multe da studado vin frenezigas.
25 Sed Paŭlo diris: Mi ne frenezas,
plej nobla Festo, sed mi malkaŝe
parolas vortojn de vero kaj prudento.
26 Ĉar tiujn aferojn tre bone scias la
reĝo, al kiu mi parolas maltime; ĉar
mi konvinkiĝis, ke nenio el ĉi tio estas
kaŝita for de li, ĉar ĉi tio ne estas
farita en angulo 27 Reĝo Agripo,
ĉu vi kredas la profetojn? mi ja
scias, ke vi kredas. 28 Kaj Agripo
diris al Paŭlo: En mallonga tempo
vi konvinkos min fariĝi Kristano.
29 Kaj Paŭlo diris: Mi volus preĝi al
Dio, ke, ĉu en mallonga aŭ en longa,
ne nur vi, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj
aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu tiaj,
kia mi estas, krom ĉi tiuj katenoj.
30 Kaj stariĝis la reĝo kaj la pro-
vincestro kaj Bernike kaj la kun-
sidantoj; 31 kaj apartiĝinte, ili parol-
is inter si, dirante: Tiu viro faris
nenion meritantan morton aŭ katen-
ojn. 32 Kaj Agripo diris al Festo:
Tiu viro povus esti tuj liberigita, se
li ne apelacius al Cezaro.

27 KAJ kiam estis decidite, ke
ni ŝipiru al Italujo, oni trans-
donis Paŭlon kaj kelkajn
aliajn malliberulojn al centestro,
nomata Julio, el la Aŭgusta kohorto.
2 Kaj enirinte en ŝipon el Adramitio,
veturontan al la lokoj ĉe la marbordo
de Azio, ni ekveturis sur la maron,
havante kun ni Aristarĥon, Make-
donon el Tesaloniko. 3 Kaj la sekv-
antan tagon ni vizitis Cidonon; kaj
Julio kondutis afable rilate Paŭlon,
kaj permesis al li iri al siaj amikoj
kaj refreŝiĝi. 4 Kaj irinte de tie
sur la maron, ni preterveturis sub la
ŝirmo de Kipro, ĉar la ventoj estis
kontraŭaj. 5 Kaj transveturinte la
maron apud Kilikio kaj Pamfilio, ni
alvenis al Mira en Likio. 6 Kaj la
centestro, trovinte tie ŝipon Aleks-
andrian veturontan al Italujo, enirigis
nin en ĝin. 7 Kaj veturante mal-
rapide dum multe da tagoj kaj
veninte kun malfacileco proksime al
Knido (ĉar la vento ne permesis al ni
atingi ĝin), ni veturis sub la ŝirmo
de Kreto, apud Salmone; 8 kaj kun
malfacileco veturinte preter la mar-
bordo, ni alvenis al loko, nomata
Belaj Havenoj, proksime de kiu estas
la urbo Lasaja.
9 Kaj kiam pasis multe da tempo,
kaj la vojaĝo jam fariĝis danĝera, ĉar
jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis
ilin, 10 dirante al ili: Ho viroj, mi
ekvidas, ke la vojaĝo estos kun
difekto kaj multa perdo, ne nur de

la ŝarĝo kaj de la ŝipo, sed ankaŭ
de niaj vivoj. 11 Sed la centestro
atentis pli la konsilon de la direkt-
ilisto kaj la posedanto de la ŝipo,
ol la parolon de Paŭlo. 12 Kaj ĉar
la haveno ne estis sufiĉe vasta, por
tie travintri, la plimulto konsilis
ŝipiri de tie, se eble ili povos atingi
Fenikson, havenon de Kreto, kiu
rigardas en la direkto al la nordok-
cidenta kaj la sudokcidenta ventoj,
por tie travintri. 13 Kaj kiam la
suda vento blovis malpli forte, ili
supozis, ke ili atingis sian celon,
kaj levinte la ankrojn, ili preter-
veturis Kreton tre proksime. 14 Sed
post mallonga tempo atakis nin el
ĝi uragana vento, kiu estas nomata
Eŭrakilo; 15 kaj kiam la ŝipo estis
kaptita kaj ne povis kontraŭstari al la
vento, ni cedis kaj estis pelataj.
16 Kaj kurinte sub la ŝirma flanko
de insuleto, nomata Kaŭda, ni kun
granda klopodo apenaŭ povis savi la
boaton; 17 kaj suprenlevinte ĝin,
oni uzis helpilojn, por subzoni la
ŝipon; kaj timante, ke ni estos
ĵetataj sur la Sirtison, oni mallevis
la ilaron kaj tiel estis pelataj. 18 Kaj
kiam ni estis treege premataj de la
ventego, la sekvantan tagon ili
komencis elĵetadon; 19 kaj la trian
tagon oni elĵetis per siaj propraj
manoj la ekipaĵon de la ŝipo. 20 Kaj
kiam dum multe da tagoj nek suno
nek steloj ekbrilis sur nin, kaj ura-
gano nemalgranda ĉirkaŭis nin, fine
ĉia espero pri nia savo estis for-
prenita. 21 Kaj kiam ili jam de
longe nenion manĝis, Paŭlo, star-
iĝinte meze de ili, diris: Ho viroj, vi
devis aŭskulti min, kaj ne ŝipiri el
Kreto, kaj ne suferi ĉi tiun difekton
kaj perdon. 22 Kaj nun mi ad-
monas vin esti kuraĝaj; ĉar estos
neniu perdo de vivo inter vi, sed nur
de la ŝipo. 23 Ĉar en tiu nokto
staris apud mi anĝelo de la Dio,
kies mi estas kaj al kiu mi servas,
24 dirante: Paŭlo, ne timu; vi devas
stari antaŭ Cezaro; kaj jen Dio
donacis al vi ĉiujn, kiuj marveturas
kun vi. 25 Tial, viroj, kuraĝu; ĉar
mi kredas al Dio, ke la afero estos
tiel, kiel estas dirite al mi. 26 Tamen
ni devas esti ĵetitaj sur ian insulon.

27 Sed kiam venis la dek-kvara
nokto, kaj ni estis ĉirkaŭpelataj en
la Adria maro, la maristoj eksentis
ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alproksimiĝas
al ia lando; 28 kaj sondinte, ili
trovis dudek klaftojn; kaj post mal-
longa interspaco ili ree sondis, kaj
trovis dek kvin klaftojn. 29 Kaj
timante, ke ni falos sur malmolajn
lokojn, ili ĵetis kvar ankrojn el la
ŝipmalantaŭo, kaj preĝis, ke tagiĝu.
30 Kaj kiam la maristoj serĉis rimedon
forkuri el la ŝipo, kaj jam mallevis
la boaton en la maron sub preteksto,
ke ili demetos ankrojn el la antaŭo,
31 Paŭlo diris al la centestro kaj la
soldatoj: Se ĉi tiuj ne restos en la
ŝipo, vi ne povas saviĝi. 32 Tiam la
soldatoj detranĉis la ŝnurojn de la
boato, kaj lasis ĝin defali. 33 Sed
ĝis venis la tagiĝo, Paŭlo petis ĉiujn,
ke ili prenu iom da nutraĵo, kaj li
diris: La nuna tago estas la dek-
kvara, en kiu vi daŭre atendas kaj
fastadas, preninte nenion. 34 Tial
mi petas vin preni nutraĵon, ĉar ĉi tio
koncernas vian savon; ĉar eĉ unu
haro ne pereos el la kapo al vi ĉiuj.
35 Kaj dirinte tion kaj preninte
panon, li dankis dankon al Dio antaŭ
ĉiuj; kaj dispeciginte ĝin, li komencis
manĝi. 36 Tiam ili ĉiuj kuraĝiĝis,
kaj ankaŭ mem prenis nutraĵon.
37 Kaj ni ĉiuj en la ŝipo estis ducent
sepdek ses animoj. 38 Kaj manĝ-
inte ĝissate, ili malpezigis la ŝipon,
elĵetante la tritikon en la maron.
39 Kaj kiam plene tagiĝis, ili ne
rekonis la landon; sed ili ekvidis unu
golfeton kun sablaĵo, kaj ili konsil-
iĝis inter si, ĉu ili povos surpeli sur
ĝin la ŝipon. 40 Kaj forlasinte la
ankrojn, ili lasis ilin en la maro, kaj
samtempe malligis la ŝnurojn de la
direktiloj; kaj suprenlevinte la antaŭ-
velon kontraŭ la vento, ili sin direktis
al la sablaĵo. 41 Sed trafinte lokon,
kie du marmovoj sin renkontas, ili
surterigis la ŝipon; kaj la antaŭo
fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la
malantaŭo rompiĝis de la forto de
la ondoj. 42 Kaj fariĝis intenco ĉe la
soldatoj mortigi la malliberulojn, por
ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru.
43 Sed la centestro, dezirante savi
Paŭlon, malhelpis ilin de tiu decido,
kaj ordonis, ke tiuj, kiuj povas naĝi,
forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero;
44 kaj ke la ceteraj sin savu, jen sur
tabuloj, jen sur diversaj objektoj el la
ŝipo. Kaj tiamaniere ĉiuj saviĝis
sur la teron.

28 KAJ kiam ni saviĝis, tiam
ni sciiĝis, ke la insulo estas
nomata Melita. 2 Kaj la
barbaroj montris al ni neordinaran
bonecon; ĉar ili ekbruligis fajron kaj
akceptis nin ĉiujn pro la tiama pluvo
kaj pro la malvarmeco. 3 Sed kiam
Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj
metis ĝin sur la fajron, vipuro,
elveninte de la varmo, alkroĉiĝis
al lia mano. 4 Kaj kiam la barbaroj
vidis la beston pendantan de lia
mano, ili diris unu al alia: Sendube
ĉi tiu viro estas mortiginto, al kiu,
kvankam li saviĝis de la maro, tamen
Justeco ne permesas vivi. 5 Sed li
forskuis la beston en la fajron, kaj ne
suferis malbonon. 6 Sed ili atendis,
ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta;
sed longe atendinte, kaj vidinte, ke
nenia malbono okazas al li, ili ŝanĝis
sian opinion, kaj diris, ke li estas dio.
7 Proksime de tiu loko estis bieno,
apartenanta al la estro de la insulo;
lia nomo estis Publio; li akceptis nin
kaj amike gastigis nin tri tagojn.
8 Kaj la patro de Publio kuŝis mal-
sana de febro kaj disenterio; al li
Paŭlo eniris, kaj preĝis, kaj, metinte
la manojn sur lin, sanigis lin. 9 Kaj
post tiu faro, ankaŭ ceteraj insulanoj,
kiuj havis malsanojn, venis kaj estis
sanigitaj; 10 ĉi tiuj ankaŭ honoris
nin per multaj honoroj; kaj kiam ni
ekveturis, ili surŝipigis ĉion, kion ni
bezonis.
11 Kaj post tri monatoj ni ekveturis
en ŝipo Aleksandria, kiu travintris
ĉe la insulo; kaj ĝia insigno estis
la Ĝemeloj. 12 Kaj albordiĝinte ĉe
Sirakuso, ni restis tie tri tagojn.
13 Kaj de tie ni ĉirkaŭiris kaj alvenis
en Region; kaj post unu tago
ekblovis suda vento, kaj la duan tagon
ni venis al Puteoli, 14 kie ni trovis
fratojn kaj estis petataj resti ĉe ili sep
tagojn, kaj tiel poste ni vojaĝis al
Romo. 15 Kaj de tie la fratoj,
aŭdinte pri ni, venis al ni renkonte
ĝis la Vendejo de Apio kaj la Tri
Gastejoj; kaj vidante ilin, Paŭlo
dankis Dion, kaj kuraĝiĝis.
16 Kaj kiam ni eniris en Romon, al
Paŭlo estis permesate loĝi sola kun
la soldato, kiu lin gardis.
17 Kaj post tri tagoj, li kunvokis
tiujn, kiuj estis eminentuloj inter la
Judoj; kaj kiam ili kunvenis, li diris
al ili: Fratoj, kvankam mi faris
nenion kontraŭ la popolo nek kontraŭ
la moroj de niaj patroj, tamen mi estis
transdonita kiel malliberulo el Jeru-
salem en la manojn de la Roman-
oj, 18 kiuj, ekzameninte min, volis
liberigi min, ĉar en mi estis nenio
meritanta morton. 19 Sed kiam la
Judoj kontraŭparolis, tiam mi estis
devigata apelacii al Cezaro; ne
kvazaŭ mi havis ion, pri kio akuzi
mian nacion. 20 Pro tio do mi petis
vin viziti min kaj kunparoli, ĉar pro
la espero de Izrael mi portas ĉi tiun
katenon. 21 Kaj ili diris al li: Ni
ne ricevis el Judujo leterojn pri vi,
kaj neniu el la fratoj, alveninte,
raportis aŭ parolis pri vi ion mal-
bonan. 22 Sed ni deziras aŭdi de vi,
kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni
scias, ke ĉie oni kontraŭparolas al ĝi.
23 Kaj difininte tagon por li, ili
grandnombre venis al li en lian
loĝejon; kaj li faris al ili klarigon,
atestante la regnon de Dio, kaj
penante konvinki ilin pri Jesuo, el la
leĝo de Moseo kaj el la profetoj, de
mateno ĝis vespero. 24 Kaj unuj
kredis la parolitaĵojn, kaj aliaj ne
kredis. 25 Kaj ne konsentante inter
si, ili foriris, post kiam Paŭlo parolis
unu vorton: Bone parolis la Sankta
Spirito per la profeto Jesaja al viaj
patroj, 26 dirante:

Iru al tiu popolo, kaj diru:
Aŭdante, vi aŭdos, sed ne kom-
prenos;
Kaj vidante, vi vidos, sed ne
rimarkos;
27 Ĉar la koro de tiu popolo grasiĝis,
Kaj iliaj oreloj aŭdas malklare,
Kaj siajn okulojn ili fermis,
Por ke ili ne vidu per siaj okuloj,
Kaj por ke ili ne aŭdu per siaj
oreloj,
Kaj por ke ili ne komprenu per
sia koro,
Kaj por ke ili ne konvertiĝu,
Kaj por ke Mi ne sanigu ilin.

28 Certiĝu do al vi, ke ĉi tiu savado
de Dio estas sendata al la nacianoj,
kaj ili aŭskultos. 29 Kaj kiam li
diris tion, la Judoj foriris, havante
inter si multe da disputado.
30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en
sia propra loĝejo, kaj li akceptis ĉiujn,
kiuj eniris al li, 31 predikante la
regnon de Dio, kaj instruante la aferojn
pri la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena
maltimo, malhelpate de neniu.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

ROMANOJ

1 PAŬLO, servisto de Jesuo
Kristo, apostolo vokita, apart-
igita al la evangelio de Dio,
2 kiun Li promesis antaŭe per Siaj
profetoj en la sanktaj skriboj, 3 pri
Sia Filo, kiu naskiĝis el la idaro de
David laŭ la karno, 4 la difinita
Filo de Dio en potenco laŭ la Spirito
de sankteco per la releviĝo de la
mortintoj—Jesuo Kristo, nia Sinjoro,
5 per kiu ni ricevis gracon kaj
apostolecon por obeemo de fido ĉe
ĉiuj nacioj pro lia nomo, 6 inter
kiuj estas ankaŭ vi, vokitaj de Jesuo
Kristo; 7 al ĉiuj, kiuj estas en
Romo, amataj de Dio, vokitaj sankt-
uloj: Graco al vi kaj paco de Dio, nia
Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo.
8 Unue mi dankas al mia Dio per
Jesuo Kristo por vi ĉiuj, ke via fido
estas proklamata tra la tuta mondo.
9 Ĉar mia atestanto estas Dio, kiun
mi servas en mia spirito en la evan-
gelio de Lia Filo, ke mi senĉese
memorigas pri vi en miaj preĝoj,
10 ĉiam petante, ke iel al mi jam
fine prosperos veni al vi per la volo
de Dio. 11 Ĉar mi sopiras vin vidi,
por ke mi transdonu al vi ian spiritan
donacon, por ke vi estu firmigitaj;
12 tio estas, por ke estu inter ni
reciproka kuraĝigo, per la komuna
fido, egale via kaj mia. 13 Kaj mi
ne volas, ke vi nesciu, fratoj, ke ofte
mi celis veni al vi (sed mi estas mal-
helpita ĝis nun), por ke mi havu iom
da frukto ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe la aliaj
nacioj. 14 Mi estas ŝuldanto al
Grekoj kaj al Barbaroj, al saĝuloj
kaj al senprudentuloj. 15 Tial laŭ
mia eblo mi estas fervora prediki la
evangelion ankaŭ al vi, kiuj estas
en Romo. 16 Ĉar mi ne hontas pri la
evangelio; ĉar ĝi estas la potenco
de Dio al savo por ĉiu, kiu kredas,
al la Judoj unue, kaj ankaŭ al la
Grekoj. 17 Ĉar la justeco de Dio
malkaŝiĝas en ĝi de fido al fido, kiel
estas skribite: La virtulo vivos per sia
fideleco.
18 Ĉar la kolero de Dio malkaŝiĝas
el la ĉielo kontraŭ ĉia malpieco kaj
maljusteco de homoj, kiuj tenas la
veron en maljusteco; 19 ĉar la scio
pri Dio estas elmontrita ĉe ili, ĉar Dio
elmontris ĝin al ili. 20 Ĉar Liaj
nevideblaj ecoj de post la kreado de
la mondo fariĝas videblaj, sentate
per Liaj faritaĵoj, nome, Lia eterna
potenco kaj dieco; tial al ili mankas
defenda pledo; 21 ĉar konante
Dion, ili ne gloris Lin kiel Dion, nek
estis dankemaj, sed vaniĝis per
diskutadoj, kaj ilia sensaĝa koro
mallumiĝis. 22 Pretendante esti
saĝaj, ili malsaĝiĝis, 23 kaj ŝanĝis
la gloron de la senmorta Dio en
bildon de morta homo kaj de birdoj
kaj kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj.
24 Tial Dio fordonis ilin al la
voluptoj de iliaj koroj, al malpureco,
por ke iliaj korpoj malhonoriĝu inter
ili mem; 25 kiuj ŝanĝis la veron de
Dio en mensogon, kaj adoris kaj
servis la kreitaĵojn prefere ol la
Kreinton, kiu estas eterne benata.
Amen.
26 Tial Dio fordonis ilin al mal-
honoraj pasioj; ĉar iliaj virinoj ŝanĝis
la naturan uzadon en kontraŭnaturan;
27 kaj tiel same ankaŭ la viroj, for-
lasante la naturan uzadon de la
virino, brulis en sia volupto unu al
alia, kaj viroj kun viroj faris hont-
indaĵon kaj ricevis en si mem la
taŭgan rekompencon de sia malvirto.
28 Kaj ĉar ili malŝatis teni Dion
en sia konado, Dio fordonis ilin al
malaprobinda menso, por ke ili faru
nedecaĵojn; 29 plenigite de ĉia
maljusteco, malvirteco, avideco, mal-
boneco; plenaj de envio, mortigo,
malpaco, ruzo, malico; flustrant-
aj, 30 kalumniantaj, Dimalamantaj,
insultantaj, arogantaj, fanfaronemaj,
elpensantaj malbonaĵojn, malobeemaj
al gepatroj, 31 senprudentaj, nefid-

indaj, neparencamaj, senkompataj;
32 kiuj, sciante pri la juĝo de Dio, ke
la farantoj de tiaj agoj meritas
morton, ne nur mem faras ilin, sed
ankaŭ konsentas al la farantoj de ili.

2 SEKVE vi estas nedefendebla,
ho ĉiu homo juĝanta; ĉar dum
vi juĝas alian, vi kondamnas
vin mem, ĉar vi, la juĝanto, faradas
la samajn agojn. 2 Kaj ni scias, ke
la juĝo de Dio estas laŭ vero kontraŭ
tiuj, kiuj faradas tiajn agojn. 3 Kaj
ĉu vi kalkulas, ho homo, kiu juĝas la
farantojn de tiaj agoj kaj faras la
samajn, ke vi evitos la juĝon de Dio?
4 Aŭ ĉu vi malestimas la riĉecon
de Lia boneco kaj toleremeco kaj
pacienco, ne sciante, ke la boneco de
Dio alkondukas vin al pento? 5 sed
laŭ via obstineco kaj senpenta koro
vi amasigas por vi koleron en la tago
de kolero kaj malkaŝigo de la justa
juĝo de Dio, 6 kiu redonos al ĉiu
homo laŭ liaj faroj; 7 al tiuj, kiuj
per pacienco en bonfarado celas al
gloro kaj honoro kaj senmorteco,
eternan vivon; 8 sed al tiuj, kiuj
estas malpacemaj kaj ne obeas al
la vero, sed obeas al maljusteco,
koleron kaj indignon, 9 aflikton kaj
maltrankvilon, sur ĉiun animon de
homo, kiu faras malbonon, de Judo
unue kaj de Greko; 10 sed gloron
kaj honoron kaj pacon al ĉiu, kiu
faras bonon, al Judo unue kaj al
Greko; 11 ĉar ne estas person-
favorado ĉe Dio. 12 Ĉar ĉiu, kiu pekis
sen leĝo, ankaŭ pereos sen leĝo;
kaj ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos
juĝata per leĝo; 13 ĉar ne la
aŭskultantoj de leĝo estos justaj
antaŭ Dio, sed la plenumantoj de
leĝo estos pravigitaj (14 ĉar kiam
la nacianoj, kiuj ne havas la leĝon,
faras nature la aferojn de la leĝo,
ĉi tiuj, ne havante leĝon, estas leĝo
por si mem; 15 kiuj elmontras la
faradon de la leĝo skribita en iliaj
koroj, kiam ilia konscienco kun-
atestas, kaj iliaj rezonadoj inter si
akuzas aŭ defendas ilin.) 16 en la
tago, kiam Dio juĝos la sekretojn de
homoj, laŭ mia evangelio, per Jesuo
Kristo.

17 Sed se vi estas nomata Judo,
kaj apogas vin sur la leĝon, kaj fieras
pri Dio, 18 kaj konas Lian volon,
kaj aprobas la aprobindaĵojn, kaj
estas instruita el la leĝo, 19 kaj
estas konvinkita, ke vi mem estas
gvidanto por la blinduloj, lumo por
tiuj, kiuj estas en mallumo, 20 eduk-
anto por la senprudentuloj, instruanto
por infanoj, havante en la leĝo la
formon de la scio kaj la vero; 21 vi,
kiu instruas alian, ĉu vi ne instruas
vin mem? vi, kiu predikas: Ne
ŝtelu; ĉu vi ŝtelas? 22 vi, kiu
diras: Ne adultu; ĉu vi adultas? vi,
kiu abomenas idolojn, ĉu vi prirabas
templojn? 23 vi, kiu fieras pri la
leĝo, ĉu vi malhonoras Dion per via
transpaŝo de la leĝo? 24 Ĉar pro
vi, la nomo de Dio estas blasfemata
inter la nacianoj, kiel estas skribite.
25 Ĉar cirkumcido vere utilas, se vi
estas faranto de la leĝo; sed se
vi estas pekanto kontraŭ la leĝo,
via cirkumcido fariĝas necirkumcido.
26 Se do necirkumcidulo plenumas la
ordonojn de la leĝo, ĉu lia ne-
cirkumcido ne kalkuliĝos kiel cirkum-
cido? 27 kaj ĉu la laŭnatura ne-
cirkumcidulo, se li plenumas la leĝon,
ne juĝos vin, kiu kun la skribo kaj
cirkumcido transpaŝas la leĝon?
28 Ĉar Judo estas ne tiu, kiu estas
ekstere tia, kaj cirkumcido estas ne
tio, kio estas tia ekstere en la karno;
29 sed Judo estas tiu, kiu estas
interne tia, kaj cirkumcido estas en la
koro, laŭ la spirito, ne laŭ la litero, kies
laŭdo estas ne de homoj, sed de Dio.

3 KIA do estas la supereco de la
Judoj? aŭ kia estas la utilo de
cirkumcido? 2 Multa en ĉiu
rilato: unue, ke al ili estis konfiditaj
la orakoloj de Dio. 3 Ĉu do estas
grave, se kelkaj ne fidis? ĉu ilia
senfideco vantigos la fidelecon de
Dio? 4 Nepre ne! Dio montriĝu
vera, sed ĉiu homo mensoganto, kiel
estas skribite:

Ke Vi estu justa en Via vorto
Kaj pura en Via juĝo.

5 Sed se nia maljusteco rekomendas
la justecon de Dio, kion ni diros?
Ĉu maljusta estas Dio, kiu alportas
koleron? (Mi parolas kiel homo.)
6 Nepre ne! ĉar kiel Dio juĝus la
mondon? 7 Ĉar se la vero de Dio
per mia mensogo abundis al Lia
gloro, kial mi estas ankoraŭ juĝata,
kiel pekinto? 8 kaj kial ne (kiel
ni estas kalumniataj, kaj kelkaj
asertas, ke ni diras): Ni faru mal-
bonon, por ke venu bono? ilia
kondamno estas justa.

9 Kio do? ĉu ni nin senkulpigas? Tute ne: ĉar ni jam akuzis egale Judojn kaj Grekojn, ke ĉiuj estas sub peko; 10 kiel estas skribite:
Ne ekzistas justulo, ne eĉ unu;
11 Ne ekzistas prudentulo,
Ne ekzistas iu, kiu serĉas Dion;
12 Ĉiuj devojiĝis, ĉiuj senutiliĝis;
Ekzistas neniu, kiu faras bonon, ne eĉ unu;
13 Malfermita tombo estas ilia gorĝo;
Per sia lango ili hipokritis;
Veneno de vipuro estas sub iliaj lipoj;
14 Ilia buŝo estas plena de malbenado kaj malico;
15 Iliaj piedoj rapidas, por verŝi sangon;
16 Ruinigo kaj pereigo estas sur iliaj vojoj;
17 Kaj vojon de paco ili ne konas;
18 Antaŭ iliaj okuloj ne ekzistas timo antaŭ Dio.
19 Sed ni scias, ke ĉion ajn, kion
la leĝo diras, ĝi parolas al tiuj, kiuj
estas sub la leĝo; ke ĉiu buŝo
fermiĝu, kaj ke la tuta mondo submetiĝu
sub la juĝon de Dio; 20 ĉar
per la faroj de la leĝo neniu karno
praviĝos antaŭ Li; ĉar per la leĝo
venas konscio pri peko. 21 Sed
nun, ekster la leĝo, justeco de Dio
montriĝis, atestata per la leĝo kaj la
profetoj; 22 nome, la justeco de
Dio, per fido al Jesuo Kristo, por
ĉiuj kredantoj, ĉar ne ekzistas
diferencigo; 23 ĉar ĉiuj pekis kaj
maltrafis la gloron de Dio; 24 pravigite
donace de Lia graco, per la
elaĉeto, kiu estas en Kristo Jesuo;
25 kiun Dio antaŭdifinis kiel repacigilon
per fido en lia sango, por la
elmontrado de Sia justeco per la
pardono de la pekoj, antaŭe faritaj
laŭ la toleremeco de Dio; 26 por la
elmontrado de Lia justeco en la nuna
tempo, kaj ke Li estas mem justa,
kaj estas la praviganto de tiu, kiu
havas fidon en Jesuo. 27 Kie do
estas la fanfaronado? Ĝi estas
esceptita. Per kia leĝo? de faroj?
Ne; sed per la leĝo de fido. 28 Ni
do konkludas, ke homo praviĝas
per fido, ekster la faroj de la leĝo.
29 Ĉu Dio estas nur Dio de la
Judoj? ĉu ne ankaŭ de la nacianoj?
Jes, ankaŭ de la nacianoj; 30 ĉar
Dio estas unu, kaj Li pravigos la
cirkumcidularon pro fido kaj la necirkumcidularon
per fido. 31 Ĉu ni
do per fido vantigas la leĝon? Nepre
ne! sed ni firmigas la leĝon.

4 KION do, ni diros, trovis
Abraham, nia praavo laŭ la
karno? 2 Ĉar se Abraham
praviĝis per faroj, li havas ion, pri
kio fieri, sed ne antaŭ Dio. 3 Ĉar
kion diras la Skribo? Kaj Abraham
kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita
al li kiel virto. 4 Al tiu, kiu laboras,
la salajro estas kalkulata ne kiel
favoro, sed kiel ŝuldo. 5 Sed al
tiu, kiu ne laboras, sed kredas al Tiu,
kiu pravigas la malpiulon, lia fido
estas kalkulata kiel virto. 6 Kiel
David ankaŭ pridiras la feliĉon de la
homo, al kiu Dio kalkulas virton
ekster faroj, 7 dirante:
Feliĉaj estas tiuj, kies krimoj estas pardonitaj,
Kies pekoj estas kovritaj.
8 Feliĉa estas la homo, al kiu la Eternulo ne kalkulas lian kulpon.
9 Ĉu do ĉi tiu feliĉo apartenas al la
cirkumcidularo, aŭ al la necirkumcidularo
ankaŭ? Ĉar ni diras, ke al
Abraham la fido estis kalkulita kiel
virto. 10 Kiel do ĝi estis kalkulita?
kiam li estis en cirkumcido, aŭ en
necirkumcido? Ne en cirkumcido,
sed en necirkumcido; 11 kaj li
ricevis la signon de cirkumcido, kiel
sigelon de la virto de la fido, kiu
ekzistis en lia necirkumcido; por ke
li estu la patro de ĉiuj, kiuj ankoraŭ
en necirkumcido kredas, por ke
virto estu kalkulata al ili; 12 kaj
la patro de cirkumcido al tiuj, kiuj
ne nur estas anoj de la cirkumcido,
sed kiuj ankaŭ sekvas la paŝojn de tiu
fido, kiun nia patro Abraham havis
dum sia necirkumcido. 13 Ĉar ne
per la leĝo fariĝis la promeso al
Abraham aŭ al lia idaro, ke li estos
heredanto de la mondo, sed per
la virto el fido. 14 Ĉar se tiuj, kiuj
estas laŭ la leĝo, estas heredantoj,
la fido nuliĝis, kaj la promeso vantiĝis;
15 ĉar la leĝo elfaras koleron;
sed kie ne ekzistas leĝo, tie ankaŭ
ne ekzistas transpaŝo. 16 Ĝi do
estas el fido por tio, ke ĝi estu laŭ
graco; por ke la promeso estu firma
al la tuta idaro, ne nur al tiu, kiu
estas el la leĝo, sed ankaŭ al tiu, kiu
estas el la fido de Abraham, kiu estas
la patro de ni ĉiuj 17 (kiel estas

skribite : Mi faris vin patro de multe da
popoloj) antaŭ Tiu, al kiu li kredis,
nome Dio, kiu vivigas la mortintojn,
kaj vokas la neekzistantaĵojn, kvazaŭ
ili ekzistus. 18 Li ekster espero
kredis en espero, por ke li fariĝu
patro de multe da popoloj, laŭ la
diritaĵo : Tiel estos via idaro. 19 Kaj
ne senfortigite en fido, li pripensis
sian propran korpon jam pereintan
(estante preskaŭ centjara), kaj la
senvivecon de la utero de Sara;
20 tamen pri la promeso de Dio li
ne ŝanceliĝis en nekredemo, sed
fortiĝis per fido, donante la gloron al
Dio, 21 kaj plene certigite, ke tion,
kion Li promesis, Li povas ankaŭ
fari. 22 Tial ĝi estis kalkulita al li
kiel virto. 23 Kaj ne por li sola
estis skribite, ke ĝi estis kalkulita
al li; 24 sed ankaŭ por ni, al kiuj
ĝi estos kalkulata, kaj kiuj kredas al
Tiu, kiu levis el la mortintoj Jesuon,
nian Sinjoron, 25 kiu estis trans-
donita pro niaj pekoj kaj estis
relevita por nia pravigo.

5 TIAL ni, pravigite per fido, havu
pacon kun Dio per nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 2 per kiu ankaŭ
ni ricevis enkondukon per fido en ĉi
tiun gracon, en kiu ni staras; kaj ni
ĝoju pro espero de la gloro de Dio.
3 Kaj krome ni ĝoju ankaŭ pro la
afliktoj, sciante, ke aflikto faras
paciencon; 4 kaj pacienco prov-
itecon, kaj proviteco esperon; 5 kaj
la espero ne hontigas, ĉar la amo de
Dio estas verŝita en niajn korojn per
la Sankta Spirito, donita al ni. 6 Ĉar
kiam ni ankoraŭ estis senfortaj, tiam
Kristo ĝustatempe mortis pro mal-
piuloj. 7 Ĉar apenaŭ pro justulo
iu mortus; ĉar pro bonulo eble iu
kuraĝus morti. 8 Sed Dio re-
komendas al ni Sian amon en tio, ke
dum ni ankoraŭ estis pekuloj, Kristo
mortis por ni. 9 Des plimulte do
ni, jam pravigite per lia sango, estos
per li savitaj el la kolero. 10 Ĉar
se ni, estante malamikoj, estas
repacigitaj kun Dio per la morto de
Lia Filo, des plimulte, repacigite, ni
estos savitaj per lia vivo; 11 kaj
krom tio ni fieras ankaŭ en Dio pro
nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu ni
jam ricevis la repacigon.

12 Pro tio, kiel per unu homo peko
eniris en la mondon, kaj morto per
peko. kaj tiel morto atingis ĉiujn
homojn pro tio, ke ĉiuj pekis; 13 ĉar
ĝis la leĝo peko estis en la mondo,
sed peko ne estas alkalkulata, kiam
ne ekzistas leĝo. 14 Sed morto
reĝis de post Adam ĝis Moseo, eĉ
super tiuj, kiuj ne pekis simile al la
transpaŝo de Adam, kiu estis la tipo
de la venonto. 15 Sed ne kia la
eraro, tia estas la donaco. Ĉar se
per la eraro de unu mortis la multaj,
des plimulte abundis al la multaj la
graco de Dio kaj la donaco per la
graco de la unu homo Jesuo Kristo.
16 Kaj la donaco ne estis laŭ la unu
pekinta; ĉar la juĝo venis el unu ĝis
kondamno, sed la donaco venis el
multaj eraroj ĝis pravigo. 17 Ĉar
se, per la eraro de la unu, morto reĝis
per unu, des plimulte reĝos en vivo
per la unu Jesuo Kristo tiuj, kiuj
ricevis abundon de la graco kaj
de la donaco de justeco. 18 Tial,
kiel per unu eraro venis juĝo al ĉiuj
homoj ĝis kondamno, tiel same per
unu justaĵo venis la donaco al ĉiuj
homoj ĝis la pravigo de vivo. 19 Ĉar
kiel per la malobeo de unu la multaj
fariĝis pekuloj, tiel per la obeo de unu
la multaj fariĝos justaj. 20 Kaj la
leĝo eniris, por ke la eraro plimult-
iĝu; sed kie peko plimultiĝis, graco
multe pli superabundis, 21 por ke
tiel same, kiel la peko reĝis en
morto, la graco reĝu per justeco ĝis
eterna vivo per Jesuo Kristo, nia
Sinjoro.

6 KION do ni diru? Ĉu ni restu
en peko, por ke graco abundu?
2 Nepre ne! Ĉu ni, kiuj mortis
al peko, ankoraŭ vivus en ĝi?
3 Ĉu vi ne scias, ke ni ĉiuj, kiuj
baptiĝis al Jesuo Kristo, baptiĝis al
lia morto? 4 Ni do estas entomb-
igitaj kun li per bapto al morto,
por ke, kiel Kristo estas levita el la
mortintoj per la gloro de la Patro, tiel
same ni ankaŭ iradu en noveco de
vivo. 5 Ĉar se ni jam kuniĝis al la
simileco de lia morto, ni tiel same
kuniĝos al la simileco de lia releviĝo,
6 sciante, ke nia malnova homo estas
kun li krucumita, por ke la korpo de
peko estu neniigita, por ke ni jam ne
estu sklavoj al peko; 7 ĉar tiu, kiu
mortis, estas pravigita pri peko.
8 Sed se ni mortis kun Kristo, ni
kredas, ke ni ankaŭ vivos kun li;
9 sciante, ke Kristo, levite el la
mortintoj, ne plu mortas; la morto

ne plu lin regas. 10 Ĉar mortante,
li mortis al peko unufoje por ĉiam;
sed vivante, li vivas al Dio. 11 Tial
ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al peko,
sed vivantoj al Dio en Kristo Jesuo.
12 Tial peko ne reĝu en via morta
korpo tiel, ke vi obeu al ĝiaj deziroj;
13 ankaŭ ne prezentu viajn membr-
ojn iloj de maljusteco al peko, sed
prezentu vin al Dio vivantoj el la
mortintoj, kaj viajn membrojn iloj de
justeco por Dio. 14 Ĉar peko ne
regos vin, ĉar vi estas ne sub la leĝo,
sed sub graco.
15 Kio do? ĉu ni peku, pro tio, ke
ni estas ne sub leĝo, sed sub graco?
Nepre ne! 16 Ĉu vi ne scias, ke
kiam vi vin prezentas, kiel sklavoj
al iu por obeado, vi estas sklavoj de
tiu, al kiu vi obeas, ĉu de peko por
morto, aŭ de obeemeco por justeco?
17 Sed danko estu al Dio, ke kvan-
kam vi estis la sklavoj de peko,
vi tamen fariĝis kore obeemaj al tiu
tipo de instruado, al kiu vi estas
kondukitaj; 18 kaj liberigite el
peko, vi sklaviĝis al justeco. 19 Mi
parolas home pro la malforteco de
via karno; ĉar kiel vi prezentis viajn
membrojn sklavoj al malpureco kaj al
maljusteco ĝis maljusteco, tiel nun
prezentu viajn membrojn sklavoj al
justeco ĝis sanktigo. 20 Ĉar kiam
vi estis sklavoj de peko, vi estis liberaj
de justeco. 21 Kian frukton do vi
havis tiam el tio, pri kio vi nun
hontas? ĉar la fino de tio estas
morto. 22 Sed nun, liberigite el
peko, kaj sklaviĝinte al Dio, vi havas
vian frukton ĝis sanktiĝo, kaj por fino
eternan vivon. 23 Ĉar la salajro de
peko estas morto; sed la donaco
de Dio estas eterna vivo en Kristo
Jesuo, nia Sinjoro.

7 AŬ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi
parolas al konantoj de la leĝo),
ke la leĝo regas la homon tiel
longe, kiel li vivas? 2 Ĉar la edz-
inigita virino estas leĝe alligita al
sia edzo dum lia vivo; sed se la edzo
mortas, ŝi liberiĝas el la leĝo de la
edzo. 3 Se do, dum la edzo vivas,
ŝi kuniĝas kun alia viro, ŝi estos
nomata adultulino; sed se la edzo
mortis, ŝi estas libera de la leĝo, kaj
ne estas adultulino, kvankam kun-
iĝinte kun alia viro. 4 Tiel, miaj
fratoj, vi same mortis al la leĝo per la
korpo de Kristo, por kuniĝi kun alia,
nome kun tiu, kiu leviĝis el la mort-
intoj, por ke ni donu frukton al Dio.
5 Ĉar dum ni estis en karno, la
laŭpekaj pasioj, kiuj estis per la leĝo,
energiis en niaj membroj, por doni
frukton al morto. 6 Sed ni jam
liberiĝis el la leĝo, mortinte rilate
tion, en kio ni estis tenataj, por ke ni
servu en noveco de spirito, kaj ne en
malnoveco de litero.
7 Kion do ni diru? Ĉu la leĝo estas
peko? Nepre ne! Tamen mi ne
konus pekon, krom per la leĝo; ĉar
mi ne konus deziron, se la leĝo ne
dirus: Ne deziru; 8 sed la peko,
trovante pretekston, estigis en mi
per la ordono ĉian deziremon, ĉar
ekster leĝo la peko estas senviva.
9 Kaj iam mi vivadis ekster la leĝo;
sed kiam la ordono venis, la peko
viviĝis, kaj mi mortis; 10 kaj tiun
ordonon, kiu estas por vivo, mi trovis
por morto; 11 ĉar la peko, trov-
inte pretekston, per la ordono
min trompis, kaj per ĝi min mortigis.
12 Tiel la leĝo estas sankta, kaj la
ordono estas sankta kaj justa kaj
bona. 13 Ĉu do tio, kio estas bona,
fariĝis morto por mi? Nepre ne!
Sed la peko, por ke ĝi montriĝu peko,
estigante morton en mi per la bono—
por ke per la ordono la peko fariĝu
treege peka. 14 Ĉar ni scias, ke la
leĝo estas spirita; sed mi estas
karna, vendite sub pekon. 15 Ĉar
mi ne havas certecon pri tio, kion mi
faradas; ĉar mi ne agas laŭ tio, kion
mi volas; sed kion mi malamas, tion
mi faras. 16 Sed se mi faras tion,
kion mi ne volas fari, mi konsentas
al la leĝo, ke ĝi estas bona. 17 La
faranto do estas jam ne mi, sed la
peko, loĝanta en mi. 18 Ĉar mi
scias, ke en mi (tio estas, en mia
karno) bono ne loĝas; ĉar ĉe mi estas
la volo, sed ne la elfaro de la bono.
19 Ĉar la bonon, kiun mi volas fari,
mi ne faras; sed la malbonon, kiun
mi ne volas fari, mi faradas. 20 Sed
se mi faras tion, kion mi ne volas
fari, faras ĝin jam ne mi, sed la peko,
loĝanta en mi. 21 Mi do trovas
leĝon, ke kiam mi volas fari bonon,
la malbono estas ĉe mi. 22 Ĉar mi
ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la interna
homo; 23 sed mi vidas alian leĝon
en miaj membroj, militantan kontraŭ
la leĝo de mia menso, kaj forkapt-
antan min sub la leĝon de la peko, kiu

estas en miaj membroj. 24 Ho ve,
mi malfeliĉulo! kiu min liberigos el la
korpo de ĉi tiu morto? 25 Danko
estu al Dio, per Jesuo Kristo, nia
Sinjoro. Per la menso do mi mem
servas al la leĝo de Dio, sed per
la karno al la leĝo de peko.

8 EKZISTAS do jam nenia kon-
damno kontraŭ tiuj, kiuj estas
en Kristo Jesuo. 2 Ĉar la leĝo
de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo
liberigis min de la leĝo de peko kaj
morto. 3 Ĉar kiam la leĝo troviĝis
nekapabla pro tio, ke ĝi estis mal-
forta pro la karno, Dio, sendante
Sian propran Filon en simileco de
peka karno kaj pro peko, kondamnis
la pekadon en la karno; 4 por ke
la postulo de la leĝo plenumiĝu en
ni, kiuj iradas ne laŭ la karno, sed laŭ
la spirito. 5 Ĉar kiuj estas laŭ la
karno, tiuj sin interesas pri la aferoj
de la karno; sed kiuj estas laŭ la
spirito, pri la aferoj de la spirito.
6 Ĉar la intereso de la karno estas
morto, sed la intereso de la spirito
estas vivo kaj paco; 7 ĉar la
intereso de la karno estas malamik-
eco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne obeas al
la leĝo de Dio, kaj ĝi ja ne povas
obei; 8 kaj tiuj, kiuj estas en la
karno, ne povas plaĉi al Dio. 9 Sed
vi estas ne en la karno, sed en la
spirito, se vere la Spirito de Dio loĝas
en vi. Sed se iu ne havas la Spiriton
de Kristo, tiu ne estas lia. 10 Kaj
se Kristo estas en vi, la korpo mal-
vivas pro peko, sed la spirito estas
vivo pro justeco. 11 Kaj se la
Spirito de Tiu, kiu levis Jesuon el la
mortintoj, loĝas en vi, tiam la Lev-
into de Kristo Jesuo el la mortintoj
vivigos eĉ viajn mortajn korpojn per
Sia Spirito, loĝanta en vi.
12 Tial do, fratoj, ni estas ŝuldantoj,
ne al la karno, por vivi laŭ la karno;
13 ĉar se vi vivas laŭ la karno, vi
mortos; sed se per la spirito vi mal-
vivigas la farojn de la korpo, vi vivos.
14 Ĉar ĉiuj, kiuj estas kondukataj
de la Spirito de Dio, estas filoj
de Dio. 15 Ĉar vi ne ricevis la
spiriton de sklaveco denove al timo;
sed vi ricevis la spiriton de adopto,
per kiu ni krias: Aba, Patro. 16 La
Spirito mem kunatestas kun nia
spirito, ke ni estas idoj de Dio;
17 kaj se idoj, tial heredantoj, hered-
antoj de Dio, kunheredantoj kun
Kristo, se vere ni suferas kun li, por
ke ni estu glorataj kun li.
18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj
de la nuna tempo ne indas komparon
kun la gloro, kiu estas malkaŝota al
ni. 19 Ĉar la fervora sopiro de la
kreitaro atendas la malkaŝon de la
filoj de Dio. 20 Ĉar la kreitaro
subiĝis sub la vanecon, ne volonte,
sed, pro la subiganto, kun espero,
21 ke la kreitaro mem ankaŭ liberiĝos
el la sklaveco de pereo en la liberecon
de la gloro de la idoj de Dio. 22 Ĉar
ni scias, ke la tuta kreitaro kune
ĝemas kaj naskodoloras ĝis nun.
23 Kaj krom tio, ni mem, kiuj havas
la unuaaĵon de la Spirito, ĝemas en ni,
atendante nian adopton, nome la
elaĉeton de nia korpo. 24 Ĉar per
espero ni estas savitaj; sed la espero,
kiu estas vidata, ne estas espero; ĉar
kiu esperas al tio, kion li vidas?
25 Sed, se ni esperas al tio, kion ni
ne vidas, tiam ni ĝin atendas paci-
ence.
26 Kaj tiel same la Spirito ankaŭ
helpas nian malfortecon; ĉar ni ne
scias, kiel preĝi dece, sed la Spirito
mem propetadas por ni per ĝemoj
neeldireblaj; 27 kaj Tiu, kiu
esploras la korojn, scias, kio estas la
penso de la Spirito, ĉar li propetadas
por la sanktuloj laŭ la volo de Dio.
28 Kaj ni scias, ke por tiuj, kiuj
amas Dion, por tiuj, kiuj estas vokitaj
laŭ Lia intenco, ĉio kunlaboras al
bono. 29 Ĉar kiujn Li antaŭkonis,
tiujn Li antaŭdifinis kiel konformajn
al la bildo de Lia Filo, por ke ĉi tiu
estu la unuenaskita inter multaj
fratoj; 30 kaj kiujn Li antaŭdifinis,
tiujn Li ankaŭ vokis; kaj kiujn Li
vokis, tiujn Li ankaŭ justigis; kaj
kiujn Li justigis, tiujn Li ankaŭ
gloris.
31 Kion do ni diru pri ĉi tio? Se
Dio estas por ni, kiu estas kontraŭ
ni? 32 Ĉu Tiu, kiu ne indulgis
Sian propran Filon, sed fordonis lin
por ni ĉiuj, ne donos al ni libere ĉion
kun li? 33 Kiu akuzos la elekt-
itojn de Dio? Dio estas la just-
iganto; 34 kiu estas la kondamn-
anto? Kristo estas tiu, kiu mortis,
sed leviĝis el la mortintoj, kiu estas
dekstre de Dio, kaj ankaŭ propetadas
por ni. 35 Kiu apartigos nin de la
amo de Kristo? ĉu aflikto, aŭ tur-
mento, aŭ persekutado, aŭ malsato,

aŭ nudeco, aŭ danĝero, aŭ glavo ?
36 Kiel estas skribite :

Pro Vi ni estas mortigataj ĉiutage ;
Oni rigardas nin kiel ŝafojn por buĉo.

37 Sed en ĉio tio ni supervenkas per
tiu, kiu nin amis. 38 Ĉar mi kon-
vinkiĝis, ke nek morto, nek vivo, nek
anĝeloj, nek aŭtoritatoj, nek estant-
aĵoj, nek estontaĵoj, nek potencoj,
39 nek alteco, nek profundeco, nek
iu alia kreitaĵo povos apartigi nin de
la amo de Dio, kiu estas en Kristo
Jesuo, nia Sinjoro.

9 MI diras la veron en Kristo, mi
ne mensogas, kaj mia konscienco
atestas kun mi per la Sankta
Spirito, 2 ke mi havas grandan
malĝojon kaj senĉesan doloron en la
koro. 3 Ĉar mi volus, ke mi estu
anatemita for de Kristo por miaj
fratoj, miaj parencoj laŭ la karno;
4 kiuj estas Izraelidoj, kies estas la
adopto kaj la gloro kaj la interligoj
kaj la leĝdono kaj la Diservo kaj la
promesoj ; 5 kies estas la patroj,
kaj el kiuj laŭ la karno estas Kristo,
kiu estas super ĉiuj, Dio benata
eterne. Amen. 6 Sed la afero ne
estas, kvazaŭ la vorto de Dio estus
neniiĝinta. Ĉar ne ĉiuj estas Izrael,
kiuj estas el Izrael ; 7 nek, ĉar ili
estas idoj de Abraham, ĉiuj estas
filoj, sed : Per Isaak oni nomos vian
idaron. 8 Tio estas, ne la filoj de
la karno estas la filoj de Dio, sed la
filoj de la promeso estas rigardataj
kiel idaro. 9 Ĉar jen estas la vorto
de promeso : En la sama jartempo
Mi venos, kaj estos filo ĉe Sara.
10 Kaj plue, kiam Rebeka ankaŭ
gravediĝis per unu, nia patro Isaak
11 (ĉar la infanoj ankoraŭ ne naskiĝis,
nek faris ion bonan aŭ malbonan, por
ke la intenco de Dio restu laŭ elekto,
ne pro faroj, sed pro la alvokanto),
12 estis dirite al ŝi : La pli granda
servos la malpli grandan. 13 Kiel
estas skribite : Mi ekamis Jakobon,
sed Esavon Mi malamis.
14 Kion do ni diru ? Ĉu estas mal-
justeco ĉe Dio ? Nepre ne ! 15 Ĉar
li diris al Moseo : Mi favorkoros tiun,
kiun Mi favorkoros, kaj Mi kompatos
tiun, kiun Mi kompatos. 16 Tial do
tio apartenas ne al tiu, kiu volas, nek
al tiu, kiu kuras, sed al Dio, kiu
kompatas. 17 Ĉar la Skribo diras al
Faraono : Nur por tio Mi vin kon-
servis, ke Mi montru sur vi Mian
forton, kaj por ke oni rakontu pri
Mia nomo sur la tuta tero. 18 Tial Li
favorkoras ĉiun, kiun Li volas ; kaj
ĉiun, kiun Li volas, Li obstinigas.
19 Vi do diras al mi : Kial Li
ankoraŭ riproĉas ? Ĉar kiu rezistas
al Lia volo ? 20 Sed antaŭ tio,
ho viro, kiu vi estas, ke vi respondas
kontraŭ Dio ? Ĉu faritaĵo diros al
sia farinto : Kial vi faris min tiel ?
21 Aŭ ĉu la potfaristo ne havas rajton
super la argilo, el la sama maso fari
jen vazon por honoro, kaj jen vazon
por malhonoro ? 22 Kiel do, se
Dio, volante elmontri Sian koleron
kaj konatigi Sian potencon, toleris
kun plena pacienco vazojn de kolero,
taŭgajn por pereo ; 23 kaj por ke
Li konatigu la riĉon de Sia gloro sur
vazojn de favoro, kiujn Li antaŭe
pretigis por gloro, 24 nome nin,
kiujn Li ankaŭ vokis, ne nur el
la Judoj, sed ankaŭ el la nacianoj ?
25 Kiel Li diras ankaŭ en Hoŝea :

La popolon ne Mian Mi nomos Mia popolo,
Kaj la neamatinon amatino.
26 Kaj sur la sama loko, kie estis al ili dirite : Vi ne estas Mia popolo,
Tie oni nomos ilin infanoj de la vivanta Dio.

27 Kaj Jesaja krias pri Izrael : Se la
nombro de la filoj de Izrael eĉ estos
kiel la apudmara sablo, la restintoj
saviĝos ; 28 ĉar la Sinjoro efektiv-
igos Sian vorton en la mondo, akcel-
ante kaj tranĉe mallongigante ĝin.
29 Kiel Jesaja diris antaŭe :

Se la Eternulo Cebaot ne lasus al ni restaĵon,
Ni fariĝus kiel Sodom, ni similiĝus al Gomora.

30 Kion do ni diru ? Ke la naci-
anoj, kiuj ne sekvis justecon, atingis
justecon, la justecon, kiu estas el
fido ; 31 sed ke Izrael, sekvante
la leĝon de justeco, ne atingis tiun
leĝon. 32 Kial ? Ĉar ili sekvis ĝin
ne per fido, sed kvazaŭ per faroj.
Ili falpuŝiĝis ĉe la ŝtono de falpuŝiĝo ;
33 kiel estas skribite :

Jen Mi kuŝigas en Cion ŝtonon de falpuŝiĝo kaj rokon de alfrapiĝo ;
Kaj tiu, kiu fidos al li, ne estos hontigita.

10 FRATOJ, la deziro de mia
koro kaj mia preĝo al Dio
pri ili estas por ilia savado.
2 Ĉar mi atestas pri ili, ke ili havas
fervoron al Dio, sed ne laŭ scio.
3 Ĉar nesciante la justecon de Dio,
kaj penante starigi sian propran
justecon, ili ne subiĝis al la justeco
de Dio. 4 Ĉar Kristo estas la fino
de la leĝo por justeco por ĉiu, kiu
kredas. 5 Ĉar Moseo skribis, ke tiu,
kiu plenumas la justecon de la leĝo,
vivos per ĝi. 6 Sed la justeco, kiu
estas el fido, diras jene : Ne diru
en via koro : Kiu suprenirus en la
ĉielon ? (tio estas, por malsuprenigi
Kriston), 7 nek : Kiu malsuprenirus
en la abismon ? (tio estas, por supren-
konduki Kriston el la mortintoj).
8 Sed kion ĝi diras ? La afero estas
proksime de vi, en via buŝo kaj en via
koro ; tio estas, la vorto de fido, kiun
ni predikas ; 9 ĉar se vi per via buŝo
konfesas Jesuon Sinjoro, kaj kredas
en via koro, ke Dio lin levis el la
mortintoj, vi saviĝos ; 10 ĉar per la
koro la homo kredas ĝis justeco, kaj
per la buŝo konfesas ĝis savo.
11 Ĉar la Skribo diras : Ĉiu, kiu fidas
al li, ne estos hontigita. 12 Ĉar
estas nenia diferencigo inter Judo
kaj Greko, ĉar unu sama estas Sinjoro
de ĉiuj, kaj estas riĉa por ĉiuj, kiuj
lin vokas ; 13 ĉar : Ĉiu, kiu vokos
la nomon de la Eternulo, saviĝos.
14 Kiel do ili vokos Tiun, al kiu ili
ne kredis ? kaj kiel ili kredos al Tiu,
pri kiu ili ne aŭdis ? kaj kiel ili aŭdos
sen predikanto ? 15 kaj kiel oni
predikos, se ili ne estos senditaj ?
kiel estas skribite : Kiel ĉarmaj estas
la piedoj de la anoncantoj de la
evangelio de bono !
16 Sed ne ĉiuj aŭskultis la evan-
gelion. Ĉar Jesaja diris : Ho Etern-
ulo ! kiu kredus al tio, kion ni
aŭdis ? 17 La fido venas do per
aŭdado, kaj aŭdado per la vorto de
Kristo. 18 Sed mi diras : Ĉu ili ne
aŭdis ? Certe :
Tra la tuta mondo iris ilia
sono,
Kaj ĝis la finoj de la tero iris
iliaj vortoj.
19 Sed mi diras : Ĉu Izrael ne sciis ?
Unue Moseo diris :
Mi incitos vin per ne-popolo,
Per popolo malnobla Mi vin koler-
igos.
20 Kaj Jesaja estis tre kuraĝa, kaj
diris :
Mi estas trovebla por tiuj, kiuj
Min ne serĉis ;
Mi montris Min al tiuj, kiuj pri Mi
ne demandis.
21 Sed pri Izrael li diris : Ĉiutage
Mi etendis Miajn manojn al popolo
malobeema kaj obstina.

11 MI do diras : Ĉu Dio forpuŝis
Sian popolon ? Nepre ne !
Ĉar ankaŭ mi estas Izraelido,
el la idoj de Abraham, el la tribo de
Benjamen. 2 Dio ne forpuŝis Sian
popolon, kiun Li antaŭkonis. Aŭ ĉu
vi ne scias, kion la Skribo diras pri
Elija ? kiel li pledis ĉe Dio kontraŭ
Izrael : 3 Ho Eternulo, oni mort-
igis Viajn profetojn, detruis Viajn
altarojn ; kaj mi sola restis, kaj oni
serĉas mian animon. 4 Sed kion
diras al li la orakolo de Dio ? Mi
restigis por Mi sep mil virojn, kies
genuoj ne fleksiĝis antaŭ Baal.
5 Tiel same do estas ankaŭ nun-
tempe restaĵo laŭ la elektado de
graco. 6 Sed se per graco, ne plu
el faroj ; alie graco jam ne estus
graco. 7 Kion do ? Kion Izrael
serĉadas, tion li ne atingis, sed la
elektitaro atingis ĝin, kaj la restaĵo
estis obstinigita ; 8 kiel estas skrib-
ite : Dio donis al ili spiriton de
profunda dormo, okulojn, por ke ili
ne vidu, kaj orelojn, por ke ili ne
aŭdu, ĝis la nuna tago. 9 Kaj David
diris :
Ilia tablo fariĝu por ili reto kaj
kaptilo
Kaj falpuŝilo kaj repago ;
10 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne
vidu ;
Kaj iliajn lumbojn malfortigu por
ĉiam.
11 Mi do diras : Ĉu ili falpuŝiĝis, por
ke ili falu ? Nepre ne ! sed per ilia
eraro venis savo al la nacianoj, por
ĵaluzigi ilin. 12 Se do ilia eraro
riĉigis la mondon, kaj ilia perdo
estas la gajno de la nacianoj, kiom
pli ilia pleneco ?
13 Sed mi parolas al vi, nacianoj.
Laŭ tio, kiom mi estas apostolo al
nacianoj, mi gloras mian servadon ;
14 se nur mi iel povos ĵaluzigi tiujn,
kiuj estas mia karno, kaj savi kelkajn
el ili. 15 Ĉar se la forĵetado de ili
estas la repacigo de la mondo, kio
estos la akcepto de ili, se ne vivo el la

mortintoj ? 16 Kaj se la unuaaĵo
estas sankta, la maso ankaŭ estas
sankta ; kaj se la radiko estas sankta,
la branĉoj ankaŭ estas sanktaj.
17 Sed se kelkaj el la branĉoj de-
rompiĝis, kaj vi, estante sovaĝa oliv-
arbo, engreftiĝis inter ili kaj fariĝis
partoprenanto en la radiko kaj graso
de la olivarbo, 18 ne fieru super la
branĉoj ; sed se vi fieras, ne vi
portas la radikon, sed la radiko
portas vin. 19 Vi do diros : Branĉoj
estis derompitaj, por ke mi estu
engreftita. 20 Bone ; pro nekred-
emeco ili estis derompitaj, kaj vi star-
as per via fido. Ne tenu vin alte, sed
timu ; 21 ĉar se Dio ne indulgis la
naturajn branĉojn, Li ankaŭ vin ne
indulgos. 22 Vidu do la bonecon
kaj severecon de Dio : al la falintoj
severecon, sed al vi bonecon, se vi
restados en Lia boneco ; alie vi ankaŭ
detranĉiĝos. 23 Kaj ili ankaŭ, se ili
ne restados en sia nekredemeco, en-
greftiĝos ; ĉar Dio povas reengrefti
ilin. 24 Ĉar se vi eltranĉiĝis el tio,
kio estas nature sovaĝa olivarbo, kaj
kontraŭnature engreftiĝis en bonan
olivarbon, kiom pli ĉi tiuj, kiuj estas
la naturaj branĉoj, engreftiĝos en sian
propran olivarbon ?
25 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi
ne sciu ĉi tiun misteron, por ke vi ne
opiniu vin saĝaj, ke laŭparta obstin-
iĝo okazis al Izrael, ĝis la pleneco
de la nacianoj envenos ; 26 kaj tia-
maniere la tuta Izrael saviĝos, kiel
estas skribite :

El Cion venos la Liberiganto ;
Li deturnos de Jakob malpiecon ;
27 Kaj ĉi tio estos Mia interligo kun ili,
Kiam Mi forigos iliajn pekojn.

28 Rilate al la evangelio, ili estas
malamikoj pro vi ; sed rilate al la
elekto, ili estas amataj pro la patroj.
29 Ĉar la donacoj kaj la vokado de
Dio estas nerevokeblaj. 30 Ĉar kiel
vi iam estis malobeemaj al Dio, sed
jam ricevis kompaton per ilia mal-
obeo, 31 tiel same ankaŭ ĉi tiuj jam
malobeis, por ke, per la kompato
montrita al vi, ili ankaŭ nun ricevu
kompaton. 32 Ĉar Dio kunŝlosis ĉiujn
en malobeo, por ke Li kompatu ĉiujn.
33 Ho, profundo de riĉeco kaj
saĝeco kaj scio de Dio ! kiel ne-
esploreblaj estas Liaj juĝoj, kaj
nesekveblaj Liaj vojoj ! 34 Ĉar kiu
sciis la spiriton de la Eternulo ? aŭ
kiu estis Lia konsilanto ? 35 aŭ kiu
antaŭe al Li donis ion, poste redonotan
al li ? 36 Ĉar el Li kaj per Li kaj al
Li estas ĉio. Al Li estu la gloro por
ĉiam. Amen.

12 MI do vin petas, fratoj, pro
la kompatoj de Dio, ke vi
prezentu viajn korpojn kiel
vivantan oferon, sanktan, plaĉantan
al Dio, kio estas via racia servo.
2 Kaj ne konformiĝu al ĉi tiu mondo ;
sed aliformiĝu per renovigado de via
menso, por ke vi provu, kio estas la
bona kaj aprobinda kaj perfekta volo
de Dio.
3 Ĉar mi diras al ĉiu el vi, per la
graco al mi donita, ke li ne tro estimu
sin, sed estimu sin kun modereco, laŭ
mezuro de la fido, kiun Dio disdonis
al ĉiu. 4 Ĉar kiel ni havas multajn
membrojn en unu korpo, kaj ne ĉiuj
membroj havas la saman funkcion,
5 tiel same ni multaj estas unu korpo
en Kristo, kaj ĉiuj aparte membroj
unu de alia. 6 Sed havante donacojn
diversajn laŭ la graco donita al ni, ĉu
profetadon, ni profetu laŭ la mezuro
de nia fido ; 7 aŭ servadon, ni laboru
en nia servado ; aŭ instruanto, en sia
instruado ; 8 aŭ admonanto, en sia
admonado ; la disdonanto agu mal-
avare, la administranto kun diligent-
eco, la kompatanto kun ĝojo. 9 Via
amo estu sen hipokriteco. Abomenu
tion, kio estas malbona ; algluiĝu al
la bona. 10 En fratamo estu kore
unuigitaj unu al alia, honore prefer-
antaj unu la alian ; 11 en diligent-
eco ne malviglaj, en spirito fervoraj,
servantaj la Sinjoron ; 12 en espero
ĝojaj, en aflikto paciencaj, en preĝ-
ado persistaj ; 13 kotizantaj por la
bezonoj de la sanktuloj, sekvantaj
gastamecon. 14 Benu tiujn, kiuj vin
persekutas ; benu, kaj ne malbenu.
15 Ĝoju kun ĝojantoj, ploru kun
plorantoj. 16 Estu simpatiaj unu
al alia. Ne pripensadu altajn afer-
ojn, sed klinadu vin al humilaj
aferoj. Ne opiniu vin saĝaj. 17 Re-
donu al neniu malbonon pro mal-
bono. Celu aprobindaĵojn antaŭ ĉiuj
homoj. 18 Se estos eble, restu pacaj
viaparte kun ĉiuj homoj. 19 Ne
venĝu vin, amataj, sed cedu lokon al
kolero ; ĉar estas skribite : Ĉe Mi
estas venĝo, Mi repagos, diras la
Sinjoro. 20 Sed se via malamiko
malsatas, donu al li manĝi ; se li

soifas, donu al li trinki; ĉar tion
farante, fajrajn karbojn vi kolektos
sur lia kapo. 21 Ne venkiĝu de mal-
bono, sed venku malbonon per bono.
13 ĈIU animo submetiĝu al la
superaj aŭtoritatoj, ĉar ne
ekzistas aŭtoritato, krom de
Dio; kaj tiuj, kiuj ekzistas, estas
starigitaj de Dio. 2 Tiu do, kiu
kontraŭstaras al aŭtoritato, rezistas
al la ordono de Dio; kaj tiuj, kiuj
rezistas, ricevos juĝon. 3 Ĉar reg-
antoj estas teruraĵo ne al la bona
agado, sed al la malbona. Ĉu vi volas
ne timi aŭtoritatulon? faru bonon, kaj
vi havos de li laŭdon; 4 ĉar li estas
servanto de Dio al vi por bono. Sed
timu, se vi faras malbonon; ĉar ne
vane li portas la glavon, ĉar li estas
servanto de Dio, venĝanto por kolero
kontraŭ tiu, kiu faras malbonon.
5 Sekve estas necese submetiĝi, ne
nur pro la kolero, sed ankaŭ pro
konscienco. 6 Ĉar pro tio vi ankaŭ
pagas tributon, ĉar ili estas serv-
antoj de Dio, klopodantaj por ĉi tio
mem. 7 Redonu ŝuldon al ĉiuj:
tributon, al kiu tributo estas ŝuldata;
imposton, al kiu imposto; timon, al
kiu timo; honoron, al kiu honoro.
8 Al neniu ŝuldu ion, krom la reci-
proka amo; ĉar amante sian proksim-
ulon, oni plenumis la ceteran leĝon.
9 Ĉar tio: Ne adultu, Ne mortigu,
Ne ŝtelu, Ne deziru, kaj ĉiu alia
ordono, estas resumitaj en la jena
parolo: Amu vian proksimulon kiel
vin mem. 10 Amo ne faras mal-
bonon al proksimulo; amo do estas
la plenumado de la leĝo.
11 Kaj tion faru, sciante la ĝustan
tempon, ke nun estas la horo por
leviĝo el dormo; ĉar nun nia savo
estas pli proksima, ol kiam ni ek-
kredis. 12 La nokto jam finiĝas,
kaj la tago alproksimiĝas; ni demetu
do la farojn de mallumo kaj surmetu
la armilojn de lumo. 13 Ni iradu
dece, kiel en la tago, ne en diboĉado
kaj drinkado, nek en volupto kaj sen-
brideco, nek en malpaco kaj ĵaluzo.
14 Sed surmetu la Sinjoron Jesuo
Kristo, kaj ne sekvu la intencojn de
la karno al voluptoj.
14 SED akceptu malfortulon en
fido, tamen ne por dubaj dis-
putadoj. 2 Unu homo kredas,
ke li povas ĉion manĝi; sed alia,
estante malforta, manĝas legomojn.
3 Kiu manĝas, tiu ne malestimu tiun,
kiu ne manĝas; kaj kiu ne manĝas, tiu
ne juĝu tiun, kiu manĝas; ĉar Dio
lin akceptis. 4 Kiu estas vi, ke vi
juĝas la servanton de alia? antaŭ
sia propra sinjoro li staras aŭ falas.
Li ja estos starigita, ĉar la Sinjoro
povas lin starigi. 5 Unu juĝas unu
tagon pli alte ol alian, alia egale
juĝas ĉiun tagon. Ĉiu homo kon-
vinkiĝu en sia menso. 6 Kiu observ-
as la tagon, tiu observas ĝin al la
Sinjoro; kaj la manĝanto manĝas
al la Sinjoro, ĉar li dankas Dion; kaj
la nemanĝanto nemanĝas al la Sin-
joro, kaj li dankas Dion. 7 Ĉar
neniu el ni vivas al si mem, kaj neniu
mortas al si mem. 8 Ĉar se ni
vivas, ni vivas al la Sinjoro, kaj se ni
mortas, ni mortas al la Sinjoro; ĉu
ni vivas do, aŭ mortas, al la Sinjoro
ni apartenas. 9 Ĉar por tio Kristo
mortis kaj viviĝis, por esti Sinjoro
de la mortintoj kaj de la vivantoj.
10 Sed vi, kial vi juĝas vian fraton?
kaj vi, kial vi malestimas vian fraton?
ĉar ni ĉiuj staros antaŭ la tribunala
seĝo de Dio. 11 Ĉar estas skrib-
ite:

Kiel Mi vivas, diras la Eternulo,
antaŭ Mi kliniĝos ĉiu genuo,
Kaj ĉiu lango gloros Dion.

12 Tial do ĉiu el ni respondos al Dio
pri si mem.
13 Tial ni ne plu juĝu unu alian;
sed prefere ni juĝu, ke neniu metu
en la vojo de sia frato faligilon aŭ ian
ofendilon. 14 Mi scias, kaj konvink-
iĝis en la Sinjoro Jesuo, ke nenio
estas malpura per si; sed por tiu, kiu
opinias ion malpura, ĝi estas malpura.
15 Ĉar se pro manĝaĵo via frato
ĉagreniĝas, vi jam ne iradas en amo.
Ne pereigu per via manĝaĵo tiun,
por kiu Kristo mortis. 16 Via bono
do ne estu kalumniita; 17 ĉar la
regno de Dio estas ne manĝado kaj
trinkado, sed justeco kaj paco kaj
ĝojo en la Sankta Spirito. 18 Ĉar
tiu, kiu en tio servas Kriston, plaĉas
al Dio, kaj estas aprobata de homoj.
19 Ni do celu tion, kio apartenas al
paco kaj al reciproka edifo 20 Ne
detruu pro manĝaĵo la faron de Dio.
Ĉio estas ja pura; sed estas malbone
por tiu, kiu manĝas kun ofendo.
21 Estas bone ne manĝi viandon, nek
trinki vinon, nek fari ion, per kio
via frato ofendiĝas. 22 Tiun fidon,

kiun vi havas, havu por vi mem antaŭ
Dio. Feliĉa estas tiu, kiu ne juĝas
sin mem per tio, kion li aprobas.
23 Sed tiu, kiu estas sendecida, estas
kondamnita, se li manĝas; ĉar li
manĝas ne el fido, kaj ĉio, kio ne estas
el fido, estas peko.

15 NI, kiuj estas fortaj, devas
porti la malfortaĵojn de la
nefortaj, kaj ne plaĉi al ni
mem. 2 Ĉiu el ni plaĉu al sia
proksimulo per tia bono, kia taŭgas,
por edifi. 3 Ĉar Kristo ankaŭ ne
plaĉis al si mem, sed, kiel estas
skribite: La insultoj de Viaj insult-
antoj falis sur min. 4 Ĉar ĉio, kio
estas antaŭe skribita, estas skrib-
ita por nia instruado, por ke per
pacienco kaj per konsolo de la
Skriboj ni havu esperon. 5 Kaj la
Dio de pacienco kaj konsolo donu
al vi, ke vi simpatiu unu kun alia laŭ
Kristo Jesuo; 6 por ke vi unuanime
per unu voĉo gloru la Dion kaj
Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
7 Tial akceptu unu la alian, kiel
ankaŭ Kristo akceptis vin, al la
gloro de Dio. 8 Ĉar mi diras, ke
Kristo fariĝis servanto al la cirkum-
cidularo pro la vereco de Dio, por
konfirmi la promesojn al la patroj,
9 kaj ke la nacianoj pro lia kompato
gloru Dion, kiel estas skribite:

Tial mi gloros Vin inter la
popoloj,
Kaj pri Via nomo mi kantos.

10 Kaj ankaŭ oni diras:

Ĝoju, ho gentoj, kun Lia pop-
olo.

11 Kaj ankaŭ:

Gloru la Eternulon ĉiuj pop-
oloj,
Kaj laŭdu Lin ĉiuj gentoj.

12 Kaj ankaŭ Jesaja diras:

Estos radiko de Jiŝaj,
Kaj la stariĝanto por regi la
naciojn.
Al li celados la nacioj.

13 Kaj la Dio de espero plenigu vin
per ĉia ĝojo kaj paco en kredado, por
ke vi abunde havu esperon, laŭ la
potenco de la Sankta Spirito.
14 Kaj, ho miaj fratoj, mi mem
konvinkiĝis pri vi, ke vi mem estas
plenaj de boneco, plenigitaj per ĉia
sciado, kaj kapablaj admoni unu la
alian. 15 Tamen mi iom pli kuraĝe
skribas al vi, kvazaŭ rememorigante
vin per la graco, donita al mi de Dio,
16 ke mi estu servanto de Kristo
Jesuo al la nacianoj, solenanta la
evangelion de Dio, por ke la oferado
de la nacianoj fariĝu akceptebla,
sanktigite de la Sankta Spirito.
17 Mi povas do fieri en Kristo Jesuo
pri tio, kio rilatas al Dio. 18 Ĉar
mi ne kuraĝos priparoli ion, krom
tio, kion Kristo faris per mi, por
obeigi la nacianojn, vorte kaj fare,
19 en la potenco de signoj kaj
mirindaĵoj, en la potenco de la Sankta
Spirito; tiel, ke de Jerusalem kaj
ĉirkaŭe ĝis Iliriko mi plene predikis
la evangelion de Kristo; 20 jenon
ambiciante: tiel prediki la evan-
gelion, ne tie, kie Kristo jam estis
priparolita, ke mi ne konstruu sur
la fundamento de alia; 21 sed kiel
estas skribite:

Vidos tiuj, al kiuj ne estis dirite
pri li,
Kaj komprenos tiuj, kiuj ne
aŭdis.

22 Pro kio ankaŭ mi ofte estis mal-
helpita veni al vi; 23 sed jam ne hav-
ante lokon en ĉi tiuj regionoj, kaj dum
multe da jaroj sopirante veni al vi,
24 kiam mi veturos al Hispanujo, mi
venos al vi (ĉar mi esperas vin viziti
travojaĝante, kaj esti helpata de vi
sur la vojo, se antaŭe mi estos suficê
gastinta ĉe vi); 25 sed nun mi
veturas al Jerusalem, farante servon
al la sanktuloj. 26 Ĉar Makedonujo
kaj la Aĥaja lando volonte decidis
fari monoferon por la nericaj sankt-
uloj en Jerusalem. 27 Volonte ili
decidis, estante iliaj ŝuldantoj. Ĉar
se la nacianoj partoprenas en iliaj
spiritaj aferoj, tiuj siavice devas servi
al ili ankaŭ en materiaj aferoj.
28 Tial, plenuminte ĉi tion, kaj
sigelinte por ili ĉi tiun frukton, mi
ekiros Hispanujon, kaj vizitos vin
survoje. 29 Kaj mi scias, ke ven-
ante al vi, mi venos en la pleneco
de la beno de Kristo.
30 Sed mi petas vin, fratoj, pro nia
Sinjoro Jesuo Kristo kaj pro la amo
de la Spirito, ke vi kunluktu kun
mi en viaj preĝoj al Dio pro mi;
31 ke mi liberiĝu de la malobeemuloj
en Judujo, kaj ke mia servo al
Jerusalem estu akceptebla al la
sanktuloj; 32 por ke mi venu ĝoje
al vi per la volo de Dio kaj trovu
ripozon ĉe vi. 33 Kaj la Dio de
paco estu kun vi ĉiuj. Amen.

16 MI rekomendas al vi nian
fratinon Febe, kiu estas
diakonino de la eklezio en
Kenkrea; 2 por ke vi akceptu ŝin
en la Sinjoro, kiel konvenas al
sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en
ĉiuj aferoj, pri kiuj ŝi bezonos vin;
ĉar ŝi ankaŭ estis helpantino de
multaj, kaj de mi mem.
3 Salutu Priskilan kaj Akvilan, mi-
ajn kunlaborantojn en Kristo Jesuo,
4 kiuj pro mia vivo riskis siajn kolojn;
ilin dankas ne nur mi, sed ankaŭ
ĉiuj eklezioj de la nacianoj; 5 kaj
salutu la eklezion en ilia domo.
Salutu mian amatan Epajneton, kiu
estas la unuaaĵo de Azio por Kristo.
6 Salutu Marian, kiu multe laboris
por vi. 7 Salutu Andronikon kaj
Junion, miajn parencojn kaj miajn
kunkaptitojn, kiuj estas konataj
inter la apostoloj, kaj ankaŭ estis
en Kristo antaŭ ol mi. 8 Salutu
Ampliason, mian amaton en la Sinjoro.
9 Salutu Urbanon, nian kunlabor-
anton por Kristo, kaj mian amatan
Staĥison. 10 Salutu Apeleson, la
aprobitan en Kristo. Salutu tiujn,
kiuj estas ĉe Aristobulo. 11 Salutu
mian parencon Herodion. Salutu
tiujn ĉe Narkiso, kiuj estas en la
Sinjoro. 12 Salutu Trifajnan kaj
Trifosan, kiuj laboras en la Sinjoro.
Salutu Persison, la virinon amatan,
kiu multe laboris en la Sinjoro.
13 Salutu Rufon, elektitan de la
Sinjoro, kaj lian kaj mian patrinon.
14 Salutu Asinkriton, Flegonon, Her-
meson, Patrobason, Hermason, kaj la
fratojn ĉe ili. 15 Salutu Filologon
kaj Julian, Nereon kaj lian fratinon,
kaj Olimpason, kaj ĉiujn sanktulojn
kun ili. 16 Salutu unu la alian per
sankta kiso. Ĉiuj eklezioj de Kristo
vin salutas.
17 Nun mi vin petas, fratoj, observi
tiujn, kiuj kaŭzas la malkonsentojn
kaj ofendojn kontraŭ la instruado,
kiun vi lernis; kaj forturni vin de ili.
18 Ĉar tiaj homoj servas ne al nia
Sinjoro Kristo, sed al sia ventro;
kaj per siaj belaj kaj flataj vortoj ili
trompas la korojn de la naivuloj.
19 Ĉar via obeemeco estas sciigita al
ĉiuj homoj. Tial mi ĝojas pro vi; sed
mi deziras, ke vi estu saĝaj rilate la
bonon kaj malkleraj rilate la mal-
bonon. 20 Kaj la Dio de paco baldaŭ
subpremos Satanon sub viaj piedoj.
La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo
estu kun vi.
21 Salutas vin Timoteo, mia kun-
laboranto, kaj Lucio kaj Jason kaj
Sosipatro, miaj parencoj. 22 Mi,
Tertio, kiu skribis ĉi tiun epistolon,
salutas vin en la Sinjoro. 23 Vin
salutas Gajo, la gastiganto de mi kaj
de la tuta eklezio. Vin salutas
Erasto, la ekonomo de la urbo, kaj
Kvarto, la frato. 24 La graco de
nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi
ĉiuj. Amen.
25 Al Tiu, kiu povas fortikigi vin,
laŭ mia evangelio kaj la predikado
de Jesuo Kristo, laŭ la malkaŝo de la
mistero, silentigita tra eternaj tempoj,
26 sed nun elmontrita, kaj per la
profetaj skriboj laŭ la ordono de la
eterna Dio sciigita al ĉiuj nacioj por
obeado de fido; 27 al la sola saĝa
Dio, per Jesuo Kristo estu la gloro
por ĉiam kaj eterne. Amen.

LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

KORINTANOJ

1 PAŬLO, vokita por esti apostolo
de Jesuo Kristo per la volo de
Dio, kaj Sostenes, nia frato,
2 al tiu eklezio de Dio, kiu estas
en Korinto, al tiuj, kiuj estas sankt-
igitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por
esti sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj
en ĉiu loko vokas la nomon de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, ilia Sinjoro kaj
nia: 3 Graco estu al vi kaj paco
de Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro
Jesuo Kristo.

4 Mi ĉiam dankas mian Dion pri
vi, pro la graco de Dio al vi donita en
Kristo Jesuo; 5 ke en ĉio vi riĉ-
iĝis en li, en ĉia parolo kaj ĉia scio;
6 kiel ankaŭ la atesto de Kristo kon-
firmiĝis en vi; 7 tiel, ke vi mal-
atingas nenian donacon; atendante
la malkaŝon de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, 8 kiu ankaŭ konfirmos vin
ĝis la fino, por ke vi estu neriproĉeblaj
en la tago de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
9 Fidela estas Dio, per kiu vi estas
alvokitaj en la kunulecon de Lia
Filo Jesuo Kristo, nia Sinjoro.
10 Mi petegas vin, fratoj, per la
nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
ke vi ĉiuj parolu tion saman, kaj ke
estu neniaj skismoj inter vi; sed
ke vi estu perfekte kunigitaj en la
sama spirito kaj en la sama juĝo.
11 Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas sci-
igite al mi de la domanoj de Ĥloe,
ke ekzistas inter vi malpacoj. 12 Kaj
la jenon mi volas diri, ke ĉiu el vi
diras: Mi estas de Paŭlo; kaj mi de
Apolos; kaj mi de Kefas; kaj mi de
Kristo. 13 Ĉu Kristo estas dividita?
ĉu Paŭlo krucumiĝis por vi? aŭ ĉu
vi baptiĝis en la nomon de Paŭlo?
14 Mi dankas Dion, ke mi baptis
neniun el vi krom Krispo kaj Gajo;
15 por ke neniu diru, ke vi baptiĝis
en mian nomon. 16 Kaj mi baptis
ankaŭ la familion de Stefanas; krom
tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun alian.
17 Ĉar Kristo sendis min, ne por
bapti, sed por prediki la evangelion;
ne en saĝeco de vortoj, por ke la
kruco de Kristo ne vantiĝu.
18 Ĉar la priparolo de la kruco estas
por la pereantoj malsaĝeco; sed por
ni, la savatoj, ĝi estas la potenco de
Dio. 19 Ĉar estas skribite:

Mi pereigos la saĝecon de la
saĝuloj,
Kaj la kompetentecon de la kom-
petentuloj Mi malaperigos.

20 Kie estas la saĝulo? kie estas
la skribisto? kie estas la diskutisto
de ĉi tiu tempaĝo? ĉu Dio ne mal-
saĝigis la saĝecon de la mondo?
21 Ĉar pro tio, ke en la saĝeco de
Dio la mondo per sia saĝeco ne konis
Dion, bonvolis Dio per la malsaĝeco
de la prediko savi la kredantojn.
22 Ĉar Judoj postulas signojn, kaj
Grekoj serĉas saĝecon; 23 sed ni
predikas Kriston krucumitan, por
Judoj falilon, kaj por Grekoj mal-
saĝon; 24 sed por la vokitoj mem,
ĉu Judoj aŭ Grekoj, Kriston la
potencon de Dio, kaj la saĝecon de
Dio. 25 Ĉar la malsaĝeco de Dio
estas pli saĝa ol homoj; kaj la mal-
forteco de Dio estas pli forta ol homoj.
26 Ĉar rigardu vian vokon, fratoj,
ke ne multaj saĝuloj laŭ la karno, ne
multaj potenculoj, ne multaj nobeloj,
estas vokataj; 27 sed Dio elektis
la malsaĝajn objektojn de la mondo,
por hontigi la saĝulojn; kaj Dio
elektis la malfortajn objektojn de la
mondo, por hontigi la fortajn; 28 kaj
la malnoblajn objektojn de la mondo,
kaj la malestimatajn Dio elektis, kaj
eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn;
29 por ke neniu karno fieru antaŭ Dio.
30 Sed el Li vi estas en Kristo Jesuo,
kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj
justeco kaj sanktigo, kaj elaĉeto;
31 por ke, kiel estas skribite: Kiu
fieras, tiu fieru en la Eternulo.

2 KAJ mi, fratoj, venante al vi,
venis ne kun supereco de parolo
aŭ de saĝeco, proklamante al vi
la misteron de Dio. 2 Ĉar mi decidis
scii ĉe vi nenion, krom Jesuo Kristo
kaj tiu krucumita. 3 Kaj mi estis
ĉe vi en malforteco kaj en timo kaj
en multa tremado. 4 Kaj mia parolo
kaj mia prediko estis ne en allogaj
paroloj de saĝeco, sed en elmontro
de la Spirito kaj potenco, 5 por
ke via fido estu ne laŭ la saĝeco de
homoj, sed laŭ la potenco de Dio.
6 Tamen ni parolas saĝecon inter
plenaĝuloj, sed saĝecon ne de ĉi tiu
mondo, nek de la regantoj de ĉi tiu
mondo, kiuj neniiĝas; 7 sed ni
parolas la saĝecon de Dio en mistero,
la saĝecon kaŝitan, kiun Dio antaŭ-
destinis antaŭ la mondaĝoj por nia
glorado; 8 kaj kiun scias neniu el
la regantoj de ĉi tiu mondo; ĉar se
ili ĝin scius, ili ne krucumus la
Sinjoron de gloro; 9 sed kiel estas
skribite:

Tion, kion okulo ne vidis kaj
orelo ne aŭdis,
Kaj kio en la koron de homo
ne eniris,
Dio preparis por tiuj, kiuj Lin
amas.

10 Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la
Spirito; ĉar la Spirito esploras ĉion,
eĉ la profundaĵojn de Dio. 11 Ĉar
kiu inter homoj scias la aferojn de iu
homo, krom la spirito de la homo, kiu

estas en li? tiel same la aferojn de
Dio scias neniu, krom la Spirito de
Dio. 12 Sed ni ricevis ne la spiriton
de la mondo, sed la spiriton, kiu
estas de Dio; por ke ni sciu tion,
al ni donacitan de Dio. 13 Pri kio
ankaŭ ni parolas per vortoj, ne kiujn
instruas homa saĝeco, sed kiujn
instruas la Spirito; komparante spirit-
ajn kun spiritaj. 14 Sed la natura
homo ne akceptas la aferojn de la
Spirito de Dio; ĉar ili estas por li
malsaĝeco; kaj li ne povas ilin scii,
pro tio, ke ili estas juĝataj spirite.
15 Sed la spirita homo juĝas ĉion,
kaj li mem estas juĝata de neniu.
16 Ĉar kiu sciis la menson de la
Eternulo, ke li instruu Lin? Sed
ni havas la menson de Kristo.

3 KAJ mi, fratoj, ne povis paroli
al vi kiel al spirituloj, sed kiel
al karnuloj, kiel al infanetoj en
Kristo. 2 Mi nutris vin per lakto,
ne per manĝaĵoj; ĉar vi ankoraŭ tion
ne kapablis; kaj eĉ nun vi ne kapabl-
as; 3 ĉar vi estas ankoraŭ karnaj;
ĉar dum ekzistas inter vi ĵaluzo kaj
malpaco, ĉu vi ne estas karnaj kaj
iradas laŭ la maniero de homoj?
4 Ĉar kiam unu diras: Mi estas de
Paŭlo; kaj alia: Mi estas de Apolos;
ĉu vi ne estas homoj? 5 Kio do
estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo?
Servantoj, per kiuj vi ekkredis; kaj
ĉiu, kiel la Sinjoro al li donis. 6 Mi
plantis, Apolos akvumis; sed Dio
kreskigis. 7 Tial nek la plantanto
estas io, nek la akvumanto; sed Dio,
la kreskiganto. 8 Sed la plantanto
kaj la akvumanto estas unu; sed ĉiu
ricevos sian propran rekompencon
laŭ sia laboro. 9 Ĉar ni estas kun-
laborantoj kun Dio: vi estas la kultiv-
otaĵo de Dio, la konstruotaĵo de Dio.
10 Laŭ la graco de Dio al mi donita,
kiel saĝa majstromasonisto mi metis
fundamenton; kaj alia surkonstruas.
Sed ĉiu zorgu, kiel li surkonstruas.
11 Ĉar neniu povas meti alian funda-
menton krom tiu, kiu estas metita, tio
estas Jesuo Kristo. 12 Sed se iu
konstruas sur la fundamento oron,
arĝenton, multekostajn ŝtonojn, lign-
on, fojnon, pajlon, 13 ĉies laboraĵo
evidentiĝos; ĉar la tago ĝin montros,
pro tio, ke ĝi estas malkaŝita en fajro;
kaj la fajro mem provos ĉies labor-
aĵon, kia ĝi estas. 14 Se restos
ies laboraĵo, kiun li surkonstruis,
li ricevos rekompencon. 15 Se ies
laboraĵo forbrulos, li suferos perdon;
sed li mem saviĝos; tamen kiel tra
fajro.
16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas
templo de Dio kaj ke en vi loĝas la
Spirito de Dio? 17 Se iu detruas
la templon de Dio, tiun detruos Dio;
ĉar la templo de Dio estas sankta, kaj
vi estas tio.
18 Neniu sin trompu. Se iu el vi
opinias sin saĝa en ĉi tiu mondo, li
fariĝu malsaĝulo, por ke li saĝiĝu.
19 Ĉar la saĝeco de ĉi tiu mondo estas
malsaĝeco ĉe Dio. Ĉar estas skrib-
ite: Li kaptas la saĝulojn per ilia
ruzaĵo; 20 kaj ankaŭ: La Eternulo
scias la pensojn de saĝuloj, ke ili
estas vantaj. 21 Tial neniu fan-
faronu pri homoj. Ĉar ĉio apartenas
al vi, 22 ĉu Paŭlo, aŭ Apolos, aŭ
Kefas, aŭ la mondo, aŭ la vivo, aŭ la
morto, aŭ estantaĵoj aŭ estontaĵoj:
ĉio apartenas al vi, 23 kaj vi al
Kristo, kaj Kristo al Dio.

4 TIEL oni rigardu nin, kiel serv-
antojn de Kristo kaj administr-
antojn de la misteroj de Dio.
2 Cetere, ĉi tie estas postulate ĉe
administrantoj, ke oni troviĝu fidela.
3 Sed ĉe mi estas tre malgrava afero
esti juĝata de vi, aŭ per homa juĝo:
mi ja ne juĝas min mem. 4 Ĉar mi
scias nenion kontraŭ mi; tamen mi
ne estas pro tio pravigita; sed tiu,
kiu juĝas min, estas la Sinjoro.
5 Tial juĝu nenion antaŭ la tempo,
ĝis venos la Sinjoro, kiu enlumigos
la kaŝitaĵojn de la mallumo kaj
klarigos la intencojn de la koroj;
kaj tiam ĉiu ricevos de Dio sian
propran laŭdon.
6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilat-
igis al mi kaj Apolos pro vi; por ke
vi en ni lernu ne preterpasi la skribit-
aĵojn; por ke neniu el vi bloveŝvelu
por unu kontraŭ la alia. 7 Ĉar kiu
vin diferencigas? kaj kion vi havas,
kion vi ne ricevis? sed se vi ĝin
ricevis, kial vi fanfaronas, kvazaŭ vi
ĝin ne ricevus? 8 Jam vi estas plen-
igitaj, jam vi riĉiĝis, vi reĝis sen ni;
kaj mi ja volus, ke vi efektive reĝu,
por ke ni ankaŭ reĝu kun vi. 9 Ĉar
ŝajnas al mi, ke Dio elmetis nin, la
apostolojn, la plej lastajn, kiel mort-
kondamnitajn; ĉar ni fariĝis spektaklo
al la mondo kaj al anĝeloj kaj al
homoj. 10 Ni estas malsaĝuloj pro

Kristo, sed vi estas saĝaj en Kristo;
ni estas malfortaj, sed vi estas fortaj;
vi estas gloraj, sed ni estas sen-
honoraj. 11 Eĉ ĝis la nuna horo
ni malsatas kaj soifas, kaj ni estas
nudaj, kaj ni estas batataj kaj sen-
hejmaj; 12 kaj ni penadas, labor-
ante per niaj propraj manoj; insultate,
ni benas; persekutate, ni eltenas;
13 kalumniate, ni petegas; ni fariĝas
kiel la balaaĵo de la mondo, la forĵet-
aĵo de ĉio, eĉ gis nun.
14 Ne por hontigi vin mi tion skribas,
sed, kiel miajn amatajn filojn, por
admoni vin. 15 Ĉar kvankam vi eĉ
havus dek mil pedagogojn en Kristo,
tamen vi havas ne multajn patrojn;
ĉar en Kristo Jesuo mi naskigis
vin per la evangelio. 16 Mi do
petegas vin, estu imitantoj de mi.
17 Pro tio mi sendis al vi Timoteon,
kiu estas mia amata kaj fidela filo
en la Sinjoro, kaj kiu vin memorigos
pri miaj vojoj en Kristo, ĝuste kiel
mi instruas ĉie en ĉiu eklezio.
18 Kelkaj bloveŝvelas, kvazaŭ mi
ne venus al vi. 19 Sed mi venos
al vi baldaŭ, se la Sinjoro tion volos;
kaj mi ekscios, ne la parolon de
la bloveŝvelintoj, sed la potencon.
20 Ĉar la regno de Dio estas ne en
parolo, sed en potenco. 21 Kion
vi volas? ĉu kun vergo mi venu al
vi, aŭ en amo kaj en spirito de
humileco?

5 EFEKTIVE oni raportas, ke
estas ĉe vi malĉasteco, kaj tia
malĉasteco, kia ne ekzistas eĉ
inter la nacianoj, ke iu havas la
edzinon de sia patro. 2 Kaj vi
bloveŝvelis, kaj ne prefere ploregis,
por ke tiu, kiu faris tion, foriĝu el
inter vi. 3 Ĉar mi vere, korpe
forestante, sed spirite ĉeestante, jam
juĝis, kvazaŭ ĉeestante, tiun, kiu tiel
faris tion. 4 en la nomo de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, en kunveno
de vi kaj de mia spirito kun la potenco
de nia Sinjoro Jesuo, 5 transdoni
tian homon al Satano por la detruo
de la karno, por ke la spirito saviĝu
en la tago de la Sinjoro Jesuo. 6 Ne
bona estas via fanfaronado. Ĉu vi
ne scias, ke malmulto da fermentaĵo
fermentigas la tutan mason? 7 For-
purigu la malnovan fermentaĵon,
por ke vi estu nova maso, kiel vi
estas nefermentintaj. Ĉar por ni
ankaŭ Pasko estas oferita, nome
Kristo; 8 tial ni festu, ne per
malnova fermentaĵo, nek per ferment-
aĵo de malico kaj malboneco, sed per
la senfermenta pano de sincereco
kaj vereco.
9 En mia epistolo mi skribis al vi,
ke vi ne intermiksu vin kun malĉast-
uloj; 10 ne tute kun la malĉastuloj
de ĉi tiu mondo, aŭ kun la aviduloj
kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar
tiuokaze estus necese, ke vi eliru
el la mondo; 11 sed nun mi skribas
al vi, ke vi ne intermiksu vin, se iu,
nomata frato, eble estas malĉastulo,
aŭ avidulo, aŭ idolano, aŭ insultanto,
aŭ drinkulo, aŭ rabemulo; kun tia
homo eĉ ne kunmanĝu. 12 Ĉar
kiel koncernas min juĝi la ekster-
ulojn? Ĉu vi ne juĝas la intern-
ulojn, 13 dum la eksterulojn juĝas
Dio? Forigu el inter vi la mal-
virtulon.

6 ĈU iu el vi, havante aferon kon-
traŭ sia proksimulo, kuraĝas
procesi antaŭ la malpiuloj, kaj ne
antaŭ la sanktuloj? 2 Aŭ ĉu vi ne
scias, ke la sanktuloj juĝos la mondon?
kaj se la mondon vi juĝos, ĉu vi ne
estas indaj juĝi la plej malgrandajn
aferojn? 3 Ĉu vi ne scias, ke ni
juĝos anĝelojn? kiom pli do aferojn
de la nuna vivo? 4 Se do vi devas
starigi tribunalon pri la aferoj de la
nuna vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn,
kiuj estas negravaj en la eklezio?
5 Mi diras tion, por vin hontigi. Ĉu
efektive ne ekzistas ĉe vi eĉ unu
saĝulo, kiu povus decidi inter siaj
fratoj, 6 sed frato procesas kontraŭ
frato, kaj eĉ antaŭ nekredantoj?
7 Certe jam estas ĉe vi granda
domaĝo, ke vi faras procesojn unu
kontraŭ alia. Kial vi ne prefere
suferas maljustecon? kial vi ne
prefere suferas rabadon? 8 Tamen
eĉ vi mem faras maljustecon kaj
rabadon, kaj eĉ kontraŭ la fratoj.
9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la maljust-
uloj ne heredos la regnon de Dio?
Ne trompiĝu: nek malĉastuloj, nek
idolanoj, nek adultuloj, nek mol-
moruloj, nek viruzaĉantoj, 10 nek
ŝtelistoj, nek aviduloj, nek drink-
uloj, nek insultantoj, nek rabemuloj,
heredos la regnon de Dio. 11 Kaj
tiaj estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis,
sed vi sanktiĝis, sed vi justiĝis en la
nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj
en la Spirito de nia Dio.

12 Ĉio estas por mi permesata, sed
ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas
por mi permesata; sed mi ne volas
sub io submetiĝi. 13 Manĝaĵoj por
la ventro, kaj la ventro por manĝaĵoj;
sed Dio neniigos kune ĝin kaj ilin.
Sed la korpo estas ne por malĉasteco,
sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro
por la korpo; 14 kaj Dio levis la
Sinjoron, kaj levos ankaŭ nin per
Sia potenco. 15 Ĉu vi ne scias, ke
viaj korpoj estas membroj de Kristo?
ĉu mi do prenos la membrojn de
Kristo, kaj faros ilin membroj de
malĉastistino? Nepre ne! 16 Aŭ
ĉu vi ne scias, ke tiu, kiu kuniĝas
kun malĉastistino, estas kun ŝi unu
korpo? ĉar: Ili, Li diris, estos unu
karno. 17 Sed tiu, kiu kuniĝas
kun la Sinjoro, estas kun li unu
spirito. 18 Forkuru de malĉasteco.
Ĉiu peko, kiun homo faras, estas
ekster la korpo; sed tiu, kiu malĉastas,
pekas kontraŭ sia propra korpo.
19 Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo
estas templo de la Sankta Spirito,
kiu estas en vi kaj kiun vi havas de
Dio? kaj vi ne apartenas al vi mem,
20 ĉar vi estas aĉetitaj per prezo;
gloru do Dion en via korpo.

7 NUN rilate al la aferoj, pri kiuj
vi skribis: Estas bone por viro,
ne tuŝi virinon. 2 Sed pro mal-
ĉastaĵoj ĉiu viro havu propran edzinon,
kaj ĉiu virino havu propran edzon.
3 La edzo donu al la edzino ŝian
rajtaĵon; tiel same ankaŭ la edzino al
la edzo. 4 Ne la edzino, sed la
edzo rajtas pri ŝia korpo; tiel same
ankaŭ ne la edzo, sed la edzino
rajtas pri lia korpo. 5 Ne senigu
unu la alian, krom eble kun konsento
por kelka tempo, por ke vi dediĉu vin
al preĝado, kaj kuniĝu denove, por
ke Satano vin ne tentu pro manko
de sinregado. 6 Sed tion mi diras
kiel permeson, ne kiel ordonon.
7 Sed mi volus, ke ĉiuj homoj estu
kiel mi mem. Tamen ĉiu havas
sian propran donacon de Dio, unu
tiel, alia alie.

8 Sed mi diras al senedzinuloj kaj
al vidvinoj: Estas bone por ili resti
kiel mi. 9 Sed se ili ne povas sin
deteni, ili edziĝu; ĉar estas pli bone
edziĝi, ol bruladi. 10 Sed al geedzoj
mi ordonas (tamen ne mi, sed la
Sinjoro): Ke edzino ne foriĝu de sia
edzo 11 (tamen, se ŝi foriĝas, ŝi
restu senedza, aŭ denove konsentiĝu
kun sia edzo); kaj ke la edzo ne
forsendu sian edzinon. 12 Sed al
la ceteraj diras mi, ne la Sinjoro: Se
iu frato havas nekredantan edzinon,
kaj ŝi konsentas loĝadi kun li, li ne
forigu ŝin. 13 Kaj se virino havas
nekredantan edzon, kaj li konsentas
loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon.
14 Ĉar la nekredanta edzo estas
sanktigita per la edzino, kaj la
nekredanta edzino estas sanktigita
per la frato; alie viaj infanoj estus
profanaj, sed nun ili estas sanktaj.
15 Tamen se la nekredanto volas
foriri, li foriru: la frato aŭ la fratino
en tiaj okazoj ne estas sklavigita;
sed Dio vokis nin en paco. 16 Ĉar
kiel vi scias, ho edzino, ĉu vi savos
vian edzon? aŭ kiel vi scias, ho
edzo, ĉu vi savos vian edzinon?
17 Sed kiel la Sinjoro disdonis al
ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru.
Kaj tiel mi ordonas en ĉiuj eklezioj.
18 Ĉu iu estas vokita, cirkumcidite?
li ne fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu
estas vokita, necirkumcidite? li ne
cirkumcidiĝu. 19 Cirkumcido estas
nenio, kaj necirkumcido estas nenio;
sed la plenumado de la ordonoj de
Dio. 20 Ĉiu restadu en tiu vok-
sorto, en kiu li estas vokita. 21 Ĉu
vi estas vokita, estante sklavo?
ne ĉagreniĝu pro tio; sed se vi povas
liberiĝi, tion uzu prefere. 22 Ĉar
kiu estas vokita en la Sinjoro,
estante sklavo, tiu estas liberulo de
la Sinjoro; tiel same tiu, kiu estas
vokita, estante libera, estas sklavo
de Kristo. 23 Vi estas aĉetitaj per
prezo; ne fariĝu sklavoj de homoj.
24 Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie
restadu kun Dio.

25 Sed rilate al virgulinoj, mi ne
havas ordonon de la Sinjoro; sed mi
donas mian opinion, kiel ricevinta de
la Sinjoro indulgon, por esti fidela.
26 Mi opinias do, ke la jeno estas bona
pro la nuna neceseco, nome, ke estas
bone por viro samstate resti. 27 Ĉu
vi estas ligita kun edzino? ne serĉu
malligon. Ĉu vi estas malligita je
edzino? ne serĉu edzinon. 28 Sed
se vi edziĝas, vi ne pekas; kaj se
virgulino edziniĝas, ŝi ne pekas.
Sed tiaj personoj havos maltrankvilon
en la karno; kaj mi volas indulgi vin.
29 Sed la jenon mi diras, fratoj: La
tempo estas mallongigita, por ke de

nun tiuj, kiuj havas edzinojn, estu
kvazaŭ ili ne havus; 30 kaj la
plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj
la ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj
la aĉetantoj, kvazaŭ ne posedantaj;
31 kaj tiuj, kiuj uzas la mondon,
kvazaŭ ne trouzantaj ĝin; ĉar la
formo de ĉi tiu mondo forpasas.
32 Sed mi volas, ke vi estu sen zorgoj.
La needziĝinto prizorgas la aferojn
de la Sinjoro, kiamaniere li povos
plaĉi al la Sinjoro; 33 sed la
edziĝinto prizorgas la aferojn de la
mondo, kiamaniere li povos plaĉi al
sia edzino. 34 Kaj estas diferenco
ankaŭ inter edzino kaj virgulino.
La needziniĝinto prizorgas la aferojn
de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta
korpe kaj spirite; sed la edziniĝinto
prizorgas la aferojn de la mondo,
kiamaniere ŝi povos plaĉi al sia edzo.
35 Kaj tion mi diras por via propra
utilo; ne por ĵeti kaptilon sur vin,
sed pro konveneco, kaj por ke vi
atentu la Sinjoron nedistrite. 36 Sed
se iu opinias, ke li kondutas nedece
kontraŭ sia virgulino, se ŝi preteriras
sian aĝfloradon, kaj se tio estas necesa,
li faru tion, kion li volas; li ne pekas;
ili geedziĝu. 37 Sed tiu, kiu staras
firma en sia koro, havante nenian
neceson, sed regas sian propran
volon, kaj decidis en sia koro gardi
sian virgulinon, faras bone. 38 Tiel
tiu, kiu lasas sian virgulinon edzin-
iĝi, faras bone; kaj tiu, kiu ne
lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone.
39 Edzino estas ligita tiel longe, kiel
vivas ŝia edzo; sed se la edzo mortis,
ŝi estas libera edziniĝi kun iu, kun kiu
ŝi volas; nur en la Sinjoro. 40 Sed
laŭ mia opinio ŝi estas pli feliĉa, se
ŝi restas samstate; kaj mi opinias,
ke mi ankaŭ havas la Spiriton
de Dio.

8 NUN rilate al oferitaĵoj al idoloj:
Ni scias, ke ni ĉiuj havas scion.
La scio bloveŝveligas, sed la amo
edifas. 2 Se iu opinias, ke li scias
ion, tiu ankoraŭ ne tiel scias, kiel li
devus scii; 3 sed se iu amas Dion,
tiu estas konata de Li. 4 Rilate
do la manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni
scias, ke idolo estas neniaĵo en la
mondo, kaj ke ne ekzistas Dio krom
unu. 5 Ĉar kvankam estas tiel
nomataj dioj, ĉu en la ĉielo aŭ sur
la tero, kiel estas dioj multenombraj,
kaj sinjoroj multenombraj, 6 tamen
por ni estas unu Dio, la Patro, el kiu
estas ĉio, kaj ni por Li; kaj unu Sin-
joro, Jesuo Kristo, per kiu estas ĉio,
kaj ni per li. 7 Tamen ne ĉe ĉiuj
estas tiu scio; sed iuj, pro sia ĝisnuna
kutimiĝo al la idolo, manĝas la manĝ-
aĵon kiel oferitaĵon al idolo; kaj ilia
konscienco, estante malforta, mal-
puriĝas. 8 Sed manĝaĵo ne re-
komendos nin al Dio; ĉar ni havas
nek mankon, se ni ne manĝas, nek
profiton, se ni manĝas. 9 Sed gardu
vin, por ke ĉi tiu via libereco ne
fariĝu faligilo por la malfortuloj.
10 Ĉar se iu vidas vin, kiu havas
scion, sidantan ĉe manĝo en idolejo,
ĉu lia konscienco, se li estas malforta,
ne kuraĝiĝos manĝi idoloferitaĵojn?
11 Pro via scio do pereas la malfort-
ulo, la frato, pro kiu Kristo mortis.
12 Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ
la frataro, kaj vundante ilian kon-
sciencon malfortan, vi pekas kontraŭ
Kristo. 13 Tial se manĝaĵo mal-
edifas mian fraton, mi neniam plu
manĝos karnon, por ke mi ne mal-
edifu mian fraton.

9 ĈU mi ne estas libera? ĉu mi ne
estas apostolo? ĉu mi ne vidis
nian Sinjoron Jesuo? ĉu vi ne
estas mia laboraĵo en la Sinjoro?
2 Se ĉe aliaj mi ne estas apostolo,
tamen almenaŭ mi estas ĉe vi; ĉar
la sigelo de mia apostoleco vi estas
en la Sinjoro. 3 Mia respondo al
tiuj, kiuj min ekzamenas, estas jena:
4 Ĉu ni ne rajtas manĝi kaj trinki?
5 Ĉu ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki
edzinon, kiu estas kredantino, kiel
ankaŭ la ceteraj apostoloj kaj la
fratoj de la Sinjoro kaj Kefas?
6 Aŭ mi sola kaj Barnabas, ĉu ni ne
rajtas ĉesi labori? 7 Kiu soldato
iam deĵoras je sia propra elspezo?
kiu plantas vinberĝardenon, kaj ne
manĝas ĝian frukton? aŭ kiu paŝtas
ŝafaron, kaj ne manĝas el la lakto de
la ŝafaro? 8 Ĉu mi parolas tion
kiel homo? ĉu ne diras la leĝo tion
saman? 9 Ĉar estas skribite en la
leĝo de Moseo: Ne fermu la buŝon
al bovo draŝanta. Ĉu pri la bovoj
Dio zorgas? 10 aŭ ĉu Li diras tion
tute pro ni? Jes, pro ni ĝi estas
skribita; ĉar pluganto devas plugi
kun espero, kaj draŝanto devas draŝi
kun espero al partopreno. 11 Se
ni semis al vi spiritajn aferojn, ĉu
estas io grava, se ni rikoltos viajn

karnajn aferojn? 12 Se aliaj parto-
prenas ĉi tiun rajton super vi, ĉu ne
ni ankoraŭ pli multe? Tamen ni ne
uzis ĉi tiun rajton; sed ni eltenas
ĉion, por ke ni neniel malhelpu la
evangelion de Kristo. 13 Ĉu vi ne
scias, ke tiuj, kiuj sin okupas pri
sanktaj aferoj, manĝas el la templaj
manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj deĵoras ĉe
la altaro, partoprenas kune kun la
altaro? 14 Tiel same la Sinjoro
ordonis, ke la proklamantoj de la
evangelio vivadu per la evangelio.
15 Sed mi uzis nenion el tiuj rajtoj;
kaj mi skribas ĉi tion, ne por ke tio
estu farita ĉe mi; ĉar estus pli bone
por mi morti, ol se iu vantigus mian
fieraĵon. 16 Ĉar se mi predikas la
evangelion, mi havas nenion, pri
kio fieri; ĉar neceseco kuŝas sur mi;
ĉar ve al mi, se mi ne predikus la
evangelion! 17 Ĉar se mi tion faras
propravole, mi havas rekompencon;
sed se ne propravole, kiel administr-
anto mi estas komisiita. 18 Kio do
estas mia rekompenco? Ke kiam
mi predikas la evangelion, mi faru la
evangelion senpaga, por ke mi ne
plene uzu mian rajton en la evangelio.
19 Ĉar estante libera de ĉiuj, mi min
sklavigis sub ĉiujn, por ke mi gajnu
des pli multajn. 20 Kaj al la Judoj
mi fariĝis kiel Judo, por ke mi gajnu
Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la leĝo,
kiel sub la leĝo, ne estante mem sub
la leĝo, por ke mi gajnu tiujn, kiuj
estas sub la leĝo; 21 al tiuj, kiuj
estas sen leĝo, kiel sen leĝo, ne
estante sen leĝo rilate Dion, sed sub
leĝo rilate Kriston, por ke mi gajnu
tiujn, kiuj estas sen leĝo. 22 Al
la malfortuloj mi fariĝis malforta, por
ke mi gajnu la malfortulojn; mi
fariĝis ĉio al ĉiuj, por ke mi nepre
savu kelkajn. 23 Kaj mi faras ĉion
pro la evangelio, por ke mi ĝin parto-
prenu. 24 Ĉu vi ne scias, ke ĉiuj
kurantoj en la areno kuras, sed nur
unu ricevas la premion? Tiel same
kuru, por ke vi atingu. 25 Kaj
ĉiu konkuranto sin regas en ĉio.
Ili faras tion, por ricevi pereontan
kronon; sed ni, nepereontan. 26 Mi
do tiel kuras, kiel ne sendecide; tiel
mi boksas, kiel ne batante la aeron;
27 sed mi kontuzas mian korpon,
kaj ĝin subpremas; por ke mi, predik-
inte al aliaj, nepre ne estu mem for-
rifuzata.

10 ĈAR mi ne volas, fratoj, ke
vi ne sciu, ke niaj prapatroj
estis ĉiuj sub la nubo, kaj
ĉiuj trairis la maron; 2 kaj ĉiuj
baptiĝis en Moseon en la nubo kaj
en la maro; 3 kaj ĉiuj manĝis la
saman spiritan manĝaĵon; 4 kaj
ĉiuj trinkis la saman spiritan trink-
aĵon; ĉar ili trinkis el spirita roko,
kiu ilin sekvis; kaj la roko estis
Kristo. 5 Tamen la plejmulto el ili
ne plaĉis al Dio; ili ja disĵetiĝis en
la dezerto. 6 Sed tio okazis kiel
ekzemploj por ni, por ke ni ne dezir-
egu malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ dezir-
egis. 7 Kaj vi ne estu idolanoj, kiel
estis kelkaj el ili; kiel estas skribite:
La popolo sidiĝis, por manĝi kaj
trinki, kaj ili leviĝis, por ludi. 8 Kaj
ni ne malĉastadu, kiel kelkaj el ili
faris, kaj falis en unu tago dudek tri
mil. 9 Kaj ni ne incitu la Eternulon,
kiel kelkaj el ili incitis, kaj pereis
per serpentoj. 10 Kaj vi ne mur-
muru, kiel kelkaj el ili murmuris, kaj
pereis per la ekstermanto. 11 Tio
okazis al ili kiel ekzemploj, kaj ĝi
estas skribita kiel admono por ni,
sur kiujn venis la finoj de la mondaĝoj.
12 Tiu do, kiu opinias, ke li staras,
sin gardu, por ke li ne falu. 13 Nenia
tento vin prenis, krom laŭ homa forto;
sed fidela estas Dio, kiu ne lasos vin
esti tentataj super via forto; sed
kune kun la tento ankaŭ faros la
forkurejon, por ke vi povu ĝin elporti.
14 Tial, miaj amataj, forsavu vin
de idolservado. 15 Mi parolas kiel
al saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi diras.
16 Ĉu ne estas la kaliko de beno, kiun
ni benas, partopreno en la sango de
Kristo? Ĉu ne estas la pano, kiun ni
dispecigas, partopreno en la korpo de
Kristo? 17 pro tio, ke ni, kiuj estas
multaj, estas unu pano, unu korpo;
ĉar ni ĉiuj prenas parton el la unu
pano. 18 Rigardu Izraelon laŭ la
karno: ĉu ne estas tiuj, kiuj manĝas
la oferojn, partoprenantoj en la altaro?
19 Kion do mi diras? ke idoloferitaĵo
estas io, aŭ ke idolo estas io? 20 Sed
mi diras, ke tion, kion oferas la
nacianoj, ili oferas al demonoj, kaj
ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi
partoprenu kun demonoj. 21 Vi ne
povas trinki la kalikon de la Sinjoro
kaj la kalikon de demonoj; vi ne
povas partopreni ĉe la tablo de la
Sinjoro kaj ĉe la tablo de demonoj.

22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron?
ĉu ni estas pli fortaj ol li?
23 Ĉio estas permesata; sed ne ĉio
estas oportuna. Ĉio estas permesata;
sed ne ĉio edifas. 24 Neniu celu
sian bonon, sed ĉiu la bonon de sia
proksimulo. 25 Kion oni vendas en
la buĉejo, ĉion manĝu, demandante
nenion pro konscienco; 26 ĉar al
la Eternulo apartenas la tero, kaj
ĉio, kio ĝin plenigas. 27 Se iu el
la nekredantoj invitas vin al festeno,
kaj vi volas iri, kion oni metas antaŭ
vi, ĉion manĝu, demandante nenion
pro konscienco. 28 Sed se iu diras
al vi: Ĉi tio estas oferitaĵo—ne manĝu,
pro la montrinto, kaj pro konscienco:
29 konscienco, mi diras, ne via propra,
sed de la alia; ĉar kial mia libereco
estus juĝata per alia konscienco?
30 Se mi danke partoprenas, kial mi
estus mallaŭdata pri tio, pro kio
mi donas dankon? 31 Ĉu do vi
manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi
faras, faru ĉion por la gloro de Dio.
32 Ne metu faligilon, ĉu por Judoj,
aŭ por Grekoj, aŭ por la eklezio de
Dio; 33 tiel same, kiel mi ankaŭ
plaĉas al ĉiuj en ĉio, celante ne
mian propran utilon, sed la util-
on de la multaj, por ke ili saviĝu.
11 Vi estu imitantoj de mi, kiel
mi ankaŭ estas imitanto de
Kristo.
2 Mi laŭdas vin, ke vi min memoras
en ĉio, kaj ke vi firme tenas la tradici-
ojn, ĝuste kiel mi transdonis ilin al vi.
3 Sed mi volas sciigi vin, ke la kapo
de ĉiu viro estas Kristo; kaj la kapo
de virino estas viro; kaj la kapo de
Kristo estas Dio. 4 Ĉiu viro, preĝ-
anta aŭ profetanta kun kapo kovrita,
malhonoras sian kapon. 5 Sed ĉiu
virino, preĝanta aŭ profetanta kun
kapo senvuala, malhonoras sian
kapon; ĉar tio estas tia sama, kvazaŭ
ŝi estus razita. 6 Ĉar se virino ne
estas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu; sed
se estas hontinde por virino esti kun
haroj tonditaj aŭ razitaj, ŝi estu
vualita. 7 Ĉar viro devas ne havi
la kapon vualita, pro tio, ke li estas
la bildo kaj gloro de Dio; sed virino
estas la gloro de viro. 8 Ĉar viro
ne estas el virino, sed virino el viro;
9 ĉar ankaŭ viro ne estas kreita por
virino, sed virino por viro; 10 pro
tio virino devas havi sur la kapo
signon de aŭtoritato, pro la anĝeloj.
11 Tamen ne ekzistas virino sen viro,
nek viro sen virino, en la Sinjoro.
12 Ĉar kiel virino estas el viro, tiel
same ankaŭ estas viro per virino;
sed ĉio estas el Dio. 13 Juĝu en vi
mem: ĉu decas, ke virino preĝu al
Dio nevualite? 14 Ĉu eĉ la naturo
mem ne instruas vin, ke se viro havas
longajn harojn, tio estas por li malhon-
oro? 15 Sed se virino havas longajn
harojn, tio estas por ŝi gloro; ĉar ŝiaj
haroj estas donitaj al ŝi kiel kovraĵo.
16 Sed se iu ŝajnas esti disputema, ni
ne havas tian kutimon, nek la eklezioj
de Dio.
17 Sed ordonante al vi jene, mi ne
laŭdas vin, ke vi kunvenas ne por
pliboniĝo, sed por malpliboniĝo.
18 Ĉar unue mi aŭdas, ke kiam vi
kunvenas en la eklezio, ekzistas
inter vi skismoj; kaj mi parte kredas
tion. 19 Ĉar necese estas, ke ankaŭ
herezoj estu inter vi, por ke la aprob-
itoj evidentiĝu inter vi. 20 Kiam
do vi kunvenas, estas neeble manĝi
la Sinjoran vespermanĝon; 21 ĉar
en via manĝado ĉiu antaŭ alia prenas
sian propran vespermanĝon; kaj
unu malsatas, kaj alia drinkas.
22 Kio? ĉu vi ne havas domojn, en
kiuj vi povas manĝi kaj trinki? aŭ
ĉu vi malestimas la eklezion de Dio,
kaj hontigas la nehavantojn? Kion
mi diros? ĉu mi vin laŭdos en tio?
Mi ja vin ne laŭdas. 23 Ĉar mi
ricevis de la Sinjoro tion, kion mi
ankaŭ transdonis al vi, ke la Sinjoro
Jesuo en la nokto, en kiu li estis
perfidata, prenis panon; 24 kaj
doninte dankon, li dispecigis ĝin,
kaj diris: Ĉi tio estas mia korpo, kiu
estas por vi; ĉi tion faru por memor-
igo pri mi. 25 Tiel same ankaŭ
la kalikon post la vespermanĝo,
dirante: Ĉi tiu kaliko estas la nova
interligo en mia sango; ĉi tion faru
ĉiufoje, kiam vi trinkos, por memorigo
pri mi. 26 Ĉar ĉiufoje, kiam vi
manĝos ĉi tiun panon kaj trinkos la
kalikon, vi proklamos la morton de la
Sinjoro, ĝis li venos. 27 Tial ĉiu, kiu
neinde manĝos la panon aŭ trinkos
la kalikon de la Sinjoro, kulpiĝos pri
la korpo kaj la sango de la Sinjoro.
28 Sed oni sin provu, kaj tiele manĝu
el la pano kaj trinku el la kaliko.
29 Ĉar la manĝanto kaj trinkanto
manĝas kaj trinkas juĝon al si mem,
se li ne pripensas la korpon. 30 Pro

tio multaj inter vi estas malfortaj kaj
malsanaj, kaj ne malmultaj dormas.
31 Sed se ni pripensus nin mem, ni ne
estus juĝitaj. 32 Sed kiam ni estas
juĝataj, ni estas punataj de la Sinjoro,
por ke ni ne estu kondamnitaj kune
kun la mondo. 33 Tial, miaj fratoj,
kiam vi kunvenas por manĝi, atendu
unu la alian. 34 Se iu malsatas, li
manĝu hejme, por ke via kunvenado
ne enkonduku juĝon. Kaj la ceteron
mi ordigos, kiam mi venos.

12 RILATE spiritajn donacojn,
fratoj, mi ne volas, ke vi
estu nesciantaj. 2 Vi scias,
ke kiam vi estis nacianoj, vi estis
forkondukataj al tiuj mutaj idoloj,
kiel ajn oni vin kondukis. 3 Tial
mi sciigas vin, ke neniu parolanta en
la Spirito de Dio diras: Jesuo estas
anatemita; kaj neniu povas diri:
Jesuo estas Sinjoro, krom per la
Sankta Spirito.
4 Ekzistas diverseco de donacoj,
sed la sama Spirito. 5 Kaj ekzistas
diverseco de servoj, kaj la sama
Sinjoro. 6 Kaj ekzistas diverseco de
energioj, sed la sama Dio, kiu energi-
as ĉion en ĉiuj. 7 Sed al ĉiu estas
donita la elmontro de la Spirito por
utilo. 8 Ĉar al unu estas donita per
la Spirito la vorto de saĝeco; kaj al
alia, la vorto de scio, laŭ la sama
Spirito; 9 al alia, fido, en la sama
Spirito; al alia, donacoj de resanigoj,
en la unu Spirito; 10 kaj al alia,
energioj por mirakloj; kaj al alia,
profetpovo; kaj al alia, distingoj de
spiritoj; al alia, diversaj lingvoj;
kaj al alia, interpreto de lingvoj;
11 sed ĉion tion energias la unu sama
Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel
al li plaĉas.
12 Ĉar kiel la korpo estas unu, kaj
havas multajn membrojn, kaj ĉiuj
membroj de la korpo, estante multaj,
estas unu korpo; tiel same ankaŭ
estas Kristo. 13 Ĉar en unu Spirito
ni ĉiuj baptiĝis en unu korpon, ĉu
Judoj aŭ Grekoj, ĉu sklavoj aŭ liberaj;
kaj ĉiuj estas trinkigitaj el unu Spirito.
14 Ĉar la korpo estas ne unu membro,
sed multaj. 15 Se la piedo diros:
Pro tio, ke mi ne estas la mano, mi
ne apartenas al la korpo—ne sekvas
de tio, ke ĝi ne apartenas al la korpo.
16 Kaj se la orelo diros: Pro tio,
ke mi ne estas la okulo, mi ne aparten-
as al la korpo—ne sekvas de tio, ke
ĝi ne apartenas al la korpo. 17 Se
la tuta korpo estus okulo, kie estus
la aŭdado? Se la tuta estus aŭdado,
kie estus la flarado? 18 Sed Dio
jam metis la membrojn al la korpo,
ĉiun, kiel al Li plaĉis. 19 Kaj se
ĉiuj estus unu membro, kie estus la
korpo? 20 Nun do ekzistas multaj
membroj, sed unu korpo. 21 Kaj
la okulo ne povas diri al la mano: Mi
vin ne bezonas; nek same la kapo
al la piedoj: Mi vin ne bezonas.
22 Sed multe plie la ŝajne malfortaj
membroj de la korpo estas necesaj;
23 kaj al tiuj partoj de la korpo,
kiujn ni opinias malpli honorindaj,
ni donas pli abundan honoron; kaj
niaj negraciaj partoj havas pli abund-
an gracion; 24 sed niaj graciaj
partoj ne havas bezonon; tamen Dio
kunakordigis la korpon, doninte pli
abundan honoron al la parto, kiu
havas mankon, 25 por ke ne estu
skismo en la korpo; sed ke la membroj
prizorgu egale unu la alian. 26 Kaj
se unu membro suferas, ĉiuj membroj
kune suferas; aŭ se unu membro
honoriĝas, ĉiuj membroj kunĝojas.
27 Vi do estas la korpo de Kristo, kaj
membroj en ĝi, ĉiu laŭ sia parto.
28 Kaj Dio metis iujn en la eklezio,
unue apostolojn, due profetojn, trie
instruantojn, poste miraklojn, poste
donacojn de kuracado, helpojn, direkt-
ojn, diversajn lingvojn. 29 Ĉu ĉiuj
estas apostoloj? ĉu ĉiuj profetoj?
ĉu ĉiuj instruantoj? ĉu ĉiuj mirakluloj?
30 ĉu ĉiuj havas kuracan povon?
ĉu ĉiuj parolas per lingvoj? ĉu ĉiuj
interpretas? 31 Sed vi deziru forte
la pligrandajn donacojn. Kaj ankoraŭ
pli preferindan vojon mi montras al vi.

13 SE mi parolus la lingvojn de
homoj kaj anĝeloj, sed ne
havus amon, mi fariĝus
sonanta kupro aŭ tintanta cimbalo.
2 Kaj se mi posedus la profetpovon,
kaj komprenus ĉiujn misterojn kaj
ĉian scion; kaj se mi havus ĉian fidon,
tiel ke mi povus formovi montojn,
sed ne havus amon, mi estus nenio.
3 Kaj se mi disdonus mian tutan
havon por nutri la malsatulojn, kaj
se mi lasus mian korpon por forbrulo,
sed ne havus amon, per tio mi neniom
profitus. 4 Amo longe suferas, kaj
bonfaras; amo ne envias; amo ne
fanfaronas, ne ŝveligas sin, 5 ne
kondutas nedece, ne celas por si mem,

ne koleriĝas, ne pripensas malbonon,
6 ne ĝojas pri maljusteco, sed kun-
ĝojas kun vereco; 7 ĉion toleras,
ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion eltenas.
8 Amo neniam pereas; sed, ĉu estas
profetadoj, ili neniiĝos; ĉu lingvoj,
ili ĉesiĝos; ĉu estas scio, ĝi neniiĝos.
9 Ĉar ni scias laŭparte, kaj ni profet-
adas laŭparte; 10 sed kiam venos
perfektaĵo, tiam neniiĝos tio, kio
estas laŭparta. 11 Kiam mi estis
infano, kiel infano mi parolis, kiel
infano mi sentis, kiel infano mi pens-
is; nun fariĝinte plenaĝulo, mi jam
forigis la infanaĵojn. 12 Ĉar nun
ni vidas per spegulo, malhele; sed
tiam okulon ĉe okulo; nun mi konas
laŭparte; sed tiam mi konos tiel
same, kiel ankaŭ mi estas konita.
13 Restas do nun fido, espero, amo,
tiuj tri; kaj la plej granda el ili estas
amo.

14 SEKVU amon; tamen dezir-
egu spiritajn donacojn, sed
prefere, ke vi profetadu.
2 Ĉar tiu, kiu per lingvo parolas,
ne al homoj parolas, sed al Dio; ĉar
neniu komprenas, sed en la spirito li
parolas misterojn. 3 Sed la profet-
anto parolas al homoj edifon kaj kon-
silon kaj konsolon. 4 Tiu, kiu per
lingvo parolas, edifas sin mem; sed la
profetanto edifas la eklezion. 5 Mi
volas, ke vi ĉiuj parolu per lingvoj,
sed prefere, ke vi profetadu; kaj pli
granda estas la profetanto, ol la per
lingvoj parolanta, krom se li ankaŭ
interpretas, por ke la eklezio ricevu
edifon. 6 Sed nun, fratoj, se mi
venus al vi, parolante per lingvoj,
kiel mi vin helpus, se mi ne parolus
al vi, aŭ en formo de malkaŝado, aŭ
de sciado, aŭ de profetado, aŭ de
instruado? 7 Eĉ la senvivaĵoj, kiuj
produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo,
se ili ne donas diferencon en la sonoj,
kiel oni scios, kio estas flutata aŭ
harpata? 8 Ĉar se la trumpeto
donos necertan voĉon, kiu pretiĝos
por batalo? 9 Tiel ankaŭ vi, se vi
per la lango ne donas parolon facile
kompreneblan, kiel oni scios, kio
estas parolata? ĉar en la aeron vi
parolus. 10 Eble estas tiom da
specoj de voĉoj en la mondo, kaj nenia
estas sensignifa. 11 Se do mi ne
scios la signifon de la voĉo, mi estos,
rilate la parolanton, barbaro, kaj la
parolanto estos por mi barbaro.
12 Tiel same ankaŭ vi, dum vi fervore
deziras spiritajn donacojn, klopodu,
ke vi havu abunde por la edifo de la
eklezio. 13 Tial kiu parolas per
lingvo, tiu preĝu, ke li interpretu.
14 Ĉar se mi preĝas per lingvo, mia
spirito preĝas, sed mia intelekto
estas senfrukta. 15 Kio do estas?
Mi preĝos spirite, kaj mi preĝos
ankaŭ intelekte; mi kantos spirite,
kaj mi kantos ankaŭ intelekte.
16 Alie, se vi benas spirite, kiamaniere
tiu, kiu okupas la lokon de la mal-
klerulo, diros Amen ĉe via dank-
esprimo? ĉar li ne scias, kion vi diras.
17 Ĉar vi ja bone dankesprimas, sed
la alia ne estas edifata. 18 Mi
dankas Dion, mi parolas per lingvoj
pli ol vi ĉiuj; 19 tamen en la
eklezio mi preferus paroli kvin
vortojn per mia intelekto, por ke mi
instruu ankaŭ aliajn, ol dek mil vortojn
per lingvo.
20 Fratoj, ne estu infanoj en viaj
mensoj; tamen en malico estu
infanetoj, sed en la mensoj estu
plenaĝuloj. 21 En la leĝo estas
skribite: Per balbutantaj lipoj kaj
per lingvo fremda Mi parolos al ĉi
tiu popolo; kaj tamen tiel ili ne volos
aŭskulti Min, diras la Eternulo.
22 Tial la lingvoj estas kiel signo,
ne al la kredantoj, sed al la nekred-
antoj; sed la profetpovo estas kiel
signo, ne al la nekredantoj, sed al
la kredantoj. 23 Se do la tuta
eklezio kunvenos, kaj ĉiuj parolos
per lingvoj, kaj tien envenos nekler-
uloj aŭ nekredantoj, ĉu ili ne diros,
ke vi frenezas? 24 Sed se ĉiuj
profetos, kaj envenos nekredanto aŭ
neklerulo, li estos konvinkata de ĉiuj,
li estos juĝata de ĉiuj; 25 la sekret-
oj de lia koro estos elmontrataj;
kaj sekve li falos sur sian vizaĝon kaj
adoros Dion, deklarante, ke Dio ja
estas ĉe vi.
26 Kio do estas, fratoj? Kiam vi
kunvenas, ĉiu havas psalmon, havas
instruon, havas malkaŝaĵon, havas
lingvon, havas interpretaĵon. Ĉio
fariĝu por edifo. 27 Se oni parolas
per lingvo, tio estu duope, aŭ triope je
plejmulto, kaj laŭvice; kaj unu inter-
pretu; 28 sed se ne ĉeestas inter-
pretanto, oni silentu en la eklezio;
kaj li parolu al si kaj al Dio. 29 Kaj
la profetoj parolu duope aŭ triope,
kaj la aliaj interdiferencigu. 30 Sed

se al alia apudsidanta io malkaŝiĝos,
la unua silentu. 31 Ĉar vi ĉiuj povas
profeti unuope laŭvice, por ke ĉiuj
lernu, kaj ĉiuj ricevu konsilon;
32 kaj la spiritoj de la profetoj estas
submetataj al la profetoj; 33 ĉar
Dio estas Dio ne de konfuzo, sed de
paco; kiel en ĉiuj eklezioj de la
sanktuloj.
34 La virinoj silentadu en la eklezioj;
ĉar ne estas permesate al ili paroli,
sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras
la leĝo. 35 Kaj se ili volas lerni
ion, ili demandu al siaj edzoj hejme;
ĉar estas honte por virino paroli en la
eklezio. 36 Kio? ĉu el vi la vorto
de Dio eliris? ĉu ĝi venis al vi solaj?
37 Se iu ŝajnas al si esti profeto aŭ
laŭspirita, li sciiĝu pri tio, kion mi
skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de
la Sinjoro. 38 Sed se iu ne scias, li
ne sciu.
39 Tial, fratoj, deziregu profeti,
kaj ne malpermesu paroli per lingvoj.
40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj laŭorde.

15 KAJ mi sciigas vin, fratoj,
pri la evangelio, kiun mi
predikis al vi, kiun ankaŭ vi
ricevis, en kiu ankaŭ vi staras,
2 per kiu vi saviĝis; se vi en memoro
tenas, per kiuj vortoj mi ĝin predikis
al vi, krom se vi kredis vane. 3 Ĉar
mi transdonis al vi komence tion, kion
mi ankaŭ ricevis, ke Kristo mortis
pro niaj pekoj laŭ la Skriboj; 4 kaj
ke li estis entombigita; kaj ke li re-
leviĝis la trian tagon laŭ la Skriboj;
5 kaj ke li aperis al Kefas; poste al
la dek du; 6 poste li aperis al pli
ol kvincent fratoj samtempe, el kiuj
la plimulto restas ĝis nun, sed kelkaj
jam ekdormis; 7 poste li aperis
al Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj;
8 kaj fine li aperis al mi ankaŭ, kiel
al infano ekstertempe naskita. 9 Ĉar
mi estas la plej malgranda el la apo-
stoloj, kaj ne meritas esti nomata
apostolo pro tio, ke mi persekutis la
eklezion de Dio 10 Sed per la
graco de Dio mi estas tio, kio mi
estas; kaj Lia graco donacita al mi
montriĝis ne vana; sed mi laboregis
pli abunde ol la ceteraj; tamen ne mi,
sed la graco de Dio, kiu estis kun mi.
11 Ĉu do mi, ĉu ili, tiel ni predikas,
kaj tiel vi kredis.
12 Nu, se Kristo estas predikata,
ke li releviĝis el la mortintoj, kiel do
diras kelkaj el vi, ke ne ekzistas
releviĝo de mortintoj? 13 Sed se
ne ekzistas releviĝo de mortintoj,
ankaŭ Kristo ne releviĝis; 14 kaj
se Kristo ne releviĝis, vana ja estas
nia predikado, vana ankaŭ estas via
fido. 15 Jes, kaj ni montriĝas kiel
falsaj atestantoj de Dio; tial ke ni
atestis pri Dio, ke Li relevis Kriston;
kiun Li ne relevis, se la mortintoj ja
ne releviĝas. 16 Ĉar se la mortintoj
ne releviĝas, ankaŭ Kristo ne re-
leviĝis; 17 kaj se Kristo ne re-
leviĝis, via fido estas vana; vi estas
ankoraŭ en viaj pekoj. 18 Tiuokaze
ankaŭ pereis la ekdormintoj en Kristo.
19 Se nur en ĉi tiu vivo ni esperis en
Kristo, ni estas el ĉiuj homoj la plej
mizeraj.
20 Sed nun Kristo releviĝis el la
mortintoj, la unuaaĵo de la dormantoj.
21 Ĉar tial, ke per homo venis la
morto, per homo ankaŭ venis la re-
leviĝo de la mortintoj. 22 Ĉar kiel
en Adam ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ
en Kristo ĉiuj estos vivigitaj. 23 Sed
ĉiu en sia propra vico: Kristo la unua-
aĵo, poste tiuj, kiuj apartenas al
Kristo, ĉe lia alveno. 24 Poste
venos la fino, kiam li transdonos la
reĝecon al Dio, al la Patro; kiam li
estos neniiginta ĉian regadon kaj
ĉian aŭtoritaton kaj potencon. 25 Ĉar
li devas reĝadi, ĝis li metos ĉiujn
malamikojn sub siajn piedojn. 26 La
lasta neniigota malamiko estas la
morto. 27 Ĉar: Ĉion Li metis sub
liajn piedojn. Sed kiam estas dirate:
Ĉio estas submetita, estas evidente,
ke esceptita estas Tiu, kiu submetis
ĉion al li. 28 Kaj kiam ĉio estos
submetita al li, tiam la Filo ankaŭ
mem estos submetita al Tiu, kiu
submetis ĉion al li, por ke Dio estu
ĉio en ĉio.
29 Alie kion faros tiuj, kiuj baptiĝas
pro la mortintoj? Se la mortintoj
tute ne releviĝas, kial do ili baptiĝas
pro ili? 30 kial ni ankaŭ endanĝer-
iĝas ĉiun horon? 31 Mi asertas
per la singratulado pro vi, fratoj,
kiun mi havas en Kristo Jesuo, nia
Sinjoro, mi mortas ĉiutage. 32 Se
laŭ homa maniero mi batalis kontraŭ
bestoj en Efeso, kiel mi per tio profit-
as? Se la mortintoj ne releviĝas, ni
manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni
mortos. 33 Ne trompiĝu; Mal-
bonaj kuniĝoj malbonigas bonajn
morojn. 34 Malebriiĝu en justeco,

kaj ne peku; ĉar kelkaj havas nenian
scion pri Dio; mi tion diras, por
hontigi vin.
35 Sed iu diros: Kiel la mortintoj re-
leviĝas? kaj kun kia korpo ili venas?
36 Ho malsaĝulo! tio, kion vi mem
semas, ne viviĝas, se ĝi ne mortos;
37 kaj tio, kion vi semas, estas ne la
estonta korpo, sed nuda grenero, eble
de tritiko, aŭ de alia speco; 38 sed
Dio donas al ĝi korpon, kiel Li volis,
kaj al ĉiu semo ĝian propran korpon.
39 Ne ĉiu karno estas unu sama karno;
sed ekzistas unu karno de homoj,
kaj alia de bestoj, kaj alia karno de
birdoj, kaj alia de fiŝoj. 40 Ekzistas
ankaŭ korpoj ĉielaj kaj korpoj teraj;
sed la gloro de la ĉielaj estas unu, kaj
la gloro de la teraj estas alia.
41 Ekzistas unu gloro de la suno, kaj
alia gloro de la luno, kaj alia gloro
de la steloj; ĉar unu stelo diferencas
de alia stelo rilate al gloro. 42 Tia
sama ankaŭ estas la releviĝo de la
mortintoj. Ĝi estas semata en
putreco, ĝi releviĝas en senputreco;
43 ĝi estas semata en malhonoro, ĝi
releviĝas en gloro; ĝi estas semata en
malforteco, ĝi releviĝas en potenco;
44 ĝi estas semata laŭanima korpo,
ĝi releviĝas laŭspirita korpo. Se
ekzistas laŭanima korpo, ekzistas
ankaŭ laŭspirita korpo. 45 Tiele
ankaŭ estas skribite: La unua homo
Adam fariĝis viva animo. La lasta
Adam fariĝis viviganta spirito.
46 Tamen unua estas ne tio, kio estas
laŭspirita, sed tio, kio estas laŭanima;
poste tio, kio estas laŭspirita. 47 La
unua homo estas el la tero, elpolva;
la dua homo estas el la ĉielo. 48 Kia
estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la
elpolvuloj; kaj kia estas la elĉielulo,
tiaj estas ankaŭ la elĉieluloj. 49 Kaj
kiel ni portis la figuron de la elpolvulo,
tiel same ni portos la figuron de la
elĉielulo.
50 Kaj la jenon mi diras, fratoj, ke
karno kaj sango ne povas heredi la
regnon de Dio; kaj putreco ne heredas
senputrecon. 51 Jen mi sciigas al
vi misteron: Ni ne ĉiuj dormos, sed
ni ĉiuj ŝanĝiĝos, 52 en momento,
en okula ekmovo, ĉe la lasta trumpet-
sono: ĉar la trumpeto sonos, kaj la
mortintoj releviĝos senputraj, kaj ni
ŝanĝiĝos. 53 Ĉar estas necese, ke
ĉi tiu putrema surmetu senputrecon,
kaj ke ĉi tiu mortema surmetu sen-
mortecon. 54 Sed kiam ĉi tiu putr-
ema surmetos senputrecon, kaj ĉi
tiu mortema surmetos senmortecon,
tiam plenumiĝos la skribita diro: La
morto forglutiĝis en venko. 55 Ho
morto, kie estas via venko? Ho
morto, kie estas via pikilo? 56 La
pikilo de la morto estas la peko; kaj
la forto de la peko estas la leĝo;
57 sed danko estu al Dio, kiu donas
al ni la venkon per nia Sinjoro Jesuo
Kristo. 58 Tial, miaj amataj fratoj,
estu firmaj, nemoveblaj, ĉiam abundaj
en la laboro de la Sinjoro, sciante,
ke via penado ne estas vanta en la
Sinjoro.

16 NUN rilate al la monkolekto
pro la sanktuloj, kiel mi
ordonis al la eklezioj de
Galatujo, tiel ankaŭ vi faru. 2 La
unuan tagon de la semajno, ĉiu el vi
provizu ĉe si laŭ tio, kion li prospere
akiris, por ke ne estu kolektoj tiam,
kiam mi venos. 3 Kaj kiam mi
alvenos, kiujn vi per leteroj aprobos,
tiujn mi sendos, por alporti vian
donacon al Jerusalem; 4 kaj se
konvenos, ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili
vojaĝos kun mi. 5 Sed mi venos
al vi, kiam mi estos trapasinta Make-
donujon; ĉar Makedonujon mi ja
trapasos; 6 sed ĉe vi eble mi restos,
aŭ eĉ travintros, por ke vi antaŭen
irigu min, kien mi veturos. 7 Ĉar
mi ne volas vidi vin nun dumvojaĝe;
ĉar mi esperas resti kelkan tempon ĉe
vi, se la Sinjoro permesos. 8 Sed
mi restos en Efeso ĝis Pentekosto;
9 ĉar pordo granda kaj efika malferm-
iĝis al mi, kaj estas multaj kontraŭ-
starantoj.
10 Se Timoteo venos, zorgu, ke li
estu ĉe vi sentime; ĉar li faras la
laboron de la Sinjoro, kiel mi ankaŭ;
11 neniu do lin malestimu. Sed
antaŭen irigu lin en paco, por ke li
venu al mi; ĉar mi atendas lin kun la
fratoj. 12 Sed rilate al la frato
Apolos, mi multe petegis lin veni al vi
kun la fratoj; sed tute mankis volo
veni nun; sed li venos, kiam li havos
oportunan tempon.
13 Viglu, staru firme en la fido, viriĝu,
fortiĝu. 14 Ĉio via estu farata en amo.
15 Mi petegas vin, fratoj (vi konas
la domon de Stefanas, ke ĝi estas la
unuaaĵo de la Aĥaja lando, kaj ke ili
sin dediĉis al la servo de la sanktuloj),
16 ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj,

kaj al ĉiu kunhelpanto kaj kunlabor-
anto. 17 Kaj mi ĝojas pro la alveno
de Stefanas kaj Fortunato kaj Aĥaiko,
tial, ke vian mankaĵon ili plenigis.
18 Ĉar ili refreŝigis mian spiriton kaj
vian; rekonu do tiajn.
19 La eklezioj de Azio vin salutas.
Akvila kaj Priskila vin salutas multe
en la Sinjoro, kune kun la eklezio en
ilia domo. 20 Ĉiuj fratoj vin salutas.
Salutu unu la alian per sankta kiso.
21 La saluto de mi, Paŭlo, per mia
propra mano. 22 Se iu ne amas la
Sinjoron Jesuo Kristo, li estu anatem-
ita. Maran-ata. 23 La graco de la
Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.
24 Mia amo estu kun vi ĉiuj en Kristo
Jesuo. Amen.

LA DUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

KORINTANOJ

1 PAŬLO, apostolo de Kristo
Jesuo per la volo de Dio, kaj
la frato Timoteo, al la eklezio
de Dio, kiu estas en Korinto, kune
kun ĉiuj sanktuloj, kiuj estas en la
tuta Aĥaja lando: 2 Graco al vi
kaj paco de Dio, nia Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de
nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de
kompatoj kaj Dio de ĉia konsolo;
4 kiu konsoladas nin en nia tuta
aflikto, por ke ni povu konsoli tiujn,
kiuj iel afliktiĝas, per la konsolo, per
kiu ni mem estas konsolataj de Dio.
5 Ĉar kiel la suferoj de Kristo abundas
ĉe ni, tiel same abundas ankaŭ per
Kristo nia konsolo. 6 Sed se ni
afliktiĝas, tio estas por via konsolo kaj
saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas
por via konsolo, kiu energias, per la
pacienca elportado de la samaj
suferoj, kiujn ni ankaŭ suferadas;
7 kaj nia espero pri vi estas firma,
ĉar ni scias, ke kiel vi estas partopren-
antoj en la suferoj, tiel ankaŭ vi
estas partoprenantoj en la konsolo.
8 Ĉar ni ne volas, ke vi nesciu, fratoj,
pri la aflikto, kiu okazis al ni en Azio,
ke ni ekstreme super la forto estis
depremitaj, tiel, ke ni forte mal-
esperis, eĉ pri la vivo; 9 ni ja
ricevis la aljuĝon al morto en ni mem,
por ke ni fidu ne nin mem, sed Dion,
kiu levas la mortintojn, 10 kaj kiu
nin forsavis el tia granda morto kaj
forsavos; al kiu ni esperis, ke Li
ankoraŭ plu nin forsavos; 11 dum
vi ankaŭ nin kunhelpas per via
petegado, por ke, pro la donaco donita
al ni per multaj personoj, danko estu
donata de multaj pro ni.
12 Ĉar jen estas nia singratulado,
nome la a esto de nia konscienco,
ke en sankteco kaj sincereco antaŭ
Dio, ne laŭ homa saĝeco, sed laŭ
la graco de Dio, ni kondutadis en la
mondo, kaj precipe ĉe vi. 13 Ĉar
ni skribas al vi nenion alian krom
tio, kion vi legas kaj prikonsentas,
kaj mi esperas, ke vi prikonsentos
ĝis la fino; 14 kiel ankaŭ vi ja
parte prikonsentis pri ni, ke ni estas
via singratulado, tiel same, kiel vi
ankaŭ estas la nia en la tago de nia
Sinjoro Jesuo.
15 Kaj en ĉi tiu fidado mi intencis
veni unue al vi, por ke vi havu duoblan
gracon, 16 kaj vizitinte vin survoje,
trairi en Makedonujon, kaj denove
el Makedonujo veni al vi, kaj de vi
esti antaŭen irigita al Judujo. 17 Kiam
mi do tiel intencis, ĉu mi elmontris
kapricemon? aŭ kion mi celas, ĉu
mi tion celas laŭkarne, tiel ke estu
ĉe mi la Jes, Jes, kaj la Ne, Ne?
18 Sed, kiel Dio estas fidela, nia
parolo al vi ne estas Jes kaj Ne.
19 Ĉar la Filo de Dio, Jesuo Kristo,
kiu de ni estas predikita inter vi, de
mi kaj Silvano kaj Timoteo, ne estis
Jes kaj Ne, sed en li la Jes estiĝis.
20 Ĉar kiel ajn multaj estas la promes-
oj de Dio, en li estas la Jes; tial

ankaŭ per li estas la Amen, por la
gloro al Dio per ni. 21 Kaj tiu, kiu
fortikigas nin kune kun vi en Kristo
kaj sanktoleis nin, estas Dio, 22 kiu
ankaŭ nin sigelis kaj donis al ni la
antaŭgarantiaĵon de la Spirito en
niaj koroj.
23 Sed mi vokas Dion kiel atestanton
sur mian animon, ke por indulgi vin
mi ankoraŭ ne venis al Korinto.
24 Ne kvazaŭ ni estrus super via
fido, sed ni estas kunhelpantoj de
via ĝojo; ĉar per via fido vi staras.
2 Sed mi decidis por mi mem, ke
mi ne venos al vi denove en
malĝojo. 2 Ĉar se mi vin mal-
ĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom
tiu, kiu estas malĝojigata de mi?
3 Kaj mi skribis tion saman, por ke,
veninte, mi ne havu malĝojon de tiuj,
pri kiuj mi devus ĝoji, fidante pri
vi ĉiuj, ke mia ĝojo estas la ĝojo de
vi ĉiuj. 4 Ĉar el multe da aflikto
kaj kora dolorego mi skribis al vi
kun multaj larmoj, ne por ke vi mal-
ĝoju, sed ke vi sciu la amon, kiun mi
havas al vi abunde.
5 Sed se iu kaŭzis malĝojon, li kaŭzis
malĝojon ne al mi, sed parte (por
ne tro forte vin premi) al vi ĉiuj.
6 Sufiĉa al tia homo estas tiu puno,
farita de la plimulto; 7 pro tio,
kontraŭe, vi devus lin pardoni kaj
konsoli, por ke tia homo neniel for-
glutiĝu per sia troa malĝojo. 8 Tial
mi petegas vin, ke vi konfirmu al li
vian amon. 9 Ĝuste por tio mi ja
skribis, ke mi vin provu, ĉu vi en ĉio
estas obeemaj. 10 Sed al kiu vi
pardonas ion, mi ankaŭ; ĉar kion mi
ankaŭ pardonis, se mi ion pardonis,
mi tion faris pro vi antaŭ Kristo,
11 por ke Satano ne gajnu profiton
kontraŭ ni: ĉar ni ne estas sen scio
pri liaj ruzoj.
12 Kiam mi venis al Troas, por
disvastigi tie la evangelion de Kristo,
kaj kiam en la Sinjoro malfermiĝis al
mi pordo, 13 mi ne ricevis ripozon
por mia spirito, ĉar mi ne trovis
mian fraton Tito; sed mi adiaŭis ilin
kaj foriris al Makedonujo. 14 Sed
danko estu al Dio, kiu ĉiam konduk-
adas nin triumfe en Kristo kaj montras
ĉie per ni la bonodoron de Sia kon-
iĝo. 15 Ĉar ni estas al Dio dolĉa
odoro de Kristo, en la savatoj, kaj
en la pereantoj; 16 al ĉi tiuj,
odoro de morto al morto; al tiuj,
odoro de vivo al vivo. Kaj kiu estas
taŭga por ĉi tio? 17 Ĉar ni ne
similas al multaj, kiuj faras la vorton
de Dio komercaĵo; sed kun sincereco,
kaj kiel per Dio, antaŭ Dio ni parolas
en Kristo.
3 ĈU ni denove komencas nin mem
rekomendi? aŭ ĉu ni bezonas,
kiel iuj, leterojn rekomendajn
al vi, aŭ de vi? 2 Vi mem estas
nia letero, skribita sur nia koro, kaj
konata kaj legata de ĉiuj; 3 ĉar
vi montriĝis, ke vi estas letero de
Kristo liverita per ni, skribita ne per
inko, sed per la Spirito de la vivanta
Dio; ne sur ŝtonaj tabeloj, sed sur la
karnaj tabeloj de la koro. 4 Kaj
tian fidon ni havas per Kristo al Dio;
5 ne kvazaŭ ni taŭgas ion fari per ni
mem, sed nia taŭgeco estas el Dio,
6 kiu ankaŭ taŭgigis nin kiel ad-
ministrantojn de nova interligo, ne
laŭ litero, sed laŭ spirito; ĉar la
litero mortigas, sed la spirito vivigas.
7 Sed se la administrado mortiga,
esprimita per literoj kaj enĉizita sur
ŝtonoj, estiĝis en gloro, tiel, ke la
Izraelidoj ne povis fikse rigardi la
vizaĝon de Moseo pro lia vizaĝa
brileco, jam tamen malpliiĝanta,
8 kiel do la administrado spirita ne
estos pli multe en gloro? 9 Ĉar
se la administrado de kondamno estas
gloro, multe pli abunde la administr-
ado de justeco superas en gloro.
10 Ĉar vere tio, kio havis gloron, ne
estis glorigita en ĉi tiu rilato, pro la
superabunda gloro. 11 Ĉar se tio,
kio forpasas, havis gloron, ankoraŭ
pli multe tio, kio restadas, estas en
gloro.
12 Havante do tian esperon, ni uzas
grandan liberecon de parolo, 13 kaj
ne kiel Moseo, kiu metis vualon sur
sian vizaĝon, por ke la Izraelidoj
ne fikse rigardu ĝis finiĝo de tio,
kio estis forpasanta; 14 sed iliaj
animoj sensentiĝis; ĉar eĉ ĝis hodiaŭ,
ĉe la legado de la malnova testamento,
nelevita restadas tiu sama vualo, kiu
estas forigita en Kristo. 15 sed ĝis
hodiaŭ, kiam ajn oni legas Moseon,
vualo kuŝas sur ilia koro. 16 Sed
kiam ajn oni turnas sin al la Sinjoro,
la vualo estas forprenata. 17 La
Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas
la Spirito de la Sinjoro, tie estas
libereco. 18 Sed ni ĉiuj, per ne-
vualita vizaĝo spegulante la gloron

de la Sinjoro, transformiĝas en la
saman bildon, de gloro al gloro, kiel
el la Sinjoro la Spirito.

4 PRO tio, ke ni havas ĉi tiun
administradon, kiel ni ricevis
kompaton, ni ne senkuraĝiĝas;
2 sed ni formetis la kaŝitajn aferojn
de honto, ne irante kun ruzeco kaj
ne falsante la vorton de Dio, sed
per elmontro de la vero rekomendante
nin al ĉies konscienco antaŭ Dio.
3 Sed se nia evangelio eble estas
vualita, ĝi estas vualita rilate al tiuj,
kiuj pereas; 4 en kiuj la dio de
ĉi tiu mondo blindigis la animojn
de la nekredantoj, por ke la lumo de
la evangelio de la gloro de Kristo,
kiu estas la bildo de Dio, ne brilu
sur ilin. 5 Ĉar ni predikadas ne
nin mem, sed Kriston Jesuon kiel
Sinjoron, kaj nin mem kiel viajn
servistojn pro Jesuo. 6 Ĉar Dio,
kiu diris: El mallumo lumo brilos,
Tiu brilis en niaj koroj, por doni
lumon de la scio de la gloro de Dio
en la vizaĝo de Jesuo Kristo.

7 Sed ni havas ĉi tiun trezoron en
argilaj vazoj, por ke la treega grand-
eco de la potenco estu de Dio, kaj ne
de ni mem; 8 ni estas premegataj ĉe
ĉiu flanko, tamen ne enanguligitaj;
embarasataj, sed ne konsternataj;
9 persekutataj, sed ne forlasataj;
faligataj, sed ne detruataj; 10 ĉiam
portante en la korpo la mortiĝon de
Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo
elmontriĝu en nia korpo. 11 Ĉar
ni, la vivantoj, ĉiam estas submet-
ataj al morto pro Jesuo, por ke la
vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en
nia morta karno. 12 La morto do
energias en ni, sed la vivo en vi.
13 Sed havante la saman spiriton de
fido laŭ la skribo: Mi kredis, kaj tial
mi parolis; ni ankaŭ kredas, kaj
tial ankaŭ ni parolas; 14 sciante, ke
Tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuon, levos
nin ankaŭ kun Jesuo kaj prezentos
nin kun vi. 15 Ĉar ĉio estas pro vi,
por ke la graco, multobligita per
multaj, abundigu la dankon al la
gloro de Dio.

16 Pro tio ni ne senkuraĝiĝas; sed
kvankam nia ekstera homo kadukiĝas,
tamen nia interna homo renoviĝas
tagon post tago. 17 Ĉar nia malpeza
kaj momenta sufero elfaras por ni,
pli kaj pli ekster mezuro, eternan
pezon da gloro; 18 dum ni rigardas
ne la vidataĵojn, sed la nevidataĵojn;
ĉar la vidataĵoj estas tempaj, sed la
nevidataĵoj estas eternaj.

5 ĈAR ni scias, ke se la surtera
loĝejo de nia tabernaklo dis-
solviĝos, ni havas de Dio konstru-
aĵon, domon ne manfaritan, eternan
en la ĉieloj. 2 Ĉar vere en ĉi tiu ni
ĝemas, sopirante al la survestado per
nia loĝejo, kiu devenas de la ĉielo;
3 se almenaŭ, vestite, ni ne troviĝos
nudaj. 4 Ĉar ni, kiuj estas en ĉi
tiu tabernaklo, ĝemas ŝarĝite, ne
pro tio, ke ni deziras senvestiĝi, sed
ĉar ni deziras survestiĝi, por ke la
mortaĵo estu elsorbita de la vivo.
5 Kaj Tiu, kiu nin elfaris por ĉi tiu
celo, estas Dio, kiu donis al ni la
antaŭgarantiaĵon de la Spirito. 6 Ni
do ĉiam ĝoje kuraĝas, kaj ni scias,
ke dum ni ĉeestas en la korpo, ni
forestas de la Sinjoro 7 (ĉar ni
iradas fide, ne vide); 8 ni ĝoje
kuraĝas, kaj ni plivolas foresti de la
korpo kaj ĉeesti kun la Sinjoro.
9 Tial ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeest-
ante aŭ forestante, esti akceptindaj
ĉe li. 10 Ĉar ni ĉiuj devos elmontr-
iĝi antaŭ la tribunala seĝo de Kristo,
por ke ĉiu ricevu tion, kion li faris
en la korpo, laŭ siaj faritaĵoj, ĉu
bonaj aŭ malbonaj.

11 Sciante do la timon al la Sinjoro,
ni celas konvinki homojn, sed ni ja
elmontriĝas al Dio; kaj ni esperas,
ke ni elmontriĝas ankaŭ al viaj
konsciencoj. 12 Ni ne denove nin
rekomendas al vi, sed donas al vi
kaŭzon fieriĝi pri ni, por ke vi havu
ion respondi al tiuj, kiuj fieriĝas ŝajne
kaj ne kore. 13 Ĉar ĉu ni estis
frenezaj, tio estis pro Dio, aŭ ĉu ni
estas seriozaj, tio estas pro vi. 14 Ĉar
la amo de Kristo nin devigas; ĉar
ni juĝas jene, ke ĉar unu mortis pro
ĉiuj, tial ĉiuj mortis; 15 kaj li
mortis pro ĉiuj, por ke la vivantoj
jam vivu ne por si mem, sed por tiu,
kiu pro ili mortis kaj releviĝis. 16 Tial
ni de nun konas neniun laŭkarne;
eĉ kvankam ni konis Kriston laŭkarne,
tamen ni ne plu lin tiel konas.
17 Tial se iu homo estas en Kristo,
estas jam nova kreitaĵo; la malnov-
aĵoj forpasis, jen ili jam estiĝis novaj.
18 Sed ĉio estas de Dio, kiu repacigis
nin al Si mem per Kristo kaj donis al
ni la administradon de la repacigo;
19 nome, ke Dio estis en Kristo,

repacigante la mondon al Si, ne
alkalkulante al ili la kulpojn,
kaj komisiis al ni la vorton repac-
igan.
20 Ni do estas ambasadoroj pro
Kristo, kvazaŭ Dio per ni petadus;
ni vin petegas pro Kristo, repaciĝu
al Dio. 21 Tiun, kiu ne konis
pekon, Li faris peko pro ni; por
ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

6 Kaj kunlaborante kun li, ni
petegas ankaŭ, ke vi ne vane
akceptu la gracon de Dio 2 (ĉar
Li diris:

En tempo de favoro Mi aŭskultis
vin,
Kaj en tago de savo Mi helpis vin;

jen nun la tempo de favoro; jen nun
la tago de savo); 3 ni donu en nenio
okazon por maledifo, por ke oni ne
kulpigu nian administradon; 4 sed
en ĉio ni aprobigu nin, kiel servantoj
de Dio, en multa pacienco, en suferoj,
en afliktoj, en malfacilaĵoj, 5 en
batovundoj, en malliberigoj, en tum-
ultoj, en laboroj, en maldormoj, en
malsatoj, 6 en ĉasteco, en sciado,
en pacienco, en afableco, en Spirito
Sankta, en amo senhipokrita, 7 en
la vorto de vero, en la potenco de
Dio; per la armaĵo de justeco dekstre
kaj maldekstre, 8 per gloro kaj
malgloro, per malbonfamo kaj bon-
famo; kiel trompantoj, tamen veraj;
9 kiel nekonataj, tamen bone konataj;
kiel mortantaj, kaj jen ni vivas; kiel
pune korektataj, tamen ne mortigataj;
10 kiel dolorplenaj, tamen ĉiam ĝoj-
antaj; kiel malriĉaj, tamen multajn
riĉigantaj; kiel nenion havantaj,
tamen posedantaj ĉion.
11 Nia buŝo estas malfermita al vi,
ho Korintanoj, nia koro estas pli-
vastigita. 12 Vi ne estas malvast-
igitaj en ni, sed vi estas malvast-
igitaj en viaj propraj internaĵoj.
13 Pro rekompenco samspeca do
(mi parolas kiel al infanoj) vi ankaŭ
estu plivastigitaj.
14 Ne estiĝu kunjuguloj maltaŭge
kun nekredantoj; ĉar kian parto-
prenon havas justeco kun maljusteco?
aŭ kian komunaĵon havas lumo kun
mallumo? 15 Kaj kian akordon
havas Kristo kun Belial? aŭ kian
kunecon havas kredanto kun ne-
kredanto? 16 Kaj kian konsenton
havas templo de Dio kun idoloj?
ĉar ni estas templo de Dio vivanta;
kiel diris Dio: Mi loĝos inter ili, kaj
Mi iros inter ili; kaj Mi estos ilia
Dio, kaj ili estos Mia popolo. 17 Tial

Eliru el inter ili, kaj estu apartaj,

diras la Eternulo,

Kaj ne tuŝu malpuraĵon;
Kaj Mi vin akceptos,
18 Kaj Mi estos por vi Patro,
Kaj vi estos Miaj filoj kaj filinoj,

diras la Eternulo Plejpotenca.

7 Havante do ĉi tiujn promesojn,
amataj, ni purigu nin de ĉia
malpureco karna kaj spirita,
perfektigante sanktecon en la timo
al Dio.
2 Malfermu al ni viajn korojn; ni
kontraŭ neniu maljuste agis, ni ruin-
igis neniun, al neniu ni friponis.
3 Ne por vin kondamni mi tion diras;
ĉar mi antaŭe diris, ke vi estas en niaj
koroj, por kune vivi kaj kune morti.
4 Granda estas mia parola libereco
al vi, granda estas mia fiereco pri vi:
mi estas plena de konsolo, al mi
superabundas la ĝojo meze de nia
tuta aflikto.
5 Ĉar eĉ kiam ni jam alvenis en
Makedonujon, nia karno tute ne
faciliĝis, sed ni ĉiel depremiĝis;
ekstere estis bataloj, interne timoj.
6 Tamen Dio, kiu konsolas la humil-
ulojn, konsolis nin per la alveno de
Tito; 7 kaj ne nur per lia alveno,
sed ankaŭ per la konsolo, per kiu li
konsoliĝis pri vi, dum li pridiris al
ni vian sopiron, vian doloron, vian
fervoron pro mi; tiel, ke mi ankoraŭ
pli ĝojis. 8 Ĉar kvankam mi vin
malĝojigis per mia epistolo, mi ne
bedaŭras pri tio, kvankam mi ja
bedaŭris; ĉar mi vidas, ke tiu epistolo
vin malĝojigis, sed nur mallonge.
9 Mi nun ĝojas, ne pro tio, ke vi
malĝojis, sed pro tio, ke vi malĝojis
ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio malĝojis,
por ke vi havu nenian malutilon per
ni. 10 Ĉar la malĝojo laŭ Dio elfaras
penton ĝis savo, ne bedaŭrindan;
sed la malĝojo de la mondo elfaras
morton. 11 Ĉar jen kian zorgemon
tiu sama malĝojo laŭ Dio elfaris en
vi, plue kian senkulpigon, plue kian
indignon, plue kian timon, plue kian
sopiron, plue kian fervoron, plue kian
venĝon! En ĉio vi elmontris vin
puraj pri la afero. 12 Tial kvankam
mi skribis al vi, tamen tio estis ne pro
tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu,
kiu suferis la malbonon, sed por ke

via zorgemo por ni elmontriĝu al vi
mem antaŭ Dio. 13 Tial ni konsol-
iĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis des
pli multege pro la ĝojo de Tito, ĉar lia
animo estas refreŝigita de vi ĉiuj.
14 Ĉar se en io mi fanfaronis al li
pro vi, mi ne hontis; sed kiel ni ĉion
parolis vereme al vi, tiel same ankaŭ
nia fanfaronado, kiun mi faris antaŭ
Tito, montriĝis vera. 15 Kaj lia
interna amo pli abundas al vi, dum li
memoras la obeadon de vi ĉiuj, kiel
kun timo kaj tremo vi lin akceptis.
16 Mi ĝojas, ke en ĉio mi povas fidi
al vi.

8 CETERE, fratoj, ni sciigas al vi
la gracon de Dio, kiu estas donac-
ita en la eklezioj Makedonaj;
2 nome, en grava provo per suferado,
la abundo de ilia ĝojo kaj ilia pro-
funda malriĉeco abundis al la riĉo de
ilia malavareco. 3 Ĉar mi konstatas,
ke laŭ sia povo—jes, kaj super sia
povo—ili donis memvole, 4 peteg-
ante nin per multe da petado fari
tiun komplezon kaj la komunan help-
servadon al la sanktuloj; 5 kaj
ne kiel ni esperis, sed unue ili sin
dediĉis al la Sinjoro, kaj al ni per la
volo de Dio. 6 Tiel, ke ni instigis
Titon, ke kiel li antaŭe komencis,
tiel same li perfektigu en vi ĉi tiun
pluan gracon. 7 Sed kiel al vi ĉio
abundas: fido kaj parolo kaj scio
kaj fervoro kaj via amo al ni, tiel
abundu al vi ankaŭ ĉi tiu graco.
8 Mi parolas ne ordonante, sed prov-
ante per la fervoro de aliaj la sincer-
econ de via amo ankaŭ. 9 Ĉar vi
scias la gracon de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, ke kvankam li estis riĉa,
tamen pro vi li fariĝis malriĉa, por
ke vi per lia malriĉeco fariĝu riĉaj.
10 Kaj en tio mi donas mian opinion;
ĉar ĉi tio utilas por vi, kiuj unuaj
komencis, antaŭ unu jaro, ne nur
fari, sed ankaŭ voli. 11 Sed nun
kompletigu la faradon ankaŭ; tiel ke,
kiel estis la volonteco voli, tiel ankaŭ
estu la plenumo el via havo. 12 Ĉar
kie ekzistas la volonteco, ĝi estos
akceptita laŭ la havo, ne laŭ la nehavo.
13 Ĉar mi diras tion, ne por ke aliaj
estu faciligataj kaj vi premataj,
14 sed laŭ egaleco: via abundo nun-
tempe fariĝu por ilia manko, por ke
ilia abundo fariĝu por via manko,
por ke estu egaleco; 15 kiel estas
skribite: Tiu, kiu kolektis pli, ne
havis superflue, kaj tiu, kiu kolektis
malpli, ne havis mankon.
16 Sed danko estu al Dio, kiu metas
en la koron de Tito la saman zorgon
pri vi. 17 Ĉar li ja akceptis la
instigon; sed estante mem tre fervora,
li ekiris al vi memvole. 18 Kaj
ni sendis kune kun li la fraton, kies
laŭdo en la evangelio disvastiĝas
tra ĉiuj eklezioj; 19 kaj krom tio,
li ankaŭ estis elektita de la eklezioj,
por vojaĝadi kune kun ni rilate al
ĉi tiu graco, kiun ni administradas al
la gloro de la Sinjoro, kaj por elmontri
nian volontecon, 20 evitante tion,
ke iu riproĉus nin rilate al ĉi tiu mon-
helpo, kiun ni administras; 21 ĉar
ni celas aferojn konvenajn ne nur
antaŭ la Sinjoro, sed ankaŭ antaŭ
homoj. 22 Kaj ni sendis kune kun
ili nian fraton, kiun ni ofte pruvis
fervora en multaj aferoj, sed nun
multe pli fervora pro la granda fido,
kiun li havas al vi. 23 Se iu demand-
as pri Tito, li estas mia kunulo kaj
mia kunlaboranto rilate al vi; se pri
niaj fratoj, ili estas apostoloj de
eklezioj, la gloro de Kristo. 24 Vi do
elmontru al ili antaŭ la eklezioj la
pruvon de via amo kaj de nia fan-
faronado pro vi.

9 ĈAR pri la servado al la sankt-
uloj estas por mi superflue skribi
al vi; 2 ĉar mi scias vian
volontecon, pri kiu mi fanfaronas
pro vi al la Makedonoj, ke la Aĥaja
lando jam antaŭ unu jaro pretiĝis;
kaj via fervoro instigis la plimulton el
ili. 3 Sed mi sendis la fratojn, por
ke nia fanfaronado pro vi ne fariĝu
vanta rilate al ĉi tio, sed, kiel mi diris,
por ke vi estu pretaj, 4 por ke,
se venus kune kun mi iuj el Make-
donujo kaj trovus vin ne pretaj, ni
(por ne diri, vi) ne hontu pro ĉi tiu
fido. 5 Mi do opiniis necesa, peti
la fratojn, ke ili antaŭe iru al vi, kaj
antaŭe pretigu vian de longe promes-
itan helpmonon, por ke tio estu preta,
kiel volonte donita, kaj ne kiel el-
devigita.
6 Sed jen: Tiu, kiu semas ŝpare,
ankaŭ rikoltos ŝpare; kaj tiu, kiu
semas malavare, ankaŭ rikoltos mal-
avare. 7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li
intencas en la koro, ne domaĝante,
nek pro neceseco; ĉar Dio amas
donacanton ĝojan. 8 Kaj Dio povas
abundigi ĉe vi ĉian gracon, por

ke vi, havante ĉiam en ĉio ĉian sufiĉ-
econ, abunde rilatu al ĉia bona faro;
9 kiel estas skribite:
Li ŝutis kaj donis al la malriĉuloj;
Lia justeco restas eterne.
10 Kaj Tiu, kiu donas semon al la
semanto kaj panon por nutraĵo, donos
kaj multobligos vian semotan semon,
kaj plimultigos la fruktojn de via
justeco; 11 dum vi pliriĉiĝos en
ĉio al ĉia malavareco, kiu efikas per
ni dankdonadon al Dio. 12 Ĉar la
administrado de ĉi tiu servado ne nur
kompletigas la mezuron de la bezonoj
de la sanktuloj, sed ankaŭ abundas
per multaj dankoj al Dio; 13 ĉar
provinte vin per ĉi tiu administrado,
ili gloras Dion pro la obeo de via
konfeso al la evangelio de Kristo,
kaj pro la malavareco de via donaco
al ili kaj al ĉiuj; 14 dum ili mem
ankaŭ, per petado por vi, tre sopiras
al vi pro la grandega graco de Dio
en vi. 15 Danko estu al Dio pro Lia
neesprimebla donaco.

10 MI mem, Paŭlo, petegas vin
pro la mildeco kaj dolĉ-
animeco de Kristo, mi, kiu
en via ĉeesto estas humila inter vi,
sed, forestante, tre kuraĝas rilate
al vi: 2 mi mem petegas vin, ke
ĉeestante, mi ne kuraĝu per la insist-
eco, per kiu mi bontrovas kuraĝi
kontraŭ iuj, kiuj rigardas nin kiel
laŭkarne iradantajn. 3 Ĉar kvankam
ni iradas en karno, tamen ni ne milit-
adas laŭ karno 4 (ĉar la iloj de nia
militado estas ne laŭkarnaj, sed
potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de
fortikaĵoj); 5 deĵetante diskutojn,
kaj ĉian altaĵon levatan kontraŭ la
scio konforma al Dio, kaj ekkaptante
ĉiun penson al la obeo al Kristo,
6 kaj starante pretaj puni ĉian mal-
obeon, tuj kiam via obeo plenumiĝos.
7 Vi rigardas la aferojn antaŭ via
vizaĝo. Se iu fidas en si mem, ke li
apartenas al Kristo, li denove pri-
pensu en si mem, ke kiel li apartenas
al Kristo, tiel same ankaŭ ni. 8 Ĉar
eĉ se mi fierus iom supermezure pri
nia aŭtoritato (kiun donis la Sinjoro,
por vin edifi, kaj ne por vin deĵeti),
mi ne hontus; 9 por ke ne ŝajnu,
kvazaŭ mi volus timigi vin per miaj
leteroj. 10 Ĉar, oni diras, liaj leteroj
estas gravaj kaj fortaj; sed lia korpa
aspekto estas malforta, kaj lia parolo
malŝatinda. 11 Tiu homo konsideru,
ke kiaj, forestante, ni estas per leteroj,
tiaj, ĉeestante, ni estas ankaŭ per
agado. 12 Ĉar ni ne kuraĝas nin
interkalkuli aŭ kompari kun iuj el
la sin rekomendantaj; ĉar ili estas ne-
prudentaj, mezurante sin laŭ si mem
kaj komparante sin al si mem.
13 Sed ni fieros ne pretermezure,
sed laŭ la amplekso de la mezurilo,
kiun Dio destinis al ni, por mezuri,
por atingi eĉ ĝis vi. 14 Ĉar ni ne
tro etendas nin, kvazaŭ ni ne atingus
ĝis vi; ĉar ni jam venis ĝis vi en la
evangelio de Kristo, 15 ne fierante
pretermezure, nome en laboroj mal-
propraj, sed esperante, ke dum kreskos
via fido, ni kreskos en vi laŭ nia
mezurilo ĝis plua abundo, 16 por
prediki la evangelion ĝis la regionoj
preter vi, kaj ne fieri pri malpropra
mezurilo rilate al aferoj jam faritaj.
17 Sed kiu fieras, tiu fieru en la
Eternulo. 18 Ĉar ne tiu, kiu sin
mem rekomendas, estas akcept-
ata, sed tiu, kiun rekomendas la
Sinjoro.

11 MI volas, ke vi pacience
toleru min pro iom da mal-
saĝeco; sed efektive vi ja
pacience min toleras. 2 Ĉar mi
ĵaluzas pri vi per Dia ĵaluzo, ĉar mi
fianĉigis vin al unu edzo, por ke mi
prezentu vin kiel ĉastan virgulinon
al Kristo. 3 Sed mi timas, ke kiel
trompis Evan la serpento per sia
ruzeco, viaj animoj iel dekliniĝos for
de la simpleco kaj la ĉasteco, kiu
estas en Kristo. 4 Ĉar se iu vizit-
anto predikas alian Kriston, kiun ni
ne predikis, aŭ se vi ricevas malsaman
spiriton, kiun vi ne ricevis, aŭ mal-
saman evangelion, kiun vi ne akceptis,
facilanime vi lin toleras. 5 Ĉar mi
opinias, ke mi neniel malsuperas la
plej eminentajn apostolojn. 6 Kaj
kvankam mi estas neklera laŭ parolo,
mi tamen ne tia estas laŭ scio; sed
en ĉio ni malkaŝe agis ĉe vi inter ĉiuj.
7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante min,
por ke vi estu altigitaj, en tio, ke mi
senpage predikis al vi la evangelion
de Dio? 8 Mi senigis aliajn eklezi-
ojn, ricevante de ili pagon, por servi
al vi; 9 kaj kiam mi ĉeestis ĉe vi
kaj havis mankon, mi ne estis ŝarĝo
sur iu; ĉar la fratoj, venintе el Make-
donujo, plenigis la mezuron de mia
bezono; kaj en ĉio mi tenis min ne
ŝarĝa rilate vin, kaj ankoraŭ tenos.

10 Jen estas la vero de Kristo en mi,
ke ĉi tiu fanfarono ne estos barita
kontraŭ mi en la regionoj Aĥajaj.
11 Kial? ĉu tial, ke mi vin ne amas?
Dio scias. 12 Sed kiel mi faras, tiel
mi ankaŭ faros, por forigi la pretekst-
on al tiuj, kiuj deziras pretekston,
por ke, en kio ili fieras, ili troviĝu
samaj, kiel ni. 13 Ĉar tiaj homoj
estas falsaj apostoloj, trompemaj
laboristoj, sin aliformante kvazaŭ
apostolojn de Kristo. 14 Kaj nenia
miro; ĉar Satano mem sin aliformas
kvazaŭ anĝelon de lumo. 15 Estas do
nenio granda, se liaj servantoj ankaŭ
sin aliformas kvazaŭ servantojn de
justeco; ilia finiĝo estos laŭ iliaj faroj.
16 Denove mi diras: Neniu opiniu
min malsaĝa; sed se vi ja tiel opinias
min, tamen min akceptu kiel mal-
saĝan, por ke mi ankaŭ iom fanfaronu.
17 Tion, kion mi diras, mi diras ne
laŭ la Sinjoro, sed kvazaŭ malsaĝe, en
ĉi tiu insistado pri fierado. 18 Ĉar
multaj fanfaronas laŭ la karno, do mi
ankaŭ fanfaronos. 19 Ĉar vi afable
toleras malsaĝulojn, estante mem
saĝaj. 20 Ĉar vi toleras homon, se
li vin sklavigas, se li vin formanĝas,
se li vin kaptas, se li sin altigas, se li
batas al vi la vizaĝon. 21 Mi parolas
kvazaŭ per sinmallaŭdo, kvazaŭ ni
estus malfortiĝintaj. Tamen pri kio
iu kuraĝas, pri tio (mi parolas en
malsaĝeco) mi ankaŭ kuraĝas.
22 Ĉu ili estas Hebreoj? mi ankaŭ.
Ĉu ili estas Izraelidoj? mi ankaŭ.
Ĉu ili estas el la idaro de Abraham?
mi ankaŭ. 23 Ĉu ili estas servantoj
al Kristo? (mi parolas kiel frenezulo)
mi plie; en laboroj pli abunde, en
malliberejoj pli abunde, en batoj
supermezure, en mortiĝoj ofte. 24 De
la Judoj kvinfoje mi ricevis batojn
po kvardek sen unu. 25 Trifoje
mi estas batita per vergoj, unufoje
mi estas priĵetita per ŝtonoj, trifoje
mi suferis ŝippereon, nokton kaj
tagon mi pasis en la profunda maro;
26 en oftaj vojaĝoj, en danĝeroj de
riveroj, danĝeroj de rabistoj, danĝeroj
de Judoj, danĝeroj de la nacianoj,
danĝeroj en urbo, danĝeroj en dezerto,
danĝeroj en la maro, danĝeroj inter
falsaj fratoj; 27 en laboro kaj sufero,
en oftaj sendormiĝoj, en malsato kaj
soifo, en oftaj fastoj, en malvarmo
kaj senvesteco. 28 Krom tiuj aferoj
eksteraj estas tio, kio min premas
ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj
eklezioj. 29 Kiu estas malforta, kaj
mi ne estas malforta? kiu estas
faligata, kaj mi ne indignas? 30 Se
mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaron-
os pri tio, kio rilatas al mia malforteco.
31 La Dio kaj Patro de la Sinjoro
Jesuo, Tiu, kiu ĉiam estas benata,
scias, ke mi ne mensogas. 32 En
Damasko, la urbestro sub la reĝo
Aretas starigis gardistaron en la urbo
de la Damaskanoj, por min kapti;
33 kaj tra fenestro oni min delasis
laŭflanke de la muro en korbo, kaj
mi eliĝis de liaj manoj.

12 MI nepre devas fanfaroni,
kvankam tio ne konvenas;
sed mi venos al vizioj kaj
malkaŝoj de la Sinjoro. 2 Mi konas
viron en Kristo, antaŭ dek kvar jaroj
(ĉu en la korpo, mi ne scias, ĉu ekster
la korpo, mi ne scias; Dio scias)
eklevitan ĝis en la trian ĉielon;
3 kaj mi scias pri la tiela viro (ĉu
en la korpo, aŭ ekster la korpo, mi
ne scias; Dio scias), 4 ke li estis
eklevita en Paradizon, kaj aŭdis
nedireblajn vortojn, kiujn ne estas
permesate al homo paroli. 5 Pro
tia homo mi fieros; sed pro mi mem
mi ne fieros, krom rilate al miaj mal-
fortaĵoj. 6 Ĉar se mi deziros fieri,
mi ne estos malsaĝa; ĉar mi diros
la veron; sed mi min detenas, por ke
neniu min opiniu supera ol tia, kia li
vidas min, aŭ aŭdas ĉe mi. 7 Kaj
pro la treega grandeco de la malkaŝoj
—por ke mi ne tro altiĝu, estis donita
al mi dornego por la karno, sendito
de Satano, por min kontuzi, por ke
mi ne tro altiĝu. 8 Pri tio mi petegis
trifoje la Sinjoron, ke ĝi foriru de mi.
9 Kaj li diris al mi: Mia graco sufiĉas
por vi, ĉar mia potenco perfektiĝas en
malforteco. Plej ĝoje do mi plivole
fieros pri miaj malfortaĵoj, por ke la
potenco de Kristo kovru min. 10 Mi
do plezuron havas en malfortaĵoj, en
atencoj, en bezonegoj, en persekutoj,
en suferoj, pro Kristo; ĉar kiam mi
estas malforta, tiam mi estas forta.
11 Mi malsaĝiĝis: vi min devigis;
ĉar mi devus esti laŭdata de vi; ĉar
en nenio mi malsuperis la plej
eminentajn apostolojn, kvankam mi
estas nenio. 12 Vere la signoj de
apostolo estis elfaritaj inter vi en ĉia
pacienco, per signoj kaj mirindaĵoj kaj
potencaĵoj. 13 Ĉar en kio vi fariĝis

malsuperaj kompare al la aliaj eklezioj, krom en tio, ke mi mem ne ŝarĝiĝis al vi? pardonu al mi ĉi tiun maljustaĵon.
14 Jen la trian fojon mi min tenas preta veni al vi; kaj mi ne fariĝos ŝarĝo por vi, ĉar mi celas ne viajn, sed vin; ĉar devus provizi ne la idoj por la gepatroj, sed la gepatroj por la idoj.
15 Kaj plej ĝoje mi elspezos kaj elspeziĝos por viaj animoj. Se mi vin amas pli abunde, ĉu mi estas des malpli amata?
16 Tio estu, tamen mi ne estis ŝarĝo por vi; sed estante ruzema, mi vin kaptis per logo.
17 Ĉu mi superruzis vin per iu el tiuj, kiujn mi sendis al vi?
18 Mi instigis al Tito, kaj kune kun li mi sendis la fraton. Ĉu Tito vin superruzis? ĉu ni ne iradis laŭ la sama Spirito? ĉu ni ne iradis en la samaj piedosignoj?
19 Vi ankoraŭ nun ĉiam pensas, ke ni nin senkulpigas antaŭ vi. Antaŭ Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio, amataj miaj, estas por via edifo.
20 Ĉar mi timas, ke veninte, mi iel ne trovos vin tiaj, kiajn mi volas; kaj ke mi mem estos trovata tia, kian vi ne volas; ke iel estos malpaco, ĵaluzo, koleroj, partioj, kalumnioj, murmurado, ŝveliĝoj, tumultoj;
21 ke kiam mi revenos, mia Dio min humiligos antaŭ vi, kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam antaŭe pekis kaj ne pentis pri la malpureco kaj adulto kaj volupto, kiujn ili faris.

13 JEN la trian fojon mi venas al vi. Laŭ la diro de du atestantoj aŭ tri ĉiu vorto estu konfirmita.
2 Mi antaŭdiris, kaj mi nun antaŭdiras, kiel ĉeestante la duan fojon, tiel nun forestante, al la jam pekintaj kaj al ĉiuj ceteraj, ke se mi revenos, mi ne indulgos;
3 ĉar vi serĉas pruvon de tio, ke parolas en mi Kristo, kiu rilate al vi ne estas malforta, sed energias en vi;
4 ĉar li estis krucumita pro malforto, tamen li vivas per la potenco de Dio. Ĉar ni ankaŭ estas malfortaj kune kun li, sed ni vivos kune kun li per la potenco de Dio rilate al vi.
5 Provu vin mem, ĉu vi estas en la fido; ekzamenu vin mem. Aŭ ĉu vi ne scias pri vi mem, ke Jesuo Kristo estas en vi? se ja vi ne estas malaprobindaj.
6 Sed mi esperas, ke vi sciiĝos, ke ni ne estas malaprobindaj.
7 Ni preĝas al Dio, ke vi faru nenian malbonon; ne por tio, ke ni montriĝu aprobataj, sed por ke vi faradu tion, kio estas honorinda, eĉ kvankam ni estus malaprobindaj.
8 Ĉar ni ne povas fari ion kontraŭ la vero, sed nur por la vero.
9 Ĉar ni ĝojas, kiam ni estas malfortaj kaj vi estas fortaj; ankaŭ ni preĝas por via perfektiĝo.
10 Pro tio mi skribas ĉi tion, forestante, por ke, ĉeestante, mi ne agu severe laŭ la aŭtoritato, kiun la Sinjoro donis al mi por edifado kaj ne por deĵetado.
11 Fine, fratoj, adiaŭ. Perfektiĝu, konsoliĝu, estu unuanimaj, vivu pace; kaj la Dio de amo kaj paco estos ĉe vi.
12 Salutu unu la alian per sankta kiso.
13 Ĉiuj sanktuloj vin salutas.
14 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj la amo de Dio kaj la kuneco de la Sankta Spirito estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

GALATOJ

1 PAŬLO, apostolo (ne de homoj, nek per homo, sed per Jesuo Kristo, kaj Dio, la Patro, kiu levis lin el la mortintoj),
2 kaj ĉiuj fratoj, kiuj estas kun mi, al la eklezioj de Galatujo:
3 Graco al vi kaj paco de Dio, la Patro, kaj de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
4 kiu sin donis pro niaj pekoj, por liberigi nin el la nuna malbona mondo, laŭ la volo de nia Dio kaj Patro;
5 al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
6 Mi miras, ke tiel rapide vi foriĝas for de Tiu, kiu vokis vin en la gracon

de Kristo, al malsama evangelio;
7 kiu ja ne estas alia, sed troviĝas iuj,
kiuj vin maltrankviligas kaj deziras
renversi la evangelion de Kristo.
8 Tamen se eĉ ni, aŭ anĝelo el la
ĉielo, al vi instruus ian evangelion
krom tiu, kiun ni jam al vi instruis,
tiu estu anatemita. 9 Kiel ni antaŭe
diris, tiel nun mi denove diras: Se
iu al vi instruas ian evangelion krom
tiu, kiun vi ricevis, tiu estu anatemita.
10 Ĉar ĉu mi nun influas homojn, aŭ
Dion? aŭ ĉu mi celas plaĉi al homoj?
se mi ankoraŭ nun plaĉus al homoj,
mi ne estus servisto de Kristo.

11 Ĉar mi sciigas vin, fratoj, rilate
al la evangelio predikita de mi, ke ĝi
ne estas laŭ homo. 12 Ĉar mi ne
ricevis ĝin de homo, kaj ĝi ne estas
instruita al mi krom per malkaŝo
de Jesuo Kristo. 13 Ĉar vi iam aŭdis
pri mia estinta vivmaniero en Judismo,
ke mi forte persekutis la eklezion
de Dio kaj ĝin atakis; 14 kaj mi
plimulte progresis en Judismo, ol
multaj miaj samaĝuloj en mia nacio,
estante multe pli fervoranima pri la
tradicioj de miaj prapatroj. 15 Sed
kiam bonvole plaĉis al Dio, kiu el la
ventro de mia patrino apartigis min
kaj per Sia graco min vokis, 16 por
malkaŝi en mi Sian Filon, por ke mi
prediku lin inter la nacianoj: mi ne
konsiliĝis kun karno kaj sango,
17 kaj mi ne supreniris al Jerusalem,
al la antaŭ mi apostoloj, sed mi tuj
foriris en Arabujon, kaj poste mi
revenis al Damasko.

18 Tiam, post tri jaroj, mi supreniris
al Jerusalem, por viziti Kefason, kaj
mi restis kun li dek kvin tagojn.
19 Sed neniun alian el la apostoloj
mi vidis, krom Jakobo, la frato de la
Sinjoro. 20 Pri tio, kion mi skribas
al vi, jen, antaŭ Dio, mi ne mensogas.
21 Poste mi venis en la regionojn de
Sirio kaj Kilikio. 22 Kaj mi ankoraŭ
estis vizaĝe nekonata de la eklezioj de
Judujo, kiuj estis en Kristo; 23 sed
ili nur aŭdis la jenon: Kiu nin iam
persekutis, tiu nun predikas la fidon,
kiun iam li atakis; 24 kaj ili gloris
Dion en mi.

2 TIAM, post intertempo de dek
kvar jaroj, mi denove supreniris
al Jerusalem kun Barnabas,
kunkondukante ankaŭ Titon. 2 Kaj
mi supreniris laŭ Dia malkaŝo; kaj
mi prezentis al ili la evangelion, kiun
mi predikas inter la nacianoj, sed
aparte al la eminentuloj, por ke mi
ne estu vane kuranta, aŭ kurinta.
3 Sed eĉ Titon, kiu estis kun mi,
estante Greko, oni ne devigis cirkum-
cidiĝi; 4 sed tio estis pro la kaŝe
enportitaj fratoj, kiuj ruze envenis,
por spioni nian liberecon en Kristo
Jesuo, por ke ili nin sklavigu;
5 al kiuj ni ne submetiĝis cedeme,
eĉ por unu horo; por ke la vero
de la evangelio restadu kun vi.
6 Sed el tiuj, kiuj ŝajne iom valoris
(kiaj ajn ili estis, tio por mi ne estas
grava: ĉe Dio ne estas personfavor-
ado)—tiuj valoruloj nenion aldonis al
mi; 7 sed kontraŭe, kiam ili vidis,
ke je la evangelio de la necirkumcido
mi estas komisiita tiel same, kiel
Petro je la evangelio de la cirkumcido
8 (ĉar Tiu, kiu forte energiis en Petro
por la apostoleco de la cirkumcido,
ankaŭ energiis en mi por la nacianoj),
9 Jakobo kaj Kefas kaj Johano, kiuj
ŝajne estis kolonoj, rimarkinte la
gracon donitan al mi, donis al mi
kaj al Barnabas la dekstrajn manojn
de kunuleco, por ke ni iru al la naci-
anoj, kaj ili al la cirkumcidularo;
10 kondiĉe nur, ke ni memoru la
malriĉulojn, kion ja mi klopodis jam
fari.

11 Sed kiam venis Kefas al Antioĥia,
mi lin rezistis vizaĝon kontraŭ vizaĝo,
ĉar li estis mallaŭdinda. 12 Ĉar
antaŭ ol iuj alvenis de Jakobo, li
kunmanĝis kun la nacianoj; sed kiam
ili alvenis, li sin fortiris kaj apartigis,
timante tiujn, kiuj estis el la cirkum-
cido. 13 Kaj la aliaj Judoj kune
hipokritis, tiel ke eĉ Barnabas mem
fortiriĝis per ilia hipokriteco. 14 Kaj
kiam mi vidis, ke ili ne prave kondut-
as laŭ la vero de la evangelio, mi diris
al Kefas antaŭ ĉiuj: Se vi, estante
Judo, naciane vivas, kaj ne kiel
Judoj, kial vi devigas la nacianojn
agi laŭ Judismo? 15 Ni, nature
Judoj, kaj ne pekuloj el la nacianoj,
16 sciante, ke praviĝas homo ne per
faroj de la leĝo, sed nur per fido al
Jesuo Kristo, ni mem en Kristo Jesuo
kredis, por ke ni praviĝu per fido al
Kristo, kaj ne per faroj de la leĝo;
ĉar, ke per faroj de la leĝo neniu
karno praviĝos. 17 Sed se, dezir-
ante praviĝi en Kristo, ni mem
montriĝis pekuloj, ĉu Kristo estas
servanto de peko? Nepre ne!

18 Ĉar se mi rekonstruas tion, kion
mi detruis, mi montras min pekulo.
19 Ĉar per la leĝo mi al la leĝo mortis,
por ke mi al Dio vivu. 20 Kun
Kristo mi krucumiĝis, tamen mi
vivas; jam ne mi mem, sed Kristo
vivas en mi; kaj tiun vivon, kiun mi
vivas en karno, mi vivas en fido al la
Filo de Dio, kiu min amis kaj sin
donis pro mi. 21 Mi ne vanigas la
gracon de Dio; ĉar se per la leĝo
venas justeco, Kristo ja vane mortis.

3 HO malsaĝaj Galatoj, kiu vin
ensorĉis? vin, antaŭ kies okuloj
Kristo Jesuo estis publike
prezentita krucumita. 2 Nur la jenon
mi deziras sciiĝi de vi: Ĉu per faroj
de la leĝo vi ricevis la Spiriton, aŭ
per la aŭdado de fido? 3 Ĉu vi tiel
malsaĝaj estas? komencinte en Spirito,
ĉu vi en karno nun perfektiĝas?
4 Ĉu vi vane tiom suferis? se ja tio
estas vana. 5 Ĉu do Tiu, kiu donas
al vi la Spiriton kaj faras ĉe vi mirakl-
ojn, tion faras per faroj de la leĝo,
aŭ per la aŭdado de fido? 6 Tiel
same, kiel Abraham kredis al Dio,
kaj tio estis kalkulita al li kiel virto.
7 Sciu do, ke tiuj, kiuj rilatas al fido,
estas filoj de Abraham. 8 Antaŭ-
vidante do, ke per fido Dio pravigos
la nacianojn, la Skribo antaŭpredikis
la evangelion al Abraham, dirante:
Beniĝos per vi ĉiuj gentoj. 9 Tial do
tiuj, kiuj rilatas al fido, beniĝas kun
la fidela Abraham. 10 Ĉar ĉiuj,
kiuj rilatas al faroj de la leĝo, est-
as sub malbeno; ĉar estas skribite:
Malbenita estas ĉiu, kiu ne persistos
en ĉio, kio estas skribita en la libro
de la leĝo, por plenumi ĝin. 11 Sed
ke neniu praviĝas antaŭ Dio per la
leĝo, estas evidente; ĉar: La virtulo
vivos per fido; 12 kaj la leĝo ne
rilatas al fido; sed: Kiu plenumas
ilin, tiu vivos en ili. 13 Kristo el-
aĉetis nin el la malbeno de la leĝo,
fariĝinte malbeno pro ni; ĉar estas
skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu
pendas sur lignaĵo; 14 por ke
venu sur la nacianojn la beno de
Abraham en Kristo Jesuo; por ke
per fido ni ricevu la promeson de
la Spirito.

15 Fratoj, mi parolas laŭ homo:
Konfirmitan interligon, eĉ nur homan,
neniu nuligas nek prialdonas. 16 Sed
al Abraham kaj al lia semo la promes-
oj estis parolitaj. Li ne diras: Kaj
al semoj, kvazaŭ pri multaj; sed
kvazaŭ unu: Kaj al via semo, kiu
estas Kristo. 17 Sed jen kion mi
diras: Interligon, antaŭe konfirmitan
de Dio, la leĝo, kiu venis kvarcent
tridek jarojn poste, ne nuligas, tiel
ke ĝi malefektivigus la promeson.
18 Ĉar se la heredaĵo estas de la
leĝo, ĝi jam ne estas de promeso;
sed Dio ĝin donis al Abraham per
promeso. 19 Kio do estas la leĝo?
Ĝi estis aldonita kaŭze de eraroj, ĝis
venos la idaro, al kiu la promeso estas
donita; ordigite per anĝeloj en la
mano de interulo. 20 Interulo ne
estas de unu, sed Dio estas unu.
21 Ĉu do la leĝo konstraŭstaras al
la promesoj de Dio? Nepre ne! ĉar
se estus donita leĝo, kiu povus vivigi,
efektive justeco estus per la leĝo.
22 Tamen la Skribo kune enŝlosis
ĉion sub peko, por ke la promeso
per fido al Kristo Jesuo estu donata
al ĉiuj, kiuj fidas.

23 Sed antaŭ ol fido venis, ni estis
gardataj sub la leĝo, enŝlositaj por
la fido malkaŝota. 24 Tial la leĝo
fariĝis nia pedagogo, kondukanta al
Kristo, por ke ni praviĝu per fido.
25 Sed nun, post kiam la fido alvenis,
ni jam ne estas sub pedagogo.
26 Ĉar vi ĉiuj per la fido estas filoj
de Dio en Kristo Jesuo. 27 Ĉar
ĉiuj el vi, kiuj al Kristo baptiĝis,
surmetis al si Kriston. 28 Ne estas
ja Judo nek Greko, ne estas sklavo
nek liberulo, ne estas ja vira kaj
virina; ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo
Jesuo. 29 Se do vi apartenas al
Kristo, vere vi estas la idaro de
Abraham, kaj heredantoj laŭ la
promeso.

4 KAJ mi sciigas vin, ke tiel longe,
kiel la heredanto estas infano,
li neniel malsimilas sklavon,
kvankam li estas estro de ĉio;
2 sed li estas sub guvernantoj kaj
administrantoj, ĝis la templimo difinita
de la patro. 3 Tiel ankaŭ ni, dum
ni estis infanoj, estis en sklaveco
sub la elementoj de la mondo;
4 sed kiam venis la pleneco de la
tempo, Dio elsendis Sian Filon, el
virino naskitan, sub leĝo naskitan,
5 por reaĉeti tiujn, kiuj estas sub la
leĝo, por ke ni ricevu la filadopton.
6 Kaj ĉar vi estas filoj, Dio elsendis
la Spiriton de Sia Filo en niajn
korojn, kriantan, Aba, Patro! 7 Tiel

ke ĉiu el vi estas jam ne sklavo, sed
filo; kaj se filo, ankaŭ heredanto per
Dio.
8 Tamen, tiam ne konante Dion, vi
estis en sklaveco al tiuj, kiuj nature
ne estas dioj; 9 sed jam nun kon-
ante Dion, aŭ pli ĝuste, de Dio
konate, kial vi returniĝas al la mal-
fortaj kaj mizeraj elementoj, al kiuj
vi deziras denove sklaviĝi? 10 Vi
observas tagojn kaj monatojn kaj
tempojn kaj jarojn. 11 Mi timas
pri vi, ke eble mi vane laboris ĉe vi.
12 Mi petegas vin, fratoj, estu kiel
mi, ĉar mi ankaŭ estas kiel vi. Vi
neniel al mi malbonfaris; 13 sed
vi scias, ke pro malforteco de la karno
mi la unuan fojon predikis al vi la
evangelion; 14 kaj vian elprovon
en mia karno vi ne malestimis nek
abomenis, sed kvazaŭ anĝelon de
Dio vi akceptis min, kvazaŭ Kriston
Jesuon. 15 Kie do estas via sin-
gratulado? mi atestas al vi, ke se
estus eble, vi estus elŝirintaj viajn
okulojn kaj donintaj ilin al mi.
16 Ĉu mi do per verdirado fariĝis al
vi malamiko? 17 Ili fervore serĉas
vin, ne bone; ili eĉ volas elŝlosi vin,
por ke vi serĉu ilin. 18 Sed estas
bone esti fervore serĉata ĉiam en bona
afero, kaj ne nur tiam, kiam mi estas
ĉe vi. 19 Miaj infanetoj, pro kiuj
mi denove suferas naskodoloron, ĝis
Kristo formiĝos en vi, 20 mi tute
deziris esti ĉe vi nun, kaj ŝanĝi mian
voĉon; ĉar vere mi dubas pri vi.
21 Diru al mi, vi, kiuj volas esti
sub la leĝo, ĉu vi ne aŭskultas la
leĝon? 22 Ĉar estas skribite, ke
Abraham havis du filojn, unu el la
sklavino kaj unu el la liberulino.
23 Tamen tiu el la sklavino naskiĝis
laŭ la karno, sed ĉi tiu el la liberulino
naskiĝis per promeso. 24 Ĉi tio
enhavas alegorion; ĉar la du virinoj
estas du interligoj, unu el la monto
Sinaj, por sklaveco naskante, kiu
estas Hagar. 25 Ĉar tiu Hagar estas
la monto Sinaj en Arabujo, kaj
prezentas la nunan Jerusalemon, ĉar
ŝi estas sklavigita kune kun siaj
infanoj. 26 Sed la supera Jerusalem
estas libera, kiu estas patrino nia.
27 Estas ja skribite:

Ĝoju, ho senfruktulino, kiu ne
naskis,
Sonigu kanton kaj ĝojkriu, ho
vi, kiu ne suferas naskodoloron;
Ĉar la forlasitino havos pli da
infanoj, ol la havanta edzon.

28 Sed ni, fratoj, estas filoj de prom-
eso tiel same, kiel Isaak. 29 Sed
kiel tiam la laŭ karno naskita per-
sekutis la laŭspiritulon, tiel estas
ankaŭ nuntempe. 30 Sed kion diras
la Skribo? Forpelu la sklavinon kaj
ŝian filon; ĉar la filo de la sklavino
ne heredos kun la filo de la liber-
ulino. 31 Tial, fratoj, ni estas filoj
ne de sklavino, sed de la liberulino.
5 Por libereco Kristo nin liberigis;
tial staru fortike, kaj ne re-
implikiĝu en jugon de sklaveco.
2 Jen mi, Paŭlo, diras al vi, ke, se
vi cirkumcidiĝos, Kristo al vi tute
ne utilos. 3 Mi denove atestas
al ĉiu homo cirkumcidata, ke li estas
ŝuldanto, por plenumi la tutan leĝon.
4 Vi, kiuj volas vin pravigi per la
leĝo, apartiĝis for de Kristo; vi
forfalis de graco. 5 Ĉar ni en la
Spirito atendas la esperon de justeco
per la fido. 6 Ĉar en Kristo Jesuo
nek cirkumcido nek necirkumcido
valoras ion, sed nur fido, energianta
per amo. 7 Vi bone kuradis; kiu
vin malhelpis, ke vi ne obeu la veron?
8 Ĉi tiu influo ne venas de tiu, kiu
vin vokas. 9 Malmulto da ferment-
aĵo fermentigas la tutan mason.
10 Mi fidas pri vi en la Sinjoro, ke vi
ne alie sentados; sed tiu, kiu mal-
kvietigas vin, elportos sian propran
juĝon, kiu ajn li estas. 11 Sed mi,
fratoj, se mi ankoraŭ predikas cir-
kumcidon, kial mi estas ankoraŭ
persekutata? tiuokaze la falpuŝilo
de la kruco estas formovita. 12 Mi
volus, ke tiuj, kiuj vin maltrankviligas,
sin fortranĉu.
13 Ĉar vi, fratoj, estas vokitaj al
libereco; tamen ne uzu vian liberecon
kiel pretekston por la karno, sed
per amo servu unu la alian. 14 Ĉar
la tuta leĝo estas plenumata en unu
diro, jene: Amu vian proksimulon kiel
vin mem. 15 Sed se vi mordas kaj
manĝegas unu la alian, gardu vin, ke
vi ne estu detruitaj unu de la alia.
16 Sed mi diras: Iradu laŭ la Spirito,
kaj la deziregon de la karno vi ne
plenumos. 17 Ĉar la karno dezir-
egas kontraŭ la Spirito, kaj la Spirito
kontraŭ la karno; ĉar ĉi tiuj inter-
batalas reciproke, por ke vi ne faru
tion, kion vi volas. 18 Sed se vi
estas kondukataj de la Spirito, vi

jam ne estas sub la leĝo. 19 Evident-
aj estas la faroj de la karno, kiuj
estas malĉasteco, malpureco, volupt-
emo, 20 idolkulto, sorĉado, mal-
amikeco, malpaco, ĵaluzoj, koleregoj,
partiemeco, skismoj, herezoj, 21 en-
vioj, ebrieco, diboĉado, kaj aliaj
similaj; pri kiuj mi avertas vin, kiel
mi jam antaŭe admonis vin, ke tiuj,
kiuj tion faradas, ne heredos la
regnon de Dio. 22 Sed la frukto
de la Spirito estas amo, ĝojo, paco,
pacienco, komplezo, bonkoreco, fidel-
eco, 23 mildeco, sinregado; kontraŭ
tiaj ne ekzistas leĝo. 24 Kaj tiuj,
kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam
krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj
voluptoj.
25 Se ni vivas per la Spirito, en la
Spirito ni ankaŭ iradu. 26 Ni ne
fariĝu fanfaronemaj, incitante kaj
enviante unu la alian.

6 FRATOJ, eĉ se homo estos
trovita en ia kulpo, vi, kiuj
estas spiritaj, restarigu tiun per
spirito de mildeco; rigardante vin,
ĉiu sin mem, por ke vi ne estu tent-
ataj. 2 Reciproke subtenadu viajn
ŝarĝojn, kaj tiamaniere plenumu la
leĝon de Kristo. 3 Ĉar, se iu,
estante nenio, sin estimas, kvazaŭ li
estas io, li sin trompas. 4 Sed ĉiu
kontrolu sian propran faradon, kaj
tiam li havos singratuladon pri si
mem, kaj ne pri sia proksimulo.
5 Ĉar ĉiu devas subteni sian propran
portaĵon.
6 Tiu, kiu estas instruata en la
parolo de Dio, partoprenu kun tiu,
kiu lin instruas, en ĉiuj bonaĵoj.
7 Ne trompiĝu; Dio ne estas mokata;
ĉar ĉion, kion oni semas, tion ankaŭ
li rikoltos. 8 Ĉar kiu semas por
sia karno, el la karno tiu rikoltos
putradon; sed kiu semas por la
Spirito, el la Spirito tiu rikoltos etern-
an vivon. 9 Kaj ni ne laciĝu en
bonfarado; ĉar ĝustatempe ni rikolt-
os, se ni ne senfortiĝos. 10 Tial
laŭ nia oportuna tempo ni bonfaradu
al ĉiuj, precipe al tiuj, kiuj apartenas
al la familio de la fido.
11 Vidu, per kiaj grandaj literoj mi
skribis al vi propramane. 12 Kiuj
deziras sin paradi per la karno, tiuj
devigas vin cirkumcidiĝi; sole por
ke ili ne estu persekutataj pro la
kruco de Kristo. 13 Ĉar eĉ tiuj
mem, kiuj cirkumcidiĝas, ne observas
la leĝon; sed ili deziras, ke vi cirkum-
cidiĝu, por ke ili fanfaronu pri via
karno. 14 Sed por mi ne estu
fanfarono krom pri la kruco de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu la mondo
estas krucumita al mi, kaj mi al la
mondo. 15 Ĉar nek cirkumcido nek
necirkumcido estas io, sed nova
kreitaĵo. 16 Kaj kiuj irados laŭ
tiu regulo, paco kaj kompato estu
sur ili ĉiuj, kaj sur la Izrael de Dio.
17 De nun neniu min ĝenu, ĉar mi
portas en mia korpo la signojn de
Jesuo.
18 La graco de nia Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun via spirito, fratoj.
Amen.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

EFESANOJ

1 PAŬLO, apostolo de Jesuo
Kristo per la volo de Dio, al la
sanktuloj, kiuj estas en Efeso,
kaj al la fideluloj en Kristo Jesuo:
2 Graco estu al vi kaj paco de Dio,
nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de
nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu benis nin
per ĉia beno spirita en la ĉielejoj
en Kristo; 4 kiel Li elektis nin en li
antaŭ la fondo de la mondo, por ke
ni estu sanktaj kaj senmakulaj antaŭ
Li en amo; 5 antaŭdestininte nin
por filadopto per Jesuo Kristo al
Si mem, laŭ la aprobo de Sia volo,
6 al la laŭdo de la gloro de Lia
graco, per kiu Li favoris nin en la
Amata; 7 en kiu ni havas la
elaĉeton per lia sango, la pardonon

de niaj pekoj, laŭ la riĉo de lia graco,
8 kiun li abundigis al ni en ĉia saĝeco
kaj prudento, 9 sciiginte al ni la
misteron de Lia volo, laŭ Lia bon-
volo, kiun Li antaŭdecidis en li,
10 por dispono en la pleneco de la
tempo, por sumigi en Kristo ĉion, kio
estas en la ĉieloj kaj sur la tero;
11 en li, en kiu ni fariĝis heredaĵo,
destinite laŭ la antaŭdecido de Tiu,
kiu ĉion faras laŭ la intenco de Sia
volo; 12 por ke ni estu por la
laŭdo de Lia gloro, ni, kiuj antaŭe
esperis en Kristo; 13 en kiu vi
ankaŭ esperas, aŭdinte la vorton de la
vero, la evangelion de via savo; al
kiu ankaŭ kredinte, vi estas sigelitaj
per la Sankta Spirito de promeso,
14 kiu estas antaŭgarantiaĵo de nia
heredaĵo, por la elaĉeto de la posed-
aĵo, por laŭdo de Lia gloro.
15 Pro tio mi ankaŭ, aŭdinte pri
via fido al la Sinjoro Jesuo, kaj via
amo al ĉiuj sanktuloj, 16 ne ĉesas
danki pro vi, vin nomante en miaj
preĝoj; 17 por ke la Dio de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro de
gloro, donu al vi spiriton de saĝeco
kaj malkaŝo en la konado de Li;
18 dum la okuloj de via koro estas
lumigataj, por ke vi sciu, kia estas
la espero de Lia voko, kaj kia la
riĉeco de la gloro de Lia heredaĵo en
la sanktuloj, 19 kaj kia la super-
mezura grandeco de Lia potenco al
ni, kiuj kredas, laŭ la energio de la
efikeco de Lia forto, 20 kiun Li
faris en Kristo, relevante lin el la
mortintoj, kaj sidigante lin dekstre
de Li en la ĉieloj, 21 multe super
ĉiu reganto kaj aŭtoritato kaj potenco
kaj regeco, kaj ĉiu nomo nomata,
ne nur en ĉi tiu mondo, sed ankaŭ
en la estonta; 22 kaj ĉion Li
metis sub liajn piedojn, kaj donis lin
kiel kapon super ĉio por la eklezio,
23 kiu estas lia korpo, la pleneco de
Tiu, kiu plenigas ĉion en ĉio.
2 KAJ vin li vivigis, kiam vi estis
malvivaj per eraroj kaj pekoj,
2 en kiuj vi iam iradis laŭ la
vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la estro de la
potenco de la aero, de la spirito, kiu
nun energias en la filoj de malobeo;
3 inter kiuj ni ĉiuj iam ankaŭ vivis,
plenumante la dezirojn de nia karno,
farante la volojn de la karno kaj
de la menso, kaj ni estis laŭ naturo
infanoj de kolerego, kiel ankaŭ la aliaj.
4 Sed Dio, estante riĉa en kompat-
eco, pro Sia granda amo, per kiu Li
amis nin, 5 eĉ kiam ni estis mal-
vivaj en niaj eraroj, nin vivigis en
Kristo (per graco vi saviĝis), 6 kaj
nin levis, kaj nin kunsidigis en la
ĉielejoj en Kristo Jesuo; 7 por
montri en la mondaĝoj estontaj la
superabundan riĉecon de Sia graco
en korfavoro al ni en Kristo Jesuo;
8 ĉar per graco vi saviĝis per fido;
ne per vi mem: ĝi estas dono de Dio;
9 ne el faroj, por ke neniu fanfaronu.
10 Ĉar ni estas Lia faritaĵo, kreitaj
en Kristo Jesuo por bonaj faroj,
kiujn antaŭaranĝis Dio, por ke ni
iradu en ili.
11 Kaj pro tio rememoru, ke iam vi,
nacianoj laŭ la karno, nomataj la
Necirkumcido ĉe la tiel nomata
Cirkumcido, mane farita sur la karno—
12 ke vi estis tiam sen Kristo, fremd-
igitaj for de la komunumo de Izrael,
kaj eksteruloj de la interligoj de la
promeso, esperon ne havantaj kaj
sen Dio en la mondo. 13 Sed nun
en Kristo Jesuo vi, iam malproksimaj,
proksimiĝis en la sango de Kristo.
14 Ĉar nia paco estas li, kiu unuigis
ambaŭ kaj rompis la intermuron de
disigo, 15 en sia karno neniiginte
la malamon, la leĝon de ordonoj en
dekretoj; por krei en si el la du unu
novan homon, tiel farante pacon;
16 kaj por kunakordigi ambaŭ en
unu korpo al Dio per la kruco, mort-
iginte per tio la malamon; 17 kaj
li venis kaj predikis pacon al vi mal-
proksimaj kaj al la proksimaj;
18 ĉar per li ni ambaŭ havas en
unu Spirito alkondukon al la Patro.
19 Sekve vi jam estas ne fremduloj
kaj pasloĝantoj, sed samregnanoj kun
la sanktuloj, kaj el la domanaro de
Dio, 20 konstruitaj sur la funda-
mento de la apostoloj kaj profetoj,
kies bazangula ŝtono estas Kristo
Jesuo mem; 21 en kiu ĉiu aparta
konstruaĵo, bone kunigita, kreske
fariĝas sankta templo en Kristo;
22 en kiu vi ankaŭ estas kunkonstru-
itaj por sanktejo de Dio en la Spirito.
3 PRO tio mi, Paŭlo, malliberulo
de Kristo Jesuo por vi nacianoj,
2 se vi aŭdis pri la dispono de tiu
graco de Dio, kiu estas donita al mi
por vi, 3 ke per malkaŝo la mistero
estas sciigita al mi, kiel mi jam antaŭe
mallonge skribis, 4 per kio vi

povas rimarki, dum vi legas, mian
komprenon en la mistero de Kristo,
5 kiu en aliaj generacioj ne estis
sciigita al la homidoj, kiel ĝi nun mal-
kaŝiĝis al liaj sanktaj apostoloj kaj
profetoj en la Spirito, 6 ke la
nacianoj estas kunheredantoj, kaj
samkorpanoj, kaj partoprenantoj en la
promeso en Kristo Jesuo per la
evangelio, 7 al kiu mi fariĝis
servanto laŭ la dono de la graco de
Dio, donita al mi laŭ la energio de Lia
potenco. 8 Al mi, kiu estas malpli
ol la malplej granda el ĉiuj sanktuloj,
ĉi tiu graco estas donita, por ke mi
prediku inter la nacioj la neesplor-
eblan riĉon de Kristo; 9 kaj por
ke mi klarigu al ĉiuj, kia estas la
dispono de la mistero kaŝita tra ĉiuj
mondaĝoj en Dio, kiu kreis ĉion;
10 por ke nun konatiĝu al la regant-
oj kaj aŭtoritatoj en la ĉielejoj, per
la eklezio, la multobla saĝeco de Dio,
11 laŭ la eterna decido, kiun Li
faris en Kristo Jesuo, nia Sinjoro;
12 en kiu ni havas kuraĝon kaj
alkondukon en fidado per nia fido al li.
13 Pro tio mi petas, ke vi ne sen-
fortiĝu pro miaj suferoj por vi, kiuj
estas via gloro.

14 Pro tio mi fleksas miajn genuojn
antaŭ la Patro, 15 el kiu ĉiu
familio, en la ĉielo kaj sur la tero,
estas nomata, 16 por ke Li donu
al vi, laŭ la riĉo de Sia gloro, ke vi
estu potence fortigitaj en la interna
homo, per Lia Spirito; 17 por ke
Kristo loĝu per fido en viaj koroj;
tiel, ke vi, enradikigite kaj bazite en
amo, 18 kapabliĝu kun ĉiuj sankt-
uloj kompreni, kio estas la larĝeco kaj
longeco kaj alteco kaj profundeco,
19 kaj scii la amon de Kristo, kiu
superas scion, por ke vi pleniĝu eĉ
ĝis la pleneco de Dio.

20 Nun al Tiu, kiu povas tre abunde
fari, super ĉio, kion ni povas peti aŭ
pensi, laŭ la potenco, kiu energias
en ni, 21 estu gloro en la eklezio
kaj en Kristo Jesuo ĝis ĉiuj generacioj
por ĉiam kaj eterne. Amen.

4 MI do, malliberulo pro la Sinjoro,
petegas vin, ke vi iradu inde je
la voko, en kiu vi estas vokitaj,
2 kun ĉia humileco kaj mildeco, kun
toleremeco, paciencante unu al alia en
amo, 3 penante konservi la unuecon
de la Spirito en la ligilo de paco.
4 Estas unu korpo, kaj unu Spirito,
kiel ankaŭ vi estas vokitaj en unu
espero de via voko: 5 unu Sinjoro,
unu fido, unu bapto, 6 unu Dio
kaj Patro de ĉiuj, kiu estas super ĉiuj,
kaj tra ĉiuj, kaj en ĉiuj. 7 Sed al
ĉiu el ni la graco estas donita, laŭ
la mezuro de la dono de Kristo.
8 Tial li diras:

Kiam li supreniris alten, li al-
kondukis kaptitojn,
Kaj donis donacojn al homoj.

9 (Ĉi tio do: Li supreniris—kio ĝi
estas krom tio, ke li ankaŭ antaŭe
malsupreniris ĝis la profundaĵoj de
la tero? 10 La malsuprenirinto—
tiu sama estis la suprenirinto alte
super ĉiuj ĉieloj, por plenigi ĉion.)
11 Kaj unujn li donis por esti apo-
stoloj; aliajn, profetoj; aliajn,
evangeliistoj; kaj aliajn, paŝtistoj
kaj instruistoj; 12 por perfektigo
de la sanktuloj, por la laboro de
pastrado, por la konstruo de la korpo
de Kristo, 13 ĝis ni ĉiuj atingos
la unuecon de la fido kaj de la scio
de la Filo de Dio, ĝis la homo per-
fekta, ĝis la mezuro de la matureco
de la pleneco de Kristo; 14 por
ke ni jam ne estu infanoj, onde ĵetataj
kaj ĉirkaŭpelataj de ĉiu vento de
doktrino, per ĵonglado de homoj, per
ruzo laŭ artifiko de trompo; 15 sed
parolante la veron en amo, ni ĉiel
kreskadu en tiun, kiu estas la kapo,
Kristo, 16 el kiu la tuta korpo,
kunigita kaj kunfortikigita tra ĉiu
artiko de la livera sistemo, per
energio, laŭ la mezuro de ĉiu parto,
faras kreskadon de la korpo, por la
sinedifado en amo.

17 La jenon do mi diras, kaj protest-
as en la Sinjoro, ke vi ne plu iru tiel,
kiel iras ankaŭ la nacianoj en la
vanteco de siaj mensoj, 18 mal-
lumigitaj en intelekto, fremdigitaj
for de la vivo de Dio, pro la nescio,
kiu estas en ili, pro la malmoleco de
ilia koro; 19 kiuj, sensentiĝinte,
fordonis sin al malĉasteco por la
praktikado de ĉia malpureco kun
avideco. 20 Sed vi ne tiel lernis
Kriston; 21 se almenaŭ vi lin
aŭdis, kaj en li estis instruitaj, kiel
en Jesuo estas vero; 22 por ke vi
formetu, rilate al antaŭa konduto,
la malnovan homon, pereeman laŭ
trompaj deziroj, 23 kaj renoviĝu
rilate al la spirito de via menso,
24 kaj surmetu la novan homon,

kreitan laŭ Dio en justeco kaj vera
sankteco.
25 Pro tio, formetante malveron, ĉiu
parolu veron kun sia proksimulo, ĉar
ni estas membroj unu de alia.
26 Koleru kaj ne peku, la suno ne
subiru sur via kolero; 27 ankaŭ ne
donu lokon al la diablo. 28 Ŝtelinto
ne plu ŝtelu, sed prefere li laboru,
farante bonon per siaj manoj, por
ke li havu ion por doni al bezonanto.
29 El via buŝo eliru neniu putra
vorto, sed nur tio, kio estas bona,
por konvena edifado, por ke ĝi donu
gracon al la aŭdantoj. 30 Kaj ne
ĉagrenu la Sanktan Spiriton de Dio,
en kiu vi estis sigelitaj al la tago de
elaĉeto. 31 Ĉia akreco kaj indigno
kaj kolero kaj voĉbruado kaj kalum-
nio estu formetitaj el inter vi, kune
kun ĉia malico; 32 kaj estu bon-
faraj unu al alia, bonkoraj, pardonant-
aj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en
Kristo pardonis al vi.

5 ESTU do imitantoj de Dio, kiel
infanoj amataj; 2 kaj iradu
en amo, kiel Kristo nin amis kaj
sin donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon
al Dio por agrabla odoraĵo. 3 Sed
malĉasteco kaj ĉia malpureco kaj
avideco ne eĉ estu nomataj inter vi,
kiel decas por sanktuloj; 4 nek
ia hontindaĵo, nek sensenca parolado,
nek tro libera babilado, kiuj ne
konvenas; sed prefere dankesprimo.
5 Ĉar vi ja scias, ke ĉiu malĉastulo
kaj malpurulo kaj avidulo, kiu estas
idolano, havas nenian heredon en la
regno de Kristo kaj Dio. 6 Neniu
vin trompu per vantaj vortoj; ĉar pro
tiuj aferoj venas sur la infanojn de
malobeo la kolero de Dio. 7 Ne
estu do partoprenantoj kun ili;
8 ĉar iam vi estis mallumo, sed nun
vi estas lumo en la Sinjoro; iru kiel
infanoj de lumo 9 (ĉar la frukto de
la lumo estas en ĉia boneco kaj justeco
kaj vero), 10 provante, kio bone
plaĉas al la Sinjoro; 11 kaj ne
partoprenu kun la senfruktaj faroj de
mallumo, sed prefere refutu ilin;
12 ĉar estas hontinde eĉ paroli pri
tio, kion ili faras sekrete. 13 Sed
ĉio, kio estas refutata, estas elmontr-
ata per la lumo, ĉar ĉio elmontrata
estas lumo. 14 Tial estas dirite:
Vekiĝu, dormanto, kaj releviĝu el la
mortintoj, kaj Kristo al vi lumos.
15 Zorgu do, ke vi atente iradu, ne
kiel malsaĝaj, sed kiel saĝaj; 16 el-
aĉetante la tempon, ĉar malbonaj estas
la tagoj. 17 Ne estu do senprud-
entaj, sed komprenu, kio estas la
volo de la Sinjoro. 18 Kaj ne ebriiĝu
per vino, en kio estas diboĉo, sed
pleniĝu per la Spirito; 19 parol-
ante unu al alia per psalmoj kaj
himnoj kaj kantoj spiritaj, kantante
kaj psalmante en viaj koroj al
la Sinjoro, 20 dankante Dion, la
Patron, ĉiam pro ĉio en la nomo de
nia Sinjoro Jesuo Kristo; 21 sub-
metiĝante unu al alia en la timo al
Kristo.
22 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj
tiel same, kiel al la Sinjoro. 23 Ĉar
edzo estas kapo de edzino, kiel ankaŭ
Kristo estas kapo de la eklezio;
kaj li estas la savanto de la korpo.
24 Sed kiel la eklezio sin submetas
al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj al edzoj
en ĉio. 25 Edzoj, amu viajn edzin-
ojn, kiel Kristo amis la eklezion kaj
pro ĝi sin donis, 26 por ke li
sanktigu ĝin per akvolavo, kun la
vorto, 27 por ke li starigu ĝin
antaŭ si glora eklezio, ne havanta
makulon, nek malglataĵon, nek ion
tian, sed por ke ĝi estu sankta kaj
sendifekta. 28 Tiel same devas
edzoj ami siajn edzinojn kiel siajn
proprajn korpojn. Kiu amas sian
edzinon, tiu amas sin mem; 29 ĉar
oni neniam malamas sian propran
karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin,
kiel ankaŭ la Sinjoro la eklezion;
30 ĉar ni estas membroj de lia korpo.
31 Tial viro forlasos sian patron kaj
sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino,
kaj ili du estos unu karno. 32 Ĉi
tiu mistero estas granda, sed mi
parolas pri Kristo kaj la eklezio.
33 Tamen ankaŭ ĉiu el vi individue
amu sian edzinon, kiel sin mem; kaj
la edzino timu sian edzon.

6 INFANOJ, obeu al viaj gepatroj
en la Sinjoro, ĉar tio decas.
2 Respektu vian patron kaj vian
patrinon (ĝi estas la unua ordono
kun promeso), 3 por ke estu al vi
bone kaj por ke longe daŭru via vivo
sur la tero. 4 Kaj patroj, ne kolerigu
viajn infanojn; sed nutradu ilin en la
disciplino kaj admono de la Sinjoro.
5 Sklavoj, obeu al tiuj, kiuj laŭ la
karno estas viaj sinjoroj, kun timo
kaj tremo, en simpleco de via koro,
kiel al Kristo; 6 ne laŭ okulservo,

kiel homplaĉantoj, sed kiel sklavoj
de Kristo, plenumante el la koro la
volon de Dio; 7 kun bonvoleco
servante, kiel al la Sinjoro, kaj ne
al homoj; 8 sciante, ke, kian ajn
bonon faras ĉiu, ĉu sklavo aŭ liberulo,
tion saman li ricevos de la Sinjoro.
9 Kaj sinjoroj, agu tiel same al ili,
forlasante minacon; sciante, ke via
kaj ilia Sinjoro estas en la ĉielo, kaj ne
ekzistas ĉe li personfavorado.
10 Cetere, fortiĝu en la Sinjoro kaj
en la forteco de lia potenco. 11 Sur-
metu la tutan armilaron de Dio, por
ke vi povu kontraŭstari al la artifikoj
de la diablo. 12 Ĉar nia luktado
estas ne kontraŭ sango kaj karno, sed
kontraŭ regantoj, kontraŭ aŭtoritatoj,
kontraŭ mondpotenculoj de la nuna
mallumo, kontraŭ la spiritaroj de
malbono en la ĉielejoj. 13 Tial
prenu al vi la tutan armilaron de Dio,
por ke vi povu rezisti en la malbona
tago, kaj, farinte ĉion, stari. 14 Staru
do, ĉirkaŭzoninte la lumbojn per
vero, kaj surmetinte la kirason de
justeco, 15 kaj enŝuiginte la pied-
ojn per la pretiĝo de la evangelio de
paco; 16 super ĉio tenante la
ŝildon de fido, per kiu vi povos estingi
ĉiujn fajrajn sagojn de la malbonulo.
17 Kaj ricevu la kaskon de savo, kaj
la glavon de la Spirito, kiu estas la
vorto de Dio; 18 per ĉia preĝado
kaj petegado en ĉiu tempo preĝante
en la Spirito, kaj viglante por tio en
ĉia persisteco kaj petego por ĉiuj
sanktuloj, 19 kaj por mi, ke al mi
estu donita parolpovo kun malfermo
de mia buŝo, por ke mi sciigu kuraĝe
la misteron de la evangelio, 20 pro
kiu mi estas ambasadoro en kateno,
por ke mi parolu kuraĝe en ĝi, kiel
mi devus paroli.
21 Plue, por ke vi sciiĝu pri miaj
aferoj, kiel mi statas, raportos ĉion
al vi Tiĥiko, la amata frato kaj fidela
diakono en la Sinjoro, 22 kiun mi
sendis al vi ĝuste por tio, ke vi sciiĝu
pri nia stato kaj por ke li konsolu
viajn korojn.
23 Paco estu al la fratoj, kaj amo
kun fido de Dio, la Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo. 24 Graco estu
kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe amas nian
Sinjoron Jesuo Kristo.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

FILIPIANOJ

1 PAŬLO kaj Timoteo, servistoj
de Jesuo Kristo, al ĉiuj sankt-
uloj en Kristo Jesuo, kiuj estas
en Filipi, kun la episkopoj kaj diakon-
oj: 2 Graco al vi kaj paco estu de
Dio, nia Patro, kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo.
3 Mi dankas mian Dion ĉe ĉiu re-
memoro pri vi, 4 ĉiam en ĉiu mia
preĝo por vi ĉiuj farante la peton kun
ĝojo, 5 pro via partopreno en la
evangelio de post la unua tago ĝis
nun; 6 pri tio mem fidante, ke
Tiu, kiu komencis bonan faron ĉe vi,
ĝin perfektigados ĝis la tago de
Jesuo Kristo; 7 kaj ja decas, ke
mi tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi havas
min en via koro, kaj vi ĉiuj estas kun
mi partoprenantoj en la graco, kiel
en miaj katenoj, tiel ankaŭ en la
defendo kaj fortigado de la evangelio.
8 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiel
fervore mi sopiras al vi ĉiuj laŭ la
koramo de Kristo Jesuo. 9 Kaj
mi preĝas, ke via amo abundu ankoraŭ
plie kaj plie, en scio kaj ĉia saĝo,
10 por ke vi aprobu la plej bonajn
aferojn kaj estu sinceraj kaj senofend-
aj ĝis la tago de Kristo, 11 plen-
igite de la fruktoj de justeco, kiuj
estas per Jesuo Kristo, al la gloro
kaj laŭdo de Dio.
12 Sed, fratoj, mi volas certigi vin,
ke miaj aferoj plie efektiviĝis por la
progresado de la evangelio, 13 tiel,
ke miaj katenoj estas evidentigitaj
en Kristo tra la tuta Pretorio kaj ĉie
aliloke; 14 kaj la plimulto el la
fratoj en la Sinjoro, pro miaj katen-
oj fariĝinte sentimaj, supermezure

kuraĝas persiste elparoladi la vorton
de Dio. 15 Unuj ja prokiamas
Kriston ec envie kaj malpace, sed
aliaj bonvole; 16 ĉi tiuj kun amo,
sciante, ke mi estas metita, por
defendi la evangelion; 17 sed tiuj
kun partieco predikas Kriston, ne
sincere, supozante, ke ili aldonos
doloron al miaj katenoj. 18 Kio
do? nur tio, ke ĉiamaniere, ĉu pre-
tekste aŭ vere, oni predikas Kriston:
kaj pro tio mi ĝojas kaj ankoraŭ plu
ĝojos. 19 Ĉar mi scias, ke ĉi tio
efikos al mia savo, per viaj preĝoj
kaj la provizado de la Spirito de
Jesuo Kristo, 20 laŭ mia fervora
atendado kaj espero, ke mi pri nenio
hontiĝos, sed ke per ĉia liberparolo,
kiel ĉiam, tiel ankaŭ nun, Kristo
estos glorata en mia korpo, ĉu per
vivo aŭ per morto. 21 Ĉar ĉe mi la
vivado estas Kristo, kaj morti estas
gajno. 22 Sed se mi vivados korpe,
tio signifas pluan frukton de laboro;
kaj mi ne scias, kion elekti. 23 Ĉar
ambaŭflanke mi estas embarasata,
havante deziron foriri kaj esti kun
Kristo, kio estas multe pli bona;
24 tamen mia restado en la karno estas
pli bezona por vi. 25 Kaj tiel fidante,
mi scias, ke mi restos kaj apudrestados
kun vi ĉiuj, por via progreso kaj ĝojo
de fido; 26 por ke mi pli abunde
en Kristo Jesuo gratulu min pri vi,
per mia denova ĉeestado kun vi.
27 Sed via vivmaniero nur estu inda
je la evangelio de Kristo, por ke, ĉu
mi alvenos kaj vin vidos, aŭ forestos,
mi aŭdu pri viaj aferoj, ke vi fortike
staras unuspirite, kunbatalantaj unu-
anime por la fido de la evangelio,
28 kaj neniel timigitaj de la kontraŭ-
uloj: kio estas al ili certa signo de
pereo, sed al vi certa signo (nepre de
Dio) pri via saviĝo; 29 ĉar estas
al vi permesite pro Kristo, ne sole
kredi al li, sed ankaŭ suferi pro li;
30 havantaj la saman bataladon, kiun
vi vidis ĉe mi, kaj pri kiu vi nun aŭdas,
ke ĉe mi ĝi ankoraŭ ekzistas.

2 SE do en Kristo ekzistas ia
konsolo, ia simpatio de amo, ia
kunuleco de la Spirito, ia kor-
favoro kaj kompato, 2 plenigu mian
ĝojon, ke vi tiel same sentu, havante la
saman amon, estante unuanimaj,
sampensaj, 3 nenion farante mal-
pace aŭ arogante, sed kun humileco
rigardante unu la alian kiel pli indan,
ol li mem; 4 ne atentu ĉiu siajn
proprajn aferojn, sed ĉiu ankaŭ la
aferojn de aliaj. 5 Tiu sama spirito
estu en vi, kiu estis ankaŭ en Kristo
Jesuo, 6 kiu, estante en la formo
de Dio, ne rigardis kiel ŝatindaĵon la
egalecon kun Dio, 7 sed sin mal-
plenigis, alprenante la formon de
sklavo, fariĝante laŭ la bildo de
homoj; 8 kaj troviĝinte laŭfigure
kiel homo, li sin humiligis kaj fariĝis
obeema ĝis morto, eĉ ĝis la morto
per kruco. 9 Pro tio do Dio tre
alte superigis lin, kaj donis al li
nomon, kiu estas super ĉia nomo,
10 por ke en la nomo de Jesuo kliniĝu
ĉiu genuo, de enĉieluloj kaj surteruloj
kaj subteruloj, 11 kaj ĉiu lango
konfesu, ke Jesuo Kristo estas Sin-
joro, al la gloro de Dio, la Patro.

12 Tial, miaj amatoj, kiel vi ĉiam
obeis, ne nur dum mia ĉeestado ĉe
vi, sed nun eĉ pli multe dum mia
forestado, ellaboru kun timo kaj
tremo vian propran savon; 13 ĉar
Dio estas Tiu, kiu elfaras en vi la
volon kaj la energion laŭ Sia bonvolo.
14 Ĉion faru sen murmuroj kaj disput-
oj, 15 por ke vi estu senkulpaj
kaj simplaj, filoj de Dio, neriproĉindaj,
meze de perversa kaj malhonesta
generacio, inter kiuj vi brilas kiel
lumiloj en la mondo, 16 forte tenante
la vorton de la vivo; por ke estu por
mi io, pri kio mi povos min gratuli
en la tago de Kristo, ke mi ne vane
kuris kaj laboris. 17 Cetere, eĉ
se mi estas elverŝata sur la oferon kaj
servon de via fido, mi ĝojas kaj
kunĝojas kun vi ĉiuj; 18 kaj tiel
same vi ankaŭ ĝoju kaj kunĝoju kun
mi.

19 Sed mi esperas en la Sinjoro
Jesuo baldaŭ sendi al vi Timoteon,
por ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi
certiĝos pri via stato. 20 Ĉar mi
havas neniun samsentan, kiu sincere
zorgos pri via stato. 21 Ĉar ĉiu
celas siajn aferojn, ne la aferojn de
Jesuo Kristo. 22 Sed vi ja konas
lian provadon, ke kiel filo servas
al sia patro, tiel li servis kun mi por
la evangelio. 23 Lin do mi esperas
tuj sendi, kiam mi certiĝos, kio al mi
okazos, 24 sed mi fidas al la
Sinjoro, ke mi mem ankaŭ venos
baldaŭ. 25 Tamen ŝajnis al mi necese
sendi al vi Epafroditon, mian fraton
kaj kunlaboranton kaj kunbatalanton,

vian senditon kaj helpanton por mia
bezono; 26 ĉar li sopiris al vi
ĉiuj, kaj forte maltrankviliĝis pro
tio, ke vi jam sciiĝis pri lia malsano;
27 ĉar efektive li malsanis, preskaŭ
ĝis morto; sed Dio kompatis lin,
kaj ne sole lin, sed ankaŭ min, por
ke mi ne havu malĝojon super malĝojo.
28 Mi do sendis lin des pli
diligente, por ke, revidante lin, vi
ĝoju, kaj ke mi estu sen malĝojo.
29 Akceptu lin do en la Sinjoro kun
plena ĝojo, kaj tiajn homojn honoru;
30 ĉar pro la laboro por Kristo li
alproksimiĝis al morto, riskante sian
vivon, por kompletigi tion, kio mankis
ĉe via servado al mi.

3 FINE, fratoj, ĝoju en la Sinjoro.
Tute ne ĝenas min al vi skribi
ripete, kaj por vi tio estas sendanĝeriga.
2 Gardu vin kontraŭ
la hundoj, gardu vin kontraŭ la
malbonaguloj, gardu vin kontraŭ la
karntranĉuloj; 3 ĉar ni estas la
cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de
Dio adoras, kaj nin gratulas pri Kristo
Jesuo, kaj ne havas fidon al la karno;
4 kvankam mi mem povas havi fidon
al la karno; se iu alia pretendas fidi
la karnon, mi ja pli efektive;
5 cirkumcidita la okan tagon, el la
raso Izraela, el la tribo de Benjamen,
Hebreo el Hebreoj; rilate la leĝon,
Fariseo; 6 rilate fervoron, persekutanto
de la eklezio; rilate la
justecon, kiu fariĝas per la leĝo,
senkulpa. 7 Sed kio estis al mi
gajno, tion mi rigardis kiel malgajnon
pro Kristo. 8 Kaj efektive mi
rigardas ĉion kiel malgajnon pro la
supereco de la scio de Kristo Jesuo,
mia Sinjoro, pro kiu mi suferis malgajnon
de ĉio, kaj rigardas ĉion kiel
rubon, por ke mi gajnu Kriston,
9 kaj estu trovata en li, ne havante
mian justecon, kiu devenas de la
leĝo, sed la justecon, kiu estas per la
fido al Kristo, la justecon, kiu devenas
de Dio sur fidon; 10 por ke mi
sciu lin kaj la potencon de lia releviĝo
kaj la kunulecon en liaj suferoj,
konformiĝinte al lia morto, 11 se
mi povos iel atingi la releviĝon el la
mortintoj. 12 Ne kvazaŭ mi jam
trafis, aŭ jam perfektiĝis; sed mi
min pelas antaŭen, se mi nur povos
ekteni tion, pro kio mi estas tenata
de Kristo Jesuo. 13 Miaj fratoj,
mi ne rigardas min kiel jam ektenantan;
sed nur jene: forgesante tion,
kio estas malantaŭe, kaj strebante
al tio, kio estas antaŭe, 14 mi
min pelas al la celo, por akiri la
premion de la supera voko de Dio en
Kristo Jesuo. 15 Ĉiuj el ni do, kiuj
estas perfektaj, tiel pensu; kaj
se pri io vi pensas alie, tion ankaŭ
Dio malkaŝos al vi; 16 sed ĉiaokaze,
laŭ tio, kiom ni jam atingis, ni
iradu.

17 Fratoj, estu kunimitantoj de mi;
kaj observu tiujn, kiuj tiel iradas,
kiel vi havas nin kiel ekzemplon.
18 Ĉar iradas multaj, pri kiuj mi ofte
diris al vi, kaj nun eĉ plorante diras,
ke ili estas malamikoj de la kruco
de Kristo; 19 ilia fino estas pereo,
ilia dio estas la ventro, kaj ilia gloro
estas en ilia honto, ili atentas surteraĵojn.
20 Ĉar nia burĝrajto estas
en la ĉielo, de kie ankaŭ ni atendas
Savonton, la Sinjoron Jesuo Kristo,
21 kiu denove elformos la korpon de
nia humiliĝo, por ke ĝi konformiĝu
al la korpo de lia gloro, laŭ la energio,
per kiu li eĉ povas ĉion al si submeti.

4 TIAL, miaj fratoj amataj kaj
alsopirataj, mia ĝojo kaj mia
krono, tiel staru fortike en la
Sinjoro, miaj amataj.
2 Mi admonas Eŭodian, kaj mi
admonas Sintiĥen, ke ili estu unuanimaj
en la Sinjoro. 3 Kaj mi
petegas vin ankaŭ, sincera kunjugulo,
helpu tiujn virinojn, ĉar ili kunlaboris
kun mi en la evangelio, kune
kun Klemento kaj miaj ceteraj kunlaborantoj,
kies nomoj estas en la
libro de vivo.
4 Ĝoju en la Sinjoro ĉiam; denove
mi diros: Ĝoju. 5 Via mildeco estu
konata al ĉiuj. La Sinjoro estas
proksima. 6 Pri nenio trozorgu;
sed pri ĉio, per preĝo kaj peto kun
dankesprimo, viaj deziroj sciiĝu al
Dio. 7 Kaj la paco de Dio, kiu
superas ĉian intelekton, gardos viajn
korojn kaj pensojn en Kristo Jesuo.
8 Fine, fratoj, kio ajn estas vera,
kio ajn honesta, kio ajn justa, kio
ajn ĉasta, kio ajn ŝatinda, kio ajn
bonfama; se estas ia virto, se estas
ia laŭdo, tion pripensu. 9 Kion vi
lernis kaj ricevis kaj aŭdis kaj vidis
en mi, tion faru; kaj la Dio de paco
estos kun vi.
10 Sed mi forte ĝojas en la Sinjoro,
ke vi jam nun revivigis vian

zorgon pri mi ; vi ja estis zorgemaj,
sed mankis al vi oportuna tempo.
11 Tamen mi ne parolas rilate bezon-
on ; ĉar mi lernis, en kia ajn stato
mi estas, en tio esti kontenta. 12 Mi
scias humiliĝi, kaj mi scias ankaŭ
esti en abundeco ; ĉie kaj ĉiel mi
lernis la sekreton pleniĝi kaj mal-
sati, havi abundon kaj havi mankon.
13 Mi ĉion povas fari en tiu, kiu min
fortikigas. 14 Tamen vi bone agis,
partoprenante kun mi en mia suferado.
15 Kaj vi mem, Filipianoj, ankaŭ
scias, ke en la komenco de la evan-
gelio, kiam mi foriris el Makedonujo,
neniu eklezio komunikiĝis kun mi
rilate donadon kaj ricevadon, krom
vi solaj ; 16 ĉar eĉ en Tesaloniko
vi pli ol unufoje sendis ion por
mia bezono. 17 Mi ne deziras la
donacon ; sed mi deziras la frukton,
kiu plimultiĝos por via profito.
18 Sed mi havas ĉion, kaj estas en
abundeco ; mi jam pleniĝis, ricevinte
per Epafrodito vian senditaĵon,
agrablan odoraĵon, oferon akcept-
indan, kiu plaĉas al Dio. 19 Kaj mia
Dio satigos ĉian vian bezonon, laŭ Sia
riĉo en gloro en Kristo Jesuo. 20 Nun
al nia Dio kaj Patro estu gloro por
ĉiam kaj eterne. Amen.
21 Salutu ĉiun sanktulon en Kristo
Jesuo. La fratoj, kiuj estas kun mi,
vin salutas. 22 Ĉiuj sanktuloj vin
salutas, precipe tiuj, kiuj estas el la
domanaro de Cezaro.
23 La graco de la Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun via spirito.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

KOLOSEANOJ

1 PAŬLO, apostolo de Kristo
Jesuo per la volo de Dio, kaj
Timoteo, nia frato, 2 al la
sanktuloj kaj fidelaj fratoj en Kristo,
kiuj estas en Kolose : Graco al vi kaj
paco estu de Dio, nia Patro.
3 Ni dankas Dion, la Patron de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, ĉiam preĝante
por vi, 4 aŭdinte pri via fido en
Kristo Jesuo kaj pri via amo al ĉiuj
sanktuloj, 5 pro la espero konserv-
ita por vi en la ĉielo, pri kiu vi jam
antaŭe aŭdis en la vorto de la vero
de la evangelio, 6 kiu venis ĝis
vi, kiel ankaŭ en la tuta mondo ĝi
estas fruktodona kaj kreskanta, kiel
ankaŭ en vi de post tiu tago, en kiu
vi aŭdis kaj eksciis la gracon de
Dio laŭ la vero ; 7 kiel vi lernis de
Epafras, nia amata kunservanto, kiu
estas fidela diakono de Kristo pro ni,
8 kaj kiu ankaŭ sciigis nin pri via amo
en la Spirito.
9 Tial ni ankaŭ, de post la tago, en
kiu ni tion aŭdis, ne ĉesas preĝi kaj
peti por vi, ke vi pleniĝu per la scio
de Lia volo en ĉia spirita saĝo kaj
prudento, 10 por ke vi iradu inde
je la Sinjoro, al ĉia plaĉado, en ĉia
bona farado fruktodonaj kaj kresk-
antaj en la scio de Dio ; 11 fort-
igitaj per ĉia forto laŭ la potenco de
Lia gloro, por ĉia pacienco kaj toler-
emeco kun ĝojo ; 12 dankante la
Patron, kiu taŭgigis nin por parto-
preno en la heredaĵo de la sanktuloj
en lumo, 13 kaj liberigis nin el la
potenco de mallumo, kaj transportis
nin en la regnon de la Filo de Sia
amo ; 14 en kiu ni havas la el-
aĉeton, la pardonon de pekoj ; 15 li
estas bildo de la nevidebla Dio, la
unuenaskito inter la tuta kreitaro ;
16 ĉar en li kreiĝis ĉio en la ĉielo
kaj sur la tero, ĉio videbla kaj ne-
videbla, ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu
estrecoj, ĉu aŭtoritatoj ; ĉio kreiĝis per
li, kaj por li ; 17 kaj li estas antaŭ
ĉio, kaj en li ĉio ekzistas. 18 Kaj
li estas la kapo de la korpo, la eklezio ;
kaj li estas la komenco, la unuenaskita
el la mortintoj, por ke li fariĝu super-
ulo en ĉio. 19 Ĉar la Patro bonvolis,
ke en li la tuta pleneco loĝu ; 20 kaj
per li kunakordigi ĉion al Si mem,
pacon farinte per la sango de lia

kruco; per li ĉion, ĉu sur la tero, ĉu
en la ĉielo. 21 Kaj vin, iam fremd-
igitajn, kaj mense malamikojn en
malbonaj faroj, li tamen jam kun-
akordigis 22 en la korpo de sia
karno, per morto, por starigi vin
sanktaj kaj senmakulaj kaj neriproĉ-
eblaj antaŭ li; 23 se efektive vi
restas en la fido, fonditaj kaj fiksitaj
kaj firmaj en la espero de la evangelio,
kiun vi aŭdis, kiu estas predikita
tra la tuta kreitaro sub la ĉielo, kaj
kies diakono mi, Paŭlo, fariĝis.
24 Nun mi ĝojas pri miaj suferoj
pro vi, kaj plenigas la mankon de la
afliktoj de Kristo en mia karno pro
lia korpo, kiu estas la eklezio;
25 kies diakono mi fariĝis laŭ la
aranĝo de Dio, donita al mi pro vi,
por plenumi la vorton de Dio, 26 la
misteron, kiu estas kaŝita for de la
mondaĝoj kaj de la generacioj, sed
nun klarigita al liaj sanktuloj, 27 al
kiuj Dio volis sciigi, kia estis la
riĉeco de la gloro de ĉi tiu mistero
inter la nacianoj; kiu estas Kristo
en vi, la espero de gloro; 28 kaj
kiun ni anoncas, admonante ĉiun
homon kaj instruante ĉiun homon en
ĉia saĝo, por ke ni starigu ĉiun
homon perfekta en Kristo Jesuo;
29 por tiu celo mi ankaŭ laboras,
klopodante laŭ lia energio, kiu energi-
as en mi kun potenco.

2 MI volas do, ke vi sciu, kiel
grandan klopodon mi havas pro
vi, kaj pro tiuj en Laodikea, kaj
pro ĉiuj, kiuj ne vidis mian vizaĝon
en la karno; 2 por ke iliaj koroj
konsoliĝu, dum ili kunkroĉiĝas en
amo, kaj al ĉia riĉeco de la plena
certiĝo de kompreno, por ke ili sciu
la misteron de Dio, Kriston, 3 en
kiu estas kaŝitaj ĉiuj trezoroj de
saĝeco kaj de scio. 4 Tion mi
diras, por ke neniu vin trompu per
parola allogeco. 5 Ĉar kvankam mi
laŭ karno forestas, tamen laŭ spirito
mi estas kun vi, ĝojante kaj vidante
vian ordon kaj la firmecon de via
fido al Kristo.
6 Kiel do vi ricevis Kriston Jesuon,
la Sinjoron, tiel vi iradu en li,
7 enradikigite kaj konstruite en li,
kaj firmigite en la fido, kiel vi estas
instruitaj, kun abundo da dankesprimo.
8 Gardu vin, ke neniu prirabu vin
per filozofio kaj vanta trompo, laŭ
la tradicio de homoj, laŭ la elementoj
de la mondo, kaj ne laŭ Kristo;
9 ĉar en li korpe loĝas la tuta pleneco
de la Dieco, 10 kaj vi estas plen-
igitaj en li, kiu estas la kapo de ĉia
estreco kaj aŭtoritato; 11 en kiu
ankaŭ vi cirkumcidiĝis per cirkum-
cido ne manfarita, en la demeto de
la korpo de la karno, en la cirkum-
cido de Kristo; 12 enterigite kun
li en bapto, en kiu ankaŭ vi estas
kunlevitaj per la fido al la energio de
Dio, kiu lin levis el la mortintoj.
13 Kaj vin, kiuj estis malvivaj per viaj
eraroj kaj la necirkumcido de via
karno, Li vivigis kun li, pardoninte
al ni ĉiujn erarojn; 14 elviŝinte la
dekreton kontraŭ ni en ordonoj skrib-
itan, kiu estis al ni malfavora, kaj li
forprenis ĝin el la mezo, najlinte ĝin
al la kruco; 15 kaj foriginte de si
la estrecojn kaj la aŭtoritatojn,
parade malkaŝis ilin, triumfante super
ili en ĝi.
16 Neniu do vin juĝu pri manĝaĵo,
aŭ trinkaĵo, au rilate al festo, aŭ
novmonato, aŭ sabato; 17 kiuj
estas ombro de la estontaĵoj, sed la
korpo apartenas al Kristo. 18 Neniu
forrabu de vi vian premion per
memvola humileco kaj kulto de la
anĝeloj, entrudante sin en tion, kion
li ne vidis, vante blovoŝvelinte per sia
karna menso, 19 kaj ne tenante
sin al la Kapo, el kiu la tuta korpo, per
la artikoj kaj ligiloj provizita kaj
kunigita, kreskas laŭ la kreskigo de
Dio.
20 Se vi mortis kun Kristo for de la
elementoj de la mondo, kial, kiel
vivantaj en la mondo, vi submetiĝas al
dekretoj: 21 Ne tuŝu, ne gustumu,
ne palpu, 22 pri ĉio, kio pereas
per la uzado, laŭ la ordonoj kaj
doktrinoj de homoj? 23 Ĉio tio
havas ŝajnon de saĝeco en volokulto
kaj humileco kaj severeco rilate al
la korpo, sed ne en ia valoro por
plensatigo de la karno.

3 SE do vi estas levitaj kun Kristo,
serĉu tion, kio estas supre, kie
Kristo sidas dekstre de Dio.
2 Atentu tion, kio estas supre, ne
surteraĵojn. 3 Ĉar vi mortis, kaj
via vivo kaŝiĝis kun Kristo en Dio.
4 Kiam aperos Kristo, nia vivo, tiam
vi ankaŭ kun li aperos en gloro.
5 Malvivigu do viajn membrojn,
kiuj estas sur la tero: malĉastecon,
malpurecon, volupton, malbonan

deziron, kaj avidecon, kiu estas
idolkulto; 6 pro kio venas la kol-
ero de Dio sur la filojn de malobeo;
7 en kiuj vi ankaŭ iam iradis, kiam
vi vivis en ili. 8 Sed nun formetu
ankaŭ la jenajn: koleron, pasian
indignon, malicon, kalumnion, hont-
indan parolon el via buŝo; 9 ne
mensogu unu al alia, ĉar vi jam for-
metis la malnovan homon kun liaj
agoj, 10 kaj surmetis la novan
homon, kiu estas renovigata al scio
laŭ la bildo de Tiu, kiu lin kreis;
11 kie ne povas esti Greko kaj
Judo, cirkumcido kaj necirkumcido,
barbaro, Skito, sklavo, liberulo, sed
Kristo estas ĉio kaj en ĉio.
12 Surmetu do, kiel elektitoj de
Dio, sanktaj kaj amataj, koron de
kompato, bonkorecon, humilecon,
mildecon, toleremecon; 13 reci-
proke paciencante kaj pardonante,
se iu havas plendon kontraŭ iu; kiel
la Sinjoro pardonis vin, tiel vi ankaŭ
faru; 14 kaj super ĉion tion surmetu
amon, kiu estas ligilo de perfekteco.
15 Kaj la paco de Kristo prezidu en
viaj koroj, al kiu ankaŭ vi estas
vokitaj en unu korpo, kaj estu dank-
emaj. 16 La vorto de Kristo loĝu
en vi riĉe, en ĉia saĝeco; kaj instruu
kaj admonu unu la alian per psalmoj
kaj himnoj kaj spiritaj kantoj, kant-
ante kun graco en viaj koroj al Dio.
17 Kaj kion ajn vi faras per vorto
aŭ ago, faru ĉion en la nomo de la Sin-
joro Jesuo, dankante Dion, la Patron,
per li.
18 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj,
kiel decas en la Sinjoro. 19 Edzoj,
amu viajn edzinojn, kaj ne maldolĉ-
iĝu kontraŭ ili. 20 Infanoj, obeu
viajn gepatrojn en ĉio, ĉar tio plaĉas
al la Sinjoro. 21 Patroj, ne kolerigu
viajn infanojn, por ke ili ne senkuraĝ-
iĝu. 22 Sklavoj, obeu en ĉio al la sin-
joroj laŭ la karno, ne per okulservo,
kiel homplaĉantoj, sed en simpleco
de koro, timante la Sinjoron; 23 kaj
kion ajn vi faras, laboru plenanime,
kiel por la Sinjoro, kaj ne por
homoj, 24 sciante, ke de la Sinjoro
vi ricevos la rekompencon de la
heredaĵo; ĉar vi servas la Sinjoron
Kristo. 25 Sed ĉiu maljuste faranta
ricevos returne laŭ sia maljustaĵo,
kaj ne ekzistas personfavorado.

4 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj
justaĵon kaj egalaĵon, sciante,
ke vi ankaŭ havas Sinjoron en
la ĉielo.
2 En preĝado persistu, viglante en
ĝi kun danko; 3 preĝante sam-
tempe ankaŭ pro ni, por ke Dio mal-
fermu al ni pordon por la vorto,
por paroli la misteron de Kristo,
pro kiu mi estas ankaŭ enkatenita;
4 por ke mi klarigu ĝin, kiel mi
devus paroli. 5 Iradu en saĝeco
rilate al la eksteruloj, elaĉetante la
tempon. 6 Via parolo estu ĉiam
kun graco, spicita per salo, por
ke vi sciu, kiel vi devus respondi
al ĉiu.
7 Pri ĉiuj miaj aferoj sciigos
vin Tiĥiko, la amata frato kaj
fidela diakono kaj kunservanto en
la Sinjoro, 8 kiun mi sendis al vi
ĝuste por tio, ke vi sciiĝu pri nia
farto, kaj ke li konsolu viajn kor-
ojn, 9 kune kun Onesimo, la
fidela kaj amata frato, kiu estas el
vi. Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi tieaj
aferoj.
10 Salutas vin Aristarĥo, mia kun-
malliberulo, kaj Marko, kuzo de
Barnabas (pri kiu vi ricevis ordonojn;
se li venos al vi, akceptu lin), 11 kaj
Jesu, nomata Justo, kiuj estas el la
cirkumcido; tiuj solaj estas miaj
kunlaborantoj por la regno de Dio,
kiuj estis al mi konsolilo. 12 Salutas
vin Epafras, kiu estas el vi, servisto
de Kristo Jesuo, ĉiam klopodeganta
pro vi en siaj preĝoj, por ke vi staru
perfektaj kaj konvinkitaj en la tuta
volo de Dio. 13 Ĉar mi atestas
pri li, ke li havas multan fervoron
pro vi, kaj pro tiuj, kiuj estas en
Laodikea, kaj en Hierapolis. 14 Sal-
utas vin Luko, la amata kuracisto,
kaj Demas. 15 Salutu la fratojn
en Laodikea, kaj Nimfason, kaj la
eklezion en ilia domo. 16 Kaj kiam
la epistolo estos legita ĉe vi, faru, ke
ĝi estu legata ankaŭ en la eklezio en
Laodikea; kaj ke vi ankaŭ legu la
epistolon el Laodikea. 17 Kaj diru
al Arĥipo: Zorgu pri la diakoneco,
kiun vi ricevis en la Sinjoro, por ke
vi plenumu ĝin.
18 La saluto per la propra mano de
mi, Paŭlo. Memoru miajn katenojn.
Graco estu kun vi.

LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

TESALONIKANOJ

1 PAŬLO kaj Silvano kaj Timo-
teo al la eklezio de la Tesa-
lonikanoj en Dio, la Patro, kaj
la Sinjoro Jesuo Kristo: Graco al
vi kaj paco.
2 Ni ĉiam dankas Dion pri vi ĉiuj,
memorigante pri vi en niaj preĝoj;
3 memorante senĉese vian laboron
de fido kaj penadon de amo kaj
paciencon de espero al nia Sinjoro
Jesuo Kristo, antaŭ nia Dio kaj Patro;
4 sciante, fratoj, amataj de Dio, vian
elekton, 5 ĉar nia evangelio venis
al vi ne nur parole, sed ankaŭ kun
potenco kaj kun la Sankta Spirito
kaj plena certigo; vi scias, kiaj
homoj ni ĉe vi montriĝis pro vi.
6 Kaj vi fariĝis imitantoj de ni kaj
de la Sinjoro, ricevinte la vorton en
multe da aflikto, kun ĝojo de la
Sankta Spirito; 7 tiel, ke vi fariĝis
modelo por ĉiuj kredantoj en Makedon-
ujo kaj en la Aĥaja lando. 8 Ĉar
de vi la vorto de la Sinjoro estas
diseĥita ne nur en Makedonujo kaj la
Aĥaja lando, sed en ĉiu loko via
fido al Dio disvastiĝis, tiel, ke ni
ne bezonas diri ion. 9 Ĉar ili mem
pri ni rakontas, kian alvenon ni havis
ĉe vi; kaj kiel vi vin turnis al Dio
for de idoloj, por servi vivantan kaj
veran Dion, 10 kaj atendi Lian
Filon el la ĉielo, la Filon, kiun Li
levis el la mortintoj, Jesuon, kiu nin
savas de la estonta kolerego.
2 ĈAR vi mem scias, fratoj, ke
nia alveno al vi ne montriĝis
senfrukta; 2 sed suferinte kaj
insultite en Filipi, kiel vi scias, ni
kuraĝiĝis en nia Dio prediki al vi
la evangelion de Dio meze de granda
konflikto. 3 Ĉar nia instruado ne
devenis de eraro, nek de malpureco,
kaj ĝi ne estas kun ruzo; 4 sed
kiel Dio nin aprobis, por konfidi al
ni la evangelion, tiel ni parolas, por
plaĉi ne al homoj, sed al Dio, kiu
esploras niajn korojn. 5 Ĉar, kiel vi
scias, ni neniam troviĝis kun vortoj
flataj, nek kun avideca preteksto
(Dio estas atestanto), 6 nek celante
homan gloron ĉe vi aŭ ĉe iu alia,
kvankam ni povis esti al vi ŝarĝaj,
kiel apostoloj de Kristo. 7 Sed ni
estis mildaj inter vi, kiel vartistino,
fleganta siajn proprajn infanojn;
8 tiel same ni, sentante por vi koran
inklinon, volonte tiam dividus kun
vi, ne nur la evangelion de Dio,
sed ankaŭ niajn proprajn animojn,
ĉar vi fariĝis por ni tre karaj. 9 Ĉar
vi memoras, fratoj, nian penadon kaj
laboregon: nokte kaj tage laborante,
por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi,
ni predikadis al vi la evangelion de
Dio. 10 Vi estas atestantoj, kaj
Dio ankaŭ, kiel sankte kaj juste kaj
senkulpe ni kondutis ĉe vi kredantoj;
11 kiel vi scias, ke por ĉiu el vi ni
estis kiel patro ĉe siaj infanoj, vin
admonante kaj kuraĝigante, kaj
petegante, 12 ke vi iradu inde je
Dio, kiu vin vokas en Sian regnon
kaj gloron.
13 Pro ĉi tio ankaŭ ni senĉese dankas
Dion, ke ricevinte per nia parolo la
vorton de Dio, vi akceptis ne la
homan vorton, sed, kiel ĝi vere estas,
la Dian vorton, kiu ankaŭ energias
en vi, kiuj kredas. 14 Ĉar vi, fratoj,
fariĝis imitantoj de la eklezioj de Dio
en Kristo Jesuo, kiuj estas en Judujo:
ĉar tiajn samajn suferojn vi ankaŭ
spertis ĉe viaj samlandanoj, kiajn tiuj
ĉe la Judoj, 15 kiuj mortigis la
Sinjoron Jesuo kaj la profetojn,
kaj nin elpelis, kaj ne plaĉas al Dio,
kaj estas kontraŭuloj al ĉiuj homoj;
16 ili malhelpis al ni prediki al la naci-
anoj, por ke ili saviĝu, por kompletigi
ĉiam la sumon de siaj pekoj; kaj
sur ilin venis la kolero ĝis ekstrema
mezuro.
17 Sed, fratoj, ni, senigite je vi dum
kelka tempo, persone, ne kore, des
pli fervore klopodis vidi vian vizaĝon

kun multa sopiro ; 18 ĉar ni deziris
veni al vi ; mi, Paŭlo, tion deziris
pli ol unufoje ; sed malhelpis nin
Satano. 19 Ĉar kio estas nia espero,
aŭ ĝojo, aŭ krono de singratulado?
Ĉu ĝi ja ne estas vi, antaŭ nia Sinjoro
Jesuo Kristo ĉe lia alveno? 20 Ĉar
vi estas nia gloro kaj nia ĝojo.

3 KIAM do ni jam ne povis resti
trankvilaj, ni decidis esti lasitaj
solaj en Ateno ; 2 kaj ni sendis
Timoteon, nian fraton kaj servanton
de Dio en la evangelio de Kristo,
por firmigi vin kaj konsoli vin pri via
fido, 3 por ke neniu estu ŝancelita
de tiuj afliktoj ; ĉar vi mem scias,
ke ili apartenas al nia sorto. 4 Ĉar
kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris al vi,
ke ni nepre suferos ; kaj tio efektive
okazis, kiel vi ja scias. 5 Pro tio
mi ankaŭ, kiam mi jam ne povis resti
trankvila, sendis, por ke mi certiĝu
pri via fido, pro timo, ke eble la tent-
anto vin tentis kaj ke nia laboro fariĝos
senutila. 6 Sed kiam Timoteo, ĵus
veninte al ni de vi, donis al ni bonajn
sciigojn pri via fido kaj via amo, kaj
ke vi ĉiam memoras nin bonkore,
sopirante vidi nin, kiel ni ankaŭ vin,
7 pro tio ni konsoliĝis, fratoj, pri vi,
en ĉia nia malĝojo kaj aflikto, per via
fido ; 8 ĉar nun ni vivas, se vi
staras firme en la Sinjoro. 9 Ĉar
kian dankon ni povas repagi al Dio
pri vi, pro la tuta ĝojo, per kiu ni
ĝojas pro vi antaŭ Dio ; 10 nokte
kaj tage preĝante fervore, ke ni povu
vidi vian vizaĝon kaj perfektigi la
mankojn de via fido?
11 Nia Dio kaj Patro mem kaj nia
Sinjoro Jesuo direktu nian vojon al vi ;
12 kaj la Sinjoro pligrandigu kaj
abundigu ĉe vi la amon de unu al la
alia kaj al ĉiuj, kiel ni amas vin ;
13 por ke li faru viajn korojn sen-
kulpaj kaj sanktaj antaŭ nia Dio kaj
Patro, ĉe la alveno de nia Sinjoro
Jesuo kun ĉiuj liaj sanktuloj.

4 FINE do, fratoj, ni petegas kaj
admonas vin en la Sinjoro Jesuo,
ke kiamaniere vi lernis de ni, kiel
vi devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj
vi ja tiel iradas), tiamaniere vi pli
kaj pli abunde agu. 2 Ĉar vi scias,
kian admonon ni donis al vi en la
Sinjoro Jesuo. 3 Ĉar jen estas la
volo de Dio, via sanktiĝo, ke vi vin
detenu de malĉasteco ; 4 ke ĉiu
el vi sciu preni al si sian propran aĵon
en sankteco kaj honoro, 5 ne en la
pasio de volupto, kiel la nacianoj, kiuj
ne konas Dion ; 6 ke neniu peku kaj
trompu sian fraton en ĉi tio ; ĉar la
Eternulo estas venĝanto en ĉio tio,
kiel ankaŭ ni antaŭavertis vin kaj
atestis. 7 Ĉar Dio nin vokis ne por
malpureco, sed por sanktiĝo. 8 Tiu
do, kiu malakceptas, malakceptas ne
homon, sed Dion, kiu donas al vi Sian
Sanktan Spiriton.
9 Sed pri amo al la frataro, vi ne
bezonas, ke oni skribu al vi, ĉar vi
mem estas instruitaj de Dio ami unu
la alian ; 10 ĉar vi ja tion faras al
ĉiuj fratoj, kiuj estas en la tuta Make-
donujo. Sed ni admonas vin, fratoj,
ke vi amu pli kaj pli abunde, 11 kaj
ke vi celu esti kvietaj, kaj fari viajn
proprajn aferojn, kaj labori per viaj
manoj, ĝuste kiel ni al vi ordonis ;
12 por ke vi iradu konvene antaŭ
tiuj, kiuj estas ekstere, kaj por ke
nenio al vi manku.
13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne
sciu pri tiuj, kiuj endormiĝis ; por ke
vi ne malĝoju, kiel la ceteraj, kiuj
havas nenian esperon. 14 Ĉar se
ni kredas, ke Jesuo mortis kaj re-
leviĝis, tiel ankaŭ tiujn, kiuj endorm-
iĝis en Jesuo, Dio venigos kun li.
15 Ĉar ni diras al vi per la vorto de
la Sinjoro, ke ni, kiuj estos vivaj,
restantaj ĝis la alveno de la Sinjoro,
tute ne havos lokon antaŭ la en-
dormiĝintoj. 16 Ĉar la Sinjoro mem
malsupreniros de la ĉielo, kun signal-
krio, kun la voĉo de la ĉefanĝelo, kaj
kun la trumpeto de Dio ; kaj la mort-
intoj en Kristo leviĝos la unuaj ;
17 poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ rest-
antaj, estos kune kun ili suprenkapt-
itaj en la nubojn, por renkonti la
Sinjoron en la aero ; kaj tiel ni estos
por ĉiam kun la Sinjoro. 18 Tial
per tiuj vortoj konsolu unu la alian.

5 SED pri la tempoj kaj okazoj,
fratoj, vi ne bezonas, ke oni
skribu al vi. 2 Ĉar vi mem tute
bone scias, ke la tago de la Sinjoro
venas, kiel ŝtelisto en la nokto.
3 Dum oni diras : Paco kaj sen-
danĝereco, tiam subita detruo venas
sur ilin, kiel naskodoloro al graved-
ulino, kaj ili tute ne forsaviĝos.
4 Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo
tiel, ke tiu tago vin trafus kiel ŝtelisto ;
5 ĉar vi ĉiuj estas filoj de lumo kaj
filoj de la tago ; ni ne estas el la

nokto, nek el mallumo; 6 tial ni
ne dormu, kiel la ceteraj, sed ni
viglu kaj estu sobraj. 7 Ĉar kiuj
dormas, tiuj dormas en la nokto; kaj
kiuj ebriiĝas, tiuj ebriiĝas en la
nokto. 8 Sed ĉar ni estas el la
tago, ni estu sobraj, surmetante la
kirason de fido kaj amo, kaj, kiel
kaskon, la esperon de savo. 9 Ĉar
Dio nin destinis ne al kolero, sed al
la ricevo de savado per nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 10 kiu mortis por ni,
por ke ni vivu kune kun li, ĉu ni
maldormos aŭ dormos. 11 Tial
admonu vin reciproke kaj edifu unu
la alian, kiel ankaŭ vi jam faradas.
12 Sed ni petegas vin, fratoj, koni
tiujn, kiuj laboras ĉe vi kaj estras ĉe
vi en la Sinjoro kaj vin admonas,
13 kaj estimi ilin treege kun amo
pro ilia laboro. Estu pacemaj unu
kun la alia. 14 Kaj ni petas vin,
fratoj, admonu la senordulojn,
kuraĝigu la nebravulojn, subtenu la
malfortulojn, estu paciencaj kontraŭ
ĉiuj. 15 Zorgu, ke neniu redonu
al iu malbonon por malbono; sed
ĉiam sekvu tion, kio estas bona, unu
por alia kaj por ĉiuj. 16 Ĝoju ĉiam;
17 preĝu senĉese; 18 pri ĉio donu
dankon; ĉar tia estas la volo
de Dio en Kristo Jesuo pri vi.
19 Ne estingu la Spiriton; 20 ne
malestimu profetaĵojn; 21 elprovu
ĉion; tenu firme tion, kio estas bona;
22 detenu vin de ĉia formo de mal-
bono.
23 Kaj la Dio de paco vin sanktigu
tute; kaj via spirito kaj animo kaj
korpo estu plene konservitaj sen
kulpo, ĉe la alveno de nia Sinjoro
Jesuo Kristo. 24 Fidela estas Tiu,
kiu vin vokas, kiu ankaŭ faros.
25 Fratoj, preĝu por ni.
26 Salutu ĉiujn fratojn per sankta
kiso. 27 Mi solene petegas vin
per la Sinjoro, ke oni legu ĉi tiun
epistolon antaŭ la tuta frataro.
28 La graco de nia Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL LA

TESALONIKANOJ

---

1 PAŬLO kaj Silvano kaj Timoteo
al la eklezio de la Tesalonikanoj
en Dio, nia Patro, kaj la Sinjoro
Jesuo Kristo: 2 Graco al vi kaj
paco de Dio, la Patro, kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Ni devas ĉiam danki Dion pro vi,
fratoj, kiel estas ja dece, pro tio, ke
via fido kreskas treege, kaj abundas
via reciproka amo de ĉiu al ĉiu,
4 tiel, ke ni mem fanfaronas pri vi
en la eklezioj de Dio, pro via paci-
enco kaj fido sub ĉiuj viaj persekutoj
kaj afliktoj, kiujn vi elportadas;
5 tio estas evidenta signo de la
justa juĝo de Dio; por ke vi montriĝu
indaj je la regno de Dio, por kiu vi
ankaŭ suferas; 6 ĉar estas justaĵo
ĉe Dio redoni afliktojn al tiuj, kiuj
vin afliktas, 7 kaj al vi, la aflikt-
ataj, ripozon kun ni, ĉe la malkaŝiĝo
de la Sinjoro Jesuo el la ĉielo kun la
anĝeloj de lia potenco, 8 en flam-
anta fajro, por venigi venĝon sur
tiujn, kiuj ne konas Dion kaj ne obeas
al la evangelio de nia Sinjoro Jesuo;
9 kiuj suferos punadon, eternan
detruon de antaŭ la vizaĝo de la
Sinjoro kaj de la gloro de lia potenco,
10 kiam li venos por esti glorata en
siaj sanktuloj, kaj esti admirata ĉe
ĉiuj, kiuj ekkredis (ĉar nia atestado
ĉe vi estis kredata) en tiu tago.
11 Por tiu celo ni ankaŭ konstante
preĝas por vi, ke nia Dio vin trovu
indaj je la voko, kaj kun potenco
plenumu ĉiun bonvolon de boneco
kaj ĉiun laboron de fido; 12 por ke
la nomo de nia Sinjoro Jesuo estu
glorata en vi, kaj vi en li, laŭ la
graco de nia Dio kaj la Sinjoro Jesuo
Kristo.

2 NUN ni petegas vin, fratoj,
koncerne la alvenon de nia
Sinjoro Jesuo Kristo kaj nian
alkolektiĝon al li, 2 ke vi ne fariĝu
facile skueblaj mense, kaj ne kon-
sterniĝu, ĉu per spirito, aŭ per parolo,
aŭ per letero ŝajne de ni, kvazaŭ
la tago de la Sinjoro jam apudestus ;
3 neniu vin trompu iamaniere ; ĉar
nepre antaŭe okazos la apostateco,
kaj la homo de peko malkaŝiĝos, la
filo de pereo, 4 kiu kontraŭmetas
sin kaj levas sin super ĉion, kion
oni nomas Dio aŭ adoras ; tiel, ke li
sidas en la templo de Dio, elmontr-
ante sin, kvazaŭ li estas Dio. 5 Ĉu
vi ne memoras, ke mi diris tion al vi,
dum mi estis kun vi? 6 Kaj nun
vi scias, kio malhelpas, por ke
li malkaŝiĝu siatempe. 7 Ĉar la
mistero de maljusteco jam energias ;
sed restas ankoraŭ la malhelpanto,
ĝis li estos formovita. 8 Kaj tiam
malkaŝiĝos la maljustulo, kiun la
Sinjoro Jesuo detruos per la spiro de
sia buŝo kaj neniigos per la apero
de sia alveno ; 9 tiun, kies alveno
estas pro la energio de Satano kun
ĉia potenco kaj kun signoj kaj mensog-
aj mirindaĵoj, 10 kaj kun ĉia trompo
de maljusteco por la pereantoj, pro
tio, ke ili ne ricevis la amon al la vero
por esti savitaj. 11 Kaj pro tio Dio
sendas al ili energion de eraro, tiel, ke
ili kredos mensogon ; 12 por ke estu
juĝataj ĉiuj, kiuj ne kredis la veron,
sed trovis plezuron en maljusteco.
13 Sed ni devas ĉiam danki Dion
pro vi, fratoj, amataj de la Sinjoro,
pro tio, ke Dio vin elektis de la
komenco al savo en la sanktigo de la
Spirito kaj kredo al la vero ; 14 al
kiu Li vin vokis per nia evangelio,
por la akiro de la gloro de nia Sinjoro
Jesuo Kristo. 15 Tial, fratoj, staru
firme, kaj tenu la tradiciojn, kiujn vi
lernis ĉu per parolo, aŭ per ia letero
nia.
16 Nia Sinjoro Jesuo Kristo mem,
kaj Dio, nia Patro, kiu nin amis kaj
al ni donis eternan konsolon kaj
bonan esperon per graco, 17 kon-
solu viajn korojn kaj fortigu ilin por
ĉia bona faro kaj vorto.

3 FINE, fratoj, preĝu por ni, ke la
vorto de la Sinjoro disvastiĝu
kaj estu glorata, kiel ankaŭ ĉe vi ;
2 kaj ke ni forsaviĝu de senprudentaj
kaj malbonaj homoj ; ĉar ne ĉe ĉiuj
estas la fido. 3 Sed fidela estas
la Sinjoro, kiu vin fortikigos kaj
vin defendos kontraŭ la malbonulo.
4 Sed ni fidas la Sinjoron rilate vin,
ke vi faras kaj faros tion, kion ni
ordonas. 5 Kaj la Sinjoro direktu
viajn korojn en la amon al Dio kaj
en la paciencon de Kristo.
6 Ni ordonas al vi, fratoj, en la
nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo, ke
vi vin apartigu for de ĉiu frato, kiu
iradas senorde kaj ne laŭ la tradicio,
kiun oni ricevis de ni. 7 Ĉar vi
mem scias, kiel vi devas nin imiti ;
ĉar ni ne kondutis senorde inter vi ;
8 nek manĝis panon donace de iu,
sed per laboro kaj penado, nokte kaj
tage laborante, por ke ni ne fariĝu
ŝarĝo por iu el vi ; 9 ne kvazaŭ ni
ne havus tian rajton, sed por estigi
nin ekzemplo antaŭ vi, ke vi nin
imitu. 10 Ĉar eĉ kiam ni estis ĉe
vi, la jenon ni ordonis al vi : Se iu ne
volas labori, tiu ankaŭ ne manĝu.
11 Ĉar ni aŭdas, ke inter vi iradas
senorde kelkaj, kiuj tute ne laboras,
sed en ĉies aferojn sin enŝovas.
12 Tiajn ni ordonas kaj admonas pro
la Sinjoro Jesuo Kristo, ke kviete
ili laboru kaj manĝu sian propran
panon. 13 Sed vi, fratoj, ne laciĝu
en bonfarado. 14 Sed se iu ne
obeos al la parolo de ĉi tiu nia
epistolo, rimarku tiun, kaj ne estu
por li kamaradoj, por ke li hontiĝu.
15 Tamen ne rigardu lin kiel mal-
amikon, sed admonu lin kiel fraton.
16 La Sinjoro de paco mem donu
al vi pacon ĉiutempe kaj ĉiumaniere.
La Sinjoro estu kun vi ĉiuj.
17 La saluto de mi, Paŭlo, per mia
propra mano, kiu estas la signo en
ĉiu epistolo ; tiel mi skribas. 18 La
graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo
estu kun vi ĉiuj.

LA UNUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL

TIMOTEO

1 PAŬLO, apostolo de Kristo
Jesuo, laŭ la ordono de Dio,
nia Savanto, kaj Kristo Jesuo,
nia espero, 2 al Timoteo, mia vera
filo en fido: Graco, kompato, kaj
paco de Dio, la Patro, kaj de Kristo
Jesuo, nia Sinjoro.
3 Kiel mi, ekironte en Makedonujon,
petis vin resti en Efeso, por ke vi
admonu kelkajn homojn, ke ili ne
instruu alian doktrinon, 4 nek
atentu fabelojn kaj senfinajn gene-
alogiojn, kiuj naskas diskutojn, pli
ol tiun administradon de Dio, kiu
estas laŭ la fido—tiel faru. 5 Sed
la celo de la admono estas amo el
pura koro kaj bona konscienco kaj
sincera fido; 6 kion maltrafinte,
kelkaj homoj sin deturnis al vanta
babilado, 7 dezirante esti instru-
istoj de la leĝo, kvankam ili ne kom-
prenas tion, kion ili diras, nek tion,
pri kio ili faras aserton. 8 Sed
ni scias, ke la leĝo estas bona, se oni
ĝin laŭleĝe uzas, 9 sciante, ke la
leĝo ekzistas ne por justulo, sed
por homoj senleĝaj kaj malobeemaj,
malpiaj kaj pekemaj, malsanktaj kaj
profanaj, por patromortigantoj kaj
patrinomortigantoj, hommortigantoj,
10 malĉastuloj kaj viruzaĉantoj, hom-
ŝtelistoj, mensogantoj, falseĵurantoj,
kaj ĉio ajn alia kontraŭa al la sana
doktrino; 11 laŭ la konfidita al mi
evangelio de la gloro de la benata
Dio.
12 Mi dankas Kriston Jesuon, nian
Sinjoron, kiu min kapabligas, tial,
ke li trovis min fidela, destinante
min al sia servado; 13 kvankam
mi antaŭe estis blasfemanto kaj
persekutanto kaj insultanto; tamen
mi ricevis kompaton, ĉar mi tion faris
nesciante kaj nekredante; 14 kaj
la graco de nia Sinjoro abunde sufiĉ-
egis kun fido kaj amo, kiuj estas
en Kristo Jesuo. 15 Fidinda estas
la diro, kaj inda je plena akcepto, ke
Kristo Jesuo envenis en la mondon,
por savi pekantojn, el kiuj mi estas
la ĉefa; 16 tamen pro tiu kaŭzo
mi ricevis kompaton, por ke en mi,
kiel la ĉefa, Jesuo Kristo elmontru
sian tutan paciencegon, kiel ekzemplo
por tiuj, kiuj poste kredos al li por
eterna vivo. 17 Nun al la Reĝo
eterna, senmorta, nevidebla, la sola
Dio, estu honoro kaj gloro por ĉiam
kaj eterne. Amen.
18 Ĉi tiun zorgadon mi komisias
al vi, mia filo Timoteo, laŭ la profet-
aĵoj, kiuj antaŭiris sur vin, ke per ili vi
militadu la bonan militon, 19 ten-
ante la fidon kaj bonan konsciencon,
kiun forpuŝinte de si, kelkaj homoj
ŝippereis rilate la fidon; 20 el kiuj
estas Himeneo kaj Aleksandro, kiujn
mi transdonis al Satano, por ke ili
lernu ne blasfemi.
2 MI konsilas do, antaŭ ĉio, fari
petegojn, preĝojn, propetadojn,
dankojn por ĉiuj; 2 por reĝoj
kaj ĉiuj eminentuloj, por ke ni vivadu
trankvile kaj kviete en plena pieco
kaj seriozeco. 3 Tio estas bona
kaj akceptebla antaŭ Dio, nia Savanto,
4 kiu volas, ke ĉiuj homoj estu savitaj
kaj venu al la scio de la vero. 5 Ĉar
ekzistas unu Dio, kaj unu interulo
inter Dio kaj homoj, homo, Kristo
Jesuo, 6 kiu sin donis kiel elaĉet-
aĵon por ĉiuj, ateston elmontrotan
en konvenaj tempoj; 7 por kio
mi estas nomita predikisto kaj
apostolo (mi diras la veron, mi ne
mensogas), instruisto por la nacianoj
en fido kaj vero.
8 Mi deziras do, ke la viroj preĝu
en ĉiu loko, levante sanktajn manojn,
sen kolero kaj disputado. 9 Tiel
same, ke virinoj sin vestu per decaj
vestoj, kun modesteco kaj sobreco;
ne kun harplektaĵoj, aŭ oro, aŭ perloj,
aŭ multekostaj vestoj; 10 sed (kio
konvenas al virinoj konfesantaj la
piecon) per bonfaroj. 11 Virino
lernu en kvieteco kun ĉia submetiĝo.
12 Sed mi ne permesas al virino

instruadi, nek regi super viro, sed esti
en kvieteco. 13 Ĉar Adam kreiĝis la
unua, poste Eva; 14 kaj Adam ne
trompiĝis; sed la virino, trompite,
falis en pekon; 15 sed ŝi saviĝos per
la naskado, se ili daŭras en fido kaj
amo kaj sanktiĝo kun sobreco.

3 FIDINDA estas la diro: Se iu
celas episkopecon, tiu deziras
bonan laboron. 2 Episkopo do
devas esti neriproĉebla, edzo de unu
edzino, sobra, moderema, ordema,
gastama, instruema, 3 ne vindrink-
ema, ne batema; sed mildanima, ne
disputema, ne monamanto; 4 reg-
anta bone sian propran doman-
aron, tenante siajn gefilojn sub
regado kun ĉia seriozeco 5 (sed
se iu ne scias regi sian propran
domon, kiel li zorgos pri la eklezio
de Dio?); 6 ne novico, por ke li
ne ŝvelu per fiereco kaj ne falu en
la kondamnon de la diablo. 7 Krom
tio li devas havi bonan ateston de
la eksteruloj, por ke li ne falu en
riproĉon kaj kaptilon de la diablo.
8 Tiel same diakonoj devas esti
seriozaj, ne duflanke parolantaj, ne
tro amantaj vinon, ne avidantaj
malhonoran gajnon; 9 tenantaj la
misteron de la fido en pura konscienco.
10 Kaj tiuj ankaŭ estu unue prov-
itaj; poste ili servu kiel diakonoj, se
ili estos neriproĉeblaj. 11 Virinoj
ankaŭ devas esti seriozaj, ne kalumni-
antoj, sobraj, fidelaj pri ĉio. 12 La
diakonoj estu edzoj de po unu edzino,
regantaj bone siajn gefilojn kaj siajn
proprajn domojn. 13 Ĉar tiuj, kiuj
bone servadis kiel diakonoj, akiras al
si bonan gradon kaj grandan kuraĝon
en la fido, kiu estas en Kristo Jesuo.
14 Ĉi tion mi skribas al vi, esperante
veni al vi baldaŭ, 15 sed se mi
prokrastos, por ke vi komprenu, kiel
oni devas konduti en la domo de Dio,
kiu estas la eklezio de la vivanta Dio,
la kolono kaj bazo de la vero. 16 Kaj
laŭ konsento, granda estas la mistero
de pieco: Tiu, kiu elmontriĝis en la
karno, praviĝis en la spirito, estis
vidita de anĝeloj, pripredikita ĉe la
nacioj, prikredita en la mondo, prenita
supren en gloro.

4 SED la Spirito klare diras, ke
en la venontaj tempoj kelkaj
defalos de la fido, atentante de-
logantajn spiritojn kaj doktrinojn de
demonoj, 2 per la hipokriteco de
trompantoj, kiuj havas la konsciencon
kaŭterizitan kvazaŭ per brule varm-
ega fero, 3 admonante ne edziĝi,
kaj deteni sin de manĝaĵoj, kiujn Dio
kreis por ke ili estu danke ricevitaj
de tiuj, kiuj kredas kaj scias la veron.
4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio estas bona,
kaj nenio devas esti forĵetita, se oni
ĝin ricevas kun dankesprimo, 5 ĉar
ĝi estas sanktigita per la parolo de
Dio kaj per preĝo.
6 Se vi memorigos la fratojn pri tio,
vi estos bona servanto de Kristo
Jesuo, nutrita per la vortoj de la fido
kaj de la bona doktrino, kiun vi jam
sekvis; 7 sed forrifuzu profanajn
kaj avinajn fabelojn. Kaj ekzercu
vin al pieco; 8 ĉar korpa ekzercado
malmulte utilas; sed pieco utilas
al ĉio, havante promeson pri la nuna
vivo kaj pri la estonta. 9 Fidinda
estas la diro, kaj inda je plena akcepto.
10 Ĉar por tio ni laboras kaj batalas,
ĉar ni apogas nian esperon sur la
vivantan Dion, kiu estas la Savanto
de ĉiuj homoj, precipe de la kred-
antoj. 11 Tion ordonu kaj instruu.
12 Neniu malestimu vian junecon,
sed vi estu ekzemplo al la kredantoj,
per parolo, per konduto, per amo, per
fido, per ĉasteco. 13 Ĝis mi venos,
atentu legadon, konsilon, instruadon.
14 Ne malŝatu la donacon, kiu estas
en vi, donita al vi per profetado, kun
la surmetado de la manoj de la pres-
biteraro. 15 Estu diligenta pri tiuj
aferoj; dediĉu vin al ili, por ke via
progreso evidentiĝu al ĉiuj. 16 Zorgu
pri vi mem kaj pri via instruo.
Persistu en tio; ĉar, tion farante, vi
savos vin mem, kaj tiujn, kiuj vin
aŭskultas.

5 NE riproĉu maljunulon, sed
konsilu lin, kiel patron; la pli
junajn virojn, kiel fratojn; 2 la
maljunulinojn, kiel patrinojn; la pli
junajn virinojn, kiel fratinojn, kun ĉia
ĉasteco. 3 Respektu tiujn vidvin-
ojn, kiuj estas efektive vidvinoj.
4 Sed se iu vidvino havas filojn
aŭ nepojn, ĉi tiuj lernu unue montri
piecon ĉe sia propra familio kaj rekom-
penci siajn gepatrojn; ĉar tio estas
akceptebla antaŭ Dio. 5 Tiu, kiu
estas efektiva vidvino kaj izolitino,
apogas sian esperon sur Dion, kaj
persistas en petegoj kaj preĝoj nokte
kaj tage. 6 Sed la voluptamanta,
ankoraŭ vivante, malvivas. 7 Tion

ankaŭ ordonu, por ke ili estu sen
riproĉo. 8 Sed se iu ne zorgas
pri siaj propraj, kaj precipe pri
siaj familianoj, tiu malkonfesis la
fidon, kaj estas pli malbona ol ne-
kredanto. 9 Estu registrata kiel
vidvino tiu, kiu havas ne malpli ol
sesdek jarojn, estis edzino de unu
viro, 10 estas bone atestata pri
bonfarado, edukis infanojn, gastigis
fremdulojn, lavis la piedojn de la
sanktuloj, helpis la suferantojn, kaj
sekvis ĉian bonfaradon. 11 Sed la
pli junajn vidvinojn malakceptu;
ĉar post kiam ili ekfariĝos luksemaj
kontraŭ Kristo, ili deziras edziniĝi,
12 meritante kondamnon, ĉar ili
vantigis sian unuan fidon. 13 Krom
tio ili lernas esti senutilaj, rondirante
de domo al domo; kaj ne sole sen-
utilaj, sed ankaŭ babilemaj kaj
sintrudemaj, parolante nekonven-
aĵojn. 14 Mi volas do, ke la pli
junaj edziniĝu, nasku infanojn,
mastrumadu, ne donu al la mal-
amiko pretekston por kalumnio;
15 ĉar kelkaj jam turniĝis flanken
post Satano. 16 Se iu kredant-
ino havas vidvinojn, ŝi helpu ilin,
kaj la eklezio ne estu ŝarĝata;
por ke ĝi helpu la efektivajn vidvin-
ojn.

17 La presbiteroj, kiuj regas bone,
estu rigardataj kiel indaj je duobla
honoro, precipe tiuj, kiuj laboras
super la vorto kaj instruado. 18 Ĉar
la Skribo diras: Ne fermu la buŝon al
bovo draŝanta. Kaj: La laboristo
meritas sian salajron. 19 Kontraŭ
presbitero ne akceptu denuncon
krom ĉe du aŭ tri atestantoj. 20 La
pekintojn riproĉu antaŭ la okuloj
de ĉiuj, por ke la ceteraj ankaŭ timu.
21 Mi admonas vin antaŭ Dio kaj
Kristo Jesuo kaj la elektitaj anĝeloj,
ke vi zorgu pri tiuj aferoj sen antaŭ-
juĝo, farante nenion pro partieco.
22 Sur neniun surmetu la manojn tro
rapidece, kaj ne estu partoprenanto
en la pekoj de aliaj; konservu vin
ĉasta. 23 Ne plu estu akvotrink-
anto, sed uzu iom da vino pro la
stomako kaj viaj oftaj malfortoj.
24 La pekoj de unuj estas evidentaj,
antaŭirantaj al la juĝo; kaj aliajn
homojn ili sekvas. 25 Tiel same
ankaŭ ekzistas bonaj faroj, kiuj
estas evidentaj, kaj la alispecaj ne
povas esti kaŝitaj.

6 ĈIUJ subjugaj sklavoj rigardu
siajn estrojn kiel indajn je ĉia
honoro, por ke la nomo de Dio
kaj la doktrino ne estu blasfemataj.
2 Kaj tiuj, kiuj havas kredantajn
estrojn, ne malestimu ilin tial, ke ili
estas fratoj, sed servu al ili tiom
pli, ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la
Didonaco, estas fidelaj kaj amataj.
Tion instruu kaj konsilu.

3 Se iu instruas malsame kaj ne
konsentas al sanaj vortoj, la vortoj
de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kaj al
la laŭpieca doktrino, 4 tiu estas
fanfaronema, nenion sciante, sed mal-
sana je demandoj kaj privortaj dis-
kutoj, de kiuj naskiĝas envio, mal-
paco, mallaŭdoj, malbonaj suspektoj,
5 disputadoj de homoj mense pervers-
igitaj kaj senigitaj je la vero, supoz-
antaj, ke la pieco estas gajnilo.
6 Sed la pieco kun kontenteco estas
granda gajnilo; 7 ĉar ni nenion
enportis en la mondon, kaj ni ne
povas ion forporti; 8 sed havante
manĝaĵojn kaj vestojn, ni estos per tio
kontentaj. 9 Tamen tiuj, kiuj volas
riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon kaj
multajn malsaĝajn kaj malutilajn
dezirojn tiajn, kiaj dronigas la homojn
en detruo kaj pereo. 10 Ĉar la amo
al mono estas radiko de ĉia malbono;
celante al tio, kelkaj forvagis de la fido
kaj sin trapikis per multaj malĝojoj.

11 Sed vi, ho homo de Dio, forsaviĝu
de tiaj aferoj, kaj sekvu justecon,
piecon, fidon, amon, paciencon, mild-
econ. 12 Batalu la bonan batalon
de la fido, kaj ektenu la eternan vivon,
al kiu vi estas vokita kaj konfesis la
bonan konfeson antaŭ multaj atest-
antoj. 13 Mi vin admonas antaŭ
Dio, kiu ĉion vivigadas, kaj antaŭ
Kristo Jesuo, kiu antaŭ Pontio Pilato
atestis la bonan konfeson, 14 ke vi
plenumu la ordonon sen makulo, sen
riproĉo, ĝis la apero de nia Sinjoro
Jesuo Kristo, 15 kiun aperon en
Siaj propraj tempoj montros Tiu, kiu
estas la benata kaj sola Potenculo, la
Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj,
16 kiu sola havas senmortecon, loĝante
en lumo neatingebla, kaj kiun neniu
vidis nek povas vidi, al kiu estu honoro
kaj potenco eterna. Amen.

17 Admonu tiujn, kiuj estas riĉaj
en la nuna mondo, ke ili ne estu arog-
antaj, kaj ke ili apogu sian esperon
ne sur la malcertecon de la riĉo, sed

sur Dion, kiu donas al ni riĉe ĉion por
ĝuado; 18 ke ili bone agadu, ke
ili estu riĉaj je bonaj faroj, ke ili
estu pretaj disdoni, simpatiemaj;
19 provizante por si bonan funda-
menton kontraŭ la venonta tempo,
por ke ili ektenu la efektivan vivon.
20 Ho Timoteo, gardu tion, kio
estas komisiita al vi, deturnante vin
for de la babiladoj kaj kontraŭ-
paroloj de la falsenomata scio;
21 kiun konfesante, kelkaj maltrafis
rilate la fidon.
Graco estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL

TIMOTEO

---

1 PAŬLO, apostolo de Kristo
Jesuo, per la volo de Dio, laŭ
la promeso de vivo, kiu estas en
Kristo Jesuo, 2 al Timoteo, mia
amata filo: Graco, kompato, kaj paco
de Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo,
nia Sinjoro.
3 Mi dankas Dion, kiun mi adoras
de post miaj praavoj kun pura kon-
scienco, ke konstantan memoron mi
havas pri vi en miaj preĝoj, nokte
kaj tage 4 sopirante vidi vin,
memorante viajn larmojn, por ke
mi pleniĝu de ĝojo; 5 ricevinte re-
memoron pri la sincera fido, kiu estas
en vi, kaj kiu loĝis unue en via avino
Lois kaj en via patrino Eŭnike, kaj,
mi konvinkiĝis, en vi ankaŭ. 6 Pro
tio mi memorigas vin, ke vi reekbrul-
igu la donacon de Dio, kiu estas en vi
per la surmetado de miaj manoj.
7 Ĉar Dio donis al ni spiriton ne de
malkuraĝeco, sed de potenco kaj
amo kaj sinregado. 8 Ne hontu
do pri la atesto de nia Sinjoro, nek
pri mi, lia malliberulo; sed kunelportu
suferojn kun la evangelio laŭ la
potenco de Dio, 9 kiu nin savis
kaj vokis per sankta voko, ne laŭ niaj
faroj, sed laŭ Sia propra antaŭintenco
kaj laŭ la graco donita al ni en Kristo
Jesuo antaŭ tempoj eternaj, 10 sed
nun malkaŝita per la apero de nia
Savanto Jesuo Kristo, kiu neniigis
la morton kaj enlumigis la vivon kaj
la senmortecon per la evangelio,
11 al kiu mi estas nomita predikisto
kaj apostolo kaj instruisto. 12 Pro
tio mi ankaŭ suferas tiel; tamen mi ne
hontas; ĉar mi konas tiun, al kiu
mi kredis, kaj mi konvinkiĝis, ke li
havas la povon gardi mian konfidit-
aĵon ĝis tiu tago. 13 Konservu la
modelon de sanaj vortoj, kiujn vi
aŭdis de mi, en fido kaj amo, kiuj
estas en Kristo Jesuo. 14 La bonan
konfiditaĵon gardu per la Sankta
Spirito, kiu loĝas en ni.
15 Vi scias, ke forturniĝis de mi
ĉiuj en Azio, el kiuj estas Figelo kaj
Hermogenes. 16 La Sinjoro donu
kompaton al la domo de Onesiforo;
ĉar li ofte min refreŝigis, kaj li ne
hontis pri mia kateno, 17 sed kiam li
estis en Romo, li elserĉis min tre dili-
gente kaj min trovis 18 (la Sinjoro
donu al li, ke li trovu kompaton ĉe la
Sinjoro en tiu tago), kaj vi scias tre
bone, kiom da servoj li faris en
Efeso.
2 VI do, mia filo, fortikiĝu en la
graco, kiu estas en Kristo Jesuo.
2 Kaj kion vi de mi aŭdis inter
multaj atestantoj, tion transdonu al
fidelaj homoj, kompetentaj instrui
ankaŭ aliajn. 3 Vi do elportu sufer-
ojn, kiel bona militisto de Jesuo Kristo.
4 Neniu militanto sin implikas en la
aferojn de ĉi tiu vivo; por ke li plaĉu
al sia varbinto. 5 Kaj se iu kon-
kuras kiel atleto, li ne estas kronata,
se li ne laŭregule konkuris. 6 La
laboranta terkultivisto devas la unua
partopreni en la fruktoj. 7 Kon-
sideru tion, kion mi diras; ĉar la
Sinjoro donos al vi komprenon pri ĉio.
8 Memoru Jesuon Kriston, levitan el
la mortintoj, el la idaro de David, laŭ
mia evangelio; 9 en ĝi mi elportas
suferadon ĝis ligiloj, kiel krimulo,
sed la vorto de Dio ne estas ligita.
10 Tial mi suferas ĉion pro la elektitoj,

por ke ili ankaŭ atingu la en Kristo
Jesuo savon kun gloro eterna.
11 Fidinda estas la diro: Ĉar se ni
mortis kun li, ni ankaŭ vivos kun li;
12 se ni suferas, ni ankaŭ reĝos kun
li; se ni malkonfesos lin, li ankaŭ nin
malkonfesos; 13 se ni malfidas, li
restas fidela; ĉar li ne povas mal-
konfesi sin mem.
14 Memorigu ilin pri tio, admonante
ilin antaŭ la Sinjoro, ke ili ne vorto-
batalu, kio estas neniel utila, kun
risko de ŝancelo por la aŭdantoj.
15 Klopodu prezenti vin ĉe Dio kiel
aprobita, laboranto senriproĉa, ĝuste
pritraktante la vorton de la vero.
16 Sed evitu profanajn babiladojn;
ĉar ili iros antaŭen al pli multe da
malpieco, 17 kaj ilia parolo dis-
mordos kiel gangreno; el kiuj estas
Himeneo kaj Fileto, 18 kiuj pri la
vero eraris, dirante, ke la releviĝo
estas jam pasinta; kaj ili renversas la
fidon de kelkaj. 19 Tamen la firma
fundamento de Dio staras, havante
la jenan sigelon: La Sinjoro konas
tiujn, kiuj estas liaj, kaj: Foriru de
maljusteco ĉiu, kiu nomas la nomon
de la Sinjoro. 20 Sed en granda
domo estas vazoj ne nur oraj kaj
arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj argilaj,
kaj unuj por honoro kaj aliaj por
malhonoro. 21 Se do iu purigos
sin de ĉi tiuj, li estos vazo por honoro,
sanktigita, taŭga por la mastro, pret-
igita por ĉiu bona laboro. 22 Sed
forkuru de junulaj voluptoj, kaj sekvu
justecon, fidon, amon, pacon, kune
kun tiuj, kiuj vokas la Sinjoron el pura
koro. 23 Sed malsaĝajn kaj nekler-
ajn demandojn evitu, sciante, ke ili
naskas malpacojn. 24 Kaj la servisto
de la Sinjoro devas ne malpaci, sed
esti afabla al ĉiuj, instruema, tolerema,
25 en humileco instruante tiujn, kiuj
kontraŭstaras; eble Dio donos al ili
penton, por ke ili venu al scio de la
vero, 26 kaj por ke ili sobraj eliĝu
el la kaptilo de la diablo, kaptite de
li, por plenumi lian volon.

3 SED sciu, ke en la lastaj tag-
oj venos danĝeraj tempoj. 2 Ĉar
homoj estos sinamantaj, mon-
amantaj, fanfaronemaj, arogantaj,
insultemaj, malobeemaj al gepatroj,
sendankaj, nesanktaj, 3 neparenc-
amaj, nepacigeblaj, kalumniemaj,
nesinregantaj, malmildaj, ne bon-
amantaj, 4 perfidemaj, pasiemaj,
ventoplenaj, plezuron amantaj pli
ol Dion; 5 havante ŝajnon de pieco,
sed neinte ĝian potencon; de ĉi
tiuj ankaŭ vin forturnu. 6 Ĉar el
ĉi tiuj estas tiuj, kiuj rampas en dom-
ojn, kaj forkaptas malsaĝajn virinojn,
ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per
diversaj voluptoj, 7 ĉiam lernantajn,
kaj neniam kapablajn veni al la scio
de la vero. 8 Kaj kiel Janes kaj
Jambres kontraŭstaris al Moseo, tiel
same ĉi tiuj ankaŭ kontraŭstaras al la
vero, homoj kun malnobligita spirito,
por la fido senvaloraj. 9 Sed ili
ne plu iros antaŭen; ĉar ilia mal-
saĝeco evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ
fariĝis ĉe tiuj. 10 Sed vi sekvis mian
instruon, konduton, celon, fidon, toler-
emecon, amon, paciencon, 11 per-
sekutojn, suferojn, kiaj okazis al mi
en Antioĥia, en Ikonio, en Listra;
kiajn persekutojn mi suferis; kaj el
ĉio tio la Sinjoro min savis. 12 Jes,
kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en Kristo
Jesuo, estos persekutataj. 13 Sed
malbonaj homoj kaj ruzuloj ĉiam iros
antaŭen al pli granda malbono, tromp-
antaj kaj trompataj. 14 Sed restu
vi en tio, kion vi lernis kaj pri kio vi
certiĝis, sciante, de kiu vi ĝin lernis,
15 kaj ke jam de frua infaneco vi
konas la sanktajn skribojn, kiuj povas
fari vin saĝa por savo per la fido,
kiu estas en Kristo Jesuo. 16 Ĉiu
skribaĵo inspirita de Dio estas ankaŭ
utila por instruo, por admono, por
korekto, por disciplino en justeco;
17 por ke la homo de Dio estu per-
fekta, plene provizita por ĉiu bona
laboro.

4 MI ordonas al vi antaŭ Dio, kaj
antaŭ Kristo Jesuo, kiu juĝos
la vivantojn kaj la mortintojn,
kaj pro lia apero kaj lia regno;
2 prediku la vorton; insistu ĝusta-
tempe, malĝustatempe; konvinku,
admonu, konsilu, en ĉia pacienco kaj
instruado. 3 Ĉar venos tempo, kiam
oni ne toleros la sanan instruon;
sed havante jukantajn orelojn, amas-
igos al si instruantojn, laŭ siaj
deziroj; 4 kaj ili deturnos de la
vero sian orelon, kaj turnos sin
flanken al fabeloj. 5 Sed vi estu
sobra en ĉio, elportu suferojn, faru la
laboron de evangeliisto, plenumu
vian servadon. 6 Ĉar mi jam estas
elverŝata kvazaŭ verŝofero, kaj venis
la horo de mia foriro. 7 Mi batalis la

bonan batalon, mi finis la kuradon,
mi gardis la fidon; 8 de nun estas
konservita por mi la krono de justeco,
kiun la Sinjoro, la justa juĝisto, donos
al mi en tiu tago; kaj ne nur al mi, sed
ankaŭ al ĉiuj, kiuj amis lian aperon.
9 Klopodu veni baldaŭ al mi;
10 ĉar Demas min forlasis, amante la
nunan mondon, kaj iris al Tesaloniko;
Kreskens al Galatujo, Tito al Dalmat-
ujo. 11 Nur Luko estas kun mi.
Prenu Markon kaj alkonduku lin kun
vi, ĉar li utilas al mi por la servado.
12 Sed Tiĥikon mi sendis al Efeso.
13 La mantelon, kiun mi lasis en
Troas ĉe Karpo, alportu, kiam vi
venos, kaj la librojn, precipe la per-
gamenojn. 14 Aleksandro, la kupr-
isto, faris al mi multe da malbono;
la Sinjoro redonos al li laŭ liaj faroj;
15 kontraŭ li vi ankaŭ vin gardu, ĉar
li multege kontraŭstaris al niaj vortoj.
16 Ĉe mia unua pledo, neniu staris
kun mi, sed ĉiuj min forlasis; tio ne
estu kalkulita kontraŭ ili. 17 Sed la
Sinjoro staris apud mi, kaj min fortigis,
por ke per mi la anonco estu plene
publikigita, kaj ke ĉiuj nacianoj aŭdu;
kaj mi forsaviĝis el la buŝo de la leono.
18 La Sinjoro min savos de ĉiu
malbona faro, kaj min savkondukos
en sian ĉielan regnon; al li la gloro
por ĉiam kaj eterne. Amen.
19 Salutu Priskilan kaj Akvilan kaj
la domon de Onesiforo. 20 Erasto
restis en Korinto; sed Trofimon
mi lasis malsanan en Mileto.
21 Klopodu veni antaŭ la vintro.
Salutas vin Eŭbulo kaj Pudens kaj
Lino kaj Klaŭdia kaj ĉiuj fratoj.
22 La Sinjoro estu kun via spirito.
Graco estu kun vi.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL

TITO

---

1 PAŬLO, servisto de Dio kaj
apostolo de Jesuo Kristo, laŭ
la fido de la elektitoj de Dio, kaj
laŭ la scio de la vero, kiu estas laŭ
pieco, 2 kun espero al eterna vivo,
kiun la senmensoga Dio promes-
is antaŭ la tempoj eternaj, 3 sed
ĝustatempe Li elmontris Sian vorton
en la anonco, kiu estas al mi konfidita
konforme al la ordono de Dio, nia
Savanto; 4 al Tito, mia vera filo
laŭ komuna fido: Graco kaj paco de
Dio, la Patro, kaj de Kristo Jesuo,
nia Savanto.
5 Pro tio mi lasis vin en Kreto, ke vi
aranĝu la aferojn mankohavajn kaj
starigu presbiterojn en ĉiu urbo, kiel
mi ordonis al vi; 6 se iu troviĝas
neriproĉebla, edzo de unu edzino, kies
infanoj estas kredantoj, kaj ne estas
akuzitaj pri diboĉo, nek ribelemaj.
7 Ĉar episkopo devas esti sen riproĉo,
kiel administranto de Dio; ne obstina,
ne kolerema, ne drinkema, ne mal-
pacema, ne avidanta malhonoran
gajnon; 8 sed gastama, bonamanta,
sobra, justa, sankta, sinreganta,
9 tenanta la fidelan vorton, kiu estas
laŭ la instruado, por ke li povu admoni
pri la sana doktrino kaj ankaŭ refuti
la kontraŭdirantojn.
10 Ĉar ekzistas multaj homoj ribel-
emaj, vantaj parolantoj kaj tromp-
istoj, precipe tiuj el la cirkumcido,
11 kies buŝoj devas esti fermitaj;
homoj, kiuj renversas tutajn domojn,
instruantaj nekonvenaĵojn por mal-
honora gajno. 12 Unu el ili, profeto
samnacia, diris: La Kretanoj ĉiam
estas mensogantoj, malbonaj bestoj,
mallaboremaj manĝeguloj. 13 Tiu
atesto estas vera. Tial akre riproĉu
ilin, por ke ili estu sanaj en la fido,
14 ne atentante Judajn fabelojn, kaj
ordonojn de tiuj homoj, kiuj deturnas
sin de la vero. 15 Ĉe la puraj, ĉio
estas pura; sed ĉe la malpuraj kaj
nekredantaj, nenio estas pura; sed
ilia menso kaj ilia konscienco estas
malpurigitaj. 16 Ili pretendas koni
Dion; sed per siaj agoj ili mal-
konfesas Lin, estante abomenaj kaj
malobeemaj kaj por ĉiu bona faro
senvaloraj.

2 SED parolu vi tion, kio konvenas
al la sana doktrino: 2 ke la
maljunuloj estu sobraj, serioz-
mienaj, prudentaj, sanaj en la fido,
en amo en pacienco; 3 ke la
maljunulinoj tiel same estu je sin-
tenado respektemaj, ne kalumniantoj,
nek sklavigitaj de troa vino, sed
instruantaj la bonon; 4 por ke ili
eduku la junulinojn ami siajn edzojn,
ami siajn infanojn, 5 esti prudent-
aj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfar-
emaj, submetiĝemaj al siaj propraj
edzoj, por ke la vorto de Dio ne estu
blasfemita; 6 konsilu tiel same
la junulojn, ke ili estu prudentaj;
7 pri ĉio montrante vin ekzemplo de
bonaj faroj, en via instruado montr-
ante sincerecon, seriozecon, 8 parol-
adon sanan, nekondamneblan; por
ke la kontraŭulo hontu, havante
nenion malbonan diri kontraŭ ni.
9 Admonu sklavojn, ke ili estu sub-
metiĝemaj al siaj propraj sinjoroj kaj
plaĉantaj al ili en ĉio; ne kontraŭ-
diremaj, 10 ne ŝtelantaj, sed montr-
antaj ĉian bonan fidelecon; por ke ili
ornamu en ĉio la doktrinon de Dio, nia
Savanto. 11 Ĉar jam aperis la graco
de Dio, portante savon al ĉiuj homoj,
12 instruante nin, ke foriginte mal-
piecon kaj laŭmondajn dezirojn, ni
vivadu sobre, juste, kaj pie en la nuna
mondo, 13 atendantaj la feliĉan esper-
on kaj la malkaŝon de la gloro de nia
granda Dio kaj Savanto, Jesuo Kristo,
14 kiu donis sin por ni, por elaĉeti nin el
ĉia maljusteco kaj por purigi al si pop-
olon propran, fervoran pri bonaj faroj.
15 Tion parolu, kaj konsilu kaj
riproĉu kun ĉia aŭtoritato. Neniu
vin malestimu.

3 MEMORIGU ilin, ke ili sub-
metiĝu al regantoj kaj estroj,
ke ili estu obeemaj, pretaj por
ĉiu bona laboro, 2 ke ili ne parolu
malbonon pri iu ajn, estu ne mal-
pacemaj, sed dolĉanimaj, montr-
antaj ĉian mildecon al ĉiuj homoj.
3 Ĉar ni ankaŭ estis iam malsaĝaj,
malobeemaj, trompitaj, servantaj
al diversaj pasioj kaj volupt-
oj, vivantaj en malico kaj envio, mal-
amindaj, kaj malamantaj unu la
alian. 4 Sed kiam aperis la boneco
de Dio, nia Savanto, kaj Lia amo al
homoj, 5 ne per laboroj faritaj en
justeco, kiujn ni mem farus, sed laŭ
Sia kompato Li savis nin, per la
lavado de renasko, kaj per la renovigo
de la Sankta Spirito, 6 kiun Li
riĉe surverŝis sur nin per Jesuo Kristo,
nia Savanto; 7 por ke ni, justigite
per Lia graco, fariĝu heredantoj
laŭ la espero de eterna vivo. 8 Fid-
inda estas la diro, kaj mi volas, ke
pri tio vi atestadu kun certeco, por
ke tiuj, kiuj ekkredis al Dio, zorgu pri
bonaj faroj. Tiuj aferoj estas bonaj
kaj utilaj al la homoj; 9 sed evitu
malsaĝajn demandojn kaj genealogi-
ojn kaj diskutojn kaj prileĝajn dis-
putojn, ĉar ili montriĝas senutilaj kaj
vanaj. 10 Se iu estas herezulo
ankoraŭ post unua admono kaj dua,
evitu tiun, 11 sciante, ke tia homo
perversiĝis kaj pekas, estante mem-
kondamnita.
12 Kiam mi sendos al vi Artemason
aŭ Tiĥikon, rapidu veni al mi al
Nikopolis; ĉar mi decidis travintri tie.
13 Antaŭen irigu Zenason, la leĝiston,
kaj Apoloson sur ilia vojaĝo kiel eble
plej rapide, por ke nenio manku al
ili. 14 Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu
daŭrigi bonajn laborojn, por necesaj
bezonoj, por ke ili ne estu sen-
fruktaj.
15 Ĉiuj, kiuj estas ĉe mi, vin salutas.
Salutu vi tiujn, kiuj amas nin en la
fido.
Graco estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE LA APOSTOLO PAŬLO AL

FILEMON

1 PAŬLO, malliberulo por Kristo
Jesuo, kaj Timoteo, la frato, al
Filemon, nia amato kaj kunlabor-
anto, 2 kaj al Apfia, la fratino, kaj
al Arĥipo, nia kunbatalanto, kaj al
la eklezio en via domo: 3 Graco
al vi kaj paco de Dio, nia Patro, kaj
de la Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi ĉiam dankas mian Dion, memor-
igante pri vi en miaj preĝoj, 5 aŭd-

inte pri via amo kaj pri la fido, kiun vi
havas al la Sinjoro Jesuo kaj al ĉiuj
sanktuloj; 6 por ke la partoprenado
en via fido fariĝu energia per la
sciigo de ĉiu bonaĵo, kiu estas en vi,
por Kristo. 7 Ĉar mi tre ĝojis kaj
havis multon da konsolo pro via
amo, ĉar la koroj de la sanktuloj
refreŝiĝis per vi, frato mia.
8 Kvankam do mi havas plenan
kuraĝon en Kristo, por ordoni al vi
tion, kio estas konvena, 9 tamen pro
la amo mi preferas petegi tia, kia
mi estas, Paŭlo, maljunulo kaj nun
ankaŭ malliberulo pro Kristo Jesuo;
10 mi petegas vin koncerne mian filon,
kiun mi naskis en miaj katenoj; tio
estis Onesimo, 11 kiu estis iam
senutila por vi, sed nun estas utila por
vi kaj por mi; 12 mi ĵus resendis al
vi lin mem, alivorte, mian propran
koron; 13 lin mi volonte ja tenus
apud mi, por ke anstataŭ vi li estu al
mi helpanto en la ligiloj de la evan-
gelio; 14 sed mi nenion volis fari sen
via konsento; por ke via boneco estu
ne kvazaŭ deviga, sed laŭvola. 15 Ĉar
eble li pro tio estas apartigita for de
vi por kelka tempo, por ke vi havu lin
por ĉiam; 16 jam ne kiel sklavon,
sed kiel pli bonan ol sklavo, kiel fraton
amatan, precipe por mi, sed des pli
por vi, kaj en la karno kaj en la
Sinjoro. 17 Se vi do rigardas min
kiel kunulon, akceptu lin tiel same,
kiel min mem. 18 Se tamen li
faris ian malhonestaĵon, aŭ ŝuldas ion
al vi, tion enkalkulu en mian konton;
19 mi, Paŭlo, skribas per mia propra
mano, mi ĝin repagos; mi tamen ne
diras al vi, ke vi viaparte ŝuldas al
mi eĉ vin mem. 20 Jes, frato mia,
lasu min havi plezuron de vi en la
Sinjoro; refreŝigu mian koron en
Kristo. 21 Fidante pri via obeo,
mi skribas al vi, sciante, ke vi faros
eĉ pli multe, ol kiom mi diras.
22 Sed krom tio pretigu por mi gasto-
ĉambron; ĉar mi esperas, ke mi, laŭ
viaj preĝoj, estos donita al vi.
23 Salutas vin Epafras, mia kunmal-
liberulo en Kristo Jesuo, 24 Marko,
Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kun-
laborantoj.
25 La graco de nia Sinjoro Jesuo
Kristo estu kun via spirito. Amen.

LA EPISTOLO AL LA

HEBREOJ

1 DIO, kiu multafoje kaj multa-
maniere parolis en la tempo
antikva al niaj patroj en la
profetoj, 2 en tiuj lastaj tagoj
parolis al ni en Filo, kiun Li nomis
heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ Li
faris la mondaĝojn, 3 kiu, estante
la elbrilo de Lia gloro kaj plena bildo
de Lia substanco, kaj subtenante
ĉion per la vorto de sia potenco, kaj
farinte la elpurigon de niaj pekoj,
sidiĝis dekstre de la Majesto en
altaĵoj; 4 fariĝinte tiom pli granda
ol la anĝeloj, kiom pli bonegan nomon
ol ili li heredis. 5 Ĉar al kiu el la
anĝeloj Li iam diris:

Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis?

kaj denove:

Mi estos al li Patro,
Kaj li estos al Mi Filo?

6 Kaj ankoraŭ, kiam Li enkondukas
la unuenaskiton en la mondon, Li
diras: Kaj kliniĝu antaŭ li ĉiuj anĝeloj
de Dio. 7 Kaj pri la anĝeloj Li diras:

Kiu faras la ventojn Liaj senditoj,
Flamantan fajron Liaj servantoj;

8 sed pri la Filo:

Via trono estas Dia trono por ĉiam
kaj eterne;
La sceptro de via regno estas
sceptro de justeco.
9 Vi amas virton kaj malamas mal-
virton;
Tial Dio, via Dio, oleis vin per
oleo de ĝojo pli ol viajn kamar-
adojn.

10 Kaj:

En antikveco Vi, ho Eternulo,
fondis la teron,
Kaj la ĉielo estas la faro de Viaj
manoj.

11 Ili pereos, sed Vi restos;
Kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel vesto,
12 Kiel veston Vi ilin ŝanĝos, kaj ili ŝanĝiĝos.
Sed Vi restas la sama,
Kaj Viaj jaroj ne finiĝos.
13 Sed al kiu el la anĝeloj Li iam diris:
Sidu dekstre de Mi,
Ĝis Mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj?
14 Ĉu ne estas ili ĉiuj spiritoj serv-
antaj, elsendataj, por servi al tiuj,
kiuj estas heredontoj de la savo?

2 PRO tio ni devas pli diligente
atenti la aŭditaĵojn, por ke ni
de ili ne forflosu. 2 Ĉar se la
vorto parolata per anĝeloj montriĝis
konstanta, kaj ĉiu dekliniĝo kaj mal-
obeo ricevis justan rekompencon,
3 kiamaniere ni forsaviĝos, malŝatinte
tian gravan savon? kiu, unue ek-
anoncite per la Sinjoro, estas kon-
firmita al ni de la aŭdintoj; 4 dum
Dio ankaŭ kunatestis per signoj kaj
mirindaĵoj kaj diversaj potencaĵoj
kaj disdonoj de la Sankta Spirito, laŭ
Sia volo.
5 Ĉar ne al anĝeloj Li submetis la
estontan mondon, pri kiu ni paroladas.
6 Sed iu atestis ie, dirante:
Kio estas homo, ke Vi lin memoras?
Kio estas homido, ke Vi pensas pri li?
7 Vi malaltigis lin malmulte antaŭ la anĝeloj,
Per honoro kaj beleco Vi lin kronis.
Vi faris lin reganto super la faritaĵoj de Viaj manoj;
8 Ĉion Vi metis sub liajn piedojn.
Ĉar, metante ĉion sub lin, Li nenion
lasis ne submetita. Sed nun ni
ankoraŭ ne vidas ĉion submetita
sub lin. 9 Sed la malmulte sub la
anĝeloj malaltigitan Jesuon ni vidas,
pro la sufero de morto, kronita per
honoro kaj beleco, por ke per la favoro
de Dio li gustumu morton por ĉiu.
10 Ĉar konvenis al Li, por kiu ĉio
estas, kaj de kiu ĉio estas, alkonduk-
anta multajn filojn al gloro, perfektigi
per suferado la estron de ilia savo.
11 Ĉar la sanktiganto kaj la sankt-
igatoj estas ĉiuj el unu; pro tiu
kaŭzo li ne hontas nomi ilin fratoj,
12 dirante:
Mi predikos Vian nomon al miaj fratoj,
En la mezo de popola kunveno mi Vin gloros.
13 Kaj ankaŭ: Mi fidos Lin. Kaj
ankaŭ: Jen mi kaj la infanoj, kiujn
Dio donis al mi. 14 Ĉar do la infanoj
partoprenas en sango kaj karno, li
ankaŭ mem egale partoprenis en ili,
por ke per morto li neniigu tiun, kiu
havis la potencon de morto, tio estas
la diablo, 15 kaj liberigu tiujn,
kiuj per timo de morto dum la tuta
vivo estis subigitaj al sklaveco.
16 Ĉar vere li ektenas ne anĝelojn,
sed la idaron de Abraham li ektenas.
17 Tial li devis en ĉio similiĝi al siaj
fratoj, por ke li fariĝu kompatema
kaj fidela ĉefpastro en la aferoj de Dio,
por fari repacigon por la pekoj de la
popolo. 18 Ĉar per tio, ke li mem,
tentate, suferis, li povas helpi la
tentatojn.

3 TIAL, fratoj sanktaj, parto-
prenantaj en ĉiela voko, pri-
pensu la Apostolon kaj Ĉef-
pastron de nia konfeso, Jesuon,
2 kiu estis fidela al Tiu, kiu nomis
lin kiel ankaŭ Moseo en Lia domo.
3 Ĉar ĉi tiu estas rigardita kiel inda
je tiom pli granda gloro ol Moseo,
kiom pli grandan honoron, ol la domo,
havas ĝia stariginto. 4 Ĉar ĉiu
domo estas starigita de iu; sed la
stariginto de ĉio estas Dio. 5 Kaj
Moseo ja estis fidela en Lia tuta domo,
kiel servanto, por atestaĵo pri tio,
kio estis parolota; 6 sed Kristo,
kiel filo super Lia domo; kies domo
ni estas, se ni tenos nian kuraĝon
kaj la ĝojadon de nia espero firma
ĝis la fino. 7 Tial, kiel diras la
Sankta Spirito:
Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian voĉon,
8 Ne obstinigu vian koron, kiel en la indignigo,
Kiel en la tago de la tento en la dezerto,
9 Kiam viaj patroj Min incitis,
Esploris kaj vidis Miajn farojn kvardek jarojn.
10 Pro tio Mi indignis kontraŭ tiu generacio,
Kaj Mi diris: Ili ĉiam estas kun koro malĝusta,
Kaj ili ne volas koni Miajn vojojn;
11 Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon.
12 Gardu vin, fratoj, ke ne estu en iu
el vi koro malbona de nekredemo, en

defalo de la vivanta Dio; 13 sed
konsilu unu la alian ĉiutage, dum
estas nomate hodiaŭ, por ke neniu el
vi estu obstinigita per la trompeco de
peko; 14 ĉar ni fariĝis partopren-
antoj en Kristo, se la komencon de
nia certiĝo ni tenos firma ĝis la fino;
15 dum estas dirite:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian
voĉon,
Ne obstinigu vian koron, kiel en
la indignigo.

16 Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis?
ĉu ne ĉiuj elirintoj el Egiptujo per
Moseo? 17 Kaj kontraŭ kiuj Li
indignis kvardek jarojn? ĉu ne
kontraŭ la pekintoj, kies korpoj falis
en la dezerto? 18 Kaj al kiuj Li ĵuris,
ke ili ne venos en Lian ripozejon,
krom al la neobeantoj? 19 Kaj ni
vidas, ke ili pro nekredemo ne povis
enveni.

4 NI do timu, ke, kiam al ni restas
promeso veni en Lian ripozejon,
iu el vi eble ŝajne malatingos ĝin.
2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio
anoncita tiel same, kiel al ili; sed al
ili la aŭdita parolo ne utilis, ne miks-
ite kun fido ĉe la aŭdantoj. 3 Ĉar
ni ekkredintoj venas en la ripozejon,
kiel Li diris:

Tial Mi ĵuris en Mia kolero,
Ke ili ne venos en Mian ripozejon;

kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam
de post la fondo de la mondo. 4 Ĉar
Li diris ie pri la sepa tago jene:
Kaj Dio ripozis en la sepa tago de Sia
tuta laboro; 5 kaj ankaŭ jene:

Ili ne venos en Mian ripozejon.

6 Ĉar restas do por iuj veni en ĝin,
kaj tiuj, al kiuj la evangelio unue estis
predikita, ne envenis pro malobeo,
7 denove Li difinis iun tagon, dirante
en David: Hodiaŭ, post tiom da
tempo; kiel estas dirite:

Hodiaŭ, se vi aŭskultas Lian
voĉon,
Ne obstinigu vian koron.

Ĉar se Josuo al ili estus doninta
ripozon, Li ne parolus poste pri alia
tago. 9 Tial restas sabata ripozo
por la popolo de Dio. 10 Ĉar tiu,
kiu venis en sian ripozejon, ankaŭ
mem ripozas de siaj faroj, kiel Dio
de Siaj. 11 Ni klopodu do veni en
tiun ripozejon, por ke neniu falu
laŭ la sama ekzemplo de malobeo.
12 Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj
energia, kaj pli akra ol ĉia glavo
dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido
de la animo kaj spirito, kaj de artikoj
kaj medolo, kaj kritikanta la pensojn
kaj celojn de la koro. 13 Kaj ne
ekzistas kreitaĵo kaŝita antaŭ Lia
vidado; sed ĉio estas nuda kaj evi-
denta al la okuloj de Tiu, al kiu nia
afero rilatas.

14 Havante do ĉefpastron grandan,
trapasintan la ĉielon, Jesuon, la
Filon de Dio, ni tenu firme nian
konfeson. 15 Ĉar ni havas ĉef-
pastron ne tian, kiu ne povus sim-
patii kun niaj malfortaĵoj, sed tentitan
en ĉio tiel same, tamen sen peko.
16 Ni do alvenu kun kuraĝo al la
trono de graco, por ke ni ricevu
kompaton kaj trovu gracon por ĝusta-
tempa helpo.

5 ĈAR ĉiu ĉefpastro, prenata el
inter homoj, pro homoj estas
difinita por aferoj rilatantaj al
Dio, por ke li oferu kaj donacojn
kaj oferojn pro pekoj; 2 povante
indulgi tiujn, kiuj estas malkleraj
kaj erarantaj, tial, ke li mem estas
ĉirkaŭata de malforteco; 3 kaj pro
tio li devas, kiel por la popolo, tiel
ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj.
4 Kaj neniu alprenas al si tiun hon-
oron krom la vokato de Dio, tiel same,
kiel Aaron. 5 Tiel ankaŭ Kristo sin
mem ne honoris, por fariĝi ĉefpastro,
sed lin honoris Tiu, kiu diris al li:

Vi estas Mia Filo,
Hodiaŭ Mi vin naskis;

6 kiel ankaŭ aliloke Li diris:

Vi estas pastro por ĉiam,
Laŭ la maniero de Melkicedek.

7 En siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj
petegojn oferinte, kun forta kriado
kaj larmoj, al Tiu, kiu povis lin savi
el morto, kaj aŭdite pro sia pia timo,
8 tiu, kvankam li estis Filo, tamen
lernis obeon per tio, kion li suferis;
9 kaj perfektigite, li fariĝis la fonto
de eterna savo al ĉiuj al li obeantaj;
10 nomite de Dio ĉefpastro laŭ la
maniero de Melkicedek.

11 Pri tiu ni havas dirotaĵojn mult-
ajn, kaj malfacile klarigeblajn tial,
ke vi surdiĝis en aŭdado. 12 Ĉar
kvankam vi jam devus esti instruistoj,
vi ankoraŭ bezonas, ke oni instruu al
vi, kiaj estas la komencaj elementoj
de la orakoloj de Dio, kaj vi fariĝis
bezonantoj de lakto kaj ne de solida
nutraĵo. 13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per
lakto, estas nesperta rilate la vorton de

justeco ; ĉar li estas infaneto. 14 Sed
solida nutraĵo estas por la plenaĝuloj,
kiuj per uzado havas la sentojn
ekzercitaj, por distingi inter bono
kaj malbono.

6 TIAL, ĉesigante la diskutadon pri
la elementoj de Kristo, ni iru
antaŭen al perfektiĝo, ne metante
denove fundamenton de pento el
malvivaj faroj kaj de fido al Dio,
2 de la dogmaro pri baptoj, surmetado
de manoj, de revivigo de mortintoj,
de eterna juĝo. 3 Kaj tion ni faros,
se Dio permesos. 4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj
unufoje estas allumitaj kaj gustumis
la ĉielan donon kaj fariĝis parto-
prenantoj en la Sankta Spirito,
5 kaj gustumis la bonan vorton de
Dio kaj la potencojn de la estonta
mondo, 6 kaj defalis, ne estas eble
renovigi ilin ankoraŭ al pento, dum
ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj
elmetas lin al publika malhonoro.
7 Ĉar la tero, kiu entrinkis la pluvon,
sur ĝin ofte venantan, kaj produktas
kreskaĵojn, taŭgajn por tiuj, pro
kiuj ĝi ankaŭ estas kultivata, ricevas
benon de Dio ; 8 sed se ĝi donas
dornojn kaj kardojn, ĝi estas mal-
aprobata kaj proksima al malbeno ;
ĝia fino estas en brulado.

9 Sed ni certigas al ni aferojn pli
bonajn pri vi, amatoj, kaj aferojn, kiuj
akompanas savon, kvankam ni tiel
parolas ; 10 ĉar Dio ne estas mal-
justa, por forgesi vian laboron kaj
la amon, kiun vi montris al Lia nomo,
servinte al la sanktuloj kaj ankoraŭ
servante. 11 Sed ni deziras, ke ĉiu
el vi montru tian saman diligentecon
por la plenumo de la espero ĝis la
fino ; 12 por ke vi fariĝu ne mal-
diligentaj, sed imitantoj de tiuj, kiuj
per fido kaj pacienco heredas la
promesojn.

13 Ĉar kiam Dio promesis al Abra-
ham, Li ĵuris per Si mem (ĉar Li
ne povis ĵuri per iu pli granda),
14 dirante : Certe benante Mi benos
vin, kaj multigante Mi multigos vin.
15 Kaj tiel, atendinte kun pacienco,
li atingis la promeson. 16 Ĉar homoj
ĵuras per la pli granda, kaj ĉe ili
la ĵuro por certigo estas fino de
ĉia disputado. 17 Kaj Dio, volante
montri pli abunde al la heredantoj
de la promeso la neŝanĝeblecon de
Sia intenco, intermetis ĵuron, 18 por
ke per du neŝanĝeblaj aferoj, en
kiuj ne eble estas por Dio mensogi,
fortan konsolon havu ni, kiuj rifuĝis,
por akiri la esperon antaŭ ni metitan,
19 kiun ni havas kiel ankron de la
animo, firman kaj konstantan, enirant-
an internen de la kurteno ; 20 kien
eniris Jesuo, la antaŭulo por ni,
fariĝinte ĉefpastro por ĉiam laŭ la
maniero de Melkicedek.

7 ĈAR tiu Melkicedek, reĝo de
Salem, pastro de Dio la Plejalta,
kiu renkontis Abrahamon re-
venantan de la mortigado de la reĝoj,
kaj lin benis, 2 kaj al kiu ankaŭ
Abraham donis dekonon el ĉio (unue
laŭ interpreto reĝo de justeco, kaj
poste reĝo de Salem, tio estas reĝo
de paco ; 3 senpatra, senpatrina,
sengenealogia, havanta nek komencon
de tagoj, nek finon de vivo, sed simil-
igita al la Filo de Dio), restas pastro
por ĉiam.

4 Nun pripensu, kiel granda estis ĉi
tiu, al kiu la patriarko Abraham
donis dekonon el la akiraĵoj. 5 Kaj
efektive el la filoj de Levi tiuj, kiuj
ricevas la pastran oficon, havas
ordonon imposti laŭleĝe podekone
la popolon, tio estas, siajn fratojn,
kvankam elirintajn el la lumboj de
Abraham ; 6 sed tiu, kies genealogio
ne estas el ili, ricevis de Abraham
dekonaĵon, kaj benis tiun, kiu havis la
promesojn. 7 Sed ekster ĉia kontraŭ-
parolo, la malpli granda ricevas benon
de la pli granda. 8 Kaj ĉi tie homoj,
kiuj mortas, ricevas dekonaĵojn, sed
tie unu, pri kiu estas atestate, ke li
vivas. 9 Kaj, por tiel diri, per Abra-
ham ankaŭ Levi, la ricevanto de
dekonaĵoj, donis dekonaĵon ; 10 ĉar
li estis ankoraŭ en la lumboj de la
patro, kiam Melkicedek lin renkontis.

11 Tial, se ekzistis perfekteco per la
Levida pastreco (ĉar sub ĝi la popolo
ricevis la leĝon), kia plua bezono
estis, ke leviĝu alia pastro laŭ la
maniero de Melkicedek, kaj ne estu
nomata laŭ la maniero de Aaron?
12 Ĉar kiam la pastraro ŝanĝiĝas,
necese ankaŭ fariĝas ŝanĝo de leĝo.
13 Ĉar tiu, pri kiu tio estas dirita,
estas ano de alia tribo, el kiu neniu
servis ĉe la altaro. 14 Ĉar evidente
estas, ke nia Sinjoro devenis de
Jehuda, pri kiu tribo Moseo diris
nenion rilate pastrecon. 15 Kaj tio
eĉ pli evidenta estas, se laŭ simileco
de Melkicedek leviĝas pastro alia,

16 kiu estas farita ne laŭ la leĝo de
ordono karna, sed laŭ la potenco de
vivo nedetruebla; 17 ĉar li havas
la ateston:

Vi estas pastro por ĉiam
Laŭ la maniero de Melkicedek.

18 Ĉar okazas vere nuligado de
antaŭiranta ordono, pro ĝia malforteco
kaj senutileco 19 (ĉar la leĝo nenion
perfektigis); kaj okazas la enkonduko
de pli bona espero, per kiu ni al-
proksimiĝas al Dio. 20 Kaj pro
tio, ke ne mankas ĵurado 21 (ĉar
ili sen ĵurado estas faritaj pastroj,
sed ĉi tiu kun ĵuro laŭ Tiu, kiu diris
pri li:

La Eternulo ĵuris, kaj ne pentos:
Vi estas pastro por ĉiam);

22 Jesuo fariĝis garantiulo de des
pli bona interligo. 23 Kaj ili ja
fariĝis pastroj multenombraj, ĉar
pro morto estas malpermesate al ili
daŭri; 24 sed ĉi tiu, pro sia eterna
daŭrado, havas sian pastrecon ne-
ŝanĝebla. 25 Tial ankaŭ li povas
savi ĝis la ekstremaĵo tiujn, kiuj
alproksimiĝas per li al Dio, ĉar li
ĉiam vivas, por propeti pro ili.

26 Ĉar por ni konvenis tia ĉefpastro,
sankta, senpeka, senmakula, apart-
igita for de pekuloj, kaj farita pli alta
ol la ĉielo; 27 li ne havas ĉiutagan
necesecon, kiel tiuj ĉefpastroj, oferi
oferojn, unue pro la propraj pekoj,
poste pro la pekoj de la popolo;
ĉar tion li faris unufoje por ĉiam,
oferante sin mem. 28 Ĉar la leĝo
starigas kiel ĉefpastrojn homojn, kiuj
havas malfortecon; sed la vorto de
la ĵuro, kiu estas post la leĝo, nomas
Filon, perfektigitan por ĉiam.

8 JEN do la resumo rilate la
diritaĵojn: Ni havas tian ĉef-
pastron, kiu sidiĝis dekstre de
la trono de la Majesto en la ĉielo,
2 servanto de la sanktejo, kaj de la
vera tabernaklo, kiun starigis ne
homo, sed la Sinjoro. 3 Ĉar ĉiu
ĉefpastro estas enoficigita por oferi
donacojn kaj oferojn; kaj tial estas
necese, ke ankaŭ ĉi tiu havu ion por
oferi. 4 Sed se li estus sur la tero,
li tute ne estus pastro, tial, ke jam
ekzistas oferantoj de donacoj laŭ la
leĝo; 5 kiuj servas al la ekzemplo
kaj ombro de ĉielaj aferoj, kiel
Moseo estis admonita, faronte la
tabernaklon; ĉar: Zorgu, Li diris,
ke vi faru ĉion laŭ la modelo, kiu estis
montrita al vi sur la monto. 6 Sed
nun li ricevis servadon des pli bonan,
ju pli bona estas la interligo, kies
interulo li fariĝis kaj kiu sur pli bonaj
promesoj estas dekretita. 7 Ĉar se
tiu unua interligo estus sendifekta,
tiam ne estus serĉita loko por dua.
8 Ĉar riproĉante ilin, Li diris:

Jen venos la tempo, diras la
Eternulo,
Kiam Mi faros kun la domo de
Izrael kaj la domo de Jehuda
interligon novan:
9 Ne tian, kiel la interligo, kiun Mi
faris kun iliaj patroj
En la tago, kiam Mi prenis ilian
manon, por elkonduki ilin el la
lando Egipta,
Ĉar ili ne restis en Mia interligo,
Kaj Mi malatentis ilin, diris la
Eternulo.
10 Sed jen estas la interligo, kiun Mi
faros kun la domo de Izrael
Post tiu tempo, diras la Etern-
ulo:
Mi metos Miajn leĝojn en ilian
internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos,
Kaj Mi estos ilia Dio,
Kaj ili estos Mia popolo.
11 Kaj ne plu instruos ĉiu sian
proksimulon,
Kaj ĉiu sian fraton, dirante:
Ekkonu la Eternulon;
Ĉar ĉiuj Min konos,
De iliaj malgranduloj ĝis iliaj
granduloj;
12 Ĉar Mi pardonos iliajn kulpojn,
Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn
Mi ne plu rememoros.

13 Dirante: Novan interligon—Li
malnovigis la unuan. Kaj tio, kio
kadukiĝas kaj malnoviĝas estas
proksima al malapero.

9 SED eĉ la unua interligo
havis ordonojn pri Diservado,
kaj sanktejon mondan. 2 Ĉar
tabernaklo estis pretigita: la unua,
en kiu estis la kandelabro kaj la
tablo kaj la panoj de propono; ĝi estas
nomata la Sanktejo; 3 kaj post
la dua kurteno, la tabernaklo nomata
la Plejsanktejo, 4 havanta la oran
incensilon, kaj la keston de interligo,
tegitan entute per oro, en kiu estis
vazo ora (enhavanta la manaon) kaj
la ekflorinta bastono de Aaron kaj la
tabeloj de la interligo, 5 kaj super
tio kerubojn de gloro superombrant-

ajn la fermoplaton, pri kiuj ni. nun
ne povas detale paroli. 6 Kiam do
ĉi tio estis tiel aranĝita, en la unuan
tabernaklon eniras ĉiam la pastroj,
farante la Diservojn; 7 sed en la
duan, unufoje en la jaro eniras la
ĉefpastro sola, ne sen sango, kiun li
oferas pro si kaj pro la eraroj de la
popolo; 8 per tio la Sankta Spirito
montras, ke la vojo en la sanktejon
ankoraŭ ne estas elmontrita, dum la
unua tabernaklo ankoraŭ staras;
9 kio estas parabolo por la nuna
tempo; laŭ kio estas oferataj donacoj
kaj oferoj, kiuj ne povas laŭ la
konscienco perfektigi la adoranton,
10 nur altrudate (kun manĝaĵoj kaj
trinkaĵoj kaj diversaj lavadoj kaj
karnaj purigadoj) ĝis tempo de
reformo.
11 Sed Kristo, aperinte kiel ĉefpastro
de la estontaj bonoj, per la pli granda
kaj pli perfekta tabernaklo, ne man-
farita, tio estas ne el ĉi tiu kreo,
12 nek per la sango de kaproj kaj
bovidoj, sed per sia propra sango,
eniris unufoje por ĉiam en la sankt-
ejon, atinginte eternan elaĉeton.
13 Ĉar se la sango de kaproj kaj bovoj,
kaj la cindro de bovidino, ŝprucigite
sur malpurulojn, sanktigas ĝis la
purigado de la karno: 14 kiom
pli la sango de Kristo, kiu per la
eterna Spirito sin oferis senmakula al
Dio, purigos vian konsciencon el
malvivaj faroj, por servi al la vivanta
Dio? 15 Kaj pro tio li estas interulo
de nova testamento, por ke (post
kiam morto okazis por la elaĉeto de
tiuj pekoj, kiuj estis sub la unua testa-
mento) la vokitoj ricevu la promeson
de la eterna heredaĵo. 16 Ĉar kiam
estas testamento, nepre devas esti la
morto de la testamentinto. 17 Ĉar
testamento efektiviĝas rilate mort-
inton, ĉar ĝi neniam efikas, dum vivas
la testamentinto. 18 Tial ankaŭ la
unua testamento ne sen sango dediĉ-
iĝis. 19 Ĉar Moseo, parolinte ĉiun
ordonon laŭ la leĝo al la tuta popolo,
prenis la sangon de bovidoj kaj
kaproj, kun akvo kaj lano skarlata
kaj hisopo, kaj aspergis la libron mem
kaj la tutan popolon, 20 dirante:
Jen estas la sango de la interligo,
kiun Dio ordonis al vi. 21 Plue li
aspergis per la sango la tabernaklon
kaj ĉiujn vazojn de la Diservo.
22 Kaj laŭ la leĝo, preskaŭ ĉio puriĝas
per sango; kaj sen sangoverŝado ne
fariĝas absolvo.
23 Necese do estis, ke la ekzemploj
de la enĉielaj aferoj estu purigitaj
per ĉi tiuj, sed la enĉielaj aferoj mem
per pli bonaj oferoj, ol ĉi tiuj. 24 Ĉar
eniris Kristo ne en sanktejon man-
faritan, ekzemplon de la vera; sed en
la ĉielon mem, por aperi antaŭ la
vizaĝo de Dio por ni; 25 nek estas
necese, ke li oferu sin ofte, kiel la
ĉefpastro eniras en la sanktejon jaron
post jaro, kun sango ne propra;
26 alie li devus ofte suferi de post la
fondo de la mondo; sed nun unufoje
en la fino de la mondaĝoj li aperis,
por forigi la pekon per la ofero de si
mem. 27 Kaj kiel estas dekretite
por homoj unufoje morti, kaj post tio
juĝo; 28 tiel ankaŭ Kristo, oferite
unufoje, por porti la pekojn de multaj,
aperos duan fojon, aparte de peko,
al tiuj, kiuj lin atendas, por savo.

10 ĈAR la leĝo, havante ombron
de estontaj bonaĵoj, ne la
bildon mem de la aferoj,
neniam povas, per tiuj samaj oferoj,
kiujn oni oferadas senĉese jaron post
jaro, perfektigi la tien venantajn.
2 Ĉar alie ĉu ili ne ĉesus esti oferataj?
tial, ke la adorantoj, unufoje purigite,
jam ne havus konsciencon pri pekoj.
3 Sed en tiuj oferoj estas ĉiujara
rememorigo pri pekoj. 4 Ĉar ne
eble estas, ke la sango de bovoj kaj
kaproj forprenus pekojn. 5 Tial,
venante en la mondon, li diris:

Oferojn kaj donacojn Vi ne deziras,
Sed korpon Vi preparis por mi;
6 Bruloferojn kaj pekoferojn Vi ne
ŝatis.
7 Tiam mi diris: Jen mi venis
(En la rulaĵo de la libro estas
skribite pri mi),
Por plenumi Vian volon, ho Dio!

8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donac-
ojn kaj bruloferojn kaj pekoferojn Vi
nek deziris nek ŝatis (kiuj estas ofer-
ataj laŭ la leĝo), 9 tiam li diris: Jen
mi venis, por plenumi Vian volon. Li
forprenas la unuan, por ke li starigu
la duan. 10 Laŭ tiu volo ni estas
sanktigitaj per la ofero de la korpo
de Jesuo Kristo unufoje por ĉiam.
11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage,
servante kaj oferante ofte la samajn
oferojn, kiuj neniam povas forpreni
pekojn; 12 sed li, oferinte unu ofer-
on por pekoj por ĉiam, sidiĝis dekstre

de Dio ; 13 de nun atendante, ĝis
liaj malamikoj fariĝos benketo por
liaj piedoj. 14 Ĉar per unu ofero
li perfektigis ĝis eterneco la sankt-
igatojn. 15 Kaj la Sankta Spirito
ankaŭ atestas al ni ; ĉar, dirinte :
16 Jen estas la interligo, kiun Mi
faros kun ili
Post tiu tempo, diras la Eternulo :
Mi metos Miajn leĝojn en ilian
internon,
Kaj sur ilia koro Mi ilin skribos ;
li ankaŭ diras :
17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn
Mi ne plu rememoros.
18 Sed kie estas absolvo de ĉi tiuj,
ne plu estas oferado pro peko.
19 Havante do, fratoj, kuraĝon
eniri en la plejsanktejon per la sango
de Jesuo, 20 per la vojo nova kaj
vivanta, kiun Li dediĉis por ni, tra la
kurteno, tio estas, lia karno, 21 kaj
havante grandan pastron super la
domo de Dio, 22 ni alproksimiĝu
kun sincera koro, en pleneco de fido,
kun niaj koroj aspergitaj for de mal-
bona konscienco, kaj kun la korpoj
lavitaj per akvo pura ; 23 ni tenu
firme la konfeson de nia espero sen-
dekliniĝe ; ĉar la promesinto estas
fidela ; 24 kaj ni pripensu unu la
alian, por instigi al amo kaj bonaj
faroj ; 25 ne forlasante nian kun-
venadon, kiel estas la kutimo de iuj ;
sed konsilante unu la alian, kaj des
pli forte, ju pli vi vidas la tagon al-
proksimiĝanta.
26 Ĉar se, ricevinte la scion de la
vero, ni pekos memvole, jam ne restas
ofero pro pekoj, 27 sed ia timo-
plena atendo de juĝo, kaj de fajra
kolero, kiu ekstermos la kontraŭulojn.
28 Tiu, kiu malŝatis la leĝon de Moseo,
sen kompato mortas ĉe du aŭ tri
atestantoj ; 29 kiom pli severan
punon, vi opinias, ke meritos tiu, kiu
piedpremis la Filon de Dio kaj rigardas
kiel ne sanktan la sangon de la inter-
ligo, per kiu li estis sanktigita, kaj
kiu spitis la Spiriton de graco?
30 Ĉar ni konas Tiun, kiu diris : Ĉe
Mi estas venĝo, Mi repagos. Kaj
ankaŭ : La Eternulo juĝos Sian po-
polon. 31 Terure estas fali en la
manojn de la vivanta Dio.
32 Sed memoru la antaŭajn tagojn,
en kiuj vi, jam allumite, elportis
grandan konflikton de suferoj ;
33 unuflanke, kiam vi fariĝis spek-
taklo per riproĉoj kaj doloroj, kaj
aliflanke, kiam vi partoprenis kun
tiuj, kiuj tian sperton havis. 34 Ĉar
vi kompatis tiujn, kiuj estis en katenoj,
kaj ĝoje akceptis la rabadon de via
posedaĵo, sciante, ke vi mem havas
pli bonan kaj restantan posedaĵon.
35 Tial ne forĵetu vian kuraĝon, kiu
havas rekompencon grandan. 36 Ĉar
vi havas bezonon de pacienco, por ke,
plenuminte la volon de Dio, vi ricevu
la promeson.
37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo,
La venonto venos, kaj ne mal-
fruos.
38 Sed virtulo vivos per sia fideleco ;
Kaj se li sin tiros malantaŭen,
mia spirito ne ĝojos en li.
39 Sed ni ne estas el la malantaŭen
tiriĝantaj en pereon, sed el la kred-
antaj por la gajnado de la animo.

11 KAJ la fido estas realigo
de esperataĵoj, provado de
aferoj ne vidataj. 2 Ĉar
per tio la antikvuloj ricevis bonan
ateston. 3 Per la fido ni komprenas,
ke la mondaĝoj estas kreitaj per
vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas
vidata, ne estas farita el aperantaĵoj.
4 Per la fido Habel oferis al Dio pli
bonan oferon ol Kain, per kio li ricevis
ateston, ke li estas justa, ĉar Dio
atestis pri liaj donacoj ; kaj per ĝi
li, mortinte, ankoraŭ parolas. 5 Per
la fido Ĥanoĥ estis transportita, por
ne vidi morton ; kaj li ne estis trovata,
ĉar Dio lin transportis ; ĉar antaŭ lia
transporto estis atestite pri li, ke li
plaĉis al Dio ; 6 kaj sen fido neeble
estas plaĉi al Li ; ĉar necese estas,
ke tiu, kiu alvenas al Dio, kredu, ke
Li ekzistas, kaj ke Li fariĝas rekom-
pencanto al tiuj, kiuj Lin diligente
serĉas. 7 Per la fido Noa, avertite
pri la ankoraŭ ne viditaj aferoj, kun
pia timo konstruis arkeon por la savado
de sia domo ; per kio li kondamnis la
mondon, kaj fariĝis heredanto de la
justeco laŭ fido. 8 Per la fido
Abraham, vokite, obeis eliri en lokon,
kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon ;
kaj li eliris, ne sciante, kien li iras.
9 Per la fido li fariĝis pasloĝanto en
la lando de la promeso, kiel lando
fremda, loĝante en tendoj kun Isaak
kaj Jakob, kunheredantoj de la sama
promeso ; 10 ĉar li serĉis la urbon
havantan la fundamentojn, kies arĥi-
tekturisto kaj konstruanto estas Dio.

11 Per la fido ankaŭ Sara mem ricevis
kapablon gravediĝi, eĉ post la ordin-
ara aĝo, ĉar ŝi kredis la Promesinton
fidela ; 12 sekve ankaŭ el unu, kaj
tiu kvazaŭ malviva, leviĝis tiel multaj,
kiel la steloj de la ĉielo laŭnombre, kaj
kiel la sablo, kiu estas sur la bordo
de la maro, nekalkulebla.
13 Ĉiuj tiuj mortis en fido, ne ricev-
inte la promesojn, sed vidinte kaj
salutinte ilin de malproksime, kaj
konfesinte, ke ili estas fremduloj kaj
migrantoj sur la tero. 14 Ĉar tiuj,
kiuj parolas tiamaniere, konstatas,
ke patrolandon ili serĉas. 15 Kaj
se ili tenadus en memoro tiun landon,
el kiu ili eliris, ili havus ian okazon
por reiri. 16 Sed nun pli bonan
landon ili celas, tio estas, ĉielan ;
tial Dio ne hontas pri ili, esti nomata
ilia Dio ; ĉar Li por ili pretigis urbon.
17 Per la fido Abraham, provate,
oferis Isaakon ; tiu, kiu akceptis la
promesojn, ekoferis ja sian solenask-
iton ; 18 nome tiu, al kiu estis
dirite : Per Isaak oni nomos vian
idaron ; 19 pensante, ke Dio povas
relevi lin eĉ el la mortintoj ; el kie
ankaŭ li en similaĵo lin retrovis.
20 Per la fido Isaak benis Jakobon kaj
Esavon pri estontaj aferoj. 21 Per
la fido Jakob, mortante, benis ĉiun el
la filoj de Jozef, kaj adorkliniĝis sur
la supro de sia bastono. 22 Per
la fido Jozef, ĉe la fino de sia vivo,
aludis la foriron de la Izraelidoj, kaj
pri siaj ostoj ordonis. 23 Per la
fido Moseo, naskiĝinte, estis kaŝata
tri monatojn de la gepatroj, ĉar ili
vidis la infaneton belega, kaj ne
timis la dekreton de la reĝo. 24 Per
la fido Moseo, plenkreskinte, rifuzis
esti nomata filo de filino de Faraono,
25 plivole elektante kunsuferi kun la
popolo de Dio, ol havi la kelktempan
ĝuadon de peko, 26 taksante la
riproĉon de Kristo pligranda riĉeco ol
la trezoroj Egiptaj, ĉar li rigardis al
la estonta rekompenco. 27 Per la
fido li forlasis Egiptujon, ne timante la
koleregon de la reĝo ; ĉar li persistis,
kiel vidante Tiun, kiu ne estas videbla.
28 Per la fido li observis la Paskon kaj
la sangaspergon, por ke la eksterm-
anto de la unuenaskitoj ne tuŝu ilin.
29 Per la fido ili trapasis la Ruĝan
Maron kvazaŭ sekteron, kion fari
penante, la Egiptoj dronis. 30 Per
la fido la muroj de Jeriĥo falis,
ĉirkaŭirite sep tagojn. 31 Per la
fido la malĉastistino Raĥab ne pereis
kun la nekredantoj, akceptinte la
spionojn kun paco. 32 Kaj kion
mi diru plu? ĉar mankus al mi tempo
por rakonti pri Gideon kaj Barak kaj
Ŝimŝon kaj Jiftaĥ kaj David kaj
Samuel kaj la profetoj ; 33 kiuj
pere de fido venkis regnojn, plenumis
justecon, atingis promesojn, fermis
la buŝojn de leonoj, 34 estingis la
forton de fajro, forsaviĝis de la
tranĉrando de glavo, el malforteco
refortiĝis, fariĝis potencaj en milit-
ado, forkurigis armeojn de fremduloj.
35 Virinoj ricevis siajn mortintojn
per revivigo ; kaj aliaj suferis turment-
adon, ne akceptante liberigon, por
atingi pli bonan releviĝon ; 36 kaj
aliaj elproviĝis per mokado kaj
skurĝado kaj ankaŭ de katenoj kaj
malliberiĝo ; 37 ili estis ŝtonmortig-
ataj, dissegataj, tentataj ; per glavo ili
estis mortigitaj ; ili ĉirkaŭvagis en
ŝafaj kaj kapraj feloj, senigite, sub-
premate, dolorigate 38 (je kiuj la
mondo ne estis inda) ; ili vagadis en
dezertoj, sur montoj, en kavernoj
kaj kaŝejoj de la tero. 39 Kaj ĉiuj
tiuj, ricevinte bonan ateston per sia
fido, ne ricevis la promeson, 40 ĉar
Dio antaŭvidis por ni ion pli bonan,
por ke ili sen ni ne estu perfektigataj.

12 TIAL ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ
ni tian nubegon da atest-
antoj, formetu ĉion pezan kaj
la pekon embarasantan, kaj persiste
kuru la kuradon antaŭ ni metitan,
2 direktante la rigardon al la aŭtoro
kaj perfektiganto de la fido, Jesuo,
kiu, pro la ĝojo antaŭ li metita, suferis
la krucon, malestimante honton, kaj
sidiĝis dekstre de la trono de Dio.
3 Ĉar pripensu tiun, kiu suferis tian
kontraŭdiradon de pekuloj kontraŭ li,
por ke vi ne laciĝu kaj ne malfortiĝu
en viaj spiritoj. 4 Vi ankoraŭ ne
kontraŭstaris ĝis sango, batalante
kontraŭ peko ; 5 kaj vi forgesis la
admonon, kiu rezonas kun vi, kiel
kun filoj :

Mia filo, ne malŝatu la punon de la
Eternulo,
Nek svenu, riproĉate de Li ;
6 Ĉar kiun la Eternulo amas, tiun
Li punkorektas,
Kaj Li skurĝas ĉiun filon, kiun
Li akceptas.

7 Se vi suferas punon, kiel al filoj

Dio rilatiĝas al vi; ĉar kia filo estas,
kiun la patro ne punas? 8 Sed se
vi estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas
partoprenantoj, tiuokaze vi estas
bastardoj, kaj ne filoj. 9 Cetere
ni havis patrojn de nia karno, kiuj
nin punis, kaj ni respektis ilin; ĉu ni
ne multe pli submetiĝu al la Patro de
la spiritoj, kaj vivu? 10 Ĉar ili ja
dum kelke da tagoj laŭ sia volo punis;
sed Li, por utilo, por ke ni parto-
prenu en Lia sankteco. 11 Ĉiu
puno portempe ŝajnas esti ne ĝoja,
sed malĝoja; sed poste ĝi donas la
pacplenan frukton de justeco al tiuj,
kiuj per ĝi estas ekzercitaj. 12 Tial
levu la manojn pendantajn kaj la
senfortajn genuojn; 13 kaj faru
rektajn vojetojn por viaj piedoj, por
ke tio, kio estas lama, ne deturniĝu,
sed prefere resaniĝu.

14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sankt-
igon, sen kiu neniu vidos la Sinjoron;
15 rigardante zorge, por ke neniu
maltrafu la gracon de Dio, por ke nenia
radiko de maldolĉeco, altkreskante,
vin ĝenu, kaj por ke per tio multaj
ne malpuriĝu; 16 por ke ne estu iu
malĉastulo aŭ malpiulo, kiel Esav,
kiu por unu manĝo vendis sian unue-
naskitecon. 17 Ĉar vi scias, ke eĉ
kiam li poste deziris heredi la benon,
li estis rifuzita; ĉar por pentado li
trovis nenian lokon, kvankam kun
larmoj li ĝin serĉis.

18 Ĉar vi ne alvenis al monto tuŝebla
kaj brulanta per fajro, kaj al nigreco
kaj mallumo kaj ventego, 19 kaj
sono de trumpeto kaj voĉo de paroloj,
kies aŭdantoj petegis, ke plua vorto
ne estu parolata al ili, 20 ĉar ili ne
povis elporti la ordonon: Se eĉ bruto
tuŝos la monton, ĝi estu ŝtonmortigita;
21 kaj tiel terura estis la aperaĵo, ke
Moseo diris: Mi timegas kaj tremas;
22 sed vi alvenis al la monto Cion
kaj al la urbo de vivanta Dio, la
ĉiela Jerusalem, kaj al miriadoj da
anĝeloj, 23 al la ĝenerala kunveno
kaj eklezio de la unuenaskitoj, en la
ĉielo enskribitaj, kaj al Dio, la Juĝisto
de ĉiuj, kaj al la spiritoj de justuloj
perfektigitaj, 24 kaj al Jesuo, la
interulo de nova interligo, kaj al
la sango de aspergo, kiu parolas pli
bonajn aferojn ol la sango de Habel.
25 Gardu vin, ke vi ne forrifuzu la
parolanton. Ĉar se ne forsaviĝis
tiuj, kiuj forrifuzis la admonanton
sur la tero, des malpli ni, deturnante
nin de la parolanto el la ĉielo, 26 kies
voĉo tiam skuis la teron; sed nun Li
promesis, dirante: Ankoraŭ unufoje
Mi ekmovos ne sole la teron, sed ankaŭ
la ĉielon. 27 Kaj tiu diro: Ankoraŭ
unufoje—montras la translokigon de
la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj, por ke la
neskueblaj restu. 28 Tial, ricevante
regnon neskueblan, ni havu dank-
emecon, per kiu ni adoru Dion akcept-
eble kun respektego kaj pia timo;
29 ĉar nia Dio estas fajro konsumanta.

13 LA fratamo daŭradu. 2 Ne
forgesu gastamon al nekon-
atoj; ĉar per tio iuj gastigis
anĝelojn, ne sciante. 3 Memoru
la katenitojn, kvazaŭ vi ankaŭ estus
katenitaj, kaj la suferantojn, ĉar vi
ankaŭ estas en la korpo. 4 Estu
honorata la edzeco ĉe ĉiuj, kaj la lito
estu senmakula; ĉar malĉastulojn
kaj adultulojn Dio juĝos. 5 Estu
via karaktero sen monamo; estu kon-
tentaj je tio, kion vi havas; ĉar Li
mem diris: Mi ne foriros de vi kaj
ne forlasos vin. 6 Tial ni kuraĝas
diri:

La Eternulo estas mia helpanto,
mi ne timos;
Kion faros al mi homo?

7 Memoru viajn regintojn, kiuj
parolis al vi la vorton de Dio; kaj
ilian fidon imitu, pripensante la finon
de ilia vivmaniero. 8 Jesuo Kristo
estas la sama hieraŭ, hodiaŭ, kaj
ĝis eterneco. 9 Ne forportiĝu per
dogmaroj diversaj kaj fremdaj; ĉar
estas bone, ke la koro estu plifort-
igata per graco, ne per manĝaĵoj,
per kiuj ne profitis la okupiĝantaj
pri ili. 10 Ni havas altaron, el kiu
la servantoj de la tabernaklo havas
nenian rajton manĝi. 11 Ĉar la
korpoj de tiuj bestoj, kies sango estas
en la sanktejon enportata de la
ĉefpastro pro peko, estas bruligataj
ekster la tendaro. 12 Tial Jesuo
ankaŭ, por ke li sanktigu la popolon
per sia propra sango, ekster la pordego
suferis. 13 Tial ni eliru al li ekster
la tendaro, portante lian riproĉon.
14 Ĉar ĉi tie ni ne havas restantan
urbon, sed estontan ni serĉas. 15 Per
li do ni oferu al Dio ĉiam oferon de
laŭdo, tio estas, la frukton de niaj
lipoj konfesantaj al lia nomo. 16 Sed
ne forgesu la bonfaradon kaj kun-
ulecon; ĉar tiaj oferoj plaĉas al Dio.

17 Obeu al tiuj, kiuj vin regas, kaj
submetiĝu ; ĉar ili viglas pro viaj
animoj, kvazaŭ liveronte raporton ;
por ke kun ĝojo ili faru tion, kaj ne
ĝemante, ĉar ĉi tio estus senprofita
por vi.
18 Preĝu por ni ; ĉar ni fidas, ke ni
havas bonan konsciencon, dezirante
en ĉio honeste vivi. 19 Sed des pli
urĝe mi petegas vin fari tion, por ke
mi tiom pli frue estu redonata al vi.
20 Nun la Dio de paco, kiu relevis el
la mortintoj la grandan paŝtiston de
la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuo, per
la sango de la eterna interligo,
21 perfektigu vin en ĉia bona laboro,
por plenumi Lian volon, farante en
vi tion, kio plaĉas al Li, per Jesuo
Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam
kaj eterne. Amen.
22 Kaj mi petegas vin, fratoj, toleru
la vorton de konsilo, ĉar mi skribis al
vi per malmulte da vortoj. 23 Sciu,
ke estas liberigita nia frato Timoteo,
kun kiu, se li venos baldaŭ, mi vin
vidos.
24 Salutu ĉiujn, kiuj vin regas, kaj
ĉiujn sanktulojn. Tiuj, kiuj estas el
Italujo, vin salutas.
25 Graco estu kun vi ĉiuj. Amen.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE
JAKOBO

1 JAKOBO, servisto de Dio kaj
de la Sinjoro Jesuo Kristo, al la
dek du triboj, kiuj estas dispel-
itaj : Saluton !
2 Rigardu ĉion kiel ĝojigan, miaj
fratoj, kiam vi falas en diversajn
tentojn, 3 sciante, ke la provado
de via fido faras paciencon. 4 Kaj
la pacienco havu sian perfektan
faradon, por ke vi estu perfektaj
kaj kompletaj, ne havante mankon.
5 Sed se al iu el vi mankas saĝeco,
li petu Dion, kiu donacas al ĉiuj
malavare kaj ne riproĉas, kaj ĝi
estos al li donata. 6 Sed li petu en
fido, neniel dubante ; ĉar la dubanto
similas ondon de la maro, ventopel-
atan kaj skuatan. 7 Ĉar tiu homo
ne pensu, ke li ricevos ion de la
Sinjoro— 8 duoblanima homo,
ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj.
9 Sed la malaltranga frato ĝoju pri
sia alteco ; 10 kaj la riĉulo pri sia
humiliĝo ; ĉar kiel floro de herbo li
forpasos. 11 Ĉar la suno leviĝas kun
la brulvento kaj sekigas la herbon,
kaj ĝia floro falas, kaj la gracio de ĝia
formo pereas ; tiel ankaŭ la riĉulo
velkos en siaj vojoj.
12 Feliĉa estas la homo, kiu elportas
tenton ; ĉar kiam li estos elprovita, li
ricevos la kronon de vivo, kiun la
Sinjoro promesis al tiuj, kiuj lin amas.
13 Neniu diru, kiam li estas tentata :
Mi estas tentata de Dio ; ĉar Dio ne
estas tentebla de malbono, kaj Li
mem tentas neniun ; 14 sed ĉiu
estas tentata, kiam li estas fortir-
ata de sia dezirado, kaj delogata.
15 Tiam la dezirado, gravediĝinte,
naskas pekon ; kaj la peko, maturiĝ-
inte, naskas morton. 16 Ne tromp-
iĝu, miaj amataj fratoj. 17 Ĉiu
bona donaĵo kaj ĉiu perfekta donaco
estas de supre, malsuprenvenante de
la Patro de lumoj, ĉe kiu ne povas
ekzisti ŝanĝo, nek ombro de sinturn-
ado. 18 Laŭ Sia propra volo Li
naskis nin per la vorto de la vero,
por ke ni estu kvazaŭ unuaaĵo de
Liaj kreitaĵoj.
19 Tion vi scias, miaj amataj fratoj.
Sed ĉiu rapidu aŭdi, malrapidu paroli,
malrapidu koleri ; 20 ĉar la kolero
de homo ne efektivigas la justecon
de Dio. 21 Tial, formetinte ĉian
malpurecon kaj superfluon de malico,
akceptu kun humileco la enplantitan
vorton, kiu povas savi viajn animojn.
22 Sed estu plenumantoj de la vorto,
kaj ne nur aŭskultantoj, trompantaj
vin mem. 23 Ĉar se iu estas aŭs-
kultanto de la vorto, kaj ne plenum-
anto, li similas iun, kiu rigardas sian
naturan vizaĝon en spegulo ; 24 ĉar
li sin rigardas kaj foriras, kaj tuj
forgesas, kia li estis. 25 Sed tiu, kiu
fikse rigardas en la perfektan leĝon,

la leĝon de libereco, kaj tiel restas, ne
estante aŭskultanto, kiu forgesas, sed
plenumanto, kiu energias, tiu estos
benata en sia faro. 26 Se iu
ŝajnas al si religia, ne bridante sian
langon, sed trompante sian koron,
ties religio estas vanta. 27 Religio
pura kaj senmakula antaŭ nia Dio
kaj Patro estas jena : viziti orfojn kaj
vidvinojn en ilia mizero, kaj sin gardi
sen malpuriĝo de la mondo.

2 MIAJ fratoj, ne kun person-
favorado tenu la fidon de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, la glora
Sinjoro. 2 Ĉar se en vian sinagogon
envenas viro kun oraj ringoj, en bela
vestaro, kaj envenas ankaŭ malriĉulo
en malpura vestaro ; 3 kaj vi res-
pektas la bele vestitan homon, kaj
diras : Sidiĝu ĉi tie en bona loko ; kaj
diras al la malriĉulo : Staru tie, aŭ
sidiĝu sube apud mia piedbenketo ;
4 ĉu vi ne diferencigas en vi mem,
kaj fariĝas juĝistoj malbone pens-
antaj ? 5 Aŭskultu, miaj amataj
fratoj ; ĉu Dio ne elektis la malriĉulojn
laŭ la mondo, por esti riĉaj rilate al
fido, kaj heredantoj de la regno, kiun
Li promesis al tiuj, kiuj Lin amas?
6 Sed vi malhonoradis la malriĉulon.
Ĉu ne subpremas vin la riĉuloj, kaj
mem trenas vin antaŭ la tribunalojn?
7 Ĉu ili ne blasfemas la honorindan
nomon, sur vin metitan ? 8 Tamen,
se vi plenumas la reĝan leĝon laŭ
la Skribo : Amu vian proksimulon kiel
vin mem—vi faras bone ; 9 sed
se vi favoras personojn, vi faras
pekon, kulpigitaj de la leĝo, kiel
malobeintoj. 10 Ĉar ĉiu, kiu observas
la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri
unu punkto, fariĝis kulpa pri ĉio.
11 Ĉar Tiu, kiu diris : Ne adultu—
diris ankaŭ : Ne mortigu. Se do vi
ne adultas, sed mortigas, vi fariĝis
malobeinto kontraŭ la leĝo. 12 Tiel
parolu, kaj tiel agu, kiel juĝotoj laŭ
leĝo de libereco. 13 Ĉar al tiu, kiu
ne kompatis, la juĝo estos senkom-
pata ; la kompato sin altigas super la
juĝo.

14 Kia estas la profito, miaj fratoj,
se iu diras, ke li havas fidon, sed ne
havas farojn? ĉu tiu fido povas lin
savi? 15 Se frato aŭ fratino estas
nuda kaj sen ĉiutaga manĝo, 16 kaj
iu el vi diras al ili : Iru en paco, estu
varmaj kaj sataj ; tamen vi ne donas
al ili tion, kion la korpo bezonas, kia
estas la profito? 17 Tiel same fido,
ne havante farojn, estas en si mem
malviva. 18 Kaj cetere iu diros :
Vi havas fidon, kaj mi havas farojn ;
montru al mi vian fidon aparte de faroj,
kaj mi per miaj faroj montros al vi la
fidon. 19 Vi ja kredas, ke Dio estas
unu ; vi faras bone ; la demonoj ankaŭ
kredas kaj tremas. 20 Sed ĉu vi
volas scii, ho vantulo, ke la fido sen
faroj estas senfrukta? 21 Ĉu nia
patro Abraham ne praviĝis per faroj,
oferinte sian filon Isaak sur la altaro?
22 Vi vidas, ke la fido kunagis kun liaj
faroj, kaj per faroj la fido perfektiĝis ;
23 kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras :
Kaj Abraham kredis al Dio, kaj tio
estis kalkulita al li kiel virto ; kaj
li estis nomita : amiko de Dio. 24 Vi
vidas, ke homo praviĝas per faroj,
kaj ne sole per fido. 25 Tiel same,
ĉu ankaŭ la malĉastistino Raĥab
ne praviĝis per faroj, kiam ŝi akceptis
la senditojn kaj forsendis ilin per alia
vojo? 26 Ĉar kiel la korpo aparte
de la spirito estas malviva, tiel ankaŭ
fido aparte de faroj estas malviva.

3 NE estu multaj instruistoj, miaj
fratoj, sciante, ke ni ricevos pli
severan juĝon. 2 Ĉar multokaze
ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas
parole, tiu estas perfekta homo,
kapabla bridi ankaŭ la tutan korpon.
3 Se ni al la ĉevaloj enmetas la
bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu
al ni, ni ankaŭ ĉirkaŭturnas ilian
tutan korpon. 4 Jen ankaŭ la ŝipoj,
kiuj, kvankam ili estas tiel grandaj
kaj estas kurepelataj de fortaj ventoj,
tamen per tre malgranda direktilo
turniĝadas, kien ajn la volo de la
direktilisto decidas. 5 Tiel ankaŭ la
lango estas malgranda membro, kaj
fanfaronas grandaĵojn. Jen, kiel
grandan arbaron ekbruligas fajrero!
6 Kaj la lango estas fajro ; mondo
da maljusteco inter niaj membroj
estas la lango, kiu malpurigas la
tutan korpon kaj ekbruligas la radon
de la naturo kaj estas ekbruligita
de Gehena. 7 Ĉar ĉiun specon de
bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj
enmaraĵoj la homa raso al si subigas
kaj subigis ; 8 sed la langon neniu
povas subigi ; ĝi estas malkvieta
malbono, plena de mortiga veneno.
9 Per ĝi ni benas la Sinjoron kaj
Patron ; kaj per ĝi ni malbenas
homojn, faritajn laŭ la bildo de Dio ;

10 el la sama buŝo eliras beno kaj
malbeno. Miaj fratoj, tio devus ne
tiel esti. 11 Ĉu la fonto elŝprucigas
el la sama aperturo dolĉan akvon
kaj maldolĉan? 12 ĉu figarbo, miaj
fratoj, povas doni olivojn, aŭ vinber-
arbo figojn? kaj sala akvo ne donas
dolĉaĵon.
13 Kiu inter vi estas saĝa kaj
prudenta? tiu elmontru per honesta
vivado siajn farojn en mildeco de
saĝeco. 14 Sed se vi havas akran
ĵaluzon kaj malpacon en via koro, ne
fieru, kaj ne mensogu kontraŭ la
vero. 15 Ĉi tiu saĝeco ne devenas
de supre, sed estas monda, laŭsenta,
demona. 16 Ĉar kie estas ĵaluzo
kaj malpaco, tie estas konfuzo kaj
ĉia malnobla ago. 17 Sed la saĝeco,
kiu estas de supre, estas unue ĉasta,
poste pacema, milda, cedema, plena
de kompatemo kaj bonaj fruktoj, sen
partieco, sen hipokriteco. 18 Kaj la
frukto de justeco estas semata en
paco por tiuj, kiuj faras pacon.

4 DE kie militoj kaj de kie bataloj
inter vi? ĉu ne de viaj volupt-
oj, militantaj en viaj membroj?
2 Vi deziras, kaj ne havas; vi
mortigas kaj konkuras, kaj ne povas
akiri; vi batalas kaj militas; vi ne
havas, ĉar vi ne petas. 3 Vi petas
kaj ne ricevas, tial, ke vi petas mal-
prave, por ke vi elspezu por viaj
voluptoj. 4 Vi adultulinoj, ĉu vi
ne scias, ke la amikeco al la mondo
estas malamikeco al Dio? Ĉiu do,
kiu volas esti amiko de la mondo,
fariĝas malamiko de Dio. 5 Aŭ
ĉu vi opinias, ke la Skribo vane
parolas? Ĉu la spirito, kiun Li
loĝigis en ni, deziregas envieme?
6 Sed Li donas pli grandan gracon.
Tial estas dirite: Dio kontraŭstaras
al la fieruloj, sed al la humiluloj
Li donas gracon. 7 Submetiĝu do al
Dio; sed rezistu la diablon, kaj li
forkuros de vi. 8 Alproksimiĝu al
Dio, kaj Li alproksimiĝos al vi.
Purigu la manojn, vi pekuloj, kaj
ĉastigu la korojn, vi duoblanimuloj.
9 Mizeru kaj malĝoju kaj ploru;
via ridado turniĝu en ploron, kaj
via ĝojo en malĝojon. 10 Humil-
iĝu antaŭ la Sinjoro, kaj Li vin
altigos.
11 Ne kalumniu unu la alian, fratoj.
Kiu kalumnias fraton aŭ juĝas sian
fraton, tiu kalumnias la leĝon kaj
juĝas la leĝon; sed se vi juĝas la
leĝon, vi jam estas ne plenumanto
de la leĝo, sed juĝanto. 12 Unu
estas la leĝdonisto kaj juĝisto, Tiu,
kiu povas savi aŭ pereigi; kiu vi
estas, juĝanta vian proksimulon?
13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ
aŭ morgaŭ ni iros al tiu urbo kaj
restos tie unu jaron kaj negocados
kaj profitos; 14 kvankam vi ne
scias, kio morgaŭ okazos. Kio estas
via vivo? Vi ja estas vaporo, kiu
mallongan tempon montriĝas kaj
poste malaperas. 15 Anstataŭ diri:
Se la Sinjoro volos, ni vivados kaj
faros ĉi tion aŭ tion. 16 Sed nun
vi fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu tia
singratulado estas malbona. 17 Kiu
do scias bonfari, kaj ne bonfaras, ĉe
tiu estas peko.

5 ATENTU nun, riĉuloj; ploregu
kaj kriegu pro la mizeroj sur
vin alvenontaj. 2 Via riĉo putr-
iĝis, kaj viaj vestoj konsumiĝas de
tineoj. 3 Via oro kaj via arĝento
rustiĝis; kaj ilia rusto atestos kontraŭ
vi, kaj konsumos vian karnon, kiel
fajro. En la lastaj tagoj vi kolekt-
adis trezoron. 4 Jen krias la de vi
trompe retenata salajro de la labor-
istoj, kiuj falĉis viajn kampojn;
kaj la krioj de la rikoltintoj venis en
la orelojn de la Eternulo Cebaot.
5 Vi luksadis sur la tero, kaj diboĉ-
adis; vi nutradis viajn korojn en
tago de buĉado. 6 Vi kondamnis, vi
mortigis la justulon; li ne kontraŭ-
staras al vi.
7 Paciencu do, fratoj, ĝis la alveno
de la Sinjoro. Jen la terkultivisto
atendas la multevaloran frukton de
la tero, paciencante pri ĝi, ĝis ĝi
ricevos la fruan kaj la malfruan
pluvon. 8 Vi ankaŭ paciencu;
fortikigu viajn korojn; ĉar la alveno
de la Sinjoro alproksimiĝas. 9 Ne
murmuru, fratoj, unu kontraŭ la alia,
por ke vi ne estu juĝataj; jen
la juĝisto staras antaŭ la pordoj.
10 Prenu, fratoj, kiel ekzemplon de
suferado kaj pacienco, la profetojn,
kiuj parolis en la nomo de la Sinjoro.
11 Jen ni nomas feliĉaj tiujn, kiuj
elportis suferon; vi aŭdis pri la
pacienco de Ijob, kaj vidis la finan
agadon de la Sinjoro, ke la Sinjoro
estas kompatema kaj indulgema.
12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne
ĵuru, nek per la ĉielo, nek per la tero,

nek per ia alia ĵuro; sed via jes estu
jes, kaj via ne estu ne; por ke vi ne
falu sub juĝon.
13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu.
Ĉu iu estas gaja? li psalme kantu.
14 Ĉu iu el vi malsanas? li venigu la
presbiterojn de la eklezio; kaj ili
preĝu super li, ŝmirinte lin per oleo
en la nomo de la Sinjoro; 15 kaj
la preĝo de fido savos la malsanulon,
kaj la Sinjoro relevos lin; kaj se li
faris pekojn, tio estos pardonita al li.
16 Konfesu do viajn pekojn unu al la
alia, kaj preĝu unu por la alia, por
ke vi resaniĝu. Petego de justulo
multe efikas per sia energio.
17 Elija estis homo samnatura, kiel
ni, kaj li preĝis fervore, ke ne
pluvu; kaj ne pluvis sur la teron dum
tri jaroj kaj ses monatoj. 18 Kaj
denove li preĝis; kaj la ĉielo donis
pluvon, kaj la tero ekproduktis sian
frukton.
19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de
la vero, kaj iu lin returnos, 20 oni
sciu, ke tiu, kiu returnas pekulon de
la elvoja forvago, savos animon el
morto kaj kovros amason da pekoj.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE

PETRO

1 PETRO, apostolo de Jesuo
Kristo, al la elektitoj, kiuj estas
el la dispelitaro, pasloĝantaj en
Ponto, Galatujo, Kapadokio, Azio,
kaj Bitinio, 2 laŭ la antaŭscio de
Dio, la Patro, en sanktigo de la
Spirito, por obeo kaj aspergo de la
sango de Jesuo Kristo: Graco al vi
kaj paco pligrandiĝu.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de
nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu laŭ Sia
granda kompato nin renaskis en
esperon vivan per la releviĝo de
Jesuo Kristo el la mortintoj, 4 en
heredaĵon ne pereontan, ne makul-
otan, ne velkontan, rezervitan en la
ĉielo por vi, 5 kiuj estas gardataj
de la potenco de Dio per fido al
savo preta malkaŝiĝi en la lasta
tempo. 6 En tio vi ĝojegas,
kvankam por kelka tempo, se estas
necese, malĝojigite en diversaj tentoj,
7 por ke la provado de via fido, pli
multevalora ol oro, kiu pereas,
kvankam per fajro provite, troviĝu
efika por laŭdo kaj gloro kaj honoro
en la malkaŝo de Jesuo Kristo;
8 kiun, ne vidinte, vi amas; kiun
kvankam nun vi ne vidas, tamen, al
li kredante, vi ĝojegas per ĝojo
nedirebla kaj gloroplena; 9 ricev-
ante la celon de via fido, savon de
animoj. 10 Koncerne tiun savon
esploris kaj serĉis la profetoj, kiuj
profetis pri la graco venonta al vi;
11 serĉante, kiun kaj kian tempon
montris la enestanta en ili Spirito
de Kristo, kiu atestis antaŭe la sufer-
ojn por Kristo kaj la sekvontajn
glorojn. 12 Kaj al ili malkaŝiĝis,
ke ne al si mem, sed al vi, ili liveris
tion, kio nun estas proklamita al vi
de tiuj, kiuj predikis al vi la evan-
gelion per la Spirito Sankta, elsend-
ita el la ĉielo; en kiujn aferojn
anĝeloj deziras enrigardi.
13 Tial, ĉirkaŭzoninte la lumbojn
de via menso, estu sobraj kaj esper-
adu perfekte la gracon alportotan al
vi en la malkaŝo de Jesuo Kristo;
14 kiel infanoj de obeo, ne form-
iĝante laŭ la voluptoj, kiujn vi antaŭe
havis en via nescio; 15 sed kiel
via Vokinto estas sankta, tiel vi
ankaŭ fariĝu sanktaj en ĉia kon-
duto; 16 pro tio, ke estas skribite:
Vi estu sanktaj, ĉar Mi estas sankta.
17 Kaj se vi vokas la Patron, kiu
sen personfavorado juĝas laŭ la
faro de ĉiu, vi pasigu en timo
la tempon de via ĉi tiea loĝado;
18 sciante, ke ne per pereemaj
objektoj, oro aŭ arĝento, vi elaĉetiĝis
el via vanta vivmaniero, kiun vi
ricevis de viaj patroj; 19 sed per
multekosta sango, kiel de ŝafido
senmakula kaj sendifekta, la sango
de Kristo; 20 kiu estis antaŭ-

difinita antaŭ la fondo de la mondo,
sed elmontrita en la fino de la
tempoj pro vi, 21 kiuj per li fidas
Dion, kiu relevis lin el la mortintoj
kaj donis al li gloron; por ke via
fido kaj espero estu al Dio. 22 Ĉast-
iginte viajn animojn, en la obeo al la
vero, por sincera amo al la frataro,
amu unu la alian el la koro fervore;
23 renaskite, ne el pereema semo,
sed el nepereema, per la vorto de
Dio, vivanta kaj restanta. 24 Ĉar:

Ĉiu karno estas herbo,
Kaj ĉiu ĝia ĉarmo estas kiel kampa floreto.
Sekiĝas herbo, velkas floreto;
25 Sed la vorto de la Eternulo restas eterne.

Kaj ĉi tiu estas la parolo, kiu estas
predikita al vi.

2 FORMETINTE do ĉian mal-
bonon kaj ĉian trompon kaj
hipokritecon kaj enviojn kaj
ĉiajn kalumniojn, 2 kiel ĵusnask-
itaj suĉinfanoj, sopiru al la spirita
lakto pura, por ke vi per tio kresku
en savon, 3 se vi gustumis, ke la
Sinjoro estas bona; 4 al kiu alven-
ante, kiel al ŝtono vivanta, de homoj
rifuzita, sed ĉe Dio elektita, honor-
inda, 5 vi ankaŭ, kiel ŝtonoj viv-
antaj, konstruiĝas domo spirita,
sankta pastraro, por oferi spiritajn
oferojn, akceptotajn de Dio per
Jesuo Kristo. 6 Ĉar estas en-
havate en skribo:

Jen Mi kuŝigas en Cion bazangulan ŝtonon, elektitan, valoregan;
Kaj kiu lin fidas, tiu ne estos hontigita.

7 Por vi do, la fidantoj, estas la
valoregeco; sed por nefidantoj:

Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
Fariĝis ŝtono bazangula;

8 kaj:

Ŝtono de falpuŝiĝo kaj roko de alfrapiĝo;

ili falpuŝiĝas pro la vorto, malobe-
ante, por kio ankaŭ ili estas difinitaj.
9 Sed vi estas raso elektita, pastraro
reĝa, nacio sankta, popolo Diposed-
ata, por ke vi proklamu la gloron de
Tiu, kiu vokis vin el mallumo en Sian
lumon mirindan; 10 kiuj iam estis
ne-popolo, sed nun estas popolo de
Dio; antaŭe nekompatitoj, sed nun
kompatitoj.
11 Amataj, mi petegas vin kiel
fremdulojn kaj migrantojn, detenu
vin de karnaj voluptoj, kiuj militadas
kontraŭ la animo; 12 kondutante
dece ĉe la nacianoj, por ke, kvankam
ili kalumnias vin kiel malbonag-
ulojn, tamen, vidante viajn bonfarojn,
ili gloru Dion en la tago de vizitado.
13 Submetu vin al ĉiu homa in-
stitucio pro la Sinjoro; ĉu al la reĝo,
la superreganto; 14 ĉu al regantoj,
kiel liaj senditoj por venĝo al mal-
bonaguloj kaj por laŭdo al bonaguloj.
15 Ĉar la volo de Dio estas, ke bon-
farante, vi silentigu la nesciadon de
homoj malsaĝaj; 16 kiel liberaj,
kaj ne farantaj el via libereco kovr-
ilon de malico, sed kiel servistoj
de Dio. 17 Ĉiujn honoru. La frat-
aron amu. Dion timu. La reĝon
honoru.
18 Servantoj, submetu vin al viaj
sinjoroj kun ĉia timo; ne sole al la
bonaj kaj malseveraj, sed ankaŭ al
la malbonhumoraj. 19 Ĉar tio estas
laŭdinda, se pro konscienco al Dio oni
elportas malĝojon, suferante maljuste.
20 Ĉar kia honoro estas, se, pekante
kaj sekve batate, vi tion pacience
elportas? sed se, bonfarante kaj
sekve suferante, vi tion pacience
elportas, tio estas laŭdinda antaŭ
Dio. 21 Ĉar al ĉi tio vi estas
vokitaj; pro tio, ke Kristo ankaŭ
suferis pro vi, postlasante por vi
ekzemplon, por ke vi sekvu liajn
postesignojn; 22 pekon li ne faris,
kaj trompo ne troviĝis en lia buŝo;
23 insultate, li ne insultis responde;
suferante, li ne minacis, sed submetis
sin al la juste juĝanta; 24 li mem
portis niajn pekojn en sia korpo sur
la lignaĵo, por ke ni, malvivigite
koncerne pekojn, vivu por justeco;
per lia vundo vi resaniĝis. 25 Ĉar
vi estis kiel ŝafoj erarvagantaj; sed
nun vi returne venis al la Paŝtisto
kaj Episkopo de viaj animoj.

3 TIEL same, edzinoj, submetu
vin al viaj propraj edzoj; por
ke, eĉ se iuj ne obeas al la vorto,
ili sen la vorto estu gajnitaj per la
konduto de siaj edzinoj, 2 rigard-
ante vian konduton kun timo ĉastan.
3 Via ornamo estu ne la ekstera
ornamo de harplektado kaj orportado,
aŭ la surmetado de vestoj; 4 sed
la kaŝita homo de la koro en la ne-
difektebla vesto de spirito milda kaj

trankvila, kiu estas multevalora antaŭ
Dio. 5 Ĉar tiel same ankaŭ, en la
tempo antikva, la sanktaj virinoj, kiuj
esperis al Dio, ornamis sin, submet-
ante sin al siaj propraj edzoj;
6 kiel Sara obeis al Abraham, nom-
ante lin sinjoro; kies infanoj vi
fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate
per ia teruro.
7 Tiel same, edzoj, kunvivadu kun
viaj edzinoj laŭscie, donante honoron
al la virino kiel al la plimalforta ilo,
kaj estante ankaŭ kun ili kunhered-
antoj de la graco de vivo, por ke viaj
preĝoj ne malhelpiĝu.
8 Fine, estu ĉiuj samideaj, simpati-
aj, fratamemaj, kompatemaj, humil-
animaj; 9 ne repagantaj malbonon
kontraŭ malbono, nek insulton kon-
traŭ insulto, sed kontraŭe benad-
antaj; ĉar al tio vi estas vokitaj, por
ke vi heredu benon. 10 Ĉar:

Kiu volas ami vivon kaj vidi
bonajn tagojn,
Tiu gardu sian langon kontraŭ
malbono,
Kaj sian buŝon kontraŭ mensoga
parolo;
11 Li dekliniĝu de malbono kaj faru
bonon,
Li serĉu pacon, kaj ĉasu ĝin.
12 Ĉar la okuloj de la Eternulo estas
turnitaj al la piuloj,
Kaj Liaj oreloj al iliaj krioj;
Sed la vizaĝo de la Eternulo estas
kontraŭ tiuj, kiuj faras mal-
bonon.

13 Kaj kiu faros al vi malbonon, se
vi fariĝos fervoraj en la bono?
14 Sed se vi eĉ suferus pro justeco,
feliĉegaj vi estus; kaj ilian timon ne
timu, nek maltrankviliĝu; 15 sed
la Sinjoron Kriston sanktigu en viaj
koroj; estu ĉiam pretaj doni defendan
respondon al ĉiu, kiu vin demandas
pri la motivo de la espero en vi, sed
kun humileco kaj timo; 16 hav-
antaj bonan konsciencon; por ke, dum
vi estas malestimataj, hontu tiuj, kiuj
kalumnias vian bonan konduton en
Kristo. 17 Ĉar pli bone estus, se
tiel volus Dio, suferi pro bonfarado,
ol pro malbonfarado. 18 Ĉar Kristo
ankaŭ unufoje suferis pro pekoj,
justulo pro maljustuloj, por ke li nin
konduku al Dio; mortigite en la
karno, sed vivigite en la spirito;
19 en kiu ankaŭ li iris kaj predikis
al la enkarceraj spiritoj, 20 kiuj
iam malobeis, kiam la longedaŭra
pacienco de Dio atendis en la tagoj
de Noa dum la pretigado de la arkeo,
en kiu malmultaj, tio estas ok person-
oj, elsaviĝis tra akvo; 21 kiu ankaŭ
vin nun savas en antitipo, la bapto, ne
la formetado de la karna malpuraĵo,
sed la demando de bona konscienco
al Dio per la releviĝo de Jesuo
Kristo; 22 kiu estas dekstre de
Dio, irinte en la ĉielon; al li anĝeloj
kaj aŭtoritatoj kaj potencoj estas
submetitaj.

4 ĈAR Kristo do suferis en la
karno, vi ankaŭ armu vin per la
sama intenco; ĉar la suferinto en
la karno apartiĝis de pekoj; 2 por
ke vi travivu la reston de la enkarna
tempo jam ne laŭ la voluptoj de homoj,
sed laŭ la volo de Dio. 3 Ĉar la
tempo pasinta sufiĉas, por elfari la
deziron de la nacianoj kaj iradi en
diboĉoj, voluptoj, vindrinkado, bru-
festenoj, ebrieco, kaj abomenaj idol-
kultoj; 4 en kio ili miras, ke vi ne
kuras kune kun ili en la saman
superfluon de diboĉado, kaj ili
kalumnias vin; 5 ili prirespondos
al Tiu, kiu estas preta juĝi la viv-
antojn kaj la mortintojn. 6 Ĉar por
tio ankaŭ la evangelio estas anoncita
al la mortintoj, por ke ili estu korpe
juĝitaj laŭ homoj, sed spirite vivu laŭ
Dio.
7 Sed la fino de ĉio alproksimiĝas;
prudentiĝu do, kaj sobriĝu por preĝoj;
8 antaŭ ĉio havante fervoran amon
unu al alia; ĉar amo kovras amason
da pekoj; 9 estu gastamaj unu al
alia sen murmurado; 10 laŭmezure,
kiel ĉiu ricevis donacon, tiel ĝin ad-
ministrante inter vi, kiel bonaj ad-
ministrantoj de la diversaspeca graco
de Dio; 11 se iu parolas, li parolu
kvazaŭ orakolojn de Dio; se iu
administras, li administru kvazaŭ el
la forto, kiun Dio provizas; por ke
en ĉio Dio estu glorata per Jesuo
Kristo, kies estas la gloro kaj la
potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
12 Amataj, ne surpriziĝu pri la
fajrego ĉe vi okazanta por provi vin,
kvazaŭ io stranga okazus ĉe vi;
13 sed laŭ tio, ke vi partoprenas en
la suferoj de Kristo, ĝoju; por ke
ankaŭ en la elmontro de lia gloro vi
ĝoju ravege. 14 Se vi estas riproĉ-
ataj pro la nomo de Kristo, feliĉegaj
vi estas; ĉar la Spirito de gloro kaj la

Spirito de Dio restas sur vi. 15 Nur
neniu el vi suferu kiel mortiginto, aŭ
ŝtelisto, aŭ malbonfarinto, aŭ kiel
sintrudanto en malpropraj aferoj;
16 sed se iu suferas kiel Kristano,
li ne hontu; sed li gloru Dion en tiu
nomo. 17 Ĉar jam venis la tempo
por la komenco de la juĝo ĉe la domo
de Dio; kaj se ĝi komenciĝas ĉe ni,
kia estos la sorto de tiuj, kiuj ne
obeas al la evangelio de Dio?
18 Kaj se justulo apenaŭ saviĝas,
kie aperos malpiulo kaj pekulo?
19 Tial ankaŭ tiuj, kiuj suferas laŭ
la volo de Dio, alkonfidu siajn animojn
en bonfarado al fidela Kreinto.

5 LA presbiterojn do inter vi mi
admonas, estante kunpresbitero
kaj atestanto de la suferoj de
Kristo kaj partoprenanto en la mal-
kaŝota gloro: 2 Paŝtu la gregon
de Dio ĉe vi, direktante ĝin, ne
devige, sed volonte, laŭ Dio; ne pro
avideco, sed bonvole; 3 ne kvazaŭ
sinjorante super la heredo, sed
fariĝante ekzemploj al la grego.
4 Kaj kiam elmontriĝos la Ĉef-
paŝtisto, vi ricevos la nevelkontan
kronon de gloro. 5 Tiel same, vi
plijunuloj, submetu vin al la pli-
aĝuloj. Tial ankaŭ vi ĉiuj submetu
vin unu al la alia, kaj zonu vin per
humileco; ĉar Dio kontraŭstaras al
la fieruloj, sed al la humiluloj donas
gracon. 6 Humiligu vin do sub
la potencan manon de Dio, por ke
Li altigu vin ĝustatempe; 7 sur-
ĵetante sur Lin ĉian vian zorgon, ĉar
Li zorgas pri vi. 8 Estu sobraj,
vigladu; via kontraŭulo, la diablo,
kiel leono blekeganta ĉirkaŭiras,
serĉante, kiun li povos forgluti;
9 lin rezistu, konstantaj en la fido,
sciante, ke la samaj suferoj plenum-
iĝas en via frataro en la mondo.
10 Kaj la Dio de ĉia graco, kiu vin
alvokis al Sia eterna gloro en
Kristo, mem perfektigos, firmigos,
plifortigos vin ne longe suferintajn.
11 Al Li estu la potenco por ĉiam
kaj eterne. Amen.

12 Per Silvano, la fidela frato, kiel
mi opinias, al vi mi skribis mallonge,
konsilante kaj atestante, ke ĉi tio
estas la vera graco de Dio; en ĝi
firme staru. 13 Vin salutas la en
Babel kunelektitino, kaj Marko, mia
filo. 14 Salutu unu la alian per
ama kiso.

Paco al vi ĉiuj, kiuj estas en Kristo.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE

PETRO

1 SIMON PETRO, servisto kaj
apostolo de Jesuo Kristo, al
tiuj, kiuj ricevis egale altvaloran
fidon, kiel ni, en la justeco de nia
Dio kaj Savanto Jesuo Kristo:
2 Graco al vi kaj paco pligrandiĝu
en sciado pri Dio, kaj pri Jesuo, nia
Sinjoro; 3 pro tio, ke lia Dia povo
donacis al ni ĉion rilatantan al
vivo kaj pieco, per la scio de tiu,
kiu nin vokis per sia propra gloro
kaj virto; 4 per kiuj li donacis
al ni la promesojn karegajn kaj
tre grandajn; por ke per ili vi fariĝu
partoprenantoj en Dia naturo, for-
saviĝinte el la putreco, kiu estas en
la mondo per voluptemo. 5 Kaj
pro tiu sama kaŭzo viaflanke aplik-
ante ĉian diligentecon, en via fido
aldonu virton; kaj en virto scion;
6 kaj en scio sinregadon; kaj en
sinregado paciencon; kaj en paci-
enco piecon; 7 kaj en pieco frat-
amikecon, kaj en fratamikeco amon.
8 Ĉar tiuj ecoj, se ĉe vi ili troviĝas
kaj abundas, faras vin nek mallabor-
emaj nek senfruktaj en la scio de nia
Sinjoro Jesuo Kristo. 9 Ĉar tiu,
al kiu mankas tiuj ecoj, estas blinda,
miopa, forgesinte la forpurigon el
siaj antaŭaj pekoj. 10 Sekve, fratoj,
pli diligente klopodu, por certigi
vian vokon kaj elekton; ĉar farante
tion, vi neniam falpuŝiĝos; 11 ĉar
tiel al vi estos riĉe provizita la eniro
en la eternan regnon de nia Sinjoro
kaj Savanto Jesuo Kristo.
12 Pro tio mi ĉiam estos preta

rememorigi vin pri tiuj aferoj,
kvankam vi ilin scias kaj estas fort-
igitaj en la ĉeestanta vero. 13 Kaj
mi opinias konvena, dum mi estas en
ĉi tiu tabernaklo, vigligi vin per
rememorigo; 14 sciante, ke baldaŭ
estos la demeto de mia tabernaklo,
ĝuste kiel nia Sinjoro Jesuo Kristo
montris al mi. 15 Kaj mi diligente
penos, ke post mia foriro vi povu
konstante rememori tion. 16 Ĉar ne
sekvinte fabelojn sofismajn, ni konigis
al vi la potencon kaj alvenon de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, sed vidinte per
propraj okuloj lian majeston. 17 Ĉar
li ricevis de Dio, la Patro, honoron
kaj gloron, kiam al li tia voĉo estis
alportita el la brilega gloro: Ĉi tiu
estas Mia Filo, la amata, en kiu Mi
havas plezuron; 18 kaj tiun voĉon,
alportitan el la ĉielo, ni mem aŭdis,
kunestante kun li sur la sankta
monto. 19 Kaj ni havas la profetan
vorton konfirmitan; kiun atentante,
vi bone faras, kvazaŭ lampon lum-
antan en malhela loko, ĝis ektagiĝos
kaj la matenstelo ekleviĝos en viaj
koroj; 20 antaŭ ĉio sciante, ke
neniu profetaĵo de la Skribo enhavas
en si sian propran klarigon. 21 Ĉar
neniam profetaĵo estas alportita per
homa volo; sed homoj, movataj de la
Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.

2 SED ankaŭ falsaj profetoj trov-
iĝis inter la popolo tiel same,
kiel inter vi estos falsaj instru-
istoj, kiuj sekrete enkondukos herez-
ojn pereigajn, eĉ malkonfesante la
Sinjoron, kiu ilin elaĉetis, kaj venig-
ante sur sin rapidan pereon. 2 Kaj
ilian senbridecon sekvos multaj, per
kiuj la vojo de la vero estos kalumni-
ata. 3 Kaj en avideco per trompaj
paroloj ili vin komercos; ilia kon-
damno nun de post tre longe ne
malfruas, kaj ilia pereo ne dormas.
4 Ĉar se Dio ne indulgis anĝelojn
pekintajn, sed, eninferiginte ilin en
kavernojn de mallumo, transdonis ilin
rezervatajn por la juĝo; 5 kaj ne
indulgis la mondon antikvan, sed
gardis Noan kun sep aliaj, predik-
anton de justeco, kiam Li sendis
diluvon sur la mondon de malpiuloj;
6 kaj, cindriginte la urbojn Sodom
kaj Gomora, kondamnis ilin per kata-
strofo, farinte ilin ekzemplo al est-
ontaj malpiuloj; 7 kaj savis justan
Loton, ĉagrenegatan de la senbrida
konduto de la malvirtuloj 8 (ĉar
tiu justulo, loĝante inter ili, en vidado
kaj aŭdado, turmentis sian justan
animon, tagon post tago, pro iliaj
malvirtaj faroj): 9 la Sinjoro do
scias savi el tento la piulojn, kaj
teni sub puno la maljustulojn ĝis la
tago de juĝo; 10 sed precipe tiujn,
kiuj iras laŭ la karno en volupto de
malpuraĵo, kaj malestimas regadon.
Arogantaj, obstinaj, ili ne timas
insulti aŭtoritatojn; 11 sed kon-
traŭe, anĝeloj, superante laŭ forto
kaj potenco, ne faras insultan akuzon
kontraŭ ili antaŭ la Sinjoro. 12 Sed
tiuj, kiel bestoj senprudentaj, nask-
itaj laŭ naturo por kaptado kaj
pereo, blasfemante en aferoj, kiujn
ili ne scias, en sia putreco pereos,
13 en malbono ricevante pagon por
malbono; homoj, kiuj opinias entagan
diboĉon plezuro kaj estas makuloj
kaj hontindaĵoj, diboĉante en sia
uzado de la agapoj, dum ili kunfesten-
as kun vi; 14 havante okulojn
plenajn de adulto kaj ne reteneblajn
de pekado; forlogante malfirmajn
animojn; havante koron lertan por
avideco; estante filoj de malbeno;
15 forlasinte la rektan vojon kaj
erarvaginte, sekvinte la vojon de
Bileam, filo de Beor, kiu amis
la rekompencon de malbonfarado;
16 sed li estis riproĉita pro sia
malobeo; muta azeno, parolante per
homa voĉo, haltigis la frenezecon de la
profeto. 17 Ili estas putoj senakvaj,
kaj nebuletoj pelataj de ventego;
por ili la nigreco de mallumo
estas rezervita. 18 Ĉar, elparolante
fanfaronaĵojn de vanteco, ili forlogas
en la karnovolupton per senbrideco
tiujn, kiuj ĵus forsaviĝis de tiuj, kiuj
vivadas en eraro; 19 anoncante al
ili liberecon, ili mem estas sklavoj
de putreco; ĉar al kiu iu submetiĝas,
al tiu ankaŭ li sklaviĝas. 20 Ĉar se,
forsaviĝinte el la malpuraĵoj de la
mondo per la scio de la Sinjoro kaj
Savanto Jesuo Kristo, ili estos denove
tien implikitaj kaj venkitaj, ilia lasta
stato fariĝos pli malbona, ol la unua.
21 Ĉar estus por ili pli bone ne ekkoni
la vojon de justeco, ol, ekkoninte ĝin,
returni sin for de la sankta ordono
al ili transdonita. 22 Al ili okazis
laŭ la vera proverbo: Hundo reven-
inta al sia vomitaĵo, kaj porkino
lavita al ruliĝado en koto.

3 JAM ĉi tiun duan epistolon,
amataj, mi skribas al vi; en
ambaŭ mi instigas vian sinceran
menson per rememorigo; 2 por ke
vi memoru la antaŭdirojn de la sanktaj
profetoj, kaj la ordonon de la Sinjoro
kaj Savanto per viaj apostoloj;
3 unue sciante, ke en la lastaj tagoj
mokemuloj venos kun mokado, irante
laŭ siaj propraj voluptoj, 4 kaj
dirante: Kie estas la anonco de lia
alveno? ĉar de kiam la patroj en-
dormiĝis, ĉio restas kiel de post la
komenco de la kreo. 5 Ĉar ili
volonte forgesas, ke ĉielo ekzistis de
antikve, kaj tero kunmetita el akvo
kaj meze de akvo, laŭ la vorto de
Dio; 6 per kio la tiama mondo,
diluvite, pereis; 7 sed la nuna ĉielo
kaj la tero per la sama vorto estas
destinitaj por fajro, rezervate ĝis
la tago de juĝo kaj pereo de mal-
piuloj.
8 Sed ne forgesu ĉi tiun unu aferon,
amataj, ke ĉe la Sinjoro unu tago
estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel
unu tago. 9 La Sinjoro ne mal-
rapidas pri la promeso, kiel iuj mal-
rapidecon kalkulas; sed paciencas al
vi, volante, ne ke iuj pereu, sed ke
ĉiuj venu al pento. 10 Sed la tago
de la Sinjoro venos, kvazaŭ ŝtelisto;
en tiu tago la ĉielo forpasos kun muĝa
bruego, kaj la elementoj brulante
solviĝos, kaj la tero kaj la faritaĵoj en
ĝi forbrulos. 11 Ĉar tiamaniere ĉio
tio solviĝos, kiaj homoj vi do devus
esti en sankta konduto kaj pieco,
12 atendante kaj akcelante la alvenon
de la tago de Dio, pro kio la ĉielo
flamanta solviĝos, kaj la elementoj
per fajra brulado fluidiĝos? 13 Sed
laŭ Lia promeso ni atendas novan
ĉielon kaj novan teron, en kiuj loĝas
justeco.
14 Tial, amataj, tion atendante,
klopodu troviĝi en paco, senmakulaj
kaj neriproĉindaj antaŭ Li. 15 Kaj
rigardu la paciencon de nia Sinjoro
kiel savon; kiel ankaŭ nia amata
frato Paŭlo, laŭ la saĝeco donita al
li, jam skribis al vi, 16 kiel ankaŭ
en ĉiuj siaj epistoloj, parolante en ili
pri ĉi tio; en kiuj estas iuj aferoj
malfacile kompreneblaj, kiujn la mal-
kleruloj kaj malkonstantuloj tordas,
kiel ankaŭ la ceterajn skribaĵojn, al
sia propra pereo. 17 Vi do, amataj,
ĉi tion antaŭsciante, gardu vin, por
ke vi ne forlogiĝu per la eraro de la
pekuloj, kaj ne defalu de via propra
konstanteco. 18 Sed kresku en
graco kaj scio de nia Sinjoro kaj
Savanto Jesuo Kristo. Al li estu la
gloro nun kaj ĝis la tago de etern-
eco. Amen.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE

JOHANO

1 TION, kio estis de la komenco,
kion ni aŭdis, kion ni vidis per
niaj propraj okuloj, kion ni
rigardis kaj niaj manoj palpis, kon-
cerne la Vorton de vivo 2 (kaj la
vivo elmontriĝis, kaj ni vidis kaj
atestas kaj anoncas al vi la vivon, la
eternan vivon, kiu estis ĉe la Patro
kaj montriĝis al ni); 3 kion ni
vidis kaj aŭdis, tion ni anoncas al vi,
por ke vi ankaŭ havu kunulecon kun
ni; kaj nia kunuleco estas kun la
Patro kaj kun Lia Filo Jesuo Kristo;
4 kaj ĉi tion ni skribas, por ke nia
ĝojo kompletiĝu.
5 Kaj jen estas la anonco, kiun ni
aŭdis de Li kaj anoncas al vi, ke Dio
estas lumo, kaj da mallumo estas en
Li neniom. 6 Se ni diras, ke ni
havas kunulecon kun Li, kaj iradas
en la mallumo, ni mensogas, kaj ne
faras la veron; 7 sed se ni iradas
en la lumo, kiel Li estas en la lumo,
ni havas kunulecon unu kun la alia,
kaj la sango de Jesuo, Lia Filo, nin
purigas de ĉia peko. 8 Se ni diras,
ke pekon ni ne havas, ni nin trompas,
kaj la vero ne estas en ni. 9 Se ni
konfesas niajn pekojn, Li estas fidela
kaj justa por pardoni al ni niajn

pekojn kaj nin purigu de ĉia mal-
justeco. 10 Se ni diras, ke ni ne
pekis, ni faras Lin mensoginto, kaj
Lia vorto ne estas en ni.
2 INFANETOJ miaj, ĉi tion mi
skribas al vi, por ke vi ne peku.
Kaj se iu pekas, ni havas Advok-
aton ĉe la Patro, Jesuon Kriston,
la justan; 2 kaj li estas repacigo
pro niaj pekoj, kaj ne sole pro niaj,
sed ankaŭ pro la tuta mondo. 3 Kaj
per ĉi tio ni scias, ke ni konas lin:
se ni observas liajn ordonojn. 4 Kiu
diras: Mi lin konas, kaj ne observas
liajn ordonojn, tiu estas mensoganto,
kaj la vero ne estas en li; 5 sed
en ĉiu ajn, kiu observas lian vorton,
vere perfektiĝis la amo al Dio. Per
ĉi tio ni scias, ke ni estas en li:
6 kiu diras, ke li restas en li, tiu
mem devus tiel iradi, kiel li iradis.
7 Amataj, al vi mi skribas ne ordonon
novan, sed malnovan ordonon, kiun
vi havis de la komenco; la malnova
ordono estas la vorto, kiun vi aŭdis.
8 Ankaŭ mi skribas al vi novan
ordonon, kiu estas vera en li kaj en vi;
ĉar la mallumo forpasas, kaj la vera
lumo jam brilas. 9 Kiu diras, ke li
estas en la lumo, kaj malamas sian
fraton, tiu estas en la mallumo
ankoraŭ ĝis nun. 10 Kiu amas sian
fraton, tiu restas en la lumo, kaj en li
ne estas faligaĵo. 11 Sed kiu mal-
amas sian fraton, tiu estas en la
mallumo, kaj iras en la mallumo, kaj
ne scias, kien li iras, ĉar la mallumo
blindigis al li la okulojn.
12 Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar
la pekoj al vi estas pardonitaj pro lia
nomo. 13 Mi skribas al vi, patroj,
ĉar vi konas tiun, kiu estas de la
komenco. Mi skribas al vi, junuloj,
ĉar vi venkis la malbonulon. Mi
skribis al vi, infanoj, ĉar vi konas la
Patron. 14 Mi skribis al vi, patroj,
ĉar vi konas tiun, kiu estas de la
komenco. Mi skribis al vi, junuloj,
ĉar vi estas fortaj, kaj la vorto de Dio
restas en vi, kaj vi venkis la malbon-
ulon. 15 Ne amu la mondon, nek
la mondaĵojn. Se iu amas la mondon,
la amo al la Patro ne estas en li.
16 Ĉar ĉio, kio estas en la mondo, la
dezirego de la karno kaj la dezir-
ego de la okuloj kaj la fiereco de
vivo, estas ne de la Patro, sed de
la mondo. 17 Kaj forpasas la mondo
kaj ĝia dezirego; sed la plenum-
anto de la volo de Dio restas por
eterne.
18 Infanoj, jam estas la lasta horo;
kaj kiel vi aŭdis, ke antikristo venas,
jam leviĝis multe da antikristoj; per
tio ni scias, ke estas la lasta horo.
19 De ni ili eliris, sed ili ne estis el
ni; ĉar se ili el ni estus, ili restus ĉe
ni; sed ili eliris, por ke ili elmontriĝu,
ke ili ĉiuj ne estas el ni. 20 Kaj vi
havas sanktoleadon de la Sanktulo,
kaj vi scias ĉion. 21 Mi skribis al
vi ne pro tio, ke vi ne scias la veron,
sed pro tio, ke vi ĝin scias, kaj pro
tio, ke nenia mensogo estas el la
vero. 22 Kiu estas la mensogisto,
krom tiu, kiu malkonfesas, ke Jesuo
estas la Kristo? Tiu estas la anti-
kristo, kiu malkonfesas la Patron kaj
la Filon. 23 Ĉiu, kiu malkonfesas
la Filon, ne havas la Patron; tiu, kiu
konfesas la Filon, havas ankaŭ la
Patron. 24 Vi do lasu resti en vi
tion, kion vi aŭdis de la komenco.
Se tio, kion vi aŭdis de la komenco,
restos en vi, vi ankaŭ restos en la
Filo kaj en la Patro. 25 Kaj jen
estas la promeso, kiun li promesis al
ni: la vivo eterna. 26 Ĉi tion mi
skribis al vi pri tiuj, kiuj vin forlogas
de la vojo. 27 Pri vi, la sanktoleado,
kiun vi ricevis de li, restas en vi,
kaj vi ne havas bezonon, ke iu vin
instruu; sed kiel lia sanktoleado vin
instruas pri ĉio kaj estas vera kaj
ne estas mensogo, kaj kiel ĝi vin
instruis, vi restas en li. 28 Kaj
nun, infanetoj, restu en li; por ke, se
li elmontriĝos, ni havu kuraĝon, kaj
ne hontu antaŭ li ĉe lia alveno.
29 Se vi scias, ke li estas justa, vi
scias, ke ankaŭ ĉiu, kiu faras just-
econ, el li naskiĝis.
3 RIGARDU, kian amon la Patro
donis al ni, ke ni estas nomataj
infanoj de Dio; kaj tiaj ni estas.
Pro tio la mondo nin ne konas, ĉar
ĝi Lin ne konis. 2 Amataj, nun ni
estas infanoj de Dio, kaj ankoraŭ ne
elmontriĝis, kio ni estos. Ni scias,
ke se li elmontriĝos, ni estos similaj
al li; ĉar ni vidos lin, kiel li estas.
3 Kaj ĉiu, kiu havas ĉi tiun esperon
rilate lin, sin sanktigas tiel same, kiel
li estas sankta. 4 Ĉiu, kiu faras
pekon, faras ion kontraŭ la leĝo; kaj
peko estas kontraŭleĝeco. 5 Kaj
vi scias, ke li elmontriĝis, por forigi
pekojn; kaj peko ne estas en li.

6 Ĉiu, kiu restas en li, ne pekas;
ĉiu pekanto lin ne vidis, nek lin
konas. 7 Infanetoj, neniu vin
forlogu; kiu faras justecon, tiu estas
justa tiel same, kiel li estas justa;
8 kiu faras pekon, tiu estas el la
diablo; ĉar la diablo pekas de la
komenco. Por tio la Filo de Dio
elmontriĝis, por ke li detruu la
farojn de la diablo. 9 Ĉiu, kiu
naskiĝis de Dio, ne faras pekon,
ĉar lia semo restas en li; kaj li ne
povas peki, ĉar li naskiĝis de Dio.
10 Jen kiel evidentiĝas la infanoj de
Dio, kaj la infanoj de la diablo: ĉiu,
kiu ne faras justecon, ne estas de
Dio, nek tiu, kiu ne amas sian fraton.
11 Ĉar jen estas la anonco, kiun vi
aŭdis de la komenco: ke ni amu unu
la alian; 12 ne kiel Kain estis de
la malbonulo kaj mortigis sian fraton.
Kaj pro kio li lin mortigis? Ĉar
liaj faroj estis malbonaj, kaj la faroj
de lia frato estis justaj.
13 Ne miru, fratoj, se la mondo vin
malamas. 14 Ni scias, ke ni jam
pasis el morto en vivon, ĉar ni amas
la fratojn. Kiu ne amas, tiu restas
en morto. 15 Ĉiu, kiu malamas
sian fraton, estas hommortiganto;
kaj vi scias, ke ĉiu hommortiganto ne
havas vivon eternan, restantan en
li. 16 Per ĉi tio ni konas amon: ĉar
li demetis sian vivon pro ni; kaj ni
devus demeti nian vivon pro la fratoj.
17 Sed se iu havas mondan posed-
aĵon kaj vidas sian fraton havantan
bezonon kaj fermas sian kompaton
kontraŭ li, kiel la amo de Dio restas
en li? 18 Infanetoj, ni amu, ne
laŭ vorto nek laŭ lango, sed laŭ
faro kaj vero. 19 Per tio ni scios,
ke ni estas el la vero, kaj ni certigos
nian koron antaŭ Li 20 en ĉio ajn,
pri kio nia koro nin kondamnas; ĉar
Dio estas pli granda ol nia koro, kaj
scias ĉion. 21 Amataj, se nia koro
ne kondamnas nin, ni havas kuraĝon
antaŭ Dio; 22 kaj ĉion ajn, kion ni
petas, ni ricevas de Li, ĉar ni observas
Liajn ordonojn, kaj faras tion, kio
plaĉas antaŭ Li. 23 Kaj jen estas
Lia ordono, ke ni kredu al la nomo de
Lia Filo, Jesuo Kristo, kaj amu unu
la alian tiel same, kiel Li al ni donis
ordonon. 24 Kaj kiu observas Liajn
ordonojn, tiu en Li restas, kaj Li en tiu.
Kaj per tio ni scias, ke Li restas en
ni: per la Spirito, kiun Li donis al ni.

4 AMATAJ, kredu ne al ĉiu spirito,
sed provu la spiritojn, ĉu ili
estas el Dio; ĉar multaj falsaj
profetoj eliris en la mondon. 2 Jen
kiel vi ekkonas la Spiriton de Dio:
ĉiu spirito, kiu konfesas, ke Jesuo
Kristo venis en la karno, estas el
Dio; 3 kaj ĉiu spirito, kiu ne
konfesas Jesuon, ne estas el Dio;
kaj ĉi tiu estas la spirito de antikristo,
pri kiu vi aŭdis, ke ĝi venas; kaj nun
ĝi jam estas en la mondo. 4 Infan-
etoj, vi estas el Dio, kaj ilin venkis;
ĉar pli granda estas Tiu, kiu estas
en vi, ol tiu, kiu estas en la mondo.
5 Ili estas el la mondo; pro tio ili
parolas laŭ la mondo, kaj la mondo ilin
aŭskultas. 6 Ni estas el Dio; kiu
konas Dion, tiu nin aŭskultas; kiu ne
estas el Dio, tiu nin ne aŭskultas.
Jen kiel ni ekkonas la spiriton de
vero, kaj la spiriton de eraro.
7 Amataj, ni amu unu la alian; ĉar
la amo estas el Dio; kaj ĉiu, kiu
amas, naskiĝas el Dio kaj Dion konas.
8 Kiu ne amas, tiu ne konas Dion,
ĉar Dio estas amo. 9 Jen kiel la
amo de Dio elmontriĝis en ni: ke
Dio sendis en la mondon Sian Filon
solenaskitan, por ke ni vivu per li.
10 Jen estas la amo, ne ke ni amis
Dion, sed ke Li amis nin, kaj sendis
Sian Filon kiel repacigon pro niaj
pekoj. 11 Amataj, se Dio tiel amis
nin, ni ankaŭ devus ami unu la alian.
12 Dion neniu iam vidis; se ni reci-
proke nin amas, Dio restas en ni,
kaj Lia amo perfektiĝis en ni;
13 jen kiel ni scias, ke ni restas en Li,
kaj Li en ni: ĉar el Sia Spirito Li
donis al ni. 14 Kaj ni vidis kaj
atestas, ke la Patro sendis la Filon
por esti la Savonto de la mondo.
15 En ĉiu ajn, kiu konfesas, ke Jesuo
estas la Filo de Dio, Dio restas, kaj
li en Dio. 16 Kaj ni konas kaj
kredis la amon, kiun Dio havas al ni.
Dio estas amo; kaj kiu restas en
amo, tiu restas en Dio, kaj Dio restas
en li. 17 Jen kiel amo perfekt-
iĝis ĉe ni: ke ni havu kuraĝon
en la tago de juĝo; ĉar ĝuste kia li
estas, tiaj ankaŭ ni estas en ĉi tiu
mondo. 18 Timo ne ekzistas en
amo; sed perfekta amo elĵetas timon,
ĉar timo havas turmentegon; kaj
timanto ne perfektiĝas en amo.
19 Ni amas, ĉar Li unue nin amis.
20 Se iu diras: Mi amas Dion, kaj

malamas sian fraton—tiu estas
mensoganto; ĉar kiu ne amas sian
fraton, kiun li vidis, tiu ne povas
ami Dion, kiun li ne vidis. 21 Kaj
la jenan ordonon ni havas de Li:
ke kiu amas Dion, tiu amu ankaŭ
sian fraton.

5 ĈIU, kiu kredas, ke Jesuo estas
la Kristo, naskiĝis el Dio; kaj
ĉiu, kiu amas la Naskinton, amas
ankaŭ la naskiton el Li. 2 Per tio
ni ekscias, ke ni amas la infanojn de
Dio, kiam ni amas Dion kaj plenumas
Liajn ordonojn. 3 Ĉar jen estas la
amo al Dio: ke ni observas Liajn
ordonojn; kaj Liaj ordonoj ne estas
pezaj. 4 Ĉar ĉio, kio el Dio nask-
iĝis, venkas la mondon; kaj jen
estas la venko venkinta la mondon:
nia fido. 5 Kaj kiu estas la venk-
anto de la mondo, krom tiu, kiu
kredas, ke Jesuo estas la Filo de Dio?
6 Ĉi tiu estas la veninto per akvo kaj
sango, Jesuo Kristo; ne sole en la
akvo, sed en la akvo kaj en la sango.
7 Kaj la Spirito estas la atestanto,
ĉar la Spirito estas la vero. 8 Ĉar
tri estas la atestantoj: la Spirito, kaj
la akvo, kaj la sango; kaj la tri en
unu konsentas. 9 Se ni akceptas la
ateston de homoj, pli granda estas
la atesto de Dio; ĉar jen estas la
atesto de Dio: ke Li atestis pri Sia
Filo. 10 Kiu kredas al la Filo de
Dio, tiu havas en si la ateston; kiu ne
kredas al Dio, tiu faris Lin mensog-
into, pro tio, ke li ne kredis la ateston,
kiun Dio atestis pri Sia Filo. 11 Kaj
jen estas la atesto: ke Dio donis al
ni la vivon eternan; kaj tiu vivo estas
en Lia Filo. 12 Kiu havas la Filon,
tiu havas la vivon; kiu ne havas
la Filon de Dio, tiu la vivon ne
havas.
13 Ĉi tion mi skribis al vi, por ke vi
sciu, ke vi havas vivon eternan; al
vi, kiuj kredas al la nomo de la Filo
de Dio. 14 Kaj jen estas la kuraĝo,
kiun ni havas antaŭ Li: ke se ni ion
petas laŭ lia volo, Li nin aŭskultas;
15 kaj se ni scias, ke kion ajn ni
petas, Li nin aŭskultas, ni scias, ke
ni havas la petojn, kiujn ni petis de
Li. 16 Se iu vidas sian fraton pek-
antan pekon ne al morto, tiu petos,
kaj Li donos al li vivon, por la pek-
antoj ne al morto. Ekzistas peko al
morto; ne pri tio mi diras, ke li
petegu. 17 Ĉia nejusteco estas
peko; kaj ekzistas peko ne al morto.
18 Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio ne
pekas; sed la naskito el Dio sin
gardas, kaj la malbonulo lin ne tuŝas.
19 Ni scias, ke ni el Dio estas, kaj la
tuta mondo kuŝas en la malbonulo.
20 Kaj ni scias, ke la Filo de Dio
venis kaj al ni donis komprenon, por
ke ni ekkonu la Verulon; kaj ni estas
en la Verulo, en Lia Filo, Jesuo
Kristo. Tiu estas la vera Dio, kaj la
vivo eterna. 21 Infanetoj, gardu vin
kontraŭ idoloj.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE

JOHANO

---

1 LA presbitero al la elektita sinjor-
ino kaj ŝiaj infanoj, kiujn mi amas
en la vero; kaj ne mi sola, sed
ankaŭ ĉiuj, kiuj konas la veron;
2 pro la vero restanta en ni, kaj ĝi
estos ĉe ni por ĉiam: 3 Graco,
kompato, paco, estos ĉe ni, de Dio,
la Patro, kaj de Jesuo Kristo, la Filo
de la Patro, en vero kaj amo.
4 Mi treege ĝojas, ke mi trovis iujn
el viaj infanoj iradantajn en la vero
tiel same, kiel ni ricevis ordonon de
la Patro. 5 Kaj nun mi vin petegas,
sinjorino, skribante ne kvazaŭ novan
ordonon al vi, sed tiun, kiun ni havis
de la komenco, ke ni amu unu la alian.
6 Kaj jen estas la amo: ke ni iradu
laŭ Liaj ordonoj. Tio estas la
ordono, tiu sama, kiun vi aŭdis de la
komenco, ke vi iradu en ĝi. 7 Ĉar
multaj delogantoj eliris en la mondon,
kiuj ne konfesas Jesuon Kriston
venantan en karno. Tio estas la
deloganto kaj la antikristo. 8 Gardu

vin, ke vi ne perdu viajn elfaritaĵojn,
sed ke vi ricevu plenan rekompencon.
9 Ĉiu, kiu iras antaŭen kaj ne restas
en la instruado de Kristo, ne havas
Dion; kiu restas en la instruado, tiu
havas kaj la Patron kaj la Filon.
10 Se iu al vi venas kaj ne kunportas
ĉi tiun instruadon, ne ricevu lin en la
domon, kaj al li ne donu salutan
vorton; 11 ĉar kiu al li salute
parolas, tiu partoprenas en liaj mal-
bonfaroj.
12 Havante multon por skribi al vi,
mi ne volis skribi per papero kaj
inko; sed mi esperas veni al vi kaj
paroli vizaĝon kontraŭ vizaĝo, por ke
via ĝojo estu plena. 13 Salutas vin la
infanoj de via fratino, la elektita.

LA TRIA EPISTOLO ĜENERALA DE

JOHANO

1 LA presbitero al Gajo, la amata,
kiun mi amas en la vero.
2 Amato, mi preĝas, ke al vi pro-
speru ĉio, kaj vi bonsanu tiel same,
kiel prosperas al via animo. 3 Ĉar
mi treege ĝojis, kiam fratoj venis kaj
atestis pri via vereco, kiel vi iradas
en la vero. 4 Pli grandan ĝojon mi
ne havas, ol aŭdi pri miaj infanoj
iradantaj en la vero.
5 Amato, vi faras fidele rilate al
ĉiuj viaj klopodoj por la fratoj kaj
tiuj fremduloj, 6 kiuj atestis vian
amon antaŭ la eklezio; kaj vi faros
bone, tiujn antaŭenigante dece je
Dio, 7 ĉar pro la Nomo ili eliris,
akceptante nenion de la nacianoj.
8 Ni devas do akcepti tiajn, por ke ni
estu kunlaborantoj kun la vero.
9 Mi skribis iom al la eklezio; sed
Diotrefes, kiu amas la estrecon inter
ili, nin ne akceptas. 10 Tial, se mi
venos, mi rememorigos al li la farojn,
kiujn li faras, per malbonaj paroloj
babilante kontraŭ ni; kaj ne kon-
tenta je tio, li mem ne akceptas la
fratojn, nek tion permesas al tiuj,
kiuj volas, kaj ilin el la eklezio
elpelas. 11 Amato, imitu ne la mal-
bonon, sed la bonon. Bonfaranto
estas el Dio; malbonfaranto ne vidis
Dion. 12 Pri Demetrio estas atest-
ite de ĉiuj, kaj de la vero mem; kaj
ni ja atestas; kaj vi scias, ke nia
atesto estas vera.
13 Mi havis multon por skribi al vi;
sed mi ne volas skribi al vi per inko
kaj kano; 14 sed mi esperas vidi
vin baldaŭ, kaj ni parolos vizaĝon
kontraŭ vizaĝo. Paco al vi. Salutas
vin la amikoj. Salutu laŭ nomo la
amikojn.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE

JUDAS

1 JUDAS, servisto de Jesuo Kristo
kaj frato de Jakobo, al la alvokitoj,
amataj en Dio, la Patro, kaj konserv-
itaj por Jesuo Kristo: 2 Kompato
al vi kaj paco kaj amo pligrandiĝu.
3 Amataj, kiam mi faris ĉian diligent-
econ, por skribi al vi pri nia komuna
savo, mi deviĝis skribi al vi, por
kuraĝigi vin batali por la kredo, jam
per unu fojo transdonita al la sankt-
uloj. 4 Ĉar enŝteliĝis iuj homoj,
jam antaŭ longe destinitaj por ĉi tiu
kondamno, malpiuloj, ŝanĝante la
gracon de nia Dio en diboĉecon, kaj

malkonfesante la solan Estron kaj
nian Sinjoron Jesuo Kristo.
5 Mi do volas rememorigi vin,
kvankam vi jam per unu fojo sciiĝis
pri ĉio, ke la Sinjoro, savinte popolon
el la Egipta lando, poste pereigis la
nekredantojn. 6 Kaj anĝelojn, kiuj
ne konservis sian regadon, sed forlasis
sian propran loĝejon, Li rezervis
sub mallumo en katenoj ĉiamaj ĝis
la juĝo en la granda tago. 7 Kiel
ankaŭ Sodom kaj Gomora kaj la
ĉirkaŭaj urboj tiel same, kiel ĉi
tiuj, malĉastiĝinte kaj foririnte post
fremdan karnon, estas elmontritaj
kiel ekzemplo, suferante la punon
de eterna fajro. 8 Tamen tiel same
ankaŭ ĉi tiuj en siaj sonĝadoj mal-
purigas la karnon, malestimas aŭtor-
itaton, kaj insultas honorojn. 9 Sed
Miĥael, la ĉefanĝelo, kiam en kontraŭ-
staro al la diablo li disputis pri la
korpo de Moseo, ne kuraĝis lin akuzi
insulte, sed diris: La Sinjoro vin
riproĉu. 10 Sed tiuj insultas ja
ĉion, kion ili ne scias; sed kion ili
per naturo komprenas, kiel la bestoj
senprudentaj, en tio ili malvirtiĝas.
11 Ve al ili! ĉar ili iris sur la vojo de
Kain, kaj forĵetis sin en la eraron de
Bileam por dungopago, kaj pereis en
la kontraŭdirado de Koraĥ. 12 Ili
estas la subakvaj rokoj en viaj
agapoj, kun vi kunfestenante, sentime
sin paŝtante; nuboj senakvaj, per
vento disportataj; aŭtunaj arboj sen-
fruktaj, dufoje mortintaj, elradikig-
itaj; 13 sovaĝaj marondoj, elŝaŭm-
antaj siajn hontindaĵojn; steloj vag-
antaj, por kiuj la nigreco de mallumo
por eterne estas rezervata. 14 Kaj
al ili ankaŭ Ĥanoĥ, la sepa post
Adam, profetis, dirante: Jen la
Sinjoro venis kun Siaj sanktaj miriad-
oj, 15 por fari juĝon kontraŭ ĉiuj,
kaj por kondamni ĉiujn malpiulojn
pri ĉiuj malpiaĵoj, kiujn ili malpie
faris, kaj pri ĉiuj obstinaj paroloj,
kiujn malpiaj pekuloj parolis kon-
traŭ Li. 16 Ili estas murmuremuloj,
plendemuloj, irantaj laŭ siaj voluptoj
(dum ilia buŝo parolas fanfaronaĵ-
ojn) kaj favorantaj personojn pro
profito.
17 Sed vi, amataj, memoru la dirojn
antaŭe parolitajn de la apostoloj de
nia Sinjoro Jesuo Kristo; 18 nome,
ke ili diris al vi: En la lasta tempo
estos mokemuloj, irantaj laŭ siaj
propraj voluptoj malpiaj. 19 Tiuj
estas la apartigantoj, laŭsentaj, ne
havantaj la Spiriton. 20 Sed vi,
amataj, konstruante vin sur via plej
sankta fido, preĝante en la Sankta
Spirito, 21 konservu vin en la amo
al Dio, atendante la kompaton de nia
Sinjoro Jesuo Kristo por eterna
vivo. 22 Kaj unujn, kiuj ŝanceliĝas,
indulgu; 23 kaj unujn savu, eltir-
ante ilin el la fajro; kaj aliajn
kompatu kun timo; malamante eĉ la
veston makulitan de la karno.
24 Kaj al Tiu, kiu povas vin gardi
senfalaj, kaj starigi vin senriproĉaj
antaŭ Sia gloro en granda ĝojo,
25 al la sola Dio, nia Savanto, per
Jesuo Kristo, nia Sinjoro, estu gloro,
majesto, potenco, kaj aŭtoritato, antaŭ
ĉiu mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis la
eterneco. Amen.

APOKALIPSO

DE SANKTA JOHANO

1 APOKALIPSO de Jesuo Kristo,
kiun Dio donis al li, por montri
al siaj servistoj tion, kio devas
baldaŭ okazi; kaj Li sendis kaj
montris ĝin per Sia anĝelo al Sia
servisto Johano, 2 kiu atestis la
vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo
Kristo, pri ĉio, kion li vidis. 3 Feliĉaj
estas la leganto kaj la aŭskultantoj
de la vortoj de la profetaĵo kaj la
observantoj de la skribitaĵoj en ĝi;
ĉar la tempo estas proksima.

4 JOHANO al la sep eklezioj en
Azio: Graco al vi kaj paco de Tiu,
kiu estas kaj estis kaj venos; kaj de la
sep spiritoj antaŭ Lia trono; 5 kaj
de Jesuo Kristo, la fidela atestanto,

la unuenaskita el la mortintoj, kaj la
reganto de la reĝoj de la tero. Al
tiu, kiu nin amas, kaj nin malligis de
niaj pekoj per sia sango, 6 kaj faris
nin regno, pastroj al lia Dio kaj Patro;
al li la gloro kaj la potenco por ĉiam
kaj eterne. Amen. 7 Jen li venas
kun la nuboj; kaj lin vidos ĉiu okulo,
kaj tiuj, kiuj lin trapikis; kaj ĉiuj gentoj
de la tero ploros pro li. Vere, Amen.
8 Mi estas la Alfa kaj la Omega,
diras la Sinjoro, la Dio, kiu estas kaj
estis kaj venos, la Plejpotenca.
9 Mi, Johano, via frato kaj parto-
prenanto kun vi en la aflikto kaj regno
kaj pacienco de Jesuo, estis sur la
insulo nomata Patmos pro la vorto
de Dio kaj la atesto de Jesuo.
10 Mi min trovis en la Spirito en la
tago de la Sinjoro, kaj mi aŭdis
malantaŭ mi grandan voĉon kvazaŭ
de trumpeto, 11 dirantan: Kion vi
vidas, tion skribu en libron kaj sendu
al la sep eklezioj: al Efeso kaj al
Smirna kaj al Pergamo kaj al Tiatira
kaj al Sardes kaj al Filadelfia kaj al
Laodikea. 12 Kaj mi min turnis,
por vidi la voĉon, kiu parolis kun mi.
Kaj turniĝinte, mi vidis sep orajn
lampingojn; 13 kaj meze de la sep
lampingoj iun similan al la Filo de
homo, vestitan ĝispiede, kaj zonitan
ĉirkaŭ la brusto per ora zono. 14 Kaj
lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj
kiel blanka lano, kiel neĝo; kaj liaj
okuloj estis kiel fajra flamo; 15 kaj
liaj piedoj estis kiel brilanta latuno,
kvazaŭ rafinita en forno; kaj lia
voĉo estis kiel voĉo de multaj akvoj.
16 Kaj li havis en sia dekstra mano
sep stelojn; kaj el lia buŝo eliris akra
dutranĉa glavo; kaj lia aspekto estis
kiel brilas la suno en sia forteco.
17 Kaj kiam mi vidis lin, mi falis ĉe
liaj piedoj kvazaŭ senviva. Kaj li
metis sian dekstran manon sur min,
dirante: Ne timu; mi estas la unua
kaj la lasta, 18 kaj la vivanta; kaj
mi fariĝis mortinta, kaj jen, mi estas
vivanta por ĉiam kaj eterne, kaj mi
havas la ŝlosilojn de la morto kaj de
Hades. 19 Skribu do tion, kion vi
vidis, kaj kio estas, kaj kio okazos
poste; 20 la misteron de la sep
steloj, kiujn vi vidis en mia dekstra
mano, kaj la sep orajn lampingojn.
La sep steloj estas la anĝeloj de la
sep eklezioj; kaj la sep lampingoj
estas la sep eklezioj.

2 AL la anĝelo de la eklezio en
Efeso skribu:
Tiele diras la tenanto de la sep
steloj en sia dekstra mano, la iranto
meze de la sep oraj lampingoj:
2 Mi scias viajn farojn, kaj vian
laboron kaj vian paciencon, kaj ke vi
ne povas toleri la malbonulojn, kaj
ke vi provis tiujn, kiuj nomas sin
apostoloj kaj ne estas tiaj, kaj trovis
ilin malveraj; 3 kaj vi havas paci-
encon kaj toleris pro mia nomo kaj ne
laciĝis. 4 Sed mi havas kontraŭ vi,
ke vi forlasis vian unuan amon.
5 Memoru do, de kie vi falis, kaj
pentu, kaj faru la unuajn farojn;
alie mi venos al vi, kaj formovos vian
lampingon el ĝia loko, se vi ne
pentos. 6 Sed ĉi tion vi havas, ke
vi malamas la farojn de la Nikolaitoj,
kiujn mi ankaŭ malamas. 7 Kiu
havas orelon, tiu aŭskultu, kion la
Spirito diras al la eklezioj. Al la
venkanto mi donos manĝi el la arbo
de vivo, kiu estas en la Paradizo
de Dio.
8 Kaj al la anĝelo de la eklezio en
Smirna skribu:
Tiele diras la unua kaj la lasta, kiu
fariĝis senviva kaj vivis: 9 Mi
scias vian aflikton kaj vian malriĉecon
(vi tamen estas riĉa), kaj la blasfemon
de tiuj, kiuj nomas sin Judoj, kaj
estas ne tiaj, sed sinagogo de Satano.
10 Ne timu tion, kion vi suferos; jen
la diablo ĵetos iujn el vi en malliber-
ejon, por ke vi estu elprovataj; kaj
vi havos aflikton dek tagojn. Estu
fidela ĝis morto, kaj mi donos al vi
la kronon de vivo. 11 Kiu havas
orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito
diras al la eklezioj. La venkanto
tute ne difektiĝos de la dua morto.
12 Kaj al la anĝelo de la eklezio
en Pergamo skribu:
Tiele diras la portanto de la akra
dutranĉa glavo: 13 Mi scias, kie vi
loĝas: tie, kie estas la trono de Satano;
kaj vi tenas firme mian nomon, kaj ne
malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj
de Antipas, mia fidela atestinto, kiu
estis mortigita inter vi, kie loĝas
Satano. 14 Sed mi havas kelkon
kontraŭ vi: ke vi havas tie sekvant-
ojn de la instruo de Bileam, kiu
instruis al Balak ĵeti falilon antaŭ la
Izraelidojn, por ke ili manĝu idolofer-
itaĵojn kaj malĉastu. 15 Kaj vi
ankaŭ havas sekvantojn de la instruo

de la Nikolaitoj tiel same. 16 Pentu
do; alie mi rapide venos al vi, kaj
militos kontraŭ ili per la glavo de
mia buŝo. 17 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj. Al la venkanto mi donos el
la kaŝita manao, kaj mi donos al li
blankan ŝtoneton, kaj sur la ŝtoneto
novan nomon skribitan, kiun konas
neniu krom la ricevanto.

18 Kaj al la anĝelo de la eklezio en
Tiatira skribu:

Tiele diras la Filo de Dio, kiu havas
okulojn kiel fajra flamo, kaj liaj
piedoj estas kiel brilanta latuno:
19 Mi scias viajn farojn, kaj viajn amon
kaj fidon kaj servadon kaj paciencon,
kaj pri viaj faroj, ke la lastaj estas
pli multaj ol la unuaj. 20 Sed mi
havas kontraŭ vi, ke vi toleras la
virinon Izebel, kiu nomas sin profet-
ino; kaj ŝi instruas kaj delogas miajn
servistojn malĉasti kaj manĝi idolofer-
itaĵojn. 21 Kaj mi donis al ŝi
tempon, por ke ŝi pentu; kaj ŝi ne
volas penti pri sia malĉasteco. 22 Jen
mi ĵetos ŝin en liton, kaj la kun ŝi
adultantojn en grandan aflikton, se
ili ne pentos pri ŝiaj faroj. 23 Kaj
mi pereigos ŝiajn idojn per morto;
kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu,
kiu esploras internaĵojn kaj korojn;
kaj mi donos al ĉiu el vi laŭ viaj faroj.
24 Sed al vi mi diras, al la ceteraj en
Tiatira, al ĉiuj, kiuj ne havas ĉi tiun
instruon, kaj kiuj ne konas la pro-
fundaĵojn de Satano, kiel oni diras:
Mi ne ĵetos sur vin alian ŝarĝon.
25 Tamen tion, kion vi havas, tenu,
ĝis mi venos. 26 Kaj al la venkanto
kaj la observanto de miaj faroj ĝis
la fino mi donos aŭtoritaton super la
nacioj; 27 kaj li regos ilin per fera
sceptro, kiel la potaj vazoj estas
dispecigataj; kiel mi ankaŭ ricevis
de mia Patro; 28 kaj mi donos al
li la matenan stelon. 29 Kiu havas
orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito
diras al la eklezioj.

3 KAJ al la anĝelo de la eklezio
en Sardes skribu:

Tiele diras tiu, kiu havas la
sep Spiritojn de Dio, kaj la sep
stelojn: Mi scias viajn farojn, ke vi
estas nomata viva, kaj estas malviva.
2 Fariĝu vigla, kaj firmigu la rest-
aĵojn, kiuj estis preskaŭ mortantaj;
ĉar mi ne trovis viajn farojn plenum-
itaj antaŭ mia Dio. 3 Memoru do,
kiel vi ricevis kaj aŭdis; kaj observu,
kaj pentu. Se do vi ne viglos, mi
venos, kvazaŭ ŝtelisto, kaj vi ne scios,
je kiu horo mi venos al vi. 4 Sed
vi havas en Sardes kelkajn nomojn,
kiuj ne makulis siajn vestojn; kaj ili
promenos kun mi en blankaĵoj; ĉar
ili estas indaj. 5 La venkanto estos
tiel vestita per blankaj vestoj; kaj mi
ja ne elstrekos lian nomon el la libro
de vivo, kaj mi konfesos lian nomon
antaŭ mia Patro kaj antaŭ Liaj
anĝeloj. 6 Kiu havas orelon, tiu
aŭskultu, kion la Spirito diras al la
eklezioj.

7 Kaj al la anĝelo de la eklezio en
Filadelfia skribu:

Tiele diras la sanktulo, la verulo,
kiu havas la ŝlosilon de David, tiu,
kiu malfermas, kaj neniu fermas; kiu
fermas, kaj neniu malfermas: 8 Mi
scias viajn farojn (jen mi donis antaŭ
vi pordon malfermitan, kiun neniu
povas fermi), ke vi havas kelkan
potencon, kaj observis mian vorton,
kaj ne malkonfesis mian nomon.
9 Jen mi donas el la sinagogo de
Satano, kiuj sin nomas Judoj, kaj
estas ne tiaj, sed mensogas; jen mi
igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ
viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis.
10 Ĉar vi observis la vorton de mia
pacienco, mi ankaŭ vin konservos el
tiu horo de provo, kiu venos sur la
tutan mondon, por provi la loĝantojn
sur la tero. 11 Mi venos rapide;
tenadu tion, kion vi havas, por ke
neniu forprenu vian kronon. 12 La
venkanton mi faros kolono en la
templo de mia Dio, kaj li ne plu
eliros el ĝi; kaj mi skribos sur li la
nomon de mia Dio, kaj la nomon de
la urbo de mia Dio, la nova Jeru-
salem, kiu venas malsupren de mia
Dio el la ĉielo, kaj mian novan nomon.
13 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu,
kion la Spirito diras al la eklezioj.

14 Kaj al la anĝelo de la eklezio en
Laodikea skribu:

Tiele diras la Amen, la atestanto
fidela kaj vera, la komenco de la kreo
de Dio: 15 Mi scias viajn farojn,
ke vi estas nek malvarma, nek
varmega; mi volus, ke vi estu aŭ
malvarma aŭ varmega. 16 Tial, ĉar
vi estas varmeta, kaj nek malvarma
nek varmega, mi elsputos vin el mia
buŝo. 17 Ĉar vi diras: Mi estas riĉa
kaj akiris riĉon, kaj nenion mi

bezonas ; kaj vi ne scias, ke vi estas
la mizera kaj kompatinda kaj malriĉa
kaj blinda kaj nuda ; 18 mi konsilas
al vi aĉeti de mi oron rafinitan per
fajro, por ke vi riĉiĝu ; kaj blankajn
vestojn, por ke vi vin vestu, kaj por
ke ne aperu la honto de via nudeco ;
kaj kolirion, por ŝmiri viajn okulojn,
por ke vi vidu. 19 Ĉiujn, kiujn mi
amas, mi riproĉas kaj punas ; estu
do fervora, kaj pentu. 20 Jen mi
staras ĉe la pordo kaj frapas ; se iu
aŭdas mian voĉon kaj malfermas la
pordon, mi eniros al li kaj manĝos
kun li, kaj li kun mi. 21 Al la
venkanto mi donos sidiĝi kun mi sur
mia trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj
sidiĝis kun mia Patro sur Lia trono.
22 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu,
kion la Spirito diras al la eklezioj.

4 POST tio mi rigardis, kaj jen
pordo malfermita en la ĉielo, kaj
la unua voĉo, kiun mi aŭdis, estis
voĉo kvazaŭ de trumpeto parolanta
kun mi, dirante : Suprenvenu ĉi tien,
kaj mi montros al vi tion, kio devas
okazi poste. 2 Tuj mi min trovis en
la Spirito ; kaj jen trono stariĝis en la
ĉielo, kaj sur la trono unu sidanta ;
3 kaj la Sidanto estis en aspekto
simila al ŝtono jaspisa kaj sardia ;
kaj jen ĉielarko ĉirkaŭ la trono,
aspekte simila al smeraldo. 4 Kaj
ĉirkaŭ la trono estis dudek kvar
tronoj ; kaj sur la tronoj mi vidis
dudek kvar presbiterojn sidantajn,
vestitajn per blankaj vestoj ; kaj sur
iliaj kapoj orajn kronojn. 5 Kaj el
la trono eliris fulmoj kaj voĉoj kaj
tondroj. Kaj antaŭ la trono brulis
sep fajraj torĉoj, kiuj estas la sep
Spiritoj de Dio ; 6 kaj antaŭ la
trono kvazaŭ vitra maro, simila al
kristalo ; kaj meze apud la trono kaj
ronde ĉirkaŭ la trono kvar kreitaĵoj,
plenaj de okuloj antaŭe kaj mal-
antaŭe. 7 Kaj la unua kreitaĵo
similis leonon, kaj la dua kreitaĵo
similis bovidon, kaj la tria kreitaĵo
havis vizaĝon kvazaŭ homan, kaj la
kvara kreitaĵo similis aglon flugantan.
8 Kaj la kvar kreitaĵoj, havantaj
po ses flugiloj, estas ĉirkaŭe kaj
interne plenaj de okuloj ; kaj paŭzon
ili ne havas tage kaj nokte, dirante :
Sankta, sankta, sankta, estas Dio,
la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta
kaj estinta kaj venonta. 9 Kaj kiam
la kreitaĵoj donos gloron kaj honoron
kaj dankon al la Sidanto sur la trono,
al la Vivanto por ĉiam kaj eterne,
10 la dudek kvar presbiteroj falos
antaŭ la Sidanto sur la trono, kaj ili
adorkliniĝos al la Vivanto por ĉiam
kaj eterne, kaj ĵetos siajn kronojn
antaŭ la trono, dirante : 11 Inda
Vi estas, ho nia Sinjoro kaj nia Dio,
ricevi la gloron kaj la honoron kaj la
potencon ; ĉar Vi kreis ĉion, kaj pro
Via volo ĉio ekzistis kaj kreiĝis.

5 KAJ mi vidis en la dekstra mano
de la Sidanto sur la trono libron,
skribitan interne kaj malantaŭe,
sigelitan per sep sigeloj. 2 Kaj mi
vidis fortan anĝelon, proklamantan
per granda voĉo : Kiu estas inda mal-
fermi la libron kaj rompi ĝiajn sigel-
ojn ? 3 Kaj neniu en la ĉielo, nek
sur la tero, nek sub la tero, povis
malfermi la libron, aŭ rigardi ĝin.
4 Kaj mi multe ploris, ĉar troviĝis
neniu inda malfermi la libron, aŭ
ĝin rigardi ; 5 kaj unu el la pres-
biteroj diris al mi : Ne ploru ; jen
la leono el la tribo de Jehuda, la
Markoto de David, venkis, por mal-
fermi la libron kaj ĝiajn sep sigelojn.
6 Kaj mi vidis meze inter la trono kaj
la kvar kreitaĵoj, kaj meze de la
presbiteroj, Ŝafidon starantan, kvazaŭ
oferbuĉitan, havantan sep kornojn
kaj sep okulojn, kiuj estas la sep
Spiritoj de Dio, senditaj sur la tutan
teron. 7 Kaj li venis, kaj prenis
ĝin el la dekstra mano de la Sidanto
sur la trono. 8 Kaj kiam li prenis
la libron, la kvar kreitaĵoj kaj la
dudek kvar presbiteroj falis antaŭ
la Ŝafido, havantaj ĉiu harpon, kaj
orajn pelvojn plenajn de incenso, kiuj
estas la preĝoj de la sanktuloj.
9 Kaj ili kantis novan kanton, dirante :
Vi estas inda preni la libron kaj
malfermi ĝiajn sigelojn ; ĉar vi estis
mortigita, kaj vi elaĉetis al Dio per
via sango homojn el ĉiu tribo kaj
lingvo kaj popolo kaj nacio, 10 kaj
faris ilin al nia Dio regno kaj pastroj ;
kaj ili reĝas sur la tero. 11 Kaj
mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de
multaj anĝeloj, ronde ĉirkaŭ la trono
kaj la kreitaĵoj kaj la presbiteroj ; kaj
ilia nombro estis miriadoj da miriadoj
kaj miloj da miloj ; 12 dirantaj per
granda voĉo : Inda estas la Ŝafido, la
mortigita, ricevi la potencon kaj riĉon
kaj saĝecon kaj forton kaj honoron
kaj gloron kaj laŭdon. 13 Kaj ĉiun

kreitaĵon, kiu estis en la ĉielo kaj sur
la tero kaj sub la tero kaj sur la
maro, kaj ĉion en ili, mi aŭdis dir-
antajn: Al la Sidanto sur la trono,
kaj al la Ŝafido, estu la laŭdo kaj la
honoro kaj la gloro kaj la potenco
por ĉiam kaj eterne. 14 Kaj la kvar
kreitaĵoj diris: Amen. Kaj la pres-
biteroj falis kaj adorkliniĝis.

6 KAJ mi rigardis, kiam la Ŝafido
malfermis unu el la sep sigeloj,
kaj mi aŭdis unu el la kvar
kreitaĵoj dirantan kvazaŭ per voĉo
de tondro: Venu. 2 Kaj mi rigardis,
kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta
sur ĝi havis pafarkon; kaj estis
donita al li krono; kaj li eliris venk-
anta, kaj por venki.

3 Kaj kiam li malfermis la duan
sigelon, mi aŭdis la duan kreitaĵon
dirantan: Venu. 4 Kaj eliris alia
ĉevalo, flamkolora; kaj al la sidanta
sur ĝi estis donite forpreni pacon
de la tero, kaj ke oni mortigu unu la
alian; kaj al li estis donita granda
glavo.

5 Kaj kiam li malfermis la trian
sigelon, mi aŭdis la trian kreitaĵon
dirantan: Venu. Kaj mi rigardis,
kaj jen nigra ĉevalo; kaj la sidanta
sur ĝi havis en la mano pesilon.
6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon, meze
de la kvar kreitaĵoj, dirantan: Mezuro
da tritiko por denaro, kaj tri mezuroj
da hordeo por denaro; kaj la oleon
kaj la vinon ne difektu.

7 Kaj kiam li malfermis la kvaran
sigelon, mi aŭdis la voĉon de la kvara
kreitaĵo dirantan: Venu. 8 Kaj mi
rigardis, kaj jen pala ĉevalo; kaj la
nomo de la sidanta sur ĝi estis Morto;
kaj Hades sekvis kun li. Kaj estis
donita al ili aŭtoritato super kvarono
de la tero, por mortigi per glavo kaj
per malsato kaj per morto kaj per
la sovaĝaj bestoj de la tero.

9 Kaj kiam li malfermis la kvinan
sigelon, mi vidis sub la altaro la
animojn de la mortigitaj pro la vorto
de Dio kaj pro la atesto, kiun ili
havadis; 10 kaj ili kriis per granda
voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho Estro, la
sankta kaj vera, Vi ne juĝas kaj ne
venĝas nian sangon al la loĝantoj sur
la tero? 11 Kaj estis donita al ĉiu el
ili blanka robo; kaj estis dirite al ili, ke
ili atendu ankoraŭ kelkan tempon, ĝis
ankaŭ iliaj kunservistoj kaj iliaj fratoj,
mortigotaj kiel ili mem, plensumiĝos.

12 Kaj mi rigardis, kiam li malfermis
la sesan sigelon, kaj fariĝis granda
tertremo; kaj la suno fariĝis nigra
kiel sakaĵo el haroj, kaj la tuta luno
fariĝis kiel sango; 13 kaj la steloj
de la ĉielo falis sur la teron, kiel
figarbo, skuate de forta vento, ĵetas
siajn nematurajn figojn. 14 Kaj la
ĉielo formoviĝis, kvazaŭ kunvolvata
libro; kaj ĉiu monto kaj ĉiu insulo
formoviĝis de sia loko. 15 Kaj la
reĝoj de la tero kaj la granduloj kaj
la milestroj kaj la riĉuloj kaj la fort-
uloj kaj ĉiu sklavo kaj ĉiu liberulo
sin kaŝis en la kavernoj kaj inter
la rokoj de la montoj; 16 kaj ili
diris al la montoj kaj al la rokoj:
Falu sur nin, kaj nin kaŝu for de la
vizaĝo de la Sidanto sur la trono, kaj
for de la kolero de la Ŝafido; 17 ĉar
venis la granda tago de ilia kolero;
kaj kiu povas stari?

7 POST tio mi vidis kvar anĝelojn
starantajn sur la kvar anguloj
de la tero, retenantajn la kvar
ventojn de la tero, por ke ne blovu
vento sur la teron, nek sur la maron,
nek sur ian arbon. 2 Kaj mi vidis
alian anĝelon suprenirantan de la
sunleviĝejo, havantan sigelilon de
la vivanta Dio; kaj li ekkriis per
granda voĉo al la kvar anĝeloj, al
kiuj estis donite difekti la teron kaj
la maron, 3 dirante: Ne difektu
la teron, nek la maron, nek la arbojn,
antaŭ ol ni sigelos sur iliaj fruntoj
la servistojn de nia Dio. 4 Kaj mi
aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent
kvardek kvar miloj, sigelitaj el ĉiuj
triboj de la Izraelidoj:

5 El la tribo de Jehuda estis sigel-
itaj dek du miloj;
El la tribo de Ruben, dek du
miloj;
El la tribo de Gad, dek du miloj;
6 El la tribo de Aŝer, dek du miloj;
El la tribo de Naftali, dek du
miloj;
El la tribo de Manase, dek du
miloj;
7 El la tribo de Simeon, dek du
miloj;
El la tribo de Levi, dek du miloj;
El la tribo de Isaĥar, dek du
miloj;
8 El la tribo de Zebulun, dek du
miloj;
El la tribo de Jozef, dek du
miloj;

El la tribo de Benjamen estis
sigelitaj dek du miloj.
9 Post tio mi rigardis, kaj jen granda
homamaso, kiun neniu povis kalkuli,
el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj triboj kaj
popoloj kaj lingvoj, starantaj antaŭ
la trono kaj antaŭ la Ŝafido, vestitaj
per blankaj roboj, kaj kun palmoj en
iliaj manoj; 10 kaj ili kriis per
granda voĉo, dirante: Savo al nia
Dio, la sidanta sur la trono, kaj al la
Ŝafido. 11 Kaj ĉiuj anĝeloj staris
ĉirkaŭ la trono kaj la presbiteroj kaj
la kvar kreitaĵoj; kaj ili falis sur sian
vizaĝon antaŭ la trono, kaj adorklin-
iĝis al Dio, 12 dirante: Amen; La
laŭdo kaj la gloro kaj la saĝeco kaj
la danko kaj la honoro kaj la potenco
kaj la forto estu al nia Dio por
ĉiam kaj eterne. Amen. 13 Kaj
respondis unu el la presbiteroj,
dirante al mi: Kiuj estas ĉi tiuj per
blankaj roboj vestitaj, kaj de kie ili
venis? 14 Kaj mi diris al li: Mia
sinjoro, vi scias. Kaj li diris al mi:
Ĉi tiuj estas la venantoj el la granda
afliktado, kaj ili lavis siajn robojn,
kaj blankigis ilin en la sango de la
Ŝafido. 15 Tial ili estas antaŭ la
trono de Dio; kaj ili servas al Li tage
kaj nokte en Lia templo; kaj la
Sidanto sur la trono etendos super
ili Sian tabernaklon. 16 Ili ne plu
malsatos, nek plu soifos; ne frapos
ilin la suno nek ia varmego; 17 ĉar
la Ŝafido, kiu estas meze de la trono,
paŝtos ilin kaj kondukos ilin al akvo-
fontoj de vivo; kaj Dio forviŝos de
iliaj okuloj ĉiun larmon.

8 KAJ kiam li malfermis la sepan
sigelon, fariĝis silento en la
ĉielo por ĉirkaŭ duono de horo.
2 Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj
staras antaŭ Dio; kaj estis donitaj
al ili sep trumpetoj.
3 Kaj alia anĝelo venis, kaj staris
apud la altaro, havante incensilon
oran; kaj estis donita al li multe da
incenso, por ke li aldonu ĝin al la
preĝoj de ĉiuj sanktuloj sur la altaro
ora, kiu estis antaŭ la trono. 4 Kaj
la fumo de la incenso, kun la preĝoj
de la sanktuloj, leviĝis antaŭ Dio el
la mano de la anĝelo. 5 Kaj la
anĝelo prenis la incensilon, kaj li
plenigis ĝin per la fajro de la altaro,
kaj ĵetis ĝin sur la teron; kaj fariĝis
tondroj kaj voĉoj kaj fulmoj kaj
tertremo.
6 Kaj la sep anĝeloj, havantaj la sep
trumpetojn, sin pretigis, por trumpeti.
7 Kaj la unua trumpetis, kaj fariĝis
hajlo kaj fajro, miksitaj kun sango,
kaj ili estis ĵetitaj sur la teron; kaj
triono de la tero forbrulis, kaj triono
de la arboj forbrulis, kaj la tuta verda
herbo forbrulis.
8 Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj
kvazaŭ granda monto, per fajro
brulanta, estis ĵetita en la maron; kaj
triono de la maro fariĝis sango;
9 kaj mortis triono de la kreitaĵoj en
la maro, kiuj havis vivon; kaj triono
de la ŝipoj pereis.
10 Kaj la tria anĝelo trumpetis, kaj
falis el la ĉielo granda stelo, brulanta
kiel torĉo, kaj ĝi falis sur trionon
de la riveroj kaj sur la fontojn de la
akvoj; 11 kaj la nomo de la stelo
estas Absinto; kaj triono de la akvoj
fariĝis absintaĵo; kaj multe da homoj
mortis de la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis.
12 Kaj la kvara anĝelo trumpetis,
kaj estis frapita triono de la suno kaj
triono de la luno kaj triono de la
steloj, por ke mallumiĝu triono de
ili, kaj ke ne lumu dum triono de la
tago, kaj por la nokto tiel same.
13 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis unu
aglon, flugantan en meza ĉielo,
dirantan per granda voĉo: Ve! ve!
ve al la loĝantoj sur la tero, pro la
ceteraj voĉoj trumpetaj de la tri
anĝeloj ankoraŭ trumpetontaj!

9 KAJ la kvina anĝelo trumpetis,
kaj mi vidis stelon el la ĉielo
falintan sur la teron; kaj al li
estis donita la ŝlosilo de la puto de la
abismo. 2 Kaj li malfermis la puton
de la abismo; kaj el la puto leviĝadis
fumo, kiel fumo el granda forno;
kaj mallumiĝis la suno kaj la aero
pro la fumo de la puto. 3 Kaj el la
fumo eliris akridoj sur la teron; kaj
al ili estis donita povo, kiel havas
povon la skorpioj de la tero. 4 Kaj
estis ordonite al ili, ke ili ne difektu
la herbon de la tero, nek ian verdaĵon,
nek ian arbon, sed nur tiujn homojn,
kiuj ne havas sur la frunto la sigelon
de Dio. 5 Kaj al ili estis komisiite,
ke ili ne mortigu ilin, sed ke ili estu
turmentataj kvin monatojn; kaj ilia
turmento estis kiel turmento de
skorpio, kiam ĝi pikvundas homon.
6 Kaj en tiuj tagoj la homoj serĉos
morton, kaj ĝin tute ne trovos; kaj
ili deziregos morti, kaj morto for-

flugos de ili. 7 Kaj la formoj de la
akridoj similis ĉevalojn, pretigitajn
por milito; kaj sur iliaj kapoj estis
kvazaŭ kronoj similaj al oro, kaj iliaj
vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de homoj.
8 Kaj ili havis harojn kiel haroj de
virinoj, kaj iliaj dentoj estis kiel de
leonoj. 9 Kaj ili havis kirasojn, kiel
kirasoj el fero; kaj la sono de iliaj
flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj,
de multe da ĉevaloj kurantaj en
militon. 10 Kaj ili havis vostojn simil-
ajn al vostoj de skorpioj, kaj pikilojn;
kaj en iliaj vostoj estas ilia kapablo
difekti la homojn kvin monatojn.
11 Ili havis super si reĝon, la anĝelon
de la abismo; lia nomo estas en la
Hebrea lingvo Abadon, kaj en la
Greka lingvo li havas la nomon
Apolion.

12 La unua Veo jam pasis; jen post
tio venas ankoraŭ du Veoj.

13 Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj
mi aŭdis voĉon el la kornoj de la ora
altaro, kiu staras antaŭ Dio, 14 dir-
antan al la sesa anĝelo, kiu havis
la trumpeton: Malligu la kvar
anĝelojn, ligitajn apud la granda
rivero Eŭfrato. 15 Kaj malligiĝis
la kvar anĝeloj, pretigitaj por la horo
kaj tago kaj monato kaj jaro, por ke
ili mortigu trionon de la homoj.
16 Kaj la nombro de la armeoj de la
kavalerio estis ducent milionoj; mi
aŭdis ilian nombron. 17 Kaj tiel
mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la
sidantajn sur ili, havantajn kirasojn
kiel el fajro kaj el jacinto kaj el
sulfuro; kaj la kapoj de la ĉevaloj estis
kiel kapoj de leonoj, kaj el iliaj buŝoj
eliris fajro kaj fumo kaj sulfuro.
18 Per tiuj tri plagoj triono de la
homoj estis mortigita, per la fajro
kaj la fumo kaj la sulfuro elirantaj
el iliaj buŝoj. 19 Ĉar la kapablo
de la ĉevaloj estas en iliaj buŝoj kaj
en iliaj vostoj; ĉar iliaj vostoj similas
serpentojn kaj havas kapojn; kaj per
ĉi tiuj ili vundas. 20 Kaj la ceteraj
homoj, kiuj ne estis mortigitaj per
tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de
siaj manoj, por ne adorkliniĝi al
demonoj, kaj al la idoloj oraj kaj
arĝentaj kaj kupraj kaj ŝtonaj kaj
lignaj, kiuj povas nek vidi, nek aŭdi,
nek marŝi; 21 kaj ili ne pentis pri
siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj,
nek pri sia malĉastado, nek pri siaj
ŝteloj.

10 KAJ mi vidis alian fortan
anĝelon, malsuprenirantan el
la ĉielo, vestitan per nubo;
kaj la ĉielarko estis super lia kapo,
kaj lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj
liaj piedoj kiel kolonoj el fajro;
2 kaj li havis en la mano libreton
malfermitan; kaj li metis la dekstran
piedon sur la maron, kaj la mal-
dekstran sur la teron; 3 kaj li
ekkriis per granda voĉo, kiel leono
blekas; kaj kiam li kriis, la sep
tondroj parolis per siaj voĉoj. 4 Kaj
kiam la sep tondroj parolis, mi volis
skribi; kaj mi aŭdis voĉon el la
ĉielo, dirantan: Sigelu tion, kion
parolis la sep tondroj, kaj ĝin ne
skribu. 5 Kaj la anĝelo, kiun mi
vidis staranta sur la maro kaj sur
la tero, levis sian dekstran manon al
la ĉielo, 6 kaj ĵuris per la Vivanto
por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la
ĉielon kaj tion, kio estas en ĝi, kaj
la teron kaj tion, kio estas en ĝi, kaj
la maron kaj tion, kio estas en ĝi, ke
tempo ne plu ekzistos; 7 sed en la
tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo,
kiam li tuj trumpetos, tiam finiĝos
la mistero de Dio, kiel Li evan-
geliis al Siaj servistoj, la profetoj.
8 Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis el la
ĉielo, parolis al mi denove, dirante:
Iru, prenu la libreton malfermitan en
la mano de la anĝelo, staranta sur la
maro kaj sur la tero. 9 Kaj mi iris
al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al
mi la libreton. Kaj li diris al mi:
Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj
ĝi maldolĉigos al vi la ventron, sed
en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo.
10 Kaj mi prenis la libreton el la mano
de la anĝelo, kaj formanĝis ĝin; kaj
en mia buŝo ĝi estis dolĉa kiel mielo,
kaj kiam mi ĝin manĝis, mia ventro
maldolĉiĝis. 11 Kaj ili diris al mi:
Vi devas denove profeti ĉe multaj
popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj
reĝoj.

11 KAJ estis donita al mi kano,
simila al bastono; kaj iu
diris: Leviĝu, kaj mezuru la
templon de Dio, kaj la altaron, kaj la
adorantojn en ĝi. 2 Kaj la korton
ekster la templo preterlasu, kaj ne
mezuru ĝin, ĉar ĝi estas donita al la
nacioj; kaj la sanktan urbon ili pied-
premos kvardek du monatojn. 3 Kaj
mi donos komision al miaj du atest-
antoj, kaj ili profetos mil ducent

sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.
4 Ili estas la du olivarboj kaj la du
lampingoj, starantaj antaŭ la Sinjoro
de la tero. 5 Kaj se iu volas difekti
ilin, fajro elvenas el ilia buŝo kaj
formanĝas iliajn malamikojn; kaj se
iu volas difekti ilin, tiamaniere li
devas esti mortigita. 6 Ili havas la
povon fermi la ĉielon, por ke ne
pluvu dum la tagoj de ilia profetado;
kaj ili havas povon super la akvoj, por
ŝanĝi ilin en sangon, kaj frapi la teron
per ĉia plago ĉiufoje, kiam ili volos.
7 Kaj kiam ili finos sian ateston, la
besto, kiu suprenvenas el la abismo,
faros militon kontraŭ ili kaj venkos
ilin kaj mortigos ilin. 8 Kaj iliaj
kadavroj kuŝas sur la strato de la
granda urbo, kiu nomiĝas laŭspirite
Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia
Sinjoro estis krucumita. 9 Kaj el la
popoloj kaj triboj kaj lingvoj kaj
nacioj oni rigardas iliajn kadavrojn
dum tri tagoj kaj duono, kaj ne lasas
meti iliajn kadavrojn en tombon.
10 Kaj la loĝantoj sur la tero ĝojas
pri ili, kaj gajiĝas; kaj ili sendos
donacojn unu al la alia; ĉar tiuj du
profetoj turmentadis la loĝantojn sur
la tero. 11 Kaj post la tri tagoj kaj
duono la spirito de vivo el Dio eniris
en ilin, kaj ili stariĝis sur siaj piedoj;
kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj
ilin rigardis. 12 Kaj ili aŭdis
grandan voĉon el la ĉielo, dirantan
al ili: Suprenvenu ĉi tien. Kaj ili
supreniris en la ĉielon en la nubo;
kaj iliaj malamikoj rigardis ilin.
13 Kaj en tiu horo fariĝis granda
tertremo, kaj dekono de la urbo falis;
kaj en la tertremo mortis sep mil
homoj; kaj la ceteraj pleniĝis de
timo, kaj donis laŭdon al la Dio de la
ĉielo.

14 La dua Veo jam pasis; jen la tria
Veo rapide venas.

15 Kaj la sepa anĝelo trumpetis;
kaj fariĝis grandaj voĉoj en la ĉielo,
dirante: La regno de la mondo fariĝis
regno de nia Sinjoro kaj de Lia
Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj
eterne. 16 Kaj la dudek kvar pres-
biteroj, kiuj antaŭ Dio sidas sur siaj
tronoj, falis sur la vizaĝon kaj ador-
kliniĝis al Dio, 17 dirante: Ni
dankas Vin, ho Dio, la Sinjoro, la
Plejpotenca, kiu estas kaj estis; ĉar
Vi alprenis Vian grandan potencon
kaj reĝis. 18 Kaj la nacioj furiozis,
kaj venis Via kolero, kaj la tempo de
la mortintoj, por esti juĝataj, kaj la
tempo doni la rekompencon al Viaj
servistoj, la profetoj, kaj al la sankt-
uloj, kaj al la timantoj de Via nomo,
malgrandaj kaj grandaj, kaj pereigi
la detruantojn de la tero.

19 Kaj malfermiĝis la enĉiela templo
de Dio, kaj vidiĝis en Lia templo la
kesto de Lia interligo; kaj fariĝis
fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj
tertremo kaj granda hajlo.

12 KAJ granda signo vidiĝis
en la ĉielo: virino vestita
per la suno, kaj la luno sub
ŝiaj piedoj, kaj sur ŝia kapo krono
el dek du steloj; 2 kaj estante
graveda, ŝi ekkriis, naskodolorigate
kaj suferante por naski. 3 Kaj
vidiĝis alia signo en la ĉielo; kaj jen
granda ruĝa drako, havanta sep
kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj
kapoj sep diademojn. 4 Kaj ĝia
vosto trenis trionon de la steloj de la
ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron; kaj
la drako staris antaŭ la virino nask-
onta, por ke, kiam ŝi estos naskinta,
ĝi formanĝu ŝian infanon. 5 Kaj
ŝi naskis filon, viran infanon, kiu
regos ĉiujn naciojn per fera sceptro;
kaj ŝia infano estis forkaptita supren
al Dio kaj al Lia trono. 6 Kaj la
virino forkuris en la dezerton, kie ŝi
havis lokon pretigitan de Dio, por ke
tie oni nutru ŝin mil ducent sesdek
tagojn.

7 Kaj fariĝis milito en la ĉielo:
Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis
kontraŭ la drako; kaj militis la drako
kaj ĝiaj anĝeloj; 8 kaj ne prosperis
al ili, kaj ne plu troviĝis ilia loko en
la ĉielo. 9 Kaj ĵetiĝis malsupren la
granda drako, la antikva serpento,
nomata Diablo kaj Satano, la tromp-
anto de la tuta mondo; ĝi ĵetiĝis sur
la teron, kaj ĝiaj anĝeloj ĵetiĝis kun
ĝi. 10 Kaj mi aŭdis grandan voĉon
en la ĉielo, dirantan: Nun fariĝis la
savo kaj la potenco kaj la reĝeco de
nia Dio, kaj la aŭtoritato de Lia
Kristo; ĉar ĵetiĝis malsupren la akuz-
anto de niaj fratoj, kiu tage kaj nokte
akuzas ilin antaŭ nia Dio. 11 Kaj
ili venkis ĝin pro la sango de la
Ŝafido, kaj pro la vorto de sia atesto;
kaj ili ne amis sian vivon ĝis morto
mem. 12 Pro tio ĝoju, ho ĉieloj,
kaj vi, kiuj en ili loĝas. Ve al la tero
kaj al la maro! ĉar la diablo mal-

supreniris en vin, havante grandan
koleron, sciante, ke li havas nur mal-
longan tempon.
13 Kaj kiam la drako vidis, ke ĝi
estas ĵetita sur la teron, ĝi persekutis
la virinon, kiu naskis la viran infanon.
14 Kaj al la virino estis donitaj la du
flugiloj de la granda aglo, por ke ŝi
flugu en la dezerton, sur sian lokon,
kie ŝi estas nutrata tempon kaj
tempojn kaj duontempon, for de la
vizaĝo de la serpento. 15 Kaj la
serpento elĵetis el sia buŝo, post la
virinon, akvon kvazaŭ riveron, por
ke ĝi igu ŝin forportiĝi de la fluo.
16 Kaj la tero helpis la virinon, kaj
la tero malfermis sian buŝon, kaj
englutis la riveron, kiun la drako
elĵetis el sia buŝo. 17 Kaj la drako
furiozis kontraŭ la virino, kaj foriris,
por fari militon kontraŭ la restintojn
de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn
de Dio kaj havas la ateston de Jesuo;
13 kaj ĝi staris sur la sablo de
la maro.
Kaj mi vidis beston supren-
irantan el la maro, havantan dek
kornojn kaj sep kapojn, kaj sur siaj
kornoj dek diademojn, kaj sur siaj
kapoj nomojn de blasfemo. 2 Kaj
la besto, kiun mi vidis, estis simila al
leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel
de urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de
leono; kaj la drako donis al ĝi sian
potencon kaj sian tronon kaj grandan
aŭtoritaton. 3 Kaj mi vidis unu el
ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vunditan;
kaj la morta vundo saniĝis; kaj la
tuta tero miris post la besto; 4 kaj
ili adorkliniĝis al la drako, ĉar ĝi
donis sian aŭtoritaton al la besto;
kaj ili adorkliniĝis al la besto, dirante:
Kiu estas simila al la besto? kaj kiu
povas militi kontraŭ ĝi? 5 kaj estis
donita al ĝi buŝo, parolanta grand-
aĵojn kaj blasfemaĵojn; kaj estis
donita al ĝi aŭtoritato agadi dum
kvardek du monatoj. 6 Kaj ĝi mal-
fermis la buŝon por blasfemoj kontraŭ
Dio, por blasfemi Lian nomon kaj
Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de
la ĉielo. 7 Kaj estis donite al ĝi
fari militon kontraŭ la sanktuloj, kaj
venki ilin; kaj estis donita al ĝi
aŭtoritato sur ĉiu tribo kaj popolo
kaj lingvo kaj nacio. 8 Kaj ador-
kliniĝos al ĝi ĉiuj loĝantoj de la tero,
kies nomo ne estas skribita en la
libro de vivo, libro de la Ŝafido oferita
jam de la fondo de la mondo. 9 Se
iu havas orelon, tiu aŭskultu. 10 Se
iu malliberigas, en malliberecon li
iras; se iu per la glavo mortigos, li
devas per la glavo esti mortigita.
Ĉi tie estas la pacienco kaj la fido de
la sanktuloj.
11 Kaj mi vidis alian beston supren-
irantan el la tero; kaj ĝi havis du
kornojn, simile al ŝafido, kaj ĝi
parolis kiel drako. 12 Kaj ĝi ekzerc-
as la tutan aŭtoritaton de la unua
besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi devigas la
teron kaj la loĝantojn sur ĝi ador-
kliniĝi al la unua besto, kies morta
vundo saniĝis. 13 Kaj ĝi faras
grandajn signojn, devigante eĉ fajron
malsupreniri el la ĉielo sur la teron
antaŭ la homoj. 14 Kaj ĝi trompas
la loĝantojn de la tero per la signoj,
kiujn estis donite al ĝi fari antaŭ la
besto; dirante al la loĝantoj sur la
tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu
havis la glavovundon kaj vivis.
15 Kaj estis donite, ke ĝi donu
spiron al la bildo de la besto, por ke
eĉ parolu la bildo de la besto, kaj
faru, ke ĉiuj, kiuj ne volas adorklin-
iĝi al la bildo de la besto, estu
mortigitaj. 16 Kaj ĝi devigas ĉiujn,
la malgrandajn kaj la grandajn,
la riĉajn kaj la malriĉajn, la liberajn
kaj la sklavajn, ricevi markon sur la
dekstra mano aŭ sur la frunto;
17 por ke neniu povu aĉeti aŭ vendi,
krom tiuj, kiuj havas la markon, la
nomon de la besto, aŭ la numeron
de ĝia nomo. 18 Ĉi tie estas saĝeco.
Kiu havas prudenton, tiu kalkulu
la numeron de la besto; ĉar ĝi estas
la numero de homo; kaj ĝia numero
estas sescent sesdek ses.
14 KAJ mi rigardis, kaj jen la
Ŝafido staranta sur la monto
Cion, kaj kun li cent kvardek
kvar miloj, havantaj lian nomon, kaj
la nomon de lia Patro, skribitajn sur
ilia frunto. 2 Kaj mi aŭdis voĉon el
la ĉielo, kiel voĉon de multaj akvoj,
kaj kiel voĉon de granda tondro; kaj
la voĉo, kiun mi aŭdis, estis kiel de
harpistoj, harpantaj per siaj harpoj;
3 kaj ili kantas kvazaŭ novan kant-
on antaŭ la trono kaj antaŭ la
kvar kreitaĵoj kaj la presbiteroj; kaj
neniu povis lerni la kanton krom la
cent kvardek kvar miloj, la elaĉetitoj
el la tero. 4 Ili estas tiuj, kiuj ne
malpuriĝis kun virinoj; ĉar ili estas

virguloj. Ili estas la sekvantoj de la
Ŝafido, kien ajn li iras. Ili estas el-
aĉetitaj el inter la homoj, la unuaaĵo
al Dio kaj al la Ŝafido. 5 Kaj en ilia
buŝo ne troviĝis mensogo; ili estas
senkulpaj.
6 Kaj mi vidis alian anĝelon, flug-
antan en meza ĉielo, havantan eternan
evangelion, por evangelii la loĝantojn
de la tero kaj ĉiun nacion kaj tribon
kaj lingvon kaj popolon, 7 kaj dir-
antan per granda voĉo: Timu Dion,
kaj donu al Li gloron, ĉar venis la
horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al
la Kreinto de la ĉielo kaj la tero kaj
la maro kaj la fontoj akvaj.
8 Kaj alia anĝelo, dua, sekvis,
dirante: Falis, falis Babel la granda,
kiu trinkigis ĉiujn naciojn el la vino
de la kolero de ŝia malĉastaĵo.
9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin,
dirante per granda voĉo: Se iu ador-
kliniĝas al la besto kaj al ĝia bildo,
kaj ricevas markon sur sia frunto aŭ
sur sia mano, 10 tiu ankaŭ trinkos
el la vino de la kolero de Dio, kiu
estas pretigita nemiksite en la pokalo
de Lia kolero, kaj li turmentiĝos en
fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj
anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido; 11 kaj
la fumo de ilia turmento leviĝas por
ĉiam kaj eterne; kaj ne havas paŭzon
tage kaj nokte tiuj, kiuj adorkliniĝas
al la besto kaj al ĝia bildo, kaj ĉiu,
kiu ricevas la markon de ĝia nomo.
12 Ĉi tie estas la pacienco de la
sanktuloj, kiuj observas la ordonojn
de Dio kaj la fidon de Jesuo.
13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo,
dirantan: Skribu: Feliĉaj estas la
mortintoj, kiuj de nun mortas en la
Sinjoro; vere, diras la Spirito, por ke
ili ripozu de siaj laboroj; ĉar iliaj
faroj sekvas kun ili.
14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka
nubo, kaj sur la nubo sidanto, simila
al la Filo de homo, havanta sur sia
kapo oran kronon, kaj en sia mano
akran rikoltilon. 15 Kaj alia anĝelo
eliris el la templo, kriante per granda
voĉo al la sidanta sur la nubo: Sendu
vian rikoltilon, kaj rikoltu; ĉar venis
la horo por rikolti, ĉar la rikolto de la
tero tromaturiĝis. 16 Kaj la sidanta
sur la nubo ĵetis sian rikoltilon sur la
teron; kaj la tero rikoltiĝis.
17 Kaj alia anĝelo eliris el la enĉiela
templo, ankaŭ havante akran rikolt-
ilon. 18 Kaj alia anĝelo eliris el
la altaro, havante aŭtoritaton super
la fajro; kaj li kriis per granda voĉo
al la portanto de la akra rikoltilo,
dirante: Sendu vian akran rikoltilon,
kaj detranĉu la vinberarojn de la
vinberarbo de la tero; ĉar tute matur-
iĝis ĝiaj vinberoj. 19 Kaj la anĝelo
ĵetis sian rikoltilon en la teron kaj
detranĉis la vinberarbon de la tero
kaj ĵetis ĝin en la grandan vinprem-
ilon de la kolero de Dio. 20 Kaj
la vinpremilo estis tretita ekster la
urbo, kaj eliris sango el la vinpremilo,
ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco
de mil sescent stadioj.

15 KAJ mi vidis alian signon en
la ĉielo, grandan kaj mir-
indan: sep anĝelojn havant-
ajn sep plagojn, la finajn, ĉar en ili
finiĝis la kolero de Dio.
2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron,
miksitan kun fajro; kaj tiujn, kiuj
venkis la beston kaj ĝian bildon kaj
la numeron de ĝia nomo; kaj ili
staris sur la vitra maro, havante
harpojn de Dio. 3 Kaj ili kantis
la kanton de Moseo, la servanto de
Dio, kaj la kanton de la Ŝafido,
dirante: Grandaj kaj mirindaj estas
Viaj faroj, ho Dio, la Sinjoro, la Plej-
potenca; justaj kaj veraj estas Viaj
vojoj, ho Reĝo de la nacioj. 4 Kiu ne
timos, ho Sinjoro, kaj ne gloros Vian
nomon? ĉar Vi sola estas sankta;
ĉar ĉiuj nacioj venos kaj adorkliniĝos
al Vi; ĉar Viaj justaĵoj elmontriĝis.
5 Kaj post tio mi rigardis, kaj mal-
fermiĝis la templo de la tabernaklo
de la atesto en la ĉielo; 6 kaj
elvenis el la templo la sep anĝeloj,
havante la sep plagojn, vestite per
linaĵo pura kaj luma, kaj zonite ĉirkaŭ
la brusto per ora zono. 7 Kaj unu
el la kvar kreitaĵoj donis al la sep
anĝeloj sep orajn pelvojn, plenajn
de la kolero de Dio, la vivanta por
ĉiam kaj eterne. 8 Kaj la templo
pleniĝis de fumo el la gloro de Dio
kaj el Lia potenco; kaj neniu povis
eniri en la templon, ĝis finiĝos la sep
plagoj de la sep anĝeloj.

16 KAJ mi aŭdis grandan voĉon
el la templo, dirantan al la
sep anĝeloj: Iru, kaj elverŝu
sur la teron la sep pelvojn de la
kolero de Dio.
2 Kaj la unua foriris, kaj elverŝis
sian pelvon sur la teron; kaj fariĝis
malbona kaj dolora ulcero sur la

homoj, kiuj havis la markon de la
besto kaj kiuj adorkliniĝis al ĝia
bildo.
3 Kaj la dua elverŝis sian pelvon
en la maron; kaj fariĝis sango, kiel
de mortinto; kaj mortis ĉiu vivanta
estaĵo en la maro.
4 Kaj la tria elverŝis sian pelvon en
la riverojn kaj en la fontojn de akvoj;
kaj fariĝis sango. 5 Kaj mi aŭdis
la anĝelon de la akvoj dirantan:
Justa estas Vi, la estanta kaj estinta,
la Sanktulo, ĉar Vi tiele juĝis;
6 ĉar ili elverŝis la sangon de sankt-
uloj kaj profetoj, kaj sangon Vi donis
al ili trinki; ili tion meritas. 7 Kaj
mi aŭdis la altaron dirantan: Vere,
ho Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca,
veraj kaj justaj estas Viaj juĝoj.
8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon
sur la sunon; kaj estis donite al ĝi
brulvundi homojn per fajro. 9 Kaj
la homoj brulvundiĝis per granda
varmego, kaj ili blasfemis la nomon
de Dio, kiu havas aŭtoritaton sur tiuj
plagoj; kaj ili ne pentis, por doni al
Li gloron.
10 Kaj la kvina elverŝis sian pelvon
sur la tronon de la besto; kaj ĝia
regno mallumiĝis; kaj ili mordis sian
langon pro dolorego, 11 kaj ili
blasfemis la Dion de la ĉielo pro siaj
doloroj kaj siaj ulceroj; kaj ili ne
pentis pri siaj faroj.
12 Kaj la sesa elverŝis sian pelvon
sur la grandan riveron, la riveron
Eŭfrato; kaj ĝia akvo forsekiĝis, por
ke pretiĝu la vojo de la reĝoj, kiuj
venas el la sunleviĝejo. 13 Kaj mi
vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ
ranojn, elirantaj el la buŝo de la
drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj
el la buŝo de la falsa profeto; 14 ĉar
ili estas spiritoj de demonoj, farantaj
signojn; ili foriras al la reĝoj de la
tuta mondo, por kolekti ilin por la
milito de la granda tago de Dio,
la Plejpotenca. 15 (Jen mi venas
kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa estas tiu,
kiu viglas kaj konservas siajn vestojn,
por ke li ne iru nuda, kaj oni ne vidu
lian honton.) 16 Kaj oni kolektis
ilin en lokon, nomatan en la Hebrea
lingvo Har-Magedon.
17 Kaj la sepa anĝelo elverŝis sian
pelvon sur la aeron; kaj eliris granda
voĉo el la templo, for de la trono,
dirante: Fariĝis! 18 kaj okazis
fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj; kaj
okazis granda tertremo tia, kia ne
okazis de kiam homoj estiĝis sur la
tero, tiela tertremo, tiel granda.
19 Kaj la granda urbo disiĝis en tri
partojn, kaj la urboj de la nacioj falis;
kaj Babel la granda estis memorata
antaŭ Dio, por doni al ĝi la pokalon
de la vino de la furiozeco de Lia
kolero. 20 Kaj ĉiu insulo forflugis,
kaj la montoj ne troviĝis. 21 Kaj
granda hajlo, peza kvazaŭ po talanto,
falis el la ĉielo sur la homojn; kaj la
homoj blasfemis Dion pro la plago
de la hajlo; ĉar ĝia plago estas
treege granda.

17 KAJ unu el la sep anĝeloj,
havantaj la sep pelvojn, venis
kaj parolis kun mi, dirante:
Venu ĉi tien, mi montros al vi la
juĝon de la granda malĉastistino,
kiu sidas sur multaj akvoj; 2 kun
kiu la reĝoj de la tero malĉastis, kaj
la loĝantoj sur la tero ebriiĝis per la
vino de ŝia malĉasteco. 3 Kaj li
forportis min en la Spirito en dezert-
on; kaj mi vidis virinon, sidantan sur
skarlata besto, plena de nomoj de
blasfemo, havanta sep kapojn kaj
dek kornojn. 4 Kaj la virino estis
vestita per purpuro kaj skarlato, kaj
ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj
kaj perloj, kaj havis en sia mano oran
pokalon, plenan de abomenindaĵoj
kaj la malpuraĵoj de ŝia malĉasteco,
5 kaj sur sia frunto nomon skribitan:
MISTERO, BABEL LA GRANDA, LA
PATRINO DE LA MALĈASTISTINOJ
KAJ DE LA ABOMENINDAĴOJ DE
LA TERO. 6 Kaj mi vidis la virinon
ebria de la sango de la sanktuloj,
kaj de la sango de la martiroj
de Jesuo. Kaj vidinte ŝin, mi miris
per granda miro. 7 Kaj la anĝelo
diris al mi: Kial vi miris? mi
diros al vi la misteron de la virino,
kaj de la besto, kiu portas ŝin kaj
kiu havas la sep kapojn kaj la dek
kornojn. 8 La besto, kiun vi vidis,
ekzistis, sed ne ekzistas, kaj venos
supren el la abismo kaj iros en
pereon. Kaj la loĝantoj sur la tero,
kies nomoj ne estas skribitaj en la
libro de vivo jam de la fondo de la
mondo, miros, kiam ili vidos la beston,
ke ĝi ekzistis kaj ne ekzistas, sed
venos. 9 Ĉi tie estas la signifo,
kiu havas saĝecon: la sep kapoj estas
sep montoj, sur kiuj sidas la virino;
10 kaj ili estas sep reĝoj; la kvin jam

falis, la unu estas, la alia ankoraŭ
ne venis; kaj kiam li venos, li devos
resti kelkan tempon. 11 Kaj la
besto, kiu ekzistis kaj ne ekzistas,
estas ankaŭ oka, kaj estas el la sep;
kaj ĝi iras en pereon. 12 Kaj la
dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek
reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon;
sed ili ricevas aŭtoritaton kiel reĝoj,
kun la besto, por unu horo. 13 Tiuj
havas unu intencon, kaj ili donas
sian potencon kaj aŭtoritaton al la
besto. 14 Tiuj militos kontraŭ la
Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin, ĉar
li estas Sinjoro de sinjoroj, kaj Reĝo
de reĝoj; kaj venkos tiuj, kiuj estas
kun li, vokitaj kaj elektitaj kaj fidelaj.
15 Kaj li diris al mi: La akvoj, kiujn
vi vidis, kie sidas la malĉastistino,
estas popoloj kaj homamasoj kaj nacioj
kaj lingvoj. 16 Kaj la dek kornoj,
kiujn vi vidis, kaj la besto, malamos la
malĉastistinon, kaj faros ŝin izolita
kaj nuda, kaj manĝos ŝian karnon,
kaj forbruligos ŝin per fajro. 17 Ĉar
Dio enmetis en ilian koron efektivigi
Lian intencon, kaj efektivigi unu
intencon, kaj doni sian regnon al la
besto, ĝis la vortoj de Dio plenum-
iĝos. 18 Kaj la virino, kiun vi
vidis, estas la granda urbo, kiu havas
reĝecon super la reĝoj de la tero.

18 POST tio mi vidis alian
anĝelon, malsuprenirantan el
la ĉielo, havantan grandan
aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per
lia gloro. 2 Kaj li forte kriis per
granda voĉo, dirante: Falis, falis
Babel la granda, kaj fariĝis loĝejo
de demonoj, kaj malliberejo de ĉia
malpura spirito, kaj malliberejo de
ĉia malpura kaj malaminda birdo.
3 Ĉar per la vino de la kolero de ŝia
malĉasteco falis ĉiuj nacioj; kaj la
reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj
la komercistoj de la tero riĉiĝis per
la potenco de ŝia lukso.
4 Kaj mi aŭdis alian voĉon el la
ĉielo, dirantan: Elvenu el ŝi, ho Mia
popolo, por ke vi ne partoprenu en
ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne ricevu el
ŝiaj plagoj; 5 ĉar ŝiaj pekoj amas-
iĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio memoris ŝiajn
maljustaĵojn. 6 Redonu al ŝi, ĝuste
kiel ŝi donis, kaj duobligu duoble
laŭ ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun ŝi
miksis, miksu al ŝi duoblon. 7 Kiom
ŝi gloris sin kaj voluptis, tiom donu
al ŝi da turmento kaj funebro; ĉar
ŝi diras en sia koro: Mi sidas reĝino,
kaj mi ne estas vidvino, kaj mi tute
ne vidos funebron. 8 Tial en unu
tago venos ŝiaj plagoj, morto kaj
funebro kaj malsatego; kaj ŝi for-
brulos per fajro; ĉar forta estas Dio,
la Sinjoro, kiu ŝin juĝas. 9 Kaj la
reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kun
ŝi kaj voluptis, ploros kaj ĝemos pri
ŝi, kiam ili rigardos la fumon de ŝia
brulado, 10 starante malproksime
pro timo de ŝia turmento, dirante:
Ve! ve, la granda urbo, Babel, la
forta urbo! ĉar en unu horo venis
via juĝo. 11 Kaj la komercistoj de
la tero ploras kaj lamentas pri ŝi, ĉar
jam neniu aĉetas ilian komercaĵon;
12 komercaĵon el oro kaj arĝento kaj
altvaloraj ŝtonoj kaj perloj kaj bisino
kaj purpuro kaj silko kaj skarlato,
kaj ĉia parfuma ligno kaj ĉia vazo
ebura kaj ĉia vazo el plej altvalora
ligno kaj el kupro kaj fero kaj mar-
moro, 13 kaj cinamo kaj amomo
kaj incenso kaj ŝmiraĵo kaj olibano
kaj vino kaj oleo kaj faruno kaj
tritiko kaj brutoj kaj ŝafoj, kaj el
ĉevaloj kaj ĉaroj, kaj korpoj kaj
animoj de homoj. 14 Kaj la fruktaro
de la deziroj de via animo malaperis
for de vi, kaj ĉio bongusta kaj brila
pereis for de vi, kaj oni ne plu trovos
ilin. 15 La negocintoj de tiuj
komercaĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi, mal-
proksime staros pro la timo de ŝia
turmento, plorante kaj lamentante,
16 kaj dirante: Ve! ve, la granda
urbo, la vestita per bisino kaj
purpuro kaj skarlato, kaj ornamita
per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj
perloj! 17 ĉar en unu horo pereis
tiom da riĉeco. Kaj ĉiu ŝipestro, kaj
ĉiu ien ŝipe veturanta, kaj maristoj,
kaj ĉiuj, kiuj sur la maro laboris,
staris malproksime, 18 kaj kriis,
vidante la fumon de ŝia brulego,
dirante: Kio similas la grandan
urbon? 19 Kaj ili ĵetis polvon sur
siajn kapojn, kaj kriis, plorante kaj
lamentante, kaj dirante: Ve! ve, la
granda urbo! en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj
havis siajn ŝipojn sur la maro per
ŝia luksego! ĉar en unu horo ŝi
dezertiĝis. 20 Ĝojegu super ŝi, ho
ĉielo, kaj la sanktuloj, kaj la apostoloj,
kaj la profetoj; ĉar Dio decidis pri ŝi
laŭ via juĝo.
21 Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon,
kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj

ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel
per puŝego deĵetiĝos Babel, la granda
urbo, kaj jam ne plu troviĝos.
22 Kaj voĉo de harpistoj kaj muzik-
istoj kaj flutistoj kaj trumpetistoj jam
ne plu aŭdiĝos en vi; kaj ĉia metiisto
de ĉia metio jam ne plu troviĝos en
vi; kaj sono de muelŝtono jam ne
plu aŭdiĝos en vi; 23 kaj lumo de
lampo jam ne plu brilos en vi; kaj
voĉo de fianĉo kaj fianĉino jam ne
plu aŭdiĝos en vi; ĉar viaj komercistoj
estis la granduloj de la tero; ĉar per
via sorĉado ĉiuj nacioj trompiĝis.
24 Kaj en ŝi troviĝis la sango de
profetoj kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj
mortigitoj sur la tero.

19 POST tio mi aŭdis kvazaŭ
grandan voĉon de granda hom-
amaso en la ĉielo, dirantan:
Haleluja! La savo kaj la gloro kaj
la potenco apartenas al nia Dio;
2 ĉar veraj kaj justaj estas Liaj
juĝoj; ĉar Li juĝis la grandan mal-
ĉastistinon, kiu infektis la teron per
sia malĉasteco, kaj Li venĝis la
sangon de Siaj servistoj el ŝia mano.
3 Kaj duan fojon ili diris: Haleluja!
Kaj ŝia fumo leviĝas por ĉiam kaj
eterne. 4 Kaj la dudek kvar pres-
biteroj kaj la kvar kreitaĵoj falis kaj
adorkliniĝis al Dio, la sidanta sur la
trono, dirante: Amen, Haleluja!
5 Kaj el la trono eliris voĉo, dirante:
Laŭdu nian Dion, ĉiuj Liaj servistoj,
vi, kiuj timas Lin, la malgrandaj kaj
la grandaj. 6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ
voĉon de granda homamaso kaj
kvazaŭ voĉon de multaj akvoj kaj
kvazaŭ voĉon de fortaj tondroj,
dirantajn: Haleluja! ĉar la Sinjoro,
nia Dio, la Plejpotenca, reĝas. 7 Ni
ĝoju kaj triumfu, kaj donu al Li la
gloron; ĉar venis la edziĝo de
la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis.
8 Kaj estis donite al ŝi, ke ŝi sin
vestu per bisino luma kaj pura; ĉar
la bisino estas la justaĵoj de la sankt-
uloj. 9 Kaj li diris al mi: Skribu:
Feliĉaj estas la invititaj al la edziĝa
festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al
mi: Tio estas la veraj vortoj de Dio.
10 Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por
adorkliniĝi al li. Kaj li diris al mi:
Gardu vin, ke vi tion ne faru; mi estas
kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj,
kiuj konservas la ateston de Jesuo;
adorkliniĝu al Dio; ĉar la atesto de
Jesuo estas la spirito de profetado.
11 Kaj mi vidis la ĉielon malferm-
itan; kaj jen blanka ĉevalo, kaj la
sidanta sur ĝi, nomata Fidela kaj
Vera; en justeco li juĝas kaj militas.
12 Kaj liaj okuloj estas fajra flamo,
kaj sur lia kapo estas multaj diademoj;
kaj li havas nomon skribitan, kiun
konas neniu krom li mem. 13 Kaj
li estas vestita per vesto, trempita en
sangon; kaj lia nomo estas: La Vorto
de Dio. 14 Kaj la armeoj en la
ĉielo sekvis lin sur blankaj ĉevaloj,
vestite per bisino blanka kaj pura.
15 Kaj el lia buŝo eliras akra glavo,
por ke li per ĝi frapu la naciojn; kaj
li regos ilin per fera sceptro; kaj li
tretas la vinpremilon de la furioz-
eco de la kolero de Dio, la Plej-
potenca. 16 Kaj li havas sur la vesto
kaj sur la femuro nomon skribitan:
REĜO DE REĜOJ KAJ SINJORO DE
SINJOROJ.
17 Kaj mi vidis unu anĝelon, star-
antan en la suno; kaj li ekkriis per
granda voĉo, dirante al ĉiuj birdoj,
kiuj flugas en meza ĉielo: Venu,
kolektiĝu al la granda festeno de
Dio; 18 por ke vi manĝu karnon
de reĝoj kaj karnon de milestroj kaj
karnon de fortuloj kaj karnon de
ĉevaloj kaj de iliaj rajdantoj, kaj
karnon de ĉiuj homoj, liberaj kaj
sklavaj, grandaj kaj malgrandaj.
19 Kaj mi vidis la beston, kaj la
reĝojn de la tero kaj iliajn armeojn,
kunigitajn, por fari militon kontraŭ
la sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ
lia armeo. 20 Kaj la besto estis
kaptita, kaj kun ĝi la falsa profeto,
kiu faris antaŭ ĝi la signojn, per kiuj
li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon
de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia
bildo; ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en
la lagon fajran, brulantan per sulfuro;
21 kaj la ceteraj estis mortigitaj per
la glavo de la sidanta sur la ĉevalo,
la glavo, kiu eliris el lia buŝo; kaj
ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno.

20 KAJ mi vidis anĝelon mal-
suprenirantan el la ĉielo,
havantan la ŝlosilon de la
abismo kaj grandan katenon en sia
mano. 2 Kaj li ekkaptis la drakon,
la antikvan serpenton, kiu estas la
Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin
por mil jaroj, 3 kaj ĵetis lin en la
abismon kaj fermis ĝin kaj sigelis
ĝin super li, por ke li ne plu trompu
la naciojn, ĝis finiĝos la mil jaroj;

post tio li devos esti malligita por
kelka tempo.
4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis
sur ili, kaj juĝo estis donita al ili;
kaj mi vidis la animojn de la sen-
kapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj
pro la vorto de Dio, kaj tiujn, kiuj
ne adorkliniĝis al la besto, nek al
ĝia bildo, kaj ne ricevis la markon
sur sia frunto kaj sur sia mano; kaj
ili vivis, kaj ili reĝis kun Kristo mil
jarojn. 5 La ceteraj mortintoj ne
vivis, ĝis finiĝos la mil jaroj. Tio
estas la unua releviĝo. 6 Feliĉa kaj
sankta estas la partoprenanto en la
unua releviĝo; super tiuj la dua
morto havas nenian aŭtoritaton; sed
ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo,
kaj reĝos kun li mil jarojn.
7 Kaj kiam finiĝos la mil jaroj,
Satano estos ellasita el sia malliberejo,
8 kaj eliros, por trompi la naciojn en
la kvar anguloj de la tero, Gog kaj
Magog, por kolekti ilin por la milito;
ilia nombro estas kiel la sablo de la
maro. 9 Kaj ili supreniris laŭlarĝe
de la tero kaj ĉirkaŭis la tendaron de
la sanktuloj kaj la amatan urbon; kaj
fajro malsupreniris el la ĉielo, kaj
ekstermis ilin. 10 Kaj la diablo, kiu
trompis ilin, estis ĵetita en la lagon
fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la
besto kaj la falsa profeto; kaj ili
estos turmentataj tage kaj nokte por
ĉiam kaj eterne.
11 Kaj mi vidis grandan blankan
tronon, kaj la Sidanton sur ĝi, antaŭ
kies vizaĝo forflugis la tero kaj la
ĉielo; kaj ne troviĝis loko por ili.
12 Kaj mi vidis la mortintojn, grand-
ajn kaj malgrandajn, starantajn antaŭ
la trono; kaj libroj estis malfermitaj;
kaj estis malfermita alia libro, kiu
estas la libro de vivo; kaj la mort-
intoj estis juĝataj el la skribitaĵoj en
la libroj, laŭ siaj faroj. 13 Kaj la
maro liveris la mortintojn, kiuj estis
en ĝi; kaj la morto kaj Hades liveris
la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj
ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj. 14 Kaj
la morto kaj Hades estis ĵetitaj en la
fajran lagon. Tio estas la dua
morto—la fajra lago. 15 Kaj se iu
ne troviĝis skribita en la libro de
vivo, tiu estis ĵetita en la fajran lagon.

21 KAJ mi vidis novan ĉielon
kaj novan teron; ĉar la unua
ĉielo kaj la unua tero for-
pasis; kaj la maro jam ne ekzistis.
2 Kaj mi vidis la sanktan urbon,
novan Jerusalemon, malsuprenirantan
el la ĉielo for de Dio, pretigitan kiel
fianĉino, ornamita por sia edzo.
3 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la
trono, dirantan: Jen la tabernaklo de
Dio estas kun la homoj, kaj Li loĝos
kun ili, kaj ili estos Liaj popoloj,
kaj Dio mem estos kun ili kaj estos
ilia Dio; 4 kaj Li forviŝos ĉiun
larmon el iliaj okuloj; kaj la morto
jam ne ekzistos; ne plu ekzistos
funebro, nek plorado, nek doloro;
la unuaj aferoj forpasis. 5 Kaj
diris la Sidanto sur la trono: Vidu,
Mi faras ĉion nova. Kaj Li diris:
Skribu, ĉar tiuj vortoj estas fidelaj
kaj veraj. 6 Kaj Li diris al mi: Ĉio
fariĝis. Mi estas la Alfa kaj la
Omega, la komenco kaj la fino. Mi
donos donace al la soifanto el la
fonto de la akvo de vivo. 7 La
venkanto heredos ĉion; kaj Mi estos
por li Dio, kaj li estos por Mi filo.
8 Sed por la timemaj kaj nekredemaj
kaj abomenindaj kaj mortigistoj kaj
malĉastuloj kaj sorĉistoj kaj idolanoj
kaj ĉiuj mensoguloj, ilia lotaĵo estos
en la lago, brulanta per fajro kaj
sulfuro; tio estas la dua morto.
9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj,
havantaj la sep pelvojn, plenajn de
la sep finaj plagoj; kaj li parolis kun
mi, dirante: Venu ĉi tien, mi montros
al vi la fianĉinon, la edzinon de la
Ŝafido. 10 Kaj li forportis min en
la Spirito sur monton, grandan kaj
altan, kaj li montris al mi la sanktan
urbon Jerusalem, malsuprenirantan
el la ĉielo for de Dio, 11 havantan
la gloron de Dio; ĝia lumo estis
simila al ŝtono plej altvalora, kvazaŭ
jaspiso kristaleca; 12 kun muro
granda kaj alta, kun dek du pord-
egoj, kaj apud la pordegoj dek du
anĝeloj; kaj nomoj surskribitaj, kiuj
estas la nomoj de la dek du triboj
de la Izraelidoj; 13 oriente estis
tri pordegoj, kaj norde tri pordegoj,
kaj sude tri pordegoj, kaj okcidente
tri pordegoj. 14 Kaj la muro de la
urbo havis dek du fundamentojn,
kaj sur ili dek du nomojn de la dek
du apostoloj de la Ŝafido. 15 Kaj
mia kunparolanto havis mezurilon,
oran vergon, por mezuri la urbon kaj
ĝiajn pordegojn kaj ĝian muron.
16 Kaj la urbo staras kvadrate, kaj
ĝia longo estas tiom, kiom la larĝo:

kaj li mezuris la urbon per la vergo,
dek du mil stadiojn; ĝia longo kaj
ĝia larĝo kaj ĝia alto estas egalaj.
17 Kaj li mezuris ĝian muron, cent
kvardek kvar ulnojn, laŭ mezuro de
homo, tio estas, de anĝelo. 18 Kaj
la strukturo de ĝia muro estis jaspiso;
kaj la urbo estis pura oro, simila al
pura vitro. 19 La fundamentoj de
la muro de la urbo estis ornamitaj per
altvaloraj ŝtonoj ĉiuspecaj. La unua
fundamento estis jaspiso; la dua,
safiro; la tria, kalcedonio; la kvara,
smeraldo; 20 la kvina, sardonikso;
la sesa, sardio; la sepa, krizolito;
la oka, berilo; la naŭa, topazo; la
deka, krizopraso; la dek-unua,
jacinto; la dek-dua, ametisto. 21 Kaj
la dek du pordegoj estis dek du
perloj, ĉiu el la pordegoj estis el unu
perlo; kaj la strato de la urbo estis
pura oro, kvazaŭ travidebla vitro.
22 Kaj templon en ĝi mi ne vidis; ĉar
Dio, la Sinjoro, la Plejpotenca, kaj la
Ŝafido estas ĝia templo. 23 Kaj la
urbo ne bezonas la sunon, nek la
lunon, por brili al ĝi; ĉar la gloro de
Dio lumis al ĝi, kaj ĝia lampo estas
la Ŝafido. 24 Kaj la nacioj promen-
os per ĝia lumo; kaj la reĝoj de la
tero alportas en ĝin sian gloron.
25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos
fermitaj tage (ĉar nokto ne ekzistos
tie); 26 kaj ili alportos en ĝin la
gloron kaj la honoron de la nacioj;
27 kaj tute ne eniros en ĝin io mal-
pura, nek faranto de abomenind-
aĵo kaj mensogo; sed nur la skrib-
itaj en la libro de vivo de la Ŝafido.

22 Kaj li montris al mi riveron
de akvo de vivo, helan kiel
kristalo, elirantan el la trono
de Dio kaj de la Ŝafido, 2 meze de
ĝia strato. Kaj ĉe ĉiu flanko de la
rivero estis arbo de vivo, portanta
dek du fruktojn, liveranta sian
frukton ĉiumonate; kaj la folioj de
la arbo estis por la resanigo de la
nacioj. 3 Kaj ne plu ekzistos mal-
beno; kaj en ĝi estos la trono de Dio
kaj de la Ŝafido; kaj Liaj servistoj
Lin adoros; 4 kaj ili vidos Lian
vizaĝon; kaj Lia nomo estos sur ilia
frunto. 5 Kaj nokto ne plu ekzistos;
kaj ili ne bezonas lumon de lampo,
nek lumon de suno; ĉar Dio, la
Sinjoro, lumos al ili; kaj ili reĝos por
ĉiam kaj eterne.
6 Kaj li diris al mi: Tiuj vortoj estas
fidelaj kaj veraj; kaj la Sinjoro, la
Dio de la spiritoj de la profetoj,
sendis Sian anĝelon, por montri al
Siaj servistoj tion, kio devas okazi
baldaŭ. 7 Kaj jen mi rapide venos.
Feliĉa estas tiu, kiu observas la
vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro.
8 Kaj mi, Johano, estis la aŭdanto
kaj la vidanto de ĉi tio. Kaj kiam mi
aŭdis kaj vidis, mi falis, por ador-
kliniĝi antaŭ la piedoj de la anĝelo,
kiu montris tion al mi. 9 Kaj li
diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne
faru; mi estas kunservisto kun vi
kaj kun viaj fratoj, la profetoj, kaj
kun la observantoj de la vortoj de
ĉi tiu libro; adorkliniĝu al Dio.
10 Kaj li diris al mi: Ne sigelu la
vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu libro;
ĉar la tempo estas proksima. 11 La
maljustulo ankoraŭ estu maljusta;
kaj la malpurulo ankoraŭ estu mal-
pura; kaj la justulo ankoraŭ faru
juston; kaj la sanktulo ankoraŭ
sanktiĝu. 12 Jen mi rapide venos;
kaj mia rekompenco estas kun mi,
por repagi al ĉiu laŭ lia faro. 13 Mi
estas la Alfa kaj la Omega, la unua
kaj la lasta, la komenco kaj la fino.
14 Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavas siajn
robojn, por ke ili havu rajton sur la
arbo de vivo, kaj ke ili eniru tra la
pordegoj en la urbon. 15 Ekstere
estas la hundoj kaj la sorĉistoj kaj la
malĉastuloj kaj la mortigistoj kaj la
idolanoj, kaj ĉiu, kiu amas kaj faras
mensogon.
16 Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon,
por atesti al vi ĉi tion por la eklezioj.
Mi estas la markoto kaj ido de David,
la hela, la matena stelo.
17 Kaj la Spirito kaj la fianĉino
diras: Venu. Kaj la aŭdanto diru:
Venu. Kaj la soifanto venu; kiu vol-
as, tiu prenu donace la akvon de vivo.
18 Mi atestas al ĉiu, kiu aŭdas la
vortojn de la profetaĵo de ĉi tiu
libro: Se iu aldonos al ili, Dio aldonos
al li la plagojn, skribitajn en ĉi tiu
libro; 19 kaj se iu forprenos el la
vortoj de la libro de ĉi tiu profetaĵo,
skribitaj en ĉi tiu libro, Dio forprenos
lian lotaĵon el la arbo de vivo kaj el
la sankta urbo.
20 La atestanto de tio diras: Vere,
mi rapide venos. Amen; venu,
Sinjoro Jesuo.
21 La graco de la Sinjoro Jesuo estu
kun ĉiuj sanktuloj. Amen.